

Giới thiệu Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, sủng, sạch

Đây là chuyện xưa về người đàn ông che chở bảo bối của mình đến khi trưởng thành

Tin đồn anh tuyệt tình lại tuyệt tâm, lại bởi vì người con gái đẹp mà hoảng hốt không thôi.

Nghe đồn anh nghiêm túc, lại nở nụ cười dịu dàng nhất với người con gái đẹp,

Mà nhìn Phó Quân Hoàng người được gọi là thiên tài vũ khí, làm sao che chở bảo bối đến khi lớn lên.

Ban đầu cô là hắc bạch song phương người người đều phải gọi một câu Tần gia lại chết do sự cố máy bay.

Đội cô mò mẫm lần nữa, lại phát hiện linh hồn của cô xuyên qua trên người một cô gái nhỏ, mà xung quanh cô đang trình diễn màn bắn nhau lớn.

Lúc cô còn chưa biết rõ tình huống, một thiếu niên toàn thân đầy máu chặn ngang ôn lấy cô, dịu dàng kéo cô vào trong ngực bản thân, cứ như vậy cô, có một người ba trẻ tuổi

[Đoạn ngắn 1]

"Ông chủ, tiểu thư cô ấy vừa mới...." Quản gia muốn nói lại thôi.

Phó Quân Hoàng hơi ngược mắt, con ngươi sâu thẳm nhìn trên người quản gia.

Quản gia nuốt nước miếng một cái, "Tiểu thư, cô ấy, đánh người, cô ấy...."

Lời nói của quản gia còn chưa nói hết, Quân Hoàng đang bất động bỗng nhiên đứng dậy, lấy đi động ra, "Dẫn người đến bao vây trường học cho tôi!"

Nhất thời quản gia hồ loạn, là tiểu thư đánh người, không phải tiểu thư bị đánh!

[Đoạn ngắn 2]

Trong một góc của yến hội.

"Phó tiểu thư, cô phải hiểu được, cô chính là con gái riêng của Phó Quân Hoàng, người như cô vốn là không nên xuất hiện ở đây, tôi nói cho cô biết, nếu hiện tại cô dám không tôn trọng tôi, cẩn thận chờ đến lúc tôi thành phu nhân Phó gia sẽ giết chết cô!" Mồ vật hy sinh gương khoe môi, đắc ý đào dạt nhỏ giọng nói ở bên tai cô.

Phó An Nhiên cười như không cười nhàn nhạt nhìn người phụ nữ ngu ngốc trước mắt, sau đó tầm mắt dừng ở phía sau mồ vật hy sinh, lạnh nhạt hỏi:

"Em nói lão soái ca, từ lúc nào thì anh có loại bạn gái cực phẩm như vậy?"

Sắc mặt mồ vật hy sinh trắng bệch, lại nghĩ đến bản thân vừa mới nói điều gì đó, lại biến thành đỏ, tóm lại là rất phản kích.

Cả người tây trung phẳng phiu, Phó Quân Hoàng nhìn tay Phó An nhiên không chớp mắt, sắc mặt có chút kích động, giọng nói gần như máy móc như trước:

"Không có. Vĩnh viễn."

Vốn tâm tình không thoải mái bỗng chốc chuyển tốt, đứng lên.

Cô nhẹ nhàng nắm tay hơi lạnh của anh, khoe môi hé mở, "Thật ngoan."

Truyện này một chọi một, âm áp không ngược, sủng văn ngọt ngào, thể xác và tinh thần sạch sẽ, yên tâm nhảy hố

Sủng văn, cán bộ cao cấp, hào môn, nữ cường thích trọng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tàn gia trọng sinh

Không có ngôn từ nào có thể diễn tả sự xa hoa bên trong biệt thự, Tàn Lam chân trần đứng ở trên thảm lông mềm mại, con người lạnh lùng không chút để ý người đàn ông quỳ trên mặt đất.

"Tàn gia, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài có thể tới hòn đảo nhỏ ở trước, sau này tôi sẽ theo tới." Người đàn ông quỳ trên mặt đất dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước, con người của anh ta gần như say mê nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tàn Lam.

"Xem ra, anh định nhốt tôi cả đời." Hơi híp mắt, giọng nói lười nhác giống như đang nói chuyện bình thường không liên quan đến mình.

"Không, không, gia, tôi chỉ muốn vĩnh viễn có thể ở cùng gia."

Người đàn ông quỳ trên mặt đất, tiến về phía trước vài bước, gương mặt dịu dàng thấm đượm say mê làm người ta xem không hiểu, anh ta tháo Bạch Thủ Sáo đang đeo ở trên tay xuống, gần như thành kính vuốt ve đôi chân ngọc trần trụi bên ngoài kia, cúi người, dán mặt vào chân đẹp trắng ngần:

"Gia, tôi chỉ không muốn người khác tới quấy rầy chúng ta. Trên thế giới này, người quấy rầy chúng ta đều đáng chết!" Giọng nói đột nhiên lạnh.

Con người của Tàn Lam rất nhạt, cô nhìn người đàn ông đáng vẻ thành kính như vậy hôn chân ngọc của bản thân, dè dặt cẩn trọng vô về chơi đùa chân của cô, trong lòng một trận trào phúng.

Nhìn xem, đây là con chó tốt cô nuôi dưỡng.

Lúc trước, cô không nên cứu con chó này, cô càng hối hận lúc trước không cho anh ta một phát súng.

Bằng không, hôm nay cô cũng sẽ không rơi xuống nông nổi bị chó điên đoạt quyền, nhốt!

Tướng Tàn Lam cô, từ nhỏ đến lớn tranh quyền đoạt thế, giết vô số người, hai tay dính đầy máu tươi, đôi mắt người người hai bên hắc bạch kính sợ Tàn gia. Mà hiện tại, cô lại bại trong tay một con chó mà mình nuôi dưỡng, thật đúng là đủ châm chọc.

Trong lòng Tàn Lam xoẹt qua một tia chán ghét, rút chân ra, không chút lưu tình một cước đá vào trên mặt người đàn ông, nháy mắt, thân thể của người đàn ông hơi ngửa ra sau, mà trong lúc đồng thời, người đàn ông lấy tay che cái mũi chảy máu, anh ta biết, Tàn gia không thích nhìn thấy máu.

"Cút!"

Người đàn ông cũng không có lập tức rời đi, anh ta lấy ra một chiếc khăn lụa cotton mềm mại thuần chất, dè dặt cẩn trọng chà lau mặt chân của Tàn Lam, sau khi xác định chân đẹp không có chút vết máu, anh ta mới nói: "Gia, mấy bay đã chuẩn bị tốt ở sân bay, một lát sẽ có người tới đón gia."

Tàn Lam mắt lạnh nhìn người đàn ông lấy ra một đôi dép lê mềm mại, tiếp tục quỳ trên mặt đất giúp cô đi vào, xung quanh mũi anh ta còn có vết máu, nhưng bên môi luôn mang theo một chút ý cười khó ức chế.

Sau khi anh ta giúp cô đi dép lại hôn một cái lên chân ngọc của cô:

"Gia, tôi sẽ nhớ ngài."

Con người trong tròng lạnh lùng của Tàn Lam nhìn người đàn ông quỳ lui ra phía sau, cuối cùng, bóng dáng hoàn toàn biến mất ở bên trong biệt thự.

Tới đón Tàn Lam là Hạ Lợi người luôn luôn làm việc bên cạnh người đang ông kia.

Hạ Lợi tất cung tất kính đứng ở sau lưng Tàn Lam, mặc dù hiện tại Tàn Lam bị đoạt quyền, nhưng vẫn như cũ không ai dám đi khiêu khích uy nghiêm của đương kim Tàn gia.

Chỉ cần một câu nói của Tàn gia, nhất định nhị gia sẽ không chút do dự giải quyết bọn họ.

Tàn Lam vừa mới ngồi lên máy bay, Hạ Lợi lấy đi động, cung kính, hai tay giao vào trong tay Tàn Lam.

"Gia, không phải sợ, qua vài ngày tôi sẽ đi qua với ngài." Giọng nói dịu dàng của người đàn ông từ trong điện thoại truyền đến.

Tần Lam không chút do dự mém điện thoại di động đi, nhắm mắt, dưỡng thần.

Hiện tại chỉ cần nghe được giọng nói của người nọ, toàn thân Tần gia đều sẽ khó chịu.

Sau khi đợi máy bay cất cánh, con người trong suốt lạnh lùng khế nhếch, tầm mắt dừng ở trên người Hạ Lợi thần kinh luôn buộc chặt, "Rất khẩn trương?"

Lưng Hạ Lợi nhất thời cứng đờ,

"Tôi..." Bờ môi của anh ta đều đang run run.

Khoé môi Tần Lam hiện ra một độ cong, kỳ thực cô rất ít cười, hoặc là nói cô sống ba mươi lăm năm, cũng chưa từng cười, nhưng, hiện tại cô nhìn thấy một người sợ chết mà cả người run run, ngược lại cô thấy rất buồn cười.

"Đã sợ như vậy, sao còn muốn đi lên?"

Từ khuôn mặt của Hạ Lợi là sợ hãi Tần Lam, tay của anh ta cũng không khống chế được, không ngừng run rẩy, "Tần gia, ngài phải chết, bằng không, cả nhà tôi đều sẽ chết thảm! Một mình ngài chết, cứu cả nhà tôi, tôi..."

"Thật có lời đúng không?" Tần Lam nhàn nhạt cắt đứt lời nói của anh ta, "Hạ lợi, biết vì sao gia cho anh đi theo bên người Diêm Từ Diệp, mà không cho cậu nhiệm vụ gì không?"

"Vi... Vì sao." Giọng nói của Hạ Lợi vẫn không ngừng run rẩy như cũ.

Tần Lam sửa sang lại vạt áo của bản thân, không chút để ý nói: "Bởi vì, anh rất đơn thuần. Anh cho là, anh trên máy bay, giết tôi, anh còn có thể sống sót? Hay là nói, anh và tôi cùng đồng quy vu tận, Diêm Từ Diệp sẽ bỏ qua cho người nhà của anh sao?"

Sắc mặt Hạ Lợi đột nhiên trắng bệch

"Nhắm mắt lại ngủ một giấc đi." Tần Lam luôn luôn thật bình tĩnh, bình tĩnh đến Hạ Lợi cảm thấy sợ hãi.

Anh tiếp nhận mệnh lệnh ở trên máy bay giết Tần gia, chỉ cần giết Tần gia, người nhà anh sẽ không có chuyện gì...

Nhưng sau khi nghe Tần Gia nói, anh mới rõ ràng tỉnh ngộ, anh giết Tần gia, làm sao có thể sống trở về? Mà người nhà của anh, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên anh quá ngây thơ rồi!

"Gia..."

Theo Hạ lợi đứng dậy, thân máy bay rõ ràng truyền đến một trận dao động khác thường!

Tần Lam vẫn lạnh nhạt ngồi trên ghế như cũ, đôi mắt khép hờ, yên tĩnh chờ đợi cái chết đến.

Sau khi Diêm Từ Diệp đoạt quyền, làm sao có thể lưu lại uy hiếp là Tần Lâm cô?

Cho nên, khi Tần Lam bị bao phủ ở bên trong chiếc máy bay nổ mạnh, biểu cảm của cô trước sau vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, đến khi máy bay ở không trung, triệt để nổ mạnh thành tro...

Tần Lam cho rằng, cả đời mình, sẽ kết thúc như vậy.

Cô không cần lại bốn ba sinh sống, không cần lo lắng bị giết hại mà đêm không thể ngủ ngon, không cần lo lắng gia nghiệp bị hủy mà tay nhiễm máu tươi, cô chỉ cần an tâm nhắm mắt lại, an tâm chết là được rồi.

Nhưng vì sao bên tai của cô truyền đến thanh âm đầu súng? Giống như có người nào đó lớn tiếng kêu to, cầu cứu.

Hơi hơi nhú mảy, đối với tình hình trước mắt, trong lòng Tần Lam xẹt qua một tia nghi hoặc.

Ở trong máy bay nổ mạnh, làm sao cô có thể còn sống xuống dưới?

"Ha ha, hoàn mỹ, anh là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tôi!" Tiếng quát tháo điên điên khùng khùng hấp dẫn ánh mắt của Tần Lam nhìn qua.

Chỉ thấy một ông lão cái đầu thấp bé đầy tóc trắng hướng về phía người đàn ông đang cầm súng chỉ vào lão.... Không đúng, phải nói là thiếu niên điên cuồng kêu.

Chỉ cần tao đập đổ mày trước mặt mọi người, tao sẽ được người của toàn bộ thế giới ngưỡng mộ! Ha ha, hoàn mỹ, hoàn mỹ!"

Cả người thiếu niên đầy máu, tay cầm súng không chút run rẩy, ông lão vẫn đang trong trạng thái điên cuồng, trong nháy mắt giống như bị đông lạnh, cặp mắt đỏ ngầu của ông ta rơi vào trên người thiếu niên, ông ta điên cuồng hô:

"Không không! Mày không thể giết tao, giết tao, mày cũng không có lợi! 0814 tin tưởng tao, chỉ cần mày tin tưởng tao, tao sẽ cho mày đứng ở tốt cùng thế giới! Thế nào!"

Tần Lam bình thần nhìn thiếu niên không dao động từ trên cao nhìn xuống ông lão, mặt không biểu cảm nhìn ông ta, nổ súng, nhìn óc ông lão tuôn ra toàn thân ông ta.

Một khối máy không có linh hồn.

Đây là đánh giá của Tần Lam về thiếu niên.

Đợi sau khi thiếu niên giết ông lão kia, Tần Lam mới quan sát tình hình toàn thân.

Đây rõ ràng là một son động được dùng làm căn cứ, xung quanh có rất nhiều thiết bị, dụng cụ, ở bên trong son động này, có không ít lồng sắt, mà ở trong những lồng sắt kia, đều có một khối thi thể hết sức vận vẹo hoặc quái dị.

Chân mày Tần Lam càng cau chặt.

Luôn có một loại cảm giác xa cách tràn đầy toàn thân cô.

Vậy mà loại cảm giác này, cô lại không biết đến từ đâu.

Xung quanh tiếng súng vẫn như cũ không ngừng, nhưng mà viên đạn này cũng thật thần kỳ không có một viên dừng ở trên thân thể của cô, cô an vị ở trên một bàn đá, một nửa chân ngắn ngủn để ở giữa không chung, đợi chút ngắn ngủi!

Lúc này Tần Lam mới phát hiện cảm giác khác lạ kia đến từ đâu.

Cô nhỏ đi.

Cô chính xác phát hiện, cơ thể này không phải của cô, dựa theo phán đoán của cô, thì hẳn là cô đã trọng sinh.

Trùng sinh ở trên người một cô bé bốn năm tuổi.

Tần Lam nhanh chóng sửa sang lại tình huống bản thân hiện tại, nhưng một đứa nhỏ bốn năm tuổi có thể có trí nhớ gì? Gần như là một mảnh trống rỗng, hoặc là một mớ hình ảnh hỗn độn, Tần Lam xem không hiểu.

Mà đối với khôn cảnh hiện tại, súng đạn xung quanh cũng không ít đi, ngược lại càng đấu kịch liệt. Mặc dù hai bên hắc bạch đều phải kiêng kị Tần gia Tần Lam cô, cũng không có khả năng lấy thân thể nhu nhược của cô bé bốn tuổi như vậy, chạy ra khỏi son động súng đạn tán loạn này.

Mà việc xuống được bàn đá to lớn này, đối với cô bé bốn tuổi mà nói, cũng là một vấn đề.

Bàn đá cách mặt đất rất cao, cũng ngay tại lúc cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để đi xuống, một cái tay lạnh lẽo đặt trên lưng của cô, khi cô còn chưa kịp hồi hồn, một tay của anh đã ôm cô vào trong lòng, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào trên ngực của anh.

Là thiếu niên kia.

Tần Lam biết anh ta.

Cô cũng không giãy dụa, hai tay rất là thành thật gắt gao cầm lấy vật áo trước ngực thiếu niên, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào trên ngực có nhịp đập so với người thường có chút chậm rãi, vẻ mặt rất yên tâm.

Thiếu niên một tay ôm Tần Lam, một tay cầm súng, anh cất bước thản nhiên đi đến hướng cửa động.

Ở ngoài son động, trên đất đều là thi thể được trang bị đầy đủ, biểu cảm của bọn họ dữ tợn đáng sợ, mà ngay tại bên cạnh son động, có ba thiếu niên hơi thờ giống nhau bóng dáng thẳng tắp đứng ở trước son động, khi bọn họ nhìn đến thiếu niên kia, vẻ mặt so với mới vừa rồi còn muốn nghiêm túc hơn.

"Đi." Do thời gian dài không nói chuyện nên giọng nói có chút khàn khàn, mang một tia nhàn nhạt xé rách.

Tần Lam cũng không tò mò thân phận của mấy người này hay là bọn họ đã trải qua chuyện gì, Tần gia đã chết, hiện tại cô chính là một cô gái nhỏ bình thường, về sinh mạng của Tần Lam cô, đã kết thúc.

Dọc theo đường đi, Tần Lam đều bị thiếu niên gắt gao ôm vào trước ngực bản thân, cô cũng yên tĩnh ngồi trong lòng anh, không âm ỉ không nháo.

Bọn họ đi thật lâu, trên đường, Tần Lam cũng đã ngủ ở trong lòng thiếu niên, đợi cô tỉnh lại lần nữa, thì đã là ban đêm.

Chờ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc xung quanh, Tần Lam mới phát hiện, thời gian tiếp nối thời gian cô chết, nếu cô không đoán sai, các cô là trở về để đổ.

Lúc này Tần Lam cũng nghĩ đến, thân phận của thiếu niên này, mấy chiếc xe lộ bảng hiệu quân đoàn đột nhiên xuất hiện, bao vây xung quanh bọn họ, cũng trong nháy mắt khi xe dừng lại, toàn bộ nhân viên vũ trang canh gác nhìn bọn họ.

Đèn xe mở lớn đâm vào mắt cô xuýt nữa không mở ra được.

Trừ thiếu niên kia ra, trong nháy mắt ba người kia lấy vũ khí trên người ra, đầu tiên bị thiếu niên ngăn lại.

Thiếu niên chủ động đi tới trước một chiếc xe trong đó, hai tay nâng Tần lam vẫn còn đang vui trong ngực bản thân lên, gần như máy móc nói"

"Con gái, tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phó gia phó quân hoàng

Tần Lam kinh ngạc ngẩng đầu, một đứa trẻ vị thành niên, thật sự có thể có một đứa bé bốn tuổi sao?

Mà ngay lúc Tần Lam chưa kịp hồi hồn lại, cửa xe bị người bên trong theo mở ra, một người đàn ông trung niên cả người mặc quân trang bước ra khỏi xe.

Trong lúc đó mi mày của ông ta nhăn lại, đôi mắt sắc bén giống như thanh kiếm lợi hại dừng ở trên người thiếu niên.

Tần Lam biết ông ta, Phó Văn Thắng, nếu cô nhớ không lầm, hiện tại ông ta giữ chức thượng tướng.

Phó gia tượng trưng để đô quyền quý.

Chỉ cần vừa nói đến để đô quyền quý, mọi người sẽ nghĩ đến Phó gia đầu tiên, Phó gia đó chỉ cần giẫm chân một cái là có thể làm cho cả để đô rung chuyển.

Đối với Phó gia, Tần Lam cũng không hiểu rõ, nói chính xác là, Phó gia vẫn luôn ẩn núp rất kỹ, đối ngoại của bọn họ không có bất kì sơ hở, thậm trí ngay cả một nhược điểm cũng không có.

Phó lão gia vẫn luôn duy trì thái độ trung lập trong giao thiệp, mặc kệ bên ngoài đấu tranh lợi hại thế nào, cuối cùng ông ta sẽ ở giữa mỗi cuộc đấu tranh, để Phó gia yên ổn vượt qua.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Phó gia có thể đứng vững không ngã.

Tần Lam bị hai tay thiếu niên nâng lên, cặp mắt kia của anh giống như đầm sâu không nhìn ra chút tình cảm nào. Thiếu niên nhìn thấy Phó Văn Thắng không có bất kì biểu hiện gì, khuôn mặt lạnh lùng như tờ không một chút dao động, thu tay lại, ôm cô nhóc vào trong ngực của mình lần nữa.

Đối với thiếu niên ôm trong ngực có vẻ trong trẻo lạnh lùng, Tần Lam cũng không ghét, thậm chí, có chút yêu thích không muốn rời xa.

Tần Lam cô, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người cho cô dựa vào, suốt cuộc đời, người cô có thể dựa vào, chỉ có bản thân, vì vậy, cô chỉ có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến khi không người nào có thể gây tổn hại cho cô, cô mới dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Từng muốn lùi bước, chỉ là cô dừng lại một chút như vậy, cứ như vậy mất đi tính mạng của bản thân.

Tay Tần Lam vẫn nắm vật áo tràn đầy vết máu của thiếu niên như cũ, cầm để ở trên đầu vai thiếu niên, con người màu trà khép hờ.

Về mặt Phó Văn Thắng vẫn luôn nghiêm túc, không người nào có thể nhìn ra nội tâm của ông ta.

Môi khô khốc hé mở, nhưng không phát ra thanh âm gì.

Phó Văn Thắng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc lợi hại, ông khề hừ một tiếng, mới có chút khó khăn nói: "Về nhà nói." Nói xong, liền xoay người lên xe.

Về nhà.

Trên gò má tràn đầy vết bẩn kia không chút dao động, một tay thiếu niên ôm Tần Lam, bước chân giống như quân nhân nhanh nhẹn có lực, anh ngồi ngay ngắn ở trong xe, mà Tần Lam vẫn luôn phục tùng bị anh chiếm lĩnh ôm ở trong ngực.

Hồ hấp của tần Lam dần dần trở nên càng kéo dài hơn.

Nhưng trước khi cô ngủ, rõ ràng cô cảm giác được khi thiếu niên nghe được hai chữ về nhà, cơ thể của anh có chút cứng ngắc, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Cô không hiểu, anh thân là con cháu Phó gia, sao lại rơi vào bên trong sơn động kia. Theo ý của Phong lão gia, cô có thể gần hiểu, lão già kia là đang thử nghiệm trình độ của thiếu niên này.

Cô không tin người của Phó gia sẽ đưa con của mình vào chỗ đó. Nhưng cô nhớ rõ ràng những thi thể vụn vụn bên trong lồng sắt.

Tần Lam còn không suy nghĩ nhiều được nữa, cô đã nằm ngủ trong ngực thiếu niên.

Cơ thể của một đứa nhỏ bốn tuổi, cuối cùng vẫn quá yếu.

Trước khi Tần Lam mất đi ý thức chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Lúc Tần Lam tỉnh lại, cô phát hiện bản thân vẫn ở trong lòng thiếu niên như cũ, mà bên hông của cô, vẫn có một cánh tay hơi lạnh như lúc đầu.

Mà bọn họ còn ở trên xe.

Cô mê mang mở to mắt, một đôi con ngươi thâm thúy giống như cổ đèn đen cứ như vậy không chút giữ lại rơi vào trong mắt của cô.

Cô tịch, lạnh lùng, sạch sẽ, khản trương...

Ở nơi đó cô thấy được rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh đã trải qua những gì, hoặc nhiều hoặc ít cô có thể đoán được, nhưng vì sao, anh còn có thể vẫn duy trì ánh mắt trong sáng như lúc ban đầu?

"Tĩnh?" Anh hơi hơi mở miệng.

Cổ họng của anh giống như bị tổn thương, giọng nói của anh nghe giống như bị cái gì xé rách, không giống thiếu niên nên có.

Tần Lam biết ý của anh, anh đang hỏi cô có phải đã tỉnh rồi không.

Tần Lam thích thiếu niên này.

Sạch sẽ này, không có nguyên do gì, thiếu niên vẫn che chở cô đến tận bây giờ.

Cô nở nụ cười đầu tiên với anh, "Ừm, tỉnh."

Độ cong nhàn nhạt trên khoé môi, dịu dàng, lộ ra kím đồng tiền đáng yêu.

Lúc cô vẫn còn là Tần gia, số lần cười trong ba mươi lăm năm, có thể đếm trên đầu ngón tay, cô cũng nhanh quên, cái gì gọi là nở nụ cười thật lòng.

Nhưng, ngay tại vừa rồi, cô lại vì một câu nói đơn giản của thiếu niên mà lộ ra tươi cười.

Trong lòng Tần Lam không khỏi cảm thấy buồn cười, cô không chỉ có thân thể nhỏ mà ngay cả trí lực cũng thoái hoá sao?

Biểu cảm của thiếu niên vẫn như cũ không có gì dao động, chỉ là ánh mắt bình tĩnh không chút sóng gió kia mới vừa rồi sáng hơn rất nhiều.

Phó Văn Thắng an vị ở bên cạnh người thiếu niên, ông luôn luôn âm thầm đánh giá người con trai đã thất lạc ba năm này, từ lúc giữa trưa, sau khi ông nhận được tin tức, mang theo binh lính ra ngoài, ông gần như đã lật tung cả đế đô lên, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của con trai ông.

Ngay tại lúc ông sắp tuyệt vọng, lại nhận được tin tức, nói là ở trên đường cái nhìn thấy vài người có hành động dị thường, ông không nói hai lời liền chạy đến.

Khi ông ngồi trong xe nhìn khuôn mặt so với ba năm trước đây còn thành thực hơn, ý chí kiên cường của phó Tư mã quân, cũng không nhận được mà mất uơ ước.

Con ông, cuối cùng cũng không chết dễ dàng như vậy.

Chỉ là, bé gái trong ngực tên nhóc kia, thật là làm cho ông có chút bất ngờ chiêm nghiệm trước mắt.

Quân đoàn từ từ lái vào trụ sở lớn của quân khu, lúc xe dừng lại, một hồi tiếng vỗ vào cửa xe vang lên.

"Quân Hoàng, có bị thương không, có nhớ mẹ không? Hà? Quân Hoàng, để mẹ nhìn một chút, mau để mẹ nhìn một chút." Giọng nói mang theo nghẹn ngào và tiếng vỗ vào cửa xe cùng nhau vang lên.

Tần Lam rõ ràng cảm nhận được cơ thể phía dưới hơi giật mình.

Tâm tình của anh bây giờ, dao động còn lợi hại hơn so với vừa rồi.

Quân Hoàng? Anh gọi là Phó Quân Hoàng sao?

Tần Lam vừa định mở cửa xe, cửa xe cũng đã bị người từ bên ngoài kéo ra, chỉ thấy một vị phu nhân khóc giống như mưa cứ như vậy đứng trước mắt cô.

Tầm mắt của cô gắt gao rơi vào trên người thiếu niên phía dưới người cô, đôi môi hơi có vẻ tái nhợt mở ra, cũng không phát ra được âm thanh gì, chỉ có nước mắt, đang không ngừng rơi xuống.

Bà yêu thương đứa nhỏ của bản thân ra sao.

"Khóc suốt mướt, giống bộ dáng gì nữa!" Phó Văn Thắng xuống xe, trầm giọng nói với vợ đang rơi lệ không ngừng.

"Ông quản tôi!" Trên mặt vị phu nhân đồ trang sức hết như hoa, bà oán hận nhìn Phó Văn Thắng, kêu khóc, "Tôi cho ông biết, Phó Văn Thắng, lòng của ông làm bằng sắt sao, tôi mong mỗi con trai ba năm, tìm con trai ba năm, hiện tại thật vất vả trở lại, tôi khóc kệt tôi, tôi làm phiền ông chuyện gì, không ưa thì ly hôn! Phó Văn Thắng nếu không phải tại ông, Quân Hoàng sẽ mất tích ba năm sao? Ông..."

Bà không nói được nữa, bởi vì Tần Lam ôm lấy bà.

Thân thể mềm nhũn kia, cứ như vậy ôm bà.

Từ Tĩnh Ngưng cứ như vậy ngây ngẩn cả người, bà cúi đầu, chỉ thấy một thân thể thấp lùn nho nhỏ cứ như vậy ôm lấy chân của bà, trong giọng nói mềm nhũn chứa một tia khô khốc:

"Đừng khóc, con của bà đã trở lại. Chỉ cần trở lại, là tốt rồi."

Người phụ nữ đang khóc đến thương tâm kia, đứng là làm cho người ta đau lòng.

Từ nhỏ Tần Lam đã mất đi tình thân, thậm chí ngay cả tình bạn cũng chưa từng có, cô nhìn hết lạnh ảm trong thiên hạ, thậm chí có thể vừa nhìn người đã biết được người đó có rắp tâm chỗ nào, mà phu nhân khóc giống như một đứa trẻ, cũng làm cô rung động như vậy.

Lúc bà còn hết sức chậm chạp, cô đã ôm lấy bà, mà nói cũng đã nói ra miệng.

Cơ thể thiếu niên có chút cứng ngắc tán dương, anh ngồi ở trong xe thật lâu, cho đến khi anh thấy mẹ của mình ngồi xổm người xuống, ôm bóng dáng nho nhỏ kia vào trong lòng, cho đến khi anh thấy người mới vừa ngừng khóc, lúc ôm lấy bóng dáng nhỏ nhắn kia lại bắt đầu muốn khóc, anh mới có chút máy móc xuống xe, cơ thể cố đứng thẳng tắp:

"Mẹ. Con đã trở về."

Sáu chữ đơn giản (trong tiếng trung là sáu chữ), anh dùng thời gian so với người bình thường phải nhiều hơn gấp hai lần.

Từ Tĩnh Ngưng càng ôm sát cô bé trong ngực, nước mắt giống như vòi nước không khóa lại được.

Tần Lam cảm giác bản thân đã đưa ra một quyết định sai lầm, hiện tại cô chỉ thiếu chút nữa là bị siết chết.

Lúc cô cảm giác bản thân thật sự khó thở, một bàn tay hơi lạnh đột nhiên bắt lấy cô, rồi sau đó một hồi lôi kéo, kéo cô thoát khỏi ôm ấp đủ để cô hít thở không thông của từ Tĩnh ngưng.

Một tay Phó Quân Hoàng ôm Tần Lam, con người sâu không thấy đáy cứ như vậy nhìn mẹ của mình vẫn còn trong trạng thái ngốc lảng, rồi sau đó nói một chữ, có chút cố sức nói:

"Của con!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Lửa giận của phó thiếu tướng

Học viện tư nhân Ngân Dục, trường đại học nổi tiếng Hạ Hoa.

Học viện Ngân Dục có đầy đủ mọi thứ từ nhà trẻ đến lớp tiến sĩ.

Nơi này không có chế độ cấp bậc rõ ràng, trường học như vậy không giống để đồ quý tộc còn lại, chỉ cho phép con em có quyền có tiền vào học, tiến vào học viện Ngân Dực, chỉ cần có thực tài, công sân trường vĩnh viễn mở ra từ tiền tài đối với bạn. Nhưng nếu như trong lòng bạn không có chút văn chương, cho dù bạn có hậu thuẫn vững chắc đi nữa, cũng không vào được.

Trường học Ngân Dực quản lý có chút giống với trường học của quân đội, nhưng lại cũng khác với quân đội.

Quân sự hóa quản lý, ngay cả khóa học có liên quan đến quân sự cũng có.

Ngân Dực thành lập từ mười một năm trước, thời gian sửa chữa ngắn, đội ngũ giáo viên cũng làm cho tất cả các trường học theo không kịp.

Cho nên, trong học viện Ngân Dực này, không có chế độ cấp bậc rõ ràng.

Mặc dù trường học không phân chia chế độ lớp học hoặc học sinh cấp bậc ra rõ ràng, nhưng các học sinh cũng tự động phân tách "Bình Dân" và "Quý tộc" ra.

Giữa "Bình dân" và "Quý tộc" từ trước tới nay rất ít tiếp xúc, bởi vì ở Ngân Dực có một điều lệ bất thành văn (hiểu ngầm), giữa "Bình dân" và "Quý tộc", sâu trong lòng, không thể có bất kì tiếp xúc, không tuân theo người, chủ động rút lui khỏi Ngân Dực.

Vậy mà vào giờ phút này, cây hoa hồng đỏ "Quý tộc" Kim Duy Hi đó, đang đứng ở cửa lớp "Bình dân" cao bảy nổi tiếng, trên khuôn mặt cực kì đẹp đẽ kia, nồng đậm lửa giận.

"Phó An Nhiên, bây giờ cô lập tức đi ra cho tôi! Đến lúc đó, miễn cho cô khó chịu!"

Người này, bất kể là chỗ nào cũng thích xem náo nhiệt.

Tự nhiên bọn học sinh nghe được danh xưng "cây Mãn Cô" là Kim Duy Hi đó đến tìm Phó An Nhiên lớp "Bình dân" gây phiền toái, toàn bộ như ong vỡ tổ đều tụ tập đến cửa lớp số bảy, chờ xem kịch vui.

mọi người tụ tập ở cửa lớp nhìn quanh, đúng như dự đoán, Phó An Nhiên an vị ở vị trí gần cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống trên người cô, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc dài màu đen, tỏa ra một tầng vàng sáng nhàn nhạt.

Điềm nhiên, an tĩnh.

Đây là cảm giác của mọi người đối với hình ảnh kia.

Phó An Nhiên, được xưng là một truyền kì ở Ngân Dực.

Cô từ nhỏ học năm nhất đến bây giờ, cô chưa bao giờ từ ghế thứ nhất tụt xuống dưới.

Thoạt nhìn cả người cô đều ngơ ngác, mặc dù đáng người rất đẹp, chỉ là, trên người cô có một luồng khí những người không phận sự miễn tới gần, nên có rất ít người dám đến gần cô.

Gần như không ai biết bối cảnh thân phận của cô, chẳng qua là kể từ sau khi cô bước vào lớp bảy, sẽ thấy cô không ra khỏi lớp bảy, bắt đầu từ năm nhất cho đến lớp cao, cô vẫn luôn ở lớp bảy.

Một khối tổng cộng có mười lớp học, mỗi khối, cũng chỉ có bảy lớp là trong lớp không có "Quý tộc", cho nên, lâu ngày, mọi người liền tự động cho là, Phó An Nhiên cũng là "Bình dân".

"Phó An Nhiên, đừng để tôi phải ném cô tới!" Hia tay Kim Duy Hi khoanh trước ngực, mày cô gái đứng ở sau lưng cô ta thoạt nhìn cũng không phải người hiền lành.

"Ba" một tiếng.

Thanh âm quyển sách chợt bị khép lại làm Kim Duy Hi chủ động ngậm miệng.

Mà lúc đôi mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người cô ta, làm Kim Duy Hi có cảm giác hít thở không thông, cổ họng không khỏi cảm thấy khô khốc.

Thân là người thừa kế đầu trong nhà, cô ta không cho phép bản thân cúi đầu trước một bình dân.

Cô ta ngao ngễ ngẩng đầu, nhìn Phó An Nhiên khinh thường.

"Phó An Nhiên, nếu như cô còn muốn tiếp tục ở Ngân Dực..."

"Câm miệng!" Phó An Nhiên đặt sách lên bàn, một nam sinh đứng gần cô liếc tên quyển sách kia, hơi sững sờ một chút.

Đồng thoại green!

Phó An Nhiên cô cư nhiên đang xem... Đồng thoại Green chuyển kiếp ở Châu Âu thế kỉ mười tám! Cô xem sách nồng nhiệt, chỉ là hiện tại ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không xem Đồng thoại Green!

Xoa, có cần làm anh tan vỡ ảo tưởng như vậy không! Anh luôn cảm thấy Phó An Nhiên là một đóa hoa hồng trắng lạnh lùng cao quý!

Lần này bạn cũ hết sức tự giác ngâm miệng lại, anh ta ngoan ngoãn đứng ở cửa, mắt thấy Phó An Nhiên từng bước đến gần mình.

Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi tới trước người Kim Duy Hi bởi vì kìm nén lửa giận mà mặt đỏ bừng, con người không chút tình cảm cứ như vậy nhìn cô ta,, trong giọng nói bình thản không chút pháp phùng:

"Có bệnh, sẽ phải trị."

Trong chốc lát, người xem náo nhiệt đều ngốc lãng, rồi sủa đó có người phản ứng ý tứ trong lời nói của Phó An Nhiên, có chút không nhận được, trực tiếp bật cười.

Kim Duy Hi càng thêm tức giận, chỉ là cô ta vẫn không động thủ trước, một nữ sinh tóc ngắn đi theo phía sau cô ta, đã tiến lên, đưa tay vung về hướng Phó An Nhiên

"Miệng không sạch sẽ, để tôi cho cô a...!" Nữ sinh tóc ngắn phát ra một tiếng thét chói tai!

Phó An Nhiên nắm lấy cánh tay có móng tay dài kia, đầu lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, "Muốn chết cũng đừng tới tìm tôi." Nói xong, thuận tiện bỏ tay cô gái vẫn đang kêu to thống khổ ra!

Nữ sinh tóc ngắn té lăn quay trên mặt đất, cô ta gần như thống khổ nằm trên mặt đất ôm cánh tay của bản thân kêu to.

"Tay của tôi bị gãy, Phó An Nhiên, tôi sẽ nhìn cô thật tốt! Tôi nhất định sẽ giết chết cô!"

Phó An Nhiên tà tà dựa vào trên khung cửa phòng học, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người Kim Duy Hi, "Gọi tôi làm cái gì?"

"Nơi này khó mà nói chuyện, đi theo tôi!" Nói xong, mặt khác Kim Duy Hi ý bảo hai nữ sinh, sau khi để bọn họ nâng nữ sinh tóc ngắn kia dậy, bước đi cao ngạo xoay người rồi đi.

Phó An Nhiên nhếch môi một cái, sau đó cất bước đuổi theo.

Ngay lúc đó, tất nhiên cô không biết, chỉ một vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của cô, đã làm cho biết bao nam sinh lạc mất lòng của mình.

Phó An Nhiên đi theo Kim Duy Hi tiến vào kí túc xá chuyên dụng của hội học sinh, hơi cau mày, bước chân dừng lại ở trước cửa.

"Thế nào? Không dám vào?" Kim Duy Hi nhìn cô, sau đó đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, bưng tỉnh đại ngộ nói, "A, tôi xuyết nửa quên mất, thứ người như các cô, là không có tư cách tiến vào tầng lầu này."

Kí túc xá của Hội học sinh, chỉ có thành viên của hội học sinh mới có tư cách vào trong.

Phó An Nhiên lạnh lùng liếc Kim Duy Hi một cái, sau đó bước chân bình tĩnh đi thẳng đến phòng là việc của hội trưởng hội học sinh.

Kim Duy Hi hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Cho nên nói, bình dân chính là bình dân, ngay cả phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh cũng dán xông vào, muốn chết.

Kim Duy Hi đi theo sau lưng Phó An Nhiên, giống như vô ý hỏi: "Phó An Nhiên, có phải nhà cô đặc biệt nghèo hay không? Sau đó ba cô mẹ cô vì để cho cô có thể đến Ngân Dục đi học, đều đem bán hết những thứ đáng tiền gì đó ở trong nhà đi?"

Phó An Nhiên trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc đang đóng chặt của hội trưởng hội học sinh ra, giọng nói của Kim Duy Hi theo sát phía sau, "Không được dạy kèm tại nhà chính là không được dạy kèm tại nhà, chẳng lẽ ba cô không dạy cô cái gì gọi là lễ phép sao? Quả nhiên là."

"Có vào hay không?" Phó An Nhiên nắm tay cửa, quay người lại, mắt lạnh nhìn Kim Duy Hi.

Trong lòng Kim Duy Hi có chút sợ, đối với hội trưởng hội học sinh trong truyền thuyết, cô vẫn còn có chút kiêng kỵ, nhưng đến một bình dân cũng dám đi vào, cô có gì không dám?

Cô đẩy Phó An Nhiên ra, hừ lạnh một tiếng, tiêu sái bước nhanh đi vào.

Chỉ là, không nghĩ tới, vừa mới đi vào, cơ thể cô liền cứng lại, ngay cả khoe môi đang cong lên cũng cứng lại.

Người đó ngồi ở trước bàn làm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông, không phải hội trưởng hội học sinh - Sở An Tu thì là ai.

Lúc Phó An Nhiên đóng cửa lại, thuận tay khoá trái cửa lại.

Trên gương mặt ôn nhuận của Sở An Tu hiện lên tia giật mình, mà lúc anh thấy Phó An Nhiên, ánh mắt càng thêm kì quái, sao cô lại xuất hiện ở nơi này?

"A hội trưởng, thật sự tôi không có ý, chẳng qua là chính Phó An Nhiên này muốn xông vào, tôi vì ngăn cô ấy lại. . . . A, không phải vậy, hội trưởng, anh phải biết, không được dạy kèm tại nhà, cuối cùng không thể cùng chúng ta a ——"

Một cái bạt tai không chút khách khí rơi vào trên gương mặt vô cùng mịn màng của Kim Duy Hi.

"Phó An Nhiên! Cô điên rồi!" Kim Duy Hi che gương mặt nóng bừng, con ngươi hồng hồng nhìn ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ của Phó An Nhiên.

Sở An Tu có chút nhức đầu đỡ trán, đây rốt cuộc là kẻ ngu chui ở đâu ra? Đi trêu chọc Phó An Nhiên? Trêu chọc còn chưa tính, còn ngay cả Phó gia cũng mắng, đây không phải là muốn chết sao?

Người nào không biết, cô bé Phó gia này kiêu kỳ nhất chính là người khác nhục mạ người nhà của mình?

Anh làm như cái gì cũng không nhìn thấy, tiếp tục xử lý văn kiện trên tay mình.

Phó An Nhiên cất bước đi tới hướng của Kim Duy Hi, Kim Duy Hi không tự chủ được lui về phía sau, thềm dưới bàn chân có ít nếp uốn, nhất thời cô ta không chú ý, lập tức té lăn quay trên đất!

Cũng ngay lúc cô ta cố sức giãy giụa muốn đứng lên, vẫn siết chặt cổ họng của cô ta: "Muốn chết!"

Mà Phó gia lúc này.

Quản gia mới vừa để điện thoại xuống, hoảng loạn khẩn trương chạy về phía thư phòng của Phó Quân Hoàng!

"Ông chủ, mới vừa nhận được tin tức, tiểu thư cô ấy. . . ." Thấy bóng dáng cao lớn vẫn còn xử lý văn kiện ở trong tay, lời nói xuýt nữa lao ra cổ họng lập tức nuốt trở vào.

Phát hiện Phó Quân Hoàng đã là cấp bậc thiếu tướng khế ngẩng đầu, cặp mắt sâu thẳm giống như cỏ đầm đột nhiên rơi vào trên người quản gia.

Quản gia nuốt nước miếng một cái, có chút chần chờ nói, "Tiểu thư, cô ấy, đánh nhau ở trường học, cô ấy. . . ."

Lời của quản gia còn chưa nói hết, ban đầu Phó Quân Hoàng đang lù lù bất động đột nhiên đứng dậy, lấy điện thoại di động ra, "Dẫn người, bao vây trường học!"

Quản gia nhất thời hỗn loạn, chẳng lẽ mới vừa rồi ông nhấn nhầm sai sao? Là tiểu thư đánh người, tại sao còn phải dẫn người bao vây trường học!

Cho nên, trong lịch sử ở Ngân Dục, vĩnh viễn đều có so sánh như vậy, một đám người cao lớn mặc trang phục màu đen bao vây Ngân Dục đến nước chảy không lọt!

Hình ảnh người đàn ông to lớn giống như thần mặt trời Apollon bước ra từ trong đám người, anh giống như một thanh lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén) cắm thẳng vào ngực mọi người.

Đẩy cửa phòng là việc của hiệu trưởng ra, hai tay khoanh trước ngực yên lặng đứng trước bàn làm việc của hiệu trưởng, ném ra một câu nói lạnh như băng:

"Mở ra!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trung khuyến (con chó) phó thiếu tướng

Cả người Phó Quân Hoàng khí thế cường đại, dung mạo tuấn mỹ, dáng người cao gầy xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người có mặt trong phòng làm việc nhất thời hoảng thần.

Phó Quân Hoàng kia sâu không thấy đáy, cặp mắt giống như băng nhũ bắn thẳng đến người đang ngồi trên ghế hiệu trưởng.

Trong lòng hiệu trưởng hoảng hốt không thôi, ông chưa từng thấy qua người đàn ông nào cường đại như vậy, nhưng ông có thể làm hiệu trưởng mười một năm ở Ngân Dục, loại nhân vật gì chưa từng tiếp xúc qua? Mà trước mắt người đàn ông có khí thế kinh người này, thân phận tuyệt đối ông không thể chọc nổi.

Bên trong phòng làm việc nháy mắt tất cả mọi người như muốn ngất xỉu, cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là người nào? Lại dám

hướng về phía hiệu trưởng nói, mở ra?

Phó An Nhiên có chút ngạc nhiên dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, cô cũng không nghĩ tới, anh sẽ đến. Loại chuyện như vậy, cô hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Nhưng mà nghĩ tới người đàn ông bên cạnh bồi mình mười một năm, thần kinh vẫn căng thẳng của cô, cũng dần dần buông lỏng xuống.

Động tác của Phó Quân Hoàng lưu loát nhưng không mất ưu nhã kéo cái ghế đến bên người Phó An Nhiên, khuôn mặt lạnh như tờ không chút cảm xúc chạm chồn kia, có chút không vui, anh trầm giọng nói với Phó An Nhiên:

"Ngồi xuống."

Giọng nói trầm thấp êm ái phun ra, hoàn toàn không thấy những người khác ở chỗ này.

Phó An Nhiên ngẩng đầu, đang nhìn đến Phó Quân Hoàng cau mày không thể nhận ra, cô rất là bình tĩnh cực kì tự nhiên ngồi xuống.

"Cậu chính là ba của cô bé này?" Một người đàn ông trung niên hơi mập vẫn luôn ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc không nói cũng có chút không nhịn được hỏi, giọng nói của ông ta có chút bẽn lẽn, mà nhiều hơn chính là mang theo một cỗ tức giận và giễu cợt.

Chỉ là một học sinh của lớp học bình dân, sao có thể có gia thế tốt được? Chỉ là người đàn ông này nhìn qua có phải quá trẻ tuổi hay không?

Trông mặt đen như cổ đàm xoẹt qua một tia ánh sáng sắc lạnh, tầm mắt rét lạnh quét qua tất cả mọi người tại chỗ, khi tầm mắt của anh rơi vào trên người nữ sinh đang không ngừng rơi lệ còn che khuôn mặt sưng đỏ, trong trông mắt đen sâu không thấy đáy có một tia sát ý, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Phó An Nhiên, giọng nói hơi máy móc chậm rãi phun ra:

"Con đánh?"

Lúc người đàn ông trung niên nhận được tầm mắt lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, cơ thể mập mạp không khỏi run rẩy, mà trái tim của ông trong chớp mắt càng thêm ngừng đập trong chốc lát.

Đó là tâm hồn dao động.

Mặc dù chỉ có một cái chớp mắt, nhưng người đàn ông trung niên có thể khẳng định, mới vừa rồi vậy mà ông lại nếm đến mùi vị tử vong.

"Không có." Phó An Nhiên lắc đầu phủ nhận, rồi sau đó, con ngươi màu trà rơi vào trên người Kim Duy Hi vẫn còn đang run rẩy, lạnh nhạt ngoắc ngoắc khoé môi một cái, rất là vô tội nói, "Con chỉ là bày tỏ tình hữu nghị, nhẹ nhàng vuốt ve cô ấy, nhưng mà không nghĩ tới, da cô ấy trơn mềm như vậy, chỉ cần vừa nhẹ nhàng đụng, sẽ biến thành như vậy."

Sở An Tu ngồi ở một bên nghe được Phó An Nhiên nói như thế, suýt chút nữa là phun nước trà ở trong miệng ra, anh vẫn biết bản lãnh mờ mắt nói láo của Phó An Nhiên không nhỏ, nhưng không nghĩ tới, cô sẽ mờ mắt nói mò như vậy.

"Phó An Nhiên!" Kim Duy Hi giận run, "Sao cô có thể vô sỉ như vậy! Ba, là cô ta bạt tai con, lúc ấy Sở An Tu anh ta cũng có ở chỗ đó, anh ta."

"Không, lúc ấy tôi đang xử lý văn kiện, cũng không nhìn thấy." Sở An Tu vội vàng để ly trà trong tay xuống, vội vàng nói.

Buồn cười, nếu anh không nói nhanh, đến lúc đó không chừng, Phó An Nhiên này sẽ gây khó dễ cho anh đấy. Bọn họ một nhóm thanh niên trong trụ sở này, không ít bị cô gái thoát nhìn đối với cái gì cũng nhàn nhạt, điềm nhiên này chinh.

Nhất thời Kim Duy Hi bị kìm nén đến độ mặt đỏ bừng, bởi vì tức giận mà con ngươi đầy máu căm hận nhìn Phó An Nhiên, "Cô có tin hay không, chỉ cần ba tôi nói một câu, thì có thể làm cả nhà cô ra đường ăn xin? Làm cho các người không có cách nào sinh tồn ở đế đô!"

Cô ta biết gia thế của Sở An Tu không phải Kim gia có thể so sánh được, đương nhiên sẽ phát tiết tất cả lửa giận lên người Phó An Nhiên.

Mặc dù ở đế đô Kim gia không được tính là nhà quý tộc giàu có chân chính gì, nhưng ở trong giới xã hội thượng lưu, vẫn đủ khả năng đoạt lấy một chỗ ngồi như vậy, muốn giết chết một nhà không có bất kỳ thân phận bối cảnh gì, đối với bọn họ mà nói, đơn giản và dễ dàng.

Sở An Tu dùng ánh mắt giống như xem thường nhìn Kim Duy Hi, xem ra Kim gia này vẫn chưa hoàn toàn bước vào vòng đế đô, chỉ cần chân chính chạm được vào rìa của vòng tầng lớp thượng lưu ở đế đô, cũng sẽ không thể không biết Phó gia, không thể không biết Phó Quân Hoàng.

Xuy, thật đúng là anh chưa từng thấy qua người muốn đâm đầu vào chỗ chết nhanh như vậy.

"A?" Phó An Nhiên giống như nghe được chuyện gì buồn cười, con ngươi màu trà xoẹt qua một tia nghiền ngẫm, cô ngẩng đầu nhìn người ngồi sát bên cạnh cô Phó Quân Hoàng, kinh ngạc hỏi:

"Lão soái ca, ôi chao cô ta nói muốn chúng ta không thể sinh sống ở đế đô."

Con ngươi sâu như cổ đàm xoẹt qua một tia vui vẻ khó có thể phát giác cầm tay hơi lạnh của cô trong tay của mình, anh nhìn vào mắt cô, nhàn nhạt nói:

"Không dám."

Bọn họ không dám động đến anh, cũng không nhúc nhích được anh.

Phó Quân Hoàng biết bảo bối của mình đang nói giỡn với anh, anh thích cô như vậy, sẽ chỉ lộ ra bản mặt trẻ con như vậy trước mặt anh.

"Lập tức nói xin lỗi, tự phạt tại ba cái, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!" Thật vất vả người đàn ông trung niên mới từ khí thế của Phó Quân Hoàng làm khiếp sợ hồi thần lại, lớn tiếng hô.

Kim Trần ông lẫn lộn mấy năm, cuối cùng trở thành một trong những ông trùm ở đế đô, chẳng lẽ ngay cả một nhà bình dân nhà nghèo ông cũng không giải quyết được sao? Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, không biết còn bị mọi người nói thành cái dạng gì.

Hiệu trưởng vẫn ngồi nhìn ở một bên trầm mặc không nói, khi ông còn chưa biết được thân phận của Phó Quân Hoàng thì ông không thể tùy tiện mở miệng.

Ở đế đô, những người mặc kim ngân, không chừng chỉ là giai cấp giàu có bình thường, nhưng có một ít loại ăn mặc, làm việc khiêm tốn, gia thế bối cảnh không chừng ngay cả tư cách nhìn lên người cũng không có.

Chỉ là, ba của Kim Duy Hi này có chút quá đáng, nói xin lỗi cũng dễ làm thôi, tự đánh ba bạt tai? Nhìn khí thế của người đàn ông kia một chút cũng biết đó có thể không phải là nhân vật bình thường, ba của Kim Duy Hi này thật đúng là ngu ngốc có thể.

Cả người Phó Quân Hoàng lạnh lẽo, khi anh đang muốn đứng dậy, Phó An Nhiên liền vội vàng kéo tay của anh, khoé môi cô cười lạnh lùng:

"Cô có tin hay không, tôi ở chỗ này muốn mạng của cô, ngày mai trừ những người ở chỗ này, cũng sẽ không có một ai biết?"

Khoé môi Phó An Nhiên mang theo nụ cười, con ngươi màu trà cũng một mảnh lạnh lùng.

Sở An Tu và đám bạn thân xung quanh anh sợ nhất chính là vẻ mặt này của cô, bình thường lúc cô nhóc này lộ ra vẻ mặt này, thì nhất định là không có chuyện gì tốt.

Đột nhiên hiệu trưởng đứng dậy, nghe được khẩu khí của Phó An Nhiên, không sai biệt lắm ông đã biết, mình nên lựa chọn thế nào.

Vậy mà, có người còn nhanh hơn một bước so với ông đó chính Kim Duy Hi đứng cách Phó An Nhiên không xa, cô ta tức giận đưa tay muốn đánh Phó An Nhiên:

"Tiện nhân! Cô nói lời điên khùng gì ở đây! Tôi đây sẽ để cho cô biết ——"

Lời nói của cô ta còn chưa nói hết, người đã trực tiếp bị đá ngã trên mặt đất!

Phó An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn người bên cạnh đã đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, chân mày của người đàn ông nhíu lại, quanh người anh cũng toả ra một loại hơi thở lạnh lùng, trừ cô, không người nào dám đến gần.

Chẳng qua là, đôi giày quân nhân trên chân anh, đá vào trên người Kim Duy Hi, thật không có chuyện gì sao?

"Hi hi!" Người đàn ông trung niên kêu lên ôm Kim Duy Hi đang thống khổ té xuống đất ôm vào trong ngực, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thống khổ của cô ta, ông ta ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận nhìn khuôn mặt vô cảm của Phó Quân Hoàng, "Chắc chắn tôi sẽ làm cho cả nhà các người chết không có chỗ chôn!"

Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, vốn của phòng làm việc của hiệu trưởng đang đóng chặt bị người ngoài cửa phịch một tiếng đẩy ra, chỉ thấy lão quản gia Phó gia thở hổn hển chạy vào, tầm mắt của ông không nhìn mọi người đang kinh ngạc, trực tiếp chạy đến trước mặt Phó Quân Hoàng có chút oán trách nói:

"Ông chủ, ngài không thể chờ tôi một chút sao?"

Ông chủ?

Ông chủ cái gì?

Mà lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chẳng biết từ lúc nào mấy người đàn ông được huấn luyện nghiêm chỉnh đã bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng, đem người đàn ông trung niên vẫn còn trong trạng thái tức giận và Kim Duy Hi còn đang rên rỉ thống khổ đó, cứ như vậy biến mất ở phòng làm việc của hiệu trưởng.

Thấy những người không có nhiệm vụ đã đi rồi, lúc này Sở An Tu mới đứng dậy, đi tới trước người Phó Quân Hoàng, cung kính nói:

"Chú Phó nhỏ, đã lâu không gặp."

Phó An Nhiên nhàn nhạt liếc Sở An Tu một cái, cái gì cũng không nói.

Chẳng qua là Phó Quân Hoàng không thể không gạt đầu một cái, tầm mắt liền trở về trên người bảo bối của mình.

Lúc hiệu trưởng nhìn thấy lão quản gia bước vào phòng làm việc cũng đã sững sốt hoàn toàn, mà sau khi ông thấy lão quản gia đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, cung kính gọi ông chủ, nhất thời toàn thân ông cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ban đầu để cho ông ngồi lên vị trí hiệu trưởng này chính là ông lão vừa mới tiến vào ông vẫn luôn biết Ngân Dục có một lý sự trường chưa bao giờ ra mặt, nếu như ông đoán không sai, người đàn ông giống như đông lạnh trước mắt, chính là lý sự trường trong truyền thuyết!

Hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh, vừa nghĩ tới mới vừa rồi hai người bị lôi ra ngoài, nhất thời hai chân của ông giống như bị nhũn ra.

Khi ông đang muốn nói cái gì đó để vấn hồi, Phó Quân Hoàng đã đứng dậy, một tay ôm Phó An Nhiên, rồi đi trước, không có tâm tình liếc hiệu trưởng đang toát mồ hôi lạnh một cái:

"Mở ra."

Một câu nói, hiệu trưởng hoàn toàn co quắp ngồi trên mặt đất.

Phó An Nhiên bị anh ôm vào trong ngực ngoắc ngoắc Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng rất là phối hợp cúi người xuống, một thứ mềm mại rơi vào trên gò má của anh, cô cười nhàn nhạt với anh:

"Thật ngoan."

Anh nhìn cô, mím chặt môi, hơi gọi lên một độ cong có vẻ cứng ngắc, mà đây đối với Phó An Nhiên mà nói, chính là nụ cười xinh đẹp nhất.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bảo vệ cô bình yên cả đời

Phó An Nhiên cũng không trực tiếp trở về phòng học, mà đi theo Phó Quân Hoàng ra khỏi cửa trường, lên xe.

Lão quản gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhao nhao dặn dò tài xế lái xe cẩn thận.

Lão quản gia tên là Trương Huệ, lúc còn trẻ, là sĩ quan phụ tá bên người Phó lão gia, về sau già rồi, vẫn đi theo bên người Phó lão gia, tới làm quản gia của Phó gia.

Phó An Nhiên ngồi bên cạnh Phó Quân Hoàng, vẻ mặt lạnh nhạt xa cách ban đầu đã không hề thấy nữa.

Lúc này, trên môi của cô vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Vui vẻ?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng bây giờ so với mười một năm trước đã có cải thiện rất lớn, mặc dù nhiều hay ít gì vẫn còn có chút khàn khàn, nhưng tiếng khàn khàn lại không khỏi hết sức dễ nghe.

Phó An Nhiên hướng về phía anh lộ ra một nụ cười tới, "Ừ, vui vẻ."

Phó An Nhiên chính là Tần Lam mười một năm trước.

Cái tên này là Phó Quân Hoàng đặt cho cô.

Cô vẫn luôn nhớ, cả Phó gia mọi người theo dõi anh, lúc hỏi tên cô, cặp mắt thâm thúy của anh nhìn chằm chằm cô, sau đó cô nhìn thấy anh lộ ra nụ cười đầu tiên, anh nói:

"Phó An Nhiên. Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời."

Anh nói rất chậm, giọng nói khô khốc làm Phó An Nhiên suyt chút nữa rơi lệ ngay lúc đó.

Cô sống ba mươi lăm năm, cũng là lần đầu tiên cô nghe được có gười nhìn cô nói: Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời.

Ngay từ lúc mười một năm trước, cô cũng đã quyết định, cuộc sống của Tần Lam thật sự đã kết thúc, cô chỉ cần làm một An Nhiên mà Phó Quân Hoàng thích là tốt rồi.

Tình cảm ba mươi lăm năm trống không, lần đầu tiên, đề tâm của cô, hoàn toàn rung động .

Phó Quân Hoàng có chút thất thần nhìn nụ cười trên mặt Phó An Nhiên, bỗng nhiên, trong đầu hiện lên lúc ở trước cửa phòng làm việc, cảm giác mềm mại trơn bóng chạm vào trên mặt anh, giọng nói hơi khàn khàn vang lên trong xe lần nữa.

"Còn muốn."

Phó An Nhiên giật mình, "Cái gì?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của cô mở ra, anh chỉ cảm thấy cổ họng bản thân không khỏi có chút phát khô, anh nuốt nuốt cổ họng khô khốc một cái, rồi sau đó đưa tay chỉ gò má của bản thân: "Nơi này."

Nhìn cử động trẻ con này của anh, Phó An Nhiên nhìn ánh mắt của anh rõ ràng mang theo nồng đậm mong chờ, cô bật cười kéo tấm ngăn với phía trước xuống.

Cặp mắt kia thâm thúy như Ngôi Sao đêm, con ngươi hiện lên trong trẻo.

Chỉ là tay đặt trên gương mặt bản thân còn chưa để xuống.

Phó An Nhiên khởi động thất lưng thẳng lên, mà anh cũng cực kì phối hợp cúi người xuống, đưa mặt tới gần miệng cô.

Phó An Nhiên mỉm cười khi nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống khuôn mặt giống như điêu khắc của anh, lúc cô cũng đã rời đi, tư thế của anh còn chưa thay đổi, không nhúc nhích tiếp tục kéo dài động tác vừa rồi của cô.

"Tuổi trẻ thích nghịch loạn không dậy nổi." Anh thích vẻ mặt lúc cô hôn anh, càng thích xúc cảm mềm mại kia hơn.

Vào lúc đôi môi mềm mại chạm vào gương mặt của anh, đáy lòng của anh không khỏi xông lên một cỗ cảm xúc, anh không biết đây là cái gì, chỉ muốn nhiều hơn.

Mà đáy lòng của anh không khỏi cảm thấy đói khát, chẳng những không có giảm đi chút nào, ngược lại, thức dậy mãnh liệt.

Phó An Nhiên biết ý của anh, "em cũng thích lão soái ca, còn anh." Ngay từ lúc cơ thể này chỉ có bốn tuổi, đã thích đứa bé đáng sợ trưởng thành sớm này.

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, cặp mắt kia sâu như cổ đầm yên lặng nhìn cô, trong con ngươi, chứa nồng đậm nhu tình.

Chẳng qua là, dần dần, tầm mắt của anh từ từ rời xuống phía dưới, từ lúc ban đầu nhìn ánh mắt của cô, ngược lại rơi vào trên môi của cô.

Kiếp trước Phó An Nhiên ba mươi lăm tuổi, gần như không có thời gian để nói chuyện yêu đương, cho dù có, nhưng cô cũng không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, làm sao có thể dễ dàng tha thứ để cho một người xa lạ đến gần cô?

Cho nên, Phó An Nhiên trước kia sống ba mươi lăm năm, đối với tình hình và tình cảm, hoàn toàn thuộc vào hàng ngũ Tiểu Bạch (như tờ giấy trắng), nhưng cái này cũng không chứng minh, cô xem không hiểu dục vọng ẩn ấp trong mắt Phó Quân Hoàng.

Ngoài dự liệu của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên trực tiếp nhảy qua ngồi lên đùi Phó Quân Hoàng, khi anh hoàn toàn chưa kịp phản ứng, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Cô hôn rất kiên nhẫn.

Anh học rất cẩn thận.

Hai người đều là lần đầu tiên hôn môi, việc va chạm lần đầu là khó tránh khỏi.

Lúc hai người đều cứng rắn nếm mùi vị trong miệng, cũng không ai buông đối phương ra, ngược lại anh lấy tay giam cầm cô ở trong ngực bản thân

Anh tự học rất nhanh, anh đổi khách thành chủ ôm cô, một tay giữ ở trên ót của cô, tăng thêm vốn chỉ là hôn môi này.

Nháy mắt nhiệt độ bên trong xe tăng vọt.

Phó An Nhiên biết, nếu như tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Phó Quân Hoàng không hiểu loại chuyện như vậy, nhưng cái này cũng không chứng tỏ, Phó An Nhiên cô cái gì cũng không hiểu.

Trước lúc hai người mất khống chế, cô nặng nề bám một cái ở bên hông của anh.

Vậy mà Phó Quân Hoàng lại giống như không có chút cảm giác nào, tiếp tục ôm cô, hôn sâu hơn.

Đáy lòng Phó An Nhiên vừa tức vừa buồn cười, cô hơi ngo ngoáy người một chút, vốn Phó Quân Hoàng còn muốn tiếp tục hơi thở có chút hỗn hển

buồng cô ra, cặp mắt trong vắt kia cứ như nhìn cô đầy nghi hoặc.

Môi của Phó An Nhiên đã có chút sưng đỏ, chân mày của Phó Quân Hoàng hơi nhíu lại.

Phó An nhiên cắn nhẹ trên môi anh trấn an, cô vẫn ngồi trên hai chân của anh như cũ, hô hấp có chút không ổn định:

"Không thể tiếp tục."

Nếu cứ tiếp tục hôn, cũng sẽ mất không chế.

Kiếp trước hơn ba mươi lăm năm cộng thêm mười một năm của kiếp này, linh hồn của cô đã khô cạn bốn mươi sáu năm, đang đối mặt với một người mình thích, lúc anh mất không chế, cô sẽ không ngăn cản anh.

Chỉ là, bây giờ chưa phải lúc.

Hiện tại anh đã là thiếu tướng, Thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Xung quanh đây không biết có bao nhiêu người đang theo dõi anh, chờ anh lộ ra nhược điểm gì đó, cô không thể trở thành nhược điểm của anh, cho nên, bây giờ còn chưa được.

Phó Quân Hoàng không nghĩ tới, bản thân sẽ khát vọng môi của cô như vậy.

Anh vẫn luôn biết cô là bảo bối của anh, là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống đầy bóng tối của anh.

Bất luận cô nói gì với anh, anh cũng sẽ không phản đối, cho dù hiện tại anh hận không thể kéo cô giam vào trong ngực của bản thân, hôn cô không buông!

Phó An Nhiên đã mướn từ trên xuống dưới theo hai chân của anh, có người cũng dán vào trong ngực anh, yên lặng nhắm mắt lại, mướn việc này ổn định lại hô hấp hỗn loạn mới vừa rồi của bản thân.

Hơi thở quen thuộc nhất cũng là mùi vị anh thích nhất quanh quẩn trên người anh, anh hơi kéo dài hô hấp của mình, ngay sau đó, rất nhanh, cơ thể của anh khác hẳn với người thường, rất nhanh đã khôi phục lại.

Chỉ là, anh nhớ loại cảm giác đó.

Cái đó làm anh suýt chút nữa điên cuồng, làm cả lỗ chân lông trên người anh cũng có cảm giác thoải mái.

Anh thích môi của cô.

Xe cũng không phải chạy rất nhanh, một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh nhanh chóng nhận điện thoại, lúc tầm mắt rơi vào bóng dáng đang dựa vào trên đầu vai anh yên lặng "nghỉ ngơi" như cũ, lúc này chân mày mới giãn ra.

"Nói."

"Bên kia điện thoại nói một mạch, vẻ mặt Phó Quân Hoàng ngày càng nặng nề.

"Được."

Nói xong, Phó Quân Hoàng lưu loát thu hồi điện thoại di động.

"Phải đi sao?"

Phó An Nhiên nhàn nhạt hỏi.

Trong những năm này, Phó Quân Hoàng vẫn đang không ngừng đảm nhận nhiệm vụ, nếu không, cũng sẽ không ở độ tuổi hai mươi bốn, trở thành Thiếu tướng.

"Ừ."

Phó An Nhiên cũng không có nói thêm cái gì, đứng dậy, cánh tay giống như củ sen vòng trên cổ anh, hơi kéo xuống, dán lên môi anh, nhàn nhạt nói:

"Em chờ anh."

Môi của anh câu lên một độ cong nhìn rất tốt, sẽ không có ai tin, Phó Quân Hoàng bị bọn họ xem thành bình khí máu lạnh giết người đó, cười lên lại động lòng người cỡ nào.

"Được."

Xe trực tiếp dừng ở ven đường, lão quán gia nghe được Phó Quân Hoàng phải lập tức về bộ đội, lại bắt đầu cảm râm một lát, cho đến khi có xe tới đón anh, lúc này lão quán gia mới dừng việc cầu nhau lại, nhưng lại không ngừng rặn dò ông chủ nhà mình phải cẩn thận, nói dạn không có mất linh tính gì đó.

Từ đầu tới cuối Phó An Nhiên cũng không nói một câu, chỉ yên lặng nhìn anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi, chiếc xe quân đội kia, hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Thu hồi vui vẻ trong mắt, con người một mảnh băng lạnh.

"Đi không đặc xá." Lên xe, giọng nói của Phó An Nhiên không còn mềm mại giống như vừa rồi, trong giọng nói kia, giọng nói kia từ từ sắc bén giống như cạnh băng (góc cạnh của tảng băng).

Về mặt lão quán gia cũng đột nhiên biến đổi, nghĩ đến hai người bị bắt đi lúc trước, trong ánh mắt của ông, cũng không tránh khỏi mấy phần chán ghét.

Tiểu thư tức giận, không người nào có thể chịu đựng được.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô tới cảm địa

Xe dừng lại ở một quán cà phê được đặt tên là "Lưu lại thời gian".

Lão quán gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế vội vàng xuống xe, trên khuôn mặt có một vài nếp nhăn kia tràn đầy nghiêm túc.

Phó An Nhiên xuống xe, cả người mặc đồng phục học sinh quý tộc của Ngân Dục, quản lý cửa hàng đã sớm chờ ở cửa tiệm vội vàng tiến lên, về mặt cung kính nói

"Tiểu thư, đã chuẩn bị xong."

Phó An Nhiên chỉ gật đầu vài cái, trong con người màu trà một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Cất bước đi về phía chỗ sâu trong phòng cà phê, đi thẳng tới phòng bếp trong quán cà phê

Người đàn ông mặc đồng phục nhân viên tạp vụ đứng ở một bên đầy bức tường nhìn như bình thường ra, một hành lang sâu thẳm xuất hiện trước mắt mọi người.

Quản lý cửa hàng đi ở phía trước dẫn đường, về mặt Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi ở phía sau.

Đi qua một cái hành lang thật dài, cuối, là một tòa thang máy lên cao, mấy người ngồi thang máy, cho đến khi xuống ba tầng ngầm

Thang máy đình một tiếng mở ra.

Hai gã đàn ông mặt không biểu cảm đứng ở hai bên thang máy, lúc bọn họ nhìn thấy quản lý cửa hàng, về mặt hơi nghiêm túc ấy phần, khi họ nhìn thấy bóng dáng đó đi theo sau lưng quản lý ra ngoài, đột nhiên về mặt căng thẳng, sống lưng cũng không chịu được mà thẳng tắp.

"Tiểu thư!" Đồng loạt nhất trí khom lưng, hùng hậu có lực gọi.

"Ừ." Phó An Nhiên khẽ gật đầu với hai người.

Đây là lần đầu tiên lão quán gia chân chính tiến vào chỗ này.

Không ai biết, người chủ chân chính của ông là cô bé trước mắt gần mười lăm tuổi này.

Ông cũng không có làm bất cứ chuyện gì phản bội Phó gia, ở trong mắt của ông Phó gia chính là nhà của mình, chẳng qua là ông lựa chọn đi một con đường tốt hơn đối với ông mà cũng tốt hơn đối với Phó gia. Năm tiểu thư tám tuổi ấy, thời điểm dùng giọng nói không giống những đứa trẻ cùng tuổi hỏi ông có muốn đi theo cô không, trái tim của ông đã yên tĩnh lại mấy chục năm, lập tức liền phập phồng lên xuống.

Ông biết, đi theo tiểu thư, nửa đời sau của ông, sẽ không thiếu chuyện thú vị.

Ông vẫn luôn biết, ngay từ lúc tiểu thư tám tuổi, cũng đã bắt đầu chuẩn bị cái nơi gọi là "Vô xá" này.

Mà hôm nay, lần đầu tiên ông bước vào trong Vô xá. Ông dùng thời gian bảy năm mới lấy được tín nhiệm cơ bản của tiểu thư. Ông không cách nào tưởng tượng, nếu như phản bội cái người lạnh lùng mà lại quả quyết này, sẽ có kết quả gì.

Tên Vô xá, có nghĩa là tội không thể xá.

Chỉ cần tổn hại tới người của Phó gia, đều sẽ bị tiểu thư đưa tới nơi này.

Còn chưa đi được bao xa, liền truyền đến một tiếng quát tháo bén nhọn.

"Các anh có biết chúng tôi là ai không? Tôi nói cho các anh biết, nếu các anh dám đụng đến một cọng lông của tôi, nhất định ba tôi sẽ cho các anh chết không toàn thây!"

"Con tiện nhân Phó An Nhiên kia cho các anh bao nhiêu tiền? Tôi cho các anh gấp đôi! Tôi...."

Đang sau giọng nói nghe được, chỉ còn lại tiếng tiếng roi quất vào không khí.

Quả nhiên là muốn chết.

Người có thể tiến vào Vô xá, không phải đều là người đặc biệt tôn kính với tiểu thư? Người ở phía trước đó đang chửi bới tiểu thư nhà mình giống như vũ khí máu lạnh, không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Tiếng xé gió vang lên, thủy tinh công nghiệp nhìn như không có bất kì khe hở tự mở ra hai bên, lộ ra cảnh tượng phía sau nó.

Đó là một gian phòng thoát nhìn giống như phòng thẩm vấn, vách tường thủy tinh hiện đại, đèn chân không treo trên nóc nhà, bên trong gian phòng bày rất nhiều loại hình dụng cụ, bên trong gian phòng cũng mang theo một mùi vị lạnh lẽo của vũ khí.

Phó An Nhiên ở trước sự cúi chào của mọi người, lạnh nhạt tiến vào gian phòng.

Một hồi thanh âm xé gió vang lên lần nữa, thủy tinh công nghiệp rộng lớn khép lại lần nữa, người bên ngoài nhìn vào, không có bất kì khả nghi nào.

Nghe được có người đi vào, người vẫn đang đánh dừng động tác trong tay lại, mà lúc bọn họ nhìn thấy người tới, trong con ngươi đồng thời xoẹt qua một tia giết mình, ngay sau đó chính là một hồi điên cuồng.

Bọn họ vừa muốn hô lên gọi người làm bọn họ kích động không thôi, Phó An Nhiên hơi giơ tay lên, ngăn lời nói của bọn họ lại.

Bốn người bên trong phòng phòng vẫn lập tức nhảy qua đứng nghiêm ở một bên, sắc mặt vẫn vô cảm như cũ, chỉ là trong mắt bọn họ mừng như điên, cũng không cách nào che giấu được chiêm nghiệm tối nay, thủ trưởng có chút dừng mảnh.

Quản lý cửa hàng mang tới một cái ghế, đặt ở sau lưng Phó An Nhiên, "Tiểu thư, mời ngồi."

Phó An Nhiên cũng không để ý tới sự tha thiết của quản lý, vẻ mặt của cô lạnh nhạt, đi tới trước người Kim Trần đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rĩ, trong con ngươi màu trà, hàm chứa sát ý làm cho người ta sợ:

"Ông nói, tôi nên đối phó với ông thế nào đây?"

Trên người Kim Trần đã tràn đầy vết tím bầm, còn có không ít dấu vết bị roi quật.

Lúc Kim Duy Hi nghe giọng nói của Phó An Nhiên, cô ta đang lạnh run co rúc ở một chỗ, bỗng nhiên mở mắt, nhìn Phó An Nhiên đầy oán hận.

"Phó! An! Nhiên!"

Phó An Nhiên không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, cô tiếp tục nhìn khối thịt hình tròn kia, con ngươi màu trà như ngâm trong nước đá, giọng cũng lạnh nhạt "Ba của cô nhóc này? Ai cho phép ông dùng loại khẩu khí đó nói chuyện với anh ấy, hử?"

Cơ thể bốn gã đàn ông nhảy qua đứng ở một bên nhất thời cứng đờ, ngay cả quản lý cửa hàng và lão quản gia cũng có chút sợ hãi trong lòng.

Kim Trần không phải người ngu, nếu như ông thật không hiểu lời đó, cũng không thể chiếm được một chỗ lớn như vậy ở đế đô.

Khi ông và con gái bị người bắt đi ngay trước mặt hiệu trưởng Ngân Dục, ông cũng biết, bản thân chọc phải đại nhân vật không nên trêu chọc.

Chỉ là ông còn chưa kịp nói xin lỗi đã bị dẫn tới chỗ này.

Người nơi này không nghe ông giải thích bất cứ chuyện gì, liền bắt đầu đánh đập ông và Kim Duy Hi.

Mà con gái ngu ngốc của ông vẫn còn cho là bản thân rất lợi hại, không ngừng uy hiếp người ở đây.

"Tôi sai rồi, thật xin lỗi thật xin lỗi, cô bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ không nói chuyện của cô cho người khác biết, cầu xin cô, cầu xin cô tha tôi đi." Nếu như hiện tại không cầu xin tha thứ, đến lúc đó, sợ rằng ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Kim Duy Hi bất ngờ không thể tin nhìn về phía Kim Trán, làm thế nào cô cũng không nghĩ ra, ba của cô, cái người vẫn luôn cao cao tại thượng, bây giờ lại đang cầu xin con tiện nhân Phó An Nhiên kia!

"Ba ba, ba điên rồi phải không! Ba cầu xin cô ta làm cái gì, cô ta chỉ là một con tiện nhân! Một dân đen! Chúng ta..." Lời của cô ta còn chưa nói hết, một roi quất vào trên mặt cô ta không chút lưu tình, trên gương mặt vốn đã sưng đỏ kia của cô ta, trong nháy mắt liền lộ ra một vết máu!

"A —— mặt của tôi, mặt của tôi!" Giọng nói của Kim Duy Hi vì sợ hãi mà hét to.

"Câm miệng!" Bây giờ Kim Trán hận không thể giết chết đứa con gái ngu ngốc của ông, sao ông lại có đứa con gái ngu ngốc như vậy! Lúc cô ta mới sinh ra, ông thật nên bóp chết cô ta!

Kim Duy Hi lập tức sùng sốt, một tay của cô ta che gương mặt đang không ngừng chảy máu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Vị Phó tiểu thư này, là chúng tôi có mắt không trông, là chúng tôi sai rồi, thỉnh cầu cô."

"Sai rồi?" Phó An Nhiên, "Người đi tới nơi này, không có một ai không nói bản thân sai rồi."

Kim Trán ngừng một lát, ông ta không nhìn ra cô gái nhìn như lãnh lạnh nhạt đạm này đang suy nghĩ cái gì. Lúc ấy sao ông có thể ngu xuẩn đến mức cho rằng khí thế trên người cô là giả vờ đâu?

"Nhưng kết quả mỗi người đều giống nhau, muốn biết không?" Phó An Nhiên nói đến đây ngừng lại, cô xoay người, trực tiếp ngồi xuống trên ghế trạm trở đẹp đẽ.

Đều giống nhau, như vậy cũng chỉ có một kết quả.

Nhất thời cả người Kim Trán lạnh lẽo, lúc này đau đớn trên người ông cũng không cảm giác được, cơ thể đang không ngừng run rẩy.

"Kia. Làm sao mới có thể để cô nguôi giận? Tôi. Tôi nguyện ý cho cô tiền, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền."

"Tiểu thư của chúng tôi, không thiếu nhất, chính là tiền." Lão quản gia bình tĩnh nói. Nếu như tiểu thư thiếu tiền, cái nơi Vô xá này cũng đã không tồn tại.

"Hi Hi. Đúng, con gái của tôi, con gái của tôi, chuyện gì nó cũng sẽ làm. Là nó xúi giục tôi đối nghịch với cô, nếu như cô có bất mãn gì, cứ để nó chịu! Nếu như. Nếu như cô muốn để nó chết, tôi có thể tự tay giết nó, tôi."

Kim Duy Hi quên cả khóc thút thít, trong cặp mắt của cô ta chứa đầy hoảng sợ cùng không thể tin.

Ba ba của cô ta, từ nhỏ đã hết sức nuông chiều cô ta, bây giờ nói, muốn tự tay giết cô.

Cô không ngừng há mồm nhìn Kim Trán kích động nói gì đó, dần dần, tầm mắt của cô ta có chút mơ hồ, cô ta chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, lạnh đến nổi hàm răng của cô ta đều run lẩy bẩy.

Một tay của Phó An Nhiên chống trên tay vịn, con người nhàn nhạt nhìn người quỳ nằm trên mặt đất, người đàn ông trung niên cầu khẩn cô.

Nhìn, đây chính là nhân tính.

Không tiếc hy sinh con gái của mình, chỉ cầu bản thân được sống.

"Cô xem, da của nó rất tốt, gương mặt dài cũng rất tốt, nếu như bán đi, cũng sẽ bán được một giá tiền tốt, Phó tiểu thư, chỉ cần cô bỏ qua cho tôi, nó sẽ là của cô, tùy ý cô xử trí thế nào."

Phó An Nhiên cứ như vậy nhìn ông ta.

Chẳng qua tầm mắt của cô lại rơi vào người vốn đang co quắp ngồi dưới đất, lúc này Kim Duy Hi đã lao đảo lắc lư đứng dậy, cô ta lấy một con dao ngắn nhỏ trên giá hình cụ gần cô ta nhất, Kim Trán đang đưa lưng về phía này, không chút lưu tình, hung hăng cắm con dao kia vào trong cổ họng người đàn ông vẫn còn đang lải nhải!

Nhất thời Kim Trán cứng đờ, ông ta không thể tin quay đầu lại... Đi, khi ông ta nhìn thấy khuôn mặt đã sạm vằn vẹo của Kim Duy Hi con người của ông đột nhiên mở to!

"Là ông muốn giết tôi, là ông muốn giết tôi!" Cô ta cứ như vậy cười ở trên người của ông ta, không ngừng rút con dao ra, lại hung hăng cắm vào! Cho đến, máu dần dần bắn lên mặt của cô, cho đến khi cơ thể kia hoàn toàn mất đi nhiệt độ.

Phó An Nhiên không thú vị đứng dậy, xoay người rồi đi.

"Xử lý xong." Sau khi Phó An Nhiên ném lại những lời này cho quản lý cửa hàng, liền dẫn lão quản gia rời khỏi Vô xá.

Ngồi lên trên xe đã sớm chờ ở một bên, cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào một số điện thoại duy nhất có trong điện thoại, tốc độ nhận của bên kia rất

nhanh.

"Đã tới chưa?" Giọng nói của cô mềm nhẹ , hoàn toàn không giống mới vừa rồi lạnh lùng như vậy.

"Ừ. Nhớ em." Phó Quân Hoàng mở miệng.

"Trở lại sớm một chút, chờ anh."

"Được."

Trên môi của cô hiện ra một tia nụ cười thân nhiên.

Phó Quân Hoàng, cảm địa của cô.

Không có một ai, dám cam đảm bắt kính với anh trước mặt cô.

Nếu không, sẽ vô xá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lửa giận của cô

Kim gia phá sản.

Không có bất kì sự báo trước nào, bằng tốc độ nhanh nhất Kim gia nhanh chóng biến mất không thấy ở để đô.

Cũng ngay trong lúc tin tức này được phát ra, Kim Duy Hi biến mất không thấy ở Ngân Dục.

Không có một ai liên tưởng chuyện này với Phó An Nhiên.

Đối với học sinh trong Ngân Dục mà nói, gần như mỗi một ngày lại phát sinh một ít chuyện như vậy, bọn họ cũng đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng, cái này cũng không đại biểu, tất cả học sinh đều cho rằng, chuyện của Kim gia không liên quan đến Phó An Nhiên.

"Chuyện của Kim gia, có phải cô làm hay không?" Một nam sinh gầy gò đeo mắt kính gọng đen, có chút cẩn thận nhìn Phó An Nhiên.

Trong tay Phó An Nhiên vẫn cầm Green đồng thoại như cũ, tầm mắt lạnh nhạt mà lại băng hàn không chút nào dấu điểm rơi vào trên người nam sinh gầy gò kia.

Nam sinh ngây ngô không tự chủ được bước chân lui về phía sau từng bước, cậu ta cũng biết, cũng biết Phó An Nhiên không phải là người bình thường nếu không, tại sao có thể có. Có ánh mắt làm người ta sợ như vậy?

Ngay khi nam sinh ngây ngô kia nhìn lần nữa, Phó An Nhiên đã cúi thấp đầu xuống, tiếp tục nhìn Green đồng thoại trong tay.

Về mặt cô lạnh nhạt, con người không gọn sóng.

Chẳng qua, cô cho tới bây giờ, chữ trên văn bản không xó một chữ lọt vào trong đầu cô.

Phó Quân Hoàng đã rời đi gần nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, anh không gọi cho cô một cú điện thoại, thậm chí ngay cả một chút tin tức về anh cô cũng không tra được!

Đây là chuyện trong mười một năm nay, chưa bao giờ phát sinh qua.

Lực đạo cầm trên bìa quyển sách dần dần nắm chặt, cho tới bây giờ, điện thoại di động của cô vẫn không có một chút tin tức, chứng minh người cô an bài bên cạnh anh, đã xảy ra chuyện.

"Tại sao cô muốn giả vờ ngây ngô? Là vì ẩn núp thân phận của cô sao?" Nam sinh ngây ngô còn không biết sợ chết tiếp tục cẩn thận hỏi Phó An Nhiên.

Lần nữa tầm mắt Phó An Nhiên rơi vào trên người nam sinh ngây ngô, chẳng qua là lần này, con người của cô không hề trong trẻo lạnh lùng như mới vừa rồi, ngược lại mang theo một chút xem xét.

Cậu bé này cho cô một loại cảm giác, rất quen thuộc.

Trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt một người đàn ông cũng không khác lắm so với gương mặt này, năm đó, hắn cũng cẩn thận nhìn cô như vậy, hỏi cô có phải có rất nhiều tiền, quyền lực rất lớn không, nhìn lại cậu bé mười lăm mười sáu tuổi này một chút, ngược lại tâm tình Phó An Nhiên không giống mới vừa rồi khấn trương như vậy.

Ngay lúc Phó An Nhiên tính toán nói gì đó với cậu ta, điện thoại di động vẫn được cô đặt trên mặt bàn chấn động.

Tin tức tới.

Thả Green đồng thoại trong tay xuống, mở ra tin nhắn cực kỳ ngắn gọn kia.

Trọng thương.

Chỉ hai chữ.

Nhưng chỉ hai chữ đơn giản như vậy cũng đủ để trước mắt Phó An Nhiên suýt chút nữa tối sầm, cô bỗng nhiên đứng dậy, không để ý về mặt kính ngác của nam sinh ngây ngô kia, không để ý ánh mắt khó hiểu của giáo sư bộ môn vừa bước vào phòng học kia, nhanh chóng, bước nhanh ra ngoài, dần dần, từ ban đầu cô đi nhanh, đến cuối cùng chuyển sang chạy như điên.

Cô vừa tới cửa trường học, xe đã chờ ở cửa.

Xe chạy hết tốc lực về phía bệnh viện quân khu nơi Phó Quân Hoàng ở.

Trọng thương.

Đây là cô trong mười một năm ở đây, lần đầu tiên nghe được từ này. Cô vẫn luôn cho là, anh là người lợi hại nhất tồn tại trên thế giới này, anh được gọi là vũ khia hình người, anh sẽ không bị chút tổn thương nào.

Mà trong mười một năm này, anh đều giống như cô mong muốn, vô số lần làm nhiệm vụ, nhưng không có một lần nào bị thương.

Nhưng mới vừa rồi, cô lại nghe được tin tức anh bị trọng thương.

Cô an tĩnh ngồi ở trong xe, trong tay vẫn siết chặt điện thoại di động, vẻ mặt của cô lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn ra chút nào tâm tình nào của cô.

Dọc đường xe vượt rất nhiều đèn đỏ, chờ đến lúc bọn họ đến bệnh viện quân khu, thì đã là ban đêm.

Lúc Phó An Nhiên đến, Phó Quân Hoàng vẫn còn đang ở trong phòng giải phẫu tiến hành giải phẫu.

Bên ngoài phòng giải phẫu, có mấy người đàn ông khắp người toàn vết máu đứng nghiêm ở cửa.

Về mặt bọn họ nghiêm trang, quanh thân phát ra sự lạnh lùng và một chút sát khí còn chưa tan hết, làm cho người ta không dám tới gần nơi này.

Bọn họ mới vừa đã trải qua một cuộc chiến quyết liệt.

Thủ hạ của Phó Quân Hoàng không có mấy người, nhưng những người này tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một binh lính thật tốt, từng người một đều là binh lính mũi nhọn trong mũi nhọn, nhân tài trong nhân tài, hiện tại, trong giới quân sự lưu truyền một câu nói như vậy: làm lính coi như thủ hạ của Phó Quân Hoàng là binh. (câu này mình cũng không hiểu lắm)

Tầm mắt của Phó An Nhiên nhìn một vòng vào mấy người, cuối cùng, tầm mắt rơi vào một đôi mắt sáng kích động, cũng là càng thêm tự trách, trên mặt vẽ vết sáng Đại Đầu binh trên người.

Ánh mắt mọi người ở đây kinh ngạc, cô bước nhanh tiêu sái đến trước mặt người nọ, không chút lưu tình, hung hăng đập vào trên đầu người nọ!

!

"Ngân Lang!" Mấy người binh lính gần đây vội vàng đi đến đỡ binh lính bị đập trên mặt đất.

Mấy binh lính còn lại thấy anh em vào sinh ra tử của mình bất thành lính bị một cô bé đập, bọn họ mới vừa trải qua sinh tử, trong nháy mắt hung bạo, một người cường tráng trong đó, giơ tay lên muốn đẩy Phó An Nhiên!

Vậy mà lúc hắn còn chưa kịp làm ra bất kì hành động nào, đã bị Ngân Lang ngăn lại! Phó An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, lúc chân cô còn muốn đá phát thứ hai, hòng súng đen ngòm, không chút khách khí nhắm trúng hướng cô:

"Tôi mặc kệ cô là ai, anh em của tôi, cô đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông!"

Con người trong trời lạnh lùng rơi vào trên người chủ nhân của chiếc súng kia, giọng nói không chút phập phồng dao động vang lên:

"Ngoại trừ việc anh có thể hướng họng súng về phía tôi ra, anh còn có thể làm cái gì?"

Người quân nhân liền sững sốt, "Đừng tưởng rằng, cô là con gái thì tôi..."

"Nếu như, anh ấy có một chút ngoài ý muốn, tôi sẽ để toàn bộ các người chôn theo! Phế vật, lưu lại có tác dụng gì!"

Lời của cô làm tất cả mọi người ngây ngẩn tại chỗ, trừ Ngân Lang ra, lần đầu tiên bọn họ theo lão đại đảm nhận nhiệm vụ, nhưng không nghĩ tới, trong nhiệm vụ lần này, bọn họ trúng mai phục! Nếu như lão đại không bởi vì lời của bọn họ, hiện tại lão đại cũng sẽ không....

"Cô...." Lúc binh lính kia còn muốn cãi cò, một tay Ngân Lang kéo cánh tay của hắn, hắn đứng ở trước mặt mọi người, khi anh ta dưới ánh mắt kính ngạc của mọi người, cúi người xuống, lấy thái độ cung kính mà bọn họ không cách nào hiểu nói:

"Chủ.... Tiểu thư, xin, trách phạt."

Vết thương trên người Ngân Lang không ít, trên bả vai của anh ta trúng một phát đạn, nhưng anh ta chỉ băng bó đơn giản liền đứng chờ ở chỗ này, máu đã thấm thấu băng gạc, theo cánh tay của anh ta, chảy xuống.

Mấy người còn lại dường như có chút hiểu rõ thân phận của Phó An Nhiên, cho dù trong lòng tất cả bọn họ đều nghi ngờ, hiện tại cũng không phải là lúc hỏi nghi vấn.

Phó An Nhiên không nói một câu, cô đứng ở cửa phòng giải phẫu, con ngươi không thay đổi nhìn đèn "Phòng giải phẫu" vẫn sáng.

Cô kiếp trước kiếp này tổng cộng bốn mươi sáu năm, chưa bao giờ có loại cảm giác hốt hoảng khó nhịn này.

Hai tay của cô nắm chặt lại một chỗ, nơi đầu ngón tay đã một mảnh trắng xanh.

Trên hành lang dài không phục sự yên tĩnh lần nữa.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân lộn xộn làm rối loạn sự yên lặng ở nơi này, chỉ thấy một cô gái nhìn cực kỳ chặt vật lòi một gã bác sĩ, tranh cãi làm hấn vội vàng lấy ra cái gì học thuật.

Đầu tiên Ngân Lang nhìn ánh mắt bất động của Phó An Nhiên, ngay sau đó bước nhanh tới trước mặt cô gái nhìn như chặt vật kia, cau mày nói:

"Tô tiểu thư, cô đang làm cái gì!"

Tô Lương, nhiệm vụ lần này của bọn họ, chính là cứu Tô Lương nằm vùng bị tập đoàn buôn lậu nhốt ra ngoài, nhưng không biết tại sao kế hoạch lần này của bọn họ bị tiết lộ, cho nên trúng mai phục!

"Đây là thầy thuốc ngoại khoa tốt nhất nơi này, để hắn giải phẫu cho Quân Hoàng! Hắn rất lợi hại!" Tô Lương vẫn như cũ lôi kéo cái người bác sĩ có vẻ mặt nhìn như không tình nguyện đó.

"Buông ra!" Vị bác sĩ thoát nhìn cực kì trẻ tuổi đó ghét bỏ hất tay Tô Lương ra, sửa sang lại cổ áo đã sớm xóc xếch của bản thân, con ngươi khinh thường đang lúc quét mọi người một vòng, khi tầm mắt của hắn rơi vào bóng dáng yên tĩnh ngồi trên ghế dựa đó, trong con ngươi ngược lại có một tia thú vị.

"Bùi Thanh Dật, bây giờ anh liền đi vào phòng giải phẫu cho tôi! Nếu không, tôi làm cho anh..."

Phanh.....!

Lời đe dọa của Tô Lương còn chưa nói xong, vốn Phó An Nhiên đang ngồi an vị bỗng nhiên đứng dậy, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi một tay bóp cổ Tô Lương, để cô ta ở trên tường, con ngươi băng hàn nhìn cô ta:

"Nếu cô còn nói thêm một câu nói nhảm, tôi lập tức phế cô!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Anh nói anh đã trở về

Ánh mắt ánh mắt, ngôn từ lạnh như băng.

Giống như chỉ cần Phó An Nhiên hơi dùng lực một chút, Tô Lương sẽ vĩnh viễn nói tạm biệt với cái thế giới này.

"Tiểu thư." Ngân Lang vội vàng đi lên trước, muốn ngăn cô lại, chỉ là lúc ánh mắt nhìn đến con người băng lạnh của cô, hấn dừng bước .

Phó An Nhiên lúc này phó cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn thấy cử động của Ngân Lan, khoé môi Bùi Thanh Dật câu khởi một độ cong, chỉ là khi độ cong của khoé môi của anh vẫn chưa hé ra hoàn toàn, ánh mắt giống như tảng băng bắn thẳng đến người anh.

"Cút vào!"

Bùi Thanh Dật nhún nhún vai không sao c, nhìn Phó An Nhiên, ngả ngón cười một tiếng, tiện tay lấy ra thuật đao hàng đầu từ trên người, khê khàng khoa tay múa chân ở trên cổ của mình một chút, rồi mói ghênh ngang đẩy cửa phòng giải phẫu ra.

Cho nên nói, giả trang heo ăn cạp cái gì, ghét nhất .

Người của Phó gia, thật đúng là không có một ai tốt!

Một giây sau cùng trước khi Bùi Thanh Dật ở tiến vào phòng giải phẫu, trong lòng phỉ phước.

"Phó tiểu thư, chúng tôi biết tâm tình của cô hiện giờ, nhưng xin đừng tổn hại tới Tô tiểu thư, cô ấy."

"Cô ta chính là nhiệm vụ lần này của các người?" Giọng nói bình bình đậm đậm trực tiếp cắt đứt lời nói của binh lính hàng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ngân Lang.

Ngân Lang gật đầu.

Hơi thở quanh người Phó An Nhiên liền thay đổi trong nháy mắt.

Con người của cô vẫn lạnh băng như cũ, lực đạo trên tay lại giảm đi không ít, chỉ là sát ý trong lòng cô ngày càng bành trướng

Nếu như không phải bởi vì cô gái đáng chết này, hiện tại Phó Quân Hoàng cũng sẽ không nằm trong phòng giải phẫu, sống chết chưa biết.

Tô Lương cảm giác bản thân cũng rất nhanh sẽ chết, chết ở trong tay cô gái nhỏ nhìn như vô hại trước mắt này.

Khí tức trên người Phó An Nhiên làm cô ta cảm thấy nguy hiểm, mà loại cảm giác nguy hiểm này, cô ta chỉ từng cảm nhận được ở trên người một người.

Diêm Tử Diệp.

Người đàn ông vui buồn thất thường đó, tên tuổi huyết sắc diêm la lừng lẫy trên xã hội.

Mười một năm trước, Diêm Tử Diệp với tư cách là đưa nhỏ một tay Tần Lam đương gia Tần gia nuôi lớn, nhanh chóng trà trộn vào Tần gia, hơn nữa năng lực bản thân hấn không tầm thường, danh tiếng trên xã hội cũng không nhỏ.

Cũng chưa từng nghĩ, Diêm Tử Diệp đó nhìn trung thành như chó, cuối cùng lại phản bội Tần Lam, đoạt quyền, mưu sát, thương vị, thật sự là diễn còn đặc sắc hơn so với kịch truyền hình.

Tần Lam chết, nguyên nhân cái chết không rõ, mà ở trong mắt mọi người hung thủ cũng đang không ngừng tìm kiếm người đã sát hại Tần Lam, đây hoàn toàn là một chuyện đáng buồn cười trên đời.

Diêm Tử Diệp nổi danh là lãnh huyết vô tình và tàn khốc hung ác, chẳng qua năm gần đây, thủ đoạn lang việc của Diêm Tử Diệp càng máu tanh bạo lực, ngay cả bản thân hấn cũng điên cuồng làm người ta sợ.

Cấp trên sợ Diêm Tử Diệp huyền não quá lớn, vì vậy, cô bị phái đến nằm vùng bên người Diêm Tử Diệp.

Trong hai năm cô nằm vùng, cô cũng không lấy được chút tin tức hữu dụng nào từ nơi đó, thậm trí còn không cẩn thận tiết lộ ra rất nhiều hành động cơ mật, mà cô thậm trí từ lúc bắt đầu đến cuối cùng cũng không biết, từ lúc vừa bắt đầu, Diêm Tử Diệp đã biết cô là nằm vùng.

Điều duy nhất cô biết chẳng qua là, Diệp Tử Diệp luôn có thói quen mang theo một đôi bao tay màu trắng.

Đội ở bên cạnh hấn gần hai năm, cô luôn cẩn thận khắp nơi, cũng không nghĩ tới, cuối cùng cô vẫn bị bại lộ. Cô vĩnh viễn đều không thể quên, lúc cô chạy trốn từ bên người Diêm Tử Diệp, ánh mắt của hấn nhìn cô. Ánh mắt đó làm trong lòng cô sinh ra sợ hãi.

Mà cô gái trước mắt cô, lại làm cô càng thêm sợ hãi, lạnh lẽo truyền tới từ đáy lòng, làm toàn thân cô không nhịn được run rẩy.

Hiện tại, cô gái nhìn như vô hại này, là muốn giết cô thật!

Cũng chính lúc sợ hãi trong lòng Tô Lương đạt đến điểm giới hạn, cửa phòng giải phẫu phịch một tiếng bị kéo ra, vốn Phó An Nhiên đang đưa lưng về phía cửa phòng giải phẫu, bỗng vút Tô Lạnh vật cầm trong tay qua một bên, xoay người...

Trong con người lạnh như băng chứa một tia lo lắng không dễ phát giác.

Vậy mà lúc Phó An Nhiên thấy bóng dáng đứng ở cửa phòng giải phẫu kia, cả người cô cũng ngây ngẩn cả người.

Mọi người xung quanh cũng sững sờ.

Vị thủ trưởng này, anh không nên không phối hợp với công việc của chúng tôi như vậy!" Trong tay Phó viện trưởng còn cầm dao giải phẫu về mặt gấp gấp đứng ở phía sau bóng dáng đó.

Mà ở sau lưng Phó viện trưởng, đứng một đám y tá và trợ lý về mặt khăn trương cao độ.

Thủ trưởng này chính là cấp trên tự mình đưa tới, nếu như có một chút gì ngoài ý muốn, bọn họ một người cũng không thoát khỏi trách nhiệm!

Mới vừa rồi bọn họ vừa mới lấy đầu đạn từ trên bả vai và trên ngực anh ra, vốn Phó Quân Hoàng đang nằm trên bàn mổ phải tiếp tục hôn mê đột nhiên tỉnh lại, anh không để ý bọn họ khuyên can, giằng co, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã đứng dậy rời khỏi phòng giải phẫu.

Bọn họ chưa từng thấy người bệnh nào như vậy, chưa bao giờ!

Trong con người u ám như đêm tối là một mảnh mờ mịt, Phó Quân Hoàng giống như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, khi anh thấy bóng dáng kia có chút cứng nhắc, trong con người mờ mịt xoẹt qua một tia sáng, bước chân của anh trầm ổn, từng bước từng bước một đi về phía bóng dáng kia.

Phó An Nhiên liền đứng tại chỗ, yên lặng nhìn bóng dáng rõ ràng lay động kia, cố sức chậm rãi đi về phía cô. Nét mặt của cô lạnh nhạt, khóe môi mang theo một tia cười nhàn nhạt, dịu dàng nhìn anh bước từng bước một đến gần cô.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Binh lính hàng đầu liếc nhìn lão đại nhà mình nghĩ đi lên đỡ, liền lập tức sững sờ tại chỗ.

Chưa bao giờ từng thấy lão đại cười qua, cười.

Đó là cười gì? Cho dù độ cong khóe môi của anh rất cứng nhắc, nhưng đối với Phó Quân Hoàng gần như mất đi tất cả về mặt mà nói, kia thật sự là nụ cười, một nụ cười đơn giản lại làm cho bọn họ khiếp sợ.

Thì ra, cô gái đó thật sự là người lão đại cứu chuộc, anh, cứu chuộc duy nhất.

Ngân Lang đứng nghiêm tại chỗ, hai tay rũ xuống bên người, hai quả đấm nắm chặt, nếu không phải bởi vì hân không bảo vệ được chủ tử, hiện tại lão đại của họ cũng sẽ không....

Bùi Thanh Dật tà tà dựa vào cửa phòng giải phẫu miệng chơi đùa dao giải phẫu, về mặt thú vị nhìn hết thấy trước mắt.

Lúc Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm Phó An Nhiên vào trong ngực, giọng nói của anh hơi có vẻ máy móc, nhỏ nhẹ vang lên bên tai cô:

"Cảm ơn đã chờ anh. Anh đã trở về."

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Phó An Nhiên đã uрон ướt.

"Ừ. Hoan nghênh trở lại." Giọng nói của cô lạnh nhạt bình thản.

Mà anh, cứ như vậy, đặt hơn nửa sức lực cơ thể trên người cô, an ổn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh nói hôn anh

Vết thương trên người Phó Quân Hoàng thoát nhìn rất dọa người, nhưng cũng may vết thương không quá nghiêm trọng.

Tốc độ phục hồi của Phó Quân Hoàng thật sự làm cho các bác sĩ trong bệnh viện cảm thấy kinh hãi, bọn họ tra không ra vấn đề khác, cuối cùng cũng chỉ có thể quy tội cho nguyên nhân là thể chất anh khác với người thường.

Trong thời gian Phó quân hoàng nằm viện này, Phó An Nhiên cũng liền ở bên trong phòng bệnh này.

Trong lúc ở chỗ này, có không ít người đến thăm Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên cũng vẫn luôn bồi ở bên cạnh anh, kiên nhẫn giúp anh ứng phó những

người cần nhàn nói liên miên kia, cho đến cuối cùng cô thực sự không nhịn được, mặc kệ họ là quan lớn quan nhỏ, cuốn xéo hết thấy!

Không biết cái gì gọi là tình duyên sao? Muốn nịnh nói bầu vúi quan hệ, cút xa một chút!

Lời này đương nhiên không phải là Phó An Nhiên nói, mà xuất phát từ trong miệng của em trai ruột của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị nhỏ hơn Phó Quân Hoàng bảy tuổi, so với Phó An Nhiên thì lớn hơn bốn tuổi, mà Phó An Nhiên phải gọi anh một tiếng chú, đối với một thanh niên mười chín tuổi mà nói, hiển nhiên là không có khả năng tiếp nhận.

Phó Quân Nghị là một huynh khổng, trình độ sùng bái của anh đối với anh trai mình đã đạt đến độ làm người ta giận sôi.

Ban đầu anh tính toán đi theo con đường giống anh trai của mình, thi trường quân đội, nhưng mẹ anh vừa mới nghe anh yêu cầu thi trường quân đội liền bắt đầu gào khóc, cuối cùng anh bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn buông tha nó.

Cho nên khi anh nghe được tin anh hai bị thương nằm viện, lập tức từ Q Đại Phi chạy tới. Cũng từ đó về sau, anh gần như ngày nào cũng chạy tới bệnh viện.

Bọn họ mặc dù là anh em ruột, nhưng cơ hội để bọn họ có thể gặp mặt cũng không nhiều, nếu như anh không nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với anh cả của mình, lấy tính tình của anh trai anh mà nói, không chừng lúc nào đó sẽ quên mất đứa em trai ruột thịt này.

Nhưng sau khi anh thấy đám người giống nhau mượn việc thăm bệnh để tạo quan hệ, anh hoàn toàn nổi giận, anh không chút khách khí nói ra lời nói kia, cực kỳ không khách khí đuổi mọi người đi.

Ở đề độ, mọi người cứ lẩn quẩn ở đây, đương nhiên lời nói của Phó Quân Nghị rất nhanh đã truyền khắp nơi, cho nên, mọi người rất thức thời không hề đi làm phiền Phó Quân Hoàng đường thương nữa.

Lúc Phó An Nhiên mua xong bữa trưa trở lại, vừa đúng lúc thấy Phó Quân Nghị đang ngồi bên cạnh giường bệnh, trong tay cầm một quyển sách, trên gương mặt nở nụ cười rất sáng lạng, ánh mắt trong suốt phát sáng nhìn Phó Quân Hoàng, hình như đang nói gì đó rất vui vẻ.

Phó An Nhiên cũng không lập tức đẩy cửa đi vào, liền đứng ở cửa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn tất cả cảnh tượng bên trong.

Ấm áp làm cô cảm thấy an lòng.

Giống như có cái gì tác động qua lại, vốn Phó Quân Hoàng đang nhìn em trai nói rất hăng say, ánh mắt di chuyển, rơi vào trên cửa sổ thủy tinh, lúc nhìn đến bóng dáng sau cửa sổ thủy tinh, con người vốn thâm thúy, xoẹt qua một tia ấm áp.

Phó An nhiên thấy anh đã nhìn thấy, liền xách theo hộp đựng thức ăn đẩy cửa tiến vào.

"Con gái nhỏ, con mang đồ ăn ngon gì cho chú vậy?" Phó Quân Nghị hoặc lớn hoặc nhỏ đều thích khi dễ Phó An Nhiên, mặc dù anh thường không chiếm được cái gì tốt từ chỗ của cô.

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị rất đàng hoàng ngậm miệng không nói lời nào, ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi của mình.

Kỳ quái, sao anh lại phải sợ một cô gái nhỏ hơn mình gần năm tuổi! Suy nghĩ một chút lúc nhỏ anh bị cô lừa gạt, thật là... Nghĩ lại chuyện cũ mà sợ!

"Không được làm khó." Phó Quân Hoàng hơi cau mày nhìn Phó Quân Nghị.

Anh biết, bảo bối của anh không thích Phó Quân Nghị gọi cô là con gái nhỏ. Hơn nữa bảo bối của anh, cũng không nhỏ.

Đối với anh cả của mình nói gì nghe nấy, Phó Quân Nghị bấu môi, nhún nhún vai, cái gì cũng không nói.

Phó Quân Hoàng thiên vị, đó là thói quen.

"Phó Quân Nghị, anh có thể đi." Trong giọng nói bình thản không một chút phập phồng.

Phó An Nhiên múc một chén cháo nhỏ từ trong bình giữ ấm ra, đặt cái muỗng ở bên trong, sau khi xác định bát cháo nhỏ không bỏng miệng, rồi mới đưa đến trong tay Phó Quân Hoàng.

"Phó Quân Nghị nháy mắt xù lông, "Phó An Nhiên, cô có ý gì? Tại sao cô tới thì tôi phải đi? Cô đây là cái suy nghĩ logic gì? Tốt xấu gì cô cũng phải để tôi ăn một bữa cơm rồi mới đi, thế nhưng tôi ở chỗ này...."

"Uống ngon không?" Phó An Nhiên thấy Phó Quân Hoàng uống xong chén cháo nhỏ cầm trong tay kia, nhẹ giọng hỏi.

"Ngon."

Phó Quân Nghị hận không thể giậm chân, "Sự đãi ngộ khác biệt! Đây chính là sự đãi ngộ hoàn toàn khác biệt giữa hai người!"

"Cũng mười mấy năm, anh cũng nên tập quen, mau chút." Phó An Nhiên ở trước mặt Phó Quan Nghi, từ trước đến nay chưa từng ngại trang chút nào.

Nếu như Phó Quân Hoàng không có ở đây, anh nhất định phải mạnh tay đánh nhau với cô nhóc kia một trận! Rất đáng giận!

Phó Quân Hoàng lần nữa nhận lấy chén cháo nhỏ Phó An Nhiên đưa cho anh, có chút máy móc nói với em trai của anh.

Bây giờ cả người Phó Quân Nghi hết sức bức bối, đây mới thật sự là đãi ngộ khác biệt!

"Vây, anh nghỉ ngơi thật tốt, em đến trường học trước, có thời gian em lại sẽ tới."

"Không cần tới nữa." Phó An Nhiên không chút khách khí cắt đứt.

Phó Quân Hoàng nhìn Phó An Nhiên một cái, trong con ngươi không chút trách cứ, ngược lại cong mòng theo về cung chiều.

Phó Quân Nghi cảm thấy lồng ngực bản thân càng thêm buồn bức, "Anh, nghỉ ngơi thật tốt." Thật sự nếu không đi nhanh một chút anh sẽ chết vì buồn bức.

Phó Quân Nghi đi, bên trong phòng bệnh chỉ còn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Trên bả vai Phó Quân Hoàng còn quần băng gạc, vài màu trắng kia ở trong mắt Phó An Nhiên cực kì chói mắt.

"Còn đau không?" Đặt chén nhỏ lên khay trà, Phó An Nhiên ngồi ở mép giường, vuốt ve bờ vai của anh, chân mày nhíu lại.

Ngón tay hơi lạnh vuốt ve đầu chân mày của cô, ngược mắt, chống lại cặp mắt sâu thẳm kia, trong con ngươi mòng theo một tia tâm tình nhàn nhạt.

"Không đau." Ngón tay hơi lạnh di chuyển vòng vo ở chân mày của cô, cho đến khi chân mày giãn ra, anh mới dừng lại động tác của mình.

Thần kinh đã hoàn toàn hủy diệt cảm giác đau đớn của anh, cả đời này của anh, cũng sẽ không có cảm giác đau đớn.

Lúc nào thì trở về bộ đội?" Phó An Nhiên cầm bàn tay đang chơi đùa chân mày của cô ở trong tay mình, hỏi anh.

"Giã bộ." Kỳ hạn giả bộ, trong thời gian ngắn không cần trở về.

Phó An Nhiên cười, "Em cùng anh."

Anh cầm ngược tay của cô lại, độ cong khéo môi càng rõ ràng hơn.

"Hôn anh." Tròng mắt đen sáng rực rỡ như ngôi sao nhìn cô, ánh mắt rơi vào trên môi ướt át của cô.

Anh muốn hôn cô, lúc viên đạn tiến vào trong lồng ngực anh, khi ý thức của anh dần dần mơ hồ, hiện lên trước mắt anh chính là bảo bối của anh, anh vẫn luôn muốn cô lại hôn mình một lần, nhưng, những ngày qua anh vẫn không tìm được cơ hội.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, anh muốn hôn cô, muốn cô hôn anh.

"Được." Phó An Nhiên cười đáp ứng.

Cô nghiêng người về phía trước.

Anh hơi khom người.

Lúc đôi môi mềm mại, mịn màng kia đụng vào trên môi anh, trái tim của anh ngừng đập trong chốc lát, ngay sau đó, bắt đầu đập loạn lên.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.....

Giống như anh có thể nghe được tiếng tim đập của bản thân,

Cô hôn rất nghiêm túc, anh là người duy nhất cô muốn quý trọng trong hai đời này, cô không muốn ném thử cảm giác ngồi chờ bên phòng giải phẫu một lần nữa, cảm giác chờ bị phán quyết.

Cái loại cảm giác bị kìm nén hít thở không thông đó, làm cô suýt chút nữa rút súng bên hông ra, trực tiếp đập cửa phòng giải phẫu ra.

Tay không tự chủ được nắm chặt tay anh.

Anh giống như cảm giác được cô hôn trong tuyệt vọng, cái tay còn lại kéo hông của cô, để cô càng gần sát mình hơn, từ từ hôn sâu hơn, hô hấp của hai người cũng dần dần trầm trong, cho đến.....

Phanh.... ..

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ngay sau đó truyền đến một tiếng khiển trách nghiêm nghị:

"Các người đang làm cái gì đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngả bài

Phó An Nhiên phản xạ có điều kiện đưa tay đẩy Phó Quân Hoàng ra.

Vậy mà, đôi tay đặt ở bên hông cô chẳng những không buông ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Anh giống như có chút tức giận với việc cô không chuyên tâm, há mồm khê cắn môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt vọt thẳng vào.

Trong tròng mắt đen hiện lên một chút kinh ngạc, Ý nghĩ lúc đầu muốn đẩy anh ra cũng biến mất không thấy, trong lòng cô thờ dài nắm vạt áo của anh, cùng anh dây dưa ở chung một chỗ.

Nhiệt độ trong phòng từ từ tăng vọt.

Nhưng có một góc trong phòng nhiệt độ đạt dưới không độ C.

"Phó Quân Hoàng!" Giọng nói tức giận vang lên lần nữa.

Lần này Phó An Nhiên đã nghe được là ai, Phó Văn Thắng! Là ông nội trên danh nghĩa của cô, ba của Phó Quân Hoàng!

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đang hôn rất nghiêm túc đó, lấy năng lực của anh, anh đại khái đã sớm biết bên ngoài phòng có người, như vậy mới vừa rồi anh để cô hôn anh, vậy chính là có mục đích, cho nên anh...

Cho nên anh tính toán ngả bài với người trong nhà!

Phó Quân Hoàng giống như không thấy được ánh mắt trách cứ của cô, cặp mắt thâm thúy như cỏ đầm mang theo một chút vui vẻ không dễ phát hiện.

"Hô cái gì mà hô? Cũng hơn năm mươi tuổi rồi, ngày ngày la như vậy, không thấy mệt mỏi hoảng sợ sao." Giọng nói từ từ vang lên, "Được rồi được rồi đừng hôn nữa, nếu còn hôn nữa, ông già này sẽ ném cô nhóc kia ra nước ngoài."

"Câu nói cuối cùng kia rất có tác dụng, lúc Phó An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, Phó Quân Hoàng đã nhanh chóng buông Phó AN Nhiên ra, ngay sau đó ôm cô vào trong ngực của mình, con người nguy hiểm đến nhánh roi vò trên người cụ Phó.

Phó Văn Thắng kinh ngạc nhìn ba của mình, Phó Chiến.

Phó Chiến, cụ Phó, lão thủ trưởng của đế đô, mặc dù hiện tại đã về hưu, nhưng những người ngày ngày xuất hiện ở trên tivi, đều sẽ đến đây báo cáo cái gì đó với ông cụ.

Bình thường cụ Phó thoạt nhìn cực kì nghiêm túc, nhưng ở trong mắt Phó An Nhiên, ông chính là một Lỗ ngoan đồng cần người đỡ dành, một Lão Ngoan Đồng hết sức dễ dàng lấy được thỏa mãn.

Ở trong mắt Phó Văn Thắng một màn vừa rồi làm ông chấn động quá lớn, nhưng tại sao người cha ngoan cố bảo thủ đó, còn cỏi mở hơn so với ông?

Đứa bé An Nhiên kia, trên danh nghĩa là con của Phó Quân Hoàng! Hành động mới vừa rồi của bọn họ, chính là loạn luân!

Dáng vẻ của cụ Phó hoàn toàn giống như không nhìn thấy ánh mắt của Phó Văn Thắng, ông cười híp mắt con người hết sức nguy hiểm, có phần giống Lão Ngoan Đồng nói:

"Thế nào? Tức giận? Lão già này cho cháu biết, cháu không đâu lại được ông đâu! Chỉ cần ông nói một câu, cô nhóc An Nhiên kia phải ngoan ngoãn ngồi đợi ra nước ngoài cho ông đó." Giống như sợ cháu mình không tức giận, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Bên tai Phó An Nhiên nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của Phó Quân Hoàng.

"Năm mơ." Hai chữ đơn giản của Phó Quân Hoàng, suýt nữa làm cụ Phó tức chết.

"Phốc." Bởi vì dựa vào trong ngực anh, giọng nói của anh vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Thấy vẻ mặt tiểu hồ ly đó cười vui vẻ, trong lòng cụ Phó một trận tức giận, "Nhóc con, con tốt xấu gì cũng phải có chút đáng về tiểu thư khuê các chứ, con bây giờ đã mười lăm tuổi, không nhỏ, nếu đẻ cho..."

"Của cháu. Cháu giáo dục," Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt đứt lời nói dông dài của cụ Phó, hoàn toàn không thấy cụ Phó bị tức giận mà nét mặt già nua đỏ bừng, ngược lại ánh mắt lại nhìn trên người Phó An Nhiên, con người từ từ dịu dàng, "Cứ như vậy, rất tốt."

An Nhiên ho nhẹ một tiếng, trên gương mặt có một chút ửng đỏ mất tự nhiên, cô chui từ trong ngực Phó Quân Hoàng ra, đứng lên, thoát nhìn cả người cực kì khéo léo, "Cụ, ông nội."

Bởi vì trên danh nghĩa Phó Quân Hoàng là ba của cô, cho nên cô đều coi Phó Văn Thắng và Phó Chiến là ông nội và cụ.

Khỏe mắt Phó Văn Thắng hưng hăng kích động, năng lực chịu đựng trong lòng đứa nhỏ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

Thấy gương mặt Phó Văn Thắng không được tự nhiên, cụ Phó rất không khách khí cho con trai mình một cước, "Đức hạnh."

"Ba, bọn họ đây là đang..."

"Loạn luân?" Cụ Phó chống gậy, một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng, "Lúc nào thì người trở nên cổ hủ như vậy? Cô bé kia và tên nhóc xấu xa nhà con có quan hệ máu mủ sao? Có quan hệ máu mủ với con sao? Không có sao có thể gọi là loạn luân!"

Phó Văn Thắng cũng không dám né tránh gậy của cụ Phó, cứ như vậy cứng rắn tiếp nhận một gậy, nhất thời phía sau lưng ông một trận nóng bỏng.

Trong lòng Phó An Nhiên thầm cho điểm khen ngợi cụ Phó.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng còn muốn ngưng trọng hơn mấy phần so với vừa rồi, anh đưa tay cầm tay An Nhiên đang buông thõng bên người, ánh mắt rơi vào trên người cụ Phó, giọng nói hơi có vẻ máy móc, từng chữ một vang lên:

"Chuyện của con, con sẽ giải quyết. Bảo bối của con, con để ý tới."

Ý bên ngoài tức là, người dư thừa, cút xéo.

Lúc đầu cụ Phó còn đang dạy dỗ con trai mình liền dừng gậy trong tay lại, con người gần bảy mươi tuổi không chút nào vẩn đục, ông nhìn Phó Quân Hoàng, có chút nghiêm túc nói:

"Nghiêm túc?"

Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm nhìn cụ Phó, không nói.

Cụ Phó cảm thấy không thú vị không hề nói nữa, ngược lại tầm mắt rơi vào trên người Phó An Nhiên đang mỉm cười, "Nghiêm túc?"

Ánh mắt Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Phó An Nhiên, con người đen nhánh không hề chớp cứ như vậy nhìn cô, con người sáng như sao, chứa đầy mong đợi và chút bất an.

Cô nhẹ nhàng cầm lại tay anh, con người ôn hòa nhìn anh, cười nhạt:

"Nghiêm túc. Cả đời này, cũng sẽ chỉ có anh."

Cứ như vậy, trong nháy mắt, vẻ mặt cứng nhắc kia, thả lỏng, độ cong khóe môi hiện lên rõ ràng, con người vui vẻ càng làm ấm lòng người.

"Ừ, cả đời." Bảo hộ cô bình yên cả đời, anh vẫn luôn nhớ, cũng vẫn luôn thực hiện lời thề này.

"Cả đời cái rắm! Các người đây là...."

"Câm miệng cho ba!" Một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng đang muốn giậm chân, cụ Phó thu hồi nụ cười trên mặt, ngược lại vẻ mặt nghiêm nghị rơi vào trên người Phó An Nhiên, "Cô nhóc, con phải nhớ kĩ năm đó ta và con đã nói cái gì?"

An Nhiên cười nhạt một tiếng, "Đương nhiên sẽ không. Chỉ là cụ ạ, con hy vọng, người cũng không nên quên, con đã nói cái gì."

Cụ Phó ngừng một lát, trong đầu vang vọng một câu nói:

... Người thương anh ấy, tất nhiên con sẽ gấp trăm lần.

Ngay từ lúc đó, cô cũng đã nói với ông, lập trường và thái độ của cô.

"Đương nhiên, sẽ không."

Giữa hai người, như làm cho người ở chỗ này rơi vào sương mù.

"Ba, rốt cuộc hai người đang nói cái gì?" Phó Văn Thắng cau mày.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi." Cụ Phó giờ gây lên đáng muốn cho ông một gậy, nhưng lại nghĩ quên đi, "Ba mặc kệ các con náo thế nào, hiện tại cũng nên thu lại rồi, mặc dù là công việc quan trọng nhưng cũng phải đợi đến sau khi nhà đầu kia trưởng thành, hiện tại đã bắt đầu thân mật, còn ra bộ dạng gì nữa!"

"Cháu..." Phó Quân Hoàng vừa muốn mở miệng, liền bị Phó An Nhiên giờ tay lên ngăn cản.

"Đã rõ, sau này chúng cháu sẽ chú ý." Phó An nhiên cười.

Phó Quân Hoàng có chút đáng thương nhìn Phó An Nhiên, mặc dù anh nhìn thế nào cũng đều tốt, nhưng anh còn muốn nói cho toàn bộ thế giới biết, người trước mắt này là bảo bối của anh, một mình anh.

"Chuyện giữa chúng ta cần gì phải cho người khác biết?" Phó An Nhiên hướng về phía anh an tâm cười một tiếng.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng cũng dịu dàng hơn, hơi thở lạnh như băng trên người anh cũng từ từ giảm xuống.

"Được rồi, tên nhóc xấu xa, cháu tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, nhóc con cũng đừng vì chăm sóc nó mà để mình mệt nhọc. Ông và cha con đi trước."

Nói xong, cụ Phó cũng không chờ Phó An Nhiên đáp lại, trợn mắt nhìn Phó Văn Thắng đang rối rắm, bước chân trầm ổn rời khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi phòng bệnh, Phó Văn Thắng cảm thấy cụ Phó muốn nói gì đó với ông.

Ông vẫn chờ, nhưng cũng đã về đến nhà, cụ Phó vẫn im lặng một câu cũng không nói.

Người của Phó gia cũng là một cao thủ chịu đựng, nhưng đối mặt với chuyện của người trong nhà, Phó Văn Thắng vẫn thiếu kiên nhẫn.

"Ba, mới vừa rồi ba và Phó AN Nhiên nói bí mật gì? Giữa hai người đã nói cái gì?"

Cụ Phó chống gậy khẽ thở dài, "Năm An Nhiên tám tuổi đã sảy ra chuyện, con còn nhớ rõ không?"

Phó Văn Thắng sững sốt, An Nhiên tám tuổi, đó là chuyện sáu năm trước, chuyện đó, làm cả Phó gia thiệt hại, làm sao có thể không nhớ?

"Không phải là....?"

"Sáu năm trước....."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sáu năm trước

Chuyện phát sinh sau năm trước kia, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thật ra thì bọn họ cũng không rõ lắm.

Chẳng qua khi Phó Văn Thắng chạy tới hiện trường, chỉ nhìn thấy thi thể đầy đất, và bóng dáng nho nhỏ quanh thân nồng đậm sát khí kia.

Khi đó An Nhiên chỉ mới tám tuổi, con người lạnh lùng của cô nhìn từng người xuất hiện trong tầm mắt mình, trên tay trái của cô cầm một cây súng lục, mà trong ngực của cô, chính là đang ôm Phó Quân Hoàng đã mất đi ý thức.

Chỉ cần vừa có người cố gắng đến gần cô, cô sẽ không chút do dự giờ súng lên, chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của người đó, trong con người băng hàn không giống một đứa trẻ, cô giống như một dã thú đầu đàn bị thương, che chở thật tốt người nhà của mình, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

"Cô nhóc, là ông, ông là ông nội, để súng xuống, sau đó chúng ta." Lần đầu tiên Phó Văn Thắng một thân quân trang kiên nhẫn thủ nói chuyện với Phó An Nhiên như vậy, nhưng lời của ông còn chưa nói hết, hòng súng đen ngòm đã nhắm ngay mi tâm của ông.

"Cút!" Cô che chở người trong ngực, tay đè lên nơi đang trào ra máu của anh, "Toàn bộ cút!"

Cô cũng không biết, cô ngay lúc đó, đôi môi run rẩy có bao nhiêu lợi hại, mặc dù ánh mắt vô tình lạnh như băng, nhưng thật sâu trong tròng mắt là bất an và mờ mịt, tất cả bị Phó Văn Thắng nhìn không bỏ sót.

Nếu như sẽ tiếp tục như vậy, hai đứa trẻ này đều sẽ xong đời.

Cho đến, Từ Tĩnh Ngưng nghe được tin tức cuồng quít chạy tới, bà không để ý họng súng đang chĩa về phía bản thân, không để ý mọi người xung quanh khuyên kéo (khuyên can kéo lại), cứ như vậy bà liều lĩnh xông lên trước, một tay kéo Phó An Nhiên đã sớm mất đi lý trí vào trong ngực.

Lúc ấy trong tay An Nhiên còn cầm súng lục, lúc Từ Tĩnh Ngưng ôm cô vào trong ngực, thời điểm cô giơ tay lên muốn bóp cò, đúng lúc cô chỉ cảm thấy cổ họng có một chất lỏng nóng bỏng, cả người cô cứng lại.

"An Nhiên, là mẹ, mẹ vĩnh viễn sẽ không thương tổn đứa con của mình, hiện tại các con đều an toàn, không sao rồi, con đã được cứu trợ, con và Quân Hoàng được cứu trợ. An Nhiên, bé ngoan của ta, để mẹ nhìn một chút, à, mẹ nhìn một chút...." Từ Tĩnh ngưng ôm An Nhiên, tận lực đè nén giọng nói nghẹn ngào, bà cố gắng cười với An Nhiên, cho đến khi con người của An Nhiên từ từ ấm lại, cho đến khi cơ thể của cô không còn cứng nhắc như vừa rồi.

"Mẹ. Mẹ." Giọng nói khô khốc, An Nhiên cố hết sức khẽ gọi, chẳng qua cô vẫn ôm chặt Phó Quân Hoàng trong ngực như cũ, bà bối rối nhìn cô, "Quân Hoàng. Quân Hoàng sắp chết, Mẹ, Quân Hoàng sắp chết, mẹ cứu cứu anh ấy, anh ấy sắp chết."

Phó Văn Thắng luôn chờ tại nơi này, sau khi nghe được Phó An Nhiên mở miệng, lập tức phát tay, để người ta đi cứu người.

Nhân viên cứu hộ chờ ở một bên lập tức tiến lên, muốn đặt Phó Quân Hoàng lên băng ca, vậy mà Phó An Nhiên Phó An Nhiên vẫn cứ ôm chặt anh như vậy, không để cho bất luận kẻ nào đụng vào, mỗi khi nhân viên chữa bệnh và chăm sóc tiến lên, cô sẽ phản hận nhìn mỗi người, ánh mắt của cô quá có lực uy hiếp, không người nào dám tiến lên trước nữa.

Từ Tĩnh Ngưng ôm cả hai đứa bé vào trong ngực của bà, bà nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô: "An Nhiên, hiện tại Quân Hoàng cần cứu trợ, nếu như không được cứu trợ, nó sẽ chết..."

Lời của bà vẫn chưa nói hết, An Nhiên liền buông Phó Quân Hoàng trong ngực ra.

Phó Quân Hoàng bị mang đi, nhưng Phó An Nhiên vẫn ngồi chồm hồm tại chỗ, cô vẫn nhìn Phó Quân Hoàng được đưa lên xe cứu thương, nhìn xe lái đi....

Cả người cô thoát nhìn đều ngơ ngác, Từ Tĩnh Ngưng thấy cô như vậy bị dọa sợ, ngay lúc bà đang muốn cố gắng nói gì đó, đột nhiên An Nhiên cử động.

Bỗng nhiên cô từ dưới đất đứng lên, nhưng có lẽ bởi vì thời gian ngồi chồm hồm quá lâu, chân của cô đã chết lặng, lúc cô đứng lên, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Cứ như vậy khắp người cô toàn vết máu tiêu sái bước đến trước mặt Phó Văn Thắng, con người lạnh lùng dọa người, cô nói từng chữ một: "Con muốn gặp cụ."

Dạo này mình bận quá, không có nhiều thời gian để ed, các bạn thông cảm nhé!

Về chuyện sau đó, Phó Văn Thắng cũng không biết, ông đã từng cố gắng hỏi thăm cụ Phó, lại cũng bị cụ Phó trả lời cho có lệ.

Nhưng lần này, giống như cụ Phó muốn nói cho ông biết cái gì.

"Rất muốn biết, cô nhóc kia tìm ba nói cái gì? Cụ Phó chống gậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh chiều tà ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

"Nếu như lần này ba nguyện ý nói cho con biết."

Cụ Phó thở dài, "Thật ra thì chuyện này, không phải ba không muốn nói cho con biết, với tính tình của con khi đó, con sẽ không chút do dự đuổi cô nhóc kia a ngoài đi."

"Có ý gì?"

"Sáu năm trước, con cho rằng những người kia là do Quân Hoàng giết, thật ra thì toàn bộ đều là cô nhóc kia ra tay."

"Cái gì?" Phó Văn Thắng chợt đứng dậy từ trên ghế sofa, "Không thể nào! Khi đó con bé mới tám tuổi! Năm đó con đã kiểm tra, mỗi phát súng lấy mạng một người, mỗi phát súng đều ngay giữa mi tâm, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác như vậy, cho dù là tinh anh trong bộ đội, cũng không nhất định có thể hoang thành, huống chi là một đứa bé tám tuổi."

"Đừng quên, năm đó Quân Hoàng ôm nó về từ đâu." Cụ Phó lạnh lùng nói, "Nếu như không phải ba nắm chắc mười phần, ba cũng sẽ không nói như vậy."

"Ba đã hỏi... Nó?"

"Là chính nó nói, lúc ấy, khi nó tới tìm ta đã nói...." Trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó.

'Con đường sau này của con tự con quyết định, con sẽ không để bản thân trở thành xương sườn mềm của bất luận ai, sẽ không để Phó gia chịu một chút thương tổn, càng không cho phép bất luận kẻ nào thương hại đến một cọng lông của người ở chỗ này. Cho nên, cụ, con hy vọng người có thể hiểu, con đường sau này của con, là bản thân con chọn, người không cần lo.

'Con có biết mình đang nói cái gì sao!'

'Đương nhiên con biết. Người là trụ cột của Phó gia, chúng ta đang làm gì, đương nhiên người biết rõ. Nhưng nếu như con muốn làm chút gì mà người không biết, người cũng đừng muốn biết một chút gì từ chỗ con. Con không phải là người lương thiện gì, người yêu con, nhất định báo đáp gấp đôi, mà người anh ấy yêu, còn hơn gấp trăm lần! Con, sẽ không bỏ qua, bất kì một ai thương tổn tới anh ấy.'

Khi đó, cả người cô chặt vật, khắp người toàn vết máu, mà trên cánh tay cô còn trúng một phát đạn, máu vẫn luôn chảy xuống, nhưng sắc mặt của cô quá ổn định, con người quá sắc bén, làm ông ngay cả việc cô bị thương cũng không chú ý tới.

Ánh mắt của cô quá lạnh, súng vẫn còn bị cô nắm thật chặt trong tay như cũ, về mặt của cô lúc đó nói cho ông biết, cô giết người.

Từ lúc mới bắt đầu ông cũng biết, đứa bé kia không thể đánh đồng với những đứa bé bình thường, rồi sau đó trong mấy năm nay, biểu hiện của đứa bé kia cũng đều trong kết luận của ông.

Cụ Phó nói lại lời năm đó Phó An Nhiên nói, gần như không sót một chữ, Phó Văn Thắng khó mà không khiếp sợ.

"Nhưng nói chẳng qua là..."

"Đứa bé tám tuổi? Văn Thắng à, biết con kém con trai mình ở chỗ nào không? Quân Hoàng chưa bao giờ xem bất cứ người nào là người yếu, nó sẽ lấy một loại ánh mắt giống nhau xem xét cư xử của mọi người, cho dù là một đứa bé."

Phó Văn Thắng cau mày.

"Bây giờ con cũng không cần suy nghĩ nhiều, năm đó ba đã nhìn ra, đứa nhỏ An Nhiên này, đã định trước phải là người Phó gia ta, nếu không thể chân chính trở thành con của Phó gia, vậy thì cháu dâu, cũng rất tốt." Đột nhiên cụ Phó cười ha hả lên.

"Cha, người...."

"Được rồi, được rồi, ba nói cho con biết chuyện này, không phải để con cảm thấy An Nhiên kia là một người lòng dạ độc ác, ba chỉ muốn cho con biết, An Nhiên là một đứa bé ngoan, nó xem Phó gia chúng ta là người nhà của mình, mà chúng ta, là người nhà của nó, con hiểu chưa?"

Làm sao Phó Văn Thắng lại không biết dụng tâm của cụ Phó, ông còn muốn tự nói với mình, giữa con bé An Nhiên kia và Quân Hoàng, là không người nào có thể tách ra, đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi.

Phó Văn Thắng thấy cụ Phó không sao, lúc tính toán rồi đi, giọng nói nghiêm túc của cụ Phó đột nhiên vang lên, ông nói:

"Văn Thắng, An Nhiên đã nói, chuyện của sáu năm trước, không muốn chúng ta đơn giản như vậy, hơn nữa lần này Quân Hoàng bị thương, xem ra, chúng ta cũng phải điều tra một chút."

Bệnh viện quân khu.

Phó Quân Hoàng uống thuốc xong, mới vừa ngủ, một người từ bên ngoài phòng bệnh thăm dò đi vào.

An Nhiên sửa sang lại chăn cho Phó Quân Hoàng, rồi mới đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tiểu thư." Người đứng bên ngoài phòng bệnh chính là quản lý của quán cà phê đó, hần nhỏ giọng gọi, là một trong những "cụ già" bên cạnh An Nhiên, dưới tình huống bình thường, hần sẽ không xuất hiện trước mặt An Nhiên, trừ khi là thật sự gặp chuyện gì.

"Chuyện gì." An Nhiên đi tới trong góc, cau mày nhìn hần.

Phong Lượng đẩy mắt kiếng trên sống mũi một cái, có chút ngưng trọng nói: "Tiểu thư, chúng tôi tra được tung tích của anh Long đó."

An Nhiên chợt ngừng đầu, đột nhiên con người bao trùm một mảnh băng hàn, "Rất tốt."

Anh Long, trong chuyện năm đó, một người duy nhất cô biết. Không nghĩ tới, sau khi né tránh sáu năm, hần lại vẫn dám ra đây, thật sự là, muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Long tam

Bên trong phòng bao VIP của KTV Hào Hoa, ở trước màn hình các cô gái có vẻ thủy mị diễm lệ, cơ thể mềm mại của các cô uốn éo, làm các loại động

tác mị hoặc treu đùa, xua đi nộ khí đang toát ra của mấy người đàn ông.

"Anh Long, hôm nay bọn em vì đại ca mở tiệc đón tiếp! Anh Long anh đã trở lại, mấy người chúng em cũng vẫn sẽ đi theo đại ca!" Mấy người đàn ông đồng thời giờ chén lên, về mặt kính trọng hướng về phía người đàn ông đang đang ngồi trên ghế sa lon nâng chén lên, lớn tiếng nói.

Dưới ánh đèn tối tăm, cũng không nhìn thấy rõ mặt người đàn ông lắm, nhưng trên gò má trái của hắn, từ mắt thẳng đến bên sau tai có một vết sẹo thật dài, thoát nhìn cực kì dữ tợn.

Người được gọi là anh Long cũng đứng dậy, giờ cái ly trong tay lên, "Nếu các anh em vẫn tin tưởng tôi, vậy sau này mấy anh em liền đi theo tôi. Mặc dù mấy năm nay tôi không ở đây, nhưng Long Tam tôi, thế nào cũng không chạy được."

Lời này của Long Tam, làm tràng diện nhất thời lạnh xuống mấy phần.

Tại chỗ này có người nào không biết, năm đó bởi vì Long Tam dựa vào người của Phó gia, sau liền không xuất hiện trước tầm mắt của mọi người nữa, tất cả bọn họ đều cho là Long Tam đã chết, nhưng không nghĩ đến, hai ngày trước hắn đột nhiên nghênh ngang xuất hiện ở đây.

Nếu Long Tam dám trở lại, liền chứng minh, chuyện kia đã qua, nếu đã qua, vậy bọn họ cũng không cần đối nghịch với Long Tam.

"Đương nhiên, anh Long đó, vĩnh viễn đều không đi cướp." Người đàn ông mập mập vừa mới mở miệng nói lần nữa, cười ha hả không ngừng.

Người ở chỗ này, hiện tại không có ai là không có chút đang tiếng trong giới hắc đạo? Long Tam đột nhiên trở lại, làm bọn họ trở tay không kịp, chỉ là hiện tại bọn họ không có thể lực phía sau Long Tam, nhất thời hồi lâu cùng không trở mặt với Long Tam.

"Bàn Tử, nhớ những lời này của người." Về mặt Long Tam âm trầm, ngửa đầu liền một hơi uống sạch ly rượu.

Người ở chỗ này cũng bắt đầu làm lành, hòa theo một hớp uống sạch rượu trong chén.

"Được rồi, được rồi, không được tự nhiên, tới đây hầu hạ anh Long thật tốt." Bàn Tử kêu mấy người phụ nữ vẫn còn đang uốn éo thân thể trước nằm ảnh, lớn tiếng gọi.

Nghe được ông chủ vàng lên tiếng, mấy người phụ nữ ăn mặc ít ỏi lập tức toàn bộ vây quanh Long Tam, các cô làm nghề này đã lâu, ánh mắt rất lợi hại, người nào có tiền người nào không có tiền, người nào có quyền người nào không có quyền chỉ cần nhìn một cái, theo như quan sát tình hình mới vừa rồi, anh Long thoát nhìn rất hung dữ này, là một người rất lợi hại.

"Anh Long uống một chén đi." Cô gái trang điểm đậm, giờ cái ly, đẩy tới trước mặt Long Tam, bấp đôi phoi bày ra bên ngoài hữu ý vô ý ma sát vào chân hắn.

Long Tam đẩy ly rượu giờ ở trước mặt mình ra, tiện tay lôi một cô gái nhìn như có chút luống cuống, nói, "Người này đi."

Nhìn thấy Long Tam đã chọn lựa, những người còn lại cũng hết sức tự giác, bắt đầu xem xét quần lý ông chủ vàng của mình.

"Ánh mắt anh Long thật tốt, em nghĩ em gái trong ngực kia còn chưa trưởng thành đi?" Trong ngực Bàn Tử ôm người phụ nữ vừa rồi mời rượu Long Tam, bàn tay mập mập luôn vuốt ve xung quanh nơi lộ ra ngoài của người phụ nữ.

Long Tam cũng không để ý ánh mắt quái dị của Bàn Tử, đưa tay chui vào trong quần áo của cô gái, chỉ là còn không đi vào toàn bộ, cô giống như một con thỏ bị hoảng sợ cuống quýt né tránh, dưới sắc mặt trang điểm đậm có chút khấn trương.

"Long.... anh Long tôi.... Chúng ta không nên ở chỗ này...."

Long Tam kinh ngạc với giọng nói trong trẻo của cô, vốn đang muốn nổi giận trong nháy mắt liền hạ hỏa, "A? Lần đầu tiên?"

Cô gái kia không thể cũng không thể gạt đầu, "Tôi...."

Long Tam cười ha hả, cũng không chờ cô gái nói xong, hắn trực tiếp ôm ngang cô gái kia lên, nói, "Cô gái này xấu hổ, tôi đây đi trước một bước."

"Anh Long chơi vui vẻ." Bàn Tử cười khanh khách nhìn hắn, bên trong phòng bao lúc này, loại thanh âm gì cũng có, thế nhưng có không ít là tiếng va chạm và tiếng mọi người nặng nề hít thở.

Giang phòng đã sớm chuẩn bị tốt, Long Tam ôm cô gái đi thẳng đến bên trong gian phòng của mình, anh ném cô gái lên giường, nhào tới muốn hôn cô, nhưng trong nháy mắt hắn đang muốn nhào đến trên người cô, trong nháy mắt đó cơ thể của hắn liền cứng ngắc.

Một con dao găm giờ lên trên cổ hắn, mà bụng của hắn, còn chống đỡ một tay súng.

"Cô là ai?" Long Tam trầm giọng nói.

Không thấy sự hèn nhát trên mặt, đương nhiên cũng không còn thấy vẻ ngượng ngùng, thay vào đó là một nụ cười câu người, trong con ngươi thuần khiết là cảm giác đùa cợt:

"Đừng đến người của quân chủ tôi, còn dám tiêu dao sung sướng như vậy? Muốn biết chết không sợ súng là như thế nào không!"

Long Tam đang muốn nóng nảy, hấn chỉ cảm thấy đột nhiên cổ họng một trận đau nhức, lúc hấn còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, tầm mắt của hấn đã mờ hồ, sau đó hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lúc Long Tam tỉnh lại, hấn phát hiện tay mình bị trói ra sau lưng cố định trên ghế, gian phòng rất lớn, nhưng bốn phía vách tường đều là tấm thép, bên trong cả gian phòng, phản chiếu cổ kim loại sáng bóng lạnh như băng.

Khi hấn thấy "tiểu thư" lúc trước tìm mình đang đứng ở trước mặt mình, lúc cười khanh khách nhìn hấn, trong lòng hấn một trận tức giận:

"Rốt cuộc ngươi là ai! Ngươi biết tôi là ai không? Trói tôi? Các người không muốn sống sao?"

...ba!

Một roi không chút lưu tình trực tiếp quất vào người Long Tam!

Trong nháy mắt áo sơ mi giá trị không rẻ liền rách nát.

"Tiểu Tứ, cô xem một chút dáng vẻ người này không thương hương tiếc ngọc, mặc dù người này xấu xí một chút, nhưng nói thế nào, cũng là người đàn ông." Cô gái cả người vẫn mặc quần áo "tiểu thư" như cũ giả bộ riu rít lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc.

Hé ra vẻ mặt đứng đắn, Lãnh Hạo cũng hé ra vẻ mặt lạnh như băng nhìn quần áo lộ liễu của cô gái, "Lam Nhược Khê, mặc quần áo của cô vào."

Lam Nhược Khê chắc chắn lắc đầu, "Thật đáng tiếc đáng tiếc, anh nói....."

"Tôi sẽ để các người trả giá thật đắt, các người.... .."

'Ba'

Một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Long Tam còn đang ồn ào gọi.

Lam Nhược Khê vặn vẹo cổ tay của mình, vẻ mặt khó chịu nhìn Long Tam, "Bà đây không cho ngươi chút sắc mặt, con mẹ nó, ngươi không biết hiện tại ngươi đang bị trói sao? Để chúng tôi trả giá đắt? Vậy cũng phải xem ngươi có đủ bản lĩnh ra khỏi cánh cửa kia hay không!" Ban đầu còn muốn đùa giỡn một chút, cô mặt lạnh đi tới, kêu cái đám à!

Lãnh Hạo đối với việc Lam Nhược Khê động kinh đã tập mãi thành quen, sắc mặt bất động, cơ thể thẳng tắp đứng nghiêm ở cửa, chờ đợi mấy người tiểu thư đến.

Nếu như đến giờ phút này, Long Tam còn không biết mình bị kẻ thù tìm tới cửa, thì hấn không phải là Long Tam.

Một tiếng thang máy vang lên, sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân, dường như người tới không ít, vốn Lam Nhược Khê đang đứng trước mặt Long Tam liền bước nhanh tới bên cạnh Lãnh Hạo, sau khi đã sửa sang lại quần áo mình thay xong, cung kính đứng ở cửa, chờ đợi người tới tiến vào.

Long Tam biết, chắc chắn hấn đã đắc tội với nhân vật lớn nào, ở đề đô trừ Phó gia, không có người nào khác. Nhưng Phó gia cũng không dính đến hắc đạo, hấn biết rõ điểm này, vừa rồi mới dám trở lại đề đô sau sáu năm.

Hấn vẫn nhìn chăm chăm cửa, sau khi thấy một cô gái nhỏ khoảng mười lăm mười sáu tuổi tiêu sái bước vào, nhất thời trong đầu của hấn nghĩ không ra, người này rốt cuộc là người nào.

"Quân chủ!" Lam Nhược Khê và Lãnh Hạo đồng thời cúi người, cung kính gọi.

Người tới chính là An Nhiên, cô khoát tay áo một cái, sau đó ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến trên người Long Tam, khóe môi của cô mang theo nụ cười lạnh như băng, giọng nói giống như truyền tới từ địa ngục, từ từ ở nơi an tĩnh này chỉ đủ nghe được tiếng người hô hấp vang lên bên trong gian phòng:

"Long Tam, ngươi còn nhớ rõ tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người tổn thương anh ấy, chắc chắn phải chết!

Long Tam nhìn chăm chăm An Nhiên thật lâu, vậy mà trong đầu của hấn vẫn không có chút hình ảnh nào về cô.

"Vị tiểu thư này, Long Tam tôi.... .."

"Ba.....!"

Chiếc roi chuẩn xác quất và trên mặt hắn, trong nháy mắt, một vết máu nở rộ ở trên mặt hắn.

Mặt Lãnh Hạo không chút biểu cảm thu hồi roi, sắc mặt bất động nhìn thẳng phía trước.

Trong lòng Lam Nhục Khê cho hắn khen ngợi, Chính Thái nhà cô rất đẹp trai.

"Ồ trước mặt quân chủ, phải ít nói nhảm, không thể nói láo, nét không, rút roi ra sẽ không chết người." Hai tay Lam Nhục Khê ôm ngực đứng bên cạnh Lãnh Hạo, vẻ mặt nhìn như nghiêm túc nói.

Không biết Lãnh Hạo cố ý hay vô tình, cái vết roi kia quất đúng vào vết thương trên mặt vốn đã thành sẹo của Long Tam, máu từ mắt chảy xuống, khiến con mắt trái của hắn phải nhắm lại, mà một con mắt khác đầy đáng về dữ tợn, lại càng rõ ràng hơn.

Tốt nhất bọn họ nên giết hắn, nếu không chờ hắn ra ngoài, hắn sẽ để cho những người này sống không bằng chết!

"A..... Xem ra, quý nhân của chúng ta hay quên chuyện là anh Long quên mất loại nhân vật nhỏ như chúng ta rồi!"

Trên gương mặt đau nhức làm Long Tam mở miệng cũng khó khăn, hắn đối với cô gái trước mắt này, thật sự không có bất kì ấn tượng.

Khỏe môi An Nhiên khẽ nhếch, trong con ngươi không chút nhiệt độ xoẹt qua một tia ngoan lệ, hơi khoát tay, người vẫn chờ ở ngoài cửa lập tức tiến vào, một người trong đó trong tay cầm một cái khay, trên khay để một con dao găm nhỏ và một cái chén lớn bằng thủy tinh.

Lam Nhục Khê nhìn, ánh mắt cũng bắt đầu sáng lên, cô còn chưa từng thấy quân chủ phát giận lớn như vậy, ôi chao tự mình động thủ.

Lãnh Hạo vẫn luôn không nhúc nhích, mặc cho người con gái đứng ở bên cạnh mình, cơ thể anh lắc tới lắc lui, khi hắn thật sự không nhận được mà nghiêng mặt nhìn lại, nhất thời sửng sốt.

Lam Nhục Khê vui vẻ, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt thứ hai trên mặt Lãnh Hạo, cô hướng về phía hắn nghiêng người cười một tiếng, "Thế nào, bị chị đây mê hoặc rồi hả? Anh phải biết, chị đây thế nhưng....."

"Lông mi rớt." Lãnh Hạo không chút khách khí cắt đứt Lam Nhục Khê đang tự luyến, rồi sau đó kéo cánh tay đang quảng trên tay anh ra, lui về phía sau mấy bước, vẫn như cũ đứng nghiêm ở nơi cách An Nhiên không xa.

"Anh là họ với trướng thôi!" Lam Nhục Khê chỉ một ngón tay về phía Lãnh Hạo.

Lãnh Hạo hoàn toàn làm như không nhìn thấy.

Đối với chuyện của hai người này, An Nhiên hoàn toàn làm như không nhìn thấy, cô đi một vòng quanh bên người Long Tam, nhìn cơ thể hắn chật vật không chịu nổi, giọng nói bình tĩnh không giống người bình thường chậm rãi vang lên bên trong phòng thẩm vấn này:

"Long Tam, ngươi đã quên mất, vậy để tôi giúp ngươi nhớ lại đi."

Vừa nói, An Nhiên vừa cầm con dao găm phản chiếu ánh sáng lạnh từ khay lên, lúc Long Tam còn không kịp phản ứng, cổ tay của hắn liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt!

Tay của hắn bị trời vào cái ghế ở sau lưng, hắn không nhìn thấy tình huống ở cổ tay, hắn chỉ có thể cảm nhận được đau đớn kịch liệt cùng với một lượng máu lớn không ngừng trào ra từ cơ thể.

"Nhận tốt lắm, cũng không thể lãng phí máu của Long Tam chúng ta." An Nhiên lượn quay trở lại trước người Long Tam, trong tay còn cầm con dao găm nhỏ kia.

Lãnh Hạo cầm roi ở bên hông bản thân, ngay sau đó bước lên trước Lam Nhục Khê một bước, cầm cái bình từ trên khay lên, rồi ở sau lưng Long Tam cắt xong đó, cho máu của hắn, toàn bộ chảy vào trong bình.

Sống dao lạnh như băng dính vào trên mặt Long Tam, An Nhiên nhìn hắn ở một khoảng cách, cô gần từng chữ một: "Long Tam, lúc này, ngươi đã nghĩ ra chưa? Hử?"

Long Tam đã có chút hôn mê, nhưng việc cô làm đối với hắn làm sao hắn có thể không quen thuộc? Thủ đoạn này hắn chỉ làm đúng một lần, là nhằm vào Phó Quân Hoàng năm đó mà làm, như vậy, cô gái này, cô gái này.... ..

Bỗng nhiên Long Tam ngừng đầu, con ngươi đã đỏ ngầu hiện đầy khiếp sợ, "Cô là đứa bé năm đó!"

Sống dao vẫn ở trên gương mặt hắn rồi đi, bỗng nhiên An Nhiên xoay người, ngay sau đó ngồi vào trên ghế đã sớm được chuẩn bị cho cô, con dao chém sắt như chém bùn đã bị cô vứt qua một bên, cầm khăn tay sạch sẽ, sau đó tùy tiện lau tay, khuôn mặt nhìn như lạnh nhạt kia dường như đã ngưng kết một tầng sương lạnh.

"Xem ra, người đã nghĩ ra!" An Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Thời gian của tôi cũng không nhiều, dùng thời gian ngắn nhất nói hết những gì người biết ra cho tôi biết, nếu không, tôi khó có thể đảm bảo được con của người và người phụ nữ của người, có thể bình an vô sự." Không bao lâu nữa, Quân Hoàng sẽ tỉnh.

Mất máu quá nhiều nên bộ não Long Tam hôn mê lợi hại, mà sau khi nghe được lời nói của Phó An Nhiên, lập tức đầu óc của hắn liền rối loạn.

"Không... Không thể nào...." Hắn đã sớm đưa vợ và con của mình ra nước ngoài, cô không thể tìm được bọn họ, đây là cô ta đang muốn mọi lời nói của anh.

"Tiểu Tứ." An Nhiên nhàn nhạt nói.

Lãnh Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, ngay sau đó nhấn nút gọi đi, bên kia vừa vang lên một tiếng liên truyền đến một giọng nói non nớt của đứa trẻ:

"Ba, chừng nào thì ba mới đến đón chúng ta về nhà? Chú nơi này nói, ba trở lại đón chúng ta về nhà."

"Tiểu Vũ, ba....." Lời của hắn vẫn chưa nói hết, Lãnh Hạo liền quả quyết cúp điện thoại di động.

Một tay An Nhiên chống lên tay ghế vịn, đầu dựa ở phía trên, con người lạnh lẽo rơi vào trên người Long Tam, "Thời gian của tôi không nhiều lắm, Long Tam, đạo lý tai họa không bằng người nhà tôi còn hiểu được, chuyện năm đó, bất kể từ góc độ nào, chỉ cần anh nói cho tôi biết, người sau lưng anh là ai, tôi sẽ bỏ qua cho con và vợ của anh."

Long Tam biết lần này bản thân chốn không thoát, hắn không nghĩ tới, năm đó cả người Phó Quân Hoàng gần như khô hết máu lại không chết, càng không nghĩ đến, cô gái nhỏ gầy yếu không chịu nổi một kích năm đó, chỉ vền vẹn sáu năm ngắn ngủi, đã lớn mạnh như thế.

"Tôi....."

"Người tổn thương anh ấy, nhất định phải chết." An Nhiên trực tiếp cắt đứt lời nói của hắn, "Còn lại một phút, anh có thể lựa chọn không nói, tôi sẽ cho người nhà anh đi xuống đoàn viên với anh."

Lập tức Long Tam liền luống cuống, không nghĩ tới ngày thứ tư trở lại để đó, hắn liền gặp nạn.

Toàn bộ vợ con của hắn, nếu như một mình hắn có thể đổi lấy cuộc sống an ổn ngày sau, cũng tốt.

"Người đứng sau rốt cuộc là ai thì tôi không biết, người liên lạc với tôi lúc ấy là một cô gái có biệt danh Cáo Long Đỏ."

"Người thu gom máu cũng là Cáo Long Đỏ sao, các người lấy máu của anh ấy làm cái gì?" An Nhiên hơi cau mày.

"Phải, lúc ấy người nọ đang ở bên ngoài, đi ra ngoài tôi liền giao bình máu vào trong tay cô ta, chỉ là rốt cuộc bọn họ lấy vật kia làm cái gì, tôi cũng không biết, tôi thật sự không biết!"

"Nếu như anh còn giấu diếm cái gì khác....." Hai tay Lam Nhược Khê khoanh trước ngực nhìn hắn, cười lạnh.

"Không có, không có, Phó tiểu thư, tôi cầu xin cô bỏ qua cho người nhà của tôi, cái gì bọn họ cũng không biết, tôi....."

An Nhiên mất lạnh nhìn hắn, khóe môi nhếch lên lạnh như băng, "Dĩ nhiên tôi sẽ không đụng đến bọn họ." Chẳng qua, người khác có đụng hay không, cô cũng không biết.

Bỗng nhiên, bên hông truyền đến một hồi tiếng chuông.

Sắc mặt An Nhiên hiện lên một tia khản trương không dễ phát giác, tầm mắt quét một vòng quanh mọi người, sau khi xác định không người nào dám há mồm nói lung tung, rồi mới nhận điện thoại.

"Đã dậy rồi sao?" Giọng nói của cô nhàn nhạt hoàn toàn không âm lãnh giống vừa rồi, ngược lại mang theo một chút ấm áp nhàn nhạt.

"Ừ, không thấy em." Bên kia truyền đến giọng nói đặc biệt hơi khàn khàn của Phó Quân Hoàng, mà trong giọng nói kia mang theo một tia bất mãn.

Long Tam thấy An Nhiên nghe điện thoại, cho là Phó gia liên hệ với cô, lúc hắn đang muốn hét to, Lãnh Hạo tay lạnh mắt lẹ tiến lên, cực kì dễ dàng trực tiếp làm trật quai hàm! Trong nháy mắt, bộ mặt Long Tam thống khổ.

An Nhiên mất lạnh nhìn Long Tam, mặt cũng dịu dàng khoogn giống cô:

"Nơi này có chút chuyện làm chậm trễ, lập tức trở về, anh cứ nghỉ ngơi trước."

"Được. Chờ em." Anh cũng không nói thêm gì nữa, lưu loát cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, An Nhiên dẫn theo người hướng về phía Lam Nhược Khê nói:

"Không nên để hân chết quá dễ dàng."

Thật vất vả làm đi làm lại lông mi trên mắt mới được, Lam Nhược Khê hướng về phía cô cười yêu mị một tiếng. "Tôi làm việc quân chủ còn lo lắng sao?"

An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, nếu như cô trở về chậm, bên Quân Hoàng sẽ nghi ngờ.

Mà lúc này, bên trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay đang cầm điện thoại di động, đúng lúc trên màn hình điện thoại di động báo tin nhắn, tin nhắn viết:

'Ông chủ, Long Tam mất tích.'

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tiểu ôn hoãn

Lúc An Nhiên đến bệnh viện, đã là gần một giờ sau đó, cô xách theo hộp đựng thức ăn, vội vàng đẩy cửa ra, "A, trên đường có chút việc làm trễ nải, chúng ta....."

Nghênh đón cô là một đám người mặc quần áo màu đậm ánh mắt nghi hoặc.

An Nhiên rõ ràng phát hiện, dường như bản thân đã đi nhầm phòng.

AN Nhiên cũng không thấy người nằm trên giường là ai, cô cười cười xin lỗi, "Xin lỗi, đi nhầm phòng." Nói xong, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đi ra khỏi cửa nhìn về một phía, quả nhiên đi nhầm phòng.

Lúc An Nhiên đẩy cửa phòng bệnh tiến vào, Phó Quân Hoàng đang ngồi dựa vào đầu giường, trong tay cầm cuốn Đồng thoại Green trước kia cô xem.

Vốn trong lòng có chút buồn cười, lập tức liền cảm thấy ảm áp bao trùm.

Nghe được tiếng mở cửa, Phó Quân Hoàng ngẩng đầu, con ngươi sâu thẳm như đầm nước nhìn về phía cô, trong con ngươi là một mảnh dịu dàng.

"Chờ lâu rồi sao?" An Nhiên đặt hộp đựng thức ăn đang cầm trong tay lên trên khay trà, ngay sau đó giường ngồi được hạ xuống.

Đồng thoại Green để ở một bên, Phó Quân Hoàng hơi khom người, một tay ôm Phó An Nhiên vào lòng, nhẹ nhàng để cằm trên đỉnh đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên trong gian phòng:

"Không có thật lâu, chỉ cần em có thể là được rồi."

Đáy lòng càng thêm mềm mại, khóe môi hơi nhếch lên, hai tay vốn đang buông xuống bên người cũng đã vòng tại bên hông của anh, cô nhích lại gần trong ngực anh, tròng mắt khép hờ, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp.

Cô hiểu ý của anh, hắng đến khi cô đến mới thôi, anh vẫn ở tại chỗ này, bất động không đi, vẫn sẽ chờ.

Cứ như vậy, là tốt rồi.

Cô muốn một cuộc sống rất đơn giản, chỉ cần có anh bên cạnh, là tốt rồi.

"Sau này sẽ không để anh chờ quá lâu." Sau khi từ Vô xá ra ngoài, cô liền đi đến một nhà hàng có đang tiếng khoogn tẹ ở đế đô, lấy chút thức ăn, ở chỗ này, lại lãng phí chút thời gian.

"Không sao." Anh chờ là tốt rồi, "Không vội."

An Nhiên áp mặt vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.... Cô chưa từng cảm giác qua, tiếng tim đập của một người, cũng có thể dễ nghe như vậy.

Đột nhiên An Nhiên nhớ tới lúc luống cuống chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu, cô rõ ràng ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kì nghiêm túc nhìn anh:

"Quân Hoàng, em sẽ không hỏi anh lần này làm nhiệm vụ gì, nhưng anh phải nói cho em, tại sao anh bị thương?"

Cô biết năng lực của anh, người bình thường không gây thương tổn được cho anh, tính cách giác và độ nhạy bén của anh, ở trên đời này, dường như

không ai bằng, vậy mà anh, suýt chút nữa mất mạng?

Trong những ngày qua, cô không có thời gian thật tốt để hỏi anh, hiện tại cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Tay hơi lạnh đặt trên lồng ngực đang nhú lên của cô, nhẹ nhàng vỗ về, muốn xoa nhẹ lồng ngực, giọng nói của anh rất chậm, rất nhẹ, anh nói: "Bảo bối, không sao."

Anh không nói cho cô.

An Nhiên cũng không có ý định tiếp tục thăm dò, Phó Quân Hoàng không tính nói chuyện, không có người nào có thể hỏi ra.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên anh có điều giấu giếm cô.

"Không cần khoogn vui." Khớp xương ngón cái rõ ràng vẫn đang hoạt động giữa hai mắt của cô, " Phải vui vẻ, vui vẻ. Một môi, đã có anh."

"Ừ, em biết." Anh vẫn luôn ở đây.

An Nhiên không chỉ một lần suy nghĩ, ý nghĩa cô trọng sinh rốt cuộc là vì cái gì. Là báo thù sao? Đoạt lại Tần gia từ trong tay Diêm Từ Diệp một lần nữa? Sau đó giết Diêm Từ Diệp? Hay là cô chân chính lĩnh hội cuộc sống của một đứa trẻ bình thường nên có?

Sau cô lại nghĩ, đều không phải, lần này trọng sinh, chỉ vì gặp anh.

Sau khi sống lại, đầu tiên có thể gặp người này, đối với cô nói, là may mắn ra sao.

"Bảo bối, quên hết những chuyện không vui, nhớ chuyện vui vẻ là tốt rồi, mọi chuyện, có anh." Giọng nói của Phó Quân Hoàng càng em ái hơn, mà giọng nói dịu dàng này, đối với Phó An Nhiên mà nói, cũng là an tâm dị thường.

"AN Nhiên hơi giật mình, con người xoẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh cũng biết?

Không, không thể nào, bình thường anh đều ở trong quân đội, chuyện của cô, anh không thể nào biết.

"Được. Em sẽ nhớ." Anh nói như thế nào, chính là cái đó đi.

Chỉ là, chuyện sáu năm trước, cô nhất định phải làm ra một cái kết. Mà Long Tam, chỉ là một bắt đầu mà thôi.

Người thương tổn anh, làm sao cô có thể bỏ qua?

Cáo Long Đỏ?

Cô tự nhận là người của Phó Quân Hoàng, cô không hề tính toán có bất kì tiếp xúc gì với Tần gia một lần nữa, chỉ là không nghĩ tới, cô không đi tìm Tần gia hẳn, ngược lại người của Tần gia đã tìm tới cửa.

Cáo Long Đỏ, đường chúa Xích Huyết Tần gia.

*

Phó Quân Hoàng cũng không ở bệnh viện bao lâu, ở bệnh viện đến ngày thứ bảy, xuất viện.

Phó Quân Hoàng yêu cầu xuất viện là ý nghĩ tạm thời, vì vậy cũng không có người đến đón, trừ An Nhiên bên cạnh anh, cũng khoogn có thêm bất kì người nào.

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, về mặt không tự chủ được có chút khản trương, đối với cô mà nói, bảy ngày ra viện quả thật có chút quá sớm.

Cô không chịu được anh giằng vò cô, mà anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô, cặp mắt sâu thẳm như hồ nước, làm cô không cách nào cự tuyệt.

Cô như thế, chỗ nào có một chút tâm tư giống Tần gia năm đó một cõi oai phong trên xã hội? Cô khi đó, lòng dạ độc ác ra sao.

Mà cô bây giờ, lại bối vì một ánh mắt liền bại trận, nếu nói cho người khác nghe, còn không phải làm người ta cười đến rụng răng?

Giương mặt Phó Quân Hoàng vẫn nghiêm túc như cũ, chỉ là cặp mắt thâm thúy giống như đêm tối tràn đầy cảm giác ấm áp tươi cười, anh thích cô để ý anh cẩn thận như vậy, cô như vậy, sẽ làm anh có cảm giác anh rất quan trọng.

Chỉ cần anh đối với cô mà nói, là quan trọng, là đủ rồi.

Anh nhiên vẫn còn nhớ trước khi rời đi, bác sĩ nói với cô những điều kiêng kị, vốn sắc mặt lạnh nhạt, lúc này là một mảnh rối rắm.

Đột nhiên, một bóng dáng chạy vội nhanh chóng chạy về phía bọn họ, trước lúc An Nhiên phục hồi lại tinh thần, người nọ đã không cẩn thận đi lên đụng phải!

Tốc độ của người nọ quá nhanh, lực đạo đụng vào người An Nhiên rất mạnh, nếu như không phải có Phó Quân Hoàng ở bên người ổn định cô, có lẽ hiện tại cô đã ngã trên mặt đất.

"A, a, thật xin lỗi thật xin lỗi." đụng vào Phó An Nhiên là một nữ sinh tóc dài nhìn đáng vẻ cô ta giống như rất nhỏ, cô ta mặt mày áy náy nhìn An Nhiên, không ngừng nói xin lỗi.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh xem xét AN Nhiên, tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui ở trên người cô một lần, sau khi xác định cô thật sự khoẻ có chuyện gì, con người lạnh lùng nhìn về phía nữ sinh mới vừa rồi không ngừng nói lời xin lỗi.

Có lẽ ánh mắt của Phó Quân Hoàng quá lạnh, tiếng áy náy ngày càng nhỏ đi không ít, "Tôi..... Tôi thật sự không phải cố ý, tôi....."

An Nhiên giờ tay lên trực tiếp cắt đứt lời muốn nói tiếp của cô ta, cả người cô đều dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn trên người nữ sinh, khóe môi lộ ra một độ cong nhẹ, làm trong lòng nữ sinh cũng run rẩy.

Cô xem, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới đây.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, vẻ mặt cũng nhàn nhạt, "Sau này chú ý một chút là được rồi."

Nữ sinh kia giống như bị ánh mắt của Phó Quân Hoàng làm sợ hãi, hung hăng hướng về phía Phó An Nhiên gật đầu.

"Đúng, thật xin lỗi!"

"Đi thôi." An Nhiên không để ý tới nữ sinh kia nữa, trực tiếp xoay người, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng, rời đi.

Phó Quân Hoàng cũng không nói thêm gì, cái tay còn lại cực kì tự nhiên ôm hông cô, dáng vẻ rất cẩn thận che chở cô, người ngoài nhìn bóng dáng của hai người, chính là một đôi yêu nhau nhiều năm.

Nữ sinh vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi thấy hai người ra khỏi cửa chính bệnh viện, trên mặt đã không thấy áy náy và sợ hãi, thay vào đó là gương mặt đông lạnh.

Cô ta đột nhiên xoay người, chạy về phía một phòng bệnh.

Trực tiếp chạy lên tầng chỗ ở phòng bệnh trước đó của An nhiên và Phó Quân Hoàng, đẩy cửa phòng bệnh bên cạnh phòng của Phó Quân Hoàng lúc đầu ra, đi vào, vẻ mặt nóng nảy, mà lúc cô ta nhìn thấy người đàn ông ngồi trên giường bệnh, trái tim cô ta lập tức mềm mại, trong con ngươi của cô ta xoẹt qua một tia cuồng nhiệt khó có thể nhận ra, cô ta chậm rãi quỳ xuống trước cửa sổ, nắm tay của người đàn ông:

"Diêm ca ca, thật may là anh không sao."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Diêm tử điệp

Người đàn ông ngồi trên giường hé ra khuôn mặt âm u, lông mi nhỏ dài, một đôi mắt đào hoa mê người, trong con ngươi tràn đầy lạnh lẽo, sống mũi cao thẳng, cằm dưới tinh tế, môi mỏng nhẹ, người đàn ông chính là môn chủ hiện tại của Tần gia, Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp rút tay từ trong tay cô ra, không nhìn ánh mắt đau thương của nữ sinh, hờ hững coi Bạch Thủ Sáo trên tay xuống, ném qua một bên, ngay sau đó thuận tay lấy ra một cái bao tay trắng tinh từ trong túi áo, đeo lên.

"Đứng lên." Tầm mắt lạnh nhạt, là hoàn toàn coi thường.

"Diêm ca ca, em....."

"Kiều Tử Du." Trong con ngươi băng hàn tràn đầy vô tình.

"Thật xin lỗi môn chủ, là thuộc hạ." Sắc mặt Kiều Tử Du càng trắng, lông mi dài cong hơi run rẩy mấy cái, hốc mắt hàm chứa đầy nước mắt ủy khuất, cô hơi lui về phía sau, hai chân vẫn quỳ trên đất như cũ, cắn nhẹ môi dưới, giọng nói nghẹn ngào.

"Tần gia Kiều Tử Du, không biết tại sao rơi nước mắt." Giọng nói của Diêm Tử Diệp vĩnh viễn đều chậm rãi mà lại lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào,

giọng nói không chút dao động, vậy mà chính như thế, lại làm vô số người gan góc, bị kinh hãi.

Kiều Từ Du hít sâu một hơi, che dấu nước mắt, rồi sau đó đứng dậy, trên mặt đã bình tĩnh khoogn chút sóng gió, ngay cả ánh mắt đã thay đổi.

"Môn chủ, Kiêu Từ Du vĩnh viễn sẽ là Kiêu Từ Du mà môn chủ tín nhiệm."

"Đi ra ngoài." Giọng nói của Diêm Từ Diệp mang theo uy nghiêm làm người khác không cách nào làm trái.

Sắc mặt Kiêu Từ Du nháy mắt tái nhợt, chỉ là cơ thể của cô vẫn thẳng tắp như cũ.

Tần gia đã nói, cho dù trước mặt là cường địch mạnh hơn nữa, cho dù là bản thân yếu đuối hơn nữa cũng phải ưỡn thẳng lưng, thể hiện khí thế của mình, giết chết nhuệ khí của đối phương!

Kiều Từ Du cũng không lập tức rời đi, cô nhìn người dựa vào trên đầu giường, trông mắt của Diêm Từ Diệp đang khép hờ, môi mở ra, lúc muốn nói gì đó, nhưng lại khép lại.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vẫn hỏi ra, "Môn chủ, Tần gia cô ấy..."

"Cút." Huyết mâu (con ngươi máu) rõ ràng mở ra, ánh mắt giống như ác ma bắt thẳng đến trên người Kiêu Từ Du, "Không muốn chết, liền cút!"

Kiều Từ Du kinh hãi bị dọa lùi mấy bước, lưng vẫn thẳng tắp như cũ, "Vậy, môn chủ nghỉ ngơi thật tốt."

Thật ra thì, cô ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sao hẳn lại bị thương, là bị ai làm bị thương, cô ta còn muốn hỏi, có phải anh có tin tức của Tần gia không, năm đó sau khi phi cơ của Tần gia nổ tung, thời điểm tất cả mọi người đều cho là Tần gia đã chết, chỉ có anh giống như người điên tìm kiếm tin tức của Tần gia khắp thế giới.

Diêm Từ Diệp khi đó, thật không khác gì người điên.

Hiện tại nhớ tới chuyện mười một năm trước, đáy lòng Kiêu Từ Du vẫn còn sợ.

Chần chờ liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt sau lưng, ánh mắt hơi híp lại, trong lòng thở dài một tiếng, rồi mới cất bước rời đi.

Lúc này bên trong phòng bệnh Diêm Từ Diệp nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt cũng không nhắm lại, vẫn cứ mở như vậy, nhìn trần nhà màu trắng.

'Đường chủ! Tần gia đi rồi!'

Trái tim giống như bị cái gì bóp thật mạnh, đau đến nỗi làm hần suốt chút nữa không hô hấp nổi.

Diêm Từ Diệp khổ sở co người lại một chỗ, vùi đầu vào trong ngực bản thân, một giọng nói khàn khàn lại mơ hồ vang lên bên trong phòng bệnh này, giọng nói rất nhỏ, làm người ta rất khó nghe rõ.

Lắng tai nghe, từng tiếng bất lực giống như úy khuất, lặp lại vô số lần.

Gia.....

Tần gia.....

Bên này, thời điểm An Nhiên đưa Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, thật làm người Phó gia hoảng sợ, duy chỉ có ông cụ nhạt gầy của mình lên, hướng về phía Phó Quân Hoàng trút giận một hồi.

"Cứ như vậy vết thương mà rách ra, nằm viện lâu như vậy hoàn toàn vô ích? Đơn giản chính là vứt mặt mũi Phó gia ta!"

An Nhiên một tay bảo hộ Phó Quân Hoàng ở phía sau mình, ánh mắt hết sức bất mãn, mà nhiều hơn là cười nhạt một tiếng.

"Cụ, là ai cả ngày bảo đi bảo mẫu hằm canh làm cháo? Là ai cả ngày khần trương nói tìm bạn cũ tới giúp một tay?"

Mặt ông cụ liền không nén được giận, gờ quai còn trong tay cũng run rẩy mấy lần, "Con nhóc xấu xa, con nói là ai à? A! Nói cho cụ biết! Cụ phải đi thu thập hần!"

Trong con ngươi thâm thúy xoẹt qua một tia ấm áp, tầm mắt rơi vào trên mặt cười khanh khách kia, con ngươi nháy mắt mềm mại hơn.

"Cơ thể đã không sao rồi chứ? Bác sĩ cho phép trở về nhà sao?" Từ Tĩnh Ngưng đi dép liền chạy ra ngoài, gương mặt của bà khần trương.

Phó Quân Hoàng vốn muốn lắc đầu liền dừng lại, rồi sau đó giọng nói khô khốc nhàn nhạt vang lên, "Không sao."

"Mẹ, bên kia bác sĩ nói không sao." AN Nhiên lời kéo tay Phó Quân Hoàng, chờ hỏi đáp.

Nhớ ngày đó, bởi vì nguyên nhân cô là con gái của Phó Quân Hoàng, cô đều gọi ông cụ và Phó Văn Thắng là cụ và ông nội, nhưng đến lượt Từ Tĩnh

Ngưng này, bà lão nhai không chịu cho cô gọi bà nội, hơn nữa yêu cầu cô gọi mẹ giống Phó Quân Hoàng, cô cũng không phản đối, cũng liền gọi theo.

Từ Tĩnh Ngưng tỉ mỉ đánh giá Phó Quân Hoàng, sau khi xác định quả thật không sao, mới nói không ngừng, "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt."

Đối với đứa con lớn này của bà, bà vẫn luôn ôm cảm giác mắc nợ trong lòng, không chỉ bởi vì khi còn bé không ở bên cạnh chăm sóc anh, càng bởi vì năm anh sáu tuổi, bởi vì anh có thiên phú khác hẳn với người thường, bị người phía trên cấp đưa tới quân đội.

Phó Quân Hoàng, không có tuổi thơ.

Tuổi thơ của anh vĩnh viễn là súng máy đại pháo và các loại chiêu thức trí mạng, anh đang bị người cố ý bồi dưỡng thành vũ khí hình người.

Cho đến năm anh mười hai tuổi, lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn toàn mất đi bóng dáng, bà mới rõ ràng tỉnh ngộ lại, bản thân đối với đứa bé này, rốt cuộc mắc nợ bao nhiêu.

Nhưng thật may, thật may là sau anh lại trở lại, nhưng sau khi trở lại anh càng thêm máu lạnh, cũng càng thêm thờ ơ.

Bọn họ không hỏi trong ba năm nay anh đi nơi nào, ngay cả việc tiến hành một cuộc trao đổi đơn giản với anh, đối với bọn họ mà nói, cũng đã trở thành một chuyện cực kỳ khó khăn.

Mặc dù anh hết sức tôn kính đối với bọn họ, hết sức kính trọng, nhưng trừ những cái này, thì không còn gì khác.

Mấy người bọn họ, bây giờ đối với anh mà nói, bất quá là một đám người nhà có cũng được không có cũng không sao, anh đối với bọn họ không có bất kỳ tình cảm gì nhiều, trừ cô, đứa trẻ được chính anh mang về đó, anh đặt tên cho cô là An Nhiên, anh nói muốn bảo hộ cô bình yên cả đời.

Khi đó Từ Tĩnh Ngưng cũng biết, địa vị của bọn họ trong cảm nhận của anh, không sánh bằng một đứa bé hẳn mang từ bên ngoài về.

Gian phòng của An Nhiên ở cách vách phòng của Phó Quân Hoàng, ban đầu lúc Phó Quân Hoàng mang theo An Nhiên trở lại Phó gia, không hỏi qua bất luận ý kiến ai, trực tiếp dẫn An Nhiên phòng của bản thân, anh và cô ở cùng nhau ba năm, khi Phó An Nhiên bảy tuổi, Từ Tĩnh Ngưng thật không nhìn nổi, mới dọn dẹp gian phòng cách vách phòng Phó Quân Hoàng, làm phòng ngủ cho An Nhiên.

Nhưng mà như thế, Phó Quân Hoàng cũng cau mày mất mấy ngày.

Ngày thứ hai Phó Quân Hoàng trở về bộ đội trình diện, báo cáo của anh còn chưa làm, là trở về làm báo cáo đi.

Phó Quân Hoàng đi, Phó An Nhiên cũng trở về Ngân Dục đi học.

Vậy mà An Nhiên mới bước xuống từ một chiếc Mercedes-benz khiếm tốn, có không ít học sinh chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, cho dù An Nhiên lạnh nhạt cũng không khỏi cau mày.

Cho đến khi An Nhiên trở lại lớp bảy, đang lúc ánh mắt nghi hoặc của mọi người nhìn lại, lông mày AN Nhiên càng nhíu chặt, cho đến khi một nữ sinh hấp tấp chạy vọt tới trước mặt cô, vung tay nói, giọng nói kinh ngạc hỏi:

"Phó An Nhiên, tất cả người của Kim gia đều chết, chuyện này có phải cô làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đã xảy ra chuyện!

Phòng học vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đehìn về phía bóng dáng hơi cau mày kia.

Đối với vấn đề này bọn họ vẫn luôn giấu trong lòng, cũng không dám hỏi.

Đêm qua, thi thể của Kim Duy Hi được người ta phát hiện ở khu A sân trường Ngân Dục, tử trạng (tình trạng thi thể) thê thảm, nét mặt cô ta đã hoàn toàn vụn vỡ, quần áo rách nát, trước khi chết, rõ ràng cô ta đã bị người lăng nhục qua.

Ngay trước đó vài ngày Kim thức địa sản liền tuyên bố phá sản, chủ tịch của Kim thức địa sản biến mất không thấy, Kim Duy Hi cùn theo đó biến mất ở Ngân Dục.

Mới đầu bọn họ cũng không để ở trong lòng, càng không đem chuyện này liên tưởng với Phó An Nhiên, nhưng khi bọn họ thấy Kim Duy Hi phơi thây ở vườn sau của trường, mới nhớ tới trước đó Kim thức địa sản phá sản, Phó An Nhiên và Kim Duy Hi có tranh chấp.

Phân tích rõ ràng, càng thêm liệt Phó An Nhiên vào danh sách một trong những nghi phạm.

An Nhiên coi thường ánh mắt chất vấn của nữ sinh kia, trực tiếp rút tờ báo từ trong tay cô ta ra, sau khi liếc mắt nhìn, khoe môi cong lên, trong con ngươi chứa đầy giễu cợt, "Cô sẽ cầm cái này, tới uổng nắn nói tôi là hung thủ?"

An Nhiên biết cô nữ sinh trước mắt này, ủy viên học tập lớp bảy Mã Tĩnh Như, ban đầu chủ nhiệm lớp muốn để Phó An Nhiên làm ủy viên học tập, nhưng bị An Nhiên cự tuyệt, danh hiệu này mới rơi vào trên đầu Mã Tĩnh Như.

Cô gái nhỏ này vẫn luôn áp cô trên mặt học tập, nhưng cô là ai? An Nhiên có trí nhớ của hai đời, năm đó nhận lời mời làm giảng viên đại học Q, từng là tiến sĩ nơi đó.

Mã Tĩnh Như sững sốt, cô ta không nghĩ tới, đã đến lúc này rồi cô lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy, "Đây là sự thật không phải sao? Ở Ngân Dục, Kim Duy Hi chỉ từng phát sinh tranh chấp với cô, bằng không..."

"Chỉ phát sinh tranh chấp với tôi?" Đề tờ báo xuống, một tay An Nhiên chống hàm dưới, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô xác định, ở Ngân Dục cô ta chỉ phát sinh tranh chấp với tôi, hử? Cái cô gọi là tranh chấp là dạng gì, hử?"

Mã Tĩnh Như nhất thời nghẹn họng, Kim Duy Hi có thói quen xưng bá ở Ngân Dục, mặc dù gia thế nhà cô ta không phải là tốt nhất, nhưng tác phong của cô ta ở Ngân Dục thật có thể nói là bá chủ ở Ngân Dục.

Nữ sinh bị cô ta khi dễ không phải ít, so với quyền thế nhà cô ta, cô ta chưa bao giờ đi khi dễ, nhưng một khi gia thế kém nhà cô ta, cô ta sẽ chơi đùa họ đến chết, cô không biết rốt cuộc trên tay kim duy hi có lấy đi tính mạng người hay không, nhưng người bị cô ta bức điên, không phải ít.

An Nhiên không để ý tới Mã Tĩnh Như đang kinh hoàng giật mình nữa, cô trực tiếp đứng dậy, đang muốn cầm tờ báo đi ra ngoài.

"Cô muốn đi đâu!" Mã Tĩnh Như hoảng hốt, đưa tay muốn túm cánh tay An Nhiên.

An Nhiên nhẹ nhàng tránh ra, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhạt nhìn trên người cô ta, "Tránh ra."

Lòng Mã Tĩnh Như chột cả kinh, cô ta còn chưa kịp hồi thần lại, tay của cô ta đã buông xuống.

Cho đến khi bóng dáng của An Nhiên hoàn toàn biến mất trong phòng học, cô ta mới lấy lại tinh thần, mà trái tim cô ta vẫn còn đập liên hồi, đi đứng không tự chủ được bắt đầu nhũn ra.

Phó An Nhiên mới vừa rồi, thật..... Đáng sợ."

AN Nhiên cầm tờ báo, một mạch đi tới tòa nhà dành riêng cho học sinh làm việc.

Cô mắt nhìn thẳng đi tới phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh, không nhìn những học viên đang ngồi, trực tiếp ném tờ báo đang cầm trong tay lên bàn làm việc của hội trưởng Sở An Tu, trầm giọng nói:

"Chuyện gì xảy ra,"

Tầm mắt của Phó An Tu liếc trên trang bìa tờ báo, lúc nhìn đến tấm ảnh chụp xử lý mơ hồ kia, anh hướng về phía cô cười nhạt, hơi trêu ghẹo nói:

"Tiểu An Nhiên, đây là em tức giận sao?"

Thấy cô tức giận một lần, thật là không dễ dàng.

AN Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, giọng băng hàn, "Cô Lang, đừng để tôi hỏi lần thứ hai."

Lần này Sở An Tu biết chuyện lớn, đã không thấy vẻ mặt cười ôn hòa nữa, vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, vốn ba gã trợ lý học sinh khác làm bộ như bình tĩnh, cũng đều cuống quýt đứng dậy từ trên ghế so lon, trong nháy mắt sắc mặt cũng chuyển biến, một mảnh nghiêm túc, câu nrtj, mà nhiều hơn là cuồng nhiệt.

"Quân chủ! Chuyện này là tôi không xử lý tốt." Sở An Tu, một trong những thủ hạ phát triển thế lực của AN Nhiên, đang hiệu Cô Lang, thế lực trong tay trải rộng cả Ngân Dục, có thể nói, cô nằm trong tay cả Ngân Dục.

"Quân chủ, là chúng tôi làm việc thất bại, chuyện này, cùng Bộ trưởng không.... .." Trong đó một gã trợ lý học sinh cần môi muốn giải thích.

"Câm miệng! Nơi này không đến phiên cậu nói chuyện!" Khuôn mặt ôn nhuận của Sở An Tu kia, sau khi thu hồi nụ cười ở khóe môi, thật giống như Cô Lang, làm cho người gan góc, sợ.

Trợ lý lập tức không nói nữa, mà đầu càng thêm cúi thấp xuống.

An Nhiên cau mày nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở An Tu, cô không tin, bên trong dây chuyền của cô sẽ xuất hiện vấn đề, thi thể Kim DUY Hi tuyệt đối không thể lưu lạc ra ngoài vô xá.

Cũng ngay lúc cô đang tập trung suy nghĩ, điện thoại di động vang lên.

"Nói." An Nhiên đi tới trước cửa sổ, đặt tay lên trên cửa, con người lạnh lùng nhìn cạnh cửa sổ.

Người gọi điện thoại tới là Lam Nhượng Khê, cô ở đầu bên kia nói: "Quân chủ, chúng tôi đã đưa cô gái kia đến sông bạc ngầm ở Las Vegas, tên heo mập kia chúng tôi cũng đã xử lý."

Chân mày của An Nhiên càng cau chặt hơn.

"Xác định đã đưa đi?" An Nhiên xác nhận một lần nữa.

"Xác định." Không chút nào chần chừ, Lam Nhượng Khê kiên định nói.

"Đêm qua, thi thể của Kim Duy Hi xuất hiện ở Ngân Dục." Tay đặt ở cửa sổ hơi nắm chặt, nếu như Lam Nhượng Khê xác định người đã bị cô ấy đưa đi, như vậy hiện tại có hai khả năng.

Một là cỗ thi thể kia là giả.

Còn một khả năng khác là người của cô trên đường đưa Kim Duy Hi đi Las Vegas, bị người đánh tráo, sau đó giết, ném thi thể ở sân trường.

Hiện tại, chuyện này đã bị cảnh sát tham gia, cô ra mặt cũng không tốt, mà Phó gia lại càng không nên ra mặt.

Mà bây giờ, dường như tầm mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào cô, cô đã là nghi phạm số một.

Bên đầu điện thoại kia Lam Nhượng Khê hơi giật mình, sắc mặt khẽ biến, "Quân chủ, thuộc hạ đi xác nhận chuyện này."

An Nhiên cúp điện thoại, quay người lại, Sở AN Tu và ba gã trợ lý kia vẫn đứng nghiêm ở đó, ánh mắt kính sợ (kính trọng+sợ hãi) nhìn cô.

"Trước tiên tận lực áp chế chuyện này xuống. Nháo lớn, các người cũng biết hậu quả như thế nào."

"Quân chủ, nếu như chuyện này dính líu đến trên người của người, thuộc hạ có thể....." Một gã trợ lý hơi lùn khác tiến lên từng bước, có chút lo lắng nói.

"Chuyện này không phải là việc cậu nên lo lắng, cố làm tốt chuyện của bản thân là tốt rồi." An Nhiên lạnh nhạt ném xuống những lời này, bước nhanh cửa.

Vậy mà, An Nhiên vừa mới đi ra khỏi nhà làm việc của hội học sinh, điện thoại di động lại vang lên lần nữa, mà lần này, người gọi điện tới là lão quản gia Trương Nhuệ.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện!"

"Thế nào?" Hơi dừng bước chân lại.

"Thi thể của Long Tam bị ném ở cửa cục cảnh sát, tất cả những chứng cứ phạm tội, toàn bộ nhằm vào ông chủ!" Giọng nói của Lão quản gia ngưng trọng.

"Nhắm vào ai?" Giọng An Nhiên có chút chần chừ.

"Ông chủ, Phó Quân Hoàng."

Một câu nói, bỗng nhiên sắc mặt của An Nhiên chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tai nạn xe cộ

Lão quản gia vừa mới cúp điện thoại, ngay sau đó điện thoại di động lại vang lên, là Lam Nhượng Khê gọi điện tới.

"Quân chủ, tìm được mấy anh em áp giải Kim Duy Hi kia, chỉ là bọn họ vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, không nguy hiểm tính mạng." Bên kia giọng nói của Lam Nhượng Khê dừng lại một chút, "Mới vừa nhận được tin tức, mấy anh em áp giải Long Tam, chết ở trên đường đi, xe hư người chết."

"Tra!" Tay nắm điện thoại di động đã trắng bệch, chưa từng có người, dám khiêu khích cô như thế!

Nội bộ Vô xá có vấn đề! Có tay trong!

An Nhiên cũng không trở về phòng học, xoay người liền đi ra khỏi trường, mà ở cửa trường học, về mặt Lãnh hạo rét lạnh, đã chờ ở nơi đó.

Long Tam ở đế đô không tính là nhân vật gì, người chết ở đế đô cũng xem như không có gì hơn, nhưng cái người không tính là nhân vật gì chết ở trước cửa cục cảnh sát, như vậy, chuyện này liền lớn.

Trước khi phát hiện thi thể của Long Tam, đã có không ít kí giả đài truyền hình đưa tin tức, ngay cả tin tức cũng đã phát ra ngoài.

Còn có người phát biểu ngôn luận trên mạng, nói hẳn biết người chết, người chết kia chính là người nắm đó bắt cóc tiểu thư Phó gia, án bắt cóc Phó gia nắm đó, thế nhưng huyền nào không nhỏ.

Ở trong bài, ID kia được đặt tên là "Chân tướng chính là tôi", càng thêm to gan suy đoán, người sát hại Long tam chính là người Phó gia, nếu không, tại sao Long tam vừa mới trở về đế đô được mấy ngày, liền bị sát hại rồi? Ai dám hoành hành ở đế đô như thế? Trừ Phó gia có cừ oán với Long Tam, còn có thể là ai?

Một bài post rất bình thường nhưng trong nháy mắt trở thành đề tài nóng bỏng nhất, bài post này không ngừng bị người đăng lại, nhấn lại bình luận, trong thời gian ngắn ngủi chưa tới hai giờ, bài viết đã để lại hơn ngàn lời bình luận!

"Cho người không chế lại!" Nắm thật chặt điện thoại di động ở trong tay, An Nhiên trầm giọng nói với Lãnh Hạo đang ngồi kế bên tài xế.

Lãnh Hạo mặc một thân trang phục huu nhân ừ một tiếng, lấy điện thoại di động ra, bấm mấy con số, để người bên kia bắt đầu tra địa chỉ ID "Chân tướng chính là tôi", sau khi tra được, trực tiếp cho người không chế lại.

"Xóa hết tất cả các bài trên internet, nửa giờ sau, tôi không muốn nhìn thấy bất kì bài nào liên quan đến đề tài này." An Nhiên có chút phiền muộn ray ray mi tâm của mình.

Đây đối với Phó gia mà nói chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu như chuyện nhỏ này bị người có tâm tư lợi dụng, như vậy đối với Phó gia mà nói sẽ là một trận tai nạn lớn.

Lúc AN Nhiên trở lại Phó gia, cụ Phó đang ngồi trên ghế sofa, nhìn tin tức sự kiện của Long Tam trong tờ báo, vẻ mặt nghiêm túc.

Phó gia lúc này trừ cụ Phó và người giúp việc ở bên ngoài, còn lại đều không ở đây.

Thấy bóng dáng của An Nhiên, cụ ngừng đầu, giọng bình thản, "Con làm?"

"Không có ngu ngốc như vậy." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa bên cạnh ông cụ, có chút chán chờ nói, "Có thể ảnh hưởng không tốt đối với Phó gia hay không?"

Ông cụ thoải mái nhìn An Nhiên, lúi lo lấy làm kỳ lạ, "Bé Nhiên, lúc này con mới bao nhiêu tuổi, mà đã bắt đầu suy nghĩ vì Phó gia? Trẻ con nên có dáng vẻ của trẻ con, học cái tên nhóc hồ đồ Quân Hoàng kia làm gì? Tôi đây, cười một tiếng cho cụ xem? Có thể cười hay không? Sẽ không cần ông già này dạy con chứ?"

Khóe mắt An nhiên bắn thẳng tới, nếu như bây giờ cô mà là Tần gia, chắc chắn không chút lưu tình, rút súng bên hông ra, sẽ không chút do dự nhắm ngay mi tâm của ông cụ, một phát liền kết liễu mạng sống của Lão Ngoan Đồng này!

"Không cười coi như xong, còn dùng ánh mắt dọa người như vậy trừng ta, con không biết bản thân như vậy sẽ dọa những tâm linh yếu ớt như chúng ta sao, không chịu nổi một kích, cần...."

"Cụ!" An Nhiên cũng không cách nào nhịn được nữa, "Đã là lúc nào, người còn có thể không phối hợp như vậy?"

Trên mặt ông cụ không nén được cười, nhưng nhìn đến khuôn mặt khó chịu của Phó AN Nhiên, ông cũng không thể không biết đủ mà tiếp tục trêu chọc, "Nếu như chuyện này mà muốn dịch chuyển được Phó gia ta, vậy có phải Phó gia ta không chịu nổi một kích hay không? Đừng nói chuyện này không phải là con làm, coi như là con làm, chuyện như vậy cũng không tính là gì!"

Lạnh lẽo trên mặt cô nhóc này mới giảm bớt, thật đúng là còn dọa người hơn so với thằng nhóc kia.

"Nếu như chuyện này mà chỉ hướng con thì dễ, hiện tại tất cả mọi chứng cứ bắt lợi đều chỉ hướng lão soái ca." Đây mới là bất lợi nhất.

Bây giờ Phó Quân Hoàng là cấp bậc thiếu tướng, hai mươi sáu tuổi, thiếu tướng.

Bằng chừng ấy tuổi, cấp bậc như thế, còn có Phó gia cường đại như vậy làm chỗ dựa phía sau, không tránh khỏi phát sinh chút nghị luận.

"Ông già này tin tưởng, con sẽ giải quyết tốt chuyện này." Ông cụ rất là nhận thức vỗ vỗ bả vai An Nhiên.

"Được rồi, chuyện này, người đừng nhúng tay."

"Thật ra thì con đến tìm ta chính là để nói những lời này đi?" Ông cụ khiêu mi.

"Đừng khiêu mi, quá già rồi, rất khó coi." An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới nét mặt già nua của ông cụ đã hoàn toàn bị ghen hòng, bước nhanh rời đi.

Nhìn cô nhóc rời đi, trên mặt ông cụ hớn hờ cười.

Đứa nhỏ này rất tốt, chẳng qua là một câu hỏi mà thôi, còn tự mình chạy tới để tỏ lòng tôn kính, thật là đứa nhỏ tốt hiếm có.

Mới vừa lên xe, Lãnh Hạo vẫn ngồi ở vị trí kế bên tài xế quay lại... nói, "Quân chủ, người đã bị khống chế lại, tất cả nghị luận trên internet cũng đã bị thủ tiêu và khống chế, chỉ là truyền thông bên kia còn cần chút thời gian."

"Hiện tại người đang ở đâu?"

"Vẫn còn ở hẻm. Bây giờ chị cả đang ở bên kia khống chế." Chị cả chính là Lam Nhượng Khê.

"Trực tiếp qua đó."

Chính chủ của "Chân tướng chính là tôi" là một người đàn ông, tên là Hà Thiên, ở trong một phòng cũ kỹ, thời điểm Lam Nhượng Khê đến, hẻm còn đang lấy làm vinh dự trong bài post nóng hổi đó.

Hà Thiên không nghĩ tới hẻm sẽ bị bắt nhanh như vậy, hẻm muốn lớn tiếng kêu la, lấy chiêu này để hẻm xóm xung quanh chú ý tới, vậy mà lúc hẻm vừa định há mồm, họng súng đen ngòm, đối diện mi tâm của hẻm, nhất thời toàn bộ chức năng của cơ thể như mất đi hiệu lực, hẻm tê liệt ngồi trên ghế, sắc mặt hoảng sợ nhìn Lam Nhượng Khê.

Người đi theo phía sau Lam Nhượng Khê đã bắt đầu khám xét nhà hẻm một lần, sau khi không phát hiện được cái gì giá trị, mới đứng nghiêm ở sau lưng Lam Nhượng Khê.

"Nói, người nào chỉ điểm người làm, hử?"

Hà Thiên đã bị dọa sợ đến choáng váng, hẻm chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, vẻ mặt hẻm hoảng sợ nhìn Lam Nhượng Khê.

"A? Còn là một người rất kiên cường à, không nói đúng không? OK, như vậy, chúng ta cứ tiếp tục chờ, mỗi phút trôi qua, tao sẽ cho mày một viên đạn, mày nói, mày có thể sống sót được bao lâu? Hử?" Về mặt Lam Nhượng Khê vô hại cười, "A, đúng rồi, tôi giương như chưa nói cho mày biết, bây giờ mày không nói cho tôi, chờ lát nữa chủ tử của tôi tới, mày muốn nói, cũng muộn rồi."

Nghe tiếng súng lục, lạnh lẽo lan khắp toàn thân người đàn ông nhòa mắt thời từ trên ghế ngã xuống đất, "Tôi... Tôi không biết....."

"Đoàng....."

Đạn chuẩn xác bắn vào bắp chân Hà Thiên!

Hà Thiên Đổ kêu thảm thiết một hồi, hẻm ôm lấy bắp chân, co rúc trên mặt đất, tiếng thét đau đớn vang lên.

Thời thời họng súng, Lam Nhượng Khê giống như một nữ vương đứng ở nơi đó, từ trên cao nhìn xuống Hà Thiên đang lăn lộn trên mặt đất, "Một phút đã qua." Trước khi quân chủ tới đây cô nhất định phải hỏi rõ chuyện.

"Khoảng cách phát súng thứ hai còn 47 giây." Giọng ngày càng lạnh nhạt.

Hà Thiên Đổ cả người lạnh lẽo, "Tôi không biết, tôi không biết là người nào, hẻm chỉ liên lạc với tôi qua điện thoại, cái gì tôi cũng không biết, đừng giết tôi, đừng giết tôi." Hẻm đã đau đến cả người đều là mồ hôi.

"Đưa người đến chỗ Bùi Thanh Đạt." Giọng nói trong trẻo không chút nhiệt độ rõ ràng vang lên bên trong gian phòng không lớn này.

Đột nhiên Lam Nhượng Khê xoay người, bóng dáng lạnh lùng kia chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô, trong cặp mắt đen nhánh không chút nhiệt độ, đợi lúc cô nhìn lại, cô đã xoay người, bước nhanh rời đi.

Đưa đến chỗ Bùi Thanh Đạt..... Vừa nghĩ tới cái tên ẻo là đó, cả người liền khó chịu.

An Nhiên ngồi ở trong xe, không ngừng suy nghĩ tình trạng của đế đô hiện nay, hiện tại cũng không có đến thời điểm hoán đổi, như vậy đại bộ phận các gia tộc lớn có thể loại bỏ, người dám công khai hãm hại Phó gia, như vậy.... ..

"Rầm.... .."

Sườn xe một trận rung động mạnh, ngay sau đó xe lay động một hồi, qua một lát mới từ từ ngừng lại.

"Quân chủ! Người không sao chứ!" Lãnh Hạo vội vàng xoay người lại, vội vàng nhìn về phía An Nhiên ngồi phía sau.

An Nhiên cau mày, lắc đầu.

Mà lúc này, chiếc xe đụng vào xe bọn họ, tài xế đang mở ôi lạnh trên trán chờ người đàn ông phía sau chỉ thị.

"Môn chủ, xin trách phạt, tôi...."

Người đàn ông vẫn còn xử lý văn kiện trên tay, trên tay đeo một cái bao tay màu trắng, giọng nói âm trầm chậm rãi vang lên bên trong xe: "Nói xin lỗi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phó thiếu tướng đến

Xe của An Nhiên là một chiếc Mercedes-benz khiêm tốn, tính năng an toàn cực kì tốt, chỉ là, người trong xe không có chuyện gì, không biết xe thế nào, chính là không phát hỏa.

"Quân chủ, chờ thuộc hạ, tôi liền gọi xe tới đây, tôi...."

Hiện tại AN Nhiên làm gì có thời gian hao tốn ở chỗ này? Mở cửa xe, quả quyết xuống xe.

Lãnh Hạo thấy vậy, cũng vội vàng xuống xe theo, vòng qua xe, theo sát phía sau cô.

Em trai tài xế nhỏ cũng bị dọa sợ cho một thân mồ hôi lạnh, hiện tại hắn bị dọa sợ đến không làm chủ được tinh thần, cho nên hawnsnowr ra quân chủ ra khỏi tai nạn xe cô, hắn sẽ bị đưa vào vô xá, sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này.... ..

"A, vị tiểu thư này, thật sự rất xin lỗi, đều tại tôi lúc lái xe không chú ý, đụng vào xe cô, cô xe...." Tài xế gây tai nạn không nghĩ tới mình vừa mới xuống xe, liền thấy người bị hắn đụng vào xuống xe, xem ra, mọi người không hề bị thương, nghĩ tới đây, giọng nói của hắn cũng lớn hơn.

Chỉ là hắn vẫn chưa hoàn toàn thờ phào, một ánh mắt lạnh lẽo liền nhìn vào trên người hắn, nhất thời tài xế kinh hãi trước thế lực không tầm thường.

Ánh mắt của cậu con trai này thật dọa người.

"Xe này còn có thể dùng không?" An Nhiên kéo Lãnh Hạo đang muốn tiến lên phía trước, trên khuôn mặt lạnh nhạt không để lộ bất kì biểu cảm gì.

Tài xế không hiểu nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên cau mày, "Xe của anh."

Ở chỗ này, trên con đường này rất khó gọi được xe.

"Khuông có..... Chuyện." Hắn là không sao? Xe kia là xe môn chủ ngồi, nếu như va chạm như vậy mà xảy ra chuyện, như vậy không biết môn chủ đã chết mấy trăm lần.

An Nhiên không nói hai lời, xải bước đi tới Cayenne cách mình khoảng trăm mét.

Lãnh Hạo vội vàng đi theo phía sau cô, vẻ mặt vẫn bất động như cũ.

Tài xế có chút không hiểu hàng động của An Nhiên, lúc nhìn đèn cô càng ngày càng gần xe của môn chủ, nhất thời hắn bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh.

Cái cô gái và cậu con trai kia thoát nhìn không phải người hiền lành gì, nếu như bọn họ đột nhiên làm ra chuyện bất lợi gì trước mặt môn chủ, hắn có tự sát cũng không thể tạ tội!

Hắn vội vàng chạy tới, thời điểm mắt thấy AN Nhiên muốn kéo cửa xe, đột nhiên An Nhiên dừng lại.

Trước đó cô không chú ý tới trong xe có người, nhưng đến gần, cô mơ hồ thấy một bóng dáng ngồi ở bên trong.

là một người đàn ông.

"Tiểu thư, chúng ta....." Ở trước mặt người ngoài, lãnh Hạo vẫn luôn gọi cô là "tiểu thư", tất cả nhân viên Vô xá đều như thế, không được tiết lộ một chút tin tức liên quan đến Vô xá ở trước mặt người ngoài.

Vị tiểu thư này, chúng tôi có thể trả phí sửa xe cho cô, cô xem, chuyện này chúng ta nên xử lý thế nào?" Tài xế chạy tới, có chút lấy lòng nhìn An Nhiên.

Chân mày nhíu lại, An Nhiên đang muốn mở miệng trong con người xoẹt qua một tia kinh ngạc, tầm mắt của cô, ngêng đón một chiếc xe Jeep quân dụng.

Lãnh Hạo cũng nhìn thấy chiếc xe Jeep kia, hần lạng lẽ rời đi, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hắn vẫn chưa thể xuất hiện trước mặt Phó Quân Hoàng.

Một tiếng thảng gấp phá vỡ sự trầm tĩnh nơi này, bóng dáng thẳng tắp bước xuống từ trên xe, trên người Phó Quân Hoàng còn mặc đồng phục huấn luyện, trên mặt vẫn còn thuốc màu, hiển nhiên là mới trở về từ sân huấn luyện.

Trong lòng tài xế có chút kinh ngạc, trên người còn có hơi thở vương giả, là ai?

Trong lòng thở dài một hơi, An Nhiên còn chưa di chuyển chút nào, người đàn ông đã đi về phía trước, một tay kéo cô vào trong ngực của mình, anh ôm cô vô cùng chặt, giọng khô khốc:

"Hù chết anh."

Anh vừa mới dẫn người trở về từ sân huấn luyện, cảnh vệ Viên Tiểu Thôi của anh đã chạy tới, nói cho anh biết An Nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, anh cái gì cũng không đổi, liền khởi động Jeep chạy về phía này.

Thật may, bảo bối của anh không sao.

"Lão soái ca của chúng ta, từ lúc nào thì lá gan nhỏ như vậy?" AN Nhiên cũng không giãy giụa khỏi ngực anh.

Trong nháy mắt Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong lòng phiền não khoogn chịu nổi dường như lập tức bình tĩnh lại.

Cô dựa vào trong ngực anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, khóe môi cong lên một độ cong không quá rõ ràng.

"Cẩn thận." Phó Quân Hoàng ôm cô, đi về phía chiếc xe Jeep, bỏ lại nhân viên cảnh vệ của mình, xử lý trận "Tai nạn xe cộ" này.

"Được."

Vốn ngồi bên trong xe, người đàn ông nhìn văn kiện trong tay, lúc nghe giọng nói của An Nhiên, văn kiện cầm trong tay hơi dừng lại một chút, hắn đợi chờ, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, lại không nghe được ngữ điệu làm hắn quen thuộc đến tận xương kia, hắn tự giễu nhếch khóe môi.

Người đàn ông có chút mệt mỏi để văn kiện trong tay xuống, ngửa đầu, néo sống mũi của bản thân.

"Sau này, chú ý lái xe. Lúc lái xe cho ông chủ thì càng phải chú ý." giọng nói lạnh nhạt không chút phập phồng dao động nào tiếp tục vang lên.

Đây không phải là ảo giác!

Người đàn ông nhanh chóng nhấn nút kéo cửa xe xuống, hắn cũng không thấy bóng dáng làm hắn quen thuộc, chỉ thấy được một bóng lưng, chỉ là bóng lưng kia, cùng hắn khám tận xương tủy, giống nhau làm sao.

Mở cửa xe, bỗng nhiên đứng dậy, vừa muốn chạy về phía trước, rõ ràng người đàn ông dừng lại, nhìn xe Jeep khởi động, nhìn nói biến mất không thấy khỏi tầm mắt của mình.

Người đàn ông tự giễu ngồi trở lại trong xe, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của tài xế, đóng cửa lại, ngửa đầu dựa vào chỗ ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Từ, mày đừng ngây thơ.

"Xem tin tức rồi sao?" Sau khi lên xe, thắt chặt dây an toàn, An Nhiên mở miệng hỏi.

Phó Quân Hoàng có chút nghi ngờ nhìn về phía An Nhiên, "Cái gì?"

AN Nhiên cười, "Không có gì." Trước khi anh biết, sẽ giải quyết xong.

"Mệt mỏi, dựa vào." Giọng nói của Phó Quân Hoàng không cứng rắn lạnh lẽo giống vừa rồi, dịu dàng hơn nhiều.

"Biết." Cô cũng không hỏi anh sao lại biết cô xảy ra chuyện, khi có anh ở bên người cô, anh ở bên cạnh cô, giống như có người, anh không nói, cô không nói, coi như không biết đi.

Như vậy cũng tốt, có một số việc, không cần thiết phải nói trắng ra.

"Chúng ta muốn đi nơi nào?" Đường đi dường như có chút không đúng.

"Bệnh viện." Phó Quân Hoàng không dừng lại chút nào, tỉ mỉ nhìn An Nhiên một lần, lần nữa thu hồi tầm mắt lại, "Tốt hơn hết là nên đi kiểm tra."

"Em không sao. Lão soái ca, bây giờ em còn có việc cần hoàn thành, anh trở về bộ đội tiếp tục huấn luyện đi, mấy ngày này đừng trở lại." Chỉ khi anh ở trong bộ đội mới không bị những kí giả kia quấy rầy.

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng.

"Em sẽ xử lý tốt. Chỉ cần anh nghe lời ở trong bộ đội, huấn luyện thật tốt, là được rồi." Chỉ khi đảm bảo anh không bị thương tổn, cô mới có thể buông tay ra, xử lý chuyện hiện nay.

Chân mày Phó Quân Hoàng cau lại, lúc anh đang muốn nói điều gì, xe đã đến trung tâm bệnh viện.

"Phải kiểm tra."

An Nhiên bất đắc dĩ, vì để cho anh yên tâm, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Ở trong bệnh viện, tất cả lớn nhỏ đều kiểm tra một lần, , sau khi xác định thân thể của cô không có vấn đề gì, lúc này Phó Quân Hoàng mới an tâm.

Vậy mà bọn họ vừa bước ra bệnh viện, mấy tên mặc đồng phục cảnh sát liền bước lại gần Phó An Nhiên, một tên cảnh sát trong đó đi tới trước mặt An Nhiên, có nề nếp nói:

"Xin hỏi là Phó An Nhiên phải không? Chúng tôi là cục cảnh sát, theo điều tra cô có liên quan tới cái chết của Kim Duy Hi, mời đi theo chúng tôi một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Là tãn gia

Chân mày An Nhiên căng thẳng, lúc cô vừa muốn tiến lên trước nói chuyện, một cánh tay vòng bên hông cô, ngay sau đó kéo cô đến sau lưng, che chắn cô ở sau lưng rộng rãi mà bền chắc.

Mấy tên cảnh sát nhìn hành động như thế của Phó Quân Hoàng, vẻ mặt cũng sửng sốt.

Thuốc màu trên mặt Phó Quân Hoàng còn chưa lau đi, phù hiệu gì đó dường như anh chưa bao giờ mang, vì vậy, mắt tên cảnh sát này xem xét, người đàn ông trước mắt này lạnh khí (khí lạnh) bức người, chính là bộ đội đặc chủng.

"Vị đồng chí này, xin đừng cản trở chúng tôi thi hành nhiệm vụ, nếu không.... .." Lời của hắn vẫn chưa nói hết, điện thoại của hắn đã vang lên, hắn vội vàng nhận, mà lúc nghe được chỉ thị bên trong điện thoại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, "Hung thủ đã bắt được? Được, tôi trở về ngay."

Tên cảnh sát kia cúp điện thoại, áy náy nhìn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng cười nói, "Xin lỗi, chúng tôi đã bắt được hung thủ, thật xin lỗi, ngay sau tôi sẽ tới của xin lỗi." nói xong người nọ liền dẫn người của bản thân rời đi.

Đám người ban đầu vây xung quanh xem náo nhiệt cũng giải tán.

Phó Quân Hoàng quay người lại, con người thâm thúy yên lặng nhìn trên người AN Nhiên.

An Nhiên thờ dãi, hai tay kéo cánh tay anh, "Lão soái ca, chúng ta vừa đi vừa nói đi."

An Nhiên nói qua loa chuyện của Kim Duy Hi cho Phó Quân Hoàng, sau đó lại nói chuyện của Long Tam.

"Lão soái ca, chuyện này anh không cần lo lắng, em sẽ xử lý tốt, anh trở về bộ đội, huấn luyện thật tốt là được rồi."

Chân mày nhíu lại, đưa tay nắm tay AN Nhiê, mắt anh nhìn phía trước, vầng vàng lái xe, "Được, nghe lời em."

Lúc này An Nhiên mới cười, chỉ cần lão soái ca không xuất hiện trong tầm mắt mọi người, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng rất nhiều.

Long Tam chết, không thể có chút liên lụy đến Phó gia.

Kim Duy Hi chết Long Tam cũng chết, không có chỗ nào là không phải nhắm vào Phó gia.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa Phó An Nhiên về Phó gia, trước khi AN Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng kéo cô lại, cặp mắt đen nháy bình tĩnh nhìn

cô.

"Hử? Sao vậy?" An Nhiên có

chút mồi mịt hỏi.

Phó Quân Hoàng vẫn nhìn cô như cũ, chỉ là trên mặt anh từ trước đến nay đều là lạnh lùng, giống như hiện lên một chút ửng đỏ, àm cổ họng vẫn còn hơi chuyển động, mà ánh mắt của anh, như có như không nhìn vào đôi môi hồng nhuận của cô.

"Hôn anh." Anh nói như chuyện đương nhiên, chỉ là hai chữ này nói rất khàn khàn.

An Nhiên ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng buồn cười một hồi, tay buông cửa xe ra, đến gần anh, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh.

Vốn cô chỉ tính toán hôn nhẹ một cái thôi, nhưng người nào đó không muốn, cô vừa muốn rời đi, một cánh tay đã quàng lên hông của cô, dán chặt cô lên ngực anh, hành động đột ngột của anh làm cô thờ nhẹ ra, anh thừa dịp tiến vào, dễ dàng ôm cô, cùng nhau dây dưa.

Anh hôn rất nghiêm túc, anh vội vàng làm cô có chút khó khăn đáp lại.

Nhiệt độ bên trong xe từ từ ấm lên.

Hơi thở nặng nề, môi và môi phát ra âm thanh mập mờ không ngừng vang lên bên trong xe.

Lúc hơi thở càng dồn dập, bỗng dưng Phó Quân Hoàng buông An Nhiên ra, anh ôm chặt cô, nặng nề thở hổn hển.

Đỉnh vào trong ngực của anh, lỗ tai nghe nhịp tim trầm ổn áp lực của anh, chỉ là lần này, nhịp đập so với trước đây tăng lên rất nhiều.

Sau một lúc, Phó Quân Hoàng mới buông An Nhiên ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ mặt hiếm thấy, "Anh sẽ nhớ em."

An Nhiên khẽ cười gật đầu, cô xuống xe, mới vừa đóng kỹ cửa, Jeep liền trực tiếp lao đi.

Cho đến khi biến mất không thấy, vui vẻ trong mắt An Nhiên vẫn chưa rút đi.

Nên vừa rồi cô nhìn không lầm, mới vừa rồi lão soái ca đỏ mặt

Phó Quân Hoàng vừa mới đi, một chiếc xe Mercedes– benz khiêm tốn dừng ở trước người An Nhiên, lúc nhìn đến Lãnh Hạo ngồi kế bên tài xế, An Nhiên dần dần che dấu vui vẻ trong mắt, mở cửa xe, trực tiếp lên xe.

"Chuyện của Kim Duy Hi là ai giải quyết?" Cú điện thoại kia tới thật kịp thời, nếu không, cô khó có thể đảm bảo, Phó Quân Hoàng có thể rút súng bắn mấy tên nhân viên chấp pháp tại chỗ hay không.

Ở trong mắt Phó Quân Hoàng, không thể nói lễ thường, cô có thể khẳng định, người tôn trọng cô, anh nhất định sẽ giết.

"Giải quyết? Bên này tôi chưa nhận được tin tức." Sắc mặt Lãnh Hạo khẽ biến, có chút chần chờ nói.

Lập tức An Nhiên sững sốt, cảnh sát kia nói đã bắt được hung thủ, tất nhiên là có người động tay động chân, nếu như người gian lận không phải là người của cô, vậy sẽ là ai?

"Chuyện Long Tam tra thế nào rồi?" Vấn đề không ra trước để một bên.

An Nhiên vừa mới lên xe, Lãnh Hạo liền giao bút điện trong tay cho cô, "Cái này là chị cả vừa gửi tới, địa chỉ người gửi tiền cho Hà Thiên đã tra được, đã có người qua bên đó, tạm thời còn chưa có tin tức."

An Nhiên nhìn địa chỉ hiện lên trên máy vi tính một chút, con người khẽ biến.

"Trực tiếp đi Phúc Mãn Lâu." Giọng nói vừa trong trẻo lạnh lùng vừa nguy hiểm nhàn nhạt vang lên bên trong xe.

Phúc Mãn Lâu, quán rượu năm sao cao cấp nhất ở đế đô. Bề ngoài nói là một quán rượu sang trọng, trên thực tế, dưới đất là một sòng bạc cực lớn, ở dưới quán rượu đó, tầng bảy dưới đất là nơi đánh bạc, mà những thứ này, toàn bộ từng thuộc sở hữu của Tần gia.

Sau khi tiến vào Phúc Mãn Lâu, An Nhiên mang theo Lãnh Hạo trực tiếp ngồi thang máy xuống tầng chót nhất, tầng hai mươi tám.

Thang máy đình một tiếng mở ra, An Nhiên quen cửa quen nẻo, một đường đi tới trước cửa làm việc của tổng giám đốc, không chút khách khí một cước đá văng cửa, bí thư vẫn còn đang ở bên trong tán tỉnh người đàn ông lập tức đứng dậy, thật toàn thân vẫn còn rung động, sắc mặt khó coi nhìn An Nhiên.

"Các người là người nào? Dám giương oai ở chỗ của tôi?"

"không muốn chết thì câm miệng cho tôi!" Hiện tại An Nhiên không có thời gian dây dưa với những người này, bỏ dở một chút, đại biểu với việc lão soái ca của cô sẽ gặp phải nguy cơ bị cách chức, ý nghĩa trước khi cô gặp mặt Phó gia chút phiền toái không cần thiết.

Tổng giám đốc Phúc Mãn Lâu là một bàn tử (Người béo mập) yêu tiền như mạng, một trong những tiểu chất tử (chất) của Tần Lam năm đó, đầu óc người này chỉ là một Tiểu Bàn Đôn (Đầu óc đơn giản). Vẫn luôn cố gắng làm cô vui, vì vậy ngay từ lúc Tiểu Bàn Đôn chỉ có mười sáu tuổi, cô liền gia cho Phúc Mãn Lâu này.

Chỉ là không nghĩ tới, qua mười một năm, Tiểu Bàn Đôn đã trở nên mập mạp, đơn giản không có cách nào nhìn thẳng.

“cô xem nơi này là chỗ nào? Cút ra ngoài! Nếu không tôi

“Mẹ kiếp! Bàn Đôn, gan người thật lớn à, gia gia ngay trước mặt cậu dám bảo gia gia cút xéo? Muốn chết sao!” An Nhiên bây giờ một bụng lửa, nstrongin thấy người cháu khó có thể không chê tâm tính của mình, hoàn toàn bộc phát.

Tần Vũ Triết lập tức ngăn cả người, hấn giống như bị điểm huyết, không nhúc nhích nhìn An Nhiên, cặp mắt nhỏ kia tràn đầy không thể tin.

“TầnGia? cô là Tần gia?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bàn gia tần vũ triết

Tần Vũ Triết lẳng lẳng nhìn Phó AN Nhiên ngồi vò trên ghế làm việc của mình, thao tác thuần thục khởi động máy tính, đầu óc khôn khéo từ trước đến nay bây giờ cũng một mảnh hỗn loạn.

không đúng, mười một năm trước Tần gia bởi vì máy bay gặp rủi ro mà qua đời, mặc dù bọn họ không có tin tức tìm được hài thi thể Tần gia, nhưng máy bay nổ tung trên không trung, làm sao có thể có người còn sống mà xuống dưới?

Cho dù Tần gia phúc lớn mạng lớn không chết, như vậy hiện tại Tần gia cũng phải là một bà già 50 tuổi, cũng không thể là cô nhóc trước mắt này.

Bộ mặt dữ tợn của Tần Vũ Triết lập tức thay đổi, đang muốn tiến lên phía trước tóm lấy người đang thao tác máy tính, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo vài phần nghiêm nghị nói:

"Bàn Đôn, nếu người còn dám bước lên một bước, cẩn thận gia băm người hâm thành thịt Diên Viên ược thảo hương!"

Chân để ở giữa không chung cứng rần rùng lại, vẻ mặt của hấn càng thêm phong phú hơn.

Giọng điệu này, , hấn chỉ nghe qua từ trong miệng Tần gia, mà "Bàn Đôn" là nữ danh Tần gia đặt cho hấn, mỗi khi cô phiền não, cô sẽ đe dọa hấn nói, chặt lại hâm thịt của hấn ăn.....

Cả người chấn động, đôi mắt nhỏ của Bàn gia lập tức trở nên ướt ướt, dang hai tay muốn nhào về phía Phó An Nhiên.....!

"Tiểu Tứ, chặn người lại cho tôi!" cô cũng không có thời gian lăn qua lăn lại với đồng thịt kia.

Lãnh Hạo rõ ràng vẫn đứng cách AN Nhiên năm bước tiến lên trước, một tay ngăn cản cả người Tần Vũ Triết!

Tần Vũ Triết có chút kiêng kỵ với AN Nhiên, nhưng đối với Lãnh Hạo một chút cũng không có, Bàn gia thể hiện khí phách nên có của Bàn gia, đôi mắt tí hí ướt át còn nhử lại, mi vừa nhấc, tay chắc giống như móng heo mập mạp chỉ một cái:

"Tiểu bất điểm (đưa nhỏ không rõ lai lịch) người tránh ra cho Bàn gia!"

Sắc mặt Lãnh Hạo không có biểu hiện gì, cũng không làm.

Trái tim pha lê của Tần Vũ Triết lập tức bể, bị Lãnh Hạo ngăn cách, hấn liền bắt đầu khóc lóc than thở:

"Gia, sao mấy năm không thấy người, người lập tức biến thành cái đức hạnh này? Gia, tại sao người không tới tìm tôi? Gia, tôi biết người đã chán ghét Tần gia, nhưng gia, người chán ghét thì giao mọi chuyện ra là tốt rồi, tại sao phải chơi trò giả chết? Gia, người muốn chơi đùa thì chơi đùa, nhưng trước khi chơi đùa người nói cho Bàn Đôn tôi cũng được mà, người có biết những năm này ta đổi mặt thế nào không? Gia.... .."

Trong máy vi tính của Tần Vũ Triết có cả thông tin gian phòng ở Phúc Mãn Lâu, Lam Nhược Khê tra được địa chỉ IP đó là giả, nếu như cô nhớ không lầm, cái địa chỉ IP đó thuộc về Phúc Mãn Lâu.

"Gia, người không biết, kể từ khi người đi, cái đồ chó Nhật Diêm Tử Diệp đó, làm bao nhiêu chuyện thất đức, hấn...."

Bàn Đôn cầu nhàu trực tiếp ngồi vào trên ghế sa lon khi hắn tội nghiệp nhìn An Nhiên không biết đang tra cái gì trong máy tính, tiếp tục nói liên miên cùng nhân chuyện mười một năm qua.

đang lúc Bàn

Đôn còn muốn tiếp tục nói chuyện đầu đầu, ánh mắt An Nhiên đột nhiên rơi trên người Bàn Đôn, giọng rét lạnh, “Đem tài liệu người ở gian phòng 603 hôm nay đến đây cho tôi.”

Bàn gia tiếp tục ngốc hề hề nhìn An Nhiên, nhìn một chút, đây chính là vẻ mặt gia nhân hắn nên có, giọng nên có, tư thái nên có!

Tần gia trở lại, chơi đùa chết Diêm Tử Diệp hắn! không pháo hắn ta còn muốn chiếm đoạt Tần gia, muốn chết!

“Tần Vũ Triết!” An Nhiên rõ ràng cất giọng hô.

Bàn gia chợt cả kinh, vội vàng lấy điện thoại di động ra, liên lạc nhân viên phía dưới làm việc, đưa tài liệu khách hàng phòng 603 hôm nay tới.

Phúc Mãn Lâu trong mắt người bình thường là quán rượu cao cấp, trong mắt tầng lớp lớn trên là thánh địa đánh bạc, mà trong mắt An Nhiên, nơi này là toà nhà tình báo an toàn nhất.

không ai biết Tần Vũ Triết còn có một thân phận là ám bộ Tần Môn chuyên trộm thông tin đường chủ, chuyện này, năm đó trừ Tần Lam, không ai biết.

Vốn trong lòng Tần Triết có chút nghi ngờ nghe đến đó xem như hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ.

hắn sẽ không hỏi tại sao Tần Lam thay đổi đáng về, cũng sẽ không hỏi mười một năm này Tần Lam sống như thế nào, hắn chỉ biết một chuyện, thiếu nữ trước mắt này chính là người hắn cần trung thành cả đời, là được rồi.

“Tổng giám đốc……” Bên trong gian phòng cô bí thư vẫn bị coi nhẹ nhút nhát nhìn Tần Vũ Triết, cô ta không biết bây giờ bản thân nên đi hay ở lại.

Đôi mắt ti hí của Tần Vũ Triết rơi vào trên người bí thư, rồi sau đó đứng dậy, đi tới trước mặt bí thư diễm lệ, ở dung nhan mỉm cười của cô, Tần Vũ Triết rút súng bên hông, không chút do dự để ở trên ngực của cô, ngay sau đó lúc về mặt cô đang kinh ngạc, nổ súng.

Có lẽ cho đến lúc bí thư chết, cô ta cũng không biết tại sao bản thân lại bị chết.

Về mặt của An Nhiên vẫn như cũ không chút biến hoá, cô nhanh chóng lật dở tài liệu vừa mới đưa tới, lúc lật tới tài liệu khách hàng phòng 603, khoé môi gợi lên một độ cong nguy hiểm. Xem ra, đối thủ lần này không đơn giản. Ngay cả bước này hắn cũng nghĩ đến.

Nhưng mà muốn chơi trò gài tang vật hãm hại sao? Như vậy bọn họ sẽ chơi một cuộc lớn!

“Đẫn theo người, đi canh giữ vùng đất hai nhà Hoàng – Lý cho tôi!” An Nhiên hướng về phía Lãnh Hạo nói.

Hai nhà Hoàng – Lý theo thứ tự là hai nhà Hoàng Thắng Thiên và Lý Quốc Đồng, thế lực của hai nhà ở đế đô cũng coi như là không nhỏ, hai phe thường phát sinh xung đột vì chuyện đất đai, mà vừa vặn bọn họ cũng từng làm việc cùng thủ hạ của Long Tam.

Lãnh Hạo có chút chần chờ nhìn về mặt kích động của Tần Vũ Triết rồi sau đó nhìn An Nhiên một chút, dường như có chút không yên lòng.

“Phải biết rõ cái gì bản thân nên nói, cái gì không nên nói.” Lúc nói lời này, tầm mắt của An Nhiên rơi vào trên thi thể bí thư.

Sống lưng Lãnh Hạo rõ ràng cứng lại, “Thuộc hạ hiểu.” nói xong, Lãnh Hạo nhanh chóng biến mất khỏi bên trong phòng làm việc.

Bàn gia thấy bên trong cũng không có người ngoài, mắt ti hí tràn đầy sao nhìn An Nhiên, rồi sau đó, một khối thịt béo với tốc độ không đồng đều xông thẳng tới chỗ An Nhiên, không để ý ánh mắt ghét bỏ của An Nhiên, một tay ôm lấy bắp đùi An Nhiên, lại bắt đầu than thở khóc lóc:

“Gia, cuối cùng người cũng trở lại, gia, người nhanh về dọn dẹp tên khốn Diêm Tử Diệp một chút đi! Người không biết, hắn giày vò Tần gia thành cái dạng gì, Gia……”

Nhắc chân không chút khách khí đập người đang dính trên người bản thân đi, về mặt ghét bỏ:

“Tần môn bây giờ không có quan hệ với tôi, hiện tại bây giờ tôi gọi là Phó An Nhiên, cậu nhớ kỹ tên cho tôi!”

trên khuôn mặt dữ tợn của Vũ Triết kia chứa đầy khó hiểu, “Phó An Nhiên? Tiểu thư bảo bối của Phó gia? Gia, lúc nào thì người lui về rồi? Rút khỏi công việc huấn luyện?”

Ánh mắt lạnh nhạt rơi ào trên người Tần Vũ Triết.

trên người run lên, hắn không chịu nổi ánh mắt của Tần gia nhất, “Biết biết, nhất định tôi sẽ không nói cho ai!”

“Tung ra tin tức, nói hai nhà Hoàng – Lý vì tranh đoạt đất đai, phát sinh cãi vã, cuối cùng hai hổ cắn nhau, Long tam là do Lý Quốc Đồng giết.”

Tần Vũ Triết cái gì cũng không hỏi, chỉ thú vị gật đầu. Thi thể Long Tam xuất hiện ở cửa cục cảnh sát, hẳn nghe nói, chuyện Long Tam chết không có liên quan gì tới gia đình?

“Gia, chuyện như vậy có dính dáng đến Phó gia? Khụ, được xem như tôi chưa nói gì, tôi phải đi làm đây.” Vừa nói, Tần Vũ Triết vừa vui vẻ đi xử lý chuyện, chỉ là hắn vừa mới đến bên cạnh cửa, đột nhiên xoay người, chỉ là trên khuôn mặt mập đầy thịt nở một nụ cười chết người không đền mạng:

“Gia, nghe khẩu khí của người, thứ nhất tôi biết khi người còn sống, đây không phải chứng minh người ngài tín nhiệm nhất là tôi sao?”

Mất ti hí tràn đầy sao.

“Nhanh chút!” cô thật sự là bại não mới có thể tìm đến cái tên nhóc chết tiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cứu tôi!

Trong một đêm Hoàng gia và Lý gia, hai đại bang phái ở nơi này, bị huyết tẩy.

Thời điểm cảnh sát chạy tới, trong hai nhà không còn một ai sống sót, theo được biết, người huyết tẩy hai bên này chính là người của Long Tam, chỉ vì để báo thù cho Long Tam.

Trong nháy mắt, tất cả dư luận và tin tức đều phát triển theo hướng ân ân oán oán trong hắc đạo, ngay cả ban đầu truyền thông có nói bóng nói gió người sát hại Long Tam là người Phó gia, cũng đều đứng ra nói xin lỗi, mà các trang web lớn cũng đều đưa tin cái chết "chân chính" của Long Tam.

Vậy mà, internet và một ít truyền thông vẫn nói chuyện này quá kì quặc, trong một buổi tối hai nhà Hoàng Lý đều bị giết hết, nghĩ thế nào cũng thấy khả nghi.

Nhưng, ở độ độ, có nhân vật nào có thể huyết tẩy hai nhà Hoàng, Lý mà không kinh động bất kì kẻ nào? Mọi người không nghĩ ra được, cũng chỉ có thể nghĩ đến ban đầu Long Tam làm lão đại hai nhà.

Trong thời gian sáu năm Long Tam biến mất, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, không ai biết. Nhưng hai nhà Hoàng, Lý sợ Long Tam trở về sẽ tranh đoạt địa bàn với bọn họ, dĩ nhiên là không muốn, vì vậy hợp mưu giết người phòng giải hậu họa. Chẳng qua, tại sao thi thể của hắn lại xuất hiện ở cục cảnh sát, điều này thật đúng là không ai biết.

An Nhiên thờ ơ nhìn lướt qua nội dung tờ báo, nhìn tờ báo một lượt, sau khi xác định không còn truyền thông nào nhắm thẳng vào nói Phó gia là hung thủ, mới bỏ tờ báo cứng nhắc trong tay xuống, dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi).

Long Tam chết, cuối cùng là một bí mật.

Thi thể Kim Duy Hi đã bị cảnh sát mang đi, cô cũng không tiện đi thăm dò, cô ta chết cũng vô cùng kì lạ.

Trong tài liệu lấy được từ chỗ Tần Vũ Triết, tài liệu về người bên trong phòng 603 kia đều là giả, bất quá một người có thể nguy trang chạy ra khỏi thế lực của Phúc Mãn Lâu, cô thật đúng là không thể không ca ngợi.

Tất cả tin tức, đều bị cắt đứt tại đây.

Loại cảm giác bị người để mất tới này thật đúng là khó chịu!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chậm đột nhiên phá vỡ yên tĩnh trong thư phòng, An Nhiên cầm điện thoại di động đặt ở trên mặt bàn lên, lúc nhìn đến tên hiển thị phía trên, mắt của cô hung hăng nảy lên mấy cái.

"Gia, nhớ tôi không? Gia, cũng đã qua mấy ngày, người cũng không gọi điện thoại cho tôi à..... Giá, người ta vẫn luôn đợi điện thoại của người, chẳng lẽ gia không định tiếp tục cưng chiều tôi sao? Thật trên người tôi rất nhiều, nhưng sờ vào rất rất thoải mái, giá....."

Trực tiếp cúp điện thoại.

Trong mấy ngày này, cô không chỉ một lần mắng bản thân náo loạn, nói chuyện bản thân còn sống với khối thịt kia

Tiếng chuông điện thoại di động nhẹ nhàng chậm chậm vang lên lần nữa.

Lần này, An Nhiên cũng không lập tức nhận, lúc tiếng chuông đến gần hồi cuối mới chậm rãi nhận điện thoại: "Nói."

"Gia a, sao người có thể cúp điện thoại của tôi chứ? Gia, chẳng lẽ ngài không muốn nghe giọng nói duyên dáng của tôi sao? Gia,....."

"Muốn chết cứ tiếp tục."

Bên kia trong nháy mắt im lặng.

"Gia, cái kia, tôi là có chuyện quan trọng muốn nói với gia."

"Nói."

"Cái kia, tôi nói ngài đừng tức giận, cái kia, Diêm Tử Diệp hình như đang điều tra ngài, nguyên nhân cụ thể tôi còn không rõ ràng."

An Nhiên sùng sốt, Diêm Tử Diệp điều tra cô?

"Sau này không có chuyện gì đừng gọi điện thoại cho tôi, tránh gây phiền toái cho tôi." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại Bàn gia lẳng lặng nhìn điện thoại bị cúp ngắt người, nhưng trong lòng như có vô số con ngựa đang phi nhanh.

Gì chứ! Đây là gia đang muốn giết hấn sao? Đã nói cho hấn biết chuyện cô còn sống, mà không cho hấn liên lạc với gia, đây là muốn mạng của Bàn gia hấn mà!

Một tay An Nhiên chống đầu, con ngươi nhìn vào trong không trung, vẻ mặt cũng một mảnh lạnh lùng.

Xem ra, Diêm Tử Diệp đã nhận ra chút gì, sau này cô vẫn phải chú ý nhiều hơn mới được.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Long Tam chết, Phó Quân Hoàng cực kì nghe lời của An Nhiên, chưa hề trở về Phó gia, vẫn luôn ở trong bộ đội thao luyện lính của mình.

Vốn muốn gọi điện thoại cho anh một chút, sau khi suy nghĩ tính toán một chút, trực tiếp đứng dậy, cầm điện thoại di động, ra cửa.

Cô vẫn nên trực tiếp đến bộ đội tìm anh đi.

Bên trong mật thất mờ tối, một bóng dáng co rúc ở trong góc, thân thể không không chế được run rẩy.

Tóc dài xóc xếch che lấp khuôn mặt của người kia, từ bóng dáng bên ngoài có thể thấy được đó là một người phụ nữ, còn lại không nhìn ra những thứ khác.

Bên trong mật thất bài biện cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái bàn làm việc và một cái ghế.

Một hồi tiếng áp súc với không khí vang lên, của mật thất vốn đóng chặt đột nhiên mở ra, một bóng dáng đi vào, trong ánh sáng mờ tối, cũng không thấy rõ khuôn mặt của bóng dáng kia, nhưng bóng dáng kia lại tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi.

"BOSS, đó chính là người ngài muốn." Một bóng dáng đi theo sau cung kính nói.

Người đàn ông sai bước về phía trước, hơi thở vừa lạnh lẽo vừa nguy hiểmlam bóng dáng co rúc trong góc run rẩy lợi hại, "Không muốn. Đừng có giết tôi, tôi, tôi."

Giọng nói khàn khàn lại sợ hãi vang lên trong mật thất.

Mà giọng nói này, vội vàng cẩn thận nghe, chính là giọng nói của Kim Duy Hi đã chết kia!

Nhìn kĩ lại lần nữa, người này không phải Kim Duy Hi thì là ai!

Con ngươi băng hàn bắn thẳng đến trên người Kim Duy Hi, lạnh lùng ném xuống hai chữ:

"Sẽ không."

Hai chữ đơn giản làm Kim Duy Hi đang co rúc đột nhiên ngẩng đầu, cô ta mong đợi nhìn về phía người đàn ông, cô ta vội vàng nằm trên mặt đất, bò đến trước chân người đàn ông, đưa tay ra, muốn ôm chân người đàn ông. Vậy mà, lúc cô ta đưa tay tới, người đàn ông này không chút do dự nhấc chân lên liên đâm lên cánh tay của cô ta.

Răng rắc!

Thanh âm xương gãy lia vang lên trong mật thất.

"A ——" Kim Duy Hi thống khổ hét lên, cô ta ôm cánh tay của bản thân, rất nhanh liền kiềm chế tiếng quát tháo thống khổ của mình, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông, con ngươi thống khổ đột nhiên ngẩn ra.

Mặt nạ, người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ.

Đây là hy vọng duy nhất của cô, cô không thể sinh khí, không thể!

Cô phải báo thù! Phó An Nhiên phá huỷ cả nhà cô! Cô muốn cho Phó An Nhiên chết không có chỗ chôn!

"Cứu tôi, cái gì tôi cũng cho anh, cái gì cũng có thể cho anh, van cầu anh, cứu tôi....." Kim Duy Hi muốn đưa tay túm lấy chân người đàn ông, nhưng nghĩ đến cánh tay vẫn còm đau đớn kịch liệt cô lại từ bỏ.

"Được." Người đàn ông ngồi xổm xuống, con người lạnh băng lộ ra ngoài mặt nạ. "Nhớ, mạng của cô, không còn là của cô."

Cả người Kim Duy Hi đau đớn toát ra lạnh lẽo, ngay khi cô nghe được lời nói của người đàn ông này, đáy lòng của cô không kìm được sôi trào.

"Phải Mạng của tôi là thuộc về. Chủ nhân anh, tôi"

Người đàn ông giống như không muốn nghe tiếp, nói với người đàn ông đi theo sau hăm: "Tốt tốt, rất biết điều."

Bình đầu nam cúi đầu, mặt cung kính, "Dạ!"

đến khi người đàn ông niền mặt khỏi mặt thất, Bình Đầu Nam mới đi đến trước mặt Kim Duy Hi, trong con người không che dấu được một tia lạnh lẽo cùng một chút đùa cợt.

"Sau này gọi tôi là anh Lô, nhớ, mạng của cô đã không còn là của cô."

Kim Duy Hi ngược mắt, trong con người là một mảnh tịch mịch âm lãnh.

"Dạ, anh Lô." người nợ cô, nhất định cô sẽ hoàn trả lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phó an nhiên khí phách

An Nhiên được một gã binh quen biết cô dẫn vào bộ đội, hai năm trước An Nhiên thường xuyên cùng Phó Quân Hoàng tới nơi này huấn luyện, phần lớn binh lính trong này vẫn coi là quen thuộc.

Bộ đội đặc chủng U Linh bộ đội đặc chủng, một chi nhánh bộ đội bí mật ở Hạ Hoa, mà huấn luyện viên trực thuộc chi đội này là Phó Quân Hoàng.

Sân huấn luyện bộ đội đặc chủng U Linh không giống với những nơi bộ đội khác, nơi này có rừng rậm cao phẳng, Vực sâu cùng với núi cao, gò cát vân vân, mà diện tích nơi này chừng mười sân đá banh, nhiệt độ cũng không giống nhau

Sân huấn luyện nhìn như bình thường, nhưng chỉ cần chúng ta lơ lửng một chút, không chừng mạng nhỏ sẽ lưu lại trên sân huấn luyện này

Mà những thứ thiết kế này, toàn bộ đều xuất phát từ một tay Phó Quân Hoàng.

Lúc An Nhiên tới sân huấn luyện, mỉm cười trong con người hơi kinh ngạc.

Trong sân duy nhất một mảnh trống không, không có một người, chung quanh cực kỳ an tĩnh, an tĩnh gần như quỷ dị, tĩnh mịch giống như không có sinh vật sống.

Trong gió mang theo một cổ nguy hiểm lưu chuyển ngút trời.

Khéo môi hiện lên nụ cười vui vẻ, xem ra đây là đang chơi trò kháng chiến, lão soái ca thường chơi trò này, mặc dù mỗi lần chơi xong, binh lính dưới tay anh đều phải chết một lần.

Độ cong khéo môi An Nhiên càng lúc càng lớn, mà bóng dáng của cô cũng dần dần bí ẩn trong rừng trúc.....

Bước chân An Nhiên rất nhẹ, gió nhẹ và lá trúc phát ra tiếng vang ào ào, con người đen nhánh dò xét đôi mắt lẫn lá trúc trên mặt đất, ở lúc cô nhìn thấy một nơi, đôi mắt hơi sáng lên.

An Nhiên len lén sò lên, thuận tay lượm cây trúc nhỏ trên mặt đất, nắm trong tay, cô an tĩnh ẩn núp, ngay cả hô hấp cũng đều dừng lại

Đột nhiên, cô nhảy lên, một tay nhanh chóng đè xuống đất, gậy trúc trong tay cũng tag tà cắm vào thật sâu trong lá trúc!

"Đồng chí, cậu đã hy sinh." tay An Nhiên chôn sâu ở trong lá trúc, cây trúc tinh tế tà tà cũng bị cô cầm ở trong tay, tầm mắt của cô rơi vào đôi mắt lá trúc trên mặt đất.

Đồng lá trúc kia đột nhiên động đây, tay An Nhiên chợt buộc chặt, thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi cử động một cái nữa, ngươi sẽ thật sự đi gặp diêm vương."

"Tôi nhận thua." Đột nhiên giọng nói vang lên từ dưới lá trúc, theo giọng nói vang lên, chỉ thấy một thân chiến phục màu vàng khô (trang phục chiến đấu), vẻ vệt sáng trên mặt binh lính lộ ra từ dưới lá trúc, mà cây gậy trúc tinh tề đang vô cùng chuẩn xác nhắm ngay động mạch trên cổ của hắn.

Người binh lính từ trong một cái túi vệt sáng nhảy ra, khi trên mặt hắn nhìn thấy bóng dáng kia, mới vừa rồi đưa tay liền buông ra, ngay sau đó nhật binh lính bắn súng tia lên, hướng về phía binh lính ngóc lẳng cười cười, cất bước bỏ chạy.

Cho đến bóng dáng An Nhiên biến mất không thấy, binh lính cũng chưa hồi thần lại.

Má ơi! Mới vừa rồi kia là ai! Hắn là bị ai làm rơi ! Bên trong bộ đội của bọn họ lúc nào thì có phụ nữ!

Một mặt khác, đội trưởng Hồng bí ẩn ở trong bóng tối không ngừng nhận được tin đội biên của mình bị giết chết, về mặt phải nói là rất thối, cuộc kháng chiến lúc này vừa mới bắt đầu chưa được nửa giờ, hắn đã tổn thất hơn phân nửa nhân viên! Đây là ai làm!

Lúc đội trưởng Lam nhận được tin tức này, về mặt phải nói là rất đặc ý, nhìn có chút hả hê, thông qua ông nghe điện thoại, hắn hỏi thành viên của mình, là ai làm rớt những người đó, thế nhưng đều không biết.

Kỳ quái, chẳng lẽ đội Hồng có nội chiến ? Mình lên người mình tới?

Mà lúc này, người bên trong phòng giám sát cũng loạn thành một đoàn.

Video bên trong phòng giám sát dường như có thể giám sát được mỗi một góc, ngay cả chỗ các thành viên ẩn nấp cũng có thể thấy tóc rỗng người ra vào, nhưng từ sau thành viên thứ nhất tử trận, chuyện lạ vẫn phát sinh, bọn họ không thấy được hình ảnh người nọ.

Bên trong phòng giám sát cửa bị đẩy ra, Phó Quân Hoàng mặc một thân huấn luyện xoay bước tiến vào, Ngân Lang cũng mặc một thân huấn luyện giống anh đi theo phía sau.

"Huấn luyện viên!" Toàn bộ người bên trong phòng giám sát đứng lên.

"Tình huống." Phó Quân Hoàng đi tới trước màn ảnh lớn nhất, giọng trầm thấp mà lại đông lạnh.

"Hết thấy bình thường." Một gã binh lính mang mắt kính báo cáo, "Chỉ là ngày hôm nay đội Hồng tổn thất vô cùng thảm, hơn nữa chúng tôi không bắt được bất kỳ hình ảnh nào của người nọ."

Ngân Lang hơi ngần ra.

Không bắt được bất kỳ hình ảnh nào?

Chỗ này cứ cách một trăm mét là lại có một mắt theo dõi, làm sao có thể ngay cả bóng dáng một người cũng không thu được?

"Biết là ai sao?" Tròng mắt sâu như cỏ đầm an tĩnh rơi vào trên màn ảnh, Phó Quân Hoàng ngưng giọng hỏi.

Viên mắt kiếng chần chờ lắc đầu một cái.

"Tiếp tục giám sát."

Phó Quân Hoàng trực tiếp ngồi xuống trên ghế ngồi, tầm mắt nhanh chóng xem toàn bộ trên màn ảnh, khi anh thấy một cái máy thu được một bóng dáng thoáng qua, con ngươi thâm thúy xoẹt qua một tia kinh ngạc.

"Huấn luyện viên, toàn bộ đội Hồng tử trận." Viên mắt kiếng lúc này kinh hãi, đây rốt cuộc đều là chuyện gì xảy ra a, Ngốc Ưng hắn ở đây làm cái gì a!

"Đội Lam tiếp tục."

Sau khi binh lính đeo mắt kiếng ngần ra, bắt đầu nhận mệnh lệnh của Phó Quân Hoàng.

Lúc đội trưởng đội Lam Liệp Báo nhận được lệnh, cũng là một bữa, sắc mặt không tốt đứng lên.

Đội Hồng bị diệt toàn bộ, nhưng không có một người là người của hắn làm....

Có kẻ thứ ba!

"Tất cả đều kẹp chặt cái miệng cho tôi! Nếu ai làm tôi mềm nhũn, huấn luyện kết thúc tôi, tôi lấy không chết!" Liệp Báo ở trong ông nói điện thoại đe dọa

đội viên của mình.

Liệp Báo nghĩ tới có kẻ thứ ba, thành viên còn lại tự nhiên cũng đều nghĩ tới.

Đồng thời mỗi thành viên tận lực ẩn nấp bản thân, vẫn còn tìm kiếm người nguy hiểm đang ẩn núp trong bóng tối.

Mà nhân viên đội Hồng mới trở về từ sân huấn luyện, về mặt đen phải nói là rất đẹp mắt.

"Cô gái đó rốt cuộc từ đâu tới!" Người đầu tiên bị giết chết rốt cục gầm thét lên tiếng.

toàn bộ người ở đây vốn đang sửa sang lại trạng thái cũng ngừng lại, ánh mắt đồng loạt nhất trí rơi vào trên người nhân viên vừa gầm thét kia, nhất trí nói:

"Cậu mới vừa nói cái gì? ! Cô gái nào?"

Người nọ nói tiếp, "Giết chết tôi là một cô gái, nếu như không sai, tôi là người đầu tiên bị cô ấy giết chết. Tôi cũng không hiểu, tôi che giấu tốt như vậy, sao cô ấy có thể phát hiện ra tôi được?"

Cô gái? !

Về mặt của mọi người càng thêm đặc sắc.

Lúc bọn họ chết căn bản đến bóng dáng đối phương cũng chưa nhìn thấy đã bị người giết!

"Súng đâu?" Về mặt Ngốc Ứng cực kỳ khó coi.

"Bị người nọ cầm đi, anh không biết, lúc ấy cô gái đó dùng một cây gậy để ở trên cổ của tôi, về mặt kia giọng nói kia! Mọi người cũng thật biết quá đi? Má ơi, cô gái kia ở nơi nào, đơn giản chính là có thể so với huấn luyện viên!"

Rất tốt, xem ra nếu không phải bởi vì người nọ không có súng, không chừng tiểu tử ngốc này cũng không biết là ai làm bản thân tốt.

Mà một mặt khác, nhìn thành viên đội Lam cũng bị giết chết giống như đội Hồng, khoe môi Phó Quân Hoang ngoắc ngoắc không nhận ra, đứng dậy, từ bên hông Ngân Lang rút ra một cây súng lục, ngay sau đó bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kích tình nhỏ

Trương tự cảnh tượng trong hoang mạc, một trận gió phát qua, cuốn cát mịn trên mặt đất lên trên.

Nhiệt khí nóng hổi bốc hơi trong không khí, nhiệt độ trên mặt đất đủ để nướng chín trứng gà.

Phó Quân Hoàng mặc trang phục huấn luyện trên đầu đội cái mũ, trong tay đeo đôi bao tay, nắm một cây súng lục àu đen.

Anh đứng ở trên đất bằng phẳng đó, con người giống như chim ưng không ngừng dò xét trên mặt đất tại chỗ, vững vàng mà lại mạnh mẽ, không nhìn ra chút cảm giác khẩn trương nào.

Trong tai nghe không ngừng truyền đến tin tức đội viên đội Lam hi sinh, khoe môi kéo ra một độ cong không thể nhận ra.

Bảo bối của anh, thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Mà lúc này, các đội viên ở bãi trong phòng giám sát, từng người một cũng hưng phấn tới cực điểm, bọn họ đã thật lâu chưa từng thấy qua huấn luyện viên tự mình động thủ, lần này là cơ hội khó có được.

Nhìn người đàn ông trên màn ảnh lớn bình tĩnh tự nhiên, bọn họ không chỉ một lần cảm thán, thật không hổ là người đàn ông bọn họ theo đuổi.

Trong màn ảnh người xuất hiện càng ngày càng nhiều, mà trong tai nghe truyền ra ngoài nhân số tử trận cũng càng ngày càng tăng.

"Dựa vào đâu! Hắn chỗ nào là con gái, đây chính là quái vật có được hay không!" Một tay Ngốc Ứng lấy cái mũ của mình xuống, cho hạt giận.

Hiện tại cả bộ đội U Linh, có người binh lính nào là không chọn lọc trong cả một trăm người? Người nào không phải là nhân tài mũi nhọn trong mũi nhọn? Nhưng nhóm người mũi nhọn bọn họ và nhân tài đều bị một người diệt, này con mẹ nó là chuyện gì!

"Có thể chết ở trên tay của cô ấy, là phúc phận của các cậu." Vẫn đứng một bên trầm mặc không nói đột nhiên Ngân Lang lên tiếng, con người vốn bình tĩnh không sóng gió, lúc này lại thấm đầy cuồng nhiệt.

Đã một thời gian khá dài tiểu thư chưa tới U Linh, lần này còn luyện tập đối kháng, binh lính giữ cửa cũng không tới đây, một nhóm người này cũng hai năm gần đây mới chọn lựa lên, dĩ nhiên bọn họ không biết tiểu thư. i

"Ngân Lang, cậu biết quái vật kia?" Ánh mắt Ngốc Ưng lập tức liền sáng, "Cô gái kia có phải bắp thịt nữ hay không, đáng đáp đặc biệt." Được rồi, lời phía sau hẳn không nói được, ánh mắt Ngân Lang quá dọa người. .

"Nhớ, cấp trên đang dạy trước mặt, tận lực cầm miệng." Nếu không, đại khái ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Ngốc Ưng bị nói có chút không giải thích được, cũng ngay khi hẳn còn đang nghi ngờ, chung quanh truyền đến một trận tiếng quát khê, ngay sau đó là một trận tiếng hút không khí!

Ngốc Ưng vội vàng nhìn lại về phía màn ảnh, trong màn ảnh đã không còn bóng dáng bất luận kẻ nào, trừ thành viên đội Lam lục tục xuống từ sân huấn luyện trên đất, cho nên hẳn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên!

"Chuyện gì xảy ra?" Ngốc Ưng lời kéo lính quèn gần hẳn nhất hỏi.

"Quá tà rồi! Mới vừa rồi huấn luyện viên còn đứng ở tại chỗ này, liền hoảng hốt, bóng dáng huấn luyện viên đã không thấy tăm hơi, tất cả máy theo dõi cũng xoay vòng vo ba trăm sáu mươi độ một lần, vẫn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên." Quá dọa người, cái này giống như biến mất trắng không khí vậy.

Tâm mắt vẫn luôn quan sát trên màn ảnh, về mặt cũng kích động lên.

Mà ở một chỗ khác, chỗ cây cối phi thường tốt, có một ngăn che nguy trang đơn giản mà ở dưới kia, An Nhiên đang thích ý nằm ở chỗ này, về mặt nhìn như có chút nhàm chán.

Thật không nghĩ tới, người trong bộ đội của lão soái ca không lịch sự như vậy, chân chính lag một nhóm không bằng một nhóm à.

Răng rắc ——

Tiếng bước chân khe khẽ, phản xạ có điều kiện, An Nhiên nắm súng bắn tia muốn chống lại, vậy mà đối phương còn nhanh hơn cô từng bước đặt ở trên người của cô, tháo súng trong tay cô xuống!

Hơi thở lạnh lùng, mùi hương quen thuộc.

Thân kinh toàn thân vốn căng thẳng lập tức liền thư giãn, An Nhiên cũng không quay đầu, khoé môi giương lên một nụ cười, "Sao lại tìm tới đây? Không ưa em khi dễ đám nhóc kia?"

Ném súng qua một bên, tháo bao tay da xuống, con người người đàn ông thâm thúy, tay hơi lạnh quay mặt cô về phía mình, trước ánh mắt nghi hoặc của cô, hôn lên môi của cô.

Sau chốc lát kinh ngạc, trông mắt An Nhiên khép hờ, từ từ đáp lại anh vội vàng hôn.

An Nhiên là nằm trên mặt đất, cô nghiêng đầu cùng anh hôn, tư thế cũng không hơn gì, chân mày của cô mới vừa nhú lên, một cánh tay liền choàng bên hông, lần một vòng, vị trí hai người đã điên đảo.

Cô nằm trên người của anh, mà tay của anh, choán ở hông của cô, một tay khác khẽ vuốt mặt của cô.

Môi của cô có chút sưng đỏ, hầu kết của Phó Quân Hoàng không tự chủ được chuyển động mấy cái, "Bảo bối, em rất lợi hại."

An Nhiên thì nằm ở trên người của anh, mà cách bọn họ ba thước cây cao, một máy theo dõi đang chuyển động phía trên, chẳng qua máy theo dõi kia, chỉ có thể thấy một mảnh lục ảm, bóng dáng của hai người cũng không thấy được.

"Em là do chính anh dạy dỗ đấy." Cô không có kỵ gì, cả người dính vào trên người của anh, anh nằm trên mặt đất, con người dịu dàng nhìn thiếu nữ đặt cảm trên ngực mình.

Kể từ sau chuyện sáu năm trước, bảo bối của anh bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở bộ đội, cô giống như một chiến sĩ trời sinh, năng lực học tập còn tốt hơn anh lúc nhỏ, phân điều tra năng lực xung lâm anh thần phục không thôi.

Anh đã thật lâu không ôm cô giống như vậy, thời điểm lần đầu tiên kinh nguyệt của cô tới, n phòng ngủ với anh, mặc dù anh đối với chuyện đó rất không hài lòng, nhưng sợ cô không vui, anh cũng chỉ có thể thỏa hiệp, mà cũng từ đó trở đi, bọn họ rất ít giống như bây giờ.

Chung quanh là gió thổi động lá cây phát ra tiếng ào ào.

"Lão Soái ca, anh nói, nếu đám người thù hạ kia của anh thấy đáng về anh bây giờ, bọn họ có thể đâm mù mắt bản thân hay không?" Ngón tay trắng nõn vẽ vòng tròn trên vòm ngực bẽn lẽn, cười nhạt.

Trên ngực tê dại làm về mặt Phó Quân Hoàng có chút cứng ngắc, một tay cầm tay An Nhiên trong lòng bàn tay mình, giọng nói có hơi trầm thấp:

"Đừng làm rộn."

An Nhiên cười vui vẻ hơn, "Lão Soái ca, hiện tại em đặc biệt muốn hôn anh, làm sao bây giờ?"

Con người thâm thúy hơi giật mình, ngay sau đó một tay trực tiếp đè xuống đầu của cô, anh tiến lên đón, ngậm mũi môi mềm mại kia vào trong, Phó Quân Hoàng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Cứ như vậy là tốt rồi, cả đời này anh muốn không nhiều lắm, chỉ cần một mình cô là tốt rồi.

Có một người là cô, là đủ.

Anh giống như thường ngày, hôn rất nghiêm túc, tay đang hoàng đặt ở hông của cô, chẳng qua trừ thỉnh thoảng ma sát bên ngoài, cũng không có động tác khác.

Lỗ chân lông toàn thân cũng thư giãn ra, trên người là cảm giác từ trước tới nay anh chưa từng cảm nhận qua, là hoàn toàn xa lạ.

An Nhiên chỉ cảm thấy nhiệt độ phía dưới bản thân càng ngày càng cao, mà người của cô giống như có cái gì nóng áp lên, cô nhanh chóng đứng dậy, trong nháy mắt đứng sang một bên, khi anh ánh mắt nghi hoặc ho nhẹ lên tiếng.

"cái kia, lão Soái ca, hay là trước anh cầm giữ thật tốt."

Phó Quân Hoàng không tiếp tục nhìn cô.

An Nhiên có loại xúc động muốn đỡ trán, khi ánh mắt của cô nhìn xuống phía dưới bụng anh, "Lão Soái ca, nể không trước tiên giải quyết một chút? Nếu như bây giờ không được, nếu không, em giúp anh một chút?"

Vốn nghi ngờ con người ngọt ngào tỏa sáng, anh cứ như vậy cực kỳ tinh khiết nhìn cô, cười, "Được. Em giúp anh."

Một câu nói, Nụ cười trên mặt An Nhiên cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phó thiếu tướng lòng dạ hẹp hòi

Ánh mắt mọi người bên trong phòng theo dõi nhanh chóng trừng lại màn hình, cũng không nhìn được bóng dáng một người.

"Chẳng lẽ sân thượng còn mật thất mà chúng ta không biết?" Mỗ tiểu binh chăm chọc.

"Mật đạo? Tôi thấy không kém hắc động là mấy!" Ngốc Ứng không chút khách khí tát một cái trên đầu người lính kia, nhân tiện liếc mắt.

"Ngu ngốc." Liệp Báo sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để chế giễu Ngốc Ứng.

Chẳng qua thần kỳ chính là, lần này một chút phản ứng Ngốc Ứng cũng không có, ánh mắt vẫn luôn rơi vào trên màn ảnh.

Hắn hiện tại cũng không có thời gian để ý tới nhân viên không quan hệ.

Ba ——

Cửa bị một cước đá văng.

Mọi người bỗng nhiên xoay người, người nào có lá gan lớn như vậy, dám đập cửa lớn phòng dám sát U Linh? Tính đến trước mắt, cho dù là ông cụ nơi này của bọn họ cũng không có lá gan như vậy.

Một tay An Nhiên giờ súng bắn tia đoạt được, mặt lạnh, tầm mắt quét đám người trong phòng một lần, sau khi nhìn thấy người thứ nhất bị cô loại bỏ đó, trực tiếp ném súng lên người người nọ.

Trên người của cô còn mang theo mùi bụi đất, thậm chí còn có chút phương thảo mát mẻ.

Giết chết bọn họ là cô gái nhỏ này sao? Một cô bé tuổi vị thành niên?

Không, không thể nào, cô chỉ là tới đây đòi súng thôi?

"Súng có chút vấn đề nhỏ, đã điều chỉnh lại cho anh, chính anh xem một chút." Sau khi An Nhiên hướng về phía tên lính quèn kia nói xong lời này, dư quang xoẹt qua tay của bản thân, tầm mắt dừng lại trong chốc lát.

Cô điên rồi mới có thể nói ra lời kia! Cũng thật sự điên rồi mới làm cho hắn! Cô.....

Nghĩ đến trước trong lòng bàn tay nóng rực cảm cùng với chất lỏng dính nị kia, đáy lòng cô một trận kinh hãi, cô quả thực càng sống càng lùi về.

Nghe được giọng nói của An Nhiên, vốn nhân viên kỹ thuật ngồi ở chỗ mình làm việc đột nhiên quay đầu, lúc nhìn đến khuôn mặt quen thuộc như tờ kia, vốn vẻ mặt nghi ngờ trong nháy mắt chuyển thành sáng tỏ, ngay sau đó chính là vui mừng.

"Nhóc con hiện tại lớn như vậy rồi sao." Nhân viên kỹ thuật A.

"Hai năm qua cũng không có thấy tiểu quái vật em tới chơi, một ngày không đụng những thứ đó, tâm của em cũng không ngứa ngáy sao?" Nhân viên kỹ thuật B.

"Thật là càng ngày càng nhìn được, so nhà với lão Soái ca nhà em đã thấy nhiều." Một nhân viên kỹ thuật C lâu năm.

"Hai năm trước vội vàng đi học, khôn có thời gian tới đây." An nhiên trả lời, cô biết những người này thật tâm là nhân viên tốt của lão Soái ca, tự nhiên cô sẽ đối tốt với bọn họ.

"A." Nhân viên kỹ thuật A ngọt ngào vỗ đầu, tình ngộ nói: "Mới vừa rồi những thứ kia đều là cô nhóc em làm đi?"

Tầm mắt An Nhiên quét qua tất cả mọi người, cười nhạt nói, "Thật lâu không chơi, trùng hợp tới lúc mọi người đang đùa mà, cho nên.... .."

"Cho nên một mình bỏ đi chơi?" Nhân viên kỹ thuật C cười trêu nói.

An Nhiên cười, không trả lời.

"Năm cái rảnh! Đặc biệt huỷ diệt tôi xem được không! Đừng nói như cô nhóc vị thành niên này là người đã tiêu diệt toàn bộ chúng ta! Có để cho người ta sống nổi hay không.... .." Ngốc Úng gầm thét.

"Mới tới mới tới, bỏ qua cho bỏ qua cho." Nhân viên kỹ thuật B không chút khách khí đạp một cước lên bắp chân Ngốc Úng, hướng về phía An Nhiên cười ha ha không ngừng.

Con người lạnh nhạt đảo qua khuôn mặt Ngốc Úng, người này thật đúng là đủ sung sướng.

"Lão Soái ca nhà em không đi tìm em sao?" Nhân viên kỹ thuật C tiếp tục Bát Quái.

Về mặt An Nhiên có chút cứng nhắc, lúc cô chưa trả lời, Phó Quân Hoàng môth thân quân hàm thần thanh khí sáng đứng ở cửa, vẻ mặt được gọi là dịu dàng!

Vâng vâng, Dịu dàng?

Tầm mắt của tập thể mọi người điều chỉnh đến nét mặt của Phó Quân Hoàng, nét mặt ngàn năm không đổi, chỉ là tại sao bọn họ cảm nhận được một cơn gió xuân thổi qua đây!

Phó Quân Hoàng xoay bước đi tới trước mặt An Nhiên, tầm mắt an tĩnh rơi vào trên người của cô, khóe môi vẽ ra một độ cong khó có thể nhận thấy, chỉ là tại sao anh muốn ngăn cả người cô ở trước mặt của bản thân? Tại sao muốn cố ý ngăn trở tầm mắt của những người đó?

Đột nhiên trong lòng An Nhiên dâng lên một trận buồn cười, lão Soái ca nhà cô, khi nào thì nhỏ mọn như thế?

Các vị nhân viên kỹ thuật hết sức tự giác chuyển dời tầm mắt, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, nên làm gì thì làm đi.

Buồn cười, thế nhưng huấn luyện viên nổi danh nhỏ mọn! Chỉ cần nhìn cô lâu một chút, huấn luyện viên cũng sẽ cảm thấy cô nhóc kia bị chiếm tiện nghi, nếu nhìn nhiều hơn mấy lần nữa, cuộc sống sau này a. Ha ha, bạn cũng đừng nghĩ tốt hơn!

Nhưng những chuyện này, những người mới nhưng một chút cũng không rõ ràng, tầm mắt của bọn họ liên tiếp nhìn trên người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng, hận không thể nhìn ra cái động.

Ngân Lang tự động biến mất cùng với chúng nhân viên kỹ thuật.

Bầy ngu ngốc này, không thấy quanh thân trên dưới huấn luyện viên phát ra hơi thở màu đen sao? Không có chuyện gì cũng đừng tiến lên tham gia náo nhiệt, sẽ chết người, không biết sao?

"Huấn luyện viên, cô ấy là ngài. ?" Liệp Báo thanh thanh cổ họng, ôm ba phần nghi vấn ba phần Bát Quái cùng một phần tò mò, cẩn thận hỏi.

Con người thâm thúy bắn thẳng đến trên người Liệp Báo, con người lạnh như băng mà lại Cô Hàn làm bước chân Liệp Báo không tự chủ lui về phía sau từng bước.

Liệp Báo không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, hần hỏi cái gì sai sao?

"Đó là Phó tiểu thư, thiên kim Phó gia, con gái trên danh nghĩa của huấn luyện viên." Ngân Lang ở một bên chen miệng, còn cố ý đặc biệt nhấn mạnh hai chữ danh nghĩa.

Hì vọng mấy người này có thể hiểu.

"Huấn luyện viên, ngài bao nhiêu tuổi thì có con vậy? Thật không hổ là huấn luyện viên của chúng ta, làm chuyện gì cũng chạy trước chúng ta." Ngốc ung cười ngu hề hề, đáng vẻ rất ngây thơ.

Ngốc Ung còn chưa có cười khúc khích xong, Liệp Báo không chút khách khí đánh một cái vào ót hần, tiếp theo quay đầu lại lấy lòng Phó Quân Hoàng mặt đông lạnh cười cười:

"Huấn luyện viên, đứa nhỏ này hôm nay lúc đi ra chưa uống thuốc, tinh thần có vấn đề."

"Thỏ Báo tử, cậu dám đánh vào đầu ông nội của cậu, cậu không muốn sống!" ột trận hôn mê qua đi ngốc ung giận chỉ Liệp Báo.

Đơn giản chính là hai hàng bả trạ! Còn đây là tiếng lòng của mọi người!

"Những người binh lính này không chỉ có yếu, chơi còn rất khá." An nhiên ở sau lưng Phó Quân Hoàng thò đầu ra, con người lạnh nhạt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Yếu.

Bọn họ bị một cô bé nói yếu!

Bọn họ lại bị một cô bé nói yếu!

"Muốn mạng sống sẽ phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, không mạnh, là chết." An nhiên đã từ sau lưng Phó Quân Hoàng đi ra, chỉ là cô vẫn chưa đi ra hoàn toàn hông của cô đã bị một cánh tay hơi choàng lên, cô vô ý cố ý tiếp tục nói, "Bộ đội đặc chủng U Linh, thành lập mười một năm trước, ở nơi này trong mười một năm có bao nhiêu thành viên tôi nghĩ mọi người cũng biết, như vậy, ở nơi này trong mười một năm, bao nhiêu người hy sinh mọi người biết không?"

"Biết! Là ba người!" Tiểu binh lính bị An Nhiên giết chết đầu tiên kích động mở miệng!

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người tiểu binh lính kích động, khoe môi An Nhiên hiện lên một độ cong giễu cợt, tầm mắt của cô trở về trên người Phó Quân Hoàng, chậm chạp nói:

"Ba người? Đây chính câu trả lời?"

Sắc mặt Phó Quân Hoàng nhìn cũng không tốt, mòng môi mím chặt, tầm mắt nhưng không có bất kỳ né tránh tiến lên đón ánh mắt của cô.

Rõ ràng hô hấp của Ngân Lang căng thẳng, quân mạo tòng tay đã bị hần cầm thay đổi hình.

Tất cả mọi người một trận nghi ngờ, cô là có ý gì? Cô biết chuyện gì bọn họ không biết sao?

"Bảy người. Trong mười một năm ở nơi này, bộ đội đặc chủng U Linh, tổng cộng hy sinh bảy người." Lúc An Nhiên nói những lời này, vẻ mặt của cô lạnh nhạt như nước, chẳng qua là cặp kia thùy tại bên người tay cũng là nắm chặt ở chung một chỗ, "Tôi nói, không mạnh, là chết. Ý là, cậu không cường đại đứng lên, không chỉ có là chính cậu phải chết, kể cả đồng bạn đi theo cậu cũng phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Từng người một lên đấu

Lời nói của An Nhiên giống như một đạo sét đánh, trong đám người yên tĩnh đột nhiên nổ tung.

Cô gái nhỏ này thoát nhìn chỉ có mười mấy tuổi, so với nhận thức của bọn hần còn sâu sắc hơn, còn muốn... Tàn khốc.

Bọn họ trải qua một năm huấn luyện gần như địa ngục, cuối cùng ở trong hơn một nghìn nhân viên trở hết tài năng, lưu lại bộ đội đặc chủng U Linh.

Bọn họ mới vừa ra nhập U Linh, bọn họ tâm cao khí thịnh ra sao, kiêu ngạo tự kiêu ra sao, nhưng tự khoe năng lực siêu cường như thế này, không người có thể địch lại bọn họ, lại trong thời gian không đến một giờ, bị một cô gái nhỏ diệt toàn bộ.

Khi bọn họ biết được cô nhóc này là đứa nhỏ của huấn luyện viên, bỗng chốc bọn họ liền trở lại bình thường, huấn luyện viên biến thái như vậy đứa nhỏ làm sao có thể bình thường ?

Nhưng phương diện này đến cùng có bao nhiêu thành phần vì bản thân biện minh, trong lòng mọi người cũng đều minh bạch.

Nhưng, khi từ trong miệng cô gái nhỏ nghe được, "Không mạnh, sẽ chết", rốt cuộc bọn họ không tìm thấy lý do biện minh cho bản thân.

Vậy mà bọn họ ngay cả một cô gái nhỏ cũng không bằng.

"Phó tiểu thư, tôi muốn thỉnh giáo bản lĩnh của cô." Binh lính ôm súng ngắm vừa bị An Nhiên điều chỉnh thử mặt kính ý nhìn cô, hẳn là người vào bộ đội đặc chủng U Linh muộn nhất, danh hiệu hầu tử.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng hơi ngưng, đang muốn dùng ánh mắt giết chết hầu tử, một tay An Nhiên nắm tay anh, cô lạnh nhạt nhìn binh lính nói:

"Được."

Sân hai người đối chiến được quy định ở trong rừng trúc, mọi người còn lại đứng ở trên bãi đất trống suy nghĩ trước rừng trúc đợi.

Hai người dùng thời gian ba phút để tìm chỗ ẩn nấp, tận lực che giấu bản thân, nháy mắt âm thanh xung quanh hầu như biến mất không còn.

Ghé vào bên trong rừng trúc, tầm mắt hầu tử không hề chớp nhìn nhắm kích, chung quanh yên tĩnh cực kỳ, hẳn không nghe được chút tiếng vang nào, ngay cả tiếng động của lá trúc cũng biến mất không nghe thấy.

Đột nhiên, hầu tử luôn luôn chau mày ánh mắt đột nhiên sáng ngời, trong phạm vi tầm mắt của hắn, ở một chỗ trong sân giương như có chút mất tự nhiên so với trước đó.

Bọn họ đối với cảnh vật nơi này rất rõ ràng, thậm chí ở đầu góc xó có cái gì có mấy cây, lớn lên trông thế nào, trên cây có mấy chi tiết, bọn họ đều rất rõ ràng.

Hầu tử nhắm súng ngay vị trí kia, khoé môi gợi lên một độ cong, nhưng không đến mười phút, "Đúng là vẫn còn không thành thực, chúng ta nơi này đã nói, bái bái."

Độ cong khoé môi càng lúc càng lớn, chỉ cần hắn nhẹ nhàng động tay, liền GAMEOVER.

Bỗng nhiên, cả người hầu tử cứng đờ, nguyên bản con người tràn đầy ý cười khó có thể tin.

Trên huyết thái dương để một cây súng, tiếng nói lạnh nhạt vang lên trên đỉnh đầu hắn:

"GAMEOVER."

Đột nhiên tay nắm chặt súng lục nói lỏng ra, hầu tử có chút hư không ngã vào trong lá trúc vàng khô.

Đúng là vẫn còn thua.

An Nhiên đứng ở phía sau hầu tử thu hồi súng lục, mày nhíu lại, "Tập kích rất cứng nhắc, cơ hội chết sẽ nhanh hơn." Không thay đổi thông sẽ không động não, luôn luôn thủ ở một chỗ, hẳn không chết thì ai chết?

Đầu óc hầu tử trống rỗng, cứng nhắc, linh hoạt như hắn, lần đầu tiên bị người nói là cứng nhắc nhắc.

"Muốn biết khi nào thì tôi đến phía sau cậu không?" Xoay tròn súng lục trong tay, An Nhiên lạnh nhạt nói, "So với cậu sớm đến nơi đây không đến ba mươi giây, cậu nhắm "mục tiêu" là tôi trong vòng bố trí trong sân một phút đồng hồ, ở một phần ba mươi giây, ở trong này bố trí tự rập tốt nhất, hai phần bốn mươi giây bố trí xong, mà tôi..."

"Sẽ chờ tôi sa lưới?" Hầu tử xoay người ngồi dậy, gương mặt nhỏ gầy mang theo đầy tự giễu.

"Sức quan sát quá kém, năng lực phân tích kém, không đủ bình tĩnh, thật không rõ, hiện tại tiêu chuẩn chọn lựa là cái gì."

Hầu tử muốn phản bác, nhưng há miệng thở dốc, hẳn một câu nói cũng đều không nói ra được.

An Nhiên mày nhíu lại, biểu cảm thập phần nghiêm túc, cô cũng không nổ súng về phía hắn, mà xoay tròn súng lục trong tay, xoay người bước đi.

Hầu tử hơi giật mình, nhìn quần áo trên người không tổn hao một chút gì, trong con người xoẹt qua một tia sáng nhạt, một tay nhanh chóng rút súng từ giữa hai chân ra, nhắm bóng lưng An Nhiên vọt tới.....

"Tuyệt đối không nên tự cho là thông minh." An Nhiên cũng không xoay người sang chỗ khác, tiếng nói chậm rì rì chứa một chút hừ lạnh.

An Nhiên vừa dứt lời, phía sau hầu tử bỗng vang lên âm thanh!

Hầu tử cả kinh, mà áo giáp của hắn đã toát ra một làn khói nhẹ .

"Nhớ kỹ, Phó An Nhiên tôi, từ trước tới giờ không mềm lòng với ai." Thời điểm An Nhiên đang nói những lời này, sẽ xoay người, nói xong từng chữ một với hầu tử còn đang giật mình tại chỗ.

Con người của cô băng hàn như đông lạnh, bắn thẳng đến trên người hắn, thấy lạnh cả người từ đáy lòng hắn chạy thẳng lên đầu.

An Nhiên cầm súng từ trong rừng trúc đi ra, nhưng hồng hết mọi người tính toán xe kịch vui.

Bọn họ đã xuyên thấu qua màn hình quan sát hai người đối chiến, bọn họ không nghe thấy hai người nói gì, nhưng bọn họ cũng rõ ràng thấy ở trong mắt An Nhiên ánh sáng làm bọn họ sợ hãi.

Không đến mười phút, cô đã xử lý tốt hầu tử tập kích tốt nhất trong số bọn họ.

Bọn họ thấy được trận địa cô nguy trang bản thân qua màn hình, cô gần như bố trí hoàn mỹ đến từng điểm, nhìn hầu tử chịu đầu vào lưới ghé vào địa điểm An Nhiên bố trí, mà hắn không biết An Nhiên ở ngay sau chỗ hắn không đến hai mét, yên lặng nhìn hắn.

Phó Quân Hoàng bước nhanh về phía trước, một tay lấy súng trong tay An Nhiên cầm trong tay bản thân, con người thâm thúy quét quanh bốn phía.

"Có phải em rất lợi hại không?" An Nhiên cười với anh.

"Phải." Vĩnh viễn đều là tuyệt nhất .

Ngân soi nhìn An Nhiên con người càng nóng lên, hắn xem nhẹ không yên trong lòng giẫm chân tại chỗ về phía trước, cao giọng nói:

"Phó tiểu thư, xin hỏi, có không nhận khiêu chiến của tôi không?"

Đôi mắt tối đen xoẹt qua một chút đông lạnh, An Nhiên nhĩ về phía Ngân Lang một mặt khăn trương, "A? Cái gì?"

"Gần người chiến đấu."

Nguyên bản mọi người yên lặng tới cực điểm nhất thời ngạc nhiên nhìn về phía Ngân Lang.

Ngân Lang là người chiến đấu có tiếng trong quân khu bọn, ngoại trừ huấn luyện viên ra, nếu hắn dám xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Cầm thú như Ngân Lang, vậy mà khiêu chiến với một cô nhóc? Bị ma nhập rồi! Có xấu hổ hay không !

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm bình tĩnh lại từ việc khiếp sợ An Nhiên xử lý hầu tử, hiện tại bọn họ chính là đang bình vực kẻ yếu là An Nhiên.

Nhưng mà, khi bọn họ còn chưa kịp hướng về phía Ngân Lang khi dễ, tiếng nói lạnh nhạt không chút dao động vang lên:

"Được." Để cô xem trong mấy năm nay hắn có tiến bộ hay không.

Phó Quân Hoàng chưa mảy lại, về mặt anh bắt mắt nhìn An Nhiên.

An Nhiên trấn an mỉm cười với anh, "Không quan hệ, thật lâu rồi em cũng không có chơi."

Phó Quân Hoàng thì nhìn cô như vậy, đôi mắt thâm thúy phát ra ánh sáng làm người ta xem không hiểu.

"Không cần quá mệt."

Đám người này từ lúc vào bộ đội đặc chủng U Linh thì chưa từng thất bại, lòng dạ bọn họ rất cao, quá mức tự phụ, mà bảo bối cần phải làm là hủy diệt tất cả tự tin của bọn họ.

Cô vì anh, trả giá nhiều lắm.

Là sợ anh bị thương.

Cho nên, cô đi tới nơi này, nói một chuỗi lời nói dài, không ngại lần lượt tỷ thí cùng đám người kia, chỉ vì muốn để bọn họ biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Bảo bối dè dặt cản trọng bảo hộ anh như thế, làm sao anh có thể không yêu tha thiết?

Ánh mắt đám người Ngân Lang đều dừng trên người hai người, Phó Quân Hoàng đưa lưng về phía bọn họ, che chắn cả người An Nhiên ở trước ngực anh, bọn họ không nhìn thấy một chút biểu cảm gì trên mặt hai người, nhưng bọn họ lại thần kỳ cảm thấy, giữa hai người này hài hoà làm sao, dữ dội làm cho bọn họ muốn lộ ra mỉm cười.

Đột nhiên, bọn họ nhớ tới một câu nói:

Đó là một người cứu vớt cả đời tồn tại của Phó Quân Hoàng.

Không lý do, bọn họ đem cái kia "Tồn tại" đặt ở cái kia cường hân đến làm cho bọn họ học máu thiếu nữ trên người.

Nàng, chính là huấn luyện viên duy nhất cứu lại đi.

"Nếu mệt, liền..."

"Yên tâm, rất nhanh sẽ hội xong việc." An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng vẫy vẫy tay, sai bước hướng tới nơi sân trung gian bước đi đi.

Mà ngân sói, đã bỏ đi trên người bản thân dư thừa trời buộc, thẳng tắp đứng ở giữa sân, cùng đội An Nhiên nghênh chiến!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mọi người quá yếu!

Ngốc Ứng và đám người báo đốm ngồi xếp bằng dưới đất, vây chung quanh một cái vòng nhỏ, mà An Nhiên và Ngân Lang ngay tại trong cái vòng nhỏ ấy, mặt đối mặt.

Một lần nữa An Nhiên quần tóc dài lên, đơn giản buộc lại phía sau, lạnh nhạt nhìn Ngân Lang nói: "Bắt đầu?"

Trong mắt Ngân Lang nóng rực càng thêm cuồng nhiệt, "Được!"

An Nhiên lạnh nhạt đứng ở nơi đó, nhẹ giọng ừ một tiếng, liền ra tay với Ngân Lang.

Thoạt nhìn hai bên đều đang đợi cơ hội, sẽ không dễ dàng động thủ.

Giữa hai người bầu không khí khẩn trương mọi người xung quanh xem diễn không tự chủ được nuốt nước miếng.

Phó Quân Hoàng đứng thẳng tắp ở bên ngoài vòng tròn, tầm mắt không hề chớp dừng ở trên gương mặt lạnh nhạt kia.

Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cô cũng có vẻ mặt như thế.

Khi thi thể đầy đất và vết máu khắp nơi, những đứa trẻ như vậy chỉ biết khóc, chỉ biết trốn, chỉ có cô vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh giết người, con người, một mảnh thanh tĩnh.

Vào lúc ấy, lúc anh còn chưa phản ứng, anh đã ôm đứa bé kia, bước ra cái nơi tràn đầy chết chóc kia.

Tê -- (tiếng hít khí lạnh)

Trong lúc đó, mọi người xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

Người triển khai thể công trước đương nhiên là Ngân Lang, lực đạo của hắn không chút giảm bớt, mỗi quyền đều thẳng về phía cô gái nhỏ nhìn như mềm mại nhu nhược kia!

Với tốc độ và lực lượng của hắn như thế, trong bộ đội giương như không ai có thể trốn tránh qua!

Đây là hắn muốn huỷ An Nhiên sao!

Khi bọn họ còn chưa hít khí lạnh, hana ảnh bé nhỏ kia đã nhanh chóng tránh qua một bên, theo đó đá lại một cái!

Ngân Lang nhanh chóng biến quyền, nhắc tay bỏ về phía đùi cô!

Khi mọi người đều cho rằng cái chân nhỏ kia sẽ gãy, không nghĩ tới tốc độ cái chân kia còn nhanh hơn! Khi bàn tay Ngân Lang đánh xuống phía trước,

An Nhiên đã đá vào trên ngực Ngân Lang một cú!

Tê --

Mọi người xung quanh lại hít một ngụm khí lạnh.

Quá nhanh !

Giống như mỗi lần Ngân Lang tập kích phía trước, cô sẽ tính kế sơ hở trong động tác của anh, cô sẽ dễ dàng phá giải động tác của hắn, mà khi hắn phá giải động tác của cô, cô lại có thể nhanh hơn một bước hoàn thành, mặc dù hắn biết bước tiếp theo cô sẽ có động tác gì, chỉ cần tốc độ của hắn không theo kịp, hết thấy đều không được.

Thái độ của bọn họ đối với An Nhiên đánh thắng người chiến đầu vẫn luôn bán tín bán nghi, một người đấu súng với một bộ cục hoàn hảo, nếu cô chiến thắng người đầu tiên làm bọn họ thấy xấu hổ, bọn họ làm sao có thể làm xong việc?

Nhìn cô gái kia động tác nhanh nhẹn giống như năng lực phản ứng của dã thú thông thường, nhìn ánh mắt Ngân Lang càng ngày càng hưng phấn và chiêu thức càng lúc càng nhanh, tự tin trong cảm nhận của bọn họ tan rã từng chút một.

Bọn họ luôn luôn lấy thân phận thành viên "U Linh" làm niềm tự hào, không chỉ đại biểu vinh quang tuyệt đối, nhiều hơn nữa là tượng trưng cho thực lực.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ so ra lại không bằng một cô gái mười lăm tuổi.

Cô không chỉ diệt đoàn đối kháng của bọn họ, trong cuộc chiến một chọi một chiến thắng hầu tử tốt nhất của bọn họ, còn có thể chiến đấu với Ngân Lang trong một thời gian dài như vậy, trong bộ đội đối chiến với Ngân Lang thời gian dài nhất cũng chỉ có 37 phút, đương nhiên huấn luyện viên là ngoại lệ.

Mà hiện tại thiếu nữ trong sân kia đã giao chiến với Ngân Lang về vẹn 30 phút.

Cô bình tĩnh, thông dong, mà bọn hắn lại không có.

Thể lực của An Nhiên tiêu hao cực nhanh, trong vài năm nay tuy rằng cô luôn luôn rèn luyện, nhưng so với bộ đội đặc chủng Ngân Lang, chung quy vẫn yếu đi vài phần.

Thể lực đã không thể chiếm ưu thế, như vậy cũng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Mọi người xung quanh rất rõ ràng thực lực của Ngân Lang, mà sắc mặt của An Nhiên dĩ nhiên không giống lúc ban đầu lạnh nhạt như vậy, cái trán của cô đã rịn ra một tầng mồ hôi, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Tuy rằng cô lợi hại, nhưng suy cho cùng cô cũng không phải là đối thủ của Ngân Lang.

Đây là nhận thức chung của mọi người.

Tốc độ ra tay của Ngân Lang càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng ngoan lệ hơn, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng trong lúc cũng An Nhiên quyết đấu hắn không thể khinh thường.

Từ đầu tới cuối, An Nhiên đều chỉ bị vây ở trạng thái chi thủ chứ không tấn công, có người nghĩ khi nào thì cô làm khó dễ, sau khi cô tránh thoát một quyền tấn công của Ngân Lang, bỗng nhiên cô bứt mạnh ra, vùng quyền về phía Ngân Lang!

Ngân Lang cấp tốc né tránh ra, mà nắm đấm của An Nhiên cũng không dừng lại, nắm đấm liên hoàn mà lại cấp tốc hướng về phía Ngân Lang, Ngân Lang lui về phía sau từng bước một, hắn không ngừng hoá giải nắm đấm của cô, lúc hắn hoá diệu chiêu thức cuối cùng của cô, nắm đấm của cô biến ảo, thẳng hướng cổ hắn.....!

Ngân Lang đột nhiên cả kinh, người hắn nghiêng về phía sau, lúc hắn vừa mới nghĩ là may mắn, đầu của hắn liền truyền đến một cơn đau đớn, một chân quỳ xuống đất, mà cái tay kia đã để ở trên cổ hắn!

Xôn xao --

Mọi người vây xem phát ra một trận tiếng kinh hô .

"Không thể tin được!" Có binh lính không khống chế được nội tâm kích động của bản thân, trực tiếp nhảy dựng lên, rất phản hận một câu, mà nhiều hơn là khó tin.

Cái cô bé kia xử lý Ngân Lang!

Đây là chuyện khó tin cỡ nào!

Hô hấp của An Nhiên có chút dồn dập, cô kịch liệt thở hào hển, ở bên tai Ngân Lang nói câu gì đó, gương mặt Ngân Lang đột nhiên cứng đờ, tuy rằng

che giấu rất nhanh, nhưng vẫn bị Phó Quân Hoàng đứng ở ngoài sân luôn chú ý hai người phát hiện ra."

"Tôi thua." Ngân Lang đề nặng âm thanh, không chút kinh hãi.

Từ lúc hắn bắt đầu khiêu chiến, đã biết trước kết cục của bản thân, chỉ là hắn muốn biết, đến cùng hắn có thể đấu với tiểu thư trong thời gian bao lâu.

48 phút, so với lần trước dài hơn 15 phút, hắn rất vui vẻ.

"Biến mạnh hơn, sau đó đánh bại tôi." An Nhiên nói lỏng tay trên cổ hắn ra, không có chút phập phồng nói.

Con người âm thầm bỗng chốc sáng ngời, Ngân Lang đứng dậy, thẳng tắp cúi chào với An Nhiên, nói: "Dạ! Tôi nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực, sau đó đánh bại ngài!"

An Nhiên cười đậm, đứng lên nói với mọi người "Còn có ai, muốn một mình đấu sao?"

Xung quanh cực kì yên tĩnh.

Không ai tiến lên, bọn họ biết rõ ràng trình độ của bản thân, bọn họ không phải là đối thủ của Phó tiểu thư.

Phó Quân Hoàng thì đứng tại chỗ, ánh mắt vĩnh viễn đều nhìn vào bóng dang phía trên kia.

"Tốt lắm, xem ra mọi người đều rõ ràng vị trí củ bản thân." An Nhiên cười nhạt, "Một đám các người, tôi thấy là một đám U Linh kém cỏi nhất! Từ khi nhóm đầu tiên tiên U Linh thành lập, tôi đã đứng ở hiện trường. Các người là nhóm thành viên thứ ba của U Linh, cũng là nhóm tôi thấy yếu nhất!"

Lời nói của An Nhiên không hề có tình cảm đánh vào trên mặt mọi người, một ít binh lính trẻ tuổi khí thịnh muốn tiến lên phía trước, lại bị Ngốc Ứng túm lại.

Đương nhiên An Nhiên cũng thấy được hành động của binh lính kia, khoé môi gọi lên một chút độ cong, "Không phục? Cậu không phục là do tôi nói sai rồi sao, cậu cảm thấy có thể ánh mắt không thể giết chết tôi?"

Nháy mắt hô hấp của mọi người xung quanh căng thẳng.

"A, không dám có phải phải? Không dám vậy cậu không phục cái gì? Người phục dịch bao nhiêu năm? Giết bao nhiêu nhân? Hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ? Không có? Tôi nói cho cậu! Phó An Nhiên tôi dưới tình huống cấp trên đồng ý, đã đưa tiền mười bảy người, tự tay." Không trải qua cấp trên như vậy, đương nhiên chính là xem nhẹ tất cả.

Phó An Nhiên, nhân viên ngoài biên chế của bộ đội U Linh đặc chủng, cũng là nhóm lão thành viên đầu tiên.

Nhưng còn có một người cô không muốn người đó biết thân phận của cô, đó là Phó đội trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi của bộ đội đặc chủng U Linh.

Mà này, trừ bỏ Phó Quân Hoàng ra, mọi người đều biết.

"Người quá yếu, U Linh không cần thiết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lam nhược khô

Chuyện của Long Tam và nhà họ Kim tạm thời đã lắng xuống một thời gian, hiện tại trừ bỏ một số trang quảng cáo nhỏ đăng chuyện của Long Tam và nhà họ Kim, sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng của họ ở bất kì chỗ nào.

An Nhiên như trước ngồi ở vị trí bên trên cửa sổ, trong tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm), biểu cảm lạnh nhạt thần kỳ.

Từ ngày cô trở về từ bộ đội U Linh đến nay cũng đã gần một tuần, mà trong một tuần này, Phó Quân Hoàng cũng là bận tới mày tới mặt, toàn bộ U Linh cũng đồng dạng không có cơ hội thở dốc, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, thời điểm khi An Nhiên rời đi, xử lý cô ta!

Bỗng nhiên, bên trong phòng học nhân phát ra một hồi tiếng kinh hô, lập tức chỉ thấy bóng dáng một nữ sinh cực kì nóng bỏng nhảy vào phòng học, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng kia đã nhắm về phía An Nhiên!

Khi người đó còn chưa hoàn toàn tiếp cận, An Nhiên đã buông mạnh thư trong thư, phản xạ có điều kiện muốn đá về phía người kia --

Mà khi cô nhìn đến bóng dáng nằm về phía bản bản thân kia, tất cả động tác trên người đều ngừng lại.

-- phanh!

Người nọ gục trong lòng An Nhiên, đầu chôn sâu ở trong lòng xô, hai tay gắt gao vòng ở bên hông của cô, âm thanh nghẹn ngào khóc đè nén vang lên ở trong lòng An Nhiên.

Đôi tay để ở giữa không trung cuối cùng vẫn hạ xuống, An Nhiên tùy ý người nọ ôm chặt bản thân, tùy ý cô ấy lấy dính chất lỏng loạn thất bát nháo lên quần áo của cô, biểu cảm có chút không vui.

Xem ra là không có cách nào khác đọc sách, chỉ có thể chơi điện thoại.

Qua thật lâu, rốt cuộc cô gái ở trong lòng khóc đến không kịp thở rốt cuộc dừng lại.

"Nói đi, sao lại thế này." An Nhiên cảm thấy mỹ mãn đưa điện thoại di động thả lại vào trong túi bản thân, bên môi vậy mà mang theo một chút độ cong hiếm thấy.

A... Đêm nay trở về không những có thể kể lại chuyện cũ cho Lão Soái ca, còn có thể khoe tiến độ chơi trò chơi của bản thân.

Lam Nhược Khê tùy tay chà lau nước mắt trên mặt bản thân, chính là khi cô ấy nhìn thấy một vũng nước trong lòng An Nhiên kia, biểu cảm có chút hơi cứng ngắc, "Chủ... Khụ, không có gì, cảm ơn quân... Khụ, cảm ơn An Nhiên, còn có quần áo..."

"Đi thôi." Hiện tại tâm tình tốt, không so đo.

Lam Nhược Khê đứng dậy, khi cô xoay người đi về phía trước, cô cúi người nhẹ nhàng ôm ấp An Nhiên, cô thấp giọng nói ở bên tai An Nhiên:

"Quân chủ, Ngài vĩnh viễn đều là chủ tử của tôi. Vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi."

Nói xong, Lam Nhược Khê giống như một nữ vương thông thường, dưới ánh mắt kinh ngạc bước ra phòng học ban bấy.

Một chút độ cong khóe môi biến mất, hôm nay cô nhóc kia là như thế nào vậy?

Lam Nhược Khê vừa mới bước ra khỏi phòng học, một đám nam sinh như ong vỡ tổ toàn bộ vây xung quanh An Nhiên, bắt đầu hỏi thăm chuyện của Lam Nhược Khê.

Mày An Nhiên nhủ lại, tau để lên bên tai, nơi đó đang gắn một cái tai nghe nho nhỏ, giọng nói lạnh nhạt nói: "Tra."

Bên kia không khác gì bình thường, nhưng trong lòng cũng cực kì phức tạp, không người có thể phát hiện, cô chỉ là phát lệnh này cho Tàn Vũ Triết.

Luôn luôn đợi lệnh của An Nhiên, Tàn Vũ Triết hưng phấn muốn chết, hần ở bên kia nói một đồng lời, thế cho nên khi hần chưa tưởng niệm xong toàn bộ lời nói của An Nhiên, An Nhiên đã cắt đứt liên lạc, lưu lại một mình Bàn Tử đối diện với điện thoại yên lặng rơi lệ.

Gia a, đến khi nào ngài đủ tài năng minh bạch trong lòng Bàn gia tôi tưởng niệm ngài a!

"Phó An Nhiên, người có ý tứ gì? Người không muốn nói còn chưa tính, làm chỉ mắng chửi người?" Một nam sinh đeo cái mắt kính rất nặng cực kì bắt mắt nhìn An Nhiên.

Mắng chửi người? Khi nào?

"Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: An nhiên có phải tàn gia không!

Sau khi tan học, An Nhiên luôn luôn ngồi ở chỗ của mình, trên tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm) như trước, nhưng mà chính như thế, thẳng đến một bài giảng bắt đầu, nam sinh thư ngốc cũng không tiến lên một bước hỏi cô một câu.

An Nhiên liếc qua thân hình gầy yếu của nam sinh thư ngốc, lai lịch của hần chỉ sợ cần phải tra xét.

Hình như nam sinh thư ngốc đã nhận ra cô đang quan sát hần, lưng thẳng tắp, thậm chí biểu cảm còn thập phần khản trương.

Hắn như vậy, thật đúng là làm cho cô cảm thấy, hắn và "Người kia" có quan hệ gì đó.

Thẳng đến tan học, nam sinh thư ngốc cũng không hề rời khỏi chỗ ngồi của bản thân, thi thoảng hắn sẽ khần trương nhìn về phía An Nhiên, tóc mái dài che lấp đôi mắt của hắn, cô cũng không thấy rõ về mặt của hắn.

Cuối cùng hắn vẫn thiếu kiên nhẫn.

Một tay An Nhiên cầm 《truyện cổ Grimm》 đứng dậy đi ra khỏi phòng học, nam sinh thư ngốc nhìn bóng lưng cô muốn nói lại thôi.

"Ha ha, Tô Vô Sầu, không phải là cậu có ý với Phó An Nhiên đấy chứ? Tôi thấy hôm nay cậu cứ nhìn cô ấy chăm chăm." Nam sinh thư ngốc ngồi cùng bàn ghì chặt cô của hắn, cười gian nói, "Tôi khuyên cậu, nên tập trung vào học thật tốt đi, cái loại người lạnh lùng cao ngạo như Phó An Nhiên này không có khả năng thích cậu đâu."

Tô Vô Sầu cắn môi dưới, bị Lưu Khải Nhân bịt tai mày nhủ lại, con ngươi bị kính đen che xẹt qua một tia sáng nhật nóng lòng muốn thử.

Hắn giống như tìm được nhân vật gì rất khá.

An Nhiên mới ra cổng trường, một chiếc xe khiên tốn chạy băng băng dừng ở trước người cô.

Mở cửa xe, lên xe.

Mà khi An Nhiên ngồi lên xe nhìn thấy người đàn ông đó, đôi mắt dừng lại lập tức xẹt qua một chút vui mừng.

"Lão Suất Ca, sao anh lại rảnh rồi trở về đây?" An Nhiên đóng cửa lại, trong giọng nói chứa nòng đậm ý cười.

Ban đầu toàn thân người đàn ông lạnh lẽo, trong nháy mắt về mặt biến chuyển, ngay cả khí tức trên người cũng càng lúc càng dịu dàng hơn.

Một tay anh ôm An Nhiên vào trong lòng bản thân, đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, gần từng chữ nói: "Nhớ em"

Độ cong khoé môi càng lúc càng hiện ra rõ ràng, đôi tay của An Nhiên vòng bên hông gầy hờ của anh, "Uhm"

Hôm nay Lão Suất Ca, giống như có chuyện gì phiền não, trên người anh có hơi thở phiền não khó có thể phát hiện, tuy anh không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô biết, hiện tại tinh thần của anh không yên.

"Có chuyện gì muốn nói không, trước giải toả một chút, đợi đến giờ mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ ràng." An Nhiên dựa vào trong lòng anh, khẽ nói, "Nếu thật sự không giải quyết được, nói cho em nghe một chút đi."

"Được." Tay vòng bên hông An Nhiên từ từ siết chặt, cảm rời khỏi đỉnh đầu của cô, anh nhìn đôi môi kiều diễm ướt át của cô, giọng nói khàn khàn:

"Anh nghĩ muốn hôn em."

Bỗng nhiên trên mặt An Nhiên hiện lên hai đoá hồng khả nghi, cô xoay người một cái, hai chân dặng ra ngồi trên chân anh, một tay vòng trên cổ của anh, bàn tay còn lại nhẹ vỗ về chơi đùa môi mọng của anh.

Con ngươi thâm thúy lại an tĩnh như mực nhìn cô, chỉ là hô hấp thẳng tắp dồn dập hơn so với bình thường một chút.

An Nhiên vừa mới cúi đầu muốn hôn người đàn ông dưới thân, người đàn ông lại nhanh hơn cô một bước, một tay chế trụ cái ót của cô, hôn đôi môi hồng nhuận của cô.

Mỗi một lần hôn, anh luôn hôn cực kỳ dịu dàng, chỉ là bây giờ, anh hôn giống như rất vội vàng, giống như anh đang có áp lực gì đó, nụ hôn của anh làm cô cảm thấy anh đang sợ hãi và khủng hoảng.

Một tay Phó Quân Hoàng trượt ở trên cổ cô, cô trấn an sự bất an vat khủng hoảng trong lòng anh.

Người đàn ông buông mạnh An Nhiên ra, ôm chặt cô vào trong lòng bản thân, giống như muốn nguồn nát cô nhét vào trong sương tuyết của mình, giọng nói của anh khàn khàn, gần từng chữ bên tai cô nói:

"Bảo bối của anh, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ bảo vệ em."

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

An Nhiên nghĩ muốn hỏi nhưng cuối cùng lại trầm mặc, đôi tay của cô vòng bên eo của anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết áp vào trong ngực anh, bên tai vang lên nhịp tim đập có lực mà trầm ổn của anh, cô nghe thấy chính mình nói:

"Em biết, em không sợ hãi, không lo lắng, bởi vì có anh vẫn che chở em."

Khí tức trên người Phó Quân Hoàng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là anh cũng không buông cô ra.

Lúc xuống xe, Phó Quân Hoàng trực tiếp coi như không thấy An Nhiên kháng nghị, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão quân gia, ngồi chỗ cuối cùng ôm lấy An Nhiên, ôm kiểu ôm công chúa thẳng đường đi vào trong phòng của mình.

Phó lão gia từ ở sau lưng mất xì mũi, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt cô nhóc kia trừng lên tròn tròn, ông còn tưởng rằng cô nhóc nhà mình gặp phải chuyện gì.

Chỉ là, tên nhóc xấu xa kia ôm nó vào trong phòng bản thân, là chuyện gì xảy ra a!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên, một tay khoá trái cửa phòng lại, sau đó đi đến trước giường rộng rãi của chính mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cứ như vậy ghé vào trên người cô,, con ngươi thâm thúy an tĩnh như hồ nước sâu nhìn cơ thể cô.

"Anh muốn ngủ."

An Nhiên buông anh ra, mỉm cười với anh.

"Được, lúc ăn cơm tối, em gọi anh."

Phó Quân Hoàng xoay người lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Nhiên, một tay ôm cô nhập vào trong lòng mình, đôi tay giữ chặt eo của cô, cằm của anh để trên đỉnh đầu cô, đôi mắt khép hờ, hô hấp vững vàng.

Anh mệt muốn chết rồi.

Anh ôm cô.

Cô ôm lại anh.

Hai người ôm nhau ngủ, một phòng ấm áp.

*

Phúc Mãn Lâu, trong văn phòng của Tổng Kinh Lý.

Tần Vũ Triết ngồi trên ghế làm việc, trong đôi mắt nhỏ tí hí tràn đầy kinh thường, đối với người đàn ông ngồi trước mắt chặc chặc ra tiếng, "A, tôi nói Diêm Tử Diệp, đây là phong là phong thư trúng thối gì a, mày lại thối cái tai hoạ này đến chỗ của tao."

"Tần Vũ Triết, nên tự biết thân phận của bản thân." Kiều Tử Du tiến lên, giờ súng nhắm thẳng ngay mi tâm của hắn!

Tần Vũ Triết đến liếc cũng không thèm liếc Kiều Tử Du, hoàn toàn dựa vào trên ghế ngồi, chân thô mập mập trực tiếp để lên chiếc bàn làm việc xa xỉ, trong giọng nói chứa đầy trào phúng, "Cáo lông đỏ, cô có tư cách gì mà nói chuyện với Bàn gia tôi? Không muốn chết, thì cút sang một bên đi!"

"Tần Vũ Triết, anh - - "

"Lui ra." Người đàn ông cầm Bạch Thủ Sáo lạnh nhạt mở miệng.

Kiều Tử Du nhìn về phía Diêm Tử Diệp, "Môn chủ, hắn đây là..."

Diêm Tử Diệp không khách khí lặp lại câu mình vừa nói, đôi mắt bình tĩnh không dao động, đôi mắt gần như nhìn trên người Kiều Tử Du.

Bỗng nhiên Kiều Tử Du buông tay xuống, thu hồi súng lục, rồi sau đó thành thật đứng ở phía sau Diêm Tử Diệp.

"Súc sinh chính là súc sinh, sao có thể bồi dưỡng, đều là súc sinh, không thành người được." Trong đôi mắt híp của Tần Vũ Triết tràn đầy trào phúng, "Anh nói, Bàn gia tôi nói đúng hay không, môn chủ Diêm?"

Diêm Tử Diệp cũng không tức giận, hắn bình tĩnh nhìn Tần Vũ Triết, trên gương mặt kia hiện lên một chút trắng xanh không dễ phát hiện.

"Cô ấy ở nơi nào?" Diêm Tử Diệp nhìn Tần Vũ Triết, thậm chí giọng nói có chút khàn khàn.

Tần Vũ Triết nhìn hắn giống như nhìn người ngu ngốc, "Cô nào? A, chẳng lẽ bạn lâu năn của Diêm Tử Diệp mày trốn thoát rồi à? Tìm không thấy hả? Vậy mày phải hỏi chính mày có phải giết hết người của gia cho cá ăn rồi không, chạy tới nơi này của tao hỏi làm gì?"

Bàn gia hắn có ý khôn cho Diêm Tử Diệp dễ chịu, may mà Tần gia trọng sinh, nếu không Bàn gia hắn sẽ rất khổ sở.

Con người như sói trắng, tóm lại không quen.

Trong nháy mắt sắc mặt Diêm Tử Diệp thối lui, chuyển thành tái mét, hắn nhìn về phía Tần Vũ Triết, gần từng chữ nói:

"Cô ấy ở nơi nào?"

"Cút đi! Không có chuyện gì làm trò ở chỗ Bàn gia tao làm gì, Bàn gia tao nhìn thấy mày thì đã muốn nổi nóng rồi! Nếu không phải hiện tại nhà họ Tần cần mày, Bàn gia tao đã sớm lôi mày cùng đồng quy vu tận rồi! Con mẹ nó, dám ở chỗ Bàn gia tao khóc tang! Người mày muốn tìm, tám trăm năm trước đã sớm bị mày chính chết rồi, con mẹ nó, mày đến nơi này của Bàn gia tao tìm cái gì! Cút" Béo gia này hoàn toàn biểu lộ tâm tình thật, chỉ cần nghĩ đến năm đó nghe được tin tức tử nạn của Tần gia, hấn hận không thể giờ sủng lên, bắn cho Diêm Từ Diệp mấy phát rồi.

Sắc mặt Diêm Từ Diệp càng lúc càng tái mét, nhưng hấn vẫn gắt gao nhìn về phía Tần Vũ Triết như cũ, hấn nói:

"Phó An Nhiên, có phải Tần gia không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xem diễn trò đi

Tần Vũ Triết xuy cười ra tiếng, "Diêm Từ Diệp, đầu óc mày bị bệnh rồi phải không?" Cảm thấy căng thẳng, nếu Diêm Từ Diệp này không nắm chắc hấn ta sẽ không chạy tới hỏi hấn, xem ra, hấn phải báo cho gia chú ý mới được.

"Cô ấy là Tần gia, đúng hay không?" Đôi mắt đào hoa chứa một chút ngoan độc, "Tần Vũ Triết nói cho tao biết, có phải hay không! "

Tần Vũ Triết vui vẻ, "Tao nói này Diêm Từ Diệp, mày động kinh cũng không cần đến nơi này của tao độn kinh, Bàn gia tao không hầu hạ!"

"Tần Vũ Triết!"

"Con mẹ nó mày không có tư cách gọi tên Bàn gia tao! Tìm Tần gia! Biệt con mẹ nó gọi người béo gia tên! Mẹ nó còn không có này tư cách! Tần gia tìm con mẹ nó mười mấy năm trước không phải bị người làm rớt sao! Mẹ nó hiện tại đến người ông nội nơi này của ta tới hỏi phó bình yên có phải hay không Tần gia? Một cái mười mấy tuổi đại đích nữ oa oa? Diêm từ điệp, thiếu con mẹ nó đến chỗ ta nơi này khóc tang, người ông nội ta thấy không quen của người này bức dạng!"

Hai người giương cung bạt kiếm, để Kiều Từ Du đứng sau Diêm Từ Diệp sắc mặt tái mét.

Tần gia...

Cũng đã qua mười một năm, ví sao môn chủ vẫn không bỏ xuống được, vì sao vẫn đi tìm Tần gia.....

"Mày cùng cô ấy có liên lạc." Diêm Từ Diệp nhìn Tần Vũ Triết, tiếng nói rõ ràng thấp hơn.

Đáy lòng hơi hồi hộp, nhưng trên mặt chứa đầy trào phúng "Xem ra Diêm Từ Diệp mày sắp xếp không ít người bên cạnh tao."

"Mày và cô ấy trong lúc đó..."

"Giữa Bàn gia tao và cô ấy có quan hệ gì cũng không tới phiên mày quan tâm! Nhanh dẫn người của mày đi cho tao, nếu không một người tìm đến tao giết một người!" Bề ngoài nhìn Tần Vũ Triết như là một Bàn Tử bình thường, cũng chỉ là năm đó Tần gia hiện tại là An Nhiên, ở trước mặt người ngoài, từ trước đến nay đều làm người ta sợ Bàn gia nhà họ Tần.

Sắc mặt Diêm Từ Diệp đã rất khó coi, nếu không phải bởi vì Bàn Tử là một trong những đứa trẻ mà Tần gia thích nhất, hấn đã sớm để cho hấn đi bồi gia rồi.

Tầm mắt của Tần Vũ Triết bỗng chuyển qua trên người Kiều Từ Du, đôi mắt ti hí đầy cười nhạo, "Kiều Từ Du, cô nói xem súc sinh thì liệu có trung thành không, hừm?"

"Tần Vũ Triết, anh dám - -"

"Cáo lỏng đó! Đừng tưởng rằng Bàn gia tôi không dám giết chết cô!" Nhanh chóng rút khẩu súng từ bên hông ra, nhắm ngay Kiều Từ Du, "Nhà họ Tần có một người khác họ lần qua lần lại là đủ rồi, con sói trắng như cô cũng muốn lần qua lần lại, cô không có tư cách này cũng không có năng lực này. Muốn giết chết cô, quá đơn giản, không cần chúng tôi ban ân để cô khoe khoang ở đây, cô thật đúng là không đủ tư cách! Năm đó gia chết như thế nào, cô nghĩ rằng tôi không điều tra ra được chút gì sao, ừm?"

Trong nháy mắt máu trên mặt rút hết, khuôn mặt tái mét nhất thời căng thẳng, "Anh...." Tay theo phản xạ có điều kiện duỗi về phía eo bản thân.

"Diêm Từ Diệp, nếu ngày nào đó Bàn gia tao chết, không phải mày làm thì là cô gái bên cạnh mày làm, nhớ kỹ, nếu là cô ta làm, vậy Tần gia chính là do cô ta giết! Nếu là mày làm, vậy, Tần gia vẫn là do cô ta giết, mày nhớ thật rõ cho tao." Lời nói của Tần Vũ Triết xoay chuyển, trực tiếp ném súng lục lên bàn, khuôn mặt tràn đầy châm chọc.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp bỗng rơi vào trên người Kiều Từ Du khuôn mặt tái mét, trong đôi mắt yên lặng hàm chứa sự lạnh lẽo làm toàn thân Kiều Từ Du phát lạnh.

Cô ta theo bản năng lắc đầu, "Môn chủ, tôi...."

Diêm Tử Diệp không tiếp tục nghe, hần đứng dậy, dưới ánh mắt chăm chọc của Bàn gia, kéo cửa ban công, sải bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Kiều Từ Du càng ngày càng trắng xạm, bỗng nhiên cô ta xoay nười, nghiêng ngả lão đảo chạy theo sau, cô ta há mồm muốn nói gì đó, nhưng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Mà lúc này Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc nhưng về mặt suy nghĩ lại ánh mắt trước khi rời đi của Kiều Từ Du, trong ánh mắt kia chứa âm ngoan và độc ác, cô gái kia, còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Xem ra, hắn phải đẩy nhanh tiến độ hơn rồi.

Tần Vũ Triết vẫn không nói chuyện Diêm Tử Diệp bắt đầu hoài nghi cô cho cô biết, đầu tiên hắn cảm thấy chuyện này không cần thiết, thứ hai hắn cảm thấy trên đời này không có mấy người có thể mượn xác hoàn hồn.

Cho nên, hai ngày tiếp theo An Nhiên vẫn không hề biết gì.

Mà lúc này, cô đan chỉnh trang lại quần áo trên người Phó Quân Hoàng, cẩn thận cài khuy áo ở tay áo cho anh, biểu tình dịu dàng làm khoe môi Phó Quân Hoàng nở nụ cười nhẹ.

Sau khi chỉnh lý xong toàn bộ, An Nhiên dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng người đàn ông cao lớn trước mắt, vóc dáng cao 187m, cơ thể không có một vết sẹo, ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc, cộng thêm cả người khí chất lạnh lùng, không tránh khỏi việc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Lão Suất Ca, ở trong yến hội không cho phép thông đồng loạn với những người khác." Sau khi An Nhiên nói xong những lời này, nét mặt đỏ lên, cô thật là càng lúc càng giống cô gái nhỏ, cô đang nói cái gì vậy.

Tiệc từ thiện tối nay là do một thương nhân họ Chu tổ chức, tên là Chu Tân Quốc, nghe nói là khai trương siêu thị, tại vùng đất phương nam có danh tiếng rất lớn, người này vừa mới đến Đế Đô, đương nhiên là muốn chào hỏi mọi người ở đây, mà tất nhiên thiệp mời cũng được gửi đến nhà họ Phó.

Ban đầu cô còn đang nghĩ có nên nói Bàn Đôn đưa cô một tấm thiệp mời, xem ra bây giờ không cần nữa rồi.

Hai tay Phó Quân Hoàng ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của An Nhiên, giọng nói trầm ổn tự nhiên vang lên, "Được, chỉ nhìn mình em đến khi kết thúc bữa tiệc."

An Nhiên vẫn mặc mặc như cũ, là một chiếc váy dài liền màu trắng gạo, tóc dài đơn giản búi lên, nhìn đơn giản mà lại trang trọng, hơn nữa không cân phần lót, ngũ quan xinh xắn, cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hôm nay trên môi An Nhiên tô thêm son nước, thập phần mê người, làm Phó Quân Hoàng nhìn không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

An Nhiên lập tức buông Phó Quân Hoàng ra, che môi của bản thân lại, đôi mắt to lộ ra bên ngoài đầy cảnh cáo, "Không thể!"

Gần đây Phó Quân Hoàng giống như đứa bé được ăn đường, mỗi lần lúc anh hôn môi của cô, luôn dùng ánh mắt cún con nhìn cô, làm trái tim lạnh lẽo của cô nháy mắt mềm mại.

Đúng là bây giờ không được.

Con người của Phó Quân Hoàng trầm ngâm, tay của anh gõ tay đang che môi của cô xuống, nắm trong tay khẽ vuốt phẳng, "Được, không hôn."

Lúc này An Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra.

"Trở về hôn." Tiếng nói khoan thai tiếp tục vang lên.

Nhất thời, cô giống như một hòn kim nén tại đáy lòng cô.

Anh có cần chấp nhất như vậy không a!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, sau khi chào hỏi lão gia tử, lên xe đi đến trước cửa Phúc Mãn Lâu.

Yến hội được cử hành ở lầu ba, khi An Nhiên nhìn thấy mọi người đi lại nơi đó, con người xoẹt qua một chút ánh sáng.

Xem ra, Chu Tân Quốc này thật đúng là mời không ít người đến.

Chỉ là bên trong này tới cùng có bao nhiêu người là thật tâm, có bao nhiêu người là bạn bè, lại có bao nhiêu người tới để tìm hiểu tin tức, cũng không thể biết được.

Nhìn khoé môi Phó An Nhiên gọi lên độ cong, giọng nói trầm thấp của Phó Quân Hoàng dán bên tai cô vang lên.

"Vừa muốn làm chuyện xấu."

Bên tai nhất thời một ngứa, An Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, "Lão Suất Ca, lời này của anh không thể đổi sao, hôm nay em tới, đúng là làm cho anh mang tiếng dẫn con tới." Con người sâu thẳm rơi vào trên người đàn ông trung niên đang bận tới mặt tiếp đãi tân khách.

Con người của Phó Quân Hoàng dừng một chút.

"Lát nữa chủ cần nhìn là được, không cần mở miệng, biết không?" Tay An Nhiên khoác lên tay anh, cười tít mắt nhìn anh.

"Được."

"Như thế đi thôi, em dẫn anh tới nơi này cùng xem một màn kịch vui."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bị coi như không có

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, tao nhã đưa thiệp mời cho đứa bé giữ cửa, lạnh nhạt đi vào đại sảnh yến hội.

Chu Đông Quốc còn đang tiếp đãi khách mặt đỏ ửng cười nói với mọi người, ông ta cũng không nghĩ tới, yến tiệc của ông lại có nhiều người tới như vậy, hầu như tất cả những người được phát thiệp mời đều đã đến đây.

Chu Tân Quốc, là Đồng sự trưởng của siêu thị Thánh Đạt, thân cao 1m7, nhìn như thật thà phúc hậu, kì thực tâm tư ngoan độc.

Đối với An Nhiên và Phó Quân Hoàng, Chu Tân Quốc cũng không biết, ông ta đưa thiệp mời cho nhà họ Phó, nhưng bản thân hẳn không nghĩ gì, cho nên sau khi ông ta nói vài câu đơn giản khách sáo với Phó Quân Hoàng, nhân tiện muốn xoay người đi.

"Đồng Sự Trưởng Chu, sao lại không thấy Quý Thiên Kim a?" An Nhiên làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn tựa vào trên cánh tay Phó Quân Hoàng, lạnh nhạt nhìn sắc mặt Chu Tân Quốc khẽ biến.

Chu Tân Quốc ngập ngừng một chút, "Tôi không rõ ý của cô."

"Không phải tập đoàn Khánh Đạt có một thiên kim à? Nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy hẳn là hơn tôi mấy tuổi. Em nhớ không lầm chứ, Lão Suất Ca?" An Nhiên nghiêng đầu, nói với Phó Quân Hoàng.

Mặc dù Phó Quân Hoàng không biết trong hồ lô của An Nhiên bán thuốc gì, nhưng anh cũng cực kỳ phối hợp lác đầu, bày tỏ không sai.

An Nhiên nở nụ cười, sắc mặt Chu Tân Quốc trở nên khó coi.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục lộng lẫy đi về phía An Nhiên, bà ta mặc một bộ váy dài Milan màu đỏ kiểu dáng mới nhất năm nay, tóc dài uốn lên, trang dung nồng hậu, có một đôi môi đỏ chót.

Chắc chắn, toàn thân từ đầu đến chân đều đỏ a.

"Thân ái, sao anh lại ở trong này a, bên ngoài vẫn còn rất nhiều vị khách quan trọng đang chờ anh đó. Đi nhanh, lát nữa bên nhà họ Phó sẽ có người tới." Nói xong, cũng không chào hỏi An Nhiên và Phó Quân Hoàng, lời kéo cánh tay của Chu Tân Quốc xoay người rời đi.

Tô Mạt Như, người phụ nữ của Chu Tân Quốc. Một người phụ nữ cực kì có thể lực.

"Lão Suất Ca, bị người coi như không có cảm giác như thế nào?" An Nhiên buồn cười nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cau mày lại, vẻ mặt nhìn như không hồn giận.

Độ cong khoé môi hơi cứng, "A, Lão Suất Ca, anh không thực sự tức giận với hắn đấy chứ?"

Phó Quân Hoàng mới không nói cho cô biết, hiện tại việc anh muốn làm nhất chính là giấu cô vào trong túi áo của bản thân, sau đó dẫn cô đi, nếu không cô nhóc sẽ tức giận.

Những ánh mắt như có như không luôn liếc về bên này, làm anh muốn giết người.

"Giấu em vào trong." Giọng điệu hơi bất mãn tràn ngập tính trẻ con làm An Nhiên dờ khóc dờ cười, rốt cuộc Lão Suất Ca muốn náo cái gì ạ?

"Đừng nháo, truyện còn chưa được giải quyết." An Nhiên giữ tay anh, "Trò hay còn chưa bắt đầu làm sao có thể đi?"

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như đều đã đứng ở cửa tiếp đãi khách, bọn họ nhận được tin tức bên nhà họ Phó cũng có người tới.

Hiện tại có thể nói nhà họ Phó là gia đình giàu có nhất ở Đế Đô, nếu ông ta có thể dựa vào cây đại thụ là nhà họ Phó này, như vậy tương lai sau này của Chu Tân Quốc, quả thật không có gì có thể cản trở.

"Thân ái, lát nữa bên nhà họ Phó đến cũng đừng để mặt mặt quá, mặc dù chúng ta là muốn nịnh bợ nhưng cũng không thể làm quá mức." Tô Mạt Như kéo cánh tay Chu Tân Quốc, môi bắt động ghé vào lỗ tai ông ta dặn dò.

"Tôi biết rồi phu nhân, nhất định tôi sẽ chú ý nhiều hơn."

Mặc dù Tô Mạt Như là hạng người nữ thượng lưu, nhưng rất nhiều quyết sách của Thánh Đạt đều là xuất phát từ bà ta, nếu bên người Chu Tân Quốc không có Tô Mạt Như, ông ta cũng chẳng thể có chút tiếng tăm như vậy rồi.

Bọn họ đợi hồi lâu, cũng không thấy người nhà họ Phó tới, biểu cảm cực kì lo lắng, bọn họ đều đã nói với mọi người là bên nhà họ Phó sẽ có người đến, nếu người bên kia không đến, đến lúc đó ông ta sẽ rất khó coi.

Nhưng mà lúc này trong đại sảnh yên tĩnh.

Người có thể tiến vào trong đại sảnh, tất cả đều là những người có tiếng ở Đế Đô.

Người nơi này cơ hồ không có ai là chưa từng nghe qua nhà họ Phó, mà đại danh của Phó Quân Hoàng càng như sấm bên tai, tuy nhiên có rất nhiều người chưa từng nhìn thấy Phó Quân Hoàng, nhưng trong đám người ở đây, vẫn có một bộ phận nhận ra Phó Quân Hoàng tới.

"Quân Hoàng, sao hôm nay lại rảnh đến tham gia yến hội vậy?" Một ông già tóc bạc chống拐杖杖 đi đến phía sau, khi tầm mắt của ông rơi vào bóng dáng bên cạnh Phó Quân Hoàng, tươi cười trên mặt càng đậm, "À, đây không phải Tiểu Hồ Ly của chúng ta sao? Tiểu Hồ Ly đây là con đẻ Lão Suất Ca bồi bồi con đi chơi sao?"

Khi nhìn thấy ông cụ nháy mắt, nhất thời An Nhiên ngẩn ra.

Hình như cái tên Tiểu Hồ Ly này chỉ có duy nhất một người gọi cô như vậy...., nhìn người trước mắt rõ ràng giả dạng ông lão, nhất thời trong lòng An Nhiên hơi hơi hộp.

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Quân Hoàng chuyển biến, sắc mặt anh căng thẳng, phản xạ có điều kiện anh muốn cúi chào ông cụ, ông cụ tóc trắng lập tức xua tay:

"Đừng, đừng, đây là chỗ nào cháu còn làm như vậy, thật sự vẫn ngoan cố hơn so với ông già như ông!"

An Nhiên buồn cười nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt lập tức rơi vào trên người ông cụ, có chút nghi hoặc, "Cố gia gia, sao người cũng tới đây vậy?"

Cố lão gia từ Cố Trường Thanh, và Phó lão gia từ là cùng một cấp bậc lão thủ trưởng, ông và Phó lão gia từ là anh em kết nghĩa, cho nên quan hệ hai nhà vẫn luôn rất tốt.

Nếu nói nhà họ Phó là đệ nhất Đế Đô, vậy nhà họ Vó sẽ xếp thứ hai ở Đế Đô, nhà họ Phó cầm binh, nhà họ Cố cầm quyền, theo như cổ đại thì chính là một văn một võ.

Nhớ năm đó, lần đầu tiên ông Cố nhìn thấy An Nhiên, thì muốn cướp cô làm cháu dâu của bản thân, đúng là làm cụ Phó lo lắng, may mắn Phó Quân Hoàng trực tiếp ôm An Nhiên đi, nếu không, hai ông cụ sẽ trực tiếp đánh nhau.

"Không có chuyện gì nên ra ngoài đi bộ." Cụ Cố kéo An Nhiên đến trước mặt bản thân, hoàn toàn coi như không nhìn thấy khí lạnh trên người Phó Quân Hoàng, lại nói lời thăm thía với An Nhiên, "Tiểu Hồ Ly, con nói cái cọc gỗ này có cái gì tốt? Cháu nên lui tới với vợ con ông nhiều hơn, tốt xấu gì vợ con ông cũng không có toả khí lạnh như vậy đúng không? Thôi nhiều khí lạnh sẽ sinh bệnh."

Nhìn vẻ mặt không chút sóng gió của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cười ra tiếng, "Khụ, cái gì ạ, lạnh cháu sẽ mặc thêm áo, cảm ơn ông."

Cụ Cố chắc chắc ra tiếng, "Chưa gì đã biết che chở Lão Suất Ca nhà cháu rồi hả?"

"Trước giờ vẫn luôn che chở." Mắt An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, lập tức hướng về phía Cụ Cố gần từng chữ.

Mà mọi người chung quanh vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe, khi nghe đến cụ Cố gọi danh xưng của Phó Quân Hoàng, bọn họ cũng rất kinh ngạc.

Cụ Cố cải trang đơn giản vì vậy dường như không ai nhận ra ông tới.

Mà sau khi cụ Cố kêu lên như vậy, lúc đầu mọi người còn đang hoài nghi thân phận của Phó Quân Hoàng nhất thời như ông vỗ tổ vậy trước người Phó Quân Hoàng, nói những lời lấy lòng nịnh bợ.

"Đây là thiên kim nhà họ Phó phải không? Thật không hổ là đời sau của nhà tướng tương lai nhất định làm không nhỏ."

Trong lòng An Nhiên cười nhạo, nhưng hiển nhiên Phó Quân Hoàng cực kì thích chiêu này.

Phát hiện ra điểm này tất cả mọi người sắp khen ngợi An Nhiên lên trời, ngay cả An Nhiên cũng cảm thấy bọn họ nói không phải là bản thân.

Mà lúc này, Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như còn đang ở cửa chờ người nhà họ Phó khi nghe Phó tướng quân đã ở đại sảnh yến tiệc, vội vàng trở lại trong yến sảnh, nhưng khi bọn họ nhìn đến bóng dáng bị vây quanh, nhất thời hai người như bị sét đánh!

Bọn họ chính là người nhà họ Phó? Thượng Đế, vừa rồi bọn họ đã làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Diêm tử điệp tới

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như về mặt nhìn hơi tiêu sái đi đến chỗ Phó Quân Hoàng, trong lòng Chu Tân Quốc đang không ngừng tìm kiếm từ ngữ, ông cười về mặt nhìn, "Ngài chính là thiếu tướng Phó? Quả thật là đại thủy trùng liễu long vương miếu*, tôi..."

*đại thủy trùng liễu long vương miếu: ý nói người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc vì không nhận ra nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột.

"Đây là chủ tịch Chu đang tiếp đãi khách quý trở lại?" An Nhiên mỉm cười cắt đứt lời nói của Chu Tân Quốc, giọng nói ung dung nhàn nhạt vang lên.

Cố Trường Thanh nhìn thấy vẻ mặt An Nhiên tươi cười như hồ ly, một nụ cười khôn khéo xẹt qua trong mắt, lạnh lẽo biến mất trong đám người.

Mọi người xung quanh có không ít người đã nhìn thấy thái độ đối đãi Phó Quân Hoàng hôm trước, giờ lại nhìn thấy hành động như vậy của Chu Tân Quốc, trong lòng cười không dứt.

Cũng không biết đầu óc Chu Tân Quốc này làm từ cái gì, nếu là người cảm thiệp tiến vào, thân phận thế nào cũng cao hơn so với người vừa mới đến Đế Đô như ông, vậy mà ông vẫn bỏ rơi sắc mặt của Phó Quân Hoàng?

Chu Tân Quốc lau tảng mồ hôi rịn trên trán, "Mới vừa rồi thật xin lỗi, tiếp đón hai người không được chu đáo, tôi liền nhận lỗi với hai vị, tôi..."

"Chủ tịch Chu, lời này của ngài nhưng không đúng, chậm trễ hay không tôi không biết, chẳng qua tôi không hiểu, vì sao chủ tịch Chu không hề đề cập đến thiên kim tiểu thư của ngài đây?" Đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn Chu Tân Quốc, "Chẳng lẽ, quý thiên kim đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?"

Về tươi cười trên mặt Tô Mạt Như đã không duy trì được nữa, "Phó tiểu thư, thực không dám giấu giếm, từ nhiều năm trước tiểu thư nhà ta, đã mất tích không tìm thấy."

Về mặt Chu Tân Quốc thật không tốt nhìn, "Phó tiểu thư, xin không cần ở..."

"Vậy à, mất tích không thấy sao? Đó chính là không tìm trở về à." An Nhiên hoàn toàn không để ý về mặt Chu Tân Quốc đã hoàn toàn đen kịt, nghiêng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, tại sao tin tức bọn họ nói không giống những gì chúng ta lấy được vậy?"

"Nói láo." Phó Quân Hoàng phối hợp nói.

An Nhiên chợt, "Ừ, tất nhiên là có người nói dối." Cô cười híp mắt nhìn về phía vợ chồng Chu thị về mặt đã không thể dùng màu đen để hình dung, "Hai người đều là cha mẹ cô ấy, dĩ nhiên sẽ không nói láo, xem ra là tôi đã bị người khác lừa."

"..." Chu Tân Quốc hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, nếu như không phải vì người họ Phó này, ông sớm đã đem người ném ra ngoài.

An Nhiên cười lạnh nhạt, cô kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, chúng ta sang bên kia xem một chút cảnh tượng nhà giàu có đi." Vừa nói, vừa trực tiếp lôi kéo Phó Quân Hoàng hướng đến chỗ ít người đi tới.

Hiển nhiên, An Nhiên không thêm đề ý vợ chồng Chu thị.

Phó An Nhiên, tầng lớp thượng lưu của Đế Đô có ai không biết? Cô là báu vật trong lòng cả nhà Phó gia, là người trong lòng của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên chỉ cần nói một, tuyệt đối anh sẽ không nói hai, giờ đang lưu hành một câu nói như thế này, thà đắc tội Phó Quân Hoàng, cũng không thể đắc tội với Phó An Nhiên.

Thấy Phó An Nhiên đối đãi với vợ chồng Chu thị như thế, tự nhiên người sáng suốt cũng sẽ chèn ép vợ chồng Chu thị.

Buồn cười, sở dĩ Phó gia ở trên Cố gia, không chỉ bởi vì Phó gia trên phương diện quân sự và chính trị, nhiều hơn nhà sui gia Phó gia, mà thậm chí còn có cả tập đoàn lớn nhất Hoa Hạ – Hoàng Trụ, mà chủ tịch đương nhiệm của Hoàng Trụ chính là mẹ Phó Quân Hoàng, Từ Tĩnh Ngưng.

Thế cực trở nên như vậy khiến cho Chu Tân Quốc gấp đến độ giờ chần, nhưng lúc này yến hội lập tức sẽ bắt đầu, ông không có thời gian đi giải thích với Phó Quân Hoàng, chỉ có thể nhắm mắt đi lên sân khấu, khuôn mặt tươi cười, bắt đầu mấy câu dạo đầu nhạt nhẽo.

Nói đây là dạ hội từ thiện chẳng qua là mỗi người mang đến một món đồ của mình bán đấu giá, được bao nhiêu tiền toàn bộ quyên góp hết cho miền núi nghèo khổ, trợ giúp bọn nhỏ.

“Chúng ta không có gì.” Phó Quân Hoàng cau mày, anh không muốn đề cho bảo bối của mình khó chịu ở nơi này.

Đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia thâm ý, cô ngửa đầu nhìn về phía Phó Quân Hoàng, vỗ nhẹ tay anh, chậm chậm nói, “Có, không cần lo lắng.”

Đồ bán đấu giá rất nhanh được đưa lên, người chủ trì chính là Tô Mạt Như, thân cô ta một màu đỏ rực cộng với đôi môi đỏ thắm, lấp lánh phát sáng trên sân khấu.

Chỉ cần một bước tới nay hoàn hảo, sau này cô sẽ ở trong nhóm bà chủ giàu có của Đế Đô, ngày sau cuộc sống sẽ càng thêm tốt đẹp, càng thêm xa xỉ.

Tô Mạt Như tự nhận cử chỉ bán đấu giá đều rất khéo léo, mà không biết rằng nụ cười trên mặt cô ta có bao nhiêu lắng đọng, lần này người đến hầu như đều mang theo người yêu, nhìn cử chỉ của Tô Mạt Như lúc này, đáy lòng đều cực kỳ khinh thường.

Thời điểm bán đấu giá được một nửa, một gã người hầu chạy chậm đến chỗ Tô Mạt Như, sau một lúc rỉ tai cô ta, liền đi xuống.

Về mặt Tô Mạt Như cực kỳ vui vẻ, “Tôi vừa mới nhận được tin tức, có vật phẩm Phó tiểu thư vừa mang đến bán đấu giá, chúng ta tới xem một chút, xem đồ Phó tiểu thư đưa tới là cái gì.”

Vừa nói, bốn người đàn ông mặc tây trang cường tráng khiêng một cái hộp cực lớn đi lên sân khấu, sau khi bốn người đem cái hộp nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sắc mặt lạnh băng đi xuống khỏi sân khấu.

Đây là đồ vật bán đấu giá lớn nhất cho đến bây giờ.

“Không biết bên trong rương có vật phẩm quý trọng ra sao, hiện tại chúng ta bắt đầu hủy niêm phong.” Tô Mạt Như mỉm cười để cho người hầu đứng bên cạnh mình đem cái rương mở ra.

Sau khi người hầu mở cái rương ra, rõ ràng bên trong phòng khách bộc phát một trận hút khí, ánh mắt mọi người đều không tin quay ra nhìn An Nhiên

Bên trong rương chứa một người!

Vẫn luôn nghe nói Phó An Nhiên gan lớn, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua, vậy mà trong trường hợp này cô định bán đấu giá người!

Lẩn trốn trong đám người ánh mắt Cố Trường Thanh lại sáng lên, anh cũng biết chỉ cần có tiểu hồ ly ở đâu, nhất định sẽ phát sinh chuyện thú vị ở đây.

“Mọi người an tâm một chút chớ nóng, tôi muốn giải thích chuyện này một chút.” An Nhiên mặt không đổi sắc tiến lên đón ánh mắt chất vấn của mọi người, về mặt vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, cô thấp giọng nói với Phó Quân Hoàng, “Anh ở đây chờ em.”

Nói xong, An Nhiên buông cánh tay Phó Quân Hoàng ra, bước nhanh lên sân khấu.

Ánh mắt mọi người theo sát An Nhiên, cho đến khi An Nhiên bước lên đài, nhận lấy mic trong tay của Tô Mạt Như về mặt đã biến đổi lớn, xoay người nói: “Thật ra thì lễ này tôi tính toán đưa cho chủ tịch Chu.”

Xôn xao ____

Tặng nữ nhân?

Từ lúc mở rương ra, sau khi khuôn mặt người bên trong phơi bày ra ngoài, tầm mắt Chu Tân Quốc vẫn chăm chú nhìn vào người nọ, đôi mắt có chút kích động, mà nhiều hơn, là không thể tin.

“Chủ tịch Chu từng có một thiên kim, mới vừa rồi mọi người đều đã nghe được, nhưng nhiều năm trước đã mất tích không tìm thấy. Mọi người đoán không sai, cô gái này chính là thiên kim tập đoàn Thánh Đạt, Tôn Hiểu Lâm.”

Tôn Hiểu Lâm? Con gái Chu Tân Quốc sao lại họ Tôn?

Người biết chút ít nội tình Thánh Đạt dĩ nhiên là hiểu vì sao, Chu Tân Quốc cũng không phải là người thừa kế Thánh Đạt, Thánh Đạt là do một tay ông cụ Tôn xây dựng lên, mà Chu Tân Quốc chẳng qua là ở rể Tôn gia, tự nhiên con gái cũng theo họ Tôn.

Sau khi ông cụ Tôn qua đời, liền đem tài sản cho con gái của mình là Tôn Vân Mộng, nhưng Tôn Vân Mộng cũng có nhiều bệnh nên cũng không sống được bao lâu, ông cụ Tôn vừa mới qua đời được không lâu, bà cũng đi theo.

Sau đó không ai chú ý xem Thánh Đạp thế nào, chờ đến lúc có người chú ý, mới phát hiện, Thánh Đạp đã đổi chủ, thành Chu Tân Quốc.

Tô Mạt Như như bị sét đánh, cô ta bỗng nhiên nghiêng đầu, gất gao nhìn về phía Tôn Hiểu Lâm, con mắt thắm đầy vẻ không tin.

“Thế nào, chủ tịch Chu đối với lễ vật của tôi, cảm thấy ngoài ý muốn sao? Hay là không cách nào tiếp nhận?” An Nhiên đứng ở trên sân khấu, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

Tôn Hiểu Lâm mặc một thân quần áo màu trắng xám đơn giản mộc mạc thoải mái, nhìn như đã từng được xử lý qua một phen, cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy Chu Tân Quốc, nước mắt sọt một cái liền rơi xuống ____

“Ba ba, ba ba, con rốt cuộc tìm được ba ba rồi...”

“Gọi bậy cái gì!” Tô Mạt Như bất ngờ lên tiếng, một tay cô ta níu lại Tôn Hiểu Lâm đang muốn chạy xuống, mặt âm ngoan nhìn Tôn Hiểu Lâm nói, “Đừng tưởng rằng người tùy tiện đều có thể tiến vào cửa lớn Chu gia!”

Thế mới nói, nào tàn là bệnh không thể cứu.

Phó An Nhiên đã nói như thế, mà vẫn còn dám quát lên? Đây rõ ràng chính là đang đánh vào mặt Phó gia!

“Đây là kết quả báo cáo DNA.” Một giọng nói bất thình lình vang lên, chỉ thấy một người đàn ông vóc người nhỏ gầy cầm một phần báo cáo đi vào.

Mọi người xoay người, chỉ thấy mấy người đàn ông mặc tây trang bảo hộ một người đàn ông âm nhu bước vào tiệc rượu.

Người đàn ông trên tay đeo bao tay màu trắng, mặc một thân tây trang màu trắng, áo sơ mi trắng, ngay cả giày da cũng là màu trắng.

Mà tầm mắt của hắn sau khi tiến vào tiệc rượu, lại gất gao nhìn An Nhiên, chưa từng dời đi một chút nào.

Mà khi An Nhiên nhìn thấy hắn, đáy lòng chợt lộ bộp một tiếng, sắc mặt bất động.

Hắn, sao lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ta dẫn người về nhà

Diêm Từ Diệp.

Hiện là người đứng đầu Tần gia, lòng dạ độc ác, tâm tình không ổn định.

Ở Đế Đô, thậm chí là cả Hoa Hạ, trong tầng lớp thượng lưu không có ai không biết Diêm Từ Diệp, Tần gia, không phải là người mà người bình thường có thể đắc tội được.

Chẳng qua là từ bao giờ Phó gia lại dính dáng đến Tần gia?

Tại thời điểm mọi người đang nghi ngờ, chỉ thấy An Nhiên lạnh nhạt rút ra phần báo cáo xét nghiệm kia, nhìn kết quả giám định cuối cùng, cô không khỏi khiêu mi, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Tô Mạt Như:

“Chu phu nhân, tôi chắc là phần báo cáo này không bị làm giả chứ?”

Vừa nói, An Nhiên đem báo cáo xét nghiệm đưa cho Tô Mạt Như.

Cho dù Tô Mạt Như không có đầu óc, nhưng ở tình thế bây giờ, cũng không thể ở trước mặt mọi người mà xé báo cáo.

Tô Mạt Như mặt lạnh trực tiếp lật tới kết quả xét nghiệm cuối cùng, phía trên viết con số 98%, nhất thời thấy hoa mắt.

Không thể nào, nhất định đã có sai lầm.

Con tiện nhân kia làm sao có thể còn sống? Cô ta rõ ràng... rõ ràng đã cho người ta đem đi xử rồi!

Diêm Từ Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa từng di chuyển chút nào, hẳng giống như đang đợi cái gì đó, ngay cả tầm mắt cũng không di động.

Trong nháy mắt nhìn thấy Diêm Tử Diệp, đáy lòng Phó Quân Hoàng theo bản năng bài xích hẳn, anh hơi cau mày, anh không thích ánh mắt người đàn ông kia nhìn báo bối, rất có tính chiếm hữu!

Vẫn đứng ở dưới Chu Tân Quốc bước nhanh lên sân khấu, một tay đoạt lấy tờ báo cáo trong tay Tô Mạt Như, sau khi nhìn một lần, thân thể ông khẽ run, kích động trong mắt không từ ngữ nào diễn tả được.

“Lâm Lâm, con là Lâm Lâm...” Kết quả xét nghiệm rơi trên mặt đất, về mặt Chu Tân Quốc kích động nhìn Tôn Hiểu Lâm đang yên lặng rơi lệ sau lưng An Nhiên.

“Cha... Tại sao lâu như vậy, cha không tới cứu con...” Tôn Hiểu Lâm cắn chặt môi dưới, đứng tại chỗ, đôi mắt rung rung gắt gao nhìn Chu Tân Quốc.

Thấy Tôn Hiểu Lâm như thế, thân thể An Nhiên không khỏi run lên.

Con cáo chín đuôi này, thực sự có thể tham gia cuộc thi ảnh hậu rồi đây.

Chu Tân Quốc chưa kịp nói một lời giải thích nào, Tôn Hiểu Lâm đã nhào tới, ôm lấy Chu Tân Quốc, nhỏ giọng nức nở, “Nhưng mà may quá, thật may là ba còn tới tìm con, con rất vui, rất vui...”

Thấy hai người ôm nhau khóc, trong phòng, nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Chúc mừng Chu đồng đã tìm lại được quý thiên kim.”

“Chu Đồng ngài phải cảm tạ Phó tiểu thư đây.”

“...”

Trong khoảng thời gian ngắn, cái gì cũng được nói ra.

Tôn Hiểu Lâm được Tô Mạt Như mang ra ngoài thay quần áo, An Nhiên từ đầu đến cuối không nói một câu, trước khi Tôn Hiểu Lâm rời đi, đã ra dấu tay với An Nhiên, ngay sau đó liền cẩn thận đi theo sau Tô Mạt Như, rời đi.

Thấy dấu tay của Tôn Hiểu Lâm trước khi rời đi, An Nhiên khiêu mi.

Hy vọng cô ấy sẽ không giết chết Tô Mạt Như thật.

An Nhiên từ sân khấu đi xuống, trong tầm mắt Diêm Tử Diệp, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, cô ngửa đầu hướng về phía Phó Quân Hoàng cười, cô hướng về phía anh nhỏ giọng nói gì đó, Diêm Tử Diệp không nghe được, nhưng về mặt của cô như vậy đối với hắn mà nói, rất quen thuộc.

Đó là từ nhiều năm trước, khi gia vẫn đang cầm Tần gia trong tay, cô hay đứng ở cửa sổ sát đất, trên khóe môi mang nụ cười thản nhiên, giọng nói vô cùng êm ái, khi đó hắn nghe thấy cô nói:

“Ngươi xem, đây chính là thế giới trong tay ta.”

Thời điểm đó, rõ ràng hắn nghe thấy trong lòng mình có một giọng nói đang nói: Vĩnh viễn đi theo cô, sau đó lấy cô!

Khi đó về mặt của gia có phải cũng như về mặt An Nhiên bây giờ?

Trên cõi đời này không ai có thể bắt chước được bộ dạng gia, hắn tìm suốt mười một năm cũng không tìm được một ai tương tự, nhưng khi An Nhiên giờ tay nhắc chân cũng đều thấm đầy hơi thở gia.

Hắn sai bước hướng đến, hoa đào trong mắt không đè nén nổi cuồng nhiệt, chỉ có khi đối mặt với Tần gia, hắn mới có thể lộ ra ánh mắt như thế, mặc dù đến cuối cùng hắn đều che giấu tốt.

“Lão soái ca, xong chuyện rồi, chúng ta trở về đi?” An Nhiên nhìn thấu Phó Quân Hoàng không vui, trong nháy mắt Diêm Tử Diệp xuất hiện, toàn thân Phó Quân Hoàng toát ra hơi thở khàn khàn.

“Được.” Phó Quân Hoàng dặt tay cô muốn đi.

“Hai vị muốn rời đi sao?” Giọng nói âm nhu chậm rãi vang lên, không biết từ lúc nào Diêm Tử Diệp đã đứng sau lưng hai người.

Đáy lòng An Nhiên thoáng qua vẻ chán ghét.

Diêm Tử Diệp là cô một tay nuôi lớn, cuối cùng hắn còn giết chết cô, bắt kẻ cô rộng lượng thế nào, lạnh nhạt thế nào, cô liền hận không thể đánh chết người này.

“Ừ.” Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên thật chặt, về mặt lạnh lẽo nhìn Diêm Tử Diệp.

Khuôn mặt Diêm Từ Diệp mang ngũ quan tinh tế như nữ nhân và một nụ cười thần nhiên, “Thiếu tướng Phó...”

“Có lời thì nói, có rắm mau thả.” Hiện nhiên An Nhiên không có kiên nhẫn chào hỏi với hắn, gọn gàng dứt khoát.

Có ai không biết Phó An Nhiên tính tình quý dị? Cô cũng không sợ vị những lời này mà bị người mượn có nói.

Đáy mắt Diêm Từ Diệp say mê càng đậm, vô tình hay cố ý dưới tầm mắt mọi người, hắn tháo bao tay màu trắng xuống, vươn tay hướng về phía An Nhiên, mỉm cười nhìn An Nhiên, gần từng chữ một:

“Gia, ta tới đón ngài về nhà.”

Trong nháy mắt hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng trở nên nguy hiểm.

An Nhiên nhanh chóng kéo Phó Quân Hoàng, trên mặt cô mang vẻ châm chọc, “Diêm môn chủ, đầu óc có bệnh thì phải trị?”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, “Gia, ta tìm ngài mười một năm rồi.”

“Tôi không có cháu lớn như anh.” Giọng An Nhiên nhàn nhạt, “Tôi cũng không nhớ rõ, tôi ở Phó gia, cùng Tần gia anh có quan hệ như nào?”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, nhưng bọn cận vệ đi theo Diêm Từ Diệp đã không chịu nổi, Tần gia môn chủ bọn hắn bị đãi ngộ như thế khi nào?

“Gia...”

“Gia cái đầu mày ỷ! Diêm Từ Diệp, con mẹ nó đầu óc mày bị cánh cửa kẹp vào, chạy đến đây của Bàn gia phát điên cái gì?” Một giọng nói tức giận tự nhiên vang lên, chỉ thấy Tần Vũ Triết mặt áo choàng tám chân kéo lê tám băng, xuyên qua mọi người, hiện nhiên là bị chọc tức, mặt đỏ bừng nhìn Diêm Từ Diệp.

Đương gia Phúc Mãn Lâu Tần Vũ Triết, người ta gọi là Bàn gia.

Không nghĩ tới, Bàn gia sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Tần Vũ Triết bước nhanh tới bên người Diêm Từ Diệp, mặt tức giận, “Diêm Từ Diệp, chớ có nói Bàn gia tao không nói trước với mày, gia nhà tao ngay từ tám trăm năm trước liền con mẹ nó bị mày giết chết! Con mẹ nó mày ở đây giả bộ cái gì! Mau rút xéo khỏi đây! Phúc Mãn Lâu không hoan nghênh mày!”

Tất cả nhất thời một mảnh xôn xao.

Vẫn luôn có lời đồn đãi nói nội bộ bên trong Tần gia bất hòa, không nghĩ tới là thật.

Diêm Từ Diệp bất vi sở động nhìn An Nhiên, nóng bỏng trong con mắt như cũ không giảm, hắn mỉm cười nhìn An Nhiên, dưới tầm mắt của Phó Quân Hoàng, gần từng chữ một:

“Gia, ta chờ ngài ở Tần gia.”

Gia của hắn...

Tần gia của hắn, làm sao hắn có thể nhầm lẫn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hó thiếu tướng muốn nghe nói

An Nhiên cười như không cười nhìn về phía Diêm Từ Diệp, khi cô vừa muốn mở miệng, đột nhiên một cánh tay quàng lên bên hông, con ngươi sâu thẳm của Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Diêm Từ Diệp, trong nháy mắt toàn bộ khí tức nghiêm nghị tỏa ra, tiếng nói lạnh lùng sâu xa vang lên:

"Của tôi."

An Nhiên nhủ thầm, đối với ham muốn chiếm hữu của Phó Quân Hoàng cô sớm đã luyện thành thói quen, chỉ là thường thường lúc anh phát giận, tình tình trẻ con làm cô muốn cười.

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp rơi vào cánh tay quàng bên hông An Nhiên, con ngươi u ám, lúc này ánh mắt trên người Phó Quân Hoàng.

"Phải không?"

"Diêm Từ Diệp, mày điên cũng điên đủ rồi, có phải nên cắt đi rồi không?" Tần Vũ Triết đứng lúc chen vào nói.

Hiện tại Tần Vũ Triết kêu xoắn xít một tiếng, làm sao kẻ điên họ Diêm kia lại biết thân phận của An Nhiên? Sao hắn đã tìm tới cửa?

Nhìn ánh mắt Gia như có như không rơi vào trên người bản thân, Tần Vũ Triết đã nghĩ muốn chết.

Thực không phải hắn nói! Gia, ngài phải tin tưởng bản tử nhà ngài!

Chu Tân Quốc từ lúc Diêm Từ Diệp và An Nhiên nói câu đầu tiên, mồ hôi trên trán ông ta đã không ngừng rơi. Mặc kệ là Phó An Nhiên hay là Diêm Từ Diệp, người nào ông ta cũng không thể đắc tội, mà Phó An Nhiên còn giúp ông ta tìm con gái, ông...

"Tần Vũ Triết, chú ý thân phận của mình!" tiếng nói lạnh lùng vang lên rõ ràng chứa đầy tức giận, Kiều Từ Du lạnh lùng âm hiểm nhìn Tần Vũ Triết.

An Nhiên nhủ mày, mới đầu Kiều Từ Du ở trong đám người, cô cũng không phát hiện sự tồn tại của cô ta, không nghĩ tới, hiện tại Kiều Từ Du đã là người của Diêm Từ Diệp.

Mà Chu Tân Quốc vốn đứng ở một bên nháy mắt nhìn thấy Kiều Từ Du, sắc mặt biến đổi mạnh. .

Không nghĩ tới, cô lại là người Tần môn, như thế..... Năm đó, chuyện năm đó ông vẫn canh cánh trong lòng, lập tức bình thường trở lại, không nghĩ đến lúc này ông ta cũng đã cùng Tần Môn nhắc lên quan hệ, như vậy, như vậy có phải ngày sau ông ta phát triển ở Đê Đô, sẽ nhận được sự bảo hộ của Tần Môn?

Nghĩ vậy, trong lòng Chu Tân Quốc vui vẻ, vốn cảm xúc khản trương trong nháy mắt cũng tiêu tan không thấy, tâm tràn đầy kích động.

"Diêm Từ Diệp, mày nói năm đó Gia nuôi một con sói trắng như thế nào?" Tần Vũ Triết cười nhạo nhìn về phía Diêm Từ Diệp, con ngươi tràn đầy ý cười trào phúng.

Đầu ông mày An Nhiên nhíu lại, đây là Bàn Tử đang khiêu khích cô?

"Lui ra." Diêm Từ Diệp cũng không nhìn Kiều Từ Du, vẻ mặt hắn buộc chặt, nhưng tầm mắt gắt gao nhìn trên người An Nhiên, trong con ngươi cuồng nhiệt mang theo lo âu, "Gia, tôi chỉ cần ngài tin tôi."

Sắc mặt Kiều Từ Du hơi trắng bệch, một giây trước khi lui ra, tầm mắt của cô ta nhìn AN Nhiên chăm chú, con ngươi âm ngoan chỉ làm AN Nhiên cảm thấy buồn cười.

Một tay Phó Quân Hoàng kéo AN Nhiên đến phía sau bản thân, hành động trẻ con làm An Nhiên dán sau lưng anh bật cười, Lỗ Suất Ca nhà cô vĩnh viễn đều đáng yêu như vậy.

"Một vừa hai phải." Tiếng nói lạnh lùng ngang ngạnh chứa đầy quyền thế.

Trong nháy mắt biểu tình lo âu của Diêm Từ Diệp thu hồi, con ngươi không chút cảm xúc nhìn Phó Quân Hoàng, "Không phải của anh cuối cùng cũng sẽ rời khỏi anh."

Ánh mắt Phó Quân Hoàng dừng một chút, người kia khí thế kinh người làm mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, đây không phải là loại người bình thường như bọn họ có thể chịu đựng được.

"Đồng dạng nói, tặng cho anh."

Trong đại sảnh yến tiệc, ngoại trừ âm nhạc nhẹ nhàng, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Trong không khí lơ lửng tràn đầy căng thẳng.

Phó Quân Hoàng và Diêm Từ Diệp, ai cũng không nhường ai, không khí giữa hai người khản trương làm thần kinh của mọi người đều buộc chặt cao độ, sợ không chú ý một chút, sẽ làm bùng nổ bầu không khí giữa hai người.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.....

Cao dép lê giẫm lên trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tầm mắt của mọi người đều đã tập trung vào nơi phát ra tiếng bước chân kia, chỉ thấy toàn thân Tôn Hiểu Lâm mặc một bộ váy dài màu đen, tóc dài mềm mại xỏa vai, thẹn thùng e lệ đi theo sau Tô Mạt Như, ngay cả đi đường cũng rất cẩn thận.

Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy gương mặt đeo trang sức trang nhã đó, toàn bộ đều đã kinh diễm, không nghĩ tới, người phụ nữ của Chu Tân Quốc lại có tư sắc như vậy.

Chỉ là, Vẻ mặt của Tô Mạt Như nhìn như không tốt lắm, sắc mặt hơi trắng xanh, thần sắc hơi sợ hãi.

Dù thế nào thì Tô Mạt Như cũng là người phụ nữ mà Chu Tân Quốc cưới về, hiện tại tuy trên danh nghĩa Chu Tân Quốc là Đồng Sự Trưởng của Thánh Đạt, nhưng mọi người đều biết, người thừa kế Thánh Đạt chỉ có thể họ Tôn, hiện tại Tôn Hiểu Lâm trở lại, vậy hiện tại Tô Mạt Như không là cái gì nữa rồi.

Nhìn Tôn Hiểu Lâm lên sân khấu, Chu Tân Quốc giống như nhìn thấy rom rã cứu mạng, vội vàng lôi kéo Tôn Hiểu Lâm đi tới trước đám người An Nhiên, ông ta ở một bên chà lau mồ hôi hột trên trán, vừa nói với Diêm Từ Diệp:

"Môn chủ Diêm, đây là con gái tôi, năm nay mười chín tuổi. Lâm Lâm, mau chào môn chủ Diêm."

Tôn Hiểu Lâm gục đầu xuống, giọng nói đầy khiếp sợ, "Môn chủ Diêm." chỉ là trong đôi mắt cup xuống tràn đầy chán ghét.

Chẳng biết lúc nào, Diêm Từ Diệp đã nhìn cái bao tay đang đeo, biểu tình lạnh lùng nhìn không ra chút cảm xúc nào.

"Chu Đồng, lễ vật tôi cũng đã đưa đến, không có gì chuyện gì thì tôi đi trước." An Nhiên đứng phía sau Phó Quân Hoàng, một tay khoách lên cánh tay anh, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

"A....." Trong khoảng thời gian ngắn Chu Tân Quốc không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tần Vũ Triết vội vàng nhảy đến một bên, miễn cho đến lúc đó gặp tai ương.

Cũng không chờ Chu Tân Quốc phản ứng, Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên, trước tầm mắt của mọi người, sải bước đi ra khỏi đại sảnh yên tĩnh.

Đáy lòng An Nhiên một trận buồn cười, ngay lúc cô muốn giữ chặt Phó Quân Hoàng, một câu nói của Chu Tân Quốc làm cô phải dừng bước.

"Kiều tiểu thư, không biết cô còn nhớ tôi không? Sáu năm trước tôi còn may mắn được hợp tác với Kiều tiểu thư."

Phó Quân Hoàng nghi hoặc, con người sâu thẳm nhìn trên người cô, "Làm sao vậy?"

Ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con người âm ngoan dần dần rõ ràng, cô cười với anh, "Không có việc gì, chúng ta về nhà."

"Uh ờ, về nhà."

Phó Quân Hoàng thích cái chữ "Nhà" này, về nhà, cô và anh cùng một nhà.

Đêm đã khuya, mặc dù bây giờ đã là mùa hè, nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm vẫn rất lớn, bên ngoài nhiệt độ tương đối thấp.

Phó Quân Hoàng cởi áo khoác, gắt gao bọc AN Nhiên trong tây trang của bản thân, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, mày cau chặt, "Về sau không được mặc ít như vậy."

Khóe miệng AN Nhiên mỉm cười ngọt ngào, "Được, tất cả nghe theo anh."

"Không được đi cùng người khác."

"Được."

"Về sau phải nghe lời." Phó Quân Hoàng nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu như vậy.

An Nhiên ngạc nhiên nhú mày, cười hỏi: "Lão Suất Ca, trước kia em đã từng không nghe lời sao?"

Phó Quân Hoàng mày nhú lại, biểu tình có chút xoắn xuýt, sau khi ngẫm lại, thanh tuyến nháy mắt thấp xuống, "Nghe lời." Hơi hơi chăm chú nhìn An Nhiên một lát sau, tiếp tục nói, "Về sau tiếp tục nghe lời."

Anh chán ghét cái người đàn ông màu trắng kia.

Cực kỳ chán ghét.

AN Nhiên cười cực kỳ vui vẻ, cô giữ chặt cà vạt của Phó Quân Hoàng, anh khom lưng, cô đi cà nhắc, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh, "Lão Suất Ca, anh thật đáng yêu."

Con người của Phó Quân Hoàng âm thầm, anh cảm bàn tay hơi lạnh của cô ở trong tay.

Cửa xe đã được mở ra, sau khi AN Nhiên lên xe, Phó Quân Hoàng mới đóng chặt cửa xe, vòng sang bên ghế lái, mở cửa, lên xe.

Mãi đến sau khi xe rời khỏi đây, một bóng dáng mới từ cửa trước của Phúc Mãn Lâu đi ra, hẩn mặc một bộ áo trắng dưới ánh trăng có vẻ cực kì chói mắt.

"Môn chủ, gia đã sớm....." Kiều Tử Du đứng ở phía sau Diêm Tử Diệp, muốn nói lại thôi.

"Ngậm miệng. Nếu cô còn dám nói ba chữ kia, cô sẽ biến mất vĩnh viễn."

Tần gia của hân, làm sao có thể chết?

Làm sao có thể chết?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tin tức kinh bạo!

Sắp đến ngày kỉ niệm mười năm thành lập trường Ngân Dục, tất cả quy hoạch và an bài đều được giao cho Hội học sinh.

Ngân Dục được thành lập 11 năm trở lại đây, vốn ngày kỉ niệm thành lập trường phải được tổ chức một năm trước, nhưng do đủ loại nguyên nhân, ngày kỉ niệm thành lập trường bị kéo dài mãi, mãi đến tuần tháng mười năm nay, thời gian còn chưa tới một tháng.

Học sinh học viện Ngân Dục, có bảy phần học sinh Ngân Dục đều là con nhà giàu có, bởi vậy bọn họ không hề lo lắng vấn đề tài chính.

Hội học sinh quy định, mỗi lớp ít nhất chuẩn bị một tiết mục, đây là quy định.

Mà tiết mục của ban bảy, vô duyên vô cớ rơi vào trên đầu AN Nhiên.

AN Nhiên mới vừa vừa bước vào phòng học, một Mã Nhu tết tóc đuôi ngựa cảm quyền quy định của hội học sinh, trực tiếp ném lên trên bàn học của AN Nhiên, kiều căng nhìn AN Nhiên, vênh vào tự đắc:

"Phó AN Nhiên, cô mau xem đi, miễn đến lúc đó làm lớp chúng ta mất mặt."

AN Nhiên chút mặc danh kỳ diệu, nhìn nội dung viết trên tờ giấy màu lam kia, con ngươi lạnh nhạt nhìn trên người Mã Nhu, cười như không cười:

"Để cho tôi phụ trách tiết mục này?"

"Cho cô phụ trách là để mất đến cô." Mã Nhu hừ lạnh, nếu không phải bờ vịnh phía trên có người lên tiếng muốn cô ta phụ trách tiết mục, làm sao lớp bảy các cô có thể để cô ta là náo loạn?

"Không cần." Đây quyển sách sang một bên, tiếp tục lật quyển truyện cổ Grimm, xem lại, buổi tối cô còn phải về kể chuyện xưa với Lão Suất Ca, không có thời gian lần qua lần lại với cô gái đang trong kì trưởng thành này.

Bốp ——!

Mã Nhu như đập bàn một cái, sắc mặt khó coi nhìn AN Nhiên, "Phó AN Nhiên, đừng thấy tôi cho cô chút mặt mũi mà lên mặt, tôi....."

"Có. Không nên muốn nhiều. Cảm ơn." AN Nhiên nhìn tình tiết cô bé quàng khăn đi, không tâm trạng phản bác Mã Nhu.

Vốn mọi người vây quanh một bên vui vẻ xem diễn trò, không nghĩ tới Phó AN Nhiên vẫn luôn thờ ơ cũng có lúc kinh bạo như vậy.

"Phó AN Nhiên, cô phải biết rằng, đây là cô đại diện cho lớp bảy chúng ta, đến lúc đó lớp bảy chúng ta mà không có tiết mục, xem cô bị đuổi ra ngoài như thế nào."

《Truyện cổ Grimm》trong tay bị AN Nhiên ném lên bàn bốp một cái, sắc mặt không hề lạnh nhạt như vừa rồi, con ngươi đen nhánh nhìn trên người Mã Nhu, gần từng chữ:

"Cô tính làm cái gì?"

"..... Cái..... Cái gì?" Mã Nhu Như không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Cô có tư cách gì để đuổi tôi?" AN Nhiên ghét nhất là bị người khác uy hiếp, con ngươi tối đen tràn đầy rét lạnh.

"Tôi là trưởng ban lớp bảy!" Mã Nhu Như rõ ràng cao giọng nói, "Còn là nòng cốt của Hội Học Sinh! Cô....."

Khi con ngươi khiếp người của AN Nhiên quét qua, Mã Nhu Như không nói được nữa.

Cô ta rõ ràng nhớ tới, những thứ làm bản thân cô ta kiêu ngạo này, tất cả đều là vì Phó An Nhiên từ bỏ, mới rơi vào trên người cô ta.

"Thình bịch mắt khỏi trước mắt tôi." Một lần nữa tiếp tục cảm quyền đồng thoại lên, bắt đầu xem

Nhìn ánh mắt chế giễu của bạn học xung quanh, nhất thờ Mã Nhu Như chợt thấy một trận huyết khí dâng trào, cô ta chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy, Mã Nhu Như cô ta vẫn luôn là bé ngoan trong mắt giáo sư, học sinh xuất sắc, là đối tượng hâm mộ trong mắt bạn học, nhưng Phó An Nhiên dựa vào cái gì mà đều mạnh hơn cô

"Phó An Nhiên, tôi ở đây nói cho cô, tiết mục này cô không muốn cũng phải làm, không làm cũng phải làm!" Mã Nhu Như bỗng nhiên lên trước, hai tay chống đỡ trên bàn, lạnh lùng nhìn An Nhiên.

An Nhiên tiếp tục đọc sách.

"Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng tôi không biết nhà cô làm cái gì!" Mã Nhu Như ngọt ngào gần sát An Nhiên, thấp giọng nói.

"A...?" An Nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú nhìn về phía Mã Nhu Như.

"Cô nói, nếu tôi nói chuyện nhà cô thu phí phẩm cho mọi người biết, cô còn có thể ở lại Ngân Dục sao?"

"....." Thu phí phẩm? Đứa nhỏ này mơ mộng quá mức rồi!

Nhìn biểu tình ngu ngơ của An Nhiên, nhất thờ Mã Nhu Như cảm thấy đầy lòng thoải mái hơn, "Nhớ kỹ, tiết mục dự tuyển vào 28 tháng 9, đừng quên chuẩn bị."

Nói xong, Mã Nhu Như mới cần ngăn rời khỏi chỗ của An Nhiên.

Vốn nam sinh thư ngốc Tô Vô Lo vẫn để ý nhất cử nhất động của An Nhiên nhìn Mã Nhu Như rời đi, lập tức ném cho An Nhiên một tờ giấy.

An Nhiên dỡ tờ giấy ra, khi nhìn đến mặt chữ lưu loát đo, bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn cười.

Cái người Mã Nhu Như này có phải quá mức kì quái rồi không?

Tiền tay vò tờ giấy lại, ném vào trong ngăn kéo.

Nhìn hành động của cô như vậy lúc này Tô Vô Lo mới quay đầu lại, cúi đầu xuống, đôi mắt bị kính đen che lấp xoẹt qua một tia tinh quang, mà khoé môi lại vẽ ra một độ cong khó hiểu.

"Gia, Gia thân ái, khi nào thì ngài đã lưu lạc đến nông nổi như thế này? Lại bị một bé gái quở trách, ha ha ha, khụ khụ, kia cái gì, vừa rồi tôi chỉ là động kinh, thuận tiện nhìn xem chính mình có thể cười ra tiếng hay không, Gia ngài đừng nóng giận." Vành tai An Nhiên đeo một bông tai màu lam đang chớp chớp lên, so với dĩ vãng thì sáng hơn một chút.

Biểu tình An Nhiên bất biến lật trang sách, "Nói."

Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc tận lực che miệng, cố gắng không để chính mình cười ra tiếng, nhưng tiếng hít không khí đang làm An Nhiên mất kiên nhẫn.

"Không nói thì đi chết đi."

Bỗng nhiên Tần Vũ Triết ho khan một tiếng, "Gia, gần đây tôi quay người luôn được tốt, thống cảm, giờ tôi bắt đầu báo cáo. Sáu năm trước quả thật Chu Tân Quốc có quan hệ lui tới với Kiều Tử Du, nhưng mà chỉ hợp tác một thời gian ngắn. Sáu năm trước chuyện phát sinh ở nhà họ Phó, quả thật Chu Tân Quốc có tham gia, nhưng hẳn vừa vặn chỉ là người ngoài biên chế nhân viên. Người phía trên Chu Tân Quốc là Cáo Long Đồ, nhưng người phía trên Cáo Long Đồ, tạm thời tôi còn chưa tra được."

"Không phải Bạch Nhân Lang?" Bạch Nhân Lang, biệt danh của Diêm Tử Diệp.

Tần Vũ Triết rõ ràng nói là, "Không phải."

"Biết rõ." Nói xong, An Nhiên trực tiếp cắt đứt liên lạc với bên kia.

"Wase —— Phó An Nhiên, không nghĩ tới cô lại kinh bạo như vậy!" Đột nhiên, một vị nam sinh cầm một phần hiệu báo vọt tới bên người An Nhiên, một tay lấy hiệu báo lắc tại trên bàn của cô, về mặt ngạc nhiên nhìn cô, "Thật không nghĩ tới, cô cũng có một mặt như vậy."

Theo tiếng nói nhất thời toàn bộ học sinh đều vây quanh lại, khi nhìn đến tờ báo màu sắc rực rỡ kia, con người kinh ngạc và không thể tin.

"Trời ạ, Phó An Nhiên, người trong này là cô thật sao?"

"Không nghĩ tới của cô lại nóng bỏng như vậy."

"Phó An Nhiên, đây là chỗ nào a, nói cho chúng tôi biết, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi cổ động cho cô."

"....."

Mắt An Nhiên đảo một cái, con ngươi tràn đầy âm ngoan.

——Học sinh xuất sắc của Ngân Dục, đúng là thoát y vũ nữ! Thể diện của Ngân Dục ở đâu, chỗ nào!

Ảnh chụp trên tờ báo là ở trong một sàn nhảy, cô gái đang làm động tác cực kì nóng bỏng, trong ảnh chụp mắt người kia đánh Mosaic, người trong hình rõ ràng là Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phó an nhiên, cú khỏi ngân dục

Học sinh xuất sắc nhất lớp bảy Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y!

Tin tức nóng hổi như vậy, nhất thời lan ra toàn trường Ngân Dục.

Phó An Nhiên, trong trường học Ngân Dục, tuy cô là bình dân, nhưng khí chất của cô lạnh nhạt, thành tích vượt trội, không khỏi là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh, lại càng bị rất nhiều nữ sinh hâm mộ ghen tỵ.

Nhưng mà, điều này làm cho người vụng trộm thầm mến đồng thời hâm mộ ghen ghét hận Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y dễ tiện! Điều này làm cho rất nhiều người biến trắng thành đen, bắt đầu oanh tạc Phó An Nhiên, mắng cô là Bạch Liên hoa tiêu chuẩn, âm thanh càng thèn gào thét, muốn Phó An Nhiên rời khỏi Ngân Dục.

Còn có người đồn đại mỗi ngày Phó An Nhiên ngồi xe đi học, là chiếc xe có rèm che số lượng có hạn trên thị trường không mua được, mặt ngoài nhìn như khiêm tốn, không để mắt, nhưng thực tế limousine.

Một vũ nữ thoát y làm sao có thể có điều kiện như vậy? Nếu không bị bao dưỡng, thì thực sự nghĩ không ra.

—— Phó An Nhiên, cú ra khỏi Ngân Dục!

—— Bạch Liên hoa, cối hết ra khỏi Ngân Dục!

—— Đừng ở trước mặt tôi vờ thuần khiết, gà mái!

.....

Nội dung mấy tiêu đề nóng trên tờ báo tất cả đều xoay quanh Phó An Nhiên, càng không ít người đứng ra làm chứng, trong nhà Phó An Nhiên rất nghèo khó, cha mẹ buồn phê phẩm, thậm chí còn nói chính mắt thấy Phó An Nhiên cùng nói cùng cười cùng đi về nhà với một ông già thu lại phế phẩm.

Mỗi tờ báo đều nói đạo lý rõ ràng, để những người phía dưới vậy xem bắt đầu nhỏ nước miếng, mà hiện tại Phó An Nhiên đã bị mọi người đổi thành Bạch Liên hoa.

"Các người làm ăn kiểu gì không biết!" Sở An Tu trong phòng làm việc đậm chân, tờ báo bị hất quăng lên bàn làm việc, "Rốt cuộc đầu óc của các cô làm bằng gì? Ảnh chụp như vậy cũng dám đăng lên? Mẹ nó quả thật không muốn sống!"

Hầu như Sở An Tu chưa bao giờ nói tục, vậy mà không hề duy trì hình tượng quý công tử xưa nay của hắn, khó thở mắng to.

Chủ biên phụ trách báo về mặt khó coi cúi thấp đầu, cô đã tiếp nhận tập san của trường hai năm, trong hai năm này, nàng Mưa Giang Nam phát triển đến như vậy, bất quá cô chỉ là đăng một phần ảnh chụp cực kì bình thường thôi.

Theo ý cô, trong trường học Ngân Dục không nên tồn tại loại học sinh giống Phó An Nhiên, đây quả thực là vũ nhục đối với Ngân Dục bọn họ.

Mưa Giang Nam ngẩng đầu, một đầu lạnh lẽo tóc ngắn, ngũ quan rõ ràng, con ngươi thông minh lạnh lợi Cô nhủ mi nhìn Sở An tu, cười nhạo:

"Hội trường, tôi không rõ rốt cuộc tôi làm sai cái gì! Liên tục hai lần, Anh bởi vì chuyện của Phó An Nhiên mà vỗ bàn với tôi. Tập san của trường là cái gì? Ước nguyện ban đầu khỏi đầu tập san của chúng ta là cái gì? Không phải chúng ta muốn các học sinh càng biết thêm sự thật bị vui lấp đàng sau sao?"

"Chân thật? Bị vui lấp?" Chỉ vào tấm hình trên tờ báo kia, ánh mắt âm ngoan nhìn Mưa Giang Nam, "Lần trước các ngươi ngấm ngấm hại người nói Phó An Nhiên là hung thủ, kết quả là cái gì? Nếu bây giờ chuyện lại vẫn là bị người một tay đạo diễn, vậy mặt mũi tập san ở trường để đâu, chỗ nào? Uy

nghiêm của hội trưởng hội học sinh như tôi ở đâu, ở đâu! Chẳng lẽ đến lúc đó bị người nói thành tập san của trường truyền bá lời đồn đại bịa đặt sao?"

Mưa Giang Nam hơi giật mình.

"Còn có, nếu phó bình yên truy cứu trách nhiệm đến đây, cô nên làm cái gì bây giờ?" Một tay Sở An Tu lấy tờ báo quảng phát trên mặt đất, ngồi ở trên ghế sofa, đôi mắt nhạt màu râm nắng nhìn trên người Lý Giang Nam, giọng nói từ từ thấp dần xuống, "Cô ứng phó nổi sao?"

Con người của Lý Giang Nam xoẹt qua một tia châm chọc, "Là cô ta?" Một vũ nữ thoát y, cô ta có thể làm gì?

Sở An Tu không nói thêm gì, chỉ là nhếch ... Khoé môi, hấn lại khôi phục hình tượng quý công tử, tiếng nói tao nhã chậm rãi vang lên:

"Lý Giang Nam, núi cao còn có núi cao hơn, những lời này, cô nhớ cho kĩ."

Vốn Lý Giang Nam còn muốn nói cái gì bỗng vang lên gia thế bối cảnh của Sở An Tu, sắc mặt của cô ta khê biến, Sở An Tu, là đứa cháu trai được sủng ái nhất của nhà họ Sở, hấn, không phải là người cô ta có thể đắc tội được.

"Về sau lúc làm việc chú ý đúng mực, nếu cô vẫn còn muốn giữ chức chủ biên này." Sở An Tu biết, chuyện này cũng đã đăng ra ngoài, muốn thu hồi lại là rất khó, chỉ có thể xem chủ biên kia giải quyết thế nào.

Mà mặt khác, trong phòng học cao nhất ban bảy.

Cao nhất bảy ban đã bị triệt để vây quanh, thậm chí không hề thiếu nam sinh tiến vào ồn ào, lớn tiếng kêu hô tên An Nhiên, dùng các loại từ ngữ không chịu nổi, mà từ đầu đến cuối An Nhiên đều chỉ ngồi trên ghế, cực kì nhập tâm nhìn đồng thoại trong tay.

Đối với cô mà nói, toàn bộ truyện phát sinh này, giống như không hề có chút liên quan đến cô.

Bốp ——

Một chồng ông Mao thật dày ném lên bàn học của An Nhiên, con trai phú gia cấp cao thú vị nhìn Phó An Nhiên, tầm mắt liếc nhìn thân thể của cô, lưu manh nói:

"Phó An Nhiên, tôi chú ý cô thật lâu, sớm biết rằng cô làm nghề này, tôi đã không nhẫn lâu như vậy, thế nào, chỉ cần cô chơi với tôi một ngày, một vạn trên bàn này sẽ là của cô."

Lớp bảy đều biết con nhà giàu có này, Trương Hào, con trai nhà giàu mới nổi, vừa chuyển tới Ngân Dục chưa tới một năm, nhưng số nữ sinh bị hấn chơi nhiều vô kể.

Cô bé quàng khăn đỏ còn chưa đọc hết, cũng đã sắp tan học, nếu đọc không hết, buổi tối trở về cô sẽ không thể kể chuyện cho Lão Suất Ca.

An Nhiên kẹp bút vào cuốn Đồng Thoại, sắc mặt bất động nhìn một nam sinh gần cô nhất, lạnh nhạt nói: "Tôi cho cậu mười vạn, chơi hấn, cậu có làm hay không?"

Người nam sinh đột nhiên ngẩn ra, rồi sau đó vẻ mặt không thể tin nhìn về phía An Nhiên.

Sắc mặt Trương Hào trắng xanh liền lạnh xuống, "Phó An Nhiên, con mẹ nó nê mặt cô không biết xấu hổ, lão tử cho cô tiền bạc, để cô cời cho chúng tôi xem, là xem lợi cho cô!"

"Tôi trả thù lao làm cho người ta chơi cậu, là chướng mắt cậu." Biểu tình của An Nhiên bất biến, bộ dạng ngẩng cao đầu kia làm mọi người không thể không vỗ tay vì An Nhiên.

Bất quá cô là vì đến trường mà thôi, vũ nữ thoát y bất quá là bán nhục, cũng không phải bán thân, ông trời lại không có biện pháp, không giết cả nhà người, làm gì phải ngoan độc như vậy?

Hiển nhiên Trương Hào không bình tĩnh như An Nhiên, hấn gờ tay lên muốn tát An Nhiên.....

Bốp ——!

Một quả đấm rơi xuống đất, tiếp theo một bóng dáng bay ra ngoài ngay trước mắt mọi người.

Ầm ——!

Tiếng Trương Hào rơi trên mặt đất.

Rộ lên ——

Người đột nhiên xuất hiện này là ai? Người này cũng quá cường đại rồi? Một đấm đã đánh bay một nam sinh cao 1m75 ra ngoài, này dùng nao nhiêu lực a!

Tầm mắt An Nhiên nhìn bóng lưng kia, hơi hơi nghi hoặc, con người xoẹt qua tia buồn cười.

Không nghĩ tới, người này vậy mà trở lại, xem ra, chuyện bên kia đã được thu xếp.

Người nọ cao 1m8, ngũ quan thâm thúy có vài phần hương vị hồ huyết, hần xoa xoa cổ tay, môi mỏng khê mở, khuôn mặt Trương Dương kia mở một độ cung tà mị:

"Gây chuyện trên địa bàn của tôi, muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Âm bộ hắc y

"Mẹ nó muốn chết a!" Trương Hào bụng lấy gò má đau đớn, trong mắt sưng huyết nhìn nam sinh toàn thân mặc trang phục màu đen kia.

Nam sinh chỉnh trang lại quần áo của mình, mọi người chung quanh đều chú ý nhìn thật kĩ, lúc này mới phát hiện trang phục màu đen kia cùng một phong cách với đồng phục của bọn họ, nhưng màu sắc bất đồng.

Đồng phục của thành viên hội học sinh thống nhất là màu trắng có sọc đen, còn lại các học sinh bình thường là màu xanh dương, nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy đồng phục đen.

Nam sinh xoay bước lên trước, tay nắm lấy áo Trương Hào, gần hơn, con người dài nhỏ nheo lại, uy hiếp nói:

"Miệng không sạch sẽ, tao có thể giúp mày rửa."

"... Mày, mày dám! Mày có biết ba tao là ai không! Tao..."

- - ầm!

Nhắc tay ném người ra!

Đám người bỗng nhiên tản ra, sợ trêu chọc đến cái người đàn ông mặt lạnh giống như Tu La này, khi nào thì Ngân Dục có một người như vậy rồi hả?

Trương Hào đau toàn thân giật giật, khi hần còn chưa kịp bò lên, nam sinh đã bước nhanh tiến lên, một chân đạp trên lồng ngực của hần, từ trên cao nhìn xuống hần:

"Dám gây sự ở Ngân Dục, muốn chết!"

Âm thanh giống như từ trong địa ngục truyền tới, ánh mắt nam sinh hơi hơi phiền hồng, khí tức nổi giận trên người hần không che giấu chút nào, nếu không phải bởi vì xung quanh có nhiều người nhìn như vậy, có thể Trương Hào đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Đồng phục màu đen có sọc trắng, ở trên áo, có một hình bạch kim phiền phức, nhìn không rõ lắm, lại làm người ta cảm thấy mỹ lệ kịc thường.

"Âm bộ hắc y!" Bỗng nhiên, một giọng nói kinh ngạc đột ngột vang lên.

Âm bộ hắc y, thế lực âm thầm tồn tại ở Ngân Dục.

Học sinh học viện Ngân Dục có thể nói là rỗng cá hỗn hợp, đều âm thầm có một bang phái nhỏ, nghe nói năm thứ nhất thành lập Ngân Dục, thường xuyên xuất hiện các trận bạo lực, nhưng sang năm thứ hai, tất cả phân tử bạo lực đều bị tiêu diệt.

Không ai biết đây là chuyện gì, nhưng là riêng về dưới lý, lại có một cái tên lưu truyền ra - - âm bộ hắc y.

Âm bộ hắc y, pháp luật tồn tại ở Ngân Dục.

Âm bộ hắc y tồn tại, sở dĩ vượt qua hiệu trưởng, trực tiếp giải quyết hết chuyện học sinh gây chuyện, nó tồn tại, so một phương diện nào đấy, thì càng có lực uy hiếp hơn so với hội học sinh.

Nhưng, âm bộ hắc y, cũng chỉ tồn tại giống như một truyền thuyết, cũng chưa từng có ai gặp qua người của Âm bộ, bọn họ chỉ nghe đến ám hiệu của thành viên Âm bộ.... Vương niệm bạch kim, hình thù trên áo nam sinh kia, là vương niệm bạch kim!

Khi Trương Hào nghe đến bốn chữ Âm bộ hắc y đó, hần đột nhiên hất chân nam sinh kia ra, lão đảo bỏ từ trên mặt đất đứng lên, hần nhìn nam sinh trước mắt, hung tợn nhìn hần, giọng nói ngoan độc:

"Ám bộ hắc y? Nếu hiện tại mày không quỳ xuống trước mặt tao nói xin lỗi, hiện tại lão tử gọi điện thoại cho người đến xử mày!"

An Nhiên hơi hơi nhú mày, buông cuốn đồng thoại trong tay ra, cô cảm thấy hứng thú nhìn về phía Trương Hào, "A...? Cậu có năng lực này?"

"Ám bộ hắc y, bộ trưởng Độc Cô Uyên Ảnh, là người của tôi." Trương Hào lấy tấm ảnh đã ố vàng ra, trên mặt cười to, tuy nhiên sau cùng lại kết thúc bằng cái nhe răng trợn mắt, "Phó An Nhiên, một vũ nữ thoát y không cần giả vờ thanh cao, hiện tại nếu cô không đi theo tôi, đến lúc đó tôi - - "

Câu nói phía sau của Trương Hào đã tự động cách âm, bởi vì quả đấm của nam sinh hung hăng đâm vào bụng hắn, lực đạo cực mạnh, sau khi kêu lên đau đớn thân thể không tự chủ được ngã trên mặt đất.

Đám người vây xem phát ra một trận kinh hô.

Vị nam sinh kia không muốn sống nữa sao! Không nghe Trương Hào noia rất quen thuộc với bộ trưởng của bọn hắn à?

Hắn sao lại vẫn dám ra tay như vậy?

Ám bộ hắc y, Độc Cô Uyên Ảnh.

Có một truyền kì, nghe nói lúc mới thành lập Ngân Dục, Độc Cô Uyên Ảnh đã tồn tại, mà hắn cũng là bộ trưởng của Ám bộ hắc y thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trương Hào là nhà giàu mới nổi mà lại quen được nhân vật truyền kì như vậy, thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Con người lạnh nhạt nhìn Trương Hào quỳ rạp trên mặt đất không dậy nổi, khoé môi gọi lên độ cong rất nhỏ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên người cô có một tầng kim quang nhan nhợt, thêm nữa khoé môi cô có một độ cong nhẹ, nhất thời mọi người chú ý tới cô khe há miệng kinh ngạc.

Đẹp quá.

"Mày biết Độc Cô Uyên Ảnh?" Cả người mặc trang phục màu đen, chân không chút lưu tình dẫm lên người Trương Hào, thân thể hơi ngời chồm hồm, đáng vẻ nguy hiểm, con người dài nhỏ chứa một tia kinh ngạc, tiếng nói đang trong thời kì đổi giọng vang lên kèm theo một tiếng cười nhẹ.

Bụng đau đớn đã làm Trương Hào không coa cách nào nói chuyên, hắn khẩn trương ôm bụng, thống khổ rên rỉ.

"Sao tôi lại không biết, tao khi nào thì có quen biết mày?" Giọng nói đột nhiên biến đổi, giọng noia bằng hàn làm mọi người khòh tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Nằm mơ! Hắn lại chính là Độc Uyên Cô Ảnh!

Ở đây có bao nhiêu người trong lòng kinh hô như vậy, có bao nhiêu người trong nháy mắt trở nên nhiệt huyết sôi trào?

Nhìn thấy rõ ràng là người phải hay không!

Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm mặt đứng dậy, con người không có tí ti nhiệt độ liếc về phía mỗi người ở đây, tiếng nói lạnh băng làm người ta không khỏi rùng mình một chút.

"Nhớ kỹ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu không..." Tầm mắt thoáng nhìn qua Trương Hào co rút nằm cuộn tròn trên mặt đất, mà khoé môi hơi gọi lên, hắn cười nhưng lại làm cho người ta cảm giác như bị đóng băng.

"Phó An Nhiên là vũ nữ thoát y, đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng lẽ chúng tôi đều không thể nói sao?"

"Đúng vậy, nếu Phó An Nhiên không bị bao dưỡng, cô ta lấy đâu ra tiền mua xe tốt như vậy?"

"Chắc không phải cậu bị Bạch Liên Hoa Phó An Nhiên trong ngoài bấy đồng này mê hoặc chứ? Cậu chắc không biết, Phó An Nhiên cô ta cũng không phải là người bình thường, nếu không, làm sao có thể biểu diễn hai tính cách cùng một lúc tốt như vậy? Cô gái như vậy cũng không biết bị bao nhiêu người chơi qua."

Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh càng lúc càng lạnh xuống, lúc hắn định có động tác đột nhiên An Nhiên đứng dậy, đi đến trong đám người, con người lạnh nhạt chứa đầy thú vị.

Vốn bước chân bước đi ra An Nhiên yên lặng dừng bước, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh quay cuồng từng trận lửa giận, hắn chỉ là đi ra ngoài ba tháng, sao vừa trở về thì gặp được chuyện này rồi? Tên hỗn đản An Tu kia làm ăn kiểu gì không biết!

Vốn đám người còn đang nghị luận đột nhiên im lặng, mỗi người mỗi biểu tình khác nhau nhìn An nhiên.

An Nhiên đứng vững trước nữ sinh kêu gào nói cô là Bạch Liên Hoa, con người đen nhánh nhìn nữ sinh sắc mặt đỏ bừng kia, giọng nói lơ đãng như lúc ban đầu:

"Cô thấy tôi bị người ta chơi rồi hả ?"

"Cô.... Cô thật không biết xấu hổ!" Sắc mặt nữ sinh kia trở nên khó coi.

"Trước khi mắng người khác không biết xấu hổ, nhìn lại bản thân mình một chút xem có xấu mặt hay không." An Nhiên hừ lạnh, con người trong veo mà lạnh lùng đảo qua mỗi người ở đây, "Trong nhà Phó An Nhiên tôi làm cái gì không đến phiên các người bình luận, bản thân Phó An Nhiên tôi làm cái gì cũng không tới phiên các người đến bình luận! Cho dù tôi còi quăn áo nhảy, cũng không tới phiên các người đến giảng đạo lý, ít nhất vũ nữ thoát y cũng kiếm tiền dựa vào chính bản thân, tự mình nuôi sống bản thân mình."

An Nhiên giống như một cái tát, hung hăng tát vào trên mặt mỗi người.

"Nhà họ Phó, nhà họ Phó giàu có nhất... Tôi nhớ ra rồi, tiểu thư nhà họ Phó học lớp chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tiểu thư nhà họ phó

Tiểu thư nhà họ Phó? Là nhà họ Phó giàu có nhất kia?

Làm sao có thể! Lớp bọn họ đúng là lớp bình dân, còn là lớp nghèo khó nhất, một thiên kim đại tiểu thư làm sao có thể học cùng lớp với bọn họ?

Độc Cô Uyên Ảnh đột nhiên nhìn người nam sinh kinh hô ra tiếng, rốt cuộc Sở An Tu kia làm công tác giữ bí mật như thế nào! Mẹ trứng thối, lát nữa trở về sẽ cho hắn chết!

Ẩn trong đám người con người của Tô Vô Lo bỗng nhiên phát sáng.

Tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên....

Hắn làm sao cũng không ngờ, không nghĩ tới, thân phận của cô lại là như vậy.

Trương Hào nằm trên mặt đất rõ ràng không đứng dậy, tiếp tục giả chết.

Tuy nhà hắn là nhà giàu mới nổi, nhưng khi nhà hắn vừa mới chuyển đến Đế Đô, đã được thông tin, trong Đế Đô tồn tại mấy đại thế lực, mà nhà họ Phó là nhà cầm đầu.

Nếu Phó An Nhiên thật là tiểu thư nhà họ Phó, như thế.... Như thế hắn nhất định sẽ hại chết ba hắn.

"Phó An Nhiên nhà tiểu thư nhà họ Phó?" Tiếng cười nhạt không chút khách khí vang lên, "Một vũ nữ thoát y chính là tiểu thư nhà họ Phó? Các người muốn đùa giỡn cái gì?" Một nữ sinh hai tay vòng trước ngực từ trong đám đông đi ra.

An Nhiên nhận ra người nữ sinh này, trước kia cô ta xung một hội với Kim Duy Hi, tay cô ta suýt chút nữa bị cô vặn gãy, chẳng qua, hiện tại tóc của cô ta dài hơn một chút.

Mọi người cũng đều biết nữ sinh kia, lớp 11 ban bốn, đã từng giống như chị em sinh đôi của Kim Duy Hi, chỉ là từ sau khi Kim Duy Hi chết, cô ta gia nhập đoàn thể mới. Không ai biết nhà cô ta làm cái gì, chỉ biết là nhà cô ta rất nhiều tiền.

Ân Tuyết cười nhạt tiêu sái bước đến trước người Phó An Nhiên, tay vuốt ve tóc xoăn của bản thân, cười nhạt nói: "Phó An Nhiên, cô tưởng mình họ Phó thì trở thành tiểu thư nhà họ Phó thật rồi hả? Dựa vào một kĩ nữ bán nhục để sinh tồn, ở tr ở ng này lập đền thờ gì!"

Độc Cô Uyên Ảnh trực tiếp ngồi lên chiếc bàn gần mình nhất, mặt mày cup xuống, không ai thấy băng hàn sâu trong đáy mắt hắn.

Muốn chết thật đúng là một người tiếp một người.

"Rốt cuộc tiểu thư nhà họ Phó kia có ở trong lớp chúng ta hay không? Có người không nhận được tờ mờ lớn tiếng hỏi lên.

Bây giờ bọn họ hoàn toàn không có hứng thú với việc An Nhiên có phải vũ nữ thoát y hay không, bọn họ nghĩ muốn biết, nhà giàu coa nhất ẩn giấu trong lớp họ lâu như vậy rốt cuộc là ai.

"Ồ đây, như thế nào không có thấy a." Ân Tuyết chắc chắn ra tiếng, "Chích là người nhà muốn tránh phiên toái, cho nên sửa lại họ."

"Là người nào?"

"Là người nào a?" Ân Tuyết bước đến trước người An Nhiên một bước, trong cặp mắt hồ mỵ kia thoáng ánh lên châm chọc, "Phó An Nhiên, cô nói tiểu thư nhà họ Phó là cô sao? A, đúng rồi, ở đây tôi muốn nhắc nhở cô một câu, đừng giả bộ thanh cao, trước tốt nhata nghĩ muốn gì, có phải cô có nđẹp tuyết hướng tới bình ycó phải cô có siêu năng lực giả bộ thanh cao.cao không?"

Hai tay của Độc Cô Uyên Ảnh chống trên mặt bàn, biểu tình của hấn nhàn nhạt, trong lòng lại tràn đầy hủm phẩn.

Hắn đã lâu không gặp qua loại nhị hoá này, trên thế giới này sao còn có loại kì hoa nhị hoá này a? Nói bọn họ thành như vậy, chắc chắn quân chủ sẽ giết bọn họ.

"Xem ra, cô biết ai là tiểu thư nhà họ Phó rồi hả?" Biểu tình của An Nhiên vẫn lạnh nhạt như cũ, giọng nói không chút biến đổi.

Trái lại cô rất tò mò, tiểu thư nhà họ Phó này tới cùng là ai.

"Nghĩ muốn biết cô ấy là ai? Đáng tiếc, tuy tôi rất muốn nói cho cô, nhưng cô ấy thích khiêm tốn, không giống một số người, vũ nữ thoát y nhảy đến trên báo của trường rồi."

"Cô nãi nãi! Mẹ nó cái gì cũng không biết, ở trong này mạnh miệng nói lung tung cái gì, cút đi." Một giọng nam bỗng nhiên vang lên.

"Phải, nói một hồi lâu, ngay cả quả cũng không có, thô lỗ."

"Ân Tuyết, muốn giả bộ thanh cao thì đến chỗ khác đi, chạy tới nơi này giả bộ cái gì."

...

Không biết là hiệu ứng gì, sau khi nam sinh đầu tiên mở miệng mắnga to, tiếp đến mọi người không đắn đo mở miệng liên tiếp mắnga Ân Tuyết tới tấp, trong đó càng thêm nhiều nữ sinh hợp lại mắnga.

Bọn họ đã nhìn Ân Tuyết không vừa mắt từ lâu, vừa lúc này mượn cơ hội để mắnga cô ta, làm bọn họ sảng khoái.

Đối với tình hình như vậy, đáy lòng An Nhiên hơi khinh thường, cô thật không ngờ, vào thời điểm này, sẽ có nguồ bắt đầu chửi ầm lên.

Biểu tình của Ân Tuyết cực kì khó coi, đối với tình huống như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của cô ta, trong phòng học mọi người đều hô mắnga cô ta, về mặt cô ta đỏ bừng, hai tay buông xuống bên người đã run nhè nhẹ.

"Im hết đi!" Một tiếng quát tháo đột nhiên vang lên, tất cả mọi người không tự chủ được nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Chỉ thấy Mã Nhu Như mặc đồng phục học sinh đứng ở cửa phòng học, sắc mặt lạnh lùng đi đến.

Tuy Mã Nhu Như không được lòng người trong lớp, nhưng dù sao cô ta cũng là trưởng ban, lời của cô ta vẫn phải nghe một chút.

Chỉ là làm cho bọn họ thật sự chấn kinh, từ trước đến nay mắt Ân Tuyết cao hơn đỉnh vậy mà giờ lại chủ động đi tới trước người Mã Nhu Như,, khi toàn thân cô ta run rẩy nói cái gì đó với Mã Nhu Như, tay Mã Nhu Như giữ bả vai cô ta lại:

"Ân Tuyết, không cần che giấu giúp tôi."

A? Đây là tuồng mới ra gì vậy? Giấu diếm cái gì?

Khoé môi An Nhiên gọi lên một độ cong, cô nhàn nhạt dựa vào trên bàn học, con ngươi tràn đầy thú vị nhìn Mã Nhu Như.

Cô rất tò mò, kế tiếp cô ta sẽ nói cái gì?

Mã Nhu Như vẫn lời kéo tay Ân Tuyết, đi đến trong đám người, cô ngạo nghễ đối với mọi người, giọng nói lạnh lùng nói:

"Tôi chính là tiểu thư nhà họ Phó! Các người là có vấn đề gì sao?"

Ầm - -

Âm thanh có người từ trên bàn rơi xuống.

Độc Cô Uyên Ảnh bình tĩnh đứng dậy, ho nhẹ một tiếng sau đó trực tiếp đứng một bên bên cạnh An Nhiên, bất động rồi.

Mẹ nó, trước mặt chính chủ hô bả thân là cô nhóc nhà giàu, hấn thật đúng là lần đầu tiên gặp, chân chính gặp lần đầu.

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Nằm mơ! Tiểu thư nhà giàu có nhất... Tổ chức kia? Mẹ nó bọn họ tình nguyện tin tưởng Phó An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó có được hay không?

Tay Độc Cô Uyên Ảnh tùy ý phát một cái, mấy người cùng mặc đồng phục màu đen sọc trắng xuất hiện từ trong đám người lách người đi ra,, trực tiếp khiêng Trương Hào nằm ngay đơ trên đất đi, mà từ đầu đến cuối, Độc Cô Uyên Ảnh không hề liếc mắt nhìn Mã Nhu Như một cái.

An Nhiên ngồi ở chỗ của bản thân, mở cuốn đồng thoại trước mắt ra lật đến một tờ kia, chăm chú xem.

Cô thật đúng là không có thời gian bồi nhóm người này diễn kịch.

Vốn đám người vây xem dần dần tản ra, Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó trong truyền thuyết? Có họ có phần không tiếp thu nổi, còn cần thò gian tiêu hoá.

Về mặt Ân Tuyết tiêu sái đi đến trước mặt An Nhiên, hai tay chống lên bàn học An Nhiên, uy hiếp nói: "Phó An Nhiên, Trước Mã Nhu Như nhường nhin cô, không so đo với cô, nhưng hiện tại tôi muốn nhắc nhở cô, về sau nếu cô còn không biết xấu hổ, tôi sẽ là người đầu tiên giết chết cô!"

"Ân Tuyết, thôi, tôi không nghĩ muốn làm lớn chuyện." Mã Nhu Như giữ bà vai Ân Tuyết, hơi hơi nhủu mi.

Đối với Phó An Nhiên, trong lòng cô ta vẫn có chút kiêng kỵ, Phó An Nhiên người này cất giữ rất nhiều bí mật, vài thứ kia, các cô không dụng chạm tới được

"Sợ cái gì? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó." Về mặt Ân Tuyết bắt mẫn, " Nhu Như, cậu quá thiện lương, nếu là tôi, tôi đã sớm giết chết cô ya rồi."

Trong nháy mắt phòng học yên tĩnh trở lại.

Một câu sau cùng của Ân Tuyết hầu như mọi người trong phòng học đều nghe rõ ràng.

Trong phòng học quá an tĩnh làm Ân Tuyết ngẩng đầu, sau khi nhìn xung quanh phòng học một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng ở cửa phòng học chỗ bóng dáng trong veo mà lạnh lùng đang đứng.

Người nọ có một khuôn mặt xinh đẹp không thua kém phụ nữ, âm nhu, nhưng không nữ khí, trên tay hắn có bao tay àu trắng cực kì dễ thấy, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, con ngươi không có tí ti cảm xúc.

Nhưng chỉ là nhìn hần như vậy, đám người đều không tự chủ được chủ động tránh ra.

Người đàn ông này, rất nguy hiểm.

Chỉ thấy người đàn ông kia mắt nhìn không chớp tiêu sái bước đến trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tháo bao tay trên tay xuống, quỳ một gối xuống đất, tay phủ lên tay An Nhiên, giọng nói cực kì mềm nhẹ vang lên:

"Gia, tôi tới đón ngài về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Kể diên diêm tử diệp

Giống như một tiếng sét đánh xuống vùng đất bằng phẳng.

Một người đàn ông đẹp như tranh vẽ vậy mà quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên!

Dù người đàn ông mặc quần áo đơn giản, nhưng chỉ cần là người sáng suốt vừa nhìn cũng có thể nhìn ra giá trị của bộ quần áo kia, huống chi trên người người đàn ông này còn mang khí tức băng hàn, làm người ta không tự chủ được nhục bộ lui binh.

Nhưng mà, bọn họ không nghĩ tới, khi ánh mắt người đàn ông này nhìn An Nhiên, con ngươi băng hàn trong nháy mắt trở nên cuồng nhiệt, nhiệt độ cực nóng làm mọi người xung quanh không nhận được run sợ.

Người đàn ông bực này vừa nhìn thấy đã biết là nhân sĩ thượng lưu, chỉ là hắn vì sao phải quỳ trước mặt Phó An Nhiên, lại còn gọi cô là Gia?

Một người đàn ông gọi một người phụ nữ là Gia? Nằm mơ, cái này là kịch gì a!

Trong phòng học, không ít ánh mắt nam sinh nhìn An Nhiên đã thay đổi, đáy lòng bọn họ không tự chủ được hiện lên một từ.... Người yêu.

Khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc, người đàn ông cao to mặc tây trang màu nâu bước vào phòng học, sắc mặt bọn họ đông lạnh, khi bọn họ nhìn

người đàn ông quý trọng đám người đó, nhất thời toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm, mà cũng tại cùng một thời gian, nhóm người đàn ông cường tráng đuổi hết toàn bộ những người dư thừa ra ngoài.

Khi người đàn ông cường tráng muốn đẩy Mã Nhu Như, Ân Tuyết đẩy bả vai cường tráng của người đó ra, lớn tiếng mắng chửi: "Anh có biết cô ấy là ai không! Người của nhà họ Phó mà cũng dám động?"

"Ân Tuyết, thôi." Mã Nhu Như giữ chặt bả vai Ân Tuyết, người đàn ông cường tráng vô duyên vô cớ lôi kéo Ân Tuyết muốn đi.

Ân Tuyết tránh thoát khỏi tay Mã Nhu Như, "Nhu Như, cậu làm sao phải sợ những người này? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó! Cậu còn tiếp tục che giấu, những người mắt chó nhìn người này sẽ khi dễ cô đó."

Trong phòng học những học sinh khác đã tự động ra khỏi phòng, mấy người đàn ông cường tráng cũng không phải là người dễ nói chuyện.

Vài người đàn ông cường tráng còn lại cũng xông tới, con người không có tí ti tình cảm nhìn trên người Ân Tuyết.

Người có thể đi theo bên người Diêm Từ Diệp, có mấy người dễ chọc? Lúc Ân Tuyết còn chưa kêu to ra tiếng, một người đàn ông cường tráng trong đó trực tiếp một tay xách cô ta lên, xài bước đi về phía cửa phòng học.

Mã Nhu Như thấy vậy, vội vàng đuổi theo, trong miệng không ngừng hô, "Các người thả cô ấy xuống! Cận thận đến lúc đó tôi kiện các người!"

Vẫn đi tới cửa, người đàn ông cường tráng trực tiếp buông tay, Ân Tuyết trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất.

Lúc Ân Tuyết vừa mới đứng lên, muốn lớn tiếng hô mắng của phòng học phịch một tiếng đóng lại, trước cửa có rất nhiều đại hán đứng thẳng tắp ở đó, không chớp mắt nhìn về phía trước, ngay cả cửa sổ phòng học trên hành lang, cũng đều để một loạt người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen ngăn chặn.

Mà lúc này, trong phòng học.

Diêm Từ Diệp vẫn quý một gối xuống đất bất động như cũ, vẻ mặt hần trần đầy chờ mong nhìn An Nhiên, khóe môi mang theo ý cười.

Trong An Nhiên cầm cuốn đồng thoại cài lại trên mặt bàn, nhéo nhéo mũi, tựa vào trên ghế ngồi, lúc này mới rời ánh mắt lên người Diêm Từ Diệp, đôi mắt trong veo mà lạnh nhạt kia, làm trái tim Diêm Từ Diệp bùm bùm nhảy loạn.

Gia, Gia của hần.

Không có sai, cô là Gia của hần, Gia của hần....

"Môn chủ Diêm, tôi nhớ rõ tôi đã từng nói với anh, tôi không có cháu trai lớn như vậy? "

"Gia, tôi là chính trang trong nhà thật tốt." Diêm Từ Diệp giống như không nghe được lời An Nhiên nói, giọng nói của hần cực kì nhu hoà, tình tế nói xong, "Gia ngài thích nhất xích đu làm từ gỗ còn đang đặt ở chỗ cũ, tắm tắm người cực kì thích vẫn đang còn nguyên vẹn, đúng rồi còn có bộ ẩm pha trà mà người thích nhất cũng đang còn...."

An Nhiên vẫn luôn cảm thấy Diêm Từ Diệp này có bệnh, chỉ là không nghĩ tới, bệnh của Diêm Từ Diệp này lại nghiêm trọng đến vậy.

Chẳng lẽ hần nghe không hiểu ý của cô sao?

"Môn chủ Diêm..."

"Gia, hậu viện kia ngài tự tay gieo Anh Hoa đã nở hoa rồi, rất đẹp, là màu trắng." Thời điểm Diêm Từ Diệp nói, ánh mắt luôn luôn cuồng nhiệt, "Gia, ngài đã đi một mình mười một năm, mười một năm này, tôi không nghe được giọng nói của ngài, không được nhìn ngài, ngay cả hương vị trong phòng ta cũng tiêu tán hầu như không còn rồi. Gia, tôi không thể lại mất đi ngài. Ngài xem, ngài không tới tìm tôi, tôi tới tìm ngài." Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp chữa lại, "Không, không, Gia, tôi là tôi đón ngài, đưa ngài trở về."

"Môn chủ Diêm! Ngài nghe không hiểu lời tôi nói sao! Người đàn ông này đã triệt để điên rồi, nếu không bởi vì Ngân Dục, cô đã sớm đặc biệt quá chết hần rồi.

Diêm Từ Diệp nở nụ cười, biểu tình hần mê luyến nhìn cô.

Cô và Tần gia một điểm cũng không giống, khuôn mặt không có chỗ nào là giống nhau, nhưng cô lại cho hần cảm giác quá quen thuộc, ngay cả khí tức của cô cũng làm cho hần quen thuộc đến tận xương.

Sao cô có thể không phải là Gia của hần?

"Gia, đi, tôi dẫn ngài về nhà." Diêm Từ Diệp luôn quý một gối xuống đất chậm rãi đứng lên, hần giống một nhân sĩ vườn bàn tay thon dài kia ra, ánh mắt chờ đợi nhìn An Nhiên.

Bỗng nhiên An Nhiên đứng dậy, cô lạnh lùng nhìn Diêm Từ Diệp, "Môn chủ Diêm Phó An Nhiên tôi có tài gì đức gì, có thể làm gia của ngài?"

"Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà, về nhà, thì tốt rồi." Chỗ nào không có gua chỗ đó chỉ là một nơi vắng vẻ mà lạnh lùng, nơi đó không thể xưng là nhà.

"Môn chủ Diêm." An Nhiên hít một hơi thật sâu, cô nhìn hắn, gần từng chữ nói: "Tôi gọi là Phó An Nhiên." ý ở ngoài lời là không có quan hệ gì với gia nhà hắn.

Biểu tình của Diêm Tử Diệp hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Khuôn mặt âm nhu hiện lên một tia cười hiếm thấy, hắn nói: "Tôi biết hiện tại ngài là Phó An Nhiên, mười lăm tuổi. Gia thân phận này của ngài quả thực là cực kì hoàn mỹ, nhưng tôi làm sao có thể nhận sai người được? Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà. Tôi không thích dùng phương thức ngài không thích mang ngài về nhà."

"A...? Xem ra, anh vốn sinh trước tầm mắt của nhiều người như vậy, trời tôi kéo đi?" An Nhiên nhú mày.

Diêm Tử Diệp không nói, chỉ là nhìn An Nhiên.

Hiện tại trong lòng An Nhiên một trận lửa giận, Diêm Tử Diệp thật sự đần độn, "Môn chủ Diêm, anh phải biết rằng, nhà họ Tần và nhà họ Phó đối chọi, cũng không phải là chuyện gì..."

"Nhà họ Tần và tôi có quan hệ gì đâu?" Diêm Tử Diệp trực tiếp ngắt lời cô, "Gia, Tần môn bây giờ còn tồn tại, chính là vì, muốn lưu lại gì đó của ngài."

Kẻ điên!

Cô không thể ở lại cùng kẻ điên này, cô vượt qua hắn, muốn bước đi, nhưng mà khi cô vừa mới bước qua người hắn, đáy lòng cô hô lên một tiếng hống hét, lúc cô còn chưa đi được vài bước, đầu mê muội tay chân vô lực làm cô không thể chống đỡ thân thể của mình.

Diêm Tử Diệp bước nhanh lên trước, tiếp được bóng dáng đang ngã về phía sau, khi bóng dáng quen thuộc rơi vào trong ngực hắn, rốt cuộc trên mặt Diêm Tử Diệp cũng lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, hắn con người lom lom nhìn người trong lòng mình, ôn nhu nói:

"Gia, ngủ đi, tỉnh ngủ, chúng ta đã về đến nhà rồi."

An Nhiên muốn cố gắng mở to mắt, không cho chính mình mất đi ý thức, nhưng mà, cô cũng không chống chọi được bao lâu, trước mắt, từ từ trở nên tối sẫm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Người nhà họ phó tới

Mở quân khu, cảnh vệ đứng đầu về mặt hơi nghiêm trọng chạy về phía văn phòng cao ốc.

Cảnh vệ kí túc xá biết tên binh lính kia, hắn chính là phó tướng quân cảnh vệ viên, tên Tiểu Thôi. Thấy về mặt hắn kích động như vậy, xem ra là gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi.

Tiểu Thôi chạy thẳng đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cửa cũng không gõ, báo cáo cũng không đánh, liền như thế trực tiếp vọt vào.

"Thù trưởng! Tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

Bảy chữ đơn giản là người đàn ông đứng ở cửa sổ bỗng nhiên xoay người lại, khuôn mặt băng lãnh chứa đầy cường quyền và áp lực, đôi mắt giống như băng hàn bắn thẳng đến trên người Tiểu Thôi.

"Vừa mới nhận được tin tức, Diêm Tử Diệp dẫn theo người của hắn đến Ngân Dục trực tiếp dẫn người đi rồi."

Diêm Tử Diệp.

Trong đầu rõ ràng hiện lên một gương mặt âm nhu, anh biết hắn, môn chủ đương nhiệm Tần môn, một người đàn ông kiên cường lại cực kì cực đoan.

Lúc Phó Quân Hoàng chính lí lại thông tin về Diêm Tử Diệp trong đầu, anh cũng đã thần tốc khởi hành, đi ra khỏi cửa quân khu.

Cùng một thời gian khi Tiểu Thôi đẩy cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng ra, Diêm Tử Diệp đang ôm An Nhiên từ trên xe bước xuống, bước vào cửa lớn nhà họ Tần.

Tuy Tần môn có lịch sử mấy trăm năm, nhưng nhà chính của nhà họ Tần cũng không mang phong cách cổ xưa như trong tưởng tượng của mọi người, ngược lại lộ ra một hơi thở thời thượng.

Hai tay ở sau lưng, nhóm người bảo vệ đứng ở cửa khi nhìn đến trong lòng Diêm Từ Diệp ôm một thiếu nữ, nhất thời sợ ngây người.

Diêm Từ Diệp có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, chuyện này mọi người đều biết.

Bọn hắn nghe nói, môn chủ Diêm ngoại trừ đứng trước môn chủ Tần Lam trước đó là không mang bao tay, còn lại bất luận lúc nào cũng luôn đeo bao tay, hắn không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào chính mình, Kiều đường chủ luôn đi bên cạnh hắn cũng rất khó đến gần người hắn.

Đúng là vừa rồi bọn hắn nhìn thấy gì? Bọn hắn vậy mà nhìn thấy môn chủ không đeo bao tay ôm một thiếu nữ xa lạ xuống xe? Chuyện này nếu bị Kiều đường chủ biết, hậu quả thật đáng sợ...

"Môn chủ, người trở lại." Giọng nói mềm nhẹ chứa một tia quyến rũ, hôm nay cả người Kiều Từ Du mặc váy dài màu đen, hiển nhiên là vừa mới từ yến hội nào đó trở về, sau khi cô ta nghe nói Diêm Từ Diệp trở về, trang điểm trên mặt còn chưa kịp tẩy trang, liền trực tiếp chạy tới.

Nhưng mà khi cô ta chạy tới nhìn thấy Diêm Từ Diệp ôm An Nhiên trong lòng, sắc mặt nhất thời cứng đờ, liền ngay cả ý cười trên mặt cũng đều không thấy nữa.

"Ai cho phép cô vào?" Diêm Từ Diệp ôm theo An Nhiên trong lòng mình con người đào hoa hàm chứa đầy lửa giận, "Cút ra đi."

Sắc mặt Kiều Từ Du trắng bệch, khi cô còn chưa kịp nói chuyện, một câu của Diêm Từ Diệp cơ hồ đánh cô rớt xuống địa ngục.

"Những người hôm nay trực, tự động đến Hình đường." Âm lạnh, Diêm Từ Diệp vẫn ôm An Nhiên sải bước rời đi.

Vài thủ hạ đang trực nghe đến hình đường, sắc mặt cũng căng thẳng, trong lòng từng hồi kêu khổ.

Nhà chính là cấm địa của môn chủ, người có thể bước vào nơi này cũng đều là lão nhân năm đó, từ sau khi Tần gia chết, chủ tịch liền bị phong tỏa, ngoại trừ môn chủ Diêm, không cho phép bất luận một người nào bước vào tào nhà này một bước.

Hôm nay lúc Kiều đường chủ tới, bọn họ cũng ngăn cản, chỉ là tính tình Kiều đường chủ, bọn họ làm sao có thể ngăn cản nổi? Xem ra trận da thịt khó này, bọn họ không tránh được rồi.

Kiều Từ Du nâng bước chân muốn theo Diêm Từ Diệp bước vào toà nhà, một lần nữa người đàn ông cường tráng được thay thế tiến lên ngăn cản đường đi của Kiều Từ Du, mặc dù trên mặt hiện lên ý lấy lòng, nhưng trong con ngươi hiện lên một mảnh đông lạnh:

"Kiều Đường chủ, đừng làm chúng tôi khó xử."

Kiều Từ Du oán hận nhìn người đàn ông cường tráng chắn ở trước mặt mình, con ngươi xoẹt qua một tia âm ngoan.

Vì cái gì một Tần Lam vừa mới đi, một Phó An Nhiên lại đến! Không ai có thể cướp đi môn chủ của cô, không ai!

Kiều Từ Du bỗng nhiên xoay người, chỉ là ánh mắt lưu lại kia, làm toan thân người đàn ông cường tráng phát lạnh.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi, trên giường quả thật trải tấm thảm bạc cô đã từng quen thuộc nhất, chỉ là khi cô nhìn thấy bóng dáng nằm úp sấp bên giường kia, vẻ mặt An Nhiên đột nhiên biến đổi!

"Anh muốn làm gì tôi?" Con ngươi sắc bén bắn thẳng đến trên người Diêm Từ Diệp, tiếng nói rét lạnh như băng thân thể hoá.

Bí hiểm, một loại dược vật bốc hơi vô sắc vô vị Tần môn nghiêm cứu ra, có thể làm người ta hôn mê trong năm giây ngắn ngủi, không có bất luận tác dụng phụ gì, chỉ như thuốc đông y, tay chân nhũn ra, toàn thân vô lực.

Tổng nháy mắt An Nhiên bước qua Diêm Từ Diệp, cô biết có chuyện xấu, quả nhiên rời khỏi nhà họ Tần mười một năm, rất nhiều chuyện đều đã quên.

Diêm Từ Diệp cầm một ly trà xanh mới pha từ trên bàn lên, hắn nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó giơ lên trước người An Nhiên, hắn cực kỳ an tĩnh nhìn An Nhiên, con ngươi đào hoa mang theo một tia ấm áp, trầm nhẹ nói:

"Gia, đây là mao tiên nhi mà người thích nhất, vừa mới căng mềm, ngài nếm thử, có phải hương vị năm đó ngài thích hay không."

Cổ họng An Nhiên khô khốc lợi hại, cô cũng không quản nhiều, tiếp nhận nước trà trong tay Diêm Từ Diệp, nhiệt độ vừa vặn, ngửa đầu uống vào, làm gì có nửa điểm phong phạm của Tần Lam năm đó?

Diêm Từ Diệp cũng không giận, tiếp nhận chén trong tay cô, đặt xuống, lập tức rút mấy tờ khăn giấy, cẩn thận lau sạch sẽ môi của cô, giọng nói của hắn vẫn trầm nhẹ như cũ:

"Gia, ngài xem, nơi này so với trước khi ngài rời đi có gì bất đồng không? Diêm Từ Diệp vẫn quỳ trên thảm trải sàn như cũ, nhìn An Nhiên.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, đã cảm thấy khung cảnh trước mắt rất quen thuộc, lại thêm Diêm Từ Diệp nói, cô liền có thể xác định, phòng này đã từng là phòng

ngủ của cô.

Bài trí bên trong giống y như mười một năm trước.

Trong lòng An Nhiên bật lên một tiếng cười lạnh, Diêm Tử Diệp, từ mười một năm trước cô đã bị hắn giết chết, hắn ở đây diễn kịch cho ai xem.

"Môn chủ Diêm, tôi khuyên anh tốt nhất hiện tại đưa tôi trở về." Nếu không, sẽ cho hắn dễ chịu.

Cô không nói câu kế tiếp, nhưng không có nghĩa là hắn nghe không hiểu.

Mặc kệ trong mắt hắn Phó An Nhiên cô có thân phận gì, hiện tại cô là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối trên dưới nhà họ Phó.

Sở dĩ Tàn môn có thể tồn tại mấy trăm năm, không chỉ bởi vì bọn họ có thể lực cường đại khó gỡ khắp toàn cầu, còn là vì Tàn môn không đối nghịch với quan viên Hạ Hoa.

Nhưng hiện tại Diêm Tử Diệp hành động như vậy, không thể không nói chính là công khai khiêu khích quyền thế của nhà họ Phó.

"Gia, ngài đây là đang lo lắng cho tôi sao?" Con người cuồng nhiệt của Diêm Tử Diệp làm An Nhiên quả thật muốn đánh hắn, nhưng mà thân thể lại vô lực, mặc dù bàn tay đã cử động được nhưng không có lực.

Khoé môi An Nhiên hiện lên một độ cong băng hàn, "Môn chủ Diêm..."

An Nhiên nói còn chưa nói xong, một tiếng nói vang lên:

"Môn chủ, người nhà họ Phó tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bảo bối của tôi!

Người nhà họ Phó tới rồi!

Năm chữ đơn giản làm độ cong khoẻ môi của Diêm Tử Diệp càng lúc càng rõ ràng, màu quang của hắn làm An Nhiên nhủ mi, "Gia, ngài xem, cạnh ngài luôn luôn có nhiều người gây phiền toái cho ngài như vậy. Ngài nghỉ ngơi trước một lát, tôi lập tức trở lại."

"Diêm Tử Diệp, mẹ nó anh có bệnh à." Cô sao lại nuôi dưỡng ra một kẻ điên như vậy? Năm đó cô nên để cho hắn đông chết ở Wall Street!

Bước chân chạy ra ngoài cửa Diêm Tử Diệp dừng một chút, hắn xoay người lại, cầm tay An Nhiên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên mu bàn tay của cô.

"Gia, tôi có bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng." Nội tâm đau nghiêm trọng.

Diêm Tử Diệp không dừng lại nửa bước, xoay bước đi ra ngoài.

An Nhiên nghe được tiếng cửa bị khoá lại, cô suyết chút nữa nở nụ cười.

Diêm Tử Diệp, thật tốt cho một cái Diêm Tử Diệp!

Bàn tay hướng về phía ngọc xanh trên vành tai, vừa kết nối thông, bên kia truyền đến giọng nói cấp bách của Tàn Vũ Triết.

"Gia, hiện tại ngài đang ở đâu? Sao tôi lại nghe nói ngài bị kẻ điên Siêm Tử Diệp bắt đi rồi hả? Nằm mơ, năm đó tôi đã nói, kẻ điên họ Diêm này không thể lưu lại, phải nhanh giải quyết một chút, gia ngài lại không nghe, hiện tại thì tốt rồi? Không chỉ giết Tàn gia năm đó, bây giờ còn có tâm tư động đến trên đầu ngài, tôi nói..."

"Bàn Đôn! Dẫn người vây quanh nhà chính cho tôi!" An Nhiên ngắt lời chứa đầy lửa giận của Tàn Vũ Triết bên kia, bình tĩnh nói.

Cô không biết người bên nhà họ Phó tới là ai, có lẽ trong lòng cô đã sớm có đáp án, nhưng hiện tại cô càng sợ người tới là Phó Quân Hoàng.

Hiện tại nhà họ Phó đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào nhà họ Phó, chờ nhà họ Phó bên này có chút tình huống, bọn họ sẽ làm một bản tố cáo. Nếu như Phó Quân Hoàng xử lý chuyện này không tốt, vậy nhà họ Phó nhất định sẽ bị chỉ trích.

Tàn Vũ Triết sừng sốt, lập tức vui vẻ nói, "Gia! Rốt cuộc ngài cũng giác ngộ rồi! Ngài biết không, Bàn Đôn tôi đã đợi lời này biết bao nhiêu năm! Xem

Bàn Đôn tôi làm sao thu phục hần! Để cho hần lên mặt! Từ mười một năm trước, trong tang lễ của Tần Lam, khi đó nếu không có người khác kịp ngăn trở, hần đã một phát giết chết Diêm Từ Diệp rồi.

Nghĩ đến, tang lễ mười một năm trước, thật đúng là giống như một hồi gió tanh mưa máu, tử thương vô số.

Tự nhiên, chuyện đó hần sẽ không nổ với An Nhiên, chuyện xảy ra lâu như vậy, lại nhắc tới, có thể không còn ý nghĩa gì rồi.

"Chỉ là để cậu dẫn người vây quanh bên này, không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận." Chuyện còn lại, chờ cô ra ngoài lại nói.

Nhất thời, tất cả tình cảm mãnh liệt của Tần Vũ Triết đều không thấy nữa.

"Được, tôi lập tức nghĩ cách cứu viện ngài! Gia, ngài cần phải chịu đựng!" Тут, Tần Vũ Triết tắt máy nghe, gọi điện thoại, gọi người thẳng đến nhà chính nhà họ Tần.

Tâm tư Diêm Từ Diệp đối với Tần gia, trong đó có Tần môn, không ai không biết? Trước đó mấy năm, bên người gia không hề thiếu đàn ông ái mộ, nhưng những người đàn ông đó đều vô có mất tích, rồi vô có chết thảm, cuối cùng bên người gia cũng chỉ còn lại một mình Diêm Từ Diệp.

Năm đó, đúng là Diêm Từ Diệp đối với hần địch ý sâu đậm, chỉ vì gia đi gần hần.

Thời điểm kia hần không chỉ một lần nói với Tần gia, chuyện giết Diêm Từ Diệp, lại đều bị gia bác bỏ.

Ở trong mắt Tần Lam, tuy Diêm Từ Diệp có chút điên cuồng, thủ đoạn có chút ngoan độc, nhưng năng lực của hần biểu hiện ra ngoài, đối với Tần môn mà nói, Diêm Từ Diệp tồn tại là một trung tâm. Ít nhất hần khôn làm ra chuyện gây bất lợi cho Tần môn.

Khi An Nhiên vừa bị Diêm Từ Diệp mang ra khỏi Ngân Dục, Sở An Tu có được tin tức, hần lập tức truyền tin xuống, cũng trong cùng một thời gian, tất cả thành viên Âm Bộ xuất động, tính cả người bên Vô Xá kia, cũng cùng chung xuất động rồi.

Tần môn, lại giả bất thiệ. Tiểu thư bọn họ làm sao có thể coa quan hệ với môn chủ Tần môn? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hiện tại bọn họ phải làm, chính là muốn đưa tiểu thư nhà mình bình an trở về.

Cũng cùng một thời điểm Tần Vũ Triết lên xe, khiêm tốn chạy băng băng chậm rãi dừng lại ở nhà chính nhà họ Tần, một đám người mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống, tất cả bọn họ đều đứng thẳng tắp, con người sắc bén, vừa thấy cũng biết, chủ nhân là người không dễ chọc.

Trước hết một người đàn ông toàn thân cô lãnh từ trên xe bước xuống, con người sâu như cổ đàm vô ý quét qua người khác, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy toàn thân rét lạnh, toàn thân hần cũng mặc tây trang màu đen, chỉ là khí tức so với những người phía sau hần mà nói, càng thêm lạnh.

"Gác trước cổng nhà họ Tần, người không liên quan, không được đi vào." Bốn người trông coi giữ cửa như lâm vào đại địch, nhóm người này bọn họ cũng chưa từng gặp qua, nhưng bọn họ vừa mới nhận được tin nói, những người này là người bên nhà họ Phó, chỉ là bọn họ không rõ, từ trước đến nay Tần môn họ không qua lại với quan viên, chứ đừng nói là nhà họ Phó đứng đầu quan viên.

"Chúng tôi là tới đón người." Một cô gái tóc ngắn đi ra, gương mặt bình thường mang theo nụ cười thân thiện, nhưng trong cặp mắt sắc bén chứa đầy âm hàn.

Đám đông đến bảo bối của lão đại bọn họ, động đến tiểu thư của bọn họ, quả thực muốn chết.

"Có thiệp mời không?" Nếu không có môn chủ lên tiếng, bọn họ không dám tùy tiện để người khác đi vào.

Ngay tại vừa mới không bao lâu trước, kiều Đường chủ tự tiện tiến vào chủ trách đều đã chịu trừng phạt, muốn bọn họ lại cho người đi vào đó chính là muốn bọn họ tìm đường chết.

"Thiệp mời a? Có, đương nhiên là có." Cô gái mỉm cười, lúc cô thò tay vào túi mò mẫm, tay cô mạnh mẽ lên trước, một quyền đánh vào trên người hần, lập tức hần quỵ xuống đất, quỳ gối nhắc chân đẩy mạnh một cái. Trong nháy mắt người đàn ông mất đi ý thức, ngất đi.

Còn lại ba người cũng không kịp trở tay, bọn họ cũng đã bị người của Phó Quân Hoàng giải quyết rồi.

Phó Quân Hoàng cứ như vậy dẫn theo người, công khai bước vào nhà chính nhà họ Tần mà trong vòng mười một năm qua chưa từng có người lại nào bước vào.

"A, trong nhà này, thật đúng là một người cũng không có a." Đứng ở phía sau Phó Quân hoàng một người đàn ông chắc chắn nói, "Diêm Từ Diệp này thật đúng là yên tâm, không sợ người khác ném quả bom vào nổ chết hần."

"Nhưng mà cơ quan trong nhà này, thật đúng là không ít a." Giọng nói của cô gái lạnh lùng vang lên phía sau người đàn ông, tầm mắt của cô ta lạc vào trong sân mọi khắp ngõ ngách, những góc sáng sửa che kín các cơ quan muốn mạng người, chỉ cần hơi chút không chú ý, đạp xuống, mạng này sợ sẽ khôn còn.

Bọn họ đã thật lâu không cùng lão đại r ngoài làm việc, không nghĩ tới bây giờ thật ra cứu người, lại còn xông thẳng vào Tần Môn, chuyện này, thật đúng là làm không sai.

Cô gái này và người đàn ông kia là lúc trước cùng trốn từ trong động kia ra, sau khi trốn ra, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh Phó Quân Hoàng, chỉ là bọn họ vẫn chưa gia nhập vào bộ đội, mà chính mình thành lập một đoàn lính đánh thuê không lớn.

"Phó thiếu, các người không mời mà đến như vậy, không tốt đi?" Giọng nói âm nhu từ từ vang lên, mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy người đàn ông đeo bao tay màu trắng đứng ở trong đại sảnh, thờ ơ nhìn bọn họ.

"Tôi tới đón thứ của tôi, bảo bối." Tầm mắt băng hàn của Phó Quân Hoàng bắn thẳng đến trên người Diêm Tử Diệp, "Của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Muốn chết!

Về mặt Diêm Tử Diệp chưa từng có chút thay đổi, hần bước đi tao nhã đi tới, cặp mắt trong veo mà con ngươi lạnh lùng kia, chứa đầy sát ý quét qua.

Một lần nữa đeo bao tay lên, ánh mắt chuyên chú nhìn bao tay, giọng nói của hần trong veo mà lạnh lùng mà lại nguy hiểm:

"Tôi nghĩ Phó thiếu tìm sai chỗ rồi, nơi này không có thứ thuộc về ngài, mời trở về đi."

Mấy người theo Phó Quân Hoàng vào mảy đồng thời căng thẳng, năng lực trọn mắt nói lời bịa đặt của Diêm Tử Diệp, quả nhiên tuyệt đối lợi hại.

"Môn chủ Diêm, chúng tôi biết tiểu thư nhà chúng tôi là bị ngài mang đi làm khách, đúng là thật không khéo, hôm nay lão gia tử có việc gấp tìm tiểu thư, ngài nói..." Đem Vô Danh, cũng là cô gái trên mặt ang theo tươi cười lúc trước, dịu đi nói, chỉ là lời của cô còn chưa nói hết, Diêm Tử Diệp đã trực tiếp ngắt lời của cô.

"Tiểu thư các người?" Ánh mắt Diêm Tử Diệp bất biến, tiếp tục cẩn thận quan sát bao tay của mình, gia có bệnh thích sạch sẽ, cái bao tay không thể bị ô uế, nếu không gia sẽ mất hứng, "Phó tướng quân, ngài mang theo người xông vào nhà của ta, không sợ tôi kiện ngài tội tự xông vào nhà dân?"

Tất cả những người quấy rầy hần và gia, đều đáng chết!

Con ngươi của Phó Quân Hoàng chứa đầy băng hàn đủ để giết người.

"Giao ra đây." Giọng nói của Phó Quân Hoàng máy móc mà băng lãnh, "Thả người."

Chỉ cần giao bảo bối của anh ra, anh có thể suy nghĩ cho hần một con đường sống, chỉ cần bảo bối của anh không có việc gì.

"Phó Quân Hoàng, hình như ngài đã quên, hiện tại ngài đang ở trên địa bàn của tôi." Thế cục bây giờ với anh mà nói là hoàn toàn bất lực, anh tựa không hề lo lắng chuyện này, "Tôi sợ dĩ không so đo những năm gần đây ngài chiếm lấy người của tôi, cũng là vì tôi cảm tạ ngài những năm gần đây chăm sóc người của tôi, hiện tại ngài lạ tới."

Người của tôi.

Ba chữ đơn giản làm toàn thân Phó Quân Hoàng đột nhiên lạnh lùng.

Vốn Đem Vô Danh đứng ở bên người anh cùng hợp tác với cô lui về phía sau một bước, cùng một thời gian về mặt căng thẳng.

Lão Đại đang nổi giận, lửa giận của anh, không người có thể phá.

"Của tôi!" Giọng nói khô khốc chứa vô tận băng hàn, con ngươi thâm thúy không hề chớp mắt nhìn trên người Diêm Tử Diệp, "Nhớ kỹ, Phó An Nhiên, là của tôi! Mặc kệ trước đây hay là hiện tại, cô ấy, đều đã là của tôi!"

"Làm sao có thể a? Ngài không biết, cô ấy..."

Lời của hần còn chưa nói xong, Phó Quân Hoàng đã thần tốc lắt mình, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đem Vô Danh, lắt mình đến trước người Diêm Tử Diệp, một tay kẹp cổ Diêm Tử Diệp, trên gương mặt cương nghị, hàm chứa vô tận sát ý:

"Muốn chết!" Cô chỉ có thể là của anh, không ai có thể cướp đoạt với anh!

Biểu tình của Diêm Tử Diệp cực kì khó coi, cảm giác hít thở không thông làm sắc mặt hần nháy mắt đỏ lên, đúng là mặc dù là như vậy, nhưng con ngươi của hần không có tí ti e ngại, hần nhìn Phó Quân Hoàng như thế, khả khả cười lớn.

"Anh... Đang sợ hãi... Sợ hãi... Liên đại biểu, anh có biết đại biểu, cô ấy, không phải là của anh..."

Đêm Vô Danh có chút lo lắng muốn lên trước, cô sợ hãi lão Đại một phút tức giận, trực tiếp giải quyết Diêm Từ Diệp. diêm từ diệp.

Diêm Từ Diệp chết mà nói, hắc đạo sẽ đại loạn, đến lúc đó phía trên trách tội xuống, không chừng là lão Đại chịu tội, ngay cả nhà họ Phó cũng phải chịu liên lụy, Diêm Từ Diệp, bây giờ còn chưa thể chết được, ít nhất, không thể chết ở trong tay lão đại.

Đêm Vô Danh còn chưa tiến lên, đã bị người đàn ông bên cạnh ngăn cản, lão Đại làm việc, từ trước đến nay đều đã có chừng mực.

Trong lòng Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia cảm giác quái dị, loại cảm giác này làm anh bỗng nhiên buông tay, một tay ném Diêm Từ Diệp văng ra xa, Diêm Từ Diệp vẫn chưa té lộn trên đất, hắc mụon lực chống đỡ thân thể chính mình, hắc chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ cổ của mình, sau khi ho khan vài tiếng, hắc cười càng lúc càng quái dị.

"Anh xem, anh đang sợ hãi."

Quả đấm của Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt, cũng ngay lúc anh muốn vung quả đấm, một giọng nói rõ ràng vang lên - -

"Sợ hãi đại gia mày!" Chỉ thấy Tần Vũ Triết tay cầm hai súng, thẳng hướng tiến vào, hắc về mặt dữ tợn đi vào.

Giờ súng lên, lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, hai súng trực tiếp nhắm vào mi tâm và trái tim Diêm Từ Diệp, chỉ thấy Tần Vũ Triết nổi giận nói:

"Diêm Từ Diệp, giả điên cũng không cần kéo Tần môn xuống nước cùng! Con mẹ nó, tại ngươi Bàn gia gia ngươi xằng bậy? Như thế nào? Sau khi giết chết Tần gia, còn muốn cho người san bằng nhà họ Tần hả? Diêm Từ Diệp, hiện tại Bàn gia tao sẽ nói cho mày biết, nếu mày dám phá hoại nơi này một chút nào, ông nội Bàn đây sẽ giết chết mày!"

Hồ hấp của Tần Vũ Triết hơi chút nặng nề, đang ngơ ngác của hắc tuy so với người bình thường thì lớn hơn nhiều, nhưng bước chân của hắc lại thập phần nhẹ nhàng, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, đây là người luyện võ.

Tần Vũ Triết dẫn theo người đuổi tới bên này, nhìn ngoài cửa lớn nhà họ Tần và những người đứng bên ngoài đó, trong lòng hắc nhất thời hồi hộp một chút, hiển nhiên, người bên nhà họ Phó nhanh hơn hắc một bước.

Chỉ là kỳ quái, những người đó vẫn chưa ngăn cản hắc, sau khi để người còn lại trực tiếp vây quanh nhà họ Tần, hắc dẫn theo vài người anh em, trực tiếp liền vọt vào.

Trong con ngơ của Diêm Từ Diệp xoẹt qua ý cười không thể nhận ra, "Bàn Đôn, mày vẫn đến đây." Đúng rồi, gia ở trong này, hắc đương nhiên là muốn tới nơi này.

Chỉ là vì cái gì, vì cái gì gia tình nguyện nhận Tần Vũ Triết, cũng không nói cho hắc, cô còn sống à?

Tần Vũ Triết thần tình dữ tợn trực tiếp kéo lại bảo hiểm, "Diêm Từ Diệp, con mẹ nó ở trong này chơi chiêu này, lão tử nhận được tin tức nói người nhà họ Phó vây quanh nhà chính nhà họ Tần, lão tử liền biết là bạch nhãn lang mày làm! Mẹ nó còn không bỏ bớt tâm? Gia đã chết mười một năm, mày...."

"Ngậm miệng!" Giọng nói trầm thấp chứa đầy uy hiếp, vô tình con ngơ chứa đầy giận dữ, "Nếu mày còn dám nói chữ kia, tao sẽ giết mày."

Phó Quân Hoàng về mặt lạnh lẽo nhìn Tần Vũ Triết, cũng không ở lại bao lâu, nhân cơ hội rời đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng vẫn ở trạng thái buộc chặt, sau khi anh liếc mắt ra hiệu với hai người bên cạnh, lặng yên rời khỏi đại sảnh.

"Như thế nào? Chuyện năm đó mày quên rồi sao?" Tần Vũ Triết trực tiếp để súng trên trán Diêm Từ Diệp, hắc thấp hơn Diêm Từ Diệp nửa cái đầu, nhưng khí thế cũng không thua một phân, "Mười một năm trước, là mày giết gia đúng chứ? A, ở trước mặt lão tử gia bộ làm người tốt, con bà nó, nếu không bởi vì gia, ngơ sớm con mẹ nó đông chết, nhưng mà mày hỏi báo gia cái gì? Mẹ nó để cho gia chết ngay cả tử thi cũng không còn."

Vốn Tần Vũ Triết chỉ muốn diễn trò, nhưng khi nói đến chuyện mười một năm trước, tất cả cảm xúc đã bay tới thò gian kia, trong mắt rung rung, cảm xúc kích động, ngay cả để trên cò súng cũng đã run run.

Con ngơ của Diêm Từ Diệp nhìn trên người Tần Vũ Triết, con ngơ của hắc không có tí ti dao động, chỉ khi Tần Vũ Triết hỏi hắc có phải giết Tần Gia không, con ngơ của hắc hơi dao động.

Oanh - -

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên truyền đến.

Diêm Từ Diệp và Tần Vũ Triết đồng thời súng sọt.

Gia!

Trong nháy mắt con ngơ của Diêm Từ Diệp trở nên cuồng nhiệt! Thêm vào đó, chính là nguy hiểm!

Lúc Tần Vũ Triết còn chưa phản ứng kịp, Diêm Từ Diệp đã lắc mình một cái, chân cực kì có tính kĩ sảo đạp lên đùi Tần Vũ Triết một cái, Tần Vũ Triết lao đảo một cái, Ngay sau đó nửa quỳ ở trên mặt đất!

Ngay lúc Tần Vũ Triết té xuống, thân thể Diêm Từ Diệp đã chạy ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Không sợ, anh ở đây

Đêm Vô Danh thấy vậy, vội vàng lắc mình, nhưng mà cô ta vẫn chưa kịp ngăn Diêm Từ Diệp lại, trong nháy mắt khi cô muốn ngăn cản Diêm Từ Diệp lại, một cây súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của cô ta!

Đêm Vô Danh nhất thời cả kinh, vội vàng lắc mình!

Cũng trong nháy mắt lắc mình, đạn xoẹt qua trên mặt của cô ta! Tức khắc, trên gương mặt cô ta truyền đến một trận nóng bỏng đau đớn.

Mà cũng trong giây lát đó, Diêm Từ Diệp đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ! !

Mặt khác một bên, khi Tần Vũ Triết dùng súng chỉ vào Diêm Từ Diệp, Phó Quân Hoàng đã tới lầu ba biệt thự, anh cũng không có quá nhiều thời gian, rất nhanh đã tìm được phòng của An Nhiên.

An Nhiên toàn thân vô lực nằm ở trên giường, trong phòng cách âm hiệu quả vô cùng tốt, cô không nghe được âm thanh bên ngoài, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ là xuyên thấu qua tai nghe, cô biết Bàn Đôn đã đến đây, chỉ là Phó Quân Hoàng đã đến chưa, cô không biết.

Tần Vũ Triết tới, nhưng hắn không có bất kì lý do gì để dẫn cô đi, thậm chí, cách làm của hắn sẽ chỉ làm kẻ điên Diêm Từ Diệp hoài nghi thân phận của cô.

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên, đáy lòng An Nhiên hồi hộp, trong lòng nảy lên cổ cảm giác lạ, thúc đại não của cô còn chưa kịp phản ứng, cô đã hô lên:

"Lão Suất Ca, có phải anh không?"

"Không sợ." Tiếng nói của Phó Quân Hoàng từ ngoài cửa truyền vào, tiếng nói của anh khô khốc mà buộc chặt, giống như đang cực kì nhẫn nại cái gì.

Lòng An Nhiên lập tức bình lặng.

Cô chưa từng ý lại vào người khác như vậy?

Cô làm Tần Lam, sống 35 năm. Trong vòng ba mươi lăm năm cô chưa từng một ngày ý lại vào người khác, thậm chí một người tín nhiệm bên cạnh cũng không có. Cô một mình một người gánh vác 35 năm, chưa có lúc nào thử qua cảm giác ý lại người khác, cô không hề biết, trong vòng 35 năm kia, cuộc sống có bao nhiêu một mới.

Trong mười một năm cô trọng sinh, bên người luôn luôn có một người che chở đầy đủ cho cô, luôn có một người làm trước cô một bước chuẩn bị tốt mọi chuyện cho cô, luôn luôn có một người ở bên người cô yên lặng trả giá, anh ở bên cạnh cô cảm giác rất tốt, có thể, đây chính là thích trọng miệng mọi người vẫn nói.

Cô thích người đàn ông ngoài cửa kia.

Tâm, ở trong khoảnh khắc yên tĩnh trở lại.

Chỉ cần có người đàn ông kia ở bên người cô, cô chỉ cần yên lặng chờ đợi là được. Cô, tin anh.

An Nhiên biết cửa phòng ngủ này khó mở như thế nào, cho dù để cho thợ mở khoá giỏi nhất trên thế giới này mở, cũng chưa nhất định có thể mở ra, ổ khoá này là năm đó Diêm Từ Diệp làm để nhốt cô, cố ý làm ra phòng ngừa cô chạy trốn, là có một không hai trên thế giới.

Chỉ cần cô cho Phó Quân Hoàng thời gian, Phó Quân Hoàng có năng lực mở cửa, nhưng anh không muốn lãng phí nhiều thời gian ở trong này, từ trong lòng ngực lấy ra một thứ giống kẹo cao su, anh thuận thực dính nó trên cánh cửa,, sau khi để An Nhiên rời xa cửa, anh nghiêng người bịt tai.

Cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng lắc mình, một tiếng ầm ầm phá huỷ vang lên!

"Kẹo cao su" kia là loại bom chuyên môn dùng cho phá hoại nhỏ, nhìn như nhỏ, nhưng là uy lực lại lớn kinh người.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đá văng cánh cửa kia, cửa mở ra, xoay bước lên trước, khi anh nhìn thấy cô gái vô lực nằm trên giường, nhất thời con người hiện ra một mảnh sát ý nồng đậm.

"Lão Suất Ca." An Nhiên muốn cười với Phó Quân Hoàng, những sắc mặt Phó Quân Hoàng quá dọa người, bất giác ý cười trên môi cô cũng không duy chỉ được rồi.

Phó Quân Hoàng không nói gì, cúi người xuống, một tay ôm An Nhiên vào lòng mình, lập tức ôm kiểu ôn công chứa pom cô ra ngoài.

An Nhiên không biết tình huống bên ngoài, nhưng nếu Phó Quân Hoàng có thể công khai tiến vào ôm cô ra ngoài, như vậy hẳn là đã không chế được Diêm Từ Diệp.

Nhưng mà, khi Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên đi tới cửa, một tiếng súng đột nhiên vang lên....

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên nhanh chóng lắc mình, khăn trương che chở cô ở trước ngực, đạn cũng liên tục bay qua đầu Phó Quân Hoàng!

"Thả cô ấy xuống." Con người Diêm Từ Diệp lạnh lẽo, tay đeo bao tay trắng nắm một cái súng lục đen nhánh" Cô ấy không thuộc về mày."

Phó Quân Hoàng vẫn chưa nhìn về phía Diêm Từ Diệp, anh tinh tế kiểm tra An Nhiên ở trong lòng mình, con người chứa đầy lo lắng.

An Nhiên cười nhạt, có chút cật lực dơ tay xoa đôi má lãnh ngạnh của anh, "Em không sao, không cần lo lắng."

- - ầm!

Ngay sau đó lại là một tiếng súng vang lên!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên lắc mình đến phía sau cửa, khí tức có chút trầm trọng.

"Phó thiếu, đừng để tôi phải nói lại lần nữa." Giọng nói của Diêm Từ Diệp chứa một chút điên cuồng, "Cô ấy là của tôi, Phó Quân Hoàng anh nhớ kỹ, người anh ôm trong lòng, là người phụ nữ của tôi!"

Nháy mắt Phó Quân Hoàng nổi giận, tay ôm An Nhiên bỗng nhiên nắm chặt, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, Phó Quân Hoàng đã ôm cô thần tốc lắc mình, lập tức anh rút từ bên hông ra một cây súng, thần tốc hướng về phía Diêm Từ Diệp nã một phát súng!

Cùng thời gian lúc Phó Quân Hoàng nổ súng vào Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp cũng đồng dạng nổ súng về phía Phó Quân Hoàng!

Hai tiếng súng đồng thời vang lên!

Diêm Từ Diệp lắc mình đứng lúc, hần kẻ sát trên mặt tường, con người điên cuồng không giảm trái lại còn tăng, hần hướng về phía Phó Quân Hoàng đang ôm An nhiên né tránh cuồng nộ hô lên:

"Gia, ngài vì cái gì luôn luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi? Tôi ngoan ngoãn phục tùng ngài, tôi chỉ muốn ngài dừng lại nghỉ ngơi một chút, vì sao ngài liên biến mất? Gia, ngài có gì bất mãn đối với tôi! Tôi có thể thay đổi, vì cái gì ngài luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi!"

Trong tiếng nói phần nọ chứa đầy hận ý cùng thối ngộc khổ không nói thành lời, hần giờ súng về phía bọn họ, hần lớn tiếng gầm thét:

"Vì cái gì vì cái gì vì cái gì!"

Bang bang ầm - -

Phó Quân Hoàng trực tiếp che chở Cho An Nhiên trước ngực bản thân, hô hấp của anh không chút hỗn loạn, con người của anh chỉ tồn tại một mình An Nhiên, tay anh lần lượt trấn an cô, giọng nói của anh máy móc mà lại ôn nhu, anh ở bên tai cô nói nhỏ:

"Không sợ, không sợ, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em."

Bên tai truyền đến từng đợt tiếng súng, nhưng trong lòng An Nhiên lại một mảnh yên lặng, cô ở trong lòng anh rụt rụt thân thể, khóe môi mang theo độ cong nhàn nhạt, hai tay quàng trên eo của anh, nói nhỏ:

"Em biết. Em không sợ."

"Ôm chặt anh." Phó Quân Hoàng nói nhỏ bên tai cô, An Nhiên làm theo anh nói, ôm chặt anh.

Cũng ngay lúc cô ôm chặt anh, Phó Quân Hoàng đứng dậy, hống súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm Diêm Từ Diệp!

Đang chuẩn bị đối đạn Diêm Từ Diệp hơi ngừng lại, gương mặt âm nhu lập tức chứa một tia tươi cười quái dị, "Phó Quân Hoàng, anh không giết được tôi."

Bằng - -

Đạn ghim vào vai Diêm Từ Diệp!

Bước chân Diêm Từ Diệp lui lại mấy bước, đau đớn làm sắc mặt hắn hơi trắng, nhưng ý cười trên mặt biến mất, lúc hắn còn muốn nói gì đó, một tiếng chuông điện thoại di động nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, mà phối hợp tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: Diêm Từ Diệp, cắt.

An Nhiên đột nhiên cả kinh, giọng nói kia cô hẳn không nghe lầm, đó là giọng nói của cô.

Diêm Từ Diệp cũng không để ý tới đau đớn trên vai, hắn nhận điện thoại, sau khi nghe người ở đầu bên kia nói vài câu, sắc mặt của hắn nhất thời trở nên tái mét!

Hắn không liếc mắt nhìn An Nhiên một cái, bắng bó bả vai, sắc mặt trắng bệch chạy ra ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hoảng sợ của anh

Phó Quân Hoàng cũng không dẫn An Nhiên về nhà chính nhà họ Phó, mà anh ôm cô đến một nhà trọ bên ngoài của anh.

Trong nhà trọ bài trí cực kỳ ngăn gọn, nhưng là sắc điệu ấm áp hiếm có.

Ngẫu nhiên An Nhiên và Phó Quân có đến chỗ này ở một thời gian ngắn, trong nhà trọ chỉ có mùi vị của hai người, không có người thứ ba.

Phó Quân Hoàng cẩn thận đặt An Nhiên lên trên giường, sắc mặt anh đông lạnh, từ khi rời khỏi nhà họ Tần, một câu anh cũng không nói với cô, cứ như thể ôn cô thẳng đến đây.

Tay An Nhiên muốn giữ chặt anh, nhưng Phó Quân Hoàng đứng dậy quá nhanh, cô vẫn chưa kịp chạm vào anh, anh cũng đã đi ra cửa rồi.

Nháy mắt khi cửa bị đóng, An Nhiên cảm thấy tâm mình vang lên một tiếng hồi hộp.

An Nhiên liền nằm ở trên giường, tầm mắt lạc trên cánh cửa phòng đóng chặt kia, giống như cô đang chờ đợi cái gì, ngay lúc cô đang muốn bỏ cuộc, của bị người bên ngoài đẩy ra, trong tay Phó Quân Hoàng cầm một ly nước trắng.

Anh để ly nước lên trên bàn cạnh đầu giường, anh nâng cô dậy, để cô dựa vào trong lòng anh, trong tay cầm một viên thuốc bỏ vào trong miệng cô, lại cho cô uống nước, nán lại cho tới khi cô ửngpng xong, anh lại đặt cô xuống, để cô nằm xuống.

An Nhiên nhận ra viên thuốc kia, là giải dược chế ra nhằm vào bí hiểm của nhà họ Tần, cô không hỏi anh vì sao biết cô bị hạ dược gì, trong tay còn có giải dược, cô không nghĩ muốn hỏi nhiều, cô chỉ muốn biết, khi nào thì anh mới không tức giận nữa.

Khoảng cách anh tức giận cô, thật sự đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Đó là chuyện từ tám năm trước, khi anh hôn mê tỉnh lại, anh không ôm cô an ủi cô, anh chỉ yên lặng nhìn cô.

Khi đó anh một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến cuối cùng, cô nhìn anh cười, cô nói cho anh, cô không có việc gì, anh bảo vệ cô, đôi mắt anh tỉnh mới hơi buông lỏng.

Anh đang tự trách.

Cô biết.

Phó Quân Hoàng ngồi an vị trên giường, con ngươi thâm thúy nhìn sắc mặt trắng xanh của An Nhiên, tay để ở trên đùi nắm chặt thành quyền, khí tức toàn thân chuyển lạnh.

"Em không sao, chỉ là thân thể có chút vô lực mà thôi." Tay An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng, nhưng cô còn chưa chạm đến anh, anh đã rời tay đi.

An Nhiên cật lực ngồi dậy tới, cô nhích lại gần người Phó Quân Hoàng, nhưng sau khi uống thuốc, cơ thể càng vô lực, cô cười khổ với anh:

"Lão Suất Ca..."

Con ngươi sâu thẳm xét qua một tia cảm xúc, cơ thể cứng ngắc dựa vào cô, nháy mắt khi anh dán vào cô, An Nhiên rúc cổ người vào trong lòng anh, chôn đầu của mình trên ngực anh, thờ dài.

"Lão Suất Ca, anh xem, em không sao, em rất tốt, anh không cần im lặng với em, em..." Em sợ hãi.

Nhiều buồn cười, năm đó Tần gia uy hiếp tám phương bây giờ lại vì một người không nói lời nào mà cảm thấy sợ hãi.

Cô lo lắng, anh sẽ giống như năm đó, đi vào ngõ cụt không ra được.

Hai tay vòng trên người cô hơi buộc chặt, gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn lạnh nganh, lúc này mới hơi hơi có chút buông lỏng, anh vùi mặt mình trên cổ của cô, hô hấp nóng bỏng phun trên da thịt trần trụi của cô, giọng nói của anh khàn khàn mà khô khốc:

"Về sau từ bỏ."

"Uh! ờ, hẳn không rồi." An Nhiên cười nhạt trong lòng anh, "Lão Suất Ca, cùng em ngủ một lát đi, em mệt mỏi." Toàn thân vô lực làm cô một câu cũng không muốn nói.

"Được." Anh lại đặt cô xuống, sau khi cởi áo khoác, anh lên giường, ôm cô vào trong ngực mình, kê sát cô trên lồng ngực mình, cầm tuấn đặt để trên đỉnh đầu của cô, con ngươi khép hờ, hô hấp trầm ổn.

Trời chiều quang huy xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, ánh sáng màu cam chiếu vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường lớn, có vẻ đặc biệt ấm áp.

Mặt khác một bên.

Tần Vũ Triết đang ngồi ở trong xe, về mặt âm trầm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Tại nhà họ Tần, Sau khi nhìn về mặt trắng bệch của Diêm Tử Diệp chạy đến, hẳn hai lời chưa nói, cảm giải được trong tay ném cho cô gái trúng đạn, cảm theo súng chạy đi.

Người ngoài cửa không dám ngăn cản Diêm Tử Diệp, đến lúc đuổi theo hẳn, Diêm Tử Diệp đã chạy xa một đoạn đường, hẳn chưa nói hai lời, trực tiếp lái xe đuổi theo.

Nhưng là, hẳn đúng là vẫn cho truy tìm rồi.

Diêm Tử Diệp nơi đó, có quý.

Vùng ngoại thành Đế Đô, trong một thôn xóm, có một tòa biệt thự ba tầng, không ai biết chủ nhân biệt thự kia là ai, cư dân nơi này chỉ có thể ngẫu nhiên thấy có người từ nơi này ra ngoài, nhưng cũng chưa từng thấy qua chủ nhân toà biệt thự này

Một chiếc xe cao cấp có rèm che thẳng hướng quá lại, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người dừng trước cửa toà biệt thự, chỉ thấy người đàn ông tuấn mỹ cả người mặc tây trang màu đen, tay đeo bao tay màu trắng về mặt bằng hàn từ trên xe bước xuống, cửa xe cũng đã đóng, người cũng đã tiến vào biệt thự rồi.

Kẻ có tiền cũng không sợ người khác trộm xe đi.

Nhóm người thôn dân nhìn nhin không được bấu môi.

Diêm Tử Diệp mới vừa tiến vào cửa chính, vài người đàn ông ngoại quốc mặc áo dài trắng đã đi tới, trong đó còn có người phụ nữ trung niên sắc mặt lo lắng.

"Môn chủ, vừa rồi cơ năng thân thể MH7 đột nhiên bắt đầu giảm xuống, khí quan bắt đầu khô kiệt, nhưng chúng tôi..." Người phụ nữ trung niên cảm báo cáo trong tay, về mặt ngưng trọng nhìn Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp cũng không để ý người phụ nữ trung niên, hẳn bước nhanh đi lên lầu, khi hẳn đẩy cánh cửa phòng trên lầu ba ra, trong nháy mắt về mặt nhu hoà xuống, hẳn chạy đến chiếc giường lớn, sau đó hài đầu gối chập rây quỳ trên tấm thảm mềm mại.

Giường lớn không hề giống như trong tưởng tượng của chúng ta, tấm chăn che lại dụng cụ đang hoạt động.

Ở trên giường kia, Chất lỏng màu đỏ cùng với dòng nước màu xanh chảy xuống, mà ngay trên "giường", một cô gái đang nằm, cô nhắm chặt mắt, nếu không phải trên người cô cắm đầy các ống dụng cụ, nhìn cô sẽ giống như một người ngủ say.

Phòng bày đầy đủ các loại dụng cụ, nơi này hoàn toàn không giống phòng ngủ thông thường, mà giống như phòng bệnh.

Dụng cụ nơi này có thể nói là tiên tiến nhất trên thế giới, không có dụng cụ hoàn hảo nào có thể đánh đồng với nơi này.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp ở trên người cô gái bởi hồi chuyển động qua lại, cuối cùng tầm mắt của hẳn dừng trên khuôn mặt quen thuộc đến tận xương, tay hẳn có chút run rẩy vỗ về gương mặt được ngăn cách bởi tấm thủy tinh, con ngươi của hẳn cực kì dịu dàng, hẳn dán lên thủy tinh không biết đang nói gì đó, chỉ có thể mơ hồ nghe được:

"... Không cho phép... Anh làm sao có thể..... Để em rời đi..."

"Môn chủ, hiện tại tất cả đều đã ổn định, thật xin lỗi, lúc ấy chúng tôi quá kinh hoàng, cho nên mới kêu người gọi điện thoại cho ngài." người phụ nữ trung niên báo cáo, đứng ở ngoài cửa, về mặt ấy này nhìn Diêm Từ Diệp quỳ trên sàn nhà.

Hai tay Diêm Từ Diệp khoác lên thuy tĩnh, con người dịu dàng, "Không có việc gì là tốt rồi."

Người phụ nữ trung niên có chút lo lắng liếc mắt nhìn Diêm Từ Diệp một cái, sau cùng, vẫn là lựa chọn ra ngoài.

Lúc này, vẫn lại là không cần quấy rầy môn chủ là tốt.

Sau khi cửa bị đóng lại, Diêm Từ Diệp an tĩnh nhìn cô gái nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, giọng nói của hắn chứa đầy điên cuồng: "Gia, chờ một chút, chờ một chút, anh có thể đợi cho em tỉnh lại rồi...."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Người là của ta

Trong mấy ngày kế tiếp, Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều không trở lại nhà cũ của nhà họ Phó, lấy cớ với lão gia tử là muốn ở bên ngoài một thời gian ngắn.

Trước đây, trong một năm An Nhiên và Phó Quân có sẽ có mấy tháng trụ ở nơi đó, lão gia tử cũng không có nghĩ nhiều, cũng liền đồng ý.

Dược tính bí hiểm rất lớn, mặc dù An Nhiên đã uống giải được, cơ thể vẫn bủn rủn hai ngày, đến ngày thứ ba, mới có thể xuống giường đi lại.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa đi vào, trong tay còn bưng một chén cháo nóng, xem ra cực kì hấp dẫn, có vẻ ăn rất ngon.

Đề chén cháo nhỏ lên bàn trà, nhìn An Nhiên muốn xuống giường, mày nhíu lại, anh bước nhanh lên trước, lập tức một tay ôm lấy cô vào trong lòng mình, ôm cô lên, xoay người, chính mình ngồi trên giường, mà cô ngồi ở trên chân mình.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Phó Quân Hoàng, nhưng khi tầm mắt của cô nhìn thấy lỗ tai đỏ ửng kia, trong lòng tràn ra một tiếng cười cuồng giả.

Trong mấy ngày nay, Phó Quân Hoàng không đến bộ đội, vẫn ở trong nhà trọ chiếu cố cô, mặc kệ cô nói cái gì, anh đều kiên nhẫn nghe, nhưng anh cũng chủ nghe mà thôi, như nghe như không, An Nhiên cũng không biết.

Nghe được tiếng cười, tay bưng cháo hơi dừng lại, Phó Quân Hoàng điều chỉnh lại dáng ngồi của An Nhiên, thuận tiện để cô ngồi thoải mái chút, lập tức thổi chén cháo ấm áp đưa tới môi cô, con người gắt gao nhìn chằm chằm cô.

An Nhiên cười nhẹ, tay muốn tiếp nhận bát cháo, "Lão Suất Ca, hiện tại em đã mười lăm tuổi, không phải năm tuổi, không cần thiết..."

Lời của cô còn chưa nói hết, thìa ở bên môi lại tiến sát môi cô hơn, An Nhiên thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Phó Quân Hoàng kiên trì muốn uy cô.

Anh giống như một đứa trẻ chờ đợi được khen ngợi, có chút thẹn thùng lại có chút đáng yêu.

An Nhiên mở miệng, miếng cháo hoà tan trong miệng, sền sệt mà lại thơm ngát, uống rất ngon.

"Ăn rất ngon." Giọng nói của An Nhiên cực kì dịu dàng, đến ngay cả con người cũng dần mềm mại.

Về mặt vẫn căng thẳng của Phó Quân Hoàng lập tức dần ra, tuy đây không phải là lần đầu tiên hầm cháo cho bảo bối của anh, nhưng anh vẫn khăn trương muốn chết.

Anh uy, cô ăn.

Hai người phối hợp cực kỳ tốt.

Khí Phó An Nhiên nuốt miếng cháo cuối cùng vào trong miệng, tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên đôi môi hồng nhuận của cô, hầu hết hơi hơi bắt đầu chuyển động.

Tầm mắt nóng bỏng của Phó Quân Hoàng làm An Nhiên hơi giật mình, "Lão Soái..." Còn chưa nói dứt lời, đã bị Phó Quân Hoàng hoá thân thành sói hoàn toàn ăn vằm trong miệng.

Nụ hôn của anh trước sau như một không có bất kì kĩ xảo, vội vàng mà điên cuồng, nhưng mặc dù là như vậy, lực đạo của anh không chế vô cùng tốt,

anh không có tưởng qua cô, nhưng nụ hôn lại điên cuồng hạ xuống.

Sau khi An Nhiên hết giật mình, hai tay cô quàng lên cổ Phó Quân Hoàng, cô tiếp nhận nụ hôn của anh, trong nụ hôn của hắn để lộ của hắn vội vàng xao động cùng bất an, của nàng nụ hôn lần lượt kiên nhẫn trấn an hắn.

Mãi đến hai người đều đã thở hồng hộc hậu, anh mới buông cô ra, găt gao ôm cô vào trong ngực, cầm để trên đỉnh đầu cô, trầm trọng thở hào hển.

"Em là của anh." Bỗng nhiên trong lúc đó, Phó Quân Hoàng ở trên đỉnh đầu cô, nặng nề nói ra những lời này.

An Nhiên hơi kinh ngạc, ngẩng đầu.

Trong mấy ngày nay, mặc dù Phó Quân Hoàng cẩn thận chiều cố cô, nhưng anh rất ít nói chuyện với cô, cô biết anh vẫn đang có chút áp lực gì đó, cô không hỏi, anh cũng không nói.

Không nghĩ tới, sự tình này kìm nén năm ngày, anh mới rầu rĩ nói ra.

Anh bởi vì những lời nói của Diệp Từ Diệp mà tức giận.

Thấy An Nhiên không trả lời, chỉ nhìn anh, mày của Phó Quân Hoàng càng nhíu lại, anh ôm cô thật chặt, con ngươi găt gao nhìn cô, gần từng chữ nói:

"Phó An Nhiên, em là của anh, là của Phó Quân Hoàng anh!"

Tiếng nói của anh không ôn nhu giống trước đây, có khi bá đạo tuyên thệ, anh đây không phải là nói với cô, mà đang thông báo cho cô, cô chỉ có thể là của Phó Quân Hoàng anh, mặc kệ cô là ai, đều chỉ có thể là của anh.

Cô là bảo bối anh nhặt về, là bảo bối anh nuôi lớn, toàn thân trên dưới của cô đều là của anh, không ai có thể cướp đi.

"Lão Suất Ca, thật khờ." An Nhiên vui đầu vò trong lòng anh, rầu rĩ cười, có thể là cười quá lợi hại, tầm mắt của cô bắt đầu có chút mơ hồ, "Đứa ngốc."

Lông nay Phó Quân Hoàng càng nhíu chặt, hai tay anh nâng đầu cô lên, "Em..." Toàn bộ lời nói đều nghẹn lại cổ họng, về mặt anh lập tức căng thẳng thậm chí con ngươi thâm thúy chứa một chút bối rối.

"Bảo bối, bảo bối không khóc, anh..." Phó Quân Hoàng không biết nên an ủi bảo bối đột nhiên khóc trong lòng này như thế nào, chân tay anh bắt đầu luống cuống, vốn không biết cách nói giờ lại càng lắp bắp, anh chỉ có thể ôm cô, hai tay vỗ về sau lưng cô, "Bảo bối, bảo bối, không khóc không khóc, anh ở đây, có anh ở đây."

Cô xem, cô thật may mắn mới gặp được anh.

An Nhiên rúc cả người vào trong lòng anh, nước mắt giống như vòi nước không kìm được, không ngừng rơi xuống.

Nếu cô không chết, nếu cô không có Trùng sinh, như thế có phải cả đời này, cô cũng đã không gặp được người đàn ông như vậy rồi? Hiện tại thậm chí cô có chút cảm ơn Diệp Từ Diệp, nếu không phải hắn, cô sẽ không gặp được anh, cũng sẽ không cảm giác được tư vị hạnh phúc thực sự.

An Nhiên vòng tay bên hông Phó Quân Hoàng, lực đạo an ủi trên lưng dịu dàng, lộ ra một hương vị thân cận, khó miệng An Nhiên hiện ra một độ cong, nhưng đáy lòng xoẹt qua một tia tự giễu.

Đường đường Tần gia, vậy mà cũng có lúc cảm tính như vậy, thật sự là rất khó tưởng tượng.

"Quân Hoàng, cảm ơn anh." Cảm ơn anh, vẫn luôn ở bên cạnh em.

"Không được cảm ơn." sau khi Phó Quân Hoàng giật mình, giọng nói khô khốc đầy rầu rĩ.

"Được, không cảm ơn." An Nhiên trực tiếp cọ sát trong lòng anh, ánh mắt hồng hồng chứa ý cười ấm áp, "Lão Suất Ca, về sau phải luôn ở bên cạnh em, vị trí bên người chỉ có thể là em, biết không?"

Phó Quân Hoàng ngờ ngẩn nhìn ánh mắt hồng hồng của cô, Phó Quân Hoàng hơi chút ngốc nói, "Có chiếm hữu."

"Đây không tính là chiếm hữu." An Nhiên có chút đau đầu giằng giải.

"Ừm..." Phó Quân Hoàng cúi đầu nghĩ, lập tức hôn lên trán của cô, khoé môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Ừm, chỉ có em."

An Nhiên nở nụ cười, hôn khẽ một cái lên trên mặt anh.

Chỉ cần ở bên cạnh anh, cái gì cũng được.

Buổi chiều, trong suốt năm ngày không ra khỏi nhà trọ Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên ra ngoài, cơ thể An Nhiên đã không có chuyện gì, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn lo lắng như cũ muốn dẫn An Nhiên đến bệnh viện kiểm tra lại.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến quần khu bệnh viện của Đê Đô, Phó Quân Hoàng bắt An Nhiên kiểm tra từ đầu đến chân mấy lần rồi, sau khi xác định không có chuyện gì, lúc này tâm tình mới thoáng buông lỏng.

"Lão Suất Ca, chúng ta hiện tại đi nơi nào?" Cô cũng không nghĩ muốn trực tiếp trở về nhà trọ.

Phó Quân nhú mày ngẫm lại, khi anh còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói kinh ngạc vang lên:

"Quân Hoàng, mấy ngày nay anh không nghe điện thoại của em, là bởi vì con nhỏ này?"

An Nhiên hơi ngạc nhiên, tầm mắt nhìn về phía cô gái mặc trang phục quần trang kia, cô nhận ra cô ta, Tô Lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nợ máu trả bằng máu

Hiện tại Tô Lạnh đã quên An Nhiên, nhưng An Nhiên nhớ rất rõ cô ta.

Vào mấy tháng trước, Phó Quân Hoàng vì cứu cô ta, bản thân bị thương.

Khóe mắt thâm thúy nhếch lên, dưới ánh mắt của Tô Lạnh tựa vào người Phó Quân Hoàng, con ngươi trong veo mà lạnh lùng nhìn Tô Lạnh.

Tô Lạnh không thích ánh mắt của cô gái nhỏ trước mắt, trong ánh mắt của cô có sự khinh miệt và trào phúng.

Tô Lạnh rời tầm mắt khỏi người An Nhiên, một lần nữa nhìn Phó Quân Hoàng, "Quân hoàng, cô ấy là... ?"

Phó Quân Hoàng mày nhíu càng chặt, tầm mắt của anh tạm dừng trên mặt Tô Lạnh một lát, tiện đà nhìn xuống An Nhiên, "Người quen?"

Sau khi An Nhiên hơi giật mình, suýt nữa bật cười. An Nhiên rất không dễ dàng không chế tốt cảm xúc của bản thân, tiếng nói thản nhiên nói:

"Đây là người quen của anh." Không phải người quen của cô.

Sắc mặt Tô Lạnh hơi cứng lại, ngay cả độ cong của môi cô ta cũng không duy trì được rồi.

Phó Quân Hoàng đây là có ý gì? Không biết cô ta? Hay là cố ý để cô ta khó chịu?

"Quân Hoàng, chẳng lẽ anh quên, anh đã cứu em..."

"Uh'm, nhiệm vụ." Phó Quân Hoàng nghĩ tới, cô ta là một lần nhiệm vụ của anh, cứu cô ta, "Có việc?"

Lần này, rốt cuộc ý cười trên mặt Tô Lạnh không duy trì được, nhưng mặc dù như vậy, cô ta cũng không thể trở mặt trong này, "Quân Hoàng, em....."

"Phó Quân Hoàng." Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt ngang lời của cô ta, anh không thích cô ta gọi tên của anh, là lạ, vẫn là bảo bối kêu dễ nghe.

Nghĩ như vậy, tay ôm bên hông An Nhiên nắm thật chặt.

Uh'm, không thể để bảo bối rời khỏi anh. Bảo bối rất tốt, cực kỳ ngoan, lại rất nghe lời, anh thích bảo bối nghe lời lại ngoan.

"Uh'm?" Tô Lạnh có chút không rõ nhìn Phó Quân Hoàng.

"Tô tiểu thư, ý của Lão Anh đẹp trai nhà tôi là cô vẫn nên xưng hô giống mọi người khác, anh ấy và cô còn chưa thân thuộc." An Nhiên miễn cưỡng nói xong, giống như sợ Tô Lạnh không tin, cô ngửa đầu hỏi Phó Quân Hoàng, "Lão Suất Ca, có phải anh coa ý này hay không?"

"Uh'm." Phó Quân Hoàng do dự, lờ lắt nói.

"..." Tô Lạnh khề cấn môi dưới, trong con ngươi chứa chút hơi nước, "Phó thiếu, em là đến cảm ơn lúc trước anh đã cứu em."

"Uh'm."

Tô Lạnh, tuy cô ta là tiểu thư nhà họ Tô, nhưng không có một chút đáng về kẻch cớm của tiểu thư, ngược lại có một khí chất ngoan độc, thành tích tại bộ đội của cô ta rất tốt, nếu không, lúc trước chọn người đi nằm vùng, cũng sẽ không tuyển cô ta.

Tô Lạnh không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, giao tiếp lại tốt, trong bộ đội nhân duyên của cô vô cùng tốt, cũng không ít thiếu gia nhà giàu theo đuổi cô ta,

nhưng toàn bộ đều bị cô cự tuyệt, Tô Lạnh cô muốn tìm đàn ông, sao có thể là hạng người bình thường?

Ngay khi Phó Quân Hoàng ôm cô ta ra khỏi căn phòng nổ tung đó, lòng của cô ta đã rơi vào tay giặc rồi.

Cô ta cảm thấy được, người đàn ông có thể ở bên cạnh cô ta, chỉ có anh thôi.

Về sau sau khi cô ta nghe ngóng, mới biết được, anh là người nhà họ Phó, quân giới sùng nhi, tuổi còn trẻ đã là thiếu tướng quân hàm rồi. Cô ta hỏi thăm càng nhiều, càng dễ dàng chiếm được tâm của Phó Quân Hoàng hơn.

Cô ta dùng mọi cách khó khăn lắm mới lấy được số điện thoại của Phó Quân Hoàng, thường thường gọi đến đều ở trạng thái không có người tiếp, đang lúc cô ta cảm thấy mất mát, cô ta không nghĩ tới sẽ đụng mặt Phó Quân Hoàng ở bệnh viện quân khu, vốn còn chưa kịp vui sướng, khi nhìn đến nữ sinh bên cạnh anh, nháy mắt biến mất sạch sẽ.

"Phó thiếu, em..."

"Tô tiểu thư, thật sự xin lỗi, chúng tôi còn có chuyện phải làm, chúng tôi đi trước." Giọng nói hanh thanh lãnh lãnh khách khách khí khí, khoé môi An Nhiên vẫn mang theo một độ cong nhân nhật, mặc dù vậy Tô Lạnh cũng không tìm ra được An Nhiên không lễ phép chút nào.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, phù hợp, "Uh'm, có việc."

Tô Lạnh cười có chút cứng nhắc, "Được, vậy không quý rầy nữa, hai người đi trước đi, tôi cũng phải đi đưa văn kiện rồi."

"Như thế, hẹn gặp lại."

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu với Tô Lạnh, lập tức thật cẩn thận che chở An Nhiên rời khỏi bệnh viện.

Mãi đến khi bóng dáng hai người triệt để biến mất trong đại sảnh bệnh viện, cô ta khẽ cắn môi, sắc mặt có chút lạnh xuống.

Trên xe, Phó Quân Hoàng vì An Nhiên thắt chặt dây an toàn, xong mới thắt cho chính mình.

Sau khi tự lên xe, tầm mắt của An Nhiên liền rơi vào trên người Phó Quân Hoàng, con người tràn đầy thú vị.

"Uh'm?" Phó Quân Hoàng khởi động xe, con người đảo qua trên người An Nhiên.

Anh biết, cô có chuyện muốn hỏi.

An Nhiên nở nụ cười, cô nghĩ nghĩ, vẫn nói ra kim nén dưới đáy lòng, "Lão Suất Ca, anh cảm thấy Tô Lạnh đẹp sao?"

"Người nào?" Cho xe chạy vững vàng, trong con người xoẹt qua một tia nghĩ hoặc.

"Thì là Tô tiểu thư vừa rồi." Lúc này An Nhiên cực kì có kiên nhẫn.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, anh nghĩ nghĩ, lông mày càng nhíu lại, "Úm... Không biết."

"Không biết?" Đây là câu trả lời gì?

"Nghĩ không ra bộ dáng của cô ta." Phó Quân Hoàng thật sự trả lời.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, "Vừa rồi..."

"Không thấy." Trong mắt anh chỉ có nhiệm vụ, người nhà, huynh đệ sinh tử và An Nhiên, nhưng người còn lại, anh không có để tâm.

An Nhiên nhíu mày, vậy vừa rồi anh đã nhìn cái gì?

"Lão Suất Ca cảm thấy em đẹp sao?" An Nhiên đột nhiên hỏi ra câu như vậy, sau khi thốt ra câu hỏi đó, An Nhiên muốn chụp chết bản thân.

Phó An Nhiên a Phó An Nhiên, thêm kiếp trước nữa, cô cũng đã sống được năm mươi năm, vậy mà lại vẫn ngây thơ như vậy!

"Đẹp." Phó Quân Hoàng không chút suy nghĩ, lưu loát nói. Ở trong lòng anh, bảo bối vĩnh viễn đều là tốt nhất.

Tâm trạng còn đang chán nản của An Nhiên lập tức tốt lên, bất giác độ cong môi của cô ngày càng rõ ràng, ngay cả con người cũng sáng lên rất nhiều.

Kéo tay An Nhiên qua, anh một tay lái xe, một tay nắm tay của cô, gương mặt không biểu tình của Phó Quân Hoàng, hiện tại nhu hòa rất nhiều.

"Lão Suất Ca anh là như thế nào nhận định?" An Nhiên tò mò.

"Ánh mắt." Ánh mắt của mỗi người đều không đồng dạng như vậy, mặt có thể dịch dung nhưng ánh mắt không có cách nào biến đổi.

"A... Vậy em che ánh mắt anh lại, anh..."

"Che ánh mắt của anh, anh cũng có thể tìm được bảo bối." Giọng nói của Phó Quân Hoàng cực kì nhẹ, nhưng giọng nói nhẹ như vậy, lại làm trong lòng An Nhiên tràn đầy ảm áp.

"Lão Suất Ca, chúng ta đi dạo phố có được hay không?" Bọn họ dường như đã thật lâu không cùng đi dạo phố, quần áo trên người Lão Suất Ca cũng nên thay đổi rồi.

"Được." Bảo bối cũng nên mua quần áo rồi.

Đem xe vào bãi đỗ xe, Phó Quân Hoàng xuống xe, mở cửa xe, nắm An Nhiên xuống xe.

Mà bọn họ cũng không biết, khi bọn họ vừa mới bước vào cửa hàng quần áo, hai bóng dáng theo sát phía sau bọn họ, con ngươi chứa đầy âm lạnh cừu hận.

"Bọn họ đi vào."

"Phải, chỉ có hai người bọn họ."

"Yên tâm, hôm nay chúng ta nhất định lấy mạng bọn họ, ở tại chỗ này! Ta muốn để bọn họ, nợ máu trả bằng máu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mà đi chết cho tao!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, thẳng đến thương trường lầu 4, khu độc quyền về tràn phục phái nữ.

Xem Phó Quân Hoàng quen thuộc tiêu sái xuyên qua thẳng đến chỗ bán quần áo cô thường mặc, con ngươi thâm thúy nhìn An Nhiên, bên môi mang theo nụ cười không thể nhận ra.

"Bảo bối, mua quần áo." Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất thấp, đầu của anh hơi hơi cúi xuống, gần như dán bên tai An Nhiên nói.

Hơi thở ảm áp làm đầy lòng An Nhiên nảy lên một cỗ cảm giác quái dị, cô hơi hơi lui về phía sau một bước, đáy mắt Phó Quân Hoàng xoẹt qua một tia hơi giật mình.

Bên tai An Nhiên ửng đỏ, cô ho nhẹ một tiếng, bước về phía trước một bước, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng, "Lão Soái Ca, chọn quần áo chọn quần áo."

"Được."

Quần áo của An Nhiên ngoại trừ làm theo yêu cầu thì hầu như đều là Phó Quân Hoàng tự mình chọn lựa.

Phó Quân Hoàng chọn áo khoác cho An Nhiên đều là màu trắng, An Nhiên mặc ở trên người, người bán hàng ở một bên không ngừng khen bộ dạng An Nhiên xinh đẹp, mặc quần áo xong càng thêm hấp dẫn.

"Quần áo này là hàng mới về, bộ này chỉ còn lại một cái cuối cùng, tiên sinh ngài xem....?" Người bán hàng trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thoả đáng.

"Lão soái ca, đẹp mắt sao?" An Nhiên đứng ở đối diện Phó Quân Hoàng, cười với anh.

"Đẹp mắt." Phó Quân Hoàng cười, lập tức nghiêng đầu nói với người bán hàng: "Gói lại."

"Được, xin chờ một chút." Người bán hàng mỉm cười rồi đi, đóng gói lại.

Kế tiếp Phó Quân Hoàng lại vì An Nhiên chọn lựa mấy bộ quần áo, khi người bán hàng mang danh sách đến giao cho Phó Quân Hoàng, nói cho anh biết nơi thanh toán, anh liền để An Nhiên chờ ở trong này, liền cầm đi trả tiền.

Vốn An Nhiên muốn đi theo nhưng bởi vì đột nhiên chuông di động của cô vang lên nên dừng bước.

Chỉ là một tin nhắn, tin nhắn thật ngắn gọn, lại làm sắc mặt An Nhiên trong nháy mắt lạnh đi.

Người bán hàng đóng gói tốt quần áo, muốn đi lên bắt chuyện với An Nhiên khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong nháy mắt bước chân dừng lại.

Cô gái nhỏ kia, rất dọa người.

Người bán hàng buồn tha, lại quay lại chỗ của bản thân đứng thẳng.

Thanh toán tiền xong trở về, từ rất xa tầm mắt của Phó Quân Hoàng đã nhìn An Nhiên.

An Nhiên cúi đầu xuống, anh không thấy rõ biểu cảm của cô, nhưng anh lại có thể cảm giác được lúc này tâm tình của cô cực kì không tốt.

Xoái bước về phía trước, tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía anh.

Chỉ thấy người đàn ông nhìn như lạnh lùng kia xoái bước về phía trước, một tay ôm thiếu nữ vào trong lòng, vẻ mặt của anh vẫn lãnh ngạnh như trước, lại làm cho người ta cảm thấy dị thường âm áp.

"Sao vậy?"

Đột nhiên bị Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, con người băng hàn đột nhiên nhấm lại, cô dựa vào trong lòng Phó Quân Hoàng, đầu ngón tay nắm điện thoại di động, dĩ nhiên một mảnh trắng xanh.

An Nhiên không nói, Phó Quân Hoàng một lần lại một lần vỗ về lên lưng cô, anh không biết nói cái gì, chỉ có thể không ngừng lặp lại một động tác như thế.

"Không có việc gì." An Nhiên thật vất vả quyết tâm bình ổn cảm xúc, cô ngẩng đầu, biểu cảm đã thay đổi tốt, môi cô mang theo ý cười, "Không có việc gì."

Phó Quân Hoàng hơi hơi nhú mảy, cô đã không muốn nói cho anh, như vậy anh sẽ không hỏi.

Cầm theo vài túi được đóng gói tinh xảo, An Nhiên tóm Phó Quân Hoàng đến tầng năm khu bán trang phục nữ.

"Lão soái ca, chúng ta không thể chỉ mặc quân trang, tuy rằng lúc Lão Soái Ca mặc quân trang rất là tuần tú." Tay An Nhiên luôn luôn đặt ở tròn túi áo khoác, niết nhanh di động, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Mày Phó Quân Hoàng nhú lại, "Không thoải mái, phải nói cho anh."

"Không có không thoải mái, Lão Soái Ca anh suy nghĩ nhiều, mau mau, chúng ta đi chọn quần áo." An Nhiên một tay lôi kéo Phó Quân Hoàng liền muốn đi thang máy.

"Lần sau." Anh xem ra trong lòng bảo bối có việc.

"Chúng ta cũng đã đến đây."

"Bảo bối có chuyện gạt anh." Phó Quân Hoàng như trước mặt không biểu cảm, chỉ là trong con người thâm thúy chứa một tia bi thương không dễ phát hiện.

An Nhiên thờ dãi, không để ý ánh mắt của mọi người, cô trực tiếp đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, ôm lấy, cúi đầu nói:

"Lão soái ca, em không thích anh xảy ra chuyện."

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lập tức một tay ôm cô, "Sẽ không." Cô là đang lo lắng cho anh sao? Lo lắng cũng không thể đạo phở? "Chuyện bảo bối lo lắng là không cần thiết."

Nhớ tới nội dung tin nhắn trong di động kia, hiện tại An Nhiên đã muốn cầm dao đi giết người.

Hạ mắt xuống giấu đi một chút tâm tình, "Ừm, dư thừa. Anh là Lão Suất Ca của em mà."

Phó Quân Hoàng mỉm cười, anh thích câu nói phía sau của cô.

Anh là của cô.

Cô buông anh ra, ngửa đầu cười với anh, "Đi thôi Lão Suất Ca, chúng ta tiếp tục dạo phố." Cô có nhiều thời gian đi giết chết đám người kia, hiện tại, cô chỉ cần cùng Lão Suất Ca nhà cô là được rồi.

"Được." Phó Quân Hoàng nhìn thấy ý cười tràn đầy trong mắt An Nhiên, thế này mới nắm tay cô, đi về phía thang máy.

"A --!" Một tiếng thét chói tai rõ ràng vang lên!

Thân là quân nhân trước tiên Phó Quân Hoàng dùng ánh mắt trên người phát ra tiếng thét kia!

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên vẻ mặt bất lực đứng ở trong đám người, thân thể của bà ta run run, biểu cảm cực kì tái nhợt.

"Cứu tôi, cứu cứu tôi." Người phụ nữ trung niên ngay cả nói cũng không rõ.

Tất cả mọi người không hiểu nhìn bà ta, lúc có người muốn tiến lên trước hỏi bà ta, tiếng hét chói tai của bà ta làm trong lòng mọi người hoang mang lo lắng!

"Không cần lại đây! Có... Có bom, trên người tôi có bom!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng kêu to, nước mắt hoảng sợ nhịn không được rơi xuống. Ô ô....!

Nhất thời, mọi người chung quanh đều hoảng sợ nhìn người phụ nữ bất lực! Cũng có người trực tiếp đáp thang máy xuống lầu, muốn rời khỏi nơi này.

Chung quanh bỗng chốc rối loạn, hét chói tai chạy loạn, tò mò đứng ở một bên xem diễn, cũng có người cho rằng, đây là hoạt động thường hay chơi.

Nhưng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên hét trời tai, Phó Quân Hoàng theo bản năng kéo AN Nhiên về phía sau lưng mình, biểu cảm lạnh lùng.

"Ở sau lưng anh." Phó Quân Hoàng nói rất nhạt, lại làm AN Nhiên dị thường an tâm.

"Được." AN Nhiên cười, năm đó có bao nhiêu sóng to gió lớn nào cô không trải qua?

Trường hợp như vậy, thật sự không tính cái gì.

Phó Quân Hoàng vốn định dẫn AN Nhiên ra khỏi đây trước, nhưng mà người phụ nữ trung niên đột nhiên nói một câu, làm AN Nhiên dừng bước chân.

"Ai... Ai là Phó Quân Hoàng, nơi này, ai... Là Phó Quân Hoàng! Phó Quân Hoàng, cứu cứu tôi, bọn họ nói chỉ có anh có thể cứu tôi, cứu cứu tôi...!"

AN Nhiên xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía người phụ nữ trung niên, tầm đầy băng lạnh, một lát sau, tầm mắt của cô quét nhìn trong đám người.

Có người giám sát người phụ nữ trung niên kia.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa tránh né, thân là quân nhân, trong lúc này anh không thể né tránh, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, kéo AN Nhiên về phía sau lưng bản thân, từng bước một đi về phía người phụ nữ trung niên.

Nhưng mà, cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng tiếp cận người phụ nữ trung niên, trong tay người phụ nữ trung niên bỗng nhiên hơn một khẩu súng.

Súng lục nhắm ngay Phó Quân Hoàng, bà ta điên cuồng hô --

"Mày đi chết cho tao!"

Cò súng, chụp động!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cùng chết đi!

Phanh --

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

"A --!"

Nháy mắt tiếng hét chói tai của mọi người vang lên trong cả toà lầu.

"Giết người -- giết người -- "

Nguyên bản mọi người chờ ở một bên xem náo nhiệt toàn bộ đều hoảng sợ, bọn họ hoảng sợ bất an lớn tiếng kêu to, hoảng loạn không chịu nổi chạy về phía thang máy, bọn họ phải rời khỏi nơi này, bọn họ không muốn chết ở chỗ này!

Tầng lầu còn lại mọi người nghe thấy tiếng súng vang lên, tưởng chỗ nào nổ mạnh, nhất thời hoảng loạn không thôi, một đám toàn bộ đều chạy ra khỏi toà lầu!

Cũng có người nhát gan choáng váng ngất tại hiện trường.

Trong nháy mắt bọn họ xoay người chạy trốn, bọn họ nhớ được người đàn ông bị súng chỉ vào ngay tại tiếng súng vang lên cũng đã ngã xuống!

Đã chết người!

Bang bang phanh --!

Điên cuồng trên mặt người phụ nữ trung niên vẫn chưa biến mất, bà ta giờ súng, chỉ lên trời liên tục nổ súng, đám người bỗng chốc yên tĩnh lại, bọn họ toàn bộ đều ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu, thân thể run run, nhìn không được lớn tiếng hét ầm lên.

"Tất cả đều không cho chạy, bằng không tôi cho các người toàn bộ đều chết ở chỗ này!" Người phụ nữ trung niên điều chỉnh lại sắc mặt đã bắt đầu vận vào.

"Bà và tôi có thù hận gì?" Một tiếng nổ lạnh nhạt rõ ràng vang lên trong tiếng thét chói tai và tiếng la khóc, chỉ thấy thiếu nữ vốn té trên mặt đất đã đứng lên, mà người đàn ông vốn nên trúng đạn bỏ mình cũng đứng lên bên cạnh thiếu nữ, vẻ mặt lạnh lùng.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa bị thương, từ lúc người phụ nữ trung niên giờ súng lên, anh cũng đã phát hiện không đúng, ôm An Nhiên vào trong lòng, che chở cô ngã về một bên! Nhìn ở trong mắt người khác, là dáng vẻ trúng đạn ngã xuống đất.

An Nhiên bị Phó Quân Hoàng áp ở dưới thân, mặc dù là đột nhiên, cô cũng không bị một chút thương tổn, lúc anh ngã xuống, hai tay của anh làm đệm cho cô, cô không hề đau.

"Mày không chết!" Người phụ nữ trung niên vẻ mặt độc ác, "Mày vậy mà không chết! A, không quan hệ, không quan hệ, chúng ta có thể đồng quy vu tận (cùng nhau chết), tôi muốn cho các người chôn cùng người nhà của tôi!" Nói xong, người phụ nữ trung niên kéo áo khoác của bản thân ra, chỉ thấy trên người bà ta gắn rất nhiều bom, trong tay bà ta túm một người dẫn nổ.

"Phu nhân, tôi nghĩ bà chỉ muốn mạng của chúng tôi, làm gì kéo theo người vô tội?"

Mặc dù An Nhiên không phải người tốt gì, cô cũng không muốn làm người tốt, nhưng là chuyện này sau đó nhất định sẽ không ít truyền thông nói lại, nếu như bọn họ mặc kệ nhóm người này, tự mình rời đi, toàn bộ dư luận sẽ đổ về phía Phó Quân Hoàng, đến lúc đó toàn bộ người nhà họ Phó đều sẽ chịu liên lụy.

An Nhiên sẽ không để chuyện như vậy phát sinh, cô không cho phép có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nhân cách sống hiện tại của nhà họ Phó.

"Cô cho tôi là đồ ngốc sao? Tôi thả bọn họ đi, các người sẽ bỏ qua tôi sao? Năng lực của Phó Quân Hoàng có bao nhiêu lợi hại, cô cho là tôi không biết sao?" Về mặt người phụ nữ trung niên cực kỳ kích động, "Nhà họ Kim chúng tôi làm gì trêu chọc đến các người? Vì sao các người lại đuổi tận giết tuyệt chúng ta? Tiểu Hi nhà tôi cũng chỉ mới mười sáu tuổi, mới mười sáu tuổi a!"

Người nhà họ Kim?

Đáy lòng An Nhiên trầm chuyển ngàn hồi, sau khi cô nhận được tin tức, mẹ của Kim Duy Hi không phải là người phụ nữ ôn nhu dịu dàng sao? Rất ít quan chuyện nhà họ Kim, hơn nữa cô làm việc cẩn thận, không người nào biết người nhà họ Kim bị giết có quan hệ với cô.

Người phụ nữ này hiển nhiên là chỉ mũi về phía Lão Suất Ca..

Sau lưng bà ta có người, có người dẫn đường cho bà ta.

"Phu nhân, tôi nghĩ nhất định là bà hiểu lầm rồi, chúng tôi..." An Nhiên không muốn làm lớn chuyện, muốn giết chết người phụ nữ này đối với cô mà nói là chuyện dễ dàng, nhưng ở trước mắt bao người, cô không thể làm ra cái gì khác người.

"Là hần! Người trên ảnh chụp là hần! Tôi sẽ không nhận sai, Phó Quân Hoàng, tao muốn mày nợ máu trả bằng máu!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng nói, bà ta kêu to khàn cả giọng, những người này sẽ không biết lúc bà ta biết được chồng và con gái lần lượt tử vong, bà làm sao vượt qua.

Người nhà của bà làm sao có thể vô duyên vô cớ chết? Nhưng cục cảnh sát cho bà ta đáp án là cái gì? Sự cố ngoài ý muốn?

Sự cố ngoài ý muốn? Bà ta làm sao có thể chấp nhận giải thích như vậy?

Thẳng đến bà ta ở nơi đó nhận được tin tức của người khác, bà ta triệt để biết người nào ra tay giết chết người nhà bà ta, cả người bà ta đều tê liệt.

Nhà họ Phó, bà ta chỉ là một người phụ nữ, làm sao có thể đấu được với hào môn ở Đế Đô nhà họ Phó? Đã đấu không lại, như vậy thì đồng quy vu tận đi!

Ảnh chụp?

An Nhiên nhíu mày lại, tay đặt bên hông cô hơi buộc chặt.

Quả nhiên, chuyện xảy ra gần đây, đều có người giật dây?

"Tôi nghĩ chúng ta..."

Phanh --

Viên đạn suýt qua sát người An Nhiên!

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng, đồng tử buột chặt!

Anh nhìn về phía người phụ nữ trung niên con người chứa đầy băng hàn khiếp người!

"Câm miệng câm miệng!" Người phụ nữ trung niên điên cuồng hô, người quá độ phản nộ, tay cũng run run, không cần thận bóp cò súng, viên đạn bay ra, tiến vào thân thể người vô tội!

Người phụ nữ trung niên cũng không muốn thương hại người khác, nhưng nháy mắt viên đạn tiến vào thân thể người khác, đẩy lòng bà ta xoẹt qua một tia khoái cảm, chết đi chết đi, toàn bộ đều chết đi!

Toàn bộ chôn cùng chồng và con gái bà!

Nháy mắt, trong cửa hàng lại vang lên tiếng thét chói tai của mọi người.

Người qua đường chứng kiến đạn kia ôm bả vai của bản thân thống khổ kêu thảm, "Cứu tôi, cứu tôi, tôi trúng đạn, tôi trúng đạn -- "

Nhóm người chung quanh thét chói tai khóc nháo khiến mây An Nhiên nhú lại càng nhanh, những người này sẽ chỉ làm người nọ càng thêm điên cuồng.

"Tôi không có giết." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng mở miệng, con người băng hàn của anh nhìn người phụ nữ trung niên, một chữ một chút nói, "Tôi không có giết."

"Người quả nhiên nói như vậy, người nọ nói không sai, người sẽ biện giải!" Người phụ nữ trung niên giống như nghĩ tới cái gì, bà ta đột nhiên dõng dục sang hướng khác, nhắm ngay vào bom cột trên người bản thân, điên cuồng cười, "Hiện tại, hiện tại mây chết ở trước mặt tao, tao sẽ bỏ qua cho những người này, bằng không, chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận đi, cùng chết đi!"

Phó Quân Hoàng muốn tiến lên trước, An Nhiên nhanh tay ngăn anh lại, tay túm cánh tay anh, con người màu đen phát ra ánh sáng làm người ta nhìn không hiểu.

"Bà làm như vậy, căn bản sẽ không tìm được hung thủ thực sự sát hại người nhà bà." Kim Duy Hi không phải cô giết, Kim Trần cũng không phải cô giết, hung thủ, tự nhiên là người khác.

Người phụ nữ trung niên ngẩn ra, lập tức trên mặt của bà ta hiện lên một chút tươi cười quý dị, "Mặc kệ là ai, tôi đều sẽ lôi kéo bọn họ chôn cùng! Phó Quân Hoàng, chết đi, hiện tại sẽ chết!"

"Van cầu anh mau cứu cứu chúng tôi, chúng tôi không muốn chết, không muốn chết a." Trong đám người một người đàn ông rõ ràng lớn tiếng khóc kêu lên.

Người đàn ông kia kêu to, lập tức giọng một người khác cũng vang lên.

"Là anh liên lụy đến chúng tôi, chúng tôi không muốn chết."

"Cứu cứu chúng tôi đi, Bà ta muốn anh."

...

Nháy mắt, mọi người ở cả tầng lầu đều kêu to, muốn Phó Quân Hoàng chấp nhận đề nghị của người phụ nữ trung niên.

Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên lạnh lùng, cô gắt gao nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng.

Cậu xem, đây là cậu hăng hái chiến đấu đảm bảo bảo vệ nhân dân.

Bọn họ là người của xã hội đen, là nhân dân dơ bẩn.

"Vì bảo toàn mạng của các người mà muốn lấy mạng của người khác đổi?" An Nhiên dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, con người đảo qua mỗi một người ở đây, mà giọng điệu lạnh nhạt không mang theo chút tình cảm lại làm nhiều người vì vậy mà phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Dần dần trôi lên mặt nước

Bên ngoài cửa hàng vây đầy người.

Cả toà nhà đều bị cảnh sát bao vây, tiếng xe cảnh sát liên tục vang lên.

Sau khi cục cảnh sát nhận được tin báo nguy, biết được con tim bị kìm kẹp bên trong có người nhà họ Phó, xem chút nữa là cục trưởng ngất xỉu.

Chuong Hải ông là một cảnh sát nhỏ ở thành phố C, từng bước một đi lên vị trí bây giờ, chuyện này nếu xử lý không tốt, đến lúc đó chức cục trưởng này của ông có thể thực sự đi tong!

Không chút suy nghĩ, Chuong Hải liền dẫn theo người chạy đến đây.

Nhưng khi biết được tình hình bên trong, cả người Chuong Hải đều hoảng.

Đây là toàn bộ mọi người ở tầng lầu đều có nguy hiểm a. Còn khách hàng ở những tầng lầu khác đều đã nhanh chóng chạy ra ngoài, bên ngoài lầu 4 cũng đã đáp thang máy xuống lầu, hiện tại chỉ có khách hàng lầu 4 còn bị vây ở trong cửa hàng.

Cũng ngay tại lúc cục trưởng sút đầu mẻ trán, một tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên.

"Tình huống thế nào?"

Chuong Hải vừa quay lại nhìn, nhìn thấy ông lão chống gậy trong tay, Chuong Hải hơi giật mình, vẻ mặt nhanh chóng biến đổi!

"Thù trưởng!" Tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, lão chủ tịch sao lại tự mình đến nơi này !

Phó lão gia từ mặc một thân màu đen, phía sau ông có hai gã bảo vệ đi theo, cặp mắt cũng không đục ngầu nhưng hàm chứa uy nghiêm khiến Chuong Hải không dám nhìn thẳng.

"Làm cái gì." Phó lão gia từ xua tay, "Hiện tại tình huống bên trong thế nào?"

Chuong Hải lau mồ hôi trên trán, "Người ở lầu 4 toàn bộ bị bắt cóc, chỉ có một người phụ nữ, nhưng trên người bà ta có mang theo bom, nếu không chú ý một chút, đến lúc đó..." Ông ta còn chưa nói dứt lời, nhưng mọi người ở đây cũng đã hiểu rõ.

"Sẽ không có chuyện gì." Phó lão gia từ nói từng chữ một.

Ông tin tưởng hai đứa nhỏ kia, bọn họ cũng không phải là người bình thường. Chỉ một người phụ nữ, bọn họ sẽ không có chuyện gì.

Sợ là sợ, trong đám người đó còn có những người khác.

Ông đúng là vẫn còn lo lắng a, ở nhà xem tin tức rất là rộn lòng, ngồi không yên, ông không để ý mọi người phản đối, dẫn hai gã bảo vệ liền chạy tới đây.

Chuong Hải nghĩ một chút, "Lão gia từ, trước tiên ngài lên xe ngồi một chút, chúng tôi...."

"Các người thành thật chút, đừng đi vào gây áp lực, bọn họ sẽ giải quyết, sẽ không xảy ra chuyện. Giám sát tốt chung quanh là được rồi, chuyện bên trong, không cần quan." Hôm nay nếu thêm phiền toái gì thì sẽ không tốt lắm.

Chuong Hải ngẩn ra, ông ta có chút luống cuống nhìn về phía người bảo vệ bên cạnh Phó lão gia từ, bảo vệ hoàn toàn làm như không phát hiện, che chở lão gia từ lên xe .

Mặc kệ chuyện bên trong? Kia... Kia đến lúc đó bên trong xảy ra chuyện, ai tới gánh vác?

Về mặt Chuong Hải thay đổi liên tục, nhưng lão chủ tịch đã lên tiếng, ông ta..ông ta làm sao dám vi phạm? Hi vọng, hi vọng bên trong sẽ không xảy ra chuyện gì?

Mà lúc này trong cửa hàng.

Trong cửa hàng, vẫn vang vọng âm nhạc và ca khúc bất đồng như trước, chính là cả toà nhà đều tràn ngập không khí khẩn trương, người ở lầu 4 đều đã bị người phụ nữ trung niên tụ tập lại một chỗ, ngoại trừ An Nhiên và Phó Quân Hoàng ở bên ngoài, tất cả mọi người hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Người phụ nữ trung niên cười quỷ dị, khi bà ta nhìn về phía An Nhiên biểu cảm mang theo tia đùa cợt, "Không hổ là người nhà họ Phó, tâm ngoan thủ lạt lãnh huyết lãnh tâm quả nhiên không sai." (ý nói tâm địa ngoan độc, không máu không nước mắt)

"Khách khí." An Nhiên xem đây như là lời ca ngợi.

Phó Quân Hoàng lôi kéo An Nhiên, tầm mắt dừng trên người phụ nữ trung niên, cặp mắt tối đen làm người phụ nữ trung niên cảm thấy sợ.

"Không được nhìn tôi!" Người phụ nữ trung niên cầm súng nhắm ngay Phó Quân Hoàng, đe dọa, "Không được nhìn tôi, dời ánh mắt sang chỗ khác!"

"Bà nghĩ muốn cái gì?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng chậm rãi vang lên.

"Mạng của mày!" Người phụ nữ trung niên liếc mạng nói, "Tao chỉ muốn mạng của mày!"

"Tôi cho bà, bà sẽ thả bọn họ, phải không?" Phó Quân Hoàng không để ý ánh mắt của An Nhiên, tiếp tục nói.

Người phụ nữ trung niên nghĩ một chút, biểu cảm quái dị nhìn Phó Quân Hoàng, "Chỉ cần mày chết, chỉ cần mày chết tao liền thả bọn họ, bọn họ không có quan hệ gì với tôi."

"Chúng tôi không giết người nhà của bà, bà buông tha chúng tôi đi." Một tiếng la khóc vang lên.

"A di, người này trúng đạn rồi, hần cần kịp thời trị liệu, bằng không hần sẽ chết." Lại một giọng nói tiếp tục vang lên.

"Chúng tôi và bà không cừ không oán, bà tìm người có cừ oán với bà, bà giết anh ta thì tốt rồi, tìm chúng tôi..." Lời người nọ mới nói được một nửa, liền không nói được nữa.

Chỉ thấy An Nhiên đã thoát khỏi trong lòng Phó Quân Hoàng, đi đến trước mặt người đàn ông thất kinh kêu to, một đôi mắt ngoan lệ nhìn trên người người đàn ông kia, khóe môi gợi lên một ý cười đùa cợt.

"Chính là anh sao?" Âm thanh lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền đến làm người đàn ông kia nhin không được run lên.

Khi hần còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, đuôi của hần rõ ràng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt đau đớn, lập tức hần liền bị người chinh đến chân đều muốn gãy!

An Nhiên dưới tầm mắt kinh ngạc của mọi người, đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên, khóe môi luôn luôn mang theo một độ cong tựa tiểu phi tiểu, tầm mắt của cô vẫn dừng trên người người đàn ông còn đang ôm đuôi kêu đau, nhìn người phụ nữ trung niên, giọng nói lạnh lùng:

"Tôi sẽ cho bà một lời giải thích."

Người phụ nữ trung niên mặc dù là bị kích thích mất đi lý trí, nhưng vừa nghe đến hai chữ giải thích, cặp mắt đỏ đậm hiện lên một chút sáng tỏ, khi bà ta nhìn đến người đang hô đau kia, biểu cảm cũng biến đổi.

Cũng ngay tại lúc An Nhiên ném tên đàn ông kia xuống đất, đồng thời Phó Quân Hoàng cũng ra tay, mặc khác túm một gã đàn ông vốc người nhỏ nhắn đang muốn lui khỏi đám người ra, lúc người kia còn chưa kịp giây dựa, Phó Quân Hoàng cũng đã đá gãy hai cánh tay của hần.

Phanh....

Người đàn ông vốc người nhỏ kia cùng với tên đàn ông kia đồng thời bị ném xuống trước mặt người phụ nữ trung niên.

"Nhìn biểu cảm của bà, hai người này bà đều biết đi?" Một lần nữa An Nhiên đứng phía trước Phó Quân Hoàng, cô dựa vào trên người anh, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn người phụ nữ trung niên, "Tôi không nghĩ bà bị người ta mượn dao giết người còn không biết. Nhà họ Phó tôi với nhà bà không cừ không oán, vì sao phải sát hại người nhà bà? Phu nhân, tôi nghĩ muốn báo thù là đúng, nhưng là, thù này, bà cũng phải tìm cho rõ. Nếu bà cứ như vậy chết đi, vậy hung thủ chân chính kia chẳng phải là nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?"

"Đừng tưởng rằng, cô đem hai người này đến, tôi sẽ..."

"A? Không tin?" An Nhiên trực tiếp đánh gãy lời nói của người phụ nữ trung niên, "Như vậy, tôi sẽ để cho bọn họ mở miệng nói chuyện."

An Nhiên không để ý người phụ nữ trung niên chỉ súng vào bản thân, cô trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt người đàn ông bị cô đá gãy chân, con người không chút độ âm nhìn người nọ:

"Người sau lưng anh là ai, hử? Không muốn nói? Không quan hệ, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chết ở chỗ này, đến lúc đó, có khi nào anh cũng chết không rõ lý do, không minh bạch. Có lẽ, đến lúc đó người nhà của anh và con anh cả đời đều phải bị quy vào tội người nhà của kẻ giết người và con của tội phạm giết người."

"Tôi... Tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi..."

"Không không, chúng tôi không biết là ai, chính là một người đàn ông cho chúng tôi rất nhiều tiền, hần kêu chúng tôi đi theo người phụ nữ kia, sau đó kích thích bà ta, thẳng đến bà ta giết chết người, chúng tôi sẽ..." Người đàn ông bị Phó Quân Hoàng đá gãy hai tay thống khổ nói ra, "Chúng tôi không muốn giết người, hần muốn chúng tôi ở trong đám người kia trợ giúp...."

"Người đàn ông kia là ai?" Con người An Nhiên ngọt ngào lạnh lùng.

"Hần là..."

Phanh --

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

Chỗ mi tâm của người đàn ông xuất hiện viên đạn! Mà hắn còn chưa nói xong, mọi người ở đây tiếng thét chói tai, thẳng tắp ngã xuống --

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ôm ôm áp áp

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên bảo hộ trong ngực, con người dày đặc quét về phía viên đạn bay ra!

Nơi đó trừ bỏ một đám người nổi loạn vô thố thét chói tai, thì tìm thấy người kia.

Không hề thiếu người nhát gan ở nhìn thấy người bị bắn, triệt để hôn mê.

Người phụ nữ trung niên sắc mặt thập phần khó coi, tầm mắt của bà ta gắt gao nhìn người té trên mặt đất, ánh mắt nhìn trên người người đàn ông chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt sự việc chuyển biến...!

Bang bang phanh --

Tiếng súng liên tục vang lên, tiếng kêu gào điên cuồng, "Gạt người, gạt người! Toàn bộ đều chết, đều chết hết đi!"

Người phụ nữ trung niên triệt để điên rồi, bà ta đã không còn bận tâm gì, hiện tại cho dù bà ta thả bọn họ, bà ta cũng sẽ bị bắt lại, cũng sẽ ngồi tù.

Nếu bà ta đi vào, như vậy cừu của người nhà bà ta ai báo? Đã báo không xong, như vậy đều chết hết đi!

Bắn một viên đạn ra ngoài.

"A -- "

"Mẹ --" Một tiếng nói vang dội của trẻ con như một thanh kiếm lợi hại, đâm thẳng đến màng tai của người phụ nữ trung niên.

Bên trong đám người, một cô bé năm sáu tuổi ngồi bên trong đám người, vừa bắt lực vừa hoảng sợ khóc lên, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

"Mẹ --" Cô bé chỉ biết lớn tiếng khóc, chỉ có khóc mới có thể giải quyết sợ hãi và bất an trong đáy lòng cô bé.

Cũng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên giết mình, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đồng thời ra tay, đánh người phụ nữ trung niên ngã xuống đất, Phó Quân Hoàng cấp tốc đoạt cây súng trong tay bà ta, An Nhiên kỹ xảo côi bỏ bom trên người bà ta xuống, hai người phối hợp ăn ý đến nỗi mọi người xung quanh còn ngây ra nhìn.

"Buông tôi ra, buông tôi ra! Các người đều chết đi, đều đi chết đi! Tôi muốn để các người chôn cùng!" Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng ấn trên mặt đất, giam cầm thân thể của bà ta, quanh thân cao thấp tản ra hơi thở chói đến gần.

An Nhiên nhìn trái bom trong tay, trong con người lạnh nhạt xẹt qua một tia lạnh lùng, cô đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên đã sớm điên cuồng, ngồi xổm xuống, giọng nói rất mềm nhẹ:

"Nói với tôi, là ai nói cho bà?"

"Đều chết đi, đều chết đi."

Hiện tại việc An Nhiên muốn làm nhất chính là nhét thuốc nổ vào trong miệng bà ta, trực tiếp cho nổ tung!

Trước tiên Phó Quân Hoàng ngăn người phụ nữ trung niên lại, liền gọi điện thoại, thông báo cho những người vẫn luôn đợi ở bên ngoài, nguy hiểm bài trừ, có thể vào được.

Nháy mắt khi người phụ nữ trung niên bị kìm kẹp, vốn còn đang run run, mọi người nỗ lực lui mình lại cùng nhau đứng lên, bọn họ điên cuồng chạy về phía thang máy, người xô người, có không ít người xuyt chút nữa trực tiếp ngã từ thang máy xuống lầu.

"Các người vì sao không sớm ra tay!" Đột nhiên, một giọng nói phản nộ vang lên, "Các người đã lợi hại như vậy, vì sao còn không sớm ra tay cứu chúng

tôi!"

"Vì sao không sớm ra tay!" Không ngừng có tiếng phối hợp vang lên, khi hoảng sợ qua đi, trong lòng mọi người toàn bộ ổn định lại, cũng có người vốn không khóc không kêu luôn trầm mặc cũng bắt đầu lên tiếng.

Tầm mắt An Nhiên lạnh lùng nhìn người đàn ông lúc ban đầu kêu to kia, "Anh là đàn ông sao? Cứu ann? Dựa vào cái gì thì người lợi hại phải đi chịu chết?"

Người nọ muốn phản bác chút gì đó, nhưng mà dưới ánh mắt uy hiếp của An Nhiên, đáy lòng nảy lên một cảm giác lạnh lẽo, âm thanh giống như mắc trong cổ họng, làm hắn muốn phát ra tiếng nhưng lại nói không được.

"Bà ta vốn là đến vì các người, vì sao các người muốn liên lụy đến chúng tôi!"

"Các người thật ích kỉ!"

"Chờ tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho người khác biết tình huống thật sự ở đây!"

An Nhiên khinh miệt nhìn một đám người hiện tại lòng đầy căm phẫn, con người tràn đầy căm chọc.

Người xem, nhân tính xấu xí cỡ nào?

Đây là người đáng ghê tởm, đây là hồi báo sau khi cứu bọn họ.

An Nhiên giờ giờ trái bom trong tay lên, còn chưa mở miệng, nguyên một đám người lòng đầy căm phẫn nhất thời dọa cho sắc mặt trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng đánh một quyền trực tiếp hôn mê, trong tay anh còn cầm súng của người phụ nữ trung niên, khi đặc công vũ trang hạng nặng chạy vào, trên cả toà tầng lầu, chỉ còn lại có An Nhiên và Phó Quân Hoàng, cùng người phụ nữ trung niên đã ngất đi.

Đặc công cầm đầu chào kiểu quân lễ với Phó Quân Hoàng, lập tức chỉ huy người nâng người phụ nữ trung niên đi, An Nhiên cũng giao thuốc nổ trong tay cho đặc công kia.

"Thủ trưởng bị sợ hãi!" Sau khi đặc công chào hỏi với Phó Quân Hoàng, tiếp tục nói, "Hiện tại Lão chủ tịch đang ở bên ngoài chờ ngài, ngài xem..."

"Được, cảm ơn, chúng tôi lập tức đi xuống." An Nhiên nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, nhân nhát nói với đặc công kia.

Hiện trường đã bị phong toả.

Hiện tại trong cửa hàng ngoại trừ cảnh sát, lại không có người kia.

Hai người hộ pháp cũng không vội, An Nhiên lôi kéo Phó Quân Hoàng, sắc mặt của Phó Quân Hoàng từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn mặt không biểu cảm, sâu thẳm trong con người thâm thúy, hàm chứa ẩn ý là An Nhiên nhìn không hiểu.

An Nhiên không nói chuyện, cô cứ như vậy nắm tay anh, lôi kéo anh đi về phía trước.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, anh bình tĩnh nhìn cô, áp áp trong tay kia là anh cần bảo hộ cả đời, cũng là anh muốn giữ lại.

.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày như vậy, anh sẽ để cho bảo bối thân ái như mạng bởi vì anh mà chịu liên lụy.

Con người, chìm xuống một chút.

Lực đạo ở tay bắt giác tăng thêm.

"Lão soái..." An Nhiên còn chưa nói xong, trên cánh tay truyền đến một sức kéo, lập tức cô liền rơi vào một cái ôm hơi lạnh, đáy lòng An Nhiên hơi hơi thờ dài, lập tức tựa vào trong lòng anh, đôi mắt khẽ nhắm.

"Sợ." Anh sợ, sợ lại trở lại tám năm trước, trở lại cái kia làm cho anh bất lực, chỉ có thể nhìn bảo bối bị thương.

Hai tay An Nhiên ôm người đàn ông đang tự chán ghét bản thân, giọng nói của cô dịu dàng, trấn an anh nói, "Lão soái ca, chúng ta hiện tại đều lớn, đã trưởng thành, chúng ta sẽ không lặp lại chuyện tám năm trước, anh xem, chúng ta có thể xử lý tốt mọi chuyện. Bên cạnh anh có em, bên cạnh em có anh, chúng ta dựa vào lẫn nhau, vì sao còn sợ hơn?"

Bọn họ dựa vào lẫn nhau.

"Lão soái ca, em sẽ không để anh gặp chuyện." Phó Quân Hoàng là cấm địa của cô, bất luận kẻ nào, cũng không được đụng chạm!

"Trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp, còn giống cái gì!" Giọng nói hùng hậu chứa đầy khiển trách.

Phó lão gia từ vốn chờ trên xe, thẳng đến người trong cửa hàng chạy ra ngoài, ông vẫn bình tĩnh chờ ở bên trong, nhưng bọn người chạy xong, người hiềm nghi cũng bị mang ra, ông vẫn không nhìn thấy hai đứa nhỏ nhà mình, xem thế này, lão gia tử cũng ngồi không yên, kéo mở cửa xe, tiếp đó không nói một lời, trực tiếp đi vào trong cửa hàng.

Ông vừa đi, nhưng là kinh động không ít, vốn mọi người rất loạn nhất thời vây quanh phía sau lão gia tử, sợ chỗ nào đó lại nhảy ra một cây súng, đến lúc đó bọn họ có thể giết mổ, mang bản thân ra chém.

Phó lão gia tử không nghĩ tới, ông lo lắng vô ích cả ngày, ông vừa mới bước vào tròn, này rất tốt, còn chưa bắt đầu tìm người, liền nhìn thấy chính giữa hai người đang ôm nhau.

Bất an nơi đây lòng trong nháy mắt hạ xuống, hòn sỏi bên trong cũng không nhìn thấy, nhưng Phó lão gia tử chung quy vẫn là Phó lão gia tử, ông có thể nói ra lời mềm mỏng sao?

Phó Quân Hoàng vẫn chưa buông An Nhiên ra, anh cứ như vậy ôm cô, khi nhìn về phía lão gia tử, con người khôi phục chút độ ấm.

"Gia gia..."

"Không có việc gì thì theo ta trở về." Nói xong, lão gia tử xoay người bước đi, chính trong nháy mắt khi ông xoay người, trên gương mặt nghiêm túc của ông, hiện lên tươi cười.

Rất tốt, hai đứa nhỏ đều không có việc gì.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, "Thật tốt." Thật tốt, có thể gặp được Phó Quân Hoàng, thật tốt, có thể trở thành người nhà họ Phó, thật tốt, cô có thể trọng sinh...

"Ân."

Hai người đi theo phía sau đại bộ đội, nhưng mà Phó lão gia tử vừa mới biến mất trước tầm mắt hai người, một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thì ra là hấn

Ôn Tuệ Tâm đã chết!

Ôn Tuệ Tâm đó là người phụ nữ trung niên kia, bà ta vừa mới bị cảnh sát dẫn lên xe, bác sĩ và cảnh sát luôn chờ ở một bên bắt đầu bắt tay vào làm trị liệu cho Ôn Tuệ Tâm, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới vừa lên xe.

Nhưng mà, bác sĩ và cảnh sát vừa mới xuống xe, chiếc xe cảnh sát kia ầm ầm nổ mạnh....!

Ôn Tuệ Tâm đang trên xe bị nổ tung, những cảnh sát ở gần chiếc xe bị nổ bật ra, trong nháy mắt mất đi tính mạng, chung quanh cũng có không ít quần chúng bị đẩy bật ra, người bị thương vô số.

Nháy mắt khi An Nhiên và Phó Quân Hoàng nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên, nhấc chân liền chạy ra bên ngoài cửa hàng, Phó lão gia tử còn ở bên ngoài!

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng chạy đến, bên ngoài đã hoảng loạn thành một mảnh, Phó lão gia tử đã được người bảo hộ, hai người bảo vệ quét nhìn trong đám người, quan sát từng người khả nghi ở trong sân.

"Gia gia, lên xe." Biểu cảm của An Nhiên rất nghiêm nghị, cô không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tay kéo Phó lão gia tử qua, trực tiếp đẩy vào trong xe, mày lo lắng, "Ngài nói ngài không có việc gì chạy lung tung làm cái gì?"

Phó lão gia tử hơi nhíu mày, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn hiện lên một tia cười nhàn nhạt.

Đứa trẻ nhà họ Phó đều kì quái như vậy?

Phó Quân Hoàng đã dung nhập vào trong đám người, đôi mắt như chim ưng khắp nơi đảo qua từng người một, nhưng mà nhìn quét một lát, tầm mắt của anh dừng trên chiếc xe đang bị thiêu cháy, hơi thở hơi bất ổn.

Tay buồn ở bên hông hơi nắm chặt, hơi thở chết chóc quanh thân nháy mắt tăng vọt, con người tối đen xoẹt qua một chút lãnh huyết.

Điểm mấu chốt là già, chết.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng ngồi xe Phó lão gia từ trực tiếp trở về nhà cũ nhà họ Phó, dọc theo đường đi, sắc mặt Phó Quân Hoàng đều buộc chặt.

Sắc mặt Phó lão gia từ cũng không tốt, ở tại đế đô, ngay dưới mí mắt ông, người này trực tiếp khi dễ đến trên đầu người nhà họ Phó, ông còn có thể mặc kệ ngồi xem sao?

"Lão gia tử, sự việc này ông không cần lo lắng, chúng cháu có thể giải quyết." An Nhiên nhẹ nhàng kéo tay Phó lão gia tử, trấn an nói.

Đấy Phó lão gia tử hơi ngừng lại, lập tức ông bật cười, "Chuyện của các người tự các người giải quyết, còn nghĩ muốn ông già này ra mặt sao?"

An Nhiên cười, chính là ý cười trên khoé môi kia làm Phó lão gia tử cực kì không tự nhiên ho khan ra tiếng, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Hiện tại nha đầu An Nhiên này, thật sự là càng ngày càng giống Cố lão đầu trong miệng tiểu hồ ly, sự tình gì cũng trốn không thoát ánh mắt cô.

Thôi thôi, hiện tại ông cũng già rồi, mọi chuyện cứ để bọn trẻ giải quyết đi.

Đêm, là có thể che giấu sự tồn tại của tội ác.

Trong vô xá, một tiếng quát tháo thảm thiết thống khổ chói tai truyền đến.

"Tôi không biết! Tôi không đúng không biết a -- "

"Giết tôi -- giết tôi đi!"

"A -- "

Chỉ thấy một gã đàn ông bị treo ngược ở giữa không trung, toàn thân hắn dính đầy máu, nhưng trên mặt hắn cũng không một chút tổn thương, này vừa đến gần, chính là người đàn ông đồng lõa với người đàn ông đã chết kẻ xướng người hoạ trong cửa hàng lúc chiều kia!

Lúc này hắn ngay cả khí lực kêu to cũng không có, đau đớn trên người làm cho hắn không có biện pháp mê man.

Hắn nghĩ không ra, vì sao hắn không bị đưa đến cục cảnh sát, mà lại bị đưa đến nơi còn muốn khủng bố hơn địa ngục.

Một hồi tiếng vang đè ép không khí vang lên.

An Nhiên một thân màu đen sắc mặt đông lạnh đi đến, mặt không biểu cảm.

Còn những người đàn ông cường tráng kia đang dùng hình với tên kia khi nhìn thấy An Nhiên, rõ ràng đình chỉ toàn bộ động tác, bọn họ cung kính hạ thấp người với An Nhiên, biểu cảm cung kính mà lại cuồng nhiệt.

"Quân chủ." Giọng nói chính tề nhất trí.

An Nhiên xua tay, "Nói sao?"

"Không. Người này miệng thực cứng." Giọng nói của Phong Lượng nhàn nhạt vang lên, "Người này không có người nhà, tạm thời không tìm thấy nhược điểm của hắn."

"A?" An Nhiên nhếch khoé môi một cái, "Không có nhược điểm sao? Này dễ làm, liền đánh đi, đánh đến khi nào mềm mới thôi." Cô thích nhất chính là con người rắn rỏi, đàn ông vừa kéo xuống đánh mấy roi liền mềm nhũn, mới thẩm vấn, có không còn hứng thú.

"Tôi... Tôi không biết... Tôi thật sự không biết các người hỏi cái gì... Tôi chỉ là... Chỉ là đi theo Ngô Đại Can, tôi cái gì cũng không biết, thật sự cái gì cũng không biết..." Người đàn ông suy yếu giọng nói đứt quãng vang lên.

"Không quan hệ, hiện tại không biết, sớm hay muộn sẽ nhớ tới." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế nhựa Lãnh Hạo chuẩn bị cho cô, "Tôi có nhiều thời gian."

Lãnh Hạo nhìn người đàn ông, tầm mắt rất lạnh, hắn vừa mới từ nước Mỹ trở về, khi biết được buổi chiều hôm nay quân chủ bị bắt cóc suýt nữa xảy ra chuyện, biểu cảm bỗng chốc liền thay đổi.

Người đàn ông bị treo trước mặt này chính là đồng lõa đi? Hắn làm sao có thể để cho hắn ta dễ dàng dời khỏi nhân thế đây? Mặc kệ nói như thế nào, hắn còn chưa có để hắn ta hưởng thụ cực hạn thống khổ trên thế giới này đâu.

Lãnh Hạo tiếp nhận roi trong tay vệ sĩ, hắn đi đến phía trước người đàn ông kia, từ trên cao nhìn xuống hắn, chỗ sâu trong đáy mắt hàm chứa nồng đậm sát ý.

"Chuộc tội." Âm thanh roi da quát mạnh vào vai, một tiếng quát thanh thúy đột nhiên truyền vào trong tai người.

Lãnh Hạo sử dụng roi rất tốt.

Chỉ cần hấn muốn cho bạn có vài phần đau, bạn sẽ gặp cảm nhận được vài phần, sẽ không để bạn đau thêm một chút nào, cũng sẽ không thể thiếu một phần, hấn muốn bạn chừng nào chết, bạn tuyệt sẽ không chết trước dù chỉ một phút.

"A --" Tiếng quát tháo thống khổ vang vọng khắp gian phòng thâm vắng.

Thanh âm tiếp tục quanh quẩn vang lên bên trong, tiếng quát tháo thống khổ của người đàn ông đã khàn khàn.

"Tôi không biết, tôi thật sự không biết, tôi van cầu các người, giết tôi đi, giết tôi đi."

"Làm sao có thể để cho người chết dễ dàng như vậy?" Lãnh Hạo bằng hấn tiếng nói xong, một trận tiếng quát tiếp tục vang lên.

An Nhiên luôn luôn lạnh lùng ngồi trên ghế tựa, tay vô ý thức nghịch di động của bản thân, ngẫu nhiên, trên di động truyền đến một tin nhắn, là Phó Quân Hoàng gửi đến, vấn đề rất đơn giản, chính là hỏi cô xử lý mọi chuyện xong hay chưa.

Khoé môi An Nhiên gợn lên một độ cong, cô liếc mắt nhìn người đàn ông ngay cả tiếng quát tháo cũng đều biến thành hừ hừ, trực tiếp gửi lại.

-- nhanh. Nhớ anh.

An Nhiên nhú mày, cô nhìn di động, lúc này đây thời gian tin nhắn đến chậm hơn rất nhiều so với hai lần trước, ít nhất đến bây giờ còn chưa đến.

An Nhiên vừa mới tính toán buông di động, âm thanh tin nhắn di động lại vang lên.

Mở ra, cũng là hai chữ rất đơn giản.

....Nhớ em

Trong đầu An Nhiên bỗng hiện lên gương mặt chất phác của Phó Quân Hoàng, vốn tâm lạnh lùng liền mềm mại.

Nghĩ đến, hiện tại bên tai của anh đã hồng rồi?

Mà lúc này người đàn ông đang đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay còn cầm điện thoại di động, tầm mắt kinh ngạc nhìn tin nhắn kia, bốn chữ đơn giản, lại làm cho trái tim của anh thật lâu không thể bình tĩnh.

Khoé môi gợi lên một tia độ cong, trên cửa sổ sát đất phản chiếu con người dịu dàng như nước.

Cô nghĩ đến anh.

"Nói với tôi, người sau lưng người là ai." Lãnh Hạo lần lượt hỏi vấn đề giống nhau.

"... Không biết..." Giọng nói của người đàn ông sớm đã suy yếu đến không thể nghe thấy, suy yếu vô cùng.

Tiếng roi liên tục quát lên người đàn ông, hiển nhiên còn có mùi thịt phỉ phồng quanh quẩn trong phòng thâm vắng.

Vốn ánh mắt người đàn ông còn tức giận mở to hai tròng mắt, cặp mắt vốn không có linh khí bị tơ máu cùng với thần sắc thống khổ che kín, hấn gương miệng, lại không phát ra được chút thanh âm nào.

"Nói với tôi, người sau lưng người, là ai."

Lãnh Hạo lấy bàn ủi từ trên người hấn ra, giọng nói lạnh lùng khô khốc hỏi.

"Tôi... Tôi... Nói, tôi không biết tên cụ thể của hấn, tôi chỉ nghe qua... Nghe thấy người ta gọi hấn là Chu đồng..."

An Nhiên nhú mày, Chu đồng?

Chu Tân Quốc?

A, này thật đúng là nhân vật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Học sinh chuyển trường

Tin tức Ôn Tuệ Tâm bắt cóc ở trung tâm thương mại liên tục được xuất hiện, đặc biệt là trên các trang mạng internet.

Trong phòng âm u, chỉ có ánh sáng mỏng manh loé ra từ màn hình TV.

Một bóng dáng cuộn tròn trên sofa, tầm mắt nhìn trên màn hình, gương mặt đỏ đần, trong phòng vang lên tiếng nói từ trong TV phát ra.

"..." Thân ảnh nỗ lực không chế cảm xúc của bản thân, nhưng khi nghe tin tức phóng viên kia nói kết quả của người phụ nữ bị bắt, bóng dáng bỗng nhiên từ sofa đứng dậy, cầm chai bia trên mặt bàn lên, hung hăng đập về phía TV!

-- Bang .

Trong nháy mắt màn hình TV tối đen.

"Phó! An! Nhiên!"

"Hắt xì --" An Nhiên nhú mày néo néo lỗ mũi có chút ngứa, lập tức tầm mắt lại nhìn về phía quyển sách.

Đây là tiết tự học, trên lớp cũng không có giáo sư, các học sinh đều thấp phần tự giác học tập .

An Nhiên nhìn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, suy nghĩ hơi mông lung, trời nhìn giống như muốn đổ mưa.

Từ lúc An Nhiên bị Diêm Từ Diệp mang đi đến khi cô trở lại trường học, cũng đã hơn nửa tháng. Trong nửa tháng này, không ai biết tin tức của cô, mà từ ngày đó cũng có lời đồn đại người đàn ông kia là kim chủ của An Nhiên, là người bao dưỡng cô.

Nhưng cũng có không ít người không tin, nếu người đàn ông kia thật sự là Kim Chủ của Phó An Nhiên, như vậy người đàn ông kia sao còn phải quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên, còn gọi cô là gia? Có bệnh?

Chuyện này quá khó hiểu đi, đây là ham thích tình thú của con người, cô mang theo kim chủ của mình đến trường học thị uy, không thấy từ sau khi An Nhiên trả lại trường học, càng kiêu ngạo hơn sao? Cô cho rằng cô là ai? Bất quá cũng chỉ là một vũ nữ thoát y thôi.

Đối với lời đồn đãi đó không phải An Nhiên không nghe được, cô chỉ cảm thấy không cần thiết phải phí tâm vào mấy chuyện này. Trên đường, Sở An Tu cũng đi tìm cô, hỏi cô có cần hội học sinh ra tay hay không, nhưng đều bị cô ngăn lại.

Mấy người tầm thường đó, không cần thiết phải so đo với họ?

Chính mà đối với "tiểu thư nhà họ Phó" Mã Tịnh Như này, cô có chút hứng thú, ở trên địa bàn nhà họ Phó giải mạo người nhà họ Phó, cô gái này là gan thật đúng là không phải lớn bình thường.

Sau khi An Nhiên trở lại trường học mới phát hiện, hiện tại lớp cao nhất đã thành dĩ vãng trong mắt các thiếu gia tiểu thư, bọn họ không có việc gì cũng thích chạy đến ban bảy nhìn, ngẫu nhiên có thể nói với Mã Tịnh Như mấy câu.

Mà tất cả chuyện này, Mã Tịnh Như đều ứng phó rất tốt, thậm chí có thể nói là, thuận buồm xuôi gió.

Tầm mắt của An Nhiên vừa dừng ở trên người Mã Tịnh Như, Mã Tịnh Như giống như có cảm giác bỗng nhiên quay đầu, sau khi nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, vốn còn đang tươi cười biểu cảm bỗng nhiên lạnh xuống.

Ở trong mắt những thiếu gia tiểu thư kia, hiển nhiên Mã Tịnh Như đã trở thành đối tượng bọn họ cần nịnh bợ, nhưng ở lớp chúng, cô không không cần phải gặp làm gì, cũng không phải bởi vì cô giống như lời bọn họ nói, "bình dân" nháy mắt phát lên, mà Mã Tịnh Như làm nhiều chuyện rất khiến người ta phiền.

Ngột nhiên, cửa phòng học luôn luôn khép chặt đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, chỉ thấy chủ nhiệm lớp Tổng Nhiệm Hoa đi đến, mà theo phía sau hắn có một gã học sinh, đầu cô ta cúi rất thấp, tầm mắt gắt dao nhìn mũi chân, một đầu mềm mại gần như che khuất gương mặt của cô ta.

Tổng Vệ Hoa là một giáo sư vừa tốt nghiệp không lâu, tích cánh của hắn rất tốt, các nam sinh trong lớp đều làm bạn với hắn, tóc hắn hơi có màu bạc, còn mang một chiếc mắt kính, thoát nhìn rất là thanh tú.

"Đến, các học sinh chúng ta trước tiên đặt bút trong tay xuống." Tổng Vệ Hoa đi lên bực giảng, âm thanh hơi cao.

Tầm mắt của mọi người đã sớm nhìn bóng dáng câu nệ đứng bên cạnh bực giảng, tuy không thấy rõ diện mạo của người nọ, nhưng đáy lòng các nam sinh cũng hiện ra một tia hy vọng.

Chỉ là nhìn bóng dáng kia rất giống mỹ nữ, cũng không biết khuôn mặt kia lớn lên trông thế nào.

An Nhiên cũng không để ý, cô tiếp tục mở ra cuốn đồng thoại ra, tiếp tục tĩnh tế Xem.

"Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta, về sau mọi người phải giúp đỡ bạn học mới, biết không?" Tổng Vệ Hoa ở trên bục giảng rất hữu ái nói.

"Tổng ca thầy cứ yên tâm đi, chúng em luôn luôn rất yêu bạn học." Một học sinh lớn tiếng hô.

Tổng Vệ Hoa nở nụ cười, "Bạn học mới, em tự giới thiệu bản thân đi."

Nữ sinh mặc một bộ áo gió màu xám bạc, phù hợp với chiếc áo màu đen da lông, chiếc quần màu đen, đan ủng, tóc dài màu đen mềm mại, toàn bộ thoát nhìn chính là một mỹ nữ nhu nhược.

Chỉ là hiện tại mỹ nữ này khăn trang cầm chặt góc áo bản thân, đầu vẫn cúi xuống như cũ, cô ta muốn ngẩng đầu nhìn nhưng chạm phải tầm mắt tò mò của mọi người, lại bất an cúi đầu xuống.

"Tôi..." Giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Tôi gọi..." Mọi người chăm chú nhìn làm nữ sinh khăn trang không biết nên nói cái gì, đầu của cô ta càng cúi thấp, mồ hôi khẽ lăn môi dưới, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Trong phòng học đột nhiên vang lên một trận ồn ào, An Nhiên hơi hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng.

"Bạn học không cần khăn trang, chúng ta cứ từ từ, không cần nóng nảy." Lúc hiệu trưởng giao đưa nhỏ này cho hấn, hấn chỉ biết đưa nhỏ này không phải nội hướng bình thường, phải khai thông thật

"Tôi..."

An Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, tầm mắt gắt gao nhìn bóng dáng kia, sau khi xác định bóng dáng kia chính là người trong lòng mình suy nghĩ, tiếng nói lạnh nhạt của An Nhiên đột nhiên vang lên trong phòng học an tĩnh: "Tô Nặc, sao cô lại đến đây?"

Vốn đầu nữ sinh kia còn cúi xuống đột nhiên ngẩng lên!

-- A!

Một đôi mắt trong suốt, gương mặt tinh xảo ngũ quan xinh đẹp!

Lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, vốn nữ sinh câu nệ đứng ở bên cạnh bục giảng đã chạy tới trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một tay ôm lấy An Nhiên, cô nhu thuận chà xát trong lòng An Nhiên, rồi sau đó mới nhỏ giọng trả lời vấn đề của An Nhiên:

"Đến tìm Tiểu Nhiên."

Giọng nói dịu dàng mềm nhẹ! Nằm mơ! Cô gái này sinh ra là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh! Bộ dạng xinh đẹp không nói, thanh âm còn dễ nghe như vậy!

"Phó An Nhiên, em biết cô ấy?" Tổng Vệ Hoa có chút kinh ngạc, tất cả học sinh đều kinh ngạc.

"Uh, biết. Tô Nặc, giới thiệu bản thân." Đối với cô gái này An Nhiên rất có kiên nhẫn.

Tô Nặc buông An Nhiên ra, tuy vẫn cúi đầu như trước, nhưng không còn câu nệ như lúc trước.

"Chào cả nhà, tôi tên Tô Nặc, về sau thỉnh chiều có nhiều hơn." Nói xong, Tô Nặc còn thấp phần giống khuôn giống dạng cục nhất cung. (câu này mình cũng không hiểu)

"Được, nếu Tô Nặc và An Nhiên đã quen biết, vậy các em hãy ngồi cùng nhau, được chứ?"

Tô Nặc mãnh liệt gật đầu, không có gì dị nghị trực tiếp ngồi xuống ngay bên cạnh An Nhiên.

"Tiểu Nhiên, lâu rồi cũng không tới tìm tôi." Cô ấy bắt đầu chỉ trích cô.

"Cho nên cậu liền tới tìm tôi, phải không?" An Nhiên mỉm cười.

Tầm mắt của Mã Tịnh Như không tự chủ được nhìn An Nhiên, sau khi nhìn đến nụ cười đơn thuần của Tô Nặc, bên môi gợi lên một ý cười độc ác.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chán ghét cô ta!

Sau khi tan học, gần như Tô Nặc dán cả người bên người An Nhiên, trong mắt đơn thuần tràn đầy ý cười.

"Tô Nặc, không nên nhìn ." An Nhiên nói, thế nào đã hơn một năm không thấy, Tô Nặc lại vậy như vậy?

Tô Nặc, cục cưng quý giá của nhà họ Tô.

Thế lực của nhà họ Tô chủ yếu ở phía Nam, Tô gia chủ yếu thế lực ở phía nam, các xí nghiệp trải rộng khắp các nước, chỉ là người nhà họ Tô không thích lộ diện, trong vòng luân quần của giới thượng lưu, có rất ít người biết người đứng đầu xí nghiệp Tô thị là ai.

Tô Nặc ghé vào trên bàn học, lông mi thật dài, "Tiểu Nhiên, đêm nay tôi đến nhà cậu được không được?"

An Nhiên ngẩn ra, trong đôi mắt đen như mực xoẹt qua một tia cảm xúc, khi nhìn đáy mắt bất an của mọi người, cô cười khẽ, "Được, đêm nay lão soái ca sẽ tới tiếp chúng ta."

"Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Tôi thật lâu rồi cũng chưa gặp anh Phó." Tô Nặc ngồi thẳng người dậy, con ngươi trong suốt lộng lẫy nhìn An Nhiên.

An Nhiên cười khẽ, nàng lạnh nhạt lấy di động ra, tìm kiếm một cái tên trong danh bạ điện thoại, vừa muốn gọi đi, người nọ vừa vặn gọi điện thoại đến.

"Tô Nặc trước tiên cậu cứ xem cái này, tôi đi nhận điện thoại." Cẩm truyện cổ Grimm trong tay phóng tới trước bàn Tô Nặc, mỉm cười lấy di động đi ra ngoài cửa.

"Được." Trả lời An Nhiên là khuôn mặt tươi cười sáng lạng mà lại âm áp.

An Nhiên đi đến góc hành lang, vừa mới tiếp điện thoại, bên kia liền truyền đến một giọng nói trầm thấp gần như môi mết:

"An Nhiên, Tô Nặc có liên lạc với cô không?"

An Nhiên nhú mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Bên kia nhất thời thờ dãi, "Hiện tại Tô Nặc có chuyện hiểu lầm tôi, phía tôi bên này còn có chuyện phải xử lý, trước hết xin nhờ cô chiếu cố Tô Nặc vài ngày ."

"Tô Nặc chuyển trường, anh biết không?"

An Nhiên đi đến trước cửa sổ trên hành lang, từ xa nhìn cảnh tượng trong trường.

"..." Bên kia nhất thời yên tĩnh, "An Nhiên, cô cũng biết tình huống đặc thù của Tô Nặc, thời gian này..."

"Yên tâm đi." Giọng nói An Nhiên bình thản như trước, giọng nói của cô vừa chuyển "Tô Thiên Kinh, Tô Nặc là đứa bé đơn thuần, tôi hy vọng cô ấy có thể vĩnh viễn đơn thuần như vậy, anh hiểu lời của tôi chứ?"

Bên kia truyền đến một trận cười khỏ, "Yên tâm đi."

An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại, lúc cô trở lại phòng học, phát hiện chỗ ngồi của cô hoàn toàn bị vây quanh.

Trên mặt Tô Nặc mang theo nụ cười chói lọi, ánh mắt của cô rất trong suốt, giống như trẻ con mới sinh.

"Không có a, Tiểu Nhiên tốt lắm, tôi thật thích Tiểu Nhiên ." Giọng nói của Tô Nặc mềm yếu dịu dàng, vang lên bên tai nhóm người kia, "Cho nên, mọi người không cần nói nói bậy Tiểu Nhiên, bằng không, tôi sẽ tức giận ."

An Nhiên lắc đầu cười khẽ, đứa nhỏ này mặc kệ khi nào cũng luôn thích bảo vệ cô.

"Tô Nặc, cô và Phó An Nhiên là quen biết như thế nào?"

"A... Quen biết thế nào à, tôi bị lạc, sau đó tiểu Nhiên nhặt được, sau đó chú nhỏ đến nhà Tiểu Nhiên tìm được tôi, sau đó chúng tôi liền quen biết." Chỉ cần lúc Tô Nặc nói đến An Nhiên, trên mặt ít nhiều sẽ mang theo chút tươi cười xán lạng.

"Bị lạc? Bị nhặt được?" Các nam sinh nghe mà thấy quái dị.

Này gọi là câu trả lời gì?

An Nhiên luôn luôn đứng bên ngoài đám người nghe.

Cô và Tô Nặc thật sự là quen biết như vậy, lúc cô bảy tuổi, ở khu náo nhiệt, nhìn thấy Tô Nặc ngồi xổm ở góc đường, lúc đó không biết xuất phát từ tâm tình gì, liền đi tới trước mặt cô ấy.

Khi đó tiểu Tô Nặc ngẩng đầu, khi nhìn thấy An Nhiên, không chút suy nghĩ, đứng dậy, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, đã bỏ nhào vào trong

lòng cô, ngoan ngoãn cọ cô.

"Làm lạc ?"

"Tìm không thấy chú nhỏ." Giọng nói mềm yếu như nhược bỗng chốc khiến cho An Nhiên mềm mại.

Sau lại thế nào? A, sau cô liền trực tiếp dẫn tiểu Tô Nặc về nhà, chỉ là còn chưa tới ba giờ, chỉ thấy người đàn ông thần sắc sốt ruột tới bãi phòng, khi hần nhìn thấy Tô Nặc ngồi bên cạnh cô, hần một tay ôm Tiểu Tô Nặc vào trong ngực.

Khi đó An Nhiên rõ ràng thấy được người đàn ông sợ hãi và sống sót sau tai nạn.

Thân thể hần run run khó có thể nhận ra.

"Tiểu Nhiên! Nói chuyện điện thoại xong rồi sao?" Tô Nặc trước hết nhìn An Nhiên, cô hướng về phía An Nhiên vẫy tay.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng phía sau, nhất thời túa ra một trận mồ hôi lạnh, tuy rằng bọn họ không biết vì sao, nhưng là đối với Phó An Nhiên, từ đáy lòng bọn họ sinh ra sợ hãi.

Tuy rằng biểu cảm của cô luôn luôn nhàn nhạt, cả người cũng đều nhàn nhạt, nhưng bọn sợ cô, luôn cảm thấy cô cất giấu cái gì.

Nhìn thấy mọi người tán ra, lúc này An Nhiên mới ngồi vào chỗ của bản thân, "Thích bọn họ?" An Nhiên nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc mỉm cười lắc đầu, "Bọn họ đều không thích Tiểu Nhiên, cho nên tôi không thích bọn họ."

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu cô, "Không quan hệ."

Đơn thuần đứa nhỏ luôn có thể liếc mắt một cái nhìn ra ai đối ai là thật tâm, ai là giả trang.

"Bọn họ cũng không tốt." Tô Nặc nghiêm túc lắc đầu, "Không thích."

"Như vậy thì không thích đi." An Nhiên nhẹ vỗ về đầu của cô ấy.

Tô Nặc cọ cọ vào lòng bàn tay của An Nhiên, cười đơn thuần, "Tiểu Nhiên cô xem chuyện này chú nhỏ đã qua cho tôi, sao bây giờ mới bắt đầu xem a."

"Vậy Nặc Nặc giảng cho tôi nghe một chút đi."

"Được được, tôi giảng cho cậu..."

Trong phòng hầu như toàn bộ ánh mắt các nam sinh đều nhìn hai người, một người lạnh nhạt, một người đơn thuần, hơn nữa hai người đều là mỹ nữ, hai người ngồi cùng nhau, hơn nữa ánh mắt trời ngoài của sổ chiếu vào, với bọn họ, quả thật là một bức hoạ.

Hơn nữa bọn họ phát hiện, hôm nay Phó An Nhiên với bình thường tiếp xúc với bọn họ không giống nhau.

Hôm nay Phó An Nhiên càng làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, hơn nữa càng thêm động lòng người, khuôn cách nữ thần.

Nhưng mà bức hoạ Phó An Nhiên đẹp đẽ bị một bóng dáng phá vỡ, chỉ thấy Mã Tĩnh Như cầm một cái ly thủy tinh, đi đến trước bàn Phó An Nhiên, có hương vị từ trên cao nhìn xuống.

"Tiểu Nhiên, cô ấy là ai vậy?" Vì sao thoạt nhìn thật hung dữ a?

An Nhiên nhẹ nhàng trấn an Tô Nặc đang bất an, tiện đà có chút ý trêu đùa hàm xúc nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô ấy à, là lớp trưởng trong lớp, hơn nữa, còn là tiểu thư nhà họ Phó!"

Ánh mắt trong suốt tròng thật lớn, "Vậy tiểu nhiên với cô ấy là...."

"Không phải." An Nhiên đánh gãy lời nói phía sau của Tô Nặc.

Tô Nặc có chút không rõ, nhưng nhìn dáng vẻ An Nhiên không muốn nhiều lời, cô ấy cũng không hỏi nhiều.

Tuy rằng đầu của cô có chút không thông minh, nhưng khi nào nên nói cái gì, cô vẫn rõ ràng.

"Tô Nặc, cô phải biết rằng, ở trong lớp này, cần phải bảo trì khoảng cách với Phó An Nhiên, bằng không đến lúc đó gặp phải một đồng chuyện phiền toái, như vậy không tốt." Mã Tĩnh Như trực tiếp không nhìn An Nhiên, trên mặt mang theo một tia cười nhàn nhạt, nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nao nao, lập tức dùng ngón tay chỉ chóp mũi bản thân, "Cô đang nói chuyện với tôi?"

"Tô Nặc, đừng trách tôi không nói cho cô, Phó An Nhiên là cái loại bán thân, cô..."

"Tránh ra! Tôi không thích cô!" Tô Nặc biểu cảm chột lạnh xuống, ngẫm lại cảm thấy không đúng, một lần nữa trừng mắt Mã Tĩnh Như nói: "Cô mới là bán thân!"

Sắc mặt Mã Tĩnh Như không tốt, trong mắt người khác chính là càng thêm vận vẹo, "Tô Nặc, đến lúc đó chộc phải người không nên chộc cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô!" Nói xong, uống một ngụm nước, ngao ngễ xoay người.

Cả người Tô Nặc đều bị chộc tức, cô thờ phỉ phỉ nhìn An Nhiên, "An Nhiên, tôi muốn tìm chú nhỏ đánh cô ta, cô ta hư."

"Không cần giận, trước hết chúng ta cứ nhường cô ta chơi đi." Làm cô ta chết nhanh như vậy, vậy sâu đó, làm sao chơi được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Phó thiếu tướng ghen

Sau khi tan học, Tô Nặc sớm đã dọn dẹp xong sách vở, ngoan ngoãn đứng một bên chờ An Nhiên, ngũ quan xinh xắn tràn đầy hưng phấn.

"Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, đêm nay tôi muốn ngủ cùng cậu."

"Được." An Nhiên xách theo ba lô, cười khê.

Tô Nặc theo dấu chân An Nhiên, đi gao đi theo sau lưng cô, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mang theo tia cười nhà nhat.

Vừa mới ra khỏi cửa trường, một chiếc xe màu đen liền dừng phía trước bọn họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tô Nặc nhìn thấy người đàn ông điều khiển xe, con người trong suốt bỗng nhiên sáng lên, "Chào anh Phó."

Toàn bộ cửa sổ xe hạ xuống, chỉ lộ ra nửa gương mặt của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên trực tiếp kéo mở cửa xe, bắt đắ dĩ cấp tốc nhét Tô Nặc còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn vào trong xe.

An Nhiên từ lúc tan học liền cấp tốc nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, nói cho năh biết chuyện của Tô Nặc, Phó Quân Hoàng vẫn chưa tỏ vẻ gì, chính là anh nhìn thấy dáng vẻ Tô Nặc kề bên cạnh bảo bối nhà anh, làm cho anh nhin không được hơi hơi nhúu mày.

Phó Quân Hoàng làm bộ muốn lấy điện thoại ra, lại bị một ánh mắt của An Nhiên cấp tốc ngăn lại.

"Anh Phó, chúng ta mau về nhà về nhà." Tô Nặc luôn luôn không quan tâm Phó Quân Hoàng, giống như cô thích gọi tên Tô Thiên Kinh vậy.

Sau khi hơi hơi nhúu mày, Phó Quân Hoàng cũng chưa kịp chạy lại bên bảo bối hôn một cái, chỉ có thể khởi động xe, chạy đi.

Mà An Nhiên không biết, cũng ngay lúc xe mới bắt đầu rời đi, mọi người luôn nhìn hành động của các xô, trên mặt lộ ra sắc mặt hèn mọn.

Phó An Nhiên thật đúng không phải lợi hại bình thường, mới một thời gian ngắn đã thay đổi một người đàn ông.

Vũ nữ thật đúng là không giống bình thường.

Dọc theo đường đi, giọng nói nhẹ nhàng mềm yếu của Tô Nặc không hề ngừng lại, hoàn toàn không giống vẻ ngoài hướng nội cẩn thận khi ở trong lớp, trên mặt cô ấy luôn mang theo một chút tươi cười xán lạn, xe vừa mới dừng lại trước cửa chính, cô nhóc bỏ chạy xuống xe, thẳng đến trong phòng, tìm Phó lão gia tử đi.

Nhìn bộ dạng Tô Nặc vội vàng, An Nhiên trong lòng xẹt qua một chút thờ dài, đang muốn xuống xe, cô ngọt nhiên bị Phó Quân Hoàng giữ chặt.

"Sao vậy?" An Nhiên có chút không rõ chân tướng.

Phó Quân Hoàng chính là nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉ là đôi mắt kia luôn gắt gao dừng trên...môi cô?

Đang nắm cửa xe, thu tay, An Nhiên có chút bất đắc dĩ, "Lão soái ca, đây là ở cửa nhà."

Phó Quân Hoàng bất động, tiếp tục lôi kéo cô.

"Lão soái ca, không thể ở trong này..."

Vẫn là bất động.

Anh đã có một khoảng thời gian thật dài không hôn qua môi bảo bối.

"Không thể lâu lắm." Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, ở trước mặt lão soái ca, cô vĩnh viễn không thể cứng rắn với anh.

Con người thâm thúy bỗng chốc liền sáng.

Khỏe môi gọi lên một độ cong không thể nhận ra, anh linh hoạt từ chỗ ghế lái nhảy sang ghế sau, trước ánh mắt mỉm cười của An Nhiên, nhẹ nhàng hôn trụ môi của cô, tay không tự chủ định trụ cái ót của cô, khẽ hôn dần dần càng sâu...

Trong xe nhiệt độ dần tăng lên, Phó Quân Hoàng hô hấp từng bước dồn dập.

Hai tay An Nhiên vòng trên cổ Phó Quân Hoàng, đáy lòng cũng suy nghĩ, kỹ thuật hôn của lão soái ca này càng ngày càng lợi hại.

"Ừm..." Phó Quân Hoàng vội vàng buông lỏng An Nhiên ra, lập tức một tay pom cô vào trong lòng mình, cầm đề trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở hào hển, "Bảo bối, phải tin tưởng anh."

An Nhiên nhủ thầm, "Em không tin anh thì tin tưởng ai? Được rồi được rồi, chúng ta nhanh xuống xe đi, nếu không đi xuống, Nặc Nặc lại sốt ruột."

Hơi thở của Phó Quân Hoàng ngọt ngào biến đổi, ngay tại dưới ánh mắt nghi hoặc của An Nhiên, lấy di động ra, trực tiếp nhấn một loạt dãy số.

"Mang người đi." Điện thoại được chuyển, Phó Quân Hoàng trực tiếp mở miệng nói.

An Nhiên phồng má, lập tức đoạt lấy điện thoại di động, "Không có việc gì, anh trước xử lý chuyện của anh đi." Tút tut, An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại đi động.

"Lão soái ca, chỗ Nặc Nặc và Tô Kinh Thiên có chút chuyện, anh kông cần lộn xộn." Cô trừng anh.

Chỉ cần nghĩ đến có người luôn dính bên người bảo bối nhà mình, tâm tình anh liền không tốt.

"Không cần giờ tính trẻ con, đi mau."

An Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng theo sát sau lưng cô xuống xe.

Hai người vừa mới tiến vào cửa, chợt nghe tiếng cười ha hả của Phó lão gia tử, còn có đáng vẻ xướng khúc của Tô Nặc.

"Gia gia, dễ nghe sao dễ nghe sao? Đây là Nặc Nặc mới học, chú nhỏ nói Nặc Nặc xướng rất em tai." Tô Nặc bộ dáng tranh công nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giọng nói nghe cũng có chút suyễn.

Phó lão gia tử cười đến rơi nước mắt, hai tay ông để trên quai trượng, "Dễ nghe dễ nghe, Nặc nha đầu xướng tốt lắm, ông đã thật lâu không được nghe ca tốt như vật." tuy rằng ngữ âm hoàn toàn không đúng.

Nghe được đáp án của lão gia tử, Tô Nặc cười càng vui vẻ.

Cô thích người nhà họ Phó, chú nhỏ không có ba mẹ, cô cũng không có ba mẹ, cô chỉ có chú nhỏ.... Nhưng sau khi quen biết Tiểu Nhiên, cô còn có ông cụ Phó, anh Phó, và Tiểu Nhiên.

Bọn họ đều là thật tâm đối tốt với cô, không phải là bởi vì bọn họ biết chú nhỏ mới đối tốt với cô, cũng không phải bởi vì tiếp cận chú nhỏ mới giả vờ cười với cô.

"Nặc Nặc cô đang làm cái gì vậy?"

An Nhiên muốn buông tay Phó Quân Hoàng ra, nhưng cô còn chưa bỏ ra, ngược lại Phó Quân Hoàng nắm càng chặt, mà cặp mắt thâm thúy gắt gao nhìn Tô Nặc.

"Anh Phó muốn nghe Nặc Nặc hát hay không?" Tô Nặc nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt có chút nghi hoặc.

Lão gia tử ở một bên xem cười ha ha, xú tiểu tử này thật đúng là dám chua gì cũng ăn.

"Không."

Tô Nặc a một tiếng, rồi sau đó ánh mắt nhìn tay hai người đang nắm tay nhau, "Anh Phó, đêm nay Tiểu Nhiên muốn ngủ với em, anh không thể luôn nắm tay Tiểu Nhiên."

Hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc thay đổi!

Anh đột nhiên buông tay An Nhiên ra, xoay người liền đi về phía sau viện, mà trong tay anh đã cầm điện thoại di động, nếu An Nhiên không nhìn lầm, anh lại đi gọi điện thoại cho Tô Thiên Kinh đi.

Nhìn bóng dáng Phó Quân Hoàng rời đi, Tô Nặc không rõ chân tướng, "Tiểu Nhiên, tôi làm sai chuyện gì sao?"

An Nhiên nhếch cười, chỉ là cô còn chưa trả lời, lão gia tử đã trả lời thay cô:

"Không có, Nặc nha đầu ngoan như vậy, không có làm sai việc gì."

Lão gia tử luôn rất thích Tô Nặc, không phải bởi vì bản thân không có cháu gái, mà là ông phát hiện đứa trẻ nhà họ Phó từ nhỏ đã trưởng thành sớm, hiện tại ngoại trừ nha đầu An Nhiên đầu võ mồm với ông, đứa trẻ còn lại luôn trầm mặc, không có một chút lạc thú.

Nhưng đứa nhỏ An Nhiên kia, tuy ngẫu nhiên sẽ đầu võ mồm với ông, nhưng cô một đáng về lão già cũng làm cho ông liên tục thờ dài, sao nhà họ Phó ông lại không có đứa trẻ bình thường đây?

Nhưng đứa bé Tô Nặc này, hoàn toàn phù hợp với hình tượng cháu gái trong cảm nhận của ông, vừa hoạt bát lại ngoan, còn có thể làm cho lão nhân gia ông vui vẻ, làm sao giống tiểu hồ ly kia cả ngày chỉ biết tính kế ông?

Mà lúc này Phó Quân Hoàng ở hậu hoa viên, sắc mặt rất khó nhìn nhìn bồn hoa trước mặt, nói:

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng, phía tôi bên này..."

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng! Phía tôi bên này tra được chút chuyện, tôi nghĩ, anh hẳn sẽ cảm thấy rất hứng thú."

"Tiếp đi!"

"Nghe không hiểu tiếng người a? Chuyện này có liên quan đến bảo bối nhà người, có nghe hay không?"

"... Nói."

"..."

Bên kia chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, lại làm sắc mặt Phó Quân Hoàng thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Muốn chết!

Vườn trường yên tĩnh vang lên tiếng đọc lanh lánh của các học sinh, trên sân thể dục các học sinh hoặc chạy hoặc nhảy, nhưng mà lúc này, ngay tại một góc trong vườn trường...

Tô Nặc đứng ở bên người An Nhiên, nghi hoặc nhìn vài nữ sinh trước mắt trước mắt rõ ràng không thân thiện lắm, tuy cơ lại chuyển ánh mắt sang người An Nhiên, kỳ quái nói:

"Tiểu Nhiên, sao các cô ấy đều trừng mắt nhìn chúng ta? Cũng muốn hỏi chúng ta đòi tiền sao?"

An Nhiên nhú mày, khóe môi mang ý cười, "Ừm?"

"Trước kia, khi các bạn học khác trừng ta, đều là muốn đòi tiền ta, nhưng mà sau này đều bị chú nhỏ giáo huấn."

Mấy nữ sinh kia đều là "thiên kim quý tộc" mà nữ sinh đứng đầu khoanh hai tay trước ngực đứng là Ân Thiên Tuyết.

Lúc này con người Ân Thiên Tuyết như muốn phóng ra phi đao giết chết An Nhiên, cô ta ngạo nghễ nhú mày, hèn mọn nhìn An Nhiên, hừ lạnh:

"Phó An Nhiên, nhanh rút khỏi Ngân Dục cho tôi!"

Đôi mắt trong suốt của Tô Nặc trừng lớn, "Vì sao?" Ngân Dục là anh Phó thành lập vì Tiểu Nhiên, nếu Tiểu Nhiên không ở đây, như vậy khẳng định anh Phó sẽ gỡ bỏ trường này.

"Vũ nữ nên ở nơi của vũ nữ, chạy đến trường học làm gì?" Nữ sinh đứng phía sau Ân Thiên Tuyết nói, hèn mọn nhìn An Nhiên.

"Vũ nữ?" Tô Nặc ngọt ngào nhìn về phía An Nhiên, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn cô, "Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên cậu biết khiêu vũ sao? Sao tôi không biết a? Tiểu Nhiên chừng nào thì khiêu vũ cho tôi xem đây? Ngày đó lúc tôi xướng cho gia gia nghe, sao cậu không khiêu vũ cùng tôi?"

Nghe được vấn đề của Tô Nặc mọi người đều nhìn không được dùng ánh mắt si ngốc nhìn cô ấy.

"Nặc Nặc trước không cần nói chuyện." Trong lòng An Nhiên thở dài, biểu cảm cũng dịu dàng nhìn Tô Nặc, sau khi nhìn Tô Nặc gật đầu, mới vừa rồi lạnh nhạt xoay người sang chỗ khác, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ân Thiên Tuyết: "Không có việc gì xin mời tránh ra."

Ân Thiên Tuyết đi đến phía trước An Nhiên, cười lạnh, lập tức phất tay đánh một cái tát!

Ba --!

Âm thanh bạt tai thanh thúy đột nhiên vang lên!

"Này --!" Tô Nặc nhảy dựng lên, sắc mặt hoảng loạn một tay đẩy Ân Thiên Tuyết ra, đầu lòng nhìn gò má An Nhiên nhanh chóng đỏ lên, "Tiểu Nhiên, có đau hay không? Ân? Có phải rất đau không? Không đau Nặc Nặc thôi thôi, thôi thôi sẽ không đau."

An Nhiên nhất thời bị đánh, trên má truyền đến đau đớn nóng bừng, làm cô không thể không tin tưởng, mới vừa rồi cô bị người quăng bạt tai.

Vốn cô có thể tránh thoát cái tát này, nhưng nếu cô tránh ra, Tô Nặc sẽ gặp tao ương, cô không kịp lùi kéo Tô Nặc né tránh, chỉ có thể tiếp bạt tai kia.

Ân Thiên Tuyết bị Tô Nặc đẩy lui về sau mấy bước, sau khi ổn định thân thể, cô ta âm ngoan nhìn Tô Nặc.

Bình dân đệ tiện kia dám đẩy cô ta, một tay túm lấy Tô Nặc chưa kịp đau lòng cho An Nhiên, nâng tay chính là một cái bạt tai!

Bàn tay trùng trùng dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Nặc!

Tô Nặc nhất thời vô ý té ngã trên đất, trên má, đã có vài vết đỏ!

Hai tròng mắt đỏ đen nhất thời co rút nhanh!

Hai mắt An Nhiên trong nháy mắt đóng băng, lúc Ân Thiên Tuyết còn chưa lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng vọt đến phía trước Ân Thiên Tuyết, lập tức, nhắc chân, hung hăng đá về phía bụng của cô ta....

"A --" Ân Thiên Tuyết nhất thời ôm bụng, thống khổ cuộn mình trên đất rên rỉ.

An Nhiên từ trên cao nhìn xuống Ân Thiên Tuyết, trong nháy mắt khí thế trên người toàn bộ tràn ra, mà cô như thế, vốn các nữ sinh muốn tiến lên giúp Ân Thiên Tuyết toàn bộ đều không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, thật đáng sợ.

Ánh mắt lạnh lạnh nhìn Ân Thiên Tuyết, giọng nói băng hàn không chút nhiệt độ nói từng chút một:

"Ân Thiên Tuyết, là cô tìm cái chết trước, đừng tránh tôi động thủ với cô!"

Ân Thiên Tuyết khổ sở ôm bụng, phẫn hận nhìn An Nhiên, "Cô, vũ nữ thoát y đệ tiện này....! Nếu chúng tôi không giáo huấn cô, cô thật đúng là không biết... Trời cao đất rộng!"

Vốn vẫn sợ sợ An Nhiên mấy nữ sinh nhất thời toàn bộ đánh về phía An Nhiên....

Văn phòng cao ốc của Hội học sinh.

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, liền ngay cả hô hấp.

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ nhàng, sợ kinh động đến chủ tịch đại nhân đang ngồi trên bàn.

Một tay Sở An Tu cầm phân tài liệu, ngo ngoe bên kia thập phân có tiết tấu nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

"Ba!" Tài liệu bị ném lên bàn.

Một tiếng trầm đục làm mọi người cả kinh, hai tay nắm chặt, ngay cả thân thể cũng không nhìn được run run một chút.

"Đây là phương án mọi người bày ra?"

Thật lâu, giọng nói của Sở An Tu vang lên trong phòng học yên tĩnh làm tim mọi người đập nhanh.

"Mục Triết, cậu tới nói với ta, một tháng này mọi người đều làm cái gì!"

Mục Triết, phó hội trưởng hội học sinh, đồng thời cũng là bạn bè của Sở An Tu.

LThần kinh luôn luôn căng thẳng bỗng chốc bị chặt đứt, Mục Triết giống như được hai vị một đen một trắng đến đón (ý nói hắc bạch vô thường đấy haha...). A, cái này nói cũng chết, không nói cũng chết, vẫn là... Nói đi!

Cũng ngay lúc Mục Triết tính toán chần bị tinh thần chết, cửa phòng hội học sinh phịch một tiếng trực tiếp bị đập văng!

Vốn một đám người thần kinh đều buộc chặt toàn bộ đều nhìn về phía cánh cửa bị đá văng

Khi mọi người thấy rõ là ai, không khỏi nhất thời hít khí lạnh.

Xem ra người này thật sự là không muốn sống, cửa phòng hội học sinh mà cô cũng dám đá!

Nhưng mà, khi Mục Triết thấy rõ người tới, hần không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Rất tốt rất tốt, không cần đi theo hai vị đại nhân kia rồi, tạm thời mạng nhỏ của hần được bảo toàn.

"Phó An Nhiên, cô đây là đang làm cái gì!" Một người trong hội học sinh hô lên nghi hoặc trong lòng mọi người.

Sau khi Sở An Tu nghe được cái tên kia, vốn hai tròng mắt đang khép hờ bỗng chốc mở ra, tầm mắt nhanh chóng nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy một bên má của cô sưng đỏ còn in dấu một bàn tay ấn vào mắt hần, hần tức khắc đứng dậy, đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh, cấp tốc đi về phía An Nhiên đứng ở cửa.

Áp suất trong phòng họp làm đại đa số mọi người cảm thấy khó hô hấp.

"Đây là chuyện gì?" Giọng nói của Sở An Tu như trước không có gì phập phồng dao động, nhưng thật sâu trong đáy mắt hần là một mảnh giận giữ, rõ ràng mọi người đều biết cá tính của hần, này lớn lên rất ít phát giận, bây giờ giống như rất tức giận.

Chỉ là hội trưởng và Phó An Nhiên có quan hệ như thế nào? Không phải nói Phó An Nhiên là bị người bao dưỡng sao? Cô còn ở trong quán ba múa thoát ý? Thế nào cảm thấy đáng về của cô và hội trưởng rất quen thuộc? Chẳng lẽ ngay cả hội trưởng giữ mình trong sạch Phó An Nhiên cũng ngu cùn?

Ngoài suy đoán của mọi người, An Nhiên quay đầu đi, ngay cả một ánh mắt cô cũng không lưu lại cho Sở An Tu, đôi mắt băng hàn lạnh lẽo chuyển động một chút nhìn về phía Mã Tĩnh Như đang ngồi.

An Nhiên đẩy Sở An Tu ra, sai bước đi đến trước người Mã Tĩnh Như, từ trên cao mắt lạnh nhìn cô ta.

"Phó An Nhiên, cô..." Mã Tĩnh Như bị nhìn chột dạ, mở miệng muốn nói chuyện, nhưng mà --

"Ba --!" An Nhiên nâng tay, một cái bạt tai rơi xuống trên má tinh xảo của Mã Tĩnh Như!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vạch trần!

Một cái tát của An Nhiên nhất thời làm gian phòng trở nên tĩnh mịch...!

Phó An Nhiên dám chạy đến phòng họp bạt tai Mã Tĩnh Như! Đây có phải rất không để hội học sinh vào mắt hay không?

Tầm mắt không tự chủ được nhìn về bóng dáng phía sau Na Nhiên, nhìn đến sắc mặt không biểu cảm của Sở An Tu, những người khác trong hội học sinh đều lựa chọn trầm mặc.

Vũ Giang Nam an vị ở chỗ ngồi, tay bắt đầu chuyển động cây bút trong tay, đáy mắt chứa một tia châm chọc không thể nhận ra.

Khi nào thì Mã Tĩnh Như chịu qua đài ngộ như thế? Trên má nóng bừng đau đớn làm cô ta trong nháy mắt mất đi lý trí, cô ta đứng dậy, nâng tay muốn đánh An Nhiên....

"Phó An Nhiên!"

"Ba --" An Nhiên lại cho cô ta một bạt tai!

Lúc này đây, An Nhiên xuống tay rất nặng, khoe miệng Mã Tĩnh Như đã rướn máu, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng in rất bàn tay rất nhạt.

Hít--

Học sinh hội nhìn không khỏi hít khí lạnh, ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của An Nhiên làm bọn họ phát lạnh.

"Cái người đề tiện này--!" Mã Tĩnh Như một tay bịt mũi, còn chưa nói xong, chỉ thấy đôi mắt rừng mình của An Nhiên, một đạp thẳng vào cẳng chân Mã Tĩnh Như! Mã Tĩnh Như ngọt ngào quỵ rạp xuống đất, vẻ mặt thống khổ.

Có một số người tốt cuộc nhìn không nổi nữa, mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì Mã Tĩnh Như cũng là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cứ nhìn tiểu thư nhà họ Phó bị đánh như vậy, đến lúc đó chuyện này nếu truyền đến tai nhà họ Phó, nhà họ Phó truy cứu, bọn họ sẽ chịu liên lụy.

"Ai dám tiến lên một bước, tôi là người đầu tiên lăn thịt người đó." Sở An Tu đứng sau lưng An Nhiên, ánh mắt vốn dịu dàng đã sớm bị một mảnh đông lạnh thay thế.

Nhất thời, biểu cảm của mọi người có chút khựng lại! Ngay cả biểu cảm của Vũ Giang Nam cũng có chút quái dị.

Sở An Tu thực thích cái cô vũ nữ thoát y kia? Không phải nghe nói quan hệ của nhà họ Sở và nhà họ Phó rất tốt sao? Mặc kệ như thế nào, Sở An Tu hẳn là phải giúp Mã Tĩnh Như mới đúng, nhưng hẳn vậy mà một lần lại một lần giúp Phó An Nhiên? !

Mặc dù Sở An Tu thực thích Phó An Nhiên, cũng không có khả năng vì cô mà để hai nhà Sở, Phó đối đầu ư?

An Nhiên không để ý không khí quái dị trong phòng họp, cô thông thả bước đến trước người Mã Tĩnh Như đang thống khổ cuộn mình trên đất, ngồi xổm xuống, đôi mắt đen nhánh giống như đêm khuya nguy hiểm.

"Đề tiện?" Giọng nói của An Nhiên lạnh lùng mà nguy hiểm, khoe môi cũng cười nhàn nhạt, "Mã Tĩnh Như, cô là đang nói tôi sao, dạng người gì mới xứng với hai từ này đây?" Cô mặc dù cười lại làm mấy người gần đó không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, rất nguy hiểm.

An Nhiên như thế, làm Mã Tĩnh Như ngay cả đau đớn trên người cũng đã quên, từ trong đáy lòng rét lạnh làm thân thể cô ta không tự chủ được run run, Phó An Nhiên như vậy làm cô ta thấy e ngại, nhưng vì sao cô ta phải sợ, cô ta làm sao có thể để một vũ nữ thoát y dọa sợ?

Mã Tĩnh Như chặt vật bò dậy, sắc mặt khó coi nhìn mỗi người ở đây, cuối cùng tầm mắt của cô nhìn về phía Sở An Tu, gần như hô lên:

"Hội trưởng Sở, anh tùy ý để bình dân đề tiện này....!" Mã Tĩnh Như chột thu âm!

Sắc mặt An Nhiên chột lạnh lùng, đột nhiên một tay nắm chặt cổ Mã Tĩnh Như!

Hô hấp khó khăn làm sắc mặt Mã Tĩnh Như chột đỏ lên, tay muốn kéo An Nhiên lại bị một đá của An Nhiên làm cho quỵ trên mặt đất!

"Mã Tĩnh Như, cô nói cho tôi biết, cô là thân phận gì, hả?" Giọng nói của An Nhiên vẫn bình thản như trước, lại làm mọi người nghi hoặc.

Lời của Phó An Nhiên là có ý gì? Mã Tĩnh Như là thân phận gì? Cô ta không phải là tiểu thư nhà họ Phó sao?

Sắc mặt Mã Tĩnh Như ngày càng khó coi, hai tay vô lực của cô ta cầm lấy tay An Nhiên, nhưng sau khi nghe được vấn đề của, vẻ mặt cô ta bỗng nhiên biến đổi!

-- Rầm!

An Nhiên phui tay ném Mã Tĩnh Như ra, nhất thời Mã Tĩnh Như mất đi chống đỡ té ngã trên mặt đất!

Mục Triết ở một bên xem, cặp mắt chứa đầy hưng phấn, tuy rằng hẳn sớm biết tiểu tử Sở An Tu này đối với Phó An Nhiên không bình thường, nhưng hiện tại thoát nhìn, giống như không phải chỉ đơn giản không bình thường như vậy.

Mã Tĩnh Như này là tiểu thư nhà họ Phó? A, cũng không biết ai đàn động sẽ tin tưởng loại chuyện này, tiểu thư nhà họ Phó sẽ chỉ có loại chỉ số thông minh này sao? Nếu Mã Tĩnh Như thật sự là tiểu thư nhà họ Phó, Sở An Tu kia sẽ tùy ý để cô ta bị người khác đánh?

Mã Tĩnh Như muốn đứng dậy, nhưng mà cô ta vừa mới chống đỡ đứng lên, trên lưng ngọt ngào xuất ra một lực đạo, lập tức cô ta lại té trên đất!

An Nhiên cứ như vậy dẫm nát trên lưng Mã Tĩnh Như, "Mã Tĩnh Như, người khác nói cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô liền thật cho rằng bản thân là tiểu thư nhà họ Phó?"

Rầm một tiếng sét đánh!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Mã Tĩnh Như bị An Nhiên dẫm đạp trên đất, rồi sau đó tầm mắt trở lại nhìn An Nhiên, nữ sinh giống như tu la trong địa ngục kia thật là Phó An Nhiên bọn họ quen biết? Là Phó An Nhiên đối với bất kỳ cái gì cũng nhàn nhạt?

Mọi người trong phòng, chỉ có Vũ Giang Nam nhú mồm, nhưng đang chuyển động đột nhiên rút xuống, sau khi có chút không rõ cười cười, cô ta lấy đi động ra, chụp một tấm hình An Nhiên, lập tức tìm một số trong danh bạ điện thoại, gửi tấm hình đi.

Không biết sau khi người nọ nhìn thấy ảnh chụp, sẽ có biểu cảm như thế nào?

"A đúng rồi, hiện tại hình như lưu hành một câu nói, gọi là gì ấy nhỉ? Không làm sẽ không chết?" An Nhiên cứ như vậy giẫm trên người cô ta, "Mã Tĩnh Như, tôi cho phép cô lấy danh hiệu tiểu thư nhà họ Phó tác oai tác quái ở Ngân Dục, tôi cho phép cô không ngừng khiêu khích, nhưng, cô không nên kích động kêu người khác tới gây khó dễ cho bạn của tôi!"

"Cô... Có ý gì?" Biểu cảm của Mã Tĩnh Như sớm thay đổi, sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau, cô ta mới tìm được âm thanh của bản thân.

"A, một người có mẹ là xe bàn công cộng, sao có thể là một công chúa cao quý?" Giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên, "A, tôi nhớ ra rồi, hình như lúc mười một tuổi đã bị người bao dưỡng? Mười một tuổi a, tuổi này non nớt cỡ nào, đúng rồi, cái Tổng lão gia từ kia hương vị thật không sai đi?"

Đồng tử Mã Tĩnh Như nháy mắt co rút nhanh!

"Tôi nhớ được mười hai tuổi cô vào Ngân Dục đi? Vì có thể nhanh chóng thoát khỏi những ngày bao dưỡng, cô nỗ lực học tập muốn dựa vào học tập để trở nên nổi bật.

"Thành tích học tập của cô ở Ngân Dục không sai biệt lắm, cô quen biết rất nhiều đứa trẻ con nhà thượng lưu, cô phát hiện cô không thể bước vào trong vòng luẩn quẩn của bọn họ, cô bắt đầu lo âu bắt đầu tự ti, a, nên làm cái gì bây giờ?" An Nhiên giương khóe môi, chút độ cong làm cả người An Nhiên phát lạnh.

"... Câm miệng!" Mã Tĩnh Như mím môi, cô ta muốn hô to, nhưng mà, âm thanh giống như bị mắc trong cổ họng, cô ta không nói ra được.

"Cô ở Ngân Dục thật không sai, ít nhất cô trở thành lớp trưởng ban bảy, gia nhập hội học sinh, nhưng ai sẽ nghĩ đến, đứa bé vĩ đại như thế có thể bị người ta bao dưỡng? Nhưng là thực bất hạnh, Tổng lão gia từ mấy tháng trước qua đời, nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào cho phải đây? Thiếu kim chủ cô làm sao có thể chi trả được học phí khổng lồ ở Ngân Dục? A, vô thấy được các tiểu thư thiếu gia nhà giàu, như thế nào mới có thể sống hoà bình với họ? Như vậy cần một thân phận, một thân phận làm cho bọn họ ngó ngàng, người trước vừa ngã, người sau tiến lên!"

Giọng nói của An Nhiên luôn rất nhạt, xem nhẹ biểu cảm trong lời nói của cô, sẽ cảm thấy đây là một khúc nhạc hoàn mỹ.

Tất cả mọi người lắng lắng nghe, nhưng, ở sâu trong nội tâm lại không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Phó An Nhiên đang nói cái gì? Mã Tĩnh Như kỳ thực... Kỳ thực không phải tiểu thư nhà họ Phó? Như vậy, chẳng phải bọn họ bị cô gái này đùa bỡn sao?

Cảm nhận được ánh mắt chán ghét và phẫn nộ của mọi người, Mã Tĩnh Như bỗng chốc liên rối loạn.

"Không, không tôi không có, các người phải tin tưởng tôi, tôi không có -- là Phó An Nhiên, là cô ta muốn hại tôi! Cô ta muốn -- "

Rầm--!

Cửa phòng họp bị đá văng!

Chỉ thấy người đàn ông mặc quân trang vẻ mặt âm lãnh đứng ở cửa phòng, mà đôi mắt sắc bén giống như chim ưng quét qua từng người!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lễ thượng vọng lai

Khi ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn mọi người, mọi người không khỏi hít khí lạnh....

Người đàn ông giống như từ trên chiến trường đến, toàn thân tản ra sự nghiêm nghị làm người ta sợ, mà người sâu không thấy đáy nhìn bọn họ, bọn họ lại không tự chủ được gục đầu xuống, mà trên lưng cũng đầy mồ hôi lạnh.

Khi Sở An Tu nhìn thấy người đàn ông đến, biểu cảm nhất thời biến đổi.

Anh... Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Khi Vũ Giang Nam nhìn thấy người đàn ông, biểu cảm cũng đột nhiên biến đổi, Phó Quân Hoàng làm sao có thể tới nơi này? !

Đôi giày quân nhân đạp trên đất phát ra tiếng vang, tiếng vang kia, thanh âm không lớn nhưng lại làm mọi người căng thẳng theo!

Ở đây có rất ít người biết người đàn ông mặc quân trang kia, nhưng có một cái tên liên lên trong đầu họ, chỉ là bọn họ không ai dám hô lên.

Tầm mắt của Phó An Nhiên cũng không nhìn người đàn ông, cô bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá Mã Tịnh Như đang im lặng sang một bên, tiếng nói băng hàn tiếp tục vang lên:

"Cô có tư cách gì, để tôi phải hăm hại cô? Há?"

Mã Tịnh Như sớm đau đớn nói không ra lời, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán chảy xuống, nhưng tầm mắt của cô ta gắt gao nhìn người đàn ông.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông, vốn sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt biến thành tỉnh mạch.

Xong rồi...

Xong rồi, xong hết rồi...

Cô ta từng gặp qua người đàn ông kia, anh là người quyền quý trẻ tuổi đáng chú ý nhất ở Đế Đô, anh đúng là người nhà họ Phó mà mọi người ngưỡng mộ.... Phó Quân Hoàng Hoàng!

Phó Quân Hoàng..

Người đàn ông này vì sao lại xuất hiện ở đây? Anh... Vì sao lại xuất hiện ở nơi này!

Tuy rằng hiện tại cả người Mã Tịnh Như đều đau, nhưng đầu óc của cô ta cũng dị thường thanh tỉnh.

Phó Quân Hoàng..

Phó An Nhiên...

Sao cô ta lại không đoán ra? Ngay lúc có người nói tiểu thư nhà họ Phó ở ngay trong lớp, vì sao cô ta không nghĩ ra là Phó An Nhiên?

Rất buồn cười đi? Lúc nghe được cô (Mã Tịnh Như) là tiểu thư nhà họ Phó, cô (Phó An Nhiên) hẳn là cười nhạo cô (Mã Tịnh Như) đi?

Phó An Nhiên, thật thâm trầm a!

"Chú nhỏ, bọn họ khi dễ Nặc Nặc... Còn đánh Tiểu Nhiên, Ưm... Đau quá ..." Một tiếng nói mềm nhẹ uy khuất chợt phá tan sự tĩnh mạch trong phòng họp.

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía cửa, chỉ thấy người đàn ông tây trang trắng thốn trong ngực còn đang ôm một cô gái khóc nức nở, trên gương mặt anh tràn đầy lạnh lùng, chỉ là tay vỗ lưng nữ sinh kia lại cực kì ôn nhu.

Không ai biết người đàn ông cả người tản ra hơi thở vương giả này là ai, nhưng ở đây ai không phải tình anh, mặc dù không biết thân phận người đàn ông kia, bọn họ cũng biết người nọ không phải là người bọn họ có thể chọc được.

Mới đầu, khi Tô Kinh Thiên nhận được điện thoại của bảo bối nhà mình, còn có chút kinh ngạc, nhưng vừa mới nghe, nghe được bên kia không ngừng truyền đến tiếng nức nở, Tô Kinh Thiên trực tiếp ném hợp đồng đang trao đổi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây.

Hắn đem một bên mặt sưng đỏ của cô áp vào lòng, lần này hắn không khỏi thấy may mắn, hắn đang làm việc ở Đế Đô, bằng không..

Hậu quả, hắn không dám nghĩ, chính là...

Đôi mắt âm lãnh nhìn nữ sinh đang cuộn mình trên đất một chút, sự vô tình trong mắt làm người ta cảm thấy khiếp sợ

Hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha người hại bảo bối của hắn?

Phó Quân Hoàng đến gần, An Nhiên mặt hơi quay đi, mảy lạnh nhạt nhủ lại, đáy mắt xẹt qua một tia ảo não.

"Sao lại thế này?" Phó Quân Hoàng đứng ở bên người An Nhiên, giọng nói gần như máy móc chứa đầy bất mãn và hơi tức giận khó nhận ra.

An Nhiên như trước không nhìn về phía Phó Quân Hoàng, chỉ là nhìn thoáng qua Mã Tịnh Như, "Không có gì, em có thể giải quyết."

Phó Quân Hoàng bất lấy cánh tay An Nhiên, cường thế quay mặt của cô lại, khi nhìn rõ ràng năm dấu ngón tay in trên má, đồng tử tối đen nhất thời co rút nhanh!"

"Ai làm!" Giọng nói đè nén tràn đầy lửa giận, trên người Phó Quân Hoàng phát ra không khí lạnh lẽo làm mọi người chung quanh không khỏi lùi về phía sau một bước.

Đáy lòng An Nhiên hung hăng mắng Ân Thiên Tuyết một lần, đánh nơi nào không đánh sao cứ phải dè dặt.

"Em có thể giải quyết." An Nhiên không biết vì sao bản thân không dám nhìn Phó Quân Hoàng, chỉ có thể lặp lại một câu nói này.

Tay vuốt ve trên má An Nhiên cũng có chút run run, đôi mắt đen tràn đầy hương vị khát máu.

"Quân Hoàng, cứ để người này lại cho tôi" Giọng nói của Tô Kinh Thiên từ từ vang lên, giọng nói tao nhã nhất thời khiến nữ sinh say lòng, thanh âm rất từ tính.

Phó Quân Hoàng xoay người, tầm mắt lơ đãng xoẹt qua Sở An Tu, lại làm toàn thân Sở An Tu toát mồ hôi lạnh.

"Tùy tiện." Thuộc hạ giao người cho Tô Kinh Thiên, anh tin tưởng những ngày sau của nữ sinh này sẽ rất phong phú.

Phó Quân Hoàng nói xong, chỉ thấy hai người mặc tây trang bỗng nhiên tiến vài, bọn họ lập tức đi về phía Mã Tĩnh Như, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, mang cô ta đi.

Bọn họ đây là bắt cóc công khai!

Tô Nặc còn rất đau đớn khóc giãy dụa khỏi người Tô Kinh Thiên, xạc xạc chạy đến trước người An Nhiên, dưới ánh mắt ân trầm của Phó Quân Hoàng, một tay ôm lấy An Nhiên.

"Tiểu Nhiên... Ô, mọi người nơi này thật xấu, đi nhà của tôi đi, bạn học ở đó của tôi đều rất tốt, bọn họ sẽ không đánh người ... Cái cô nữ sinh kia thật hung dữ, đánh người đáng thật đau ."

"Nặc Nặc..." An Nhiên có loại xúc động muốn ngất xỉu.

"Đến lúc đó Tiểu Nhiên có thể ngủ cùng tôi, tôi có thể để chú nhỏ đến phòng khác." Tô Nặc hít hít cái mũi của bản thân, không nhìn Tô Kinh Thiên nhàu mày, không nhìn Phó Quân Hoàng đen mặt, tiếp tục nói.

"Mang người của cậu đi." Mặt Phó Quân Hoàng lờn nhìn Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên một tay ôm lấy Tô Nặc còn muốn nói gì đó, lập tức trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Nặc, sai bước đi ra phòng họp.

Trong phòng họp lại khôi phục sự tĩnh mịch như trước, âm thanh thở dốc của mọi người cũng không quá lớn, bọn họ đều dè dặt cẩn trọng nhìn Phó Quân Hoàng.

"Chú nhỏ Phó." Sở An Tu hít một hơi thật sâu, sau khi trấn định, mới vừa rồi giẫm chặn tại chỗ đi về phía trước, hướng Phó Quân Hoàng chào hỏi.

Chú nhỏ Phó?

Có thể khiến Sở An Tu gọi một tiếng chú nhỏ Phó trừ vài vị nhà họ Phó kia, còn có thể có ai?

Mọi người nghĩ lại, nghĩ đến Sở An Tu đối với Phó An Nhiên rất đặc biệt, lại nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của hắn, nhất thời, sắc mặt mọi người đều biến đổi!

Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Phó An Nhiên lớp bảy, cái người bị đồn đãi là vũ nữ thoát y Phó An Nhiên đúng là tiểu thư nhà họ Phó!

Thượng đế! Như vậy trước bọn họ đã làm cái gì! Bọn họ sao có thể tin tưởng Mã Tĩnh Như ngu ngốc kia là tiểu thư nhà họ Phó!

Một tay Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào lòng, đôi mắt như chim ưng kia quét qua mỗi người ở đây, giọng nói giống như truyền đến từ trong địa ngục:

"Tôi người nhà họ Phó, đều luôn có thù tất báo! Nhớ cho kĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hãy tin tưởng em

Trong phòng âm u, chỉ có màn hình máy tính vẫn phát ra ánh sáng mờ ảo, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, trước màn ảnh, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, tầm mắt người đàn ông nhìn thật lâu ảnh chụp trên màn hình.

Trên ảnh chụp là một nữ sinh mặc đồng phục, mặc chiếc áo choàng thật dài, chỉ là sắc mặt của cô gái thật không đẹp mắt, một bên gò má cao cao, đầy mắt đầy rết lạnh, ngay cả nụ cười nhạt trên khoé môi cũng làm người ta cảm thấy sợ, người này đúng là -- Phó An Nhiên.

Vươn tay nhẹ nhàng đụng chạm gò má trên màn hình của Phó An Nhiên, ánh sáng mỏng manh không thấy rõ biểu cảm của người nọ, chỉ có thể biết đại khái người nọ là đàn ông.

"Hãy nhìn cho kỹ, đây là người về sao mày cần che chở và bảo vệ." Người đàn ông xuất thần nhìn Phó An Nhiên trên màn hình nói.

Trong phòng không có người đáp lại hắn, hắn trái lại tự tiếp tục nói, "Nhớ kỹ, mày có thể giết chết mọi người, duy nhất, cô ấy, không được."

Người đàn ông phía sau giống như vang lên động tĩnh gì, người đàn ông bỗng nhiên xoay tròn ghế dựa, thẳng tắp nhìn người đứng phía sau hắn, "Hiện tại cô ấy sống rất tốt, nhưng tôi muốn để cô ấy sống tốt hơn."

Đôi mắt người kia luôn nhìn khuôn mặt trên màn hình, lập tức, một tiếng trầm thấp vang lên trong phòng yên tĩnh: "Nhớ kỹ. Che chở cô ấy. Bảo hộ cô ấy."

"Nhớ kỹ là tốt rồi."

Người đàn ông tắt ảnh chụp kia đi, lập tức mở một file khác ra, mà trong đó đều là những bức ảnh của cùng một người, từ nhỏ đến lớn, đầy đủ mọi thứ.

Dưới ánh sáng mỏng manh, biểu cảm của người đàn ông thật nhu hoà, hắn vuốt ve gò má trên màn hình của Phó An Nhiên gò má, nói nhỏ, "Chờ một chút, chờ một chút liền đón em về nhà."

"A --" trên má truyền đến đau đớn làm An Nhiên không khỏi kêu lên tiếng, nhưng rất nhanh, cô đã che miệng lại, môi hơi mím.

Phó Quân Hoàng nhất thời cả kinh, tay vẽ loạn thuốc mỡ còn khẽ run run.

Từ mười tuổi Phó Quân Hoàng bắt đầu giết người, khi lần đầu tiên anh giết người, tay cũng chưa từng run qua, biểu cảm chưa từng thay đổi, nhưng hiện tại vẻ mặt của anh dị thường khó coi, trên ngón tay run run làm An Nhiên xem rất là khó chịu.

"Lão soái ca, để em tự làm đi." Tay An Nhiên muốn nhận thuốc mỡ.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng luôn rất lạnh, từ sau khi anh mang cô trở về từ trường học, anh không nói với cô một câu, chỉ luôn trầm mặc.

Phó Quân Hoàng dời tay đi, tầm mắt vẫn nhìn gò má sưng đỏ của An Nhiên như cũ, dính chút thuốc mỡ, tiếp tục vẽ loạn trên má sưng đỏ kia.

Bác sĩ nói, thuốc mỡ cần thoa nhẹ, như vậy hiệu quả mới cao.

"Lão soái ca, anh có tính toán..."

"Không cần nói chuyện." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng cắt lời An Nhiên.

Bên trong bỗng chốc liền yên tĩnh.

An Nhiên ngồi ở bên giường, Phó Quân Hoàng an vị ở bên cạnh cô, con ngươi thâm thúy tràn đầy đau lòng và ảm đạm tức giận không phát tác, An Nhiên thờ dài, lão soái ca vẫn tức giận.

Sau khi bôi thuốc mỡ xong, Phó Quân Hoàng thu thập các thứ trên bàn trà, xoay người muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên anh bị An Nhiên ôm lấy từ phía sau.

Hai tay An Nhiên vòng bên hông Phó Quân Hoàng, dùng gò má chưa bị thương áp trên lưng anh, mí mắt sụp xuống, "Lão soái ca..."

Lưng Phó Quân Hoàng cứng đờ, anh muốn gỡ tay Na Nhiên ra, nhưng An Nhiên ôm rất chặt, Phó Quân Hoàng vẫn chưa gỡ hai tay bên hông ra.

"Bảo bối..." Phó Quân Hoàng thờ dài.

"Quân Hoàng, không cần tự trách. Nếu chút chuyện ấy em còn xử lý không tốt, vậy về sau em phải làm sao bây giờ? Lão soái ca, em muốn anh học cách tin tưởng em, em có thể làm tốt, có thể xử lý tốt, em..."

Phó Quân Hoàng bỗng nhiên xoay người, Anh kĩ xảo tránh thoát tay An Nhiên, ôm cô vào trong lòng mình, trong nháy mắt biểu cảm biến chuyển, trên gương mặt kia hiện tại tràn đầy yếu ớt.

"Là anh không bảo vệ tốt cho em." Một lần nữa Phó Quân Hoàng lại lâm vào tự trách.

Trong con ngươi sâu thẳm vô vàn tình cảm, An Nhiên nhón chân, đặt một nụ hôn khẽ trên môi anh, cô nhẹ nhàng mà âu yếm anh, Giọng nói nhu hoà giống như nỉ non:

"Anh bảo vệ em rất tốt. Nếu không có anh, nói không chừng hiện tại em đã chết. Từ đó về sau mỗi một ngày, lão soái ca đều chiều cổ em rất tốt, em

thật hạnh phúc, này vừa đánh vừa nháo với những chiến hữu trong bộ đội, không là thật bình thường sao?"

Tay hoàn ở bên hông ôm thật chặt.

An Nhiên cọ cọ trên ngực anh, "Lão soái ca, anh rất dè dặt cẩn trọng đối đãi với em, dè dặt cẩn trọng bảo hộ em, dè dặt cẩn trọng che chở em... Anh luôn luôn dè dặt cẩn trọng như thế, thế cho nên quên, lão soái ca, hiện tại em mười lăm tuổi, trưởng thành, đã có thể tự bảo vệ mình."

Cổ họng Phó Quân Hoàng giống như bị cái gì vướng vào, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, anh nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào.

"Lão soái ca, em rất mạnh, chẳng lẽ anh quên sao? Em là phó đội trưởng đội U Linh a." An Nhiên ở trong lòng anh cười khê.

Chính là nụ cười kia của cô mất tự nhiên, hiện tại cô hơi động khoe mỗi một chút, sẽ động đến gò má sưng đỏ, cảm giác cũng đau đớn hơn.

Mặc kệ là Tần Lam đòi trước hay Phó An Nhiên hiện tại, cô cũng chưa từng chịu thương tổn gì, cũng rất ít khi cảm nhận được đau đớn.

Phó Quân Hoàng đau lòng hôn gò má của cô làm anh đau lòng, nơi đó có mùi thuốc mỡ nhàn nhạt, Phó Quân Hoàng vẫn chân chân thực thực hôn lên.

"Có thuốc mỡ." An Nhiên ngửa đầu, muốn tránh khỏi cái hôn của anh, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn dán sát lên, hôn lên, mà vừa hôn, trên môi của anh toàn là thuốc mỡ.

May mắn, đây là thuốc mỡ điều chế từ thuốc bắc.

Một bên rút khăn giấy ra, chà lau thuốc mỡ dính trên miệng Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, em không muốn trở thành gánh nặng của anh."

Phó Quân Hoàng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn An Nhiên.

"Hôm nay chỉ là vừa vặn xảy ra chút chuyện, anh liền trực tiếp đến trường học, anh là mới từ sân huấn luyện chạy đến?" Đáy lòng An Nhiên một mảnh mềm mại, "Nếu sự việc này bị người nào chụp đuôi, đến lúc đó sẽ bị cấp trên xử phạt." Đến lúc đó, cô sẽ trở thành uy hiếp của anh, sẽ bị mọi người nắm đuôi.

Sở dĩ ở Ngân Dục cô giấu diếm thân phận của mình, không chỉ vì bản thân ngại phiền toái, còn có một loại sợ hãi có một số người sẽ dùng cô để uy hiếp nhà họ Phó Chi có thể làm bản thân cường đại hơn, mà hiện tại thể lực của cô xa xa không đủ, cô càng cần cường đại thể lực!

"Sẽ không." Phó Quân Hoàng trực tiếp chặt đứt sự băn khoăn trong lòng An Nhiên.

An Nhiên thở dài, lão soái ca cũng không rõ ý của cô. Quên đi, như vậy cũng thế, cô sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt. Chi cần, lão soái ca khoẻ mạnh, thì tốt rồi.

Nhưng mà An Nhiên về nhà cũng không biết, lúc này trong hội học sinh, sớm loạn thành một đoàn --

Toàn bộ học sinh sẽ bị một đám người xã hội đen vây quanh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Uy hiếp

Trong không khí lưu động một phần khẩn trương.

Biểu cảm của mọi người trong phòng họp không tốt lắm, sau khi Phó Quân Hoàng mang An Nhiên đi, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, hội học sinh đã bị một đám người mặc áo đen vây quanh!

"Các người đây là muốn làm cái gì?" Một gã nam sinh cau mày, nhìn một gã mặc áo đen hỏi.

Không ai trả lời vấn đề của hắn, thậm chí không có một người nào nhìn hắn lấy một cái.

Sở An Tu ngồi trên ghế tựa, mày nhíu lại, những người này không phải là người của Âm Bộ, lại càng không phải người của Độc Cô Uyên Ảnh, hắn chưa thấy qua những người này.

Trên người những người này có một hơi thở sát phạt, những người này đều là những đứa trẻ.

"Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, không có chuyện gì thì đừng làm loạn, bằng không chừng khi nào thì chuyện này rơi xuống trên người các người,

cái này không tốt , các người nói đúng không?"

Tiếng thở dài từ từ vang lên trong đám người, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo màu đen đi ra, trong tay cô cầm một khẩu súng lục chơi đùa.

Người có thể tiến vào hội học sinh, người nào không phải là tình anh của Ngân Dục? Nhà bọn họ cũng không tầm thường, có không ít của cải phong phú, bình thường tuy rằng bọn họ cao ngạo một chút, nhưng bọn họ khi nào thì gặp qua loại trường hợp này? Khi nào thì gặp qua súng đạn thật?

Nhưng mà hiện tại, còn có người cầm một cây súng đùa bỡn trong tay, âm trầm nhìn bọn họ.

"Cô là ai? Muốn làm cái gì?" Sở An Tu chưa thấy qua nữ sinh kia, nhưng có lẽ hẳn biết người kia là ai.

Lam Nhượng Khê chau chau mày, "A... Đúng rồi, tôi tới làm cái gì a?" Ý cười nguy hiểm trên khoé môi càng đậm, "Đương nhiên là đến bịt miệng." Âm sắc, đột nhiên biến.

Biểu cảm của mọi người đột nhiên thay đổi!

Bọn họ vĩnh viễn đều nhớ ánh mắt trước khi rời đi của Phó Quân Hoàng, anh đã nói qua sẽ đáp lễ với bọn họ, tuy rằng bọn họ không làm gì với Phó An Nhiên, nhưng bọn họ cũng từng trợ giúp, bọn họ cũng từng vui sướng khi người gặp họa, bọn họ sợ không chịu nổi sự trả thù của nhà họ Phó.

Bịt miệng.. Bọn họ đây là muốn giết người!

"Các người cho rằng đây là chỗ nào! Bịt miệng? Thật buồn cười!" Một gã của cái coi như phong phú, ở Đế Đô còn có thể là giàu có thứ hai hừ lạnh.

Lam Nhượng Khê nở nụ cười, nhìn xem, nơi này còn có người không sợ chết .

Lam Nhượng Khê nâng tay, lúc mọi người còn không biết cô muốn làm cái gì, chỉ thấy một người mặc trang phục màu đen mang một chồng tài liệu trình đến tay cô, cô cấp tốc lật xem tài liệu, lúc lật đến một tờ kia liền bật cười.

"Trời sao thiếu gia tập đoàn, Lí Tông con trai Lý Húc a." Lam Nhượng Khê chắc chắn hai tiếng, biểu cảm của người kia đột nhiên thay đổi.

"Cô điều tra chúng tôi!" Lí Tông lạnh lùng nói.

"Yên tâm, hiện tại chúng tôi chỉ điều tra các người, còn chưa muốn mạng của anh." Lam Nhượng Khê vỗ vỗ tư liệu trong tay, "Tôi chỉ là tới nói cho các người một câu, nên nói cái gì không nên nói cái gì, đều phải nhớ cho kỹ."

Mọi người không rõ chân tướng nhìn Lam Nhượng Khê.

Bọn họ có nói cái gì sao?

"Nếu tôi phát hiện, các người nói gì đó không nên nói, yên tâm, tôi sẽ làm cho người đó vĩnh viễn không mở miệng được ." Súng lục màu bạc hướng về phía không khí làm tư thế nổ súng, khoé môi Lam Nhượng Khê mỉm cười làm người ta run sợ, "Nếu không tin lời tôi, các người có thể thử xem."

Mục triết luận luôn đều là hứng thú nhìn Lam Nhượng Khê, cô ấy thoát nhìn cũng không lớn, hơn nữa người này hình như vài ngày trước gặp nhau ở nhà họ Chu, tiểu thư nhà họ Chu sao? Vào lúc ấy, cô ấy rất ngoan hiền đấy.

Lam Nhượng Khê vẫy tay liền muốn dẫn người đi, tầm mắt của mọi người đều nhìn Lam Nhượng Khê, đang nhìn đến cô đi ra khỏi cửa, cô đột nhiên quay người lại, trên mặt mang theo một tia giết mình.

"A... Quên mang vài người đi ." Bóp bóp, vẫy tay.

Vài tên luôn luôn mặc tây trang màu đen chột ra tay, lúc mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, mang vài người đi, trong đó có nam có nữ, khi có người nghĩ muốn lên tiếng ngăn lại, lại bị người bên cạnh kéo lại.

"Cái gì nên, cái gì không nên nói, nhớ kỹ. Bằng không, tự gánh lấy hậu quả a."

Vài tên bị mang đi kia sắc mặt đều cực kì sợ hãi, chỉ là bọn họ còn chưa kịp kêu to, cũng đã bị bưng kín miệng, cũng có người trực tiếp bị đánh hôn mê, khiêng trên vai mang đi.

Bọn họ làm như vậy sẽ không sợ bọn họ báo án sao!

Nhóm người này rất cần rở !

"Sự tình hôm nay, tốt nhất quên toàn bộ đi." Giọng nói tao nhã của Sở An Tu vang lên, "Sự việc này tôi sẽ phản ánh với cấp trên, nhưng nếu ai tự tiện nói ra hoặc là làm cái gì, hậu quả, tôi không phụ trách."

Mọi người cùng cả kinh.

Bọn họ không nghĩ tới, hội trưởng Sở vậy mà sẽ nói loại lời này, hẳn nhưng là thiếu gia nhà họ Sở!

"Hội trưởng anh có biết lai lịch của nhóm người này?" Mục Triết cười hi hi nhìn Sở An Tu.

Biểu cảm của Sở An Tu cũng không tốt, vừa rồi trước khi Lam Nhựt Khê rời đi, đáy mắt nhàn nhạt chăm chọc làm lòng hấn chột trầm xuống.

Cô ta quả nhiên là người của quân chủ.

"Là một đám người không thể trâu vào." Sở An Tu ném lại những lời này, đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Sở An Tu đi rồi, không hề ít người bỗng chốc liên xui lơ trên đất, mới vừa rồi lúc Lam Nhựt Khê dùng súng chỉ vào không khí, bọn họ luôn có cảm giác phát súng kia là nhắm ngay bọn họ, phảng phất ngay tại giây tiếp theo, cô ta sẽ nổ súng.

Bọn họ phải báo cảnh sát, nhóm người này dám làm càn ở Đế Đô như vậy!

Chỉ là bọn họ báo nguy, bên cảnh sát nói sẽ điều tra, chính là cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Khi bọn họ còn chưa tới kịp nói ra bọn họ của mình bị bắt cóc, bọn họ phải thu thập tin tức trong nhà phá sản, cũng có người, sau khi bọn họ về nhà, nhận được không ít đe dọa.

Khi bọn họ muốn nói ra Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cũng đã bị người hành hung một chút, rồi sau đó cũng không ai dám nói ra thân phận của Phó An Nhiên, cho nên ở Ngăn Dục cũng không có ai biết thân phận của Phó An Nhiên.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là nói sau.

Trong phòng âm u, chỉ có chính giữa có một ngọn đèn còn thoáng lay động, phát ra ánh sáng mỏng manh.

Chỉ thấy bên trong phòng, có hai thiếu nữ bị nhốt ở bên trong, các cô ấy cuộn mình lại, thân thể không nhịn được run run.

Lúc các cô bị ném vào phòng, dĩ nhiên đã chịu qua cực hình.

Trên mặt hai người không nhìn ra dấu vết bị thương, nhưng da thịt loã lổ ra ngoài tràn đầy vết roi.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở yếu ớt của hai người, lại không có bất kỳ âm thanh nào khác.

"Bọn họ... Bọn họ vì sao... Muốn..." Tiếng nỉ non dần dần vang lên trong phòng, mà người nỉ non này đúng là Ân Thiên Tuyết.

Sau khi Ân Thiên Tuyết đánh Tô Nặc một bạt tai, cô ta đã bị An Nhiên đánh hôn mê bất tỉnh, sau đó cô ta là bị đau tỉnh, tỉnh lại, cô ta liền phát hiện bản thân đã ở trong phòng này, mà đứng ở phía trước cô ta là một đám đàn ông mặc quần áo màu đen.

Cô ta còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì, cửa phòng luôn luôn khép chặt bị người đẩy ra, lập tức một người lại bị ném vào, thân thể của cô ta bắt đầu co rúm lại một chút, những người đó sau khi ném người vào, xoay người bước đi.

Ân Thiên Tuyết dè dặt cẩn trọng đi qua nhìn, người nọ đúng là Mã Tịnh Như! Tiểu thư nhà họ Phó!

Mã Tịnh Như giống như chịu đã kích lớn gì, sau khi cô ta bị ném vào, không nói qua một câu, chỉ cuộn người lại.

Không ai trả lời vấn đề của Ân Thiên Tuyết.

Cộp cộp cộp --

Đôi giày quân nhân đập trên đất phát ra thanh âm, thần kinh Ân Thiên Tuyết căng thẳng, cơ thể Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất cũng run càng lợi hại.

Kết --

Cửa Phòng bị đẩy ra, đập vào mí mắt các cô, là một đôi giày quân nhân màu đen, mà độ ẩm quanh thân bọn họ đã đột nhiên đóng băng.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phó thiếu tướng giận!

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Phó Quân Hoàng đỡ An Nhiên ngủ, sau khi xác định cô đã ngủ say, mới xoay người rời giường, mặc quần áo, đi giày, sai bước đi ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, luôn luôn chờ ở một bên bỗng nhiên đứng dậy, thần kinh căng thẳng, biểu cảm nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng vẫn lạnh lùng như trước, mang giày xong, không chút độ ấm hỏi:

"Người đâu?"

"Người đã được Tô đồng đưa đến . Chỉ là người còn lại đã bị người khác mang đi." Người đàn ông có chút khó xử nói, lúc bọn họ dẫn người đến, đã có người đến trước bọn họ một bước, mang người đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, chỉ là hơi thở quanh thân so với vừa rồi còn lạnh hơn.

"Đi."

Nghĩ đến đầu ngón tay sưng đỏ trên má An Nhiên, đột nhiên độ ấm trên người Phó Quân Hoàng hạ vài độ.

Chiếc xe màu đen gài thét trong bóng đêm.

Cuối cùng, xe dừng lại ở một nhà xưởng đã bỏ hoang.

Bên ngoài nhà xưởng đã có vài người đứng chờ ở đó, khi Phó Quân Hoàng xuống xe, biểu cảm của mấy người kia nghiêm túc mà lại khẩn trương, Phó Quân Hoàng không liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, đi thẳng tới nơi giam giữ người.

Người đàn ông đi phía trước dẫn đường cho Phó Quân Hoàng chính là chính là anh trai sinh đôi của Lãnh Vô Danh, Lãnh Vô Thương, hần và Lãnh Vô Danh đều là người đã chạy ra khỏi phòng thí nghiệm kia cùng với Phó Quân Hoàng và An Nhiên.

"Lão đại." Lãnh Vô Thương cung kính khom người.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, Lãnh Vô Thương đứng dậy, dẫn đường.

Khi Lãnh Vô Thương mở cánh cửa kia ra, hần cảm giác được rõ ràng, độ ấm quanh thân lão đại nhà mình có bao nhiêu lạnh.

Hai người này, xem ra là chán sống rồi.

Trong quan niệm của lão đại, ngoại trừ bảo bối nhà anh, không có nam nữ nào khác .

Chỉ cần là người thương hại đến bảo bối của anh, ngoại trừ thống khổ thì cũng chỉ có thống khổ.

Hai cô gái trong phòng đều đang run run, Lãnh Vô Thương cười nhạo, dám can đảm đi khiêu khích thiếu chủ từ nhà hần? Quả thực là ngại bản thân sống quá lâu.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng khẽ liếc qua, liền dừng trên người Ân Thiên Tuyết, "Chính là cô ta?"

"Phải, là cô ta." Sau khi Ân Thiên Tuyết bị đưa đến đây, bọn họ không động vào cô ta, lão đại đã nói muốn đích thân động thủ. Hần không thể bao biện làm thay.

Đôi giày quân nhân đạp trên mặt đất phát ra âm thanh giống như có người gõ lên người Ân Thiên Tuyết, cô ta cảm giác được ánh mắt người đàn ông kia nhìn bản thân có bao nhiêu sắc bén, cô ta muốn lớn tiếng hô lên, nhưng tiếng nói giống như mắc ở trong cổ họng, cho dù lớn lên cô ta rất nhiều lời, nhưng mở miệng ra cũng chỉ có tiếng thở khì, lại không có gì khác.

"Thích đánh người?" Giọng nói hơi máy móc vang lên trong gian phòng gần như tĩnh mịch.

Ân Thiên Tuyết không ngừng lắc đầu, cô ta nỗ lực cuộn mình lại, sâu trong đôi mắt có vô tận sợ hãi.

Người đàn ông này, thật đáng sợ!

Cô ta... Cô ta vì sao sẽ trêu chọc đến người đàn ông như vậy?

Không... Không, cô ta có bùa hộ mệnh, cô ta có bùa hộ mệnh !

"Không... Anh không thể..." Ân Thiên Tuyết gian nan hô lên, "Anh không thể giết tôi, tôi... Ba tôi sẽ tìm anh... Còn có, còn có... Cô ta, cô ta!"

Ân Thiên Tuyết không biết vì sao bản thân lại bối rối như vậy, thân thể cô ta chỉ không ngừng run rẩy, cô ta đi đến bên người Mã Tịnh Như, cô ta gắt gao cầm lấy cánh tay Mã Tịnh Như, gần như điên cuồng hô, "Cô ấy là tiểu thư nhà họ Phó! Các người không thể đụng đến chúng tôi, người nhà họ Phó sẽ tìm các người, nhà họ Phó sẽ giết các người!"

Đúng, cô ta có nhà họ Phó làm bùa hộ mệnh, bên người cô ta có Mã Tịnh Như làm ván gỗ cho bản thân, không ai có thể động đến cô ta, cô ta...

Nhưng vì sao, vì sao mặc dù là như vậy, thân thể của cô ta vẫn phát run, vì sao mặc dù là như vậy, cô ta vẫn sẽ sợ hãi người đàn ông lạnh lùng trước mắt này?

"Xuy --" Một tiếng cười nhạo đột nhiên vang lên, Lãnh Vô Thương trào phúng nhìn Ân Thiên Tuyết, "Tiểu thư nhà họ Phó? Chỉ bằng cô ta?"

Ân Thiên Tuyết sững sốt, tầm mắt nhìn Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất một chút, cô lôi kéo cô ta, khẽ lay cô ta.

"Tịnh Như, cô mau đứng lên, cô mau... Đứng lên nói cho bọn họ, cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô là..." Ân Thiên Tuyết càng kêu càng tuyệt vọng, vô luận cô lay thế nào, Mã Tịnh Như vẫn cuộn người lại như cũ, cô bỗng chốc trở nên thô bạo, cô ta đánh vào trên người Mã Tịnh Như từng chút một, "Cô gạt tôi! Cô gạt tôi!" Đôi mắt đã trở thành màu đỏ, mà càng ngày, càng ngày, cũng càng tuyệt vọng.

Đáy lòng xẹt qua một ý niệm không tốt, những người này, là vì Phó An Nhiên mới đưa các cô đến đây.

Ân Thiên Tuyết không ngốc, tuy rằng cô ta thích khoe khoang chút, nhưng vẫn có chút đầu óc, chỉ là cô ta làm sao sẽ bị Mã Tịnh Như đùa giỡn đây!

Sao cô ta lại không nghĩ tới, Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Ân Thiên Tuyết bỏ cánh tay Mã Tịnh Như ra, cô ta quỳ trên mặt đất, nói với Phó Quân Hoàng, "Tôi... Tôi sai lầm rồi, đều là do cô ta, đều là do cô ta sai tôi làm, tôi... Tôi không nghĩ tới, đều là cô ta! Thà tôi đi, tôi... Tôi sẽ không nói cái gì, tôi..."

Phó Quân Hoàng ngồi trên ghế tựa Lãnh Vô Thương mang đến, hai chân bắt chéo, tựa vào ghế tựa, hai mắt âm trầm, hơi thở quanh thân làm Lãnh Vô Thương lùi về phía sau mấy bước.

Hiện tại lão đại, một chút cũng không thể nhiều lời, chỉ làm thì tốt rồi.

Nâng tay nhìn đồng hồ, anh không thể rời đi quá lâu, bằng không bảo bối tính lại sẽ không tìm thấy anh.

"Thà cô?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng trước sau như một không có chút độ ẩm, "Ai tới buông tha bảo bối của tôi?"

Lãnh Vô Thương đứng sau lưng anh nở nụ cười, hẳn chỉ biết lão đại nhất định sẽ nói lời này, nâng tay, làm động tác lôi người ra ngoài với người bên ngoài, hai người tiến vào, bọn họ trầm mặc lời Ân Thiên Tuyết điên cuồng kêu to đi ra ngoài.

"Không cần chết." Chơi thế nào đều được, chỉ cần không chết. Nếu chết, đối với cô ta mà nói là một loại giải thoát, anh làm sao có thể cho phép người thương hại bảo bối của anh được giải thoát nhanh như vậy?

"Dạ!"

Ân Thiên Tuyết nghe nói như thế càng tuyệt vọng, đáy lòng sợ hãi làm cô ta không ngừng kêu to, cầu cứu, nhưng khi mọi người cởi quần áo của cô ta, những người đàn ông xa lạ kia không ngừng lấy tay vuốt ve thân thể cô ta, khi bàn tay lần lượt dừng trên gương mặt cô ta, cô ta mới chính thức biết, bàn thân rơi vào một chỗ thể nào....

"Nên xử lý cô như thế nào đây?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất lạnh, Ân Thiên Tuyết bắt quá chỉ là đồng lõa, mà người trước mắt này mới là chủ mưu, anh đều rất rõ ràng.

Mã Tịnh Như co rúm lại, trong mắt cô ta chứa đầy hoảng sợ, cùng với tuyệt vọng.

Đắc tội người nhà họ Phó, không ai sẽ có kết cục tốt!

Cô ta muốn tự cứu, cô ta...

Coi ta nhớ được cái lão già kia đã từng nói, không ai có thể chịu được sự mê hoặc của cô ta, mặc dù đáng về cô ta bình thường, nhưng cô ta sở hữu đáng người làm đàn ông hưng phấn, lão già kia nói với cô ta, chỉ cần cô ta coi hết, mặc kệ là dạng người gì, đều sẽ muốn áp đảo cô ta, ăn cô ta!

Nghĩ như thế, Mã Tịnh Như run run bắt tay vào làm, cởi bỏ đồng phục của bản thân, rồi sau đó dưới ánh mắt nhú lại của Lãnh Vô Thương, vút áo đi, cởi quần lót xuống....

Trên người cô ta thoát gần như trần như nhộng, cô ta đi về phía Phó Quân Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Kết cục của mã tịnh như

Da thịt trắng nõn tràn đầy vết roi xanh tím, hiển nhiên đã bị dùng hình qua, chỉ là mặc dù là như thế, cơ thể kia dưới ánh sáng mỏng manh run nhè nhẹ cũng mê hoặc không biết bao nhiêu đàn ông.

Lãnh Vô Thương giấu sự trầm chọc dưới đáy mắt, vô cảm nhìn người phụ nữ loã thể đang không ngừng đi về phía Phó Quân Hoàng.

Lúc này, người phụ nữ này thật là chết ngàn vạn lần cũng không đủ.

Muốn quyền rũ lão đại? Hẳn không phải là lần đầu tiên gặp, nghĩ đây không thể là lần cuối cùng nhìn thấy, nhưng kết quả nhất định đều sẽ giống nhau.

Ngoài cửa truyền đến tiếng quát tháo tê tâm liệt phế của Ân Thiên Tuyết, mỗi một tiếng kêu to của cô ta giống như quất vào cơ thể Mã Tịnh Như, nhưng thân thể của cô ta chỉ không ngừng run rẩy, đáy lòng ngày càng sợ hãi.

"Mã Tịnh Như, cô không được chết từ tể! Tôi hận cô! Hận cô!" Tiếng quát tháo khàn khàn tràn đầy hận ý, nếu không phải bởi vì Mã Tịnh Như, cô ta làm sao có thể lưu lạc đến bộ dạng như vậy!

Tay vuron ra hơi giật mình, cô ta hoảng sợ nhìn người đàn ông giống như vương giả trước mắt, anh thật làm cho người ta lòng say, mặc dù là dưới tình huống như vậy, trái tim cô ta đã không tự chủ được nhảy lên vì anh, nếu lúc trước lão già kia không bao dưỡng cô ta, mà là người đàn ông này, nếu về sau cô có thể đuổi kịp người đàn ông như vậy, như vậy....

Cô ta sẽ một đời không lo.

Nghĩ như thế, lá gan Mã Tịnh Như cũng lớn, cô ta nỗ lực làm ra động tác quyền rũ, mị nhãn như tơ nói:

"Chủ nhân, ngài là tôi -- "

Rầm --

Đôi giày quân nhân không chút lưu tình đá văng người phụ nữ, sắc mặt Phó Quân Hoàng rất khó coi, một đế giày đen in lên người chính chỗ Mã Tịnh Như đang ôm bụng thống khổ không thôi, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Cút ngay!" Trên người cô ta có mùi vị làm anh chán ghét, hương vị kia nếu lay dính lên người anh, đến lúc đó bảo bối ngửi thấy sẽ mất hứng.

Biểu cảm trên mặt Lãnh Vô Thương không thay đổi, chỉ là khoé môi lặng lẽ động vài cái.

Lão đại làm việc, quả nhiên luôn chuyên chú mà độc nhất.

"Cô đã thích đàn ông như vậy, vậy tôi liền thoả mãn cô." Giọng nói trầm thấp đầy rét lạnh, nhưng lời nói lại làm Mã Tịnh Như mặt xám như tro tàn.

Không, sẽ không phải trong tưởng tượng của cô ta.

Lão già đó từng nói, không ai có thể cưỡng lại sự mê hoặc của cô ta, không ai!

"Chủ nhân, chẳng lẽ anh không muốn tôi sao? Tôi..." Cô ta chịu đựng đau đớn, cười quyền rũ với Phó Quân Hoàng.

Lãnh Vô Thương vỗ tay, ba bốn người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen tùy tiện tiến vào.

Trong lòng Mã Tịnh Như nhảy lên, không, cô ta không nên bị đàn ông vũ nhục, cô ta... Mặc dù lúc còn nhỏ cô ta đã bị bao dưỡng, hầu hạ không ít người, cũng chơi qua mấy người, nhưng kia đâu là tuyệt bút báo thù

Cô ta giống như có thể nhìn thấy kết cục sau đó của bản thân, cô ta liền quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể không ngừng lùi về phía sau, cô ta không ngừng lắc đầu, "Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi! Tha tôi đi, tôi sai rồi! Tôi về sau cũng không dám nữa, tha tôi đi!" Đây là lần đầu tiên Mã Tịnh Như nói tiếng xin lỗi từ sau khi tiến vào đây.

Lãnh Vô Thương liếc mắt nhìn Phó Quân Hoàng một cái, sau khi nhìn thấy phản ứng của anh, hẳn nói với mấy tên kia:

"Cái cô gái này, thưởng cho mọi người."

Một câu nói này của Lãnh Vô Thương, giống như đánh Mã Tịnh Như vào địa ngục.

Vài tên đàn ông kia nhìn cơ thể đang không ngừng run run, sắc mặt như tro tàn của Mã Tịnh Như, đồng thời biểu cảm xoẹt qua một tia hưng phấn, mặc dù thoạt nhìn cô gái này có chút kiêu cách, nhưng bọn họ đã cảm dục thật lâu, có thể có phụ nữ đề phát tiết đã là tốt rồi.

Trên người Mã Tịnh Như đã cởi không còn sót lại thứ gì, cũng miễn bọn họ phải xuống tay, việc bọn họ cần làm là trực tiếp thượng cô ta!

Phó Quân Hoàng cũng không hề rời đi, anh an vị ở ghế tựa, cặp mắt thâm thúy không chút dao động, cứ như vậy nhìn một nhóm người áp đảo Mã Tịnh Như, lập tức trong tiếng hoảng sợ của cô ta, muốn cô ta.

Đang nhìn đến nhóm đàn ông cởi dây lưng, nhìn bọn họ cường thế và hưng phấn....

Sau khi mấy người đàn ông thay nhau ra trận, một đám người thắt chặt dây lưng, trên mặt hưng phấn chứa đầy thoả mãn, lập tức kính cẩn rời đi.

Người phụ nữ này thật đúng là lợi hại, ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể phát ra tiếng ngấm dâm dăng, cô ta rất lẳng lơ.

Trên cơ thể xích lẻo kia tràn đầy dấu vết khả nghi, ngay cả trên gương mặt coi như hoàn hảo kia cũng lây dính không ít.

Sợi tóc hỗn độn dính vào trên mặt cô ta, sắc mặt cô ta tái nhợt mà vô lực, cô ta còn có thể cảm giác được rõ ràng, nơi nào đó trên thân thể cô ta còn có cái gì đó đang chảy ra ngoài.

Phó Quân Hoàng luôn nhíu mày, từ đầu đến cuối biểu cảm của anh không thay đổi, chỉ là mày càng ngày nhíu càng lợi hại.

Đi nhiên trong mắt Mã Tịnh Như không còn tâm cơ như vừa rồi, ngay cả một tia ánh sáng cũng không có, cô ta đại ra nhìn tất cả trước mắt.

Cái người đàn ông kia, cái người đàn ông giống như vương giả kia, vì sao không phải của cô ta? Anh vì sao không thích cô ta? Vì sao lại thích Phó An Nhiên! Dựa vào cái gì cô luôn tốt hơn cô ta! Dựa vào cái gì!

Con người như tro tàn dần dần tràn đầy hận ý, Lãnh Vô Thương nhìn rất vui vẻ, người phụ nữ này thật đúng là có chút thú vị.

"Chưa đủ? Yên tâm, chúng tôi còn có rất nhiều tiết mục giải trí chờ anh." Lãnh Vô Thương vỗ tay, vài người đàn ông bụng khay tiến vào, những thứ trong khay này làm Mã Tịnh Như không ngừng lui về phía sau.

Cô ta co rúm người lại, không ngừng lắc đầu, khăn khăn hô, "Không, không... Tôi... Tôi sai rồi, tôi thật sự... Sai lầm rồi, không cần, không cần..."

Một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên, di động luôn được Phó Quân Hoàng nắm trong tay vang lên, mở di động ra, đã là một giờ sáng, nếu còn không quay về, bảo bối sẽ tỉnh.

Nhưng mà, Phó Quân Hoàng vừa mới đứng dậy, cửa đã bị đẩy ra, chỉ thấy Tô Kinh Thiên mặc bộ áo gió màu đen bình tĩnh đi đến.

Phó Quân Hoàng nhíu mày lại.

Sắc mặt Tô Kinh Thiên cũng khó coi, hiển nhiên hôm nay bảo bối bị dọa sợ, sau khi trở về, cô luôn rúc trong lòng hắn, chỗ nào cũng không đi, mặc dù đang ngủ cô ấy cũng kêu chú nhỏ cứu tôi.

Hắn phải bỏ thêm chút thuốc ngủ vào bữa tối của bảo bối, ôm cô ấy ngủ hồi lâu, hắn mới có thể ra ngoài.

"Nặc Nặc chỉ là bị dọa, không có chuyện gì lớn." Tô Kinh Thiên thở dài, hắn biết Phó Quân Hoàng ít nói, chủ động nói ra.

Phó Quân Hoàng gật đầu, "Đi trước."

Phó Quân Hoàng biết, chỉ cần người phụ nữ kia. Ở trong tay của hắn, tất nhiên là không có kết cục tốt, mặc dù không chết, cũng sẽ triệt để phế bỏ.

"Đi thôi, còn lại, để tôi là được rồi."

Tô Kinh Thiên đi đến chiếc ghế Phó Quân Hoàng ngồi trước đó, hắn không lạnh lùng giống như Phó Quân Hoàng, toàn thân đều tản ra hơi thở yêu nghiệt, chính là như thế lại làm Lãnh Vô Thương hơi hơi lùi về phía sau một bước.

Người đàn ông này điên cuồng đứng lên, nhưng còn dọa người hơn so với lão đại.

"A... Cô nói, tôi nên xử lý cô như thế nào mới tốt!" Tiếng nói chậm rãi chứa đầy lạnh giá.

Phó Quân Hoàng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng đoán được, sau này Lãnh Vô Thương nói cho anh, người phụ nữ kia điên rồi, tuy rằng không biết điên thật hay điên giả, nhưng đều không xong, bởi vì cô ta bị Tô Kinh Thiên mang đi, người bị hắn mang đi, làm sao có thể có kết cục tốt?

Lúc Phó Quân Hoàng về nhà, bé con an ổn ngủ trên giường, trong phòng yên tĩnh vang lên tiếng hít thở đều đều của cô.

Vốn muốn tiến lên chọt bước chân của Phó Quân Hoàng dừng một chút, anh cởi áo khoác, bay thẳng đến phòng tắm đứng dưới vòi sen qua, xác định trên người không còn mùi hương quái dị, anh cứ như vậy xích lẻo đi ra.

Nhẹ nhàng xóc chăn lên, lên giường, ôm cô bé đang ngủ an ổn vào trong lòng.

Vốn đang ngủ sau khi ngủ được mùi thơm quen thuộc, vô ý thức rúc vào nguồn nhiệt, khi tìm thấy vị trí thoải mái, lại nặng nề ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào phòng ngủ, toả ra sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gia, ngài sẽ là của tôi

Sáng sớm hôm sau, Tô Nặc đã mần theo khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang sung đỏ chạy tới, mà đi theo sau cô là vẻ mặt bất đắc dĩ của Tô Thiên Kinh.

Lúc Tô Nặc đến, An Nhiên còn đang dùng bữa sáng mặc dù Phó lão gia tử không hỏi An Nhiên gì nhiều, nhưng lúc dùng cơm, ánh mắt sẽ không tự chủ được nhìn về phía gò má của An Nhiên, nhìn đến trên gò má Tô Nặc cũng có dấu ngón tay như vậy, mày không khỏi nhú lại.

Lão gia tử cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ăn cháo của bản thân, ăn chút rau dưa.

Chuyện của bọn nhỏ vẫn nên để bọn nhỏ giải quyết đi.

Tô Nặc vừa thấy An Nhiên, liền bỏ nhào vào trong lòng cô, trong quá trình còn không quên chào hỏi Phó lão gia tử.

Mấy ngày này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng và Phó lão gia tử, Phó Quân Nghi ở nội trú, Phó Văn Thắng và Từ Tĩnh Ngưng bị cấp trên điều đi làm việc, bằng không, bọn họ thấy vết thương trên mặt An Nhiên, còn không biết sẽ làm ra phản ứng gì đâu.

Nhà họ Phó có tiếng là bao chơ khuyết điểm.

"Cò đau hay không?" An Nhiên vỗ nhẹ cô gái vui trong lòng bản thân, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc ở trong lòng An Nhiên lắc đầu, "Ngày hôm qua chú nhỏ đã xử lý qua, hiện tại không đau, um...ngày hôm qua vẫn có chút đau. Tiểu Nhiên, của cô có phải rất đau hay không, của cô thoát nhìn rất dọa người." Cô ấy không nói dối trước mặt An Nhiên. "Không đau." An Nhiên cười trấn an cô.

Sáng nay lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đau lòng hôn lên mặt cô, đáy mắt một mảnh đau lòng, Nghĩ tới cái này, trong lòng An Nhiên mềm mại. Phó Quân Hoàng nhú mày nhìn thanh âm trong lòng bảo bối, lập tức ánh mắt đông lạnh nhìn về phía Tô Thiên Kinh sắc mặt cũng khó coi giống mình.

Tô Kinh Thiên trừng lại, anh cho rằng hần không ăn giấm chua sao? Cô gái lãnh huyết lại phúc hắc như vậy ai sẽ thích? Nhìn bảo bối Nặc Nặc nhà hần, giọng nói dễ nghe, bảo bối nhà hần thích cô gái lãnh huyết kia, xem như phúc phận của cô ấy.

Phó lão gia tử tiếp tục yên lặng ăn cơm của ông.

Thanh niên bây giờ thật một chút cũng không thú vị, thế nào một đám đầu thích nuôi dưỡng bảo bối vậy.

"Nặc Nặc, Tiểu Nhiên còn phải ăn cơm." Nói xong, Tô Kinh Thiên đã ôm Tô Nặc ra khỏi lòng An Nhiên, nhân tiện, còn trừng mắt liếc nhìn An Nhiên một cái.

Phó Quân Hoàng nhú mày, cặp mắt đen tối xoẹt qua một tia nguy hiểm.

Tô Kinh Thiên làm như không thấy, chào hỏi với Phó lão gia tử, sau đó ôm cô nhóc đi đến sofa phòng khách.

An Nhiên buồn cười, vừa muốn bóc trứng gà, một cái trứng gà đã bóc sẵn đưa đến trước mặt cô.

"Ăn."

An Nhiên nhận trứng gà trong tay Phó Quân Hoàng, chậm rãi nhắm nháp.

Cô hiện tại ăn cái gì cũng không thể ăn quá nhanh, bằng không sẽ đụng đến gò má, sẽ đau.

Lão quân gia đưa báo sáng nay tới, người nhà họ Phó đều có thói quen xem báo buổi sáng, Phó lão gia tử ăn uống no đủ, tiện tay với tờ báo, nhìn đến nội dung đăng trên đầu trang báo, mày không khỏi nhướng lên, tầm mắt có ý mà vô ý nhìn lướt qua An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, sáng hôm nay lão gia tử có chút kì quái.

An Nhiên không nghĩ nhiều, đứng dậy đi đến phía trước lão gia tử.

Khi cô nhìn thấy nội dung tờ báo, lòng cũng nao nao.

-- Xí nghiệp Tống thị phá sản trong một đêm.

Người cầm quyền xí nghiệp Tống thị đúng là ông Tống đã bao dưỡng Mã Tịnh Như, Mã Tịnh Như vừa mới xảy ra chuyện, xí nghiệp Tống thị cũng theo đó xảy ra chuyện?

Sau khi An Nhiên nhận ánh mắt khác thường của Phó lão gia tử, cô nhún vai bất đắc dĩ, "Lão gia tử, không phải chuyện xấu đều là con làm, được hay không?" Tầm mắt An Nhiên nhìn trên người Phó Quân Hoàng, sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, tiếp tục bóc trứng gà.

Xem ra cũng không phải Phó Quân Hoàng , chẳng lẽ đây là trùng hợp?

Chuyện này đương nhiên không phải là trùng hợp.

Tập đoàn Tần thị.

Tầng trên cùng văn phòng tổng giám đốc.

Diêm Tử Diệp đang ngồi trên ghế xoay, xem biểu báo vừa được đưa tới sáng nay.

Trước bàn làm việc đứng những người lợi hại nhất cũng trẻ tuổi nhất, bọn họ báo cáo tiến độ từ chiều hôm qua tới sáng hôm nay cho Diêm Tử Diệp, tuy rằng hiện tại chưa làm Tổng thị phá sản, nhưng nếu cho bọn họ một buổi sáng, xí nghiệp Tổng thị nhất định sẽ không còn.

Bọn họ không rõ, không có gì xung đột vì sao Tần thị lại động thủ với Tổng thị, nhưng cấp trên phát mệnh lệnh, bọn họ chỉ cần làm theo là được rồi, dù sao Tần thị luôn luôn vững mạnh, sau lưng còn có Tần môn làm hậu thuẫn.

Hơn nữa nghe nói, đêm qua Tần Môn bắt không ít người, tất cả còn đầu là người của trường Ngân Dục. Bọn họ không hiểu cũng không thể hỏi nhiều, ở Tần thị, biết càng ít, sống càng lâu.

"Mọi người đi xuống đi." Diêm Tử Diệp lật giờ báo cáo trong tay, mắt ch héch lên tràn đầy một mối.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Diêm Tử Diệp lục ra một tấm ảnh từ trong ngăn kéo, trên ảnh chụp là một người phụ nữ, ánh mắt của cô rất lạnh, đôi mắt đen nhìn không ra chút tình cảm nào.

Diêm Tử Diệp giống như mê muội nhìn cô gái trong ảnh chụp, ngón tay thon dài vuốt ve má cô gái, "Gia, chúng ta rất nhanh sẽ gặp nhau , ngài, rất nhanh sẽ về bên cạnh tôi."

Cốc cốc cốc....

Sau ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Kiều Tử Du đi vào, trong tay cô ta ôm một chồng văn kiện cơ mật, văn kiện cơ mật kia với quyền hạn của cô ta là không thể xem.

"Môn chủ, văn kiện này vừa được đưa tới, cần ngài phê duyệt." Kiều Tử Du cung kính đặt văn kiện trên bàn công tác, từ đầu tới cuối, biểu cảm của cô không một chút biến hoá, trong đôi mắt tràn đầy cuồng nhiệt khác thường.

Nhưng mà, khi cô ta nhìn thấy ảnh chụp Diêm Tử Diệp cầm trong tay, ánh mắt hơi hơi buồn bã, trong cảm nhận của môn chủ, Tần gia, vĩnh viễn đều không có biện pháp xoá bỏ.

"Đi ra ngoài đi." Ánh mắt Diêm Tử Diệp vẫn nhìn ảnh chụp, thẳng đến sau khi Kiều Tử Du rời đi, hần bỏ ảnh chụp hần xem như bảo bối vào ngăn kéo, thế này mới bắt đầu xem văn kiện.

Khi hần rút văn kiện ra, nhìn nội dung bên trong, trong nháy mắt ánh mắt Diêm Tử Diệp trở nên gọn sáng.

"Nhanh, lập tức cũng sắp ."

Trong túi văn kiện là một tấm hình, trên ảnh chụp là một cô gái tóc dài, ngũ quan dịu dàng giống như đang ngủ, hoàn toàn không giống cô gái lạnh lùng trong ngăn kéo, cô, là hần duy nhất cứu lại.

Diêm Tử Diệp lấy ra di động, dường như mê muội nhìn thoáng qua cô gái trong ảnh chụp, hần cấp tốc soạn một tin nhắn, sau khi nhìn lại nội dung một lần nữa, nhấn nút gửi đi.

Mà lúc này di động của An Nhiên vang lên.

An Nhiên cũng không thấy, Phó Quân Hoàng thuận tay lục lọi, là một dãy số xa lạ, thoáng nghi ngờ, anh mở tin nhắn kia ra....

-- gia, ngài sẽ là của tôi. Một mình tôi.

Phanh --

Trong nháy mắt di động của An Nhiên bị văng ra xa, di động tốt nhất trong nháy mắt bị ngũ mã phanh thây.

Diêm Tử Diệp!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Giáo huấn cận bã

Chuyện An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó, cũng không công khai truyền khắp Ngân Dục, nên cảnh cáo đều đã cảnh cáo, nên uy hiếp cũng đều uy hiếp. Quá, hiện tại mọi người trong ban bảy thấy kì quái nhất là vì sao không thấy Mã Tịnh Như, trong trường học thái độ của các thiếu gia tiểu thư đối với An Nhiên cũng có chút quái dị.

Lần này số người "chuyển trường" khỏi Ngân Dục không ít, bọn họ đi đột nhiên, không có dự triệu gì, thậm chí ngay cả đồ trong kí túc xá cũng không chuyển đi.

Mã Tịnh Như và Ân Thiên Tuyết đồng thời cùng chuyển trường, có không ít người liên hệ chuyện này với Phó An Nhiên, giống như người đối đầu với Phó An Nhiên, đều không có kết cục tốt gì, không chết thì cũng biến mất.

Hơn nữa, thời gian Phó An Nhiên lên lớp cũng không nhiều, nhưng cũng không có ai hỏi Phó An Nhiên đã đi đâu, trong đó bao gồm chủ nhiệm lớp.

Giống như, bọn họ ăn ý không hỏi bất cứ chuyện gì của Phó An Nhiên.

Học viện Ngân Dục có tiếng là nghiêm cẩn, không có lí do gì đột nhiên mất tích, sẽ bị lệnh cưỡng chế thôi học.

Nhưng Phó An Nhiên hết lần này đến lần khác vi phạm nội quy nhà trường, trường học không chỉ không để ý, ngược lại có một số người báo cáo, bị nói hai ba câu đuổi trở về.

Trong học viện Ngân Dục, nhóm con nhà giàu tương đối linh hoạt, từ quen biết giáo sư nghe bóng nghe gió được thân phận của An Nhiên, nhưng giáo sư cũng không giải thích rõ thân phận của An Nhiên, chỉ biết cô là người bọn họ không thể chọc.

Trải qua những chuyện vừa rồi, nếu những người kia còn không biết thân phận bối cảnh của An Nhiên là gì, như vậy bọn họ liền thật sự chỉ có thể là kẻ ăn chơi trác táng.

Nhưng, trong nhóm người ở đây, chung quy vẫn có người không có mắt.

Ví dụ như, người trước đó bị trưởng phòng Âm Bộ Độc Cô Uyên Ảnh thu thập, Trương Hào, hắn đối với Phó An Nhiên luôn canh cánh trong lòng, giống như từ sau lần hắn trêu chọc dân đen kia, không chỉ có hắn xảy ra không ít chuyện, ngay cả ba hắn cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Phó An Nhiên giống như là sao chói vậy.

Lần trước, hắn khuyên can mãi, chỉ kém chui dưới đũng quần Độc Cô Uyên Ảnh, người Âm Bộ mới thả hắn. Chỉ là từ đó về sau, hắn giống như không nhìn thấy Phó An Nhiên, hắn thề, chỉ cần hắn gặp lại Phó An Nhiên, hắn chắc chắn sẽ giết chết cô!

Vết thương trên má An Nhiên đã tan đi, khi cô đến trường, Tô Nặc còn lo lắng kiểm tra gò má An Nhiên.

Tuy rằng cô ấy rất muốn đi theo An Nhiên cùng lên lớp, nhưng Tô Thiên Kinh không nhường cô, nói chờ cô tất cả tốt lên.

Một ngày này An Nhiên cũng không để tài xế đưa đến cổng trường học, ở một nơi gần trường Ngân Dục, cô bước xuống xe.

Cô vừa xuống xe đã gặp sắc mặt khó coi của Trương Hào.

Phía sau Trương Hào còn có vài tên thanh niên lêu lổng cũng cả lơ phát phơ, tóc nhuộm đủ màu rất đa dạng, miệng còn nhai nhuốt kẹo cao su, thậm chí trong đó còn có một người huyt sáo với An Nhiên.

"Tiểu thư." Lái xe thấy vậy muốn xuống xe.

An Nhiên vẫy tay, kêu hắn rời đi, "Không cần kinh động người khác." Người khác này, đương nhiên là bất luận kẻ nào.

Sắc mặt tài xế có chút khó coi, nhưng không có biện pháp, tiểu thư lên tiếng, hắn không thể không nghe, năng lực của tiểu thư ở nhà họ Phó, không ai không biết.

Cầu cho đám người kia có thể có kết cục tốt.

Sau khi tài xế quay xe, khởi động xe rời đi.

An Nhiên cũng không muốn quan tâm bọn Trương Hào, liền muốn rời đi, nhưng mà cô vừa đi vài bước, hai gã lưu manh đã ngăn cô lại.

"Em gái nhỏ, nhìn cũng được đấy, cho mấy anh đây mượn chút tiền tiêu xài." Hai tay nhét vào túi, thổi kẹo cao su.

An Nhiên nhú mày, lạnh nhạt nhìn hắn.

Người nọ bị An Nhiên nhìn cả người sợ hãi, "Ông đây nói chuyện với cô đấy, mẹ nó cô câm điếc à!"

Chung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều tự giác tránh xa khỏi đó, xau đó yên lặng vây xem ở một bên.

Mọi người đều có một sở thích giống nhau, muốn vây xem, làm quần chúng.

"Phó An Nhiên, cô hiện tại thật thur thả à!" Giọng nói lưu manh của Trương Hào vang lên phía sau An Nhiên, mặt khác hắn đã dẫn theo vài thanh niên đi tới, miệng ngậm một điều thuốc lá.

"À? Xem ra Trương thiếu biết cô gái này." Người thanh niên lúc trước nói chuyện với An Nhiên hỏi.

"Đâu chỉ biết, mẹ nó, tôi xem chút nữa là bị phé bởi kĩ nữ này!" Hiện tại Trương Hào nhìn An Nhiên chính là một bụng tức giận, nếu không thấy cô hơi vừa mắt, hiện tại hắn hận không thể lột hết quần áo của kĩ nữ trước mắt này, trước mặt mọi người dè cô ta!

"Kỹ nữ?" Người chung quanh nghe được đều cảm thấy hứng thú, xem ra nữ sinh thoát nhìn thanh cao lạnh lùng này có cái gì không muốn để mọi người biết nha.

"Kỹ nữ này làm việc ở quán ba, còn không biết bị bao nhiêu người chơi qua đâu." Trương Hào lấy điều thuốc hít một hơi, tùy tiện ném xuống đất, dẫm mấy cái, tiếp tục nói, "Tôi cho cô tiền, đó là phúc khí của cô kỹ nữ này vậy mà còn dám ghét bỏ tôi! Liền mẹ nó giả thanh cao!"

Nháy mắt ánh mắt mọi người xung quanh liền thay đổi, ban đầu từ đồng tình hiền tại biến thành ghét bỏ.

An Nhiên không thêm để ý, chỉ là đôi mắt ngày càng lạnh, nếu như không phải hiện tại bên cạnh nhiều người, hiện tại nhất định Trương Hào đã đoạn từ tuyệt tôn.

"À, không nghĩ tới cô gái này không cho Trương thiếu mặt mũi như vậy, có muốn mấy anh em giúp đỡ một chút hay không, giúp anh làm cô gái này?" Ánh mắt người thanh niên đáng khinh di chuyển qua lại trên người An Nhiên, lập tức một mặt cười xấu xa nhìn về phía Trương Hào.

Trương Hào vừa nghe, này thật là tốt, trực tiếp mang kĩ nữ này đi, sau đó giết chết cô!

"Làm gì, tôi đi với các người, chỉ cần các người cung cấp tiền cho tôi." Giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên, An Nhiên nhẹ nhàng sửa sang lại chiếc dây ở cổ tay, đạm thanh nói.

Mẹ nó, không tìm nơi thanh tịnh, sao giết chết đám người này?

Ánh mắt mọi người xung quanh càng thêm quái dị.

Hiện tại các cô gái nhỏ đều như vậy sao, cô thoát nhìn cũng không lớn, sao có thể bắt đầu bán thân thể.

Trương Hào ngây ngẩn cả người, vài tên thanh niên kia cũng sửng sốt.

"Chỉ cần cô hầu hạ tôi thoải mái, cô muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho cô bấy nhiêu." Mặc dù Trương Hào hận An Nhiên nghiến răng, nhưng tưởng tượng có thể phạm cô gái này, tiểu lão nhị của hắn lại bắt đầu cứng rắn.

Tuy hiện tại Trương Hào mới mười bảy tuổi, nhưng người bị hắn chơi qua, thật đúng là không ít, nam nữ, không có người nào hắn không chơi qua.

"Tôi biết một chỗ, các người đi theo tôi đi."

An Nhiên xoay người bước đi.

Sau khi Trương Hào sửng sốt vài giây, phát tay với mấy tên thanh niên, sau đó vội vàng đi theo sau lưng An Nhiên, để ngửa tiểu tiện nhân này trốn thoát.

Quả nhiên An Nhiên không chạy, cô dẫn theo mấy người quẹo trái rẽ phải, cuối cùng rẽ vào một ngõ hẻm yên tĩnh, nơi này thật yên tĩnh, yên tĩnh đến giương như không có ai đi lại.

"Hắc, Phó An Nhiên cô thật đúng là biết chọn chỗ, cô nói nơi này thật đúng là không sai." Còn chưa vào cửa đâu, nơi này yên tĩnh như vậy, nếu đi vào, chẳng phải càng không có người?

Nghĩ đến một lát có thể chơi cô gái nhìn như cao ngạo nhưng thực chất lại là kĩ nữ này, hạ thân Trương Hào lại cảm thấy hưng phấn.

An Nhiên cũng tiếp tục đi về phía trước, bước chân từ từ ngừng lại, cô xoay người lại, nở nụ cười nhàn nhạt với Trương Hào.

"Đúng là nơi này, không sai." Nhắc chân, một cước hung hăng đá vào gốc rễ của Trương Hào!

Nhất thời, một trận một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong ngõ nhỏ....

Mà ở một chỗ khác, cũng cùng lúc đó, một tiếng giống như dã thú bị thương, gầm nhẹ trong biệt thự....

Chương 63: An nhiên mất tích!

Phó An Nhiên không thấy !

Khi Phó Quân Hoàng nhận được tin tức này, An Nhiên đã biến mất sáu giờ.

Trong khoảng thời gian này, quân khu đều trong trạng thái chờ chiến đấu, anh không đi được, thời gian kết thúc buổi diễn luyện còn khoảng mấy giờ.

Một mình anh xoay quanh, lúc bộ đội U Linh nhận được tin tức này, cũng sững sốt.

Bọn họ không tưởng tượng được, tiểu quái vật kia sẽ xảy ra chuyện gì, người mạnh mẽ như vậy, không có khả năng dễ dàng biến mất .

Lúc này diễn tập mục đích chủ yếu là khảo sát tố chất và năng lực của tân binh mới, để bọn họ gia nhập tình anh trong tình anh, nhưng vì một số tình binh sợ hãi, cấp trên cũng đã lên tiếng, làm bọn họ phải thu liễm lại, không cần làm quá mức.

Đơn giản mà nói, bọn họ sẽ đến đây luyện tập.

Trong U Linh không có ai không biết tiểu quái vật kia đối với lão đại nhà mình mà nói có ý nghĩa gì, tuy rằng đối với bọn họ mà nói, chỉ sáu giờ không có tin tức mà thôi, nhưng người nhà họ Phó lại khác, nhà bọn họ có người nào không có nhân viên âm thầm bảo vệ? Đúng là như thế, biến mất sáu giờ rồi, tình huống khá nghiêm trọng.

"Lão đại, anh đi trước đi, đám cái trắng kia để chúng tôi giải quyết là được rồi." Ngốc Ứng sờ sờ đầu bóng loáng của mình, nói với Phó Quân Hoàng ở bên cạnh đang không ngừng phóng ra hàn khí nói.

Nếu lão đại liên tục phóng khí lạnh ở bên cạnh, bọn họ sẽ bị đông chết được không?

"Lão đại anh đi đi. Chúng tôi đánh yểm trợ cho anh." Báo Đốm luôn thích tranh luận cùng ngốc ứng, lần này vậy mà cực kì phối hợp với Ngốc Ứng.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, đôi mắt đen làm người ta nhìn không hiểu, lúc mọi người ở đây đều căng thẳng, Phó Quân Hoàng đứng đây, một tay cầm súng, đi rồi.

"Lão đại muốn đi chỗ nào?" Nét mặt Ngốc Ứng vào lúc này nhìn cực kì ngốc.

Hiện tại Báo Đốm còn có ý nghĩ muốn đem cái đầu hói kia ra ngoài chém, hẳn không thể suy nghĩ một chút, rốt cuộc làm sao mà có thể vào được U Linh.

Nửa giờ sau, trong radio vang lên chỉ lệnh kết thúc diễn tập.

Ngốc Ứng sững sốt, lập tức giơ chân, "Mẹ kiếp! Người của lão đại cũng dám mang đi!"

Đúng rồi, Phó Quân Hoàng một mình cầm súng đi, rất nhanh tìm được căn cứ đội Lam quân, sau đó không rõ lý do đánh bay căn cứ, sau đó trong đám nhân viên già chết, tìm được tư lệnh Lam quân, dưới tình huống khó coi của tư lệnh lam quân, trực tiếp tuyên bố tử vong.

Diễn tập kết thúc, trong phòng chỉ huy tư lệnh đội Lam quân tức đến giờ chân! Diễn tập vừa mới bắt đầu chưa đến một ngày, liền bị người ta đập đổ, này bảo bọn họ về sau làm sao gặp người!

Tư lệnh đội Hồng Quân Hồng Vũ Tranh mặc dù ở một bên cười làm lành, nhưng sâu trong đáy mắt đầy khoái trí, đừng tưởng rằng không có người thấy.

"Ông bạn già, ông cũng đừng nổi giận, hôm nay gặp đám tiểu tử tâm tình không tốt, nếu không về sau, chúng ta đợi tâm tình bọn họ tốt lên, lại đến luyện luyện?" Vu Tranh ha ha cười .

Tư lệnh đội Lam quân tức giận giơ chân, tâm tình không tốt thì diệt tân binh của bọn họ? Tâm tình không tốt thì không cho họ thời gian? Về sau bọn họ muốn đến luyện tập còn phải lựa chọn lúc tâm tình họ tốt? Bọn họ tâm tình tốt, thì có thể sống lâu chứ?

"Lão tránh sang một bên cho tôi đi, tôi muốn gặp đám binh kia!" Rất không biết tốt xấu !

"Ông nói cậu nhóc kia, trong nhà cậu nhóc kia xảy ra chút chuyện, tôi để nó đi rồi." Tuy một mặt Vũ Tranh cười meo meo, trong lòng không biết đã nghĩ Phó Quân Hoàng thành cái gì.

Khi ông biết được đội Lam quân bị diệt, chỉ biết sự việc này không dễ làm

Nhưng càng nguy là, Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm, lúc vọt tới trước mặt ông, sau khi trực tiếp ném ra hai chữ xin phép, cũng không chờ ông phê chuẩn hay không, cõ vồ trang của bản thân, lẩn mình liền trốn chạy .

Càng làm cho ông tức giận là, đám nhóc xấu xa kia còn không ngay lúc ông còn chưa kịp phản ứng lại, liền chặn tầm mắt của ông, một đám cọt nhà hướng ông cầu tình.

Tính khí ông thật đúng là tốt quá, đề đám nhóc kia kị dễ quen rồi!! Bây giờ còn cười làm lành với ông bạn già thối râu trũng mắt trước mắt này, mẹ nó đây là chuyện gì a!

Ngày thứ hai Phó An Nhiên biến mất, toàn bộ người nhà họ Phó đều đã ngồi không yên.

Từ Tình Ngưng càng hoảng ở nhà đi qua đi lại, người nhà họ Từ có thể vận dụng, toàn bộ bà đều đã dùng.

Từ Tình Ngưng đối với người nhà mà nói, tuy rằng là người phụ nữ mềm lòng thích khóc, nhưng ở trong mắt người ngoài, bà cũng là mỗ nữ cường tiêu chuẩn, người phụ nữ có thể gả vào nhà họ Phó, làm sao có thể là người yếu đuối?

Hiện tại Phó Văn Thắng ở ngoài tỉnh, tạm thời không biết tin An Nhiên mất tích, chính miệng Phó lão gia từ gọi điện cho cục cảnh sát Để Đô.

Nhưng là hai mươi tư giờ trôi qua, An Nhiên giống như triệt để biến mất trên thế giới, không có chút tin tức của cô.

Sau khi An Nhiên biến mất, cái đầu tiên Phó Quân Hoàng nghĩ đến chính là Diêm Từ Diệp, nhưng người bên kia lại truyền đến tin tức, gần đây Diêm Từ Diệp không có động tĩnh gì, hơn nữa hôm đó An Nhiên xảy ra chuyện, cả một ngày hẳn đều ở trong Tần thị.

Mà lúc này toàn bộ Vô Xá cũng rơi vào rối loạn, lúc Phong Lượng nhận được tin tức, hẳn cũng không kinh hoàng, hẳn bình tĩnh truyền tin tức xuống, sau đó tuyên bố nhiệm vụ, tìm kiếm Phó An Nhiên.

Trước tiên Lãnh Hạo và Lam Nhược Khê bắt đầu phát động người đi tìm, hội học sinh Ngân Dục và người Âm Bộ đều nhận được mệnh lệnh.

Nhưng mà bọn họ không biết, còn có một thế lực, cũng đang âm thầm tìm kiếm tung tích của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng luôn đợi, đột nhiên, anh giống như nghĩ đến cái gì, chiếc xe benz cấp tốc mạnh mẽ phóng trên đường, thẳng đến Phúc Mãn Lâu!

An Nhiên đã mất tích ba mươi sáu giờ !

Phó Quân Hoàng đưa chìa khóa xe cho người giữ cửa, sai bước bước qua trước sân khấu.

"Tìm Tần Vũ Triết, nói Phó Quân Hoàng tìm hắn."

Có lẽ là toàn thân Phó Quân Hoàng phát ra khí lạnh, tiểu thư trước quầy bị dọa trắng mặt, tuy rằng trên mặt cô ta vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên so với khóc cũng không khác lắm.

"Tổng giám đốc, có vị tiền sinh Phó Quân Hoàng tìm ngài, ngài xem..." Tiểu thư trước quầy còn chưa nói hết lời, điện thoại bên kia đã bị cúp.

Tiểu thư trước quầy lẳng lẳng nhìn điện thoại, có chút khiếp sợ nhìn về phía Phó Quân Hoàng, cô ta không biết nên trả lời vị tiền sinh này như thế nào, cô ta rất muốn khóc.

Cũng ngay lúc tiểu thư trước quầy đang rối rắm, thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc vang lên đỉnh một tiếng.

Tiểu thư trước quầy cả kinh, khi hắn còn chưa phản ứng là chuyện gì xảy ra, Tần Vũ Triết đã vọt ra khỏi thang máy.

"Tôi biết Gia... Phó An Nhiên ở chỗ nào? Theo tôi đi!" Tần Vũ Triết vừa nói chuyện, vừa đi.

Phó Quân Hoàng không nghĩ nhiều, hiện tại anh thậm chí nghĩ tìm được bảo bối của anh.

"Diêm Từ Diệp hẳn thật là điên rồi!" Vừa lên xe, Tần Vũ Triết vỗ một cái lên chỗ ngồi, sau đó mới nói với Phó Quân Hoàng, "Phó thiếu tướng, trước tiên chúng ta phải nói rõ, chuyện này chỉ liên quan đến một mình Diêm Từ Diệp, không chút quan quan hệ tới Tần môn."

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ là hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Ở trong khoảng thời gian này, Tần Vũ Triết thu thập không ít tư liệu của Phó Quân Hoàng, anh là dạng người gì, sự tồn tại của Gia đối với anh mà nói có ý nghĩa gì, hẳn rất rõ ràng.

Người có thể được Gia xem như bảo bối, Phó Quân Hoàng vẫn là người đầu tiên.

Xe chạy thật lâu, chạy đến ngoại ô, cuối cùng tiến vào trong một thôn nhỏ.

Phía sau xe Tần Vũ Triết có mấy chiếc xe hơi đi theo, khi xe dừng trước một biệt thự duy nhất trong thôn, Phó Quân Hoàng lập tức nhảy xuống khỏi xe, đá văng cửa chạy thẳng vào trong nhà.

Bên trong biệt thự giống như không có một ai, Phó Quân Hoàng chạy vội tới lầu hai vẫn như trước không tìm được người, đột nhiên một tiếng cười quái dị truyền vào trong tay anh, lập tức vang lên tiếng nói cuồng loạn của Diêm Tử Diệp:

"Gia, Gia, ngài tỉnh lại, tôi thành công, Gia, ngài sẽ là của một mình tôi, haha, một mình tôi!"

Ồ lâu ba!

Phó Quân Hoàng chạy thẳng đến lầu ba, chạy về phía phát ra âm thanh!

Rầm--

Cửa bị đá văng

Đập vào mắt anh, là một bóng dáng nằm trên mặt đất, trên người còn đang chảy máu.

Phó Quân Hoàng giống như bị đông cứng tại chỗ, tầm mắt của anh gắt gao nhìn bóng dáng vẫn không nhúc nhích kia, cổ họng giống như có gì đó đang không ngừng cuộn cuộn lên.

Nghe được tiếng đập cửa, Diêm Tử Diệp cũng không hề động đậy, hần gắt gao ôm cô gái trong ngực mình, hần gắt gao ôm cô ấy, lần lượt nói:

"Gia, một mình tôi, Gia, ngài đã trở lại, Gia, ngài có biết tôi chờ ngài bao lâu sao? Gia..."

Tần Vũ Triết thật vất vả thở hổn hển leo lên đây, bước vào phòng trong, nhìn thấy An Nhiên nằm trong vũng máu, khuôn mặt mập mạp nhất thời đầy thô bạo.

"Diêm Tử --" Nháy mắt giọng nói như mắc ở cổ họng, nhìn đến cô gái trong lòng Diêm Tử Diệp, sức lực luôn được hần nắm trong tay ba một tiếng rơi xuống đất.

"Tần... Tần gia...?" Tần Vũ Triết chính là không tin, kinh ngạc nói, "Tần gia!"

Mẹ nó! Không phải Tần gia đã chết rồi sao!

Mẹ nó người nào nói cho hần biết, cô gái trước mắt được Diêm Tử Diệp ôm vào trong ngực, cô gái vẻ mặt đông lạnh này là ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: An nhiên chết, tần lam phục sinh

Thời gian quay lại ba mươi sáu giờ trước.

Trong con phố nhỏ, An Nhiên đùa giỡn mấy thanh niên toàn bộ nằm trên đất, Trương Hào ôm hạ thân thống khổ nhìn An Nhiên.

An Nhiên lắc lắc tay, không ngừng đi về phía Trương Hào đang lui sâu vào ngõ nhỏ, "Thế nào? Không nghĩ can tôi?"

Trương Hào gắt gao ôm gốc rễ của bản thân, có chút sợ sệt nhìn thoáng qua mấy người đang nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, chân căng như nhũn ra.

Hiện hần làm sao còn có tâm tình suy nghĩ chuyện kia? Tiểu huynh đệ của hần hiện tại đau muốn chết, hần muốn chạy còn không kịp đâu, còn muốn cô ta?

"Phó An Nhiên, tôi cảnh cáo cô, cô.... Nếu cô dám đụng đến tôi, tôi tôi lập tức cho cả nhà cô đi tong!" Trừ bỏ uy hiếp, hần không biết bây giờ bản thân còn có thể nói cái gì.

"A?" An Nhiên nở nụ cười.

Trương Hào sợ hãi.

Thẳng đến Trương Hào không thể lui được nữa, thẳng đến trong phố nhỏ hét lên một tiếng thảm thiết, An Nhiên mới thoải mái lướt qua đám thanh niên, chỉ là cô vừa mới đi đến đầu con ngõ nhỏ, một giọng nói đột nhiên vang lên, lập tức mấy chiếc xe hơi màu đen xuất hiện trong tầm mắt An Nhiên, mấy

chiếc xe hơi kia hoàn toàn chặn lại đường ra.

Sắc mặt An Nhiên không thay đổi, chỉ là nhóm thanh niên còn đang nằm trên mặt đất, còng nằm trên mặt đất nằm ngay đơ không dậy nổi.

Xe vừa mới dừng lại, vài người đàn ông cường tráng bước xuống khỏi xe, đứng thẳng tắp ở trước xe, đưa lưng về phía An Nhiên.

An Nhiên đứng im, cô cũng không có ý tiếp tục đi về phía trước, cô đang đợi.

Quả nhiên, một người đàn ông đi đến chiếc xe ở giữa, khom người cung kính mở cửa xe, con người của An Nhiên đột nhiên thay đổi.

Đáng chết, tay không làm sao đâu!

Diêm Tử Diệp hai tay vẫn đeo bao tay màu trắng như trước, hần giống như một quý công tử bước xuống khỏi xe, ngay từ đầu tầm mắt liền gắt gao nhìn An Nhiên, ánh mắt cuồng nhiệt kia làm An Nhiên rất muốn làm thịt hần.

"Gia, chúng ta về nhà." Diêm Tử Diệp nhìn An Nhiên, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

"Môn chủ Diêm, ngài lại muốn chơi trò gì đây?" Đối với việc thời gian trước Diêm Tử Diệp nhấn tin cho cô, cô cũng biết rõ nội dung đó là gì, bằng không, cũng không thể là Lão Soái Ca tức giận như vậy.

Hai tay tự nhiên thả tại bên người, Diêm Tử Diệp giống như bước trên thảm đỏ tiêu sái bước đến trước An Nhiên, quỳ một gối xuống, chỗ sâu trong đáy mắt là sự cuồng nhiệt làm An Nhiên phản cảm.

"Gia, tôi nói rồi, tôi sẽ mang ngài về nhà." Diêm Tử Diệp ngẩng đầu lên, cười, "Gia, lần trước, tôi bên kia xảy ra chuta chuyện ngoài ý muốn, lần này sẽ không, lúc này đây, ngài sẽ vĩnh viễn ở bên người tôi."

Ánh mắt An Nhiên thanh lãnh nhìn Diêm Tử Diệp, "Cút đi."

An Nhiên trực tiếp hất hần ra, nhắc chân muốn đi.

Diêm Tử Diệp cũng không đứng dậy, thanh âm trầm trầm vang lên, "Gia, lúc này đây, taôi làm sao có thể để ngài rời đi?"

An Nhiên rõ ràng nghe được hần đang đè nén sự hưng phấn của bản thân, "Gia, lúc này đây, tôi sẽ cho người chân chính trở lại nhà họ Tần, sau đó tiếp tục làm Tần Gia của ngài, tiếp tục làm Tần Gia duy nhất của tôi."

An Nhiên nhếch môi, chỉ bằng những người này đã nghĩ muốn mang cô đi? Để phòng ngừa Diêm Tử Diệp làm kẻ sách giống lần trước, khi cô nói chuyện với Diêm Tử Diệp, cô luôn ngừng thở.

An Nhiên vẫn chưa dừng bước lại, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là nguyên một đám đàn ông đang đưa lưng về phía cô đột nhiên xoay người lại, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Bá --

Trong lúc nhất thời, hơn mười người trong tay cầm súng đồng nhất giơ lên, không ai ngoại lệ nhắm ngay An Nhiên.

Trương Hào cuộn mình trong con phố nhỏ khi nào thì gặp qua trường hợp như vậy? Cả người hần đều bị dọa sợ đến tè ra quần, ôm tiểu huynh đệ run run chôn trong góc tường bên cạnh, nỗ lực cuộn người lại để làm giảm sự tồn tại của bản thân.

"Thế nào? Ngài muốn giết tôi?" Giọng nói thanh lãnh vang lên trong phố nhỏ.

"Tôi làm sao bỏ được?" Diêm Tử Diệp chậm rãi đứng dậy, hần đứng sau lưng An Nhiên, dường như mê muội nhìn An Nhiên, "Gia ngài chưa bao giờ từng nghe lời của tôi, tôi đây chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Gia ngài yên tâm, trong súng không có đạn thật, chỉ là thuốc mê mà thôi, sẽ không xâm phạm tới ngài."

Đồ điên!

An Nhiên xoay người sang chỗ khác, mặt lạnh nhìn Diêm Tử Diệp, "Được, tôi đi theo anh." Thanh tỉnh bị mang đi, tốt hơn so với bị làm hôn mê rồi mang đi, ít ra cô còn biết, đến cùng là hần đưa cô đi chỗ nào.

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, nụ cười này hiện trên mặt hần nhìn cực kì quái dị.

"Gia, lên xe." Diêm Tử Diệp tự tay kéo cửa ra, biểu cảm cung kính nhìn không chút khuyết điểm.

An Nhiên vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ là tầm mắt đảo qua đám thanh niên nằm bất tỉnh trên đất.

Quên đi, cô cũng không trông cậy vào những người này, những người này nhất định là sẽ biến mất ở trên thế giới này, thủ đoạn của Diêm Tử Diệp....
Làm sao cô có thể không rõ ràng đây?

Sau khi cô ngồi lên xe, hấn mới lên xe, giống như lơ đãng lấy bông tay màu xanh ngọc trên tai An Nhiên xuống.

Dưới ánh mắt nhử lại của An Nhiê, Diêm Từ Diệp vút bông tai kia đi, "Gia, chuyện này nếu như bị người khác biết, thì có thể không tốt."

Tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ xe, hiện tại di động và truyền tin đều bị cầm đi, cô phải làm sao mới có thể liên lạc với Lão Soái Ca?

"Gia, tôi cho ngài thời gian." Hấn không vội, về sau Gia đều sẽ là của hấn, hấn có rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64-2: An nhiên chết, tần lam phục sinh (2)

An Nhiên đoán đúng rồi, đám người Trương Hào toàn bộ bị người của Diêm Từ Diệp xử lý, im hơi lặng tiếng, thậm chí nhìn không ra chút dấu vết đánh nhau, nơi đó ngay cả một chút vết máu cũng không có.

Đầu tiên An Nhiên bị đưa về nhà cũ nhà họ Tần, An Nhiên mới từ trên xe bước xuống, liền nhìn thấy Kiều Từ Du đứng trước cửa, sau khi cô ta nhìn thấy An Nhiên, trong đôi mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, lập tức kinh ngạc bị thay thế bởi hận ý.

"Môn chủ! Vì sao ngài..."

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, tiếng nói vô tình mà lại lạnh như băng, "Chuyện của tôi, ít quan!"

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, chỉ là khi nhìn đến An Nhiên, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn.

Có một ý tưởng không ngừng xoay quanh trong đầu An Nhiên, Kiều Từ Du này thích Diêm Từ Diệp rõ ràng như vậy, sao đòi trước cô không nhìn ra đây?

Đòi trước về phương diện tình cảm cô lại kém như vậy?

"Gia, chúng ta đi bên này." Diêm Từ Diệp xoay người lại, một mặt ôn nhu với Phó An Nhiên.

Kiều Từ Du bỗng chốc liền điên rồi, "Môn chủ! Gia từ lúc mười một năm trước đã chết! Cô ấy đã bị mổ mạnh chết rồi!! Hiện tại ngay cả hài cốt cũng không tìm được! Rốt cuộc ngài muốn lừa mình dối người tới khi nào! Đây là Phó An Nhiên! Người nhà họ Phó!"

Ba --

Một cái tát không chút khách khí tát vào trên má Kiều Từ Du, ánh mắt Diêm Từ Diệp rất lạnh, "Tôi nói rồi, cô còn lặp lại câu nói kia, cô sẽ phải trả giá lớn!"

Kiều Từ Du bị tát mặt nghiêng qua một bên, đồng tử của cô ta trong nháy mắt mở lớn, rồi sau đó co rút nhanh, đáy mắt tràn đầy không thể tin.

"Anh Diêm..." Giọng nói thô ráp của Kiều Từ Du tràn đầy không hiểu, "Anh vậy mà vì một người nhà họ Phó mà đánh em! Từ nhỏ em đã cùng anh lớn lên! Em vì anh làm bao nhiêu chuyện, anh vì sao vì một người lại lịch không tở mà đánh em?"

"Gia, thực xin lỗi, cáo lỗi đồ gần đây có chút luống cuống." Diêm Từ Diệp vẫn chưa nhìn Kiều Từ Du, mà là một mặt nhìn An Nhiên xin lỗi, "Là tôi không quản lý tốt Tần môn, không quản lý tốt người Tần môn."

An Nhiên vui vẻ, nhìn xem hiện tại đây là tình huống gì?

"Diêm Từ Diệp, Gia nhà ngài đã chết." An Nhiên không chút lưu tình cửa dao nhỏ lên người hấn, "Nghe nói, còn là bị ngài tự tay giết?"

Diêm Từ Diệp bình tĩnh nhìn An Nhiên, "Gia, không cần đùa, ngài hiện tại đang đứng ở bên người tôi, ngài không chết, ngài còn sống, tôi biết, ngay từ đầu tôi đã biết."

Biết cái P!

Đáy lòng An Nhiên đầy châm chọc, sắc mặt lại không có chút thay đổi.

Ánh mắt Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp hoàn toàn giống như đang nhìn người điên, anh Diêm của cô ta điem rồi.

Vì sao trong lòng anh Diêm vinh viễn chỉ có một mình Gia? Vì sao Gia đã đi rồi, còn có thể xuất hiện một Phó An Nhiên? Vì sao cô ta thiết kế nhiều việc như vậy, mà ngay cả Phó An Nhiên cũng chưa chết.

Sớm biết như thế, lúc đó cô ta nên tự mình xuống tay! Ngay lúc từ bên cạnh anh Diêm Tra được cô gái này, cô ta nên xuống tay, giết cô!

"Gia, chúng ta về nhà." Nói xong, Diêm Từ Diệp liền muốn nắm tay An Nhiên, lại bị An Nhiên tránh đi.

Cô ung dung bước đến trước Kiều Từ Du khuôn mặt vẫn vẻ, đậm thanh hời, "Nghe nói Tần Lam đã chết a."

Sắc mặt Diêm Từ Diệp khê biến.

Sắc mặt Kiều Từ Du càng thêm khó coi.

Cô ta biết, luôn luôn biết một điều, người sống vĩnh viễn luôn tốt hơn người chết, cô ta có thể hầu bên người anh Diêm, người chết lại không thể!

An Nhiên mặc kệ phản ứng của Kiều Từ Du tiếp tục nói, "Cô thật hi vọng cô ấy chết?"

Không biết vì sao, ánh mắt của Phó An Nhiên lúc này làm cô ta nghĩ tới Tần Gia, Tần Gia đã chết mười một năm!

"Cô ở đây nói hươu nói vượn cái gì!" Kiều Từ Du lớn tiếng hô.

Loại lời nói này là không thể nói lung tung, Tần Gia ở Tần môn có lực uy hiếp như thế nào, người người đều biết.

Mặc dù Tần Gia đã chết mười một năm, nhưng hiện tại chỉ cần nhắc đến Tần Gia, người trong Tần môn sẽ tự giác đứng thẳng người, mắt lộ ra tôn trọng.

Tần môn, sẽ không dễ dàng tha cho bất luận kẻ nào xúc phạm Tần Lam.

An Nhiên quái dị nhìn Kiều Từ Du liếc mắt một cái, chỉ là khi xoay người, trong nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Năm đó cô quả nhiên là mất mù thật rồi! Có thể nuôi dưỡng hai con Bạch nhãn lang! Một người đoạt quyền của cô, một người muốn mạng của cô, thật đúng là một đôi!

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, ánh mắt người kia giống như dò xét nhìn Kiều Từ Du làm sắc mặt cô ta toàn bộ đều thay đổi.

Anh.. Có phải đã nhận ra cái gì hay không?

Kiều Từ Du bất an dời tầm mắt, cô ta nhìn nơi khác, trái tim tình thích nhảy lên.

Khi cô ta thật vất vả cố lấy dũng khí, ngẩng đầu, muốn nói cái gì đó, nhìn thấy cảnh tượng Diêm Từ Diệp dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau An Nhiên.

Lòng của cô bỗng chốc như rơi vào đáy cốc.

Cô trong cảm nhận của hần, vậy mà ngay cả một cô gái vừa quen cũng không bằng.

"Gia, ngài yêu nhất là trà Mao Tiêm Nhi." Diêm Từ Diệp sớm đã chuẩn bị tốt nước trà trên bàn rót vào trong ly thủy tinh, đặt trước mặt An Nhiên.

An Nhiên không nói chuyện, chính là sau khi bước vào nhà cũ, biểu cảm cũng rất lạnh.

Lần trước lúc cô bị trói vào, cũng không có tâm tình chú ý cách bày trí nơi này, hiện tại xem ra, nơi này không chỉ bày trí giống mười một năm trước, hơn nữa nếu cô đoán không sai, mỗi vật nơi này cũng đều là từ mười một năm trước, ngay cả vật bày trí cũng giống như đúc mười một năm trước.

Trong nhà, chỉ có hai người An Nhiên và Diêm Từ Diệp, nếu là đời trước, cô còn có thể xác định bản thân có thể thu phục Diêm Từ Diệp, nhưng hiện tại cô cũng không chắc chắn.

Mặc kệ hiện tại cô lợi hại bao nhiêu, nhưng chung quy cơ thể cô cũng chỉ là đứa trẻ mười một tuổi, sức lực đương nhiên không bằng Diêm Từ Diệp.

An Nhiên uống một ngụm trà, mới thanh đậm hời:

"Nói đi, anh dẫn tôi đến đây rốt cuộc là muốn làm gì." Cô cũng không cho rằng Diêm Từ Diệp đưa cô đi đến nơi này là để làm khách.

Diêm Từ Diệp quý gối trên thảm, một lần nữa hần rót trà vào chén cho An Nhiên, về mặt cung kính mà lại dịu dàng, "Gia, tôi tìm được cơ thể của ngài."

An Nhiên nở nụ cười, trong đó chứa đầy ý cười nhạo, "Diêm Từ Diệp, mẹ nó anh bị bệnh thần kinh hả?" Hiện tại An Nhiên hoàn toàn không tính toán lật bài với Diêm Từ Diệp, hần đúng là một tên điên, nói chuyện với người điên, tất yếu không bình thường.

Ánh mắt Diêm Từ Diệp càng thêm cuồng nhiệt, hần quý ghé vào bên chân An Nhiên, gần như thành kính nhìn tất cả trước mắt, hần nói:

"Gia, tuy rằng tôi không biết vì sao ngài sẽ biến thành bộ dạng này, nhưng tôi biết, ngài là Tần Gia của tôi. Gia, ngài không chết tôi rất vui vẻ, ngài không biết trong mười một năm nay, ta làm thế nào vượt qua, may mắn ôn hòa trời đối đãi không tệ, ông ấy không có mang ngài đi, ông ấy trả ngài lại cho tôi."

Phanh --

Một cước không chút khách khí đá vào trên người Diêm Từ Diệp, "Cút đi! Tần Lam sớm đã chết! hiện tại tôi là Phó An Nhiên, là người nhà họ Phó! Diêm Từ Diệp anh nhớ rồi chứ, từ mười một năm trước, Gia Gia ta mẹ nó bị người nỏ chết! Mẹ nó hiện tại anh lại chạy đến chỗ này khóc? Mẹ nó mười một năm trước anh đã đi chỗ nào ?"

Hiện tại điều duy nhất An Nhiên nghĩ đến là có thể chút giận, không phải ai cũng có thể xem cái chết nhẹ như không, hơn nữa người giết chính mình còn là người do một tay mình bồi dưỡng.

Diêm Từ Diệp nhanh chóng từ trên đất đứng lên, hần quỳ gối trước An Nhiên, chỉ là hần càng thêm cuồng nhiệt, ánh mắt nóng cháy của hần gắt gao nhìn An Nhiên, hần hưng phấn không biết nên nói cái gì.

Hần chỉ cười với An Nhiên, cười đến làm An Nhiên nhìn không được lại đập hần một cước.

"Gia, sẽ không , về sau..."

"Làm sao có thể? Anh đã sớm đoạt quyền trong tay tôi, tôi ở chỗ này còn có thể làm gì? Hiện tại toàn bộ Tần môn đều là của anh, anh còn muốn thế nào? Ân?" Đừng nói với cô, hần thật muốn cô làm bà xã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64-3: An nhiên chết, tần lam phục sinh (3)

Lúc hần nhốt cô, hần cùng lắm chỉ mới mười chính tuổi, khi đó hần thích cô? Buồn cười, chuyện muốn nhốt cô trong một năm rưỡi là có thể thiết kế tốt?

Diêm Từ Diệp giống như một con chó trung thành quỳ gối bên người An Nhiên, trung khuyển bàn quỳ gối An Nhiên bên "Tôi muốn nhất , chỉ có Gia."

"A?" An Nhiên nhíu mày, "Từ mấy tuổi bắt đầu kế hoạch ?"

"Mười ba."

Mẹ kiếp!

Người này mẹ nó có bệnh!

An Nhiên nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn là không nhìn được, "Diêm Từ Diệp, anh cút xa tôi một chút!" bịch, nhắc chân đá hần.

Lúc này Diêm Từ Diệp vẫn chưa bị An Nhiên gạt ngã, hần thẳng tắp quỳ trên mặt đất, "Gia, là tôi không đúng, tôi thực xin lỗi ngài, nếu mười một năm trước tôi cùng ngài lên đảo, như vậy Gia sẽ không đã xảy ra chuyện, cũng sẽ không thể..." Hần cũng sẽ không thể mất tin tức của Gia vèn vèn mười một năm.

Hiện tại An Nhiên lười quan tâm người điên này, rõ ràng trực tiếp nằm trên sofa nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ.

Mà cũng ngay lúc An Nhiên bị Diêm Từ Diệp "Thỉnh" về nhà uống trà, nhà họ Phó đã loạn thành một đoàn, đồng thời trong lúc đó, Tần Vũ Triết cũng triệt để rối loạn, hần phát hiện bản thân không liên hệ được với Phó An Nhiên , trên đường thông qua không ít thủ đoạn thăm dò, nhưng đều không có tin tức.

Cuối cùng, hần tìm được mấy thi thể còn chưa xử lý trong hình thất của Tần Môn, trong đó còn có một người mặc đồng phục Ngân Dực.

Người trong hình thất cũng không nói thêm gì, Tần Vũ Triết cũng biết bản thân không thể hỏi nhiều cái gì, hần chỉ có thể âm thầm phái người tìm An Nhiên .

Lúc hần đến nhà cũ nhà họ Tần, chỉ là lúc hần đến, nhà chính nhà họ Tần không có một ai, chỉ có vài người đứng gác.

"Diêm Từ Diệp đâu?"

Bảo vệ ở cửa lắc đầu không hiểu.

Tần Vũ Triết một quyền đâm vào bụng họ, giống như không hà giận lại nhắc chân đập một cái, "Mẹ nó, các người đứng nơi này để trang trí sao!" Xem ra cũng hỏi không ra cái gì sau, Tần Vũ Triết nổi giận dùng dùng chạy đến Phúc Mãn Lâu.

Chuyện Phó An Nhiên là Tần Gia, chỉ có một mình hần biết, hần không thể giống trông khua chiêng tìm Phó An Nhiên. Bằng không chuyện này nếu như

bị người có tâm tư biết, nhất định không để yên chuyện này.

Hiện tại hấn cần phải làm là chờ.

Chờ Phó Quân Hoàng tìm đến hấn.

An Nhiên không biết bản thân ngủ như thế nào, lúc cô tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng xa lạ.

Quanh quần trong phòng là mùi thuốc lá, An Nhiên nhú mày, trong tầm mắt mơ hồ, một bóng dáng đưa lưng về phía cô, lúc này An Nhiên mới phát hiện, cách chỗ cô không xa, còn có một chiếc giường, nói chính xác, đó là chỗ giường bệnh.

Nghe thấy động tĩnh, Diêm Từ Diệp xoay người, khi nhìn thấy An Nhiên ngồi dậy, hấn sai bước đến trước bàn trà, rót một ly nước ấm, đi về phía An Nhiên.

"Gia." Đưa cốc nước trong tay cho cô.

Cổ họng An Nhiên có chút khô, cô cũng không nghĩ nhiều, sau khi uống một ngụm nước, nhìn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không ngờ một mảnh tối đen.

Trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng, đã trễ thế này, như vậy cô đã mất tích bao lâu? Hiện tại có phải Lão Soái Ca rất sốt ruột không? Nhất định nhà họ Phó đã rối loạn.

"Chỗ nào?" Cổ họng An Nhiên có chút khàn khàn, tiếng nói dĩ nhiên cũng lãnh trầm (lạnh lùng âm trầm).

Đã ngã bái, đương nhiên cũng không cần nguy trang.

"Đây là nơi làm ngài trọng sinh." Khi Diêm Từ Diệp trả lời An Nhiên, tầm mắt không tự chủ nhìn về chiếc giường cấm đầy ồng dãn kia, giường lớn bị một tấm thủy tinh thật lớn bao phủ, tầm mắt An Nhiên không nhận được nhìn người nằm bên trong, nhưng đáy lòng cô xoẹt qua một cảm giác không tốt.

"Diêm Từ Diệp, anh chưa uống thuốc hả? Bệnh tăng thêm rồi?" Bằng không, thế nào càng ngày càng dần dần?

Sắc mặt Diêm Từ Diệp cũng không biến, còn gật đầu nói, "Bệnh rất nặng. Gia, tôi nói rồi, ngài không ở đây, tôi còn làm rất nhiều chuyện điên cuồng."

An Nhiên không có hứng thú đi tìm hiểu hấn làm những gì, trong mười một năm nay, cô cố ý bỏ qua tất cả chuyện của Tần môn, bao gồm toàn bộ động thái của Tần thị, cô không ngừng nói cho chính mình, cô chính là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối của hó Quân Hoàng.

"Gia, đến xem thân thể tôi chuẩn bị cho ngài." Diêm Từ Diệp giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hấn ngọt ngào đi đến trước mặt An Nhiên, cũng không nguyện ý An Nhiên có đề ý hay không, hấn hưng phấn tóm lấy An Nhiên, đi về phía chiếc giường được phủ thủy tinh.

"Gia, người xem, có phải rất hoàn mỹ hay không?"

Hai mắt An Nhiên buộc chặt!

Cô không thể tin nhìn cô gái nằm trên giường, sau khi tỉ mỉ nhìn gương mặt kia thật lâu, phút chốc An Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

"Anh mang người đi chinh dụng..."

"Người khác làm sao có thể xứng với gương mặt ngài?" Diêm Từ Diệp trực tiếp cắt lời cô, hấn buông cổ tay An Nhiên ra, gần như si mê nhìn người trên giường, "Gia, có phải rất hoàn mỹ không? Mỗi một tế bào trên cơ thể đều là ngài."

Bên trong thủy tinh một cô gái có khuôn mặt giống Tần Lam như đúc đang nằm, hai tay cô gái đặt trước ngực, biểu cảm của An Nhiên đăm đăm, nhưng nếu không phải dụng cụ bên người phát ra từng tiếng động, không có ai cho rằng người này còn sống.

Chẳng lẽ cô không chết? Chỉ là không cẩn thận linh hồn nhập vào cơ thể hiện tại, Nhưng thân thể của cô bị Diêm Từ Diệp tìm được, rồi tiến hành các loại cấp cứu, cuối cùng cứu về rồi?

An Nhiên ngẫm lại cảm thấy cả người đều hoảng, mặc dù máy bay không nổ mạnh, nhưng ngã từ trên xuống, người có thể không chết sao, huống chi máy bay còn nổ mạnh, nếu cô nhớ không lầm, cô hấn là rơi xuống đến xác cũng không còn.

An Nhiên có thể xác định, cô gái nằm trên giường kia là thân thể Tần Lam.

"Gia, tôi sẽ làm ngài trở lại trong cơ thể mình." Trong mắt Diêm Từ Diệp hiện lên quang mang làm trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng.

Cô cười lạnh, "Trở về?"

"Gia, tin tưởng tôi, tôi từng tìm hiểu về tương quan, chỉ cần giết chết thân thể hiện tại của ngài, linh hồn của ngài sẽ trở về trong cơ thể."

"Anh còn muốn giết tôi thêm một lần?" An Nhiên tà tà tựa vào trên thủy tinh, cặp mắt đầy giễu cợt và lạnh lùng làm Diêm Từ Diệp đau lòng.

Trong lòng Diêm Tử Diệp hưng hăng run lên, hấn không tự chủ được quỳ xuống trước mặt An Nhiên, bao tay màu trắng đã sớm cời xuống, hấn có đôi tay rất đẹp, nhẹ nhàng ôm căng chân An Nhiên, rúc mặt vào.

"Gia, Gia, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi."

"Cút ngay." An Nhiên muốn rút căng chân ra, nhưng Diêm Tử Diệp ôm rất chặt, rút cũng không được.

"Gia, tôi làm sao có thể bỏ được ngài đây?" Diêm Tử Diệp gất gao ôm căng chân của cô.

Trong cảm nhận của hấn Gia là hoàn mỹ nhất, trên thế giới này cô chính là độc nhất vô nhị, không ai có thể siêu việt như Gia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64-4: An nhiên chết, tần lam phục sinh (4)

Diêm Tử Diệp có thể hạ chút thuốc vào trong này

An Nhiên không biết nơi này là đâu nhưng có thể chắc rằng đây không phải là trong thành phố. Trong thành phố thì không thể nào yên tĩnh đến mức này.

"Gia, tôi nói cho ngài, tôi hỏi bọn họ, bọn họ nói chỉ cần ngài chịu đau một chút, thì người sẽ trở lại cơ thể nguyên bản của mình". Lúc Diêm Tử Diệp đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một khẩu súng lục mini, hấn cẩn trọng ngồi xuống nhìn An Nhiên nằm trên giường kiên nhẫn giải thích

"Diêm Tử Diệp, nếu anh dám đụng vào tôi một chút, tôi sẽ giết chết anh"

Từ đêm qua đến bây giờ, An Nhiên luôn chờ, chờ Diêm Tử Diệp khi nào sẽ xuống tay với cô

Diêm Tử Diệp tuy là người điên, nhưng là hấn không hạ thuốc vào thức ăn, nên cô mới không chút do dự ăn đồ ăn của hấn đem vào

Nhưng vào lúc này, An Nhiên biết mình đã tính sai rồi

"Gia, ngài sẽ không đau, tôi đã cho người để thuốc tê, chỉ cần người chờ một lát, toàn thân cao thấp đều sẽ không có cảm giác"

An Nhiên nhìn nhìn, vào lúc này cửa đã bị khoá trái, xoay người hướng về phía trước mà chạy đi, nhưng cô chạy được vài bước, cả người ngã trên mặt đất

Đùi của cô không biết khi nào đã mềm nhũn

Không, không phải là mềm nhũn, mà là hai chân không còn cảm giác, thuốc tê đã phát đầu phát huy tác dụng

Diêm Tử Diệp nhìn thấy đau lòng nói: "Gia, ngài vì sao không nghe lời tôi nói?"

Bước nhanh đến trước An Nhiên, hấn đem súng mini cầm trong tay, hấn từng bước một tiến sát đến chỗ của An Nhiên, đem An Nhiên từ trên mặt đất ôm lấy,

"Gia, tôi cho hai người gần một chút, như vậy thì mới nhanh chút trở lại thân thể của chính mình"

Ánh mắt của An Nhiên càng ngày càng lạnh, cô nhìn Diêm Tử Diệp cuồng nhiệt, nâng tay, hướng tới hấn mà xua đi

Mặt khác

Phúc Mãn Lâu

Tần Vũ Triết vừa mới nhận được tin, Phó An Nhiên là bị Diêm Tử Diệp mang đi, hơn nữa bọn họ còn phát hiện, Diêm Tử Diệp ở ngoại ô thành phố, ở thôn Xóm Lì. Biết được tin tức này, Tần Vũ Triết đầu tiên nghĩ đến chính là Diêm Tử Diệp đã đem Phó An Nhiên đi đâu

Hấn vừa mới chạy xuống lầu, thì Phó Quân Hoàng đã tìm đến đây

Tần Vũ Triết chưa giải thích gì với Phó Quân Hoàng, thì hấn đã an vị trên xe, thẳng hướng bên này mà đến

Đùng ----

Diêm Tử Diệp dễ dàng đem An Nhiên ngăn lại, hấn nhẹ nhàng đem tay của cô nắm trong tay, "Gia, hiện tại ngài không thể cử động thân thể"

Đúng vậy, An Nhiên đối với thân thể của cô hoàn toàn không có cảm giác An Nhiên bám tay hướng đến ánh mắt của Diêm Từ Diệp, cô cảm thấy bản thân là dùng hết khí lực của toàn thân, trên thực tế là không có chút lực nào

Diêm Từ Diệp ôm An Nhiên đi qua, thuận tay túm chiếc chăn ở giường ném xuống đất, trải ra tùy ý, sau đó đem An Nhiên đặt trên tấm chăn ở mặt đất

“Diêm Từ Diệp, anh xác định, là sau khi tôi chết, tôi sẽ trở về cái thân thể mà anh nói, mà không mất đi linh hồn hay sao!”. Hiện tại trong đầu của An Nhiên đều là nghĩ đến Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ sẽ rời khỏi anh, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy luyến tiếc một người

“Không, sẽ không” biểu cảm của Diêm Từ Diệp có chút vắn vẹo, “Gia, ngài yên tâm, bọn họ đã nói với tôi, ngài sẽ không có một chút nguy hiểm nào, người sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, mọi chuyện tôi đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài yên tâm đi, tôi sẽ không làm cho ngài đau”

Điên rồi điên rồi, thật là điên rồi

“Diêm Từ Diệp, cứ”. Ánh mắt cùng biểu cảm của An Nhiên, Diêm Từ Diệp quen thuộc đến lạ lùng, mặc kệ ánh mắt của gia như thế nào thì hắn đều thờ ơ, chỉ cần trong mắt của gia có hắn, là tốt rồi.

“Gia, ngài không cần tức giận”. Diêm Từ Diệp lau tay rồi cầm súng, “Chờ ngài tỉnh lại, ngài giết tôi tôi không oán một câu”

Hiện tại hắn ghét Gia bất cứ thứ gì đều lấy Phó gia làm trọng, hắn điều tra gia, hắn biết rõ ràng, Phó Quân Hoàng đối với gia có bao nhiêu quan trọng, chính là rõ ràng như vậy, nên hắn mới có thể điên cuồng như thế

Gia chưa từng đem ai đặt vào trong lòng, bên người gia vĩnh viễn chỉ có mình hắn, mặc dù gia không thích hắn, nhưng bên người gia không có người nào có địa vị độc nhất

Nhưng, hiện tại gia đã thành tiểu thư Phó gia, biến thành Phó An Nhiên, nhưng bởi vì mọi hành động, ngôn ngữ, cử chỉ đều khảm sâu vào lòng hắn, hắn cố gắng không tin, trong thân thể của cô gái nhỏ, lại là linh hồn của Gia

Hắn muốn đem gia gạt bỏ ra thân thể của Phó An Nhiên.

Nhà họ Phó là người bao che khuyết điểm, nhưng họ Phó dù bao che khuyết điểm thế nào đi nữa, cũng không có khả năng biết được thói quen của Tần gia. Trừ hắn, không có người nào tin Phó An Nhiên chính là Tần Lam!

Chỉ cần gia về lại trong thân thể của mình, thì cô cùng họ Phó sẽ triệt để đoạt tuyệt

Chỉ cần cùng họ Phó cắt đứt quan hệ, gia sẽ không có chỗ đi, cô sẽ ở lại cùng hắn ở Tần trạch, mãi cho đến khi già đi...

Chỉ cần suy nghĩ như thế, toàn thân hắn đều sôi trào

“Gia, chỉ cần một chút, một chút nữa thôi, ngài sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi”

“Anh đã nằm mộng nói mơ” An Nhiên cười lạnh.

“Không, sẽ không, gia, tôi chờ ngài. Chỉ cần ngài nhìn một chút, chỉ cần nhìn nài một chút là tốt rồi”.

Súng mini màu trắng nằm ngay ngắn ở ngực của An Nhiên, “Gia, tôi yêu ngài. Tôi chờ ngài”

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, An Nhiên muốn tránh cũng không được!

Nháy mắt viên đạn gim ngay vào ngực, biểu cảm của An Nhiên không chút thay đổi, cô nhìn xem Diêm Từ Diệp, đáy mắt băng hàn nhìn Diêm Từ Diệp lần lượt nói:

“Gia, tôi chờ ngài”. Không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó

An Nhiên tưởng, nếu cô cả đời như vậy liền không xong, ông trời có thể trao cho cô cơ hội một lần nữa? Có phải làm cho cô một lần nữa rung động với một người đàn ông khác? Cô sợ, một súng này qua đi, đó là suốt đời của cô.

Cô luôn luôn không tin, tại thời điểm chết, sẽ sinh ra lưu luyến.

Ít nhất, kiếp trước tại thời điểm cô chết, chết thật bình tĩnh, mặc dù là tan xương nát thịt, nhưng cô không có giây giụa, đối với cô mà nói, chuyện đời trước, không có cái gì đáng cho cô lưu luyến.

Nhưng đối với đời này mà nói, đời này giống như lòng bị người ta trộm đi, cô quý người nhà của cô, có lão soái che chở, bọn họ sẽ không vì muốn lấy lòng người mà đối với người đó tươi cười, bọn họ đối với cô vui vẻ sẽ cười, tức giận sẽ mắng, bọn họ ở trước mặt cô, vĩnh viễn đều là chân thực nhất.

Cô không cần lo lắng những người này ở sau lưng cô sẽ đâm cô một nhát, không cần lo lắng khi nào mình sẽ bị ám sát, vĩnh viễn không cần lo lắng..

Chỉ cần cô nguyện ý, cô chỉ cần bản thân mình tốt là qua ngày rồi.

Cô tin anh, có thể bảo vệ An Nhiên suốt một đời

Trong ngực không biết có thứ gì cuộn cuộn đi ra, An Nhiên muốn nâng tay che ngực nhưng ý thức của cô đang dần mơ hồ..

“Gia, có phải rất đau hay không? Ân? Gia, ngài chờ một chút, một chút nữa thôi, ngài có thể vĩnh viễn thoát khỏi thống khổ, ngài có thể ngồi lại vị trí chủ môn”. Diêm Tử Diệp cơ hồ quỵ rạp xuống mặt đất, hần nhìn mắt của An Nhiên từ từ nhắm lại, lớn tiếng kêu to.

An Nhiên đã hoàn toàn mất đi ý thức

Diêm Tử Diệp đưa tay dò xét hơi thở của An Nhiên, không có cảm giác là sinh mạng đó còn sống, hần đột nhiên đứng dậy, nhìn vào cửa kính, về mặt cường nhiệt nhìn người con gái từ từ nhắm mắt

Trong phòng vang lên âm thanh của dụng cụ, trong không khí dần dần hiện lên vị máu tươi

Ánh mắt của Diêm Tử Diệp không chớp nhìn biểu cảm người trên giường

Dần dần, người trên giường đôi mắt luôn khép chặt chậm rãi mở lên

Biểu cảm của Diêm Tử Diệp cực kì khản trương, hần không biết, lần này tỉnh lại, đến cùng có phải là gia...

. Trên giường tầm mắt của Tần Lam rơi xuống trên người Diêm Tử Diệp, cô nhìn thấy hần, trong nháy mắt ánh mắt trở nên băng hàn

Đáy lòng Diêm Tử Diệp nhất thời cả kinh, một trận vui mừng nổi lên.

Án cái nút bên cạnh cửa kính, cửa kính tự động mở ra, hần bước nhanh đến trước giường, có chút hưng phấn,, đồng thời có chút khó tin nhìn người đem ánh mắt lạnh lùng nhìn hần

“Gia, gia, ngài tỉnh lại, tôi đã thành công, gia, ngài và tôi sẽ là một người, ha ha, tôi cùng người sẽ hoà thành một!” Diêm Tử Diệp hưng phấn, cơ hồ thân mình đều phát run.

“Gia, ngài nhận ra tôi sao?”

“Diêm Tử Diệp, cut” ánh mắt hàn băng, tiếng nói băng hàn vang lên Trong nháy mắt tơ máu trong mắt được che kín, tròng mắt uon ướn đứng lên, Diêm Tử Diệp không khống chế được, một tay ôm lấy Tần Lam vào ngực, gắt gao ôm

“Gia...”

“Ngoài phòng không ngừng vang lên tiếng cảnh cáo, âm thanh gần xa đều vang lên, thuộc hạ không ngừng gọi Diêm Tử Diệp, nhưng Diêm Tử Diệp không nghe được, hiện tại trong mắt mắt tràn đầy là bóng hình của cô gái này, hần hưng phấn tột đỉnh.

Phanh-----

Cửa bị đã văng!

Diêm Tử Diệp dường như không nghe thấy, hần luôn ôm người con gái trong tay, cười

“Gia, ngài đã trở lại, gia, ngài có biết tôi chờ ngày này bao lâu rồi không? Gia...”

“Diêm Tử Diệp! Mẹ nó đã xảy ra chuyện gì!” Tần Vũ Triết không kiềm chế được lớn tiếng hỏi

Đó là khuôn mặt của Tần gia, đó là khuôn mặt của Tần gia... Đó là mặt của Tần gia!

Từ mười một năm trước Tần gia đã chết, xương cốt đã không còn! Hần không tin Diêm Tử Diệp ôm Tần Lam trong lòng, nếu như vậy thì Phó An Nhiên là ai? Như vậy người hần cho là Tần gia rốt cuộc là ai?

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, hần liền ôm Tần Lam, quay đầu, gương mặt hiện lên chút dịu dàng quái dị nói “Bàn gia, mày xem, tao thành công, đây là gia, đích thực là gia, các người, ai cũng đừng nghĩ đến cùng hưởng!”

Diêm Tử Diệp này đặc biệt là điên rồi

“Tôi nói Phó thiếu tướng, anh...”. Tần Vũ Triết mới nhớ tới, Phó Quân Hoàng hiện đang ở trong phòng, khi hần đem tầm mắt nhìn Phó Quân Hoàng, thì cả người Phó Quân Hoàng đứng im tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn người đang nằm trên vũng máu.

Tần Vũ Triết trong nháy mắt im miệng.

Hiện tại, Phó Quân Hoàng, là nguy hiểm

Cả người Phó Quân Hoàng đều yên tĩnh

Trừ bỏ cả người anh phát ra hàn khí, thì không ai có thể nhìn được cảm xúc của hắn.

Tần Vũ Triết nhìn Tần Lam trong lòng Diêm Từ Diệp, lại nhìn Phó An Nhiên nằm trong vũng máu, cuối cùng hắn sai bước về phía trước, muốn đem An Nhiên nằm trong vũng máu ôm lấy, nhưng hắn chưa tiếp cận được với An Nhiên thì Phó Quân Hoàng đã đến trước một bước đẩy hắn ra

“Mẹ kiếp!” Tần Vũ Triết cả người đều loạn cả lên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Phó Quân Hoàng như vừa tỉnh mộng, hình ảnh trước mắt không thay đổi, bất cứ thứ gì cũng vậy....Biến

Anh ngồi xổm xuống nơi của An Nhiên nằm, ánh mắt bên trong có chút tử khí có chút tán đi, anh đột nhiên đem An Nhiên ôm lấy, ánh mắt của Tần Vũ Triết khiếp sợ, ôm An Nhiên xông ra ngoài!

Mà lúc này Diêm Từ Diệp, ôm Tần Lam trong người ngây ngô cười.

Tầm mắt của Tần Vũ Triết có chút hoài nghi nhìn Tần Lam được Diêm Từ Diệp ôm vào trong người, trên mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt lạnh như băng mà lại trào phúng.

Xuy, người đó là Tần gia? Là gia của hắn?

Shit! Mẹ nó đừng cho rằng có một người có mặt giống mặt, liền cho là gia của hắn!

Nhìn thấy biểu cảm của Phó Quân Hoàng, xem ra tạm thời Phó An Nhiên không chết, vậy, hắn chỉ có thể chờ!

Hắn phải biết rằng chuyện gì đã xảy ra

Đột nhiên lại xuất hiện một “Tần gia” lại là chuyện gì

Phó Quân Hoàng ôm có người An Nhiên đầy máu, lúc đi ra ngoài thì trời đã sập tối

Xe trong bóng tối mà lướt đi.

Trên đường, Phó Quân Hoàng gọi điện liên hệ cho bệnh viện quân khu tốt nhất

Âm thanh phanh xe vang lên chói tai, xé rách màn đêm

Phanh xe lại, theo quán tính xe lao thêm mấy thước nữa mới dừng lại

Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên xuống xe, bác sĩ cùng nhóm hộ lý đang chờ sẵn bỗng chốc đi tới, đem xe cồng kềnh lại, bọn họ nhìn thấy người An Nhiên đầy máu, biểu cảm nhất thời động lại

Người đàn ông trước mắt này, nhìn như tu là ở địa ngục, âm lãnh đứng trước xe, toàn thân tràn ngập sát khí

Phó Quân Hoàng như không nhìn thấy xe cồng, thân người cô lãnh (cô đơn và lạnh nhạt), anh ôm An Nhiên đứng thẳng tắp, bước chân không chút dừng lại bước thẳng đến phòng giải phẫu

Phòng giải phẫu đã chuẩn bị tốt

Phó Quân Hoàng gọi điện cho Phó lão gia, Phó lão gia trực tiếp gọi điện cho viện trưởng bệnh viện quân khu, ông cũng không coi chính mình có phải là lợi dụng tư quyền, cũng không coi đó là ích kỉ, nhưng cháu gái của ông là quan trọng nhất.

Đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia vào thời điểm điện thoại, tuy rằng trước sau đều lạnh như băng, nhưng ông là ông nội của đứa nhỏ đó, thì làm sao không thể không rõ trong lòng đứa nhỏ đó đầy thống khổ? Âm thanh nghẹn ngào bị đè nén, cũng làm cho lão già này hốc mắt bỗng chốc cũng đỏ lên

Thời điểm Từ Tĩnh Ngưng nhận được tin này, suýt nữa là ngất đi

Ở nhà đứng ngồi không yên, mọi người họ Phó đều đến bệnh viện chờ

Thời điểm bọn họ đến, Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên còn chưa tới, nhưng cũng làm kinh động tầng trên của bệnh viện quân khu, Phó lão chủ tịch cùng Phó tướng quân vậy mà đã khuya như vậy còn tới

Sắc mặt của Phó lão gia từ không tốt, Phó Văn Thắng hiện tại cũng không rảnh để quan tâm lời khen tặng của viện trưởng, Từ Tĩnh Ngưng ở nhà đã khóc, ở bên ngoài, bà là nữ chủ nhân của họ Phó, nhưng lại bất đồng là lúc này bà lui cả người vào Phó Văn Thắng, cắn chặt môi, nắm chặt cánh tay của Phó Văn Thắng

Bọn họ chưa từng rời khỏi, đều an vị trên băng ghế trước cửa phòng giải phẫu Tầng trên của bệnh viện, cả nhóm người đều chờ

Phó Quân Hoàng một thân cô lãnh ôm An Nhiên đến phòng giải phẫu, đây là trường hợp đầu tiên

Từ Tĩnh Ngưng bỗng nhiên đứng dậy, bà đến nhìn người trong lòng của Phó Quân Hoàng, bà lấy tay che miệng nói: “Trời a, tại sao có thể như vậy, trời a, cái này là ai làm……!”

Bà đi đến trước mặt của Phó Quân Hoàng, vừa định chạm vào An Nhiên thì Phó Quân Hoàng lắc mình rồi đi, trực tiếp bước vào phòng giải phẫu, bước chân không có chút dừng lại

Từ Tĩnh Ngưng đứng yên tại chỗ, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Một nhóm người ở phía sau lưng viện trưởng bỗng chốc hiểu ra, đêm nay nhất định phải cứu cô gái kia.

Bọn họ không chờ Phó lão gia lên tiếng, tất cả đều chuẩn bị, toàn bộ bác sĩ đều sẵn sàng vào chỗ, bác sĩ tốt nhất tại bệnh viện quân khu đều có mặt trong phòng mổ

Sau một trận ồn ào, trong hành lang khôi phục yên tĩnh

Từ Tĩnh Ngưng còn đứng tại chỗ, nước mắt không ngừng rơi xuống

“Tĩnh Ngưng, bà...” Phó Văn Thắng một tay ôm lấy Từ Tĩnh Ngưng, thờ dài

Phó lão gia luôn ngồi trên băng ghế lạnh lẽo, trong tay cầm cây gậy, biểu cảm bất động, nhưng tầm mắt luôn nhìn ở cửa phòng mổ.

“An Nhiên, trời a, An Nhiên của chúng ta tại sao có thể như vậy? Hôm qua con bé còn tốt lắm, đứa nhỏ tốt vậy mà, một đứa trẻ tốt như vậy, thì tại sao” Từ Tĩnh Ngưng gât gao ôm Phó Văn Thắng, nước mắt rơi liên tục

Phó Văn Thắng, ôm thật chặt người trong lòng khóc run dữ dội, ánh mắt âm trầm

“An Nhiên không thể xảy ra chuyện gì, bằng không, Quân Hoàng nó sẽ như thế nào, con của chúng ta không biết sẽ như thế nào”. Vừa rồi, khi đứa nhỏ đó nhìn bà, bà rõ ràng nhìn thấy trong mắt của đứa nhỏ đó tinh mịch, đứa nhỏ, khôi phục lại bộ dáng khi mười ba tuổi

Phó Quân Hoàng tự tay đem An Nhiên đặt trên bàn mổ, viện trưởng cảm nhận được sát khí của người đàn ông này, người trẻ tuổi nhất Hoa Hạ có hàm thiếu tướng, Phó Quân Hoàng!

Lúc này anh giống như một pho tượng tu la, ở bệnh viện quân khu này cái dạng gì chiến sĩ chưa từng thấy qua? Thậm chí, chiến sĩ từ trên chiến trường đi ra, binh lính bị thương đủ dạng, thế nhưng bọn họ đều không sợ.

Nhưng hiện tại, không có một lời nói, đứng bên cạnh người đàn ông này, làm cho họ cảm thấy run sợ

Viện trưởng cẩn trọng, dè dặt, nhìn Phó Quân Hoàng nói: “Phó thiếu tướng, chúng tôi muốn bắt đầu phẫu thuật, ngài hiện tại...?”

Phó Quân Hoàng vậy mà phi thường phối hợp, anh nhìn sắc mặt không chút huyết sắc của An Nhiên, anh khom người, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh khẽ hôn lên trán cô một cái

“Anh ở bên ngoài chờ em. Đợi em đi ra”

Cửa phòng mổ lại mở ra, Phó Quân Hoàng đi từ bên trong ra

Cửa ở sau lưng anh phịch một tiếng bị khép lại.

Phó Quân Hoàng đứng trước bức tượng kè cánh cửa, gương mặt tái nhợt dựa sát vào tường, đầu cúi xuống, mắt nhắm lại, không một ai có thể thấy được vẻ mặt của anh lúc này, cả người như một con dã thú đang rên rỉ vì bị thương.

Nghe được tiếng mở cửa từ phòng giải phẫu, Từ Tĩnh Ngưng đột nhiên ngẩn đầu, bà nhìn thấy Phó Quân Hoàng, bà buông Phó Văn Thắng đang ôm bà ra, chạy đến chỗ của Phó Quân Hoàng, dang tay ôm cả người Phó Quân Hoàng lạnh băng vào lòng.

“Đứa nhỏ, con trai của mẹ, nhất định mọi chuyện sẽ ổn, An Nhiên sẽ không có chuyện gì.” Từ Tĩnh Ngưng tuy là nói như vậy, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống, bà không khống chế được, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt không còn chút máu của An Nhiên, nước mắt ồ ạt rơi nhiều hơn.

Ánh mắt tối đen nhìn Từ Tĩnh Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt của bà đầy nước mắt, ngón tay lạnh lẽo lau nước mắt trên mặt bà, khô ráp nói:

“Sẽ không có việc gì”. Lời này, không biết là anh nói với chính mình hay là an ủi bà

Sẽ không có chuyện gì, anh biết cô sẽ không có chuyện. Mạch của cô còn đập, có mạch đập sẽ có hi vọng

Từ Tĩnh Ngưng nước mắt chảy còn nhiều hơn

“Ông nội!” Một tiếng nói của một thanh niên trẻ vang lên đầy sốt ruột, chỉ thấy Phó Quân Nghi một thân trang phục thể thao chạy đến, người đầy mồ hôi.

Phó lão gia từ nhìn thấy Phó Quân Nghị, mở miệng nói: “Đi xem anh trai của cháu”. Đứa nhỏ đó nắm chặt tay cơ hồ muốn làm gãy từng khớp xương

Đáy mắt Phó lão gia hiện lên đau xót, tay nắm gậy càng chặt hơn

Phó Văn Thắng đưa lưng về phía Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị đi ngang qua ông, thì nhìn thấy Phó Quân Hoàng toàn thân đều là máu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh trai toàn thân máu như vậy

Tuy rằng hiện tại nhiều người xung quanh anh như vậy, được mẹ ôm, nhưng lúc này anh giống như một con sói bị thương, không một ai có thể bước vào nội tâm của anh.

Hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên

Phó Quân Nghị từ nhỏ cho đến bây giờ đều sủng ái nhất là Phó Quân Hoàng, không có lúc nào là không nghe Từ Tĩnh Ngưng nói về những chiến công vĩ đại của Phó Quân Hoàng, từ lúc cậu chưa sinh ra thì đã bắt đầu nghe, nghe cho đến khi được năm tuổi, cho đến khi người anh trai này bị mất tích.

Năm đó, cậu còn nhỏ, nhưng có thể nhớ rõ được, trong ba năm mất tích của anh trai, mẹ chưa nói cho cậu biết nguyên nhân, thậm chí khí tức đầy cậu vô tình hỏi thì mẹ vĩnh viễn đều là khóc, rồi cậu cũng ôm mẹ khóc theo

Lúc ấy, cậu chưa hiểu chuyện nhiều, cậu ít khi thấy Phó Quân Hoàng, bởi vì trong trí nhớ của cậu, Phó Quân Hoàng không mất tích, mà chỉ là lâu không về nhà thôi

Cậu đem Phó Quân Hoàng là mục tiêu lớn nhất đời mình, muốn trở nhà người đàn ông lợi hại giống anh trai, muốn trở thành niềm kiêu ngạo của họ Phó.

Nhưng mà, trong nhận thức của cậu anh trai đều tồn tại như một vị thần, lúc này lại giống như một con sói cô đơn, thu mình lại, tự liếm láp vết thương của bản thân, giờ khắc này, cậu phát hiện, bản thân cậu không hiểu anh trai, không biết con người luôn luôn lạnh lùng này, trên thực tế cũng là một người anh trai trọng tình bình thường

Phó Quân Nghị đứng sau lưng Từ Tĩnh Ngưng, ôm lấy hai người, “Mẹ, đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn”

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chịu không nổi nữa, vừa rồi Phó Quân Hoàng tự mình lau nước mắt cho bà, mặc dù là nói không có việc gì, nhưng đó là động tác máy móc của con trai bà, con người tinh mịch, như muốn nói cho bà biết, tình hình thật sự rất nghiêm trọng.

Y tá đi ra từ phòng phẫu thuật

Biểu cảm của những người đó không có chút lạc quan, mày luôn luôn nhíu lại, lúc cửa được mở ra, bọn họ nghe được tiếng của bác sĩ hô to mang đầy áp lực

Hai tay bên người nắm lại sớm đã trở nên trắng

Anh liền dựa vào tường, không làm cái gì khác, chỉ có thể như vậy, mới có thể gần được với An Nhiên hơn

“Ba, người đi về trước đi”. Phó Văn Thắng nhìn thấy ba mẹ con ôm nhau, thờ dài

Phó lão gia từ như ông đang kìm nén cảm xúc, như vậy là không được

Hai tay Phó lão gia nắm chặt gậy, dựa người vào bức tường lạnh lẽo phía sau, ở đây không ít người mời Phó lão gia vào phòng nghỉ, nhưng đều bị ông trừng mắt đi cả rồi

Nhìn cháu gái bảo bối của mình chưa biết sống chết như thế nào thì làm sao nghỉ ngơi được.

“Đừng nói lời vô ích”. Phó lão gia tuy là nhắm mắt, nhưng đầu óc lại dị thường thanh tỉnh

Tầng trên của bệnh viện quân khu, một nhóm người không ngừng chạy qua bên này, sợ là chuẩn bị không tốt, sợ mọi người ở đó đói, họ nghĩ những người chờ ngoài phòng không thể chờ được lâu, sẽ trở về nhà, nhưng mà, cả một đêm, người họ Phó đều đứng trước cửa phòng mổ chờ đợi

Nhận được tin, sáng tinh mơ phóng viên liền chạy tới, nhưng bọn họ chưa tiếp cận được bệnh viện thì bị người ta cản lại

Lãnh Hạo cùng đám người Phong Lượng không dám đi vào trong bệnh viện chờ, sợ người họ Phó thấy được, vì thế chỉ có thể đứng ngoài bệnh viện mà chờ

Bọn họ không thể nghĩ ra, người lợi hại như quân chủ, thì làm sao lại xuất hiện nguy hiểm tính mạng

Từ khi thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào bệnh viện, thì Lãnh Hạo hẳn liền phái người trông coi bệnh viện quân khu, khi nhìn thấy nhân vật khả nghi đều khống chế bọn họ

Hắn không nhận bất cứ kẻ làm quấy rầy khi quân chủ trị liệu

Người biết tin này nhất định không ít, Phó lão gia không tính sẽ đem chuyện này giấu đi, mà sự việc này, Phó lão gia muốn tra rõ, cái này không cần ông

lên tiếng mà sẽ có người chủ động thăm dò.

Phẫu thuật đã tiến hành được 12 tiếng, nhưng không có dấu hiệu dừng lại

Tư thế của Phó Quân Hoàng không thay đổi, Từ Tĩnh Ngưng được Phó Quân Nghị diu đến ghế ngồi, lúc này bà dựa vào người của Phó Văn Thắng, bà vẫn chưa chớp mắt, luôn nhìn cánh cửa lớn của phòng giải phẫu.

Trên hành lang cực kì yên tĩnh

Bữa sáng được mang đến, đều bị từ chối, hiện tại bọn họ không có tâm tình để ăn cơm

Phanh---

Cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra!

Phó Quân Hoàng luôn dựa trên tường đứng bất động, hai mắt sáng như đuốc nhìn bác sĩ mổ chính, biểu cảm buộc chặt, thân người thẳng tắp

Bác sĩ mổ chính là bác sĩ tốt nhất bệnh viện quân khu, là Phó viện trưởng – Thẩm Thanh, vẻ mặt của ông lộ ra mệt mỏi, ông tháo khẩu trang, ánh mắt mệt mỏi nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cùng ông đối diện nhau

Anh không nói một câu gì, yên tĩnh chờ, giống như đang chờ toà tuyên án, yên tĩnh mà chờ đợi

Dần dần, khoé môi của Thẩm Thanh cũng nổi lên một độ cong “Giải phẫu thành công, không có việc gì”.

Từ Tĩnh Ngưng bên này nghe được câu nói của Thẩm Thanh chạy tới, hỏi “Không có việc gì? An Nhiên nhà chúng tôi không có sao?”

“Vâng, Phó tiểu thư thật kiên cường. Trong lúc làm phẫu thuật tim bị ngừng đập một lần, nhưng con bé đã rất cố gắng, ý thức muốn sống của con bé rất mãnh liệt. Nhưng cần phải quan sát vài ngày, đầu tiên phải chuyển đến phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), chỉ cần qua hôm nay mà không có chuyện gì phát sinh thì mọi chuyện sẽ ổn”

Đứa nhỏ mà ông gặp tối qua là một bệnh nhân kiên cường

Khi ông nhìn thấy cả người An Nhiên đầy máu trên bàn mổ, ông từng cho rằng, đứa nhỏ này sẽ không cứu được, máu trên người hầu như bị chảy ra hết, gần như thấy được xương trong người, xem ra không có chút cơ hội sống sót nào.

Nhưng lạ ở một chỗ, mạch vậy mà còn đập, nhịp tim tuy rằng rất yếu, nhưng ít nhất là tim con bé ấy còn đập

Trong quá trình phẫu thuật, bọn họ cảm thấy rất kì tích, đứa bé đó đã vượt qua mà chịu đựng

Ngực trúng đạn, ảnh hưởng đến trái tim, nhưng làm sao có thể kiên trì lâu được như vậy? Khi ông gấp viên đạn ra thì cũng biết được đáp án.

Trên thế giới, rất ít người có trái tim nằm ở bên phải, mà An Nhiên con bé đó lại nằm trong số đó

Vì vậy, mà con bé tránh được một nạn

Từ Tĩnh Ngưng không ngừng nói: “Trên trời phù hộ, trên trời phù hộ”.

Người ở một bên luôn chờ, Phó Văn Thắng cũng thở ra một hơi dài, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

Phó lão gia luôn ngồi bất động cuối cùng cũng động, được Phó Văn Thắng diu đứng dậy, đi đến trước mặt Thẩm Thanh, khom người, làm Thẩm Thanh hoảng sợ, ánh mắt trịnh trọng nói:

“Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ đã cứu cháu gái của tôi!”

“Đây là việc nên làm! Chú... Phó lão tiên sinh, không còn làm như vậy, ông làm như vậy tôi không gánh nổi”. Thẩm Thanh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch

“Không, là bác sĩ nên nhận.” Phó Văn Thắng khẽ cười “Thật cảm ơn bác sĩ”

Nếu đứa nhỏ An Nhiên kia không cứu được, bọn họ không phải chỉ mất một đứa nhỏ

Từ Tĩnh Ngưng cùng Phó Quân Nghị đều đối với Thẩm Thanh cảm tạ, khi ông không biết phải làm như thế nào thì cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, An Nhiên được đưa ra ngoài

Từ trong phòng phẫu thuật đi ra, sắc mặt của An Nhiên càng thêm tái nhợt, trên mặt là cái chụp dưỡng khí to, cô giống như đang ngủ, ngủ thật an ổn.

An Nhiên được đẩy vào phòng ICU, không cho phép người nào bước vào.

Phó Quân Hoàng cách cái cửa thủy tinh, nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh

Khi bác sĩ nói cho anh biết, phẫu thuật thành công, anh mới cảm thấy được trái tim mình còn đập

Ở một bên khác, Tần Vũ Triết khi biết được An Nhiên đã được cứu về, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ Triết không hề rời khỏi nơi này, hần bước xuống lầu ngồi đợi.

Hần phải làm rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra, nếu không biết được nguyên nhân hần sẽ không rời đi.

Hiện tại, Diêm Từ Diệp đối với Tần Lam kia tràn đầy che chở, tuy rằng người đó không ngừng lặp đi lặp lại: “Diêm Từ Diệp, cắt!”. Mặc dù là như thế nhưng Diêm Từ Diệp rất hưng phấn, hần giống như người điên.

Tần Vũ Triết không biết Diêm Từ Diệp như thế nào, nhưng khuôn mặt người phụ nữ đó giống gia như đúc, thậm chí đến ánh mắt cùng lời nói cũng giống, nhưng hần cảm thấy có chỗ không đúng.

Tựa như ánh mắt băng hàn đó, dường như luôn mang theo thứ gì đó làm người ta mờ mịt.

Nếu Phó An Nhiên không chết, như vậy Tần Lam này là ai? Nhưng mà, An Nhiên không chết đó còn có một thân phận khác?

Tần Lam đã có thể xuống giường, cô đi cực kì thông thả, đi theo bên người đều có Diêm Từ Diệp đi

“Gia, ngài chậm một chút, cẩn thận bậc thềm”

Tần Vũ Triết an vị trên ghế sofa, nhìn Diêm Từ Diệp như người bệnh thần kinh, nếu người này thật sự là gia như hần (Diêm Từ Diệp) nói, thì gia sẽ không dùng ánh mắt nhìn người lạ nhìn hần? Diêm Từ Diệp này đúng là đầu óc bà đậu.

Chỉ cần không đem Tần môn này bán đi là tốt rồi, Tần môn, vĩnh viễn đều chỉ có thể là họ Tần, người phụ nữ không rõ lai lịch này, hần (Tần Vũ Triết) tuyệt đối sẽ không nhân nhượng mà tự tay giết chết.

Tần Lam đi đến phía trước Tần Vũ Triết mà ngồi xuống, Diêm Từ Diệp ân cần đặt một ly trà xanh trước mặt cô, ánh mắt ôn nhu đến nỗi Tần Vũ Triết muốn nôn.

“Gia, uống”

Tần Lam nhũn mày nhìn trước mặt một cô chất lỏng, ánh mắt thanh lãnh, con ngươi hiện lên nghi hoặc, lập tức ánh mắt nhìn xuống Diêm Từ Diệp

Theo bản năng Tần Lam đối với Diêm Từ Diệp đã có tín nhiệm, Diêm Từ Diệp phát cuồng, cơ thể nóng lên: “Gia, đây là trà Mao tiềm người thích nhất, cái này dùng để uống.”

Sau khi tỉnh lại, Tần gia không giống như trước, tuy rằng có điểm giống nhau như mắng hần, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hần, nhưng, gia ngoại trừ đem hần để lại bên người còn mọi sự việc, mọi chuyện, mọi người đều quên hết, cô chỉ nhớ tên một mình hần.

Hần gọi điện hỏi người cố vấn, người đó giải thích với hần đó là hiện tượng bình thường, khi linh hồn trở về bản thân thì có chút khác thường, nhưng chỉ là mất trí nhớ.

Diêm Từ Diệp thoải mái, gia hiện tại đang ở đây, chỉ thấy hần, mặc dù trước kia chứng mất tên Bản gia này, nhưng gia cũng không liếc hần một cái.

“Gia, cẩn thận, nóng.”

Tần Vũ Triết nhìn không nổi nữa, đêm qua hần đuổi theo Diêm Từ Diệp truy hỏi cả đêm, nhưng hần (Diêm Từ Diệp) không nói có hần (Tần Vũ Triết) biết chuyện gì đã xảy ra, xem ra hần (Tần Vũ Triết) phải tự mình đi điều tra.

Con người ngu ngốc này là Tần gia? Thật nực cười!

Tần Vũ Triết không ở lại nữa, bỗng nhiên đứng dậy, nhưng trước khi đi, Tần Vũ Triết lạnh lùng nói “Diêm Từ Diệp, tao mặc kệ, người này đến cùng có phải là Gia hay không, nhưng Gia của tao đã chết không tay mảy, Bản gia tao nhất định sẽ làm thịt mày!”

Nói xong, Tần Vũ Triết kéo cửa bước đi ra ngoài.

Đang hầu hạ Tần Lam uống nước, biểu cảm của Diêm Từ Diệp khê biến, hần nhìn khuôn mặt luôn thanh lãnh của Tần Lam, “Gia, ngài vì sao có thể để cho Tần Vũ Triết nói thân phận của người như vậy, không phải là tôi? Tôi không phải được ngài luôn tín nhiệm hay sao? Tôi yêu ngài như vậy, tôi thích ngài như vậy, vậy ngài vì sao luôn chạy trốn khi bên cạnh tôi?”

Nguyên bản Tần Lam đau khổ uống thứ chất lỏng đó, thoáng nghĩ, vẻ mặt đột nhiên lạnh như băng nhìn Diêm Từ Diệp nói:

“Diêm Từ Diệp, cắt!” Tiếng nói cứ như vậy không thay đổi, cử chỉ cũng không thay đổi.

Trong nháy mắt, Diêm Tử Diệp điên cuồng đứng lên, hất một tay cầm ly nước ngã trên sàn nhà, một tay nắm lấy Tần Lam trên sofa, đôi mắt hiện lên một mảnh màu đỏ, hất điên cuồng như vậy mà nhìn cô, tiếng nói gần như run run:

“Tần Lam! Cô phải nhớ cho kĩ, cô là của tôi! Tôi với cô là một!”

Nói xong, tay hất hướng về phía cổ áo của cô, đem quần áo của cô mà kéo xuống, thân của hắn cũng đè lên.!

Bệnh viện quân khu.

Một ngày nay, chỉ cần là đi ngang qua phòng ICU mọi người đều có thể thấy, một người đứng thẳng tắp ở phía trước cửa sổ của phòng bệnh, ánh mắt không chút di động nhìn người đang nằm trong phòng bệnh

Anh một thân người dính máu, toàn thân tản ra một thân cô lãnh khí (cô độc, khí lạnh) làm cho người ta một tự chủ được cách xa ra, người này làm cho mọi người vừa cảm thấy xót xa vừa cảm thấy sợ hãi.

Phó lão gia tử đã được Phó Văn Thắng đưa trở về nhà nghỉ ngơi, Từ Tĩnh Ngưng vốn muốn ở lại trông coi, nhưng nghĩ lại, hiện tại bên người Phó Quân Hoàng không cần người an ủi, anh muốn ở lại nơi này chờ An Nhiên tỉnh lại, chờ ánh sáng của thế giới anh được sáng lên.

Vĩnh viễn Phó Quân Hoàng đều nhớ khi anh giết tên tiến sĩ đó, sau khi xoay người thì nhìn thấy một đứa trẻ có ánh mắt hàm chứa sự lạnh lùng

Lạnh như băng mà lại thờ ơ

Giống như, hết thấy sự chết chóc đó không liên quan đến cô.

Trong nháy mắt, tâm Phó Quân Hoàng không biết vì sao đáy lòng cuộn trào, lúc ấy, đáy lòng nói cho anh biết: Cô là của anh.

Sau đó, anh luôn coi cô như bảo bối duy nhất, che chở mọi mặt, mặc dù vậy nhưng cô một lần lại một lần bị thương, một lần lại một lần cùng thân chết đi sát nhau.

Âm thanh trong phòng ICU phát ra đơn điệu.

Ngoài cửa sổ có vài con chim bay ngang qua.

Phó Quân Hoàng ánh mắt nhìn dụng cụ rồi lại nhìn An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt mang ý cười nhìn anh, cả người anh cứng đờ!

Đầu anh ong ong vang vang, ánh mắt không dám nhìn đi chỗ khác, sợ đây chỉ là giấc mơ.

Tay nắm chặt ở mép cửa sổ, anh nỗ lực khắc chế bản thân, dời ánh mắt nhìn người nằm trên giường, cặp mắt tối nhưng lại trong vắt, mang theo ý cười nhàn nhạt, tràn đầy nhu y.

Anh giật giật môi, anh muốn nói cái gì đó, nhưng âm thanh như nghẹn ở cổ họng không thoát ra được.

An Nhiên nằm ở trên giường suy yếu lắc đầu, cô cố gắng cười khi nhìn Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng muốn cười, nhưng toàn bộ cơ thể đều căng cứng, anh cười không nổi.

Anh nhìn thấy cô cười với mình, nhìn cô cười con mắt hơi híp lại, ngay lúc anh tốt cùng vui vẻ còn chưa kịp phát tiết thì ánh mắt mang ý cười nhắm lại, mọi động tác đều dừng lại, mà đầu vô lực nghiêng sang một bên.

Khi Phó Quân Hoàng còn đang nỗ lực cười, khóe môi trong nháy mắt cứng lại.

Trong nháy mắt đồng tử phóng đại, lập tức co rút nhanh!

Không! Không!

“Bác sĩ! bác sĩ!” Thật lâu sau đó, Phó Quân Hoàng mới tìm được âm thanh, lớn tiếng hô to!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: An nhiên thức tỉnh, máy ghi âm bí mật

An Nhiên lại bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Vào lúc này, bên ngoài phòng giải phẫu, không có người nhà họ Phó mà chỉ có một mình Phó Quân Hoàng đứng chờ ở cửa phòng mổ.

Hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

Trong phòng giải phẫu.

Tiếng dao kéo vang lên dồn dập, điện tâm đồ giám định khí thở tiếp tục vang.

Sắc mặt An Nhiên tái nhợt như tờ giấy, nhưng nhìn giống như là đang ngủ, cả người thoát nhìn cực kì yên tĩnh.

“Huyết áp 80 – 40!” Tiếng hô to của một y tá vang lên:

“70 - 30!”

“50 – 20!”

“Huyết áp đang không ngừng giảm xuống!”

Không khí nhất thời đọng lại, tầm mắt tất cả mọi người đều nhìn trên người bác sĩ mổ chính.

Trợ lý không ngừng lau cái trán đầy mồ hôi của của bác sĩ chính, ánh mắt đầy lo lắng lộ ra bên ngoài khẩu trang.

“Đứa nhỏ, con cần phải cố gắng kiên trì! Ở bên ngoài còn có người nhà của con đang chờ đợi!”. Ở tại thời điểm trước khi tiến vào phòng giải phẫu, ông cảm nhận được người đàn ông cô độc lạnh lùng kia toát nên sự nhớ thương và luyến tiếc.

Đứa nhỏ này có bao nhiêu quan trọng với người đàn ông bên ngoài, chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra.

Đứa nhỏ này nhất định sẽ vượt qua a!

An Nhiên biết, hiện tại mình thấy đều là giấc mơ.

Khi cô nhìn thấy khuôn mặt không có cảm xúc của Tần Lam lúc 3 tuổi, gần như không thể giữ bất cứ thứ gì, bàn tay nhỏ đang nắm chặt một khẩu súng nhỏ, nhưng họng súng đang chĩa vào nỗi sợ hãi mãnh liệt của một người đàn ông.

Người đàn ông đó bị trói và quỳ trên mặt đất, trên người đầy vết thương, hấn đau đớn nói “ Môn chủ, tôi không phải là quý! Tôi không là quý! Môn chủ, người phải tin tưởng tôi, tôi không là quý!”.

Tay Tần Lam có chút run lên.

“Giết hắn” Một tiếng nói lạnh như băng vang lên

“Tiểu thư, tôi không phải là quý. Người phải tin tưởng tôi! Ta không phải là..”

Đùng---

Tiếng súng vang lên cắt ngang giọng nói của đàn ông.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên máu toé ra nháy mắt che kín khuôn mặt nhỏ nhắn chính trương

“Không hổ danh là con gái trưởng của nhà họ Tần, rất tốt”. Giọng nói của một người đàn ông vang lên sau lưng An Nhiên.

Biểu cảm của Tần Lam không một chút buông lỏng, ánh mắt đều không có chút thay đổi, cô đứng tại chỗ, vô cùng tự nhiên để bảo mẫu lau má cho cô.

Người đàn ông đó chính là cha của Tần Lam, chuyện đầu tiên ông dạy cho cô đó chính là giết người.

Ông hiếm khi dạy bảo cho cô cái này cái nọ, mà ông dạy cho cô chính là những kĩ năng để giết người.

Sau này, cô đã học được sự tàn nhẫn, biết được chặn trước, bởi vậy ông ấy còn chưa giết chết cô, cô đã trước ông một bước, giết chết ông ta.

Trong giấc mơ cô đơn độc, cô đơn và lạnh lùng.

Cô biết bản thân mình là Tần Lam, biết mình là môn chủ của Tần môn, nhưng cô còn một cái thân phận nữa, thân phận ấy là gì?

Cô mờ mịt tiếp tục bước đi trong giấc mộng.

Cô nghe được có người đang kêu cô, nhưng giọng nói nhỏ quá, hình dáng mơ hồ, cô không nhìn rõ được hình dáng lại không nghe thấy tiếng của người đó.

Cô một mình phiêu bạt trong thế giới trống rỗng này, trước đây cô chưa từng có tự do.

Cô có ý nghĩ, về sau cứ như vậy.

Ở trong này, không có giết hại, không có xung đột, không có hãm hại, không có ám sát, cái gì cũng không có, cuộc sống như vậy thật tốt.

Tại thời điểm cô tính toán ở trong thế giới này thì một âm thanh hoảng hốt bay vào trong ý thức của cô, tiếng nói ôn nhu này là của ai đây?

An Nhiên nhất thời nhớ không nổi ai chính là chủ nhân của tiếng nói đó.

Nghĩ mãi không ra, sẽ không nghĩ tới nữa.

An Nhiên bước vài bước, vào lúc cô nhắm mắt lại thì tiếng nói kia lại vang lên.

“Bảo bối, trở về, anh rất nhớ em!”

Anh là ai?

Bảo bối trong miệng của anh là ai?

An Nhiên bình tĩnh nhìn bóng dáng mơ hồ ấy, đầy nghi ngờ.

Cô là Tần Lam, cô là người họ Tần giết người không chớp mắt.

Cô không biết người đàn ông đó.

“Bảo bối, anh rất nhớ em, mau trở lại!”

Tiếng nói vội vàng, An Nhiên cảm giác được tim mình nhói đau.

Cuối cùng anh là ai?

Trong khoảnh khắc ấy, vô số hình ảnh cuộn cuộn tuôn ra.

Sau thời gian cô lui về ở ẩn, lá rụng về cội, hoa tươi cũng héo úa rồi cũng rời khỏi thân trở về với đất, bướm bướm phá kén để trở nên lộng lẫy, dòng sông chảy bình thản, mây cuốn mây trôi, cuối cùng thời gian cũng đến một ngày nào đó, đến một thời khắc mà có một người đi đến bên cô, đem cô ôm vào trong lòng, hơi thở lạnh như băng nhưng lại cho cô cái hương vị của an lòng.

“Của tôi!”. Con người tối đen, tóc anh cũng đen cả người anh giống như bị màn đêm dung hoà cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng!

Tim đau đớn kịch liệt giống như sắp nổ tung, An Nhiên bỗng nhiên mở mắt

“Tim khôi phục bình thường”

“Huyết áp khôi phục bình thường”

“...”

Bọn họ chưa bao giờ gặp quá trình tỉnh lại như vậy, Phó An Nhiên là người đầu tiên.

Thẩm Thanh nhìn ánh mắt mở to của An Nhiên, nhất thời thở ra.

“Đứa nhỏ, kiên trì, tiếp tục kiên trì bên ngoài còn có người nhà của con chờ con”.

An Nhiên được đẩy ra ngoài phòng phẫu thuật, Thẩm Thanh mỉm cười, ông nhìn Phó Quân Hoàng, cười nói:

“Không có việc gì. Thời kì nguy hiểm đã qua”.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe nói, khi An Nhiên được đẩy ra, anh liền nắm lấy tay cô, sắc mặt của cô thoát nhìn rất tái nhợt làm cho anh không dám nắm chặt.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng luôn đặt trên người An Nhiên, thẳng đến khi An Nhiên bị đẩy vào phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), anh mới bị ngăn lại.

Không phải nói đã vượt qua thời kì nguy hiểm rồi sao? Sao lại tiếp tục theo dõi?

Đứng ở phía sau lưng Phó Quân Hoàng, Thẩm Thanh nói “Tuy là đã vượt qua thời kì nguy hiểm, nhưng phải quan sát một đêm, nếu đêm nay không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì có thể chuyển đến phòng bệnh thông thường”

“Cảm ơn”. Phó Quân Hoàng cúi đầu hướng đến Thẩm Thanh nói

Thẩm Thanh không tự chủ được lui về sau một bước, có phải hẳn là người duy nhất trong lịch sử của nhà họ Phó cúi đầu?

“Đây là trách nhiệm của tôi” Thẩm Thanh vốn định nói cái gì đó, nhưng ánh mắt của Phó Quân Hoàng đã dời đi, tiếp tục nhìn An Nhiên qua cửa kính phòng bệnh.

“Yên tâm đi, đứa nhỏ này thật kiên cường, trong quá trình phẫu thuật đã tỉnh qua một lần, có lẽ quá mệt nên là đang ngủ”

Phó Quân Hoàng luôn đứng thẳng tại vị trí, anh chú ý nhìn mỗi một biểu cảm của An Nhiên, anh thù thi với cô, luôn luôn thù thi với cô.

“Cậu cùng đứa nhỏ này tình cảm rất tốt”.

Thẩm Thanh cũng nghe không ít chuyện nhà họ Phó Phó An Nhiên, ông hôm nay cấp cứu đối tượng lại chính là Phó An Nhiên, thông tin truyền đi vì đứa nhỏ bảo bối này của họ Phó.

Con người của Phó Quân Hoàng nhu hoà một chút, nhìn đến chụp đường khí của An Nhiên, anh cũng không nhìn thấy gương mặt của cô rõ ràng, hiện tại An Nhiên không phải hôn mê mà cô chỉ đơn thuần là ngủ.

“Tốt lắm”. Phó Quân Hoàng đáp lại thẩm Thanh

Thẩm Thanh không tiếp tục hỏi nữa, mà ông nhìn ra hiện tại, cậu ta không cần người làm bạn mà chính là thời gian.

Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc, anh không nhúc nhích đứng ở phía ngoài phòng ICU, ánh mắt luôn luôn dừng lại ở một chỗ, nếu không phải mọi người nhìn thấy ở ngực phập phồng thì sẽ trực tiếp đưa anh đến phòng cấp cứu mất.

Đột nhiên, Phó Quân Hoàng cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào tràn ngập khẩn trương.

Cô sắp tỉnh!

Trên giường biểu cảm An Nhiên khê biến, không lạnh nhạt như lúc trước, Phó Quân Hoàng thật khẩn trương đến nỗi không dám hô hấp.

Anh sợ bản thân không cẩn thận sẽ làm cho cô tức giận, sau đó sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trên giường, cô dần dần nhúu mày lại, bộ dáng của cô thoát nhìn rất khó chịu, Phó Quân Hoàng cả người cơ hồ dán trên cửa kính, rất muốn hét lên, nhưng âm thanh giống như bị mắc tại yết hầu, cho dù cố gắng cách mấy vẫn không thể kêu lên một tiếng.

Mày của Phó Quân Hoàng nhúu càng chặt, anh cùng với cô trong lúc này chỉ cách nhau một cái cửa kính, anh trở mắt nhìn cô trong lúc ngủ có bao nhiêu thống khổ mà anh lại không thể làm gì được.

Không khí xung quanh Phó Quân Hoàng ngày càng giảm, y tá cùng bệnh nhân đều có chút lo lắng nhìn Phó Quân Hoàng, người này thoát nhìn, chắc không có tình huống tốt.

“Vị tiên sinh này, ngài cần nghỉ ngơi” Một nữ y tá đứng cạnh Phó Quân Hoàng nhúu mày, nghiêm túc nói.

Người y tá này kêu mãi, kêu mãi

Cô là người phụ trách cho sức khoẻ của Phó Quân Hoàng, nếu cô nhớ không nhầm thì vị tiên sinh này không nghỉ ngơi đã vượt qua 48 giờ.

Trên thực tế, Phó Quân Hoàng đâu phải chỉ không nghỉ ngơi trong 48 giờ mà anh đã vền vẹn 4 ngày chưa từng nghỉ ngơi.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe thấy, ánh mắt của anh gắt gao nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh, nhìn thấy biểu cảm của cô không ngừng buồn lòng, nhìn thấy lông mi của cô hơi rung động.

Hô hấp của Phó Quân Hoàng đột nhiên biến mất.

Lông mi rung động ngày càng lợi hại, biết là đôi mắt ấy khó chút khó mở, hơi thở của Phó Quân Hoàng đang chuyển biến từng chút một, lạnh khí quanh người dần dần biến mất, anh nhu hoà nhìn ánh mắt kia, nụ cười một lúc càng sâu.

Anh nhất định sẽ đem người ở phòng ICU xem trọng hơn.

An Nhiên tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, vô lực của cô thoát nhìn rất suy yếu, trên người cảm đầy ớn lạnh, hiện tại cô giống như một con búp bê dễ vỡ.

Ở ngoài Phó Quân Hoàng nhìn cô như vậy thật đau lòng, khí lạnh xung quanh cũng giảm không ít.

Chỉ cần bảo bối tình lại, là tốt rồi

Tình lại chỉ cần nhìn thấy Lão Soái Ca là người đầu tiên, cảm giác thật tốt.

“Chờ em”

Cô nhìn thấy khẩu hình của anh, nhìn thấy anh lần lượt lặp lại những động tác giống nhau, cô thật muốn đứng dậy, nhưng khi cô mới làm động tác, cũng khiến tâm trạng bên ngoài của Phó Quân Hoàng bị dọa sợ.

Rất mệt

An Nhiên không nghĩ đến sẽ tiếp tục ngủ, nhưng mí mắt quá nặng, cô lại khôì phục thể giới màu đen.

Phanh -----

Tiếng roi vang lên:

“Sự việc lớn như vậy mà các người đều gạt tôi!” Tiếng nói đầy trách cứ và phẫn nộ vang lên! Lam Nhựợc Khê một thân là âu phục màu trắng, bên ngoài xem ra là một cô gái ngoan ngoãn mười phần, nhưng hiện tại biểu cảm của cô như gió dữ mưa to “Tiểu tứ, anh có ý gì!”

Trong phòng họp nội bộ, Phong Lượng & một đám người đang đứng một bên biểu cảm cũng không tốt nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Không phải gạt cô, không có biện pháp để nói cho cô biết” Lãnh Hạo bình tĩnh nói

“Thế nào là không có biện pháp? Hà?” Lam Nhựợc Khê nở nụ cười, “Cũng là do nhóm của anh tự cho rằng Chu Tân Quốc là người đàn ông cùng tôi có quan hệ huyết thống, nên các người không ra tay?”.

Sắc mặt của Lãnh Hạo đột nhiên lạnh xuống.

“Lãnh Hạo! Chết tiệt! Đừng để lão nương khinh anh!” Lam Nhựợc Khê cười nhạt, cô một tay xé váy của bản thân, loại âu phục thực nữ này chung quy đối với khí thế nữ vương không tương xứng, quần áo trên người so với nguyên bản đã thay đổi.

Trong phòng, đám anh em cũng nhanh chóng đem ánh mắt dời đi, bọn họ không muốn ăn roi của Lam tỷ.

Lãnh Hạo khẽ mím môi, không nói chuyện

Phanh-----

Lúc này, Lam Nhựợc Khê không chút khách khí một cước đá vào chân của Lãnh hạo! Lãnh Hạo nhất thời không chú ý, bất ngờ quỹ một gối xuống, biểu cảm không đổi.

“Lãnh Hạo, anh nhớ cho kĩ! Tôi Lam Nhựợc Khê, vĩnh viễn chỉ biết quân chủ là chủ nhân! Quan hệ cùng Chu Tân Quốc đã sớm chết từ tám trăm năm trước rồi! Tôi hiện tại là Lam Nhựợc Khê, vĩnh viễn cũng chỉ là Lam Nhựợc Khê!”. Cô lập tức nâng cao đầu nhìn mọi người “Các người cũng nhớ rõ cho tôi!”

Biểu cảm của Phong Lượng nhất thời buông lỏng

Biểu cảm trên gương mặt của Lãnh Hạo một tia thoáng qua.

“Vi sao quân chủ xảy ra chuyện lớn như vậy các người cũng không nói với tôi!” Lam Nhựợc Khê gần như học được bốn phần khí thế giống An Nhiên, nhưng cũng chính bốn phần này, làm mọi người ở đây kinh hãi một trận.

“Về sau, sẽ không”. Chuyện này là bọn họ xử lí không tốt.

Nhưng mà, chuyện này làm sao có thể lộ ra bên ngoài được! Cô làm sao biết An Nhiên bị thương nặng? Truyền thông bên kia bọn họ đã hoàn không chế hoàn toàn, mà cũng không có nơi nào dám truyền thông tin của nhà họ Phó ra bên ngoài.

Nhưng hôm nay, Lam Nhựợc Khê tiến vào với bộ mặt lạnh lẽo, trong lúc bọn họ đang họp, người đến đều coi như tương đối giới.

Lam Nhựợc Khê vừa đến, cái gì cũng chưa hỏi là trực tiếp cùng Lãnh Hạo đánh nhau, về phần Lãnh Hạo sẽ không ra tay thật sự với Lam Nhựợc Khê, nhưng Lam Nhựợc Khê ra chiêu nào chiêu nấy như muốn lấy mạng của Lãnh Hạo! Hiển nhiên, cô đối với việc bị lừa gạt là hết sức phẫn nộ.

“Chu Tân Quốc cũng tham gia vào chuyện này” Lam Nhựợc Khê hít một hơi sâu, nói “Quân chủ xảy ra chuyện như vậy, là có một phần chủ ý của nhà họ Chu”

“Có ý gì?” Phong lượng hỏi:

“Tôi cũng là lúc vô ý nghe được, là Tô Mạt Như trong lúc vô ý hỏi Chu Tân Quốc một câu, Phó An Nhiên đã chết chưa”.

Khi đó, bọn họ còn phải tham gia một yến tiệc vào buổi tối, cô lấy thân phận là con gái của Chu Tân Quốc không ngừng xuất hiện tại các cuộc xã giao trong buổi tiệc, thậm chí khi cũng xã giao cô còn gặp được người cùng cha khác mẹ với cô mà cô phải kêu bằng anh trai, Chu Minh Tuấn, hẳn đối với cô là cực điểm của giả dối.

Hiện tại, toàn bộ tập đoàn Tôn thị, tài sản đều nằm trong tay cô, bởi thế Chu Tân Quốc đối với cô không dám lớn tiếng mà là phục tùng, mặc kệ Tô Mạt Như không muốn thấy mặt cô bao nhiêu, nhưng bà ta sẽ đối với cô bằng khuôn mặt tươi cười chào đón, nếu không sau này con trai của bà ta không có khả năng nhận được lợi ích gì.

Lúc đó Lam Nhượng Khê nghe được câu nói kia, cả người run rẩy muốn lấy con dao nhỏ bên đùi, một dao giết chết Tô Mạt Như, nhưng cô lại nhin xuống, không muốn phá hủy bố trí của quân chủ.

Khi bước vào buổi tiệc một lần nữa, Lam Nhượng Khê thật sự là không thể chịu được nữa, cô trốn thoát ra khỏi bữa tiệc mà đến phòng họp nội bộ.

Nhưng mà không thể nghĩ tới, chuyện so với cô càng nghiêm trọng hơn! Quân chủ vậy mà còn ra tay giúp đỡ.

"Tôi chỉ nói thêm một câu, Chu Tân Quốc này, giữ lại cho tôi". Cô sẽ tự tay giết chết con người cần bả đó. "Bây giờ tôi sẽ đi đến bệnh viện, tôi muốn thấy quân chủ, các người..."

"Không được!" Phong Lượng không chút do dự cự tuyệt Lam Nhượng Khê, "Bây giờ toàn bộ bệnh viện quân khu đều là người của Phó Quân Hoàng, bằng không, chúng ta sẽ không thể rút về được".

"Cô ấy bị như thế nào! Tôi phải đi xem, như vậy đi tôi sẽ giả bệnh" Cô lo lắng, nếu quân chủ có việc gì cô sẽ chết mất, cô không thể dừng lại sự sợ hãi

Phong Lượng cùng Lãnh Hạo nhất thời sững sốt, bọn họ thế nào lại không nghĩ đến phương án này?

Một lát sau Lãnh Hạo bình tĩnh nói "Nhớ kĩ, cô là tiểu thư của họ Tôn, cô bị bệnh, chúng ta đi thôi....."

"Thật nhiều lời! Lão nương đây mà còn đợi anh giảng dạy?" Nói xong Lam Nhượng Khê quay người bỏ đi.

Tại nhà cũ của họ Tần.

Trong phòng Diêm tử Diệp, ngọn đèn le lói, nửa người hắc nằm trên giường, mà trong lòng hắc, một hình ảnh xuất hiện, mà thân hình kia ngủ rất trầm tĩnh, nếu không phải là hắc cảm giác được cô hô hấp, thì hắc không biết sẽ như thế nào nữa.

Ở dưới ánh đèn, Diêm Tử Diệp nhìn cô gái đến xuất thần.

Ngón tay mềm nhẹ thon dài chạm vào gò má của cô gái, rồi sau đó nhẹ nhàng mon trón mỗi một phần trên khuôn mặt, con người cũng mỗi lúc một trầm.

Rõ ràng cô là họ Tần, mà vì sao trong lòng hắc xuất hiện một loại cảm giác quái dị?

Hắc không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, hắc cũng không đem cô đến phòng chính, lòng của hắc bài xích đến như vậy, cho nên hắc đem cô đến căn phòng của chính hắc.

Ở trong khu biệt thự, hắc cho rằng, bản thân sẽ thịnh nộ đến mức muốn cô.

Nhưng khi đem quần áo của cô cởi ra hết, hắc mới phát hiện bản thân chỉ muốn là Gia, hắc đòi hỏi không nhiều lắm chỉ muốn tâm của gia. Nhưng không phải một lòng hắc muốn tâm của cô, nếu đã như vậy thì 11 năm trước hắc sẽ đem gia trở thành nữ nhân của riêng hắc.

Nhưng mà, không có.

Cái gì cũng không.

Gia đã trở lại, cô một lần nữa đã trở về bên hắc, hắc còn nhiều thời gian.

Nhưng vì sao, gia rõ ràng là nằm trong lòng hắc, nhưng đáy lòng lại cảm thấy vắng vẻ, tựa như hắc bị mất cái gì đó rất quan trọng.

Đối với hắc mà nói, quan trọng nhất là gia, và cũng chỉ có gia.

Như vậy, cảm giác quái dị đó từ đâu mà đến?

Diêm Tử Diệp cũng không rõ.

Tần Gia trở lại ở ngôi nhà cũ của họ Tần, mây càng chúm chịt, cô đối với nhà cũ không có ấn tượng, cô theo hắc vào sau nhà, cô đối với hắc thật ý lại, sự ý lại đó nó dần dần lớn lên.

Mới đầu, hắc cảm nhận được cô ý lại hắc như vậy, đáy lòng của hắc thật cuồng nhiệt hưng phấn không thể nào có thể diễn tả được, hắc hưng phấn làm

sao.

Bây giờ màn đêm thật dài, đáy lòng của hắn không thể tìm được cảm giác, tâm của hắn cảm thấy bản thân như một đứa trẻ bị vứt bỏ, không ngừng kêu to, gào.

Người ở trong lòng hơi có chút giật, cảm giác được có nguồn nhiệt lên tự động hướng đến đó.

Diêm Tử Diệp đem người trong lòng ôm thật chặt “Gia, Người là của tôi, của tôi”.

Ngon đèn trong phòng cuối cùng được tắt sáng.

Ngôi nhà của họ Tần này, mới vừa được thay đổi gác cổng, người gác cổng về mặt rồi rảo xem Trữ Gia luôn đứng ở trước cổng, Kiều Tử Du không vào cũng không đi, đi sau môn chủ, cô luôn đứng tại nơi này, không biết đã qua bao lâu nhưng dường như đến cùng là cô muốn đứng bao lâu a?

Đèn trong phòng của Diêm Tử Diệp đã tắt.

Kiều Tử Du quật cường đứng ở cửa trước, đáy mắt đầy tức giận, bây giờ cô cũng không biết phải làm cái gì, cô không nhìn thấy rõ cô gái ở trong Tần trạch là ai, cô điều tra vẫn không có tin tức.

Phó An Nhiên còn sống hay đã chết, cô ta đang ở bệnh viện, môn chủ trong lòng hiển nhiên không phải là Phó An Nhiên.

Như vậy, trên thế giới này ngoại trừ Tần gia đã qua đời cùng Phó An Nhiên hiện tại, vậy thì ai có thể làm môn chủ lộ ra bộ mặt nhu hoà như vậy?.

Chẳng lẽ cô bị lừa gạt hay sao? Người trong lòng của môn chủ chân chính không phải là Tần gia, cũng không phải là Phó An Nhiên, mà là cô gái ở Tần trạch.

Sắc mặt của người gác cổng thật sảo khổ, tại sao không làm một cô gái xinh đẹp mà phải làm một người đàn bà ác độc.

Tại thời điểm bọn họ không biết phải xử lý như thế nào thì Kiều Tử Du xoay người, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Diêm ca ca cùng cô gái kia... Đồng giường cộng chằm!

Đây là điều mà ở nhà họ Tần chưa từng có!

Mà cô không không chiếm được thứ gì, thì người khác cũng đừng mong là có!

Kiều Tử Du cả người lẫn vào màn đêm, người gác cổng mới dám thở mạnh

Thật dọa người, thật dọa người, vừa rồi bọn họ tưởng sẽ chết! Đây là xích huyết đường chủ, thật là dọa người.

Vào lúc An Nhiên tỉnh lại, cô đã được chuyển đến phòng bệnh thường, trong phòng cô vừa mới động dậy một chút, đã có tiếng nói sột ruột vang lên:

“Không được động, không được động!”. Từ Tĩnh Ngưng đang cầm một bát cháo, đặt bát cháo trên bàn nhỏ, vội vàng chạy lại đỡ An Nhiên, “Con gái, trên ngực con có một lá lỗ lớn, con không thể lớn xộn được”.

An Nhiên bĩu môi, mới phát hiện bản thân không thể nói ra tiếng, cổ họng thật khô

“Tiểu bảo bối của mẹ, hiện tại không cần phải nói gì cả, mẹ thấm ướt môi cho con, bác sĩ đã dặn là sau khi tỉnh lại không được uống nước, chỉ có thể thấm ướt môi”.

Từ Tĩnh Ngưng có chút luống cuống tay chân, bà là chủ tịch của tập đoàn lớn, chăm sóc người khác là chuyện bà ít khi làm tới, nhưng An Nhiên là con gái của bà, bà trực tiếp cho hoàn lại hội nghị.

Trời đất bao la, thân thể đứa nhỏ này là điều lớn nhất.

Vào sáng sớm hôm nay, Phó Lão gia từ cùng Phó Quân Nghị đều đã tới, Phó Quân Nghị có công việc, Phó lão gia từ cũng có cái hội nghị không thể không tới, chỉ đến nhìn thoáng qua, lo lắng thật nhiều, nếu không vài phút trước, Phó lão gia từ còn phải gọi điện hỏi tới hỏi lui về tình huống của An Nhiên.

An Nhiên tựa hồ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, đang nhìn tới nhìn lui, thật là mệt mỏi nhưng lại không chịu ngủ.

“Đứa nhỏ kia thật sự là mệt sắp chết rồi, mẹ khuyên hết nửa ngày, mới chịu nằm xuống nghỉ một lát” Từ Tĩnh Ngưng thở dài, bà vừa nói xong, vừa dùng khăn ẩm thấm ướt môi cho An Nhiên.

Quần áo đến sáng nay mới thay, nếu bà không dùng An Nhiên uy hiếp cộng thêm sắc mặt lạnh, mới có thể làm đứa con trai này chịu đi.

Ánh mắt của An Nhiên xuất hiện một mảnh nhu hoà, lặng lẽ muốn rút tay mình ra, nhưng cô vừa mới có hành động thì Phó Quân Hoàng, cái người đang ngủ bỗng chốc tỉnh lại.

An Nhiên hơi giật mình.

Phó Quân Hoàng tỉnh bừng, tay có phản xạ tự nhiên nắm chặt lấy tay của An Nhiên, chính là anh đang nắm giữ, anh rõ ràng cảm giác được, nhưng ở đáy lòng thì có cái gì đó chuyển động không ngừng.

Phó Quân Hoàng ngừng đầu nhìn về An Nhiên, trong nháy mắt cả người cứng lại.

An Nhiên chỉ có thể hướng về Phó Quân Hoàng mỉm cười, gương mặt tái nhợt tràn đầy ý cười, cũng là chạm đến tâm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt nháy mắt tràn đầy ý cười.

Anh không có ôm cô, không có kích động, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, anh nhường như đang chờ đợi cái gì, trong tay anh cầm nút gọi khẩn cấp.

Sắc mặt Từ Tĩnh Ngưng hơi nhú lại, bà đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, nhìn thấy tay của anh nắm chặt nút gọi khẩn cấp, bà trấn an nói:

“Quân Hoàng, An Nhiên không có việc gì, con không cần nắm chặt như vậy, bé con sẽ không bị đẩy vào phòng giải phẫu”

-----Lão soái ca

An Nhiên giương môi, cô không phát tiếng nhưng Phó Quân Hoàng trong nháy mắt xuất hiện động tác.

Anh dè dặt, cẩn trọng ôm lấy An Nhiên, anh tránh miệng vết thương của An Nhiên, anh đem tựa đầu vào gáy của cô, dần dần có một chất lỏng rơi xuống gáy của cô, làm cho cô cũng nóng lòng theo.

Ánh mắt đầy vẻ sốt ruột, cô nhúc nhích không được nhưng không thể nói được chỉ có thể nhìn về phía Từ Tĩnh Ngưng.

Nhưng Từ Tĩnh Ngưng chỉ đứng một bên bật cười.

Như vậy là tốt rồi, có thể khóc ra một chút là tốt, bà sợ thằng bé khóc không được, đứa nhỏ này từ nhỏ tâm sự luôn để trong lòng, cũng không chia sẻ cho mọi người, không hiểu có thể giải quyết áp lực của bản thân như thế nào nữa, con của bà có một thói quen giữ kín tất cả, nguyện đem bản thân yếu ớt lộ trước mặt của An Nhiên, cô, thật sự là không thể thay thế.

Phó Quân Hoàng tựa vào đầu vai của An Nhiên thật lâu, lâu đến nỗi An Nhiên bắt đầu sốt ruột, cuối cùng bên tay nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, tâm của An Nhiên mới buông lỏng.

Anh thật sự quá mệt rồi.

Từ Tĩnh Ngưng muốn cho thêm một cái giường cho Phó Quân Hoàng, nhưng bị An Nhiên từ chối, giường của cô nằm rất lớn, Phó Quân Hoàng ngủ bên phải cô.

Phó Quân Hoàng ngủ thật sự yên tĩnh, anh nghiêng người về phía An Nhiên, tay vẫn nắm chặt tay cô, đôi mày của anh luôn nhíu lại cũng đã từ từ dần ra.

Hai người trấn định trấn hướng về phía nhau, An Nhiên mỉm cười nhìn anh, nghỉ ngơi cùng anh.

Từ Tĩnh Ngưng ngồi trên sofa trong phòng nhìn thấy hốc mắt đã uрон ướt.

Hít một hơi thật sâu, không biết tại sao tầm mắt lại thoáng tia mơ hồ, bà lấy tài liệu từ công ty ra để xem ngay trong phòng bệnh.

Hai đứa nhỏ này, cứ như vậy, rất tốt.

Gần đây Đế đô được bàn tán náo nhiệt.

Nhà họ Trương trong một đêm bị tiêu diệt, Xí nghiệp Trương thị cũng đóng cửa phá sản, thiếu gia của họ Trương đến bây giờ cũng không rõ.

Gần đây nhất là thảm án liên tiếp phát sinh, thời gian trước nhà họ Kim sau một đêm bị giết tất cả, còn náo loạn kiện cáo, vào lúc đó người đứng đầu chỉ thẳng vào nhà họ Phó, ở nhà họ Phó không có một ai đứng ra giải thích, lời đồn đó chấm dứt, có thể ở phía sau có màn ra tay độc ác!

Tuy rằng không biết người ra tay tàn nhẫn đó là ai, không một ai biết, nhưng sự việc này làm cho người ở Đế Đô lo sợ.

Chuyện đó còn chưa hoàn toàn lắng xuống thì nhà họ Trương lại bị tiêu diệt.

Cục cảnh sát ở Đế Đô gần đây bận tới mất mỗi ngày, Tổng Vệ Hoa chạy đi khắp nơi, tóc bạc này càng nhiều.

Chuyện này nếu không xử lý tốt thì đừng mong thì chức của ông còn giữ được

Người dân đã bắt đầu phản ứng, trị an của Đế Đô ngày càng kém, bây giờ mặc kệ là ở trong nhà hay đi ra đường đều không an toàn, chẳng biết về sau họ nên đi nơi nào.

Hộp thư của thị trưởng cũng bị tắc thư, bưu kiện thì khắp nơi.

Thị trưởng không thoải mái, vậy ông là cục trưởng sao có thể thoải mái được.

Sự việc này quái lạ, không ai biết người họ Trương chết như thế nào, chỉ là bọn họ có chú ý đến một việc, có người nói đêm trước khi người của nhà họ Trương bị giết, có nhiều xe chạy đến tìm hân, đến đòi tiền, cả đám người đó lưu manh, thoát nhìn rất dọa người.

Hiện tại các phú thương (người buôn bán giàu có) hoặc là các nhà giàu mới nổi cũng không có khả năng đắc tội, như vậy họ Trương đắc tội với nhân vật nào?

Nhưng sự việc này chưa xong, Tàn môn vậy mà nổi lên nội chiến, buổi tối lại đánh nhau, bắn nhau.

Ở đế đô, sự việc ác liệt như vậy! Nhất định phải nghiêm trị.

Tàn môn có nội gián?

Thật là nội gián, Tàn Vũ Triết mang theo người trực tiếp tiến vào Tàn trạch, không nhìn thấy bảo vệ gác cổng cảnh cáo, liền đánh què chân của hân.

“Ai dám ngăn cản tôi, tôi sẽ trực tiếp giết hân”. Tàn Vũ Triết dù gì cũng cùng Tàn Lam có huyết thống, tuy rằng diện mạo mập mạp một chút, thoát nhìn dễ gần một chút nhưng khi hân trầm mặt thoát nhìn cực kì khiếp sợ.

Tàn Vũ Triết lại mang rất nhiều người đến bao vây cả Tàn trạch.

Lúc Tàn Vũ Triết đi vào đại sảnh, Diêm Tử Diệp còn đang thử độ ấm của trà, hân nhìn Tàn Vũ Triết một cái, rồi tiếp tục thử trà.

Tàn Vũ Triết không chút do dự, đi đến trước mặt của Diêm Tử Diệp, hung hăng đá Diêm Tử Diệp một cước.

Diêm Tử Diệp kịp thời tránh né, trà bên trong chén một tràn ra ngoài một chút

“Gia, sẽ mất hứng” Diêm Tử Diệp mi mảy nhíu lại, nói lạnh như băng “Tàn Vũ Triết, mày đừng tưởng mọi chuyện tao sẽ nhịn mày, sợ mày!”

“Cút mẹ mày đi, gia sẽ mất hứng!” Tàn Vũ Triết một thân béo lại hướng về phía Diêm Tử Diệp tránh đi, tay chân linh hoạt liền đối với hân xuất quyền, “Diêm Tử Diệp, Bàn gia tao hôm nay không giết chết mày, Bàn gia tao liền không xứng là cháu của gia!”

Thân thủ của Diêm Tử Diệp là do một tay của Tàn Lam dạy dỗ, ở Tàn môn, Diêm Tử Diệp là người có thân thủ tốt nhất, không có người nào hay hơn, cho nên Bàn gia sẽ không uy hiếp được hân.

Giữa hai người không biết đánh nhau bao lâu, nhưng trong phòng không có tổn thất nào hết.

Không bao lâu, Bàn gia thở hỗn hển.

Bàn gia chung quy không muốn chịu thiệt. Lần đầu tiên, Bàn gia hối hận tại sao lúc trước mình ăn nhiều như vậy, hiện tại béo lên ngay cả Diêm Tử Diệp đều đánh không lại.

“Tàn Vũ Triết, mày phát điên cái gì!” Diêm Tử Diệp đỡ lấy bình hoa, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc “Mày nếu dám làm nơi này phát sinh vấn đề gì, mày nhất định sẽ phải đền mạng!”

Trong phòng này mỗi một vật, mỗi một thứ đều do Tàn Lam bố trí, hân không cho phép bất kì ai làm tổn hại đến nó.

“Đền mạng?” Tàn Vũ Triết nở một nụ cười vặn vẹo. “Diêm Tử Diệp mày không xứng nói lời này!” Nói xong xuất ra một đòn hướng hân đánh tới.

Tàn Vũ Triết mặc dù béo, nhưng tốc độ của hân cùng sức mạnh được xếp cao ở Tàn môn, trong Tàn môn không hề thiếu sát thủ xếp vị trí cao trên thế giới về sát thủ, mà trong đó Bàn gia có 1 vị trí.

Diêm Tử Diệp che chở bình hoa, tránh không kịp, nên bị một quyền.

Sắc mặt của Diêm Tử Diệp biến sắc, hân xác định bình hoa đã đề an toàn xuống đất, hân đi ra chỗ khác để đứng.

“Diêm Tử Diệp, tao Tàn Vũ Triết đứng tại chỗ này, bên trong nhà cũ của họ Tàn, nói, từ nay về sau, Diêm Tử Diệp mày cùng tao Tàn Vũ Triết không đội trời chung!”

Diêm Tử Diệp biết Tàn Vũ Triết luôn muốn không thấy hân.

Năm đó, tang lễ ở nhà họ Tàn, Tàn Vũ Triết suýt nữa đã giết chết hân.

Vì để Tàn môn cân bằng mà phát triển, nên Tàn Vũ Triết luôn nhẫn nhịn dù bản thân tức giận đến cách mấy, giữa hai người rất ít lui tới, mặc dù không muốn gặp lẫn nhau nhưng ở trước công ty, bọn họ cũng hoà hợp lại thành một.

Nhưng hiện tại Tần Vũ Triết lại cắt ngang, chuyện này đến cùng là có nguyên nhân gì!

“Tần Vũ Triết” Diêm Tử Diệp lạnh lùng nói, hắn cũng không muốn hỏi cái gì, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

Tần Vũ Triết chú ý đến Tần Lam, xuyt cười một tiếng, che kính ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Lam, hừ lạnh nói “Tốt là một Tần Lam”

Diêm Tử Diệp sắc mặt khê biến.

Hắn một phát đi đến Tần Vũ Triết “Lời mày nói là có ý gì!”

Phanh ----

Súng không chút do dự lấy ra.

Diêm Tử Diệp nhanh lắc lắc người.

Tần Vũ Triết thật không có ý tứ giết Diêm Tử Diệp, nếu hắn có ý định đó thì viên đạn sẽ nằm trên người Diêm Tử Diệp muốn tránh cũng không được.

Hiện tại, Diêm Tử Diệp không thể chết được.

Trước mắt hắn là trụ cột của Tần môn.

Hắn mà chết, Tần môn sẽ rối loạn.

Rối loạn, thì đến cả mấy quốc gia đều rối loạn.

“Tốt tốt nghe một chút” Tần Vũ Triết đi đến chỗ của Diêm Tử Diệp ném ra một máy ghi âm, sau đó mang theo người của mình rút lui.

Diêm Tử Diệp cảm thấy có chút kì lạ, không không biết lí do là sao.

Hắn nhìn máy ghi âm bị Tần Vũ Triết ném xuống đất, nhất thời hắn không dám nhặt lên

Đem nhặt máy ghi âm lên, chăm chú nhìn vào máy ghi âm, mày nhíu lại.

“Gia...” Tiếng nói của Diêm tử Diệp vẫn như thường, nhưng trong lúc đó không biết nói gì.

Tần Lam nhìn máy ghi âm trong tay, lại nhìn vẻ mặt lo sợ của Diêm Tử Diệp, hơi nghi ngờ, nghiêng đầu, đưa thứ cầm trong tay đưa cho Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp nhìn thấy chiếc máy ghi âm phía trước bản thân “Gia”

Chiếc máy vẫn ở trước mặt hắn, không nhúc nhích.

Diêm Tử Diệp chần thờ đem máy tiếp nhận, không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, sau khi hắn tiếp nhận thì tâm tình của Tần Lam tựa hồ tốt lên rất nhiều.

“Gia, tôi đưa ngày về phòng” Diêm Tử Diệp đem máy ghi âm bỏ vào túi áo sau, rồi đỡ Tần Lam đi lên lầu.

Tần Lam gật đầu, toàn bộ cơ thể của cô cơ hồ đều dựa trên người Diêm Tử Diệp, nhìn phía sau của hai người, mọi người không thể không tin đây là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt.

Vào lúc Diêm Tử Diệp cùng Diêm Tử Diệp đấu đá thì ở trong phòng bệnh tại bệnh viện quân khu Phó Quân Hoàng đã tỉnh

Anh mở mắt ra, trước mắt là một gương mặt tuy lạnh nhạt nhưng lại ôn hoà, cô vẫn đeo chụp dưỡng khí, lông mi dưới ánh đèn hơi động, đôi môi ở phía dưới của chụp dưỡng khí, tạo nên một độ cong ảm áp.

Vươn tay, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trước trán của cô qua mang tai, lộ ra cái trán trơn bóng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng dời thân, in xuống trán cô một nụ hôn khẽ.

Điện tâm đồ phát ra tiếng không ngừng, có tiết tấu âm thanh, Phó Quân Hoàng nhìn điện tâm đồ, lại nhìn mạch đập, xác định là không có vấn đề gì mới cẩn trọng đem thân thể của cô ôm lấy.

Anh không định sẽ ngủ tiếp, anh nằm trên giường, mở to mắt, nhìn khuôn mặt ảm áp đang ngủ.

Đột nhiên, ánh mắt của anh hiện lên một ánh mắt mỉm cười.

“Lão soái ca, nhìn lên là không tốt”. An Nhiên có chút cố sức để nói chuyện, cô nói mỗi một chữ sẽ ảnh hưởng đến ngực của cô, sau đó cảm thấy nhói

đau.

Phó Quân Hoàng không thể nhận ra khoé môi mình hơi vắn vẹo một cái, nhưng nhìn đến biểu cảm của cô thì thật đau xót, bỗng chốc anh khản trương lên.

“Có phải đau nơi nào không? Ân? Nói với anh đau ở đâu?” Phó Quân Hoàng không khống chế được cả bàn tay đều run, cổ họng không biết như thế nào mà buộc chặt

Trong lòng An Nhiên có một tia ấm áp xẹt qua.

Cô mỉm cười lắc đầu nói “Không sao”

“Không nói chuyện, chúng ta không nói chuyện nữa” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm An Nhiên, ánh mắt đầy vẻ đau lòng “Anh nhìn, anh biết”

“Được” Cô thật có chút khó khăn khi nói chuyện, nhưng cô cũng muốn cùng lão soái ca nói chuyện thật nhiều

Phó Quân Hoàng cẩn trọng đem An Nhiên ôm sát vào người nói “Đau thì nói với anh”.

An Nhiên vâng một tiếng, là giọng mũi của cô phát ra.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng của điện tâm đồ, thì trong phòng thật ấm áp.

“Lão soái ca, thật là ổn” An Nhiên nghiêng người trong lòng Phó Quân Hoàng nói, đáy lòng cũng xuất hiện một mảnh mềm mại.

Phó Quân Hoàng sững sốt, anh nỗ lực trấn an trái tim mình không cho nó đập nhanh như vậy, âm thanh lại lớn như vậy.

“Anh không nói chuyện”. Tiếng nói của Phó Quân Hoàng có chút khô ráp, ôm lấy An Nhiên trong vòng tay.

An Nhiên nở nụ cười, quên đi, cô cũng không tính nói thêm cái gì nữa.

Khi cô ngủ, ở bên tai nghe được đều là tiếng nỉ non của Phó Quân Hoàng, anh lần lượt gọi cô, lần lượt làm cho cô quay về, cô còn có thể đi sao?

Tần trạch

Tần Lam đã ngủ, Diêm Tử Diệp một mình đi vào thư phòng.

Lấy máy ghi âm ra, đắn đo thật lâu mới mở máy ghi âm lên nghe.

“Tu.....” Đầu tiên là tiếng của máy điện sau đó là một trận âm thanh ồn ào

Diêm Tử Diệp ngồi trong thư phòng, thân mình thẳng tắp.

Đang lúc hần tỉnh tắt máy ghi âm thì có một tiếng nói trầm thấp từ trong máy ghi âm vang lên.

“Diêm ca ca, anh không thể làm vậy, như vậy Tần gia sẽ chết!”

“Cô ấy phải chết, mới cùng tôi hoà thành một! Chỉ có chết, giúp tôi, làm cho cô ấy chết đi!”

Đùng----

Diêm Tử Diệp trên mặt không có còn chút màu, nháy mắt lui về sau!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Quân hoàng tác hôn, chu gia bị giết

Chuyện Phó tiểu thư bị thương, đã bị truyền ra.

Mà Tổng Vệ Hoa ở cục cảnh sát bận tối mắt tối mũi, ông khẳng định cho nhà họ Phó một lời giải thích, Phó tiểu thư là được cứu về từ Tần môn, như vậy ông phải đến nơi đứng đầu của tổ chức hắc bang.

Ở Đế Đô ông là cục trưởng, nhưng làm sao có thể thu phục được môn chủ Diêm Tử Diệp của Tần môn?

Trong thời gian An Nhiên nằm viện, Phó Quân Hoàng giao trọng trách cho những người phía dưới, anh chăm sóc An Nhiên hết thấy, tất cả mọi việc đều do anh làm

Anh dè dặt mà thuần thực chăm sóc cô, ngẫu nhiên nhìn đến An Nhiên thì nhú mày lại, trái tim cảm thấy co rút vài phần.

Mẹ đến thăm, đề phàn nàn việc có nhiều mối quan hệ hỗn loạn, có nhiều người không quen mặt cũng đến phòng bệnh tặng hoa tươi, còn không thì cũng biếu ít trái cây cùng hộp quà tặng.

Phó Quân Hoàng không có thời gian, cũng không có chuyện để cười nói đối trá với đám người đó, An Nhiên thì càng không có sức, vì thế mà chuyện tiếp đãi này giao cho Từ Tĩnh Ngưng, hai ngày trôi qua, Từ Tĩnh Ngưng cự tuyệt đám người đến thăm với lý do con gái của bà phải tĩnh dưỡng.

“Nhìn xem những người này đều có tặng một ít đồ? Phải có chút hoa quả gì đó!” Từ Tĩnh Ngưng ghét bỏ nhìn vào hộp lễ vật hạng nhất của Trưởng phòng nào đó, bà liền hừ lạnh.

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ nghiêm túc vào việc gọt táo cho An Nhiên.

Gọt hết vỏ táo, anh đem chúng cắt thành những khối nhỏ, anh đem chia thành hai phần, đầu tiên đem đặt trên bàn phía trước của Từ Tĩnh Ngưng, phần còn lại đem đặt ở bàn trà bên cạnh bản thân.

Bác sĩ nói có thể ăn quả có nước, nhưng không thể ăn nhiều.

Từ Tĩnh Ngưng có chút ngạc nhiên nhìn táo trên bàn, lại nhìn An Nhiên an tĩnh ăn táo mà Phó Quân Hoàng gọt cho, Từ Tĩnh Ngưng liền lấy một cây tăm, bà ăn thử một ít.

Rất ngọt, so với tưởng tượng của bà thì ngọt hơn một chút.

“Lão soái ca, anh không ăn sao?” hiện tại An Nhiên không thể nói chuyện nhiều, tuy rằng vẫn còn đau, nhưng nếu không phải rất đau thì cô sẽ không nhú mày.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, thấy cô nuốt xuống mới tiếp tục đút cô thêm một miếng nữa.

An Nhiên hé miệng ăn hết, ánh mắt mỉm cười.

“Nhìn xem, đến khi nào lão già tôi mới có đãi ngộ như thế này?” Một tiếng cười nói truyền đến.

Từ Tĩnh Ngưng đang nhìn thấy một ông lão đang đứng, hơi giật mình, lập tức đứng dậy, đi đến bên ông “Chú Cố, người như thế nào rồi mà còn đi lại?”.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, nghiêm trang cúi chào.

An Nhiên cũng không nghĩ đến Cố Trường Thanh lại đi đến đây, nhà họ Cố cùng nhà họ Phó quan hệ từ trước đến nay đều rất tốt, nhưng cô lại là một vấn đề mà còn đang bị thương, Cố lão gia không cần phải tự mình đi đến đây à.

Địa vị của Cố Trường Thanh về chính trị của ông so với Phó lão gia không thua kém gì cả.

“Tiểu hồ ly nhà chú nằm viện, chú không đến coi, đến lúc không biết phải đợi tới khi nào nữa” Cố lão gia cười, nhưng trong giọng nói kia chứa ý tứ mà Từ Tĩnh Ngưng nghe hiểu.

“Chú Cố, không phải tại con muốn giấu người, nhưng chuyện này.....”

“Ý của các người chú không nói thêm, nhưng yên tâm đi, chú đã chỉ thị cho bên dưới rồi, chú nghĩ Phó lão đầu cũng can thiệp thôi? Chuyện này, sẽ không dễ dàng qua” Cố Trường Thanh quay đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt trầm thấp đã lâu không thấy “Nhìn tiểu hồ ly của chúng ta, chắc là bị thợ săn bắt trộm đi? Ông sẽ cho con thể diện”.

“Cố lão gia, ông trên con, ông về trước đi, hiện tại con không có có tinh lực để quan tâm ông” An Nhiên tròn tròn mắt nhìn Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh khẽ cười, hiện tại người dám nói vậy với ông chỉ có con tiểu hồ ly sắc mặt nhợt nhạt này thôi.

Ánh mắt của An Nhiên dời từ trên người của Cố Trường Thanh nhìn phía sau ông: “Quả búi nhỏ cũng đến rồi à”.

Phía sau Cố lão gia là một người thiếu niên Cố Hữu.

Cố Hữu nhỏ hơn An Nhiên một tuổi, mười bốn tuổi.

Cố Hữu mười bốn tuổi đã cao một mét sáu mươi lăm, là một thiếu niên có làn da trắng đáng người cao gầy, mắt lớn, cả người nhìn cực kì trắng.

Mà Quả búi nhỏ cùng An Nhiên là có cùng bên ngoại. Mới đầu Cố Hữu đối với chuyện này không hề thích, cậu làm sao mà có một chị họ mà chỉ lớn hơn mình một tuổi, nhưng cũng chỉ có thể tùy cô.

“Phó An Nhiên, có phải cô rất đau”. Cố Hữu cứ nghĩ sẽ không kêu An Nhiên là chị, lần đầu tiên thấy cô, liền kêu cô như vậy, cậu cùng An Nhiên có thể xem là thanh mai trúc mã.

“Để tôi cho cậu một phát súng thử xem?” An Nhiên nữa đùa nhìn Cố Hữu.

Trên mặt cậu hiện lên một tia đắn đo giống như câu suy xét thật lâu rồi nói “Không được”.

“Vì sao?” An Nhiên có chút buồn cười, mỗi lần đùa giỡn với Cố tiểu tử này thì cô sẽ nhớ đến một đứa trẻ béo.

Sắc mặt của chàng thiếu niên ấy nghiêm túc đứng lên nói “Tôi vừa rồi tính a, Phó An Nhiên ngực của cô bị trúng đạn, không chết, một ngàn người không nhất định sẽ có một người, vận khí của tôi xưa nay đều không tốt bằng cô, sẽ chết a”.

Cố lão gia từ không chút khách khí đánh vào sau gáy của cháu trai nhà mình.

“Tiểu tử ngốc, con nghe không hiểu à, tiểu hồ li đang đùa với con”

Cố Hữu nghiêng đầu, mặt không hiểu nhìn Cố lão gia từ.

“Đứng rồi tiểu hồ li, ông muốn đem tiểu tử này chuyển đến Ngăn Dục, đến lúc đó con có thể chăm sóc tốt cho em trai của con”. Cố lão gia từ hoàn toàn quên An Nhiên là bệnh nhân, nên cùng An Nhiên bàn việc nhà.

Phó Quân Hoàng nhú mày, con người tới lại nhìn đảo qua Cố Hữu, mà trong tầm mắt của anh chặn vào cái đĩa trống không đặt ở trên bàn của Từ Tĩnh Ngưng, con người lại sâu thêm không ít.

Nếu vừa rồi anh nhìn không lầm thì tai của Cố Hữu đỏ lên.

Cố lão gia nói chuyện với An Nhiên thật lâu, phần lớn đều là Cố lão gia nói còn An Nhiên mỉm cười lắng nghe, Cố Hữu thỉnh thoảng phụ họa vài tiếng.

Từ đầu đến giờ Phó Quân Hoàng đều trầm mặc.

Từ Tĩnh Ngưng đã mệt mỏi, nhưng bà không quấy rầy bốn người đang hứng thú, bà vào phòng trong của phòng bệnh nghỉ ngơi.

“Xem ra tiểu hồ li con đã mệt” Cố lão gia đứng dậy. “Tiểu hồ ly, con nghỉ ngơi cho tốt, lần sau ông sẽ đến thăm con”.

“Con xin người tốt nhất là đừng đến, người đến con liền sợ” An Nhiên không chút do dự, trực tiếp trả lời ông, nhưng ánh mắt của cô tràn đầy ý cười.

Cố Hữu có chút luyến tiếc, nhưng đối với mệnh lệnh của ông nội của cậu, cậu chưa bao giờ cãi lại.

“Phó An Nhiên, nếu cô cảm thấy đau thì nghĩ đến tôi, sẽ không đau” Cố Hữu nói xong chạy đến phía trước Cố lão gia, rồi chạy đi.

Cố lão gia nhú mày nhìn thấy mặt đỏ bừng của cháu nội, “Cháu trai, con có phải thích tiểu hồ li?”

Cố Hữu vừa bước ra khỏi bệnh viện, toàn bộ 2 bên tai đều đỏ cả lên nói “Cái kia, ông nội, chúng con.”

Bọn họ vừa mới đứng đợi thì nhân viên bảo vệ đã đem xe chạy đến.

Bảo vệ chạy xe đến, mở cửa xe, vào thời điểm Cố lão gia lên xe, giọng ông không chút độ ảm nói: “Tiểu hồ li, con có thể thích”.

Cố Hữu ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy vui mừng.

“Nhưng là, loại thích này chính là người cùng nhà, cũng như giữa bạn bè với nhau”

Ánh mắt vui mừng nháy mắt trở nên cứng lại, ông nội rõ ràng thích An Nhiên, nhưng vì sao.

“Ông nội, vì sao?”

Cố Trường Thanh vẫn chưa nói cho cậu vì sao, mà dọc đường đi, đáng lẽ Cố Hữu rất vui vẻ nhưng lại rầu rĩ không thôi.

“Ông nội, con không nghĩ ra”. Trong xe cực kì yên tĩnh, tiếng nói của Cố Hữu rất thấp “An Nhiên rất tốt, ông rất thích cô ấy, ba mẹ con của thích, con cũng thích, cô ấy và con cùng nhau lớn lên, con.”

Từ đầu đến giờ Cố Trường Thanh vẫn nhắm mắt, bỗng ông nghiêng đầu tầm mắt nhìn Cố Hữu, “Không nghĩ tới, sẽ không cần tương”. Lúc này, giọng điệu của Cố Trường Thanh so với vừa rồi còn nghiêm khắc hơn.

Cố Hữu quật cường nhìn Cố Trường Thanh, nhưng tầm mắt của Cố Trường Thanh đã nhắm lại, cậu vẫn là người hạ mình trước, cậu đứng còn là quá nhỏ, cậu hiện tại, chỉ là bé trai dựa vào họ Cố để sinh tồn thôi.

Tay hai bên người nắm chặt thành quyền, gương mặt trắng nõn không chút biểu cảm, nhưng Cố Trường Thanh lại có thể cảm nhận được sự ấn nhá của Cố Hữu.

Không tệ, ít nhất học được khổng chế cảm xúc.

Trong phòng bệnh.

Cố Trường Thanh cùng Cố Hữu vừa mới bước ra từ phòng bệnh, thì Phó Quân Hoàng đã đem An Nhiên toàn bộ tầm mắt ngăn trở.

“Lão soái ca?” An Nhiên có chút không hiểu.

Nhìn sắc mặt của anh có chút không tốt.

Phó Quân Hoàng nhếch môi, nhìn An Nhiên Nhiên một chút nói “Không cho nhớ”.

“Cái gì?”

“Không cho nhớ đến thằng nhóc đó!”

An Nhiên sùng sốt, lập tức nhớ đến Quả bưởi nhỏ đó, vừa rồi rời khỏi liền nói đến câu nói kia, Lão soái ca vậy mà cũng ăn dấm chua .

Thấy An Nhiên không nói chuyện, mà nhìn anh cười, đáy lòng Phó Quân Hoàng phiền chán (buồn phiền chán nản), anh cúi đầu xuống đối với môi cô liền trực tiếp tấn công.

An Nhiên cảm thấy đau, thấy cô không có đáp lại anh, anh tiếp tục há miệng cắn cô.

An Nhiên nâng môi, nghiêng đón môi của anh, đây là lần đầu tiên hôn môi lâu như vậy của hai người.

Dần dần, anh biến cắn thành hôn, khe hôn trở thành hôn sâu, cuối cùng cũng thay đổi hương vị của hôn, nhiệt độ phòng bệnh tăng lên cao.

Phó Quân Hoàng hạ thấp người, hai tay chống đỡ An Nhiên, anh hôn môi cô, cô đáp lại anh, dần dần anh không từ chủ dời tay, vuốt ve gò má, rồi sau đó xuống chiếc cổ trắng nõn, dời tay vào bên trong áo của An nhiên, cả người anh cứng lại

An Nhiên cũng hết hồn.

Hôn, như vậy đã xong.

Bàn tay của Phó Quân Hoàng còn ở nơi mềm mại của An nhiên mà còn làm ra vẻ.

Vào lúc An Nhiên không biết nói gì, thì một tiếng nói nghi hoặc, nhàn nhạt vang lên “Thế nào, lại lớn?”

An Nhiên nhất thời buồn cười, thế nào lại lớn? Cô nên trả lời vấn đề này như thế nào đây.

Trước khi An Nhiên mười tuổi, Phó Quân Hoàng là người tắm, vệ sinh cho cô, từ bốn tuổi tắm đến mười tuổi, vào thời điểm cô mười tuổi, cơ thể chưa phát dục hoàn toàn.

Thật không phải có thể nói ra, từng điểm trên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng đều chạm qua, dù đó là nơi tư mật nhất.

“Kì quái sao?” An Nhiên cuối cùng cũng chỉ nói một câu.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, lắc đầu “Thật mềm, rất thích”. Thật là mềm, anh thật là thích.

An Nhiên vừa mở miệng để nói, Phó Quân Hoàng trực tiếp hạ môi, đem môi An Nhiên chặn lại, tiếp tục sự kiện đang dở vừa nãy.

Anh rất thích hôn bảo bối, loại cảm giác này anh thật sự rất thích.

Tay của anh vẫn luôn để trên nơi mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong nửa phòng còn lại Từ Tĩnh Ngưng đứng ở phía sau lại nhẹ nhàng quan sát, bà đi đến giường một lần nữa, mới đầu bà thấy hơi kinh ngạc, nhưng dần dần nở nụ cười.

Bà muốn cười lớn nhưng sợ quấy rầy 2 người bên ngoài đang hôn, hai đứa hôn chẳng phân biệt được cái gì, bà chỉ có thể lấy gối để đầu che miệng cười to.

Nhưng cười xong, biểu cảm của bà dần nghiêm túc lên.

An Nhiên hiện tại mới mười lăm tuổi, Quân Hoàng đứa nhỏ này thật quá mức! Bà về sau muốn nói đứa nhỏ này sao đây.

Lam Nhựt Khê một thân âu phục màu trắng, cười cực kì thoải mái hướng đến vị thiếu gia đang vẫy tay với cô.

Sáng sớm hôm nay cô bị Tô Mạt Như đẩy đi tham gia nơi tụ hội của các thiếu gia, tiểu thư, chính là cái nơi tụ hội đáng chết này, một tên tiểu gia hoả này luôn luôn kè sát người cô, làm cho cô muốn đá thẳng nhóc này một cước.

“Hiểu Lâm, cô vào trước đi, tôi ở đây nhìn”. Mặt thiếu gia kia vẫn luôn mê luyến nhìn Lam Nhựt Khê.

Khoé môi Lam Nhựt Khê không tự chủ được co rúm lại, mỉm cười, bộ dạng phục tùng, “Được, Vương thiếu một lát nữa đi trên đường cẩn thận nha”. Nói xong, cả người cô nổi da gà rồi bản thân đi đến vào trong nhà.

Lam Nhựt Khê vừa bước vào trong sân, biểu cảm khê đổi, cô nhìn tình huống xung quanh, vào lúc cô quay đầu phát hiện tên thiếu gia kia vẫn là bộ mặt si mê.

Lam Nhựt Khê hướng về phía hắn cười, rồi sau đó dè dặt từng bước, bước vào trong phòng.

Trong phòng trước sau thật sạch sẽ.

Lam Nhựt Khê vừa muốn bước lên lầu, thì tiếng chuông di động vang lên, Lam Nhựt Khê trả lời điện thoại, cười nói “Vương thiếu, còn chưa đi à? Có chuyện gì muốn nói sao? Cứ nói qua điện thoại là được rồi? Ok Ok, bây giờ sẽ đi ra ngoài”.

Lam Nhựt Khê vừa nghe điện thoại, vừa bước nhanh ra ngoài.

Vừa mới chuẩn bị lên xe rồi đi thì vị thiếu gia nào đó quay lại nhìn thấy Lam Nhựt Khê, trong mắt toát lên một tia sáng “Hiểu Lâm...”

“Vương thiếu, chúng ta đi thôi”. Lam Nhựt Khê kéo tay của hắn, sau đó không đợi hắn kinh ngạc, mở cửa xe đẩy hắn vào xe, sau đó ngồi lên xe chạy đi.

Hắn ngạc nhiên nói “Hiểu Lâm, cô nói là không lái xe mà? Sao cô...”

Lam Nhựt Khê nhìn kính chiếu hậu, điều chỉnh hạ xuống, cô nghiêng người nói với hắn “Gạt anh thôi”.

Ở chỗ xe phóng đi, trong biệt thự, có một nam nhân đang xoay tròn ở cầu thang đột nhiên ra tiếng nguyên rủa.

“Bị phát hiện rồi! Đem người chặn cô ta lại! Không thể để cô ta chạy thoát!”

Ở tại góc của cầu thang, có 2 thi thể nằm ở đó. Mà hai người này không ai khác chính là Chu Tân Quốc cùng Tô Mạt Như!

Lam Nhựt Khê lái xe cực nhanh, buổi chiều ngay giờ cao điểm, đúng là dòng xe tốt, dưới tình huống cao điểm như vậy mặc dù là xe đạp thể thao cũng ít có khả năng chạy nhanh nhưng Lam Nhựt Khê lại phát huy tốt da.

Còn trong trạng thái kinh sợ Vương thiếu lúc này mới định thần lại, hắn hưng phấn nhìn Lam Nhựt Khê “Woa... thật đã... không ngờ cô xiếc xe hay như vậy Hiểu Lâm, chúng ta”

“Nằm sấp xuống!” Lam Nhựt Khê đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vương thiếu vừa mới mở miệng, Lam Nhựt Khê một phát chụp ngay trên đầu hắn, ấn hắn nằm xuống ghé ngồi!

Vào lúc Vương thiếu vừa nằm xuống thì viên đạn xé gió vang lên!

Phía bên đường đang nả súng

Mẹ nó!

Vương thiếu chưa kịp sợ hãi thì thân thể của hắn hưng phấn cả lên, hắn liền cảm thấy Tôn Hiểu Lâm này có nhiều vấn đề, hắn chỉ biết sau này nếu đi theo cô thì nhất định sẽ có những chuyện thú vị xảy ra, xem xem, trong xã hội hiện tại, lúc đang đi trên đường mà lại xuất hiện bắn nhau.

Vì tránh né đạn, xe ở trên đường chạy thành chữ S, tạo ra không ít tai nạn giao thông.

“Uy, uy, cô là người như thế nào? cô nhất định rất lợi hại a, vậy mới có người đuổi giết cô” Cả người Vương thiếu đều lui vào bên trong, hắn nhìn thấy trong ti vi, chỉ như thế mới an toàn nhất.

Khi bọn truy sát dần dần kéo gần khoảng cách, Lam Nhựt Khê nhìn kính chiếu hậu thì thấy có hai chiếc xe chia ra chạy theo 2 đường, người bên trong xe vờn thân ra ngoài cửa sổ, trong tay của bọn chúng đều có súng giảm thanh.

Bên trong xe, tay lái liên tục xoay tròn, trên đường xe thể thao liên tục chạy tới.

Viên đạn xẹt qua bả vai của Lam Nhựt Khê, Vương thiếu luôn cuộn mình ở trong xe, viên đạn trúng xe phát ra tiếng bang, bang, bang, lòng của hắn cảm thấy hơi sợ, nhưng hưng phấn lên đến cực điểm.

Cuối cùng xe chạy đến ngõ cụt.

Lam Nhược Khê nghĩ đến sẽ đỗ xe lại, vào thời điểm chạy ra thì phía sau chiếc xe đã bị phá hỏng!

Sau khi xe dừng lại, nhìn thấy bốn người đó đều cầm súng, Vương thiếu mới cảm thấy thật sợ, hấn lại sát người Lam Nhược Khê, nhỏ giọng hỏi:

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tổng cộng có sáu người, mà trong tay chúng đều có súng, cô, sẽ là khó thoát khỏi chết sao?

Vào buổi chiều, ánh mặt trời thật tốt, Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên ra ngoài phòng bệnh.

Vài ngày làm vật lý trị liệu, An Nhiên khôi phục tốt lắm, Thẩm Thanh bác sĩ điều trị chính của cô mỗi ngày đều đến thăm cô một lần, hỏi cô nhiều vấn đề, tuy nhiên những vấn đề này, đều là Phó Quân Hoàng giúp cô trả lời.

Ra ngoài phòng bệnh, Phó Quân Hoàng còn cố ý chạy đến hỏi Thẩm Thanh về chuyện hồi phục của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới giúp An Nhiên đi ra ngoài.

Đã là mùa thu, trên mặt đất không ít lá Phong đỏ, một trận gió thổi qua, lá phong trên cây từ từ rơi xuống.

An Nhiên có chút thất thần nhìn lá phong trên mặt đất, khi cô lấy lại tinh thần thì Phó Quân Hoàng đem một quả hồng được đặt trong lá phong lại trước mặt cô.

“Tặng cho em..?”

“Àn”

An Nhiên cười nhìn Phó Quân Hoàng, tiếp nhận lấy quả hồng cùng lá phong “Em thật thích”.

“Àn”. Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn qua chỗ khác, nhưng hai bên tai của anh hồng lên, có chút mất tự nhiên.

An Nhiên làm sao không thấy được, khoe môi của cô cười càng sâu.

Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên trở lại phòng bệnh lúc đó cũng là 7 giờ đêm.

Trên đường anh mang cô đến một tiệm cháo mà bọn họ thường xuyên đến, ở trong tiệm thật lâu rồi mới trở về.

“A, Lão soái ca, di động của em hình như còn quên trong tiệm” Vừa mới đi vào phòng bệnh, An Nhiên ảo não nhìn Phó Quân Hoàng.

“Anh đi lấy”

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên đến giường, đắp chăn cẩn thận, hôn lên trán cô một cái, rồi mới đi ra ngoài.

Phó Quân Hoàng vừa mới đi ra, khoe môi cười của An Nhiên khi nãy thu lại, “Đi ra”

Phanh ----

Hai thân người từ trong cánh cửa đi ra.

An Nhiên nhú mày nhìn sắc mặt đau đớn mà vắn vẹo của một thanh niên, mà ánh mắt của cô rơi xuống một người đang hôn mê, đồng tử buộc chặt lại!

Hai người này chính là Lam Nhược Khê cùng Vương thiếu. “Sao lại thế này?”

Vương thiếu cảm thấy rất mệt, bã vai của hắn đã trúng một viên đạn, máu còn đang chảy, nhưng Lam Nhược Khê so với hắn còn nặng hơn, trên người Lam Nhược Khê trúng ít nhất cũng 3 viên đạn, tuy rằng đã tránh được những nơi quan trọng, nhưng nếu không cứu kịp thời, sẽ phải ảnh hưởng đến sinh mạng.

Vương thiếu tên thật là Vương Thế Kiệt là con trai của trùm bách hóa nhà họ Vương. Hắn sống 18 năm, chưa từng gặp loại chuyện như thế này, vậy mà còn tự mình trải qua chuyện bán nhau! Hơn nữa vậy mà còn sống!

Hắn không nghĩ đến Tôn Hiểu Lâm thoát nhìn ôn nhu, nhu nhược vậy mà thật kinh người, cô ra tay ngoan độc, 5 tên sát thủ, có 4 tên là tự cô xử lý, còn một người là do hắn may mắn xử lý được.

Đây là lần đầu hắn giết người, thật không thể tin nổi.

Bọn họ muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, bàn tay nhuộm máu là chuyện thường tình.

Xử lý hết bọn người đó, hấn còn chưa kịp hưng phấn thì phát hiện ra cả người Hiếu Lâm toàn là máu.

Hấn còn chưa kịp hỏi sẽ làm gì tiếp tục thì cô liền trực tiếp dùng mệnh lệnh nói cho hấn địa chỉ cần đến rồi ngắt xiu.

Trên bã vai của hấn chỉ trầy da, máu chảy ra cũng không nhiều.

Hấn sơ cứu đơn giản cho Lam Nhượng Khê rồi lái xe đến nơi này, lấy áo khoác của bản thân trùm lấy Lam Nhượng Khê rồi ôm cô đến phòng bệnh.

Trong lúc, trong phòng không có ai, hấn không dám kinh động người khác nên phải chờ đợi.

Nhưng không nghĩ đến, hấn cùng Lam Nhượng Khê vừa tiến vào thì người cũng trở lại.

Nghe An Nhiên hỏi, Vương Thế Kiệt toàn thân nóng lên nhưng không đứng dậy mà nằm trên mặt đất “Tôi cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, chúng tôi đang đi trên đường, thì đột nhiên có bắn nhau, sau đó cô ấy trúng đạn, nói đến nơi này tìm cô. Tôi liền đem cô ấy đến tìm cô.”

Lam Nhượng Khê hô hấp rất yếu, miệng của cô gập gật, âm thanh rất nhỏ, Vương Thế Kiệt ghé sát tai vào miệng của cô, để nghe cô nói gì.

“Quân chủ.. Thật xin lỗi!” Tôi khinh, thời đại nào rồi mà còn quân chủ! Đột nhiên, Vương Thế Kiệt cảm thấy xung quanh không khí lạnh xuống.

Ngẩng đầu nhìn bệnh nhân đang nằm trên giường dùng ánh mắt lạnh nhìn hấn

Vương Thế Kiệt sững sờ, nhất thời cả người run lên, nhưng hấn luôn cảm thấy, hấn đã gặp qua người này.

An Nhiên không chờ đợi, trực tiếp điện thoại cho Bùi Thanh Dật, để hấn chuẩn bị.

“Đem người đến văn phòng của bác sĩ Bùi ở lầu 3, đây là mệnh lệnh, nếu người của tôi mà vì sự chậm trễ của cậu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ cho cậu biết hậu quả như thế nào”

Vương Thế Kiệt còn đang sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm An Nhiên.

Hấn nghĩ không ra, hấn gặp cô ở nơi nào.

Không nghĩ nữa, Vương Thế Kiệt chịu đựng bả vai đang đau, xoay người ôm lấy Lam Nhượng Khê , đứng dậy bước đi.

Nhưng mà, đi được 1 nửa đường thì Vương Thế Kiệt kinh ngạc nói “ Mẹ nó! Là Phó An Nhiên!”

Hấn đã nói mà, sao mà nhìn quen mắt đến thế, Phó An Nhiên, học ở Ngân Dục a!

Không phải nói cô là người nghèo sao? Mẹ nó! Người nghèo mà có thể ở phòng bệnh VIP bệnh viện quân khu! Người nghèo có thể có ánh mắt dọa người như vậy? Mẹ nó! Xem ra bọn người đó không biết tin quan trọng này a!

Thời điểm Phó Quân Hoàng trở về, An Nhiên ngồi ở đầu giường, trên đùi là cuốn thơ đồng thoại, trong tay còn cầm 1 cây bút vẽ tranh.

Vết máu trong phòng lẫn trong không khí đều không có.

Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, ánh mắt không chút chuyển động

An Nhiên buông bút xuống, ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, “Lão soái ca?”

“Không tìm thấy”. Mày của anh nhíu lại, anh cơ hồ đã tìm hết cả tiệm cháo mấy lần nhưng không tìm được.

“Lão soái ca, lại đây” An Nhiên vẫy tay kêu anh lại

Phó Quân Hoàng nhíu mày, bước lại

“Cúi thấp người xuống”

Phó Quân Hoàng nghe theo.

Anh vừa mới cúi người, An Nhiên liền ôm lấy cổ của anh, người anh hơi cứng lại, nhưng vì làm cho cô thoải mái một chút mà nỗ lực áp sát người của An Nhiên thêm một chút.

An Nhiên dán vào tai của Phó Quân Hoàng, khẽ nói: “Lão soái ca, thực xin lỗi, em đã gạt anh”

“Àn”

Àn? Phản ứng ngay tức khắc.

An Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh “Anh biết em gạt anh, mà anh còn đi tìm?”

“Em cần anh tránh mặt mà”. Anh nhìn con người của cô, khoé môi cong lên 1 cái

An Nhiên nở nụ cười, lập tức vỗ trán của mình, cô thể nào đã quên, Phó Quân Hoàng - người bên cạnh cô, vũ khí hình người Hoa Hạ, huấn luyện viên kiêm đội trưởng của U Linh, cô có thể cảm giác được trong phòng có điểm không đúng, anh làm sao không nhìn ra được.

“Ân, không có gì lớn hết” Nhược Khê được đưa đến phòng của Bùi Thanh Dật, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Có việc, muốn nói với anh không?” Tiếng nói vang lên giữa không trung, nhẹ nhẹ xen lẫn bất mãn.

Anh tuy biết bảo bối rất lợi hại, nhưng đôi khi, cũng có người lợi hại mà gặp nguy hiểm.

Bằng không, thì tại sao bảo bối của anh lại ở trên giường bệnh.

“Không có”. Bản thân có thể giải quyết được chuyện, thì cô sẽ không làm phiền đến Lão soái ca, trên người anh bị nhiều thứ đè nặng lắm rồi.

“Khụ khụ, tôi nói các người đừng ngọt đến phát ngáy đến người khác được hay không? Ở đây tốt xấu gì cũng là nơi công cộng a”. Âm thanh quái dị nhẹ nhàng vang lên, Phó Quân Nghị cầm theo hộp thức ăn đứng ở cửa phòng, mặt cười xấu xa nhìn hai người ôm nhau.

Phó Quân Hoàng một cái ánh mắt trực tiếp nhìn qua, An Nhiên cũng không quan tâm đến con sói hoang nhỏ này.

Phó Quân Nghị tiếp thu ánh mắt hình con dao đó, chắc ra tiếng, đem hộp thức ăn đặt trên bàn, cả người trực tiếp ngồi lên ghế sofa, một tay đặt sau đầu, nói:

“Hôm nay mẹ không tới được, nên tôi phải đưa cơm. Ông nội đêm nay có cái hội nghị không từ chối được, ba ba ông ấy ở tại Bộ đội, nghe nói là cơ mật quân sự, không thể tiết lộ, cho nên hôm nay tôi đến hầu hạ các người”

Phó Quân Nghị vừa hoàn thành việc học trong trường, vừa mới có thể nghỉ ngơi thì nhận được đoạt mệnh liên hoàn CALL của mẹ cậu, hạ lệnh đêm thức ăn khuya đưa đến cho An Nhiên.

“Thật là không cần” Cho cậu ấy đến hầu hạ cô? Không chừng ngày sau đứa nhỏ này tìm đủ chuyện để chèn ép cô a, vì để bản thân có thể yên ổn sống lâu dài, vẫn nên cho cậu ta mau chóng đi

Nghe nói như thế, Phó Quân Nghị mặc kệ: “Ta nói này cháu nhỏ, thật sự cháu không đúng, cháu có biết chú nhỏ tôi tìm chút thời gian rảnh để dàng sao? Hiện tại, có thời gian liền chạy qua đây, cháu còn không muốn gặp chú?” Phó Quân Nghị đứng lên nói, “Cháu xem, anh trai của chú đã bị cháu cướp đi rồi, chú đối với cháu từ trước đến nay đều tốt như thế, vậy sao cháu không biết báo đáp ân tình?”

Ánh mắt An Nhiên tràn đầy trêu đùa nhìn Phó Quân Nghị, thật là một đứa nhỏ không có gì ngoài đầu võ mồm.

“Từ đâu đến, thì về chỗ đó”. Nhìn hộp đồ ăn, Phó Quân Hoàng một lần nữa đem nắp hộp đập lên trên, trực tiếp nói với Phó Quân Nghị còn đang khua môi.

Phó Quân Nghị suýt chút nữa bị sặc nước mà chết.

“Khụ khụ khụ...” Phó Quân Nghị ôm cổ mà ho liên tục.

An Nhiên coi đến vui vẻ, trong lòng nghĩ, thật đáng đời!

Phó Quân Hoàng thấy ánh mắt của An Nhiên luôn dừng ở chỗ Phó Quân Nghị, mày nhíu thật chặt, di động vị trí, tầm mắt của An Nhiên lúc nào cũng phải chỉ có mình anh.

Nhìn Phó Quân Hoàng như thế, Phó An Nhiên cười càng lớn.

Nghe được tiếng cười, Phó Quân Nghị nói “Phó An Nhiên! Tôi bị sặc muốn chết mà cô vui vẻ như vậy a? Tôi nói cho cô biết, dù tôi chết, anh trai tôi vẫn là anh trai của tôi, cô không thể độc chiếm được đâu!”

A đứa nhỏ này cũng thật hùng hồn quá đi.

An Nhiên cười không kịp thở, nhưng mà, cười thật sảng khoái, vì thế mà ảnh hưởng đến ngực đang bị thương, nhất thời, An Nhiên thở nhẹ ra tiếng.

Phó Quân Hoàng vội vàng nhìn An Nhiên, con đau tạm thời qua đi, sắc mặt của An Nhiên so với ban nãy đã tái đi rất nhiều.

Phó Quân Nghị cũng khẩn trương khi nhìn thấy An Nhiên như vậy, cậu từ ghế sofa nhảy xuống, nhưng chưa đến giường bệnh đã bị Phó Quân Hoàng đuổi cậu ra ngoài phòng bệnh, dưới ánh mắt khiếp sợ của cậu mà đóng cửa lại.

An Nhiên muốn cười, nhưng bây giờ ngực còn hơi đau, cô lại không dám cười to, nếu không, lão soái ca sẽ tức giận.

“Khụ, Lão soái ca, em muốn ăn cháo”. Lời này chủ yếu để dòi đi ánh mắt chăm chú của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng sai bước đến phía của An Nhiên, bình tĩnh nhìn cô một cái, anh cần môi của bản thân, thật muốn trừng phạt cô thật nặng.

Đứa nhỏ này, thật không để anh bớt lo chút nào, thật muốn trừng phạt cô!

Lam Nhục Khê mất máu quá nhiều, được Bùi Thanh Dật đưa đến phòng

phẫu thuật của bệnh viện, Vương Thế Kiệt luôn đi theo Lam Nhục Khê. Hiện tại, cậu đối với Lam Nhục Khê là sùng bái, thân phận của Phó An Nhiên thật có vấn đề, bác sĩ Bùi này cũng không phải là người tốt, trời sinh trong lòng mỗi người đều có một loại tò mò đối với những chuyện mà chưa biết, cậu cũng đã hiểu ra, Tôn Hiểu Lâm này đã làm những chuyện gì.

Nhưng mà, cậu hẳn chưa biết, lòng hiếu kì của bản thân lại có thể làm chết người.

Từ lúc cậu nhận thức tiểu thư nhà họ Tôn, thì thế giới của cậu đã xảy ra nhiều chuyện nghiêng trời lệch đất.

Mà chuyện đó, là sau này,

Vương Thế Kiệt cũng mặc đồ bảo hộ khi vào phòng phẫu thuật, đứng phía sau của Bùi Thanh Dật, cậu nhìn Bùi Thanh Dật nhanh nhẹn lấy đạn trong cơ thể của Lam Nhục Khê ra ngoài, sau đó ánh mắt không tự chủ nhìn gương mặt tái nhợt của Lam Nhục Khê.

Cái này, chắc đau lắm.

Bùi Thanh Dật gấp viên đạn cuối cùng ra, tháo khẩu trang xuống, việc khâu vết thương, xử lý những việc còn lại đều có người làm.

“Theo tôi đi ra ngoài” Bùi Thanh Dật nhìn Vương Thế Kiệt, rồi sau đó xoay người bước ra ngoài.

Vương Thế Kiệt có chút không yên lòng, nhìn thoáng Lam Nhục Khê còn đang bị hôn mê, đến khi nghe Bùi Thanh Dật gọi cậu, mới xoay người theo ra ngoài.

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra”. Lúc nhận được điện thoại của cô gái kia thì anh biết không có chuyện gì tốt.

“Bị người ta đuổi giết, còn có thể có chuyện gì?” Vương Thế Kiệt đối với lời nói mang theo hơi sùng này lại thần kì bình tĩnh.

“Không biết là ai sao?”.

“Bọn họ không phải muốn giết tôi, tôi làm sao mà biết được” Làm như vậy để làm gì? Khinh thường cậu? Khinh thường cậu là không thể giúp cô ấy (Lam Nhục Khê) giết được người?

Giết, cậu giết người, đến lúc đó không biết lão già ở nhà giúp cậu dọn dẹp như thế nào.

Đột nhiên, có vài người bước vào trong phòng khám, đi đầu là một tên không phải là biểu cảm dành cho thiếu niên, hẳn ta nếu so với Vương Thế Kiệt nhỏ hơn một chút.

“Cô ấy thế nào?” Tên dẫn đầu đứng lại trước Bùi Thanh Dật, lạnh giọng hỏi

Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, nhíu mày nói “Yên tâm, không chết được”. Chỉ cần không đi lên cầu Nại Hà, thì anh có thể đem người cứu trở về

Ánh mắt của Lãnh Hạo nhìn thoáng qua Vương Thế Kiệt, một thân đầy lãnh sát bước vào phòng phẫu thuật.

Vương Thế Kiệt nhìn Lãnh Hạo.

Vừa rồi nếu cậu không nhìn nhầm, thì người đó (Lãnh Hạo) hẳn là muốn giết cậu a.

Người đi sau lưng của Lãnh Hạo đứng thẳng tắp ở cửa phòng mổ, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt của bọn họ không hề che giấu mà nhìn Vương Thế Kiệt, trong những ánh mắt đó đều là tức giận.

Thời điểm Lãnh Hạo bước vào phòng phẫu thuật, người đứng tại phòng giải phẫu đã chuẩn bị quần áo bộ hộ, Lãnh Hạo mặc quần áo vào, đứng trước ở đài thủ thuật.

May mắn, cô không có việc gì.

Khi hẳn nhận được tin, lúc Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như chết, hẳn nghĩ đến Lam Nhục Khê đầu tiên, hẳn hoài nghi chính là Lam Nhục Khê đã làm.

Nhưng, khi nhận được tin ở ngoài đường có bắn nhau, thì hẳn biết hẳn đã đoán sai, Lam Nhục Khê đang gặp nguy hiểm.

Hắn mang theo người tìm cô khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Hắn không dám làm phiền quân chủ, thân thể của quân chủ hiện tại không được tốt, nếu như vì nóng vội mà quấy rầy, bị Phó Quân Hoàng phát hiện, quân chủ sẽ không đo dự là giết chết hắn.

Vào lúc hắn đang sút đầu mẻ trán thì Bùi Thanh Dật điện thoại đến.

Nhà họ Chu bị giết, không phải Tần môn làm, cũng không phải Vô Xá, như vậy, người đứng phía sau là ai?

Ấn ẩn bên trong, hình như có đôi mắt luôn chăm chú nhìn bọn họ, mọi hành động của bọn họ đều bị giám sát.

Thời điểm Lam Nhượng Khê tỉnh lại là ngày hôm sau.

“Quân chủ -----!” Lam Nhượng Khê bật ngồi dậy, sắc mặt của cô trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi.

Lam Nhượng Khê thở dồn dập, bộ ngực của cô phập phồng dồn dập.

Một cái khăn ướt lau mồ hôi trên trán của cô, Lam Nhượng Khê ngẩng đầu nhìn thấy Lãnh Hạo trưng bộ mặt than.

“Quân chủ lập tức đến”. Lãnh Hạo vừa lau mồ hôi cho cô, vừa nhíu mày nói

Lam Nhượng Khê cũng không đáp lời, cô nhìn Lãnh Hạo đang suy nghĩ xuất thần, cô nói “Tiểu Tứ, tôi nhìn thấy người đó, tôi nhìn thấy...”

“Tôi nói các người, đến khi nào thì thả tôi a?”. Âm thanh của Vương Thế Kiệt vang lên đánh gãy lời nói của Lam Nhượng Khê. “Hiện tại người cũng đã tỉnh, tôi không cần các người báo đáp, chỉ cần đưa tôi về nhà là được”.

Vương Thế Kiệt tuy là thiếu gia, nhưng là nói vài thứ trên đường, không phải cậu không biết chuyện gì.

Cái tổ chức có thể ngang nhiên trên đường bắn nhau, không kiên nhẫn gì mà giết Lam Nhượng Khê, thể lực phía sau của họ mạnh như thế nào, hẳn là không thể tưởng tượng, nhưng chuyện này, cậu nhất định không thể chạm vào.

Đêm qua, cậu bị nhốt tại phòng bệnh này cả một đêm, ăn nằm trên sàn, không thể làm gì khác hơn.

Lam Nhượng Khê nhìn một thân chật vật của Vương Thế Kiệt, đáy mắt xẹt qua một tia thông cảm.

“Mẹ nó, tôi nói Tôn Hiểu Lâm, tôi dù gì cũng là người đồng sinh cộng tử của cô, cô không thể không nói tình nghĩa, nhanh như vậy đã đem tôi quên đi?”.

Vương Thế Kiệt tức đến nổi chỉ hận không thể giơ chân.

Lam Nhượng Khê lúc này mới nhớ tới “Vương thiếu gia, Vương Thế Kiệt. Cậu ấy giúp tôi không ít, nếu không, tôi không thể đi đến nơi này”

Nghe nói thế, Vương Thế Kiệt yên tâm.

Ít nhất, cậu sẽ không chết.

Ngoài cửa, vang lên ba tiếng gõ cửa, Lãnh Hạo đứng dậy mở cửa, An Nhiên mặc đồ thường của bệnh nhân ngồi trên xe lăn, giúp cô đẩy xe là chủ quán cà phê Phong Lượng.

“Quân chủ”. Sắc mặt Lãnh Hạo nghiêm nghị, cung kính, không giống mặt than vừa nãy, ánh mắt có chút kích động cuồng nhiệt.

Vương Thế Kiệt nhìn người đến, kinh ngạc muốn giơ chân.

Phó An Nhiên là quân chủ? Quân chủ cái gì? Cô là người đứng đầu nhóm người này? Cô làm thế nào mà có 1 tổ chức như vậy? Tại sao trong Ngân Dục truyền nhau là Phó An Nhiên này cả người đều xấu xa, còn là vũ nữ thoát y?”

Nếu cậu đem tin này truyền đến Ngân Dục, TMD, có bao nhiêu đặc sắc, bao nhiêu kinh ngạc a.

Lam Nhượng Khê nhìn thấy An Nhiên, xoay người muốn rời giường, thì bị An Nhiên ngăn lại.

Phong Lượng đỡ An Nhiên đến bên giường, rồi sao đó chấp tay sau lưng, đứng phía sau An Nhiên.

“Thế nào rồi?”. Trước khi An Nhiên đi vào, cô đã hỏi Bùi Thanh Dật, cô tin năng lực của Bùi Thanh Dật, tỉnh lại rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Lam Nhượng Khê lắc đầu, lập tức nói, “Quân chủ, Chu Tân Quốc, cùng Tô Mạc Như đã chết, không phải là tôi làm!”

“Tôi biết”

“Tôi không biết tại sao như vậy, tôi...”

An Nhiên phát tay, Phong Lượng hiểu ý, nhìn Lãnh Hạo phía sau, xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Hạo đem người đang nhìn ngây người Vương Thế Kiệt mang đi, trong phòng bệnh, chỉ còn lại An Nhiên cùng Lam Nhục Khê.

An Nhiên thờ dài “Nói đi”

Lam Nhục Khê cắn môi, “Quân chủ, tôi không biết tôi đối với Chu Tân Quốc là cái tâm tình gì, khi hắn còn sống, tôi hận không thể lập tức giết chết hắn, nhưng bây giờ hắn chết rồi, tôi cảm thấy khó chịu, quân chủ, tôi...”

Khi ấy, cô (Lam Nhục Khê) vừa mới bước vào cửa lớn nhà họ Chu, thì cảm thấy có vấn đề

Trong phòng rất yên tĩnh, mà trong không khí tràn ngập mùi máu làm cho cô cảnh giác hơn. Lúc cô đi đến cầu thang thì nghe được tiếng hít thở lúc có lúc không, cô mở nhạc trong di động, tiếng nhạc vang lên, cô giả như nghe điện thoại, mới có thể tránh được một kiếp.

Nhưng không nghĩ đến, lá gan của bọn họ lại lớn như vậy, dám ở trên đường của Đế Đô mà công khai nổ súng!

“Cái này, không phải là lỗi của cô” An Nhiên trấn an cô. “Loại tình cảm này, không ai có thể hiểu được? Thật may mắn là cô không có chuyện gì xảy ra”

Lam Nhục Khê cắn môi dưới, cô nhìn An Nhiên, có lời muốn nói. Nhưng rồi lại thôi, biểu cảm nhìn thật nghi hoặc.

“Cô còn muốn nói với tôi chuyện gì?” An Nhiên hỏi.

“Không có” Cô (Lam Nhục Khê) cắn môi dưới, không tính nói.

“Không có? Không có mà cô bị trọng thương cũng mạo hiểm tính mạng đến phòng bệnh của tôi”

“Quân chủ...”

“Nói”

“Tôi có thể nhìn lắm, lúc đó tôi rất sốt ruột, tôi...”

“Cô đang nói đến ai?”. An Nhiên bắt được trọng điểm, tiếp tục hỏi.

Lam Nhục Khê hít một hơi thật sâu, sắc mặt hơi cứng lại, “Quân chủ, trong đám người đuổi tôi, tôi nhìn thấy một người. Người đó không gia nhập đi vào, nhưng là hắn lệnh cho đám sát thủ đó”

“Người cô thấy là ai?” Đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một dự cảm bất an.

“Phó Quân Hoàng, người tôi thấy là, Phó Quân Hoàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tiềm tại uy hiếp, đàn độn đột kích

Trong phòng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, An Nhiên tựa đầu vào giường, trên đùi là cuốn truyện cổ Grim được mở ra, bên cạnh còn có một bản tốc kí.

Cây viết dùng để ghi chú thêm trên bản tốc kí, nhưng lại viết viết vẽ vẽ vội vàng lên quyển sách, ngày càng lộn xộn hơn.

Rẹt ----

Trên trang giấy bị ngồi viết làm thủng một lỗ lớn, cây viết đã bị ném đi.

Tiếng va chạm của cây viết và vách tường vang lên một tiếng trầm đục, nháy mắt, cây viết đã bị chia năm xẻ bảy.

Tiếng thở dốc theo tiếng nhạc vang lên, An Nhiên nhìn bức họa trên đùi đã bị hư, ánh mắt lạnh xuống, là một mảnh ngưng trọng.

Nhìn thoáng qua cái di động ở đầu giường, con người chột sâu thêm.

An Nhiên cuối cùng cũng cầm lấy di động, mở khoá, tầm mắt nhìn tên trên điện thoại --- Lão soái ca, con người lại trầm xuống lần nữa, thờ dài, tựa lưng vào đầu giường, mày nhíu lại, cảm giác mệt mỏi tràn đầy.

Lão soái ca

Răng rắc ----

Cửa phòng bệnh bị người bên ngoài dè dặt đẩy ra, An Nhiên ngẩng đầu, nhìn đến cánh cửa thì thấy một người mặc trang phục huấn luyện, ánh mắt kinh ngạc nhẹ nhẹ.

“Lão soái ca, anh sao lại...?” Đã trở lại?

Đêm qua Phó Quân Hoàng vừa bồi cô ăn điểm tâm khuya, thì anh có điện thoại từ trong bộ đội, có việc cần anh trở về.

An Nhiên cho rằng lúc đó anh đi, thì ít nhất cũng hai ngày mới trở về, nhưng mới một ngày anh đã trở về.

Lúc này, Lão soái ca thoát nhìn rất mệt mỏi a.

Nghe được tiếng nói hơi kinh ngạc của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới ngẩng đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt mệt mỏi xẹt qua một tia ấm áp.

Cởi áo khoác cùng giày, xoay người lên giường, đem trạng thái kinh ngạc của An Nhiên ôm vào lòng, cô chưa kịp hỏi gì thì Phó Quân Hoàng đã ngủ.

Phiền chán ở đáy lòng cũng bị anh nhẹ nhàng vuốt trôi đi, khoé môi bất đắc dĩ mỉm cười.

Tắt đèn ở đầu giường, tìm nơi thoải mái trong lòng anh, nhắm mắt lại và đi vào giấc ngủ.

Bên trong phòng phong cách châu Âu.

Có mấy người lưng đứng thẳng tắp, thời tiết hôm nay oi bức, nóng nực, tuy nhiên trong phòng mấy người đó lại cảm thấy lạnh lẽo, thân mình không tự chủ run lên

“Chủ nhân, nhiệm vụ thất bại”. Một người đàn ông cầm đầu lấy hết dũng khí bước lên một bước, nhìn người ngồi dựa vào sofa, toàn thân lộ ra hơi thở lười biếng.

Người đàn ông đó không nói gì, ánh mắt cũng chưa từng nhìn lên bọn họ một lần nào.

Hắn đang nghịch tấm ảnh trong tay, trong tấm ảnh là một người có nụ cười thật ấm áp, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Chủ... nhân, chúng tôi, chúng tôi...” Vài người gặp một người đàn ông như thế, nhất thời bùm một tiếng, toàn bộ quỳ rạp xuống đất. “Chủ nhân, chủ nhân xin cho chúng tôi một cơ hội! Chúng tôi...”

Người đàn ông đó vẫy vẫy tay, một người da đen luôn đứng sau hắn từ trong bóng tối bước ra, mặt của hắn (tên da đen) không có biểu cảm, bước đến mấy người kia, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Không... không thể, chủ nhân, chúng tôi...” Những tên đàn ông quỳ trên mặt đất nhìn thấy bóng người đến, thì sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Trong từ điển của chủ nhân không tồn tại hai chữ giải thích”. Nhiệm vụ thất bại chính là thất bại, sau khi thất bại thì phải chết.

Gã da đen không cho bọn họ có cơ hội giải thích, mặt không biểu cảm, lấy súng ra, những người đàn ông kia hoảng sợ, đó là súng giảm thanh.

Bọn người quỳ trên mặt đất hoảng sợ nhìn cự động của gã da đen, xác định là chủ nhân không thể bỏ qua cho bọn họ. bọn họ liếc nhìn lẫn nhau, đồng thời rút súng lục từ trong người, hướng vào người da đen mà bắn.

Bang bang bang ----

Tiếng súng trong phòng vang lên.

Chừng vài giây sau, trong phòng lại trở về tĩnh mịch.

Mặc kệ là bọn người đó muốn chạy trốn hay muốn giết gã da đen thì toàn bộ đều nằm tại đây. Không một ai có thể chạy được ra sảnh.

Người đàn ông lười nhác đó thủy chung không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy hắn có một mái tóc dài màu bạch kim.

“Lại Tư, cậu rất bạo lực”. Một tiếng nói tao nhã có tia bất mãn vang lên, người đàn ông nằm trên sofa, hai chân đặt lên tay vịn của sofa, đầu gối dựa vào đệm lưng mềm mại, cả người thoát nhìn giống như một con báo lười biếng.

Chuẩn bị đem thi thể ra ngoài, gã da đen sừng sốt cúi đầu, mắt cúi xuống. “Chủ nhân, thật xin lỗi”

Người đàn ông đó cảm thấy không thú vị khoát tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn những thi thể còn dính máu, một lần nữa ánh mắt dò xuống bức ảnh trong tay. “Không thú vị”

Sắc mặt của gã da đen trước sau không chút biểu cảm, gọi người đến đem thi thể ra ngoài, người hầu luôn chờ bên ngoài vội vàng chạy vào, đem vết máu trên sàn quét sạch, tốc độ quả thật kinh người.

Người đàn ông đem tấm ảnh gấp lại, nhìn Lại Tư, miễn cưỡng nói “Lại Tư, cậu nói xem tôi có thể đoạt được cô ấy hay không?”

Ánh mắt của gã da đen rơi xuống tấm ảnh, trên ảnh là một người hán đã gặp.

Khi hán theo chủ nhân, hán đã thu thập những tin tức liên quan đến cô gái đó.

“Tôi biết, cậu nhất định sẽ nói có thể, thật sự không chút thú vị”. Người đàn ông đó gờ tấm ảnh trong tay, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt tươi cười trong ảnh, ánh mắt lười nhác xẹt qua một tia tính toán.

“Lại Tư, tôi muốn có cô bé này, sau đó sẽ tự tay huỷ diệt cô ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-2: Tiềm tại uy hiếp, đàn độn đột kích (2)

Một tuần sau, đầu An Nhiên có chút đau đầu khi nhìn thấy một người vừa bước vào cửa phòng, ánh mắt nhìn vào ngực của cô - Tô Nặc, ánh mắt đã đỏ bừng, còn bị sưng hẳn nhiên là đã khóc.

Tô Kinh Thiên an vị trên sofa, có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh nhìn tiểu nha đầu đứng ở giường bệnh của An Nhiên.

Tiểu nha đầu này làm sao mà biết được An Nhiên bị thương, ở nhà khóc không kịp thở, cả người đều là nước mắt, cuối cùng không còn biện pháp nên mới đưa cô đến đây.

“Tô Nặc”. An Nhiên thở dài, có chút xúc động.

“Tiểu Nhiên, cậu sao mà luôn bị thương”. Âm thanh mềm yếu ôn nhu vang lên, “Phó ca ca không có chăm sóc tốt cho cậu a, Tiểu Nhiên cậu đến nhà của tớ đi, chú nhỏ chăm sóc tớ tốt a, không làm cho tớ bị thương”. Cô một mặt nhìn sắc mặt của An Nhiên, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên có chút buồn cười, cô còn chưa cười ra tiếng thì Tô Nặc đã đi đến trước mặt của Tô Kinh Thiên nói “Chú nhỏ, chúng ta mau mang Tiểu Nhiên đóng gói, sau đó đem về nhà chúng ta đi, nhường đi bảo mẫu chăm sóc An Nhiên, chúng ta cùng nhau chăm sóc của cậu ấy”.

Tô Kinh Thiên lấy tay ôm tiểu nha đầu hồn nhiên này vào lòng, hàn khí của Phó Quân Hoàng phát ra, nhìn anh cười nói “Đứa nhỏ này nói giỡn, nói giỡn thôi”. Trước mặt của Phó Quân Hoàng mà nói đem tiểu hồ ly kia mang đi? Anh thật không muốn chống đối lại Phó Quân Hoàng.

Vài ngày gần đây, Phó Quân Hoàng hầu như đều sinh hoạt trong bệnh viện, nhưng mà anh nghe thấy tin tức xảy ra ở Tàn môn.

Môn chủ Diêm Từ Diệp ở Tàn môn bị thương, mấy phe cánh của Tàn môn đều bị ảnh hưởng, nếu không bị đập phá đồ đạc thì cũng chặn đường mà đánh, tóm lại là vài ngày nay, mọi chuyện ở Tàn môn không chút yên tĩnh.

Những việc này, đừng nói là không có liên quan đến Phó Quân Hoàng a.

Ồ Đé Đô, ai dám chống đối với Tàn môn Diêm Từ Diệp? Ai có thể dễ dàng làm bị thương Diêm Từ Diệp?

Tầm mắt của Tô Kinh Thiên nhìn Phó Quân Hoàng, sự tình chuyện này không phải ở trước mặt anh sao?

Tô Nặc nghe Tô Kinh Thiên nói, không thấy vừa ý, “Con mới không có nói giỡn, Phó ca ca không chăm sóc tốt cho An Nhiên, con muốn đem An Nhiên đi, con---” những lời chuẩn bị nói tiếp theo đều bị Tô Kinh Thiên nuốt hết vào bụng.

Ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mắt mở to có chút không khống chế được, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên rặng mây đỏ.

Một lúc sau, Tô Kinh Thiên mới thả tiểu nha đầu mặt còn đỏ ra, mỉm cười nhìn tiểu bảo bối trở nên e lệ.

“Trời a, chú nhỏ sao chú có thể ở bên ngoài mà hôn con?”. Chú nhỏ nói, những chuyện hôn nhau thân mật này thì ở nhà mới có thể, nhưng hiện tại, hiện tại còn có Tiểu Nhiên đang nhìn a.

“Có thích chú nhỏ hôn con hay không?”. Tô Kinh Thiên không đáp lại nghi vấn, gương mặt anh làm cho người ta mê luyến.

Khuôn mặt của cô gái nhỏ này lại xuất hiện mãnh hồng hơn, cô nhìn đôi môi mê người của chú nhỏ, không thể không gật đầu “Thích”.

Khi trả lời xong mới ý thức được là xung quanh đây còn có người.

Tiểu nha đầu thẹn thùng nhìn An Nhiên trên giường bệnh, nhìn thấy trong mắt của cô mang theo ý cười, cô (Tô Nặc) thẹn thùng nép người vào trong lòng của Tô Kinh Thiên, hiển nhiên là muốn An Nhiên đem sự việc vừa nãy quên đi.

Cô gái kia, thật đúng là kẻ lừa đảo.

An Nhiên một hồi thờ dài.

Phó Quân Hoàng tầm mắt không tự chủ nhìn đôi môi hồng nhuận của An Nhiên, yết hầu không tự chủ nuốt một cái.

“Lão soái ca, có thể làm thủ tục xuất viện hay không?” An Nhiên ho nhẹ, tính kéo tầm mắt của Phó Quân Hoàng về.

“Có thể”. Tầm mắt của Phó Quân Hoàng không di động, vẫn nhìn môi của An Nhiên.

Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, hai tay bên người nắm chặt lại, con người thâm thúy, anh cười cười nhìn Phó Quân Hoàng, nói:

“Tôi có chút việc, cho nên đi trước.”

An Nhiên liếc Tô Kinh Thiên một cái, nhú mày, “Không thể không chế a.”

Tô Kinh Thiên không ngại ngừng đáp: “Chính là như vậy, chúng tôi đi trước.”

Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho Tô Nặc có ý kiến, liền ôm cô ra khỏi phòng bệnh.

Khi Tô Kinh Thiên ôm tiểu nha đầu lên xe, tiểu nha đầu này mới phản ứng, khi chú nhỏ mang đi, tinh thần chưa hoàn lại.

“Không! Chú nhỏ, con muốn mang Tiểu Nhiên đi chung! Phó ca ca không chăm sóc tốt cho Tiểu Nhiên, con...”

Tô Kinh Thiên lại chặn cái miệng nhỏ đang lải nhải kia, cho đến khi cô gái nhỏ yếu ớt dựa vào lòng anh, Tô Kinh Thiên mới dán lên tai của cô, trầm giọng nói: “Bảo bối, nếu Tiểu Nhiên đi đến nhà chúng ta, về sau chúng ta không thể hôn nhau như thế này được.”

“Vì sao? Vừa rồi chúng ta...”. Hô hấp nóng rực phả lên người cô là cô hơi rụt cổ, lỗ tai rât ngứa a.

“Tiểu Nhiên không có ai để hôn, vậy Tiểu Nhiên nhìn thấy chúng ta hôn nhau như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào?” Anh tiếp tục tẩy não cô.

Tiểu nha đầu đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại rồi đưa ra kết luận: “Nói như vậy, thì Tiểu Nhiên thật đáng thương a.” Lúc đầu cô suy nghĩ, sẽ để chú nhỏ hôn Tiểu Nhiên, nhưng khi nghĩ đến có người khác với chú nhỏ thân mật, thì cô liền mất vui. Chú nhỏ nên vẫn chỉ thân mật với một mình cô thôi.

Tô Kinh Thiên không nói thêm gì nữa, trực tiếp ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi của mình, nhìn tiểu nha đầu ngượng ngùng, không tự chủ hôn cô.

Trong phòng bệnh.

“Tô Kinh Thiên dạy cho Tô Nặc cái gì không biết?”. Nghĩ đến Tô Nặc nói những lời này trước mặt cô, An Nhiên cảm thấy trong lòng mình thật quý dị.

Tuy biết rằng Tô Kinh Thiên cùng Tô Nặc không có chung huyết thống, cũng biết rằng Tô Kinh Thiên có cảm tình với Tô Nặc, nhưng chuyện vừa nãy phải chăng có chút quá.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy đôi môi đóng mở, coi người tối đen, anh đứng lên.

An Nhiên cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, lập tức, cái gáy bị nắm lại, môi của cô bị anh nuốt vào trong miệng.

Khi Từ Tĩnh Ngưng bước vào, thì nhìn thấy hình ảnh hai người hôn nhau.

Vừa hé cửa lại bị đóng phịch lại.

Phó lão gia nhú nháy, kinh ngạc nhìn Từ Tĩnh Ngưng, xoa cái cây gậy trong tay nói: “Con làm cái gì vậy?”

Từ Tĩnh Ngưng quay đầu nhìn Lão gia tử, cười nói: “Không có gì, nhất thời bị trượt tay.”

Phó lão gia tử nhú mày, tầm mắt nhìn trên tay nắm cửa, ông không nhìn ra được sao mà trượt.

Khi cửa vừa bị đẩy, An Nhiên đang ngồi trên giường thờ, Phó Quân Hoàng đứng bên người cô, bầu không khí giữa hai người có chút kì lạ.

Phó lão gia tử không nói gì, nhìn môi của An Nhiên sưng đỏ, sao đó nhìn phía sau, tầm mắt nhú lại, trách cứ Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng không động đậy khi Phó lão gia nhìn, tầm mắt nhìn xuống An Nhiên.

Phó lão gia nhú mày, cái này có phải là bọn nhỏ ghét bị quấy rầy không a.

“Ông”. Phó Quân Hoàng lên tiếng phá vỡ thế cục đang im lặng.

“Ông nội, sao lại đi đến đây?”. An Nhiên đứng dậy đi đến chỗ Phó lão gia tử, tủm tỉm cười nhìn ông.

Phó lão gia tử hừ nhẹ, “Ông đến xem, có người không muốn lão gia này đến đây”. Nói xong ông nhìn Phó Quân Hoàng bằng con mắt viên đạn.

Phó Quân Hoàng làm như không thấy.

Từ Tình Ngưng có chút ngạc nhiên đối với chuyện ba chồng mình biết chuyện của bọn nhỏ, bất quá khi nghĩ đến thì chuyện bình thường, ba chồng đã không nói gì, vậy thì từ con gái bà biến thành con dâu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là con gái của mình thì yên tâm, Quân Hoàng lại yêu đứa nhỏ này như bảo bối, khi hai đứa ở cùng nhau thì vô cùng xứng đôi.

An Nhiên hôm nay được xuất viện, Từ Tình Ngưng dẫn một phòng ăn của Khách sạn Đế Đô của bà một bàn thức ăn thật lớn, không có người ngoài, chỉ có người họ Phó.

Hôm nay, người họ Phó coi như đầy đủ, Phó Quân Nghi từ khi vào trong phòng thì luôn thuyên không ngừng, ngay lúc cậu nói thì Phó Quân Hoàng cho cậu một ánh mắt sắc bén.

Bữa tối toàn những món gia đình, khi người phục vụ gõ cửa tiến vào, nói là có người đến.

Mọi người ở đây đang nghĩ ai đến thì thấy Cố Trường Thanh lão gia cầm trong tay cái hộp rồi cười ha ha bước vào.

“Các người, Tiểu hồ li xuất viện cũng không nói với lão già tôi một tiếng, lão già này đến bệnh viện, mới biết được tiểu nha đầu này được xuất viện.”

Phó Văn Thắng, Phó Quân Hoàng cùng Phó Quân Nghi đứng dậy chào hỏi, Từ Tình Ngưng cùng An Nhiên cũng đứng lên, duy chỉ có Phó lão gia vẫn ngồi im như núi, tiếp tục ăn đồ ăn cùng nhấp chút rượu.

Khi nghe Cố lão đầu kia nói, Phó Lão gia tử không đồng ý mới lên tiếng: “Đứa nhỏ nhà tôi xuất viện, còn cần ông cho phép?”. Phó lão gia hừ lạnh.

“Tôi nói này Phó lão đầu, đây là ông không đúng, tốt xấu gì, tiểu hồ li cũng là cháu của tôi? Tôi cũng nhìn đứa bé này lớn lên.”. Cố Trường Thanh cũng không thua kém đáp, ông đem lễ vật trên tay đặt trước mặt An Nhiên: “Tiểu hồ li, chúc mừng cháu xuất viện.”

An Nhiên không chút ngại ngùng mà nhận, từ nhỏ đến nay, cô không ít lần nhận đồ của Cố Trường Thanh.

Từ Tình Ngưng, viết thêm mấy món ăn nữa, giữ Cố Trường Thanh lại, hai người Cố lão gia cùng Phó lão gia lại cãi nhau, hai vị lão nhân này đều đã uống nhiều, lúc gần đi, Phó lão gia còn muốn gọi Cố lão đầu đại chiến thêm 300 hiệp.

Đã nửa tháng An Nhiên không có ở nhà, khi về nhà liền tắm rửa rồi lên giường nằm, Phó Quân Hoàng liền đề lên người cô.

Hôm nay, Phó Quân Hoàng có uống chút rượu, tuy là hơn ngày thường một chút nhưng không đến mức là say.

Khi Phó Quân Hoàng mê mang nhìn An Nhiên, anh nhìn đôi mắt cô, nói: “Bảo bối...”. Âm thanh trầm ấm làm người ta không rõ tình huống xảy ra tiếp theo.

“Dạ”. Cách một lớp quần áo, An Nhiên có thể cảm nhận được con người đang áp lên cô có bao nhiêu nóng rực.

“Bảo bối...”, Phó Quân Hoàng bỗng chốc áp lên gáy của An Nhiên, anh vẫn không nên đụng đến An Nhiên, tuy rằng bác sĩ nói không sao nhưng anh vẫn luôn cẩn trọng.

“Thế nào?”. Trong lòng An Nhiên tràn đầy mềm mại, tay không biết lúc nào đã quấn quanh cổ của anh, sờ sờ mái tóc ngắn của anh, tiếng nói nhu hoà hỏi.

“Bảo bối...” Hô hấp nóng rực phun lên cổ cô, một cảm giác khác thường nhất thời xuất hiện khắp toàn thân, An Nhiên có chút không tự nhiên, vịn vịn thân người, khi cô hơi động, đã bị Phó Quân Hoàng giữ lại, hô hấp của anh có chút gấp, “Bảo bối, không được nhúc nhích.”

Giữa hai chân cô cảm thấy có vật nóng rực, cứng cứng, An Nhiên bất động trở lại, thân thể không dám động nữa.

Lão soái ca này... thật đúng là tính lực tràn đầy.

“Muốn em giúp anh hay không?” An Nhiên nói nhỏ bên tay của Phó Quân Hoàng.

Người áp trên cô rõ ràng đang hưng phấn, trong lòng xuất hiện một mảnh vui vẻ, môi dán trên cổ cô nóng bỏng trong nháy mắt, An Nhiên rõ ràng nghe được 1 tiếng nói:

“Được”

Anh nhớ được, bảo bối có giúp anh một lần, cái lần đó cho đến nay anh không thể nào quên được.

Nhưng từ đó về sau, bảo bối không có giúp anh, tuy rằng anh... Khuyết muốn, nhưng nếu bảo bối không thích, hoặc cô không mở miệng thì không sẽ không chủ động bảo bối sờ chỗ đó của anh, sau đó cho anh...

Trái tim An Nhiên nhất thời nhảy liên hồi, chính cô không biết vì sao mà khẩn trương.

Quất sắc ngon đèn.

Ấm áp phòng.

Ái muội tình tứ.

Ôm nhau hai người.

Tiếng thờ dốc trong phòng dần trở nên phóng đại, sự ái muội trong không khí càng lớn, cho đến khi, tiếng rên rỉ đau đớn phát ra, trong không khí tràn ngập một hương vị khó nói, trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-3: Tiềm tại uy hiếp, đàn độn đột kích (3)

Tần Trạch

Diêm Tử Diệp sau khi cho Tần Lam ngủ xong, mới một thân vào thư phòng, tìm hộp cứu thương, cử chỉ có chút cứng, cởi áo khoát, lúc này, áo trong của hắn không phải là màu trắng nữa mà có ít màu đen trên đó.

Mang kéo trong hộp cứu thương ra, cắt vào tay áo trái.

Vết thương trên vai có chút đổi sang đen, Diêm Tử Diệp dùng dao nhỏ cắt vào thịt, trên bờ vai rần rần, rõ ràng là đang bị thương, nơi đó máu thịt sớm đã lẫn lộn.

Đây là chuyện ba ngày trước, có người xông tới Tần Trạch, hắn phản ứng không kịp, có người hướng súng vào ngực hắn nã một phát, hắn tránh kịp thời nhưng viên đạn vẫn găm vào vai của hắn, sau đó người đó lại nã thêm một phát súng, chính phát súng đó, xuyên qua xương bả vai của hắn.

Chuyện hắn bị thương, hắn không để ai biết, có thể vào Tần Trạch mà không ai biết thì trên đời này không nhiều lắm.

Người đó rời đi, cặp mắt cô lãnh, Diêm Tử Diệp nhận thức được.

Phó Quân Hoàng.

Diêm Tử Diệp đối với việc này đơn giản xử lý, đang lúc băng bó thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tần Lam mặc áo ngủ, mặt không chút biểu cảm đứng ở cửa, tầm mắt lạnh nhạt nhìn vết thương trên vai Diêm Tử Diệp, mày nhíu lại, quanh thân có chút lạnh.

Diêm Tử Diệp kinh ngạc, vài băng trong tay nhất thời rơi xuống đất: “Gia...”.

Tần Lam giật giật mi, đi đến phía trước Diêm Tử Diệp, tuy rằng vết thương đã đóng vảy nhưng miệng vết thương còn rỉ máu, hơi thở của Tần Lam bỗng chốc lạnh xuống.

“Đau?”. Tiếng nói trong trẻo có phần quái dị vang lên.

Thần kinh đang căng thẳng của Diêm Tử Diệp nhất thời được buông lỏng, đem Tần Lam ôm lại, đầu đặt trên bụng của cô, “Không đau, chỉ cần ngồi ở bên tôi, tôi liền không đau.”

Tần Lam nhìn người đang ôm mình, con ngươi tối đen xẹt qua một tia tình cảm khác thường, tay dừng lại trên không, cuối cùng mới nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng sờ mái tóc của hắn, vỗ nhẹ trán an.

Ánh mắt của cô nhìn đến vết thương trên vai của Diêm Tử Diệp, con ngươi sâu thêm một ít.

Khi biết được An Nhiên đi học sớm nên sáng sớm Cố Hữu đã chạy đến nhà họ Phó chờ An Nhiên đi cùng.

Cậu là một thân sĩ nhỏ lý tưởng a, nên cậu muốn chăm sóc An Nhiên thật tốt.

Vào lúc Cố Hữu chuyển vào Ngân Dục, khi vào thì thầy giáo hỏi cậu muốn chọn ban mấy, cậu không chút do dự chọn ban Thát -ban của An Nhiên đang học.

Bản thân Cố Hữu cũng nhìn ra được, tuy rằng trên mặt là tiếp đón nhiệt tình, nhưng khi cậu chọn Thát ban thì biểu cảm của hiệu trưởng rất lạ.

Thế nào mà bây giờ, mọi người đều hướng đến Thát ban?

Cố Hữu là tiểu thiếu gia duy nhất của Cố gia, thường xuyên xuất hiện cùng Cố lão gia ở mọi trường hợp, ở nơi này đám tiểu thư cùng thiếu gia khác cũng biết cậu, nhưng khi cậu chọn Thát ban, mọi người đều có chút không hiểu.

Chính là, Cố Hữu đến Thát ban, không chỉ không hoan nghênh mà là ngược lại.

An Nhiên tưởng đứa nhỏ này rất đơn thuần, thân phận rõ ràng như vậy, còn muốn đến lớp bình dân như thế này, mọi người xa lánh thì là chuyện đương nhiên.

Nhưng Cố Hữu chưa từng để ý đến chuyện đó.

An Nhiên không đến lớp vài ngày, Cố Hữu đến lớp sớm vài ngày đã cùng Tô Nặc quan hệ ngày càng thăng cấp.

Khi Cố Hữu và An Nhiên đến trường, Tô Nặc đang chờ ở cổng trường liền chạy đến ôm chặt lấy An Nhiên, giống như chó nhỏ nũng nịu.

“Tiểu Nhiên, sao bây giờ cậu mới đến a, tớ rất nhớ cậu.” Chú nhỏ thật xấu không cho cô đến tìm An Nhiên, thật xấu.

An Nhiên vỗ vỗ đầu cô. “Có chuyện muốn xử lý”. An Nhiên không thể đến được, Lão soái ca nói khi nào miệng vết thương của cô tốt mới cho cô ra khỏi cửa.

Tô Nặc bỏ An Nhiên ra, nhìn thấy một thiếu niên đang đứng cạnh An Nhiên, nghĩ nghĩ, đến ôm thiếu niên đó, làm cho cậu thiếu niên hơi giật mình, hơn nữa cô (Tô Nặc) còn vỗ nhẹ trên lưng của cậu nói:

“Cậu là bạn của Tiểu Nhiên a, nên tôi cho cậu một cái ôm”

An Nhiên có chút muốn cười, tầm mắt dừng lại ở nơi cách bọn họ không xa thấy một chiếc xe hơi màu đen thời thượng, khoe mỗi cong lên càng nhiều.

Chắc là hiện tại người trong xe đang tức giận a.

Lúc này, người đàn ông đang ngồi trên xe ánh mắt chăm chú nhìn Cố Hữu, lái xe cảm nhận được không khí trong xe đang dần hạ xuống, lái xe không tự chủ nuốt nước bọt, cố gắng lấy dũng khí nói:

“Tô tổng, chúng ta về công ty sao?”

Thần sắc Tô Kinh Thiên lạnh như băng, rất dọa người, đừng tưởng rằng anh không nhìn thấy cử chỉ của tiểu hồ ly, thật đáng đánh!

“Đi công ty”

Cố Hữu cảm thấy bản thân hơi khó chịu, giương mắt nhìn theo dõi cậu.

Loại ánh mắt này từ nhỏ đến giờ đều có nhưng rất gần, nhưng lần này ánh mắt rất có tính uy hiếp, khi cậu dừng lại, nhìn xung quanh cũng không thấy có người nào khả nghi.

Hơi nhíu mày lại.

“Quả bươi nhỏ, làm sao vậy”. An Nhiên trêu ghẹo Cố Hữu.

Mày của Cố Hữu nhíu chặt, lắc đầu.

“Cố thiếu, hôm nay sao đến sớm vậy”. Bốn năm người cùng cấp nhưng ở ban Nhất, các công tử thiếu gia đi thành đoàn mà tới.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không giúp đỡ.

Không có chuyện gì kiên cường vậy để làm gì a?

Người đi đầu nhìn An Nhiên, cười có chút bí hiểm “Không nghĩ tới, Cố thiếu cậu thích loại hình này a”. Bọn họ đã suy đoán, Cố thiếu gia làm sao có thể đi Thất ban, nguyên nhân là do coi trọng vũ nữ thoát y này a.

Thân phận của Phó An Nhiên như vậy, thì làm sao có thể bước qua cửa nhà họ Cố?

“Cái ánh mắt của bạn là gì a” Tô Nặc một bên tức muốn giơ chân, người kia nhìn An Nhiên với ánh mắt không tốt, cô không thích.

“A, chẳng lẽ cô muốn tôi nhìn cô?”. Tên thiếu gia đó nhìn thân người bé nhỏ của Tô Nặc, cười nhạo “Cô tốt nhất nên dậy thì vài năm đi, thiếu gia tôi đối với cô không có hứng thú.”

Ánh mắt Cố Hữu ngày càng lạnh, biểu cảm của An Nhiên cũng nhàn nhạt, nơi này đã loạn đủ, cô không cần để ý đến? Có người sẽ đến giải quyết.

Tức giận trong người của Tô Nặc vẫn còn, nước mắt trút nhanh đến rồi rơi xuống “Tiểu Nhiên, người này thật xấu, tớ muốn nói cho chú nhỏ, nói chú nhỏ đánh hắn, còn phải nói cho Phó ca ca nữa, bọn họ đều là người xấu!”. Nói xong còn quay đầu trừng mắt với đám thiếu gia đang cười kia.

Cố Hữu nhìn An Nhiên rồi đi, nhú mày, nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị tên thiếu gia kia cản đường.

“Cố thiếu, tôi nói cậu về sau cùng Phó An Nhiên kia nên không nên ở cùng nhau, bằng không, thanh danh của cậu sẽ bị ảnh hưởng, Phó An Nhiên này là người nổi danh ở Ngân Dục a”

Cố Hữu nhẹ phui phui nơi bị thiếu gia kia đụng qua, hơi thở phát ra nghiêm nghị lạ thường làm cho vị thiếu gia kia lùi một bước.

“Nói thêm những lời vô nghĩa này nữa thì cut”. Cố Hữu mặt không biến sắc, nói.

Khi Cố Hữu rời đi, đám người thiếu gia đó không vừa ý, người này tự coi mình là thiếu gia.

“Xuy.....” Một tiếng cười nhạo vang lên không chút khách khí.

Nhóm thiếu gia giận dữ quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên đang khoát ba lô chậm rãi đi tới, phẫn nộ trên mặt thu lại, hiện lên bộ mặt cười cười.

“Vương thiếu, hôm nay sao lại đến trường học?”

“Ba lô của Vương thiếu nhìn thật có phong cách a”

“Lại đổi cái mới”

Vương Thế Kiệt lấy ba lô vung ra đằng sau, khi ba lô trong quá trình vung, lại trúng tên cầm đầu.

“Ồi...”. Tên thiếu gia một tay ôm lấy mắt, không chịu nổi đau kêu thành tiếng.

Vương Thế Kiệt mới phát giác ra là mình đánh trúng người. “Ai da, thật có lỗi, tôi không có chú ý”. Ánh mắt trầm xuống, lại không có chút nào xin lỗi.

Vị thiếu gia đó một bụng tức giận nhưng khi nghe Vương Thế Kiệt nói như vậy chỉ đem tức giận nuốt xuống.

Chịu đựng đau đớn, cười nói, “Không có sao, không có sao, làm Vương thiếu lo lắng.”

Vương Thế Kiệt cười lạnh, biểu cảm vừa rồi của tên kia cậu đều nhìn được.

Cố thiếu gia hạ mình đến Thất ban, cùng Phó An Nhiên đến trường, nhóm người này còn cho rằng An Nhiên là vũ nữ thoát y?

Hiện tại khi nghĩ đến, cái danh vũ nữ thoát y cũng là do người khác đặt cho, nếu tiểu thư họ Phó này thoát y, còn bị người khác chụp được, người đó chắc sẽ bị họ Phó dìm chết nếu không sẽ thân tàn ma dại.

Họ Phó, chính là bao che khuyết điểm.

Bằng không Kim Duy Hi chết như thế nào? Kim gia làm sao mà xong đời? Mã Tịnh Như cùng Ân Thiên Tuyết vì sao mà đột nhiên biến mất? Mã Tịnh Như là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết đâu?

Vương Thế Kiệt cũng không để ý tới mấy tên hai mặt này, liền xách ba lô, chạy đến phòng học.

An Nhiên cùng Cố Hữu đến lớp học, trong chớp mắt phòng học trở nên an tĩnh lạ thường.

Tô Nặc đối với chuyện này đã không còn để ý đến, cô giờ này vẫn còn tức giận, đêm nay cô phải nói với chú nhỏ, để chú nhỏ xử lý đám người kia.

An Nhiên vừa mới ngồi xuống chỗ ngồi, đã có người cầm tờ báo đến dè dặt đặt trước bàn của An Nhiên, rồi sau đó Tô Nặc còn đang tức giận, cầm trong tay tờ báo có hình của An Nhiên

Nhìn thấy tiêu đề trên báo, không khỏi nhú mày.

----- Thiếu nữ anh dũng cứu hơn trăm người vô tội.

Trên ảnh người con gái đúng là An Nhiên. Bối cảnh là toà nhà bách hoá, lần đó có vụ nổ mạnh, hình ảnh An Nhiên dũng cảm đoạt lại súng.

Thật có người dám đăng, chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi?

Trong nội dung không có nói ra thân phận của An Nhiên, chỉ là giới thiệu cô gái nhỏ anh dũng thể nào, khí phách thể nào, làm sao mà đoạt lại con tin từ trong tay hung thủ, làm thể nào chế phục hai gã nhân viên, toàn bộ đều nói hết, như là đang ở hiện trường.

“Oa oa, Tiểu Nhiên này, người trong báo là cậu sao? Ôi thật là lợi hại”. Tô Nặc dính sát người An Nhiên, cô thật ngưỡng mộ An Nhiên.

An Nhiên vỗ vỗ đầu Tô Nặc, “Nhỏ tiếng một chút”. Đáy lòng cô trầm xuống, sự việc này đã xảy ra bao lâu rồi, ai còn đem ra bàn luận?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-4: Tiềm tại uy hiếp, đàn độn đột kích (4)

Cố Hữu biết chuyện này, đó là khi cậu cùng ông nội nhìn thấy trên ti vi, thấy đưa tin là con tin bị bắt cóc nhưng không nghĩ đến An Nhiên lại ở đó.

“Thật là cậu” Người cầm tờ báo kinh ngạc ra tiếng, lập tức quay đầu lại nói: “Tôi nói chính là cô ấy, các người còn không tin”. Tiện thể quay đầu lại lần nữa, sùng bái An Nhiên, “Cô có học võ phải không? Cô làm sao mà lợi hại như vậy?”

An Nhiên cười nhạt, không lên tiếng.

Người ở Thất ban tuy rằng đều là những người bình dân, nhưng trong bọn họ đều có những tâm hồn thuần khiết, bọn họ sẽ không đi lấy lòng bất kì ai, đối với họ mà nói chỉ có nỗ lực học tập như vậy tài năng của bọn họ sẽ được công nhận. Đi ham họ cùng ghen tị người khác sẽ không phát sinh. Lấy lòng tiểu thư, thiếu gia cũng vậy.

Bản thân họ đem những gì họ học được trong tay này để kiếm được tiền từ tay kia, đó mới là chân chất nhất.

Đối với An Nhiên có phải là vũ nữ thoát y hay không, thì bọn họ sẽ không đề cập đến, ít nhất là ở Thất ban là vậy. Ngày trước nếu không phải bởi vì Mã Tịnh Như hay đến đây để gây tiếng cũng như nói này nói nọ thì bọn họ thật sự cũng không để ý đến chuyện này.

Khi một người tự dựa vào bản thân của mình để có cơm ăn, ít nhất đó là sạch sẽ, ít nhất bọn họ sẽ không đòi tiền từ gia đình.

Ở mỗi thời điểm An Nhiên làm cho bọn họ thật khâm phục, cô có thể đứng vững trước những áp lực, cô sẽ không nhìn người khác khi người đó không có thiện ý, ví dụ như khi bọn người đó có nói gì đi nữa thì cô cũng lạnh mặt mà nhìn, chỉ nhìn bọn họ như một đám sừu nhi (trong convert dịch là tiểu sừu nên ta làm sừu nhi ☐) đang ở trong vòng luẩn quẩn trông như những đám sừu nhi thông thường tuy ý hô to gọi nhỏ, mà cô vẫn chỉ lạnh lùng nhìn.

Đột nhiên, nhiều người vây lại trước bàn của An Nhiên, mà trong đó nam sinh chiếm đa số, đối với bọn họ mà nói thì Phó An Nhiên đang một thứ gì đó đặc thù, cô ở trong mắt bọn họ chính là tồn tại một cảm giác như nữ thần, mặc dù có sự việc nói cô là vũ nữ thoát y, hình tượng của cô đối với bọn họ hơi lung lay, nhưng lần này có sự việc là cô cứu người, hình tượng nữ thần không chỉ có khôi phục lại mà còn cao hơn một bậc.

Nội dung trên tờ báo này chỉ xuất hiện ở Thất ban không có lọt ra bên ngoài, ở khía cạnh nào đó có thể khẳng định rằng, Thất ban có một sự đoàn kết vững mạnh, các lớp khác không thể sánh bằng.

Có một số chuyện, chính bọn họ cũng biết nguyên nhân, có nhiều chuyện là tốt, nhưng nếu như bị một số người ác ý, không biết chừng từ chuyện tốt đó lại trở thành chuyện xấu mà hại đến bản thân.

"A, đúng rồi, các người có nghe nói gì chưa, năm nay Ngân Dục thực hiện việc trao đổi học sinh." Có một người đứng trong hàng ngũ vây quanh An Nhiên lên tiếng nói.

"Học sinh trao đổi?"

"Đúng vậy, nghe nói lần này trao đổi không giới hạn mọi vùng miền quốc gia, lần này có 4 quốc gia, Hoa Hạ, Nhật Bản, Hàn Quốc còn có Anh Quốc nữa."

An Nhiên cũng biết chuyện này, lần này chắc hẳn là kì trao đổi lâu nhất của Ngân Dục, do Ngân Dục tổ chức.

Ngoại trừ Hoa Hạ, Nhật Bản Anh là ba quốc gia được phân biệt theo cấp bậc, mỗi nước chọn ra 5 người đứng đầu đến Ngân Dục được gọi là trao đổi việc học, ở mức độ nào đó mà nói, khi trong quá trình học sẽ có tranh đấu để chứng minh thể diện của quốc gia họ.

Sự việc trao đổi đã được đưa tin rộng khắp.

Ngày mà ở Nhật, Hàn, Anh lựa chọn người thi ở Ngân Dục các học sinh cũng đang tất bật chuẩn bị.

Chuyện này Phó lão gia nói với An Nhiên, Phó lão gia còn lên tiếng, nếu có người không biết tốt xấu muốn thi đấu tài năng thì cứ nghênh đón, liền hạ gục bọn người đó, lão gia tử đã giết không ít quý Nhật Bản, ông đối với bọn lùn Nhật Bản này không có chút hảo cảm, mà đối với những người nói là thích hiểu biết về văn hoá của quốc gia khác thì chỉ biết cười nhạt.

Khi Phó lão gia tử lên tiếng, cô sẽ không thể làm như mọi thứ đều không biết.

Khi trong phòng học thảo luận, nhìn mọi người đang hứng trí mà bàn luận, An Nhiên nhìn thoáng qua Cố Hữu đang nhú mày, đáy lòng một trận buồn cười.

"Quả bươi nhỏ, đang nghĩ gì?"

Cố Hữu ngồi bên cạnh An Nhiên, phía bên kia là một cái hành lang.

"Ông nội nói, nếu tôi gặp đám người lùn kia, muốn dạy bảo họ thật tốt." Cố Hữu nghĩ nghĩ, mày càng nhú chặt hơn.

Theo cậu suy xét, dạy bảo này là gì, nếu là dạy bảo dựa trên thân thể thì cậu thật không nắm chắc.

"Àn, dạy bảo cho tốt". An Nhiên phụng phịu, tràn đầy đồng cảm mà gật đầu.

Cố Hữu nhú mày càng chặt hơn.

An Nhiên cũng nói vậy, vậy cậu phải chuẩn bị cho thật tốt, vì một tuần sau đã bắt đầu thực hiện trao đổi.

Nhìn Cố Hữu xuất hiện biểu cảm ngốc ngốc, An Nhiên nhất thời cười đến bụng bị đau.

Tô Nặc một mặt lo lắng nhìn An Nhiên không ngừng nhún vai, "Tiểu Nhiên, cậu bị đau bụng sao? Chúng ta phải đi bệnh viện à?"

An Nhiên cười càng lợi hại.

Thân thể của cô từ khi nào xuất hiện nhiều thứ như vậy a.

Một tuần sau, vào ngày thứ tư, cuộc trao đổi bắt đầu.

Lần trao đổi này khoảng một tháng, mà trong nửa tháng trước hội học sinh đều luôn khẩn trương chuẩn bị.

Vốn là 15 người, lần này đến là 17 người, Nhật Bản cử đến đây 7 người, 5 nam 2 nữ, Hàn Quốc cùng Anh Quốc thì 5 người, đều là 3 nam 2 nữ, lần này còn có các giáo viên cùng các nhân viên khác, tổng cộng gồm 27 người.

Lần này đều trao đổi học thuật, tuổi dao động từ 14 đến 18.

Trong lúc đó.

Học sinh của Nhật Bản từ xe đi xuống, trên mặt hiện lên ngạo khí, học sinh trao đổi của Hàn Quốc tuy trên mặt lộ vẻ mặt cười, nhưng trong đáy mắt hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, những người tinh anh của Ngân Dục đều nhìn ra được, duy chỉ có đoàn người đến từ Anh Quốc vẫn duy trì thái độ thân sĩ, nho nhã.

Trong nháy mắt, đoàn người đến từ Anh Quốc đã chiếm không ít hảo cảm từ Ngân Dục.

"Không nghĩ đến, ở Trung Quốc cũng có kiến trúc như vậy a". Trong đám người xuống xe, có một tiếng nói vang lên, người đó nói là Hàn ngữ, nhưng đây đều là học sinh tinh anh, không người nào mà không tinh thông 5 loại ngôn ngữ?

"Đây là trường học tốt nhất Hoa Hạ, nếu loại kiến trúc phổ thông này mà còn không có, thì Hoa Hạ thật là...". Tự cho là mọi người không hiểu Hàn ngữ, người đó tiếp tục nói.

"Chữ của Hoa Hạ, nhưng là Đại Hàn Dân Quốc tôi sáng tạo nên! Chúng tôi lần này đến, là cho bọn người đó thêm kiến thức, cái gì gọi là văn hoá chân chính."

Người Hàn Quốc kia kích động nói, âm thanh ngày càng dương cao.

Học sinh của Ngân Dục còn chưa rời đi, toàn bộ ánh mắt đều tập trung đến tên kia đang cựa ta đây.

Người ở Hoa Hạ là người ẩn nhẫn, mặc dù là rất chán ghét nhưng vẫn nén xuống, cái này là bạn bè quốc tế a.

Không liên quan, ngày sau còn dài, bọn họ có thể từ từ là dạy bảo tốt cho bọn họ, cái gì mà văn hoá của bốn quốc, cái gì tên là chính sử, cái gì là bẽ công sự thật!

Mà người luôn ngồi trong hội phòng học sinh – An Nhiên, nhìn video đang phát, theo dõi tên học sinh kia.

Con người dần tối đen đứng lên, cô muốn là gặp mặt tốt đẹp, nhưng đám người này làm cho kiến thức của bọn họ là do trộm mà có.

“Quan sát tốt lắm, mọi hành động khác thường đều được thông qua!” An Nhiên lạnh lùng nhìn đám người bên trong.

Cô sẽ chiêu cố tốt cho đám người “Bạn bè quốc tế”!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68-1: An nhiên khí phách uy vũ (1)

Đêm đó, An Nhiên vừa trở về nhà đã bị Phó lão gia từ kêu vào thư phòng để tiến hành giáo dục tư tưởng.

Ông đem toàn bộ những ngày mà ông kháng chiến kể lại cho An Nhiên, nhân đó ông còn nói 8 nước quốc tế liên minh để tiêu diệt đám chủ nghĩa phát xít, nói đến các nước khác thường thức văn hoá của nước ta như thế nào, nói đến nước miếng tung bay, kích động không thôi.

“Nếu cháu mà bị đám người kia khinh thường hay chế giễu mà giấu ông, ông đây sẽ cho cháu biết, ông sẽ không tha cho cháu.” Lão gia từ hung hăng trừng mắt với An Nhiên.

“Con nói lão gia từ, ông muốn nói gì không phải chỉ tóm gọn ở câu cuối cùng hay sao? Ông nói thêm nhiều lời như vậy làm gì a?”

Phó lão gia từ mặt đỏ lên, nhưng không thể hạ mình xuống được: “Nha đầu cháu nhớ cho kĩ, chỗ nào nên ra tay thì ra tay, giết hết những bọn bất lưu! Thế hệ trước của bọn họ không được thì thế hệ sau này cũng vậy.”

An Nhiên đã nhìn ra được, Phó lão gia từ nhìn cái này như một trận chiến thật sự.

Đến khi An Nhiên bảo đảm cho Phó lão gia một lời hứa, chỉ cần nhóm người đó khiêu khích, cô nhất định sẽ giữ lại cho Ngân Dục mặt mũi, Phó lão gia mới an tâm để An Nhiên đi về phòng.

An Nhiên nhìn di động, mới phát hiện ra có một tin nhắn chưa đọc, khi nhìn đến là của lão soái ca gửi đến

-----Anh không quay về được. Nhớ em

An Nhiên đứng ngoài thư phòng, xem tin nhắn ngay người vài giây, sau đó trả lời lại hai chữ rồi cười tủm tỉm quay về phòng.

Mà trong lúc này, trong một phòng nào đó vang lên tiếng kêu to thảm thiết, Phó Quân Hoàng nhìn di động của mình ngây người, con người tối đen xẹt qua một tia mềm mại, nhẹ nhàng tắt màn hình.

“BOSS, người đó khai”. Trên mặt là những vệt son, trên thân là bộ quần áo nhiều màu sắc, người đàn ông đó đến trước mặt Phó Quân Hoàng cung kính nói.

Đem điện thoại bỏ vào túi, anh đứng dậy, đôi quân ủng ở trên bùn phát ra âm thanh hữu lực.

Đẩy cánh cửa của gian phòng, thấy một người đàn ông trung niên, toàn thân chật vật, quỳ rạp xuống mặt đất, thân thể của ông ta hơi run, ngón út cùng ngón giữa của tay phải các khớp đều bị cắt đứt, khi hắn ta nhìn Phó Quân Hoàng bước vào thân người càng run dữ dội hơn.

“Tôi.. tôi nói, tôi cái gì nếu nói, không cần đánh, không cần đánh nữa...” Tay đứt, bụng đau, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Người này tên là Lưu Minh, là thầy coi bói, coi phong thủy, chuyên đoán mạng cùng xem phong thủy cho người khác, đã mấy ngày nay, tên thầy bói này hết ăn rồi lại uống ảm no, nhưng hiện tại hắn không có ở trong khu biệt thự, khi hắn nói chuyện thập phần là khoác lác cùng xán xức, được người xem phong thủy coi trọng nên người nọ cho hắn không ít tạ lễ.

Tên này cũng là do Diêm Từ Diệp mời tới, hắn nói cho Diêm Từ Diệp cái gì mà mượn xác hoàn hồn. Mấy năm nay, Diêm Từ Diệp vì “Đại kế” của hắn, tên thầy bói này mới ăn ở như đang ở cung điện, khi đi ra ngoài có người của Tần môn bảo vệ, thuận buồm xuôi gió làm cho người ta hâm mộ đến liú lười.

Từ khi chuyện kia qua đi, tên thầy bói này đều trải qua những ngày ăn ngon mặc đẹp hết sức sung sướng, chính hắn cũng không nghĩ đến vào lúc này sẽ có người tìm đến hắn.

Nhiều người mặc những bộ quần áo đầy màu sắc đi vào phòng hán, không nói tiếng nào mà đánh hán, khi hán đang khiếp sợ thì hỏi người đứng phía sau hán là ai.

Lưu Minh nào biết nhóm người này đang làm gì a, hán có chết cũng không nói, hán nhớ được là khi đám người kia đến tìm hán có bao nhiêu dọa người, nếu hán đem người nọ nói ra, như vậy hiện tại hán sẽ không chết nhưng cũng sống không bằng chết.

Nhưng mà, nhóm người này biết sự lựa chọn của hán, khi hán chưa mở miệng thì đã chặt đứt một ngón tay của hán.

Bọn họ cũng không cho hán thời gian, khi hán đau đến hô ra tiếng, thì thấy ngón tay giữa cũng bị chặt đứt! Hán lúc này mới thấy kinh hãi, nhóm người này thật là máu lạnh, bọn họ giống như một con dao sắc nhọn, chỉ chờ có đáp án, còn lại, nói bất kỳ cái gì cũng đều không nghe.

Ngay khi ngón tay cái của hán sắp bị chặt khi hán nói vội lên tiếng: “Tôi nói, tôi nói..!”

Quả nhiên lời hán vừa nói, một đám người máu lạnh mới nén hán xuống đất, hán quỳ rạp xuống mặt đất sau đó ôm lấy ngón tay máu chảy đầm đìa, cả người đau đến rút lại.

“Là ai?” Phó Quân Hoàng nhìn tên thấy bối với ánh mắt rất lạnh, như đang nhìn một người đã chết.

Lưu bối toán này bị đám người của Phó Quân Hoàng bắt lại đặt lên ghế.

Hán ta nỗ lực ngồi an ổn trên ghế, mồ hôi lạnh ứa ra, trên người đau đớn làm cho hán không ngừng rên rỉ, " Tôi cũng không biết, tôi không biết người đó tên gì, là một cô gái, là cô ta nói tôi phải làm như vậy, tôi lúc đó vì tiền, cũng không nghĩ nhiều, nên mới làm theo ý của cô ta. "

Tên thầy bói này nói rất nhanh, hán sợ hán nói chậm, các ngón tay của bản thân đều không còn.

"Mày ở đâu gặp được cô ta ? " Người đàn ông đứng bên cạnh Phó Quân Hoàng lên tiếng hỏi.

Gã thầy bói đau đến cả người đều cuộn mình : " Tôi.. tôi.. Tần môn, tôi khi ở bên người Diêm Từ Diệp có gặp qua cô ta, tôi nghe thuộc hạ kêu cô ta là Đường chủ. "

Đường chủ ? Đường chủ của Tần môn, là nữ, như vậy chỉ có một người --- Kiều Từ Du!

" Vì sao là cô ta ? " Tiếng nói lạnh như băng từ trong phòng vang lên.

" Tôi cũng không biết vì sao là cô ta, khi mười năm trước cô ta đã tìm đến tôi, tôi ... "

Chát ----

Một cái tát dán trên mặt của tên thầy bói, " Vì sao muốn gây sự với Phó An Nhiên ? " Người đàn ông với khuôn mặt sắc lạnh nói.

Vốn đã đau đến khắp người, bỗng chốc bị roi xuống mặt đất, hán thống khổ rên thành tiếng, " Là cô gái kia... bảo tôi làm vậy... " Tên thầy bói cả người đau đến nổi nói chuyện cũng khó khăn.

" Khi nào thì bắt đầu thực hiện.. ? "

" Hai năm trước. " Tên thầy bói mồm miệng bắt đầu nói chuyện không rõ.

Mọi người đang đứng xung quanh Phó Quân Hoàng đều lui ra, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn anh.

Cái tên đang quỳ rạp trên mặt đất đang run thì lúc này càng dữ dội hơn, người đàn ông đó tản ra sát khí vô cùng lớn, toàn thân đều tản ra hơi lạnh kinh người, người đàn ông này, mặc dù là Diêm Từ Diệp đứng trước mặt hán, hán cũng không có loại khí thế bức người như thế này.

Đột nhiên, Lưu thầy bói này cảm giác được nguy hiểm đang gần kề, mặc dù là vậy, nhưng hán không thể tránh khỏi, thân thể chịu một đá của Phó Quân Hoàng, đôi quần ủng cứng rắn hung hăng đá vào bụng của hán, nhất thời thân thể của hán văng ra xa.

Bịch... !

Phía sau lưng trúng mạnh vào vách tường !

Một ngụm máu tươi phun trên mặt đất !

" Xử lý. " Tiếng nói vang lên không chút độ ấm biểu thị cho kết cục của tên thầy bói, không ai có thể tổn thương bảo bối của anh mà còn có thể sống sót.

Người ở lại, cùng nhau xử lý tên thầy bói vô danh đó.

Tên thầy bói đau nhưng chưa đến nỗi ngất đi, khi nghe Phó Quân Hoàng nói ra câu nói kia thì không ngừng cầu xin tha thứ, sau đó nghe được câu trả lời, cũng là ----

Đùng-----

Tiếng súng nổ, viên đạn lạnh băng được bắn ra.

Vào lúc Phó Quân Hoàng về nhà, anh ở dưới lầu rửa mặt, tắm rửa xong, xác định trên người không có mùi gì khó chịu mới lên lầu đẩy cửa phòng ngủ của An Nhiên ra, nhìn thấy trên giường không có ai chột giật mình.

Đóng cửa phòng lại, bước nhanh đến phòng của bản thân, nương theo ánh trăng, nhìn thấy một người đang hô hấp đều đặn, thoáng chốc trong lòng cảm thấy đều mềm mại.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhẹ nhàng nằm lên giường, khi anh mới vừa nằm xuống thì người luôn nằm quay lưng về phía anh – An Nhiên đột nhiên hơi động thân, làm cho Phó Quân Hoàng sợ tới mức cứng đờ.

Khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, An Nhiên hướng đến Phó Quân Hoàng nhích lại, khi kề sát với thân thể anh, cô mới nặng nề ngủ đi.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng in một nụ hôn xuống môi của Phó An Nhiên, đôi môi mềm mại của cô luôn gây nên sự hấp dẫn đối với anh, hôn đến khi lửa nhóm trên thân anh mới buông môi của cô ra.

Mặc dù là vậy, nhưng An Nhiên vẫn không có tỉnh. Trong tiềm thức của An Nhiên, Phó Quân Hoàng đối với cô là hoàn toàn tín nhiệm, bằng không, người luôn cảnh giác như cô tại sao vẫn chưa tỉnh lại ?

Đem cô gái nhỏ bé bên người ôm vào trong lòng, làm cho cô càng thêm dính vào bản thân, anh mới an ổn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68-2: An nhiên khí phách uy vũ (2)

Trong ngày Hàn Anh Nhật tứ quốc đang có trao đổi học sinh, đều được chú ý trên các tạp chí cùng bạn bè trên mạng, các loại tạp chí đối với cái gọi là trao đổi việc học đều được tán dương, trên mạng mọi người đều có những ý kiến trái chiều, có người nói là tốt, còn có người nói không tốt... Tóm lại, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng, khi mọi người đang bàn luận sôi nổi trên mạng thì có một người làm cho toàn bộ người trên mạng đều phát hoả.

Nguyên nhân tức giận không có gì khác, chính là xem thường học sinh của Ngân Dực !

----- " Tự cho mình là cao thủ của cờ, nhưng trong nháy mắt lại bị thua thảm hại "

Cờ cũng là một loại văn hoá lớn của Hoa Hạ, toàn bộ thế giới đều biết đến, nhưng lại đến Ngân Dực là si vãi, còn bị cho là thấp kém, cái này nhất định là đang kiểm chuyện.

Mà sự việc cũng chỉ trải qua như vậy.

Học sinh ở Ngân Dực có độ tuổi từ 14 tới 18 đều là học sinh trung học, chọn ra 17 người, cùng ba quốc gia Hàn Anh Nhật trao đổi rồi gom một nhóm lại thành một lớp, ngày đầu tiên học cùng nhau đều bình thường, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, mấy người đó không chịu ngồi yên.

Ở Ngân Dực có một số câu lạc bộ khá nổi tiếng, cái này hầu như là cả thế giới đều biết, mà mấy người ngoại quốc này không coi ai ra gì vào buổi sáng tinh mơ đã đi dạo nhìn thấy người khác chơi cờ vua, liền lên tiếng coi thường :

" Không nghĩ tới, cờ vua của Đại hàn dân quốc chúng tôi, mà ở Hoa Hạ cũng có. "

Cái người nói chuyện mà không xem ai ra gì này là Lí Cùng Huân, hần là hội trưởng của hội cờ ở đất nước hần, nghe nói kĩ thuật đánh cờ của hần rất cừ, những người ở độ tuổi ngang hần không ai là địch thủ, thậm chí, hần còn đánh bại không ít người có tiếng.

Khi hần học trung học ở quốc gia hần - Đại Hàn Dân Quốc, cờ vua là đại kì của Đại Hàn, hần muốn đem văn hoá của quốc gia hần phát triển ra bên ngoài.

Lí Cùng Huân tuy nói ngôn ngữ của chính quốc, nhưng mọi người ở câu lạc bộ không ít người biết tiếng Hàn, nghe hần nói như vậy, một cô gái đang chơi cờ trong câu lạc bộ tức giận, vẻ mặt đỏ bừng, lưu loát nói tiếng Hàn mà trả lời lại :

" Cờ vua luôn luôn là của Hoa Hạ ! Cái gì mà cờ vua là của Đại Hàn, vậy mà Hoa Hạ cũng có ? Bạn có xấu hổ hay không ? "

Người đi cùng Lí Cùng Huân, một cô gái cũng dùng tiếng Hàn để nói : " Người của Hoa Hạ có tố chất thật kém. "

" Có ý gì ? " Bỗng nhiên, toàn bộ người của câu lạc bộ cờ vua đứng lên, trong đó mặc dù có nhiều người không hiểu tiếng Hàn nhưng theo ánh mắt cùng cử chỉ của cô gái đó, tất nhiên sẽ không có ý tốt.

Hàn Dạ Anh (tên cô gái người Hàn quốc) nhìn mọi người đang bùng lửa giận, " Chính là tổ chất kém "

" Đoạt đồ của nước chúng tôi, ở đó mà còn lớn tiếng. " Lí Cùng Huân chắc chắn lắc đầu. " Người của Hoa Hạ có tổ chất kém thật. "

Có một nam sinh xông lên muốn đánh người, liền bị một người còn lý trí bước lên ngăn cản, " Không thể đánh, mình không thể ở trong này mà đánh, muốn đánh nhau cũng phải quang minh chính đại mà đánh nhau !Bằng không người Hoa Hạ chúng ta nhận là người có tổ chất kém ! " Người đó sử dụng Hán ngữ để nói, tên gây sự của Đại hàn cũng không rõ.

" Tôi muốn khiêu chiến các người ! " Lí Cùng Huân cao giọng nói, " Tôi muốn cho các người biết hiểu biết một ít, ăn cắp cùng chính gốc sẽ khác nhau như thế nào ! "

Mọi người ở đây đều tức đến mắt không chế rồi, đã gặp qua nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ cực điểm như vậy.

" Thế nào, các người không phải nói cờ vua là thuần túy từ quốc gia các người hay sao ? Các người đây là không thách đấu ? ". Lí Cùng Huân cười nhạo, cùng giọng điệu châm chọc nói.

Hội trưởng của câu lạc bộ cờ không có ở đây, còn mấy người nòng cốt cũng không có, bọn họ đều là những người mới học qua bộ môn này, đối với Lí Cùng Huân bọn họ có chút biết hấn, khi hấn chưa đến gây sự, hội trưởng cũng nói với bọn họ nếu tên thích gây sự đó đến tìm mọi người khiêu khích, thì phải nhịn để chờ mọi người trở về.

Bọn họ không thể làm liều, bằng không, chỉ cổ vũ tên này sẽ vả bọn họ.

Nhưng nếu bọn họ tham gia, đến lúc đó không thắng mà thua, thì làm sao bọn họ ngẩng đầu lên được ? Ngay khi bọn họ muốn đi ra thì có một giọng nói thanh nhiên vang lên :

" Cờ vua vốn là của nước ta gì đó, chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ biết. "

Chỉ thấy một thiếu nữ lạnh nhạt mặc đồng phục của Ngân Dục, con người sâu thâm trầm, làm cho người ta cảm thấy lạnh.

An Nhiên cầm trong tay quyển truyện cổ Grim đi tới, Tô Nặc người còn trong trạng thái mơ hồ, sau đó cùng Cố Hữu đi đến trước mặt Lí Cùng Huân, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh vang lên không có chút kinh sợ.

" Có người sẽ nói với cậu, cái của người khác mà nói là của bản thân ? Cái này nếu tốt nói là tự tin có thừa nhưng còn xấu chính là không biết liêm sỉ. "

Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh nghe nói vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, cực kì khó coi, lúc Hàn Dạ Anh muốn lên tiếng thì có giọng nói thanh lãnh lại tiếp tục :

" Cùng người của Hoa Hạ so tổ chất ? Tôi hỏi cậu một câu, người của các cậu là người có tổ chất sao ? Người có tổ chất là mỗi ngày đi nhìn văn hoá, xem văn hoá của những người xưa, tôi hỏi các người, các người không có học lịch sử khi ở tại quốc hay sao ! Có phải toàn bộ trên thế giới này là của các người, các người sẽ im miệng, hừm ? " Nói ra một hơi, lời nói luôn nhạt, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng nhìn cô bình thản trong lời nói, mọi người xung quanh còn đang khản trương khi nghe xong thì nhiệt huyết tuôn trào.

" Bạn nói cái gì ? " Hàn Dạ Anh lớn tiếng nói, lớn tiếng chỉ trích An Nhiên.

Ánh mắt có mười phần uy hiếp, không chút khách khí nhìn Hàn Dạ Anh, " Muốn thi đấu về đánh cờ, tôi đây xin chỉ giáo. "

" Bạn là người của câu lạc bộ cờ ? " Sắc mặt của Lí Cùng Huân mười phần khó coi, người Hoa Hạ này thật ngông cuồng !

" Trình độ của tôi, làm sao có thể được vào câu lạc bộ cờ của trường, bạn muốn cùng người đứng đầu câu lạc bộ này thi đấu, trước hết thắng tôi rồi nói tiếp. " An Nhiên không để ý đến Lí Cùng Huân mà hướng đến bàn cờ, mọi người kinh ngạc nhưng cũng nhường một lối đi cho An Nhiên.

Cố Hữu cũng đi đến bên cạnh An Nhiên, không nói một lời.

Mọi người bên trong câu lạc bộ cờ, đã có người nhận ra An Nhiên.

Người nổi danh ở Thất ban Phó An Nhiên, nghe nói gia đình nghèo khó, trong nhà rách nát không thời, còn kiếm tiền bằng cách nhảy thoát y. Cô có thể thắng Lí Cùng Huân sao ?

Có người muốn lên kéo An Nhiên trở về, không cần cô ở trong này làm ảnh hưởng, tuy rằng nhiều lời An Nhiên nói ra mọi người cũng tán đồng, nhưng đây là thể diện của Hoa Hạ cũng như là Ngân Dục, nếu thua, không biết chừng bọn người đó sẽ nói những gì.

Nhưng mà, mọi người còn chưa đụng được An Nhiên, thì bị Cố Hữu cản lại.

Cố Hữu, Cố thiếu gia, không ai dám chạm vào tiểu tổ tông này. Cũng vì điều này mà An Nhiên dẫn Cố Hữu theo bên người.

" Cùng Huân học trường, phải giáo huấn người con gái không biết tốt xấu này thật tốt. " Hàn Dạ Anh bị lời nói của An Nhiên tức đến muốn giơ chân, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu như vậy.

Lí Cùng Huân hừ lạnh, ngồi đối diện với An Nhiên, khi hấn lên cò, dùng một cái quân vua cùng quân pháo của An Nhiên bị vây một chỗ.

" Thua, cũng không nên khóc. "

Biểu cảm của An Nhiên luôn nhạt, " Cứ tự nhiên, chưa biết ai sẽ thua, chỉ sợ có người thua đến không đứng dậy nổi. "

Lúc này, mọi người đứng ở trong câu lạc bộ, hần không thể đem toàn bộ chất xám cho An Nhiên mượn, chỉ cần cô thắng tên coi ai không ra gì đó, mọi người đều sẽ an tâm.

Đám nhà báo nhận được tin, mọi người đều chạy đến Ngân Dục, đám người có đợi có mâu thuẫn về học thuật, nhưng ngày hôm qua mọi chuyện về trong trạng thái tĩnh, tĩnh đến nỗi làm cho mọi người không biết viết gì.

Khi nghe đến ở Đại Hàn có người là chủ tịch hội cò, bọn họ (báo chí) liền bùng bùng ý chí, cầm máy ảnh cùng ghi chép đến trường học.

Bọn họ tưởng rằng, người cùng Lí Cùng Huân kia thi đấu phải là hội trưởng của câu lạc bộ cò hoặc là một thành viên nòng cốt nào đó, nhưng không hề nghĩ rằng, người ngồi đối diện Lí Cùng Huân kia, là một học sinh luôn có bộ mặt lạnh nhạt thường xuyên xuất hiện ở trang đầu có tạp chí Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên có thể cùng Lí Cùng Huân người có trình độ quốc tế chơi cò hay sao ? Trời a, chẳng lẽ họ muốn cùng Đại Hàn phòng thủ, liền muốn đem " càn bá " hi sinh sao ?

Tuy rằng, mọi người thực vội, rất muốn hét lên, nhưng trong trường hợp như vậy chỉ biết im lặng đứng nhìn.

Lí Cùng Huân chơi cò có điểm khi người, mỗi bước hấn đi, thời điểm hấn chuẩn bị ăn đối phương, quân cò trên bàn phát ra một tiếng " kịch ", ánh mắt tràn đầy ý cười nhạo.

Mà An Nhiên thì ngược lại, biểu cảm của cô luôn lạnh nhạt như trước, cử chỉ của cô tao nhã khi đi mỗi quân cò, phảng phất trong đó không phải là một trần đấu mà là đùa giỡn cùng một tên trẻ con.

Trên bàn cò, ai là thợ săn, ai là con mồi, chỉ cần là những người chơi cò lâu năm sẽ nhìn ra được.

Vương Thế Kiệt khi nghe được tin tức liền chạy tới, thời gian đã trôi qua được một nửa.

Tầm mắt của cậu không tự chủ nhìn trên gương mặt lạnh nhạt, trong đầu lại nhớ đến khi ở trong phòng bệnh, ánh mắt nguy hiểm của cô, cô gái này, thật đúng là không bình thường.

Đối với cò vua, Vương Thế Kiệt có chút hiểu biết, ít nhất biết ngựa đi làm sao, tướng đi như thế nào, mà ông cụ nhà cậu coi như là cao siêu, chỉ thiếu một chút là có thể đi vào đội tuyển, khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong lòng kinh sợ một trận.

Phó An Nhiên này có vài phần giống ông cụ nhà cậu, bất quá khi nhìn thấy khí thế trên mặt cô, xem ra ông cụ nhà cậu còn kém vài phần.

Lí Cùng Huân sắc mặt bất động, nhưng đáy lòng lại vô cùng lo lắng.

Nhìn quân cò trên bàn, dùng nói là thắng, chính là thua, nhất định là thua rất thê thảm.

Hần dường như đã nhìn ra, cô chính là đang đùa giỡn với hấn, cô làm như không chút hiểu biết, cô không vội, cứ thông thả mà ăn xe của hấn, ăn pháo của hấn...

Cô giống như là có thể biết trước được bước kế hấn muốn đi như thế nào.

Mới đầu hấn cho là cô đi loạn, lại không nghĩ rằng, ngay từ đầu, cô liền bài trí bố cục, làm cho hấn tự mình nhảy vào. Cái này, có bao nhiêu tâm tư thâm trầm, cùng khả năng tính toán thế nào ?

An Nhiên không để ý đến tâm tư rối loạn của đối thủ, cô mỗi bước đi đều đậm mặc, bình tĩnh ăn con ngựa còn sót lại trên bàn cò của hấn, sau đó từng bước ăn hết chốt, sĩ... Cô từng bước, từng bước ăn, chỉ còn quân vua còn ở lại.

Người xung quanh hưng phấn nhìn, ở mỗi bọn họ đều áp chế bản thân không cho hưng phấn làm hại đến cảm xúc, nhưng mọi người ở trong câu lạc bộ không ngừng kích động.

Mẹ nó ! Phó An Nhiên cô gái này quá lợi hại, vậy là có thể hạ Lí Cùng Huân ! Nếu không phải mọi người nói Lí Cùng Huân là người đứng đầu về thi đấu cò, bọn họ nhất định sẽ cho rằng, đó là danh hiệu giả.

Lí Cùng Huân rất tức giận, cô có thể sớm là hạ hấn, nhưng tại sao bây giờ không chịu chiếu tướng ? Hấn chỉ có thể cầm một con cò còn lại (Quân vua)

là di chuyển tới lui.

Khi An Nhiên đem quân xe về phía trước, mới nhẹ giọng nói " Chiếu tướng. "

Tiếng nói lạnh nhạt vừa vang lên, ngay sau đó là tiếng hoan hô của học sinh Ngân Dực.

Không đến nửa giờ ! Không đến nửa giờ Phó An Nhiên đã đánh lại Lí Cùng Huân, thần kì !

Người ngồi trong phòng chờ đợi kết quả - Hiệu trưởng, khi thấy được An Nhiên thắng, mới thở ra.

May mắn, may mắn là Ngân Dực thắng, bằng không thể diện của Ngân Dực không biết để vào đâu.

Sắc mặt khó coi cùng biểu cảm cực kì cứng nhắc, Lí Huân nói " Cảm ơn chỉ giáo. ", Bốn chữ này cơ hồ là hần cần răng nói ra.

Sắc mặt của An Nhiên như trước : " Lúc này biết được bản địa cùng ăn cắp khác nhau chỗ nào sao ? "

Phốc xuy.....

Tất cả học sinh Ngân Dực còn đang kích động, nghe được An Nhiên nói lời này, nhất thời toàn bộ đều cười cả lên.

Cái này Đại Hàn chữ bới Hoa Hạ, tự cao tự đại, xứng đáng bị cười.

" Trộm chung quy lại chính là mình, thật là nghiên cứu không ra. ". Mọi người xung quanh chột cao giọng nói.

" Nhớ kĩ, cô ấy không phải là thành viên của câu lạc bộ cờ. " Mẹ nó, tức chết hần.

" Nếu còn không phục, chúng ta có thể thêm một trận nữa. " Người trong hội cờ hiện tại đang hưng phấn, la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68-3: An nhiên khí phách uy vũ (3)

Hiện tại Lí Huân làm sao còn muốn ở nơi này để mọi người chế giễu, sắc mặt hần cứng nhắc hướng về phía An Nhiên gật đầu chào, sao đó cùng Hàn Dạ Anh đi ra ngoài.

Khi bọn họ nghe được rất nhiều tiếng vỗ tay của học sinh ở Ngân Dực, các học sinh ở Ngân Dực vỗ tay giống như họ đấu thắng một trò chơi thông thường nào đó.

Nhưng bọn người đó đâu biết rằng, các học sinh vỗ tay với ý từ : " Chúc mừng đồ ngốc, chúc mừng các người bị thua! "

An Nhiên đã vô tình làm nên một chuyện, trong nháy mắt toàn bộ người của Ngân Dực đều truyền tai cho nhau, thậm chí khí mọi người nhìn thấy Lí Cùng Huân, đều sẽ nói một câu : " Bạn Lí Cùng Huân, bạn đánh cờ vua giỏi quá, mỗi lần như vậy ", sắc mặt của Lí Cùng Huân đỏ lên rồi lập tức biến thành đen.

Mặc kệ là nói thế nào, bọn họ là người Hoa Hạ, bọn họ thân nhau thì vẫn đáng yêu, mặc kệ là sao, cũng phải tại đây đòi những thứ vốn là của mình.

An Nhiên cùng Lí Cùng Huân đấu trận này, không hề thiếu những học sinh dùng di động chụp lại, quay lại, thậm chí còn đăng trên mạng với tiêu đề " Cờ vua của Đại Hàn là vô địch không có đối thủ, mà lại thất bại thảm hại " Nội dung bên trong được đăng kèm theo video clip.

An Nhiên trong nháy mắt đã nổi tiếng khắp các trang mạng.

Bài báo này rất có trình độ, thu hút không ít ánh mắt của truyền thông, khi bọn họ nhìn thấy trận đấu, có một ông lão danh thủ bí mật của quốc gia nói :

" Bàn cờ giống như chiến trường, chúng ta ở trên chiến trường phải giết người, chỉ có những người có tâm tư kín đáo, thì mới có thể đánh một quân cờ hay. Cô gái nhỏ này thật không đơn giản a, nếu là tôi, cũng không có nhiều khả năng để chiến thắng. "

Mọi bình luận đều hướng về phía An Nhiên, hội cờ vua ở Hoa Hạ rất nhiều, nhưng có thể đem cờ cho người tốt thì cũng không nhiều.

Ở Ngân Dực Phó An Nhiên là một người nổi tiếng, sau trận này, An Nhiên càng nổi tiếng hơn.

Khi biết được thân phận học sinh của An Nhiên thì hội thiếu gia vùng tiểu thư cũng đến xem, nhìn thấy cô thoải mái mà đánh bại cái tên không xem ai ra gì, trong lòng bọn họ dâng lên một dòng khí tự hào, vậy mà lúc trước trong mắt bọn họ chỉ nhìn cô khinh thường xem cô là một vũ nữ thoát y, làm sao

mà bọn họ ngu ngốc mà có thể tin tưởng lời người khác nói.

Phó An Nhiên căn bản không có che giấu cô chính là người họ Phó nên có khí phách cùng nghiêm nghị, mà cô chỉ là ả phản thần mà thôi. Nếu không phải lần đó hội học sinh xảy ra chuyện, bọn họ nghĩ sẽ đi đến An Nhiên nói vài lời chúc mừng.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, nhìn cô gái luôn lạnh lùng, bọn họ có cảm giác hơi xấu hổ mà cười cười.

Bộ đội U Linh

Vừa mới hoàn thành buổi huấn luyện dành cho các thành viên của U Linh, một đám người đều ngã xuống mặt đất, bọn họ đã lâu không bị huấn luyện với cường độ cao như vậy.

" Ôi mẹ ơi ! tiểu Quái vật kia thật là yêu nghiệt ! " Đột nhiên, một tên còn đang nằm trên mặt đất - Ngốc Ứng đột nhiên nhảy dựng lên kinh hô một tiếng.

Phó Quân Hoàng đang ngồi mắt anh đang nhắm bỗng nhiên mở to ra, con ngươi tối đen nhìn người đang la lớn.

Tên khi vừa đen vừa ồm ồm mới để ý được mọi người đang nhìn hắn, cuối cùng ngoan ngoãn giao nộp di động của bản thân lên cấp trên (huấn luyện viên), khụ khụ. Anh mắt nóng rực của huấn luyện viên làm cho hắn cảm thấy rất áp lực a.

Ở Bộ đội U Linh, không có trời buộc, một người nào đó khi đi vào U Linh, cái đầu tiên cần làm là đánh bại đám bộ đội do bọn hắn trấn thủ, thuộc hạ của Phó Quân Hoàng, không cần nghe mệnh lệnh, phải tự suy xét bản thân.

" Tiểu quái vật thật đúng là người văn võ song toàn a. Nhìn vị lão tiên sinh bình luận cho cô ấy, cô ấy lại là người quân sư chỉ đạo có tài năng a. " Ngốc Ứng lau lau cái đầu không có tóc của mình mà lên tiếng.

Phó Quân Hoàng đọc một dòng bình luận thật dài kia mà không bỏ sót một chữ, cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đậm mạc, ánh mắt anh dần dần chuyển sang ôn nhu,

Bảo bối của anh, vĩnh viễn là tuyệt nhất.

Mọi người hiện còn đang mệt mỏi khi nhìn thấy ánh mắt của Phó Quân Hoàng ôn nhu như nước, bọn họ không khỏi rùng mình.

Mẹ nó, không nghĩ tới huấn luyện viên còn nghĩ tới tình yêu a ! Đã như vậy mà còn đặc biệt nghiêm trọng !

Cái kia... Nghe nói quái vật nhỏ đó con gái của huấn luyện viên a, tuy rằng hai người bọn họ tuổi tác kém nhau hơi lớn ? Ở trong lòng bọn họ, huấn luyện viên chính là người vạn năng.

" Tôi nói này lão đại, nếu như một ngày nào đó tiểu quái vật mà có bạn trai, thì anh sẽ làm sao bây giờ. " Ngốc Ứng không biết mình sẽ gặp đại họa, liền đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Báo đốm không chút lưu tình đá một đá vào Ngốc Ứng. Ngốc Ứng xoay người đứng lên, bắt lấy Báo đốm đánh trả.

Báo đốm kịp thời tránh né, nhìn mặt của Phó Quân Hoàng trở nên lạnh xuống nhìn hai người đang diễn trò nói : " Lão đại, thằng này hôm nay chưa uống thuốc, anh không cần quan tâm hắn. "

" Thôi Báo tử, cậu nói cái gì ! Lão tử không có bệnh ! Lão tử nói không đúng sao ? Tiểu quái vật hiện tại rất lợi hại a, cô lại nổi tiếng ở trên mạng như vậy, đến lúc đó có rất nhiều người theo đuổi, khi đó "

Bịch, một đá không chút lưu tình mà đá vào bụng của hắn, tiện đà che miệng của tên Ngốc Ứng này lại, hướng về Phó Quân Hoàng người đang có sắc mặt rất khó coi mà cười.

Mọi người trong U Linh thấy vậy liền đến hỗ trợ, một đám người cười nói. " Huấn luyện viên, tên Ngốc Ứng này thường xuyên quên uống thuốc mà đi ra ngoài, ngài đại lão gia không nên chấp nhất. "

" Đúng vậy, đúng vậy. "

Ngốc Ứng đang bị che miệng mắt mờ lớn, trùng với đám người này, hắn rõ ràng là không bị bệnh.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, đem điện thoại ném trả lại Ngốc Ứng, nhìn một đám đang cười cười là đi ra ngoài.

Khi Phó Quân Hoàng đã đi xa, Báo đốm mới buông tay cái tên Ngốc Ứng đang giãy giụa này.

Đến khi được tự do, Ngốc Ứng la lớn, " Các người này tại sao mà lại ngăn tôi, bản thân tôi có bệnh hay không bản thân tôi tự biết ? Làm sao mà ngăn cản tôi không cho tôi nói chuyện, tôi nói... "

" Chúng tôi đang cứu cậu đấy người anh em à. " Khi ốm thờ dài vỗ vỗ về mặt đang tức giận của Ngốc Ứng.

Ngốc Ứng còn chưa hiểu, cứu tôi " Cứu tôi ? Lão tử không có bệnh, các người... "

"Ngu ngốc ". Báo đốm không chút khách khí quát ra hai tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nói "Nếu không cần cậu, cậu sẽ bị huấn luyện viên đem ra mà luyện đàn."

Ngốc Ung bỗng chốc im lặng, hần nghĩ lại trước khi huấn luyện viên rời đi, ánh mắt của anh nhìn về phía mình.

Mẹ nó ! Ánh mắt kia thật là lạnh như băng ! Thật là dọa người ! Làm sao mà đến giờ hần mới biết.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Phó Quân Hoàng, Ngốc Ung mới hoảng sợ, hần trịnh trọng nói với các anh em :

" Anh em tốt. "

Một đám binh lính nhìn Ngốc Ung đang kích động mà thờ dài, bọn họ thế nào mà làm như vậy, liền liếc hần một cái, bọn họ phải tốn bao nhiêu sức.

Mà lúc này, người mới đi ra – Phó Quân Hoàng, toàn thân đều lộ ra một thân lãnh khí.

Bạn trai...

Con người tối đen vụt qua một tia lãnh băng.

Chỉ cần khi nghĩ đến, một người đàn ông đứng bên cạnh của bảo bối, anh kìm nén lại tất cả xúc động

Khi Ngốc Ung nói đến ba chữ đó, anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết chết tên đó (tên bạn trai của An Nhiên).

Nghĩ đến những dòng binh luận, đáy lòng của Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia bất an, mà phiền chán lại nhiều hơn.

Bản thân anh biết, bảo bối có bao nhiêu tốt, luôn luôn biết, bảo bối của anh rất hấp dẫn ánh mắt của mọi người, anh...

Đáy lòng xẹt qua chút bất an.

Lấy di động ra, không chút do dự mà nhấn một tin, nhìn lại một lần nữa cái tin nhắn vừa gửi, Phó Quân Hoàng bình tĩnh nhìn đi động, chờ đợi tin nhắn được trả lời.

Đinh----

Tin nhắn được trả lời

----- Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

Hai bên tai của Phó Quân Hoàng không tự chủ được liền đỏ lên.

Anh thật là... Càng ngày càng lạ.

Vào lúc này, Tô Nặc nhìn người đang cười trước mặt mình – An Nhiên, " Tiểu Nhiên. "

An Nhiên xua xua tay, nhìn tin nhắn trên màn hình.

-----Không cho tìm bạn trai. Giết chết.

Lí Cùng Huân đang trong lớp học trao đổi, đầu tiên làm cho mọi người tức giận, hơn nữa sự tức giận này còn mạnh mẽ hơn nữa, hần không chỉ làm Ngân Dục tức giận, mà còn làm toàn bộ Hoa Hạ đều nóng giận.

Hần cùng Hàn Dạ Anh nói, làm cho nhiều nhóm thanh niên nhiệt huyết của Hoa Hạ phần nộ không ít, đã có người tuyên bố, nếu bọn họ thấy hai người này ra khỏi Ngân Dục, thì đừng trách bọn họ không khoan nhượng, bọn họ đã nói rõ, cái tên không coi ai ra gì mà còn ngu ngốc, bọn họ không đón tiếp.

Từ đầu đến thì cú về chỗ đó.

Người dẫn đầu của Đại Hàn là Lí Chính Tú con người đầu hung hãn, trong một tháng trao đổi, không nghĩ tới ngày thứ hai bọn họ đã trở thành những tám bìa, hiện tại, chỉ cần bọn họ đi ra khuôn viên trường thì bọn họ luôn cảm thấy, mọi người xung quanh nhìn bọn họ với ánh mắt đầy tức giận.

Mặc dù ở Ngân Dục mọi người không muốn tiếp đãi bọn họ, nhưng mà toàn bộ giáo viên cùng học sinh ở Ngân Dục ánh mắt của họ đều rất kì lạ, dù trên mặt vẫn là cười cười nhưng lại xa lạ và khách khí, nhưng ở bên ngoài Ngân Dục thì không giống vậy, người của Hoa Hạ thấy bọn họ (đám người Đại Hàn) dường như muốn cắn xé.

"Một đám chó Hoa Hạ!". Một tên của Đại hàn lớn tiếng mắng.

"Lí Cùng Huân, cậu điên rồi sao! Nơi này là Ngân Dục!". Lí Chính Tú lớn tiếng quát, " Hoa Hạ mặc dù không sánh kịp với Đại Hàn, nhưng trong bọn họ

đều ẩn giấu nhiều ngoạ hồ tàng long, hiện tại bởi vì hành vi ngu xuẩn của cậu, đã làm cho bọn họ lên mặt, nếu sau này còn phát sinh chuyện như vậy, chúng ta phải nhận không ít trừng phạt. "

Lí Củng Huân nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lẽo.

"Cờ vua của chúng ta đã bị thua bởi bọn họ, tôi không tin, bọn họ có thể thắng được về võ của chúng ta ! " Một tên cao lớn của Đại Hàn hừ lạnh, " Ngày mai, tôi muốn xem, bọn họ làm sao có thể thắng tôi. "

Mọi người nghe được lời của thiếu niên đó, sắc mặt tốt lên không ít.

"Như vậy, Kim Mẫn Tích, đến lúc đó sẽ tìm cậu. "

Kim Mẫn Tích, nổi danh là thiên tài võ thuật ở Đại Hàn, hẳn sẽ cho bọn họ (người ở Ngân Dực) coi các quyền của quốc gia họ sáng tạo, đến lúc đó bọn họ sẽ khiến một đám chó Hoa Hạ xem, thế nào là thực lực chân chính.

Bên Đại Hàn đang tính kế cho ngày mai, thì đoàn người Anh Quốc đều luôn hoà nhã, năm người trao đổi đang ở trong Ngân Dực đều có bộ dáng không chỉ đẹp mắt mà còn hoà ái, bọn họ đều khiến mọi người đều ưa thích.

Vào lúc này, trong phòng họp ở một nơi nọ, có một quốc gia tuyên bố là đất nước họ là đất nước mặt trời không bao giờ lặn - Nhật Bản, trong phòng họp của các học sinh trao đổi, năm tên học sinh nhìn tên học sinh của Đại Hàn và Ngân Dực cùng giao chiến, thì đưa ra một kết luận :

Người này là Phó An Nhiên, rất lợi hại.

"Nhớ kĩ, mục đích của chúng ta khi đến Ngân Dực. " Người ngồi ở vị trí trung tâm là một người đàn ông có ánh mắt hơi buồn nhưng lại đầy sức quyến rũ, lạnh lùng nói.

"Vâng ! "

"Đại Hàn muốn gây chuyện, để cho bọn họ gây chuyện, chúng ta không cần làm theo. "

"Vâng "

"Phó An Nhiên này nhìn cho kĩ, đến lúc đó.... "

Lời của người đứng đầu chưa nói hết, có ba tiếng gõ cửa vang lên, lập tức cách cửa phòng được đẩy ra, hai tên đàn ông mặc quần áo đen đi tới, bọn họ tháo mặt nạ xuống, hai người này cũng chính là hai người cùng đến trong đoàn trao đổi học sinh của Nhật Bản.

"Chúng tôi đã bị mất dấu. " Một thiếu niên mới vừa vào đã cầm li trà lên uống hết.

"Đã mất dấu ? " Sắc mặt của Sơn Điền lạnh lùng nói. "Chỉ là một học sinh trung học, các người cũng có thể mất dấu, tập đoàn nuôi dưỡng các người để làm gì ! "

Một người với gương mặt bình tĩnh đang ngồi trên ghế cũng có sắc mặt hơi khó coi, từ ghế đứng dậy, câu nệ đứng dậy.

Hôm nay sau khi tan học, hẳn cũng Thiên Xuyên liền nhận được mệnh lệnh, theo dõi Phó An Nhiên, khi có tin tức của cô, nếu có thể thu phục của cô thì là tốt nhất, nhưng mà, không nghĩ tới, vừa mới đi ra khỏi trường không xa, thì bọn họ đã bị người đó (An Nhiên) bỏ xa.

"Cô ấy đã sớm phát hiện ra chúng ta. ". Thiên Xuyên sau khi nói câu đó xong liền hỏi hận, đã phát hiện đó không phải biểu hiện cho bọn họ đã không chịu nổi đã kích hay sao ?

Quả nhiên, người đàn ông với ánh mắt buồn đó sắc mặt càng khó coi, "Cô ta đã nhìn thấy mọi người rồi sao ? "

"Không có. ", Hai người đồng thời lắc đầu.

"Vài ngày nay phải thật tĩnh, chúng ta còn nhiều thời gian, không cần nóng nảy. ". Người đàn ông đó trầm giọng nói.

Khi Phó An Nhiên nghe người bên dưới truyền tin, trong lòng một trận cười lạnh.

Quả nhiên, đám người này không chịu yên.

Tưởng là muốn cùng cô đua giong ? Có thể, chỉ muốn là lúc đó có thể mà đua giong không ảnh hưởng đến tính mạng là tốt nhất.

Ở một bên khác.

Tần trạch.

Trong phòng tối, cửa sổ sát đất đặt bên cạnh bàn học, một người mệt mỏi tựa trên ghế.

Khi hắn thấy được tin, Phó An Nhiên không chết, Phó An Nhiên còn thảng được tên kì thủ của Đại Hàn, ánh mắt nhìn ảnh chụp trên ti vi, gương mặt lạnh lùng, lại làm cho trái tim hắn nhảy lên.

Cái loại rung động này, đã bao lâu chưa xuất hiện.

Không phải nói, linh hồn đã đi thành công rồi sao? Không phải nói, gia của hắn đã trở lại rồi sao? Như vậy, Phó An Nhiên vì sao còn chưa chết! Vì sao cô còn làm cho trái tim hắn nhảy nhanh như vậy? Chỉ là ảnh chụp, chỉ là ảnh chụp mà thôi!

Có chút hoảng hốt, lấy di động ra gọi, nhưng lại không có người nghe.

Đáy lòng Diêm Tử Diệp xẹt qua một tia bất an, tựa như, có cái gì đó mà hắn không biết, đang diễn ra.

Hắn, hắn...

“Luru Minh hiện tại đang ở đâu!” Gọi điện thoại cho người “Bảo vệ” Luru Minh.

Người bên kia không ngờ lại nhận điện thoại của Diêm Tử Diệp sớm như vậy, đã sớm bị dọa choáng, lại nghe Diêm Tử Diệp hỏi đến Luru Minh, bọn họ bị dọa không ít.

“Luru Minh đang ở đâu?” Tiếng nói không chút kiêng nể, tức giận lên tiếng.

“Tôi không biết! Chúng tôi không biết! Lúc đó chúng tôi bị người ta đánh hôn mê, đợi đến khi đến nhà của Luru Minh, thì phát hiện hắn không có ở đó, chỉ thấy, chỉ thấy, nhà của hắn rất lộn xộn, có dấu vết đánh nhau, còn có không ít máu cùng ngón tay, chúng tôi nghĩ... nghĩ...”, Luru Minh đã bị giết chết.”

Diêm Tử Diệp bỗng dưng đứng dậy, nhắc chân ra khỏi phòng.

Tần Lam vừa ngủ không bao lâu, thì bị, một trận sức đột ngột đem cô kéo dậy, nhất thời bị tím, sau một hồi choáng váng, không chút lưu tình ném cô xuống đất.

Cô ngẩng đầu lên, lúc đó ánh mắt Diêm Tử Diệp đầy tơ máu đỏ nhìn cô, nói:

“Cô, thật sự là ai!”

--- ----- ----- Hậu trường (cái này trong phần convert. Nếu các pn không thích thì sau này nếu có ta sẽ bỏ quả...^^~)--- -----

Một ngày nào đó, An Nhiên cùng Phó thiếu tướng đang hôn nhau đến khó thở, ngay khi Phó thiếu tướng đang bị hoà dục khắp người thì Phó Quân Hoàng mới buông người trong lòng ra, quay mặt sang một bên, thờ dốc.

“Lão soái ca, hiện tại em chỉ mới 15 tuổi, anh muốn đợi đến khi nào?” An Nhiên dựa vào lòng anh, cười cười nói.

Phó Quân Hoàng nhú mày, nhìn An Nhiên đang cười như một tiểu hồ ly, há miệng, cắn vào môi cô. Nói

“Không đợi được, hửm?”

An Nhiên nhú mày

“Muốn làm liền làm!” Phó thiếu tướng khí phách nói

“A! Làm được?” An Nhiên cười.

Phó thiếu tướng nhú mày, nhìn nha đầu đang nằm trong lòng, mày càng nhú chặt, cuối cùng mới thờ ra, “Không thành vấn đề, anh có thể”

CMN, cái gì mà có thể! Lời nói phải rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mày muốn chết tao liền tiếp, vô xá có nội gián

Dưới ánh đèn, Diêm Tử Diệp giống như tu la, một thân hắn đầy sát khí đứng ở bên giường, nhú mày nhìn Tần Lam.

Tần Lam cũng không đứng dậy, cô liền quỳ rạp trên mặt đất, thanh lãnh nhìn con giận của Diêm Tử Diệp, mà ánh mắt của cô sâu xuống, có một chút nghi ngờ.

Ánh mắt của Diêm Từ Diệp đều là hình ảnh của Tần Lam, hắn đi đến chỗ của Tần Lam, ngồi xổm xuống, “Nói với tôi, cô là ai? Hừm?”

Ánh mắt của hắn đầy khát vọng, tràn đầy sợ hãi, tay của Tần Lam muốn sờ lên gương mặt hắn, mới vừa đưa lên một nửa thì tay đã bị Diêm Từ Diệp túm lấy.

Mây nhú lại, Tần Lam nhìn tay của bản thân đang nằm gọn trong tay hắn, nhìn thoáng qua ánh mắt nghi ngờ của Diêm Từ Diệp.

Hắn nắm tay của cô đau qua.

“Cô có phải là gia của tôi hay không?” Diêm Từ Diệp không biết vì sao lại hỏi như vậy, hắn hi vọng nghe được đáp án, muốn nghe được câu trả lời, hắn muốn nghe cô nói là “phải”.

Nhưng, cô nhìn hắn, thật lâu, cô vẫn nói một câu không thay đổi, “Diêm Từ Diệp, cứ.”. Nhưng có khác biệt là, lúc này đây là mắng, không có như lúc đầu lạnh lùng và chán ghét.

Tâm của Diêm Từ Diệp bỗng chốc rơi vào đáy cốc.

Đột nhiên buông tay Tần Lam, hắn ngồi trên thảm, nhìn Tần Lam.

Khuôn mặt giống, ánh mắt cũng giống, thậm chí âm thanh cũng giống... Nhưng vì sao, cô không phải là gia của hắn?

Thân mình của Tần Lam giật giật, cô đứng dậy đi đến bên người của Diêm Từ Diệp, ánh mắt lạnh băng xẹt qua một tia lo lắng, muốn đi qua an ủi hắn, nhưng khi chạm đến ánh mắt của hắn, cô không tự chủ được lui về sau một bước.

“Gia, gia, gia...” Diêm Từ Diệp nhìn Tần Lam, nhìn nhìn, hắn bỗng nhiên đứng dậy, chạy thẳng ra khỏi phòng.

Phó An Nhiên không chết, như vậy, như vậy là gia vẫn còn trong cơ thể của cô (An Nhiên)? Gia, của hắn không chết.

Tần Lam ngồi sững sờ trên mặt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Diêm Từ Diệp chạy tới gara, đèn xe chiếu sáng, chiếc xe thể thao nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong lòng, xẹt qua một cảm giác quái dị truyền đến.

Hắn đi rồi.

Trong đầu đột nhiên hiện ra ba chữ, mà thân thể của Tần Lam sau khi Diêm Từ Diệp rời đi, không có chút động nào.

Cô chờ, chờ Diêm Từ Diệp của cô trở về, chờ hắn trở về.

Trong phòng truyền đến từng trận âm thanh ái muội, một người đàn ông đang thờ dốc, trong đó, còn có âm thanh kiều mị của một người phụ nữ, nhưng khi, âm thanh của người đàn ông càng ngày càng lên cao, thì có một âm thanh gõ cửa vang lên.

Vào lúc khẩn của hai người, thì làm gì có thời gian mở cửa? Khi hai người đang tới cực hạn thì nghe một tiếng phịch, cánh cửa trong nháy mắt bị vỡ ra.

Hai người vốn còn đang kích tình bên trong, trong nháy mắt ngồi dậy, người đàn ông đó bị người phụ nữ không chút lưu tình đá xuống đất, đem chân bên giường quăn lại, vươn tới gối đằng sau đầu rút ra một khẩu súng, biểu cảm hết sức thận trọng.

Phòng ngủ bị người khác đẩy ra, người phụ nữ đó chợt lắc mình, tay nắm chặt vào khẩu súng chĩa vào người đang bước vào!

Nhưng khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa, biểu cảm của người phụ nữ đó hơi giật, nhưng, hòng súng vẫn nhắm vào mi tâm của người đó.

“Đường chủ, môn chủ muốn gặp ngài.”. Biểu cảm của người nọ không chút thay đổi, giống như không nhìn thấy người đàn ông phía sau của người phụ nữ đó, nói xong, xoay người muốn rời đi.

Người phụ nữ này chính là Kiều Từ Du, môn chủ muốn tìm cô?

Kiều Từ Du không dám lưu lại một giây nào, trực tiếp dùng drap giường lau lau người, tùy tiện mặc một bộ đồ, sau đó chuẩn bị thêm một chút rồi bước ra ngoài.

Nhưng mà, khi cô đến phòng khách, cả người đều sững sờ.

“Anh Diêm... Môn Chủ!” Nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa, Kiều Từ Du liền ngây ngẩn cả người, đáy lòng xẹt qua một tia mừng thầm, sau đó là ngẩn ra.

Diêm Từ Diệp một mình ngồi trên sofa, tầm mắt của anh dừng trên người của Kiều Từ Du, nhìn tay đang cầm súng lục màu trắng, ánh mắt trầm, làm cho người ta không biết hắn nghĩ gì.

“Tử Du, vừa rồi là người nào, tôi nói...” Người đàn ông trên người chỉ có cái khăn quấn quanh hông từ trong phòng ngủ bước ra, nhìn mặt tên này, có vài phần giống Diêm Tử Diệp.

Tiếng nói bỗng ngưng bị ngưng lại, khi hắn nhìn Diêm Tử Diệp ngồi trong phòng khách, ánh mắt nhất thời trùng lớn.

Người đàn ông này hắn biết, Môn chủ của Tần môn, Diêm Tử Diệp.

Con người của Diêm Tử Diệp ngày càng sâu, Kiều Tử Du bước lên một bước, nhưng lại bị người đang đứng cạnh Diêm Tử Diệp cản lại.

“Môn chủ, ngài nghe tôi giải thích, tôi...” Vừa nhìn thấy ánh mắt băng hàn của Diêm Tử Diệp, cô cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Có giải thích hay không đều giống nhau, ở trong lòng môn chủ, đều không có cô, vĩnh viễn hắn chỉ nghĩ tới Tần Lam, Tần Lam, Tần Lam!

“Này, thân ái, ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông không hiểu rõ chân tướng nhìn Kiều Tử Du, ánh mắt của Kiều Tử Du trở nên lạnh xuống, cô nhìn người đàn ông đang cười quỷ dị, cuối cùng ----

Đùng một tiếng, tiếng súng vang lên, người đàn ông đó không thể tin được, hắn nhìn ngực của bản thân, có dòng máu tươi chảy ra.

“Vi... Cái gì?” Khi nói xong, người phịch một tiếng ngã xuống mặt đất, quỳ rạp xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Khi Kiều Tử Du rút súng ra, toàn bộ người đang đứng sau Diêm Tử Diệp trong nháy mắt toàn bộ đều bước tới, đem Diêm Tử Diệp bảo hộ sau lưng.

Kiều Tử Du nhìn súng trong tay, lại nhìn về mặt cứng nhắc của mọi người, trên mặt xẹt qua một tia bi thương, cuối cùng, ném súng xuống đất, Kiều Tử Du nhìn Diêm Tử Diệp, nhẹ giọng nói:

“Môn chủ, đã trễ như vậy mà ngài còn tới đây, có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Bộ dáng không giống như lúc giết người.

“Lư Minh”. Lạnh lùng phát ra hai tiếng, Diêm Tử Diệp nhìn Kiều Tử Du, hắn quan sát mọi biểu cảm của cô.

Người đang cúi, biểu cảm nhất thời đông cứng, nhưng vẫn bình thản trả lời: “Môn chủ, tôi không biết người này.”

“Khi nào thì...” Diêm Tử Diệp mặt mày xoa xoa mi tâm, “Khi nào thì, cô cũng bắt đầu nói dối tôi?”

Chỉ một câu nói, đã đem mọi phòng bị của Kiều Tử Du đánh tan.

“Không, môn chủ, tôi chưa từng nói dối ngài, nếu là có, cũng bởi vì tôi có nguyên nhân.” Cô làm sao có thể lừa Diêm Tử Diệp, hắn chính là người thân duy nhất của cô, là duy nhất!

“Lư Minh là ai?”. Lúc này, tiếng nói của Diêm Tử Diệp đầy uy hiếp, con người băng hàn ngưng trọng.

Kiều Tử Du đối với Diêm Tử Diệp rất quen thuộc, cô biết, chính lúc này phải nói thật.

Nhưng, cô cũng không rõ môn chủ đang nói gì.

"Tôi... tôi không biết, môn chủ, tôi không biết ngài đang nói gì!". Kiều Tử Du cũng không khỏi kinh hãi, "Môn chủ, ngài phải tin tôi, tôi có thể lừa gạt mọi người, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói dối ngài, tuyệt đối sẽ không." Gia đã chết, hiện tại cô không thể để mất Diêm Tử Diệp, bằng không cô sẽ trở thành người chỉ có hai bàn tay trắng.

Diêm Tử Diệp dùng ánh mắt nhìn kỹ Kiều Tử Du, hắn ta không tin tưởng cô!

"Không, không, môn chủ, ngài phải tin tưởng tôi, tôi... Tôi không biết ai là Lư Minh, tôi hiện tại phải tìm người đó, sau khi tìm được, tôi và hắn sẽ đối chất với nhau, tôi..."

"Người đó đã chết, đã chết rồi."

Chỉ một câu nói, mọi cử chỉ của Kiều Tử Du đều bất động.

Bịch một tiếng, Kiều Tử Du đột nhiên quỳ gối trên sàn, ánh mắt si mê, nhu hoà nhìn Diêm Tử Diệp, mà ở nơi sâu thẳm của đôi mắt, ẩn chứa sự tuyệt vọng.

"Môn chủ...". Cô không biết phải giải thích như thế nào, môn chủ không tin cô, cô chỉ biết, môn chủ có thể sẽ giết chết cô!

Mây của Diêm Tử Diệp ngày càng nhúu chặt, cặp mắt sau không thấy đáy, làm cho người ta không hiểu hắn nghĩ gì, cuối cùng, Diêm Tử Diệp bỗng nhiên đứng dậy, không nói thêm câu nào nữa, đứng dậy, dẫn người rời đi.

Chỉ còn lại Kiều Từ Du đang quỳ trên mặt đất, giật mình nhìn nơi Diêm Từ Diệp rời đi.

Kiều Từ Du không nói sai.

Ra khỏi nơi ở của Kiều Từ Du, mây càng nhúu chặt, vừa mới ngồi lên xe, có một âm thanh ồn ào vang lên.

Cửa sổ xe hạ xuống, Kiều Từ Du đứng ở bên ngoài, cô vội vàng nhìn Diêm Từ Diệp, "Diêm ca ca, chuyện này anh có thể tin em, trên thế giới này, anh chỉ có thể tin em."

Diêm Từ Diệp không nói gì, chỉ nhìn Kiều Từ Du với ánh mắt sâu thẳm.

Kiều Từ Du chờ, cho đến khi, xe khởi động, thẳng đến khi xe chạy ra ngoài, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm câu nào.

Hắn không tin cô.

Hắn quả thực không tin cô.

Kiều Từ Du mất hồn quay trở lại phòng trọ, quả nhiên, trong phòng ngủ, người đàn ông đó không thấy, chỉ để lại một tờ giấy, trên tờ giấy viết:

"Cô nói không sai, tuy rằng không phải là món ăn của tôi, bất quá thời gian qua rất tốt."

Nắm ngón tay nắm chặt, tờ giấy bị cô nắm chặt trong tay.

Bị lừa dối! Bọn họ đều bị lừa dối, lừa dối!

Đêm nay, bên Diêm Từ Diệp có chuyện phát sinh, toàn bộ chuyện xảy ra đều được đưa đến tai An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy bưu kiện, biểu cảm lạnh nhạt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Cô biết Lưu Minh là ai, chính là người của cô đã trễ một bước, người không thấy, hiển nhiên là lành ít dữ nhiều.

Chính Lưu Minh nói, hắn là người của Kiều Từ Du, Kiều Từ Du nói hắn không biết hắn, ở đây chính là có một người đang nói dối, bằng không sự thật ở đâu.

Kiều Từ Du đối với Tần Lam đã là nói dối, nhưng đối với Diêm Từ Diệp là không, cô ta có tình cảm với Diêm Từ Diệp, giống như Diêm Từ Diệp đối với Tần Lam, thậm chí, có chút điên cuồng hơn.

Nghĩ đến Diêm Từ Diệp, con người của An Nhiên chợt lạnh lùng.

Tần Vũ Triết không có tin tức của An Nhiên, còn nom nớp lo sợ cô có chút chuyện, trong đó nhiều nhất là, người đó đến cùng có phải là Tần Lam hay không.

An Nhiên không khỏi trừng mắt.

Sau đó, An Nhiên nói ra không ít chuyện hồi nhỏ của Tần Vũ Triết, hắn mới đầu hàng cô, thậm chí còn trấn an nói: "Gia, tuy rằng ngài hiện tại thoát nhìn là lạ, nhưng là tên Diêm đồ điên đó vẫn điên cuồng bên cạnh ngài."

Tần Vũ Triết hiện đang cùng Tần Môn quyết liệt, nhóm người trưởng lão của Tần môn hiện tại đang chọn lựa nên theo ai, toàn bộ người Tần môn đang sôi nổi.

An Nhiên không muốn quan tâm tư của bọn họ, nhóm người đó đối với cô mà nói có cũng được không có cũng được, nhưng Diêm Từ Diệp không biết đến lúc đó phải xử lý như thế nào. Sự tồn tại của hắn là sự uy hiếp rất lớn đối với cô.

Uy hiếp lớn, phải xử lý sớm, không thể giống như kiếp trước mà nhân từ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cường Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69-2: Mày muốn chết tao liền tiếp, vô xá có nội gián (2)

Hôm nay, các diễn đàn của Ngân Dực đều sôi sục, có một tiêu đề "Tôi muốn khiêu chiến võ thuật của các người, cho các người biết võ thuật như thế nào là chân chính" tiêu đề làm cho mọi người trở nên sôi nổi.

Tiêu đề này chính là một người của Đại Hàn đề cập, người nọ không thể tìm từ hay, Hoa Hạ cùng Đại Hàn lại tiến hành tranh đấu, hấn lại đi khiêu chiến võ thuật của Ngân Dực, hơn nữa còn tỏ vẻ, hấn muốn khiêu chiến Phó An Nhiên.

Tiêu đề này được truyền ra, chỉ trọn vẹn 2 giờ, đã có mấy ngàn bình luận trả lời.

Không ít bình luận thống nhất nói: SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhiều lời bình luận nhất quán như vậy, không có một ai bình luận thêm.

Bọn người này thật là cực phẩm, không biết xấu hổ mà trên diễn đàn công khai khiêu chiến một nữ sinh.

Phó An Nhiên? Tuy rằng nghệ thuật đánh cờ của cô rất lợi hại, nhưng đâu nghe tới cô là cao thủ võ thuật? Tên đó có mặt mà như mù hay sao?

Lãnh đạo của Ngân Dực nhìn thấy lời khiêu chiến này, đều nóng lên.

Trên tầng cao nhất, một đám lãnh đạo ngồi họp, thân phận của Phó An Nhiên hiện tại mà không biết thì xem như đã chết, một đám người bận đến không kịp thở, cuối cùng hiệu trưởng chỉ còn cách gọi điện thoại cho quản gia của Phó lão gia, hỏi xem nên xử lý thế nào.

Lão quản gia không cho ý kiến chính xác, nhưng bọn họ nhớ được, lão quản gia đã nói, để bọn họ tự nháo, đến lúc đó đều phé, sau đó sẽ tự yên.

Nghe được lời của lão quản gia, bọn họ đều yên tâm.

Hiên nhiên, cái tên này không phải là đối thủ của Phó tiểu thư. Một khi đã như vậy thì bọn họ không cần lo lắng.

“Nữ thần, cô nhìn cái tiêu đề này, làm cho người ta tức chết.”

An Nhiên vừa mới bước vào Thất ban, có người chạy đến chỗ An Nhiên, đem điện thoại có tin tức đang cầm đưa cho An Nhiên nhìn.

Khi An Nhiên không chút khách khí đối với bọn Đại Hàn, hơn nữa như nữ thần dường như lạnh lùng đối với lời của người khiêu chiến kia (tên Đại Hàn), hình tượng của An Nhiên trong lòng bọn họ đã cao thêm không ít, thậm chí, từ nữ thần đã xưng hô càng thuận miệng.

Người ở Thất ban rất có sự ăn ý, không phân biệt là nam hay nữ đều thống nhất gọi An Nhiên là nữ thần.

An Nhiên nhìn nội dung của tiêu đề, ai có thể nói cho cô biết từ khi nào Thái cực quyền lại trở thành môn võ của Đại Hàn?

“Woa, mọi bình luận ở phía dưới đều giống nhau?” Tô Nặc dựa vào trên người An Nhiên, xem bình luận mà tò mò hỏi.

Cố Hữu không nói chuyện, cậu đã chuẩn bị thật tốt để xử lý đám người kia.

An Nhiên nhìn một loạt bình luận giống nhau, khoé mắt cô hơi giật vài cái.

“Nữ thần, cô sẽ tiếp nhận sao?” Nam sinh kích động nhìn An Nhiên, trong cảm nhận của thất ban, mọi chuyện sẽ được An Nhiên giải quyết thuận lợi.

Mọi tầm mắt đều nhìn An Nhiên, lỗ tai toàn bộ dựng lên, bọn họ đang chờ An Nhiên trả lời.

An Nhiên nhìn tài khoản của người nam sinh kia, sau đó tự bình luận một dòng, dưới ánh mắt của mọi người cô lạnh lùng đi về chỗ ngồi.

Người nam sinh đó hơi nghi ngờ, nhìn thấy tin nhắn trả lời, người học sinh nam đó nhất thời hỗn loạn.

-----SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhưng cái đáng nói là, ở đó còn thêm một câu: Phó An Nhiên, hãy nhớ.

Ni mã*! Đáng khinh!

• Ni mã: một câu chửi tục của TQ, mình không biết edit ntn nên để nguyên văn.

Mọi người đang chờ tên nam sinh hồi hồn, người nam sinh đen mặt đem điện thoại đưa cho người ở gần hấn nhất, không nói gì chỉ ghen hống.

Nhưng khi nhìn kia (tên nam sinh) đã hồi hồn, nhất thời mọi người trở nên hỗn loạn, Phó An Nhiên này có phải khí phách quá mức.

Nhưng mà, mẹ nó! Mọi chuyện của nữ thần làm chính là không giống với người thường, bọn họ vốn cho là sẽ nhìn thấy một trận tức giận, lại không nghĩ tới, chuyện vậy mà Phó An Nhiên lại trả lời bình luận?

Sau khi An Nhiên bình luận được vài phút, trong nháy mắt, toàn bộ người ở diễn đàn run sợ, Phó An Nhiên này không phải quá mức khí phách? Trực tiếp mắng tên đó?

Nhưng càng đùa giỡn, không biết là ai, dưới danh nghĩa của lời nói An Nhiên, tính cả tin của An Nhiên bình luận, lập tức, dưới cái bình luận của An Nhiên mọi người đều thống nhất.

Cho nên, người luôn luôn nhìn bình luận, nhìn thấy bình luận đồng loạt của Ngân Dục, bọn họ (người của Đại Hàn) liền tức đến học máu.

“Đám người Hoa Hạ này khinh người quá đáng!” Lí Cùng Huân đập tay vào bàn một cái, đứng dậy nhìn bình luận trên màn hình.

“Một đám người yếu thế.” Kim Mẫn Tích cười nhạt, “Bọn họ không dám ứng chiến.”

“Là Phó An Nhiên trả lời. " Hàn Dạ Anh đột nhiên nói.

Nhưng khi, bọn họ nhìn thấy bình luận đó, bọn họ muốn bình luận lại thì nhìn thấy đồng loạt bình luận, mặt bọn họ nhất thời tái lại.

" Đùa giỡn chúng ta ! " Bọn người Đại Hàn nhất thời nổi giận.

Mà khi đám người ngày nổi giận hậu quả sẽ là gì ? Một đám người dần dần đi đến phòng học của An Nhiên, để tìm người.

Khi đám người kia tới Thất ban, mọi người đều hùng hực khí thế, tuy bọn họ muốn xem bắt quái, nhưng học sinh Ngân Dục đoàn kết nhất, vẫn là mọi người đoàn kết đứng lên, đồng loạt đối ngoại.

" Tôi muốn gặp Phó An Nhiên. " Lí Cùng Huân nói bập bẹ nói tiếng Hoa, hân hướng về người gần hân nhất mà nói.

Tên nam sinh đó chính là người đưa điện thoại cho An Nhiên, hân liếc Lí Cùng Huân một cái, sau đó cười cười, “Mọi người đến đây xem, đây là người có nghệ thuật đánh cờ rất lợi hại Lí Cùng Huân.”

“Lí Cùng Huân? Là cái người mà thua nữ thần của chúng ta ? " Có người hiếu kì nói.

" Ai da, thần tượng, ký tên, người mà nghệ thuật đánh cờ tốt như vậy, tôi chưa từng thấy qua. " Một người nữ sinh cầm một cuộn giấy, bên ngoài cười nhưng bên trong khi không đang nhìn Lí Cùng Huân.

Đám người này tự tiện tìm đến ban của bọn họ, đây không phải là tìm chết hay sao ? Không ép chết bọn họ, cũng làm cho bọn họ không có mặt mũi đi về.

Người không coi ai ra gì Lí Cùng Huân, khi nghe nói câu kế tiếp thì mặt đều đen.

Kim Mẫn Tích đứng dậy : " Thế nào, các người không dám nghênh chiến ? "

" Ai đa, nhìn cái người này xem. " Người nữ sinh tay đang cầm cuộn giấy khoanh hai tay trước ngực chắc chắc hai tiếng, " Nhìn thấy nữ thần của chúng tôi có thân thể gầy gò... Chắc chắn, thật là chưa thấy qua người không biết xấu hổ đến vậy. "

" Thiên Thiên, cậu nói vậy là không đúng. Đó là văn hoá truyền thống, cậu không biết sao ? Bê cong sự thật, cường chế cướp người, còn tên người gõ này đến tìm nữ thần của chúng ta mà luận võ, cậu còn bắt bình gì ? Không thể trách người ta biết không ? "

Mọi người đều bắt đầu diễn cùng.

An Nhiên không di chuyển, vẫn ngồi trên ghế, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn người đứng ở cửa.

Nhóm người này (nhóm người Ngân Dục) ở mọi nơi mọi lúc đều rất dễ thương.

Kim Mẫn Tích đẩy người ở bên cách ra, sắc mặt giận dữ nhìn mọi người : " Tôi tìm Phó An Nhiên ! "

" Muốn làm gì ? " Người bị đẩy sắp ngã được người khác đỡ dậy, sắc mặt giận dữ nhìn Kim Mẫn Tích.

Hàn Dạ Anh trong lòng thâm kêu, Kim Mẫn Tích này có tính khí thô bạo, nếu động thủ trong này, như vậy...

" Kim Mẫn Tích, chúng ta... " Hàn Dạ Anh nói chậm, Kim Mẫn Tích đã đi vào bên trong, hân dựa vào thân người cao lớn của bản thân, mà bước vào trong lớp.

Nhiều học sinh bị hân đẩy ngã.

Kim Mẫn Tích đẩy người, phát ra nhiều tiếng thô bạo ; nhưng bọn họ không ra tay.

Bọn họ nếu chỉ phòng thủ, nếu bọn họ (người Ngân Dục) cùng tiến lên, thì bọn này (đám người Đại Hàn) không phải là đối thủ, nhưng đám người Đại Hàn này nếu đánh nhau với học sinh Ngân Dục, sẽ gây thương tổn hai bên.

Trên đường, không còn học sinh té ngã nữa, mọi người dùng máy ảnh chụp lại hình ảnh những học sinh đang nằm xuống đất, sau đó, nằm trên mặt đất giả chết tất cả.

Hàn Dạ Anh được coi là tương đối bình tĩnh, cô rõ ràng nhìn thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà xông vào, nhưng hấn không dùng sức, làm sao mà đám người Hoa Hạ lại té trên mặt đất mà không đứng dậy !

Khi nhìn thấy bọn họ nằm trên mặt đất mà rên rĩ không thôi, lòng của cô nhất thời dao động.

Người Hoa Hạ thật ngoan độc !

Nhưng bọn họ nhìn cô với ánh mắt như vậy là sao ? Như thể là đang quang minh chính đại mà bị đám người bên cô ức hiếp.

Khi Kim Mẫn Tích đi tới chỗ của An Nhiên, hấn cao ngạo nhìn Phó An Nhiên, lạnh lùng nói :

" Tôi muốn khiêu chiến cô "

An Nhiên không nhìn.

Tô Nặc nhìn chằm chằm Kim Mẫn Tích, bĩu môi, người này có chút yếu, còn không bằng bảo vệ bên người của chú nhỏ.

Cố Hữu thấy An Nhiên không có phản ứng nào, chỉ thấy cô nhìn cuốn sách tài chính và kinh tế, tư thế của An Nhiên, cậu không thể hiểu An Nhiên, huống chi cái người kia quá đáng.

" Phó An Nhiên, mày (mình ko biết edit ntn nên xưng thế này) không biết, tao... "

Bịch ----- !

Cái người đang nói chuyện đột nhiên quỳ xuống đất !

Kim Mẫn Tích cao 190cm, ầm một cái quỳ xuống đất, như một tiếng nổ, mọi ánh mắt đều nhìn lên người An Nhiên.

Mọi người không thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà quỳ xuống, nhưng khi hấn quỳ xuống, mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Người giả chết, lấy di động ra cái gì nên chụp đều chụp lại hết, rồi sao đó tiếp tục giả chết.

Kim Mẫn Tích quỳ gối trước bàn của An Nhiên, sắc mặt vặn vẹo.

Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, cô vừa nhìn thấy Tiểu Nhiên ra tay, tuy rằng rất nhanh, nhưng cô ở gần nhất nha, mọi hành động đều nhìn thấy hết.

" Ôi bạn, bạn đang làm gì vậy ? Còn chưa đến năm mới mà ". An Nhiên làm như kinh ngạc, ánh mắt cũng lạnh xuống vài phần.

" Tiểu Nhiên cậu thật hay, cho dù là mừng năm mới cũng không thể cho hấn hồng bao, hấn không phải còn con nít. "

Một câu nói của Tô Nặc, làm cả phòng đang yên lặng nhất thời phá lên một trận cười.

Khoé môi của Cố Hữu cũng run rẩy mấy cái.

An Nhiên cười nói, " Đúng vậy, hấn ta cũng không còn là con nít. "

Sắc mặt Kim Mẫn Tích vặn vẹo, Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh nhanh chóng tiến lên, đỡ Kim Mẫn Tích đứng dậy, nhưng cả người Kim Mẫn Tích như đứng không vững, trán của hấn đổ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút thống khổ.

" Phó An Nhiên, mày đây là vũ nhục ! " Lí Cùng Huân phẫn nộ nói.

" Vũ nhục ? " An Nhiên mới đem quyển sách từ trên tay bỏ xuống, cô từ từ đứng dậy, cô cao 162cm trong khi đó Lí Cùng Huân ở trước mặt cao 185cm, có vẻ cô nhỏ, nhưng khí thế trên người cũng làm cho mọi người chú ý vài lần.

" Các người biết gì tên là vũ nhục sao ? " Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, Hàn Dạ Anh muốn đem Kim Mẫn Tích rời khỏi nơi này, nhưng khi cô còn chưa mở miệng nói chuyện thì Kim Mẫn Tích đã mở miệng:

" Phó An Nhiên, mày không dám cùng tao khiêu chiến ! Lũ Hoa Hạ các người là một đám nhu nhược ! Các người... "

Phịch----

Một quyển sách không chút khách khí dấn trên mặt của Kim Mẫn Tích, chỉ thấy Cố Hữu không biết khi nào đã đến bên cạnh của An Nhiên, trên gương

mặt sạch sẽ kia lộ ra vẻ mặt chán ghét.

" Vũ nhục người dân Hoa Hạ, mày dám. " Tiếng nói thanh nhã vang lên nồng đậm hàn ý.

Chẳng ai ngờ tới, vị thiếu niên thoạt nhìn ôn nhu, vậy mà có sức mạnh như thế, ánh mắt băng hàn như muốn đem người khác đóng băng.

Cố Hữu, đời thứ ba của Cố gia, quả nhiên, không phải dễ chọc.

" Tôi muốn tố cáo các người ! " Ánh mắt của Hàn Dạ Anh giận đến đỏ, Đại hàn dân quốc, gia tộc của cô tồn tại đã rất lâu, chỉ cần mấy người này cung kính gọi cô là Hàn tiểu thư, nhưng khi cô đến Hoa Hạ, chỉ có vài ngày, mà nơi này không chào đón cô, bị người khác khinh thường, thậm chí là chán ghét.

Cô cũng không rõ, vì sao bọn người Hoa Hạ ăn trộm này, thế nào vô liêm sỉ như vậy ?

Nhưng hiện tại, bọn tự công khai mà ra tay

" Tốt, chúng ta cùng đi. " Một giọng nữ vang lên, người đó là tân lớp trưởng của Thất ban, tên là Hứa Anh Thiển, người này chính là bao che khuyết điểm, trong ban mọi người gọi cô là Thiển Thiển.

Hứa Anh Thiển vừa nói xong, mọi người đang xem kịch vui bỗng nhiên toàn bộ nằm trên mặt đất, bắt đầu rên rỉ.

Chúng ta làm như thế này, để mọi người cùng xem, xem sẽ tin ai !

Ở trên địa bàn của bọn họ mà muốn ra oai ? Không biết người của Hoa Hạ đều có cao thủ ẩn danh ? Chính là muốn chết !

" Đã muốn khiêu chiến, tôi liền tiếp. " An Nhiên đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của cô làm cho cả người Kim Mẫn Tích phát run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69-3: Mày muốn chết tao liền tiếp, vô xá có nội gián (3)

Mọi người ở đây cũng đang suy nghĩ tại sao mà An Nhiên đáp ứng khiêu chiến, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên ra tay, đoạt Kim Mẫn Tích từ trong tay của Lí Cùng Huân, tốc độ nhanh đến nỗi hần không nhìn thấy được gì, người còn đang đau đớn – Kim Mẫn Tích nhất thời không hiểu chuyện gì, cả người đứng thẳng lên.

An Nhiên vừa rồi không làm gì cả, nhưng Kim Mẫn Tích người hần lại đau khắp, các huyết của hần đau không tả nổi, cô chính là muốn xem, Kim Mẫn Tích có bao nhiêu lợi hại.

Động tác của An Nhiên thuần thực, nhanh gọn, lưu loát, sạch sẽ, những động tác ấy làm cho người ta thấy đẹp.

Chỉ cần là một người có nội công, sẽ thấy được tất cả.

Cái này chính là một người chuyên nghiệp !

Tô Nặc nằm chán ngời trên bàn học, cô thường xuyên thấy Tiểu Nhiên đánh đám bảo vệ, mỗi ngày đều thấy bọn họ (đám vệ sĩ) mặt mũi bầm dập, nếu cô nhớ không nhầm thì lúc đó Tiểu Nhiên chỉ mới 11 tuổi.

Học sinh của Thất ban nhất thời sôi nổi, nữ thần của bọn họ, không phải danh bất hư truyền.

" Bạn Kim Mẫn Tích, bạn nói, chúng ta ai là tốc chiến tốc thắng, tính ra là được bao nhiêu thời gian rồi ? " An Nhiên vỗ vỗ tay, khinh thường cô là không có võ, đối với đám người này, nên đánh cho chúng biết ! Khi bọn họ đang ở nơi cao nhất phải trong nháy mắt làm họ rơi xuống địa ngục.

Trong lòng Kim Mẫn Tích bắt đầu lo lắng.

Cao thủ trong lúc quyết đấu, chỉ cần nhìn đối phương, liền biết đối phương có bao nhiêu thực lực.

Vừa rồi hần chưa hiểu tình huống như thế nào, thì đã trúng một chiêu của Phó An Nhiên, võ thuật của cô là một tầng cao, tất nhiên sẽ không kém hần, hần cảm nhận được sự bồn chồn của bản thân.

" Bây giờ liền đánh, không ấy sẽ có người chạy không thấy bóng dáng. " Lí Cùng Huân hừ lạnh.

Đối với võ thuật của Kim Mẫn Tích, hần mười phần tin tưởng, Phó An Nhiên có thể thắng hần (Lí Cùng Huân), nhưng không có nghĩ là cái nào cũng có

thể thắng.

Sắc mặt Kim Mẫn Tích khó coi, nhưng cũng không cùng Li Cùng Huân đòi co, hắn không thể nói hết được, chỉ có thể kiên trì.

Mặc dù là thế, nhưng trong lòng hắn không khỏi suy nghĩ, Phó An Nhiên chỉ có điểm huyết trong truyền thuyết, nói về sức lực thì sẽ không bằng hắn.

Mọi người đang giả chết đều đứng dậy, đem bàn ghế trong phòng học dẹp sang một bên, chưa ra một khoảng trống, trong lúc này Phó An Nhiên cùng Kim Mẫn Tích đang ở trung tâm.

Biểu cảm của An Nhiên vẫn như trước không nặn không nhạt, con ngươi một mảnh đậm mạc, cô hướng về phía đối thủ mà đứng thẳng, trên người phát ra khí thế cùng nghiêm nghị cảnh giác, nhất thời Kim Mẫn Tích hô hấp khó khăn, đây chính là cao thủ.

Đáy lòng dần hiện lên tia bất an, mặc dù khi hắn giao đấu cùng cha hắn cũng không có cảm giác như vậy.

Trong lòng tràn đầy run sợ, nếu lúc này hắn thua thì làm sao có thể quay về gặp cha hắn.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, người này (Kim Mẫn Tích), tâm đã rối loạn.

" Xin mời. " An Nhiên một tay để sau lưng, một tay làm ra tư thế mời, cả người cô làm cho người ta cảm thấy chính là một cao thủ võ lâm.

Mọi người ngừng thở, nhìn trận đấu.

Mặc kệ kết quả như thế nào, trong lòng bọn họ nữ thần đã vượt xa bất cứ kẻ nào, đừng khí cùng trí tuệ của cô, còn cái khí chất lạnh nhạt, đã triệt để chinh phục mọi người ở Thất ban.

Hết sức căng thẳng !

Kim Mẫn Tích đã nhịn hết nổi, hắn vọt tới chỗ An Nhiên, tung quyền đánh vào An Nhiên, cú đấm dừng trên người An Nhiên !

Một số nữ sinh đã sợ hãi nhắm hai mắt lại, còn các nam sinh ánh mắt mở to không hề chớp mắt là nhìn chằm chằm.

Không ai nghĩ tới, An Nhiên có thể dễ dàng tránh né.

Cô nghiêng người, lấy hai tay nắm chặt quả đấm của Kim Mẫn Tích, mọi người kinh hô ra tiếng, An Nhiên lưu loát nhấc chân, đá vào bánh chè của Kim Mẫn Tích, chỉ nghe rắc một tiếng, lập tức An Nhiên nắm cổ tay của hắn mà bóp mạnh, mọi người lại nghe tiếng xương vỡ, tiếp đó là tiếng kêu to thảm thiết của Kim Mẫn Tích.

Xương bánh chè của hắn đã bị phế !

Khi mọi người nghe tiếng vỡ của xương, sắc mặt có chút giật mình, bọn họ nhìn sắc mặt lạnh băng của An Nhiên, đột nhiên phát hiện ra, nữ thần của bọn họ chính là " Nữ thần ác ma ", có thể không chế sinh tử của một con người, " Nữ thần ác ma. "

Sắc mặt Li Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bọn họ nghe được âm thanh đó là gì, Kim Mẫn Tích nếu bị phế thật sự, như vậy, Kim gia sẽ không bỏ qua cho họ, người họ Kim nổi tiếng là bao che khuyết điểm nổi tiếng ở Đại Hàn.

Hiện tại. Nếu người họ Kim mà biết, Kim Mẫn Tích bị phế ở trước mặt bọn họ như vậy, như vậy...

" Mẹ nó, cô gái rất có khí thế ! "

" Nữ thần cô có thể làm hơn thế nữa không ? "

" Nữ thần, cô có thu đệ tử không ? Thu tôi đi ! "

Trong đó cũng có vài tiếng của một số giáo sư, nhưng nghe được nhiều nhất chính là :

" Đại Hàn rút đi. "

" Lúc này đã biết cái gì là võ thuật chân chính rồi chưa ? "

" Đi nhanh đi, nếu không đến lúc đó lại nói, bị người của chúng tôi đánh tàn phế. " Hứa Anh Thiên đứng trên bục giảng mở miệng nói.

Mọi người sùng sốt.

Không phải chính bọn họ đánh người ta tàn phế hay sao ?

Nhưng, bọn họ nhìn lẫn nhau, lại nhìn người té trên mặt đất không ngừng rên rỉ, nháy mắt, bọn họ đã hiểu hết.

" Đó chính là khi đi vào đột nhiên té ngã, lại nói chúng ta làm. "

" Nghe nói năm nay, đi cũng có thể bị té, té đến nỗi gãy chân, vậy cùng đám người này (Đại Hàn) là chung nhà rồi. "

" "

Hàn Dạ Anh cùng Lí Cùng Huân cả người đều run lên, bọn họ chưa thấy người không biết xấu hổ lại vừa vô sỉ đến vậy ! Bọn họ (người Ngân Dực) sao có thể vô sỉ đến vậy !

" Các người, các người... "

" Chúng tôi, chúng tôi luôn hoà ái dễ gần. " Tô Nặc đột nhiên nói, " Không giống các người, luôn đi so đo với mọi người, còn lấy của người khác mà nói là của chính mình, hừ. "

" Đưa tôi đi bệnh viện, đi bệnh viện. " Kim Mẫn Tích lớn tiếng kêu, hắn không thể phé, hắn là thiên tài võ thuật của Đại Hàn, hắn không nghĩ tới hắn sẽ trở thành một người tàn tật.

Nghe được tiếng kêu của Kim Mẫn Tích, Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mới nhất thời cả kinh, vội vàng đưa Kim Mẫn Tích đi, trước khi đi, Lí Cùng Huân nhìn An Nhiên, lạnh giọng nói :

" Phó An Nhiên, chúng tôi sẽ nhớ kĩ mặt cô. "

" Đi thông thả, không tiễn. ". Cả người Tô Nặc dán vào An, hướng đến Lí Cùng Huân mà xua tay.

Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mang người đang kêu thảm thiết Kim Mẫn Tích rời đi, trước khi bọn họ rời đi, mọi người ở Thất ban không khách khí mà cười, còn nói sao không chụp ảnh lưu niệm

Xây ra chuyện như vậy là không nhiều lắm.

Nhưng lúc này, trên diễn đàn của Ngân Dực, mọi người đều xem một tin tức ----

Hiện trường trực tiếp của Nữ Thần chiến đấu với Đại Hàn.

Với tốc độ nhanh nhất, bài đăng được chia sẻ, đăng lại, thế nhưng mọi người nói nữ thần đang tìm cách van nài (, tất cả mọi người đang nói, nữ thần đi thông đồng cầu hồ sò - Nguyên văn là vậy có ai giúp ta edit đúng lại không vậy???)

Nhưng mà, có người luôn luôn chú ý đến mỗi cái bình luận, một người đàn ông mặc trang phục rằn ri, ánh mắt xẹt qua rét lạnh, anh cực kì không vừa ý, đem toàn bộ bài viết trên diễn đàn mà gỡ xuống.

Mọi người trên diễn đàn còn đang hân hoan xem thì đột nhiên nhìn thấy “Nội dung hiện không tồn tại”, suýt chút nữa đã làm mọi người tức chết.

Khi bọn họ muốn chửi, thì thấy một tiêu đề hiện lên, cái tiêu đề thật là thiên kì bách quái, toàn bộ đều hiện : “Của tôi!”

Mẹ nó! Cái gì mà của hắn.

Tên hacker này hăng là điên rồi.

Khi An Nhiên biết được chuyện này thì hơi giật mình, mọi người ở Thất ban ngạc nhiên nhìn An Nhiên người cười ra tiếng.

Lão soái ca, anh thật là kiêu ngạo.

Cố Hữu khi nhìn thấy dòng tin thì cũng chau mày, Phó ca này thật nhanh, tốc độ còn nhanh hơn bình thường.

Ở một bên khác.

Ở quán cà phê “ Thời gian lưu lại” hôm nay tạm dừng bán.

Lam Nhược Khê ngồi trên sofa, cả người cực kì lười nhác, ngồi bên cạnh là Lãnh Hạo, mà đối diện hai người họ mà ba tên đang quỳ với sắc mặt sợ hãi.

“Nói, vì sao muốn phản bội”. Lam Nhược Khê đã xuất viện được một thời gian, tuy sắc mặt không tốt lắm nhưng khí thế nữ vương vẫn là mười phần.

Ba người kia thật không ngờ, khi bọn họ chuẩn bị chạy trốn thì lại bị bắt.

“Không nói? Không sao, ở Vô Xá có cái gì hăng các người đều biết, chúng ta có thể đi tới đó.” Cầm cốc cà phê, Lam Nhược Khê lạnh nhạt nói.

Ba người kia hiển nhiên là đã bị đánh, trên mặt cùng trên người đều có vết thương, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo, thì chỉ biết bản thân không thể chạy thoát.

“Chúng tôi... Nếu chúng tôi mà nói, chúng tôi sẽ...”

“Tôi không muốn cùng các người nói điều kiện, ở Vô Xá, không cần điều kiện cũng có thể nói.” Tiếng Lãnh Hạo lạnh lùng vang lên, đánh gãy lời của bọn họ.

“Các người đừng quên, tư liệu của các người, chúng tôi có.” Lam Nhựt Khê quăng một quả bom (Không phải quăng bom nổ đâu nhe. ^^~), “Người đứng phía sau là ai?” Vô xá có nội gián, thật không tin.

Nhưng mà chỉ dựa vào ba người mà đem Vô Xá lật tung thì không có khả năng, sau lưng bọn họ nhất định có người.

“Chúng tôi nói, chúng tôi nói.” Trong đó có một người đàn ông có dáng người thấp đi ra, hẩn hoảng sợ nhìn Lam Nhựt Khê, “ Tôi ... tôi cầu xin các người thả người nhà của tôi, bọn họ không biết cái gì hết, tôi..”

“Nói lời vô nghĩa nữa, tao sẽ bắn chết mày.” Biểu cảm của Lãnh Hạo không tốt, ở Vô Xá có nội gián, thì làm sao hẩn có thể chịu được.

Sắc mặt hai người còn lại cũng trở nên trắng bệch.

Nếu bọn họ mà còn không khai, bị giành trước, vậy bọn họ chỉ còn một con đường chết? Nghĩ thế, hai người đồng loạt cướp lời.

Cuối cùng, Lam Nhựt Khê chỉ vào tên có vóc dáng thấp nói: “Mày nói.”

Khi tên có vóc dáng thấp nói ra cái tên, biểu của Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo nhất thời đông cứng.

Làm sao có thể, làm sao là hẩn!

Lúc này, An Nhiên nhận được điện thoại của Lam Nhựt Khê

“Nói”

“Quân chủ, vô xá có nội gián, đã tìm được.” Bên kia Lam Nhựt Khê nói, bên đây An Nhiên mày nhíu lại.

“Là ai?”

“Ngân Lang!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70-1: Mắt điện tử, phía sau màn độc thủ (1)

Lam Nhựt Khê tắt điện thoại, ánh mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Quân chủ nói gì?” Lãnh Hạo bước nhanh tới hỏi, khi nhìn thấy Lam Nhựt Khê có phản ứng lạ, mày càng nhíu chặt.

Lam Nhựt Khê lắc đầu, “ Cô ấy chỉ nói, tra. Sau đó liền cúp điện thoại.”

Tra.

Một chữ này có nhiều ý nghĩa.

Quân chủ tin Ngân Lang là nội gián, bởi vậy mới bảo hẩn đi điều tra nguyên nhân phản bội.

Mà còn cái khác, chính là quân chủ không tin Ngân Lang là nội gián ở vô xá, nhóm người đó phản bội.

Ngân Lang đi theo quân chủ khi Vô Xá còn chưa thành lập, lúc ấy, bọn họ không biết quân chủ, mà khi bọn họ gia nhập Vô Xá thì Ngân Lang được đưa đi bộ đội, sau đó thông qua các thử thách mới vào được U Linh, đi theo bảo vệ Phó Quân Hoàng.

Nghe nói, bên trong nhóm người thứ nhất quân chủ đưa thủ hạ mình vào bộ đội có tổng cộng tám người, toàn bộ đều được U Linh thông qua, nhưng chỉ trong mấy năm trong đám người đó chỉ còn lại Ngân Lang.

Nếu nói Ngân Lang là nội gián : chuyện này đối với quân chủ mà nói chính là một đả kích lớn?

Quân chủ đã bảo tra, như vậy, họ sẽ tra, tra cho rõ tường tận.

Bên này, sắc mặt của An Nhiên một mảnh đông lạnh.

Cô không tin Ngân Lang lại phản bội cô.

An Nhiên sẽ không bởi vì kiếp trước Diêm Từ Diệp phản bội mà lựa chọn không tin bất cứ kẻ nào, đời này, ánh mắt của cô có thêm phần độc ác, người luôn đi bên cô - Ngân Lang lại phản bội cô.

Cho nên, cô bảo Lam Nhục Khê đi thăm dò, tra rõ.

Đôi khi, tận mắt thấy chưa chắc đó là sự thật.

Nhóm người Đại Hàn lại chọc tức Hoa Hạ, mà Kim Mẫn Tích lại càng giận hơn, thậm chí so với Li Cùng Huân còn hơn vài phần, từ những bình luận có thể nhìn ra.

Học sinh ở Thất ban đều rất nhiệt tình đưa ra bị ảnh bị “Đánh” tập thể đưa lên mạng, hơn nữa còn “Than thở khóc lóc”, “Phản hận không ngớt” “Lên án” Kim Mẫn Tích chính là người đánh bọn họ, đồng thời còn nói, trong thất ban có một nữ sinh mỏng manh bị Kim Mẫn Tích dọa đến nay còn sợ, cuối cùng còn để tấm ảnh của Tô Nặc với khuôn mặt sầu não.

Mọi người trên mạng đều nhìn hết, trong nháy mắt toàn bộ đều căm phẫn.

Nhóm người Đại Hàn không biết văn hoá cùng lịch sử ở bản quốc còn chưa tính, lại đến Hoa Hạ thi đấu đua cợt! Muốn đấu cái gì đều có thể, tại sao phải tìm một nữ sinh mà luận võ, mẹ nó!

Mọi người trên mạng đồng loạt phản nộ, đám người Hàn không biết làm sao.

Mà chuyện nổi giận này đã nghiêm trọng đến nỗi khiến các tạp chí lớn chú ý, ngay hôm đó, các tạp chí lớn nhỏ đều bắt đầu đưa tin, nhưng kì quái ở chỗ là mọi thông tin đưa lên báo đều không nhắc đến tên Phó An Nhiên, thậm chí đến ảnh cũng không có.

Mọi người đối với chuyện này đều có nghi vấn, học sinh trung học, mọi người không biết đưa tin tốt như thế nào, cũng sẽ không để ý đến.

Nhưng bọn họ đâu biết rằng, mọi tạp chí đều muốn một mình đến phỏng vấn Phó An Nhiên? Phó An Nhiên hiện tại là trung tâm của internet! Được coi là tâm phúc của mọi người!

Vậy ai mà không muốn phỏng vấn? Ai không muốn lấy tin độc quyền.

Nhưng! Nhưng! Mọi chuyện đều có cái nguyên nhân của chính nó!

Cấp trên đã nói, không được quấy rầy Phó An Nhiên, bạn học Phó An Nhiên cần chú tâm học tập, bạn học Phó An Nhiên thích yên tĩnh... Cấp trên nói thật dài dòng, bình thường lão đại của bọn họ có như vậy đâu, nói nhiều như vậy? Nhưng họ lại có cái hiểu cái không?

Phó An Nhiên là người không chạm vào được.

Người phía sau của cô, càng không đụng được!

Vì thế, mặc kệ tâm của bọn họ bùng cháy muốn đi, nhưng không thể nào can đảm đi được.

Chuyện này xảy ra quá lớn, người của Hoa Hạ cảm thấy việc trao đổi học sinh của trường là thất bại, người của Đại Hàn không nên đến trao đổi, cho đến hiện tại, trên mạng đều đồng loạt hô, Đại hàn, rút khỏi Hoa Hạ.

Nhóm người Đại Hàn cũng biết được tin này, sự tình không biết ra sao, ngày càng dữ dội, cuối cùng không biết ai dẫn đầu, ở diễn đàn của Ngân Dục, vậy mà có mấy người mắng Học viện Ngân Dục, học sinh cùng người Hoa Hạ cũng bình luận, ở đó có mọi người vũ nhục về cách cư xử của Đại Hàn, để cho đám người đó biết mọi người (Hoa Hạ) đã hết sức phản nộ rồi.

Học sinh ở Ngân Dục không chút khách khí mắng, đưa ra bằng chứng chứng minh, để bọn người (Đại Hàn) không còn đường nói.

Ngôn ngữ của Đại Hàn lại bắt đầu cuồng ngôn, có một số người tốt bụng dịch lại, cuối cùng bình luận lời phiên dịch, “ Không cần thân” rồi đăng lên diễn đàn (Ôi đoạn này ta đọc không hiểu convert... Đọc mà không hiểu đừng trách ta a.. * Cúi đầu*).

Trong nháy mắt lời bình luận đó trở thành đề tài sôi nổi.

Chuyện người Đại Hàn rời khỏi Hoa Hạ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Mà lúc này, Nhà ngoại giao của Đại Hàn đang ở trong Đại sứ quán của Hoa Hạ tức đến giơ chân, ai mà ngu ngốc đến nỗi đi đến địa bàn của người ta mà phát ngôn như vậy? Bọn họ muốn xoá bình luận đi để hạn chế người xem lại.

Hacker? Đừng cho rằng bọn họ chưa nghĩ đến? Nhưng bức tường lửa của Ngân Dục cùng cục An Toàn Mĩ Quốc là tương tự nhau không thể công phá, chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Khi biết được nhóm học sinh cùng nhân viên người Đại Hàn rời đi, các học sinh của Ngân Dực hội tụ lại rất đông, chuẩn bị buổi đưa tiễn vui vẻ.

Học sinh của Ngân Dực là tuyệt đối vui mừng.

Học sinh của Đại Hàn cảm thấy là sự sỉ nhục. Từ nhỏ cho đến bây giờ, chưa từng gặp qua sự sỉ nhục lớn như vậy. Bọn họ vừa đến Ngân Dực chưa được một tuần, đã đi về.

Sau khi trở về bọn họ nên nói như thế nào? Chất xám hơn người bình thường nên đẩy nhanh tốc độ trao đổi? Sự việc này lớn như vậy, ai mà chẳng biết bọn họ bị buộc trở về.

“Thật cảm ơn các người lần này đã đến đây trao đổi, đồng thời, chúng tôi cũng hiểu hơn quý quốc về học thuật cùng với nghệ thuật đánh cờ, nhưng, võ thuật của chúng tôi có vẻ mạnh hơn.” Sở An Tu thân là Hội trưởng hội học sinh, cậu vươn tay đến cùng người sắc mặt đã không tốt – Lí Cùng Huân bắt tay.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ có thể mỉm cười đối mặt.

“A đúng rồi, phải nhớ cho kĩ, mặc kệ là võ thuật hay cờ vua, vĩnh viễn là của Hoa Hạ. Mặc kệ mà văn hoá của chúng tôi bị đoạt đi bao nhiêu, thì chúng đều của Hoa Hạ.” Gương mặt của Sở An Tu ôn hoà cười, làm cho mọi người không nắm được tia khuyết điểm nào.

Nhóm người Đại Hàn khi nghe Sở An Tu nói, biểu cảm đều thay đổi.

“Sở hội trưởng, cậu đây là có ý gì?” Lí Chính Tu lạnh mặt nhìn Sở An Tu nói.

Sở An Tu tiếp tục cười, cậu nhìn mọi người, tao nhã cất tiếng nói. "Cậu cảm thấy ý gì thì chính là ý đó. "Đừng cho rằng người ở Ngân Dực thì dễ khi dễ, họ vẫn cho rằng người Hoa Hạ dễ khi dễ à ? Hừ, Quân chủ đã ra tay, Sở An Tu cậu cần phải che giấu gì ?

Nhóm người Đại Hàn nhất thời đen mặt.

Kim Mẫn Tích bị nâng lên xe, hai chân của hắn đi gãy, đều bó thạch cao, không biết là có khôi phục như lúc đầu hay không.

Mọi người trong Thất ban đều giữ kín tiếng, mặc dù còn những thành viên trong lớp, bọn họ đều không nói Kim Mẫn Tích bị Phó An Nhiên đánh đến như vậy.

Đại Hàn đi rồi, chỉ còn Nhật Bản cùng Anh quốc hai quốc gia trao đổi.

Vào ngày trao đổi sinh viên tuy rằng bọn họ (Nhật Bản) cũng lên mặt, nhưng đối với đám người Đại Hàn mà nói, họ cũng mất nhăm nhăm mở cho qua, chỉ cần bọn họ (Đại Hàn) không sinh sự ở Ngân Dực thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

Lúc này, trong phòng họp của nhóm người trao đổi Nhật Bản.

"Đám người Đại Hàn đã bị đưa về. "

"Người Hoa Hạ quả nhiên có chút thủ đoạn, chuyện hôm đó tôi cũng ở đó, nhưng lại không nghĩ đến, bọn họ có thể làm cho dư luận nghiêng về bọn họ, Phó An Nhiên quả nhiên không đơn giản. "

"Chúng ta hãy tiến hành thật sớm, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều. " Sắc mặt Sơn Điền trở nên lạnh lùng, "Nếu lúc này, chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, thì có hậu quả gì chắc mọi người cũng biết. "

"Dạ ! " Sắc mặt mọi người đột nhiên nghiêm túc, đồng loạt đứng lên «Nhất định hoàn thành nhiệm vụ. "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70-2: Mất điện tử, phía sau màn độc thủ (2)

Không khí trong phòng họp của Vô Xá cực kì thấp.

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào người đang ngồi ở ghế trung tâm, thân người thẳng tắp, không dám động đậy.

An Nhiên lạnh lùng nhìn hai thi thể quỳ trên mặt đất, lạnh lùng lên tiếng :

" Phát hiện khi nào ? "

" Vừa mới. " Lãnh Hạo đứng sau An Nhiên, gương mặt xẹt qua tia ngưng động.

Hai thi thể này chính là người đã nói Ngân Lang là nội gián.

" Tốt. " Nhân nhật lên tiếng, làm mọi người hô hấp dồn dập.

Quân chủ nói vậy là có ý gì ?

Là trách bọn họ hay sao ?

Phong Lược luôn đứng bên ngoài cửa, sắc mặt cũng rất khó nhìn, hần lấy tay đẩy kính lên, mí mắt sụp xuống.

Ai có năng lực lớn như vậy, có thể tránh được ánh mắt của bọn họ, tiến vào Vô Xá, sau đó giết hai người này ?

Vô Xá đã bại lộ sao ?

An Nhiên đứng trước hai thi thể kia không chút di động, chỉ lẳng lẳng nhìn hai thi thể, trong đó có 1 thi thể mắt mở to, An Nhiên nhú mày.

Mà lúc này, ở một phòng khác, có một người đang ngồi trong phòng giám sát, có 10 màn hình đang chiếu các hình ảnh ở mọi khía cạnh, nhưng chúng có cùng một hình ảnh chính là khuôn mặt lạnh lùng của An Nhiên.

Cô giống như đang đối diện với người này, người này đặt tay lên chuột thao tác, đem hình ảnh của An Nhiên phóng lớn, cả người tựa đầu vào ghế, khoé môi mang theo một chút ý cười.

Bỗng nhiên chỉ thấy An Nhiên ngồi xồm xuống, một chút lưu tình, lấy tay đặt trên mắt của tên thi thể đó, ra tay, móc mắt ra.

Xẹt xẹt -----

Màn hình bỗng nhiên tắt đen, cùng đó là tiếng âm thanh vang lên.

Ánh mắt của người đó bỗng nhiên hưng phấn, Phó An Nhiên, Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên này quả nhiên là không thể xem thường, cô rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi hẳn nghĩ phải có được cô, sau đó hủy diệt cô.

Mọi người trong Vô Xá cả kinh, mà nhiều hơn là kinh ngạc.

Bọn họ không hiểu, nguyên nhân mà quân chủ làm, những người đó không phải đã chết hay sao ?

Lam Nhược Khê cùng Lãnh hạo đồng thời bước lên, quan sát trên gương mặt máu thịt lẫn lộn kia, nhưng, khi bọn họ nhìn đến một bên mắt đã bị móc nhất thời ngớ ra.

Trong mắt của cỗ thi thể có một viên hình tròn nhỏ, người này đã bị chết rồi, nhưng họ lại không thể tưởng tượng được, thứ này sau có thể nhét vào trong mắt.

" Đây là cái gì ? " Lam Nhược Khê đem thứ trong tay giơ lên hỏi An Nhiên.

" Mắt điện tử. Là thứ tiên tiến nhất thế giới. Mắt điện tử. " An Nhiên hít một hơi thật sâu nói.

Cái này là do Tần môn chế tạo, là loại mắt có thể khống chế một người nào đó, có làm là vũ khí là người điều khiển. Người bên trong Tần môn không thiếu những người có mắt điện tử này.

Mắt điện tử được xem là kĩ thuật tiên tiến nhất trên thế giới, nhưng có chỗ hạn chế chính là mặc kệ là đang ở chỗ nào đều sẽ bị tổng bộ theo dõi.

Thông qua mắt điện tử, người giám sát có thể thấy được tất cả.

Muốn khống chế thì phải khống chế những người có ý đồ phản bội, ví dụ như hai thi thể này.

Trong mắt điện tử có một loại độc tố, chỉ cần người giám sát nhẹ nhàng ấn một cái nút, thì người bị khống chế sẽ chết.

Hai người này chính là chết như vậy.

Người Vô Xá nghe vậy, rất kinh ngạc. Loại chuyện như thế này, trước kia bọn họ chưa từng nghe qua.

" Quản lí, đem cái này hủy đi. " An Nhiên đột nhiên xoay người, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Phong Lược nói.

" Dạ. ". Phong Lược nói.

Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo đối với mắt điện tử này cũng có chút biết, cũng biết cái này nó lợi hại như thế nào.

Hiển nhiên, Vô Xá đã bị phát hiện.

Nếu như Vô Xá vẫn làm căn cứ tại đây thì rất nguy hiểm đối với bọn họ.

Nhưng mà...

"Quân chủ, thân phận của ngài.. " Lam Nhược Khê có chút lo lắng nhìn An Nhiên, cô (An Nhiên) cùng hai thi thể có tiếp xúc qua, vậy có chút mạo hiểm.

An Nhiên không nói chuyện ánh mắt nhìn mắt điện tử đã bị hỏng, mày không tự chủ nhíu lại.

Xem ra, có một số việc cô đã coi quá đơn giản.

"Chú ý an toàn bản thân ". Ánh mắt của An Nhiên thu lại, "Tôi không nghĩ người của tôi sẽ bị mất mạng vô ích." Đôi khi, thuộc hạ của mình không cần lúc nào phải uy hiếp mà thỉnh thoảng phải quan tâm.

Quả nhiên, lời An Nhiên vừa nói ra, mọi người còn đang căng thẳng đột nhiên kiên định đứng lên.

"Dĩ nhiên, người của tôi, sẽ không để hấn chết vô ích." An Nhiên hít một hơi thật sâu, "An táng hai người này, cho gia đình bọn họ một ít tiền. Còn có, đem tin tức nói với Ngân Lang, để hấn tự bảo vệ bản thân." Hai người này có thể nói ra tên của Ngân Lang, vậy Ngân Lang đã bị phát hiện.

Nói xong, An Nhiên lạnh lùng bước ra khỏi Vô Xá.

Khi cô bước ra khỏi Vô Xá, về mặt chợt biến đổi.

"Tra, người mua mắt điện tử của Tần môn là ai?". An Nhiên gọi điện thoại cho Tần Vũ Triết.

Khi mới nhận điện thoại của An Nhiên, Tần Vũ Triết không kịp vui mừng, thì An Nhiên lạnh lùng nói, Tần Vũ Triết nhất thời sùng sốt.

"Gia, vì sao ngài không giết Diêm Từ Diệp? Năm đó hấn giết --- ---"

"Bản tử, hiện tại hãy đi điều tra! Tôi muốn trong thời gian ngắn nhất phải biết kết quả." An Nhiên đánh gãy lời nói của Tần Vũ Triết.

"Gia..". Tiếng Tần Vũ Triết nghẹn ngào, "Gia, vì sao không giết tên phản bội đó? Kiếp trước ngài chết trong tay hấn, đời này chút nữa cũng chết trong tay hấn, ngài vì sao... Vì sao không giết hấn! Gia, chỉ cần ngài nói một câu, tôi lập tức đi giết tên đó!" Tần Vũ Triết rống lên, mà nhiều hơn đó chính là nghẹn ngào.

Không ai biết, khi hấn lấy được máy ghi âm đó, đáy lòng phẫn nộ, hấn đi đến Tần Trạch, hấn có thể san bằng Tần Trạch, giết chết tên phản bội đó.

"Bản tử, không cần giết hấn." An Nhiên ngồi trong xe, biểu cảm dị thường bình tĩnh, "Những vấn đề phía sau, không cần gấp. Hiện tại, cậu cùng Tần môn đã quyết liệt, nó cũng cần thiết để làm lung lay Tần môn."

Tần Vũ Triết sùng sốt, "Gia.." Có ý gì.

"Đến lúc đó sẽ có người đến tìm cậu, chờ đến lúc đó, xem cậu có muốn giết Diêm Từ Diệp hay không." Nhìn người đi đường, ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, "Hiện tại, lập tức điều tra nguồn ra của mắt điện tử, có thể tìm được bao nhiêu, tôi sẽ xem bấy nhiêu."

Tần Vũ Triết còn chưa kịp phản ứng, An Nhiên đã tắt điện thoại.

Mắt điện tử? Quyết liệt? Có người tìm mình? Gia có ý gì?

Tần Vũ Triết không dám chần chờ, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ, điều tra người mua mắt điện tử.

Hiện tại, tuy rằng Tần Vũ Triết cùng Tần Môn còn đang tranh chấp, nhưng Phúc Mãn Lâu đều là của hấn, ngay cả tổ điều tra tin tức cũng là của hấn, không có liên quan đến Tần môn.

Khi hấn thành lập tổ tin tức, chỉ muốn cung cấp tin tức cho Tần Lam, nhưng không nghĩ đến, tổ tin tức càng ngày càng lớn như vậy, thậm chí nếu so với tổ cung cấp tin của Tần môn đều như nhau.

Hiện tại, gia đã lên tiếng, ngay lúc hấn cùng Tần môn đang quyết liệt, vậy thì hấn phải làm cho tốt. Để không làm cho Gia thất vọng.

Cho nên, ngày hôm sau, trên báo đưa tin Tần Vũ Triết đang tuyển dụng đường chủ mới.

Đối với Tần Vũ Triết muốn làm gì, An Nhiên không quan tâm.

Bản tử không phải là người ngốc, hấn biết bản thân hấn muốn cái gì, muốn làm gì, nếu không lúc trước cô cũng sẽ không để Phúc Mãn Lâu cho hấn quản lý.

Phía sau Diêm Tử Diệp có người, có lẽ, đến bản thân của Diêm Tử Diệp cũng sẽ không biết, cũng có thể nói, chuyện năm đó cô cũng không biết sự việc ẩn trong đó. Chuyện này, bọn họ muốn chậm rãi điều tra, hiện tại nếu giết Diêm Tử Diệp, không chỉ làm ảnh hưởng đến người sau lưng hắn, mà còn có thể làm cả Tần môn náo động.

Hiện tại Tần môn đối với An Nhiên có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng nếu lúc này bị suy sụp sẽ ảnh hưởng nhiều đến Hoa Hạ, Hoa Hạ rối loạn, họ Phó sẽ an ổn sao? Cho nên, việc này không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-3: Mắt điện tử, phía sau màn độc thủ (3)

An Nhiên trở lại nhà họ Phó, nhìn thấy người ngồi ở đại sảnh, có chút ngoài ý muốn.

Mọi người họ Phó, trong đó còn có người vốn đang ở trường Phó Quân Nghị.

Gần đây Phó gia bận rộn nhiều việc, đã gần đến cuối năm, mọi chuyện cũng nhiều hơn, An Nhiên hiện tại đang nổi danh trên mạng, bởi vậy người họ Phó liền tụ lại.

Phó Quân Hoàng đứng lên, một thân quân phục, nhìn như là mới từ trong quân đội về. Anh đi về phía An Nhiên, một tay lấy ba lô của cô, một tay vòng qua An Nhiên, làm cho cô dựa vào người anh.

“Ôi, người hùng của chúng ta đã về.” Phó Quân Nghị mặc một bộ trang phục thể thao rộng rãi, nhìn An Nhiên, cười tươi ghê.

Phó lão gia cũng cười tủm tỉm, gần đây khi ông đi ra ngoài, mọi người đều khen bảo bối trong nhà ông, trong đó, Cố lão đầu càng đỏ mặt.

Khi ông nhìn thấy ảnh chụp Kim Mẫn Tích quỳ xuống đất thì biết nha đầu nhà ông đã ra tay.

“Tốt lắm, không có thủ hạ lưu tình.” Phó lão gia nhìn An Nhiên cười tủm tỉm.

An Nhiên có chút mệt mỏi, nhưng ở trước mặt người nhà cũng không thể hiện quá rõ, cô đoan chính ngồi trên sofa, cười khê nhìn Phó lão gia, “Lão gia ngài đã lên tiếng, cháu muốn thủ hạ lưu tình, cửa nhà này, cháu còn có thể vào sao?”

“Cứ bước vào.” Một tiếng nói hữu lực vang lên.

Tầm mắt mọi người nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị ngạc nhiên.

Người anh trai anh minh thần võ của cậu chỉ cần ở trước mặt của An Nhiên thì sẽ trở nên ngốc, điều này làm cho cậu sao chịu nổi? Anh trai là thần tượng từ nhỏ của cậu a! Nếu sau này cậu cũng đối với cô gái của cậu cũng như vậy... Thượng đế a, hiện tại cậu suy nghĩ liền nổi hết da gà.

Phốc xuy -----

Từ Tình Ngưng nở nụ cười, cuối cùng cười đến nỗi ngã vào lòng của Phó Văn Thắng, “Mẹ nói này Quân Nghị, về sau đừng giống anh trai của con, phải tìm hiểu cho kĩ. Khụ khụ, cái gì mẹ cũng chưa nói, ha ha.”

Mặt của Phó Quân Nghị càng đen.

Mọi người ở đây đều đã hiểu ý của Từ Tình Ngưng, nhưng hiện tại An Nhiên còn nhỏ, không áp đặt quá nhiều vào đứa nhỏ này, bọn họ (An Nhiên & Phó Quân Hoàng) sau này có thể cùng bước đi với nhau thì tiếp tục bước, nếu mà không được thì chính là có duyên không phận.

Biểu cảm của Phó lão gia buộc chặt, nhưng ánh mắt tràn đầy ý cười, “Tiểu tử, cháu che chở tiểu nha đầu này như vậy a! Nếu mà nha đầu này đối với đám người đó mà thủ hạ lưu tình, thì xem ông có cho con bé bước vào cửa không!”

Phó Quân Hoàng nhủ thầm, anh vỗ nhẹ An Nhiên, “Không có việc gì, cháu có thể mở cửa.”

“Ha ha ha, ha ha ha ha...” Phó Quân Nghị thật sự là không nhịn được, ôm bụng mà cười.

Tha thứ cho cậu là đem mọi lễ nghi quên hết, hiện tại, cậu thật sự là không nhịn được, anh trai cậu thật sự là buồn cười, cậu chưa từng nhìn thấy tranh luận của anh trai cùng ông nội, mà việc tranh luận này có liên quan đến An Nhiên, nhưng lại có một chút ý đùa.

Đáy mắt An Nhiên tràn đầy ý cười, mà Phó lão gia cũng mặc kệ, ông là người đại nhân đại lượng không cùng tên này chấp nhất.

" Xú tiểu tử, con làm như sợ tiểu nha đầu kia chạy đi ? " Phó Văn Thắng ôm người đang cười Từ Tình Ngưng, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh nhìn An Nhiên, suy nghĩ hơi lâu, nói :

" Sợ. Nhiều người thích bảo bối. "

Nhất thời mọi người im bật.

Đây là ý gì ?

" Anh trai, ý của anh chính là, sợ mọi người đem cháu gái cướp đi ? " Vừa mới trở lại bình thường, Phó Quân Nghị chỉ kém chút nữa đã lăn lộn trên mặt đất mà ôm bụng cười, cậu chịu đựng bụng đau, chịu đựng ngừng cười để nói Phó Quân Hoàng.

An Nhiên cảm thấy rất tốt, cô mỉm cười nhìn Phó Quân Hoàng, cô nghĩ đến lời bình luận trên mạng của Lão soái ca, đáy mắt ý cười càng nhiều.

" Đúng vậy. " Phó Quân Hoàng không do dự mà trả lời.

Từ Tình Ngưng đã triệt để nằm trong lòng Phó Văn Thắng cười không kịp thở, Phó Quân Nghị cũng nằm trên mặt đất mà lăn lộn.

Nhìn thấy bộ dạng của tên nhóc này (Phó Quân Hoàng), Phó lão gia cũng lắc đầu mà cười, hiện tại họ Phó rất vui vẻ, cứ duy trì như vậy là tốt rồi.

Hiện tại ông cũng đã già, không cầu thứ gì khác, chỉ cần mọi người trong gia đình đều bình an là tốt rồi, nếu có ai uy hiếp ông về sự an ổn của họ Phó, ông liền kiên quyết chiến đấu tới cùng, không cho người đó sống tốt.

" Các người bây giờ không ra bộ dạng gì nữa rồi. " Phó lão gia quát một tiếng, khoe môi của ông cũng gọi lên.

Lão gia từ lên tiếng, mặc dù trong tiếng nói không có độ mạnh yếu của giận dữ nhưng mọi người vẫn thu lại biểu tình quá trớn vừa rồi.

Phó Quân Nghị nằm trên mặt đất hồi lâu, cũng đứng lên, nhìn biểu cảm của Phó lão gia từ, rồi ngồi lên sofa, liếc nhìn Phó Quân Hoàng, khoe môi cũng không nhịn được.

Khi cậu tính cười thêm một trận nữa thì bị ánh mắt lạnh băng của An Nhiên dọa sợ.

" Đây cháu gái, tôi nói với cháu.. Nếu cháu dám, còn dám... "

" Nếu mà còn kêu tôi là cháu gái thì coi chừng hậu quả. " Khoe môi của An Nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười này làm cho Phó Quân Nghị rét run.

" Tôi nói Phó An Nhiên cô, đừng tưởng có thể uy hiếp tôi, tôi sẽ tha hiệp ! ". Phó Quân Nghị phản bác.

An Nhiên nhú mày.

" Cô nhú mày là có ý gì ? Phó An Nhiên, cô đem lời này cho tôi biết. "

An Nhiên cũng lười quan tâm cậu.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đem Phó An Nhiên ôm vào lòng, lạnh mặt trừng với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị cảm thấy mình bị uy khuất, cái này là gì a, không ngờ mọi người đều khi dễ một mình cậu ?

" Nháo cái gì ? Các người xem các người đã bao nhiêu tuổi, còn đùa giỡn như vậy. " Phó lão gia trừng mắt với bọn họ.

" A, lão gia từ, xem lời ông nói, ông cũng không phải rất vui vẻ hay sao?" An Nhiên dựa vào Phó Quân Hoàng, cười tủm tỉm nhìn Phó lão gia từ.

Phó lão gia từ trừng An Nhiên, An Nhiên cười ứng đối.

Lúc này điện thoại trong nhà vang lên.

Mọi người ở Phó gia không thể nào không nghe thấy, Từ Tình Ngưng đứng dậy nghe điện thoại, nhưng khi bà nghe thì sắc mặt liền thay đổi, đến khi gác điện thoại biểu cảm cũng không tốt.

"Làm sao vậy?" Phó Văn Thắng lo lắng nhìn Từ Tình Ngưng.

" Vừa rồi, ở công ty điện thoại tới, nói là con của một trưởng phòng trong công ty bị giết." Sắc mặt của Từ Tình Ngưng rất khó coi, " Phần đầu của đứa nhỏ kia cũng bị người ta cắt chặt."

Một câu nói, làm trong phòng yên tĩnh.

"Hoang đường!" Phó lão gia đập bàn, " Phải điều tra cho kĩ! Chuyện này, không thể để như vậy!"

Mà trong lúc này, trên TV cũng đang tin nói về chuyện này, so với mọi người tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, bởi vì người bị hại chỉ là một đứa trẻ, trong TV có đưa tin phát hiện 4 xác chết, tuổi như nhau, kiểu chết cũng giống nhau, bọn họ đưa ra suy luận đó chính là vụ án liên hoàn.

Tin tức này, khi mọi người nhìn thấy những đứa trẻ lạnh như băng nằm trên mặt đất, thì người nhà của chúng khóc đến thảm thiết.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt An Nhiên trong ngực, khoe môi An Nhiên mỉm cười, cô dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt là một mảng nhu hoà.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một âm thanh mở cửa vang lên, một cô gái tóc vàng tay cầm một túi văn kiện bước vào trong phòng, tiếng giày cao gót bước đi trên nền đá cẩm thạch đen, hướng về phía người đàn ông đang đưa lưng về bàn làm việc, cung kính nói:

“Chủ nhân, đây là thứ ngài muốn có.”

Người đàn ông quay về phía cô, cô mê luyến nhìn người có mái tóc dài màu bạch kim, cô từng bước một bước về phía trước, đem túi văn kiện đặt trên bàn, cô cũng không lập tức xoay người rời đi, mà mê luyến nhìn người đàn ông đó.

“Alice, tôi đã nói rồi, không cần dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi.” Tiếng nói tao nhã có vài phần lười nhác vang lên, nhưng giọng điệu đó cũng khiến gương mặt cô gái đó trắng bệch.

Alice quỳ gối xuống, “Xin lỗi chủ nhân, là tôi đã vượt qua giới hạn.”

“Tự đi chịu phạt đi.” Tiếng nói tao nhã vang lên làm thân mình Alice nhè nhẹ run.

“Đạ”. Alice hít một hơi thật sâu, cúi đầu, khoe môi gọi lên một tia cười khổ, vì để đi vào trong phòng này, cô đã mất biết bao công sức, mà chủ nhân từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu nhìn cô.

Alice từng bước lui ra, ngay khi cô bước ra cửa thì giọng nói tao nhã kia lại vang lên.

“Alice, lại đây.”

Người đàn ông tựa vào ghế, tay hất cầm túi văn kiện mà Alice đưa, túi văn kiện không chứa một thông tin gì, mà toàn bộ là ảnh chụp, trên ảnh chụp cũng là một người ----- Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-4: Mắt điện tử, phía sau màn độc thủ (4)

Alice hơi giật mình, đáy lòng đột nhiên căng thẳng, cô nỗ lực không cho trái tim mình đập quá nhanh, khi đi đến bàn làm việc thì ngừng lại.

“Chủ nhân”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, giờ túi văn kiện trong tay lên, “Mọi thứ trong đây, đã xem qua?” Tiếng nói thanh nhã vang lên hàm chứa một tia thâm nhiên.

Alice lắc đầu “Chủ nhân, cái đó, tôi sao dám xem.” Xem văn kiện của chủ nhân, chết.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, “Cô xem, tôi thích những cô gái nghe lời.”

Trong lòng Alice vui vẻ.

“Tới đây, tôi cho cô xem văn kiện bên trong.” Người đàn ông đưa lưng về phía Alice vẫy tay.

“Chủ nhân, chuyện này...”

“Không có gì, tôi cho phép cô bước vào cấm địa.”

Tiếng nói của người đàn ông này rất có mê lực, Alice đi đến bên cạnh người đàn ông, cô vẫn chưa ngừng đầu, chủ nhân rất chán ghét người khác nhìn thấy gương mặt của hắn, bên trong tổ chức, chưa từng có người nào nhìn thấy bộ mặt của chủ nhân.

“Ngẩng đầu lên.” Tiếng nói mê hoặc lại vang lên.

Trái tim Alice nhảy bùm bùm hai tiếng, trong lòng cô suy nghĩ đủ loại khả năng của bản thân với chủ nhân, không nghĩ tới nó thuận lợi đến như vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy cô --- ---

Cô ngẩng đầu lên, có chút rụt rè nhìn về phía đàn ông.

Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân mình đang đối diện với hòng súng, nháy mắt đồng tử phóng to!

“Chủ-----”

Đừng-----!

Tiếng súng vang lên, mi tâm của Alice nhất thời thủng một lỗ.

Mắt Alice trừng lớn, thân người thẳng tắp ngã xuống.

Trong tay người đàn ông cầm ảnh chụp đặt trên bàn, mở ngăn kéo ra lấy chiếc khăn tay bằng tơ tằm màu đen, lau lau hòng súng, đối với Alice - người chết không nhắm mắt nói:

“Người của tôi, nên giữ phép tắc.”

Tầm mắt nhìn xuống ảnh chụp, ảnh đó chính là An Nhiên một thân nghiêm nghị đứng giữa sân trường, con ngời thanh lãnh như đang nhìn hấn, lạnh lùng mà làm người ta mê muội.

Buông súng trong tay ra, nhẹ nhàng vuốt gương mặt làm cho hấn mê luyến, “Người làm cho tôi mê luyến như thế này. Không nên gấp gáp, cô, sớm hay muộn đều sẽ là của tôi.”

Lúc Lại Tư tiến vào phòng, người đàn ông đã dùng bật lửa thiêu ảnh chụp, ánh mắt của hấn hơi điên cuồng nhú nhú mảy, từ đầu tới lúc này hấn chưa nói câu nào, khuôn mặt không biểu cảm đem thi thể Alice đem đi, để lại tên đàn ông trong phòng đang điên cuồng cười.

Sáng sớm thứ hai, An Nhiên đến Ngân Dục, Tần Vũ Triết điện thoại cho cô.

“Gia, cái ngài muốn, tôi đã chuyển phát qua cho ngài, tên người mua cùng thông tin liên lạc đều có, còn có bồi cánh gia đình, người biết mất điện tử không nhiều, từ khi ngài đi, rất nhiều khách không mua mất điện tử ở Tần môn.”

An Nhiên bắt được trọng điểm, “Không mua? Bọn họ là không cần thiết mua?”

Không, không có khả năng.

Chỉ cần là người biết mất điện tử có lợi như thế nào, không thể nào không mua.

Bọn họ không mua, chỉ có một nguyên nhân, bọn họ đã tìm được người bán khác.

Vì sao cô không nghĩ đến điểm này!

“Bản tử, điều tra đám người đó, mua mất điện tử ở đâu, người cung ứng là ai.”

Tần Vũ Triết hơi giật mình, nháy mắt hiểu được lời nói của An Nhiên, “Tôi lập tức đi.”

Tần Vũ Triết không nhìn tới cái chuyển phát đó, người đó tự nhiên sẽ không lên danh sách.

“Phó An Nhiên, quả nhiên lợi hại.” Một tiếng nói có phản lưu mạnh vang lên.

An Nhiên đứng ở cửa cầu thang điện thoại, ở nơi này người đi qua lại rất ít, nhưng không nghĩ tới, có một người khác đã sớm ngồi ở cầu thang, khoe miệng hấn cười xấu xa nhìn An Nhiên.

Tầm mắt An Nhiên nhìn người thiếu niên kia, ánh mắt lạnh như băng nhường như muốn đuổi hấn đi, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, thật dọa người. Chúng ta đã từng gặp nhau, còn cứu Tôn Hiểu Lâm, Nhưng mà không biết Tôn Hiểu Lâm có phải là tên thật hay không.” Câu nói cuối cùng có âm thanh thật nhỏ nhưng An Nhiên đều nghe được.

Người này là Vương Thế Kiệt, người lúc trước cứu Lam Nhược Khê.

Sau khi cậu trở lại Ngân Dục, thì không có tiếp xúc với An Nhiên.

Nhưng sau này, cậu đã sử dụng nhiều phương pháp để tìm Tôn Hiểu Lâm, nhưng cô lại giống như biến mất trên thế giới này, cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, vậy mà không tìm ra được một cô gái.

Tập đoàn Tôn Thị giao cho người khác quản lý, Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như đã bị giết, mọi người đều biết, nhưng vụ án này được giải quyết như thế nào thì không ai biết.

Vương Thế Kiệt cảm thấy sự việc của họ Tôn cùng An Nhiên có liên quan rất sâu, Tôn Hiểu Lâm gọi An Nhiên là quân chủ, một nữ sinh được tôn là quân chủ, hiển nhiên đã biết cô (An Nhiên) cường đại như thế nào. Mà trong thời gian này, Phó An Nhiên đã đánh bại bọn Đại Hàn, cậu nhìn cũng biết, An Nhiên có bao nhiêu lợi hại.

Tôn Hiểu Lâm có thể bắn nhau ở ngoài đường, An Nhiên là người họ Phó nhưng lại ở trong hắc đạo, chuyện này, thật quá bất thường.

“Tôi nói Phó An Nhiên, cô có phải không nhớ tôi là ai?” Vương Thế Kiệt thở dài, cậu thấy bản thân của cậu không tệ, có chút đẹp trai, rất sáng sủa, thế nào mà An Nhiên nhìn thấy cậu như nhìn thấy người khác có khác gì nhau đâu?

“Chuyện gì?” An Nhiên nhớ được cậu.

Kỳ thực từ lúc cậu rời bệnh viện, tư liệu của cậu ta cũng đến được tay An Nhiên, mấy ngày nay thấy cậu ta cũng yên ổn, không trêu chọc ai, cô lại không làm người khác để ý cậu ta.

Nhưng lại không nghĩ tới, cậu ta thế nhưng lại tìm tới cửa.

“A kì thực cũng không có chuyện gì.” Vương Thế Kiệt cũng tò mò, rõ ràng là tiểu thư họ Phó, vì sao lại nguy trang là không phải, thậm chí thời gian trước bị người ta nói là vũ nữ thoát y, cô cũng không giải thích, tâm tư của người họ Phó, quả nhiên người thường không thể nào đoán được.

An Nhiên lạnh lùng nhìn Vương Thế Kiệt, lập tức xoay người muốn đi.

Nhưng lúc này, Vương Thế Kiệt lên tiếng, “Kìa, kì thực, cũng không phải không có việc gì. Tôi muốn hỏi một chút, Tôn Hiểu Lâm, đã ổn rồi chứ.” Cậu cũng nhớ rõ được, lúc đó cô (Tôn Hiểu Lâm = Lam Nhượng Khê) chảy biết bao nhiêu máu.

Tuy rằng trước khi cậu rời đi, Tôn Hiểu Lâm đã tỉnh lại, nhưng không có nghĩa là không có di chứng gì khác.

An Nhiên hơi giật mình, nếu cô nhớ không lầm, Vương Thế Kiệt này cùng Lam Nhượng Khê, hai người họ là bè nước gặp nhau.

Thấy An Nhiên hơi mất hồn, Vương Thế Kiệt đứng dậy, khoát tay “Cái kia, có lời khó nói thì không cần. Tôi biết, các người chung một nhóm, như vậy..”

“Cô ấy hiện tại không có việc gì, rất khoẻ mạnh.”

“Hà..”, Cứ tưởng bản thân muốn nói thêm gì đó Vương Thế Kiệt bỗng nhiên sững sốt, cậu không nghĩ tới, Phó An Nhiên lại mở miệng nói chuyện trả lời.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm.” An Nhiên cảm lời này là xuất phát từ đáy lòng, cô nhìn Vương Thế Kiệt, ánh mắt hạ xuống, hơi khom người, “Còn có, cảm ơn cậu đã cứu cô ấy.” Cô biết, nếu không có cậu ta, cố gắng, thì Lam Nhượng Khê hiện tại sẽ không còn tồn tại.

“Cái kia... A, a không có gì, không có gì.. Tôi đây cũng rất hưng phấn, tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng là... A, tôi không biết bản thân nói gì, nhưng mà, mẹ nó, tôi không thể tưởng tượng được An Nhiên người nhà họ Phó nói cảm ơn, tâm của tôi không có biện pháp không kích động.” Vương Thế Kiệt ôm ngực của bản thân, hai bên tai đỏ lên.

Mẹ nó! An Nhiên nói cảm ơn với cậu!

Mẹ nó! Quân chủ trong truyền thuyết lại cảm ơn cậu!

Không được rồi, trái tim đập thật nhanh rồi.

An Nhiên đạm mạc cười.

Thật đúng là một đứa nhỏ.

“Nhưng mà, tôi có thể hỏi một chút, muốn gia nhập tổ chức của cô cần có điều kiện gì không?”. Khi khiếp sợ qua đi, Vương Thế Kiệt có chút ngượng ngùng nhìn An Nhiên. Chuyện này cậu đã muốn hỏi từ lâu, từ sau lần bắn nhau đó, cậu không thể nào quên được, tuy rằng tìm được con đường sống từ chỗ chết, nhưng theo cậu, đàn ông nên như vậy mà sống!

An Nhiên nhún mày, gia nhập tổ chức của cô cần điều kiện gì?

Đúng lúc này, có một trận bước chân truyền đến, bước chân hỗn loạn, cùng tiếng thở dốc, trong âm thanh đó tràn đầy hoảng sợ, tựa như còn có một người nữa.

An Nhiên bước nhanh về phía trước, vừa mới chạy lại chỗ góc, phịch một tiếng, một thân người chạy đến, đụng vào cô!

An Nhiên nhìn người đụng mình, nhất thời kinh ngạc.

Là một cô gái khoảng 15 16 tuổi, miệng còn bị băng dính băng lại, hai tay bị trói ra phía sau, trên vạt đỏ máu, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Mẹ nó, ban ngày cũng SM?” Vương Thế Kiệt không thấy trên bà vai của nữ sinh đó bị thương.

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, nhanh nhẹn gỡ miếng băng dính xuống, khi cô vừa kéo xuống, một âm thanh sợ hãi vang lên:

“Chạy, chạy mau! Chạy mau a! Hắn sẽ giết chúng ta ! Hắn đang tới đây ! ”

Cô gái đó muốn đứng lên, nhưng chân của cô đã hoàn toàn mềm nhũn, cô đứng không được, nước mắt đột nhiên rơi xuống, âm thanh rống ở đằng sau, cô không thể nào phát ra tiếng, chỉ có thể nhìn An Nhiên, không ngừng rơi lệ.

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng giày bước trên hành lang vang lên ngày càng gần.

Nữ sinh đang nằm trong lòng An Nhiên bắt đầu run lên, bước chân ngày càng gần, thân mình nữ sinh ngày càng run lợi hại, cô hướng đến An Nhiên, tiếng nói khô ráp vang lên :

" Chạy.. chạy.. Hắn đã đến, đã đến... "

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh.

Vương Thế Kiệt đối với bầu không khí này có chút khiếp sợ, cậu không từ chủ được đi ra phía sau An Nhiên, cậu vẫn tín nhiệm An Nhiên nhiều hơn.

Con người An Nhiên lạnh xuống, ánh mắt của cô nhìn cuối hành lang.

Ở nơi đó có một người đưa lưng về phía ánh sáng, mà trong tay người nọ có cầm một thanh kiếm, lưỡi kiếm đưa lên, còn có máu nhỏ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71-1: Học thuật! trao đổi (1)

Tí tách, tí tách...

Máu nhỏ giọt trên mặt đất phát ra âm thanh giống như máu trên người nữ sinh kia, Vương Thế Kiệt phát hiện, mỗi giọt máu từ trên kiếm rơi xuống, thân thể của cô nữ sinh đó run rẩy kịch liệt.

Người nọ đến gần, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

Người này, không phải là người Hoa Hạ.

Trên thân là bộ quần áo màu đen, giống như trang phục của Ninja ở Nhật Bản, mà kiếm kia...

“Mẹ nó, cái này chính là Ninja Nhật Bản?” Vương Thế Kiệt nhìn thấy rõ được người nọ, không khỏi hô ra tiếng.

An Nhiên đưa cô gái này cho Vương Thế Kiệt, “Mang cô ấy đi đi.”. Người này cô có thể đổi phó được.

Vương Thế Kiệt sùng sốt, cậu nhìn An Nhiên, tầm mắt An Nhiên dừng trên người “Ninja Nhật Bản”, hít một hơi thật sâu, “Được rồi, chờ tôi tìm người đến cứu cô.”

Vương Thế Kiệt biết, bản thân mặc dù ở đây nhưng không giúp được An Nhiên việc gì, hiện tại việc cậu có thể làm đó chính là dựa theo lời An Nhiên nói mà làm.

“Ninja Nhật Bản” nhìn Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia muốn chạy đi, sắc mặt lạnh xuống, giờ kiếm hướng tới sau lưng Vương Thế Kiệt mà chém xuống!

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, lách người, thân thủ linh hoạt, ánh mắt của “Ninja Nhật Bản” hơi kinh ngạc, một tay An Nhiên nắm ở sống kiếm, sắc mặt lạnh băng.

“Người của Nhật Bản!” Tiếng nói không có chút tình cảm, lạnh lùng vang lên.

Con người người nọ xẹt qua tia giật mình, lập tức xẹt qua một tia sát ý, biết thân phận của bọn họ, đều phải chết!

“Chết!” Tiếng nói vang lên, một phi tiêu hướng tới An Nhiên mà ném---!

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia cười nhạo, ở trước mặt cô mà ném phi tiêu?

Muốn chết!

Lấy kiếm ngăn phi tiêu lại, An Nhiên hướng tới chỗ người Nhật chạy đi, vung kiếm chém xuống!

An Nhiên cầm kiếm chém xuống, nhanh, gọn, chính xác, làm người nọ phản ứng không kịp, dù tránh được tức thời nhưng cánh tay người nọ vẫn bị An Nhiên làm bị thương.

Người Nhật này không nghĩ tới An Nhiên như thế lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, ánh mắt của hắn xẹt qua một tia băng lãnh. “Người Hoa Hạ vô sỉ, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đại khai sát giới!” Tiếng trung bập bệ nói ra.

“Muốn chết!” Sắc mặt An Nhiên phát lạnh, hướng tới người nọ mà đánh.

Thân thủ người này cũng không tồi, thậm chí nếu so với An Nhiên có phần cao hơn, mặc dù vậy, cô cũng không để hắn chạy được!

Mà bên này, Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia chạy đi, chạy qua các dãy phòng học, nhất thời làm mọi người chú ý.

Giờ phút này, người bên trong vườn trường không thiếu.

Hiện tại, Vương Thế Kiệt không thể tin tưởng ai, thân phận của An Nhiên không thể nói, nghĩ nghĩ, cậu đem người nữ sinh trong lòng đưa cho một nam sinh gần nhất nói.

“Mau đưa cô ấy tới phòng y tế, tôi còn có việc.” Nói xong, xoay người muốn chạy tới trong phòng học.

Nhưng cậu còn chưa chạy đi, đã bị người khác nắm lại.

“Mẹ nó, mạng người quan trọng, cậu...” câu nói kể chưa kịp nói, Vương Thế Kiệt sửng sốt, “Hội trưởng?” Hội trưởng hội học sinh của Ngân Dục, làm sao xuất hiện ở đây?

Mà khi cậu nhìn thấy cô nữ sinh được bế bởi Sở An Tu, Vương Thế Kiệt mãnh liệt ôm đầu, cậu thế nào mà lại đưa cho người đó?

Sở An Tu đem người thiếu nữ trong ngực cho một cán sự của hội học sinh, bảo hắn đưa hén phòng y tế, rồi mới hỏi: “Sao lại thế này?”

Vương Thế Kiệt nhú mày, cậu cũng không biết, Sở An Tu này có thể tin được không.

“Hiện tại không có thời gian để nói chuyện gì xảy ra, mạng người quan trọng, tôi phải đi cứu người.”

Nói xong, Vương Thế Kiệt bỏ tay Sở An Tu ra, muốn chạy đi, nhưng cậu chạy được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, nhìn Sở An Tu nhú mày, lấy di động ra, cậu (Vương Thế Kiệt) bấm một dãy số, không chút do dự là gọi.

Người bên kia rất nhanh bắt điện thoại, nhưng chưa kịp lên tiếng, Vương Thế Kiệt đã nói: “Chu tử của cô hiện đang gặp nguy hiểm, tốt nhất chuẩn bị thuốc hạ, địa điểm Ngân Dục.” Nói xong, Vương Thế Kiệt tắt điện thoại hướng tới phía sau dãy phòng học mà chạy đi!

Người ở một bên luôn luôn lắng nghe, Sở An Tu sắc mặt cũng biến đổi, nhưng anh chưa chạy theo Vương Thế Kiệt, thì di động anh vang lên.

Là Lam Nhược Khê.

“Quân chủ đã xảy ra chuyện, tại Ngân Dục! Anh.. ”

"Tôi đã biết. " Người nọ, quả nhiên là quân chủ, làm cho anh nhìn chăm chăm Vương Thế Kiệt, " Tôi sẽ gọi cho ám bộ, yên tâm. "

Sở An Tu không dám lưu lại, anh cấp tốc gọi cho Độc Cô Uyên Ảnh, nói đơn giản tình huống, sau đó chạy tới phía sau dãy phòng học.

Mọi người xung quanh nhìn đến nỗi khó hiểu, có người muốn chạy theo, đột nhiên có một đám người màu đồng phục màu đen ngăn lại, trong nháy mắt mọi người bị cản lại, đồng thời thâm hô lên :

Ám bộ của Ngân Dục.

Những người này, bọn họ không đụng vào được.

Vương Thế Kiệt khi chạy đến nói đó, đã không còn người, trên đó chỉ còn một chuỗi ấn kí.

Trên lầu cũng không có bóng dáng của An Nhiên, Vương Thế Kiệt nóng nảy, cô ấy không phải xảy ra chuyện gì rồi ư ?

Vương Thế Kiệt không dám nghĩ nhiều, hướng về trên lầu tiếp tục chạy.

Không có !

Không có gì hết !

Lúc này, học sinh ở sân trường ngạc nhiên khi thấy trên đỉnh đầu là trực thăng, mà người lái trực thăng lái trực thăng trên đầu bọn họ, tiếng máy gầm rú làm mọi người không khỏi hoảng sợ.

Phi cơ bay ngang đỉnh đầu bọn họ, sau khi đến trên sân thượng của phòng học, trên máy bay liền ném cái gì đó xuống, máy bay bay thấp, mọi người nhìn rõ, đó là thang dây.

Lúc này, trên tầng thượng của toà nhà, An Nhiên lạnh lùng nhìn trên đuôi cùng vai đều chảy máu của người đàn ông đó, nắm trong tay là lưới kiếm lạnh băng.

"Nói, mục đích của các người là gì "

Người đàn ông đó từng bước lui ra phía sau, khi nghe tiếng cánh quạt của máy bay, người đàn ông thở ra, cô gái này, khó đối phó thật.

" Không nói ? " An Nhiên nắm kiếm trong tay, "Không có gì, chúng ta còn nhiều thời gian. "

Người đàn ông lui đến lan can, mà học sinh dưới lầu nhìn lên, như là hắn ta muốn nhảy lầu tự tử !

" Không, cô đã không còn thời gian. " Người đàn ông kia cười, khi mọi người kinh hô, hắn từ tầng cao nhất mà nhảy xuống.

Nhiều nữ sinh nhát gan cũng nhìn, đã sợ hãi hét ra tiếng, nhưng nữ sinh còn đang hét chói tai thì âm thanh cánh quạt ngày càng lớn, cuối cùng sát trên đỉnh đầu bọn họ, máy bay bay thẳng qua, mà khi bọn họ giương mắt nhìn, người kia vốn nên ngã xuống đất, lúc này đang nắm thang dây.

Đó là loại người nào !

An Nhiên lạnh lùng nhìn người bị mang đi, gọi điện thoại, " Tra, gần đây ai đang sở hữu máy bay trực thăng tư nhân. " Ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng, đem điện thoại cúp đi.

Nhật Bản ! Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng đến đáng sợ.

Phanh----

Cửa ở sân thượng bị phá, Vương Thế Kiệt thở hổn hển đứng ở đó, nhìn thấy An Nhiên một mình đứng ở đó, nhất thời cậu thở ra.

Cậu đi đến chỗ An Nhiên, ti mỉ nhìn cô, rồi nói “ Tôi mới vừa đi, tôi chỉ là đem cô gái đó đem xuống, thì cô và người đó sao lại đánh nhau tới nơi này.”

An Nhiên không để ý đến Vương Thế Kiệt, tầm mắt nhìn kiếm trên tay, trên kiếm không có bất kì kí hiệu nào riêng, tạm thời, cô không biết cây kiếm này được làm ra ở đâu.

Vương Thế Kiệt có chút run rẩy nhìn An Nhiên đang cầm thanh kiếm có máu trong tay, tuy rằng An Nhiên không phải là người bình thường nhưng tốt xấu gì, cô ấy cũng là một cô gái, nhưng mà cô gái sao mà hung hãn đến thế.

Vương Thế Kiệt muốn đi qua, nhưng An Nhiên cầm cây kiếm rồi đi.

“Này... Uy uy uy, dù gì tôi, cũng vì an toàn của cô mà chạy đến, tôi không có công lao cũng có khổ lao? Tôi nói...” Vương Thế Kiệt câu nói tiếp theo cũng không nói được bởi vì An Nhiên dừng lại.

Phó An Nhiên xoay người, ánh mắt lạnh như băng vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt như vậy, Vương Thế Kiệt chịu không nổi.

“Tốt, Cái gì tôi cũng chưa nói, cái gì cũng không làm, tôi đi theo, chính là chỉ đi theo, không phải tốt lắm sao?” Vương Thế Kiệt nói lời này, cậu liền không ngừng mắng bản thân mình.

Cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, thế nào là lại sợ hãi một người nữ sinh so ra còn nhỏ tuổi hơn mình?

Vương Thế Kiệt chậm một bước đuổi theo An Nhiên, có một màn làm cho cậu sợ hãi.

Sở An Tu đứng trước mặt của Phó An Nhiên!

Hội trưởng hội học sinh Ngân Dục Sở An Tu!

Vương Thế Kiệt không chút suy nghĩ, bước lên phía trước, ngăn cản Sở An Tu, lưu manh nhìn Sở An Tu, “Tôi nói này, cậu nhìn bạn học họ Phó như vậy, là có ý gì?”

Cậu sao dám khi dễ hần ta, nhìn một cô gái như vậy, cậu cùng Sở đại thiếu gia sao dám chống lại.

Có lẽ do cậu quá mức khắt trương, hoặc là có nguyên nhân gì khác, cậu cũng không chú ý tới ánh mắt của Sở An Tu xẹt qua một tia sát ý, cậu cảm thấy bản thân lạnh đi rất nhiều.

An Nhiên đứng sau lưng Vương Thế Kiệt nhui mày.

Đứa nhỏ này thật đúng là không có ý tứ.

Cặp mắt thanh nhã của Sở An Tu mang theo một tia không hiểu, “Tôi nghĩ, Vương Thế Kiệt cậu có chỗ hiểu lầm”

Vương Thế Kiệt muốn phản bác, nhưng phách sau lưng cậu lên tiếng, làm cho tóc gáy của cậu cũng dựng lên.

“Tránh ra”

Vương Thế Kiệt tự giác tránh ra, mặc dù trong lòng có nghi hoặc.

Khi cậu nhìn thấy An Nhiên giao kiếm trong tay đưa cho Sở An Tu, ánh mắt cậu nhất thời trừng lớn.

“Tra lại lịch của nó.”

Trong lòng Vương Thế Kiệt đang rơi lệ, mẹ nó, thật là dọa người ! Sở An Tu này cũng là người của Phó An Nhiên !

Đáy lòng Sở An Tu có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể hỏi, chỉ có thể im lặng.

" Dạ. " Sở An Tu nhui mày nhìn Vương Thế Kiệt, " Người này.. " Xử lý thế nào ? Nhìn đáng vẻ của cậu ta nhất định là biết thân phận của quân chủ.

An Nhiên đem ánh mắt nhìn Vương Thế Kiệt, con người thanh lãnh nhìn Vương Thế Kiệt, cậu cảm thấy bản thân hiện giờ đang rất sợ.

" Muốn gia nhập ? "

Người đang mơ hồ Vương Thế Kiệt nghe nói câu đó, kinh hãi, " ..A ? Cái gì ? "

Gương mặt ôn nhu của Sở An Tu xẹt qua một tia kinh ngạc, bối cảnh của Vương Thế Kiệt kia không phải bình thường.

" Cậu không phải muốn gia nhập tổ chức của tôi sao ? Hiện tại tôi hỏi cậu, có muốn gia nhập hay không ? Điều kiện đầu tiên, sau khi gia nhập, mà tâm có ý khác, hậu quả, cậu cũng biết. "

" Gia nhập gia nhập ! Yên tâm, nhân phẩm của tôi rất tốt." Vương Thế Kiệt hưng phấn nói.

“Tốt, cậu về sau đi theo Sở An Tu, cậu ta sẽ nói cho cậu biết tình huống.” Hiện tại Vương Thế Kiệt có thể gia nhập Vô Xá hay không, đầu tiên, cậu ta không đủ tư cách, thân thủ của cậu ta không tốt.

Mặc dù, Độc Cô Uyên Ảnh cùng Sở An Tu không phải là người của Vô Xá, bọn họ chỉ là học sinh của Ngân Dục, nhưng có cái khác biệt, bọn họ vì An Nhiên mà làm việc.

“Quân chủ!” Một âm thanh vội vàng vang lên, lập tức, Vương Thế Kiệt phát hoảng.

Này, đang im lặng lại đột nhiên ở đâu ra nhiều người như vậy.

Một thân đồng phục màu đen Độc Cô Uyên Ảnh trầm mặt đi tới, khi cậu ta nhìn Vương Thế Kiệt, còn chưa rõ mọi chuyện thì 4 thiếu niên cùng đồng phục màu đen ở phía sau bước lên không chế Vương Thế Kiệt, khi Vương Thế Kiệt còn chưa phản ứng thì cậu đã bị áp ngã xuống đất.

Mọi chuyện đều phát triển quá nhanh, nhanh đến nỗi Vương Thế Kiệt chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Quân chủ, ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy vết máu trên người An Nhiên, sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh rất lạnh, khi cậu tới, liền xảy ra tình huống này.

Ở Ngân Dục xảy ra loại chuyện như thế này, cậu không biết: chuyện này đối với thủ lĩnh ám bộ mà nói, chính là một loại vũ nhục mà nhiều hơn chính là áy náy.

An Nhiên khoát tay, “ Thả cậu ta ra”. An Nhiên là nói Vương Thế Kiệt cong đang gãy dựa trên mặt đất.

Hai người đè Vương Thế Kiệt đứng dậy, Vương Thế Kiệt đứng dậy, liền muốn mắng to, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của An Nhiên.

Quên đi, người ở bên Phó An Nhiên quả nhiên không thể nào chọc được.

Không phải chứ, người trước mắt cậu là Độc Cô Uyên Ảnh? Nhóm người này là Ám bộ của Ngân Dục trong truyền thuyết? Mẹ nó, có phải thể lực của

toàn bộ Ngân Dục này là của Phó An Nhiên? Hôm nay cậu biết được nhiều chuyện kinh thiên động địa a, có nhiều chuyện cậu cần có thời gian để tiêu hoá.

“Sao lại thế này? Chúng ta có nên hỏi người Nhật Bản đến đây một chút.” Nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Cô nữ sinh kia nói như thế nào?” An Nhiên hướng cầu thang đi xuống, hỏi.

“Cô ta hiện tại còn đang choáng, đại khái chính là có người muốn giết cô ta, người nọ giết cô gái đó, nhưng không biết nguyên nhân như thế nào, cô ta nói đó chính là lần đầu tiên cô ta gặp tên đó, không nghĩ tới dẫn đến việc như vậy. Tựa hồ, người đó muốn chặt đầu cô ta.”

An Nhiên dừng bước một chút.

“Đầu?”

“Đạ”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“17”

Trong đầu An Nhiên đột nhiên nhớ cái tin tức trong tivi.

17 tuổi sao? Xem ra, cái này gọi là vụ án liên hoàn a.

“Mang theo người, tìm đến người chỗ của người Nhật! Lúc này, chúng ta lần này đến đó nói là tìm hiểu thêm về học sinh trao đổi, trao đổi về võ thuật – nhu đạo của Nhật Bản! Nhớ, bọn người Nhật đều phải đến! Thiếu một người cũng không được!”

Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng làm cho Sở An Tu không tự chủ được run lên.

Người ở đây tựa hồ đã hiểu, “Nếu, bọn họ từ chối thì làm sao?”

“Yên tâm, nếu bọn họ là người thật, vậy, bọn họ nhất định sẽ đến.” Hơn nữa một người cũng sẽ không thiếu.

Sở An Tu đi làm nhiệm vụ, chính lúc anh đi, cũng mang theo Vương Thế Kiệt cùng đi.

“Quân chủ, muốn tôi làm gì?” Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm túc nhìn An Nhiên, 4 tên phía sau ngạc nhiên nhìn An Nhiên, đối với bọn họ mà nói, An Nhiên chính là một vị thần.

Bốn người này là tâm phúc của Độc Cô Uyên Ảnh, khi hắn xác định bọn họ đáng tin mới đưa bọn họ đến gặp An Nhiên.

Mà lúc này, bốn người họ nhìn thấy lão đại chân chính của Âm bộ là Phó An Nhiên, biểu cảm nhất thời phản kích.

Phó An Nhiên, người nổi tiếng nhất Ngân Dục! Không phải nói, trong nhà nghèo đến không chịu nổi, không phải nói cô đi quán bar khiêu vũ để đóng học phí hay sao? Không phải nói, cô được người giàu bao dưỡng hay sao? Sao lại trở thành lão đại của bọn họ rồi?

Trong lòng khiếp sợ, nhưng đại BOSS ở trước mặt, bọn họ cũng không thể đem kinh ngạc này hiện ra ngoài mặt mà phải nuốt vào bụng.

“Nhanh chóng tìm những nữ sinh có độ tuổi từ 14 – 18, khi có bất kì tình huống nào phải báo cáo ngay. Còn có, để ý tới nhóm người của Anh quốc.”

“Đạ”

“Các người đi trước đi, tôi có chuyện muốn xử lí.” An Nhiên đứng ở cửa cầu thang, không có bước lên phía trước.

Độc Cô Uyên Ảnh không có nghi ngờ gì, trực tiếp mang người đi, hiện tại hắn còn nhiều chuyện phải làm.

Khi Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi rồi, An Nhiên dựa người vào tường, tiếng nói vang lên giữa không gian yên tĩnh, “Đến bây giờ rồi không còn đi ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-2: Học thuật! trao đổi (2)

Không hề động tĩnh.

“Là bản thân tự đi ra, hay là, đến lúc đó...” An Nhiên nói còn chưa hết câu thì tầm mắt của cô xuất hiện một thiếu niên.

Trên người thiếu niên là bộ đồng phục của Ngân Dục, trên mặt có cái mắt kính lớn, tóc mái dài cơ hồ che khuất nửa mặt của cậu.

An Nhiên hơi nhíu mày, người này, tựa như cô đã gặp qua nơi nào, đột nhiên trong đầu xuất hiện ra một người.

“Tô Vô Ưu” Nếu An Nhiên nhớ không lầm thì tên của người này.

Thiếu niên kia không nghĩ tới An Nhiên biết tên của hắn, hắn ngẩng đầu, nhìn An Nhiên, ánh mắt mang theo tình tứ, An Nhiên nhìn không rõ.

Ngay từ đầu, chỉ biết Tô Vô Ưu này có vấn đề, nhưng hắn không có hành động nào, cô cũng không quan tâm, nhưng lại không nghĩ tới, bị hắn theo dõi.

Lúc đầu cô cũng không chú ý đến hắn, khi cô cùng tên Ninja trong lúc đánh nhau, đột nhiên có một hạt tảo đỏ bay ra nhưng nó giúp cô không ít, bằng không người bị thương chính là cô.

“Muốn cái gì?” An Nhiên dứt khoát hỏi.

Tô Vô Ưu không nghĩ tới An Nhiên sẽ hỏi như vậy, biểu cảm hắn có chút co quắp, không giống sự bình tĩnh vừa rồi, hắn nắm nắm góc áo, rồi nói:

“Không, không nghĩ tới sẽ muốn gì.”

An Nhiên nhíu mày, “Vậy, ý cậu là muốn gì?”

Tô Vô Ưu càng ngày càng căng thẳng, hắn không biết mở miệng nói với An Nhiên như thế nào.

Ngay từ đầu hắn đã biết, Phó An Nhiên có thân phận không bình thường.

Hắn bắt đầu điều tra cô, lúc hắn biết thân phận thật của cô, nhất thời kinh ngạc một lúc, mà hôm nay khi hắn nhìn thấy tất cả những chuyện này càng làm cho hắn khiếp sợ hơn.

Phó An Nhiên thật lợi hại, giống như chị gái của hắn.

“Tôi... tôi...”

“Đừng nói với tôi là cậu cũng muốn gia nhập.” Khoé miệng An Nhiên có chút run rẩy.

Tô Vô Ưu nói, “Không... không được sao? Tôi rất lợi hại, tôi có thể...”

“Có thể” Nếu cậu là người mà đứa nhỏ kia nói, tự nhiên là có thể, trong lòng An Nhiên nghĩ, “Chỉ cần có thể chịu khổ được.”

Ánh mắt Tô Vô Ưu bỗng chốc sáng lên, “Tôi có thể chịu khổ!”

Tầm mắt của An Nhiên vô tình lướt qua nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Tô Vô Ưu, chịu khổ? Chuyện này, còn ở phía sau.

Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại nói cho Tô Vô Ưu biết, ba của hắn chết trong tay cô hay sao? Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại tốt bụng nói cho hắn biết, người mà ba của hắn mắng chính là cô? A, tuy rằng, người đó mắng là Tần Lam, cùng với An Nhiên không có mối quan hệ nào.

Trên không trung tại Ngân Dục xuất hiện trực thăng cùng sự kiện nhảy lầu đã lan truyền khắp toàn bộ, mọi người đều tò mò, sự kiện nhảy lầu kia thật hư là như thế nào.

Nhưng Ám bộ của Ngân Dục đã ngăn cản sự tò mò của mọi người, không cho bọn họ đi đến chỗ đó.

Rất nhiều người đang ngồi chờ ở dãy phòng học, ngoại trừ thấy học sinh của Ngân Dục cùng người của Ám bộ đi ra, thì không thấy người nào khác.

Mọi người cảm thấy không thú vị, nhưng vào ngày thứ hai, trên đầu trang báo có đăng “Nhảy lầu” ảnh chụp của người nọ, khi mọi người nhìn thấy trang phức, không ít người nói: Cái này, có phải hắn đang đóng vai Ninja Nhật Bản?

Sau bức ảnh chụp đó là cuộc phỏng vấn của cô gái bị thương, cô gái đó khóc lóc nói với mọi người, người đó muốn giết cô, muốn thực hiện giải phẫu cô, cô khóc như mưa, làm cho mọi người sinh lòng thương, lại đối với Ninja Nhật Bản đó sinh ra hứng thú nồng hậu.

Chuyện này, người lớn của cô gái đó đã báo cho cảnh sát.

Bốp-----!

Một cái bạt tay vang lên, lập tức truyền đến tiếng mắng: “Phế vật!”

Một gã bị ngã xuống đất, nhanh chóng bò lên, tiếp tục quỳ, hai tay vẫn đặt trên đầu gối của bản thân, “Dạ!”

“Ngay cả một nữ sinh của không giải quyết được, lưu lại các người làm gì!” Sơn Điền tức giận nói, hần nhìn Cát Dã đang quỳ trên mặt đất.

“Chúng tôi nhận trừng phạt!” Cát Dã cúi đầu, miệng vết thương trên người của hần còn đang chảy máu.

“Các người cho rằng, chỉ nhận trừng phạt là được?. Tôi thấy các người có chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người!” Nếu đến lúc đó người phía trên nếu truy cứu xuống, hần (Sơn Điền) không thoát khỏi quan hệ!

Sắc mặt Cát Dã trở nên trắng bệch.

“Phó An Nhiên không thấy được mặt của mày?”

Sắc mặt Cát Dã càng thêm khó coi.

Sơn Điền nhìn không được tạt Cát Dã một cái nữa, “Phế vật! Mày giết không được người! Lại bị Phó An Nhiên thấy được, mày đây là muốn chúng ta chết hay sao!”

“Đại nhân, cứu tôi!” Hần không thể chết được, nếu như bên trên truy cứu, hần nhất định phải chết.

Sắc mặt Sơn Điền khó coi, “Cô ta đã thấy mặt của mày, nếu vậy, ngay lúc còn đang trong thời gian trao đổi, lúc mọi người không hay biết, giết chết cô ta!”

“Nhưng, cô ta biết chúng ta là người Nhật. ” Cát Dã nuốt nước miếng nói.

Sắc mặt Sơn Điền càng ngày càng khó coi, nhìn thấy người đang quỳ trước mặt mình, hần không thể nào không tức giận hơn, cuối cùng nhịn không được, lại đập hần mấy cái.

" Phế vật ! Hiện tại phải làm, tốc độ phải nhanh, đem người trong danh sách tìm ra toàn bộ ! Phải tìm được thứ chúng ta cần. "

" Đại nhân, vậy tôi... " Hần nên làm cái gì bây giờ ?

" Đến lúc đó, tôi tự có biện pháp, mấy ngày nay mày cứ ở trong này, mọi nơi đều không được đi. "

" Dạ "

Chuyên học sinh Ngân Dực bị thương đã bị truyền đi rất nhanh, gần đây Ngân Dực dường như xuất hiện trên mọi phương tiện truyền thông, mặc kệ đó là tích cực hay tiêu cực, Ngân Dực vẫn được đề cập đến.

Lúc này, ở Ngân Dực có tin tức mới, chính là học sinh của Ngân Dực cùng học sinh của Nhật Bản sẽ tiến hành trao đổi Nhu đạo (Judo).

Ở học viện Ngân Dực có câu lạc bộ Nhu đạo. Người Hoa Hạ tuy rằng rất ghét người Nhật, nhưng mọi người Hoa Hạ đều yêu thích những điểm mạnh của người khác.

Sở An Tu đi " Mời " học sinh của Nhật Bản, quả nhiên như An Nhiên đã đoán, bọn họ đã đồng ý ngay, nhưng khi anh xoay người rời đi, thì thấy trong phòng của bọn họ hình như thiếu vài người.

Sở An Tu làm như không thấy, ôn nhuận thông báo thời gian, địa điểm rồi xoay bước ra ngoài.

Ra ngoài, anh lập tức thông báo với Độc Cô Uyên Ảnh, bảo hần chú ý tới mấy người Nhật này.

Buổi chiều, khi nhìn thấy danh sách của trao đổi ở Ngân Dực, vậy mà lại thấy tên của Phó An Nhiên.

Sắp tới, Phó An Nhiên không chỉ nổi tiếng ở trên mạng mà còn ở Ngân Dực. Một nữ sinh không có bối cảnh, thì làm sao có thể đi đến nơi cao hơn.

Nghệ thuật đánh cờ của An Nhiên tốt, được sự khẳng định của các đại sư kì nghệ, nếu có người nói An Nhiên không hiểu cách chơi cờ thì chính là đã tạt vào mặt bọn họ.

Nhưng nghệ thuật đánh cờ của cô tốt, không có nghĩa nhu đạo cũng tốt ! Phó An Nhiên này tuy rằng KO Kim Mẫn Tích, nhưng bọn họ chỉ nghe tin đồn thôi, sự thật trong đó họ không biết, nhưng, Phó An Nhiên này có nhiều thói quen xấu, không vì thói quen xấu này là ảnh hưởng đến bọn họ chứ.

Người không rõ tình huống rất nhiều, nhưng chuyện này : chuyện này đối với người Thất ban mà nói, rất nhiệt tình ủng hộ, trong cảm nhận của bọn họ nữ thần là hoàn mỹ không tì vết.

Trong ngày tị vũ, nhóm người Nhật Bản đến rất đúng giờ, bọn họ đến sớm hơn mười phút, ngồi bên trái của khán đài, hai bên nói chuyện vài câu rồi tự động ngồi tại vị trí của bản thân.

Có phải là An Nhiên cũng biết nhu đạo ? Cái này có trời biết.

Từ khi nhóm người Nhật tiến vào, tầm mắt An Nhiên đảo quanh nhóm người đó, bảy người này, không có người ngày hôm qua cô thấy, nhưng theo cô, trong bảy người chắc chắn có người mà cô muốn tìm.

Khi nhóm người Nhật Bản tiến vào nhìn thấy người ở câu lạc bộ nhu đạo của Ngân Dực, thấy có An Nhiên là thành viên đang ngồi ở đó, biểu cảm của bọn họ nhất thời hưng phấn.

Tốt, xem ra bọn họ không cần cố tình tìm thời gian giết cô ta nữa, đây là cô ta tự động đưa tới cửa .

Hội trưởng của câu lạc bộ nhu đạo là một thiếu niên cao ráo, cường tráng, là học sinh cao nhị tên Cao Vũ, hẳn cùng người dẫn đầu nhóm người Nhật nói vài câu, rồi cùng đối phương bắt tay.

Người ở không ít, đều vây quanh bọn họ, mọi người nhường như ngừng thở, bọn họ luôn cảm thấy, có chuyện sắp phát sinh.

" Lúc này chỉ là trao đổi võ thuật, không nên tổn thương hoà khí. " Cao Vũ nhìn Tích Bộ nói.

Tích bộ gật đầu " Đúng vậy, chúng tôi rất thân thiện. "

Thân thiện ? Muốn gì đây ? Trong nhóm người coi, có người bắt đầu chăm chọc.

Năm đó, các người đối với người Hoa như thế nào, chính sách tam quang thế nào ?

Vậy mà không biết xấu hổ mà nói thân thiện ? Cút chó.

Cao Vũ cũng không nói thêm bất cứ câu gì.

Hai bên không nói gì thêm, hai bên đã bắt đầu ra quân, người đầu tiên bước lên cũng chính là Tích Bộ, Cao Vũ tự nhiên không chịu thua mà bước lên, hai người chào hỏi, rồi bắt đầu trận đấu.

An Nhiên ngồi ở bên trong, mày cô luôn luôn nhíu chặt, chăm chú nhìn bảy người Nhật bên kia.

Nhóm người này, đến cùng là tìm cái gì ?

Đêm qua khi trở lại nhà họ Phó, Phó lão gia từ nhìn thấy tin tức mà muốn giậm chân, lấy điện thoại trực tiếp gọi người phụ trách sự việc kia, ông đã mắng người đó không ít.

Trong tin tức có nói, người bị sát hại đã tăng lên, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn.

An Nhiên không nói cho lão gia từ chuyện mà cô đã đoán, hiện tại chỉ là cô đoán, không có chứng cứ xác thật, không thể đánh rắn động cỏ.

" Ô..Ô... " Tiếng kinh hô của mọi người vang lên.

Một trận kinh hô đem ý thức của An Nhiên kéo về, thấy chính giữa sân, Cao Vũ đã bị đá ra khỏi sân, An Nhiên không thấy quá trình nhưng nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của mọi người thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

" Trúng thối ! Không phải chỉ nói trao đổi thôi sao ! "

" Chết tiệt, tôi không biết bọn Nhật này không thành thật như vậy ! "

" Mẹ nó ! Không biết cái gì gọi là trao đổi hay sao ! "

Khán giả, học sinh của Ngân Dực phẫn nộ rồi.

Cao Vũ cùng Tích Bộ có sự chênh lệch quá lớn, Tích Bộ không có chút thủ hạ lưu tình nào, hẳn ra chiêu toàn là những chiêu trí mạng, Cao Vũ đã cố gắng hết sức nhưng không thể chống đỡ nổi, Tích Bộ đá một đá vào cẳng chân của Cao Vũ, cậu nhất thời chịu không nổi nên quỳ xuống !

Nhưng Tích Bộ không dừng lại, hẳn liền đá một đá vào bụng của Cao Vũ ! Trực tiếp đá cậu và ngoài sân !

Tích bộ đá một đá đó có bao nhiêu độc, bọn họ đều thấy rõ, người trong câu lạc bộ nhu đạo đứng dậy, biểu cảm đồng loại tức giận.

Có người xông lên, Cao Vũ cố hết sức nâng tay, ngăn người đi lên.

Hiện tại, cậu chưa thua !

Đối với kết quả này, An Nhiên có thể đoán trước được, danh khí của bảy người Nhật này không nhỏ, nếu người trong câu lạc bộ nhu đạo có thể đấu lại được với bọn họ, vậy người Nhật này thật sự rất yếu.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay nhóm người Nhật này lại làm như vậy trước mặt bọn họ (An Nhiên và học sinh ở Ngân Dực)

Tốt lắm !

" Thật kém " Trên mặt Tích Bộ xẹt qua một tia châm chọc, hần nhìn Cao Vũ với ánh mặt miệt thị, hừ nhẹ, " Còn ai muốn tiếp ? "

" Chết tiệt ! " Một người trong câu lạc bộ nhu đạo nhìn không được, muốn bước lên.

Nhưng khi hần chưa bước đi, thì có một bàn tay lạnh kéo hần lại.

Hần có chút ngạc nhiên nghiêng đầu, chỉ thấy khuôn mặt lạnh băng của An Nhiên, sắc mặt của cô không chút biểu cảm, đáy mắt lạnh lùng, làm cho hần rét run.

Phó An Nhiên ? Hơi lạnh quanh thân, thật dọa người.

Ngay lúc hần còn kinh ngạc, An Nhiên từ từ bước ra, cô nắm thật chặt đai lưng, ánh mắt sắc bén như dao, đi đến trước mặt của Tích Bộ.

" Tôi "

Mọi người lập tức yên tĩnh.

Tích bộ bật cười, trên mặt mang theo một tia trào phúng, " Tôi đây không đánh phụ nữ. "

An Nhiên cười cười, sửa sang lại quần áo, không chút để ý, ánh mắt lạnh lùng, " Không có gì, tao đánh mày là được... "

Lời An Nhiên chưa nói hết, Tích Bộ lắc mình, nâng tay hướng đến An Nhiên là đánh---- !

----- Hậu trường-----

Đoạn kịch nhỏ :

" Lão soái ca, anh nói vì sao mà con gái mới có dì cả này ? "

Một ngày nào đó, An Nhiên ôm túi nước ấm nằm trên giường có chút phiền chán nhìn Phó Quân Hoàng đang nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng cũng rất rối rắm, sau đó bày ra bộ mặt ngốc ngốc nói : " Anh cũng có dì. "

An Nhiên thờ dài, " Dì của anh có đồ máu ? Người dì này có làm anh muốn sống đi chết lại ? "

Mặt Phó Quân Hoàng vẫn ngốc ngốc lắc đầu

" Em có ! "

" Dì đó là ai ! Anh đi giết bà ta ! " Phó Quân Hoàng một mặt chính khí nói. ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72-1: Giấy sinh tử (1)

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nếu cú đâm này dừng lại trên người Phó An Nhiên, Phó An Nhiên không chết thì cũng mất nửa cái mạng!

Mồ hôi đổ đầy trong tay của những người ở đó.

Tích Bộ đột nhiên đánh lén, An Nhiên đã sớm có phòng bị, người Nhật Bản cùng Đại Hàn có cùng một “Ưu điểm” đó chính là thích đánh người bất ngờ không để người đề phòng.

An Nhiên nhanh chóng lùi về sau, đứng xa ra nơi Tích Bộ đánh tới, thanh lãnh nhìn hần, “Thật không hổ là người đứng đầu Nhật Bản.” Dù vô sỉ, đủ cường đại.

Lời An Nhiên nói mọi người nghe đều hiểu.

Tích Bộ không nghĩ tới, một nữ sinh gầy yếu thế này là có thể tránh được một cú đánh của hắn, hắn biết tên của cô là Phó An Nhiên, là đối tượng trong nhiệm vụ của bọn hắn.

Hắn muốn lợi dụng lần trao đổi này, làm như không cẩn thận mà giết chết cô.

Trong cuộc trao đổi, sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không phải sao?

Mắt của Tích Bộ xẹt qua một tia sát ý, mà sát ý này dễ dàng bị An Nhiên dễ dàng thấy được, Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh đang ngồi trên khán đài đồng thời nhú mày.

Nhìn thấy An Nhiên không có chuyện gì, mọi người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ tựa như chưa từng khấn trương như thế.

“Đã chuẩn bị tốt?” Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên.

"Cái này phải là tôi hỏi cô." Tích Bộ hừ lạnh.

Cao Vũ vẫn chưa đi vào trong, cậu kiên trì phải chờ đến trận đấu xong mới đi.

Khi Sở An Tu đưa An Nhiên đến mặt cậu nói là đưa cô gia nhập câu lạc bộ Nhu đạo, lúc ấy cậu kinh ngạc, nhưng cậu ấy (Sở An Tu) nói, cô (Phó An Nhiên) phải là thành viên chính trong lần trao đổi võ thuật, Cao Vũ cũng không nói gì thêm, nhưng cậu cũng hiểu một ít, chính là cuộc trao đổi võ thuật này không đơn giản.

Người Nhật Bản không giống như ngoài mặt của bọn họ, thoát nhìn họ tốt đẹp dễ gần, thân thủ của cậu nếu so với Tích Bộ kém một ít, nhưng không kém đến mức ngay lúc bắt đầu đã bị họ đo ván như thế.

Nhóm người này, ngay từ đầu không phải đem cuộc trao đổi này như trò chơi.

Phó An Nhiên, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhưng, cậu không đi tìm Sở An Tu, thì đã bị Phó An Nhiên làm hù sợ, nghĩ đến, ở các câu lạc bộ của Ngân Dực, mặc kệ nó là Taekwondo, Thái Cực, Quyền Anh, thì ai có thể có động tác lưu loát như An Nhiên?

Phó An Nhiên, là một cao thủ.

Cao Vũ được sự giúp đỡ của các thành viên khác, được diu vào trong, chịu đựng đau đớn từ bụng, ánh mắt gắt gao nhìn ở sàn thi đấu.

Biểu của từ cười nhạo trào phúng của Tích Bộ giờ đã thành ngưng trọng.

Là hắn bất cẩn.

Phó An Nhiên công kích một cách tùy ý, không theo một phương pháp nào, thế nhưng đối với hắn mà nói, tiếp chiêu được là dị thường vất vả, hắn chỉ có thể tránh không thể nào phản công lại, nếu bị đá phải một nơi nào đó thì nơi đó nhất định sẽ bị phé.

Phó An Nhiên này thật không bình thường.

An Nhiên ra tay rất nhanh, cô làm cho Tích Bộ không có thời gian phản công cùng thời gian để thở, khi hắn không ngừng lui ra sau, An Nhiên sử dụng đầu gối, hướng về phía bánh chè của Tích Bộ đá vào, sau đó An Nhiên nắm cánh tay của Tích Bộ, kéo người hắn xuống xa!

Bịch -----

Tích Bộ bị ngã xuống đất!

“Hay-----!” Học sinh Ngân Dực đang ngồi ở khán đài không ngừng hô lên.

Biểu cảm của người Nhật nhất thời thay đổi.

An Nhiên không đi đến nơi là Tích Bộ bị ngã xuống, phản ứng của Tích Bộ cực kì nhanh, tuy rằng không bằng An Nhiên, chân của hắn tuy rằng đang ở mép sàn nhưng hắn đứng là còn ở trong sân.

Ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, người này không phải là hắn.

Đã như vậy thì không bằng tốc chiến tốc thắng.

Tích bộ chưa từng trải qua sự nhục nhã như vậy, người đá hắn ra ngoài sân thi đấu là một người Hoa Hạ gầy yếu, mỏng manh! Khi hắn bò đến chỗ của An Nhiên, đứng lên, hắn một tay nắm cổ áo của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên luôn nhàn nhạt, cô đột nhiên ghé sát hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, đột nhiên ra tay, đến lúc này cô chưa từng thủ hạ lưu tình, khi Tích Bộ cùng mọi người chưa biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã bị văng ra ngoài, lúc này Tích Bộ bị té lăn, không còn đứng lên nổi.

Tích Bộ ôm bụng, thoát nhìn rất thống khổ.

Người của Nhật đồng loạt đứng dậy, bọn họ muốn nhìn thương thế của Tích Bộ, nhưng bị Sơn Điền ngăn lại, ở phương diện này Tích Bộ là người có kĩ thuật tốt nhất, thì làm sao có thể bị một nữ sinh đánh bại?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Tích Bộ vẫn còn duy trì ngạo khí của bản thân, An Nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nói vào trọng tâm của đề tài, “Tao đã nói rồi, mày không phải đối thủ của tao.”

Con người An Nhiên rất lạnh, Tích Bộ nhường như rơi vào một hầm băng.

“Phó An Nhiên! Mày (lúc này đối xưng hô nha, TB hiện đang tức) muốn làm gì ! ” Tích Bộ nhìn An Nhiên, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Toàn thân hắn mồ hôi lạnh ứa ra không ít, loại cảm giác này hắn chưa từng thấy qua, hắn sợ hãi mà không biết đó là cái gì.

An Nhiên nhún vai, " Tao cũng không làm gì mày, ở nơi này mọi người đều thấy được. "

Điền Bản biết, Tích Bộ thật sự đã thua, hắn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tích Bộ đã thua trong tay của nữ sinh này, vậy ở chỗ hắn không ai có thể là đối thủ của cô ta.

Người Nhật mang Tích Bộ còn đang giấy dựa đi xuống, biểu cảm của bọn họ thoát nhìn rất phấn khích.

Mọi người ngồi xem không nghĩ tới gặp sự việc lớn như vậy, Phó An Nhiên này là người nào, cô là vạn năng hay sao ? Có phải gọi là văn võ song toàn không !

" Nữ thần ! Khá lắm ! " Trong đám người tuôn ra một trận cuồng hô hò hét.

" Nữ thần, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô ! "

" Nữ thần, đánh đám Tiểu Quỷ Tử chúng tôi bồi hoa lá ! Chúng chết, chúng tôi sẽ giải quyết hậu quả ! "

An Nhiên hướng tới đám người kêu to thì nhìn lại, lúc này không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, một đám người ngồi đứng trên khán đài, bọn họ đang vui mừng nhảy nhót, người đứng đầu đang lôi kéo Tô Nặc, mà người đứng bên cạnh là Cố Hữu.

Là người của Thất ban.

Nhóm người này, càng ngày càng đáng yêu.

Nghe được người Thất ban kêu An Nhiên là nữ thần, nhất thời mọi người đều hứng trí, một người rồi hai người mở miệng kêu, sau đó là toàn bộ, tất cả mọi người đều kêu An Nhiên là nữ thần.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, sau đó quay người, nhìn sắc mặt không tốt của Sơn Điền nói, " Quý quốc còn khiêu chiến không ? " Biểu cảm An Nhiên cùng biểu cảm của Tích Bộ không sai biệt, thậm chí còn nghiêm nghị hơn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt của nhóm người Nhật đồng loạt biến đổi.

Phó An Nhiên đang trêu cợt họ !

" Không vấn đề, các người không khiêu chiến, vậy để tôi đến khiêu chiến các người. " Nếu cô không làm cho bọn họ xuất người thì sẽ không buông tay.

Cô có thể dẫn người đến bao vây, sau đó cho người cởi bỏ quần áo của bọn họ để xem trên người có vết thương hay không, nhưng cái này thật chất là quá mạo hiểm cũng không có tác dụng. Nếu bọn họ nói đến đó dễ cướp, đến lúc đó bọn họ sẽ không bỏ qua. Khi đó, bọn họ sẽ bắt lấy chuyện này không tha, có khi lên truyền thông là nói họ gặp đải ngộ như thế nào khi ở đất khách quê người.

An Nhiên không muốn bọn họ lấy cớ, cô phải làm cho bọn họ có nỗi khổ cũng không nói được.

An Nhiên vừa nói, mọi người còn đang la hét bỗng dưng yên tĩnh.

Nữ thần vừa nói cái gì ? Khiêu chiến người Nhật bản ? Cô ấy điên rồi ư ?

Lúc này thắng một trận, bọn họ có thể cho rằng đó là may mắn, nhưng nếu một nữ sinh may mắn thắng một lần mà đi khiêu chiến với người khác, bọn họ nhất thời tập trung vào người không cao lớn đó (An Nhiên).

" Vị bạn học này, cô có biết bản thân mình nói gì không ? " Điền Bản với gương mặt tròn tròn tuy rằng mang theo ý cười, nhưng đằng sau nụ cười là nét mặt lạnh như băng, lại bị An Nhiên nhìn thấy rõ ràng.

" Đương nhiên. "

"Được, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào..."

"Yên tâm, mọi chuyện tôi đều chịu." An Nhiên đánh gãy lời Điền Bản, "Đương nhiên, nếu như các người còn lo lắng, chúng ta có thể lập giấy sinh tử."

Giấy sinh tử là do hai bên cùng lập, bất kể là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không truy cứu, tức là, trong trận đấu, mặc dù người nọ mất đi tính mạng thì người kia cũng không phải đi tù.

Ánh mắt của Điền Bản xẹt qua một tia ám quang.

Phó An Nhiên này quả nhiên đã mắc câu.

Hắn còn không biết sử dụng phương pháp gì để đối phó với Phó An Nhiên, không ngờ được cô lại đưa mình tới cửa, cái này gọi là thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Điền Bản đã làm tư tưởng với bản thân, sau đó mới nhìn An Nhiên nói, "Cô đã nói vậy, vậy thì chúng ta sẽ lập một bản."

An Nhiên cũng không để ý, ánh mắt xẹt qua một tia băng hàn.

Sở An Tu soạn thảo xong, cuối cùng đưa giấy cho An Nhiên "Giấy sinh tử" để An Nhiên kí tên vào, rồi sau đó đưa cho sáu người của Nhật để bọn họ kí tên, cuối cùng, Sở An Tu còn để mọi người ấn tay.

Muốn lấy mạng của quân chủ, trước hết phải giữ mạng của bản thân cho cẩn thận.

Điền Bản cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao, bọn họ cũng muốn mạng của An Nhiên. Phó An Nhiên đã biết nhiều chuyện, bọn họ không để cô tiếp tục sống.

Mọi người nín thở nhìn bọn họ trao đổi "Giấy sinh tử", có người thậm chí còn lo lắng, An Nhiên có phải đang lúc chờ thi đấu thì bị đám người đó ám sát, nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ không thể nào an tâm.

Ngoài trừ Tô Nặc cùng Cố Hữu là hai người không lo lắng gì cả.

Theo Cố Hữu, nhóm người này đứng cùng không chỗ với An Nhiên, cơ hồ không thể nào so sánh được, cậu nhàn nhạt ngồi ở trên khán đài, không nói một câu nào mà chỉ xem.

Trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên vĩnh viễn là tuyệt nhất, đối với cô mà nói, An Nhiên không có gì là không làm được, mà đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến giấy sinh tử, cả người không thể không hưng phấn, mà An Nhiên trong cảm nhận của cô có thể so sánh được với chú nhỏ.

Giấy sinh tử do Sở An Tu giữ, An Nhiên sửa sang lại quần áo, cô chạy đến giữa sân, chờ người của Nhật tiến lên.

Lúc này, bên Nhật chỉ định một nữ sinh, An Nhiên biết ả ta, ả tên là Anh Chi, thoạt nhìn ả bé nhỏ nhưng sức lực cùng tốc độ của ả không nhỏ như người của ả.

An Nhiên không có thời gian cùng đám người này quan sát qua lại, Anh Chi mới ra tay được mấy đòn đã bị An Nhiên đánh ngã dưới sàn, cả người ả đều bị khoá lại, làm cho ả không cử động được.

Đối với nhu đạo, An Nhiên không thích, nhưng kiếp trước, cô có một người bạn là người Nhật Bản, thích vận động bằng nhu đạo, mỗi lần hắn luyện tập đều mang cô theo, đi đâu cũng mang cô, dần dà, những quyền cước của nhu đạo liền thấm vào xương cốt của cô.

An Nhiên đem Anh Chi khoá lại rất căng, đến khi Anh phát ra khẩu hiệu thua, An Nhiên mới dừng tay.

Nhưng khi An Nhiên mới buông tay, Anh Chi đột nhiên đứng dậy, đánh tới An Nhiên!

An Nhiên nhanh chóng lắc thân, nhanh chóng tránh cánh tay đánh tới bản thân!

Bụp---- Âm thanh An Nhiên ngăn cản cánh tay Anh Chi.

Phịch----- An Nhiên phản công đem tay của Anh Chi nắm lấy! Trong tay của Anh Chi còn cầm mấy cái phi tiêu nhỏ.

Trong lòng An cười lạnh, ở trước mặt Phó An Nhiên cô là còn đùa cợt. Được vậy để coi ai sẽ lợi hại hơn.

Mặt Anh Chi xẹt qua một tia hoảng sợ, trên đầu của phi tiêu có độc, đó là loại độc tố thần kinh mới nhất! ả không muốn chết!

An Nhiên không cho ả cơ hội suy nghĩ, cô nắm lấy tay của ả, vẽ một vết thương trên người ả, sau đó xoay người, âm thanh của Anh Chi rít gào, không chút lưu tình đem phi tiêu ghim vào người ả.

Bịch----

An Nhiên trực tiếp đá Anh Chi ra khỏi sân đấu

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhủ mày, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bò tới chỗ của Điền Bàn, à thật vất vả mới bò đến được, à gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“ Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72-2: Giấy sinh tử (2)

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhủ mày, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bò tới chỗ của Điền Bàn, à thật vất vả mới bò đến được, à gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“ Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bịch----

Lại một người lại bị đánh ra sân.

Mọi người không nghĩ tới trận đấu kết thúc nhanh như vậy, tựa như mới thấy người nọ vào sân, thì bị An Nhiên không chút lưu tình, mà ném ra ngoài.

Lúc sau mọi chuyện càng thuận lợi, hoàn toàn đem An Nhiên trở thành người ưu tú.

Đến khi An Nhiên ném năm người Nhật ra khỏi sân, những người đó cơ hồ là nằm trên mặt đất, không ngừng rên to.

Sắc mặt Điền Bàn rất khó coi, nhìn thấy mọi người đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rĩ, mặt hắn đều biến đen.

“Chắc vị cuối cùng là một cao thủ, tôi nói, chúng ta phải làm cho tốt, thế nào?”

Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười, mặc dù là cười nhưng ai nhìn thấy đều sẽ dựng tóc gáy, cả người mơ hồ sợ hãi.

Điền Bản hít một hơi thật sâu, hần nhìn Cát Dã đã dịch dung, ánh mắt trầm xuống, phải giết chết Phó An Nhiên!

Cát Dã hơi nhíu mày, mệnh lệnh của Điền Bản hần không thể không tuân thủ, chỉ có thể nghe theo.

Cát Dã vừa bước vào sân, tầm mắt An Nhiên nhìn hần, “Cảm thấy dễ chịu sao?”

Lời của An Nhiên vừa nói ra làm mọi người nhất thời sùng sốt, không ai nghĩ tới, An Nhiên hỏi câu này là sao, dễ chịu? Cô đang hỏi cái gì?

Nhưng biểu cảm nhất thời biến đổi, đáy mắt của hần hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cô đã nhìn ra!

An Nhiên không nói gì thêm nữa, cô đứng ở giữa sân đấu.

Sắc mặt của cô đã đỏ lên, hô hấp so với ban đầu đã dồn dập hơn rất nhiều, tuy rằng thân thủ của những người đó không là gì, nhưng những người đó đã làm lãng phí không ít thể lực của cô.

Mọi người lo lắng nhìn An Nhiên.

Đối với bọn họ, An Nhiên đã cho bọn họ nhiều kinh hi.

Bọn họ không nghĩ tới, Phó An Nhiên có thể chiến đấu tới bây giờ, một mình cô là đấu với 6 người Nhật, cô cũng không than, không nóng nảy, sắc mặt vẫn thản nhiên, đến cả ánh mắt cũng thanh lãnh cùng đậm đặc không có một tia bất biến nào.

Phó An Nhiên luôn luôn như vậy, ôn hoà, như cô bây giờ làm cho bọn họ yêu đến chết.

“Không cần đánh theo Nhu đạo, chúng ta có thể đánh cái nào là người đó thích, thế nào?” An Nhiên nói xong, đem trang phục nhu đạo trên người cởi bỏ, bên trong là trang phục bình thường.

Cát Dã không nghĩ tới chiêu thức này của An Nhiên, xác thực đối với Nhu đạo hần không thể nào so sánh được với mấy người kia, nhưng, Phó An Nhiên này không phải tự tin quá mức.

Mọi người có chút không hiểu, nhưng nghe ý của An Nhiên, thì chính là hai người này trước kia có đánh với nhau rồi.

Điền Bản nghe Phó An Nhiên nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, Phó An Nhiên quả nhiên đã biết tất cả!

Cát Dã cùng An Nhiên không sử dụng nhu đạo để tỉ thí, trong mắt của mọi người thì thấy hai người đánh nhau túi bụi, giữa bọn họ có chút dị thường, giống như là đang luận võ trên TV, mọi người đều hưng phấn đồng thời còn vì An Nhiên cầu nguyện.

Tô Nặc ở một bên nhìn thấy rất rõ, cô cũng không lo lắng nhiều cho An Nhiên, nhưng cô không ngừng nắm chặt Cổ Hựu, không ngừng hò hét cổ vũ cho An Nhiên, toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng thoạt nhìn cực kì đáng yêu.

Cát Dã cùng An Nhiên trong lúc tỉ thí, thoạt nhìn là thể lực ngang nhau, nhưng thực tế cái khổ bên trong thì chỉ có Cát Dã cảm nhận được, mỗi một cú đánh của An Nhiên là nhắm tới vết thương ở bả vai của hần, hần vì tránh né nên cần nhiều tâm tư, nhưng hần không thể nào tránh khỏi được, cú đánh tiếp theo của An Nhiên lại đến.

Bịch--- hung hăng đánh một quyền trên bả vai của hần! Thân thể Cát Dã nhất thời lao đảo! An Nhiên chạy nhanh tới chỗ Cát Dã, nhắc chân, hung hăng đá vào bụng của hần, con đau, trong nháy mắt truyền khắp cơ thể.

Trên quần áo của Cát Dã thấm vết máu, ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng.

Khi mọi người thấy Cát Dã bị đánh ngã xuống đất, thì thấy việc này đã xong rồi, học sinh Ngân Dục đứng lên đồng loạt hoan hô, tuy rằng được gọi là thi đấu hữu nghị, nhưng, mọi người Hoa Hạ có một truyền thống tốt đẹp, chỉ cần có người nước ngoài đến trao đổi, bọn họ sẽ vô điều kiện mà ủng hộ người Hoa Hạ.

Ngay lúc mọi người hoan hô, sắc mặt của Điền Bản đen đi không ít, An Nhiên cũng không buông Cát Dã ra, cô liền túm cổ áo của Cát Dã, khoé môi giương lên một nụ cười như ác ma:

“Giết người rất thú vị sao?” An Nhiên thanh lãnh nói một câu.

Cát Dã không biết bản thân Phó An Nhiên sẽ làm cái gì tiếp theo, toàn thân hần lúc này rất đau, giống như có nhiều con sâu con đang ăn từng chút từng chút, toàn thân hần đau đến khó nhịn.

Lời nói lạnh lẽo phát ra.

“Tôi.. tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cát Dã chịu đựng đau đớn nói.

An Nhiên nói tay ra khỏi cổ áo, Cát Dã phịch một tiếng ngã xuống đất, An Nhiên vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói:

“Không sao, chúng ta hiện tại còn nhiều thời gian, sẽ từ từ.”

Không biết An Nhiên là cố ý hay vô tình, ở nói tay ra khỏi Cát Dã, một cước dẫm trên bả vai của hắn, nháy mắt, trên bờ vai của hắn máu ra càng nhiều.

Cát Dã lăn ra, không hô lên tiếng nào, hắn cắn chặt môi dưới, gắt gao nhìn An Nhiên, ánh mắt đầy hận ý nhìn An Nhiên càng đậm.

Sở An Tu cuối cùng cũng biết An Nhiên vì sao mà muốn viết giấy sinh tử, trước mặt mọi người, muốn giết chết người này.

“Phó An Nhiên! Cô muốn làm gì ! ” Điền Bản đột ngột đứng dậy, gài lên với An Nhiên.

Mọi người nghe tiếng rống của Điền Bản, trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ, An Nhiên là muốn làm gì ?

Nhưng rất nhanh bọn họ phản ứng lại, nữ thần của bọn họ lại bị tên Nhật Bản mập này rống lên !

Nháy mắt, mọi người tập trung lên người của tên bí đao kia.

" Làm gì ? Đương nhiên là tỉ thí. " An Nhiên trả lời không chê vào đâu được.

" Hắn đã thua ! "

" Vậy sao ? Vậy hắn có nhận thua chưa ? " Con người An ngày càng lạnh, “ Người Nhật của các người đã nhận thua sao ? ”

Cát Dã vừa định lên tiếng nhận thua thì nghe được câu đó, nháy mắt cảm miệng, hắn không thể đại diện cho người Nhật.

Son Điền không biết phải nói gì, hắn đã nhìn ra, Phó An Nhiên chính là muốn giết Cát Dã.

" Thầy Son Điền, các người đã lập giấy sinh tử, nếu trong đó có một bên không đồng ý, thì bên khác không được kết thúc, các người đã kí tên cùng ấn dấu vân tay. " Sở An Tu đi ra, ánh mắt mang theo một tia không nói vào đâu được.

Đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh!

Giấy sinh tử! Đáng chết!

Phó An Nhiên từ lúc bắt đầu đã biết kế hoạch của bọn hắn, ngay từ đầu cô đã tính kế bọn hắn, cô

“Không, không được! Các người không thể làm vậy!” Son Điền trừng Sở An Tu, tuy rằng khi bọn họ trở về Nhật Bản không chừng sẽ chết, nhưng nếu chết trong tay của Phó An Nhiên thì sẽ bị tổ chức xoá tên.

Chuyện này đối với bọn họ là một sự vũ nhục.

Son Điền còn muốn nói gì, thì không biết chỗ nào đi ra một người mặc đồ đen chế ngự hai tay của hắn.

“Các người muốn làm gì! Tôi có thể đi cáo trạng các người! Các người ở đây là vi phạm pháp luật!” Son Điền có chút hoảng.

Sở An Tu quơ quơ giấy trong tay “ Giấy sinh tử”, “ Không có sao, thầy đi được là tốt rồi.”

Người đang nằm trên đang rên rỉ, khi bọn họ nhìn thấy “Giấy sinh tử”, biểu cảm không tốt hơn.

Trong lúc này, An Nhiên ngồi xổm xuống chỗ Cát Dã, tiếng nói thanh u mà băng hàn:

“ Nói hay không?”

Cát Dã không nhìn biểu cảm của An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, “ Không sai, mày chính là một nam tử hán.” An Nhiên vỗ tay, “Đem người này mang đi.”

Nháy mắt, một đám người có trang phục màu đen đi đến chế phục hắn, bọn họ không chút biểu cảm, con người đang còn nửa cái mạng bị mang đi, học sinh Ngân Dục kinh ngạc.

Mà lúc này, người còn đang huấn luyện Phó Quân Hoàng cũng nhận được tin tức, cùng một đám người chạy đi -----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bắt được

Khi Phó Quân Hoàng đi đến, An Nhiên đang ngồi trên sofa, nhìn Độc Cô Uyên Ảnh đang thăm vấn đám người Nhật, trong phòng, ngoại trừ âm thanh của roi đánh thì không còn âm thanh gì khác.

Nhóm người này, rất có thể chống cự.

Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, đem cơ thể lạnh lùng ôm vào lòng.

An Nhiên vẫn chưa đem người Nhật vào Vô Xá, mà đem nhóm người này vào phòng Âm Bộ mà thăm vấn.

Khi xác định nhóm người này là người sát hại cô gái đó, An Nhiên đã nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, mặc kệ là như thế nào, vào ngày mà người Nhật tiến vào Ngân Dục cũng được sự chú ý của truyền thông, mặc kệ là họ phạm vào chuyện gì, bọn họ (Ngân Dục) đều muốn đem bọn họ (Nhật Bản) chinh đến tận thâm rồi đuổi về. Nếu chuyện này mà xử lý không ổn thỏa thì sẽ biến thành sự tranh cãi của bạn bè quốc tế.

An Nhiên muốn tự bản thân giải quyết, nhưng nghĩ đến bản thân cô là người họ Phó, nên cố gắng nhẫn xuống.

Mặc kệ kiếp trước là Tần Lam hay kiếp này là Phó An Nhiên, cô đối với người Nhật không có ấn tượng tốt.

Khi Phó Quân Hoàng ôm cô vào lòng, thì hàn khí xung quanh người cũng giảm xuống, dựa vào bộ quân trang, cô đem người dán lên anh.

“Lão soái ca...”

“Không có chuyện gì, anh đã đến.” Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cô, tâm của anh liền mềm nhũn, còn có cảm giác đau lòng.

An Nhiên cười, lắc đầu, “Không có gì, rất nhanh sẽ giải quyết tốt.”

Phó Quân Hoàng không bắt ép cô, cô chính là bảo bối của anh.

Đùng----

Tiếng roi quất trên người Cát Dã, biểu cảm của Độc Cô Uyên Ảnh ngày càng lạnh, “Đến chết cũng không nói sao? Không sao, chúng tao còn rất nhiều cách.”

“Đây là các người phạm pháp! Tôi sẽ đi tố cáo các người, các người làm hại đến bạn bè quốc tế! Tố cáo các người tùy tiện mà nhốt người, hơn nữa còn...” Sơn Điền bị trói ở ghế, hẳn là người duy nhất không bị tra tấn.

“Ô? Như vậy tôi không phải có thể nói các người giết hại người dân của nước tôi?” An Nhiên dựa người vào Phó Quân Hoàng, ánh mắt lạnh lùng, biểu cảm băng hàn làm cho người ta phát lạnh.

Sơn Điền nhất thời nghẹn lời, “Các người vu khống để hãm hại chúng tôi!”

“Vu hãm (vu khống + hãm hại) các người?” Trên mặt Độc Cô Uyên Ảnh hiện lên một tia lạnh lẽo, cậu đi đến phía trước mặt Cát Dã, với ánh mắt hung ác, trực tiếp tát vào mặt hắn (Cát Dã)! Chỉ thấy có một mặt nạ da người tróc ra! Mặt thật của Cát Dã hiện ra.

Mặt nạ da người rất dính vào mặt thật, bị mãnh liệt xé toạc ra làm Cát Dã nhất thời kinh hô ra tiếng, trên mặt nóng bừng đau đớn làm cho hắn kêu to không thôi.

“Cái này là cái gì?” Độc Cô Uyên Ảnh giờ cái mặt giả kia, băng hàn nhìn Sơn Điền.

Sơn Điền biến sắc, nhưng hắn vẫn cố chống đỡ nói, “Cái này là cái gì? Chúng tôi...”

“Không sao, vào ngày hôm qua, ở Ngân Dục đã xảy ra một chuyện, tôi nghĩ thầy Sơn Điền nhất định biết.” Lúc này, một thân đồng thực Sở An Tu cầm một chồng ảnh chụp đi vào, khi cậu nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, biểu cảm nhất thời kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu hồi.

“Tôi không biết các người nói gì.” Đáy lòng Sơn Điền bồn chồn, hắn không biết để lại dấu vết ở nơi nào, thành công đã đến gần nhưng ở đâu lại nhảy ra một Phó An Nhiên!

“Không sao, “thầy” nhìn vào ảnh chụp sẽ rõ.” Sở An Tu lấy ảnh chụp đặt trước mặt Sơn Điền, Sơn Điền thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi!

Người trên ảnh đúng là Cát Dã!

Đó là lúc Cát Dã cùng An Nhiên ở trên sân thượng đánh nhau, An Nhiên thừa dịp loạn mà chụp được, Cát Dã muốn cướp về, nhưng lúc đó hấn không phải là đối thủ của An Nhiên, bởi vậy không cướp về được.

Sự việc này, hấn chưa nói với Sơn Điền, bởi vì Cát Dã biết, nếu hấn đem chuyện này nói ra, hấn sẽ chết.

"Tại sao phải làm như vậy ? " An Nhiên lạnh nhạt nói.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng nắm tay lạnh của An Nhiên, bảo bối của anh hiện đang rất giận.

"Tôi không hiểu các người nói gì!" Không thể thừa nhận, nếu không, mọi chuyện sẽ kết thúc, bọn họ sẽ xong đời.

"Không hiểu?" An Nhiên nở nụ cười, " Không sao, các người thích lấy đầu người khác để chơi đùa? Tôi đây sẽ để các người tiếp tục chơi."

An Nhiên vừa dứt lời, vài người thiếu niên mặc đồng phục màu đen đề Anh Chi xuống, tóc của ả hỗn độn, trên người còn mặc đồng phục nhu đạo, bước chân có chút kì quái, hiển nhiên đã hiểu quá trình vừa xảy ra.

Mấy người đó đem Anh Chi đặt trên bàn duy nhất trong phòng, bên cạnh bàn có một con dao đang phát sáng.

"Đây, cho các người cùng chơi." Tiếng nói An Nhiên rất nhạt, những người đang ở đây đang ngăn người nhìn cô, trong đó người của Âm Bộ và Sở An Tu.

Sở An Tu có chút không hiểu An Nhiên, anh biết quân chủ là máu lạnh, trong mắt của cô, không có mềm lòng, nhưng có chỗ bất đồng, hiện tại Phó Quân Hoàng đang ở bên cạnh Phó An Nhiên, nếu anh (Phó Quân Hoàng) biết mặt tàn nhẫn này, vậy Phó Quân Hoàng có hay không...

Nhưng, khi anh (Sở An Tu) nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, cả người đều ngây ngẩn.

Biểu cảm Phó Quân Hoàng không thay đổi, anh vẫn như trước mặt không thay đổi, cả người tản ra hơi thở người lạ chớ lại gần, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn vào một người, loại ánh mắt này anh (Sở An Tu) chưa từng thấy qua, thật ôn nhu, thật ấm áp, giống như mọi chuyện đang phát sinh không có liên quan gì đến anh (Phó Quân Hoàng), anh (Sở An Tu) có thể nhìn ra, anh (Phó Quân Hoàng) đang nhìn bảo bối trân quý nhất của anh (Phó Quân Hoàng).

Sở An Tu cảm thấy bản thân mình rất buồn cười, quân chủ là ai? Ngay cả Phó Quân Hoàng không thể tiếp thụ được, vậy quân chủ sao có thể ở bên cạnh anh (Phó Quân Hoàng) lâu như vậy? Làm sao có thể tin tưởng anh (Phó Quân Hoàng) như vậy?

Che giấu đáy lòng đang chua xót, ánh mắt nhìn xuống Sơn Điền, biểu cảm vẫn ôn hoà như trước.

"Chúng tôi là được Nhật phái đến để trao đổi, các người không thể áp dụng hình phạt vậy với chúng tôi!" Sơn Điền đột nhiên như bắt được cái gì đó, bỗng nhiên đứng lên.

"A, xem lời "thầy" nói, cái này đều là tự bản thân làm ra, thế nào mà nói hình phạt riêng? Ngay cả đầu của nữ sinh các người cũng chặt bỏ được, trên người các người có kiếm, thật sự không có liên quan!" Khoé môi An Nhiên cười rất lạnh.

Phó Quân Hoàng cực kì đồng ý gật đầu.

Từ đầu bọn họ đã chuẩn bị tất cả!

"Không, các người không thể giết tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!" Anh Chi đang bị kẹp trên bàn la to, tay của ả ta đang vuốt ve cái gì đó trên bàn, đột nhiên, tay của ả đụng được một thanh dao lạnh lẽo, ả nắm chặt dao, hướng tới người bên cạnh chém ----

Đùng ----

Tiếng súng vang lên

Thanh dao rơi xuống, thiếu niên đang ấn Anh Chi cũng bị dính một ít vết máu, mà hai bên tai hấn cũng nghe tiếng hét chói tai của Anh Chi.

Tay của ả bị đạn xuyên qua!

An Nhiên nhíu mày, Phó Quân Hoàng bình tĩnh đem súng trong tay đặt ở trên sofa, biểu cảm tự nhiên.

Đáy lòng của Độc Cô Uyên Ảnh trầm xuống, bọn họ ở trong này cũng nghe được, nói Phó Quân Hoàng sở hữu những kĩ tích như thế nào, nhưng Âm bộ của Ngân Dực lại phụ thuộc vào Vô Xá, Phó Quân Hoàng cũng không biết, người đứng đầu cũng như quan trọng nhất ở Vô Xá, Phó An Nhiên, anh (Phó Quân Hoàng) cũng không biết.

Cũng vì điều này, An Nhiên mới đem Phó Quân Hoàng tới Ngân Dực.

"Chỉ cần cô nói với tôi, cô sẽ không chết." An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đến trước người đang kêu to, nói.

Anh Chi sớm bị đau khắp toàn thân, " Cô... Không, tôi không muốn chết, không muốn chết.."

“Tôi biết, không có người nào muốn chết.” Khoé môi An Nhiên cười.

“Anh Chi! Nếu cô dám-----” nói còn chưa hết, mặt của hắn ta bị một con dao xẹt qua.

“Không cần tra tấn hắn, tôi nói! Tôi nói!” Một âm thanh bén nhọn lên tiếng, biểu cảm của Thiên Xuyên rất khó coi, thoát nhìn rất thống khổ, “Các người không cần đối với chúng tôi như vậy, chúng tôi nói, chúng ta, sẽ nói tất cả.”

“Thiên Xuyên! Cô có biết bản thân đang nói gì không!” Sơn Điền rống giận nói.

“Tôi biết! Tôi biết, làm sao tôi không biết được!” Thiên Xuyên la lớn đứng lên, “Chúng tôi chính là đến trao đổi, thật sự tôi cho rằng, chúng tôi chỉ đến trao đổi, nhưng vì sao lại muốn chúng tôi thực hiện nhiệm vụ khác? Chúng tôi không phải muốn đến giết người, mỗi lần giết người, tôi đều ngủ không yên, bọn họ đều là những đứa trẻ không biết gì cả, những đứa trẻ tốt, tốt như vậy...”

Lời nói của Thiên Xuyên vang lên làm cho cả phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

An Nhiên không mở miệng, cô đang đợi.

“Chúng tôi không muốn làm như vậy, nhưng nếu chúng tôi không giết người trong cái danh sách đó, chúng tôi sẽ chết.” Tích Bộ đang bị trói đằng sau lên tiếng, “Trên danh sách không biết có bao nhiêu người, chúng tôi chỉ cần một vài ngày là có thể, nhưng lại không nghĩ tới, Cát Dã bị thất thủ, đụng tới cô.”

Cát Dã nghe được Tích Bộ nói, gục đầu xuống, trên vai cùng bên hông của hắn đang đổ máu.

Thất thủ sao? Cát Dã hấn ra tay, làm sao có thể thất thủ? Nhưng khi đối mặt với một nữ sinh trong mắt hàm chứa ý cười, lần đầu tiên hắn bắt đầu hồi tưởng, bọn họ làm như vậy là vì cái gì, bọn họ không phải là sát thủ, bọn họ chỉ là những học sinh trao đổi.

Sơn Điền đã giận đến nỗi không biết nói gì, đến khi hắn muốn nói, thì miệng hắn đã bị Độc Cô Uyên Ảnh băng lại.

“Danh sách? Danh sách gì?” An Nhiên chú ý tới từ này.

“Chúng tôi làm nhiệm vụ dựa vào danh sách này, người có tên trên danh sách chúng tôi đều phải trừ khử.” Tích Bộ cười, hắn cười nên ảnh hưởng tới ngực đang bị thương, từng cơn đau đột nhiên truyền khắp toàn thân.

“Chúng tôi không nghĩ tới, Sơn Điền nói với chúng tôi, nếu chúng tôi không làm theo thì trong tổ chức sẽ giết người nhà của chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể như vậy!” Anh Chi đột nhiên la lớn.

“Tổ chức gì?”

“Không, tôi sẽ không nói cho các người biết, không nói được, tôi sẽ chết, tôi sẽ chết.” Anh Chi đột nhiên lầu bầu nói ra.

Mây của An Nhiên càng nhều chặt, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cũng lạnh xuống.

Xem ra, chuyện này chưa xong.

“Tôi cũng thật thích học sinh của Ngân Dục, bọn họ tuy rằng đối với chúng tôi có một chút địch ý, nhưng họ luôn cười với chúng tôi, cười thật thân thiết.” Thiên Xuyên như nhớ lại cái gì đó, hắn đã lâu không có gặp nụ cười đơn thuần như vậy, nụ cười không có âm mưu.

“Vì sao phải chặt bỏ đầu? Các người chỉ cần giết người trên danh sách không phải sao?” Sở An Tu hỏi.

Thiên Xuyên lắc đầu, “Tôi không biết, bởi vì chúng tôi phải nộp đầu lên trên.”

An Nhiên bắt đầu xác định, nhóm người này đang tìm cái gì, tuy rằng những thứ này, bọn họ cũng không biết chuyện gì.

“Chúng tôi sẽ tự thú” Cát Dã cuối cùng cũng lên tiếng, “Chúng tôi, sẽ tự thú.”

Lời Cát Dã vừa nói làm mọi người trầm mặc, Tích Bộ nở nụ cười, Thiên Xuyên không có biểu cảm gì, người còn lại cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là biểu cảm của bọn họ so với vừa rồi thoải mái hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Sơn Điền đột nhiên mở lớn.

Sở An Tu gọi điện thoại, kêu Âm Bộ mang đám người này rời đi, chỉ để lại một mình Sơn Điền.

Người bị mang đi, Độc Cô Uyên Ảnh gỡ băng dính trên miệng của Sơn Điền xuống, “Chúng ta có thể nói chuyện một cách tốt đẹp với nhau.”

“Các người...”

“Đừng nói là phạm pháp, đám người kia đã tự thú, ‘thầy’ nói bọn họ muốn tự thú, thì thầy sẽ thế nào?” Nói xong, Độc Cô Uyên Ảnh đá một đá vào bụng của Sơn Điền, “Học sinh ở Ngân Dục khi nào thì trêu chọc tới các người! Các người có thể cảm thú đến vậy!”

Khi Độc Cô Uyên Ảnh thấy được tin tức kia, thì cho người của Âm bộ tìm hiểu vấn đề, nhưng không nghĩ tới, những chuyện này lại dính tới người Nhật.

Thân là hội trưởng của Âm Bộ, cậu có nghĩ vụ phụ trách an toàn cho học sinh Ngân Dực, nhưng lúc này, cái vụ án này, đã chết tổng cộng 13 người, còn có 4 học sinh đang mất tích.

Son Điền từ ghế ngã xuống mặt đất, hắn nhìn bản thân còn đang bị trói ở ghế không thể động đậy, về mặt thoát nhìn rất thống khổ.

“Người sau lưng là ai, các người đang tìm cái gì, muốn cái gì, tính làm cái gì, chậm rãi nói ra hết.” An Nhiên ngồi xồm trước mặt Son Điền, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt trầm xuống.

“Hừ, tôi sẽ không nói cho các người! Dù các người có giết tôi, tôi cũng sẽ không nói!”

“Phải không?” An Nhiên cười cười “Nếu tôi nhớ không lầm, Son Điền “thầy” có hai người phụ nữ? “Thầy” nói, nếu tôi động vào con và vợ của “thầy”, “thầy” sẽ thế nào?”

Son Điền cười nhạo, “Tùy cô”

An Nhiên nhíu mày, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh cười lạnh, hồ dữ không ăn thịt con, vậy mà hắn không coi đứa nhỏ của hắn quan trọng.

“Mẹ”. Âm thanh của Phó Quân Hoàng bỗng nhiên tiến gần, anh đem An Nhiên kéo vào lòng anh, ánh mắt không chút độ ấm nhìn Son Điền, “Giết bà ta”

Phó Quân Hoàng nói rất đơn giản, nhưng lời này cũng làm cho Son Điền kinh biến.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, cô chỉ biết Son Điền có phụ nữ, không nghĩ tới hắn có mẹ.

“Mẹ của tôi sẽ hiểu cho tôi.” Gương mặt Son Điền trắng bệch. “Bà ấy sẽ vì tôi mà tự hào, bà ấy..”

Bà ấy luôn là người mẹ tốt, bà sẽ hiểu cho hắn! Son Điền tự an ủi bản thân.

Nhưng mà người đàn ông này làm sao mà biết hắn có mẹ, hiện tại gia đình của hắn, tuy rằng có vợ, nhưng để đánh lạc hướng người khác, hắn duy nhất chỉ tôn trọng mẹ của hắn, mẹ và hắn sống nương tựa nhau.

Con người này có cuộc sống quái đản? Độc Cô Uyên Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn về mặt vận vẹo của Son Điền, trong lòng nghi hoặc.

“Như vậy, chúng tôi sẽ khiến bà ta, chết, thế nào? Nếu không chúng tôi sẽ đem bà ấy đến đây, sau đó chặt đầu bà ta, thế nào?” Mỗi lời nói của An Nhiên đối với chuyện đó rất bình thường, ngay cả biểu cảm cũng không chút biến hoá.

“Các người đến cùng là muốn gì?” Son Điền cao giọng nói, “Tôi sẽ không nói gì cả, không nói cho các người biết gì!”

“Tôi chỉ muốn biết, người đứng phía sau là ai.” An Nhiên không nhìn Son Điền mà lại đem ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng, “Không sao, nếu ông không nói tôi sẽ đi hỏi mẹ của ông, sau đó nói cho bà ấy biết ông hiện giờ ra sao, lão soái ca, anh thấy thế nào?”

Phó Quân Hoàng nắm tay cô, ánh mắt nhìn cô, “Được”. Làm sao cũng được.

Biểu cảm của Son Điền đã triệt để ngưng trọng.

Mẹ của hắn tuyệt đối không chịu nổi.

“Tôi nói cho các người! Nói cho các người!” Son Điền hít một hơi thật sâu, “Hành Hương”, các tổ chức đó gọi là Hành Hương. Tôi cũng không biết tổ chức đang tìm kiếm cái gì, bọn họ yêu cầu chúng tôi giết những người trên danh sách, sau đó chặt đầu của những người đó, rồi đưa về nước.”

“Hiện những cái đầu đó đang ở đâu!” Độc Cô Uyên Ảnh bóp cổ của Son Điền, cuồng nộ nói.

“Ở tù đông” Trong tù đông ở phòng bọn họ, bọn họ tính khi nào về nước thì mang chúng theo.

Bụng Độc Cô Uyên Ảnh nhất thời bốc hoá, đánh nẩy cái trên người Son Điền.

“Toàn bộ đều đông lại trong tù đông sao, có giải phẫu qua chưa?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Son Điền chịu đau, lắc đầu, “Không có, chúng tôi chỉ theo mệnh lệnh mà làm.”

An Nhiên đi tới chỗ Son Điền nói, tìm được cái danh sách, trên danh sách có 20 người, đã giết được 13 người còn lại 7 người.

An Nhiên vẫy tay, bảo Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi.

Phó Quân Hoàng mang An Nhiên lại ghế sofa ngồi xuống, chờ An Nhiên suy nghĩ.

Biểu cảm An Nhiên rất lạnh, cô hít một hơi thật sâu, đem bản thân chui rút vào người của Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên, khi anh nghe được cũng rầu rĩ.

“Hả?” Anh ôm cô thật chặt.

“Trừ nhóm người mà Sơn Điền tìm, còn có người khác.”

“Vâng” Anh biết.

Bọn người Sơn Điền đem đầu bảo tồn, nhưng khi bọn họ tìm được thi thể thì đã bị giải phẫu qua, thậm chí cũng không che dấu vết gì cả, đầu đều ở đây, có hai nhóm người làm.

“Làm sao bây giờ?”

“Không có gì, có anh ở đây.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tóc cô, con người thâm thúy nhìn vách tường trắng, không nói gì.

An Nhiên dứt khoát dựa hẳn vào người Phó Quân Hoàng nhắm mắt lại, buổi trưa đánh nhau cô đã mệt không ít.

Phó Quân Hoàng để cô dựa vào lòng, một tay điện thoại chỉ đạo, sau khi mệnh lệnh xong đem đi động cát đi, rồi anh ôm cô rời khỏi, về nhà.

Một ngày nay, người ở Ngân Dục rất hưng phấn.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh sát Hoa Hạ mang người Nhật rời đi, mấy người đó có tư thế đi rất lạ, Sơn Điền thì bị người khác mang đi, bọn họ không biết người Nhật đã phạm tội gì, nhưng đối với học sinh Ngân Dục mà nói, đám người Nhật đó nên bị nhốt hết!

TV, trên mạng cùng các tạp chí lớn đều đưa tin đã phá được vụ án giết người liên hoàn, trong phòng ở của người Nhật đều tìm thấy đầu, những người đó cũng đã thú nhận việc bọn họ làm, nhưng họ lại không nói nguyên nhân vì sao lại làm vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, người Nhật đến trao đổi lại giết người, lúc này, toàn bộ người Hoa Hạ đều phẫn nộ, bọn họ yêu cầu Nhật Bản đưa ra lời giải thích.

Lúc này, Hoa Hạ cũng đều gắng gượng, bọn họ đồng loạt yêu cầu quan chức Nhật Bản đưa ra lời giải thích thuyết phục.

Nhưng bọn họ đợi lâu, cũng không thấy bên Nhật có chút tin nào, đến khi có tin truyền đến nói, người Nhật bọn họ có nhận thức cao về Đại Hàn, tất cả người Hoa Hạ đều nổi giận!

Một ngày mới bắt đầu, đây cũng là lúc xem bên nào hay hơn bên nào, trăm điều áp lực, ngày Nhật bị thẩm tra công khai, ngày mà Nhật công khai đáp án thẩm tra, người Hoa Hạ cũng hồi phục lại bộ dáng vừa lòng, họ nói sẽ bồi thường gia đình của người bị hại xứng đáng, điều mà bọn họ có thể cam đoan đều đã cam đoan, lúc trước người Hoa Hạ đối với người Nhật Bản đã có chút không tin tưởng nay đã có phần tin tưởng.

Nhà họ Cố.

“Cái này có phải là tiểu hồ li làm?” Cố lão gia từ đem báo đặt trên bàn, ánh mắt nhìn cháu trai của mình, cười nói.

Biểu cảm của Cố Hữu hơi thất thần: “Dạ”, Tuy là cậu không biết sau khi mấy người đó (người Nhật) bị đem đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi An Nhiên sử dụng nhu đạo, cậu cũng biết An Nhiên đã phát hiện ra được một số chuyện, bằng không với tính cách của An Nhiên, sẽ không vô duyên vô cớ tham gia trận đấu nhu đạo.

“Không cam lòng?” Cố Trường Thanh cười túm túm nhìn Cố Hữu.

Cố Hữu lắc đầu, không có không cam lòng, cậu luôn biết An Nhiên thông minh hơn cậu, học thức của An Nhiên cao, cậu còn nhớ khi cậu còn nhỏ, An Nhiên có thể xem những cuốn sách nâng cao, nhưng khi ấy, cậu mới học được hai phép nhân chia hai số.

An Nhiên thật thông minh, nhưng cô không phải giống như các thần đồng mà học nhảy lớn, cô làm theo lộ trình học, cậu cũng theo sau lưng cô đi theo lộ trình.

Cậu nhớ được 1 câu mà cô nói, cô nói: Có thể có thời gian vô tư như vậy, thì tại sao đem bản thân đẩy nhanh tốc độ như vậy.

Nhưng lời này, là nói với cậu, cũng là lần đầu tiên cô nói với cậu dài như vậy.

Nhưng, câu nói kia vẫn xoay trong đầu cậu, khi đối mặt của ánh mắt nghi hoặc của người họ Cố, cậu xem như không nhìn thấy, cậu không đem bản thân không có thời gian, bản thân tự muốn đi từ từ, chính bản thân sẽ tự động làm việc mà cậu muốn, không vì người khác mà sống, không trở thành một người khác trong mắt người, mà đi làm chuyện mà bản thân không thích.

Cậu thích đi đến bên người An Nhiên, cho cậu thêm nỗ lực, vậy nên cậu mới đến bên người của Phó An Nhiên.

Nghĩ vậy, khoe môi Cố Hữu nâng lên một nụ cười.

Cố Trường Thanh thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, “Quả bười nhỏ, lời mà ông đã nói, cháu phải nhớ kĩ.”

Cố Hữu sững sốt, “Dạ?”

“Cháu có thể thích tiểu hồ li, nhưng là có thích của bạn bè cũng có thể là chị gái em trai, nhưng ông không cho phép cháu thích với nghĩa khác.”

“Vì sao!” Cố Hữu đứng dậy, “An Nhiên tốt lắm, vì sao không thể...”

“Các cháu không thích hợp với nhau.” Cố Trường Thanh thở dài nói, “Tiểu hồ li không thích cháu.”

“Cháu thích cô ấy là được rồi.” Nói xong, Cố Hữu không để ý tới sắc mặt của Cố Trường Thanh mà xoa người lên lầu.

Nhìn thấy Cố Hữu đã đi xa, con người của Cố Trường Thanh ngày càng trầm, cuối cùng ánh mắt nhìn trên nội dung của tờ báo, ánh mắt càng trầm.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một người đàn ông cầm tờ báo, ánh mắt mang ý cười rất lạnh, cuối cùng đem tờ báo châm, tờ báo trong tay lửa cháy lên, đến khi tờ báo bị ném xuống đất, người đàn ông này mới dời tầm mắt nhìn tấm ảnh trên máy vi tính.

“Phó An Nhiên”

Trong phòng ảm ảm vang lên giọng một người đàn ông trầm thấp dễ nghe, mà trong tiếng nói dễ nghe, mang theo tia lạnh lùng, làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Quân huấn

Nhật Bản.

Tập đoàn “Hành Hương”

Một người mặc kimono ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng, ánh mắt lạnh nhìn một người đàn ông trung niên “Ông dựa vào cái gì mà muốn hợp tác cùng tôi?”

“Tiểu Dã Long, tôi nghe nói, chuyện gần đây của cậu bị người họ Phó ở Hoa Hạ làm cho rối tung? Hiện tại, người của cậu còn đang bị nhốt. Họ Phó rất khó đối phó, cậu và tôi đều biết, chỉ cần chúng tôi hợp tác, sẽ...”

“Sẽ cùng đối phó họ Phó, tôi Tiểu Dã Long “cần” hợp tác với ông?” Tiểu Dã Long cười lạnh, “Kim Ân Thánh, đừng tưởng rằng tôi không biết ông muốn gì, con trai của ông bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế, trong lòng ông không vui, liền đi đến chỗ tôi muốn tìm sự giúp đỡ?”

Kim Ân Thánh, người có võ thuật lão luyện ở Đại hàn dân quốc, người họ Kim ở Đại Hàn có địa vị cực kì cao.

Nhưng, thời gian trước, ông ta nói ông ta có con trai là thiên tài võ thuật bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế! Về sau, hấn (con trai ông ta) chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, tuy rằng là nói bảo vệ, nhưng đôi chân không còn cảm giác, hiện tại Kim Mẫn Tích cùng người tàn tật không khác nhau.

Kim Mẫn Tích, đúng là con của ông ta!

Ông ta đã truyền cho Kim Mẫn Tích không ít công phu, ông ta hi vọng con ông ta thành rồng, hi vọng con trai có thể làm cho bản thân siêu việt, nhưng người Hoa Hạ lại làm cho con trai ông ta trở thành người tàn phế.

Kim Ân Thánh sao có thể nuốt cái này xuống được ?

Khi ông ta biết người hại con trai bảo bối của ông ta chính là một học sinh trung học, ông ta suýt chút nữa bị ngắt, ông ta đã điều tra thân phận của Phó An Nhiên, mà điều tra cũng không tra được thân phận của Phó An Nhiên, ông ta càng nghi ngờ thân phận thật sự của Phó An Nhiên.

Thân phận của Phó An Nhiên quả nhiên không bình thường, cô là con cháu của họ Phó, ông không thể đụng tới, vậy cũng không được.

Khi ông ta biết được chuyện của Tập đoàn "Hành Hương" cũng bị Phó An Nhiên nhúng tay vào, chuyện đầu tiên ông ta làm đó chính là đi đến Nhật Bản tìm người đứng đầu của Hành Hương -----Tiểu Dã Long.

Nhưng lại không nghĩ tới, Tiểu Dã Long vậy mà không đồng ý cùng ông ta hợp tác.

" Bởi vì tôi biết, cậu cũng sẽ đổi họ nhà họ Phó. " Kim Ân Thanh thẳng thắn nói, " Tiểu Dã Long, cậu có thể từ từ suy nghĩ lời của tôi nói, tôi đi trước. "

Con người Tiểu Dã Long hơi nheo lại, nhìn Kim Ân Thánh rồi đi, đáy mắt càng ngày càng lạnh.

" Đại nhân, chúng ta có nên hay không... " Người đứng phía sau mặc trang phục võ sĩ đi đến bên Tiểu Dã Long, hấn dùng tay để trên cổ làm động tác diệt khẩu, ánh mắt nhìn hướng Kim Ân Thánh rồi đi.

Tiểu Dã Long lắc đầu, " Người này, trước tiên nên lưu lại. " Không biết chừng sau này có thể còn sử dụng tới.

Một ngày nay, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng không trở lại nhà lớn của họ Phó mà ở trong nhà trọ của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, An Nhiên ngồi trong thư phòng nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

" Gia, ngài nói tư liệu của tổ chức Hành Hương không nhiều, tựa như thành lập không bao lâu, nhưng có quy mô không nhỏ, còn tư liệu cụ thể tôi sẽ trực tiếp gửi vào hộp thư của ngài. Còn chuyện mất điện tử, nhóm khách cũ không có mua lại điện tử mất, thuộc hạ của bọn họ, trừ những người ở bên ngoài, thuộc hạ không còn lại bao nhiêu người. "

Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc của bản thân, hai chân gác trên bàn làm việc, nhìn báo cáo rồi nói lại với An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, " Không tra được. " Không có chuyện là không có, nhất định là có lỗi nơi nào.

" Gia, ngài có thể vũ nhục nhân cách của tôi, nhưng không thể vũ nhục nhân cách của tôi ! " Bàn gia nói lớn.

" Tiếp tục tra ! Gia tăng điều tra ! "

Tần Vũ Triết không nói nữa, vừa rồi hấn nói lớn tiếng như vậy, cả người hấn lưu luyến nói " Gia "

" Tôi cho thời gian là ba ngày. ". Khi An Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Vũ Triết nhìn điện thoại bị cúp, không biết nói gì, việc hấn có thể làm đó chính là tiếp tục thăm dò.

Gia đời này cũng như đời trước không có chút khác biệt nào.

An Nhiên mới vừa cúp điện thoại, Phó Quân Hoàng đang mặc tạp dề đẩy cửa bước vào.

Phó Quân Hoàng đã thay quần trang ra, trên người anh là bộ quần áo màu đen bằng tơ tằm, trang phục trên người rất thoải mái, nhưng khi nhìn đến cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ được mặc trên người anh, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức cuối đầu xuống bàn nờ nụ cười.

Cái tạp dề này chính là lần đi siêu thị đó, An Nhiên đột nhiên muốn mua, những năm gần đây, bọn họ chưa từng lấy ra sử dụng, khi thấy ở siêu thị An Nhiên thuận tay cầm lấy, nhưng lại không nghĩ tới, Lão soái ca lại mặc vào, nhưng không biết tại sao lại thấy Thích hợp ?

Ồ, nhưng cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ vậy mà lại thích hợp với Lão soái ca.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi đi đến bên ngồi Phó An Nhiên, một tay ôm lấy Phó An Nhiên đang cười, sai bước tới phòng ăn.

An Nhiên thuận thể ôm cổ anh, trực tiếp nằm trong lòng anh cười lớn.

Đến khi Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên vào ghế, An Nhiên không thể trở lại bình thường.

Phó Quân Hoàng nhú mày, " Buồn cười ? "

An Nhiên rất muốn ngừng cười, nhưng không hiểu tại sao nhìn thấy Phó Quân Hoàng với bộ mặt nghiêm túc với cái tạp dề, lại không thể ngừng cười được.

An Nhiên khoát tay, ý muốn là chờ cô cười xong.

Đáy mắt tối đen xẹt qua một tia nhàn nhạt cười, Phó Quân Hoàng đứng dậy, đi vào trong bếp xem hai chén chè hạt sen đã nấu chín, anh mới cời tạp dề, rồi treo nó trong phòng bếp, rồi mới đi ra phòng bếp.

Khi anh nhìn thấy An Nhiên, cô đã không còn cười nhiều như lúc đầu, hai tay cô đặt chính tề trên bàn ăn, cười tủm tỉm nhìn anh.

" Lão soái ca, um. Có anh, thật là tốt. "

Sắc mặt dần đỏ lên, Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, đặt đôi đũa bên cạnh tay An Nhiên, mới nhẹ nói, " Vâng. "

An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như vậy là đáng yêu nhất, anh thoải mái dễ dàng, anh yêu cầu không nhiều lắm, có đôi khi cô chỉ nói một câu rất bình thường mà mặt anh cũng đỏ, có lẽ anh cho rằng bản thân mình giỏi che giấu, nhưng lão soái ca như vậy làm cho cô yêu thích đến nỗi không buông tay.

Một người đối với cô bằng lòng yêu thích đơn thuần nhất, thì cô có thể nào buông tay được ?

" Lão soái ca, bên chỗ người Nhật ra sao ? " An Nhiên không tính tiếp tục nháo nữa, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Phó Quân Hoàng gấp cho cô một ít khoai tây, " Còn đang giao thiệp. "

An Nhiên gật đầu, lúc này, người Hoa Hạ cũng không chịu nhượng bộ, mặc kệ là người Nhật muốn nói như thế nào, người Hoa Hạ chỉ cần người Nhật cho họ một cái công đạo, thậm chí yêu cầu người Nhật đem hung thủ giao cho Hoa Hạ, để cho Hoa Hạ xử lí.

An Nhiên biết, bối cảnh của những học sinh trao đổi Nhật Bản không nhỏ, nhưng cô lại không rõ, với cái gia thế không nhỏ đó của bọn họ, thì làm sao lại bị ép buộc tiến vào cái tổ chức " Hành Hương. "

" Có anh. " Nhìn An Nhiên nhũn nhũn, mặt của Phó Quân Hoàng hơi nhũn lại, " Không cần suy nghĩ nhiều. "

Đáy lòng An Nhiên ấm áp, "Đã biết. "

" Một lát nữa anh đem cho em xem tư liệu. "

An Nhiên hơi kinh ngạc, " Tư liệu gì ? "

" Hành Hương. " mặt Phó Quân Hoàng nhũn nhũn càng lợi hại, gấp nhiều khoai tây đặt vào trong chén của Phó An Nhiên, " Ăn cơm, không nghĩ nữa. "

Nhìn khoai tây trong chén, An Nhiên không biết phải nói gì thêm, sự quan tâm của Lão soái ca thật sự rất... Khụ, rất đáng yêu.

Nhưng cô sao có thể quên, mạng lưới tình báo của Lão soái ca xa so với mạng lưới tình báo của cô hoàn thiện hơn, cô thế nào quên lão soái ca muốn biết gì cũng có thể ?

An Nhiên mỉm cười gật đầu, " Được không nghĩ nữa. "

Đáy lòng cô ấm áp ăn cơm, trong lúc đang ăn, khi cô muốn mở miệng hỏi thì bị Phó Quân Hoàng trừng mắt nên nuốt trở về.

Khi ăn xong, Phó Quân Hoàng tự động dọn dẹp chén đĩa, đi vào phòng bếp, An Nhiên muốn đi theo nhưng bị Phó Quân Hoàng cản lại, mặt nhũn nhũn, " Tư liệu nằm trong ngăn kéo thứ hai, cái bàn trong thư phòng, em tự đi xem đi. "

" Tư liệu có thể chậm rãi mà xem, em muốn cùng Lão soái ca dọn dẹp. "

" Xem tư liệu. " Ở phương diện này, Phó Quân Hoàng không chút nhượng bộ.

An Nhiên thoải mái, mỉm cười xoay người, đi tới thư phòng.

An Nhiên mặc kệ là đời trước hay đời này, cơ hồ là cô không có đi vào phòng bếp, khi cô cùng Phó Quân Hoàng bước vào nhà trọ, mọi chuyện đều do Phó Quân Hoàng xử lí, bao gồm việc giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, anh không để cô nhúng tay vào, nếu không để cho cô bên cạnh nhìn, thì cũng để cô đi đầu đó.

Anh không cho cô tiếp xúc bất cứ chuyện gì, nguyên tắc của anh đều là vậy.

An Nhiên trở lại thư phòng, tìm đến tư liệu mà Phó Quân Hoàng nói, thấy một xấp tư liệu kia, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia khiếp sợ, ở trong hồ sơ điều tra ra được toàn bộ tổ chức của Hành Hương, thậm chí ngay cả Bản tử không điều tra ra được Tiểu Dã Long này, nhưng tư liệu lại rành mạch đến vậy.

Mạng lưới tình báo của Lão soái ca này có bao nhiêu lợi hại ?

Khi Phó Quân Hoàng bước vào, thì An Nhiên đã xem xong tư liệu, trong xấp tư liệu đó có đề cập đến một người tên là Tá Đằng.

" Thế nào ? " Phó Quân Hoàng đi đến bên người của Phó An Nhiên, đặt li nước mặt ông trên bàn, anh nhìn thấy cô đã đổi quần áo, trên người là áo ngủ màu đen.

Ánh mắt của An Nhiên luôn nhìn ảnh chụp của Tá Đằng, trên ảnh Tá Đằng mặc trang phục võ sĩ, bên hông là một cây kiếm Nhật Bản, ngũ quan thoát nhìn bình thường, nếu đứng trong một nhóm người thì hoàn toàn không nhận ra, nhưng một người như vậy, An Nhiên lại cảm thấy rất quý giá.

" Người này... "

" Em đã phát hiện ra ? " Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, đem cô sát người, bản thân ngồi trên ghế dựa, " Tư liệu của hắn ta khá lộn xộn, việc điều tra trở nên chậm. "

An Nhiên gạt đầu, " Tả Đằng này, không bình thường. "

" Đúng. " Tư liệu này anh đã xem qua, tự nhiên cũng biết đến, " Uống nước trước đi. "

An Nhiên liền nắm tay của Phó Quân Hoàng, uống hết nửa li, thấy cô uống không hết, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cực kì lạnh nhạt đem nửa li nước còn lại uống hết.

" A đúng rồi, lão soái ca, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện vào mùa đông. " An Nhiên giống như vừa nghĩ đến cái gì đó, nhìn Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gạt đầu.

Từ khi vào Ngân Dục học đến nay, trừ bỏ hai năm không đi huấn luyện dã ngoại, thì năm thứ ba đã bắt đầu, hằng năm có hai lần huấn luyện, một lần là tháng sáu, một lần là tháng mười hai, cách nhau sáu tháng, mỗi lần huấn luyện là mười lăm ngày.

Hằng năm, có thể nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của An Nhiên trương trương thồng thồng, mà điều này là một trong những lạc thú của cô.

" Không biết người nào trong đội sẽ đến. " An Nhiên cười.

U Linh không có khả năng lãng phí thời gian đến Ngân Dục để cùng học sinh vui đùa, thời gian khi U Linh đến rất căng thẳng, mà cô là phó đội trưởng cũng quá nhàn hạ, không quản chuyện gì hết, cho nên rất nhiều người không biết phó đội trưởng của U Linh, cũng không biết đội trưởng nhìn ra sao.

Phó Quân Hoàng không trả lời vấn đề của An Nhiên, mà sâu thẳm trong con người xẹt qua một tia khác thường. " Nghĩ ngợi. "

" Vâng. " Tư liệu không xem không khác biệt lắm, biết nên ra tay ở đâu rồi.

Phó Quân Hoàng lúc này đem An Nhiên vào phòng tắm, nước trong bồn đã được xả ấm, thậm chí quần áo ngủ đã được chuẩn bị sẵn đặt trong phòng, An Nhiên chỉ cần cởi áo của bản thân ra đi tắm là được.

Phó Quân Hoàng đã tắm rửa qua, sau đó tiến vào thư phòng, động tác của anh luôn nhanh chóng, tốc độ của An Nhiên không chậm, chờ lúc cô trong phòng tắm đi ra, Phó Quân Hoàng đứng ở cửa đem cái khăn lớn quấn An Nhiên lại, hiện tại nhiệt độ trong phòng không thấp, nhưng Phó Quân Hoàng cũng sợ An Nhiên lạnh.

Lấy máy sấy, chỉnh lượng nhiệt độ ở mức vừa phải, cứ chỉ nhẹ nhàng trên tóc An Nhiên, đến khi tóc đã khô, mới đem máy sấy tắt đi, ôm cô đặt trên giường, chỉnh máy điều hoà ở nhiệt độ thích hợp, đem cô ôm vào lòng, sau đó ngủ.

Đang lúc ngủ An Nhiên có tỉnh lại một lần, nương theo ánh trăng mà cô nhìn Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, cô hơi rụt người, giấc ngủ của Phó Quân Hoàng rất nồng, cô mới vừa động anh liền tỉnh lại.

Thấy An Nhiên không có chuyện gì, anh lại ôm cô chặt hơn, đến khi không còn một khe hở, anh gắt gao ôm chặt cô, an ổn ngủ, mà An Nhiên nằm trong lòng anh khoe môi nhếch lên, luôn luôn mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74-2: Quân huấn (2)

Nhà cũ Tàn gia.

Không gian tối tăm trong một căn phòng, có một cây đèn lớn, một người ngồi dựa lên giường, có chút suy tàn ngồi bệt dưới đất, nương theo ánh trăng có thể nhìn rõ người này, là Diêm Từ Diệp.

Chung quanh Diêm Từ Diệp đầy những bình rượu, chúng nó được đặt ngay ngắn, không ngã trái cũng không ngã phải, không có loạn lên, trong phòng ngoại trừ mùi rượu cũng không có mùi gì khác.

Đem giọt rượu cuối cùng của bình rượu uống hết, Diêm Từ Diệp đem bản thân nhào lên giường, hần nằm trên giường hít một hơi thật sâu, nhưng không có mùi gì, không có mùi vị hần muốn, không có mùi vị của một người hần tâm niệm, cái gì cũng không có, đều không có...

Cánh tay hần còn đang chảy máu, khi hần hướng về phía Phó An Nhiên mà nổ súng, Tàn Môn sẽ không xảy ra chuyện, mà vết thương trên người hần cũng chưa tốt lên, người nọ không muốn mạng của hần, nhưng người của hần không ngừng chảy máu.

Diêm Từ Diệp vẫn không để ý tới cánh tay bị thương, hần ngã nhào lên giường, hai tay ôm lấy bụng, dạ dày của hần rất đau, cả khuôn mặt chôn ở gối làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hần, nhưng hần lại run nhè nhẹ, nhìn đáng vẻ cực kì thống khổ.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người xinh đẹp đang đứng ở cửa, người nọ tuy nóng vội nhưng lại sợ hãi nhìn người đang run trên giường, không biết nên làm cái gì.

Khi người nọ sử dụng tất cả can đảm đi tới thì một giọng trầm thấp như đã thú rống lên làm cho cô ta đứng yên tại chỗ:

“Cút! Đây không phải là nơi cô nên tới!”

Người đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng “Tần Lam” có chút không biết làm sao đứng ở bên cửa, con người thanh lãnh tản một tia khiếp sợ, mà sự sợ hãi nhiều hơn.

“Cút!” Diêm Từ Diệp không nghe được tiếng đóng cửa, hấn chịu đựng cơn đau, lạnh lùng nói.

Người nọ run run, sợ hãi đóng cửa lại, tay gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, trên tay trắng nõn nổi gân xanh.

Cô nắm tay nắm cửa, sau đó ngồi bệt xuống đất, bản thân dán chặt lên cánh cửa, sau đó quỳ gối, hai tay ôm hai chân, đầu vùi ở giữa hai gối, trong bóng đêm, có chút run run.

Trong phòng, vì bụng đau nhức làm Diêm Từ Diệp đỏ mặt hôi đầy đầu, hấn ôm cái gối kê đầu, gắt gao ôm, hấn tựa hồ như nhỏ giọng nói cái gì, không người nào nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe được khi hấn nói một lần nữa:

“Gia, tôi sai rồi... Gia, tha thứ cho tôi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi...”

Năm thứ hai của quân huấn bắt đầu, chuyện này đối với học sinh ở Ngân Dục là một tin dữ.

Tuy rằng hằng năm họ phải trải qua hai lần, hằng năm có mười lăm ngày học, không phân biệt nam nữ, như muốn lột hết da của bọn họ, mười lăm ngày này, không phân biệt ai là nam ai là nữ, không có kẻ yếu chỉ có người đào ngũ!

Một ngày này, An Nhiên mới bước vào Thất ban, chợt nghe âm thanh oán than đầy trời.

“Trời ạ, mười lăm ngày nay làm sao mà qua đây!” Người béo nhất Thất ban lớn tiếng hô, hấn một thân thịt nhưng không chỉ một lần bị huấn luyện viên xa lánh, hằng năm lại thế, hai lần.

Bất quá mọi người cũng hiểu kì, tên béo này khi bị quân huấn không thể để hấn ôm xuống, thịt trên người hấn tuyệt đối là chung tình với hấn a.

“Người anh em, yên tâm đi, bên cạnh cậu vẫn còn nhóm dự bị chúng tôi!” Một nam sinh trêu ghẹo nói.

“Đừng rồi, quên thông báo với mọi người, bởi vì chúng ta đã học cao hơn, cho nên thời gian quân huấn sẽ kéo dài.” Hứa Anh Thiên cầm tờ thông báo của Tổng Vệ Hoa, biểu cảm cực kì bình tĩnh nói.

“Mẹ nó! Trời không thương tôi rồi!” Béo ca này cả người ngã trên bàn.

“Tớ nói này lớp trưởng đại nhân, cậu có thể chậm một chút rồi thông báo được không.” Bọn họ chưa từng nghe qua quân huấn ở Ngân Dục có đãi ngộ, năm rồi không phải là dù học đại học đều không phải chỉ mười lăm ngày hay sao?

Hứa Anh Thiên nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nhau, duy chỉ có Phó An Nhiên cùng Cố Hữu không biểu hiện gì cả, xem ra hai người họ đã sớm biết.

“Tôi cũng không biết hiện tại là 30 ngày so với lúc trước 15 ngày, các người muốn kéo dài thời gian.” Hứa Anh Thiết cắt đứt nội tâm phần nộ bình tĩnh tuyên bố.

Biểu cảm của cô tuy rằng bình tĩnh, nhưng nội tâm bốc hỏa.

Khi lấy thông báo từ Tổng Vệ Hoa, cô hận không thể xé bỏ tấm thông báo này.

Quân huấn tiến hành! Một tháng!

Điều này các nữ sinh phải sống thế nào!

“Nữ thần! Quân huấn kéo dài hơn mười lăm ngày, nữ thần không có lời gì muốn nói sao?” Béo ca nhìn An Nhiên đang bình tĩnh đọc sách, trong lòng cậu ta không bình tĩnh, đang đưa thân thể cao lớn, chạy đến bên An Nhiên, nhìn nhìn hỏi.

Béo ca này tuy béo nhưng so với Bàn gia còn kém xa, thịt trên người Bàn gia mới thực là thịt, còn anh chàng béo này cũng tính là béo, tuy mập mập nhưng người thật đúng là không thịt nhiều.

“Rất tốt”

Khi An Nhiên lạnh nhạt trả lời, mọi người ngẩn người, mẹ nó, nữ thần chính là nữ thần, mặc kệ là chuyện gì cũng bình tĩnh như vậy.

Cái này kéo dài những mười lăm ngày! Không phải là 15 phút cũng không phải 15 giờ, nữ thần vậy mà chỉ nói hai chữ! Chẳng lẽ trong lòng cô không có bất mãn, không có chút oán hận sao?

Mặt Cố Hữu không biểu cảm, cậu chỉ chăm chú nhìn cuốn tài chính & kinh tế, vài năm nghỉ hè gần đây Cố Hữu bị Cố lão gia tử ném vào trong bộ đội, thao luyện, tuy rằng không thấy được An Nhiên, nhưng khi ở bộ đội, cậu nghe không ít truyền kì về An Nhiên.

An Nhiên rất lợi hại, cậu luôn luôn biết.

Tô Nặc tò mò, cô hoàn toàn không biết bọn họ nói gì, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, các người nói gì vậy?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy một mặt đơn thuần của Tô Nặc, trong lòng An Nhiên nhất thời sinh ra lòng thương tiếc, đứa nhỏ này nếu bị ném vào bộ đội để huấn luyện một tháng... Trời ạ, đứa nhỏ này nhất định mỗi ngày đều khóc.

An Nhiên ngừng lại hay là thôi đi, cuối cùng cũng nhấn cho Tô Kinh Thiên một tin nhắn, làm anh ta đến lúc đó xin nghỉ phép cho đứa nhỏ này, từ nhỏ thân thể của đứa nhỏ này không tốt, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định là không tốt.

“Không có việc gì, Tô Nặc cậu không liên quan.” An Nhiên không hoàn toàn nói dối.

Tô Nặc đối với An Nhiên cực kì tín nhiệm, cô nói không có việc gì chính là không có việc gì, cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó tự bản thân chơi đùa.

“Quả bưởi nhỏ.” An Nhiên nhắc chân đá đá Cố Hữu.

Tầm mắt Cố Hữu chuyển từ quyển sách sang An Nhiên, biểu cảm bất động.

“Biết người ở chỗ nào không?” Cô không hỏi Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng đối với loại chuyện này không quan tâm, liên hệ với bộ đội cũng là người ở trên tầng trên, lão quân gia cũng đều mặc kệ, cô cũng không biết.

Cố Hữu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

An Nhiên nhún vai, đã không biết, vậy thì không có gì để nói.

“Này, tôi nói quả bưởi nhỏ này, cậu có thể để thân thể nhỏ bé của cậu trải qua một tháng huấn luyện hay sao?” Béo ca bị mọi người đùa giỡn, sau đó đi đến bên bàn của Cố Hữu vỗ vỗ bàn, một mặt trêu đùa.

Cái tên quả bưởi nhỏ này đã bị toàn bộ người Thất ban kêu, mọi người đều theo An Nhiên kêu, thấy Cố Hữu không phản đối, bọn họ cũng theo kêu, lúc đầu bọn họ thật sự không muốn thấy thiếu gia nhà giàu này, nhưng thấy cậu không có sĩ diện ảo, cũng không có chương mắt bọn họ, bọn họ không ngưng ngưng mà gọi như vậy.

Khi bọn họ mới kêu, biểu cảm của Cố Hữu rất không tốt, rất không tốt, ngay sau đó bọn họ cũng hơi sợ nhưng cuối cùng cậu ấy cũng không nói gì, nên bọn họ cũng kêu thành quen, trở thành tên lưu truyền ở Thất ban.

Nhưng lớp khác không dám gọi Cố Hữu như vậy.

Cố Hữu, một trong 3 gia đình lớn ở Đế Đô, các tiểu thư thiếu gia, làm sao dám gọi vị tiểu thiếu gia này như vậy? Quả bưởi nhỏ? Làm sao họ dám gọi như vậy? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Cố Hữu nâng nâng mí mắt, nhìn thoáng qua anh chàng béo, “Yên tâm, ít nhất có thể hơn cậu. Chỉ cần cậu có thể chống đỡ qua.”

Béo ca này tên là Viên Vĩ Kiệt, danh xưng Béo ca này không biết ai kêu đầu tiên, thế nên có nhiều người quên tên thật của cậu ta, chỉ nhớ rõ danh xưng béo ca.

Mọi người xung quanh cười phá lên, béo ca này buồn bực trừng Cố Hữu, nhưng Cố Hữu không có tâm tình để ý tới cậu ta, cậu (Cố Hữu) vẫn còn chưa xem xong quyển sách tài chính & kinh tế của cậu.

Tóm lại, ngày quân huấn mà mọi người oán hận cũng tới.

Quân huấn vào ngày 23 tháng 11, mọi người thay trang phục rằn ri, mang theo mũ, đứng thành hàng ở sân thể dục cùng với trên bãi đất trống, may mắn sân của Ngân đủ lớn, tuy rằng sĩ số của từng lớp đã được hạn chế, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chứa được hết.

Người phụ trách huấn luyện học sinh Ngân Dực nghe nói là bộ đội lục quân của đội Đặc Chiến, nam sinh đối với đội Đặc Chiến cảm thấy rất hứng thú, đối các nữ sinh thì nhìn nhiều anh trai mặc trang phục rằn ri lại thấy nể người.

An Nhiên đứng đầu hàng của lớp, chỗ đứng tương đối khuất, nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy đầu người.

Nghị thức được mở màn đơn giản, lãnh đạo bước lên, lên tiếng nhằm khuyến khích học sinh, làm cho học sinh kích thích cùng nhiệt huyết, sau đó phân vào trong đoàn bộ đội, ở Ngân Dực luôn lấy năm học ra phân chia, lớp An Nhiên được phân vào đội 3 đoàn 4.

Khi quân huấn được 1 ngày, Tô Kinh Thiên trực tiếp đóng gói Tô Nặc mang đi, trước khi đi, Tô Nặc còn chạy lại chỗ ở của các cô, về mặt uỷ khuất, nhưng vì luyến tiếc chủ nhỏ nhà mình nên cũng đi theo chủ nhỏ về nhà.

Gần đây An Nhiên có nhiều chuyện để xử lý, chỗ cấm quân mới của Vô Xá đã tìm được, nhưng cần một thời gian ngắn mới thành lập, mà muốn thành lập cần có một ít thời gian.

Khi còn trong thời gian quân huấn, An Nhiên bớt chút thời gian đi tìm Ngân Lang, hỏi xem hần từng tiếp xúc qua ai, Ngân Lang một mặt mờ mịt, suy nghĩ, hần cũng không biết bản thân hần đã bị bại lộ, An Nhiên vốn muốn cho hần ra khỏi Phó Quân Hoàng, thay người khác, nhưng Ngân Lang nói cho cô, hần thích cuộc sống ở U Linh, thích ở bên cạnh những người anh em đó, mà hần cũng không yên lòng đem việc huấn luyện giao cho người khác.

Bảo vệ huấn luyện viên là việc mà quân chủ đã mệnh lệnh cho hần, hần không thể phụ sự tin tưởng của quân chủ.

An Nhiên cũng không nói gì thêm, nói thật, nếu đem an nguy lão soái ca giao vào tay người khác, cô cũng lo lắng, việc của cô cần làm là, bảo vệ Ngân Lang, tìm ra kẻ thực sự đang làm những việc này.

Sáng sớm, ở Ngân Dục không có nhàn hạ như lúc trước, mà là một mảnh nghiêm nghị tràn khắp.

Mọi người đều mặt chỉnh tề đứng thẳng tắp ở sân thể dục, chờ đợi huấn luyện viên đến.

An Nhiên đứng hàng đầu tiên, vóc người cô hơi cao, hơn nửa ngũ quan còn mỹ lệ, mặc trang phục rằn ri càng nhìn càng thấy đẹp.

“Mọi người! Lần này tôi là người chịu trách nhiệm huấn luyện cho các bạn, mọi người có thể gọi tôi là Ngốc Ưng, hoặc là huấn luyện viên!” Một người mặc quân phục huấn luyện chạy tới, mặt hần nghiêm túc, với khuôn mặt ngăm đen làm cho mọi người ở Thất ban đứng thẳng người.

Huấn luyện viên này không biết có thể sinh hoạt tốt với nhau không đây.

“Khi chúng ta bắt đầu huấn luyện, tôi muốn nói trước vài chú ý.” Tiếng nói của Ngốc Ưng trầm thấp mạnh mẽ, khí khái mười phần, “Khi đang trong kì huấn luyện, tôi không hy vọng có người đào ngũ! Cái gì là đào ngũ! Chính là lấy cớ tìm tôi, chơi đùa dưới mắt của tôi! Khi Ngốc Ưng tôi ở nơi này không muốn xảy ra chuyện nói là thân thể khó chịu, không xui, phải tiếp tục kiên trì cho tôi!”

Lời Ngốc Ưng vừa dứt, nhất thời nữ sinh chịu không nổi, nào có huấn luyện viên vô tình như vậy, các cô thật có vài chiêu để đối phó huấn luyện viên, cái này đã hết hữu dụng rồi sao?

Khi An Nhiên nghe Ngốc Ưng nói một tràn như vậy, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, khi ánh mắt của cô rơi trên người của Ngốc Ưng, đáy lòng nhất thời cả kinh.

Người của U Linh tại sao chạy đến Ngân Dục làm huấn luyện viên?

Khi nào mà bọn họ trở nên nhàn hạ như vậy?

“Mọi người đã than thở xong? Nếu đã xong, tôi nói tiếp.” Ngốc Ưng đứng thẳng ở trước mặt mọi người, dáng người như một cây thông lớn, khuôn mặt không có bất kì biểu cảm nào, “Nếu đã ở trong đội của tôi, tôi hi vọng mọi người hãy nhớ kĩ một chuyện, là phải phục tùng mệnh lệnh! Khi tôi nói cái gì, mọi người tốt nhất phải nhớ cho kĩ, đừng đến lúc đó lại quên, sẽ là người chịu thiệt.”

Khi Ngốc Ưng đã nói xong tất cả lời muốn nói, vừa lòng nhìn những khuôn mặt giận dữ của nhóm học sinh, nhớ ngày mà bọn họ mới vừa tiến vào U Linh, khi đó huấn luyện viên huấn luyện mới gọi là tàn nhẫn, hần vậy là mềm mỏng rồi.

Nhưng khi tầm mắt của hần nhìn thấy một người trong đám người, tâm tình đang đắc ý bỗng chốc rơi xuống đáy cốc.

Hần chắc đã nhìn lầm? Hần là nhìn lầm!

“Hiện tại bắt đầu báo tên. ” Biểu cảm Ngốc Ưng không thay đổi tiếp tục lớn tiếng quát.

Mọi người sợ tới mức vội vàng khai báo tên cùng lớp học, khi đến phiên An Nhiên, Ngốc Ưng dựng thẳng lỗ tai.

" Phó An Nhiên, Thất ban năm nhất, mười tám tuổi. " (Ôi sao An Nhiên 18t nhi.. ta nhớ là mới 16t thôi mà ! Bản raw và conver đều dịch 18 nên ta để 18 nhé)

Oanh âm âm---

Sét đánh giữa trời quang !

Quả nhiên là huấn luyện viên này không phải là loại người nhà thần thiện a, quả nhiên những người kia sẽ giống Tiểu Quái Vật ?

Hần nhớ lại tại sao mà đám hỗn đản kia lại đột nhiên tốt bụng như vậy, đem cái gọi là lớp tốt nhất trong ban cho hần, nguyên lai là vì trong ban này có Phật gia đang ở !

Cái này sao mà huấn luyện được ! Khi thấy vị Phật gia, đầu tiên Ngốc Ưng nghĩ đến là không sợ hãi, mà là nóng lòng muốn thử, không muốn cô thoát

khỏi địa ngục và quyền lực do hắn tạo ra ! Làm cho cô phát điên ! Hắn sẽ cho những đứa trẻ này một kì huấn luyện nhớ đời.

Từ khi bọn họ bị An Nhiên đánh ngã, bọn họ như nhận thấy kích thích giống nhau, điên cuồng tập luyện, khi đào tạo trong quá khứ, khi huấn luyện viên vắng mặt họ có thể lười biếng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng ngày sau lần đó, những người đó quả thực bị huấn luyện điên cuồng, Hầu tử cả ngày ôm lấy súng hướng về hắn (Ngốc Ưng) mà bắn tỉa, sau đó ngủ cả ngày, Ngân Lang mỗi ngày ở bộ đội tìm người đánh nhau. . .

Ngắm lại, ngày ấy quả thật đủ kinh khủng !

Thấy bọn họ đã chịu muốn không nổi, mới đem bọn họ ném tới Ngân Dục để huấn luyện cho học sinh, đây cũng coi là cho bọn hắn nghỉ phép.

Cố Hữu đứng phía sau An Nhiên rõ ràng thấy sự biến hoá của Ngốc Ưng, tuy rằng hắn che giấu tốt, nhưng Cố Hữu đã nhìn vô số người, hắn không thể không nhìn ra.

Dường như khi An Nhiên báo tên xong thì biểu cảm của hắn (Ngốc Ưng) khẽ biến ? Nghĩ đến, danh tiếng của An Nhiên trong bộ đội đều truyền khắp.

Biểu cảm An Nhiên bình tĩnh, nhưng biểu cảm của Ngốc Ưng thì không, hiện tại hắn suy nghĩ, nên huấn luyện cái gì đầu tiên.

Thông thường các huấn luyện viên vừa tới sẽ cho đám người bị huấn luyện này một sự uy hiếp nếu không đám người này sẽ ăn cây táo rào cây sung.

Ngốc Ưng trở nên luống cuống, hắn nghĩ làm thế nào để ép buộc An Nhiên, chờ khi hắn khôi phục lại tinh thần, mọi người ở Thất ban đã đứng thẳng người, tự động đứng theo hàng ngũ, năm vừa rồi cũng làm như thế này, ngày đầu tiên cũng là đứng theo tư thế quân đội.

Ngốc Ưng mặc kệ nhóm người rất tự giác này !

" Ai cho các người đứng tư thế quân đội ? Phạt, chạy mười vòng quanh sân ! " Ngốc Ưng đã hoàn toàn biến thành người xấu.

Mọi người sùng sốt, ngay từ đầu đã chạy mười vòng sân ? Sân thể dục là độ kích thước là 400m ? 4.000m ?!

Ngốc Ưng hơi xấu hổ, trực tiếp nắm một nam sinh trực tiếp đá, " Chạy cho tôi ! Người đến cuối cùng, sẽ chạy thêm 10 vòng. "

Chết ! Lời của Ngốc Ưng vừa dứt, mọi người đều chạy như điên, duy chỉ còn An Nhiên đứng tại chỗ, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ngốc Ưng, lúc này còn đang mùa hạ, nhưng Ngốc Ưng toàn thân là mồ hôi lạnh.

An Nhiên cũng không nói gì, xoay người, chạy đi.

Người này đã vội đánh phủ đầu cô a.

Mọi người xung quanh đang đứng tư thế quân đội đều sùng sốt, sao người của Thất ban lại bị phạt chạy ? Bất quá với họ mà nói, có lẽ chạy như vậy sẽ thoải mái hơn đứng tư thế quân đội này.

Hầu tử cùng báo đồn trên ghẹo nhìn khuôn mặt rồi rầm của Ngốc Ưng, khi bọn họ đến đây đã thăm dò xem tiểu quái vật đang học ở lớp nào, không chịu hạ hạ cho tốt mà còn ra oai phủ đầu, cái này là tự tìm chết.

Mặc dù tiểu quái vật không nói gì, nhưng không thể chắc rằng tiểu quái vật sẽ nói với huấn luyện viên của họ cái gì ? Lần này, ắc hẳn là có kịch vui để xem.

Mười vòng đối với An Nhiên mà nói là không nhiều không ít, cô chạy đều đều, biểu cảm lạnh nhạt không giống như người đang chạy mười vòng, mà giống như đang đi bộ bình thường.

Thể chất của học sinh Ngân Dục không kém, ít nhất họ chạy năm vòng cũng được.

Cố Hữu luôn cùng An Nhiên chạy song song, lúc ban đầu không ít người chạy theo An Nhiên, nhưng dần dần bọn họ bị bỏ lại phía sau, béo ca thậm chí còn hô to nữ thần đội tôi.

An Nhiên cùng Cố Hữu chạy đủ, trước đó là vài tên nam sinh, bọn họ chạy đến phía trước Ngốc Ưng, hô " xong ", liền ngã trên mặt đất, tay chân thả lỏng nằm trên mặt đất.

Khi An Nhiên cùng Cố Hữu đến, hô hấp có chút dồn dập, sắc mặt so với ban đầu hơi tái nhợt, còn lại, cũng xem có bất thường gì.

An Nhiên đứng một bên, nhàn nhạt nhìn người ngã trên mặt đất sau đó nhìn Ngốc Ưng.

Lần này Ngốc Ưng không trực tiếp nhìn An Nhiên, trong lòng hơi hoảng.

Thế nào mà hắn lại phạt bọn họ chạy ? Thân thể của tiểu quái vật, người U Linh làm sao không biết ? Hắn vậy mà chơi chiêu này ? Nghĩ đến khi tiểu quái vật nói nhỏ với huấn luyện viên nói cái gì đó, cả người hắn liền hơi lo.

Hắn hoàn toàn không biết lần này sẽ chết như thế nào a.

Béo ca của lớp không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành người cuối cùng.

Khi mọi người nhìn thấy béo ca hồng học chạy tới, cả người cậu ta muốn khóc, cậu ta trực tiếp đi đến bên người của Ngốc Ứng, liền đem thân thể nặng gần 200 cân (1cân = 0,5kg) bỏ nhào tới chân của Ngốc Ứng, cậu ta không cần cái gì gọi là thể diện, ôm lấy chân của Ngốc Ứng nói :

" Huấn luyện viên, ngài anh minh thần võ, ngài từ bi tha cho tôi đi ! Tôi nhất định sẽ thay đổi triệt để ! Tôi về sau sẽ không đến lớp mà ngủ, cũng không nằng chừ ngài ở sao lưng, ngài tạm tha cho tôi ! Sẽ chết người a ! "

Những người còn nằm trên mặt đất nghe anh chàng béo nói những lời này, nhất thời tất cả ôm bụng mà cười nghiêng ngả, ngay cả An Nhiên, đáy mắt cũng xẹt qua một tia nhàn nhạt cười.

Ngốc Ứng đang tính toán làm sau mà xuống đài đây, tên mập mập này không làm hấn thất vọng, nhưng hấn vẫn trung bộ mặt lạnh lùng, đá một cước cho tên béo này sang một bên, lạnh lùng nói :

" Đứng lên, tập hợp ! Mọi người về đơn vị ! "

Anh chàng béo từ trên mặt đất cuống cuống đứng lên, lu loát phui sạch cát bụi ở tay chân cùng quần áo làm cho mọi người vỗ tay tán dương.

Tức cười, béo ca đây chính là tập luyện qua, cậu ta sợ hãi Ngốc Ứng cảm thấy khó chịu, sau đó cho cậu ta tiếp tục chạy.

Mọi người mới vừa chạy xong mười vòng tiếp tục đứng tư thế quân đội, thân thể thẳng tắp, nếu không nhìn thấy hai chân của bọn họ hơi run, thì thoát nhìn bọn họ không khác lúc thường là bao.

Trong lòng béo ca hiện đang khóc, vừa rồi cậu ta chạy mười vòng chạy như điên, hiện tại lại đứng tư thế quân đội nữa.

Một bên khác, văn phòng hiệu trưởng.

Trên mặt hiệu trưởng lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn người đang mặc quân phục đứng ở cửa sổ, hiệu trưởng không dám đi về phía trước, liền nghiêm túc đứng phía sau lưng anh.

Ông đã gặp qua người đàn ông này một lần, là vào lần đón An Nhiên, người này là quản lý trong truyền thuyết, nhưng lại không nghĩ tới, ông dĩ nhiên không nghĩ tới huấn luyện viên trưởng trong quân đội lại đến đây, nhìn phù hiệu trên vai anh, ông không nhìn ra được quân hàm, nhưng ông cũng nghĩ ra được cấp bậc người này không nhỏ.

Văn phòng hiệu trưởng hướng ra sân thể dục, mà nơi của sổ hướng ra cũng chính là nơi An Nhiên đứng, ánh mắt như chim ưng nhìn nhanh nhóm người đang mặc quân phục lại tìm nhanh thấy báo bối của anh.

Mặc dù lúc An Nhiên chạy, tầm mắt của An Nhiên luôn dừng lên người của An Nhiên, không chút di động.

Hiệu trưởng cũng không biết anh nhìn gì, chỉ là không ngừng cười cười.

Biểu cảm của tổng quản lý này tuy rằng nghiêm túc, nhưng hơi thở xung quanh thân trở nên hiền hoà rất nhiều.

Đột nhiên, quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh lùng, tầm mắt của anh nhìn chăm chú vào một góc ở sân thể dục, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, người nọ cũng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ mờ hồ thấy một thân người.

Hiệu trưởng cũng nhìn theo tầm mắt của Phó Quân Hoàng, thấy ở sân trường có vài người không mặc đồng phục của trường, bọn họ mặc tây trang thẳng thớm, mà bọn họ lại đứng trong đám người mặc quân phục, trở nên rất chói mắt.

Nhóm người này vào bằng cách nào !

Sắc mặt Hiệu trưởng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa sổ, con ngươi ngày càng lạnh, nhìn thấy mấy người đó đi đến sân huấn luyện của học sinh, Phó Quân Hoàng bỗng chốc xoay người, xoay bước đi ra -----

Ngay khi Phó Quân Hoàng xuống lầu, mấy người kia cũng chạy tới chỗ của An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy người đứng đầu, sắc mặt lập tức biến đổi !

Diêm Tử Diệp ! Hấn tới đây làm gì !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75-1: Diêm tử điệp nhận sai, phó quân hoàng động kinh (1)

An Nhiên đứng trong hàng ngũ, tầm mắt dừng lại trên người của Diêm Tử Điệp, biểu cảm trên khuôn mặt không chút biến hoá, nhưng ánh mắt thanh lãnh chứa gi đó làm cho Ngốc Ứng không tự chủ lùi về sau một bước.

Tiểu quái vật cùng Huân luyện viên quả thực rất giống nhau, ngay cả ánh mắt cũng giống mười phần.

Khi Ngân Dục đang trong kì quân huấn không cho bất kì người nào đi vào, Diêm Tử Điệp này vào bằng cách nào?

Diêm Tử Điệp cũng không có làm gì, hần đứng ở một nơi cách hàng ngũ xa một chút, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, không hề chớp mắt, con người chứa tình cảm nhìn An Nhiên.

Ngốc Ứng không có nghĩa vụ đi hỏi chuyện Diêm Tử Điệp, nhiệm vụ chính của bọn họ chính là huấn luyện đám học sinh Ngân Dục này cho tốt, những việc khác bọn họ không quản, tuy rằng, hiện tại hần (Ngốc Ứng) hận không thể lấy súng ra bắn trực tiếp vào tên này (Diêm Tử Điệp).

Tiểu quái vật suýt chút nữa chết trong tay người này, toàn bộ thành viên của U Linh đều biết, khi thấy huấn luyện viên không bình thường, suýt chút nữa phát điên.

Học sinh ở Thất ban đối với Diêm Tử Điệp có chút ấn tượng, thời gian trước người này đến lớp tìm An Nhiên, còn quỳ gối trước mặt cô, kêu cô là “gia”, nhưng nhìn người đàn ông rất có khí chất đến cùng muốn làm gì, hần đến đây muốn làm gì?

Ngày đó, Ân Thiên Tuyết bị thuộc hạ của người đàn ông này mang đi, từ đó về sau có một thời gian Ân Thiên Tuyết , cũng không lâu lắm, bệnh cũ của Ân Thiên Tuyết tái phát, nhưng cũng không biết Ân Thiên Tuyết đi nơi nào, mà Mã Tịnh Như có liên quan kia cũng không thấy.

Không có mệnh lệnh của huấn luyện viên, không ai dám lên tiếng, mặc dù bọn họ tò mò muốn chết.

Tầm mắt Cố Hữu không tự chủ nhìn An Nhiên, cậu biết người đàn ông đó, tuy rằng giữa bọn họ không có tiếp xúc qua, nhân cậu cũng xem qua ảnh chụp của người đàn ông đó.

Diêm Tử Điệp, người nguy hiểm nhất Hoa Hạ, hần bị đuổi bắt, đồng thời lại bảo vệ, có một cái mâu thuẫn tồn tại như vậy.

Người đi theo Diêm Tử Điệp đem một cái ghế xếp đặt phía sau Diêm Tử Điệp, tầm mắt Diêm Tử Điệp vẫn như trước nhìn An Nhiên, rồi sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Đã bao lâu hần không chính mắt nhìn Gia?

Trong khoảng thời gian này, hần không thiếu thời gian gặp cô, nhưng đều bị người khác cản trở, cho nên bây giờ dù vết thương của hần không ngừng, bọn họ không cho phép An Nhiên, hần lại càng muốn gặp, càng muốn gặp, hần lại điên cuồng, không có ai có thể ngăn cản hần.

Diêm Tử Điệp biết người phá rối hần chính là người của Phó Quân Hoàng, mặc dù là vậy, hần (khi Diêm Tử Điệp nói về Phó Quân Hoàng) chỉ có thể đứng nhìn.

Hần luôn biết thế lực phía sau của họ Phó, càng biết Phó Quân Hoàng lợi hại như thế nào, nhưng hiện tại đối với hần mà nói, mặc dù cùng họ Phó chống lại chính diện, hần cũng không xong, hần hiện tại chỉ muốn, chỉ muốn gia, chỉ cần gia của hần.

Biểu cảm Ngốc Ứng tuy rằng bất động, nhưng nội tâm hần bồn chồn, hần sợ cái người điên phía sau bỗng nhiên phát điên ở trước mặt mọi người mà cướp người, lý luận của người điên không thể hiểu nổi, thời thời khắc khắc hần muốn bảo trì cảnh giác.

Sắc mặt An Nhiên cũng rất nhạt, nếu Diêm Tử Điệp muốn làm gì hần là hần đã làm từ sớm, không chờ tới bây giờ.

Chính xác là Diêm Tử Điệp đến đây lúc này chỉ muốn tận mắt nhìn An Nhiên, thấy cô có phải phục hồi tốt chưa, tình trạng của cô ra sao.

Ngốc Ứng luôn cảnh giác nhìn thấy một người đang hướng tới hần, thân thể hần bỗng nhiên căng thẳng người cũng đứng thẳng lên, hơi thở xung quanh cũng thay đổi.

Mọi người thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, mà họ nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục bước tới gần bọn họ, mọi người không tự chủ được xẹt qua một tia hâm mộ, trong mắt các nữ sinh đều hiện trái tim.

Người đàn ông này thật đáng ngưỡng mộ! Muốn mặt có mặt, muốn thân hình có thân hình, muốn có bao nhiêu khí thế thì có bấy nhiêu khí thế, anh ta cái gì cũng có, anh ta không nói lời này bước tới chỗ của bọn họ, mọi người không tự chủ được đứng thẳng người.

An Nhiên đứng ở đầu hàng của hàng thứ nhất, Phó Quân Hoàng liền đứng trước mặt cô, tầm mắt vẫn không nhìn của An Nhiên, ánh mắt sắc bén giống như của loài chim ưng nhìn Diêm Tử Điệp đang ngồi ở sân thể dục, khí thế quanh người trở nên nghiêm nghị lạ thường, đáy lòng của Ngốc Ứng cảm thấy run rẩy mấy phần, huống chi đám học sinh bình thường này.

Khi thấy Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, thế nhưng lại nghĩ đến đám người Ngốc Ứng đều ở nơi này, cô cũng cảm thấy bình thường trở lại.

Đám người ở U Linh không ở đó thì huấn luyện viên cũng không có tác dụng gì cả.

Nhưng thấy hành động có chút ngây thơ của Phó Quân Hoàng, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia âm áp, người đàn ông này dùng một phương thức đặc biệt để nói cho cô biết:

Anh luôn ở cạnh em. Không sợ.

An Nhiên làm sao mà có thể sợ? Cô chưa bao giờ sợ kẻ nào, huống chi là Diêm Từ Diệp một tay cô nuôi lớn?

Diêm Từ Diệp cũng không né tránh, con người cuồng nhiệt thẳng tắp chống lại ánh mắt của Phó Quân Hoàng, biểu cảm của hắn không thay đổi, vẫn ngồi yên trên cái ghế xếp, tầm mắt tiếp tục dừng trên người An Nhiên.

Đứng sau lưng Diêm Từ Diệp là bốn gã thân tín nhất của hắn, vẻ mặt của bọn hắn khi bước vào Ngân Dục đã căng thẳng lợi hại.

Bọn họ luôn làm việc trong bóng tối, từ trước đến giờ đều không phạm vào bộ đội, khi nhìn thấy là chuyển hướng khác mà đi, thế nhưng, lần này bọn họ lại quang minh chính đại tiêu sái bước vào, Phó Quân Hoàng đang đứng thẳng tắp kia mà một bộ đội con nhà nòi, nghỉ lại, bọn họ liền bờ ngỡ, huống chi là đối mặt chính diện cùng Phó Quân Hoàng.

Quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh, sau lưng là hiệu trưởng cùng vài người chủ nhiệm đang nhìn người đàn ông ngồi ở ghế xếp, nhất thời ngần ngại toàn tập, Diêm Từ Diệp này chính là một vị Diêm Vương, bọn họ khi nào chọc tới?

Nhất thời mọi người ở Ngân Dục nguyên bản đang khí thế hùng hổ, lại thôi nhìn bạn bạn nhìn tôi, cuối cùng lựa chọn yên lặng đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng, không nói gì cũng không có hành động nào.

Bọn họ nhìn ra được, Tổng quản lý cùng Diêm Từ Diệp nhất định có vấn đề, còn là vấn đề không nhỏ, bọn họ không nên đi làm vật hi sinh, chỉ nên đứng xem là tốt rồi.

Ngốc Ứng hiện không biết thao luyện cái gì tiếp theo, hắn trơ mắt nhìn Khi Ôm cùng Báo Đốm và vài người nữa đang tán gẫu, trơ mắt nhìn Thổ báo tử đang dùng thủ ngữ nói với hắn, hắn liền muốn đánh người.

“Tiếp tục” Phó Quân Hoàng đứng gần khoảng cách với An Nhiên, tiếng nói trầm ổn mạnh mẽ, mà hai chữ này làm không khí khó hiểu trở nên lắng xuống, giọng nói rất có mê lực mê hoặc?

Ngốc Ứng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì.

“Mọi người đứng thẳng cho tôi! Nếu có ai nghiêng ngả, liền chạy 20 vòng!” Ngốc Ứng cơ hồ là hét lên, đến cuối thậm chí còn bị hơi vỡ giọng.

Lực uy hiếp của huấn luyện viên cực lớn, nhìn xem, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy, hắn sợ đến nổi vỡ giọng.

Hiện tại có học sinh nào dám lơ lửng? Mặc dù cực kì tức giận người ngồi sau lưng huấn luyện viên nhưng bây giờ lãnh đạo trường đứng ở đây, nếu bọn họ còn cười, thì mấy vị lãnh đạo đứng ở đây hẳn là mất hết mặt mũi, sau này họ sẽ gây khó dễ gì cho bọn họ đây?

Cái này không cần Ngốc Ứng hét lên, bọn họ tự nhiên sẽ đứng thẳng người, hai tay áp sát đùi, hai chân khép chặt, căng chân căng tới mức thẳng tắp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cái này chỉ cần có người đẩy nhẹ một cái có thể sẽ bị tiếp đất.

Biểu cảm của An Nhiên không buông lỏng, tố chất của cô vẫn vậy, nhưng đứng ở tư thế quân đội này, dù là ai nếu đứng với tư thế này lâu như vậy, trong thời gian dài trên trán của An Nhiên toát ra không ít mồ hôi, thân thể có chút run.

Bịch ----

Có người té lăn trên đất.

Người té trên mặt đất là một nữ sinh trong ban tên là Lí Vi, là một cô gái tiêu chuẩn, dung nhan khả ái, ngày thường cô cực kì yêu cười, đối với người ở Thất ban rất tốt, không ai không yêu thích người có tâm hồn đơn thuần cùng một cô gái thích cười? Cho nên khi cô té xiu, người ở Thất ban đều rối loạn.

Hiển nhiên, trong này không có ít người muốn mượn cơ hội này để hoạt động riêng.

“Sợ cái gì! Đứng ngay ngắn cho tôi! Tôi muốn thấy ai động đậy, đến lúc đó người đó đứng tư thế quân đội một mình cho tôi!” Ngốc Ứng một tay nắm lấy Lí Vi đang nằm trên mặt đất nâng lên, quay đầu lớn tiếng nói với đám người đang xao động.

Cái nhóm cái nhỏ này, nhớ ngày mà bọn họ bị huấn luyện ở U Linh, gặp phải súng thật đạn thật, đứng tư thế quân đội, mặc kệ là trước hay sau cách bọn họ 10cm có một cây tre nhọn, chỉ cần có người té xiu chỉ có thể nhận một kết quả đó là cây tre nhọn xuyên qua, chết.

Nhớ ngày có hạng mục huấn luyện của bọn họ, thật là biến thái, nhóm cái nhỏ ở phổ thông này ngay cả đứng tư thế quân đội cũng không chịu nổi, còn chưa đứng được hai giờ đã ngã một người, nếu đứng đầy cả một ngày, chắc là té xiu hết?

“Thế nào? Có thể kiên trì sao?” Ngốc Ưng đem Lí Vi qua một bên, thấy mặt của cô tái nhợt, đáy lòng xẹt qua một tia không đành lòng, nhìn không được mở miệng hỏi.

Năm nay Lí Vi mới thi vào, trước đây cô không học ở Ngân Dục, khi mới bước vào Ngân Dục cô có suy nghĩ chính là không tồi, khai giảng không đề cập đến quân huấn, cô không biết đến chuyện này, quân huấn này vào cuối tháng 11? Sao trường học này lại chơi như vậy?”

Lí Vi ồ ồ thở, toàn thân vô lực dựa trên người Ngốc Ưng, Ngốc Ưng không còn cách nào khác, chỉ có thể đem cô qua bên sân thể dục để cô nghỉ ngơi tốt.

Cô gái này có phải khó chịu đến nói không nổi, quả nhiên là chạy xong lãng phí thể lực không ít?

Không biết có phải phản ứng của Lí Vi có hiệu ứng quá lợi hại, sau lúc Lí Vi té xỉu, lập tức có vài người cũng ngã xuống.

Nhóm người đang đứng ở tầng thượng của Ngân Dục đều đen mặt, đùa giỡn như vậy sao? Học sinh năm nay xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhìn Ngốc Ưng dìu Lí Vi, đám nữ sinh này cũng lại đó ngồi.

Có người muốn làm theo, Ngốc Ưng lên tiếng: “Nếu ai mà nghĩ đến té xỉu nữa, tôi sẽ giúp người đó té xỉu triệt để.”

Lời nói này của Ngốc Ưng rất có hiệu quả, ít nhất, trong thời gian ngắn, không ai “té xỉu”.

Đám người Lí Vi ngồi ở cách vị trí của Diêm Từ Diệp không xa, Lí Vi thật khó chịu, nhưng có nhiều nữ sinh với danh nghĩ té xỉu đều vây quanh Diêm Từ Diệp, hỏi hần tới đây làm gì.

Diêm Từ Diệp không để ý tới đám nữ sinh này, ánh mắt của hần vẫn không rời khỏi An Nhiên.

“Anh đến tìm nữ thần sao?” Trong đó có một nữ sinh theo ánh mắt của hần nhìn, cô thấy An Nhiên, có chút tò mò hỏi.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp dừng trên người của vị nữ sinh đó.

“A, tôi nói chính là Phó An Nhiên, cô ấy rất lợi hại trong trường chúng em, hằng năm đều lấy học bổng, hơn nữa còn vua của cô rất tốt, khí chất của cô rất lạ, nhưng đối với người khác rất tốt.” Nữ sinh thấy Diêm Từ Diệp có chút phản ứng, nói sự tình của An Nhiên.

Ánh mắt của Diêm Từ Diệp xẹt qua một tia mềm mại, gia của hần luôn rất lợi hại, không có ai đủ siêu việt như gia của hần.

“Đúng rồi, anh cùng nữ thần có quan hệ như thế nào? Tôi nhớ lần trước anh gọi nữ thần là gia.” Nữ sinh kia không bỏ ý định tiếp tục hỏi, cô cảm thấy người đàn ông này là lạ, nếu không phải nữ thần cùng người đàn ông này tuổi tác kém nhau lớn, cô nhất định cho rằng người đàn ông này ái mộ nữ thần.

Diêm Từ Diệp hơi sốc, hần cùng Phó An Nhiên trong lúc đó là quan hệ thế nào?

Hần cùng Phó An Nhiên không có quan hệ, hần cùng linh hồn trong thân thể của An Nhiên mới có quan hệ, cô là nữ nhân hần yêu, là tình cảm chân thành cả đời của hần, nhưng tại sao hần, lại chút nữa muốn lấy mạng của gia.

Hần triệt để chặt đứt liên hệ duy nhất cùng gia.

Sẽ không thể tha thứ cho hần, hiện tại mặc dù bản thân hần còn không tha thứ cho chính mình, huống chi là không thể chịu đựng được phản bội gia?

Hần đã vì bản thân giải thích chuyện năm đó không phải là hần làm, nhưng khi hần nghe nội dung của đoạn ghi âm, hần bắt đầu hoài nghi bản thân, năm đó bản thân hần tại sao lại đáng sợ như vậy.

Thấy Diêm Từ Diệp không trả lời, nữ sinh kia cũng bắt đầu dĩ nhiên vị này là một người đàn ông tuy đẹp nhưng lại lãnh khốc.

Báo đồng đang huấn luyện cách đó hơi xa, tầm mắt không tự chủ rơi vào Phó Quân Hoàng, bọn họ sợ huấn luyện viên nhất thời không kìm được tức giận mà đem súng bắn Diêm Từ Diệp.

Bắn Diêm Từ Diệp không phải là không được, nhưng với điều kiện là không phải ở trước mặt của đám học sinh, bằng không chính là để lại một cái nhục điểm, đến lúc đó bọn họ cũng không tốt hướng về phía trước giao đầu?

Bọn họ muốn chơi đùa liên cùng nhau chơi, không thể quang minh chính đại lại đến, trừ phi bọn họ bắt hần tận tay.

Bọn họ không suy nghĩ nhiều, đến giờ cơm trưa, đến khi bộ đội tự giải tán, Phó Quân Hoàng không làm ra hành động vượt mức nào, mà Diêm Từ Diệp từ đầu đến cuối đều ngồi tại chỗ không nhúc nhích mấy may.

Nháy mắt Ngốc Ưng hô nghỉ, có nhiều người lên tiếng than, đùi của bọn họ đã tê rần, ngay cả động tác nghỉ, bọn họ cũng không làm được.

Biểu cảm của An Nhiên không tốt, Phó Quân Hoàng ở một bên nhìn mà đau lòng, nhưng biểu cảm vẫn không thay đổi, đáy lòng cũng đau đau.

Mấy ngày nay, bảo bối của anh chịu bao nhiêu khổ.

Diêm Tử Diệp ngồi ở sân thể dục, nhìn thấy An Nhiên theo đội rời rí, biểu cảm của cô lạnh lùng, cuối cùng thấy cô lẫn vào trong đám người.

Bộ đội xếp hàng tiến vào căn tin, ghế đều được để xuống, mọi người đi vào, thân người thẳng tắp, đến khi Phó Quân Hoàng hạ lệnh ăn cơm, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Béo ca hôm nay rất cao hứng, bởi vì cậu ta không phải là người te xiu, khi quân huấn chưa bắt đầu mọi người trong ban đều đánh cược, nói rằng cậu là người té xiu đầu tiên.

Cũng ngay lúc cậu muốn tìm nữ thần để khoe, thì phát hiện không thấy An Nhiên, “Kì quái, cô gái này là thần a, không ăn cơm, thể lực buổi sáng đã tiêu hao rất nhiều, buổi chiều còn buổi luyện tàn khốc nữa?”

Béo ca lăm bằm lâu bầu bị Ngốc Ứng đi tới đánh vào cổ một cái, “Ăn thì không được nói, cậu không hiểu sao?”

Béo ca buồn bã, yên lặng cảm phần cơm của bản thân đi đến bàn ăn.

Mà lúc này An Nhiên đang ở đâu?

Đương nhiên là đang ở kí túc xá của Phó Quân Hoàng.

Trong một tháng quân huấn này, không thể về nhà, chỉ có thể ở nội trú, không có con đường khác để chọn.

Hiện hiện, mấy người bộ đội đến huấn luyện cũng có ký túc xá riêng, trừ Phó Quân Hoàng ra, bốn người hướng dẫn sẽ ở một phòng, lúc này, An Nhiên ngồi trên giường của Phó Quân Hoàng, nhìn về mặt căng thẳng của anh đang xoa bóp chân của cô.

“Lão soái ca, anh nói anh chính là lấy việc công làm việc tư?” An Nhiên trêu ghẹo Phó Quân Hoàng đang nghiêm nghị.

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh nhìn An Nhiên, “Đau?” Lấy việc công làm việc tư? Ai quản được, hiện tại anh chỉ nghĩ, bảo bối của anh là đau hay không đau.

An Nhiên lắc đầu, hiện tại chỉ cảm thấy mệt và bần rùn, đau cũng phải đợi tới ngày mai.

Phó Quân Hoàng mát-xa cho cô, 1h30 chiều bắt đầu huấn luyện một lần nữa hiện tại sắp 12h rồi, chỉ còn 1 tiếng 30 phút nữa.

“Lão soái ca, năm rồi không phải cũng như vậy sao?” Đối với sự lo lắng của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đáy lòng mềm mại không ai biết.

Năm rồi khi An Nhiên vào thời gian quân huấn, Phó Quân Hoàng sẽ tìm việc khác mà làm, bởi vì khi đó An Nhiên không về nhà được, chuyện của An Nhiên ở trường tuy rằng anh biết nhiều, nhưng cô có mặt không, biểu cảm như thế nào anh đều không biết, lần này tận mắt thấy, tâm của anh lại đau.

Lần đầu tiên, Phó Quân Hoàng hoài nghi bản thân định ra một năm hai lần quân huấn có phải là quá mức.

Phó Quân Hoàng đem An Nhiên toàn thân cao xoa bóp nhẹ một lần, mới đứng dậy, đi căn tin lấy cơm cùng thức ăn, nhưng khi anh mới kéo cửa bước ra, thì thấy Ngốc Ứng, Báo Đốm cùng một nhóm người đứng ở trước phòng, trên tay còn cầm một hộp cơm cùng thức ăn, hiện nhiên là tới đưa cơm.

Mặt Phó Quân Hoàng không biểu cảm, dưới mắt cười của bọn họ bình tĩnh mà đóng cửa phòng, để lại nhóm người đó trưng khuôn mặt cười.

“Tôi nói không cần dựa gần như vậy, không nên dựa gần như vậy! Các người không nghe! Cái này nếu không nghe, bị huấn luyện viên đuổi đi là chắc!” Ngốc Ứng trừng mắt nhìn nhóm người phía sau, biểu cảm rất khó coi, hần cảm thấy lần này khi trở về khẳng định sẽ cho bọn họ “mang giày chặt” (mang giày chặt = trói buộc, hạn chế).

Báo đốm cười nhạo, “Cậu nhìn đức hạnh của cậu”

“Thỏ Báo từ cậu phải biết rằng, lão từ chính là bị các cậu đẩy vào hố lừa! Là hố lừa!” Khi nhớ lại đem Tiểu Quái Vật cho hần thao luyện, cả người hần liền cảm thấy khó chịu.

“Chúng tôi đây là rèn luyện cho cậu.” Báo đốm nói dối không chớp mắt.

“Lão từ tôi cần các cậu rèn luyện?” Ngốc Ứng hừ lạnh, xoay người bước đi.

Hần quả thực là xui 800 kiếp mới có thể làm bạn với đám hỗn đản này!

Nghe được ồn ào bên ngoài, An Nhiên không khỏi nhú mày, thuộc hạ của Lão soái ca thật tình là càng ngày càng không biết lễ phép.

“Lão soái ca...”

“Không cần để ý, ăn cơm.” Vừa nói, vừa đem cơm từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra, thấy nhiệt độ, anh rất vừa lòng, vẫn còn nóng.

Phó Quân Hoàng không để cho An Nhiên xuống giường, anh để An Nhiên tựa trên giường, đều là anh dứt.

Đáy lòng An Nhiên tuy rằng rất ảm, nhưng đối với đài ngọc như vậy, cô cũng không dám nhìn thẳng, cô mới chỉ huấn luyện một buổi sáng thôi! Cô còn gần 30 ngày nữa! Lão soái ca anh cảm thấy vậy là tốt sao?

Đối với sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng cô luôn cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ cần nhận sự việc gì đó, cô không thể làm gì khác.

Cho nên, cô chỉ có thể làm theo anh, bình tĩnh ăn cơm, sau đó bình tĩnh tiếp thu anh ôm cô ngủ.

Buổi chiều, bắt đầu huấn luyện, không ngoài ý muốn, Diêm Từ Diệp còn ngồi chỗ đó, ngay cả cái ghế xếp cũng không thay đổi.

Giữa trưa, người ở tầng thượng của Ngân Dục có mời vị lão đại này qua dùng cơm, làm sao là vị lão đại này không tiếp nhận lời mời của bọn họ, không nhìn bọn họ, thậm chí suýt chút nữa bị người của Diêm Từ Diệp ném đi.

Buổi chiều, huấn luyện cũng không ngoài tư thế quân đội.

Đại khái là giữa trưa, Phó Quân Hoàng mát-xa tương đối có hiệu quả, thân mình của An Nhiên cũng không căng cơ, đối với những bạn học cùng học, về mặt của cô có chút thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75-2: Diêm tử diệp nhận sai, phó quân hoàng động kinh (2)

Phó Quân Hoàng lúc này không có đi theo tới đây, lúc An Nhiên tỉnh lại Phó Quân Hoàng cũng không còn ở đó, nhưng để lại cho cô một tờ giấy.

Lòng của Ngốc Ứng còn sợ hãi nhìn An Nhiên, hần muốn biết, lúc trưa huấn luyện viên nói gì.

Thế nhưng dưới con mắt của mọi người mà hần có thể đi hỏi?

Giữa trưa báo đốm đem một vấn đề nan giải cho Ngốc Ứng, đáy lòng của bọn hần cũng bồn chồn, nếu huấn luyện viên thật sự cho bọn họ “mang giày chật”, bọn họ không chết cũng mất một lớp da.

Sau một tiếng đứng tư thế quân đội, Ngốc Ứng hô nghỉ, để mọi người giải tán.

Một câu nói của Ngốc Ứng làm mọi người thở phào, mặc kệ là sao, nếu so sánh với đứng 3 tiếng thì cái này tốt hơn nhiều.

Ngốc Ứng không nghĩ tới, vào buổi sáng, khi hần muốn hô giải tán, nhưng lại ngại có huấn luyện viên đứng ở đây, theo thói quen, huấn luyện viên không lên tiếng, hần làm sao có thể lên tiếng?

Hiện tại tốt lắm, không có huấn luyện viên, nhưng lại có tiểu quái vật, hần không có tâm tình để thao luyện cho tiểu quái vật này, hiện tại hần suy nghĩ, sau khi quân huấn, hần có còn đường sống để đi.

Khi giải tán, các nam sinh thoát nhìn tốt hơn, bọn họ trực tiếp vây quanh Ngốc Ứng, yêu cầu hần giảng vài chuyện thiết thực trong bộ đội.

Các nam sinh nghe rất hăng hái, Ngốc Ứng giảng cũng thật nhiệt tình, An Nhiên đứng một bên nhìn, cô cũng không có đi qua, tầm mắt của cô dừng lại mấy người kia (đám người của Diêm Từ Diệp), đáy lòng không tự chủ xẹt qua một tia thô bạo.

Cô bây giờ không thể hành động.

Phải đợi.

Làm sao Diêm Từ Diệp chờ được, khi đội ngũ giải tán, với ánh mắt của nữ sinh, hần đi đến An Nhiên cách cô 2m rồi ngừng lại, con người hơi u buồn nhưng bình tĩnh đứng trên người An Nhiên.

Thấy ánh mắt tò mò xung quanh, An Nhiên nhìn Diêm Từ Diệp, cuối cùng cô xoay người rời đi, Diêm Từ Diệp tự động đi theo.

Khi Ngốc Ứng đang nước miếng bay đầy trời, thì nhìn thấy chuyện này, lập tức cuống lên, nếu như tiểu quái vật xảy ra chuyện gì dưới mắt hần, huấn luyện viên nhất định sẽ hành hạ hần đến chết, hần phải rời đi.

Khi hắn muốn chạy đi, Báo Đốm từ phía sau ra tay đè hắn xuống, tốc độ nhanh gọn, ra tay đúng lúc!

Trong lòng của Ngốc Ưng nổi nóng, không quản Báo Đốm có ý gì, liền đánh.

Đối mặt với tình huống bất thành linh này, tất cả mọi người đều chấn kinh (chấn động + kinh ngạc), bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy hai huấn luyện viên đánh nhau.

Khi hai người đánh nhau ngày càng hăng, Khi Ôm ở một bên hò hét trợ uy, người của U Linh đương nhiên là thích tham gia những trò thể này.

Bên này, bọn họ thân nhau.

Ở một bên khác trong một góc nhỏ, An Nhiên đứng bước, xoay người, thanh lãnh nhìn Diêm Từ Diệp phía sau cô, ánh mắt sắc bén làm Diêm Từ Diệp cúi đầu xuống.

“Lại muốn làm gì, hừm?”

Diêm Từ Diệp nhìn An Nhiên, giật giật khoé môi, hắn chỉ muốn nhìn Gia, cái gì cũng chưa nghĩ tới, nhưng lời này hắn không nói thành lời, lời này ngay cả bản thân hắn còn không tin, huống chi là Gia?

Mang theo đôi găng tay màu trắng, tay quy củ để bên người, đáy mắt của hắn hiện lên tia bất an.

“Diêm Từ Diệp, anh nói nếu năm đó tôi không cứu được anh, kết cục của tôi có phải thảm hơn?”

Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp chột trứng lớn mắt.

Gia có ý gì?

Cô đây là hỏi hận đã thu dưỡng hắn, hắn may mắn được cứu, hơn nữa còn ra tay giết cô?

An Nhiên cười như không cười nhìn Diêm Từ Diệp, “Tôi nhắc cho anh nhớ, nếu không phải bởi vì anh, tôi sẽ không có cuộc sống như hiện tại, cũng sẽ không có người thân như bây giờ. Nói đến cùng, tôi phải cảm ơn anh.”

Nói lời này càng không phải đâm cho hắn thêm một nhát nữa sao?

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Mười bốn năm qua, tôi không có đi tìm Tần Môn là bởi vì tôi không muốn dính líu với Tần môn, tôi không tìm anh để báo thù, là vì cảm thấy không cần thiết. Tần Lam đã chết, chết từ 14 năm trước. Người đã chết sao có thể tìm người để báo thù?”

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp gắt gao nhìn An Nhiên, hắn không nhìn thấy ánh mắt của cô sắc bén, hắn chưa bao giờ gặp một tia mềm mại nào trong mắt cô.

Hai tên bên người chột năm chặt.

“Gia...” Hắn giống như dùng hết sức để kêu, “Tôi chưa từng nghĩ tới...” Muốn mạng của ngài.

Nhưng câu nói kế tiếp giống như bị mắc vào cổ họng, vô luận là hắn sử dụng khí lực đến mức nào cũng không thể nói ra được.

Thật sự hắn không muốn mạng của gia, hắn chỉ muốn để gia là của chính bản thân, không muốn gia nhìn người khác, nhưng trong lòng của gia không nơi nào của hắn.

Nhưng đã sai lầm rồi sao?

Hắn đã làm sai rồi sao?

Hắn chỉ hi vọng ở bên cạnh gia mà thôi, hắn sử dụng phương pháp hắn thấy hữu hiệu và nhanh nhất mà thôi, này có gì không đúng? Đến cùng là hắn làm sai cái gì? Vì sao gia có thể thân nhiên chấp nhận tất cả của Phó Quân Hoàng, vì sao gia có thể không giữ nộ cười mà cho Phó Quân Hoàng? Hắn chưa từng gặp gia cười qua, vĩnh viễn gia đều mang theo một chút tính kế, cô cười có nhiều loại, nếu không phải là đang ngẫm nghĩ thủ đoạn thì chính là phỏng đoán chuyện gì đó, nhưng khi cô ở bên người của Phó Quân Hoàng, cười lại tự nhiên như vậy, không có bất kì mục đích nào.

Đến cùng là hắn làm sai ở chỗ nào?

Không ai nói cho hắn biết, những người đó vĩnh viễn chỉ phục tùng mệnh lệnh, bọn họ không nói cho hắn biết: Mày sai rồi.

Mà người duy nhất dám mắng hắn đánh hắn, lại bị bản thân tự tay đánh mất.

“Không cần tôi nói, cho tới bây giờ anh không nghĩ lấy mạng của tôi.” An Nhiên cười nhạt, “Mượn xác hoàn hồn? Hừm? Ai nói cho anh cái lí luận này? Anh cho rằng có thể có “Tần Lam” giả, linh hồn của Phó An Nhiên đã chết sẽ trở lại thân thể kia? Ai nói cho anh cái lí luận chó má này?”

Diêm Từ Diệp giật giật khoe môi, cuối cùng cũng không phát ra một tia âm thanh nào.

“Diêm Từ Diệp, tôi có thể tha thứ cho việc sát hại Tàn Lam, cũng có thể tha thứ cho việc anh đã làm đối với Tàn Lam, nhưng tôi không thể tha thứ cho anh một lần nữa giết chết tôi.”

“Tôi...”

“Diêm Từ Diệp, khi anh bắn phát súng kia, thật sự so với máy bay nổ còn đau hơn. Anh nhớ cho kỹ, phát súng đó, tôi sớm hay muộn đều có thể lấy lại.”

“Gia...” Hắn có chút hoảng loạn nhìn An Nhiên, hắn biết, lúc này, gia không thể buông gia cho hắn, cô đã triệt để tính toán để hắn không còn lui tới, hắn hoảng loạn không biết làm thế nào cho tốt, hắn chỉ có thể gắt gao nhìn An Nhiên, “Gia, tôi sai rồi, không cần, không cần...” Không cần ném hắn đi, không cần buông hắn ra.

Sai rồi?

Xem, lời nói đơn giản, cái từ hết sức giản đơn.

Nhưng Tàn Lam đã chết không phải sao? Nếu ngày đó Phó Quân Hoàng không tới kịp, Phó An Nhiên cũng sẽ chết đi, không phải sao?

Một từ nhận sai đơn giản mà muốn đem mọi chuyện giải quyết hết? Quả thực là đang mộng tưởng.

“Diêm Từ Diệp”

Tiếng nói lạnh nhạt không cảm xúc vang lên, nhưng chính là như vậy, Diêm Từ Diệp như đang ở trong dòng sông mà bắt được một thanh gỗ, trong mắt của hắn bỗng nhiên phát ra một luồng cực nóng, hắn nhìn chằm chằm An Nhiên, về mặt căng thẳng.

“Vết thương trên người anh không khỏi, phải không?” Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên cánh tay phải của hắn, đáy mắt thanh lãnh một mảnh.

Diêm Từ Diệp hơi giật mình.

“Anh xem, người họ Phó đều tính toán rất chi li.” Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp nhất thời cứng đờ.

Diêm Từ Diệp biết vết thương trên người hắn là do Phó Quân Hoàng, không phải sát thủ cũng không thuê người làm, mọi chuyện là một tay Phó Quân Hoàng.

Nhưng hắn không nghĩ tới Gia vậy mà lớn tiếng nói ra.

Cô không hề bận tâm, chỉ vì, hắn hiện tại không động được người họ Phó, không động được Phó Quân Hoàng, càng không động được cô.

Cô nắm tất cả của hắn.

“Diêm Từ Diệp, nhớ kỹ, anh đối với tôi ra sao, tôi sẽ nhớ tất cả.” Mặc dù cô không nhớ được thì cũng có người giúp cho cô.

Toàn thân Diêm Từ Diệp giống như bị đóng băng tại chỗ.

Tiếng còi vang lên, An Nhiên phải trở về đội ngũ.

Ngốc Ứng cũng vì vậy mà thở ra, may mắn, không xảy ra chuyện gì.

Người Thất ban không chú ý đến An Nhiên rời khỏi, bọn họ tập trung nhìn Báo Đốm cùng Ngốc Ứng đánh nhau.

An Nhiên rời khỏi, Diêm Từ Diệp vẫn không lập tức đi, hắn đứng tại chỗ, giống như bị đóng băng, đứng tại đó hắn không nhúc nhích.

Bốn tên bảo vệ cho hắn rất lo lắng tình hình của môn chủ, khi hắn (Diêm Từ Diệp) vào Ngân Dục gọi một học sinh năm nhất là Gia, trong lòng của bọn họ khiếp sợ không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Mới đầu bọn họ còn tưởng rằng Môn chủ còn tưởng nhớ Tàn gia, nên tìm hình ảnh trong một cô gái khác, nhưng không nghĩ tới, môn chủ bắt đầu loạn nhận thức.

Bọn họ cách đó không xa, tuy rằng bọn họ (Diêm Từ Diệp & An Nhiên) đưa lưng về bọn họ, nhưng khi nghe nữ sinh cùng môn chủ nói chuyện, đúng là bọn họ nghe được rõ ràng rằng chính vì nghe quá rõ ràng nên bỗng chốc phản ứng không kịp chuyện này rốt cuộc là sao?

Tàn gia là do Môn chủ giết? Kỳ thực Tàn gia không chết lại biến thành một cô gái nhỏ? Tàn gia thực sự không chết, còn trở thành người họ Phó, Môn chủ muốn giết Tàn gia lần thứ hai?

Bọn họ cảm thấy bối rối, trong lòng càng loạn.

Nếu như chuyện này bọn họ không thể giữ bí mật được, thì chỉ có một kết quả --- chết.

Mặt khác.

Trong phòng có kiến trúc châu Âu.

Lại tư cầm một túi văn kiện đi tới bàn làm việc, “BOSS, cái tài liệu này mới vừa vận đến.”

Người đàn ông ngồi ở ghế xoay đưa lưng hẳn, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc phản chiếu với ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh nganh (lạnh lẽo cứng rắn), mặt nạ màu bạc thật tinh xảo, từ mũi trở lên đều được che đầy hết.

Ngón tay thon dài lướt trên tấm ảnh, trong ảnh là một người mặc quân phục rằn ri, ánh mắt lạnh lạnh, khoé môi mang theo một vết châm chọc, người đàn ông đó giống như đang thưởng thức một vật trân bảo nhất, hẳn cầm lấy bức ảnh, hướng Lại Tư quơ quơ, nói:

“Lại Tư, cậu nói trên thế giới này tại sao có người kỳ diệu như vậy?”

Lại Tư cung kính đứng không nói lời nào.

Người đàn ông thờ dài, “Cậu xem, trên thế giới này không có người nào đối với Lại Tư cậu thú vị.” Tầm mắt tiếp tục nhìn bức ảnh chụp.

Mặt của Lại Tư tiết túc không có biểu cảm, trên khuôn mặt đen sì thậm chí đến cả gợn sóng cũng không có.

Người đàn ông nhàm chán xoay ghế, hẳn nhàn nhạt nhìn báo cáo được đưa lên, khi đang nhìn, biểu cảm khẽ biến, khoé môi không tự chủ mím lại.

“Hắc, cái này thật có chút ý tứ.” Tầm mắt hẳn gắt gao nhìn một hàng trên báo cáo.

----- Tần Lam cùng Phó An Nhiên có cái quan hệ trực tiếp. Diêm Từ Diệp gọi Phó An Nhiên “Gia”

Hắn biết gần đây Diêm Từ Diệp có ý với người họ Phó, nhưng không nghĩ tới, nguyên nhân là đây.

Tần Lam, Phó An Nhiên...

Hai người này có quỹ tích sinh hoạt trưởng thành không hoàn toàn tương xứng, làm sao mà có khả năng có liên quan.

Chuyện này đúng là càng ngày càng thú vị.

“Lại Tư, cậu lại đây xem một chút.” Người đàn ông lắc lắc báo cáo trong tay, hướng về Lại Tư cười.

Mặt Lại Tư không hề cảm xúc tiếp nhận tờ giấy kia, khi hẳn thấy nội dung, vẻ mặt có chút biến hoá.

Tần Lam, hẳn biết cô gái đó.

Là một truyền kì còn tồn tại trong giới.

Nhưng Tần Lam cùng Phó An Nhiên có liên quan gì?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Lại Tư, người đàn ông nở nụ cười, “Cậu xem, Lại Tư vĩ đại của chúng ta cũng có nghi hoặc. Đã nghi ngờ vậy phải đi tra.”
Làm cho hẳn tin tưởng rằng Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Đúng thật là đủ vô nghĩ.

Lại Tư cầm lấy báo cáo rời đi, trước nay biểu cảm chưa từng có nghi hoặc.

Người đàn ông nhìn phương hướng rời đi của Lại Tư, khoé môi hơi hơi gọi lên.

Đem chuyện giao cho Lại Tư, hẳn rất an tâm.

Đột nhiên, một trận xột xoạt vang lên, người đàn ông đi tới ban công, quả nhiên thấy một bóng người đang ngồi trên hàng rào, trên mặt mang một ý cười.

“Thế nào, chơi vui về sao?” Người đàn ông đi đến hàng rào, hai tay đỡ người phía trên, vẻ mặt bị che lấp bởi cái mặt nạ, khiến người ta không biết về mặt ra sao.

“Coi như không tệ” Người kia cười cười, “Nhưng mà người phụ nữ đó điều khiển khá dễ, thật không hiểu, người nổi danh cáo lỏng đồ tại sao không chịu nổi một đòn,” Hẳn nói cứ nhẹ nhàng quyến rũ, cô ta lại tự mình chạy lên giường của hẳn, chà chà, không có chút khiêu chiến nào.

Người đàn ông bật cười, “Trên đời này, cậu là người nắm nhược điểm của người khác giỏi nhất.”

Người nọ nở nụ cười, cười cực kì cuồng ngạo (cuồng dã và kiêu ngạo), “Tôi cũng dựa vào chuyện này để ăn cơm”

“Muốn khiêu chiến thực lực cao?”

Người nọ nhú mảy, “Cậu có nhiệm vụ mới cho tôi?”

Người đàn ông cầm tấm ảnh chụp trong tay phóng cho người nọ, “Tôi nghĩ, người này cậu sẽ nhận.”

“Hắc, thật đúng là không sai, gần đây người này rất nổi tiếng trên mạng, nhưng mà cô gái này cũng quá khó chứ?”

“Có nhận hay không chính cậu xem mà làm.” Người đàn ông này không tính nói gì thêm với hắn ta, xoay người bước đi.

Ngồi trên hàng rào, người nọ tròng mắt, rốt cuộc hắn nên nhận hay không?

Nhìn người trên ảnh chụp có ngũ quan thanh lệ, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, ít nhất so với người đàn bà Kiều Tử Du càng thuận mắt hơn, dù không có chuyện gì, coi như chơi đùa đi.

Lúc Phó Quân Hoàng trở lại sân huấn luyện, huấn luyện tư thế quân đội đã xong, vừa mới giãn tán tự hoạt động.

Một thân quân phục của Phó Quân Hoàng đi đến nơi nào cũng là tiêu điểm, Phó Quân Hoàng tự bắt đầu ra trận, tầm mắt của mọi người không rời khỏi người anh.

Chỉ thấy anh bình tĩnh bước tới đến đội ngũ của Thất ban, sau đó tiêu sái đến bên người Phó An Nhiên sau đó liền bắt động.

Phó An Nhiên có chút xúc động nhỏ, lão soái ca đến cùng là muốn làm gì?

Có người muốn xông lên hỏi huấn luyện viên đều bị đám người Báo đốm ngăn lại, mọi người quái dị nhìn huấn luyện viên, nếu bọn họ đoán không sai, thì huấn luyện viên đây chính là uy hiếp?

Mọi người đều biết là uy hiếp, Phó An Nhiên người có dung mạo xinh đẹp, thân thủ tốt, tất cả là của anh?

Ngốc Ưng khiu khiu Báo Đốm, “Trước kia tôi chưa từng thấy huấn luyện viên gây thơ đến vậy.”

Báo đốm liếc mắt, “Cậu xem ánh mắt của Ngân Lang nhìn tiểu quái vật thì biết, hiện tại người của Ngân Lang bị huấn luyện viên xếp vào sổ đen.”

Ngân Lang đứng phía sau hai người mặt đen lại, hắn sùng bái quân chủ thì có lỗi gì?

Một nhóm nữ sinh đang ngồi quanh An Nhiên đều kích động, các cô nhìn ra, một nhóm người huấn luyện viên tại đây, vị này nhất định là lợi hại nhất, khi trước thấy Ngốc Ưng huấn luyện viên họ chỉ biết, vị huấn luyện viên không chỉ có lợi hại, cấp bậc cũng không thấp.

Lúc mọi người muốn tiến lên hỏi chút gì đó, Phó Quân Hoàng cực kì tự giác hướng tới An Nhiên nhích lại, anh hi vọng mọi người đều hiểu, anh đã có chủ, là có bảo bối!

Tâm của An Nhiên hiện tại đều suy nghĩ đủ hướng, Lão soái ca làm như vậy rốt cuộc là như thế nào? Ở đây mà làm vậy, mọi người sẽ biết cô Phó An Nhiên xác thực là có thân phận cùng bối cảnh, như vậy sao cô còn chơi thoải mái được?

Đối với cảm xúc của Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng rõ như lòng bàn tay, anh tự nhiên biết được bảo bối của mình đang khó chịu, nhưng nguyên nhân khó chịu này anh không nghĩ chính là bản thân mình.

Cho nên, anh trước mặt của mọi người, khí phách nói:

“Bảo bối, của tôi!”

Xem coi còn ai dám vây quanh, mơ tưởng đến bảo bối của anh!

HẾT CHƯƠNG 75

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76-1: Huấn luyện dã ngoại, phó quân hoàng tuyên bố (1)

Mỗi năm quân huấn ở Ngân Dục đều làm tất cả học sinh lo sợ, trình độ gian khổ cũng khiến người ta thần phục, ngày đầu tiên chỉ là buổi huấn luyện thông thường, những ngày sau mới chính là chân chính của các hạng mục huấn luyện, trèo tường, qua lưới dây thép, vượt chướng ngại vật, làm người ta kêu khổ không ngừng, không chỉ có thế, cuối cùng còn đối kháng tập thể, khi đó đối kháng mới là màn quan trọng nhất.

Sau khi năm ngày huấn luyện thông thường kết thúc, học sinh tự giác trở lại kí túc xá của bản thân, bắt đầu thu dọn đồ dùng, còn lại hai mươi mấy ngày sau đó mới là địa ngục đối với bọn họ.

Đứng nghiêm ở tư thế quân đội, đối với sau này mà nói, quả thực chính là trò trẻ con.

Chờ tất cả thu thập xong, mang theo ba lô đơn giản, động tác nhanh mà còn lưu loát chạy đến đội ngũ để tập hợp.

Những thành viên lâu năm ở Ngân Dục đều biết, thời gian kế tiếp, bọn họ sẽ không có ngày mà sống dễ chịu. Không biết là bạn mang bao nhiêu đồ (đồ ăn vật), huấn luyện viên sẽ ném hết bấy nhiêu, chỉ bằng không mang, lưu trữ đến khi trở về.

Thế nhưng hàng năm ở Ngân Dục đều có học sinh mới, các học sinh mới tất nhiên không biết cái “ Quy củ” này, tất nhiên sẽ có người nhét được bao nhiêu thì sẽ nhét bấy nhiêu, ví dụ như ở Thất ban, Lí Vi bày ra khuôn mặt ngốc ngốc nhìn ba lô của mọi người lại nhìn ba lô căng phồng sau lưng bản thân, về mặt nghi hoặc hiện lên.

Ở hàng ngũ một lần nữa chia lại, nam nữ chia ra, mỗi lớp tiến hành chỉnh lại lần nữa.

An Nhiên cùng năm nhất khoa tài chính và năm hai khoa công trình gỗ, gồm 30 nữ sinh được phân ở cùng nhau, hợp thành Ngũ Liên 3 ban .

“Ngũ Liên 3 ban lên xe tải này! Nhanh lên một chút!” Một bên là một người bộ đội cầm bảng, Ngốc Ứng một thân quân phục rằn ri bên cạnh, rống lên, đem nữ sinh gần hần nhất nhắc lên xe tải, “ Chạy nhanh lên! Đánh giặc mà giống các người là chết hết!”

Người bộ đội cầm thẻ rất cao, bình thường có ít nữ sinh có thể tự đi, đều cần huấn luyện viên giữ một cái. Xe tải thành hàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, dáng vẻ leo lên xe tải không có chút hình tượng nào.

Đến phiên An Nhiên bước lên, Ngốc Ứng vốn định cầm tay cô lên, nhưng nhìn thấy người đang bị che khuất dưới cái mũ lính, về mặt Ngốc Ứng chột biến, trực tiếp xoay người, vịn Lí Vi ở phía sau bước lên.

An Nhiên tuyệt đối không cho phép lão soái ca ở bên người chạm vào cô, Ngốc Ứng cũng không mạo hiểm mà dưới mắt của huấn luyện viên mà động chạm An Nhiên, bói vậy dưới mắt của một đám người, An Nhiên dùng tay chống ở thành xe hơi dùng sức, vươn người nhảy lên, để lại ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Nữ thần quả nhiên lợi hại! Tiếng lòng của các nữ sinh Thất ban đồng loạt hô.

Phó An Nhiên quả nhiên giống như trong truyền thuyết quả nhiên rất lợi hại! Các nữ sinh ở khoa công trình gỗ trong lòng không khỏi hô lên.

“ Nữ thần, cậu thế nào mà có thể soái như vậy?”. Lí Vi ngồi bên cạnh của An Nhiên, cười tủm tỉm nhìn An Nhiên.

Khoé môi An Nhiên giật giật, không nói.

Đối với người ở Thất ban khi thấy An Nhiên như vậy cũng đã thành thói quen, nhưng đối với người khác mà nói, Phó An Nhiên này chính là cao ngạo, không phải chỉ là nhảy lên hay sao? Sao lại ra vẻ như vậy?

Ngốc Ứng là người cuối cùng đi lên, hần điểm danh, xác định không có vắng ai, nên mới kéo tấm chắn, hô to một tiếng: “ Có thể đi rồi!”

Tiếng động cơ vang lên, xe bắt đầu di chuyển.

Ngốc Ứng đứng ở ngoài cùng, ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người, lạnh lùng nói, “ Nơi mọi người đến chính là trụ sở của binh đoàn Lưỡi Lê, binh đoàn Lưỡi Lê đã được thành lập vào thời kì kháng chiến chống Nhật...” Ngốc Ứng đem toàn bộ lý lịch cùng chiến công của Lưỡi Lê nói ra, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người tiếp tục nói, “ Cuộc sống những ngày tới sẽ rất khó khăn, nhưng tôi không cho phép người nào trong đội của tôi đào ngũ! Các người có thể than vãn, thù hận chúng tôi, nhưng tôi quyết không cho phép các người đối với quân đội chúng tôi có bất kì bất mãn nào hiểu chưa?”

Binh đoàn Lưỡi Lê, Ngốc Ứng lúc đầu là bộ đội trong đoàn này.

Bọn họ không thể đưa bọn nhóc này đến U Linh để huấn luyện, Hoa Hạ lợi khí!

Như vậy lợi khí tồn kho, làm sao có thể công khai cho mọi người thấy được.

“Đã rõ.” Tâm tư của các nữ sinh không có đặt ở đây.

Ngốc Ứng trừng mắt, lớn tiếng nói, “ Hiểu chưa!”

“Đã rõ” Lưng của các nữ sinh thẳng tắp, lớn tiếng hô.

“Tốt, kể đến, tôi nói một chút về việc huấn luyện.” Ngốc Ứng lấy ra một quyển sổ nhỏ, “ Quân huấn tổng cộng 30 ngày, đã qua 5 ngày, hiện tại còn 25 ngày, 5h50 sáng các người rời giường, đứng 6h sẽ tập hợp để tiến hành huấn luyện, 11h30 ăn cơm trưa, nghỉ trưa nửa tiếng, đứng 1h chiều tập hợp, huấn luyện, 5h30 ăn cơm chiều, nghỉ ngơi 1 tiếng, buổi tối huấn luyện, 9h30 trở về kí túc xá, 10h30 tắt đèn, có vấn đề gì không?”

Trong lòng của các nữ sinh một trận hết hồn, sao năm nay so với năm rồi tàn nhẫn hơn vậy?

“Không có!” Lấy kinh nghiệm từ chuyện lần trước, lần này các nữ sinh rất nhiệt tình lớn tiếng hô.

Đối với câu trả lời như vậy, Ngốc Ưng rất hài lòng, nhất thời đầy mắt vui mừng, nhưng biểu cảm không thay đổi, “Tốt, kể đến tôi cần một lớp trưởng, các người đã quen với nhau, tự đề cử một người đi.” Tuy rằng hắn muốn chỉ định An Nhiên, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên, cả người hắn khiếp sợ, hay là thôi đi.

Nghe nói như thế, tất cả các học sinh Thất ban đều hăng hái, “Vậy thì nữ thần đi, nữ thần của chúng tôi rất lợi hại.”

“Đúng vậy, huấn luyện viên vừa rồi thầy cũng thấy được, khi nữ thần lên xe rất “soái”.” Một nữ sinh phụ họa.

Còn đang chưa hiểu rõ chân tướng, nghĩ đến ai là nữ thần, khi nghe nữ sinh kia nói, hắn mới nhất thời hiểu ra.

Tiểu quái vật, nữ thần? Mẹ nó, cái này là logic kiểu gì!

Nữ sinh của công trình gỗ không vừa ý, nhưng là thiếu số phải phục tùng đa số, các cô phải chịu thiệt, hai khoa cộng lại cũng chỉ có 12 người còn người của Thất ban là 18, các cô sao có thể lên tiếng nói?

An Nhiên đối với những chuyện này không có để ý, nhưng trong đám người cô cũng chú ý đến một người, cô biết người đó, là chủ biên của tạp chí, Vũ Giang Nam.

Vũ Giang Nam chỉ hơn các cô một lớp?

An Nhiên cúi đầu xuống, biểu cảm không chút biến hoá.

“Tốt, nếu đã định Phò An Nhiên, như vậy Phò An Nhiên về sau chính là tiểu đội trưởng, các người phải phục tùng mệnh lệnh của em ấy.”

“Dạ!” Tất cả nữ sinh của Thất ban hô to.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ tuy rằng không đồng ý, nhưng tiểu đội trưởng là ai, không có liên quan trực tiếp đến các cô, vậy cũng không sao.

Rốt cục, xe tải đã đi ra khỏi nội thành, tiếp tục tiến lên phía trước, thẳng đến khi thấy nhiều cây xanh, đột nhiên xe dừng lại.

Các nữ sinh nghi hoặc.

Ngốc Ưng bỗng đứng lên, nhảy xuống xe, hướng về một đám người còn đang ngơ ngác, hét lên: “Xuống xe, xuống xe! Nhanh lên!”

“Không phải chứ, không phải là chúng ta sẽ chạy tới đó!” Hứa Anh Thiên mất tròng lớn nói.

“Nhóm người này không phải giết không được chúng ta sẽ không buông tay.” Lí Vi vừa nhảy xuống, vừa nói.

An Nhiên đầu tiên nhảy xuống, ánh mắt thanh lãnh đảo qua người Ngốc Ưng, đáy lòng của Ngốc Ưng đột nhiên bộp một cái.

Bọn họ chưa thấy quân doanh nhưng các cô đã nghe loáng thoáng khẩu lệnh cùng tiếng hô to của lính.

Cảm giác rất là ... nhiệt huyết!

An Nhiên cùng mọi người xuống xe sau cùng, cơ hồ các xe đều dừng lại, mọi người đều đã xuống, thấy mọi người mang ba lô trên người, bắt đầu hướng tới quân doanh mà chạy.

Lí Vi cảm thấy muốn khóc khi nhìn ba lô đầy ắp của bản thân, cô liền biết mọi người đã dự tính trước!

Kỳ thực, ý kiến huấn luyện dã ngoại cũng là nhất thời nảy ra, năm vừa rồi không có hạng mục này, cũng không biết là ai đưa ra ý kiến bắt chọt này, còn lại 2km là tự mình chạy.

“Toàn thể đội viên chú ý, chỉ cần có một người tụt lại, các người đều sẽ bị phạt! Tôi mặc kệ các người chạy bằng cách nào, nếu như có người đến sau đội ngũ của mình, đến lúc đó đừng trách tôi vô tình.” Ngốc Ưng đứng phía trước lớn tiếng hô, “Các người nhớ kỹ, 3 liên là một đoàn, tôi không muốn có cái tôi cá nhân ở đây, nếu tôi phát hiện, sẽ phạt không lưu tình!”

Tuy rằng Ngốc Ưng có hơi tùy tiện, ngôn ngữ sắc bén nhưng lời của Ngốc Ưng không tệ. Nữ sinh so với nam sinh là nhiều hơn, không phải hắn không thấy trong đám người này có người bất mãn với An Nhiên, chính bởi vì cô quá ưu tú, bị người khác ghét.

Nhớ lúc đó, An Nhiên đều đem bọn họ đánh ngã, quả thật hắn muốn giết cô để diệt khẩu.

Tài xế lái xe đi, dọc đường đi, một đám người oán than đầy trời, may là dọc đường đều có cấm cờ để mọi người biết đường đi, không thì chắc các cô lạc đường.

Lí Vi cảm thấy ghét bỏ bản thân khi mang ba lô đến, cô nhìn An Nhiên cầu cứu, “Nữ thần, xin hãy giúp đỡ.”

An Nhiên thở dài, “Thôi được, trước hết cậu đem đồ trong ba lô lấy ra hết, đem đồ chia cho mọi người một ít.” Hiện tại, đây là biện pháp duy nhất. Người của Thất ban không biết khi nào đều đứng lại, An Nhiên vừa nói xong, mọi người thả ba lô xuống, kéo dây kéo, bắt đầu lấy đồ của Lí Vi đưa. Lí Vi cảm động đến rớt nước mắt, cô đem ba lô kéo ra, khi mọi người nhìn thấy đồ trong ba lô, nhất thời đổ một trận mồ hôi lạnh.

An Nhiên lấy ra một chai nước khoáng, “Cậu mang nhiều nước khoáng vậy để làm gì?”

“Tôi cho rằng... Ở nơi xa xôi này không có nước, cho nên...” Lí Vi không biết nói gì thêm nữa.

Hứa Anh Thiết sắc mặt xám lại, “Tôi nói này cô gái, mặc dù là cậu muốn chọc cười chúng ta, cũng không cần làm lớn như thế? Nếu như nơi đó không có nước, các huấn luyện viên sẽ ăn cái gì, uống cái gì?”

Lí Vi đem tất cả trong ba lô trút ra một chỗ.

“Còn có, không có việc gì cậu mang theo nhiều đồ ăn vặt như vậy để làm gì?”

Trong ba lô gồm 30% là đồ ăn, 20% là nước uống, 50% còn lại là một đồng đồ dùng hằng ngày.

“Ấn a, nếu trên đường chúng ta đói thì làm sao? Hơn nữa...” Dưới ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên, Lí Vi cũng không biết nói gì.

Được rồi, mọi người đều không hỏi nữa, bắt đầu chia nhau đồng đồ đó.

“Tôi nói, các người đến khi nào thì bắt đầu đi?” Nữ sinh của khoa công trình gỗ không kiên nhẫn hỏi.

Vũ Giang Nam đứng chính giữa của nữ sinh công trình gỗ, hiển nhiên cô ta là trung tâm của nhóm nữ sinh công trình gỗ.

“Các người cứ đi trước, một lát chúng tôi sẽ đuổi theo.” Hứa Anh Thiết ngay từ đầu đã không thích ánh mắt của nhóm người này, không phải là nhà có chút tiền hay sao? Không phải là dựa vào ba mẹ của bản thân mà lên mặt hay sao? Có giỏi thì cùng nhóm người Đại Hàn chơi cờ đi, có năng lực thì luận võ với nhóm người Nhật Bản đi, không làm chuyện gì cả, chỉ biết đối với những người khác dương dương tự đắc, tự kêu.

“Cô cho rằng tôi và nhóm người của tôi không muốn đi sao? Không nghe huấn luyện viên vừa rồi nói gì sao? Không cho phép có người tụt lại phía sau!” Một nữ sinh lên tiếng, “Tôi nói các người...”. Người đó còn muốn nói thêm nhưng cô ta nhìn thấy ánh mắt thanh lãnh nhất thời mọi người sắp nói đều nuốt vào.

Ánh mắt của Phó An Nhiên thật dọa người.

An Nhiên thu hồi tầm mắt, thấy mọi người đều mang ba lô, An Nhiên đứng dậy, cô mang ba lô lên trong ba lô là mấy chai nước khoáng của Lí Vi. “Đi thôi, chúng ta chạy nhanh một chút, thử xem có đuổi kịp đám người phía trước.”

Nữ sinh vốn đang muốn nói với An Nhiên cái gì đó thì bị Vũ Giang Nam kéo lại, lúc này không phải là lúc nên nói chuyện, trong lòng các nữ sinh kia (người Thất ban) có địa vị rất cao, hơn nữa gần đây bởi vì cô chiến thắng Lí Cung Huân cùng chuyện của Nhật Bản, vì thế cô rất nổi tiếng ở Ngân Dục, ngay cả tạp chí của trường cũng nói chuyện của cô, Phó An Nhiên hiện tại chính là năng lượng của Ngân Dục.

Nếu trong lúc này các ả (ta nghĩ VGN là nhân vật phản diện lên ta nói là ả nhá) chống lại Phó An Nhiên, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, sẽ bị người của Ngân Dục công kích.

An Nhiên dẫn đầu mọi người, đội ngũ xếp thành hai hàng, chạy ở ven đường, cùng cô song song chạy là Hứa Anh Thiển, An Nhiên là dựa theo sức của Hứa Anh Thiển mà chạy, thể lực của Hứa Anh Thiển là trung bình, thông thường mọi người sẽ đuổi được.

Chạy được một nửa, các nam sinh đuổi theo, nhưng không nghĩ tới, nam sinh đầu tiên đuổi theo trong đội, mà nam sinh của Thất ban, mà càng thần kì hơn chính là Béo ca vậy mà không có tụt lại phía sau, theo sát là Cố Hữu, mà người phía sau cậu chính là Tô Vô Ưu.

Cố Hữu chạy đầu, cậu nhìn thấy An Nhiên, bước chân chậm lại, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, không có lí do nào là An Nhiên chạy chậm như vậy.

An Nhiên nhìn Cố Hữu cười cười, Cố Hữu tự giác nhìn trên ba lô của An Nhiên, lại hiện lên ánh mắt vừa sợ vừa khó hiểu.

Nữ sinh khoa Công trình gỗ đều là những gia đình có tiền, các ả sớm nghe nói về chuyện của Cố Hữu, là thiếu gia của họ CỐ, ngầm thừa vâng mà ra đời, có bối cảnh vững chắc mà lớn lên, đến lúc cậu ta tốt nghiệp, tất nhiên sẽ làm quan lớn.

Nhưng Cố Hữu cùng An Nhiên có quan hệ thế nào, tựa hồ như cậu vừa chuyển đến học, quan hệ giữa cậu và An Nhiên rất tốt làm cho mọi người kinh ngạc.

Hơn nữa các ả đều nghe nói, trong ngay quân huấn đầu tiên, huấn luyện liên rất tuần tú trong truyền thuyết trước mắt mọi người ở Thất ban có nói, Phó An Nhiên là của anh ta.

Lời này là của Phó Quân Hoàng nói vào bốn ngày trước, quăng một quả bom.

Lúc đó Phó Quân Hoàng chính là đứng bên người của An Nhiên, khí phách hô một câu: “Bảo bối, của tôi!”

Trời mới biết anh ta nói ai.

Ngay tại lúc mọi người lơ đãng, không nghĩ tới người thoát nhìn nghiêm túc nhìn huấn luyện viên trước mặt mọi người, một tay kéo An Nhiên ngồi bên người, một tay để bên hông cô, ánh mắt sắc bén, môi hơi mím, một thân nghiêm nghị, hơi thở trầm ổn làm cho mọi người không khỏi ngừng hô hấp.

Cho nên, sắc mặt của An Nhiên muốn xám lại, anh một lần nữa nói: “Của tôi, bảo bối!”

Chỉ có bốn chữ, nhưng bất đồng là anh đem trình tự đảo lại, lần này xem như mọi chuyện đều đã rõ.

Cái này chính là nói Phó An Nhiên chính là của anh.

Trong nháy mắt mọi người đều chấn kinh (chấn động và kinh ngạc), cái này là cái quái gì, không phải nói An Nhiên là vũ nữ thoát y ở quán bar hay sao? Không phải nói nhà cô nghèo lắm sao? Nhưng người đàn ông này ôm cô trong ngực lớn tiếng tuyên bố, chuyện này là như thế nào!

An Nhiên không có thời gian giải thích? Mặt cô xám đen, nắm tay Phó Quân Hoàng kéo đi, trước mặt bao nhiêu người, kéo Phó Quân Hoàng đi. Bọn họ rời đi làm gì không ai biết, nhưng ngày đó, người Thất ban không có gặp vị huấn luyện viên đó nữa.

Nếu như trong Thất ban có tiểu thư cùng thiếu gia, nhất định bọn họ sẽ biết, còn vị huấn luyện viên mười phần anh tuấn, khí chất kia chính là Phó Quân Hoàng người họ Phó, có vô số truyền kì về Phó Quân Hoàng.

Nhưng những người này làm sao biết Phó Quân Hoàng, tất nhiên, bọn họ cũng không nghĩ đem An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng liên hệ lại, hiện tại trong lòng của người Thất ban, An Nhiên chính là một học sinh gương mẫu.

Tuy rằng Phó Quân Hoàng có xuất hiện tại sân thể dục, nhưng lúc các học sinh huấn luyện, có người nào dám trực tiếp nhìn huấn luyện viên? Thừa lúc không có ai đem thân phận của Phó Quân Hoàng ra nói.

Mặc dù hiện tại, người Thất ban không thiếu người muốn hỏi An Nhiên cùng vị huấn luyện viên thần bí kia có quan hệ như thế nào.

“Tôi nói này Cố thiếu gia, cậu không nghĩ tới tôi sắp bắt động rồi sao?” Lí Vi mặt tái nhợt đứng sau An Nhiên, mặt cô đáng thương nhìn Cố Hữu, muốn cậu giúp một chút.

Cố Hữu liếc Lí Vi một cái, lập tức dời ánh mắt khỏi người cô (Lí Vi).

Cố Hữu mặc dù rất có phong độ thân sĩ, nhưng cũng phải nhìn đối tượng là ai.

Lí Vi rất nhanh rơi xuống người Béo ca, Béo ca hiện tại dĩ nhiên mệt không nói ra được, cậu ta còn muốn đi hỗ trợ người khác.

“Mệt sao?” Tầm mắt Cố Hữu nhìn trên mặt An Nhiên.

Cố Hữu thoát nhìn rất bình thường, cũng đứng, hằng năm đều bị Cố lão gia ném vào trong bộ đội để tập luyện, ngay cả 2.000m mà Cố Hữu chạy không nổi, như vậy có phải làm cho Cố lão gia tức chết?

“Không sao.” Kỳ thực cô cũng đã thấm mệt, nhưng cô không thể nói, bằng không sẽ làm người ta ghen ghét.

Hứa Anh Thiên nghe đến nghiêng răng, bọn họ vậy mà còn tâm tư tán gẫu! Hiện tại đối với cô mà nói, hô hấp rất khó khăn.

“Mọi người dừng dừng lại, hiện tại tôi biết thân thể của mọi người rất khó chịu, thể nhưng chỉ cần nhẫn nại là tốt.” An Nhiên không quản nhiều lắm, nhưng ngăn lại hay thôi đi, nói một chút. Tựa như khi cô trở thành An Nhiên, cô càng ngày càng thích xen vào chuyện người khác.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ luôn theo sau đội ngũ, các ả muốn để An Nhiên chậm lại, nhưng bước chân của các ả ngày càng nhấc không nổi, giống như là đang đổ chì, thể nhưng vì lòng tự ái nên không thể hét lên được, chỉ có thể chống đỡ, chạy tới.

Đột nhiên, ở phía xa xa bọn họ nhìn thấy bọn họ sắp đến đích, mặc dù còn rất xa, thể nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng thấy được hi vọng.

“Nhóm người này cũng thật lợi hại, nhóm nữ sinh ở phía sau cũng gần đến.” Một người hi hi ha ha vang lên là một gã nhìn giống như khuôn mặt của bé trai, hẳn không phải là người của Thất ban, ở Thất ban có 30 người 18 nữ 12 nam.

Đội ngũ của Cố Hữu là Ngũ Liên ban 2, cũng là 30 người, có 18 người là học ở khoa Luật, nhìn thấy cũng biết những nam sinh đó học ở khoa Luật.

Nghe được lời nam sinh kia nói, nữ sinh ở khoa Công trình gỗ dừng lại một chút.

“Tôi không muốn liên lụy các người, nếu chạy không nổi, thì khỏi chạy nữa.” Hứa Anh Thiên lớn tiếng nói, “Miễn cho đến lúc đó, nói tôi liên lụy mọi người làm mọi, làm mọi người bất hoà.” Cô cũng rất keo kiệt.

“Nhìn xem Béo ca tôi cũng rất nỗ lực chạy, các người đừng nói nhiều, học theo tôi đi.” Béo ca nói dứt quãng, mồ hôi đổ đầy đầu, cả người giống như

một khối thịt đang chạy thoát nhìn rất buồn cười.

Sắc mặt của nữ sinh khoa Công trình gỗ rất khó coi, nếu không phải Vũ Giang Nam kìm chế các ả, các ả đã sớm bạo phát lên.

Trên đường, không thiếu những nam sinh khoa luật mang giùm ba lô của nữ sinh của khoa công trình gỗ, mặc kệ ra sao, phong độ thân sĩ vẫn cần làm?

“Tôi nói Cố thiếu gia, cậu cùng nữ thần của chúng tôi có quen hệ thế nào?” Lí Vi ném ba lô cho một nam sinh trong lớp. Hiện tại cô rất thoải mái, cũng có chút lực nói chuyện, tuy rằng có chút đứt quãng.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, cũng không thấy cô có phản ứng, cậu lạnh nhạt nói. “Bạn bè.” Tuy rằng cậu muốn nói là thanh mai trúc mã, nhưng thấy tình ảnh của anh Phó, cậu thấy hay là thôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76-2: Huấn luyện dã ngoại, phó quân hoàng tuyên bố (2)

Gần đây cậu nghe nói, anh Phó hiện tại chỉ không có quỹ bàn giặt để xin lỗi An Nhiên, anh nhận sai với thái độ thành khẩn nhất, sợ An Nhiên còn giận, nhưng là An Nhiên hôn dỗi không quan tâm anh.

Nghĩ đến hai ngày trước anh Phó mặt xám đen, cả người Cố Hữu liền phát lạnh, An Nhiên nóng giận, quả nhiên là doạ người.

Nghe được đáp án của Cố Hữu, người của Thất ban không khỏi chau mày, nhưng đám người khoa luật không tự chủ đem mắt nhìn trên người An Nhiên.

Có thể xếp vào hàng ngũ bạn bè của Cố Hữu, không có nhiều người.

Có thể trở thành bạn của Cố Hữu người họ Cố, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gần đây bọn họ nghe không ít tin của An Nhiên, khi An Nhiên đánh bại Đại Hàn cùng Nhật Bản, bọn họ không cho rằng Phó An Nhiên có gia cảnh như lời đồn đại, nếu tin là vậy bọn họ chính là ngốc.

Phó An Nhiên tuyệt đối không đơn giản.

Đột nhiên nghĩ đến thái độ những người của hội học sinh đều đối với An Nhiên đột nhiên có chuyển biến, trong lòng mọi người đều hiểu không nói mà cười cười.

Vũ Giang Nam cũng biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, nhưng ngày ấy bị người khác uy hiếp, ả không thể đem thân phận của Phó An Nhiên nói ra.

Ả tuy rằng cuồng ngạo, nhưng ả cũng biết, nếu đem thân phận thật sự của An Nhiên nói ra, nếu không tự nhiên mất tích, cũng là khi gia đình đầu tư cái gì đó cũng bị thất bại, nếu nói không phải họ Phó làm, ả cũng không tin.

Nhưng ả không có chứng cứ, ả có thể tin rằng mọi chuyện đều liên quan đến Phó An Nhiên.

Nam sinh ở khoa luật chạy lên phía trước Béo ca, chạy đến sau lưng Cố Hữu, tầm mắt của hắn dính lên người An Nhiên, “Phó An Nhiên, gần đây cô rất nổi, cô cho tôi xin chữ kí.”

Về mặt Lí Vi chảy 3 đường hắc tuyến, “Tôi nói này soái ca, anh cho rằng nữ thần lớp tôi là có thể tùy tiện cho chữ kí?” Các cô đều chưa có, người bên người muốn nghĩ tới? Xì!

“Thiệu Văn Cẩm, cậu không phải là coi trọng cô ta thôi sao?” Người chạy phía sau không biết sống chết cao giọng nói.

“Khó mà được, nữ thần của chúng tôi đã có chủ.” Cô gái Lí Vi đơn thuần không nghe được người ta ở đây là đang chế nhạo, lên tiếng trả lời.

Vị huấn luyện viên suất khí kia nói, nữ thần là của anh ta.

Khi đó, ai dám nói chuyện với nữ thần như vậy? Ở Ngân Dục có bao nhiêu người thầm mến nữ thần? Bọn họ cũng không có gan đi thổ lộ? Đừng nói là thổ lộ, chính là muốn trước mặt nữ thần nói một câu hoàn chỉnh cũng là khó khăn, còn thổ lộ? Cất.

Lời tuyên thệ này của Lí Vi làm mọi người cười to, không nghĩ đến Thiệu Văn Cẩm cũng có ngày ăn quả đắng như vậy.

Thiệu Văn Cẩm, là một soái ca khoa luật, mọi nữ sinh đều ưu ái, thần kinh vận động tốt vô cùng không ít lần hội học sinh mời hắn gia nhập, nhưng hắn

đều cự tuyệt, nói là vào hội sẽ thiếu tự do.

Bất quá lần này, lần đầu tiên nghe được nữ sinh từ chối Thiệu Văn Cẩm.

“Nha? Chủ đây là?” Thiệu Văn Cẩm liếc Lí Vi một cái, ánh mắt xẹt qua tia trêu đùa.

Lí Vi cùng lười quan tâm, người như thế vừa nhìn đã không biết có cái gì tốt, tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

“Im miệng” Cổ Hữu quay đầu, mày nhú lại, ánh mắt sắc bén.

Thiệu Văn Cẩm nhú mày không nói.

Rốt cục cũng thấy bảng quân doanh, các nam sinh tự giác mang ba lô trả lại cho nữ sinh, chuyện như vậy nếu như bị huấn luyện viên thấy được thì làm sao.

Nhóm người của An Nhiên không phải là nhóm đến đầu tiên, thế nhưng cũng xem như là đi trước rồi.

Khi đến đích, mọi người đều ngồi bệch xuống đất, các nữ sinh cũng không quần hình tượng ngồi bệch xuống được, ồ ồ thở dốc.

“Tôi nói, ngày lúc đầu đã ra oai phủ đầu, có phải không được tốt lắm?” Khi Ôm gần với Báo Đốm nhất, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi đây hỏi ai?” Báo Đốm bủ môi.

Miêng Ngốc Ưng ngậm một nhánh cỏ, nhoáng một cái, tựa người vào cột, biểu cảm nhàm chán.

“Tôi chỉ biết, chúng ta sẽ bị nhóm người này cầm ghét.”

Nhóm nhóc này rất thù dai.

Bên này.

Trong quân doanh Lười Lê.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục huấn luyện cười cười nhìn gương mặt hàn băng của Phó Quân Hoàng, tâm tình thấy tốt một trận.

“Thế nào, bảo bối nhỏ nhà cậu vẫn không quan tâm đến cậu?”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhưng tầm mắt nhìn binh lính đang thao luyện.

“Không phải tôi nói cậu a, nha đầu nhà cậu hiện tại cũng đã lớn, cũng nên làm cái gì đó, cậu cùng người bình thường không giống nhau, hiện tại có thể xem nhẹ mọi chuyện, nhưng nha đầu nhỏ thì không, đến lúc nào đó sẽ bị nhiều người săn đón.” Người nọ hoàn toàn không sợ chết nói tiếp.

Quanh thân Phó Quân Hoàng hàn khí ngày càng lạnh, ánh mắt sắc bén mà lại băng hàn nhìn vị thủ trưởng đó.

“Cậu đừng trừng tôi, trừng tôi cũng vô dụng.” Ông đầu gì cũng là phó đội trưởng của nơi này, tuy rằng hiện tại cấp bậc của ông cao hơn, nhưng tiểu tử này không để ông vào mắt a.

Tiểu tử này cơ hồ là do ông nhìn lớn lên, cơ hồ chưa bao giờ thấy sắc mặt của nó không biến đổi, nhưng từ khi nó có thêm “Bảo bối”, cả người của nó như tươi sáng hẳn lên, ít nhất, không giống như lúc ban đầu, khi không có nha đầu đó, Phó Quân Hoàng là một người lính trong bộ đội hoàn mỹ nhất, không tình cảm, không ràng buộc.

“Làm sao bây giờ?” Lúc Phó Quân Hoàng nói ra, biểu cảm cơ hồ căng thẳng, có vài phần máy móc.

Anh không rõ tại sao bảo bối tức giận như vậy, cô không nói cho anh biết, anh không rõ nguyên nhân. Hỏi cô, cô cũng không nói, chỉ trừng mắt với anh. Cô càng trừng anh, anh lại càng muốn hôn môi cô, sau đó... Cô càng thêm không để ý anh.

Nay đã là ngày thứ năm, bảo bối không để ý đến anh.

Người đàn ông trung niên nhất thời phá lên cười, “Huấn luyện viên anh minh thần võ của chúng ta không biết làm cái gì? Muốn tôi nói cho cậu biết phải làm sao? Cậu cầu xin tôi đi, tôi nói cho cậu biết.” Nói xong, người đàn ông trung niên không kiềm chế được dựa vào bàn làm việc của mình mà cười to.

Phó Quân Hoàng nhú mày nhìn người đàn ông trung niên đang cười, nhìn kĩ một lát, đột nhiên nói, “Bảo bối không thích tôi ở trước mặt người khác nói cò ậy là của tôi.”

Người đàn ông trung niên còn đang cười gật đầu, không sai, coi như có chút đầu óc.

“Nha... Như vậy tôi lại nói một lần nữa.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người kéo cửa của văn phòng bước đi.

Người hiện còn đang cười to, mọi động tác dừng trong nháy mắt, về mặt thậm chí có chút đại ra, nhìn cánh cửa của văn phòng.

Vừa nãy ông nghe nói gì? Tiểu tử lại muốn nói cái gì một lần nữa? Sự chuyện xảy ra hằng ngày chưa đủ lớn hay sao?

Không thể suy nghĩ nhiều, kéo cửa ra bắt đầu chạy, chuyện này nếu như đến tại những người bộ đội khác, không phải tiểu tử này trở thành trò cười?

Ngay lúc Phó Quân Hoàng kéo cửa văn phòng ra, An Nhiên đang đứng trước một nam sinh.

Người nam sinh đỏ trên mặt đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên do không phải chạy đoạn đường dài.

Bởi vì, không có ai trong đội chạy về nữa, bọn họ không tập trung đứng trong đội là tự do hoạt động.

Cố Hữu cùng đám nam sinh khoa luật không rời đi, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực thu hút An Nhiên, Cố Hữu không nói một lời mà đứng bên cạnh Phó An Nhiên, Tô Vô Ưu đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng tầm mắt sẽ rơi trên người An Nhiên.

Ở phía sau còn vài tên nam sinh trung ra bờ mặt hưng phấn, An Nhiên cầm trong tay chai nước khoáng của Lí Vi, tầm mắt nam sinh kia không biết nên đặt nơi nào nên nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng, thoạt nhìn vẻ mặt rất hồi hộp.

Thiệu Văn Cẩm nhú mày, cả người hấn đều dựa vào Béo ca nằm thờ đốc, nhìn nhìn Cố Hữu, cười cười nói:

“Cậu xem, vị bạn của cậu thật đúng là không ít người nhìn.”

Mí mắt của Cố Hữu cũng không nâng lên, uống ít nước đang cầm trong tay.

Đối với người như thế, An Nhiên làm sao có thể xem trọng? Nhưng là người như Thiệu Văn Cẩm, An Nhiên tất nhiên cũng sẽ không nhìn đến, huống hồ trước mắt là một tiểu tử rụt rè? Hiển nhiên, Cố Hữu cần bản không có đem người nợ để vào mắt.

“Có việc?” Tiếng nói lạnh lạnh không có chút tình cảm vang lên, tầm mắt An Nhiên lạnh nhạt nhìn trên người nam sinh.

Xem ra nam sinh kia dường như khăn trương hơn, hấn quay đầu nhìn đám anh em của mình, tầm mắt tiếp tục nhìn chai nước khoáng trên tay của An Nhiên, “Cái kia, tôi...”

“Muốn uống nước?” An Nhiên quơ quơ bình nước trong tay, “Đã chia xong hết rồi.”

Nghe được lời nói của An Nhiên, Thiệu Văn Cẩm rất không có mặt mũi mà cười to, Béo ca đang thờ đốc mà cũng cười to, cái này mọi người đều biết, người anh em này không thể lộ được! Cô vậy mà hỏi người ta có phải muốn uống nước!

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm, anh làm cái quái gì thế, buông ta, tôi muốn chết rồi, nữ thần cứu tôi, cứu tôi...” Âm thanh của Béo ca càng ngày càng nhỏ, dưới ánh mắt tiếc hận của mọi người mà hoàn toàn không phát ra tiếng.

Tuy rằng bọn họ quen biết không bao lâu, nhưng chạy 2km hai lớp đã thành lập “Thâm hậu”, “Hữu nghị”

Thiệu Văn Cẩm thích nói chuyện cười, là một soái ca ai mà không thích? Cái này làm cho nhóm người trong lớp của An Nhiên yêu thích, các cô nhìn Béo ca bị Thiệu Văn Cẩm “tàn phá”, nhất thời cả nhóm người già chết.

Tên nam sinh kia bị Béo ca nháo, càng không biết phải làm gì tiếp theo.

Thật sự An Nhiên cũng không hiểu người này muốn làm gì, nhưng tầm mắt của hấn nóng rực, tầm mắt chăm chú nhìn chai nước trong tay cô, mọi người cũng sẽ cho rằng hấn tới là muốn uống nước.

Mặt khác, Tô Vô Ưu luôn ngồi ở một bên khác đi tới, đem chai nước chưa mở nắp đặt trong tay An Nhiên, sau đó nhú mắt nhìn Cố Hữu rồi lại trở về vị trí.

An Nhiên không có cự tuyệt Tô Vô Ưu, đối với cô mà nói, Tô Vô Ưu hiện tại là người của cô, cậu ta cho cô cái gì, sẽ tự nhiên cầm lấy tự nhiên.

Nhưng đối với điểm này, Cố Hữu không rõ.

Cậu chỉ biết An Nhiên sẽ không dễ dàng nhận cái gì đó của người khác đưa đến, thậm chí đến liếc mắt cũng không thèm, nhưng cậu cũng không biết Tô Vô Ưu, cô liền nhận lấy, giống như.... Vốn là chuyện thông thường.

Tầm mắt của Cố Hữu không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu. Thiệu Văn Cẩm cùng Béo ca nguyên bản còn đang đùa giỡn cũng không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu.

Tô Vô Ưu cúi thấp đầu, kính mắt bản rộng che hơn nửa khuôn mặt.

“Đây” An Nhiên thuận tay cầm chai nước đưa cho nam sinh kia.

Nam sinh mặt đỏ lên, “Tôi.. Tôi không...”

Người nam sinh phía sau cũng rất sốt ruột, Đan Vũ này làm sao còn ngốc thế, bọn họ đã giáo dục tâm lý của hắn hơn nửa ngày.

“Uy, Đan Vũ cậu nói nhanh lên, một lát nữa là tập hợp.” Tên nam sinh phía sau nóng nảy.

Đan Vũ?

Thất Ban năm ba Đan Vũ? Người đối với số học rất miễn cảm thiên tài Đan Vũ?

Nhưng người này không giống trong ấn tượng của bất kì ai? Bọn họ không nhớ rõ Đan Vũ có vẻ mặt thẹn thùng như vậy.

Đám người Ngốc Ưng đưa vào cột mà xem kịch vui, nơi nào có tiểu quái vật nơi có quả nhiên có trò hay.

“Người kia là người trong đội của cậu? ” Ngốc Ưng ngậm nhánh cỏ không có ném xuống, loáng một cái ngậm ngậm trong miệng, hắn cười một mặt xấu xa, nhìn Khi Ôm muốn giơ chân, "Huấn luyện viên phá lệ sẽ chiêu cố đội các người."

Hiện tại Khi Ôm hận không thể đem tiểu tư kia đứng lên cột mà tử hình, cái này là cái quái gì không phải đang tìm việc cho hắn hay sao? (ý nói là Đan Vũ tìm phiền phức cho Khi Ôm a.)

Hắn (Khi Ôm) làm sao mà xui xẻo như vậy?

"Cậu có chuyện muốn nói?" Ngữ khí của An Nhiên vẫn không tốt, chuyện của Phó Quân Hoàng mấy ngày nay cô còn chưa nguôi giận, vậy mà nam sinh này còn nhần nhỏ, vụn vụn trước mặt cô, không nói cái gì.

Nhấn nại của An Nhiên đã tiêu tán.

"Tôi.. Cái kia.. " Tầm mắt của Đan Vũ vẫn dừng trên chai nước trên tay của An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lạnh của cô, ánh mắt của hắn lập tức mềm nhũn, trái tim bùm bùm đập nhanh.

An Nhiên tiếp tục nhìn hắn, tiếp tục nghe.

"Hắc, tôi nói tiểu soái ca thẹn thùng, không phải là cậu muốn thổ lộ với nữ thần của chúng tôi đi?" Giống như là đang khám phá một châu lục mới, Béo ca nguyên bản còn nằm trên mặt đất lưu loát xoay người đứng lên, đẩy Thiệu Văn Cẩm đang áp lên người, hô to một tiếng.

Sắc mặt Đan Vũ nhất thời đỏ lên, trực tiếp hai bên tai đều hồng.

"Mẹ nó! Tôi nói cho cậu biết, nữ thần là nữ thần của mọi người, không thể một mình độc chiếm! Nếu cậu một mình muốn độc chiếm nữ thần của chúng tôi, tôi sẽ lấy thịt đè chết cậu!" Lần đầu tiên Béo ca vì thân hình mập mạp của cậu mà cảm thấy tự hào, chỉ ít có thể uy hiếp người khác.

"Béo ca, khá lắm, cho cậu 32 cái like!" Thiệu Văn Cẩm nằm trên mặt đất mà cười, hướng Béo ca giơ ngón cái lên.

"Ni mã! Phải cho Béo ca tôi 100 cái like chứ? Có 32 cái? Anh không keo kiệt sẽ chết hả?" Béo ca nhấc chân đập đập Thiệu Văn Cẩm.

Đan Vũ bị lời nói của Béo ca làm cho bối rối, hắn nhìn An Nhiên, ánh mắt co quắp, hắn không nghĩ đến sẽ mang An Nhiên làm của riêng, hắn chính là, muốn nói cho cô biết tâm ý của bản thân, chỉ muốn cho bản thân một cơ hội, các bạn trong lớp đều khuyên hắn nói, có thể thử xem, nếu cậu không thử, cậu làm sao biết người khác cũng thích cậu?

Bởi vậy trong khi chạy 2km hắn không ngừng tự động viên bản thân, đến khi có dừng khí đi đến trước mặt Phó An Nhiên, nhìn cô, nói chuyện với cô.

“Phó An Nhiên!” Đột nhiên trong lúc đó, âm thanh của hắn (Đan Vũ) hô to.

Khi tiếng nói của hắn vang lên, Thiệu Văn Cẩm cười càng lợi hại hơn, đồng thời Lí Vi cũng nằm trên mặt đất mà cười, người anh em này căng thẳng đến vỡ giọng.

Lúc này, nhóm người chạy sau cũng đến rất nhiều, tầm mắt mọi người đều tụ tập ở chỗ này, không phải ai cũng thích xem náo nhiệt hay sao?

“Vâng, cậu nói.” An Nhiên lạnh nhạt nhìn Đan Vũ.

“Phó An Nhiên, tôi có thể thích em sao! Tôi.....”

“Không thể!”

Đan Vũ sững sốt, hắn kinh ngạc nhìn An Nhiên, nhưng hắn không thấy cô há miệng, hơn nữa âm thanh tựa như có cái gì đó không đúng, có lẽ hắn quá khản trương, hắn vốn định tiếp tục nói, bên người hắn đột nhiên xuất hiện một bóng người.

An Nhiên nhìn người đi tới, biểu cảm được xem là tốt.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng trầm ổn bước lại bên người An Nhiên, hắn khí phát ra làm nhóm người Báo Đốm lui về sau, tận lực ẩn giấu chính mình làm

huấn luyện viên không nhìn thấy.

Chuyện cười, nếu bọn họ bị liên lụy, nhất định sẽ chết rất thảm.

Đan Vũ nhìn Phó Quân Hoàng, anh ta một thân huấn phục (quân phục huấn luyện), hơi thở nghiêm nghị, giống như người từ chiến trường bước ra, trong mắt anh ta mang theo một dòng hàn khí dày đặc, là một chiến sĩ chân chính.

Đan Vũ có chút thần thờ nhìn người này đột nhiên chạy đến, lấy tay của anh vòng qua hông của An Nhiên, tầm mắt như chim ưng nhìn hấn (Đan Vũ), Đan Vũ có lí do tin tưởng, nếu không phải ánh mắt không giết người được, nếu không hấn đã chết trăm ngàn lần rồi.

Quả thật cái gì hấn đều chưa làm a.

Khi Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong nháy mắt Cố Hữu nguyên bản còn đang ngồi trên mặt đất đứng lên, thân mình không tự chủ đứng thẳng, ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng đều mang kính nể.

Thấy Cố Hữu như thế, Thiệu Văn Cẩm nhíu mày, tầm mắt lập tức nhìn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng, truyền thuyết còn tồn tại, người họ Phó.

Tầm mắt rơi vào An Nhiên người đang bị anh ôm vào trong ngực, hấn giống như hiểu được cái gì đó, con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ.

Hấn làm sao mà không nghĩ tới? Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên, không phải là có quan hệ hay sao? Phó An Nhiên này tuyệt đối chính là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết!

“ Buông ra” An Nhiên nhíu mày, Lão soái ca chính là ngại cô chưa đủ loạn?

Phó Quân Hoàng nghe cô mới là lạ, hiện tại bên người anh có bao nhiêu nguy cơ, hết một người đến một người muốn cướp bảo bối của anh!

Con ngươi thâm thúy, mang theo một cảm xúc run run, nhất thời đáy lòng của cô dâng lên một dự cảm không tốt.

“ Phó An Nhiên, là của tôi ! " Nói năng rất có khí phách, mười phần trung khí, trong tiếng nói tuyệt đối không cho người khác kháng cự, " Tôi là của, Phó An Nhiên ! Nhớ cho kĩ ! "

Khi Phó Quân Hoàng nói xong câu đó, anh nhất thời vừa lòng, lập tức nhìn An Nhiên, anh cũng nói anh là của cô, cô không phải không giận nữa---- ?

HẾT CHƯƠNG 76.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77-1: Huấn luyện bắn bia, đấu trí cứu người (1)

An Nhiên cảm thấy đầu óc mình oanh một tiếng -----

Liên nổ.

Trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh.

Đám người Ngốc Ứng, Báo Đốm, Ngân Lang toàn bộ đều cứng người, bọn họ giống như bị điểm huyết, nhìn Phó Quân Hoàng như nhìn thấy quỷ.

Huấn luyện viên tính đùa cái gì!

Cái này quả thực là điên rồi.

Người xung quanh cũng nhất thời điên rồi nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt mọi người đảo tới đảo lui trên người Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên.

Vừa nãy vị huấn luyện viên kia nói cái gì? Anh là của Phó An Nhiên? Anh cùng Phó An Nhiên liên quan thế nào ?

Mẹ nó, người đàn ông này chính là tuyên bố với mọi người quyền sở hữu của anh đối với Phó An Nhiên !

“Này, tiểu tử thôi!” Người đàn ông trung niên vừa chạy đến thở không ra hơi, phì phò trừng Phó Quân Hoàng, bởi vì chạy quá vội, đến mũi ông cũng chưa kịp đội, trên đầu thừa thớt tóc nhìn càng buồn cười.

" Thủ trưởng ! " Đám người Ngân Lang lập tức cúi chào người đàn ông trung niên, thân thể đứng thẳng tắp.

Về mặt Ngốc Ứng rất kích động, đây chính là lão thủ trưởng của hắn.

" Kêu cái rắm ! Nhìn cái cục diện rồi rắm này, tôi xem các người làm sao để thu dọn ! " Vẫy vẫy tay, mặc kệ ! Vậy để đám tiểu thủ thú này tự dần vật đi !

Đám người Ngân Lang nhìn nhau, cục diện rồi rắm này, bọn họ cũng không biết nên thu dọn như thế nào.

Trong đây không ít thiên kim, thiếu gia, bọn họ biết Phó Quân Hoàng không nhiều, thế nhưng đối với vị huấn luyện viên đẹp trai này bọn họ cực kì sùng bái, bọn họ nghe được nhiều truyền kì về vị huấn luyện viên này, nhưng anh ta cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào.

Ánh mắt của Vũ Giang Nam đảo một hồi rồi nhìn trên người Phó Quân Hoàng, người này ----

Phó Quân Hoàng !

Không sai, người này chính là Phó Quân Hoàng, là người họ Phó, Phó Quân Hoàng !

" Các người đứng ngốc ở chỗ này làm gì ! Còn không nhanh đi tập hợp ! " Vị Thủ trưởng nguyên bản đã rời đi không biết tại sao quay lại, đá một đá vào đùi Ngốc Ứng, động tác rất lưu loát và sạch sẽ.

Nghe được mệnh lệnh, mọi người cũng không muốn trêu chọc huấn luyện viên của mình không vui, vẫn là đồ lãnh đạo trước a !

" Tập hợp, tập hợp ! "

" Tiếp tục tập hợp ! "

" Tập hợp tất cả ! "

.....

Âm thanh của huấn luyện viên hô to nhất thời làm mọi người hoàn hồn, chỉ là trên mặt bọn họ có tia mờ mịt không hiểu, thân phận của Phó An Nhiên là gì ?

Nhóm trợ lí của hội học sinh nguyên bản có biết chút tin tức nhìn Phó Quân Hoàng, về mặt của bọn họ lại là kinh hi, thời gian trước lúc Phó An Nhiên đại náo ở hội học sinh, bọn họ có chính mắt thấy Phó Quân Hoàng, khi đó anh ta giống như tu là địa ngục, ánh mắt băng hàn, xung quanh toàn sát khí, làm cho mọi người không dám hô hấp, nhưng lúc này biểu cảm của anh ta nhu hoà, tâm của bọn họ cũng run lên.

Phó Quân Hoàng cảm giác được, bảo bối nhà mình không có người giận, ngược lại lửa giận ngày càng lớn, thậm chí vừa nãy cô còn dùng tay cheo tay anh, nếu cảm giác của anh không sai, nơi đó hẳn bị bầm rồi.

A...

Chẳng lẽ anh lại làm sai? Lí giải của anh sai? Bảo bối rất không thích để người khác biết quan hệ giữa bọn họ? Nhưng... Nếu không nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, thì có nhiều rườì sẽ đến a?

Vẫn là chờ huấn luyện xong, anh đi tìm bảo bối hảo hảo mà nói chuyện, A... Vậy lúc ấy, bảo bối sẽ không tức giận nữa chứ?

An Nhiên biết, làm sao không biết?

Lão soái ca làm như vậy nếu rơi vào tai người có ý không tốt, đến lúc đó sẽ làm anh gặp không ít phiền toái, anh đến cùng có hiểu hay không đây?

Cô làm sao không biết anh lo lắng chuyện gì? Trước mặt cô anh giống như một tờ giấy trắng, mọi tâm sự đều hiện trên mặt, cô ở chung với anh được 14 năm, làm sao không hiểu anh đang suy nghĩ gì?

Chỉ là Lão soái ca có phải là nghĩ nhiều rồi không? Cô làm sao mà có thể coi trọng đám nhóc này? Ở trong mắt cô, mặc dù đám nhóc này có vẻ trưởng thành hơn so với tuổi nhưng trong mắt cô chỉ là một đám nhóc chưa lớn, chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Cô làm sao có thể có tình cảm với những người này?

"Giải tán." Ngốc Ứng đứng trước đội ngũ, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, " Ở trên xe, những chuyện nên nói tôi đều nói, cuộc sống kể đến, tôi hi vọng mọi người kiên cường cùng nỗ lực, ở nơi này, nước mắt không có tác dụng gì! Đừng tưởng rằng ở nơi này, thì các nữ sinh sẽ có đặc quyền! Trong mắt tôi, khi trên chiến trường chỉ phân biệt quân địch và đồng đội, không có phân chia nam nữ, hiểu chưa!"

"Đã rồi!"

"Rất tốt, các người đi tìm kí túc xá của bản thân, hôm nay tôi cho các người thời gian sắp xếp, sáng sớm mai đúng 6 giờ chính thức tập hợp."

Ngốc Ưng vừa nói dứt lời, đội ngũ lập tức tản đi, mà lúc đội ngũ tản đi, trong nháy mắt mọi người bao quanh An Nhiên.

“Nữ thần, nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên hai người có quan hệ như thế nào?”

“Lẽ nào, các người chính là già trẻ luyện (trâu già gặm cỏ non à)? Cũng không phải huấn luyện viên xem ra cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu.”

“Trách không được nữ thần cậu đối với nam sinh trường chúng mình không hứng thú, nguyên do là cậu đang cất giấu một cực phẩm nha.”

“Thoạt nhìn người nọ đối nữ thần cậu tốt lắm nha, thế nào, dạy cho chúng tôi làm sao tìm được người cực phẩm như thế nha?”

Các nữ sinh vây quanh An Nhiên lưu riu hỏi, sắc mặt của An Nhiên bất động, mày có chút nhíu lại, sắc mặt có chút đen.

Thế nhưng, người ở Thất ban tới nói rất bình thường, chính vì cảm thấy không thể bình thường hơn được, bởi vậy mọi người không chút kiêng dè, không ngừng hỏi.

“Cố thiếu, lúc đầu cậu đã biết thân phận của Phó An Nhiên?” Thiệu Văn Cẩm đang đi đến kí túc xá nhìn Cố Hữu không nói lời nào.

Cố Hữu một tay cầm ba lô, sắc mặt thoạt nhìn không kiên nhẫn, “Lắm lời.”

Thiệu Văn Cẩm hơi dừng lại, lập tức nghĩ đến thân phận của Cố Hữu, buồn cười vỗ trán của bản thân một cái, hẳn thật đúng là nhiều chuyện, trong các mối quan hệ của họ Phó, toàn bộ Đề Đô đều rõ ràng, Cố Hữu này chính là cùng An Nhiên lớn lên, bằng không Cố Hữu cũng không vô duyên vô cớ là chọn Thất ban.

“Uy Uy, các người đang nói cái bí mật gì đấy?” Béo Ca mang ba lô của bản thân, có chút gian nan đi theo phía sau hai người, “Hai người nếu như không nói cho tôi biết, thì hai người chính là kì thị Béo ca tôi.”

Thiệu Văn Cẩm đứng lại, một mặt trêu ghẹo nhìn Béo ca, “Nha? Chẳng lẽ chúng tôi sẽ bị trời phạt?”

Béo ca nhìn Thiệu Văn Cẩm cười gian xảo, “Tất nhiên là không phải.” Nói xong liền cầm ba lô vung ra sau Tô Vô Ưu, Thiệu Văn Cẩm không ngờ tới, ngã xuống đất, sau đó đặt mông ngồi xuống!

“Béo ca, cái mông của cậu!” Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc thốt lên, Béo ca ngồi trên người hắn mà lắc qua lắc lại! “Tôi cho anh kỳ thị người mập! Béo ca tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết! Đè chết anh!”

“Gia, Béo gia, béo ca, béo đại gia, tôi sai rồi, thật sự sai rồi, cậu mau đứng lên, tôi sắp bị cậu đè chết rồi!” Thuộc Văn Cẩm bị béo ca đè đến muốn thở không được.

Hiện tại Béo ca còn nổi giận, có đứng lên mới là lạ.

“Cố thiếu, cứu mạng, cứu tôi!” Thiệu Văn Cẩm không còn cách, bắt đầu tìm viện binh.

Ánh mắt Cố Hữu lạnh lùng rơi vào Thiệu Văn Cẩm, để cho hắn một ánh mắt đáng đời, xoay người rời đi.

“Béo ca cậu cố lên” Trước khi đi, Cố Hữu còn để lại năm chữ chân ngôn.

Béo ca được người khác ủng hộ, chơi đùa càng high, “Nói cho anh, hiện tại cho dù anh kêu tôi là ông nội tôi cũng sẽ không đứng lên!”

Làm Thiệu Văn Cẩm kêu thảm thiết, phía bên kia Lí Vi cả người xông lên ôm lấy An Nhiên, “Nữ thần, tớ và cậu ở cùng một phòng, ới chào, ới, ới!” (Mấy người ở Thất ban ta sẽ edit xưng hô với An Nhiên là cậu – tớ nha)

“Ôi ôi, tớ nói cậu đừng làm như cậu có đái ngộ khác biệt nha, trong đây còn có tớ cậu không thấy hả?” Hứa Anh Thiên tìm được giường của bản thân, bày đồ trong ba lô để gọn gàng, trừng mắt nhìn Lí Vi không buông An Nhiên, hừ lạnh.

“Đúng vậy, đúng vậy, có nữ thần ở đây thì lớp trưởng đại nhân cậu không có tác dụng gì.” Ánh mắt Lí Vi cong cong, thoạt nhìn rất đáng yêu.

An Nhiên gạt Lí Vi đang bám trên mình xuống, đi với giường có dán tên bản thân, giường dưới sát cửa sổ, giường trên là Lí Vi, đối diện là giường của Hứa Anh Thiên.

Một phòng có 6 người, có 3 người không tìm đến.

“Nữ thần, hiện tại không có người khác, cậu nói cho chúng tớ biết vị huấn luyện viên thần bí kia cùng cậu có quan hệ thế nào.” Hai chân Lí Vi ngồi xếp bằng trên giường An Nhiên, hai mắt lấp lánh nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhíu mày nhìn Lí Vi đang ngồi ở giường của mình, cô tựa như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài, lấy cái gì đó trong ba lô ra, đi tới lấy chậu rửa mặt ở cuối giường.

“Nữ thần, đừng tưởng cậu không nói lời nào, cậu có thể trốn tránh.” Lí Vi chưa từ bỏ ý định, cô (Lí Vi) tuy rằng người nhỏ nhắn, nhưng ý chí của cô là vô cùng lợi hại.

“Người nhà.” Lạnh nhạt nói ra hai chữ dung hợp một chỗ, làm Lí Vi nghe được hương vị gì trong đó, nói thế nào đây rất ôn nhu, thế nhưng biểu cảm không thay đổi làm cho cô cảm giác thấy là lạ.

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến cái hành vi ngây thơ đến ấu trĩ của Phó Quân Hoàng ngày hôm nay, cô hận không thể nhéo anh hết sức!

“Ôi chào, ài, ời? Người nhà sao? Thật lợi hại!” Ánh mắt của Lí Vi ngày càng sáng, “Nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên đã kết hôn rồi sao? Ở độ tuổi này cậu có thể lĩnh giấy kết hôn được sao? Hình như nữ phải 22 tuổi mới được mà, có điều...”

“Được rồi!” Hứa Anh Thiên thật sự là không nghe nổi nữa, lấy một quyển sách trong ba lô, vỗ vào của Lí Vi đang tính nói tiếp, “Không cần ở trước mặt chúng tớ làm bộ thông minh!”

Lí Vi ưỡn khuỷu ôm đầu, đáng thương hề hề nhìn An Nhiên “Nữ thần, lớp trưởng khi dễ người ta!”

Hứa Anh Thiên nhíu mày, lập tức ngồi ở giường của mình, hừ lạnh “Bỏ tiểu thư chưa bao giờ khi dễ người!”

Ánh mắt Lí Vi bỗng chốc trừng lớn, “Nữ thần! Cái này hẳn là mắng tớ không phải người!”

“Ồ, lúc này lại có chút đầu óc.”

Lí Vi khó thở, trực tiếp từ giường của An Nhiên chạy đến giường của Hứa Anh Thiên quần lấy cô (Hứa Anh Thiên)!

Ngay lúc hai người chơi đến vui quên mất trời đất, thì cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy 2 nữ sinh hệ công trình gõ cửa vào.

Là Vũ Giang Nam cùng một nữ sinh khác, chính là người thấy An Nhiên rất chướng mắt, Quý Yên.

Quý Yên nhìn thấy An Nhiên trong phòng, nháy mắt biểu cảm thay đổi.

Làm sao xui xẻo như vậy cùng đám người kia ở chung một chỗ.

Ngược lại biểu cảm của Vũ Giang Nam không chút biến hoá, gia thế của ả tuy rằng lớn, nhưng nếu so sánh với họ Phó, thì chính là một cái trên trời một cái dưới đất, ả không chọc cô được, đặc tội cũng không thể.

Khi không biết thân phận thật sự của cô (Phó An Nhiên), có thể ngông cuồng nhắm vào, tuy nhiên khi biết được thân phận, cùng bối cảnh thật sự của Phó An Nhiên, mà lại đối đầu với cô, vậy ả chính là đi tìm cái chết, làm cho gia đình ả rơi vào khốn cảnh.

Hai bên dậm mực chào hỏi, Hứa Anh Thiên ngày từ đầu đã không thích Vũ Giang Nam, Lí Vi tuy rằng nhìn bọn họ cười cười, nhưng nụ cười đó rất giả.

Cuối cùng đi vào là một nữ sinh hơi mập ở Thất ban, “A a, không nghĩ tới sẽ cùng các cậu ở chung một phòng, thật hạnh phúc.” Nữ sinh này tên là Trương Tĩnh, là người Đông Bắc, là một cô gái lạnh lẽ.

Lí Vi vỗ vỗ giường của Hứa Anh Thiên, không quản là phía trên dán tên không phải tên mình, trực tiếp kéo xuống, “Lẳng Lẳng mau mau, cùng tớ đổi giường.”

Lúc Vũ Giang Nam đi đến giường của bản thân, nhìn về phía An Nhiên cười cười, tầm mắt của An Nhiên lạnh lạnh rơi vào người ả, khoé môi của ả bỗng chốc cứng lại.

Vào buổi trưa, mọi người còn hưng phấn, nhưng khi hưng phấn qua đi, mọi người nằm trên giường của bản thân ngủ say như chết.

Thời gian sau đó, biểu hiện của An Nhiên cũng không thay đổi, cô đi theo chỉ thị của Ngọc Ứng mà từng bước một làm theo, dưới cái nhìn của cô không nhất thiết phải liều mạng như thế, chỉ cần dựa theo tiêu chuẩn là tốt nhất.

Gần đây Phó Quân Hoàng cũng không xuất hiện, cũng không biết là anh có nhiệm vụ gì, vẫn là sợ hãi nhìn thấy An Nhiên. Mặc kệ là nguyên nhân gì, di động của An Nhiên bị mất cũng không thể liên lạc với Phó Quân Hoàng.

Đêm dài thời gian yên tĩnh, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, giường trên của An Nhiên truyền đến tiếng ngáy của Lí Vi, Vũ Giang Nam cùng người bạn của ả cũng ngáy đến động trời, An Nhiên thở dài, vừa định nhắm mắt, cô bỗng nhiên xoay người, nâng tay hướng người bên cạnh đánh tới!

Tay bị gắt gao nắm giữ, truyền đến hơi thở quen thuộc, trong lòng An Nhiên kinh ngạc, nương theo ánh trăng, An Nhiên thấy rõ được người ngủ quan người đàn ông đứng bên cạnh giường của bản thân.

Ánh mắt xẹt qua một tia khiếp sợ, lão soái ca đến đây làm gì!

An Nhiên trừng anh!

Phó Quân Hoàng đứng bên cạnh giường của An Nhiên, con ngươi sâu thẳm dừng trên người An Nhiên, nhìn không hề chớp mắt.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ngồi trên giường, lúc An Nhiên nhìn chằm chằm anh, trực tiếp ôm cô vào lòng, giam cầm cô, ôm chặt, không nói một câu

nào liền ngủ.

Trong mấy ngày nay, anh vẫn luôn muốn cô, anh nghĩ không ra vì sao cô lại tức giận, nghĩ đi nghĩ lại, anh không làm sao ngủ được.

Hiện tại anh rất mệt, cần một giấc ngủ. Cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp leo cửa sổ vào, đi đến phòng của bảo bối, đem người mà anh nhớ lâu như vậy ôm vào ngực, lúc này đáy lòng mới hạ xuống.

An Nhiên thờ dãi, khi cô muốn nói cái gì, thì vang bên tai tiếng của anh hít thở, cô lúc này mới phản ứng, lão soái ca đã ngủ thiếp đi.

Xem ra, gần đây anh không có nghĩ ngợi tốt.

Quên đi, muốn ngốc liền ngốc đi, anh không nghĩ tới mọi chuyện, cô nghĩ là tốt rồi.

Ngắm lại trong mấy ngày nay đối với lão soái ca không tốt, bản thân cô cũng khó chịu, quả nhiên, đã yêu, chính là phải chịu đựng.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đã đi mất, nghĩ đến anh sáng sớm đã rời khỏi. Mà những ngày sau đó, cơ hồ là mỗi buổi tối, trong khi mọi người đã ngủ, bên giường An Nhiên đều xuất hiện một bóng người, yên lặng không nói, nhìn chăm chăm cô, sau đó mới lên giường ôm lấy cô, ngủ.

Quân huấn như thường lệ tiến hành, khi quân huấn vào ngày thứ 17, tiến hành huấn luyện bắn bia.

Bắn bia chỉ có học sinh cấp ba trở lên mới có thể tiến hành, còn các học sinh còn lại vẫn tiến hành huấn luyện thông thường.

Ngốc Ưng mang theo học sinh của mình đi đến trường bắn, bắt đầu tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp.

Bắn bia là một hạng mục bên trong của quân huấn, hạng mục mọi người thích nhất, ít nhất, đối với nam sinh mà nói, bọn hắn thích nhất.

Trường bắn không lớn, thế nhưng cũng không nhỏ, một lần có thể tiến hành khoảng hơn 30 người, vừa vặn đủ một lớp. Nhưng bởi vì khi bắn bia, sức giật rất mạnh, sẽ làm bị thương bả vai, nhiều nữ sinh cũng không dám thử, lớp (lớp của quân đội) của An Nhiên, chỉ có 15 người tham gia.

Bắn bia không phải là hạng mục bắt buộc, được tính là một môn tự chọn, không muốn tiến hành bắn bia có thể qua một bên quan sát, không cần tiến hành huấn luyện.

Một lần có thể tiến hành cho 30 người luyện tập bắn bia, thừa lại 15 người chờ các nam sinh bù vào, vừa đúng chính là nhóm người của Cố Hữu cùng Thiệu Văn Cẩm.

Ngốc Ưng làm mẫu cho mọi người một hồi, khi làm mẫu xong thì nói những lý thuyết cơ bản, giảng giải xong, vài binh lính cầm súng trong tay giao cho mọi người, phân chia xong, các binh lính lui ra.

“Mỗi người có 15 viên đạn, tôi mặt kệ các người dùng phương pháp nào, phải bắn hết 15 viên đạn cho tôi, nếu như không chịu nổi, có thể báo cáo, đừng liều chết chống đỡ, bằng không đến lúc đó cánh tay bị phế, không cần tìm tôi để kêu cha gọi mẹ!” Lời nói của Ngốc Ưng có chút nặng, nhưng hắn thật sự không có khuyếch đại, mà phải nói cho bọn họ rõ, đừng để có chuyện xảy ra.

Bia ngắm cách không xa, chỉ khoảng 15m.

An Nhiên nhìn súng trong tay, lại nhìn bia ngắm, trên mặt là biểu cảm cao thâm khó đoán.

“Sao vậy? Không muốn bắn?” Thiệu Văn Cẩm liền ghé bên người An Nhiên, hắn điều chỉnh lại súng, hướng về phía An Nhiên cười.

An Nhiên không thêm để ý tới hắn, nhìn nhìn cây súng, nhìn về phía bia ngắm, bằng một tiếng, phát súng đầu tiên vang lên, không biết đạn bay đi đâu rồi.

Thiệu Văn Cẩm muốn cười, nhưng không thể đá kích An Nhiên, bởi vậy, hắn đem chính mình chôn giữa hai tay, tiếng cười phát lên, hai bả vai không ngừng run run.

“Không sao, chúng ta còn 14 viên đạn, không cần nản lòng, không cần buông tay.” Sau khi cười xong, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực làm biểu cảm của mình nghiêm túc, nhưng mà, đáy mắt của hắn đã bán đứng hắn.

Lạnh lạnh không chút biểu cảm nào, ánh mắt rơi trên người Thiệu Văn Cẩm, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm ngẩng người, chỉ nghe âm thanh bằng bằng liên tục vang lên, lập tức Cố Hữu đi tới, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc, Cố Hữu đã đến bên người An Nhiên, vẻ mặt có chút khấn trương.

Thiệu Văn Cẩm trong lòng điên cuồng gào thét: Mẹ nó! Cố thiếu này không sợ sức giật hay sao? Khi hắn bắn một phát súng cảm thấy được bả vai đã tê rần, làm sao có người lại không có chuyện gì xảy ra!

Nhìn thấy Cố Hữu đứng bên cạnh, An Nhiên nhui mày, “Bắn xong?”

Cố Hữu gật đầu.

“Thành tích thế nào?” An Nhiên cười.

Cố Hữu nhíu mày, có hai phát ở vòng 8, còn lại đều trúng ở vòng 9 hồng tâm, thế nhưng chỉ có hai phát là chân chính trúng hồng tâm.

Xem ra thành tích này không làm vừa lòng tâm của tiểu tử này.

“Muốn biết thành tích của tôi?” An Nhiên hỏi.

Cố Hữu không nói.

Thiệu Văn Cẩm ở một bên quan sát, viên thứ nhất của An Nhiên đã bay ra ngoài! Viên đại không biết bay nơi nào! Cố Hữu vẫn cùng người này so tài? Có làm hay không!

Khi hán (Thiệu Văn Cẩm) trợn mắt, An Nhiên lắc đầu, thờ dài nhìn bia ngắm, sau đó liên tục bắn 14 viên đạn ra ngoài.

Tiếng súng liên tục là Ngọc Ung chú ý, mà khi hán nhìn thấy người nọ là An Nhiên, khoé môi không tự chủ giật giật, nếu tiểu quái vật bắn không trúng vậy mới coi là thú vị.

Cố Hữu không biết từ nơi nào lấy được ống dòm quân dụng, khi cậu nhìn thấy vị trí của hồng tâm, đồng tử trong nháy mắt co rút lại.

An Nhiên vỗ vỗ tay, bỏ súng trong tay, tha thứ cho cô là không thể làm cách nào để bắn không trúng bia ngắm hoặc là trúng vòng ngoài của bia ngắm, năm rồi, lúc cô chưa tham gia huấn luyện bắn bia, thứ nhất cảm thấy rất tẻ nhạt, thứ hai là cảm thấy lãng phí thời gian, thứ ba không có người lôi kéo cô cùng đi.

Lần này là do Lí Vi muốn thử nên phải lôi kéo An Nhiên cùng đi, nói là cho cô (Lí Vi) thêm can đảm, An Nhiên không chịu nổi âm thanh ồn ào của cô (Lí Vi) nên mới thoả hiệp.

“Quả bưởi nhỏ, có phải rất đa kích?” An đã nói, cô thích làm một chuyện nhất đó chính là đùa Cố Hữu.

Trên bia ngắm ở xa, không nhìn thấy các vết đạn khác, chỉ có một lỗ ở chính giữa hồng tâm, nếu là người khác nhìn, tất nhiên sẽ cho là Phó An Nhiên đánh bậy đánh bạ cũng trúng, nhưng trong mắt Cố Hữu, cũng biết rõ là mỗi viên đạn của Phó An Nhiên đều bắn cùng một vị trí.

Cố Hữu không lên tiếng, cậu yên tĩnh nhìn An Nhiên trên đùa, ánh mắt xẹt qua một tia quật cường.

“Không sao, chúng ta có thể tiếp tục nỗ lực. Yên tâm, yên tâm, tôi vẫn luôn đứng phía trước chờ cậu.” An Nhiên như trấn án vỗ vỗ bả vai Cố Hữu, sau đó liền theo đội của mình đi nghỉ ngơi.

Khi An Nhiên ngồi xuống, mới phát hiện tầm mắt mọi người nhìn cô.

Ngọc Ung biết Cố Hữu, đời thứ ba của họ Cố, một tiểu tử không tệ.

Ngọc Ung bảo tiểu binh phía sau chạy đi lấy kết quả, tiểu binh hiểu ý, chạy chậm đến phòng nhỏ của bãi bắn, một lát, cầm hai tờ giấy lấy ra, sắc mặt có chút quái dị nhìn An Nhiên.

Ngọc Ung nhận lấy, mày nhíu nhíu không có bất ngờ gì xảy ra, khi nhận kết quả của Cố Hữu, mày của hán cũng nhíu nhíu.

Mấy đứa nhỏ hiện tại đều lợi hại như vậy? Tiểu quái vật còn chưa tính, thằng nhóc Cố Hữu này làm sao cũng quái vật như thế?

Cố Hữu yên lặng ngồi ở bên cạnh Phó An Nhiên, khi cậu chưa ngồi được bao lâu, thì bên cạnh hán lại ngồi xuống một người, cậu biết cậu ta, là Tô Vô Ưu thành viên trong lớp của bọn họ.

Bên cạnh An Nhiên trừ bỏ cậu, thì nam sinh này là người duy nhất An Nhiên cho phép đến gần.

Khi Ngọc Ung nhận kết quả của Tô Vô Ưu khi bắn bia, biểu cảm cũng vài lần thay đổi, Ngân Dực có định kì tập bắn hay sao? Làm sao mà hai người này đều giống thần súng.

Ngọc Ung giống như muốn kích thích người khác, hán lấy kết quả của ba người An Nhiên, Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu nói ra, khi mọi người nghe được đều thấy thần kì, khi mọi người còn nao động trong nháy mắt đều nghiêm túc đứng lên, ở trong này học nhiều phương pháp rất hay, ít nhất cũng giống đáng đứng.

Béo ca bắn rất high, cậu ta bắn một phát rồi lại một phát, cảm thấy chán, cậu cảm thấy nữ thần cùng Cố thiếu bắn đạn nhìn rất soái, cậu cũng muốn chơi một hồi, nhưng kết quả là cậu cảm giác được vai của cậu nhường như không còn là của cậu nữa, đau đớn vô cùng.

Nữ thần quả nhiên là nữ thần, không phải phạm phu tục tử nào có thể chế ngự được.

Béo ca rất nhanh liền đen đạn bắn hết, bắn xong cậu không lập tức đi, mà trực tiếp ngồi tại chỗ bất động.

Ngọc Ung tiến lên phía trước, đá một đá vào người cậu, đá đá cậu, “Đứng lên, đừng ở chỗ này già chết.”

“Huấn luyện viên, xin ngài thương xót, liền để em ở đây có chết cũng chịu.” Hiện tại cậu một chút cũng không muốn di chuyển, nghĩ đến trực tiếp ngã tại

đây.

Mấy ngày nay, sáng sớm không tới 5h30 cậu phải rời giường, nếu cậu theo 5h50 rời giường, sáu giờ tập hợp là tuyệt đối không được! Gần như 12 giờ đêm mới ngủ, sáng 5h30 phải thức dậy, đối với giấc ngủ cần đủ 8 tiếng, sao mà đủ? Bởi vậy, mỗi ngày cậu đều xuất phát từ trạng thái mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77-2: Huấn luyện bắn bia, đấu trí cứu người (2)

Ngốc Ứng nhất thời cười, gần đây tên béo này không phải là người trong đội của hắn để làm trò cười, tuy rằng hiện tại hắn không quản, nhưng vị huấn luyện viên kia cả ngày đều nói nhiều chuyện của tên mập này, pha trò ra sao.

Khi tên mập này đùa thì không ai có thể quản nổi.

Bắn bia còn huấn luyện trong thời gian dài, nên Ngốc Ứng cho mọi người tự hoạt động một chút, tất nhiên đã giới hạn phạm vi hoạt động.

Hiện tại đang là đầu tháng 12, trong không khí đã có hơi lạnh làm An Nhiên xoa xoa lòng bàn tay, trên vành tai của cô có một chiếc khuyên tai kim cương màu xanh ngọc, lúc trước An Nhiên cũng có một chiếc nhưng đã bị Diêm Từ Diệp lấy đi, chiếc này là do Tần Vũ Triết làm lại cho cô, bên trong có thiết bị định vị, chỉ cần hắn muốn tìm cô, thì ở bên hắn rất nhanh có thể định vị được vị trí của cô.

Nếu đối với Tần Vũ Triết không có sự tín nhiệm hoàn toàn, cô cũng sẽ không mang cái khuyên tai này.

Vành tai truyền đến một cảm giác khác thường, con ngươi hơi động, An Nhiên đứng dậy, bước đến chỗ ít người đi lại, tay nhẹ nhàng chạm vành tai.

“Nói.”

Bên kia truyền đến âm thanh hưng phấn của Tần Vũ Triết, “Gia, tôi biết ngài hiện đang quân huấn, quân huấn có cảm giác thế nào? Có phải là cảm giác hưng phấn khi đã kích thích tâm binh? Nhưng mà tôi thật muốn trong thấy Gia...”

“Bớt nói nhảm.” Gần đây cô nhận được càng nhiều loại báo cáo vô nghĩa thế này.

Tần Vũ Triết nhất thời im miệng, “Được rồi, Gia ngài thật không có chút thú vị nào, đã lâu không có liên lạc với tôi, mà khi liên lạc chỉ bảo tôi chú ý đến đám người đó. Được rồi, tôi biết ngài muốn tôi im miệng, tôi đây sẽ nói những gì nên nói.”

Câu này làm An Nhiên xuất hiện hắc tuyến.

“Gia, những gì ngài bảo tôi tra, tôi đều chuyển đến cho ngài, gần đây việc ngài bảo tôi chú ý đến Kim Ân Thánh người đứng đầu họ Kim, ông ta đi đến gặp Thủ lĩnh của “Hành Hương”, tôi đoán không sai thì chính là ông ta muốn hợp tác với Hành Hương, sau đó cùng nhau đối phó họ Phó, đối Phó ngài.”

Ánh mắt An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

“Kết quả.”

“Lúc đầu, Tiểu Dã Long không đồng ý, nhưng sau hắn lại đồng ý.” Tần Vũ Triết cũng cảm thấy có chút kì quái, “Thời gian giữa rất kì quái, không điều tra được nguyên nhân, khi Kim Ân Thánh tìm Tiểu Dã Long, hai người có mâu thuẫn, Kim Ân Thánh suýt chút nữa đã cùng Tiểu Dã Long đánh nhau, nhưng sau này Tiểu Dã Long cho người tìm Kim Ân Thánh.”

Hả?

“Chú ý chuyện bên đó nhiều chút.” Tiếng nói của An Nhiên nhàn nhạt, không nghe được rõ cảm xúc.

“Sau cùng, gia, như ngài dự đoán, có người tìm đến đây.”

“Giữ hắn lại.”

“Biết.” Hắn không phải là kẻ ngốc, tất nhiên biết là phải giữ được người đó, thoát nhìn người đó giống như người có địa vị cao, nhưng Bàn gia này là ai? Liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được người đó chính là đi làm việc thay cho người khác, người đứng phía sau người đó không có lộ diện, hắn luôn tìm cách giữa người đó lại.

“A, đúng rồi gia, suýt nữa quên nói, đám người kia có xảy ra chút chuyện, khi nhóm người kia chưa cùng đi quân huấn, có không ít người xuất hiện tại Ngân Dục, tựa như bọn họ đang muốn tìm thứ gì.”

An Nhiên nhú mày.

Bên nhóm trao đổi Anh quốc không hề rời khỏi, bọn họ tự động kéo dài thời gian trao đổi, nói là rất thích Ngân Dục, cho nên bọn họ muốn đem thời gian kéo dài ra thêm.

Đối với nhóm học sinh có phong độ thân sĩ, mọi người ở Ngân Dục không tìm ra được một khuyết điểm nào, thậm chí năm người kia ngay cả tranh cãi cũng không có, càng là người như vậy, càng cho thấy có nhiều vấn đề.

Từ khi nhóm người này bước vào Ngân Dục, An Nhiên đều cho người theo dõi bọn họ.

“Tiếp tục theo dõi.” Nói xong, An Nhiên tắt bộ đàm (cái khuyên tai á).

Cô vừa xoay người, liền thấy Cố Hữu đứng cách mình không xa, đứng thẳng người đưa lưng về phía cô.

“Quả bưởi nhỏ, cảnh giác rất cao nha.” An Nhiên sờ sờ cái ót của cậu, cười nói, thật tốt, còn biết canh gác cho cô.

Cố Hữu trừng cô, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt cô có ý cười, sự khó chịu trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Luyện tập bắn bia làm cho nhiều người chưa đã nghiền, thậm chí không ít nam sinh mượn dây buộc tóc của nữ sinh giả làm súng bắn, làm bọn họ nhận được ánh mắt xem thường của các nữ sinh.

Khoảng 2h chiều có buổi huấn luyện chạy 10km, tiếng chuông báo đồng thời cũng là mệnh lệnh của huấn luyện viên , tập hợp mọi người.

Mười mấy ngày nay, huấn luyện làm cho bọn họ có thể tiết kiệm đủ thể lực, không đến mức quá mệt, nhưng cái gì đến cũng sẽ đến.

Cuối cùng cũng tới cái gọi là trừng phạt, cả buổi trưa còn đứng tư thế quân đội.

Liên đội của An Nhiên luôn thích tụ tập, bọn họ không nhanh không chậm chạy, nhất định phải bảo toàn tốc độ, lúc này An Nhiên không phải chạy theo đội, mà ngược lại An Nhiên chạy ở phía sau của đội, theo lời Lí Vi chính là nhường mọi người là tự lại phía sau.

Chạy việt dã lúc đầu là 2km, từng bước một kéo dài đến 10km.

Mọi người cũng đã hình thành được thói quen, oán hận cũng vô dụng, chửi cũng vô dụng, chỉ có thể kiên trì mà chạy.

Trong đội không có người nào nói chuyện, đều bảo tồn thể lực.

Phía trước bọn họ không có đội nào, phía sau cũng không có người đuổi theo, xem như bảo tồn thể lực của các cô là không sai.

Đột nhiên, một tiếng “păng” vang lên.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng An Nhiên đột nhiên dừng bước chân.

Mọi người chạy phía trước cơ bản là không có chú ý đến An Nhiên, An Nhiên nhìn thấy tốc độ của đội, mày nhú lại, sau đó tầm mắt hướng đến nơi phát ra âm thanh, ánh mắt hơi híp lại.

Con đường này không phải là lần đầu nhóm người An Nhiên chạy, thế nhưng là lần đầu tiên xuất hiện âm thanh như vậy, nếu An Nhiên không nghe sai thì đó chính là tiếng súng.

Không yên tâm, cô vẫn đi đến nói phát ra âm thanh.

An Nhiên đi đến một con đường nhỏ, bên tay phải của cô có một cái núi nhỏ giả không cao lắm, hiện tại đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng trên là cây thông có chút lạ.

Păng, Păng -----

Tiếng súng liên tục vang lên, làm bước chân của An Nhiên bước nhanh hơn, cô biết gần đây không hề thiếu mộ địa (nghĩa địa), tất nhiên không khó đoán ra được chính là có người nổ súng, nhưng nếu cô nhớ không nhầm, gần đây Lão soái ca thường đến đây.

“Là mày bức tao, là mày bức tao.” Tiếng nói hoảng loạn vang lên, “Tao không nghĩ đến, chỉ cần mày không đến, tao sẽ không nổ súng bắn mày, đây là mày tự tìm đến!”

Tiếng nói đó là tiếng nói của một người đàn ông trung niên, An Nhiên nấp ở một cái cây, cô hướng đến người phát ra âm thanh đó, con người co rút lại!

Ở đó có 4 gã đàn ông, họ mặc trang phục bình thường, mà bên cạnh bọn họ là một người đàn ông nằm trong vũng máu.

Người đó trúng đạn!

Nhìn lên khuôn mặt người nằm trên mặt đất, An Nhiên nhìn ra người nọ không phải là Phó Quân Hoàng sao, cô muốn bước ra, nhưng cô suy nghĩ, trong

lòng không khỏi lo sợ, cô không thể nào nghĩ ra khả năng Lão soái ca trúng đạn? Nhưng anh chính là Phó Quân Hoàng!

An Nhiên thấy không là không có người nào có lòng tốt, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến loại chuyện này, trong nháy mắt cô hơi động người, viên đạn bay thẳng đến chỗ cô!

“Ai! Đi ra! Bằng không tao sẽ lấy mạng mày!” Tiếng nói kinh hoàng vang lên.

An Nhiên nhíu mày, nếu không phải được cái cây này chắn đạn, thì cái viên đạn kia chắc chắn găm vào người cô.

An Nhiên chỉ có thể gắt gao che đầu ở phía sau cây đại thụ.

Pằng, pằng, pằng -----

Tiếng súng vang lên dồn dập, ngay cả hô hấp của An Nhiên cũng ngừng lại, súng trên người cô đã không còn trên người, mà súng mang theo khi chạy đã bị cô lấy ra khi đi vào khu rừng này, hiện tại có thể nói là tay cô không có tất sát, hiện tại nếu cô đi ra chỉ còn con đường chết.

Nhưng trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

An Nhiên hít một hơi sâu, nghe thấy một tiếng kì dị vang lên, An Nhiên biết súng đã hết đạn.

Trong nháy mắt An Nhiên giơ hai tay, từ phía sau cây bước ra, gấp gấp nói, “Không cần bắn nữa, tôi đi ra!” Giống như một nữ sinh đang rất sợ hãi.

Sắc mặt của bốn người nguyên bản đang căng thẳng khi nhìn thấy được người bước ra từ phía sau cây nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Người đang cầm súng chĩa vào cô cũng buông súng, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, “Mày đến đây để làm gì!”

“Tôi... Chúng tôi đang chạy việt dã, tôi, tôi...” Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, lòng cô đang lo sợ nhìn người đang nằm trong vũng máu, đầy mắt tràn ngập hoảng sợ cùng hoảng loạn, âm thanh phát ra đều run run.

“Muốn đi đường tắt?” Một người cao gầy đứng trong bốn người cười nhạo nhìn An Nhiên, “Hiện tại các mày mới chỉ là học sinh, mày nói nếu mày là thành thực chạy cùng đám bạn của mày thì giờ sẽ không xảy ra chuyện không phải sao? Mày nói mày..”

“Không, tôi sẽ không nói cái gì cả, van các người thả tôi đi, tôi nhất định, tôi cam đoan, tôi không nói thứ gì hết.” An Nhiên nói xong, cô từng bước đi về phía trước, biểu cảm thoát nhìn rất sợ hãi, hai tên giờ lên còn run run.

Trong mắt bốn người này, mười phần chính là một học sinh phổ thông, nhìn thấy ngũ quan điểm lệ của An Nhiên ở dưới vành nón, trong mắt của bốn người đều phát chút ánh sáng.

“Hừm? Tao dựa vào cái gì để tin mày?”

An Nhiên cúi đầu, ánh mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, xem này, ai cũng có lòng tham. Nhưng khi An Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi và sợ hãi.

“Tôi, Tôi, cái gì đều bằng lòng, tôi... Tôi không muốn chết, tôi..” Nói xong, tầm mắt của cô còn dừng trên người đang nằm trên mặt đất quan sát thật kĩ, nhưng nhìn rõ ngũ quan người đó, An Nhiên hơi giật mình.

Người này không phải là người của U Linh, nhưng hẳn cũng là một trong những huấn luyện viên, hẳn chưa chết, ít nhất hô hấp vẫn còn.

Thấy phản ứng của An Nhiên, bốn người nọ cho là cô bị dọa đến choáng váng.

“Hừm? Mọi thứ đều nguyện ý?” Một gã đàn ông trung niên tay còn đang cầm súng nhìn An Nhiên, trong mắt mang theo ý ghê tởm nhìn cô.

An Nhiên đi về phía trước vài bước, hiện tại khoảng cách giữa cô và gã trung niên đó chỉ khoảng 2m.

Cô quan sát, trong bốn người này, chỉ có tên đàn ông trung niên là cầm súng, khẩu súng của hắn đã thay đạn, khi cô giơ hai tay đi ra thì hắn đã đổi đạn, động tác cực nhanh, hiển nhiên hắn đã có luyện qua.

An Nhiên chỉ cần đánh bại một người này.

“... Dạ, đúng vậy, cái gì cũng bằng lòng! Chỉ cần, chỉ cần các người không giết tôi, mọi thứ tôi... Mọi thứ đều bằng lòng làm.”

Người đàn ông trung niên bật cười, ngay khi hắn khom người muốn kéo An Nhiên, nháy mắt An Nhiên xoay người, làm gã đàn ông đó hơi khiếp sợ, cô nhanh chóng bắt lấy tay của gã, đứng dậy, nhắc chân, đầu gối hung hăng đá trên bụng của gã!

Trong nháy mắt, súng trong tay của gã hiện tại đang nằm trong tay của An Nhiên.

Nháy mắt, cục diện đã thay đổi hoàn toàn.

Sắc mặt của ba người còn lại đều thay đổi, nhưng cái tên cao gầy nhìn An Nhiên, biểu cảm vẫn mang theo châm chọc như trước, “Tao nói này cô gái nhỏ, mày có biết cái đó sử dụng thế nào không? Nếu làm bậy, đến lúc đó---“

Pằng---

Viên đạn trực tiếp ghim trên đùi của tên cao gầy đó!

Cả người An Nhiên toát lên vẻ điềm tĩnh, khỏe môi mang theo tia cười nhạt, “Mày nói, tao sẽ dùng thế nào?”

Gã đàn ông trung niên ôm bụng của bản thân, ngoan độc nhìn An Nhiên, đe dọa nói, “Hiện tại mày nên trả khẩu súng lại cho nhóm của tao, chúng tao cho mày một con đường sống, nếu...” Câu nói kể tiếp hán chưa nói xong, nhưng ý của hán thì mọi người đều biết.

“Hiện tại, chúng mày nên ngấm lại, tao chính là không tha cho chúng mày.”

An Nhiên đã nhìn rõ được tình huống hiện tại, cũng đã thông với bộ đàm, nếu Tần Vũ Triết không ngu ngốc, thì hán sẽ biết cô hiện tại muốn làm gì.

“Nữ thần, cậu làm sao ở trong này? Chúng tớ hiện tại đang tìm cậu---” Lí Vi từ ngoài bước vào, khi cô nhìn thấy An Nhiên, biểu cảm nhất thời vui vẻ nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trong tay của An Nhiên cùng với bốn người đàn ông cùng một người đang nằm trong vũng máu, mọi lời nói cô chuẩn bị nói đều ngừng lại.

An Nhiên nhất thời sùng sốt, trong nháy mắt, gã trung niên nguyên bản đang nằm trong đột nhiên đứng dậy, lập tức bắt lấy Lí Vi, cười lạnh nhìn An Nhiên.

“Này, mày ngoan ngoãn đưa súng lại, nếu không, tao sẽ lấy mạng của đứa nhỏ này!”

An Nhiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lí Vi một cái, rồi sao đó dùng trên người gã đàn ông trung niên đó.

“Tin tôi không?” Lời nói này của An Nhiên cho nói với Lí Vi.

Hiện tại Lí Vi đã bị sớm dọa đến choáng váng, An Nhiên chính là sự đảm bảo duy nhất đối với cô (Lí Vi) hiện tại, cô (Lí Vi) không la lên, cũng không khóc, trừ bỏ ánh mắt có sự hoảng sợ, cô nhìn An Nhiên, cổ tay của cô (Lí Vi) hiện đang bị nắm chặt nên không thể động đậy.

“Tốt”

Ngay lúc bốn người kia đang suy nghĩ An Nhiên sẽ làm gì, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên nâng tay, ngay sau đó -----

Pằng---

Lí Vi run lên, có một thứ gì đó nóng nóng phun lên mặt của cô.

HẾT CHƯƠNG 77

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Người đứng bên trong, bắt đầu luận võ một lần nữa

Thân thể Lí Vi đang run rẩy, lúc An Nhiên vừa nói xong, theo bản năng cô (Lí Vi) nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt có một loại chất lỏng ấm nóng chảy dọc xuống thân thể đang run rẩy của cô, cô (Lí Vi) cũng cảm nhận được gã đàn ông phía sau cô đang ngã xuống, trong lòng cũng không biết cái gì đang phun lên mặt, hai chân của cô hiện đang mềm nhũn, cô không thể kêu lên được, trong lòng lại rất hoảng loạn làm cho cô không biết làm thế nào cho phải.

Phát súng kia của An Nhiên ghim vào chính giữa mi tâm của gã đàn ông đó, gã đàn ông thẳng tắp ngã ngựa xuống mặt đất, ánh mắt mở lớn, đầy mặt mang theo tia không thể tin.

Ai cũng không ngờ đến An Nhiên sẽ nổ súng, thoát nhìn giống như một nữ sinh yếu đuối thì làm sao lại làm ra chuyện như thế!

Gã cao gầy cùng 2 gã có vóc dáng thấp đều khiếp sợ nhìn An Nhiên, gã đàn ông trung niên đó chính là đại ca của bọn họ, hiện tại hán chết, sau này bọn họ sẽ làm cái gì bây giờ!

Mà bọn họ chính là không nghĩ tới, cô (An Nhiên) vậy mà giết người chỉ trong nháy mắt! Thủ pháp lưu loát đến bất ngờ, giống như làm việc này rất thường xuyên.

An Nhiên vẫn chưa để ý tới ba người đó, đối với cô mà nói, sức chiến đấu của ba người đó hoàn toàn có thể xem nhẹ.

An Nhiên đi đến bên người của Lí Vi đang bị dọa đến choáng váng, nhú mày nhìn thân thể đang run nhè nhẹ của Lí Vi, “Lí Vi, tôi..”

Lí Vi cẩn thận mở mắt, nhìn thấy người đang đứng trước mặt, cô (Lí Vi) oa một tiếng ôm lấy An Nhiên, khóc lớn.

“Nữ thần, tớ rất sợ.”

Ba người còn lại nhìn lẫn nhau, lập tức trong lòng đều hiểu, không nói tự động lùi về phía sau, bên này đã có học sinh quân huấn, vậy thì cũng có các binh lính đi tuần, ví như một đám người binh lính sẽ đi vào.

Pằng một tiếng -----

Trong nháy mắt mọi động tác của ba người đều đình trệ, biểu cảm cả kinh nhìn viên đạn, nếu bọn hấn lùi về sau một bước, vậy viên đạn này sẽ trực tiếp ghim vào một người trong số họ.

“Nếu không muốn chết, vậy phải đứng yên tại chỗ.” An Nhiên dịu Lí Vi ngồi xuống, hiện tại cô không có thời gian quan tâm đến Lí Vi xem trong lòng cô (Lí Vi) có bóng ma tâm lý hay không, cô (An Nhiên) chuyển hiện tại cần phải làm đó chính là làm sao có thể cứu người.

Tuy rằng, cô đối với sinh mạng của người khác không xem trọng, nhưng hiện tại cô đã ra tay, vậy thì phải giúp đến cùng.

Tên huấn luyện viên đó bị trúng hai viên đạn, máu trên người hấn thoát nhìn rất dọa người, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, nếu cứu kịp thời thì hấn sẽ không chết.

Cả người Lí Vi xui lơ trên mặt đất, tay cô (Lí Vi) tùy tiện đặt trên mặt đất, nhưng khi tay cô chạm vào một nơi có cảm giác ẩm ẩm, cô tưởng bên cạnh mình xuất hiện một người nào đó, thân thể nhanh chóng hướng tới chỗ của An Nhiên.

Đó chính là phía trước thi thể của người đàn ông.

“Đi lại, bịt chặt miệng vết thương.” Một tay An Nhiên đang cầm súng, cô không thể đề chặt vết thương của tên huấn luyện viên đó.

Lí Vi có chút mờ mịt, biểu cảm của An Nhiên rất lạnh, “Đi lại, đề chặt vết thương của hấn! Bằng không, hấn sẽ chết!”

Lí Vi có chút khó hiểu vươn tay, đưa tay đặt nơi mà An Nhiên đang ấn.

Hiện tại việc của các cô cần làm đó chính là chờ.

Ba người kia cũng không dám động đậy.

Cô gái kia nói sẽ giết bọn họ là không nói dối, đáy mắt của cô (An Nhiên) băng hàn, bọn họ chưa bao giờ gặp qua, đó là ánh mắt của những người rất đáng sợ, cô nắm giữ quyền sinh sát của người khác, cô, không phải là một học sinh trung học bình thường.

“Các người đang muốn làm gì?” Chung quanh không có chỗ trốn, trên tay bọn họ ngoại trừ có khẩu súng, cũng không có các vật cầm khác, như vậy tại sao lại nỡ súng giết người?

An Nhiên đứng trước mặt của ba người bọn họ, biểu cảm thanh lãnh súng lục tùy ý cầm trong tay, không nhìn ra biểu cảm sợ hãi vừa rồi.

Ba người bọn họ không mở miệng, bọn họ biết, nếu nói ra, bọn họ nhất định sẽ chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn ba người họ, cuối cùng, tầm mắt của An Nhiên dừng trên gã có dáng người cao gầy, khi gã nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, gã mạnh mẽ lui về sau, tốc độ cùng sức bật làm cho An Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn, An Nhiên nhìn thấy động tác của hấn, hấn liền ngoan ngoãn đứng im.

“Nói, ai mới là lão đại của chúng mày, hừm?” An Nhiên nhìn chằm chằm gã cao gầy, thanh lãnh nói.

Mặt khác hai gã có vóc dáng thấp lùn làm như không biết, “Gã gầy, mày thế nào...”

Sắc mặt của gã cao gầy có chút khó coi, hấn nhìn An Nhiên, âm thanh lạnh lùng nói, “Thế nào, mày ở chỗ nào!”

An Nhiên nhú mày, há? Xem ra người nọ biết cô, không, không phải người này biết cô, mà người phía sau đang thao túng mọi chuyện mới đích thực biết cô.

Có chút ý tứ.

“Ai bảo mày luôn thích làm việc trên địa bàn của tao?” An Nhiên thanh lãnh cười, “Hiện tại, chúng mày tốt nhất không làm cho tao tra được chỗ của chúng mày.”

An Nhiên nói lời này chính là đối với người phía sau, cô có thể xác định, trong số đó có một cặp mắt điện tử.

Hai gã có vóc dáng thấp đang nhìn An Nhiên cùng gã cao gầy nói chuyện, hai người xoay người muốn chạy.

Chỉ là bọn hắn mới chạy được vài bước, hai tiếng súng vang lên, lập tức trên đầu gối của bọn họ trúng đạn! Nhất thời hai người đồng loạt ngã trên mặt đất!

Tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt vang lên!

“Tao đã nói rồi, không nên lộn xộn.” Ánh mắt của An Nhiên rất lạnh.

Lí Vi chưa bao giờ thấy An Nhiên như vậy, bình thường nữ thần thoát nhìn luôn luôn lạnh lùng, nhưng sẽ không cho người khác cảm giác kinh hãi, nhưng hiện tại An Nhiên rất khác, cô giống như tu la địa ngục, không nói một lời nào mà chỉ đứng đó, biểu cảm băng hàn, hơi thở lạnh thấy xương thoát ra, làm cho người khác đứng gần cũng cảm thấy rất lạnh.

Cô (Lí Vi) đang đè chặt vết thương còn đang đổ máu, cô bất lực rất muốn khóc, nước mắt luôn ở ngay hốc mắt, cô muốn kêu An Nhiên lại giúp đỡ, cô không nhìn vết thương của huấn luyện viên bị cô đè chặt mà chết đi, cô (Lí Vi) sợ hãi, rất sợ...

Nhưng hiện tại nữ thần đang bận nhiều chuyện, cô không thể làm phiền, cô đã 18 tuổi, cô đã trưởng thành, cô phải kiên cường, muốn tự bản thân xử lý mọi chuyện...

Môi của cô (Lí Vi) đang run, trên người không có thứ gì, chỉ có thể lấy khăn tay ấn chặt vết thương, cô nỗ lực khắc chế bản thân đang sợ hãi, dùng khăn tay ấn vết thương còn đang đổ máu của huấn luyện viên, trong miệng cô luôn lầm bầm:

“Nữ thần rất lợi hại, chúng ta sẽ sống mà rời khỏi đây, nữ thần rất tốt bụng, nữ thần...”

Trong mắt của gã cao gầy có xuất hiện một dòng chữ, tiếp tục nói, “Phó An Nhiên, cô muốn gì?”

“Là vậy.” An Nhiên nắm chặt súng chĩa vào tên cao gầy.

“Không muốn biết tôi là ai?”

“Nếu mày muốn nói với tao, tự nhiên sẽ nói. Hơn nữa, nếu tao hỏi, mày sẽ nói sao?”

“Thông minh.”

“Mày muốn, không phải là muốn tao điều tra hay sao?” Ánh mắt của An Nhiên lạnh hơn. “Từ chuyện của Kim Duy Hi bắt đầu, sau lưng chính là mày, đúng không?”

“Tiếp tục.” Trong mắt của tên cao gầy xuất hiện chữ, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua chút sáng tỏ, ban đầu cô nghĩ, người nọ nhắm vào cô, nhưng hiện tại cô có thể khẳng định, người nọ nhắm vào chính là họ Phó, hẳn chỉ muốn mượn tay cô để hủy diệt họ Phó mà thôi.

“Mày muốn hủy diệt họ Phó!” Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, khí thế của cô so với lúc nãy mạnh hơn, một thân mạng sát khí làm cho hai gã vóc dáng thấp suýt nữa thổn thức, khí trên người của An Nhiên tỏa ra rất bức người.

“Nếu không hủy diệt cô trước, tôi làm sao có thể động vào họ Phó?” Người ngồi trước máy tính nhìn biểu cảm băng hàn của An Nhiên, một người đàn ông mang mặt nạ đang cảm thấy thú vị.

Khi hắn không thể có An Nhiên, thì sẽ hủy diệt cô trước, hẳn mới có thời gian hủy diệt họ Phó? Phó An Nhiên có khả năng rất lớn chính là Tầm Lam.

Là Tầm Lam đó sao, là người trong truyền thuyết, đã bị hắn giết chết ----

Tầm Lam!

“Hủy diệt tôi?” Khóe môi nhếch lên tia trào phúng, ánh mắt chăm chọc hiện lên, người đàn ông đang nhìn trên máy nheo mắt lại, “Mày có năng lực này!”

“Phó An Nhiên, cô quả thực thú vị.” Mặt nạ màu bạc phản xạ với ánh sáng màn hình máy tính ra một mảnh lóa sáng.

Đột nhiên, trong rừng cây truyền đến một trận bước chân dồn dập, khi An Nhiên chưa kịp phản ứng, gã cao gầy đột nhiên ngã xuống, khi hắn ngã xuống thì lộ ra khuôn mặt không biểu cảm của Phó Quân Hoàng.

Màn hình trên máy tính đột nhiên tối đen!

Người đàn ông ngẩng nhìn màn hình tối đen, khóe môi gọi lên một chút, làm người ta sợ hãi.

Gã cao gầy bị đánh xỉu, mày An Nhiên nhủ mày, ngay lúc Phó Quân Hoàng muốn bước qua tên cao gầy đó đến chỗ của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, cô hướng tới chỗ của Phó Quân Hoàng đẩy anh ra!

Ngay lúc An Nhiên đẩy Phó Quân Hoàng ra, trong nháy mắt gã cao gầy đột nhiên phát nổ!

Mắt điện tử có độ sát thương rất lớn, có thể yên lặng không chút tiếng động mà tự sát, cũng có thể chết không toàn thân, chỉ cần một cái nút bên kia, có thể làm người ở gần nhất (gần với người bị gắn mắt điện tử) bước vào địa ngục.

Nó giống như một quả bom mini.

Ánh mắt của An Nhiên đầy kinh hãi, cô áp lại gần Phó Quân Hoàng, biểu cảm khẩn trương trước nay chưa từng có, “ Có bị thương không? Có nơi nào bị thương không?”

Khi biểu cảm của An Nhiên kinh hoàng đẩy Phó Quân Hoàng, lúc ngã xuống mặt đất, anh xoay người, đem cô áp dưới người, anh che cho cô.

Phó Quân Hoàng thấy cô không có việc gì, biểu cảm buồn lòng, anh liền áp sát người cô, gắt gao ôm cô vào lòng, không nhúc nhích, nhưng tay vòng quanh hông rất chặt, làm cho cô suýt không thở nổi.

“ Lão soái ca, anh..” Anh không trả lời cô, cô rất vội.

Đầu của anh chôn vào cổ của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, anh không có chuyện gì.

Sự lo lắng mới hạ xuống.

Không có chuyện gì là tốt rồi.

Bốn phía đều là máu tươi, uy lực của mắt điện tử không thể kiểm soát được, chỉ có thể làm bị thương đến người gần nhất, Lí Vi cùng huấn luyện viên kia ở khoảng cách khá xa, bởi vậy, không bị ảnh hưởng, nhưng có thứ gì đó ầm ầm tung tóe bắn lên thân thể của cô.

Lí Vi chịu đựng ghê tởm, chịu đựng khó chịu, cô không để ý tới, chỉ nỗ lực đem tầm mắt nhìn vị huấn luyện viên đang nằm trên mặt đất.

Cô cắn chặt môi dưới, hai người bên kia ngã xuống không hề động tĩnh, cô rất sợ, tiếng nói run run vang lên, mang theo tiếng nức nở:

“ Nữ thân... Phó An Nhiên, Phó An Nhiên!”

Không có tiếng trả lời.

Cô (Lí Vi) hiện tại cực kỳ sợ hãi.

“ Phó An Nhiên! Phó An Nhiên!” Lí Vi lần lượt hô, tiếng nói của cô (Lí Vi)

nghe ngào, trong tiếng nói tràn đầy run run.

“ Không cần hô, chúng tôi không có việc gì.” Tiếng nói lạnh lạnh vang lên trong đó có một tia may mắn, may mắn bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Hai gã vóc dáng thấp khi nghe tiếng nổ mạng vội vang quay đầu, nhìn thấy những bộ phận bị nổ, nhất thời quay đầu đi, ôm lấy ngực, nôn ra một trận.

Một trận bước chân hỗn độn truyền đến, tựa như người đến đây khá nhiều.

An Nhiên đẩy đẩy Phó Quân Hoàng, anh bất động, vẫn áp sát vào người cô, giam cô giữa cánh tay thật chặt.

Cô không biết, lúc cô đẩy anh ra, anh có bao nhiêu sợ hãi.

Cô không biết, khi cô nằm trong ngực của anh, trong lòng anh không phải là sợ sợ hãi, mà chính là mềm mại. Bảo bối không còn không để ý đến anh, bảo bối của anh vẫn như trước.

Mấy ngày nay, mặc dù mỗi đêm hai người ôm nhau ngủ, nhưng cô vẫn không nói với anh câu nào, anh sợ hãi, bất an, khi anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh không chút do dự, cũng không tìm hiểu nguyên nhân, thậm chí có phải là bẫy của Tần Vũ Triết bày ra hay không, anh cũng không để ý, trong đầu chỉ xuất hiện Phó An Nhiên.

Khi anh đến nơi, nhìn thấy người đang nằm trong vũng máu, đồng tử của anh ro rút mạnh mẽ, nhìn thấy An Nhiên đang lạnh lùng đứng đó, tâm của anh bỗng chốc buồn lòng, bước nhẹ qua, đánh gục tên đàn ông đang nói gì với An Nhiên, nhưng không nghĩ đến người nọ là bom.

Đến đây là binh đoàn của Lười Lê cùng thành viên của U Linh, bọn họ theo chân của huấn luyện viên bước vào trong khu rừng, nhưng tốc độ của huấn luyện viên rất nhanh, bọn họ vẫn đến sau một bước.

“ Huấn luyện viên!” Người chạy đến mà Ngân Lang, đang nhìn thấy hai người ôm nhau không nhúc nhích, tâm của Ngân Lang run lên, bước nhanh lên

phía trước, bước chân đi vội, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

Ngốc Ưng cùng Khi Ôm đang bảo toàn trật tự, vừa rồi bọn họ vội vã chạy đến, căn bản không để ý tới đám học sinh Ngân Dực, ở mọi tình huống người của U Linh đều lãnh huyết, ngoài mệnh lệnh ra bọn họ chỉ coi trọng chiến hữu của bản thân, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau lúc thập tử nhất sinh, bọn họ không thể chịu đựng được việc mất đi một đồng đội nào!

Cho nên, sắc mặt của bọn họ đồng thời thay đổi khi huấn luyện viên lao ra, chỉ biết rằng sẽ xảy ra chuyện! Bọn họ không nghĩ ngợi nhiều, thậm chí không nghĩ đến, bọn họ có bị kỷ luật hay không.

Quả nhiên, trong lúc Ngân Lang cùng Báo Đốm xông lên, thì một trận hỗn độn bước chân truyền đến, Ngốc Ưng cùng Khi Ôm chờ người mấy người xếp thành hàng đứng ở đó, bọn họ có thể làm con đường nhỏ này phá hỏng.

Đi đến là một đám học sinh của Ngân Dực, bọn họ nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của các huấn luyện viên cùng quản giáo thì chạy đến.

“Muốn gì! Đang làm cái gì! Không muốn sống nữa sao! Lại chạy đến nơi này!” Ngốc Ưng bước lên phía trước, sắc mặt ngoan lệ, biểu cảm lạnh băng trước nay chưa từng có.

Chiến hữu của hắn hiện đang sống chết không rõ, nhóm người này muốn vào xem náo nhiệt!

Hiển nhiên đám học sinh kia không nghĩ tới sẽ có người ngã xuống, mà đối với khí thế của mười mấy người ở U Linh, cũng làm cho đáy lòng của đám học sinh này sợ hãi, bọn họ kinh hồn táng đảm nhìn đám người Ngốc Ưng, nuốt nước miếng, không biết nên nói cái gì.

“Đều rút trở về! Nếu một lát chúng tôi về, mà các người còn chưa về, thì đêm này mọi người không cần ngủ!” Âm thanh Khi Ôm băng hàn trước nay chưa từng có.

Bình thường Khi Ôm thường cười cười, khi huấn luyện quân huấn, hắn không có lực uy hiếp, nhưng lúc này quả thực hắn làm mọi người rất sợ hãi.

Đáy lòng mọi người rất hiếu kì, bọn họ cũng không dám nén lại, một đám người đồng loạt hô xin lỗi, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nhưng, còn có người không bỏ chạy.

Mà theo đường của huấn luyện viên chạy đến chính là Cố Hữu và Tô Vô Ưu.

“Trở về!” Ngốc Ưng lạnh mặt, hiện tại hắn không quản là Cố thiếu gia hay không, tâm tình của hắn rất khó chịu, hắn không có thời gian để cùng hai tiểu quỷ này nháo!

Cố Hữu vẫn không để ý tới, nâng bước chân muốn chạy vào bên trong. Mà Tô Vô Ưu đang ở phía sau cậu.

Khi Ôm bình tĩnh nở nụ cười, “Cố Hữu! Cậu nếu không biết tốt xấu, đến lúc đó...”

Đột nhiên, tiếng nói của Khi Ôm ngưng bật.

Cố Hữu quay đầu, ánh mắt thanh lãnh giống như Tiểu quái vật, cậu hơi nhíu mày, khi Ngốc Ưng muốn nói cái gì, cậu lờ Ngốc Ưng, không cho Ngốc Ưng nói tiếp.

Quên đi, đành phải cho hai người này cùng vào.

Nghe được tiếng bước chân, Lí Vi quay đầu, khi cô nhìn thấy một người quen bước vào, trong nháy mắt nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

“Cố thiếu, ô...” Cô cắn chặt môi dưới, thân thể cô không nhúc nhích, hai tay cô vẫn ấn chặt vết thương của huấn luyện viên.

Thân thể Lí Vi đã cứng nhắc, sắc mặt trắng bệch, hai tay của cô run dữ dội, nhưng cô luôn kiên cường, cô nỗ lực vào miệng vết thương không tiếp tục chảy máu, biểu cảm của cô ngưng trọng.

Khi Ngốc Ưng và Khi Ôm tiến lên, tiếp tục công việc trong tay của Lí Vi.

“Đồng học, vát và cho cô!” Ngốc Ưng trịnh trọng cảm ơn Lí Vi.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu tiến lên, nâng Lí Vi đang ngồi đứng lên, cả người Lí Vi tựa hồ dựa vào người Cố Hữu, cả người cô đã vô lực.

Cố Hữu hơi nhíu mày, nhưng cậu không nói gì, khiến cho người đang dựa vào mình cất tiếng khóc lớn.

Hiện tại cô, cần phát tiết.

Ánh mắt Cố Hữu có chút lo lắng nhìn hai người đang ôm nhau phía trước, đem cảm xúc nơi đáy mắt giấu đi, môi hơi mím lại.

Tô Vô Ưu buông lỏng mí mắt, tay không đỡ Lí Vi nắm thành quyền.

Ngân Lang cung mấy người còn lại ăn lí đem hai người vây lại, làm cản trở ánh mắt mọi người.

“Lão soái ca, anh mà không đứng dậy, em sẽ tức giận.” Trong tiếng nói của An Nhiên mang theo tia bất đắc dĩ, khi Ngân Lang xuất hiện, lòng của cô bỗng chốc yên ổn, lần này xem như, mọi chuyện không cần cô đích thân xử lí.

Nghe nói như thế, Phó Quân Hoàng xoay người đứng lên, nhưng khi anh đứng lên, tay vẫn nắm chặt tay của An Nhiên.

“Đem nơi này xử lí” Nói xong Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên bước ra ngoài.

Lúc này trên người hai người tràn đầy vết máu. An Nhiên nhìn thấy Lí Vi đang tựa trên người Cố Hữu ni non, trong lòng thở dài, không biết cô gái nhỏ này có thể vượt qua hay không.

An Nhiên nhẹ buông tay của Phó Quân Hoàng, đi đến bên người Lí Vi, nhẹ nhàng gọi, “Lí Vi.”

Thân thể Lí Vi run run, cô ngẩng đầu, cô nhìn An Nhiên, vốn tiếng khóc đã lớn lại càng lớn hơn nữa. Cô nói Cố Hữu ra, nghiêng người bỏ nhào vào trong lòng An Nhiên, cô đem bản thân cuộn vào trong lòng của Phó An Nhiên, thân thể run càng lợi hại.

“An Nhiên An Nhiên, tớ không biết tại sao lại thế này, đột nhiên phịch một tiếng, ngã xuống, tớ, tớ không làm gì cả, ô... Tớ không làm gì cả.” Hiện tại bản thân cô (Lí Vi) không biết nói cái gì, cô luôn cảm thấy mình không thể chiến thắng được sự sợ hãi trong lòng, nhưng cô nói càng nhiều, tiếng nói lại càng run lợi hại, ánh mắt là sự hoảng sợ tiết lộ bản thân cô hiện tại đang hoảng sợ như thế nào.

Khi thần kinh đang căng thẳng cực điểm, không thể có ý nghĩ nào khác ngoài ý muốn bản thân được sống sót.

Nhưng hiện tại, mọi tế bào cao thấp của Lí Vi đều nói cho cô biết cô đã an toàn, chúng ta có khả năng bảo vệ cho cô, toàn thân cô đều buông lỏng, trong đầu tưởng như quên đi hình ảnh đã thấy những gì!

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô (Lí Vi).

Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn Lí Vi đang nằm trên ngực của An Nhiên, biểu cảm không tốt.

Mà xung quanh mọi người nghe được tiếng nói hỗn loạn, biểu cảm hiện lên không đành lòng, hiện tại, đứa nhỏ này chỉ mới 18 tuổi, rất nhiều tân binh lần đầu tiên thấy những cảnh như vậy đều không chịu nổi, huống chi là một học sinh?

Bên ngoài có tiếng xe dừng, tới đón người bị thương.

Tên huấn luyện viên không có gì trở ngại, bọn họ đã cứu kịp thời, huấn luyện viên đã nhanh trí, khi hắn bị trúng đạn, hắn đã tận lực là bản thân trầm tĩnh, nằm ngửa, như vậy, máu chảy ra sẽ chậm một chút.

Khi An Nhiên trở về doanh trại, chạy việt dã đã không có người, An Nhiên trực tiếp ngồi xe tiến vào doanh trại, vị huấn luyện viên bị thương đã đưa đến bệnh viện quân khu cách nơi này không xa.

Dọc theo đường đi, Lí Vi gắt gao kề bên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng luôn trừng mắt nhìn, tuy anh lãnh huyết, nhưng anh cũng biết loại chuyện như thế này, anh chỉ có thể hiểu, đứa nhỏ kia hiển nhiên là đang sợ hãi.

An Nhiên cẩn thận lau vết máu trên mặt của Lí Vi, nhẹ giọng trấn an bên tai của Lí Vi, “Không có việc gì, ngoan, không có việc gì.”

Tay của Lí Vi luôn nắm chặt góc áo của An Nhiên.

Hiện tại ngay cả tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cũng làm cho cơ thể cô (Lí Vi) run rẩy kịch liệt.

Đứa nhỏ này nếu không điều trị tốt, thì có khả năng cả đời này sẽ bị hủy bỏ.

An Nhiên đưa Lí Vi đến một cổ vấn tâm lí, đó là một nữ bác sĩ trẻ tuổi, cô ta không phải là người của đoàn Lưỡi Lê, mà là một quân y của U Linh Khúc Tuệ Tuệ, cô ấy thoát nhìn là một người rất ôn nhu, cô ấy nhanh chóng lấy được sự tín nhiệm của Lí Vi.

Khúc Tuệ Tuệ luôn trấn an Lí Vi đang run rẩy, An Nhiên biết cô lúc này không thể đứng trong này, nhưng khi cô đứng dậy muốn cùng Lão soái ca rời đi.

Trong nháy mắt khi cô đứng lên, tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ nhìn trên người cô, sau đó nghi hoặc nhìn trên người Phó Quân Hoàng, hiển nhiên là đang hỏi: Đứa nhỏ này không cần trị liệu sao?

Phó Quân Hoàng dường như hiểu ý cô ta, thần nhiên nói, “Không cần”. Bảo bối của anh rất lợi hại.

Con người của Khúc Tuệ Tuệ xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng huấn luyện viên đã nói như vậy, cô ta cũng không thể nói thêm cái gì, nhưng nhìn An Nhiên mỉm cười gật đầu, liền mang theo Lí Vi đến phòng trị liệu.

An Nhiên có chút không yên lòng, tình huống của Lí Vi làm cho người ta cảm thấy rất lo lắng.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt tay cô, “ Yên tâm đi, không có việc gì.”

Cô ừ một tiếng, không nói, mà trong đầu hiện lên lời nói của gã cao gầy, cô có ý do tin tưởng, các cô đã bị theo dõi từ rất sớm.

Bên này mới xảy ra sự việc, bên kia Phó lão gia tử cùng Cố lão gia đều điện thoại đến hỏi, hỏi Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên có xảy ra chuyện gì không, sự việc xảy ra làm sao, Phó Quân Hoàng đều trả lời rất tốt, không nghe thấy lỗ hổng nào.

Mắt điện tử trên người tự nổ, không tìm thấy một dấu vết nào, mắt điện tử chính là được gắn trực tiếp vào mắt, hiển nhiên, khi người nọ cố ý làm cho cô biết có người theo dõi, bằng không, hẳn hoàn toàn có thể cho nổ mạnh ở mọi lúc.

Lúc này, bốn người này đại khái muốn đến nghĩa địa này là để trộm mộ mà thôi, không nghĩ tới đụng đến huấn luyện viên đó. Mà gã cao gầy có lẽ đã sớm chết, mà tên “ Cao gầy” này đã dịch dung.

Sự việc không có công khai, nhưng vẫn làm mọi người sợ hãi, không thiếu học sinh đi hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không ít người ầm ỉ muốn về nhà, nói là ở đây không an toàn, sinh mạng của bọn họ không được bảo đảm.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu đã bị cảnh cáo không được tiết lộ mọi chuyện.

Đối với Cố Hữu, đám người Ngân Lang không có gì bất ngờ, nhưng đối với Tô Vô Ưu, thoát nhìn là một nam sinh sợ sệt họ cũng muốn dấn dò. Lúc đầu bọn họ muốn mang Tô Vô Ưu đến cố vấn tâm lý, nhưng Tô Vô Ưu luôn cự tuyệt, không ngừng cam đoan là không có việc gì, bọn người Ngân Lang mới bỏ qua.

Không nghĩ đến, Tô Vô Ưu thoát nhìn gầy yếu như vậy, tâm lý thật kiên định.

Cuộc sống kế tiếp, An Nhiên không có gặp qua Lí Vi, nghe nói cô (Lí Vi) luôn ở cùng Khúc Tuệ Tuệ, An Nhiên muốn nhanh chóng đến xem, nhưng hiện tại cô không thể gặp người khác, suy nghĩ của cô hiện tại đang rối loạn.

Hiện tại chỉ cần không chú ý một chút, tính mạng của đứa nhỏ này sẽ nguy hiểm.

Quân huấn vẫn tiếp tục, rất nhiều người đều hỏi chuyện đến cùng là sao, nhưng không có ai biết lúc đó còn có An Nhiên cùng Lí Vi, Hứa Anh Thiện cũng âm thầm hỏi An Nhiên có biết Lí Vi hiện tại đang ở đâu, An Nhiên đều lắc đầu, hiện tại cô cũng không biết nên giải thích làm sao, cô tất nhiên sẽ không tùy tiện nói.

Lúc mọi người đang lo lắng, Lí Vi đang ở chỗ Khúc Tuệ Tuệ trở lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, cô (Lí Vi) chạy đến chỗ của An Nhiên đầu tiên, gắt gao ôm cô (An Nhiên), bên môi là ý cười càng đậm.

“ Nữ thần, tớ đã trở về”

“ Ừm” Trở về là tốt.

Hứa Anh Thiện thấy hai người ôm nhau, nhũn mảy, lập tức kéo hai người ra, giận dữ nói, “ Tớ nói hai người khi nào có quan hệ tốt vậy?” Xem thường sự tồn tại của cô (Hứa Anh Thiện).

Lí Vi cười tủm tỉm nhìn Hứa Anh Thiện, một lát sau cô (Lí Vi) dang tay ôm Hứa Anh Thiện, sau đó dưới ánh mắt ghét bỏ của Hứa Anh Thiện cũng gắt gao ôm lại cô (Lí Vi), cô (Lí Vi) ở bên tai cô (Hứa Anh Thiện) nói nhỏ, “ Tớ cho rằng, tớ sẽ không còn gặp lại mọi người nữa.”

Hứa Anh Thiện nghi hoặc nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không hiểu.

Hứa Anh Thiện luôn truy vấn Lí Vi mấy ngày nay đi nơi nào. Lí Vi đều cười, cái gì cũng không nói, nhưng Hứa Anh Thiện phát hiện, sau khi Lí Vi trở lại lại càng dính lấy An Nhiên.

Hứa Anh Thiện biết, mấy này gần đây, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng họ không muốn nói, nên cô cũng không hỏi thêm.

Hứa Anh Thiện không hỏi thêm, nhưng An Nhiên làm cho cô hiểu phải chú ý đến Lí Vi, cô (Hứa Anh Thiện) gật đầu đáp ứng.

Rất nhanh, huấn luyện tiếp hành việc kế tiếp, chính là tỉ võ.

Hạng mục của trận đấu rất nhiều, việt dã, vượt chướng ngại vật, cứu con tin, bắn... Đợi chút, cơ hồ mọi hạng mục của tân binh đều có những hạng mục này.

Nhưng An Nhiên cảm thấy kì quái, cô không có báo danh, nhưng vì sao mọi hạng mục đều có tên của cô.

Tựa như nhìn ra nghi hoặc của An Nhiên, Hứa Anh Thiện một bên đáp, “ Tớ cũng không biết là chuyện gì, nhưng tớ nghe nói việc ghi báo danh là do Vũ Giang Nam cùng Quý Yến làm” Lời của cô (Hứa Anh Thiện) nói, thì mọi chuyện phía sau cũng không cần nói.

“ Mẹ nó! Vũ Giang Nam này cùng Quý Yến có thói xấu nha! Nhất là cô gái Quý Yến kia giống như nữ thần thiếu à ta mấy trăm vạn, nữ thần cũng không có trêu chọc gì tới ả ta!” Lí Vi nghe được rất tức giận, mọi người trong kí túc xá nhẹ nhàng vỗ tay của Lí Vi.

“Cũng lạ, lúc đó chúng ta không có đi nhìn tên đó, bằng không sẽ không như bây giờ.” Trương Tĩnh thở dài.

“Nữ thần, nếu không chúng ta xin rút lui đi. Nhiều hạng mục như vậy, cậu làm sao chịu nổi?” Hơn nữa bên trong còn nhiều hạng mục khó khăn.

Con người của An Nhiên xẹt qua một tia âm lãnh, biểu cảm lạnh nhạt, “Có người muốn tuyên chiến với tôi, tôi làm sao không ứng chiến đây?” Muốn đùa giỡn với cô, Phó An Nhiên cô sẽ đùa giỡn đến cùng!

Luận võ rất nhanh được bắt đầu.

Trận đấu của An Nhiên là bắn súng, mà Quý Yên đang ngồi trong đội ngũ chăm chọc nhìn An Nhiên, mặc dù vào thời điểm quân huấn, kỹ thuật bắn súng của cô lợi hại thì có lợi ích gì? Có giỏi thì xuất bản lãnh thật sự lúc thi đấu!

Lúc này bia ngắm của trận đấu so với lúc huấn luyện là không giống nhau, lúc này bia ngắm cách 100m, so với lúc huấn luyện là gấp đôi.

“Mời các tuyển thủ tập hợp, chuẩn bị sẵn sàng, người có tên trong danh sách,Phó An Nhiên, Quý Yên, Cố Hữu....”

Người đang cười chăm chọc Quý Yên bỗng chốc sững sờ.

Quý Yên nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, có chút không tin, “Vừa rồi trong loa phát thanh có phải gọi tên tôi?”

Vũ Giang Nam cũng quái dị, vừa rồi ả ta cũng nghe được trong loa phát thanh có gọi tên của ả, “Có lẽ, chúng ta nghe lầm.”

“Đội thứ năm, ban thứ ba Quý Yên, mời đến bãi bắn.” Trong loa phát một tiếng nói trầm truyền ra.

Nhưng đối với âm thanh đó đối với Quý Yên mà nói, không thể nghi ngờ chính là sét đánh ngang tai.

Mới đầu đám người Lí Vi cùng Hứa Anh Thiên cũng cho mà bọn họ nghe nhầm đồng thời bật cười, cô gái này không có chuyện gì là làm không được, mà một người giỏi mấy tính nha.

Hiện tại, danh sách của bọn họ đều nằm trong máy tính, vừa rồi nữ thần dùng di động làm máy tính sập tối.

Hứa Anh Thiên hiện còn sững sờ, đến khi Ngốc Úng đi tới, đụng vào Hứa Anh Thiên đang ngăn người, “Thế nào tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã không tốt, nhanh đi thi đấu! Không làm mất mặt tôi!” Ngốc Úng từ đầu không thích cô gái này, mọi chuyện đều tính toán chi li, đã vậy còn cực thích tìm phiền toái cho tiểu quái vật.

Khi hắn nhìn thấy danh sách kia, thì đã biết bị động tay vào, tuy rằng hắn tiếp xúc với Tiểu quái vật không nhiều lắm, nhưng hắn cũng biết Tiểu quái vật không thích người khác tính kế mình, nếu nói cô có thể tham gia hai ba hạng mục thì không sao, nhưng mọi trận đấu đều tham gia, cái này có hơi....

Hắn cũng không ngăn cản, cũng không hỏi đến An Nhiên, bởi vì đối với hắn cũng là một chuyện tốt, Tiểu quái vật tham gia thi đấu, như vậy những người khác có cơ hội thắng sao?

Hắn biết cái nữ sinh Quý Yên kia không có thành tích gì hay ho, ả ta cùng Tiểu quái vật có thi đấu hạng mục giống nhau.

Trong kia phát thanh vang lên tên Quý Yên, hắn liền bật cười, chọc giận Tiểu quái vật, chỉ có nhận thiệt thòi.

Vũ Giang Nam có chút nghi ngờ nhìn hướng Quý Yên rời đi, đáy mắt xẹt qua tia nghi hoặc, nhưng ả nhìn thấy một thân người đứng ở đài cao nhất, ả đột nhiên hiểu ra, bên môi mà ý cười trào phúng.

An Nhiên hướng đến bãi bắn mà đi, bên tai truyền đến âm thanh lải nhải của Tần Vũ Triết.

“Gia, thân phận của bốn gã kia đã tra ra, bọn chúng chỉ là người dân bình thường, không có phạm tội, cái tên bị ngài bắn chết, hắn ta bình thường rất ít nói, duy chỉ có điểm lạ là gã cao gầy đó, theo người dân ở địa phương nói, nhiều ngày trước hắn đã mất tích.”

An Nhiên đi theo mệnh lệnh của huấn luyện viên, động tác máy móc, cô phui phui quân phục, cầm lấy súng, biểu cảm lạnh nhạt, tiếng nói thanh lãnh.

“Không tra được người cuối cùng tiếp xúc với gã cao gầy đó là ai sao?” Điều chỉnh súng trong tay, nhìn bia bắn cách 100m, con người tập trung, lóe lên tia sát khí khác thường làm cho các học sinh đứng bên cô hơi cảnh giác.

Khí bên người Phó An Nhiên thật cường đại!

Bên kia trầm mặt thật lâu, “Không có”

Không có người nào cùng gã cao gầy đó tiếp xúc thì chính là người sau lưng rất lợi hại, lợi hại đến mức người của hắn (Tần Vũ Triết) tìm không thấy.

Đó cũng là nằm trong sự tính toán của cô.

Gã cao gầy đó không phải dịch dung, hắn chính là gã cao gầy bị mất tích đó, mấy ngày hắn mất tích đã bị người ta thôi miên, hơn nữa hắn bị gắn mắt điện tử, bởi theo ba người họ mà nói chính là bị lợi dụng, chỉ là bị thôi miên mà thôi.

“Mục đích của bọn họ.” Mới bắn phát súng đầu tiên, chính giữa hồng tâm, lúc này An Nhiên không giống với lần trước bắn liên tục, cô vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, con người rất lạnh.

Có một thứ gì đó trong đầu cô chợt lóe lên, cô còn chưa tới bắt, nó đã bị tiêu mất.

“Thực xin lỗi.” Tần Vũ Triết đầy áy náy vang lên.

Cõi lòng của hắn đầy áy náy, gần đây gia bảo hắn tra mọi chuyện, hắn đều đi tra, được rất nhiều chuyện nhưng hắn cảm thấy không rõ ràng lắm.

Đáy lòng của An Nhiên phiền chán, đối với người phía sau luôn theo dõi cô, cô hoàn toàn không biết gì cả, cô cũng không biết ai đang uy hiếp họ Phó, là ai đang theo dõi Phó Quân Hoàng!

Phiền chán làm cho cô không nhẫn nại, tiếng súng liên tục vang lên, mạng đạn phía trong súng bắn ra hết!

Ném súng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người buông súng, lạnh lùng rời đi.

An Nhiên là người đầu tiên đứng dậy.

Nhìn thấy người rời đi, Cố Hữu cảm thấy được cô đang phiền, cậu nghe được tiếng súng của An Nhiên mang theo sát khí, hiện tại An Nhiên rất đáng sợ.

Nhưng lúc này Quý Yến rất muốn khóc, ả căn bản là không có tham gia huấn luyện, năm rồi huấn luyện bắn bia ả cũng không có tham gia, hiện tại ả cũng không biết phải làm sao!

Ả hiện tại đang cảm thấy hoảng loạn!

Nhưng khi thời điểm ả không chịu nổi, sắp khóc, chỉ nghe tiếng súng vang lên dồn dập, sau đó ả nghe được một trận âm thanh ủng hộ, ả nhìn An Nhiên đứng lên, mặt của cô ta (An Nhiên) âm trầm đến đáng sợ.

Trong lòng ả mới dễ chịu một ít.

Phó An Nhiên nhất định là bắn loạn, một khi đã vậy, ả còn sợ hãi cái gì? Ả tự cho là nhắm trúng, muốn bóp cò liên tục, sau khi phát súng đầu tiên bắn ra, sức giật là cho bà vai của ả không chịu nổi.

Ả chịu đau, Phó An Nhiên có thể, vì sao ả lại không? Ả tiếp tục bắn không ngừng, thấy ả bắn như vậy tiểu binh phía sau không tiếp tục nhìn.

Rất thâm thúy vô cùng.

An Nhiên đối với thành tích của bản thân không để ý, cô hiện tại muốn tìm Lão soái ca, cô muốn đem đáy lòng đang bất an nói với anh, anh luôn nói với cô anh luôn ở bên cạnh cô.

An Nhiên đi đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cô lập tức hướng đến tòa nhà cao cao đi đến, nhưng khi bước đến cổng, bị ngăn lại, may là có một tiểu binh biết cô, không biết hắn nói với người gác cổng cái gì, An Nhiên được bước vào.

An Nhiên đi đến trước cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng, muốn đẩy cửa bước vào, thì nghe một tiếng ôn nhu vang lên, cái đó không phải là một người đàn ông, là một người phụ nữ.

“Quân Hoàng, mấy ngày nay em vẫn muốn hỏi anh, cô gái nhỏ kia, là bảo bối của anh sao?”

An Nhiên muốn đẩy cửa, động tác đột nhiên dừng lại, cô đứng bên ngoài nghe.

“Đúng.” Phó Quân Hoàng vẫn trả lời một tiếng, nghe không có cảm xúc gì.

“Em đã nói với anh, em rất thích anh.”

“Ừm.”

“Vậy cùng một vấn đề, em thích anh, anh có thể cho em một cơ hội không?”

An Nhiên mới nghe rõ được tiếng nói của người đó, người đó là Khúc Tuệ Tuệ, là một bác sĩ tâm lý.

Tay nắm tay nắm cửa nắm chặt, thần kì, vậy mà An Nhiên nghe rõ được trái tim của mình đập nhanh.

An Nhiên không nghe được tiếng của Phó Quân Hoàng.

“Anh xem, năm đó anh cũng trầm mặc, lúc này vẫn trầm mặc, anh đây là cự tuyệt em, hay là không biết trả lời?” Tiếng nói vang lên mang theo tia nhu hòa, cười, nhưng mày của An Nhiên không biết lúc này đã nhíu lại.

Mà lúc này ở bãi bắn.

Khi đọc thành tích, tiểu binh đang học đến kết quả của An Nhiên, biểu cảm rất quái dị.

“Phó An Nhiên, mười phát, mười trúng.”

Ồ lên---

Mười phát trúng hết?

Lúc này Cố Hữu đột nhiên đem tầm mắt dừng trên bảng thành tích trên tay của tiểu binh.

HẾT CHƯƠNG 78

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79-1: Em chính là vợ của anh, u linh khiêu chiến (1)

An Nhiên không đẩy cửa vào, hiện tại trong lòng của cô rối bời, chính cô còn không rõ cảm giác của mình hiện giờ ra sao, cô cần một chút thời gian bình tĩnh lại.

Khi An Nhiên trở lại đội ngũ, tầm mắt mọi người dừng trên người của cô, trong mắt của các cô có nhiều sự đồng tình...?

An Nhiên cảm khái trong lòng, những người này làm sao vậy?

“Nữ thần, không có chuyện gì, một lần bất lợi không là gì, chúng ta tiếp tục nỗ lực.”

An Nhiên có chút hiểu chân tướng, nhìn khuôn mặt lo lắng của Lí Vi, ngay khi không có biết nên phản ứng thế nào, thì Ngốc Ưng bình tĩnh đi tới.

“Phó An Nhiên, cô đi theo tôi một chút.”

Trong lòng An Nhiên cảm thấy kì quái, trong lòng trầm xuống, lập tức bước đuổi theo.

Ngốc Ưng mang cô đến trường bắn, các thành viên thi đấu vẫn còn không có rời khỏi, An Nhiên tiến vào bãi bắn, cơ hồ là mọi tầm mắt của mọi người đều đổ dồn vào người của cô.

“Thế nào?” An Nhiên nhìn Cố Hữu trong đám người, hỏi cậu.

Sắc mặt Cố Hữu có chút khó coi, sắc mặt của cậu trầm xuống, nghiêng đầu tránh né, cậu cũng không biết nói cái gì.

Ngốc Ưng ho nhẹ ra tiếng, “Sự việc này có liên quan đến trận đấu, bởi vì ở trên bia ngắm chỉ có một vết đạn, cho nên...”

“Cho nên chỉ trúng một phát?” An Nhiên giật giật khóe môi, cười như không cười nhìn Ngốc Ưng.

Đáy lòng Ngốc Ưng run lên, nếu hắn không tin Tiểu quái vật mười phát chỉ trúng một điểm duy nhất, thì hắn cũng sẽ không kêu người tới? Còn có, ánh mắt này là gì? Mẹ nó! Thật dọa người!

“Khụ! Chúng tôi không phải có ý này, chính là...”

“Để tôi lại bắn một lần nữa?” Ngữ khí của An Nhiên lạnh hơn, trong lòng của cô cất giấu hỏa khí rất lớn, cô luôn kiềm chế không phát ra, “Không có hứng thú.” Nói xong, An Nhiên xoay người muốn đi.

Nhưng cô mới đi được vài bước, thì bị Cố Hữu bắt được.

An Nhiên nhú mày quay đầu, bỏ tay Cố Hữu ra, “Quả buồn nhỏ, cậu điên hả?” Tiếng nói rất nhạt, nhưng ánh mắt khó chịu bị Cố Hữu nhìn thấy hết.

Hiện tại An Nhiên rất bức bối, cô làm như không biết, bản thân lại buồn bức không chịu nổi.

Không phải là bên người của Phó Quân Hoàng có một người phụ nữ không minh bạch hay sao? Không phải là Phó Quân Hoàng không có cự tuyệt người đó sao? Cô đến cuối cùng là đang khó chịu cái gì!

Phó Quân Hoàng là loại người thế nào chẳng lẽ cô không rõ? Phó Quân Hoàng làm sao có thể có quan hệ với người phụ nữ kia?

Nhưng trong lòng cô mặc dù hiểu rõ, nhưng hỏa khí trong lòng không thể tán đi.

Tay bị bỏ lại thả lỏng để về bên người, Cố Hữu có chút ngơ ngác nhìn An Nhiên “Tôi biết cậu có thể lại bắn được vào một chỗ.”

“Sau đó thì sao?”

“Thắng trận đầu đầu tiên này, tôi không cần.” Cô tặng cho cậu đầu tiên, cậu không cần.

Nếu An Nhiên được xác định là mười phát trúng mười, như vậy trận đấu bắn bia thứ nhất người thắng là Cố Hữu.

An Nhiên cười nói, “Quả buổi nhỏ, sao cậu ngốc thế? Vì sao không cần? Cũng không phải là tôi nhường cho cậu, đây là quy tắc trận đấu, ai bảo tôi bắn như vậy?”

Ngốc Ứng nhất thời mở to hai mắt.

Hôm nay tiểu quái vật làm sao vậy.

“Huấn luyện viên, việc này còn muốn đợi tới khi nào, thành tích không phải đã đều thông báo rồi sao?” Âm thanh không kiên nhẫn trong đám người vang lên, đó là tiếng nói của Quý Yển.

Trong lòng của Quý Yển rất hưng phấn, ả so với An Nhiên là trúng tứ hoàn, ả có 14 điểm thành tích, may mắn của ả thật lớn.

Phó An Nhiên chính là quá cao ngạo, nên thử cảm giác bị người khác dẫm dưới chân.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên mặt còn đang hưng phấn của Quý Yển.

Bạn xem, có được bao nhiêu người chủ động đứng ra để giúp cô giải buồn đây, cô có phải nên cảm tạ người này hay không?

Tầm mắt của Cố Hữu dừng trên người Quý Yển, ánh mắt xẹt qua một tia châm chọc, bất quá là trong đó có sự may mắn.

Tốt xấu gì cũng có người tìm việc.

Nếu có người chủ động tìm việc này, An Nhiên sẽ không hờn dỗi nữa.

“Cô rất vội?” An Nhiên nhìn Quý Yển, biểu cảm nhàn nhạt, ngay cả khẩu khí cũng rất nhạt.

“Rất vội.” Quý Yển hừ lạnh, “Nếu không phải vì cô, chúng tôi cũng sẽ không đợi ở trong này.”

Khi huấn luyện viên công bố thành tích, mọi người rất sửng sốt.

Lần trước lúc bắn bia, thành tích của Phó An Nhiên mọi người ở đây đều biết, bởi vậy khi nói cô mười hoàn, biểu cảm của mọi người đều rất kì quái.

Nhưng, không ai nghĩ đến, Cố Hữu đang trầm mắt vậy mà đoạt lấy phiếu kết quả trong tay của huấn luyện viên, hơn nữa chắc chắn là thành tích của An Nhiên có vấn đề, hơn nữa còn yêu cầu chờ Phó An Nhiên trở về rồi nói.

Lúc đó không có người nào phản đối, tất nhiên, chuyện này là trừ bỏ Quý Yển.

Lúc này, các giáo quan giám thị đều biết được Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có quan hệ, càng biết Phó An Nhiên rất bủn xỉn, cho nên, như này thấy thành tích mười hoàn, biểu cảm cũng mất tự nhiên, bọn họ cũng không tin tiểu quái vật này chỉ có thể bắn mười hoàn!

Bất quá có người đề nghị như vậy, vậy thì bọn họ sẽ chờ, chờ đến khi rõ ràng.

Nhưng Phó An Nhiên này đang làm cái gì? Thờ ơ? Cô không xem trọng những việc này?

Hiện tại, Ngốc Ứng rất muốn chạy đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, kéo huấn luyện viên đến chỗ của Tiểu quái vật. hiện tại cũng chỉ có huấn luyện viên hiểu được tiểu quái vật đang suy nghĩ cái gì.

Đối với Cố Hữu làm cái gì, An Nhiên tất nhiên cũng không biết, cô hiện tại chỉ nhìn Quý Yển, nhẹ giọng hỏi, “Cô bắn được bao nhiêu?”

“Hả?” Quý Yển nhất thời không theo kịp tiết tấu của An Nhiên.

“Cô ta hoàn bao nhiêu?” An Nhiên hỏi Cố Hữu.

“Mười bốn.” Không biết có phải mọi người nhìn lầm, bọn họ nhìn hấy trên mặt Cố Hữu có nét vui sướng khi có người gặp họa.

An Nhiên gật đầu, tiện đầu quay đầu, nhìn Quý Yển, cười nói, “Cảm thấy khi vượt qua tôi rất vui vẻ? Vậy, tôi có thể có cô càng vui vẻ hơn.”

An Nhiên tiếp nhận súng mà Cố Hữu đã chuẩn bị cho cô, cô không có nằm xuống đất mà đứng trên mặt đất, khi mọi người còn đang kinh ngạc, nâng tay, nhắm, bắn liền hai phát súng.

Mọi người không rõ tại sao đột nhiên lại ngừng, An Nhiên đã thả khẩu súng ra, cô nhìn gương mặt của Quý Yến đang xanh xao, cười nói, “Cô đã là 14 hoàn, vậy tôi 15 đi.” Cô cũng không xem đến thành tích, quả quyết khẳng định điểm của bản thân.

An Nhiên ném súng vào tay của Cố Hữu, trực tiếp xoay người đi.

Cô chỉ nổ hai phát súng!

Sắc mặt Ngốc Ứng có chút khó coi, tâm tình của tiểu quái vật dị thường không tốt.

Một tiểu binh cầm tấm bia thành tích đi đến, biểu cảm rất thú vị, “Mười lăm điểm”

Hắn bỗng chốc tin tưởng, chỉ trúng một nơi, mười phát của Phó An Nhiên đều dừng lại một chỗ.

Nghe được tiểu binh nói, mọi người ở đây đều sửng sốt.

Mẹ nó! Phó An Nhiên, có phải cô có thói xấu như vậy.

Lúc này sắc mặt của Quý Yến cũng đen xuống.

Chiến thắng trận đầu tiên là Cố Hữu, Cố Hữu không thích chuyện này, nếu như chuyện này bị ông nội biết, cậu nhất định sẽ bị chê cười.

Cố Hữu ném súng vào tay Ngốc Ứng, sau đó đuổi theo An Nhiên.

Ngốc Ứng nhìn súng trong tay, hắn có phải là người dễ bị người khác khi dễ sao? Cậu ấy là Cố thiếu của họ Cố thì thế nào! Bây giờ chẳng phải chỉ là một học sinh đang thi đấu hay sao, không phải thí sinh thi đấu nào cũng như vậy.

Khi Cố Hữu đuổi theo An Nhiên, sát khí của An Nhiên so với vừa rồi đã giảm đi rất nhiều.

Cố Hữu không có đi song song với An Nhiên mà đi sau lưng cô, tầm mắt cẩn trọng nhìn An Nhiên.

Đi tới phía trước thì dừng chân lại.

“Quả bưởi nhỏ, cậu muốn hỏi cái gì?” An Nhiên xoay người, nhìn mặt rói rắm của Cố Hữu.

“An Nhiên, cậu vì sao lại không vui?” Cố Hữu lo lắng nhìn An Nhiên, gương mặt nhàn nhạt mang theo chút sầu nhàn nhạt.

An Nhiên dừng lại một chút, cô đột nhiên bật cười, cười càng đậm, “Nha? Quả bưởi nhỏ, mỗi ngày cậu đều quan sát tôi như vậy hả?”

Mặt của Cố Hữu đột nhiên đỏ lên, “An Nhiên!” Cậu cảm thấy rất khó thở.

An Nhiên cười, “Bình thường tôi rất vui vẻ hay sao?”

“Cậu...” Trong thời gian ngắn cậu không biết trả lời cho An Nhiên thế nào, bình thường tuy rằng An Nhiên không cười, cả người đều nhàn nhạt, nhưng khi trên người cô băng hàn không làm người khác cảm thấy khiếp sợ, hiện tại quanh thân cô đều có hàn khí che kín, làm cho người ta không thể tới gần.

“Có thể, tôi không sao.” Mặt cho sắp tới có xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại đã không có.

An Nhiên biết bản thân mình mạnh bao nhiêu, bằng không đời của cô đã sớm kết thúc.

Đối với Phó Quân Hoàng, An Nhiên luôn tin tưởng. Làm cho cô phiền nhất là bên người của Phó Quân Hoàng đều có nhiều ruồi bọ. (Ôi.. An Nhiên tưởng Hoàng ca ca là gì a... nhiều ruồi bọ...)

Lại nghĩ, một người như Phó Quân Hoàng, nếu không có người thích, vậy cũng thật kì quái.

Cố Hữu vẫn lo lắng, ngay lúc cậu muốn nói thêm cái gì đó, tầm mắt của cậu hướng đến một người, ánh mắt người nọ giống như một thanh kiếm lợi hại xuyên thẳng qua ngực của cậu, cậu không có biện pháp để theo kịp người nọ.

“Quả bưởi nhỏ, cậu rất khó chịu?” Làm sao mà sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Cố Hữu lắc đầu, cậu phải lách người đi? Bằng không cậu sẽ bị Phó Quân Hoàng trực tiếp liệt vào sổ đen.

“Tôi nói này quả bưởi nhỏ, cậu...” Lời nói của An Nhiên chưa nói hết, cô đã bị một người ôm vào ngực!

An Nhiên dừng lại một chút, theo phản xạ muốn đẩy người đó ra khỏi!

Nhưng khi ngửi thấy hương vị quen thuộc, cô bỗng chốc đứng yên.

Cố Hữu nhìn An Nhiên như thế, khỏe môi cười nhưng mang theo tia chua xót.

Một ánh mắt uy hiếp lẫn băng hàn dừng trên người, Cố Hữu nếu không biết ánh mắt kia xuất phát từ ai, thì cậu liền cảm thấy đã sống uổng phí mấy năm nay.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến văn phòng của bản thân.

Anh gắt gao nắm chặt tay của cô, giống như sợ cô chạy đi.

An Nhiên không nói gì, chỉ đi theo.

Lúc này Phó Quân Hoàng không đi đến phòng làm việc của bản thân mà mang An Nhiên trực tiếp đến kí túc xá của mình.

An Nhiên không nói một lời, an vị ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, tầm mắt nhìn chỗ khác, không nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa, cặp mắt tối đen nhìn An Nhiên không hề chớp mắt.

An Nhiên không biết bản thân làm sao lại kì quái, cô đã sống hai kiếp, rất nhiều chuyện có thể hiểu rõ ràng, nhưng hiện tại càng ngày càng quái lạ, thậm chí còn cảm thấy mình hẹp hòi.

Cuối cùng, vẫn là Phó Quân Hoàng xuống nước.

Anh từ cửa đi đến, ngồi phía đối diện với An Nhiên, lấy bàn tay lạnh của An Nhiên đặt lên đùi, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, “Vì sao?”

Lúc này An Nhiên không hiểu ý của anh.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, đây là lần đầu tiên anh hỏi nguyên nhân, nhưng không nghe thấy bảo bối trả lời.

Phó Quân Hoàng nghĩ, một lần nữa hỏi: “Tại sao, không bước vào.”

An Nhiên nhíu mày, anh biết cô đến đó?

Phó Quân Hoàng tin rằng An Nhiên sẽ bước vào, nhưng lại không nghĩ ra chuyện là An Nhiên chỉ đứng trước cửa phòng làm việc của anh.

Một tiểu binh khi đưa báo cáo đến, thuận miệng hỏi anh một câu Phó An Nhiên đến tìm anh có việc gì, anh mới biết là bảo bối có đi đến chỗ của anh.

Nhưng cô không đến tìm anh.

Anh hỏi tiểu binh về thời gian cô đến, vào lúc này trong phòng làm việc của anh có người, là một phụ nữ.

Bỗng chốc anh đứng lên, dưới ánh mắt của tiểu binh anh xông ra ngoài.

Anh không biết tại sao bản thân lại hoảng, anh cảm thấy bảo bối sẽ tức giận, tuy rằng chính anh cũng không biết tại sao tức giận.

Nhưng khi anh tìm thấy được bảo bối của mình, thì nhìn thấy bảo bối cùng tiểu tử họ Cố đó nói nói cười cười, đáy lòng của Phó Quân Hoàng đã tràn hóa khí, tất nhiên anh sẽ không phát hỏa với bảo bối nhà mình, bởi vậy anh đem lửa giận đẩy vào Cố Hữu.

“Đột nhiên có việc, nên chưa tiến vào.” An Nhiên thấy người đối diện phiền muộn mà cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng biết An Nhiên không nói thật lòng, nhưng nhìn thấy môi cô xuất hiện một độ cong, anh không kiêu dè nói, “Bảo bối, em là của anh!”

An Nhiên nhíu mày.

“Ngô... Ừm...Anh cũng là của em.”

An Nhiên tiếp tục nhíu mày, lão soái ca muốn nói cái gì?

“Cho nên, không cần người khác.”

An Nhiên vui vẻ, lão soái ca có phải muốn nói cho cô là không cần tìm người khác phải không?

“Lão soái ca, anh có biết, chúng ta có mối quan hệ gì không?” Đây là lần đầu tiên An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng có chút không rõ chân tướng nhìn An Nhiên, “Chúng ta không phải là mối quan hệ vợ chồng hay sao?”

Phốc---

May là An Nhiên không uống nước, nếu không cô sẽ sặc nước đến mất cái mạng nhỏ này.

“Vợ chồng? Lão soái ca, anh biết là vợ chồng là làm cái gì không?” An Nhiên bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhiu mày, “Bảo bối, anh biết là hiện tại em rất vội, nhưng hiện tại anh không muốn có cục cưng, cục cưng sẽ không tốt cho bảo bối.” Con người tối đen bình tĩnh nhìn An Nhiên, trong con người đầy sẽ nghiêm cần.

Khóe miệng của An Nhiên bỗng chốc co lại, ai có thể nói cho cô, cái gì mà hiện tại cô vội? Cái gì tên là không muốn có cục cưng?

“Lão soái ca, anh...”

Phó Quân Hoàng lại sát An Nhiên, hai tay đặt bên hông của cô, đặt một bên mặt lên đùi của An Nhiên, một bên mặt đặt ở bụng của cô, anh nhẹ giọng nói, “Bảo bối, sau này chúng ta sẽ tốt thôi, em không cần gấp gáp, chúng ta từng bước từng bước một mà bước.”

Tâm của An Nhiên bỗng chốc mềm mại, tuy rằng trong lòng câu tràn ngập kinh ngạc, nhưng không thể không nói, trong lòng của cô tràn đầy ngọt ngào.

An Nhiên lại không nghĩ đến, lão soái ca định nghĩa về mối quan hệ của bọn họ.

Vợ chồng?

Là vợ chồng...

“Em chính là người anh yêu.” Tiếng nói của anh mềm nhẹ.

“Àn, em là người anh yêu.” Biểu cảm của cô cũng nhu hòa.

“Bảo bối...”

“Dạ?”

“Vì sao em lại không biết chúng ta có mối quan hệ như vậy?” Lời nói này tựa như Phó Quân Hoàng suy nghĩ thật lâu mới nói, tim của anh đang nhảy kịch liệt, chẳng lẽ trong lòng bảo bối chưa đem quan hệ của bọn họ đặt cao hơn? Hay là, bảo bối chưa từng nghĩ đến sẽ ở cùng anh cả đời?

Càng suy nghĩ, Phó Quân Hoàng lại càng sợ hãi, hai tay đặt bên hông của không khỏi nắm chặt.

“Bởi vì, em không xác định được.” An Nhiên cười cười, bọn họ đã ở trước mặt của Phó lão gia nói qua quan hệ của hai người, Phó lão gia không phản đối, thậm chí còn vui vẻ khi đã thành việc, nhưng ai biết trước được về sau sẽ có chuyện gì sẽ phát sinh?

“Hiện tại nhớ cho kĩ, em là người anh yêu, anh sẽ là người em yêu.” Một chuỗi câu dài, Phó Quân Hoàng nói hoàn toàn thuận lợi, hẳn là đã luyện tập qua nhiều lần.

“Dạ, được.” Sẽ không quên.

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng mềm mại, giống như là được cho kẹo.

Mấy ngày gần đây, bảo bối giận anh rất nhiều, anh biết là anh đã sai ở chỗ nào, nhưng mặc kệ là sai ở đâu, anh đã đâm lao thì phải theo lao, hoàn toàn không nhận là bản thân mình sai.

Anh không muốn đâm ruồi bọ kia ngắm nhìn bảo bối của anh.

Bảo bối của anh rất hoàn mỹ, tuy rằng bảo bối đã đáp ứng với anh sẽ không tìm bạn trai, nhưng không có nghĩa là bạn trai gì đó sẽ không đến tìm bảo bối nhà anh.

Bảo bối nhà của anh rất chói mắt, chỉ cần là người có mắt nhìn, đều sẽ thích bảo bối của anh.

Hiện tại bảo bối của anh đã trưởng thành, anh phải chú ý hết sức đến bảo bối. Tất nhiên An Nhiên không biết, ý thức của Phó Quân Hoàng “Phạm sai lầm”, tất cả đều do anh cố ý.

“Lão soái ca, có người muốn đối phó với họ Phó.” Đột nhiên An Nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

“Vâng.” Anh biết.

Quả nhiên mọi chuyện anh đều biết.

An Nhiên giật giật khóe môi.

“Anh không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Sẽ không, anh sẽ bảo vệ em.”

“Được.”

Các trận đấu sau An Nhiên không tham gia, hoàn toàn tự đồng từ bỏ quyền tham gia, nhưng kì quái là, mọi hạng mục An Nhiên không tham gia, thì Quý Yên lại tham gia toàn bộ, khi luận võ xong, cả người của Quý Yên giống như bị hỏng.

Khi luận võ qua đi, mọi học sinh đều muốn nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, các giáo quan không có huấn luyện, cho mọi người (học sinh Ngân Dục) một ngày nghỉ ngơi, là cả một ngày, tất cả mọi người đều vui vẻ như điên.

Một tháng huấn luyện, bọn họ đều mệt cả rồi, nhưng tinh thần của bọn họ đều tốt, không ít học sinh học võ tìm đến các tiểu binh để đối luyện, bên trong binh đoàn không ít tân binh mới vào, tuổi tác giữa họ và đám học sinh không chênh lệch nhiều, rất nhanh đã hòa mình.

Lúc này, ánh mắt Ngân Lang tỏa sáng nhìn An Nhiên, chính quân phục một chút.

An Nhiên trực tiếp ra đòn, “Dừng lại! Là không được!” Ngân Lang đang chiến tranh buôn lậu, chỉ nghĩ đến An Nhiên cùng hắn đối luyện.

Ngốc Ưng cùng Liệp Ưng (có ai nhớ lúc ta edit Liệp Ưng này tên gì không nhỉ... Ta đang xài máy khác nên không có bản raw lại quên mất có phải là edit Liệp Ưng không nữa.. Có ai còn nhớ cmt cho ta sửa lại nhà... Đa tạ) đang đợi bộ dáng của An Nhiên khi diệt đoàn người đó, nhìn An Nhiên thì cả người cảm thấy rất hoảng.

Nếu cô tiếp nhận khiêu chiến của đám người này, thì cô không chỉ sẽ nổi tiếng ở Ngân Dục mà còn cả Hoa Hạ.

Một thiếu nữ một mình đấu với đoàn người huấn luyện viên!

Ngẫm lại, tiêu đề này thật kinh bạo, đến lúc đó đến đám người huấn luyện viên của bọn hắn chỉ là một đám tiểu tử.

Khi thấy An Nhiên không có ý muốn cùng nhóm bọn hắn đánh nhau, trên mặt mọi người xuất hiện thất vọng.

“Phó An Nhiên, hiện tại tôi lệnh cho cô, theo tôi đến một nơi.” Một mắt của Khi Ôm phát ra một tia sáng, hắn nhìn An Nhiên, nhíu mày, cười.

Nghe được âm thanh của Khi Ôm, nhất thời ánh mắt của mọi người sáng lên, ôi uy. Xem ra nhóm của bọn hắn có người có đầu óc, thế nào lại không nghĩ đến điểm này? Muốn ở trước mắt của đám tiểu gia hỏa là bị đánh bại bởi An Nhiên, như vậy hình tượng của bọn họ trước đám gia hỏa này sẽ bỗng chốc biến mất.

Thật là không hổ là Khi Ôm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79-2: Em chính là vợ của anh, u linh khiêu chiến (2)

Nếu Khi Ôm biết được những suy nghĩ của đám người này, hắn nhất định sẽ bắt từng người từng người đập chết, cái nhóm này đúng là không có đầu óc nha!

An Nhiên không thể trốn tránh được nữa, cũng chỉ có thể đi theo.

Cách đó không xa đám tiểu binh đang nói cái gì đó với Phó Quân Hoàng, anh nhìn thấy An Nhiên đi theo nhóm người của Khi Ôm, mày hơi nhíu lại.

Sau khi bàn giao công việc xong, Phó Quân Hoàng nhanh chóng đuổi theo bước chân của nhóm người Phó An Nhiên, sau đó tự nhiên bước đến gần An Nhiên, dưới ánh mắt của mọi người mà nắm lấy tay của An Nhiên, khóe môi của Khi Ôm mỉm cười bước đi.

Mà lúc này, đám người U Linh đi phía sau lưng Phó Quân Hoàng, biểu cảm rất quái dị.

Mẹ nó, quả nhiên khi nói đến tình ái thì rất là dọa người, huấn luyện viên của bọn họ đã triệt để bị ma nhập rồi.

Khi Ôm mang An Nhiên đến sân huấn luyện của binh đoàn Lưỡi Lê, bên trong đó có sân bóng rổ rất lớn, trong phòng không có người nào, chỉ có mấy binh lính đang huấn luyện bên ngoài.

Những binh lính đang huấn luyện lại không nghĩ đến có nhiều người đến như vậy, mà khi bọn họ nhìn thấy đám người của U Linh, biểu cảm đều quái dị,

lập tức, bọn họ kích động vọt tới, tùy tiện kéo một cái:

“Đến đến đến, nhóm tiểu tử U Linh, chúng ta đến luyện, xem giữa chúng ta người nào lợi hại.”

Mấy người của binh đoàn Lười Lê này được xem là những người có thủ pháp tốt, thủ trưởng của bọn họ mỗi này đều hô to rằng người của U Linh thế này người của U Linh thế kia, không ít thuộc hạ cũng những người đó đều đến U Linh thỉnh giáo.

Nhìn xem, này là thủ trưởng của bọn họ! Chỉ hướng hào phóng đến cỡ nào! Làm cho bọn họ liều chết tiến vào U Linh, nhưng chỉ vì là các nhà tư bản khoáng sản!

Ngân Lang bị đám người kia lôi kéo, khách khí đẩy tay người đó ra, cười nói, “Thật có lỗi, hôm nay chúng tôi không có thời gian.” Thật vất vả mới bắt được Tiểu quái vật, bọn họ làm sao có thể buông đây?

Đám người của binh đoàn Lười Lê không đồng ý, “Này, tôi nói các người làm sao không chịu? Chính là khinh thường chúng tôi sao?”

“Không, không, làm sao có thể? Chúng ta không phải là người ngoài.” Khi Ôm khôn khéo nói, “Chờ lần sau, lần sau chúng tôi nhất định sẽ tiếp đến cùng.”

Người ta đã nói như vậy, bọn họ không thể nói gì khác. Khi bọn họ nhìn thấy người người đứng phía sau, chỉ biết chuyện này không thể coi thường, Phó Quân Hoàng, thủ trưởng của bọn họ ngày nào cũng mở miệng nói là một quân nhân tốt, là truyền kì bất bại.

Khi Ôm cũng không có tìm An Nhiên đấu súng, khi ở bãi bắn thì Khi Ôm đã biết, bản thân không phải là đối thủ của Tiểu quái vật, chính hắn cũng không biết bản thân mình có thể bắn trúng hết mười phát súng hay không, còn là chỉ trúng ngay hồng tâm, bởi vậy, Khi Ôm chỉ đứng một bên nhìn.

Ngân Lang cởi áo khoác quăng xuống đất, chỉ có một lớp áo thun mặc bên trong, hắn nghiêm túc nhìn An Nhiên, nói, “Tôi đã chuẩn bị tốt!”

Ngân Lang hô to, ở bên trong còn vọng lại tiếng nói.

Người của Lười Lê không rõ, nghe nói Ngân Lang là một người lợi hại nhất của đám người U Linh, tất nhiên là trừ bỏ Phó Quân Hoàng, nhưng hiện tại Ngân Lang đang làm cái gì? Khiêu chiến Phó Quân Hoàng sao?

Mẹ nó, lúc này có chuyện hay để coi.

Ngân Lang một mình chiến đấu, nhất định là một trận chiến đẹp mắt.

Nhưng, ngoài dự kiến của mọi người, trong đám người đi ra không phải là Phó Quân Hoàng, mà một học sinh đang trong thời gian quân huấn, hơn nữa chỉ là một nữ sinh nhỏ!

“Tôi khinh, Ngân Lang cậu, tôi không còn gì để nói.” Một người trong binh đoàn Lười Lê lên tiếng.

“Cái này, không phải là cậu đang khi dễ một cô gái nhỏ hay sao?”

“Em gái nhỏ, nếu em sợ hãi, thì anh trai sẽ giúp em.”

Đoàn người của Lười Lê không người nào không chỉ trích Ngân Lang, ngay cả ánh mắt nhìn Ngân Lang cũng thay đổi.

Ánh mắt người của U Linh cũng muốn rớt ra, nhìn xem, nhìn xem, Tiểu quái vật đã nổi tiếng, bề ngoài của cô rất dễ lừa gạt người khác, người khác nhất định sẽ đối với cô rất nương tay, nhưng ai mà biết, nhìn thì giống như một cô gái ôn nhu, nhu nhược, làm cho Ngân Lang trở thành người xấu?

Bọn họ cũng lười giải thích với người của Lười Lê, chính là để bọn họ chính mắt nhìn.

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng cũng không thay đổi, ánh mắt có ý cười, ngay cả khóe môi cũng cong lên.

Hiển nhiên, hiện tại tâm tình của Phó Quân Hoàng rất tốt.

Ngay cả đám người xung quanh cũng nhìn thấy được.

“Cảm ơn các vị.” An Nhiên tháo nón, buộc chặt lại mái tóc, làm cho khí chất của An Nhiên trở nên thay đổi.

Cô đứng trước mặt của Ngân Lang, biểu cảm bất động, ánh mắt thanh lãnh, trong nháy mắt, ánh mắt của binh đoàn Lười Lê cho rằng đã nhìn thấy một cường địch.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, ánh mắt xẹt qua một tia kiên định, bước nhanh đến chỗ của An Nhiên mà ra đòn----!

An Nhiên nghiêng người, nâng tay cản! Ngân Lang nhường như đã biết chiêu tiếp theo của cô là gì, hất ra tay trước một bước, xoay người đá chân, hướng đến bả vai của An Nhiên mà đá ----!

An Nhiên đột nhiên lui về sau, mày hơi nhíu lên, Ngân Lang đã lợi hại lên không ít.

Đáy mắt của Ngân Lang hơi kinh ngạc, quân chủ quả nhiên là quân chủ!

Hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục xông lên, nắm đấm nhanh chóng hướng đến An Nhiên ra quyền, An Nhiên ứng phó rất tự nhiên, nhưng nắm đấm của Ngân Lang rất mạnh, đối với chiêu pháp của hắn An Nhiên đều rất rõ ràng, hóa giải cũng thật dễ, nhưng mỗi khi hóa giải chiêu thức, trên tay cô đều truyền đến một cảm giác run run.

Lực đạo của hắn quả nhiên tăng lên không ít!

Mọi người xung quanh xem đến kinh hãi, căn bản là Ngân Lang không che giấu thực lực, đây là hắn toàn tâm công kích!

Khi Ngân Lang đánh nhau với bọn họ, bọn họ đều biết Ngân Lang chỉ xuất 8 phần lực, mặc dù hai phần lực không xuất ra nhưng Ngân Lang đã đánh bọn họ đến đầu đau mắt chảy, nhưng hiện tại Ngân Lang không giấu hai phần lực kia mà toàn lực công kích An Nhiên, một cô gái nhìn nhu nhược nhưng lại là một người rất buồn hân!

“Mẹ nó, người kia thật sự chỉ là một học sinh đang quân huấn hay sao?”

Người của Lưỡi Lê không nhịn được, lên tiếng.

“Này, cậu có thể khi cùng Ngân Lang đánh nhau, có thể chống đỡ đến lúc này sao?”

“Nếu hắn vẫn không xuất ra hai phần lực cuối thì tôi nhất định sẽ chống đỡ đến lúc này.”

Nếu dùng toàn lực, hắn cũng không biết bản thân có thể chống đỡ được bao lâu.

Cô gái này, quả nhiên rất cường hân!

Đám người Ngốc Ưng đứng bên ngoài xem náo nhiệt, bọn họ chỉ hận không thể xông lên, để cùng đánh với Tiểu quái vật một hồi.

Nhưng hiện tại Ngân Lang đang đánh, mặt của hắn đang rất hưng phấn, nắm đấm cũng rất hung hãn, ngay cả tốc độ cũng rất nhanh.

Càng lúc hắn càng nhanh, An Nhiên cũng không chậm lại, tốc độ của cô cũng nhanh dần.

Chiêu thức của hắn phức tạp, cô gặp chiêu phá chiêu.

Ngân Lang luôn là người tấn công, chưa bao giờ phòng thủ, An Nhiên thì bất đồng, cô chỉ phòng thủ, năng lực công kích cũng lợi hại như vậy.

Khi mọi người nhìn thấy, chỉ nghe bịch một tiếng, Ngân Lang bị té lăn xuống mặt đất!

Đây không phải là lần đầu tiên hắn ngã, nhưng lần này hắn ngã sấp xuống sàn, không có đứng lên.

Cả người của hắn cơ hồ đã mệt mỏi, nằm trên mặt đất mà thở dồn dập, đã là cuối tháng 12, nhưng hắn lại đổ mồ hôi đầy đầu, ngực của hắn lại phập phồng lợi hại, trên mặt cũng mang theo ý cười.

Quân chủ rất lợi hại, hắn đều luôn biết quân chủ rất lợi hại.

Đột nhiên, có một bàn tay chìa ra trước mặt, là một bàn tay trắng nõn mà mềm mại.

Ngân Lang ngẩng đầu, là khuôn mặt mỉm cười của quân chủ.

An Nhiên cũng đang thở gấp, nếu như kiếp trước cô không dừng mảnh, có lẽ cô đã sớm thua, chiêu thức của Ngân Lang đều là cô dạy, còn cô coi như chỉ đối phó.

Mặt của Ngân Lang mang ý cười rất đậm, tay của hắn muốn bắt lấy tay của cô, thì bị một bàn tay to lớn thay thế, khi Ngân Lang chưa kịp phản ứng thì bị bàn tay kia nắm lên.

“Mệt thì đi trở về.” Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng thô bạo nói với Ngân Lang, một tay của anh đặt bên hông của An Nhiên, ánh mắt uy hiếp trừng Ngân Lang.

Ngân Lang sùng sốt.

Vậy mà người của U Linh đang xem xung quanh không chút khách khí cười phá lên.

Quả nhiên, chỉ khi có tiểu quái vật, huấn luyện viên mới giống người bình thường.

Bị Ngân Lang tiêu phí thời gian, hiện tại sức lực của An Nhiên đều bị cạn kiệt, mọi người đều muốn xông đến chỗ của An Nhiên để tỷ thí, nhưng không biết có bị huấn luyện viên trả thù không.

Suy nghĩ như vậy, làm bọn họ không dám bước lên.

Lúc này, người của binh đoàn Lưỡi Lê cũng xem An Nhiên giống như một tiểu quái vật, “Cái này, chính là một cô gái kim cương nha!”

“Theo tôi được biết, trong bộ đội người có thể đánh bại được Ngân Lang là không bao nhiêu người.”

“Kim cương, cùng tôi đánh một trận đi!” Một người trong binh đoàn Lưỡi Lê đứng lên, vẻ mặt tỏa sáng nhìn An Nhiên.

“Kim cương, em gái nhỏ!” Ngốc Ứng bước ra, “Cậu có ý tốt nha, người ta đã cạn kiệt sức khi đánh nhau với Ngân Lang? Đến đây, gia sẽ chơi với cậu.”

Người trong binh đoàn Lưỡi Lê mà một người đàn ông nhỏ tuổi, chỉ mới 20 mấy tuổi, hẳn sớm tham gia quân ngũ, trong binh đoàn Lưỡi Lê được xem là một người tương đối xuất sắc, nhưng khi Ngốc Ứng nói thế, sắc mặt của hắn đỏ lên, hiển nhiên hắn đã quên hiện tại An Nhiên rất mệt, hẳn chỉ nghĩ muốn cùng cô gái này tỉ thí.

Nhưng có thể cùng Ngốc Ứng của U Linh tỷ thí, hẳn cũng rất cao hứng, hẳn hưng phấn nhìn Ngốc Ứng, “Vậy xin mời chỉ giáo.”

Hàn khí quanh thân của Phó Quân Hoàng không tự chủ lan ra.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, nhóm người này quả nhiên bao che khuyết điểm.

Người trong bộ đội là vậy, tuy nhanh miệng nhưng không có ác ý.

Ngốc Ứng cùng người kia tỷ thí, không có gặp khó khăn, Ngốc Ứng thắng.

Ngốc Ứng cười nói, “Đánh không lại tôi, mà muốn khiêu chiến tiểu quái vật.”

An Nhiên dựa lên người Phó Quân Hoàng, đối với An Nhiên mà nói, cô không kiêng kỵ người nào, lúc trước sờ đi cô bận tâm khi thể hiện tình cảm với Lão soái ca ra bên ngoài, sợ sẽ đem đến bất tiện cho lão soái ca, nhưng lão soái ca chẳng phân biệt thời điểm nơi chốn đều ôm cô, nắm tay cô, cô cũng trở nên bình thường, anh đã không sợ, vậy cô còn sợ cái gì!

Mọi người còn đang ở đây, không biết thế nào lại bước lên sân để đối luyện, không quản là người của Lưỡi Lê hay người của U Linh, chỉ cần là đối thủ, liền tùy tiện đánh, ra tay đều mau chuẩn ngoan, hoàn toàn không nhìn ra là những chiến hữu tốt.

“Lão soái ca, đám binh của anh rất tuyệt.”

“Ừ. Của em.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tay của cô, cơ của cô hiện tại đang rất căng, nếu không thả lỏng, ngày mai nhất định sẽ rất đau.

An Nhiên cười, “Đúng vậy, cũng là của em.” Suýt nữa cô quên cô là phó đội trưởng của U Linh.

“Quân Hoàng, các anh ở trong này à.” Tiếng nói mềm nhẹ vang lên.

An Nhiên hơi nhú mày, Khúc Tuệ Tuệ.

An Nhiên muốn rời khỏi người của Phó Quân Hoàng, nhưng tay vòng bên hông cô không cho cô rời khỏi, thậm chí còn kéo cô sát người, “Dựa vào, em đang mệt.”

An Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục dựa vào người Phó Quân Hoàng.

“Chuyện gì?” Tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, còn tay của anh tiếp tục vuốt ve An Nhiên.

Tầm mắt lơ đãng nhìn tay của Phó Quân Hoàng đặt bên hông của Phó An Nhiên, ánh mắt của Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười, nhu hòa nói, “Không có gì, ngày mai phải rời khỏi, cho nên muốn hỏi anh có cái gì cần sửa hay không.”

Phó Quân Hoàng nhú mày, “Không có.”

“Lúc trước không phải đều do em sửa lại cho mọi người hay sao?” Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nói.

“Bọn họ.” Lời nói này là Phó Quân Hoàng nói với An Nhiên.

An Nhiên nhìn con người nghiêm cẩn của Phó Quân Hoàng, đáy lòng xẹt qua tia buồn cười, khi tầm mắt của cô dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, đáy lòng của cô thở dài, người này, không bình thường.

Bên hông bị nắm chặt, An Nhiên ngẩng ra, chỉ thấy Phó Quân Hoàng tiếp tục nói, “Tự biết chăm sóc bản thân.” Bản thân của anh nếu muốn sửa sang thì không cần mượn tay người khác.

Sắc mặt Khúc Tuệ Tuệ khẽ biến, ả chưa từng gặp vẻ mặt quật cường của Phó Quân Hoàng như vậy, thậm chí còn nhìn ra được Phó Quân Hoàng đang bức mình.

An Nhiên vỗ nhẹ đầu của anh, buồn cười nói, “Em có nói cái gì sao?”

Phó Quân Hoàng nhú mày, “Em đang mất hứng.”

An Nhiên nhú mày, à, năng lực của Lão soái ca ngày càng lợi hại.

“Không phải mất hứng, là mệt.” Cô thật mệt, lúc đầu không cảm thấy, nhưng càng nghỉ ngơi lại càng mệt, hơn nữa Lão soái ca mát-xa cho cô, làm cho cô cảm thấy thoải mái rất muốn ngủ.

Trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ luôn mang theo ý cười, cười thật tự nhiên, không có một tia giả vờ nào.

“Cô ấy là...?” Khúc Tuệ Tuệ đã muốn hỏi Phó Quân Hoàng từ khi còn ở trong văn phòng nhưng không mở miệng, lúc này á có cảm giác, cô gái nhỏ đó không bình thường.

An Nhiên cười cười không nói, à ta không trực tiếp hỏi cô, không phải sao?

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, bên môi mang ý cười càng đậm, mặt nhu hòa, “Vợ tôi.”

Lần đầu tiên An Nhiên nghe chân chính một từ như vậy ----- “Vợ”

Anh không dùng từ người yêu, mà trực tiếp gọi là “Vợ”

Quả nhiên, ý cười trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ không bảo trì được, nụ cười cứng ngắc, á không cuồng loạn, không có chất vấn, chỉ an tĩnh nhìn An Nhiên, nhìn nhìn, à liên bật cười.

“Cô rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” An Nhiên điềm đạm cười, người phụ nữ này không phải là một người phụ nữ thông thường, lão soái ca anh thật là trêu chọc hoa đào, thật đúng là đào hoa.

Phó Quân Hoàng không được tự nhiên khi ánh mắt của An Nhiên nhìn Khúc Tuệ Tuệ, một tay nắm lấy cằm của cô, xoay lại, đối diện với bản thân, “Nhìn anh.”

An Nhiên đột nhiên bật cười, “Được, nhìn anh.” Hành động ngậy thơ làm cho cô muốn cười to.

Đối với hành vi ngậy thơ này Phó Quân Hoàng hoàn toàn không biết, rất hài lòng khi tầm mắt của cô chỉ nhìn anh, tiếp tục vuốt ve bả vai của cô.

Mà lúc này ở giữa sân mọi người còn đang đánh nhau.

Tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ dừng trên gương mặt nhu hòa mà thỏa mãn của Phó Quân Hoàng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ở một bên khác.

Ngân Dục.

Đám học sinh trao đổi đang ngồi vây quanh nhau, biểu cảm ngưng trọng nhìn văn kiện.

“Tin tức bị lộ, làm sao đây?” Một âm thanh sốt ruột trong phòng vang lên.

“Bọn họ còn đang quân huấn, cũng không thể trở về.”

“Chúng ta chỉ có thời gian là ba ngày.”

Âm thanh bức bối vang lên trong phòng: “Chúng ta cũng không trực tiếp đem người mang đi?” Đang nói chuyện mà một nữ sinh, à ta tên là Catherine.

“Cô cho rằng là bộ đội của Hoa Hạ là dễ dàng đi vào?” Một nam sinh thanh tú cười xuy ra tiếng.

“Vậy thì làm sao bây giờ? Á lực cậu không có biện pháp, sẽ không nói lời vô nghĩa trong này!” Catherine mặt tức giận.

“Mặc dù tôi không có biện pháp cũng không giống cô không có đầu óc.” Nam sinh tên Á Lực tiếp tục cười lạnh.

“Đù!” Người lên tiếng là một gã nam sinh tóc vàng, hấn tên Tư Đế Phu, “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, có những thứ chúng ta không tra ra được. Hiện tại chúng ta chỉ có thể sửa mục tiêu.”

“Nhưng mà Tư Đế Phu, căn bản là chúng ta không thể vào được.” Á Lực cười khổ.

“Không, chúng ta đi vào, chẳng lẽ cậu quên? Hiện tại chúng ta là học sinh của Ngân Dục.”

Lời nói này của Tư Đê Phu làm cho mọi người sùng sốt, lập tức nở nụ cười, đứng rồi, bọn họ làm sao có thể quên, hiện tại bọn họ là học sinh của Ngân Dục.

“Không, chúng ta không cần đi, vừa mới nhận được tin, ngày mai bọn họ sẽ trở về, đến lúc đó chúng ta ở...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cường Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Quân huấn kết thúc, bắt cóc trên đường

Một tháng quân huấn đã xong.

Thời điểm này, mọi người đối với nơi “Địa phương quý quái” là căm thù tận xương tủy, lúc huấn luyện trong miệng cũng như trong lòng đều mắng toàn bộ gia phả của các huấn luyện viên, nhưng khi quân huấn hết thúc, các nữ sinh thì khóc nhe, nam sinh đều đỏ mắt.

Các nữ sinh thận trọng, trước khi đi đều tặng cho các giáo quan một ít đồ thủ công do bản thân tự làm, không ít bộ đội nhận được những tờ giấy thô lỗ nhỏ, nhận được các tờ giấy làm cho họ thủ sùng nhược kính, các giáo quan thu được lễ vật cũng thờ dài.

Nhìn, đây chính là tình cảm của các chiến hữu.

Tuy thời gian bọn họ ở chung ngắn, nhưng tình cảm lại chân thành và tha thiết.

Các giáo quan cũng rất nghiêm mặc, biểu cảm rất nghiêm túc, mặc dù nhìn thấy các nữ sinh khóc sưng cả mắt, các nam sinh đỏ mắt, bọn họ đá vắn đá, rống cũng rống, đến khi bọn người này (học sinh Ngân Dục) bị đem lên xe, đến khu xe tải đi được một khoảng cách rất dài, thì các giáo quan mới thả lỏng.

Có nhiều người trẻ tuổi không nề hà hình tượng ngồi ở công lớn của doanh trại nhìn theo đến khi không thấy bóng dáng của xe tải nữa, “Đi đi.”

Không nghĩ tới, thời gian lại nhanh như vậy.

Đúng là, gặp nhau là duyên, bọn họ không nghĩ tới, thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Đám người của Liệp Ứng cũng thờ dài, cơ hội của bọn họ lần này là không sai, năm rồi không có người của U Linh đến tham gia quân huấn, lúc này không biết là thủ trưởng của bọn họ nói gì, nhưng là huấn luyện viên của bọn họ lấy tư quyền đến gấp bảo bối của anh ta, nói tóm lại, ngày sau của bọn họ, hẳn không có cơ hội thế này.

Nhìn thấy bình thủy tinh trong tay, chỉ là một cái chai bình thường, như là những bình nước có ga, trong chai là những ngôi sao may mắn, lúc những cô gái kia đưa cho nhóm của hắn, nói là có thể cầu nguyện, các cô hi vọng sang năm, vẫn là các quân giáo tiếp tục huấn luyện bọn họ.

“Được rồi, được rồi, đám người này không còn hình tượng gì hết! Chạy nhanh trở về huấn luyện đi!” Ngân Lang đá một đá vào một tiểu bình đang ngồi dưới đất, sắc mặt nghiêm khắc.

Tiểu bình vội vàng đứng dậy, nhìn Ngân Lang cười cười, sau đó ôm lễ vật trong tay chạy đi.

Nhìn bộ dạng ngốc của tiểu tử này, đã biết là mới biết rung động.

Khi trên đường về, các học sinh Ngân Dục không có hứng thú nhiều, chỗ ngồi của các cô đều bị đảo lộn, không có trật tự như lúc đến doanh trại.

“Nữ thân, cả ngày hôm qua cậu đi đâu vậy? Chúng tôi không tìm được cậu.” Lí Vi ngồi bên người An Nhiên, nhìn cô.

Nghe được lời nói của Lí Vi, tầm mắt của mọi người không tự chủ rơi trên người của An Nhiên.

“Ừ, có chút việc.”

Trong mắt của Hứa Anh Thiên xẹt qua một tia cười, “Nha? Có phải là bị siêu cấp huấn luyện viên mang đi?”

Tuy cô (Hứa Anh Thiên) không có tiếp xúc với vị huấn luyện viên đó, nhưng cô nghe không ít lời đồn, cô còn nhìn thấy ánh mắt của người đó nhìn An Nhiên, quả thật ngọt đến chết người, có thể không thể tưởng tượng được, một người không có chút tình cảm nào, lại đối với An Nhiên chuyển biến đến kinh người.

Hứa Anh Thiên vĩnh viễn không quên được ngày mà cô chứng kiến cảnh đó.

Kỳ thực trong lòng của Hứa Anh Thiên có một bí mật, cô không nói cho ai, mặc dù là An Nhiên cô cũng không nói.

Cô biết phòng kí túc xá của các cô, mỗi đêm đều có người tiến vào, thời gian ở lại không dài, mỗi lần đến lúc các cô đang ngủ, sau đó trước khi các cô tỉnh đã rời khỏi.

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào ngày thứ ba Hứa Anh Thiện mới biết được, ngày hôm đó cô bị ghen mà tỉnh, cô dè dặt đứng lên đi toilet, đến khi cô bước đến bên giường, mới nhìn thấy hai người đang ngủ trên giường của An Nhiên, biểu cảm cô rất khiếp sợ!

Nhưng càng làm cho cô khiếp sợ không phải là nhìn thấy người đàn ông tuyên bố An Nhiên là của anh ta, mà là khi cô nhìn trên giường, con người tối đen của anh ta nhìn chăm chăm cô, đôi mắt dữ dội, đậm đặc, vô tình, cô giống như bị đông băng, cô không thể động đậy, ngay lúc cô muốn kêu to, người nọ dời ánh mắt, tầm mắt dừng trên người trong lòng.

Anh ta một lần nữa điều chỉnh vị trí của người trong lòng, ánh mắt nhu hòa làm cho Hứa Anh Thiện nghĩ rằng bản thân vừa nhìn thấy là ảo giác, người đàn ông này căn bản là một người đàn ông ôn nhu làm cho người ta hâm mộ.

Nhưng ánh mắt của anh ta rơi vào người cô một lần nữa, trong nháy mắt cô lại phủ quyết ý nghĩ của mình.

Người đàn ông này thật vô tâm, chỉ trừ bỏ An Nhiên.

Hứa Anh Thiện không biết bản thân trở lại giường thế nào, không biết bản thân làm sao mà ngủ, ngày hôm sau cô muốn hỏi An Nhiên, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nhàn nhạt, cô biết người đó không có nói gì với An Nhiên, anh ta đã không nói, cô cũng không muốn tăng thêm phiền não cho An Nhiên.

Cô luôn cho rằng, người đàn ông đó ở trước mặt của học sinh Ngân Dục là nói đùa, hoặc là người đó không cho An Nhiên đi trêu chọc người khác nên anh ta mới nói như vậy, nhưng không nghĩ tới, người đàn ông này là thật lòng, anh ta thật sự rất thích An Nhiên, bằng không, anh ta sẽ không dưới ánh mắt của binh lính Lưỡi Lê mà ôm lấy An Nhiên, tuyên bố cho mọi người biết, anh là của An Nhiên, mà An Nhiên cũng là của anh ta.

Nói vậy, chính là người nọ rất yêu An Nhiên.

Nghĩ lại phản ứng của An Nhiên, cô tất nhiên cũng thích vị huấn luyện kia, bằng không với tính cách của cô, thì làm sao dễ dàng tha thứ cho việc như vậy?

Xem ra là lưỡng tình tương duyệt (tình cảm xuất phát từ hai bên).

Bởi vì thế... tầm mắt của Hứa Anh Thiện cố ý cũng như vô tình nhìn Cố Hữu ngồi đối diện với An Nhiên, Cố thiếu của chúng ta rất tội nghiệp.

Ai, tình yêu nha, quả nhiên không thể xảy ra với ba người. Huống chi, giữa hai người kia làm sao có đủ chỗ cho người thứ ba đây?

Bọn họ quá cường đại, không một ai có thể chen vào.

An Nhiên nghe được Hứa Anh Thiện nói Phó Quân Hoàng như vậy, khóe môi mang theo ý cười, “Ừ.” Cô cũng không che giấu cái gì, trả lời rất tự nhiên.

Lúc Cố Hữu rũ mắt xuống, ánh mắt dừng trên đôi giày, không nhìn ra được cảm xúc của cậu lúc này.

“Tớ nói nữ thần từ lúc mấy tuổi đã biết yêu?” Lí Vi đối với chuyện này rất hiếu kì, nữ thần luôn cho cô cảm giác thành thực trầm ổn.

Mấy tuổi?

“Bốn tuổi..?” Hần là bốn tuổi? Vào lúc ấy, cô đã thích một người đàn ông, không phải sao?

Mọi người ngồi trong xe ánh mắt đồng loạt nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên ho nhẹ sờ sờ cái mũi của mình, “Thế nào, rất kì quái sao?”

Đáy mắt khiếp sợ của Lí Vi tiêu tán, “Không có, không có, cậu là nữ thần, mặc kệ là xảy ra chuyện thần kì nào cũng đều bình thường.” Hiện hiện, cô gái này sùng bái An Nhiên đến không có gì để nói.

Cái này còn nói là không kì quái?

“Nữ thần, cậu làm sao biết bốn tuổi cậu đã thích người đó? Cậu xác định không phải là phụ tình luyến sao?” Hứa Anh Thiện hỏi An Nhiên, không chút khách khí nói đến khoảng cách tuổi của hai người.

“Ừ, lúc tôi có trí nhớ, tầm mắt của tôi chỉ dừng trên người anh ấy.” An Nhiên không nghĩ tới bản thân mình vậy mà phối hợp trả lời.

Nhưng là cô thích cùng người khác nói về Lão soái ca, đại khái chính là người có tâm luyến ai đi.

Không ít nữ sinh còn đang ưu thương khi rời khỏi doanh trại, nhưng nghe được lời của An Nhiên kể, một đám người trở nên có tinh thần, tò mò nghe.

An Nhiên không nói bao nhiêu, cô cũng không kể chuyện xưa, cô chỉ nói nguyên tắc khi cô cùng Phó Quân Hoàng ở chung, nhưng cô nói những chuyện

này rất bình thường, nhưng lại chiếm được không ít hâm mộ cùng nghe tị của mọi người.

Quý Yến đang ngồi trong góc ánh mắt luôn dừng trên người của Phó An Nhiên, khi ả ti thí võ, mặc kệ là trận đấu nào, ả đều đếm ngược, không chỉ đếm ngược lần thứ nhất lần thứ hai, mặc dù là ả muốn lui, nhưng không được phép.

Ả hỏi những người đó, vì sao An Nhiên có thể rút lui, nhưng ả lại không thể. Bọn họ trả lời nói là Phó An Nhiên bị thương cần trị liệu, ả có bị thương sao?

Ả cũng muốn hỏi Phó An Nhiên bị thương thế nào, thì đã bị người khác kéo đến trận đấu, làm cho lịch trình của ả bị tra tấn.

Thế nên đến cuối cùng, ả nhận hết sự trào phúng cùng xem thường, ả biết mọi người sau lưng ả mắng ả, nói ả, cười nhạo ả, tất cả những thứ này, đều vì Phó An Nhiên, nếu không phải vì cô ta, ả làm sao có thể nhận đả ngộ như vậy?

Vũ Giang Nam ngồi bên cạnh của Quý Yến, không nói một lời, ả nhìn di động của mình mà ngẩn người, không biết là đang nghĩ gì.

Đột nhiên, xe đạp phanh gấp làm xe bị chấn động, nhất thời làm mọi người bất ổn, mọi người đều ngã lên nhau.

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra chuyện gì? Má ơi, không phải chứ, đây chính là tiền không thấy thôn sau không thấy điểm” (Có ai hiểu không? Chỉ cho ta để ta sửa lại).

“Hình như có cháy ở phía trước.” Phía trước có khói bốc lên, thoạt nhìn giống như đang cháy.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Các học sinh ngồi trong xe đều oán giận, An Nhiên cũng hơi nhúu mày, có cái gì đó không đúng.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, vành tai truyền đến chấn động nhỏ, An Nhiên vuốt nhẹ khuyên tai, cô không nói chuyện chỉ nhẹ giọng kho khan.

Bên kia Tần Vũ Triết hiểu ý, An Nhiên không có tiện đề nói chuyện, “Gia, hiện tại ngài không tiện đề nói chuyện, vậy thì nghe tôi nói. Mới vừa nhận được tin, nhóm người kia gần đây luôn có hoạt động quá mức, nhưng mục đích cụ thể của bọn họ không tra ra được, nhưng cả ngày hôm nay, người của tôi không thấy bọn họ đi từ nhà trọ ra ngoài.”

An Nhiên nhúu mày, thanh thanh cổ họng.

“Nữ thần, cổ họng của cậu không thoải mái sao? Muốn uống nước không?” Vừa nói xong Lí Vi lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô, bình nước này là của cô cất giấu, lúc quân huấn cô không có uống, sau đó lại để trong ba lô, nên liền quên.

“Không có việc gì, không cần.” An Nhiên nhàn nhạt từ chối.

An Nhiên có cảm giác càng ngày càng không đúng, bên tai nghe được Tần Vũ Triết đang miên man lái nhai, “Gia, ngài nói nhóm người kia đang đi chỗ nào?”

“Tôi nghĩ, đại khái là tôi biết bọn họ đang ở đâu.” An Nhiên hít một hơi thật sâu, hiện tại bên ngoài rất yên tĩnh, yên tĩnh gần như quỷ dị.

“A? Nữ thần cậu đang nói gì?” Lí Vi tiếp tục nhìn An Nhiên.

Lời này của An Nhiên cũng làm cho mọi người không hiểu, nhưng con người của Cố Hữu động lại vài phần, cậu nhìn An Nhiên, hiện tại toàn thân An Nhiên đang căng thẳng, như đang gặp kẻ thù.

Người luôn ngồi trong xe, Cố Hữu bỗng chốc đứng dậy, An Nhiên cũng đứng dậy.

“Nhớ kĩ lời tôi nói, một lát nữa nếu có người kêu mọi người xuống xe, mọi người phải ngồi yên tĩnh trên xe, biết không?” Tiếng nói của An Nhiên trầm thấp, không phải là âm thanh nhàn nhạt bình thường mà là hương vị cảnh cáo nồng đậm.

Mọi người đồng thời rùng mình.

Phó An Nhiên, có ý gì?

Mà bên kia, Tần Vũ Triết nghe được lời của An Nhiên nói cũng cả kinh, “Gia, ý của ngài là đám người kia đang đến đó?”

An Nhiên không có trả lời, một âm thanh khó chịu vang lên.

“Phó An Nhiên, đầu óc của cô có bệnh hả?” Quý Yến không chịu được bầu không khí như vậy, ả đứng lên, hướng về An Nhiên rống to, “Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng, mọi người đều nghe lời cô!”

Trong xe bỗng chốc yên lặng.

Mọi người nhìn Quý Yến như nhìn quái vật.

An Nhiên giật giật khóe môi, “Không sao, nếu cô muốn chết thì xuống đây đi.” Có người muốn chết, cô làm sao lại ngăn cản?

Quý Yến cười nhạo, “Phó An Nhiên, cô cho rằng cô là ai? Cô nói tôi chết tôi liền chết? Cô quả thật coi trọng bản thân mình!”

“Quý Yến, đầu óc của cô bị bệnh phải không! Nữ thần khi nào trêu chọc cô, cô làm sao lại ghi hận?” Lí Vi khó thở, hướng đến Quý Yến mà mắng.

“Dân đen không xứng nói chuyện với tôi!” Quý Yến hừ lạnh.

Lời nói này làm cho mọi người ngồi trong xe không thể nhẫn nhịn, ở đây chủ yếu là người Thất ban, một câu này của Quý Yến đã làm đắc tội đại bộ phận, nếu bị gọi “Dân đen” nếu không đứng lên thì bọn họ chính là ngu ngốc.

“Con mẹ nó, Quý Yến cô là không có đầu óc hả!” Hứa Anh Thiên đứng dậy, ánh mắt căm tức nhìn Quý Yến.

Quý Yến đã biết bản thân dùng sai từ, nhưng cao ngạo của ả làm sao cho ả cúi đầu, ả không làm như không nhìn thấy phần nộ của mọi người, ánh mắt cười nhạo nhìn An Nhiên.

“Phó An Nhiên, cô vĩnh viễn đều chỉ biết là-----”

Bịch----!

Một đá không chút lưu tình đá trên đùi của Quý Yến, Cố Hữu trung ra bộ mặt lạnh lùng, băng hàn nhìn Quý Yến, “Nếu nói nữa, tôi sẽ phê đi.”

Âm thanh Cố Hữu không chút phạt phòng, ngay cả cảm xúc đều không biểu hiện, nhưng Cố Hữu làm cho mọi người xung quanh không tự chủ lùi về sau, biểu cảm rất hoảng sợ.

Cố thiếu như vậy rất dọa người.

Cố Hữu cũng không làm bị thương Quý Yến, thoát nhìn là cậu đá rất mạnh nhưng không làm ảnh hưởng đến xương của ả, cậu chỉ muốn làm cho ả yên tĩnh lại thôi.

Lời nói của Cố Hữu làm cho ả cảm thấy bị vũ nhục, ả cảm thấy những người ngồi trong xe đều nhìn ả, ả ôm lấy chân, phần hận nhìn đám người xung quanh.

Lúc này, người lái xe đứng tại chỗ, người lái xe là một tiểu binh, hắn có chút quái dị nhìn cây đang cháy, nghi ngờ một lát, hắn mở cửa xe bước xuống, khi đi đến cây lớn đó, quan sát tình huống xung quanh.

Nhìn cây đang cháy dữ dội, tiểu binh nghi hoặc, phía trước không có xe khác, hiển nhiên là cây này rơi từ trên núi xuống, nhưng cây đang cháy này có phải rất kì lạ? Chỉ có một cây cháy, mọi thứ còn lại đều có không ảnh hưởng.

Ngay lúc tiểu binh còn đang nghi ngờ, một người đột nhiên vọt đến sau lưng của hắn, đáy lòng của tiểu binh rung lên, hắn nhanh chóng xoay người, nâng tay đẩy người đó đi.

Người nọ hiển nhiên không nghĩ đến tiểu binh này có sức chiến đấu như vậy, nhưng bọn hắn đã sớm chuẩn bị, ngay lúc tiểu binh hướng người nọ công kích, thì phía sau hắn xuất hiện thêm một người, người nọ thừa dịp tiểu binh không kịp xoay người, nhanh chóng đánh vào gáy của hắn, tiểu binh bỗng chốc ngất xỉu.

Một âm thanh vô cùng tốt vang lên, “Tur Đế Phu, thật không nghĩ đến lại động thủ dễ dàng như vậy a.”

“Á Lực, chúng ta còn chưa bắt được người.” Màu tóc vàng dưới ánh mặt trời trở nên lóe sáng, Tur Đế Phu lạnh mặt nhìn Á Lực.

Á Lực chắc chắn ra tiếng, “Thiết, nhóm người này thật là không có tính khiêu chiến. Nhưng mà tôi nói này Tur Đế Phu, chúng ta trực tiếp đem xe chạy đi thì tốt rồi? Làm sao phải phiền như vậy?”

“Cậu cảm thấy nếu người Hoa Hạ bị mất người trong xe, bọn họ không ra mặt điều tra hay sao? Một người có thể giấu nhưng là tới 30 người.. Hậu quả, cậu không nghĩ đến?” Tur Đế Phu hừ lạnh, “Khi làm việc nên nhờ đầu óc, không cần sức mạnh.”

Con người của Á Lực xẹt qua một tia âm ngoan, nhưng Tur Đế Phu nói không sai, hắn không thể phản bác.

Ngay lúc bọn hắn muốn tiếp cận xe, thì nghe tiếng gầm vang lên tron xe.

“Tôi muốn xuống xe, tôi muốn xem, đến cùng tôi có chết không!”

Á Lực có chút kinh ngạc nhìn Tur Đế Phu, ngay lúc hắn ngẩng người, chỉ thấy một người nhảy từ trên xe xuống, người nọ căng thẳng, vẻ mặt giận dữ.

“Cậu nói, người này chúng ta nên xử lý thế nào?” Á Lực liếc mắt nhìn Tur Đế Phu, nhú mày.

Sắc mặt Tư Đế Phu âm trầm.

Quý Yên đứng ổn định lại, ả không nghĩ đến nơi này mà gặp người khác, nhìn kĩ, ả thấy được những người này chính là học sinh trao đổi!

Đáy lòng của ả vui vẻ, ả nhớ được những người này rất có phong độ thân sĩ.

Nhưng khi ả muốn đi lên phía trước, ánh mắt của ả dừng lại nơi cách đó không xa, nhìn thấy tiểu binh đang nằm trên mặt đất, ả thấy trên tay của Tư Đế Phu cầm một khẩu súng lục loại nhỏ.

Không phải là ả chưa thấy qua súng, cha của ả có nói, nghe nói là khẩu súng đó rất khó tìm, nếu như ả không nhìn lầm thì khẩu súng trong tay của Tư Đế Phu chính là nó.

Đáy lòng Quý Yên đang mừng thầm, thì nhìn thấy tiểu binh nằm trên mặt đất cùng khẩu súng lục màu đen, toàn bộ hưng phấn biến mất, thậm chí giống như đang đông băng bị đứng tại chỗ.

“Các người...”

“Cô xem, nếu cô thành thật ở lại trong xe không phải tốt hơn sao?” Á Lực lắc đầu, cười cười, “Cô xem, sinh mệnh đã nhiều năm như vậy, liền không còn, thực đáng tiếc.”

Nháy mắt, Quý Yên cảm thấy mình sắp chết, tế bào cao thấp của ả đều kêu gào, hô, sợ hãi, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Người ngồi trong xe nghe được tiếng nói, đều tò mò muốn vồn đầu nhìn, đều bị An Nhiên ngăn cản.

“Nếu không muốn chết, liền ngồi trong này đợi.” An Nhiên nhú mày.

Có người muốn phản bác, nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của An Nhiên cùng Cố Hữu, những lời bọn họ muốn nói nếu thu vào.

Phó An Nhiên làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của cô.

Khi mọi người đang yên tĩnh, nghe được pằng--- một tiếng, nháy mắt toàn bộ ý thức của mọi người đều được kéo trở về.

Đó là tiếng súng!

Bọn họ không nghe nhầm!

Ở nơi này gần một tháng, mỗi ngày bọn họ đều nghe được âm thanh đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80-2: Quân huấn kết thúc, bắt cóc trên đường (2)

Nơi này làm sao có tiếng súng! Tầm mắt mọi người dừng trên người An Nhiên, vào lúc này, bọn họ không tự chủ tìm kiếm một người đủ cường đại để dựa vào, Phó An Nhiên tuy là một nữ sinh, nhưng trên người cô quá cường đại, làm cho người ta không tự chủ đến gần, sau đó tín nhiệm cô, đi theo cô.

Ngay lúc mọi người đang kinh hãi, thì một tiếng nói vang lên:

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ, chúng tôi không phải mời cô đi?”

Quả nhiên là đến tìm cô.

Mọi người kinh ngạc nhìn An Nhiên, bọn họ phát hiện, bên người An Nhiên sẽ phát sinh những chuyện mà đối với bọn họ là bất khả tư nghị, bọn họ không biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, mọi lời đồn đãi đều có, nhưng bọn họ phát hiện, gần đây Phó An Nhiên cực kì lợi hại, mặc kệ là xử lý đám người Hàn Quốc hay người Nhật Bản, đều rất nổi bật.

Thân phận của An Nhiên rất thần bí.

Đột nhiên có bạn trai là một huấn luyện viên, mà người đàn ông kia vừa thấy thì biết là không phải một huấn luyện viên tầm thường, bọn họ không phải người mù, toàn bộ binh đoàn Lưỡi Lê nhìn thấy người đàn ông kia, đều cúi chào, biểu cảm rất sùng bái, bọn họ tuy là nghe không ít truyền kì về người đàn ông đó, nhưng đối với thân phận của anh ta bọn họ không biết.

Độc Cô Uyên Ảnh, Âm bộ của Ngân Dục đối với An Nhiên cực kì phục tùng, lúc đó khi Ngân Dục xảy ra chuyện, rất nhiều người thấy Độc Cô Uyên

Ảnh cùng hội trường hội học sinh ra mặt.

Hơn nữa thái độ của Cố thiếu này đối với An rất kì quái, thiếu gia họ Cố, không phải là mèo con hay chó con, kêu đến liền đến bảo đi liền đi, nhưng là trong mắt của Phó An Nhiên, thiếu gia họ Cố này giống như một con mèo con một con chó con, cô không có giả vờ, mà là cực kì tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ, hoàn toàn là một thói quen sao?

Thân phận của An Nhiên rất mờ hồ, nhưng bọn họ cảm thấy có một tầng giấy đang mỏng dần, bọn họ muốn xem chân tướng.

“Phó An Nhiên, nếu cô không đi ra, thì chúng tôi sẽ bắt những người này chôn cùng.” Âm thanh kia tiếp tục vang lên.

Mọi người nghe thấy đều hoảng sợ, tầm mắt tập trung vào người Phó An Nhiên, họ hận không thể lập tức đem An Nhiên xuống xe.

“Không được nữ thần, không thể...” Lí Vi kéo tay của An Nhiên.

An Nhiên hơi nghiêng người, “Không sao, yên tâm.” Nếu đám người này muốn bắt cho cô rời khỏi, đã sớm động thủ, bọn họ không chú ý đến sinh mạng của đám người này.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, bình tĩnh nói, “Tôi cùng cậu cùng nhau...” Đi xuống.

“Không được.” Cô có lí do tin rằng, sở dĩ Quý Yển chết, là thấy được mặt của đám người kia, “Bảo vệ bọn họ.”

Nói xong, An Nhiên nhảy xuống xe.

“Nếu nữ thần mà chết, đều tại các người hại chết!” Ánh mắt Lí Vi giận dữ nhìn mọi người.

Hứa Anh Thiên luôn nắm chặt tay của Lí Vi, biểu cảm căng thẳng.

“Nhìn xem, nữ thần của chúng ta đã nhảy xuống.” Nhìn thấy An Nhiên nhảy xuống, Á Lực cười ha ha, đối với cô gái này đáy lòng của hắn rất thương thức, bộ dáng xinh đẹp, năng lực xử sự rất cường, năng lực của bản thân rất lợi hại, nữ thần như vậy thì ai có thể chống cự được?

Tầm mắt của An Nhiên nhìn thấy vũng máu xung quanh Quý Yển, cô nhìn thấy, Quý Yển còn chưa chết, bọn họ chỉ làm cho ả hôn mê.

“Cô nhìn thấy chúng tôi dường như không kinh ngạc.” Tư Đề Phu hơi giật mình, biểu cảm của cô nhàn nhạt, ánh mắt không thể lừa người khác nhưng trong mắt không biểu hiện cái gì, rất đậm đặc.

An Nhiên không nói, chỉ nhìn bọn họ, cuối cùng An Nhiên cũng nhàn nhạt nói, “Nói, các người muốn tìm tôi làm gì?”

“A, không có gì, chỉ là BOSS của chúng tôi muốn gặp cô thôi.” Á Lực đùa đùa khẩu súng trong tay, cười.

An Nhiên không đáp lời, bên tay truyền đến âm thanh của Tần Vũ Triết, “Gia, ngài tận lực kéo dài thời gian, tôi đã thông báo cho Phó Quân Hoàng, anh ta sẽ nhanh chóng đến, ngài...”

Biểu cảm của An Nhiên bất động, “Hửm? Tôi rời đi với các người, các người sẽ thả những người trên xe?”

“Tất nhiên.” Tư Đề Phu mỉm cười, cực kì giống như một thân sĩ nho nhã.

“Nhưng, tôi vì sao lại tin các người?” An Nhiên giật giật khóe môi, “Tôi cùng các người rời đi, ai sẽ đảm bảo an toàn cho bọn họ? Tôi không tin các người.”

Trong lòng của An Nhiên cấp tốc phân tích, ở bên tay trái, cách cô không đến 100m có một tập kích, cô có mười phần tin tưởng, nơi đó có một tay súng bắn tỉa, súng trong tay hắn ngắm ngay đầu của cô.

Hai người đàn ông trước mặt không phải là đối thủ của cô, nếu đánh đơn có lẽ cô sẽ đánh thắng bọn họ, nhưng nếu hai người liên thủ, cô không chắc rằng có thể thắng.

Cô quả thực càng ngày càng thích tìm phiền phức.

Nếu là kiếp trước, cô tất nhiên sẽ không quan tâm trên xe có ai, không quan tâm sống chết của những người đó, đối với cô mà nói, trong lòng cô sinh mạng của cô rất quý giá, không có kẻ nào có thể uy hiếp đến tính mạng của cô, chỉ vì cô cô độc một mình, nên trên người cô không có bất kì điểm yếu nào.

Nhưng kiếp này, cô vướng bận rất nhiều, điểm yếu của cô quả thật rất nhiều.

“Cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng chúng tôi.” Súng trong tay của Á Lực xoay càng nhanh, cặp mắt màu xanh dừng trên người An Nhiên, mang theo uy hiếp cực hạn, đột nhiên, súng ngừng lại, hòng súng chĩa vào Quý Yển đang ngất, “Cô phải tin chúng tôi, nếu không tin, ả ta sẽ chết.”

An Nhiên nhún vai, “Tự nhiên.” Nếu hiện tại Quý Yển không chết, đến lúc đó cũng sẽ chết.

Á Lực nao nao, đột nhiên bật cười, “Mọi người đều nói An Nhiên của họ Phó máu lạnh, lại không nghĩ đến là sự thật.”

An Nhiên không nói, mặt không biểu cảm nhìn Tư Đế Phu cùng Á Lực, “Nếu tôi không cùng các người rời đi, thì sẽ làm sao?”

“Phó tiểu thư, đừng làm chúng tôi khó xử, chúng tôi chỉ nghe lệnh mà làm việc.” Tư Đế Phu đối với An Nhiên hành lễ, tiếng nói thân sĩ nhu hòa, Á Lực lại cười nhạo không thôi, “Chúng tôi cũng không muốn Phó tiểu thư chôn trong biển lửa.”

Câu nói này làm An Nhiên nhú mày, hẳn có ý gì?

“A đúng rồi, nhân tiện nói với cô một câu, kéo dài thời gian là vô dụng.” Á Lực ở một bên cười bí hiểm.

Đáy lòng An Nhiên phát lạnh, hiện tại việc của cô muốn làm chính là lấy súng ra bắn một phát, nhưng trên người cô không có thứ gì, thậm chí đến con dao nhỏ cũng không!

Mà khi cô đối phó với hai người này, thì cô nhất định sẽ bị tay súng bắn tia bắn trúng, đáy lòng cô rất buồn bực.

Mà lúc này, trong đoàn Lưỡi Lê một phen náo loạn.

Khi Tần Vũ Triết điện thoại, Phó Quân Hoàng mang đám người của U Linh vọt ra, đoàn người Lưỡi Lê xảy ra một trận kinh hãi, bọn họ bắt kaasy tay của một người hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Các học sinh bị bắt cóc.” Người bị nắm lại cũng không có thời gian nói thêm cái gì, xoay người cấp tốc chạy đến chỗ đội ngũ.

Mọi người nghe được đều cả kinh, bọn họ không dám chờ đợi, ngay cả thủ trưởng cũng không báo cáo, mang theo người chạy theo nhóm người của U Linh.

“Huấn luyện viên, yên tâm, tiểu quái vật rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Cả người Báo Đóm đều phát ra hơi thở lạnh băng, thô ráp nói

Phó Quân Hoàng không nói gì, môi chỉ nhếch lên.

Không khí trong xe rất thấp, nhưng hiện tại bọn họ chỉ nghĩ đến phải mau chóng đuổi theo, hi vọng là không xảy ra chuyện gì.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhận điện thoại của người đàn ông đó, lần trước lúc anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh đang họp, nhìn thấy số lạ, anh không có nghe, nhưng khi điện thoại reo lần thứ tư anh mới nghe.

Khi anh vừa nghe, bên kia truyền đến âm thanh rất tức giận, anh nhớ được âm thanh đó, là Tần Vũ Triết, người Tần môn.

Nhưng khi nghe hắn nói bảo bối xảy ra chuyện, anh sửng sò một lát, càng không tin, bởi vì bảo bối đang quân huấn, ngay dưới mí mắt của anh.

“Phó Quân Hoàng, tôi nói cho anh, nếu anh không bảo vệ tốt cho Phó An Nhiên, tôi sẽ mang cô ấy trở về, để tôi bảo vệ cô ấy!”

Một trận lời đanh thép, Phó Quân Hoàng liền tắt điện thoại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp xông ra ngoài.

Anh cũng không tin tưởng nhiều lắm, nhưng chỉ nghĩ đến không thể nhường bảo bối cho người khác, anh sẽ bảo vệ tốt cho bảo bối, anh không mang bảo bối tặng cho bất kỳ ai.

Nhưng mà chỉ mới vài ngày, Tần Vũ Triết lại điện thoại đến, lúc này hắn không nói gì, chỉ nói cho anh địa điểm cùng tình huống, sau đó liền tắt điện thoại, hiển nhiên, hắn ta cũng đang vội vàng.

Anh không biết hiện tại bảo bối đang xảy ra chuyện gì, mặc kệ lúc này hay là lần trước!

Khi Phó Quân Hoàng đang chạy đến, một chiếc xe chạy đến trước mặt của An Nhiên, Tư Đế Phu mỉm cười nhìn An Nhiên, chỉ chỉ vào xe.

Nghe được tiếng xe, mọi người trong xe tài đều nóng lên, biểu cảm của Cố Hữu băng hàn.

“Nữ thần, cậu không cần đi theo bọn họ, chúng ta không có quan hệ, cậu trở về đi!” Lí Vi đang ở trong xe lớn tiếng hô.

“Phó An Nhiên, nếu cậu dám cùng đám người đó rời đi, chúng ta sẽ tuyệt giao!” Hứa Anh Thiến lớn tiếng hô, cô cũng không biết cô cùng Phó An Nhiên làm sao có thể tuyệt giao.

“Phó An Nhiên, cậu quay về!”

Bọn họ không nghe rõ được bên ngoài đang nói cái gì, nhưng bọn họ có dự cảm, nếu Phó An Nhiên cùng đám người đó rời đi, Phó An Nhiên sẽ không quay về được.

Nếu Phó An Nhiên vì bọn họ mà... mà... chết, thì cả đời của bọn họ không an lòng.

Đúng, nếu Phó An Nhiên mà chết, là bọn họ đã hại chết cô.

Lí Vi muốn bước xuống xe, thì bị Cố Hữu ngăn cản

Lí Vi phần nộ quay đầu, “Cố Hữu! Cậu có lương tâm hay không! Hiện tại người đứng bên ngoài là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên đó!”

Con người Cố Hữu trầm xuống, không nhìn ra tia cảm xúc nào, môi của Cố Hữu nhếch lên, cậu nắm cánh tay của Lí Vi với lực rất lớn, cậu tựa như đang nhẫn nhịn cái gì đó, cuối cùng cậu mở miệng nói:

“Không nên làm cho cô ấy thêm phiền”

Cô bảo cậu bảo vệ tốt cho đám người này, như vậy cậu sẽ bảo vệ tốt, chờ những người này an toàn cậu sẽ đi tìm An Nhiên, cậu nhất định sẽ mang An Nhiên trở về.

Một câu nói của Cố Hữu làm mọi động tác của Lí Vi ngừng lại.

Cô biết, nữ thần rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện, không xảy ra chuyện gì.

Nghe được tiếng quát, Á Lực nhíu mày, “A, không nghĩ ra, mới có vài ngày, bên người của Phó An Nhiên lại có thêm những người trung thành.” Hắn nhớ ra, khi ở Ngân Dục không ít người xa lánh cô.

An Nhiên thở dài, coi như xong, coi như là vì nhóm người này đi, “Tôi muốn nói với bọn họ vài câu.” An Nhiên nhìn Tư Đế Phú nói.

“Không được” Tư Đế Phú vẫn cười nhu hòa như trước, nhưng tiếng nói mang theo tia trầm ổn tin cậy.

“Tôi không nói chuyện của các người, tôi chỉ nói với bọn họ một câu mà thôi.” Trong lòng An Nhiên rất rõ, chỉ cần cô đợi vài phút nữa, lão soái ca sẽ đến, chỉ cần vài phút, nhưng nhóm người này cũng biết rõ, bọn họ biết sẽ có người cứu được nhóm người của cô.

“Tốt, tôi tin nhân phẩm của Phó tiểu thư, chỉ một câu.”

“Tư Đế Phú, cậu điên rồi!” Á lực lớn tiếng nói.

Tư Đế Phú không nói, chỉ mỉm cười nhìn An Nhiên.

An Nhiên cười lạnh, “Cảm ơn”.

Khi An Nhiên đến phía sau xe, một đám người đang sốt ruột chờ, đáy lòng của An Nhiên không khỏi cảm thấy mềm mại, ít nhất, tâm của nhóm người này không xấu, không phải sao?

Khi nhìn thấy An Nhiên, tâm của mọi người đang lơ lửng bỗng nhiên hạ xuống.

“Nữ thần, cậu có phải đã không sao rồi không? Chúng ta có thể đi rồi sao?”

Lí Vi một mặt kinh hi nhìn An Nhiên, cô biết, nữ thần rất lợi hại, cô ấy không có gì là không làm được!

An Nhiên cười cười, nhìn trên người Cố Hữu, “Quả bươi nhỏ, nếu một lát Lão soái ca có tìm đến, thì nói, tôi sẽ trở về, nói anh ấy không cần lo lắng.”

Lời nói của An Nhiên làm mọi người sùng sốt.

“Phó An Nhiên, ý của cậu là sao?” Hứa Anh Thiên nhảy lên, lớn tiếng chất vấn An Nhiên.

An Nhiên đứng dưới xe cười cười, “Quả bươi nhỏ, bảo vệ tốt cho bọn họ.”

Cô biết nếu cô chậm trễ những người này sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu người của Lão soái ca đến, người trong xe sẽ không trở thành con tin, cô không thể cam đoan mọi người trong này đều an toàn, cô làm như vậy là an toàn nhất, đến lúc đó Lão soái ca cũng không phải chịu trách nhiệm.

Quán huân lần này là do Phó Quân Hoàng chỉ đạo, nếu có chuyện xảy ra, tất cả mọi chuyện đều sẽ dồn vào người anh.

Làm vậy, cũng tốt.

“Phó tiểu thư, xin mời.” Tư Đế Phú mở cửa cốp, thân người hơi khom.

Á Lực lưu manh đứng trước xe, hừ lạnh.

An Nhiên lạnh nhạt lên xe, “Tư Đế Phú, tôi có thể tin cậu sao?”

Tư Đề Phu hơi khựng lại, nhưng bên môi vẫn mang nụ cười như trước, “Tất nhiên.”

“Tốt, vậy đem người đang tập kích lệnh đi, bằng không làm sao tôi có thể tin tưởng được những người trong xe an toàn?”

Tư Đề Phu mỉm cười, thật có lỗi nói, “Thật là có lỗi, Phó tiểu thư, đợi đến khi chúng ta đến nơi, thì tay súng bắn tỉa đó sẽ tự động rút lui. Yên tâm, chúng tôi không lạm sát người vô tội, nếu làm vậy tuyệt đối đối với chúng tôi sẽ không có lợi, không phải sao?”

“Hi vọng cậu không nói dối.”

“Cô rất xem thường chúng tôi, cho đến bây giờ chúng tôi không có nói dối.” Á Lực ở một bên hừ lạnh.

Mọi người ngồi trong xe nghe được tiếng máy xe, mọi người không tự chủ nắm chặt tay, đáy lòng của Vũ Giang Nam càng khiếp sợ, ả run run lấy điện thoại, nhanh chóng gửi một tin nhắn, liền bắt an nắm chặt điện thoại.

Đến khi chung quanh không còn nghe tiếng động gì nữa, bọn họ mới xác nhận được là bọn họ an toàn, Cố Hữu mới buông cánh tay của Lí Vi, cậu nhảy xuống xe, mọi người thấy vậy mới nhảy xuống hết.

Lí Vi là người đầu tiên nhảy xuống, sau khi xuống xe cô nhìn xung quanh, trong mắt cô tràn đầy hốt hoảng, cô bỗng chốc ngồi sững sờ trên mặt đất, cô không biết nên đến đâu để tìm nữ thần, cô không biết nữ thần đi nơi nào...

Hứa Anh Thiên nhảy xuống, một tay ôm lấy Lí Vi, cô gắt gao ôm Lí Vi, lặng lẽ khóc, “Không có việc gì, nữ thần sẽ không xảy ra chuyện, nữ thần rất lợi hại, Vi Vi, không có việc gì, chúng ta không khóc, phải kiên cường.”

Đúng, phải kiên cường, không được khóc.

Đó là nữ thần.

Đó là nữ thần đã cứu mạng cô, là nữ thần cô rất tin tưởng.

Đột nhiên, một trận âm thanh truyền đến, mấy chiếc xe quân dụng ngừng lại toàn bộ, chỉ thấy một đám người mặc quân phục rần rần nhảy xuống.

Khi nhóm người đó nhảy xuống, Lí Vi nhìn thấy mấy người đó, cô từ trên mặt đất đứng lên, tránh khỏi cái ôm của Hứa Anh Thiên, đi lên phía trước, oán hận nhìn nhóm người đó, lớn tiếng nói:

“Vì sao anh không đến sớm một chút! Chỉ cần anh đến sớm một bước, sớm một bước thôi, nữ thần sẽ không bị bọn họ mang đi! Vì sao anh lại đến trễ như vậy?”

Oanh một tiếng-----

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng như vỡ như nổ mạnh, anh không nói một lời nào, có một tiểu binh đang xem xét dấu vết dưới mặt đất, cuối cùng nói: “Huấn luyện viên, bọn họ lái xe, trên xe có ba người.”

Phó Quân Hoàng không nói cái gì, mặt cứng lại. người của U Linh cấp tốc lên xe, động tác nhanh nhẹn làm cho mọi người nhất thời rùng mình.

Người của Lười Lê chạy theo sau đã bị giữ lại chỗ này để chiếu cố bọn họ, người U Linh tiếp tục tìm kiếm An Nhiên.

“Thiên Thiên, nữ thần sẽ không có chuyện gì, đúng không?” Lí Vi cảm thấy rất bất lực, nhìn Hứa Anh Thiên.

Hứa Anh Thiên nắm chặt tay cô, mạnh mẽ nói, “Đúng vậy, không có chuyện gì, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81-1: Người thần bí, thôi miên an nhiên (1)

Xe chạy nhanh trên con đường nhựa, biểu hiện của An Nhiên luôn nhàn nhạt yên tĩnh, Á Lực ngồi một bên chặc chặc nói:

“Cô không muốn hỏi chúng tôi đưa cô đi đâu sao?” Á Lực ngồi bên tay phải của An Nhiên, trong tay hắn cầm súng, mày nhíu lại.

“Nếu hỏi thì cậu sẽ cho tôi biết?” Con người lạnh lạnh nhìn Á Lực, buồn cười nói.

An Nhiên cùng Á Lực ngồi ghé sau, người lái xe là một nữ sinh, nếu An Nhiên nhớ không nhầm thì nữ sinh đó tên là Catherine.

Steve (chính là Tư Đế Phu á. Sau này gọi là Steve nha) ngồi ghế phó lái, tay đặt trên cửa, nếu An Nhiên đoán không sai, tầm mắt của hắn luôn luôn rơi trên người của cô.

Chỉ cần có hơi động, bọn họ sẽ ra tay.

An Nhiên phải đi, thì sẽ đi, chính vì để có ít người khác bị liên lụy, cô chỉ muốn biết ai là người đứng phía sau đám người này, đến cùng người của “ Hành Hương” là ai, hay bọn họ chính là kẻ đứng phía sau.

An Nhiên có nhiều vấn đề cần phải biết, cô không nói chuyện, không hỏi bất cứ thứ gì, bộ đàm trên vành tai luôn bật, cô nhớ được, trong chiếc khuyên tai này có hệ thống định vị? Tần Vũ Triết tất nhiên cũng biết được đường điều tra, tất nhiên hắn sẽ đuổi theo.

Vì thế, An Nhiên không sinh ra ý tưởng chạy trốn.

Có thể đem người phía sau bắt ra, chẳng phải là rất tốt?

Khi xe chạy đến nơi đông đúc, bọn họ lại đổi xe, An Nhiên không quan tâm nhiều lắm, bọn họ hiển nhiên cũng biết được, người của bộ đội sẽ đuổi theo, chỉ cần có lưu lại dấu vết, nhưng khi đến nơi đông đúc, cái gọi là dấu vết sẽ rất mơ hồ.

An Nhiên và bọn người đó đổi một chiếc xe khác chạy ra khỏi nơi đông đúc, người của Phó Quân Hoàng cũng đang theo sát đến nơi đông đúc.

“Huấn luyện viên, tôi.” Một tiểu binh lần theo dấu vết mới chạy được đến nơi này, mặt của hắn khó xử nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm rối rắm.

Phó Quân Hoàng nâng tay, ngăn lời nói của hắn.

Biểu cảm của Ngân Lang rất lạnh, khi hắn xuất phát thì hắn đã thông báo tin cho Vô Xá, hơn nữa còn là mệnh lệnh tối cao, chú ý đến những chiếc xe khả nghi.

Hắn không biết huấn luyện viên cùng ai nói chuyện, người của huấn luyện viên cài đi rất lợi hại, mỗi lần quân chủ xảy ra chuyện, huấn luyện viên là người biết đầu tiên.

“Huấn luyện viên, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngốc Ung thiếu kiên nhẫn nói.

Thời gian tiêu quái vật mất tích càng dài, nguy hiểm sẽ càng lớn, bọn họ phải nhanh chóng tìm được cô.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng lạnh xuống, sắc mặt bất động, con người tối đen hàm chứa một thứ biểu cảm làm cho người ta nhìn không rõ, nhưng khi ai nhìn thấy đôi mắt đó, đáy lòng không tự chủ được mà cảm thấy phát lạnh.

“Ra khỏi đây.” Chỉ đơn giản hai chữ khiến người ta không hiểu ý tứ, thế nhưng Liệp Báo phụ trách lái xe không nói một câu nào là khởi động xe, bấm còi trực tiếp xông ra ngoài.

Phó Quân Hoàng gọi điện thoại cho dãy số xa lạ, tầm mắt của anh luôn nhìn phía trước, biểu cảm thờ ơ.

Bên kia rất nhanh tiếp điện thoại, là Tần Vũ Triết, “Hiếm có nha, Phó Quân Hoàng anh vậy mà chủ động điện thoại cho tôi.”

“Cô ấy đang ở đâu?” Phó Quân Hoàng không để ý đến lời chế nhạo của Tần Vũ Triết mà lạnh giọng hỏi.

Tần Vũ Triết hơi giật mình, biểu cảm rất quý dị, “Anh thế nào mà biết, tôi nhất định là biết cô ấy đang ở đâu?”

“...” Phó Quân Hoàng không nói.

Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, rồi đáp, “Tôi nhìn thấy xe của các người, anh bảo người của anh lái xe theo sau xe tôi.” Nói xong, Tần Vũ Triết liền cúp điện thoại.

Khi điện thoại của Tần Vũ Triết vừa cúp, một chiếc xe thể thao màu xám bạc vượt qua bọn họ (nhóm người Phó Quân Hoàng), bấm còi, sau đó liền chạy lên phía trước, tốc độ cũng chậm lại, nhưng không dừng lại quá lâu, người bên trong xe dường như cho Phó Quân Hoàng một thời gian suy xét, sau đó, xe lại khôi phục lại tốc độ, liền chạy thẳng ra ngoài.

“Đuổi theo xe phía trước.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng lạnh băng mà lại mấy móc vang lên.

Liệp Báo tuân lệnh, hắn không hề hỏi bất kì thứ gì, trực tiếp đuổi theo xe phía trước.

“Gia, hình như Phó Quân Hoàng biết được cái gì?” Tần Vũ Triết lấy ra một loại dụng cụ loại nhỏ tương tự như điện thoại di động, cả người hắn đều nằm ở ghế sau, về mặt ung dung cười.

Bên kia, không có tiếng của An Nhiên trả lời.

Tần Vũ Triết biết hiện tại An Nhiên không tiện nói chuyện, cũng không tức giận, tiếp tục lải nhải, trên đùi hắn là xấp tài liệu, hắn nhìn tài liệu nói, “Gia,

mấy người này cũng người “Hành Hương” không có bất kì quan hệ nào, cũng Kim Ân Thánh cũng không có quan hệ, chỉ có thể nói đám người này cùng đám người mất điện tử có liên hệ.”

“Catherine là một đại sư thời miên, cô ta có kinh nghiệm về mặt này, gia, ngài vẫn nên cẩn thận một chút.” Nhìn sơ lược lí lịch của mấy người đó, một thân đầy thịt của Tần Vũ Triết run rẩy, “Gia, mấy người đó đã được huấn luyện ngay từ nhỏ, bối cảnh gia đình không phải nhỏ, trong trường hần là không nhiều.”

Ngay lúc Tần Vũ Triết còn đang lải nhải, thì Catherine đột nhiên dừng xe.

“Công chúa xinh đẹp của tôi, chúng ta tiếp tục đi xe.” Steve mở cánh cửa bên cạnh của An Nhiên, hết sức phong độ thân sĩ cười.

An Nhiên luôn luôn phối hợp với bọn họ không ngừng đổi xe, đường sá thay đổi, một còn đường núi, cô không nói bất kì lời nào, biểu cảm cũng không thay đổi.

Nhưng lúc này có sự khác biệt chính là bọn họ bịt kín mắt của An Nhiên bằng một mảnh vải màu đen.

“Phó tiểu thư, thật có lỗi, cái này là nguyên tắc, chúng tôi cần phải tuân thủ.” Steve một bên bịt mắt của An Nhiên, một bên giải thích.

Sau khi buộc mảnh vải màu đen cho An Nhiên, một lần nữa dẫn cô lên xe, An Nhiên không biết xe chạy được bao lâu, đến khi xe dừng lại lần thứ hai, thì miếng vải đen trên mắt của An Nhiên cũng không được tháo xuống.

Khi xe ngừng lại, cô nghe được tiếng mở cửa xe của ghế lái và ghế phó lái, ngay cả người ngồi bên cạnh cô Á Lực cũng xuống xe.

Cánh cửa bên cạnh cô đã bị khoá, cô không thể tự mở.

Lúc cô đang nghi hoặc, cửa xe được mở ra.

“Phó tiểu thư, đoạn đường kế tiếp, để tôi dìu cô.” An Nhiên mới bước xuống xe, Steve liền đỡ lấy cô, ôn nhu nói.

An Nhiên nhú mày, tay của Steve so với lúc trước đã lạnh rất nhiều.

Xung quanh cực kì yên tĩnh, ngoại trừ có tiếng bước chân, thì An Nhiên không nghe được một âm thanh nào khác.

Một âm thanh nén vang lên, mày của An Nhiên nhíu càng chặt, cô có thể cảm nhận được người đứng xung quanh không ít, nhưng cô lại không nghe được bất kì âm thanh khác thường nào.

“Các người mang tôi đến nơi này làm gì?”

Không ai trả lời cô, xung quanh yên tĩnh làm An Nhiên nhíu mày càng chặt, ngay lúc cô cho rằng không có người trả lời cô, thì âm thanh của Steve đột nhiên vang lên”

“Phó tiểu thư, chú ý dưới chân của cô.”

An Nhiên luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô trở tay nắm lấy người bên cạnh, bất ngờ mảnh vải đen trên mắt bị kéo xuống, “Cậu...” Câu nói tiếp theo không thốt lên được, tay cô đang nắm lấy người của Steve, mà Steve cũng đang kinh ngạc nhìn cô.

“Phó tiểu thư?”

“Xin lỗi.” An Nhiên cúi đầu, buông hần ra.

Không đúng, có chỗ nào không đúng.

“Phó An Nhiên, Steve không thiếu phụ nữ, nếu cô cũng muốn trở thành một trong số những người phụ nữ của hần, thì chỉ cần nói một lời, tôi nghĩ rằng hần sẽ không để ý.” Á Lực dựa người lên tường, gương mặt thanh tú mang theo ý cười không tương xứng với khuôn mặt.

Xem ra nơi này, chính là một căn phòng, nội thất đầy đủ, ngoài trừ ánh sáng có chút tối thì không có bất kì một khuyết điểm nào.

“Phó tiểu thư, hiện tại cô nên ở nơi này nghỉ ngơi. Quần áo trong tủ đều chuẩn bị rất tốt, nếu muốn tắm rửa thì cứ tự nhiên, hi vọng cô...”

“Các người muốn nhốt tôi?” An Nhiên không nghĩ đến, cô bị nhốt trong này.

Steve nở nụ cười, “Không, không phải vậy. BOSS của chúng tôi chỉ muốn mời Phó tiểu thư đến nơi này làm khách vài ngày thôi.”

“Thế này là đạo tiếp khách?” An Nhiên cười nhạo.

“Hi vọng, cuộc sống kế tiếp của Phó tiểu thư cô có thể chơi đùa vui vẻ.” Nói xong, Steve không chờ An Nhiên trả lời, mang theo Á Lực cùng Catherine rời khỏi.

An Nhiên luôn chú ý đến hành động của Catherine, phát hiện rằng cô ta không có động tay chân đối với cô, cô mới yên tâm.

Nếu tình cảnh hiện tại của cô không thể này, thì có lẽ cô sẽ ở nơi tiêu chuẩn phòng tổng thống này cực kì thư thái.

Nhưng, khi An Nhiên xuống xe, Tần Vũ Triết ngồi trong xe phía sau, sắc mặt chợt thay đổi.

“Gia, Gia, nếu như ngài có thể nghe được tôi nói thì ngài ho một tiếng đi.”

Nhưng bên kia cực kì yên tĩnh, mọi âm thanh đều không có.

Tần Vũ Triết không ngừng điều chỉnh điện thoại trong tay, nhìn nhìn, trên bản đồ một điểm đỏ loé lên chợt biến mất, bọn họ không tìm thấy tung tích của cô.

Mà hiện tại hẳn không nghe được An Nhiên trả lời.

Nếu như hệ thống định vị không có trục trặc thì đám người kia không có rồi. Để Đó, bọn họ vây quanh toàn bộ Để Đó thật lâu, cuối cùng là dừng lại tại trung tâm Để Đó.

Tần Vũ Triết không dám chờ đợi, liền gọi điện cho Phó Quân Hoàng, bên kia rất nhanh bắt máy.

“Hiện tại, tôi không biết cô ấy đang ở đâu.” Âm thanh của Tần Vũ Triết tràn ngập uỷ khuất.

Nơi đó hẳn là có thiết bị nhiễu sóng, tín hiệu của gia không hiện, tất nhiên hẳn cũng không biết vị trí cụ thể của cô.

Nếu không, thì chiếc khuyên tai đã bị lấy đi.

Bên kia điện thoại bỗng chốc ngưng động.

Phó Quân Hoàng mím môi, gắt gao nắm di động trong tay, thật lâu sau, Phó Quân Hoàng mới nói, “Vị trí đại khái.”

Tần Vũ Triết nói vị trí cụ thể, bên kia rất nhanh nắm được thông tin cụ thể.

Nhìn xem, Gia ngày tìm loại người nào a, tính khí thật đúng là giống y như nhau.

Ở trung tâm thành phố, nhóm người Phó Quân Hoàng tất nhiên không đánh vào được, bọn họ ở trong xe lau vệt sáng trên mặt, xuống xe tùy tiện đến một cửa hàng quần áo, tìm được quần áo hợp với bản thân, sau đó thay quần áo, trả tiền rồi rời khỏi, động tác nhanh đến nỗi người bán hàng nhìn thấy đều sửng sốt.

Thay quần áo xong, nhóm người đó di chuyển lên xe, nghe Phó Quân Hoàng bàn kế hoạch tác chiến.

Lấy bản đồ của nội ô, trên bản đồ khoanh một số phạm vi trọng yếu, mọi người không nói gì tự động phân đội, hướng đến những nơi khu vực trọng điểm mà chạy đi.

Ngân Lang vẫn cùng một đội với Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không lập tức xuống xe, anh ngồi trong xe, siết chặt điện thoại trong tay, con người tối đen, khuôn mặt băng hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-2: Người thần bí, thôi miên an nhiên (2)

Lúc này, ở Tập đoàn Tần Thị.

Diêm Từ Diệp ngồi ở ghế làm việc, ánh mắt bình tĩnh nhìn một bức ảnh duy nhất trên bàn làm việc, trên ảnh là hình chụp của Tần Lam đang an ổn ngủ, bức ảnh dừng trên khuôn mặt của cô, thoạt nhìn cực kì nhu hoà.

Đây là chính tay Diêm Từ Diệp chụp, là sau khi Tần Lam ngủ, vụng trộm lấy di động chụp lại, đây không phải là tấm ảnh duy nhất, nhưng lại là tấm ảnh hấp dẫn nhất.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve trên tấm ảnh, con người lạnh lẽo có chút hoà tan, cuối cùng chuyển thành một mảnh nhu hoà.

“Gia, khi nào thì ngài bằng lòng trở về đây?” Cầm lấy ảnh chụp, nhìn gương mặt đang ngủ hôn xuống.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, chậm rãi, cẩn thận vang lên, âm thanh cung kính của thư kí bên ngoài cửa vang lên.

“Chủ tịch, Kiều tiểu thư nói muốn gặp ngài, ngài ...?”

Diêm Tử Diệp nhíu mày, cẩn thận để bức ảnh cầm trong tay nhẹ nhàng để lại trên bàn, “Để cô ta vào đi.”

Kiều Tử Du đứng bên ngoài cửa, nghe được lời này, ả hít một hơi thật sâu, nắm chặt túi văn kiện trong tay, sau đó ả đẩy cửa bước vào trong phòng.

“Môn chủ.” ả cung kính, biểu cảm của ả không nhìn thấy một khuyết điểm nào.

Diêm Tử Diệp không lên tiếng, chỉ nhìn ả như vậy, trên mặt ả không hề có chút cảm xúc nào.

“Môn chủ, đây là các báo cáo gần đây của Xích Huyết đường, tôi đều thu thập tất cả.” Nói xong, ả đem túi văn kiện đến bàn làm việc của Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp vẫn không nói câu nào, bàn tay mang bao tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, hai chân bắt chéo.

Kiều Tử Du cắn chặt môi dưới, hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, tôi biết hiện tại tôi nói cái gì ngài đều không tin, nhưng tôi xin ngài cho tôi một cơ hội để giải thích.”

“Không cần.” Biểu cảm của Diêm Tử Diệp trở nên rét lạnh.

Kiều Tử Du không biết bản thân nên nói cái gì tiếp theo, không phải ả luôn hiểu ả hay sao? ả cùng với người kia giống nhau, khi đối với một người nào đó đã sinh hoài nghi, thì nhất quyết không bao giờ tin tưởng người đó nữa, mặc dù biết người đó vô tội, cũng sẽ không đặt tâm tư vào người đó như lúc đầu.

ả, buông tha cho ả.

“Kiều Tử Du tôi xin thề, không làm qua chuyện gì làm hại đến Tàn môn, hại đến Tàn gia, nếu không, Kiều Tử Du tôi chết không từ tể.” Kiều Tử Du không biết tại sao ả lại nói lời này, hiện tại ả cảm thấy, chỉ có như vậy, Diêm Tử Diệp mới tin tưởng ả.

Thế nhưng, từ đầu đến giờ, biểu cảm của Diêm Tử Diệp không hề thay đổi nhìn ả.

Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, nếu không có việc gì khác, tôi đi trước.”

Nói xong, lần đầu tiên Kiều Tử Du không xem phản ứng của Diêm Tử Diệp mà xoay người, mở cửa bước đi.

Ra khỏi phòng, ả phát hiện thấy thư kí đang khấn trương nhìn ả, thấy ả bình an vô sự bước ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

ả nhìn mỗi người ở nơi này, không ai có thể động thủ được ả, không ai có thể chạm vào!

Kiều Tử Du đi thang máy xuống phòng đại sảnh, chợt nghe một tiếng kính hô, lập tức, ánh mắt của ả nhìn thấy một người đang lao đến, người nọ là từ cầu thang đi xuống, vẻ mặt của ả đầy sốt ruột, ả không quản sau lưng ả có bảo vệ, liền chạy ra khỏi tập đoàn Tàn thị, lên xe, chạy đi!

Kiều Tử Du giống như bị đóng băng tại chỗ, ả vừa nhìn thấy gì? Ánh mắt của ả là nỗi sợ hãi cùng bất an.

Không nghĩ đến, mặc dù Tàn gia đã chết, còn có người lại làm ả lo lắng như thế.

Trên bàn ăn là đầy đủ các mĩ vị của các món, khoẻ mỗi của An Nhiên không hề cử động, nhìn Catherine cầm món ăn bước vào, An Nhiên nói:

“BOSS của các người vẫn chưa về?”

Catherine nhìn An Nhiên một chút, không nói gì, đẩy một chiếc xe nhỏ trên đó có các món ăn, ả dọn lên bàn, sau đó đẩy xe đi, trên đường đi ả chỉ để lại một câu, ả nói:

“Một giờ sau tôi sẽ đến dọn dẹp.”

Biểu cảm của An Nhiên từ trước đến giờ đều thờ ơ, cô không tuyệt thực, cô rất bình tĩnh đi lại ngồi xuống.

Khi cô ngồi xuống, mới phát hiện được là trên bàn đều là những món cô rất thích ăn, xem ra, bọn họ tổn không ít thời gian để tra.

Khi An Nhiên bước vào trong phòng mới phát hiện được chiếc khuyên tai không thể dùng, cô không liên lạc được với Bàn gia, căn phòng này chắc chắn là có thiết bị nhiễu sóng.

An Nhiên không ăn nhiều lắm, khi cô thả đôi đũa trong tay, thì có một giọng nam vang lên:

“Mùi vị thế nào?”

An Nhiên nhủ mảy, cô vẫn chưa ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng, cô nghe được, người này không ở trong phòng, âm thanh này phát ra từ một máy phát.

“Không tệ.” Cảm li nước bằng thủy tinh uống, tầm mắt của An Nhiên giống như đang xem xét mọi thứ trong phòng, quan sát một vòng, đáy lòng An Nhiên khẽ cười, trong phòng ăn có bốn cái camera, cô nên cảm ơn người này đang xem trọng cô sao?

“Nếu vậy, cô sẽ luôn ở trong này chứ?” Tiếng nói tràn đầy mùi vị mê hoặc.

Trước một màn hình to, một người đàn ông đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo với nhau, một tay gác trên tay vịn, mái tóc màu xám tro phản chiếu dưới màn hình đầy mị hoặc.

Giống như một con dã thú đang săn mồi, ánh mắt nhìn trên màn hình, trên màn hình là các góc độ quay một người, bên dưới mặt nạ màu bạc là con người không chút nào che giấu được sự hứng thú cùng khát vọng nồng đậm.

“Lại Tư, đây mới là người có thể trở thành phụ nữ của tôi, cô ấy rất hoàn mỹ!”

Lại Tư vẫn không nhúc nhích, hần đứng phía sau người đàn ông này, tầm mắt nhìn người trên màn hình, thấy cử chỉ của cô, lông mày của hần ngày càng nhíu chặt.”

Ánh mắt bị che bởi cái mặt nạ màu bạc nhìn xuống tay mình, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt lên mũi, hô hấp sâu hơn, “Lại Tư, tuyệt đối cậu không thể nào nghĩ tới, khi tôi đỡ lấy cô ấy, tôi rất muốn cô ấy trở thành của tôi!” Tay của hần tựa như còn lưu lại hơi thở của cô, lạ lùng là lại làm hần không có cách nào quên đi.

Biểu cảm của Steve đứng sau lưng của người đeo mặt nạ có chút khẽ biến,

Catherine khi nghe đến lời nói đó thân thể của ả cũng chấn động, BOSS vậy mà muốn Phó An Nhiên trở thành người phụ nữ của hần! Nhưng đó là Phó An Nhiên! Phó An Nhiên người họ Phó!

Từ lúc bọn họ vừa xuống xe, bọn họ đã rất kinh động rồi.

Khi bọn họ dừng xe, liền thấy Lại Tư người bên cạnh BOSS đứng không nhúc nhích nhìn bọn họ, bọn họ vội vàng xuống xe, đi đến Lại Tư chào hỏi, nhưng khi bọn họ xuống xe, thì có một bóng người bước đến bên cạnh chiếc xe, mà bóng người đó làm bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

Làm sao mà BOSS lại tự mình xuống đây!

Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt được che bởi mặt nạ màu bạc, toàn thân như bọ đóng băng.

Bọn họ không dám thở mạnh, cung kính đứng thẳng, mà nhiều hơn là sợ hãi.

Bọn họ không nghĩ tới, ở nơi này lại nhìn thấy BOSS.

BOSS không để ý đến bọn họ, trong hần của hần là sự hứng thú, hần kéo cửa xe, ánh mắt ra hiệu Steve nói cái gì đó.

Nếu không phải Á Lực đang bên cạnh đá hần (Steve) một cái, thì hần không có phản ứng kịp. Hần ổn định lại tim của bản thân, cố gắng làm cho âm thanh của mình bình thường nhất, khi hần vừa đi đến cửa xe, muốn diu An Nhiên, thì BOSS nâng tay ngăn hần!

Thật khó có thể tin!

Trong tổ chức, có người nào không biết, BOSS ghét nhất là người khác đụng chạm vào hần, ngoại trừ là Lại Tư, không ai có thể tiếp cận được hần, nhưng mà bây giờ BOSS lại chủ động đưa tay.

Đến khi đưa An Nhiên vào phòng, BOSS mới rời khỏi, nhưng trước lúc đi, hần nhìn An Nhiên, làm cho đáy lòng của bọn họ (đám người Steve) run run.

Đột nhiên, người đang ngồi trên bàn ăn, An Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng đến một cái camera, con người trong treo giống như nhìn thẳng vào chỗ này, con người mang theo sự mê hoặc vô tận.

“Các người đều ra ngoài!” Tầm mắt của ông chủ bỗng nhiên nhìn đám người Steve, vẻ mặt của hần (người đàn ông mang mặt nạ) một nhiên khó coi.

Mấy người này không dám lưu lại, hướng đến BOSS cúi đầu, sau đó xoay người rời khỏi, khi bọn họ đứng ở cửa, bọn họ phát hiện được ánh mắt của BOSS nhìn bọn họ, trong nháy mắt sau lưng bọn họ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bên trong phòng chỉ còn Lại Tư, BOSS hài lòng, ánh mắt của hần một lần nữa nhìn trên màn hình, hình ảnh kia làm tầm mắt của hần bất động không đi dời đi chỗ khác.

“Lại Tư, cậu xem, ánh mắt đó rất đẹp.” BOSS cười, “Cậu nói, nếu ánh mắt này chỉ nhìn một mình tôi, có phải rất tốt không?”

Lại Tư bất động không nói, chỉ nhìn.

BOSS thấy Lại Tư không nói, cũng không tức giận, hần cùng Lại Tư xưa này đều là vậy, hần (BOSS) say mê nhìn An Nhiên, âm thanh đầy mùi vị nhu hoà:

“Thế nào? Sao cô không trả lời tôi?”

“Không có ai thích bị nhốt.” Trên màn hình là hình ảnh An Nhiên thoải mái ngồi tựa trên ghế, biểu cảm lạnh nhạt.

BOSS hơi giật mình, “Tôi có thể cho cô bất kì thứ gì cô muốn.” Tựa như, đối với chuyện này thì không ai có thể cự tuyệt.

“Tôi không thiếu bất kì thứ gì.” Tầm mắt của An Nhiên không di chuyển, cô giống như có thể thông qua camara là nhìn, con ngươi của cô có chút chuyển lạnh, “Cũng không thích bị người khác nhốt.”

BOSS bật cười, “Phó An Nhiên, cô cùng Tần Lam có quan hệ thế nào, hả?”

An Nhiên không nghĩ đến hần lại hỏi vấn đề này, vấn đề này có chút lớn, vẻ mặt của cô bất động, khoé môi vương lên một tia cười, “Thế nào? Lẽ nào, anh cũng cảm thấy tôi cùng Tần Lam đó giống nhau? Tôi đã gặp phải một người điên, không muốn gặp thêm một người điên nữa.”

Mặc dù An Nhiên trả lời rất thờ ơ, nhưng trong lòng của cô đầy nghi hoặc.

Người đó là kiếp trước cô có gặp qua sao.

Nhưng cô không thể nhớ được, kiếp trước người cô tiếp xúc quá nhiều, là ai có thể cường đại như thế.

Thế lực của người này nếu so với thế lực của Tần môn còn muốn lớn hơn.

Thế lực hiện tại của Tần môn chủ yếu đều ở châu Âu, mặc dù địa bàn chính của Tần môn là ở Đế Đô, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, nên thế lực của Tần môn không ngừng di chuyển, đến khi đến Mỹ quốc mới có thể an cư lạc nghiệp.

“Hừm, Phó An Nhiên, cô quả nhiên rất hiểu lòng tôi.”

“Anh là ai?” Vẻ mặt của An Nhiên không thay đổi nhưng nghi ngờ ở đáy lòng càng lớn.

“Tôi là ai, hừm ? “BOSS ngồi trước màn hình bật cười, hần quay đầu nhìn Lại Tư bên cạnh, hỏi, “Tôi là ai vậy Lại Tư ? Tôi làm sao ngay cả bản thân cũng không biết, tôi là ai ? “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-3: Người thần bí, thôi miên an nhiên (3)

Bên này.

Các vùng trọng điểm được khoanh tròn trên bản đồ đã được tìm kiếm nhưng bọn họ không tìm thấy Phó An Nhiên, thậm chí ngay cả những nơi khả nghi nhất cũng không tìm được.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng ngày càng lạnh, hơi thở mạnh mẽ ngày càng nồng đậm, nhóm người Ngân Lang nhìn thấy mà sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía.

“Huấn luyện viên, tiểu thư sẽ không có chuyện gì.” Lời của Ngân Lang vừa nói không biết là nói với Phó Quân Hoàng hay là tự an ủi bản thân.

“Tôi tin.” Hiện tại, ngoại trừ tin tưởng ra anh không biết phải làm gì?

Anh một lần nữa suy nghĩ, tự hỏi, xem có còn chỗ nào là bọn họ bỏ quên hay không.

Ở một bên khác.

Người của Tần môn đang âm thầm tìm kiếm An Nhiên, nhưng có điều bất đồng là mấy người học sinh kia, bọn họ cũng tìm kiếm.

Diêm Từ Diệp đang ở nơi làm việc của Tần môn, sắc mặt đông lạnh, khi hần nhận được tin, thì An Nhiên đã mất tích được mấy tiếng, quả nhiên hần nuôi dưỡng một đám phế vật!

“Tra được chưa?” Diêm Từ Diệp yêu dị của Diêm Từ Diệp tràn đầy mệt mỏi, khi hần nhận điện thoại, người bên kia khúm núm nói vài câu, Diêm Từ Diệp nổi giận ném điện thoại!

Phế vật!

Không tra được!

Phó An Nhiên bị mất tích ở Đê Đô! Không có máy bay tư nhân ra vào, ngay cả những chiếc xe khả nghi, cũng không có người mà hắn muốn tìm.

Bọn họ còn đang ở trong nội thành.

Dường như Diêm Tử Diệp nghĩ ra một cái gì đó, vội vã mở điện thoại, bấm một dãy số.

“Tôi nói, các người không thể tôi yên hửm, hiện tại tôi cũng không tìm được! Không biết ở nơi nào!” Bên kia là âm thanh táo bạo của Tần Vũ Triết.

Tâm của Diêm Tử Diệp bỗng chốc rơi xuống cốc, “Tần Vũ Triết”

Nghe được tiếng nói của Diêm Tử Diệp, âm thanh bên kia bỗng chốc thu lại, “Mẹ nó, Diêm thần kinh, không có chuyện gì mà điện thoại cho tao làm cái gì!”

“Phó An Nhiên đang ở nơi nào.” Lúc này, hắn không gọi Phó An Nhiên là Gia.

“Trời biết!” Mẹ nó, hiện tại hắn (Tần Vũ Triết) đã rối tung, làm sao mà một đám người lại tìm đến? Phó Quân Hoàng vừa cúp điện thoại thì Diêm Tử Diệp lại điện thoại đến.

Tần Vũ Triết không chú ý đến số điện thoại, hắn (Tần Vũ Triết) lại cho rằng Phó Quân Hoàng, đến khi tiếp điện thoại mới nổi giận.

Nhưng khi hắn nghe được tiếng của Diêm Tử Diệp, thì thái độ trong nháy mắt chuyển biến.

“Tần Vũ Triết!” Diêm Tử Diệp tức giận, “Mày đừng tưởng, tao không dám động vào mày!”

“Mẹ kiếp! Diêm Tử Diệp, mày là cái quái gì? Mày động vào Bàn gia tao? Cút con mẹ nó! Ông nội mày đang vội, cút!” Nói xong, bên kia Tần Vũ Triết cúp điện thoại.

Âm---

Điện thoại bị ném mạnh lên tường, nhất thời bị chia năm xẻ bảy.

“Gia tăng tìm kiếm!” Diêm Tử Diệp nói lời này, hướng đến Phúc Mãn Lâu là đi.

Đám học sinh của Ngân Dục được đưa vào Ngân Dục an toàn, khi An Nhiên bị mang đi, có người đã nghĩ tới báo cảnh sát, thế nhưng điện thoại trên người của bọn họ đều bị mất vào ngày đầu quân huấn.

Bọn họ không cảm được nước mắt mà khóc ròng lên, bởi vậy khi vừa đến Ngân Dục, không ít người đoạt lấy di động của người bên cạnh mà báo cảnh sát.

Đây là chuyện của lực lượng cảnh sát, quân đội không tham dự được.

Bên trong binh đoàn Lưỡi Lê không ít người cực kì thích Phó An Nhiên, không có đáng về tự cao, mà lại là một cô gái lợi hại, dũng mãnh, một cô gái lạnh lạnh hồ hững nhưng cực kì lạnh lẽ, bọn họ sao lại không thích?

Khi nghe được tung tích của cô hiện không rõ, không biết sống chết ra sao, bọn họ làm sao có thể an tâm?

Thủ trưởng của bọn họ mệnh lệnh xuống cho bọn họ, mang theo người để tìm người (An Nhiên).

Đầu tiên, Cố Hữu điện thoại cho Cố lão gia, nhưng sau khi suy nghĩ, cậu vẫn gọi cho điện thoại cho họ Phó một cú điện thoại, hiển nhiên Phó Lão tử bình tĩnh hơn ông nội của cậu rất nhiều, cậu chỉ nhớ rõ Phó lão gia nói với cậu một câu:

“Yên tâm đi, đứa nhỏ kia là một người có mạng lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì khác.”

Cố Hữu làm sao có thể yên tâm được?

Khi cậu biết người của binh đoàn Lưỡi Lê cho người đi tìm, thì cậu yêu cầu cho tham gia vào đội tìm người, nhưng lại bị bọn họ ngăn cản, bảo cậu an tâm ở nơi này chờ tin tức.

Mặc dù không muốn, nhưng cậu cũng chỉ có thể chờ.

Đây cũng là sự chênh lệch giữa cậu và Phó Quân Hoàng, khi Phó Quân Hoàng 17 tuổi đã là huấn luyện viên của một đội ngũ thần bí, anh ra lệnh, thì có người đến chào hỏi, thế nhưng cũng là 17 tuổi nhưng cậu không thể làm được cái gì, chỉ có thể ngồi chờ.

Cậu, quả nhiên là không thể bảo vệ được cho cô.

Mà lúc này, An Nhiên đã đi đến phòng khách, TV ở phòng khách được mở, điều khiển nằm ở khay trà.

Cô vừa đến sofa ngồi xuống thì Catherine mặt không biểu cảm đi đến, đem mọi thứ trên bàn com dọn dẹp sạch sẽ, không nói một lời đẩy xe rồi đi.

“Người của các cô đều giống cô vậy sao, không thích nói chuyện?” An Nhiên không quản có người nghe hay không, cô nhìn TV nhàn nhạt hỏi.

“Làm sao biết được?” Tiếng nói vang lên trong phòng, lúc này BOSS đang cầm trong tay một tách cà phê, “Tôi có nhiều lời, muốn cùng cô nói.”

An Nhiên nhủ mảy, cô không nói thêm cái gì nữa, mà không ngừng đổi kênh.

BOSS dựa người vào ghế sofa, ánh mắt không chớp nhìn trên màn hình, đến khi có một tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt không biểu cảm của Lại Tư tiến lên mở cửa, chỉ thấy Catherine đứng ở trước cửa, nhìn thấy người của Lại Tư lại không cảm thấy căng thẳng khi đứng cạnh nhau.

Lại Tư hơi né người, để Catherine bước vào.

Catherine bước vào trong phòng, trong nháy mắt mỗi tế bào trong cơ thể đều căng thẳng cả lên.

Ả hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, ả dè dặt đi đến nơi cách BOSS 3m, sau đó quỳ hai gối xuống, thắt lưng thẳng tắp nói:

“BOSS, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt.”

“Sư phụ cô đâu?” Tầm mắt của BOSS không dừng trên người ả, mà luôn nhìn chăm chú An Nhiên trên màn hình.

“Buổi tối sư phụ mới có thể đến.” Đầu của Catherine hơi cúi, biểu cảm sợ hãi.

BOSS không nói chuyện, phải chờ đến buổi tối.

Buổi tối, Phó Quân Hoàng kia không chừng sẽ tìm được đến đây.

“Cô làm được không?”

Catherine hơi dừng một chút, con ngươi của ả tràn đầy khiếp sợ, “BOSS, tôi...”

“Tốt, đêm nay, tôi muốn làm cho cô ấy triệt để phải quên Phó Quân Hoàng, chỉ nhớ tôi.” Khi nói lời như vậy, gương mặt của BOSS tràn đầy hưng phấn.

Catherine biết, ả không thể cự tuyệt, chỉ có thể cố gắng.

“Dạ”. Ả chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Thất bại, ả phải chết.

“Đi thôi.” Trong con ngươi tràn ý cười, mà nhiều hơn là sự cuồng nhiệt.

Cũng trong lúc này, một tiếng chuông điện thoại du dương vang lên, tầm mắt hình trên màn hình di động, khi nhìn thấy tên trên màn hình, trong con ngươi không còn là ý cười mà thay vào đó là một sự đông lạnh.

“Tôi nói, cái người mà anh mang đi, anh có thể cho tôi mượn để đùa một chút không?” Bên kia là tiếng nói mang theo sự bất mãn dày dặt, “Thật vất vả tôi mới có hứng thú nha.”

“Tôi cảm thấy rất có hứng thú.” Tiếng nói mang theo một tia hàn khí, không có ý trêu đùa.

Âm thanh bên kia ngưng lại, “Nha? Thật ngạc nhiên.”

“Không có cái gì đáng ngạc nhiên.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên.

“Nhưng, tôi đối với cô ấy cảm thấy rất hứng thú? Cô ấy là người duy nhất không đến chỗ của tôi.” Bên kia là tiếng nói đầy ảo não, “BOSS, lần này tôi không thể nghe lời của anh.” Lần này, hẳn là thật lòng.

“Thật sao?”

Lại Tư hơi kinh ngạc nhìn ông chỗ đang ngồi trên ghế, tiếng nói của hắn không nghe được một chút khác thường nào, mặc dù là vậy nhưng Lại Tư có thể biết được là BOSS của hắn đang rất giận dữ.

Đang ở nơi tổng bộ của giao thông, thần sắc của Phó Quân Hoàng chăm chú nhìn trên một cái màn hình.

“Huấn luyện viên, nơi này rất kì quái.” Khi Ôm đang cầm chuột, đột nhiên nói.

Trong nháy mắt, tầm mắt của mọi người đều dừng trên màn hình mà Khi Ôm chỉ.

Nơi đó không ngừng chiếu lại, khi chiếu lại một điểm, ấn giữ nút ngưng, thì có ba bóng người, hai nam một nữ, hai người nam cũng giữ một nữ sinh, mà camera thu được, phóng to, nét mặt của người đó có thể thấy được rõ ràng.

Ba người kia, chính là Steve, Á Lực cùng An Nhiên!

Làm một phát lệnh, chỉ thấy ba người đó ngồi lên một chiếc xe khác, bảng số xe bị che lại, chỉ có thể nhìn thấy là một chiếc xe thông thường.

Tiếp tục truy tìm, trên đường bọn họ thay đổi rất nhiều xe, nhưng sau mỗi lần đổi xe, camera thu được, bọn họ không tìm thấy mấy người kia nữa.

“Phát lệnh truy nã.” Tiếng nói băng hàn của Phó Quân Hoàng vang lên, nhân viên trực ban trong phòng không tự chủ lui về sau mấy bước, quả nhiên khí thế của người này quá cường đại.

Nghe được lời nói của Phó Quân Hoàng, Ngân Lang không chần chờ, lập tức điện thoại cho cấp dưới, lấy ảnh của Steve cùng Á Lực được gửi ra bên ngoài.

Tất nhiên, là Lam Nhược Khê cùng đám người của Lãnh hạo cũng nhận được thông tin.

Một bên khác, trong phòng căn phòng rộng lớn, một bóng người cương trực ngồi trên vị trí cao, hần nhìn tin trong di động mà ngẩng người, vẻ mặt đầy sốt ruột.

“Chuyện này là sao?” Trong căn phòng yên tĩnh có một âm thanh vang lên, bóng người kia ngẩng đầu, nhìn thấy người đến gần hần, người nọ rất tự nhiên mở hai tay, ôm lấy bóng người cương trực đó vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về hần, “Không vui? Nói cho chị nghe một chút?”

Hai tay người kia vòng quanh hông, hần tựa vào bụng của cô ta, ngôn ngữ có chút vụn, “Cô ấy bị bắt cóc rồi.”

“Em thích cô gái kia?” Khẽ vuốt trên đỉnh đầu của hần, tay hơi dừng lại chỉ chốc lát khôi phục, “Không có chuyện gì, chị sẽ giúp em đi tìm.”

“Vâng. Dạ.” Hiện tại người hần có thể tin tưởng chỉ có thể là chị gái, hần càng ôm chặt cô ta, “Chị, em chỉ có thể tin tưởng chị.”

“Ngoan”. Tầm mắt mềm mại dừng trên mái tóc đen của hần, nhưng con ngươi âm trầm, “Chị sẽ giúp em tìm được người mà em mong muốn.”

Trong phòng.

“Thế nào, muốn xuống tay với tôi?” An Nhiên không trở về phòng ngủ, cô nằm trên sofa, nhìn thấy Catherine đứng trước mặt của mình.

Mái tóc màu đỏ dưới ánh đèn làm ả ta đầy vẻ yêu dị, Catherine cầm trong tay là một lọ tinh dầu đặt lên bàn trà, mặt không biểu cảm nói, “BOSS muốn tôi đến ở cùng cô.”

An Nhiên nhú mày, “Hừm? Không phải là cho cô đến thôi miên tôi?”

Sắc mặt của Catherine bất động, cảm xúc không có chút biến đổi, “Muốn thôi miên cô là sự phụ của tôi, tôi không đủ khả năng.” Lúc đầu, BOSS nói là như vậy, ả cũng không nói dối, nhưng ả chỉ nói một phần sự thật.

Biểu cảm lạnh nhạt của cô, làm đầy lòng ả cả kinh.

Cô làm sao biết ả sẽ thôi miên cô?

Phó An Nhiên, quả nhiên là không bình thường!

Tầm mắt của An Nhiên luôn dừng trên người của Catherine, cô phát hiện Catherine không nói dối.

An Nhiên nhìn thoáng qua cái camera gần bản thân nhất, lập tức quay đầu nhìn Catherine, “Cô cảm thấy BOSS của cô là người thế nào?”

“Người tốt.” Hiển nhiên, Catherine không nói nhiều thêm.

“Nhưng, cô rất sợ hần ta.”

“Không, đó là sự kính trọng. “Catherine không chút do dự trả lời.

An Nhiên giật giật khoé môi, Catherine không nói dối, cô nhìn ra được, mấy người này đối với BOSS của bọn họ điên cuồng không thua kém gì lòng trung thành của người của Tần môn đối với Tần Lam, đương nhiên, mà trong mấy người đó không thể đánh đồng với những kẻ phản bội.

Có lẽ tinh dầu của Catherine mang đến đã có tác dụng, An Nhiên cảm thấy mí mắt của mình ngày nặng, mấy người quân huấn này thực sự rất mệt, An

Nhiên biết đó là một cái bẫy, cô không thể ngủ, nhưng có một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, âm thanh nói đều đều vang lên:

“Hiện tại cô rất mệt, cô cần nghỉ ngơi, không có việc gì nên cô an tâm ngủ đi, chờ khi cô tỉnh lại, thì người cho cô an tâm sẽ đến.”

An Nhiên luôn luôn phòng bị mọi thứ vẫn ngã xuống.

Nhìn thấy người trước mặt đã ngủ, Catherine đỏ mặt hời hợt người, ý thức của Phó An Nhiên rất cường đại, nếu là người khác, ả không tốn nhiều thời gian đến vậy, nhưng An Nhiên lại làm cho ả rất căng thẳng.

“Cô cần thời gian là bao nhiêu?” Tiếng nói trong phòng vang lên.

Thân người đầy mồ hôi của Catherine lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt căng thẳng, “Cô ấy hiện đã ngủ say, nên không cần nhiều thời gian.”

“Thời gian của cô không còn nhiều.”

“Dạ”

Ở một bên khác.

Khi trời sắp tối, người đi trên đường không giảm bớt, mà còn nhiều thêm.

Ngay tại khách sạn đang nhốt An Nhiên, không một tiếng động đã bị bao vây.

Cửa trước, cửa sau đều bị vây kín, không cho phép ra vào.

Phó Quân Hoàng một thân thường phục, tay cầm một khẩu súng, sắc mặt lạnh lùng, bước vào khách sạn.

“BOSS, bọn họ tìm đến đây!” Nhìn trên màn hình theo dõi, Lại Tư đột nhiên nói.

Mà lúc này ánh mắt của BOSS dừng trên màn hình, nhìn nhất cử nhất động của Catherine, nghe ả nói, nhìn thấy Catherine dường như muốn ngã xuống đất, BOSS lập tức đứng dậy, khoé môi gọi lên một nụ cười điên đảo chứng sinh:

“Chúng ta, có thể đi rồi.”

HẾT CHƯƠNG 81

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82-1: Đi tới sân bay, quân hoàng đuổi theo!(1)

Phanh----

Cánh cửa phịch một tiếng bị phá nát, Ngân Lang là người đầu tiên đi vào trong, biểu cảm không che giấu được sự lo lắng.

Nhưng, trong phòng không có một người nào.

Trên giường hỗn loạn, ghế sofa cũng có dấu vết người ngồi, hiển nhiên là vừa đi không bao lâu.

“Chết tiệt! Đã tới chậm một bước!” Ngốc Ung đá một đá vào bàn, biểu cảm ảo não.

Một bóng người cô lãnh đi đến bàn trà, tầm mắt hướng đến lọ tinh dầu chưa dùng hết, con người thâm thúy làm người ta không nhìn ra được tâm tình.

“Huấn luyện viên, chúng ta----?” Nắm chặt súng trong tay, Ngân Lang hầu như đã xem qua mỗi phòng ở nơi này, không phát hiện một điểm đáng ngờ nào, rõ ràng là đã cho người dọn dẹp.

Phó Quân Hoàng xoay người bước đi, nhưng khi anh vừa ra khỏi phòng, thì tiếng di động vang lên.

Phó Quân Hoàng vừa nhận điện thoại thì Tần Vũ Triết bên kia liền gào thét, “Cuối cùng anh cũng nhận điện thoại! Hiện tại, nhóm người đó đang đi đến sân bay, anh nhanh lên chút!”

“Sân bay!” Nói ra hai chữ, Phó Quân Hoàng đã chạy ra bên ngoài.

Một chiếc xe hơi đang chạy nhanh.

BOSS nhìn chỗ An Nhiên ngủ, con người bên dưới mặt nạ hiện lên vẻ hưng phấn, Catherine nói một lát nữa cô sẽ tỉnh, chỉ cần khi cô tỉnh lại người đầu tiên mà cô trong thấy thì đó sẽ là người bạn đời của cô.

Hắn nhìn vào mỗi nét biến hoá nhỏ trên gương mặt của cô, dần dần, lông mi dài giật giật, chưa bao giờ BOSS khản trương như thế, hắn đột nhiên ngừng hô hấp, gất gao nhìn cô gái trước mặt.

An Nhiên nhú mày, biểu cảm tựa như rất thống khổ, cô cố gắng thật lâu nhưng không mở mắt, tựa như cô đang đấu tranh vì một cái gì đó, hai tay nguyên bản đặt trên bụng chột nắm chặt, cô đang nỗ lực chống lại.

Người ngồi cạnh An Nhiên không có một điểm nóng nảy nào, nhưng khi nhìn thấy mày của An Nhiên nhú chặt, biểu cảm rất quái dị, hắn muốn đưa tay lay cô tỉnh, nhưng trong đầu lại vang lời của Catherine nói, không thể quá rầy cô ấy, để cô ấy tự nhiên mà tỉnh, bằng không mọi chuyện sẽ uống công.

Con người bỗng trở nên âm vụ.

Đột nhiên, ánh mắt của An Nhiên mở to, con người trong treo lúc này lại trở nên mờ mịt.

BOSS ngồi ngay ngắn lại, tầm mắt không tự chủ nhìn trên người An Nhiên, mà trong tầm mắt đó mang theo sự khản trương.

Dần dần, ánh mắt của An Nhiên khôi phục lại từng chút, không hề trống rỗng, tầm mắt của cô rơi vào người trước mặt, hắn có một mái tóc xám tro, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc, trong đầu cô không có một chút ký ức nào liên quan với hắn, thế nhưng, cô cảm thấy được đôi mắt này cô đã trông thấy ở đâu.

Đầu óc An Nhiên thật rối, hiện tại cô không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, cô kinh ngạc nhìn người trước mặt, gương môi, cuối cùng cũng không phát ra tiếng.

“ Muốn nói cái gì ? “ Một tiếng nói trầm thấp trong xe vang lên.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng.

Xuất phát theo bản năng, trong phút chốc An Nhiên đứng dậy, cô dịch người mình sát vào vách xe, ánh mắt cảnh giác nhìn người xa lạ trước mặt.

“ ...Tôi không, biết anh. “ Lời nói này của An Nhiên là cố hết sức, cô không biết tại sao lại nói như thế, nhưng cô nỗ lực đem tất cả các từ ngữ nói thành một câu.

Tựa như cô đã quên đi nhiều thứ, nhưng có một người, một bóng người mờ ảo vẫn luôn xuất hiện trong đầu của cô, cô không thấy rõ được người đó, anh ta đứng rất xa, toàn thân đều lộ ra một loại ưu thương không thể che giấu.

Cô không thấy rõ mặt của người đó, nhưng có một âm thanh từ đáy lòng của cô nói cho cô biết, không phải là người đang ở trước mặt cô.

Quả nhiên, người đàn ông tóc xám tro nghe được lời của cô nói, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Tuy rằng cô không thấy được mặt của người đang ở trước mặt, nhưng hơi thở phát ra từ trên người hắn làm cho An Nhiên càng căng thẳng.

“ Không, cô biết tôi, cô suy nghĩ cẩn thận một lần nữa. “ Lần đầu tiên hắn phát hiện được, hắn có thể đối với một người nhẫn nại đến vậy.

An Nhiên nhìn chằm chằm người trước mặt, con người của cô tràn đầy nghi hoặc, dần dần, cô giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cô cẩn trọng vươn tay, chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng khi cô muốn tháo chiếc mặt nạ đó xuống thì bị một bàn tay khác bắt lấy tay cô !

“ Phó An Nhiên ! Cô diễn thật hay ! “ Một tiếng nói trầm thấp đầy nguy hiểm vang lên, con người đang mềm mại bỗng nhiên trở nên sắc bén.

An Nhiên nhú mày, cô nhìn tay của hắn nắm chặt lấy tay của cô, biểu cảm đột nhiên lạnh xuống.

“ Buông ra ! “ Quả nhiên hắn không phải là người cô muốn tìm.

Trong lòng BOSS đột nhiên ngừng một chút, bất ngờ, hắn bật cười, hắn hỏi, “ An Nhiên, có biết Phó Quân Hoàng không ? “

Con người thanh lãnh kia không cách nào che giấu được tia nghi ngờ, giống như cô đang nỗ lực nhớ đến cái gì, biểu cảm thoạt nhìn có chút thống khổ.

Hắn muốn đưa tay ôm lấy cô, nhưng khi hắn vừa đưa tay thì người nguyên bản còn đang ôm đầu suy nghĩ, An Nhiên đột nhiên mở to mắt, giống như ám mất nguy hiểm của một con báo săn, ánh mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào người hắn.

“ Cách tôi, xa một chút ! “ Tiếng nói hoàn toàn lạnh băng không mang theo một chút tình cảm nào cả.

Sắc mặt của người đàn ông đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

Toàn thân của An Nhiên đều lui về một góc, nhìn cảnh đêm không ngừng biến hoá bên ngoài cửa sổ, An Nhiên cảm thấy mê mang, cảnh vật xa lạ mà

quen thuộc, hẳn là cô đã gặp qua, hiện tại cô là ai ? Trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

An Nhiên, hẳn gọi cô là An Nhiên.

Đúng rồi, cô là Phó An Nhiên.

Nhưng, Phó An Nhiên là ai ?

Phó Quân Hoàng. ...

Trong đầu có một bóng người đang dần đến gần, dần đến gần, lúc cô muốn xem diện mạo của người đó, thì cánh tay của cô bị bắt lấy, lập tức cô bị rơi vào trong một đôi mắt lạnh lẽo.

“ Phó An Nhiên, em luôn sống cùng tôi, em quên sao ? “

An Nhiên ôm đầu của bản thân, cô nhìn người trước mặt.

Không, không phải hẳn.

Âm thanh trong lòng không ngừng vang lên, không phải hẳn.

Tựa như cô quên một người rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mặt.

Hiện tại, đầu của An Nhiên rất loạn, nhưng không có nghĩa là bản năng con người của cô quên, cô nỗ lực thả lỏng bản thân nhưng lại càng căng thẳng, không phát hiện được bản thân mình không thể nào thả lỏng được.

Giống như có một thứ gì đó đang chống cự trong người cô.

“ Không sao, bây giờ em rất mệt, em cần nghỉ ngơi, chờ đến khi em nghỉ ngơi tốt, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

----- Hiện tại cô đang rất mệt, cần nghỉ ngơi.

Có một âm thanh luôn nhắc đi nhắc lại trong đầu cô.

“ Chủ nhân, đến.” Âm thanh của Lại tư ở ghé lái truyền đến.

Cửa xe được mở ra, một người cung kính đứng trước của xe, “ Tiểu thư, mời xuống xe.”

Một tiếng nói xa lạ, một gương mặt xa lạ.

Mọi thứ đều xa lạ.

Người ngồi bên cạnh cô bước xuống xe, cô phát hiện, khi hẳn ta xuống xe, biểu cảm của người những người đó càng thêm cung kính, thậm chí cô còn cảm thấy được sự sợ hãi cũng bất an của những người đó.

“ An Nhiên, chúng ta về nhà. “

Đáy lòng tựa như có một cái gì đó đụng vào, làm cô mềm mại trong lòng.

Về nhà.

----- Bảo bối, chúng ta về nhà.

Trong đầu cô đột nhiên vang lên một tiếng nói trầm nhẹ, trong tiếng nói đó tràn đầy sùng ái cung chiều, mà không phải nguy trang giống như người đang ở trước mặt cô.

Không sai, mặc kệ là hẳn nguy trang giống ra sao, biểu cảm nhu hoà cỡ nào, thì hẳn cũng không phải là người trong lòng cô !

“ An Nhiên tiểu thư, nếu ngài không xuống xe, sẽ không kịp. “

Trong lòng An Nhiên cũng không buông lỏng cảnh giác, cô xuống xe, người đó đã đứng bên cạnh chờ cô, bàn tay lạnh nắm chặt lấy tay cô, tiếng nói lạnh lạnh vang lên.

“ Tôi mặc kệ là em quên thật hay quên giả, những ngày sau, bên cạnh em cũng chỉ có tôi. “

An Nhiên ngẩng ra, bước chân cũng không tự chủ được đi đến bên cạnh hẳn.

----- Dừng lại !

Trong lòng có một âm thanh lớn tiếng nói.

Nhưng bước chân của cô không dừng được, cô bước đi!

“Dừng lại.” Thật vất vả, An Nhiên tìm thấy âm thanh của bản thân, cô nhìn người bên cạnh, tầm mắt bình tĩnh nhìn trên người hắn, rất giống một người, nhưng toàn thân người này lại làm cho cô có một cảm giác hoàn toàn xa lạ.

“Máy bay phải bay lên, không dừng được đâu, bảo bối của tôi.” Khoé môi tà mị, gọi lên một độ cong nhàn nhạt.

Đã đi đến bước này thì làm sao hắn có thể dừng lại được.

“Gia, gia hiện tại ngài đang ở đâu? Mau nói cho tôi biết!” Đột nhiên, trong lỗ tai của An Nhiên vang lên một âm thanh lo lắng xa lạ vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người sang chỗ khác, ngoại trừ một khuôn mặt đen không cảm xúc, thì không còn ai khác, không phải hắn ta đang nói chuyện.

“Mẹ kiếp, Gia, hiện tại ngài sống hay chết vậy ! Ngài nói chuyện đi chứ ! “ Âm thanh bên kia nghe thật táo bạo, cô không ngừng nghe người đó mệnh lệnh, nghe thấy người nọ muốn tìm cô.

Vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên cô nhắm mắt.

Không thể để cho hắn (BOSS) phát hiện ra bí mật này.

Hiện tại, mặc dù đầu óc của An Nhiên vẫn rối tung nhưng cô cũng tràn đầy cảnh giác.

“Muốn đi đâu. “ An Nhiên giống như nói chuyện bình thường, nhưng âm thanh của cô có chút vất vả, thế nhưng tiếng nói của cô làm cho người bên cạnh cười lên.

“Tất nhiên là về nhà. “

“Về nhà. “ An Nhiên có chút ngẩn người lặp lại lời này.

Mà lúc này Tần Vũ Triết đang hướng đến sân bay nghe nói như vậy suýt chút nữa là ném đi điện thoại, về nhà ?

Không, gia không bình thường, âm thanh của ngài không đúng, hơn nữa người bên cạnh không phải là Phó Quân Hoàng, ngài đang nói gì vậy Gia ?

“Gia, ngài thế nào ? Hiện tại ngài nói với tôi có phải ngài đang ở sân bay ? “ Tần Vũ Triết nhẫn nại đến cùng, tiếp tục hỏi.

Bước chân của An Nhiên rất chậm, người nọ cũng không gấp gáp, đi theo bước chân của cô.

“Làm sao để trở về ? “ Biểu cảm của An Nhiên thanh lãnh, trừ đôi mắt mê mẩn thì ngoài ra không có khác thứ gì.

“Bay trở về. “ Khó có được khi hắn vui vẻ.

An Nhiên không nói chuyện nữa, cô biết sẽ có người đến cứu cô, cô sẽ chờ.

Điện thoại bên kia, Tần Vũ Triết đều nghe rõ ràng hết, bọn họ đã đến sân bay.

Lúc hắn (Tần Vũ Triết) điện thoại thúc giục người của Phó Quân Hoàng nhanh lên, có một chiếc xe đã chạy vọt qua xe của hắn (Tần Vũ Triết).

Xe vừa thấy không phải của Phó Quân Hoàng thì là xe của ai !

Chỉ cách giờ bay khoảng 15p, bọn họ đang chờ kiểm tra, thì có một tiếng súng nổ lên.

Lúc đầu mọi người không chú ý, cho rằng là thứ gì đó phát nổ mà thôi, thế nhưng sau đó là ba phát súng, làm mọi người ở sân bay kêu sợ.

Nguyên bản một người đàn ông trẻ tuổi đang che chở cho An Nhiên, trong nháy mắt đưa mắt ra hiệu cho đám bảo vệ xung quanh, tay đặt bên hông, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Các người không được nhúc nhích ! Ai nhúc nhích liền bắn chết ! “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82-2: Đi tới sân bay, quân hoàng đuổi theo!(2)

Đang cầm súng đứng trong đám người là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt hắn đầy điên cuồng, trong mắt đầy tơ máu.

Mọi người đang chờ kiểm tra nhất thời ngồi xuống, ngay cả các nhân viên kiểm tra an ninh cũng đều đặt hai tay lên đầu ngồi xồm xuống.

“BOSS, chúng ta sẽ đi trước. “Hiển nhiên, ở nơi này đã không còn an toàn, một lát nữa cảnh sát sẽ đến.

Người đó chậm rãi lắc đầu, nhìn An Nhiên đang ở giữa đứng ngăn người ra, trong con ngươi của hắn xẹt qua một tia sáng, “Không cần. “

Hắn tin, bạo động như vậy sẽ sớm được giải quyết.

Gã đàn ông trẻ tuổi bất lấy một đứa nhỏ ở gần gã nhất, gã ôm đứa bé đó vào ngực, súng chĩa thẳng vào người đứa bé, lớn tiếng hô, “Bách Lí Lan, nếu em không ra, tôi sẽ giết đứa nhỏ này ! “

Tất nhiên, chuyện này là chuyện gây thương tích đến người khác.

Bách Lí Lan là ai ?

Trong đầu mọi người đều xẹt qua nghi hoặc giống nhau.

Nhưng mà, mọi người hi vọng người có tên Bách Lí Lan đó đứng ra, bằng không cô gái nhỏ đó sẽ xong đời.

An Nhiên bình tĩnh nhìn, cô ngẩng đầu nhìn, nhìn người đàn ông bên cạnh, con ngươi mang theo sự bất an cùng nghi ngờ không thể nào che giấu.

Cô không rõ tại sao người này lại tức giận đến thế, trong lòng cô cũng đã hiểu được một số chuyện, chính là có một người không cần gã đó nữa (tên đang ở sân bay điên cuồng đó), người đàn ông này rất cực đoan, hắn không ra ngoài, hiện tại hắn nghĩ chỉ cần giữ lại người kia thì mọi chuyện hắn đều có thể giải quyết.

“Không hiểu ? “Tiếng nói trầm thấp bên tai An Nhiên vang lên, “Không sao, chờ đến khi em muốn trốn thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ làm giống như vậy. “
Nhưng, hắn sẽ không tùy tiện bắt người, hắn sẽ đối với những người cô quan tâm mà từng người từng người diệt trừ, đến khi bên cạnh cô không còn ai thì chỉ có thể của một mình hắn rồi.

Đáy lòng của An Nhiên không hiểu tại sao lại phát lạnh.

Tin tức của thân thể quả nhiên là không sai, hắn không phải là người cô muốn tìm.

“Không sao, tôi che chở cho em. “

-----Anh sẽ bảo vệ An Nhiên em cả đời.

Trong đầu cô lại xuất hiện một giọng nói, âm thanh kia nghe qua cũng không dễ nghe, nhưng lại làm cô không có lý do là bắt đầu chuyển sang mềm mại, cô xác định, cô thích anh.

“Gia, các người có lên máy bay chưa? Hiện đang đứng ở cửa số mấy, hiện tại ngài không thể nói chuyện phải không? Vậy tôi nói, nếu tôi nói đúng thì ngài “ừ” một tiếng”.

Bên tai vang lên âm thanh của người nọ, tầm mắt của An Nhiên đảo quanh, khi Tần Vũ Triết đếm số, cô không có phát ra âm thanh nào, đến khi hắn ta nói đến con số mà chỗ cô đang ở, cô mới nhẹ giọng ừ một tiếng.

“Được, Gia ngài chờ một lát nữa, Phó Quân Hoàng hiện đang ở phía trước, anh ta nhanh hơn tôi một chút, nếu cô có thể kéo dài thời gian thì kéo dài thêm một chút.”

Phó Quân Hoàng.

Đây là lần thứ hai cô nghe được tên này.

Nhưng mỗi lần nghe, đáy lòng của cô lại cảm thấy mềm mại.

Anh, chính là người trong lòng cô đợi phải không?

Trong đám người, gã đàn ông trẻ tuổi ngày càng kích động, không ai đứng ra, trừ bỏ những tiếng hét chói tai thì không còn âm thanh nào khác.

“Bách Lí Lan, đừng tưởng tôi không biết em đang ở trong này! Em đi ra! Nếu em không ra, tôi lập tức giết chết bảo bối của em! Em có tin hay không!” Về mặt của gã đã điên cuồng cực điểm, về mặt của gã làm cho mọi người hoảng sợ, mà đứa nhỏ bị gã ôm trong ngực trừ bỏ bất lực khóc gào thì không còn gọi thứ gì khác.

Mẹ của đứa nhỏ quỳ trên mặt đất, không ngừng khẩn xin gã buông tha cho đứa nhỏ, đứa nhỏ đó chưa đầy năm tuổi, con bé còn quá nhỏ, con bé không thể chịu nổi kinh hoàng như thế.

An Nhiên phát hiện, nơi cách cô không xa, có một người đứng tựa như đang nhìn cô, người nọ mặc một cái áo khoác màu đen, cuối tháng 12 ở Đê Đô rất lạnh, nhưng người nọ mặc rất đơn giản, mái tóc hơi xoăn được thả trên vai, trên mặt là một cái kính râm to bản, cô ta đứng phía sau 4 người đàn ông mặc trang phục màu đen, giống như là bảo vệ.

Con người của An Nhiên xẹt qua một tia nghi hoặc, cô nhìn thấy người phụ nữ kia hướng đến cô vồ vồ, cô nhìn không rõ nét mặt của cô ta, thế nhưng đáy lòng câu cô cảm thấy rất không vui.

Cô không thích loại cảm giác này.

An Nhiên thoát khỏi sự giam cầm của người bên cạnh, đi đến chỗ của người phụ nữ đó, con người thanh lãnh của cô nhìn cô ta, tiếng nói băng hàn vang lên: “Xoá bỏ”.

Người đàn ông có chút ngạc nhiên khi nhìn hành động của An Nhiên, khi An Nhiên tránh khỏi tay của hắn là đi, phản xạ của hắn muốn bắt lấy tay của cô, khi hắn chưa đụng vào cô đã tránh khỏi, đồng thời hướng đến chỗ của một người phụ nữ.

Về mặt của An Nhiên băng hàn, xem ra là đáng vẻ cực kì khó chịu.

Người đàn ông nhú mày, hắn không có đi theo, chỉ bước lên vài bước, đảm bảo vệ vây quanh hắn cũng tự nhiên sẽ hiểu, thừa dịp tầm mắt của gã điên cuồng đó không chú ý đến bên họ, bọn họ di chuyển qua lại, đem người đàn ông này bảo vệ.

Tầm mắt của người phụ nữ nhìn An Nhiên, di động trong tay cô ta được nắm chặt, đôi bao tay màu đen nhẹ nhàng miết nhẹ điện thoại di động, cô nhìn An Nhiên, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Hả, Xoá bỏ cái gì?”

“Bức ảnh.” Tầm mắt của An Nhiên dừng trên di động trên tay cô ta, theo bản năng cô muốn đoạt lấy điện thoại trong tay của cô ta.

Người phụ nữ đó không nghĩ đến An Nhiên sẽ động thủ, tốc độ của An Nhiên rất nhanh, động tác lưu loát không có trở ngại, sắc mặt của người phụ nữ đó tuy có chút khó coi, nhưng cô ta vẫn phản ứng lại.

Nhóm người ngồi xổm, cũng có vài người đang đứng, thấy hai người đang tranh đấu thì rất nhanh bị hấp dẫn, khi gã đàn ông đó chú ý thì súng được hướng lên trời nổ liên tục mấy phát, hắn nổi giận nói:

“Các người đều muốn chết hay sao?”

Khi nghe được tiếng súng, cùng lúc hai người dừng tay. Nhưng khi đó điện thoại đã rơi vào tay của An Nhiên.

Con người phía dưới kính râm hiện lên tia kinh ngạc, mà nhiều hơn là sự tán thưởng.

Tiếng di động vang lên, là một tin nhắn.

Người đàn ông cầm lấy điện thoại trên bàn, là một tin nhắn, khi hắn nhìn thấy tám ảnh trong điện thoại, cả người hắn lập tức đứng lên, biểu cảm kinh ngạc nhìn bức ảnh cùng vài chữ bên dưới.

---- yên tâm, cô ấy không sao.

Ngón tay nhanh chóng nhấn vài chữ, ấn gửi, một lần nữa hắn nằm trên ghế sofa, mà điện thoại hắn cầm xem, hắn xuất thần khi nhìn về mặt lạnh lùng cô gái trên điện thoại, khoé môi dần dần hiện lên một tia cười.

Trong sân bay.

Điện thoại của người phụ nữ đó không có mật mã, An Nhiên mở di động ra xem, quả nhiên tám ảnh đó là cô.

An Nhiên nhú mày một chút, sau đó xoá bỏ tám ảnh, liền ném điện thoại trả lại cho người phụ nữ đó, lập tức xoay người, một lần nữa trở lại bên cạnh người đàn ông đó.

Tuy rằng cô cảm thấy người đàn ông này xa lạ, nhưng hiện tại hắn là người duy nhất biết được cô, trên người cô còn nhiều vấn đề chưa giải quyết, cô muốn hỏi rõ ràng.

Người phụ nữ nhận được điện thoại, khoé môi cười cười, nhìn tin nhắn được gửi đến, cô ta bật cười.

“Phó An Nhiên.” Cô ta nhẹ giọng gọi tên An Nhiên.

An Nhiên dừng lại một chút, cô xoay người nhìn người phụ nữ đó, “Cô biết tôi?”

Người phụ nữ đó lắc đầu, tầm mắt của cô ta đảo qua đám người của Lại tưng sau đó nhìn người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ bạc, con ngươi hơi co rút, lập tức lắc đầu.

Xem ra, cô ta không có khả năng giúp đỡ cô, cô ta không muốn vì một cô gái nhỏ là lại trêu chọc đến một người như thế.

Trong lúc đó, ở nơi khác.

Ngay lúc người phụ nữ đang muốn nói thêm cái gì, thì người đàn ông mang mặt nạ đã đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt sắc bén rơi trên người phụ nữ đó, tiếng nói trầm thấp hoà lẫn cùng tiếng quát tháo bên trong vang lên:

“Bách Lí Lan, tôi nghĩ cô không muốn người kia phát hiện, phải không?”

Bách Lí Lan?

An Nhiên nhú mày, cô gái này tên Bách Lí Lan? Là Bách Lí Lan là gã đàn ông kia đang tìm?

Dáng người cao gầy, cử chỉ quý phái, quần áo trên người đều là đồ thủ công được làm riêng.

Người phụ nữ như vậy, thật khiến người ta điên cuồng.

Bách Lí Lan cười cười, cô ta cũng không tháo kính bản to xuống, tầm mắt của cô ta nhìn thoáng qua người An Nhiên, “Tôi nghĩ, anh cũng không muốn bại lộ hành tung của anh, phải không?”

“Cô có thể thử xem” Tiếng nói mang theo sự uy hiếp không thể lơ là.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Vì sao tôi lại thử? Giữa chúng ta không có lợi ích nào, không phải sao?”

Nói xong, Bách Lí Lan cùng bảo vệ của cô ta xoay người muốn đi, nhưng cũng trong lúc này ----

Pằng , pằng, pằng----

Tiếng súng không ngừng vang lên, mọi người bất lực thét chói tai, tiếng nói nổi giận của gã đàn ông vang lên:

“Bách Lí Lan, em máu lạnh vậy sao!”

An Nhiên nhìn tầm mắt của người nọ, thủ pháp cầm súng của hắn rất thuần thục, tất nhiên là không phải lần đầu sử dụng súng, nhìn hắn gầy yếu, nhưng thần thủ cực kì lợi hại.

Bách Lí Lan nhún vai, con ngươi xẹt qua một tia tức giận, nếu không phải Phó An Nhiên thì cô ta đã rời đi từ sớm.

Bách Lí Lan xoay người, tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt cực kì tinh xảo.

Con lai.

Cô ra có một đôi mắt màu lam cực kì xinh đẹp, khi tháo kính xuống, thì vẻ đẹp mê người của cô ta càng thêm kiều mị.

Những người ngồi trên mặt đất không ngừng thét chói tai, được gã đàn ông trẻ tuổi hô to, tầm mắt của bọn họ nhìn lại, khi nhìn đến bảo vệ của Bách Lí Lan, trong mắt của bọn họ tràn đầy lửa giận cùng phẫn hận.

“Hắn chỉ muốn cô ra ngoài, cô vì sao không ra ! “

“Cô không phải muốn chúng tôi đều chết, cô đi ra đi “

“Xin cô cứu con của tôi, tôi xin cô, xin cứu con gái của tôi ! “

“Tôi không muốn chết, hắn sẽ giết người đó. “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-3: Đi tới sân bay, quân hoàng đuổi theo! (3)

Mọi lời nói đều có, có chất vấn, có khẩn cầu, cũng có lớn tiếng năn nỉ, tóm lại mọi lời đều có.

Bách Lí Lan vẫn không để ý đến đám người kia, trên mặt cô ta hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn.

“ Anh muốn thế nào ? “

Gã đàn ông vừa thấy Bách Lí Lan, sự kiêu ngạo trên người hắn không có, hắn chỉ chăm chăm nhìn Bách Lí Lan, giống như người mất hồn nhìn cô.

“ Trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em trải qua những ngày vui vẻ, tôi có thể... “

“ Chúng ta đã kết thúc. “ Bách Lí Lan trực tiếp đánh gãy lời của hắn.

Hiển nhiên, chuyện tương tự như vậy cô ta trải qua rất nhiều, về mặt của cô ta không có một chút biến hoá nào, mà đáy mắt lạnh lùng làm gã đàn ông trẻ tuổi kia cảm thấy cả người phát lạnh.

Hắn không phải rất hiểu cô ta hay sao ? Lạnh lùng như cô ta, từ đầu cô ta đã nói với hắn, chỉ cùng hắn chơi đùa mà thôi, không nên cho rằng là thật, nhưng cô ta chăm sóc cùng bồi dưỡng hắn, thì hắn làm sao có thể cho rằng đó là một trò đùa ?

Cô ta nói với hắn không nên yêu cô ta, nhưng bất luận hắn che giấu cỡ nào thì cuối cùng vẫn bị cô ta phát hiện.

Hậu quả của việc phát hiện chính là vứt bỏ, là bị vứt bỏ.

Khi hắn bị vứt bỏ thì sau đó cũng không hề nhìn thấy cô ta một lần nào nữa, hắn biết, cô ta trong như rất ôn nhu, nhưng trên thực tế là người vô tình nhất trên thế giới này, duy nhất, chỉ có người cô ta đặt ở trong lòng đó chính là bảo bối của cô ta.

Nhưng bảo bối kia được cô ta bảo vệ rất tốt, không có ai biết người đó là ai, không biết là nam hay nữ, thế nhưng bạn giường của cô ta đều biết, Bách Lí Lan có một khu cấm địa, nơi cấm địa đó không có người nào được đụng đến.

“ Không, chúng ta không kết thúc ! Không có ! “ Hiển nhiên, gã đàn ông trẻ tuổi đã bị kích thích, sủng tự động hướng đến chỗ của Bách Lí Lan, hắn điên cuồng hô, “ Trở về bên tôi, bằng không, tôi sẽ bắt em ! “

An Nhiên cảm thấy không có thú vị, rốt cuộc tìm cái chết như vậy ?

Một nơi ở lòng cô cảm thấy vắng vẻ, cô cảm thấy mình bị mất thứ quan trọng.

“ Bảo bối, đi, chúng ta về nhà. “ Người đàn ông mang mặt nạ muốn nắm tay An Nhiên kéo đi.

An Nhiên tránh né, tránh tay của hắn, con ngươi thanh lãnh nhìn trên người hắn, “ Đừng, ghê tởm. “ Không đúng, âm điệu hắn gọi cùng biểu cảm của hắn không đồng nhất.

Đó không phải là ngữ điệu trong kí ức của cô.

Bảo bối.

Đó là âm thanh tràn đầy nhu tình, trên thế giới này trừ bỏ người đó không có ai có thể nói được ngữ điệu như vậy.

Biểu cảm của người đàn ông mang mặt nạ thay đổi, hắn trực tiếp nắm chặt tay của An Nhiên, lúc này, cô cũng không tránh khỏi.

“ Không sao, chúng ta sẽ từ từ. “ Thủ pháp của Catherine không thể sánh kịp với sự phụ của cô ta.

Không sao, thời gian của bọn họ còn nhiều.

Nhóm người của Lại tư vây quanh bọn họ, nhưng khi bọn họ đi được vài bước, thì có tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

“ Tôi nói các người vẫn không nên di chuyển, người này đã điên rồi, tôi không thể quản được. “ Bách Lí Lan nhàn nhạt nói, nghe không ra được tâm tình.

Lại Tư xoay người, tay đặt bên hông, giống như muốn động thủ.

“ Lại Tư “ Tiếng nói lười nhác vang lên, “ Không nên động “ Nhiều người như vậy, nếu hành động sẽ làm chú ý, mặc dù hiện tại không có việc gì, không có nghĩ là sau này không có người nào đưa ảnh chụp của bọn họ, đến lúc đó chuyện này sẽ phiền toái rất nhiều.

Trên gương mặt đen của Lại Tư mang theo một vệt ngưng đọng, “ BOSS, thời gian của chúng ta không còn nhiều. “ Nếu hắn đoán không sai, nhóm người của Phó Quân Hoàng sắp đến sân bay rồi.

Con ngươi của người đàn ông mang mặt nạ trầm xuống.

An Nhiên cũng không di chuyển, tầm mắt của cô luôn nhìn Bách Lí Lan, Bách Lí Lan nhìn cô mà cười quỷ dị.

Có người đến tìm cô.

Mà lúc này, một trận âm thanh phanh xe gấp dừng ở ngoài phi trường.

Trên xe quân dụng, một nhóm người đàn ông tay cầm súng mặc quân phục, trên mặt bọn họ được vẽ những đường rằn ri, động tác của bọn họ gọn gàng mà nhanh chóng, không có chút dây dưa dài dòng.

Tiểu đội 20 người, chia làm hai người một tổ, tiến thẳng vào sân bay.

Khi xe quân dụng dừng lại thì Tần Vũ Triết cũng chạy đến nơi.

Thật vất vả hần mới bắt kịp Phó Quân Hoàng, về mặt được xem là vận may, “ Anh nghe tôi nói hết sẽ chết hả ? “

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng đông lạnh, toàn thân đều là hàn khí, nếu không phải Bàn Gia quanh năm đều ở cạnh Tần Lam thì sẽ bị khí thế cường đại của Phó Quân Hoàng làm kinh sợ.

“ Hiện tại, ở sân bay có một người điên đang bắt cóc người khác, cái đó cũng không phải là bắt cóc, là người điên đó đang cầm súng chĩa vào bảo bối của anh. “

Tần Vũ Triết vừa nói xong, hần liền hận không thể tát mình một cái, xem xem hần đang nói cái gì !

Phó Quân Hoàng bỏ Tần Vũ Triết lại chạy đi.

Thân hình của Tần Vũ Triết mập mạp tất nhiên sẽ không theo kịp Phó Quân Hoàng, nhưng hần còn chưa nói xong !

Hần không thể tưởng tượng được, trực tiếp chạy đến, thật vất vả mới bắt được tay của Phó Quân Hoàng, “ Phó Quân Hoàng, anh nghe Bàn gia tôi nói xong ! “

Khuôn mặt của Phó Quân Hoàng đều đen, mà vẫn chờ một bên, Ngân Lang hoàn toàn ngẩn người, Bàn gia của Tần môn Tần Vũ Triết khi nào làm việc cho huấn luyện viên ?

Xem tình huống này, mọi tin tức của huấn luyện viên đều biết được từ Tần Vũ Triết.

“ Bọn họ đang đứng ở cửa số 4, Bách Lí Lan cũng ở bên trong, bên người bọn họ có nhiều bảo vệ, anh bảo người của anh nên cẩn thận một chút. “

Bách Lí Lan, người thừa kế của Gia tộc Bách Lí, là một gia tộc trung lưu.

Gia tộc Bách Lí là một trong năm trăm gia tộc, trước khi Bách Lí Lan tiếp nhận thì chỉ được coi là gia tộc Nhị lưu, thế nhưng từ khi Bách Lí Lan sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn tiếp nhận gia tộc của các vị tộc trưởng ở đó thì gia tộc Bách Lí nhảy một cái trở thành gia tộc thượng lưu.

Gia tộc Bách Lí đã thay đổi mọi nề nếp cũ, khi Bách Lí Lan vừa lên, trực tiếp diệt đi đám người cổ hủ, hầu như diệt đi những người phản đối cô ta.

Không thể không nói, trình độ tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) của Bách Lí Lan không hề thua kém Tần Lam năm đó.

Tần Vũ Triết vừa nói xong, Phó Quân Hoàng đã xông vào trong.

Mất đi điểm tựa, Tần Vũ Triết trực tiếp ngã lảo.

Mẹ nó, anh không thể đợi Bàn gia tôi đứng vững rồi cùng đi hay sao ?

Quả nhiên, 10 đội nhỏ khi tiến vào, bên trong sảnh không ít hành khách hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất, trong đó có những đứa nhỏ còn khóc nháo, âm thanh mắng chửi cùng kêu cứu đồng loạt vang.

“ Mẹ nó ! Đây là chuyện gì ? “ Ngốc Ứng đứng đằng sau cây cột to tròn mắt há hốc miệng nhìn Báo Đốm.

“ Giết người vì tình, cậu không hiểu ? “ Vừa nhìn tên kia cũng biết là đau khổ vì tình, đây là muốn chết.

“ Hiện tại, yêu nhau đều trở nên như vậy ? “ Đối với chuyện này, Ngốc Ứng có thể hiểu được, nhìn tình tình của huấn luyện viên thường ngày, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, khi Tiểu quái vật xảy ra chuyện thì liền trở nên không bình tĩnh, thật đúng là khi yêu thì trở nên ngu ngốc.

Ngay lúc Báo Đốm muốn nhắc chân đá hần, thì tầm mắt của hần nhìn thấy An Nhiên trong đám người, về mặt của hần bỗng chốc thay đổi.

“ Tiểu quái vật ! “ Ngốc Ứng cũng thấy được, hần thấy hiếu kì khi thấy người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ màu trắng, khí thế trên người hần ta thoát nhìn không đơn giản.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng cũng đồng thời nhìn trên người An Nhiên.

Tuyệt đối Phó Quân Hoàng không phải là người thụ động, cũng không phải là người chờ thời cơ, đối với anh mà nói, muốn làm thì chỉ có thể tiến tới, chỉ có thể không ngừng tấn công.

Ngân Lang cùng anh hợp tác lâu như vậy, cũng hiểu được Phó Quân Hoàng đang nghĩ gì, hắn hít một hơi thật sâu, những người kia thoát nhìn khó đối phó, hắn hiện tại cần phải bảo vệ tốt huấn luyện viên.

“Bách Lí Lan, chúng ta cùng về nhà, chỉ cần em về bên cạnh tôi, tôi có thể cho rằng mọi chuyện không hề xảy ra. “Gã đàn ông trẻ tuổi nỗ lực nói, hắn không muốn buông tay cô (Bách Lí Lan), cô ta là người duy nhất là hắn động tâm, mặc dù biết cô vô tình thế nào? Cô ta đã từng đối xử với hắn rất tốt, không phải sao?”

“Cường cầu vô dụng. “Bách Lí Lan nhún vai, “Tôi đối với anh không có cảm tình, anh đối với tôi chỉ là mê luyến trong nhất thời, chờ một thời gian trôi qua, anh sẽ phát hiện, kì thực người anh thích không phải tôi, chỉ là một ảo tưởng. “

Người đàn ông mang mặt nạ nghe nói như thế, tầm mắt đột nhiên dừng trên người Bách Lí Lan, Bách Lí Lan giống như biết hắn đang nhìn cô, mâu quang của cô mang theo đùa cợt, mà càng nhiều là sự châm chọc.

“Không! Không phải! Tôi thích em, tôi biết! “Âm thanh của gã đàn ông trẻ tuổi cực kì hoảng loạn.

“Không, anh không biết. “Bách Lí Lan cười thờ ơ, “Anh không biết bản thân anh muốn cái gì, của anh đều do tôi cho, anh sợ rằng sau khi rời khỏi tôi, anh không có mục tiêu, anh không biết sẽ làm gì, cho nên anh sợ hãi, anh tìm người uy hiếp tôi. Nhưng này mèo nhỏ, anh tựa như quên mất tôi ghét nhất là bị uy hiếp. “

Sắc mặt của gã đàn ông trẻ tuổi bỗng chốc thay đổi.

Đúng rồi, cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Hắn, hắn...

Trong khoảng thời gian ngắn hắn trở nên luống cuống, mặc dù là lúc này, hắn vẫn nghĩ về cô (Bách Lí Lan), hắn sợ cô sẽ chán ghét hắn.

Nhưng!

Nhưng hiện tại cô (Bách Lí Lan) đã không cần hắn nữa! Cô muốn xem hắn như chiếc khăn khi lau xong sẽ ném đi, vậy thì sao hắn còn bận tâm nhiều như vậy?

Giết mọi người! Sau đó mang cô đi, đem cô nhốt lại, làm cho thế giới cô chỉ có mình hắn, vậy, vậy thì cô (Bách Lí Lan) sẽ không rời hắn!

“Thế nào, muốn giết tôi?” Hiển nhiên Bách Lí Lan không sợ, cô ta biết người đàn ông này không quyết đoán, cũng không dám làm như thế, bằng không, cô ta sẽ không coi trọng hắn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn đứa bé gái trong lòng khóc đến thở hổn hển.

“Tiểu ca ca, ô ô, tiểu ca ca.” Con bé hiện tại cực kì sợ hãi, nó không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ nhớ rõ mẹ có nói, chỉ cần thấy người lớn hơn mình thì gọi là anh trai, chị gái, nó nỗ lực lau nước mắt, nghẹn ngào gọi hắn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn con bé khóc mà ngây người.

Không ai biết hiện tại hắn đang nghĩ cái gì.

Khi hắn dừng lại mọi hành động thì trong nháy mắt sân bay lại yên tĩnh.

Mọi người nín thở nhìn hành động tiếp theo của hắn, mẹ của đứa bé đang quỳ trên mặt đất không biết làm sao đứng lên, trái tim của bà ấy giống như muốn nhảy ra bên ngoài, trong lòng của bà ta luôn cầu nguyện, không nên, không nên, tuyệt đối không nên...

“Bảo bối, nếu em rời xa tôi, em nói, tôi sẽ phạt em thế nào?” Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn của người đàn ông mang mặt nạ, “Yên tâm, tôi tuyệt đối không dùng phương pháp này để em trở về bên cạnh tôi, rất ngu xuẩn, em nói có phải không?”

An Nhiên nhíu mày càng lợi hại, “Tôi không phải của anh.”

Nhưng mà, cũng trong lúc này ----

Bịch, bịch, bịch....

Tiếng ma sát của quần ủng và nền gạch vang lên, trong sự yên tĩnh của sân bay làm tiếng ma sát to thêm.

Bịch, bịch, bịch...

Tiếng bước chân trầm ổn làm An Nhiên xoay đầu rời đi, khi cô chưa hoàn toàn xoay đầu thì bị người đàn ông mang mặt nạ nắm lại, hai tay bắt lấy bả vai của cô, biểu cảm bên dưới mặt nạ vô cùng dữ tợn.

“Em là của tôi!”

“Buông tay!” Nghe được tiếng bước chân, trái tim của An Nhiên không tự chủ được đập rất nhanh, trong lòng cô có một tiếng nói, nói rằng sắp gặp mặt rồi.

“Tôi nói rồi, em là của tôi ! “ Con người tôi đen đã biến thành một mảnh máu.

Bịch, bịch, bịch....

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn trên một huấn luyện viên mặc quân phục.

Gã đàn ông trẻ tuổi không nghĩ tới cảnh sát lại đến nhanh như vậy, hắn ôm cô gái nhỏ kia không ngừng lui lại, khi hắn muốn nói cái gì, thì chỉ thấy người nọ (Phó Quân Hoàng) lướt qua hắn, đi đến chỗ đám người mặc đồ đen.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng đều dừng trên người An Nhiên, ánh mắt băng hàn nhìn bàn tay cặn bã đang để trên vai của An Nhiên, hai tay bên người nắm chặt lại thành quyền.

Mà lúc này, những người đứng nấp xung quanh đều cảm súng hướng đến Lại Tư, mà súng của Ngốc Ứng hướng đến gã đàn ông trẻ tuổi, nếu gã đàn ông trẻ tuổi kia điên lên sẽ nổ súng lung tung, sau này đám người bọn họ sẽ bị kỉ luật.

“ Buông ra. “ Tiếng nói băng hàn vang lên.

Phó Quân Hoàng còn chưa đến gần, thì đám người Lại Tư đã tiến lên, muốn ngăn cản Phó Quân Hoàng, nhưng khi bọn họ vừa hành động, thì một viên đạn xé gió vang lên, ngay sau đó là tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

Đây là súng giảm thanh.

Đồng thời, trên tay của nhóm bảo vệ đều có súng, trong đám người đều bị cảnh cáo, là một viên đạn vô cùng tiêu chuẩn đi sát qua tay của bọn họ.

Biểu cảm của Lại Tư hơi ngưng trọng, hắn không hiểu BOSS nghĩ cái gì, rõ ràng là bọn họ có thể rời đi, vì sao lại muốn lãng phí thời gian ở đây?

Người đàn ông mặt nạ nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt mang theo khiêu khích nói, “Dựa vào cái gì?”

“Cô ấy là của tôi.” Tiếng nói vẫn băng hàn như trước, nhưng tầm mắt của anh nhìn An Nhiên rất nhu hoà.

Tâm An Nhiên bỗng chốc mềm mại.

Là âm thanh này.

Trong đầu cô vang lên, là âm thanh của anh.

Những người ở đây không dám nhúc nhích, Phó Quân Hoàng đi đến trước mặt người đàn ông mang mặt nạ màu bạc, lạnh mặt, kéo An Nhiên vào lòng bản thân, khi anh ôm lấy An Nhiên, nguy hiểm nhìn hắn (người đàn ông mang mặt nạ):

“Nhớ kĩ mọi chuyện mày làm.”

Người đàn ông mang mặt nạ nhìn hành động của anh, con người hiện lên vẻ mặt hiện lên tia quái dị, hắn nói, “Tạm thời trả lại cho mày, cô ấy sớm muộn gì cũng là của tao. Phó Quân Hoàng.”

HẾT CHƯƠNG 82

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83-1: Em là của anh, anh là của em(1)

Sân bay một lần nữa khôi phục lại vận hành bình thường, chính là nửa giờ sau.

Đám người Lại Tư bị nhóm người Khi Ôm mang đi, nói là muốn giao cho cảnh sát, còn về gã đàn ông trẻ tuổi cầm súng uy hiếp hành khách cũng bị mang đi.

Nhưng mà người đàn ông tóc xám tro đã đi trước một bước, trước khi rời khỏi tầm mắt của hấn nhìn An Nhiên, trong con ngươi của hấn làm cho người ta run rẩy, hấn mỉm cười.

Đáy lòng của An Nhiên cảm thấy sự việc không thể dễ dàng giải quyết như vậy, quả nhiên, ngay lúc đám người Lại Tư bị mang đi ra ngoài sân bay, chỉ nghe ầm một tiếng nổ vang, lập tức là từng đợt xe cảnh báo, bên ngoài sân bay, có một luồng khói dày đặc bốc lên. . .

“Huấn luyện viên ! Bọn họ trốn ! “ An Nhiên vừa mới bước ra thì thấy Báo Đốm cầm súng chạy tới.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng băng hàn.

“ Có người bị thương không ? “ Phó Quân Hoàng mở miệng hỏi vấn đề thứ nhất.

“ Không có. “ Báo đốm trầm giọng nói.

Khi bọn họ mang bọn người kia đi ra, bọn họ cũng không lơ là cảnh giác.

Bọn họ cho đám người kia bước lên xe trước, khi bọn họ vừa chuẩn bị lên xe thì xe quân dụng đột nhiên chạy đi !

Ngay lúc đó, có một chiếc ô tô cách bọn họ không xa đột nhiên ầm một tiếng nổ tung ! Theo phản xạ bọn họ liền nằm sấp xuống mặt đất, cho nên cũng không đuổi kịp chiếc xe kia.

Chiếc xe nổ trước mặt của mọi người chỉ lưu lại lửa khói, đã có người báo cháy, An Nhiên sững sờ đứng ngẩn ra nhìn màn khói lửa trước mặt, nhìn khói dày đặc suy nghĩ xuất thần.

Đột nhiên, tay bị người nào đó nắm chặt, dần dần, sức mạnh càng tăng, An Nhiên nhủ mảy, nghiêng đầu, nhìn người mặt lạnh trước mặt, một người đàn ông tóc đen, con ngươi đen, trong lòng cô không hiểu tại sao lại cảm thấy an lòng.

“ Bảo bối, chúng ta về nhà. “ Từng chữ, từng lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn An Nhiên.

“ Được. “ Thân thể của cô rất thân thuộc đối với người đàn ông này, trong đầu cô đối với anh lại trống rỗng.

Anh biết cô, là người cô rất quen thuộc.

Tần Vũ Triết an vị bên trong xe, hấn nhìn Gia của mình với ánh mắt nghi hoặc, tuy rằng biểu cảm của Gia cực kì đậm đặc cùng lạnh lùng, nhưng theo mắt hấn nhìn thấy, hiện tại trong lòng Gia có rất nhiều vấn đề.

Xem ra, những người đó đã động cái gì vào rồi.

Đột nhiên, tầm mắt của Tần Vũ Triết rơi trên một bóng người đứng trong góc tối, hấn hơi nhíu mày, trong con ngươi hiện lên vẻ chăm chọc.

Bóng người đó giống như bị đóng đinh tại chỗ, hấn cuồng nhiệt nhìn bóng người An Nhiên rời đi, hấn không tiến lên, nhưng mà người đứng phía sau hấn không ít, hiển nhiên cũng là nhận được tin mới chạy đến nơi này.

Hấn biết Diêm Từ Diệp cũng biết chuyện An Nhiên chính là Tần Lam, bằng không hấn cũng sẽ không điên cuồng làm nhiều việc biến thái đến vậy, sự việc này, muốn người khác đồng tình ? Xuy, hấn không muốn bị báo thù hằng ngày đâu !

Gia nắm đó cuơ mang hấn thì hấn sẽ tự tay mang về !

“ Lái xe ! “ Tần Vũ Triết đem bản thân mập mạp ngồi vào xe, thoạt nhìn có chút vất vả nhưng tốt xấu gì cũng vào được.

“ Môn chủ. “ Một người đàn ông mặc trang phục đen đi đến cạnh Diêm Từ Diệp, có chút khó hiểu nhìn hấn.

Diêm Từ Diệp cũng không nói cái gì, xoay người lên xe, nhắm mắt lại.

Gia. . .

Ngài muốn thế nào mới bằng lòng quay về, mới bằng lòng. . . Tha thứ cho hấn.

“ Hắc, Phó An Nhiên.” An Nhiên vừa muốn cùng Phó Quân Hoàng lên xe, thì một âm thanh mỉa mai của một bóng người vang lên.

Là Bách Lí Lan.

Bách Lí Lan không mang lại cái kính bân to của mình, cô ta đi đến trước mặt của An Nhiên, hoàn toàn không để ý đến Phó Quân Hoàng đang bên cạnh An Nhiên lãnh khí nhìn cô ta, cười nói, “ Người này của cô rất có ý tứ!”

Biểu cảm của An Nhiên nhàn nhạt, không có chút cảm xúc, “ Cảm ơn.”

“ Nhớ kỹ tôi, Bách Lí Lan.”

Con người của An Nhiên dừng một chút trên người cô ta, mâu quang khiếp người của Phó Quân Hoàng cũng nhìn cô ta, con người tràn đầy sắc bén cùng uy hiếp.

“Sau này, chúng ta còn gặp lại.” Bách Lí Lan lắc lắc kính trong tay, cũng không chờ An Nhiên trả lời mà xoay người bước đi.

Bách Lí Lan vừa đi không xa, thì di động trong tay cô ta vang lên, cô ta nhận điện thoại, là giọng nói nhu hoà trước nay chưa từng có, “Yên tâm, không có việc gì, vâng vâng vâng, chị biết, ngoan, chị lập tức về nhà.”

An Nhiên còn đang ngẩn người nhìn Bách Lí Lan, bên hông của cô xuất hiện một cánh tay, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì bị mang lên xe rồi đi.

Những người trên xe rất tự giác không vây lại, bọn họ cười ha ha nói sẽ tự tìm xe để trở về.

Chuyện cười, phá hư chuyện của huấn luyện viên cùng Tiểu quái vật, đó là đang tạo chuyện rắc rối cho bản thân.

Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, anh cẩn thận cài dây an toàn cho An Nhiên, sau đó lái xe chạy đi.

Dọc đường đi, An Nhiên không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn sườn mặt của Phó Quân Hoàng.

Môi của anh lúc này nhếch lên, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm, cả người đều lộ ra hơi thở buồn chán.

An Nhiên cũng không biết nên nói với anh cái gì, thậm chí trong cô cũng không biết nên gọi anh là gì.

Đáy lòng không hiểu sau này lên một con giận, cô hít một hơi thật sâu, muốn đánh tan bầu không khí này.

Bàn tay hơi lạnh đặt trên đầu gối, An Nhiên nghiêng đầu nhìn, tầm mắt của anh cũng không nhìn đến cô.

“Uy...” Đây là từ duy nhất là An Nhiên nghĩ ra được.

Chi---

Âm thanh dừng xe nhất thời vang lên, thân thể An Nhiên không tự chủ nhào lên phía trước, sau đó thân thể đột nhiên nghiêng về sau, một lần nữa cô ổn định chỗ ngồi.

Xe ngừng lại ven đường.

Con người của An Nhiên hiện lên một chút tức giận.

Cô giận dữ quay đầu, nhưng lời nói của cô chưa nói ra miệng, thì cổ họng của cô như bị nghẹn lại, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên nói cái gì.

Lúc này trong con người của anh tràn ngập bi thương, con người tối đen mà sâu thẳm bình tĩnh nhìn trên người cô, lực đạo của tay dần dần căng thẳng.

Cô không kêu đau, nhưng tại sao, trái tim của cô truyền đến một cảm giác đau nhói.

“Em...”

Một lực kéo mạnh kéo cô, cô rơi vào một cái ôm rắn chắc mà ấm áp.

“Em không nhớ rõ anh.” Phó Quân Hoàng không biết là dùng bao nhiêu sức lực để nói ra câu này, anh ôm cô gắt gao trong lòng, mỗi một chữ, gần như nghiền răng nghiền lợi nói.

Khi ở sân bay, anh cũng cảm nhận được An Nhiên không được ổn.

Cô tuy rằng nghe lời của anh, tuy rằng không nói cái gì, nhưng cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ.

Lúc ấy, anh không biết bản thân thế nào mà quyết tâm đè nén lửa giận, chỉ chăm chú nhìn bảo bối của anh, chỉ lấy tay cô nắm chặt, anh mới cảm nhận được chân thật, cô còn đang bên cạnh anh.

Không sao, quên thì quên, anh còn nhiều thời gian để cô biết anh một lần nữa.

Trong con người hiện lên một tia kinh ngạc, An Nhiên không biết phải nói gì, cô không dám trả lời.

Một người đàn ông cực kì cường hãn nhưng con người lại tràn đầy bi thương, làm cho hai tay cô không tự chủ ôm lấy hông anh.

“Bảo bối, anh là Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng.”

“Dạ.”

“Em là bảo bối của anh. “ Lời này của anh nói rất chậm, tiếng nói tràn đầy ôn nhu, “ Anh chỉ có một bảo bối. Em là của anh, anh cũng là của em. “

“ Dạ “ Gương mặt của An Nhiên dán lên lồng ngực rắn chắc của anh, tiếng nói có chút khàn khàn.

“ Em mà vợ của anh. “ Anh nói từng chút từng chút cho cô, cô là ai.

“ ...Dạ. “ Môi khẽ cắn.

“ Em đã nói, chúng ta luôn ở bên nhau. “ Phó Quân Hoàng giống như nhớ đến mỗi lời nói của cô, “ Em nói, anh không thể yêu thích người khác. “

An Nhiên không trả lời.

“ Nhưng mà, bảo bối, em vì sao không nhớ ra anh?” Một câu này, Phó Quân Hoàng nói cực kì nhẹ nhàng chậm chạp, giống như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Đúng vậy, cô thế nào mà không nhớ người này đây?

Cô biết, có thể cảm nhận được, anh là người cô đặt ở tim, cô có thể quên tất cả mọi người, duy chỉ có nhớ được anh.

Cô nhớ rõ được tiếng nói của anh, nhớ được lời anh nói, nhớ được bóng hình mơ hồ của anh, chỉ quên bộ dáng cùng tên của anh.

Không nghe được tiếng trả lời của cô, Phó Quân Hoàng chỉ có thể gắt gao ôm cô, biểu cảm đông lạnh.

Ngành của bọn họ, thì thứ thuốc cùng thủ phát gì mà anh chưa thấy qua?

Anh biết bảo bối bị thôi miên, hoặc là nói bị xoá kí ức.

Thế nhưng, mặc dù biết An Nhiên bị người khác động tay động chân, mặc dù biết được tất cả, nhưng vấn đề tình cảm, thì anh vẫn không cách nào thấy thoải mái.

Anh chỉ biết, hiện tại bảo bối không nhớ rõ anh, không biết anh là ai.

“Thực xin lỗi.” An Nhiên không biết bản thân nên nói cái gì, trừ xin lỗi, cô không biết phải nói cái gì.

Tuy rằng cô bị xoá kí ức, nhưng theo bản năng, cô biết trước kia cô là người thế nào, ít nhất sẽ không xin lỗi người khác.

“... Một lần nữa, chúng ta từ từ tìm lại.” Anh cũng không có nói không sao, anh không cách nào mà nói không sao.

Anh nói không nên lời, anh thật bị thương, xác thực là cảm thấy không thoải mái, anh sẽ không lừa gạt bảo bối, đây là ước định giữa anh và bảo bối.

“ Bảo bối, chúng ta làm lại từ đầu.” Phó Quân Hoàng lặp lại lời nói, “ Em là vợ của anh. Em đã nói sau này sẽ không có bạn trai, anh không có bạn gái, chúng ta chỉ cần đối phương, em là bảo bối của anh, anh là người em trân ái, không có người khác, cứ như vậy.”

“Được. Chúng ta làm lại một lần nữa.” Hương vị của hơi thở càng ngày càng quen thuộc, hình ảnh trong đầu cũng dần dần hiện rõ lên.

Cô từ trong ngực của Phó Quân Hoàng ngẩng lên, cô nhìn Phó Quân Hoàng, gắt gao nhìn.

Phó Quân Hoàng không hề động, anh để cho cô nhìn, anh muốn cô đem chính mình (Phó Quân Hoàng) khám nhập vào đầu cô, như vậy, về sau cô sẽ không bao giờ quên anh nữa.

Anh chỉ nghĩ đơn giản như thế.

Ánh mắt của An Nhiên mở càng lớn.

Trong đầu có nhiều hình ảnh hiện lên, tựa như một chuỗi ảnh nhanh chóng xuất hiện, cơ hồ mỗi một tấm ảnh đều có sự xuất hiện của người này.

Cô nhìn thấy một người đang ôm cô khi cô đầy máu, cô thấy anh đang ôm cô chạy vào bệnh viện, cô nhìn thấy anh ngồi cạnh giường bệnh mà hôn cô, cô còn nhìn thấy thân người cương trực của anh đứng bên ngoài phòng sản sóc đặc biệt mà chờ cô....

Mỗi một hình ảnh đều có anh tồn tại.

Cô nghe được anh nói: Bảo bối, chúng ta về nhà.

Cô nghe được cô đang nói: Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

An Nhiên đột nhiên bật cười, về mặt của Phó Quân Hoàng ngờ ngác, cô cười ngã vào trong lòng của anh, nhưng hình ảnh trong đầu không có kết thúc, không ngừng hiện lên, rất nhiều rất nhiều, lộn xộn làm cho cô không biết đến cùng người nào mới thực là cô.

Nhưng may mắn là, cô biết được anh, cô nhớ được anh.

“Lão soái ca..” Cúi đầu, âm thanh nghẹn ngào vang lên trong xe.

Cô cảm giác được thân thể của anh cứng ngắc.

“Lão soái ca, anh nói, em làm sao có thể quên được anh?” Âm thanh của An Nhiên tràn đầy tự giễu.

Cô biết rõ Catherine không có lòng tốt, cô rõ ràng đã đề phòng ả ta, nhưng cuối cùng vẫn mắc bẫy.

Con người tối đen đứng trên một người đang dựa vào người mình, tay dè dặt đặt trên lưng cô, sau đó, từ từ, vồ về cô nhẹ nhàng, nhưng con người đen nhánh dần dần sáng lên.

Phó Quân Hoàng không trở về bộ đội.

An Nhiên tuy rằng nhớ được anh, nhưng những người khác cô có chút mơ hồ, anh mang An Nhiên đến thẳng bệnh viện, không bắt số mà mang đến thẳng phòng của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật là một bác sĩ thiên tài, cậu ta có thể chữa trị được mọi thứ, về phương diện trị liệu tâm lý, có ít người biết nhưng cậu ta là một cao thủ trong lĩnh vực này.

Khi bọn họ (Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên) đến, Bùi Thanh Dật cảm thấy mười phần kì quái, càng kì lạ hơn, là hai người họ Phó cùng đến, trước đây khi thấy bọn họ, không phải là một người nắm một người lạnh nhạt, hiện tại thấy hai người đi chung đứng trước mặt cậu, thì không nhiều lắm.

“Mang thai?” Thân người Bùi Thanh Dật cao to mặc áo blouse trắng, trong túi áo ở ngực có gắn một cây viết, anh ngồi trên ghế dựa ra đằng sau, một mặt cười cười.

An Nhiên nhú mày, đối với người trước mặt, cô không có ấn tượng.

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, ổn định chỗ ngồi cho cô, âm thanh lạnh lẽo cứng rắn chậm rãi vang lên, “Kí ức bị mất.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83-2: Em là của anh, anh là của em (2)

Bùi Thanh Dật ngạc nhiên, tầm mắt của anh ta nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy cô nhú mày, anh ta vui vẻ, “A, a cô cũng có một ngày như vậy? Thật là không dễ.” Lúc trước cả ngày cô đều bóc lột anh ta, đáng đời, gặp xui xẻo rồi nha?

“Bùi Thanh Dật.” Phó Quân Hoàng nhìn anh ta, con người tràn đầy uy hiếp.

Bùi Thanh Dật nâng tay, che che giấu giấu bản thân đang cười, “Khụ, xin lỗi, số lần là cô ấy ngã xuống không nhiều, cho nên tôi mới muốn cười trước.” Nói xong, Bùi Thanh Dật không để ý sau này mình có bị Phó An Nhiên hay Phó Quân Hoàng diệt khẩu hay không, anh ta chạy đến phòng nghỉ của bản thân là cười lớn lên.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con người mang chút sát ý.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng trấn an cô, “Y thuật tốt”. Nếu không phải vì ba chữ này, thì hiện tại Bùi Thanh Dật nhất định đã bị Phó Quân Hoàng đánh bị thương.

Mười phút sau, Bùi Thanh Dật sửa sang lại bản thân, từ trong phòng đi ra, anh ta nhẹ giọng ho khan vài tiếng, mới hỏi An Nhiên:

“Làm sao bị người ta hạ thủ?” Được rồi, anh nhìn không nổi, vừa thấy An Nhiên như vậy thì anh rất muốn cười một lần nữa.

“Thôi miên. Tinh dầu.” An Nhiên chỉ nhớ rõ hai cảnh tượng.

Bùi Thanh Dật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Là một loại thủ pháp đơn giản. Không có ai có thể đem kí ức xoá đi hết, bọn họ chỉ đem kí ức niêm phong lại thôi. Hơn nữa, kỹ thuật của người kia không đủ cao, nếu như là tôi, tôi còn có thể bóp méo kí ức của cô.” Bùi Thanh Dật không chú ý đến ánh mắt kịch liệt của Phó Quân Hoàng nhìn trên

người mình, ha ha nói xong.

“Có thể khôi phục lại như cũ không?” Phó Quân Hoàng hỏi anh ta.

“Nếu như dựa vào người khác thì không được, chỉ có thể tựa dựa vào bản thân mà tỉnh lại.” Bùi Thanh Dật hảo tâm nhìn khuôn mặt lạnh băng của Phó Quân Hoàng, sau đó mới chậm rãi nói, “Thế nhưng, ai bảo người kia gặp phải tôi? Yên tâm đi, không tốn nhiều thời gian, tôi có thể làm cho bảo bối của anh khôi phục lại như cũ.”

An Nhiên thở ra.

“Đến đây, Phó tiểu thư, đi theo tôi vào bên trong nằm xuống.” Nói xong, Bùi Thanh Dật đẩy cửa vào một gian phòng, ở trong đó có tất cả có thiết bị hầu như là mọi thứ đều có.

An Nhiên không chút do dự là bước vào.

“Hắc, cô bây giờ không biết tôi, cô không sợ ở trong đó tôi làm gì cô ư?” Bùi Thanh Dật có chút kinh ngạc nhìn hành động của An Nhiên, trong kí ức của hắn, tính cách giặc của người này rất cao.

“Anh là do anh ấy giới thiệu.” Ở đây, “anh ấy” chính là Phó Quân Hoàng.

“Ý của cô nói, cô không tin tôi, nhưng cô tin tưởng anh ta phải không?” Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, cười híp mắt nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không thay đổi, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật cũng không nói gì, nhún vai, bước nhanh vào.

Khi Phó Quân Hoàng muốn đi theo thì bị ngăn cản.

“Anh nên ở chỗ này chờ đi, yên tâm, trong máy tính quan sát có thể nhìn thấy rõ ràng, anh có thể ngồi ở chỗ kia mà quan sát.” Nguyên tắc của anh (Bùi Thanh Dật) đều là, khi tiến hành trị liệu, thì không cho phép có sự xuất hiện của người thứ ba.

Có thể để cho Phó Quân Hoàng theo dõi từ máy tính quan sát đã là sự nhượng bộ rất lớn rồi.

Ở một bên khác.

Tại phòng Hội học sinh, văn phòng của Sở An Tu.

“Tra được thân phận của bọn họ không?” Lãnh Hạo ngồi trên sofa, biểu cảm trước sau như một là một mặt than.

Sở An Tu lắc đầu, “Không dễ dàng như vậy.” Máy người kia đột nhiên như thế, không tra được thân phận của bọn họ.

Mà mấy người trao đổi cũng là giả, bọn họ trộm thông tin của người khác, sửa lại thông tin cùng ảnh chụp trên hồ sơ, lúc đó bọn họ chưa xâm nhập truy tra, không nghĩ đến, lại có sai sót lớn ở chỗ này.

Bọn họ (người của Sở An Tu) cảm thấy kì quái là học sinh Anh Quốc đã đi đâu.

Sau đó, bọn họ đi hỏi thăm mới biết là sau ngày phỏng vấn đầu tiên, bởi vì có việc xảy ra, nên ngày hôm sau tất cả đã rời đi, mà sau đó bọn họ nhìn thấy người ở lại toàn bộ đã cải trang.

Quả nhiên bọn họ (nhóm người Sở An Tu) quá bất cẩn rồi.

“Hiện tại quân chủ thế nào?” Sở An Tu nói lời này là hỏi Lam Nhượng Khê.

Sắc mặt của Lam Nhượng Khê không tốt, “ Vừa mới nhận được tin, đã tìm được, bị vị kia mang đi. “ Mà là cô nghe nói, tình hình của quân chủ hiện tại không tốt lắm

Biểu cảm của Lãnh Hạo cũng khá khó coi, hắn nhận được tin là quân chủ hầu như đã quên hết mọi người.

Chỉ trong một thời gian ngắn, quân chủ đã quên hết mọi người.

Tay thả ở hai bên đầu gối, đột nhiên nắm chặt.

“ Có người nhắm vào quân chủ. “ Âm thanh của Lam Nhượng Khê nhàn nhạt, trong đầu tự nhiên hiện lên gương mặt của Phó Quân Hoàng, khi đó là cô bị đuổi giết thì xuất hiện bóng người đó.

Cô biết cô không nên hoài nghi người đó, nhưng lúc đó rõ ràng cô nhìn thấy anh ta.

Cô có nói với quân chủ, nhưng quân chủ vẫn không quan tâm đến việc này.

Cô biết, quân chủ không tin.

Đã không tin, cô chỉ có thể không ngừng thăm dò, không ngừng tìm điểm khả nghi, nhưng cho đến bây giờ, cô không tra được tin tức gì.

“Nếu người này chỉ một mình có thể điều tra chứ ? “ Bên trong phòng có một âm thanh lưu manh vang lên, tầm mắt Vương Thế Kiệt dừng trên người Lam Nhược Khê, biểu cảm có chút quái dị, “Người lúc trước truy giết cô không chừng là nhằm vào quân chủ của cô. “

Sắc mặt của Lam Nhược Khê bỗng chốc thay đổi.

Cô thế nào mà không nghĩ ra, làm sao mà quân chủ có thể đồng ý cho vị thiếu gia này tiến vào hội học sinh của Ngân Dục chứ, đến cùng là quân chủ xem trọng cậu ta cái gì ?

“Không, là nhằm vào Tôn gia, không phải nhằm vào quân chủ. “ Cô có thể cảm nhận được, nhất định là Chu Tân Quốc đã biết được chuyện không nên biết, nên bị người ta diệt khẩu, nhưng cô không nghĩ tới cô trở thành cá mắc lưới mà thôi.

Vương Thế Kiệt nhíu mày.

“Tôi không hiểu, giá trị con người cô là cả trăm vạn, làm sao mà cam tâm làm thuộc hạ của Phó An Nhiên ? “ Vương Thế Kiệt nghi hoặc nhìn Lam Nhược Khê.

Khi cậu ta hỏi vấn đề này thì mọi người nhìn cậu ta chằm chằm.

Lam Nhược Khê cười nhạt , “Vậy cậu thì sao ? Tài sản của cậu phong phú, có thể tiếp tục làm nhị thế chủ của cậu, vì sao muốn gia nhập cùng chúng tôi ? “

Vương Thế Kiệt ngẩn cả người.

Trong tức khắc cậu không biết trả lời thế nào.

“Thú vị ? “ Lam Nhược Khê cười nhạt, trương gương mặt ngự tỷ trào phúng nói, “Vương Thế Kiệt, nếu như cậu ôm tâm tư này là gia nhập, thì không có cách nào hoà nhập cùng chúng tôi. Tôi khuyên cậu, nên rời đi. Tất nhiên, nếu sau khi cậu rời đi, mà tiết lộ một chút gì về Vô Xá hay chuyện của quân chủ, tôi sẽ rất vui cho cậu biết kết quả mà cậu sẽ đối mặt. “

Ở đây Lam Nhược Khê không phải là uy hiếp.

Vương Thế Kiệt có thể bảo đảm, chỉ cần cậu ta để lộ chuyện của Vô Xá hay chuyện của Phó An Nhiên, cô (Lam Nhược Khê) lập tức giết chết cậu ta.

“Sở An Tu, tôi không nghĩ đến ở Vô Xá lại xuất hiện một tên phản bội. “ Tiếng nói lạnh băng của Lãnh Hạo vang lên trong phòng, cường độ nói lớn.

Vương Thế Kiệt không đồng ý, “Anh có ý gì ! “

Lãnh Hạo cũng không nhìn cậu ta, chỉ đứng lên, dưới ánh mắt lạnh băng của Lam Nhược Khê, rút một con dao trong đôi giày, dưới ánh đèn con dao phản xạ, một tia ánh mắt lạnh lẽo.

Bên trong văn phòng của Sở An Tu, đều là người được đề bạt, có thể bước vào văn phòng, nhìn thấy Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo, có thể thấy được là khoảng cách đề bạt vào Vô Xá là không xa.

Sở An Tu nhìn biểu cảm cùng hành động của Lãnh Hạo, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Có người phản bội

Cả người của Lam Nhược Khê vùi vào trong sofa, con ngươi sắc bén nhìn trên người Lãnh Hạo.

Người nọ là một gã cán sự trong hội học sinh, làm việc đều đúng nguyên tắc, sau này chủ động tìm Sở An Tu, nói là muốn gia nhập Âm bộ.

Lúc đó, Sở An Tu không suy nghĩ nhiều, trực đến đem gã ta đến gặp Độc Cô Uyên Ảnh, sau này mọi phương diện của gã đều phù hợp với tiêu chuẩn, một đường đề bạt, mãi đến hiện tại là một thành viên ở văn phòng.

Chỉ là, gã ta sẽ là người phản bội sao ?

“Vừa rồi mày làm gì ? “ Lãnh Hạo không tiếp tục tiến về phía trước, hẩn nhìn người nọ, con ngươi lạnh nhạt, biểu cảm không chút phật phùng do dự.

“Không...Không làm gì cả. “ Biểu cảm của gã tự nhiên, chỉ là nói chuyện có chút cà lăm.

“Phải không ? “ Lúc này, Lam Nhược Khê không biết khi nào đã đứng sau gã ta, gã cảm thấy đồ vật trên tay mình không còn, gã cả kinh, trở tay muốn cướp, thế nhưng gã còn chưa hành động thì đã bị Lãnh Hạo đá một đá té trên mặt đất !

Gã ta còn chưa kịp bò lên thì bị Lãnh Hạo đá một đá nữa vào đầu !

Gã ta không đứng lên nổi chỉ có thể lớn tiếng nói, “ Tôi...Không phải, Không phải ! “

Lam Nhựt Khê ngồi xổm trước mặt hắn, lấy di động chìa trước mặt gã, cười, “ Nào, chúng tao biết không phải mày, chỉ muốn nhìn di động của mày một chút, mở điện thoại. “

Biểu cảm của gã ta cứng lại.

“ Nào, nói mật mã cho tao. “ Biểu cảm của Lam Nhựt Khê không thay đổi, lạnh nhạt nói.

“ Tôi... quên. “

Sở An Tu lắc đầu, người này xem như đã xong.

Lấy điện thoại để trên tay từ từ nhìn, gương mặt của Lam Nhựt Khê mang theo một tia cười bí hiểm, “ Vừa mới cho mày một cơ hội, mày đã không sử dụng. “

Độc Cô Uyên Ảnh hừ lạnh, lạnh mặt nhìn, cậu ta nhìn chằm chọc cái tên trên mặt đất.

Cùng Lam Nhựt Khê đùa giỡn tâm cơ ? Chỉ có thể chết.

Không bao lâu, di động bị phá mật mã, trên di động có một mẫu tin chưa được gửi đi.

Lam Nhựt Khê nhìn liền bật cười, “ Nào, nói với tao, người kia là ai, hừm ? “

Đưa mẫu tin trên điện thoại đặt trước mặt gã ta, thấp giọng hỏi.

Trên đó chỉ có một chữ tên của một người “ Cửu “ , trong tin nhắn chưa gửi đi là : Cô ấy không có việc gì, đã được mang đi. Hiện tại không biết ở đâu.

Gã ta mím môi không nói chuyện.

“ Không nói ? Không sao. “ Trên mặt Lam Nhựt Khê mang theo một chút ý cười, “ Đúng lúc là Vô Xá vừa đổi nơi đóng quân, xem như mày là người khách đầu tiên của Vô Xá. “

Vô Xá.

Sắc mặt của gã ta bỗng chốc trắng bệch.

Gã có thể tiến vào văn phòng này, thì cũng đã ít nhiều nghe được người khác nói về Vô Xá, gã nghe được thủ đoạn của những người đó, cũng nghe được khi bước vào đều là sống không bằng chết, gã, gã không muốn vào !

“ Không, không... “

“ Không sao, khi trở ra, cái gì mày cũng có thể nói. “

Người của Lãnh Hạo mang gã đi ra, về phần đi đâu thì không ai biết.

“ Xem ra về sau, phải xét duyệt cao hơn. “ Gần đây mặc kệ là Vô Xá hay Ngân Dực đều có nội gian, chuyện này đã đi quá xa rồi.

Sắc mặt của Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh rất khó coi.

Thuộc hạ của bọn họ làm chuyện như vậy, làm sao mà sắc mặt của bọn họ có thể tốt ?

Trong lúc này.

Tại bệnh viện tư nhân.

Sắc mặt Bùi Thanh Dật ngưng trọng nhìn An Nhiên đang nhủ mày nằm trên giường, tiếng nói của anh cực kì nhẹ:

“ Không sao, tiếp tục tiến lên phía trước, cô nhìn thấy gì? Hà? Nói với tôi.”

Anh không có được đáp án, môi của cô nhếch lên, tựa như cô đang che giấu một cái gì, anh không thể đi vào thăm dò.

Thoạt nhìn An Nhiên cực kì khó chịu, hai tay của cô nắm chặt, biểu cảm thống khổ, đột nhiên ----

A-----

Cô thống khổ kêu to thành tiếng.

Mà Phó Quân Hoàng đang ngồi trước máy tính đã đứng dậy, đi thẳng đến phòng trị liệu---!

HẾT CHƯƠNG 83

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84-1: Bởi vì mẹ rất yêu con (1)

Nguyên bản An Nhiên còn nằm trên giường đột nhiên mở mắt, con ngươi đại ra nhìn trần nhà, đồng tử mở lớn, con ngươi, ần giấu một giọt nước mắt chưa rơi xuống.

“Phó An Nhiên, cô nghe được lời tôi nói không?” Tay của Bùi Thanh Dật vẫy vẫy trước mặt của An Nhiên, mắt của cô vẫn chưa động, sắc mặt căng thẳng nhìn An Nhiên.

Cô không nghe được thứ gì cả.

Phó Quân Hoàng một thân nghiêm nghị đẩy cửa bước vào, con ngươi sắc bén nhìn trên người của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật nâng tay, làm động tác ra hiệu cho Phó Quân Hoàng không làm ra tiếng động, Phó Quân Hoàng không nói, đi đến bên người An Nhiên, sắc mặt căng thẳng.

“Không...Không...” Tiếng nói yếu ớt thống khổ vang lên, trên trán rịn đầy mồ hôi, tay đặt trên người nắm chặt lại, “Không muốn...” Tiếng nói khô khốc vang lên đầy bất lực cùng sợ hãi.

Phó Quân Hoàng muốn bước lên lay An Nhiên tỉnh lại, nhưng khi anh vừa tiến lên một bước thì đã bị Bùi Thanh Dật ngăn cản!

“Hiện tại anh không thể đụng vào cô ấy!”

Thế nhưng Phó Quân Hoàng này là ai? Anh trở tay đem Bùi Thanh Dật đẩy ra, đôi mắt như chim ưng nhìn thẳng Bùi Thanh Dật.

“Nếu như anh muốn cô ấy thác loạn, thì anh đi đến đi.” Bùi Thanh Dật xoa cổ tay của mình, lông mày cau lại, buồn bực nói.

Tình huống của An Nhiên bây giờ rất nguy hiểm, tựa như An Nhiên muốn nói cái gì nhưng không nói được, cô bây giờ không thể nghe được tiếng của anh, nên như cô ở luôn trong mộng, không về được, vậy...

Tầm mắt không tự chủ được dừng trên bóng người như thanh kiếm, Bùi Thanh Dật hít một hơi thật sâu, mặc dù anh (Phó Quân Hoàng) bất động, cô cũng sẽ tỉnh lại, cô gái này, so với trong tưởng tượng của anh (Bùi Thanh Dật) rất cường hãn.

Trong con ngươi của An Nhiên tràn đầy hoảng sợ, thân thể của cô không ngừng run rẩy, tựa như cô đang gặp phải nguy hiểm.

“Không, không...” Trong mộng An Nhiên không ngừng lui về sau, không ngừng lắc đầu, hai tay chấp sau lưng, một cô gái nhỏ mặc một bộ hồng nhạt, thoạt nhìn giống như một cô công chúa nhỏ.

“Hiện tại con đã bốn tuổi, lớn rồi, sau con lại yếu đuối đến vậy, sao có thể trở thành đương gia của Tàn môn? Lại đây, giết cô ta!” Tiếng nói nghiêm nghị bên trong thẳm đầy bất mãn cùng tức giận, “Không thì để ta trực tiếp phế con!”

Cô gái nhỏ không ngừng lui về sau, đến khi phía sau lưng có một thân thể ảm áp, ngẩng đầu, là một người mang kính râm mặt không biểu cảm, người kia nói:

“Tiểu thư, chỉ cần giết bà ta, cô có thể giải thoát rồi.”

Tàn Lam nhỏ nhìn người đang quỳ trên mặt đất, đôi mắt rung rung nhìn về cô gái đang cười, lần đầu tiên cô cảm thấy mình đau lòng như vậy.

“Cha, con...con có thể đi giết người khác, không muốn, không muốn...” Không nên giết mẹ của cô, đó là người duy nhất trên thế giới cô không thể giết.

“Câm miệng!” Tiếng rống giận mà lại nghiêm khắc làm cho cô cả kinh, cô bị dọa đến không dám nói lời nào, môi của cô run run, trong con ngươi thẳm đầy kinh hoàng cùng luống cuống.

“Là người họ Tàn, không được nói không! Nếu không người đàn bà đó sẽ là điểm yếu của con, mà người họ Tàn không nên có điểm yếu!” Người ngồi

trên xích đu đưa giong một thiết cầu vàng, con người âm vụ nhìn Tiểu Tần Lam bốn tuổi.

Tiểu Tần Lam bị dọa sợ đến run rẩy cả hai vai, cô nhìn người phụ nữ quỳ dưới đất cười với cô, cô không hiểu, tại sao đến lúc này, bà ấy có thể vẫn cười được.

“Không được cười, không được cười!” Cô lớn tiếng nói với bà ấy, “Mẹ sẽ chết, ông ta muốn giết mẹ, mẹ vì sao còn cười.” Cô không khóc, nhưng rất sợ hãi.

“Bởi vì, mẹ yêu con.” Bà ấy nói với cô như vậy.

Bởi vì mẹ yêu con.

Bên trong tiếng nói chậm chạp là sự nhu ý tràn đầy, cô nhìn khoé mắt mang ý cười của bà ấy, mặc dù trong con người bà ấy tràn đầy nước mắt, mặc dù bà ấy rất sợ hãi, thân thể đang run, nhưng bà lại yêu thương đứa trẻ đó rất nhiều, ngày từ đầu bà biết kết cục của bản thân, bà chỉ muốn cho đứa trẻ này trải qua những ngày vui vẻ mà thôi.

Một câu nói, nước mắt liên tục rơi xuống gương mặt nhỏ nhỏ của tiểu Tần Lam.

Sau này nước mắt sẽ không rơi xuống trên mặt cô nữa, đây là lần đầu tiên cô không chịu nổi mà để nước mắt rơi.

Pằng---

Tiếng súng không có bất kì dấu hiệu nào vang lên, đồng tử của tiểu Tần Lam đột nhiên co rút!

Cô nhìn thấy người mỉm cười ở trước mặt cô ngã xuống, cô nhìn thấy bà ấy thống khổ ôm chặt hai chân mình, mặc dù là vậy, bà ấy vẫn cười.

Thời gian dường như dừng lại.

Tiểu Tần Lam hơi giương môi, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào.

“Người họ Tần không cần thứ yêu thương nào!” Khói trắng còn bốc lên ở họng súng, họng súng như có như không chĩa vào người phụ nữ còn đang mỉm cười, tiếng nói không chút tình cảm nào vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Tiểu Tần Lam ngẩng đầu, con người an tĩnh tĩnh khiết rơi vào bóng người phía trên, “Ba, mẹ đối với ông là gì?” Tiếng nói non nớt nhưng nghiêm nghị vang lên.

“Công cụ.” Tiếng nói bằng hàn lạnh nhạt vang lên.

“Chỉ là công cụ.”

“Người họ Tần, không cần tình cảm. Loại tình cảm giả dối gì đó, chỉ có thể trở thành uy hiếp ! Sẽ làm cho con trở nên yếu đuối vô năng ! Tần Lam, con nhớ kĩ cho ta, trong thế giới của con, chỉ có thể có lợi ích cùng quyền lợi ! “

“Không... Ông nói không đúng ! “ Bàn tay nhỏ nắm chặt, con người tĩnh khiết không cách nào che giấu sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên cô nói không với cha của mình, cô không phải là không giết người, khi cô còn rất nhỏ, cô có thể nắm chặt súng, cô thấy qua máu, cô không e ngại giết người, nhưng tại sao cha cô lại tàn nhẫn như vậy ?

“Không đúng ? “ Thân ảnh kia chợt nổi giận, “Ta nói vĩnh viễn là đúng, trừ phi có một ngày con mạnh hơn ta, đánh bại ta, cướp đi vị trí của ta ! Bằng không vĩnh viễn con phải nghe theo ta ! “

Tiểu Tần Lam giống như bị đóng đinh tại chỗ, cô kinh ngạc nhìn ông ta, bước chân không tự chủ lùi về sau. Nhưng bóng người ở phía sau lưng cô không rời đi, cô không thể lui được nữa, cô cắn môi dưới, mãi đến khi trong miệng tràn ngập vị máu tươi cô quật cường không nhả ra.

“Con đánh bại cha, thì có thể không giết bà ấy, đúng không ? “ Đây là hi vọng còn sót lại trong cô.

Thân ảnh kia nở nụ cười, ông ta đứng lên từ sofa, đi đến trước mặt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt cô, tiếng nói thanh nhã hờ hờ vang lên, “Lam Lam, nên biết nghe lời. “

Hành động vuốt ve của ông ta, làm thân thể cô không tự chủ được run run, cô ra vẻ trấn định nhìn ông ta, “Con...Con nghe lời, không cần giết bà ấy, con nghe lời, con...”

“Giết bà ta. “ Tiếng nói thanh nhã chợt biến đổi, “Giết bà ta thì con có thể giải thoát rồi, sau này, con không còn gì để lo sợ. “

Tầm mắt nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, sắc mặt của bà ấy dần trắng bệch do mất máu quá nhiều, bà ấy một tay ôm máu trên đùi, con người tràn đầy nhu hoà, bà ấy ôn nhu nhìn cô, khoé môi nổi lên một ý cười.

“Không sao. “ Bà ấy giương môi, không có phát ra âm thanh, nhưng tiểu Tần Lam nhìn thấy được rõ ràng, “Bé ngoan, giết mẹ đi. “

Lời nói mềm mại đến dường nào.

Bé ngoan, giết mẹ đi.

“OK. “Bàn tay xoa trên mặt tiểu Tần Lam chợt dừng lại, “Con không biết người đàn bà này, thì... “

“Không ! Con giết ! Con giết ! “ tiểu Tần Lam chợt đánh gãy lời nói của người nọ, tầm mắt dừng trên ba của cô, con người mang đầy vẻ kiên định, “Con sẽ giết bà ấy.”

Người kia nở nụ cười, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia hài lòng. “Bây giờ con còn quá nhỏ, ta có thể cho con thời gian. Mười lăm phút sau, ta phải biết được kết quả.” Nói xong, xoay người rời đi.

Gần như trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn có hai mẹ con cô.

Tiểu Tần Lam nghiêng ngã chao đảo chạy đến trước người phụ nữ, cô luống cuống nhìn trên đùi bà ấy không ngừng chảy máu, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Ngón tay lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt nhu hoà, “Không khóc.”

“Con cứu không được mẹ, con cứu không được mẹ...” Tiểu Tần Lam găt gao ôm đùi bị thương của bà ấy, biểu cảm bất lực, “Ông ta muốn giết mẹ, con không đánh lại ông ta, không cứu được mẹ, con...”

Bàn tay nhanh nhẹ bịt chặt môi của cô, người phụ nữ cười ôn nhu, “Đứa trẻ ngốc, mẹ biết, mẹ đều biết.”

“Con...”

“Thời gian của mẹ không còn nhiều, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút có được không?”

Tiểu Tần Lam không biết vì sao đến giờ mà bà ấy còn bình tĩnh như vậy, mẹ của cô là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bà ấy rất lạnh nhạt đối mặt với mọi chuyện, mặc kệ là cha của cô có bao nhiêu tàn bạo đoạ người, nhưng biểu cảm của bà luôn nhàn nhạt, thậm chí khoé môi còn mang theo một chút ý cười nhàn nhạt.

Toàn bộ người của Tần môn đều biết, phu nhân của môn chủ là một người phụ nữ rất ôn nhu.

Trước đó, tựa như mọi người đều nói Môn chủ Tần môn Tần Ngự yêu tha thiết vị phu nhân Tần môn, Cố Diễm Nhiên. Ở bên ngoài, khi Tần Ngự chưa gặp Cố Diễm Nhiên thì Tần Ngự ông ta không kiêng kị nam nữ, nhưng khi Tần Ngự gặp Cố Diễm Nhiên thì ông ta bắt đầu giữ mình trong sạch, cơ hồ ông ta đem mọi thứ tốt nhất cho người phụ nữ đó...

Tiểu Tần Lam luôn cho rằng, cô có cha mẹ cực kì yêu thương nhau, cô luôn luôn cho rằng, mặc dù cha cô bảo cô đi giết người, cô đều thờ ơ, bởi vì cô tin tưởng, cha cô cực kì yêu thương cô.

Nhưng đến một ngày mọi chuyện cô cho là đúng toàn bộ bị phanh phui.

Tựa như là lời nói dối thông thường, mọi chuyện xung quanh cô đều là diễn trò.

Thế giới trước mắt cô đột nhiên sụp đổ.

“Bảo bối, con sẽ trở nên cường đại, đúng không?” Cố Diễm Nhiên nhìn cô, vẫn cười nhu hoà như trước.

Tiểu Tần Lam mãnh liệt gật đầu, “Con sẽ, sẽ trở nên cường đại...” Bảo vệ mẹ.

Ba chữ cuối cùng cô không nói ra miệng.

Hiện tại, không bảo vệ được bà, không bảo vệ được mẹ của mình, hiện tại cô còn quá nhỏ xác thực là không thể chịu nổi một đòn.

“Đứa trẻ tốt. Nhớ kĩ, sự đau khổ hiện tại con chịu chính là sự an ổn êm đẹp cho sau này, khổ sở chỉ cần nhìn một chút sẽ qua.” Cố Diễm Nhiên đem tiểu Tần Lam ôm vào lòng, hai tay ôm đầu cô, tiểu Tần Lam không nhìn thấy được biểu cảm của bà, cô chỉ có thể nghe được âm thanh ôn hoà của bà vang lên, “Về sao con sẽ hạnh phúc, con sẽ tìm người bảo vệ con như bảo bối, con sẽ đến một thế giới thuộc về của con. Chỉ cần kiên nhẫn trôi qua, thì sẽ tốt.”

Tiểu Tần Lam không hiểu ngẩng đầu.

Cố Diễm Nhiên nhẹ nhàng hôn vào trán của cô, “Tin tưởng mẹ sao?”

Tiểu Tần Lam gật đầu.

“Tin tưởng mẹ thì phải cẩn thận mà sống sót, dù khổ thế nào dù mệt mỏi thế nào cũng phải tìm cách mà sinh tồn, phải kiên trì bước tiếp, con phải tin

tưởng hạnh phúc mà con sẽ tìm được, biết không?”

“Vì sao?” Vì sao không kiên trì nổi nữa mà còn muốn tin tưởng? Một người duy nhất tốt với cô sẽ chết, vì sao còn phải làm cho cô tin cô sẽ tìm được hạnh phúc của mình? Không, cô đã không còn cách nào để tin tưởng bất kì kẻ nào nữa, người họ Tần không cần tình cảm, càng không cần tin bất kì ai.

“Bởi vì, có một đứa trẻ đang sinh ra, đang chờ đợi con, chờ con rất cực khổ.” Bà ấy cười đến nhu hoà, bà ấy vuốt ve mái tóc cô, “Đứa trẻ ấy cũng trải qua nhiều khổ cực, khi các con thấy được nhau, mẹ tin rằng, con sẽ thích đứa trẻ đó.”

Tiểu Tần Lam vẫn không hiểu.

Cô nhìn thấy bà ấy đang cười, bà ấy hít một hơi thật sâu nhìn cô, cô nghe được âm thanh nhu hoà bên tai cô vang lên, bà ấy nói:

“Đứa nhỏ, đã đến lúc, giết mẹ.”

Nhìn xem, một lời nói cỡ nào đơn giản, cỡ nào lạnh nhạt.

“Vì sao mẹ không sợ?” Cô nhìn mẹ của mình dưới hòng súng, cô vất vả hỏi.

“Bởi vì mẹ rất yêu con.” Vẫn là câu trả lời đó.

Bởi vì mẹ rất yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84-2: Bởi vì mẹ rất yêu con (2)

Ở trong mộng An Nhiên nhìn thấy tiểu Tần Lam mở to mắt giờ súng, nhắm ngay ngực của Cô Điềm Nhiên, cắn chặt môi dưới, nhìn bà đang mỉm cười, bóp cò súng -----

Cô không muốn để cho bà thống khổ, cô muốn bà không cảm thấy đau đớn khi chết đi.

Cô biết, nếu cô không động thủ thì Tần Ngự cũng có biện pháp làm cho cô động thủ, lúc ấy, mẹ của cô sẽ chết đi mà rất thống khổ, bà ấy sẽ nhận mọi nhục nhã.....

Cô muốn làm cho mẹ cô tôn nghiêm mà ôn nhu rời đi.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, tiểu Tần Lam bị người của Tần Ngự mang đi, khuôn mặt tuấn tú của Tần Ngự mang theo một chút băng hàn, nhưng nhiều hơn đó là ý cười, tuy rằng, nụ cười kia rất lạnh.

“Không hổ là đứa nhỏ họ Tần. Tốt lắm, hiện tại con có thể đi ra ngoài.”

Tiểu Tần Lam gần như máy móc rời khỏi.

Khi An Nhiên chưa trùng sinh, khi cô vẫn còn là Tần Lam, cô cũng mơ thấy một số hình ảnh, tuy nhiên mỗi lần mơ thấy chỗ này đều khi ngăn cản, khi cô trùng sinh thành An Nhiên, giấc mộng cũng thiếu hình ảnh này nhưng mà mọi hình ảnh đều giống nhau.

Chỉ là lần này, cô không nghĩ tới hình ảnh trong mơ được kéo dài thêm.

Trong phòng cánh cửa được đóng lại, cô nhìn thấy rõ được người đàn ông cười lạnh kia có bao nhiêu hốt hoảng, luống cuống chạy đến trước người đang nằm trên mặt đất, ông ta ôm lấy bà ấy, gất gao ôm.

An Nhiên chưa gặp qua vẻ mặt như vậy của Tần Ngự, trong ấn tượng của cô, Tần Ngự là một người đàn ông cực kì hung hăng mà lại bá đạo ngông cuồng, ông ta đứng ở đỉnh thế giới, trên thế giới này không có bất luận kẻ nào uy hiếp được đến tính mạng của ông ta.

Nhưng lúc này, cũng là lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt sợ hãi cùng bất an của ông ta.

“Điềm Nhiên, Cô Điềm Nhiên, bà chưa hề rời đi phải không? Cô Điềm Nhiên, tôi lệnh cho bà, lập tức tỉnh lại cho tôi! “ Ông ta gất gao ôm bà ấy, dùng sức ôm bà ấy, như là muốn đem bà ấy khảm vào thân thể của ông ta.

An Nhiên không hiểu, không rõ.

Rõ ràng là ông ta hạ mệnh lệnh, vì sao còn làm vậy...Biểu cảm vậy? Ông ta muốn diễn cho ai xem

Hình ảnh đột nhiên chuyển đến khi cô được 13 tuổi, cô cầm khẩu súng lạnh nhạt nhìn Tần Ngự, gương mặt non nớt của cô không chút biểu cảm, cô nói:

“Cha, hiện tại tôi mạnh hơn ông.”

“Ừ, không hổ là đứa trẻ của họ Tần.” Về mặt của ông ta không thay đổi, thậm chí khoé môi còn giương lên một độ cong, “Con rất thận trọng ở mỗi bước, làm mất đi mọi thế lực bên cạnh ta, từ sáu tuổi đã bắt đầu lên kế hoạch, dùng thời gian chín năm đạp đổ ta, thật sự là rất tốt.”

“Tất nhiên.”

Ông ta vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng vang lên.

Viên đạn ghim vào tim của ông ta, ông ta nhìn thẳng hướng An Nhiên, nở nụ cười.

An Nhiên ngẩn ra, ông ta giống như là nhìn thấy cô, ông ta cười nhu hoà đến vậy, như là...an tâm.

Khi đó Tần Lam không biết vì sao Tần Ngự lại cười, giống như ông ta được giải thoát, là nụ cười đẹp mà cô chưa từng thấy qua, nhưng lúc đó cô không chú ý, mà hiện tại An Nhiên thấy được, trong lòng cô bỗng nhiên minh bạch.

Ông ấy đang đợi, luôn luôn đợi cô đến giết ông ta.

Sau khi Cố Thần Nhiên ra đi, chín năm qua cô không gặp qua người phụ nữ nào bên cạnh Tần Ngự, thậm chí đến bạn gái cũng không có, Cố Diễm Nhiên mất rồi thì thư kí bên người của ông ta cũng đổi thành nam...

Ông ta quả nhiên rất yêu Cố Diễm Nhiên.

Nhưng mà vì sao? Một khi đã yêu sâu sắc đến vậy, vì sao muốn buông tay? Con muốn....để cho cô tự tay giết chết mẹ của cô?

Cái này....Rốt cuộc là thế nào? Ông ta tại sao phải làm vậy? Cô không rõ, cũng không hiểu, thậm chí cô không biết chín năm qua Tần Ngự tại sao kiên trì đến vậy, ông ta... Vậy mà lại để con của mình, tự tay giết chết người phụ nữ mà ông ta yêu nhất.

Cô nhìn thấy thân tín của Tần Ngự mai táng ông ta cùng chỗ với Cố Diễm Nhiên, cô luôn tìm kiếm phần mộ của Cố Diễm Nhiên, nhưng lại không nghĩ rằng, mộ của bà ấy không phải là mộ ở họ Tần.

Nơi đó là một nơi gần núi, gần sông, nơi đó rất yên tĩnh, phong cảnh rất đẹp....

Tần Ngự là người đầu tiên sau khi chết không chôn ở mộ địa môn chủ họ Tần, chỉ vì muốn cùng Cố Diễm Nhiên an táng một nơi.

----Phó An Nhiên, cô có nghe được tiếng của tôi? Nghe được thì đi theo tiếng nói của tôi.

Đột nhiên, xung quanh đều nghe được một tiếng nói như vậy.

Cô nhớ được âm thanh này, tựa như nghe qua ở nơi nào.

-----Phó An Nhiên, phía sau cô có một cánh cửa, cô thấy không? Thấy được thì đến bên cánh cửa, sau đó đẩy ra, rồi khỏi.

An Nhiên xoay người, phía sau cô có một cánh cửa không lớn, cô nhìn thấy nó mà xuất thần, duỗi bàn tay ra sau đó thu về.

Không, có cái gì đó không đúng.

Cô không nên ra ngoài.

----Phó An Nhiên, cô mau ra đây, Phó Quân Hoàng còn chờ cô ở ngoài đây, cô còn nhớ Phó Quân Hoàng không? Há?

Trong đầu cô xuất hiện một chuỗi hình ảnh, cô giống như đang đứng trước một màn hình lớn mà xem những hình ảnh đó, một gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ, mọi hình ảnh đều lướt qua mắt của cô...

----Bảo bối, nhớ ra rồi, sẽ trở lại.

Cô nhớ được âm thanh của anh, âm thanh ngâm tạn xương tủy cô, thế nào cô lại quên?

Ngay lúc An Nhiên đang trị liệu.

Trong một biệt thự hoa lệ.

Bách Lí Lan cầm chìa khoá trong tay, đem theo túi xách tiến lên lầu hai.

Khi Bách Lí Lan đến gần một căn phòng, gõ gõ cửa, được người bên trong cho phép cô mới đẩy cửa bước vào.

Khi đẩy cửa vào liền nhìn thấy một thiếu niên, mặt của cậu ta chôn sâu ở gối nằm, làm người ta không thấy rõ được biểu cảm.

Bách Lí Lan đi đến bên giường, ngồi xuống giường, ánh mắt nguyên bản đang đùa giỡn bỗng chốc nhu hoà.

“Làm sao vậy?”

Bóng người trên giường không động đậy, ngay cả một tiếng nói cũng không phát ra.

Bách Lí Lan thờ dãi ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt tóc trên đỉnh đầu cậu ta, “Còn buồn bực hay là ghét mình?”

Thân ảnh giật giật.

“Tại sao vậy?” Trong con ngươi tràn đầy ôn nhu, “Thân ái, em rất vĩ đại, không cần hoài nghi bản thân, nếu đã thích cô ấy như vậy, vì sao không nói với cô ấy? Em có thể tranh thủ, không được thì tiếp tục đoạt lấy cô ấy.”

“...Không.” Tiếng nói rầu rĩ trong gối vang lên, “Em không muốn để cô ấy không vui.”

Khoé môi của Bách Lí Lan gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ, “Nhưng như vậy thì em sẽ không vui.” Cô không thích nhìn thấy cậu không vui.

“Chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi.” Ôm gối đầu giật giật, thoạt nhìn cậu ta có chút buồn bực, “Chị, lúc cô ấy gặp nguy hiểm em không thể ra mặt giúp cô ấy, em...”

“Em giúp cô ấy mà không phải sao? Nếu không phải bởi vì em muốn, chị cũng không thể ra tay giúp cho cô ấy.” Nghĩ đến khi ở sân bay nhận được điện thoại lo lắng của tiểu gia hoà này, lông mày của cô liền nhíu lại.

Là lần đầu tiên cô nghe được cậu kích động cầu cô tìm một người, hơn nữa người nọ là người khác phái.

Trong trí nhớ của cô, đứa em trai này đối với phụ nữ không hứng thú.

“Thế nhưng, em không thể tự mình ra ngoài giúp cô ấy.”

Bách Lí Lan bỗng chốc không nói chuyện, bàn tay trên xoa trên đỉnh đầu của cậu bỗng chốc ngừng lại, con ngươi dần trầm xuống.

“Thật thích?” Tiếng nói của cô vẫn ôn nhu như trước, nhưng trong đáy mắt của cô ta làm người ta không hiểu rõ.

“Vâng.” Thích đến nỗi cậu không biết bản thân thích cô ấy đến bao nhiêu.

Ngay cả chính cậu cũng không biết thích đến bao nhiêu, là đáng sợ cỡ nào? Tình cảm như vậy, cậu sợ sẽ phá hủy cô ấy, cũng sợ là sẽ phá hủy chính mình.

Bách Lí Lan thờ dãi, cô nhẹ nhàng khom người, tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cậu ta, ôn nhu ôm cậu: “Đứa nhỏ ngốc, em ưu tú như vậy, cô ấy làm sao không thể thích em? Chỉ cần em nói với cô ấy, nói cho cô ấy biết quyền lực cùng bối cảnh của em, cô ấy...”

“Không, cô ấy không phải là người như vậy.” Đây là lần đầu tiên cậu đánh gãy lời nói của cô, “Cô ấy rất lợi hại, năng lực của cô ấy rất mạnh, bên cạnh của cô ấy có nhiều thuộc hạ, cô ấy, chỉ có thể làm cho em ngường vọng.”

“Thân ái, em không cần đối với bản thân mất tin tưởng như vậy, tự coi nhẹ bản thân, em rất lợi hại, rất có năng lực.”

“Nhưng mà chị... Cô ấy..”

“Không có nhưng mà, chỉ cần thích thì phải đoạt lấy, không cần sợ. Yên tâm, chị sẽ ủng hộ em.” Bách Lí Lan nhu hoà nói, người thiếu niên kia đang căng thẳng bỗng chốc mềm xuống.

“Chị..” Cậu không thích bạo lực, cậu muốn tự bản thân cô ấy thích cậu, mà không phải là cưỡng cầu, “Chị không cần nhúng tay, em sẽ làm cho cô ấy thích em.”

Bách Lí Lan hơi ngừng lại, lập tức mỉm cười, nhưng nụ cười kia không xuất hiện ở đáy mắt, “Được, chị sẽ không nhúng tay, nếu như một ngày nào đó em chịu không nổi, thì nói với chị.”

Nếu đến ngày đó, thì cô làm sao không thể nhúng tay?

Ở một căn phòng mang kiến trúc châu Âu.

Trên tường được dán bằng giấy hoa văn cổ phức tạp, khi Lại Tư đẩy cửa phòng thì thấy BOSS của mình đứng trước cửa sổ sát đất, không biết nhìn đến nơi nào.

“BOSS”

Nghe được âm thanh của Lại Tư, một người đàn ông mái tóc xám tro xoay người lại, u lỉnh nhìn hấn.

“Tình hình hiện tại của cô ấy dường như... Không được tốt.” Nói xong, Lại Tư mang tài liệu trong tay đặt trên bàn làm việc của người đàn ông tóc xám tro, “Cái này là tin vừa mới đến.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong phòng, người đàn ông ngồi xuống ghế, tiện tay lật tài liệu trong tay, “Lại Tư, cậu nói cô gái này vì sao có tâm cư như thế?”

Lại Tư không rõ nhìn BOSS.

Mái tóc xám tro phản chiếu với ánh sáng nhàn nhạt, cả người của hấn (BOSS) đắm mình dưới ánh mặt trời, thoát nhìn cực kì thánh khiết, nhưng mà tầm mắt nọ kia lại phản xạ một tia sáng lạnh lẽo.

Nhìn tấm ảnh của An Nhiên trong xấp tài liệu, ánh mắt của người đàn ông này thâm trầm.

“Lại tư, cậu nói với tôi, tôi sẽ thành công.”

Lại Tư hơi nhíu mày, là lần đầu tiên nhìn thấy BOSS không tự tin như vậy.

“Nói với tôi!” Thấy Lại Tư không nói chuyện, tiếng nói của người đàn ông mang theo tia buồn bực.

“Dạ, BOSS ngài nhất định thành công.” Lại Tư hít một hơi thật sâu, sau đó nhàn nhạt nói.

Người đàn ông nắm chặt tài liệu trong tay, “Cậu lui xuống trước đi, tôi nghĩ, sẽ không bao lâu nữa là có thể thành công.”

Lại Tư cung kính khom người, sau đó xoay người bước đi.

Trong tay Lại tư còn một phần tài liệu nữa, là phần tài liệu giống với khi hấn đưa BOSS, khi hấn nhìn thấy tin trong tài liệu, mày hơi nhíu lại.

Tần Lam cùng Phó An Nhiên, là quan hệ thế nào? Tần Vũ Triết vì sao lại dính líu đến chuyện này?

Hấn muốn đem sự việc này tra rõ, tựa như có chuyện hấn đã đoán được một ít, về phần Diêm Từ Diệp, bọn hấn muốn giữ hấn lại, để chậm rãi thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84-3: Bởi vì mẹ rất yêu con (3)

Phúc Mãn Lâu.

Bên trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc, thân người mập mạp của Tần Vũ Triết đi tới đi lui ở trong phòng, hấn buồn bực vô vô đầu mình, hấn không thể liên lạc với gia của mình, thậm chí một chút tin tức đều không có, gia không thể đồng bộ đàm vô duyên vô cớ được, tóm lại, hiện tại Gia đang ở đâu hấn cũng không biết.

Càng giận hơn chính là, hấn điện thoại cho Phó Quân Hoàng nhưng mà anh ta đã tắt điện thoại, gọi điện nhiều lần cũng không được! Là người rất đáng giận!

Hiện tại hấn chỉ muốn biết gia đang ở đâu và tình trạng thế nào!

---Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Vũ Triết táo bạo ngắt đầu, “Tất cả rút hết cho tôi!”

Thư kí đứng bên ngoài sừng sốt, cô ta có chút khó xử nhìn người đứng bên cạnh, khoé môi cứng lại.

Thư kí hít một hơi thật sâu, cô lấy dũng khí nói, “Tổng giám đốc, Diêm Môn chủ...”

“Bảo hấn rút ngay cho Bàn gia tôi! Bàn gia tôi không muốn gặp hấn ta!” Mẹ kiếp, nếu không phải vì kẻ điên này thì gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay! Khi Gia còn là môn chủ của Tần gia, thì đâu có cái sự tình này!

Nhưng lời nói của hấn chưa nói hết, thì của văn phòng bị đẩy ra, một thân người băng hàn cùng về mặt luống cuống của thư kí.

“Mẹ nó! Diêm đồ điên, mày cho rằng tao đang nói giỡn đúng không? Không nghe tao nói là không hoan nghênh mày sao? Mau rút khỏi mặt Bàn gia tao!” Nhìn thấy Diêm Từ Diệp, trong nháy mắt Tần Vũ Triết tức đến nổi giờ chân.

Diêm Từ Diệp từ trước đến giờ vẫn không để ý tới hắn (Tần Vũ Triết), hắn xoay bước đến sofa, trực tiếp ngồi xuống, về mặt xem ra rất mệt mỏi.

“Tần Vũ Triết, hôm nay tao đến không muốn cùng mày cãi nhau.” Diêm Từ Diệp mệt mỏi bóp nhẹ mi tâm của mình, hắn tựa mình trên sofa, con ngươi khép hờ.

Tần Vũ Triết nhủ mày, hắn nhìn thư kí trong phòng còn đang sợ hãi, phát tay bảo ra ngoài, đến khi thư kí đem cửa phòng đóng lại, Tần Vũ Triết mới bước chân đến phía trước Diêm Từ Diệp, tò mò nhìn hắn (Diêm Từ Diệp).

“A a a, nhìn xem, nhìn xem! Đây là chuyện thần kì cỡ nào, Diêm đồ điên cũng có một ngày như vậy, có vẻ mặt như thế, quả nhiên là thần kì.” Biểu cảm của Tần Vũ Triết cũng biết dùng từ nào để hình dung.

Diêm Từ Diệp không mở mắt, “Bàn gia, mày nói với tao, tao nên làm thế nào.”

Tiếng nói mệt mỏi tràn đầy bất lực.

Diêm Từ Diệp cũng không nghĩ tới hắn lại đi tìm Tần Vũ Triết.

Từ trước đến giờ hắn cũng không bàn bạc gì với Tần Vũ Triết.

Khi Tần gia còn tồn tại, hắn rất chán ghét Tần Vũ Triết, gia luôn dùng ánh mắt dung túng nhìn tiểu tử mập đó, hắn đã nhiều lần nghĩ, nếu tên mập này chết, có phải là trong mắt Gia chỉ có mình hắn, nhưng mỗi lần hắn nghĩ đến chuyện đó thì gia tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, đến khi da đầu hắn run lên.

Mà bây giờ, hắn phát hiện được bản thân mình không có ai có thể nói nổi lòng, tìm tới tìm lui, cuối cùng lại tìm đến Phúc Mãn Lâu, tìm đến Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết nhìn một lúc, tức giận nhưng hắn không biết nên nói cái gì.

“Diêm đồ điên, nếu mày...”

“Có phải Gia sẽ không bao giờ tha thứ cho tao nữa không, hả?” Diêm Từ Diệp mở mắt, nhìn Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết cười nhạt, “Hiện tại mày mới lo lắng? Không phải lúc trước muốn giết Gia? Rút đi, đừng ở này của tao mà giả vờ đáng thương, tao nói cho mày biết, cái chiêu này đối với tao, vô dụng!”

“Cô ấy nhìn tao.” Hắn đột nhiên nói, “Tao biết, gia nhìn tao, là ánh mắt xa lạ, giống như là không hề biết tao.” Khi ở sân bay, lúc cô ấy lên xe, hắn biết, cô ấy có nhìn đến hắn.

Ánh mắt xa lạ mà lạnh lùng, giống như là nhìn một người xa lạ đối với cô ấy.

Trái tim của hắn cũng vì vậy mà vô cùng đau đớn, hắn lái xe một mình, bỏ lại người bảo vệ phía sau, lái xe một mạch đến Phúc Mãn Lâu, tiến vào văn phòng của Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết ngạc nhiên nhìn Diêm Từ Diệp, hắn vậy mà nhìn thấy được bộ dáng bất lực của Diêm đồ điên, thật là mẹ nó thần kì!

“Nhìn thấy mày thế nào?” Tần Vũ Triết cả lờ phát phờ cười, “A, đúng rồi, không phải ở Tần Trạch có một Tần Lam sao? Mày nói với tao, người đó là ai?” Tần Vũ Triết đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, đáy mắt đột nhiên trở nên lạnh xuống.

Tần Lam Tần Trạch?

Hắn (Diêm Từ Diệp) cũng không biết cô ta là ai.

Hắn hầu như mang mọi tư liệu, đem mọi thứ trên người cô ta toàn bộ đi xét nghiệm, nhưng kết quả giống nhau, cô ta là Tần Lam, là Tần Lam thật sự.

Nhìn thấy biểu cảm của Diêm Từ Diệp, Tần Vũ Triết cũng hiểu được có chuyện xảy ra.

“Hắc, nếu người đó là Gia, vậy Phó An Nhiên là ai?”

Tần Lam ở Tần Trạch nhất định là có vấn đề, hòng phách của Tần Lam nhất định là ở Phó An Nhiên điều này hắn (Tần Vũ Triết) dám khẳng định, nếu Tần Lam kia là thật, vậy thì hòng phách trong người cô ta là ai?

“Diêm đồ điên, có phải mày đã quên, hiện tại Phúc Mãn Lâu là nơi của riêng tao, cùng Tần môn không có quan hệ.”

“Bàn gia...”

“Rút đi! Chớ kêu Bàn gia tao, bằng không liền rút mẹ nó cho tao!” Tần Vũ Triết đứng đã mệt, liền ngồi trực tiếp xuống sofa.

“Nếu gia đình vẫn như vậy, thì Tần môn sẽ ra sao? Chúng ta nên làm cái gì? Gia cô ấy... Về sao sẽ như thế nào? Nếu người họ Phó biết được thân phận của Gia, bọn họ sẽ đối với gia thế nào? Gia sẽ gặp phải hoàn cảnh gì, mà có nghĩ đến không?”

Lời nói của Diêm Tử Diệp làm Tần Vũ Triết bỗng chốc trở nên ngây dại.

Vấn đề đó hẳn (Tần Vũ Triết) không nghĩ tới, theo hẳn, những vấn đề này cũng không phải gọi là vấn đề.

Nhưng bị Diêm Tử Diệp nói thế, thì thật là chuyện lớn. Nhưng mà, sau đó Tần Vũ Triết bật cười, những chuyện này cũng rất dễ giải quyết.

“Đến lúc đó nếu người họ Phó trở mặt, Phúc Mãn Lâu tao đều mở cánh cửa cho Gia, đến lúc đó Gia cũng có nơi để ở.”

“Mấy cảm thấy, bằng cảm tình hiện tại của Phó Quân Hoàng, thì sẽ đến Phúc Mãn Lâu của mày sao?” Con người của Diêm Tử Diệp tràn đầy trào phúng, nhưng hẳn nói đến Phó Quân Hoàng, thì trái tim của hẳn có nhảy lên đổ kị.

Tần Vũ Triết ngăn người.

Căn bản là hẳn (Tần Vũ Triết) không nghĩ đến việc này.

“Tần gia là nơi duy nhất có thể để Gia an ổn sinh hoạt, thì phải làm cho cô ấy trở về thân thể thuộc về cô ấy, trở về thế giới của cô ấy, trở về cuộc sống thuộc về cô ấy.”

Trên mặt Tần Vũ Triết không có vẻ mặt khinh thường, thay vào đó là khuôn mặt đông lạnh.

Nếu như Gia bị người họ Phó biết được thân phận, vậy thì Gia sẽ gặp nguy hiểm.

Đến lúc đó....

Hắn nhìn Diêm Tử Diệp, ánh mắt bất định, nhưng hai tay thả trên ghế sofa vô thức nắm chặt lại.

“Bàn gia, mày nên cẩn thận ngầm lại, rốt cuộc là muốn cùng tao hợp tác hay là muốn cùng tao đối địch. Có thể cứu Gia, chỉ có thể là chúng ta.”

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình Bàn gia.

Nhìn vị trí vừa ngồi của Diêm Tử Diệp, Tần Vũ Triết dần dần bật cười.

“Diêm Tử Diệp, mày quả nhiên, là vô cùng thủ đoạn.”

Điều kiện như vậy, làm sao hẳn không cân nhắc được?

Bên trong phòng trị liệu.

Trên trán của Bùi Thanh Dật có một tầng mồ hôi, anh ta hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Phó An Nhiên, cô nhớ kỹ thân phận của cô, cô là Phó An Nhiên, cô phải từ cửa bước ra, cô nói cho tôi biết, cô có thấy cánh cửa không?”

Phó Quân Hoàng vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh người Phó An Nhiên, hai tay thả bên người nắm chặt lại thành quyền, biểu cảm đông lạnh.

Anh không phát ra âm thanh nào, chỉ là đứng bên cạnh Phó An Nhiên.

An Nhiên còn ở trong mơ dường như nghe được hương vị rất quen thuộc, cô đột nhiên quay đầu, bình tĩnh nhìn cánh cửa phía sau cô, ở ngoài cửa là một bóng người đứng thẳng tắp, trên đó toát ra một luồng bi thương, cô không thể nói được bản thân mình hiện tại cảm thấy thế nào, cô chỉ kinh ngạc nhìn bóng người mơ hồ đó.

Trong cơn mơ màng, cô tựa như biết bóng người đó là ai, bước chân không tự chủ được hướng đến gần bóng người kia, cô dần dần vươn tay, hướng về bóng người đó nắm lấy...

Ngay lúc đó, Bùi Thanh Dật thở một hơi thật dài.

“Cô ấy hiện tại không sao rồi, chỉ là đã ngủ, chờ cô ấy tỉnh lại thì sẽ không có việc gì.” Bùi Thanh Dật giống như thoải mái hẳn ra, anh quay về phía Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu, anh không lập tức ôm lấy Phó An Nhiên, anh chỉ đứng bên cạnh cô, ánh mắt chăm chú nhìn trên gương mặt của cô, hai nắm tay bên người được thả lỏng, gân xanh trên tay nhất thời được tiêu tán.

Bùi Thanh Dật hiện tại cũng không lưu lại, anh bây giờ không thể chen lọt giữa hai người đó.

Khi nghe thấy cánh cửa phòng được đóng lại, Phó Quân Hoàng giật giật.

Anh giật giật, anh ngồi xuống bên giường của An Nhiên, cầm lấy tay lạnh lẽo của cô, tăng thêm một chút sức mạnh, đến khi lòng mày của cô nhú lại, anh

mới kinh ngạc phát hiện, lực đạo của mình quá lớn rồi.

“Bảo bối, em là của anh. “ Một cái hôn khẽ lên trán cô, bên cạnh cô, anh đứng dậy, lên giường, nắm chặt tay cô, nhắm hai mắt lại.

An Nhiên giống như là nằm mơ một giấc mộng rất dài, trong mộng cô vẫn là Tần Lam nhỏ, mơ được rất nhiều thứ, cũng nghĩ đến nhiều như khác...

Khi cô mở mắt, nhìn thấy người bên cạnh, con người nguyên bản lạnh lẽo bỗng chốc ấm lên.

Nằm một bên, là một gương mặt khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, mặc dù là đang ngủ, nhưng đường nét trên gương mặt không có chút dịu xuống, lông mày của anh nhíu thật chặt, cảm giác được bàn tay mình bị cầm lấy, nhìn thấy tay mình thì khoé môi cô không tự chủ cong lên.

Anh yêu cô rất sâu đậm, giống như là Tần Ngự yêu tha thiết Cổ Diễm Nhiên.

Chỉ có bất đồng giữa anh là Tần Ngự, chính là anh sẽ không giống Tần Ngự mà tổn thương cô.

Cô an tĩnh nhìn anh.

“Tĩnh rồi?” An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, tiếng nói nhẹ nhàng không chút che giấu sự ôn nhu vang lên.

Đôi mắt sáng như sao đột nhiên mở, trong con người đen phản chiếu hình ảnh của cô, anh buông tay đang cầm tay cô, ôm lấy cô vào ngực, cảm tựa vào đỉnh đầu cô.

“Sau này không làm cho anh sợ.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, mà nhiều hơn là sự sợ hãi.

“Được, về sau không làm anh sợ” An Nhiên ở trong lòng anh cọ cọ, nhàn nhạt cười.

“Về sau em phải luôn ở bên cạnh anh.”

An Nhiên buồn cười, “Lão soái ca anh đây là muốn em theo quân sao?” Hiện tại cô chỉ mới 18 tuổi, có vẻ như có thể tham gia quân đội được rồi.

Phó Quân Hoàng nín thở, giống như đang suy nghĩ, cuối cùng anh nói, “Được, theo quân.” Anh có thể làm cho người mình yêu theo quân.

An Nhiên nằm trong lòng anh cười kịch liệt, cô gát gao ôm lấy anh, cả người đều dán trên ngực của anh, rầu rĩ cười.

Nhưng mà cười như vậy, lại có một chút chất lỏng từ khoé mắt cô rơi xuống...

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, chỉ an tĩnh ôm cô, gát gao ôm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85-1: Cứu người nơi biên cảnh! (1)

Còn một tháng nữa mới đến năm mới, ở Đế Đô nghênh đón một trận tuyết báo hiệu là bắt đầu mùa đông.

Tuyết rơi rất lớn, sau một đêm, trên mặt đất được phủ một tầng tuyết dày.

Mà lúc này, ở bên trong một trại huấn luyện.

Mặt tuyết trắng đã hoá thành một vùng nước bắn.

Sau khi một trận sấm vang lên, Ngốc Úng nhanh chóng lác mình trốn ở một nơi, phía sau lưng kê sát vách tường, trên trán đầy mồ hôi, hán thở hỗn hển hỏi người bên cạnh:

“Mẹ nó! Tiểu quái vật này làm sao mà càng trở nên biến thái?”

“Bối vì cô ấy là tiểu quái vật!” Báo đốm tức giận trả lời.

Trong mấy ngày nay, bọn họ đều không có nghỉ ngơi thật tốt, tiểu quái vật làm như uống máu gà như vậy, hưng phấn đến không kìm được.

Cô ấy hưng phấn, bọn họ gặp phải xui xẻo.

Những người vừa tiến vào không chịu nổi, không phải một người mà nhiều người đã chạy đến chỗ của bọn họ oán trách, gằn đầy thân thể của bọn họ

đã sớm kiệt sức rồi.

“Thế nào, U Linh lúc nào thì trở thành rùa đen rút đầu rồi?” An Nhiên mặc một thân quân áo huấn luyện, An Nhiên giờ khẩu súng lục trong tay, cô đứng gần với nơi ẩn nấp của Ngốc Ứng, ánh mắt thăm thẳm dò xét mọi nơi.

Ngốc Ứng hít một hơi thật sâu, “Choi cùng tiểu quái vật, không làm rùa đen rút cổ thì chẳng lẽ đi ra ngoài tìm chết sao?”

Có điều phải nói đủ uất ức, người U Linh bọn họ khi nào trở nên chật vật như thế?

Mặc dù là muốn chết cũng phải có tôn nghiêm.

Ngốc Ứng định đứng dậy thì bị Báo Đốm một phen giữ chặt, “Cậu là Hầu tử phải tới sao? Cô ấy chỉ nói như vậy, thì cậu ra ngoài, câu nói của tiểu quái vật không chắc là nói cậu.”

Ngốc Ứng ngẩn ra, nghĩ đến khi hắn đi ra ngoài bị tiểu quái vật bắn chết, sau đó bị tiểu quái vật cười nhạo, ngẫm lại chính là một chuyện rất bi kịch.

Quên đi, hắn vẫn nên trốn thì hơn.

Tiểu quái vật quả thực rất biến thái, đã năm ngày, cô ấy không mệt sao? Bọn họ đã năm ngày không nghỉ, cũng đã không chịu nổi, thể chất của tiểu quái vật thế nào?

“Huấn luyện viên, tiếp tục như vậy...Được không?” Ngân Lang có chút kiêng kị nhìn người trước mặt, suy nghĩ thật lâu mới mở miệng hỏi.

Bóng người thẳng tắp, hai tay chấp sau lưng, hai chân khép lại, tầm mắt của anh luôn dõi theo một bóng người trên sân tập, con người không nhìn ra được cảm xúc, nhưng cái nhìn chăm chú làm Ngân Lang không khỏi rung mình.

Quân chủ đã ở trong bộ đội gần 1 tháng, một tháng này đối với thành viên U Linh mà nói, chính là ác mộng.

Mọi người ở U Linh đã lâu đều biết, An Nhiên chính là Phó đội trưởng của binh đoàn U Linh, nhưng đại đa số mọi người không biết thân phận của Phó An Nhiên, theo bọn họ, họ cho rằng cô ấy chỉ là người của huấn luyện viên của bọn họ.

Sau khi trải qua một tháng, Phó An Nhiên tiểu quái vật đã hoàn toàn xâm nhập lòng người, thậm chí ngay cả người ở phía trên đều kinh động.

Trên mặt những người đó đều cười cười, Phó lão gia từ ngày càng vui, hiện tại Phó Quân Hoàng cờ hồ đều xem binh lính là cỏ cây, nếu không mang tiểu quái vật đặt ở bên người anh thì anh không thể an tâm.

Khi An Nhiên theo Bùi Thanh Dật đi ra từ phòng trị liệu, liền bị Phó Quân Hoàng mang đến doanh trại của U Linh, không chào hỏi bất cứ ai.

Khi Phó lão gia từ nhận được tin thì đã tức giận một trận.

Làm sao mà Phó Quân Hoàng không biết, Phó lão gia từ chạy đến doanh trại để bắt người. Nhưng khi Phó lão gia đến khi An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người đang chọn thành viên, thì làm sao có thời gian quan tâm ông?

Khi lão gia từ tiến vào nhìn thấy tình huống lửa nóng kia thì chỉ thở dài, cùng người ra tiếp đón xoay người bước đi.

Vẫn là cho bọn họ một bước đệm, đưa nhỏ Quân Hoàng, cảm tình quá nặng.

“Quá yếu.” Phó Quân Hoàng nhìn mọi người lẫn trốn ở sau những vật che chắn, tiếng nói nhàn nhạt không có chút cảm tình nào.

Tất nhiên Ngân Lang đã hiểu rõ ý của Phó Quân Hoàng đang nói.

Nhưng Ngân Lang có chút không tự nhiên sờ sờ mũi, bọn họ làm sao có thể đánh đồng với hai quái vật này? Lời này của hắn (Ngân Lang) tất nhiên là không dám nói, chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ở sân huấn luyện vẫn yên tĩnh, con người của An Nhiên tràn đầy hương vị cẩn thận, hôm nay thân thể của cô bắt đầu căng thẳng.

Xem ra, bọn họ không muốn đi ra, làm rùa đen rút cổ rồi.

An Nhiên khẽ động khoé môi, đột nhiên cất giọng nói, “Nếu như các người lần này thắng được tôi, tôi cho các người nghỉ một ngày.”

Mẹ nó! Một ngày nghỉ!

Một ngày đó bọn họ có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng quan trọng nhất là bọn họ muốn ngủ đến trời đất mù mịt, ngủ một giấc ngủ thật thoải mái!

Đã gần sáu ngày thành viên ở U Linh không có một ngày nào được ngủ, quả thật đây là chuyện vô cùng tốt (ý nói là được nghỉ 1 ngày).

Cờ nào mê người?

“Hồng rồi!” Báo Đốm dậm chân thấp giọng hô, nha đầu kia quả thực rất xấu rồi, thật là phúc hắc!

Tiểu quái vật đây là đùa giỡn với tâm lý của bọn họ! Cô biết bọn họ sắp không chịu được, đây là cảm bầy đặt cho bọn họ.

Ngay lúc Báo Đốm dậm chân thì có hai thành viên của U Linh ném súng trong tay, xuất hiện trong tầm mắt của An Nhiên.

“Chúng tôi muốn cùng cô thí quyền cước, không cùng cô...” Nghịch súng, hai chữ còn chưa nói ra miệng, thì trên ngực của hai người đã bốc khói, báo hiệu bọn họ đã chết.

Hai người ngạc nhiên nhìn ngực của mình, vẻ mặt đại ra làm An Nhiên muốn cười, có điều nhiều hơn đó là sự phẫn nộ.

“Có súng mà không biết dùng, muốn thí quyền cước? Đầu của các người có bệnh hay là bị cửa kẹp?”

Ngân Lang đã không cách nào nhìn thẳng, đối với quân chủ hần hiểu rất rõ, lúc nhìn hai người ném súng chạy ra, hần liền biết súng của hai người này đã hết đạn, mặc dù bọn họ (hai người ném súng) không biết nguyên tắc làm việc của quân chủ, ở đây đã năm sáu ngày thì cũng hiểu biết chút ít với cô chứ.

Có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giết người thì sẽ không tốn thời gian làm chuyện khác.

“Lăn xuống, úp mặt vào tường mà sám hối đi.” Con người của An Nhiên tràn đầy băng hàn.

Vẫn còn đang ở trạng thái mất hồn thì bị ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên trừng, nhất thời hoàn hồn, mặc dù trong lòng của bọn họ không cam lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt kia ngay cả kháng nghị cũng không dám.

Ngân Lang cũng muốn gia nhập chiến đội, nhưng quân chủ không cho phép.

Ngay lúc Ngân Lang nghĩ là cuộc đối kháng sẽ kết thúc, thì người vẫn luôn đứng nghiêm cuối cùng cũng động.

Anh xoay bước về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng, không nhìn chỗ khác, đi thẳng đến bên người của An Nhiên, anh đem súng trong tay cô cầm đi, một tay ôm bên hông của An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngân Lang, bước đi.

Không sai, hai người kia rời khỏi rồi, không để ý đến nhóm người U Linh đang ẩn núp, cứ như vậy tiêu sái bước đi!

Ngân Lang có chút phản ứng không kịp, chỉ có thể sững sờ nhìn.

Phó An Nhiên cũng không cảm thấy có ý gì, nhìn một quả lưu đạn trong tay, không chút khách khí hướng về nơi Ngốc Ứng cùng Báo Đốm đang trốn ném tới.

Hai người nguyên bản còn đang kê sát vách tường, thì nhìn thấy một vật gì đó bay tới, sắc mặt đồng thời biến đổi, nhanh chóng rời khỏi! Nếu bọn họ chậm một bước thì trên người họ một đống khói.

Nhìn thấy dáng dấp chật vật của bọn họ, An Nhiên hài lòng cười, cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, giống như nữ vương nhìn bọn họ, “Cách phòng vệ tốt nhất chính là tấn công, đừng giống như con chuột suốt ngày lăn trốn.”

Hai người còn nằm trên mặt đất không khỏi ho khan, nghe thấy lời nói của An Nhiên, hai người trong nhất thời im lặng.

“Bốp, bốp, bốp.” Tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người sững sờ nhìn nơi âm thanh phát ra.

Nhìn thấy người bước đến, Ngốc Ứng cùng Báo Đốm còn đang quỳ rạp trên mặt đất vội vàng xoay người đứng lên, biểu cảm nghiêm túc hướng đến người tới cúi chào, “Lão thủ.” Lời nói chưa nói hết bị người đi đến cắt đứt.

Người tới cười cười nhìn An Nhiên, “Tinh thần còn tốt lắm tiểu hồ li.”

“Ông nội Cố thoát nhìn tinh thần cũng rất tốt.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đứng thẳng người, cười nói.

Người đến chính là Cố Trường Thanh, ông ấy một thân chính trang, phía sau là mấy người trong bộ đội, không biết là tới làm gì.

“Già rồi.” Cố Trường Thanh nhìn một chút đều đi ra các tiểu tử của U Linh, bọn họ đứng thẳng người, lưng và thắt lưng thẳng tắp, thoát nhìn rất có quân uy, “Nhóm binh lính của Phó tiểu tử quả nhiên rất tốt.”

“Đó là tất nhiên, Lão suất ca đương nhiên là lợi hại.”

Cả người của An Nhiên bật cười, nụ cười này quá mức xán lạn, xán lạn đến nỗi cả đám người U Linh không tự chủ lùi về sau một bước.

Bọn họ mặc dù không hiếm thấy tiểu quái vật cười, nhưng bọn họ chưa thấy qua nụ cười sáng đến vậy, thường là khi lúc huấn luyện bọn họ, cười đại biểu cho nguy hiểm đang đến.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Cố Trường Thanh hơi giật mình, lập tức phản ứng chuyện xảy ra, ông buồn cười nhìn An Nhiên, “Tiểu hồ ly, con đem đám tiểu tử này bắt nạt đến thăm sao?”

“Không có bắt nạt? Cái đó gọi là luận bàn.” An Nhiên cười.

Cố Trường Thanh lắc đầu, “Các người tiếp tục, tôi chỉ đến xem một chút.” Nói xong, cười cười liền cùng nhóm người phái sau rời khỏi.

Ngay lúc Cố Trường Thanh tính rời khỏi, thì thủ trưởng trực tiếp của Phó Quân Hoàng lái một chiếc xe Jeep chạy đến, chưa kịp cũng Cố Trường Thanh chào hỏi, liền cầm tài liệu trong tay ném cho Phó Quân Hoàng.

“Nhiệm vụ quan trọng, phải lập tức xuất phát, cho cậu 30 phút chuẩn bị, ba người phút sau, xuất phát.”

Phó Quân Hoàng nhìn tập tài liệu, khi nhìn thấy nhiệm vụ, biểu cảm có chút ngưng đọng.

“Mau đi đi, đừng xem ta là một lão già”. Cố Trường Thanh xua tay với Phó Quân Hoàng, tỏ vẻ đã hiểu.

Phó Quân Hoàng gật đầu, lập tức phát tay với đám tiểu tử kia, “Mười lăm phút sau xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85-2: Cứu người nơi biên cảnh! (2)

Một câu nói đơn giản làm cho đám tiểu tử kia trong nháy mắt hiểu tình huống xảy ra, chào hỏi qua cấp trên sau đó nhanh chóng chạy đi thu dọn đồ cá nhân để xuất phát

Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên đồng thời rời đi, khi Phó Quân Hoàng vào phòng của mình thu dọn đồ thì An Nhiên đột nhiên kéo tay áo của anh, “Em cũng muốn gia nhập.”

Phó Quân Hoàng ngăn ra, con người tối đen đứng trên người An Nhiên, không nhúc nhích.

“Muốn đi.” An Nhiên nhủ mày, bày tỏ ý muốn phải đi.

“Được thôi.” Phó Quân Hoàng từ khi tiếp nhận nhiệm vụ thì không tính mang An Nhiên theo, An Nhiên là bảo bối của anh, mặc dù hành động lần này có chút nguy hiểm, nhưng theo anh, mặc dù là ở nơi nào, chỉ có mang cô theo bên người mới là an toàn nhất.

An Nhiên nở nụ cười, “Em phải đi chuẩn bị một chút.”

Mười lăm phút sau, thành viên U Linh chỉnh tề tập hợp trước cổng lớn, biểu cảm nghiêm túc.

Lúc này xuất phát gồm có 15 người, trong đó bao gồm cả An Nhiên.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng trong hàng ngũ, có không ít người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu quái vật rất lợi hại, điểm này bọn họ đều khẳng định, nhưng tiểu quái vật chưa từng ra chiến trường, nếu cô ấy không chú ý một chút, ở trên chiến trường mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đến lúc đó....

Tất nhiên, cũng có người hưng phấn cực điểm chính là Ngân Lang, hai mắt hấn cơ hồ phát sáng nhìn An Nhiên.

Thành viên ở đây đều là mới gia nhập gần đây, chỉ có Ngân Lang là thành viên lâu nhất, trừ hấn biết thực lực thật sự của An Nhiên thì không ai biết.

Khi U Linh thành lập không bao lâu, các thành viên ở U Linh đều không thành thực, An Nhiên cho bọn họ không ít nhiệm vụ, lúc ấy quân chủ mới bao nhiêu tuổi? Quên, tóm lại là thật nhỏ.

Chuyện này hấn tất nhiên sẽ không nói cho đám người này biết, thân phận hiện tại của quân chủ, càng ít người biết thì càng tốt.

Ngồi trên xe Jeep chạy tới căn cứ, máy bay trực thăng đã sắp xếp ổn thoả, mười lăm người chỉnh tề động tác nhanh nhẹn bước lên máy bay, biểu cảm của mọi người lúc này... nghiêm túc.

“Lần này, buôn lậu thuốc phiện ở gần biên giới, chúng ta sẽ bắt chúng trước khi chúng xuất cảnh.” Ngân Lang nhìn tài liệu của Phó Quân Hoàng đưa cho hấn, ánh mắt trầm trầm, “Chỉ là lần này có con tin, con tin có lai lịch không rõ.”

Lời nói của Ngân Lang làm mọi người cả kinh.

Làm sao mà có con tin?

“Không biết là ai sao?”

“Không nói tên, giới tính nữ, yêu cầu bảo vệ được đảm bảo, không cho nguy hiểm đến tính mạng.”

“Một trận ác liệt.”

“Rộng lượng rộng lượng, trận chiến như thế không phải là lần đầu chúng ta nhìn thấy, nhiệm vụ như vậy tôi nghĩ mọi người đã quen thuộc, không có vấn đề gì.”

Ngốc Ứng sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của bản thân, cười ha ha không ngừng.

Khi mọi người đang nói giỡn với nhau, ánh mắt đồng thời không tự chủ nhìn An Nhiên, theo bọn họ, An Nhiên thật sự không thích hợp với hành động nguy hiểm lần này.

“Huấn luyện viên, đến lúc đó chúng ta tập hợp 13 người, anh cùng tiểu quái vật...” “Lời nói của Báo Đốm còn chưa hết, đã bị ánh mắt đông lạnh của Phó Quân Hoàng làm cho nuốt xuống.

An Nhiên còn đang điều chỉnh súng trong tay, cô nhú mồm, cô chính là bị... xem thường?

Cô cũng không nói cái gì, chỉ tiếp tục lau súng của mình, cả người của cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của bọn họ, khoé môi mang theo một tia cười làm cho người ta hoảng sợ.

Mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, tính toán một chút, đến lúc đó cũng không phải không bảo vệ được cho tiểu quái vật, bọn họ không cần thiết lo lắng nhiều đến vậy, hơn nữa đây là tiểu quái vật, bọn họ đấu một mình với tiểu quái vật!

Mặc dù lúc huấn luyện cùng trên chiến trường có khác nhau, nhưng tốt xấu gì năng lực của cô không thấp? Ít nhất, năng lực tự bảo vệ mình là có... chứ?

Đang lúc mọi người đưa lưng muốn nhảy xuống, mới thỉnh thoảng nhớ lại, tiểu quái vật có phải sẽ không nhảy dù! Cho tới bây giờ bọn họ chưa thấy tiểu quái vật nhảy dù!

Ngay lúc bọn họ muốn quay đầu hỏi, chỉ thấy một bóng người trực tiếp dưới ánh mắt của bọn họ mà nhảy xuống, động tác được gọi là hoàn mỹ gọn gàng.

“Mẹ nó! Quả nhiên là quái vật!” Ngốc Ứng trực tiếp hô lên tiếng lòng của mọi người.

Tiếp đó, lại là một bóng người ở trước mặt của bọn họ nhảy xuống.

Mọi người thấy, trong lòng đã vô lực nhờ nước bọt, chỉ có thể nhảy theo.

Khi mọi người rơi xuống địa điểm quy định, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn dù, thu xong, nhanh chóng tập hợp.

Đang lúc mọi người vừa đem dù thu cẩn thận thì Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã tìm con đường tốt trở về.

“Bọn họ đang muốn xuất cảnh, tốc độ nhanh hơn.”

Mười lăm người chia thành năm tổ, mỗi tổ ba người, hướng tới đám người kia nhanh chóng bọc đánh.

“Nhanh chút! Cô cho rằng bây giờ còn có ai có thể cứu cô?” “Lúc này, một gã đàn ông trung niên tay cầm súng xỏ người phụ nữ trước mặt, hai tay cô ta bị trói phía sau, một người phụ nữ mặc trang phục đen, tóc hơi xoắn rối tung sau người, thân thể của cô ta vẫn chưa nhìn ra vẻ chật vật, trái lại lộ ra một sức lực kiêu mị.

“Nếu ông còn dám dùng móng heo của ông chạm vào người tôi một chút nữa, ông có tin hay không ông không thể xuất cảnh, tôi có thể giết chết ông?” Người phụ nữ đó ngừng lại, cô ta xoay người, khuôn mặt nhỏ tròn đầy một dòng lạnh lẽo cùng sát ý.

Gã trung niên nhất thời cả kinh, thu hồi phản ứng khiếp sợ, hần đột nhiên giật dử nói, “Vậy tôi muốn nhìn cô có còn sống sót trở về!”

Lúc này An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng ẩn nấp trong rừng cây rậm rạp, khi An Nhiên nhìn thấy con tin, vẻ mặt hơi ngừng lại, Bách Lí Lan? Cô ta làm sao trở thành con tin rồi?

“Bách Lí Lan, người kia là Bách Lí Lan của gia tộc Bách Lí?” “Khi Ổm cũng có chút kinh ngạc.

Gia tộc Bách Lí rất lớn, hiện tại nếu nói gia tộc lớn thì có người nào sạch sẽ? Hầu như bọn họ biết được thủ đoạn của Bách Lí Lan, bởi vậy khi nhìn thấy Bách Lí Lan bị bắt cóc, cũng thật là... một chuyện rất thần kì.

Khi An Nhiên khôi phục kí ức, An Nhiên đối với gia tộc Bách Lí cũng coi như tương đối hiểu biết, cô nhớ được khi cô còn là Tần Lam, có thuộc hạ là một đại tướng ở gia tộc Bách Lí, cũng không biết người nọ hiện tại ra sao.

“Huấn luyện viên, không động thủ sao ! “ Trong tai nghe vang lên âm thanh sốt ruột của Ngốc Ưng.

Lúc này người giao dịch không làm gì nhiều, thêm con tin vào nữa thì tổng cộng có 17 người, tính toán, người vẫn là tương đối giải quyết dễ hơn.

Mười bảy người này thoạt nhìn là lão luyện, bọn họ rất cảnh giác, bọn họ luôn chú ý đến tình cảnh xung quanh, đại khái chỉ cần không chú ý một chút thì sẽ bị bọn họ nhận thấy được.

Nếu không có Bách Lí Lan, bọn họ có thể hoàn toàn trực tiếp đánh, một lưới bắt hết bọn họ, nhưng mệnh lệnh không cho tổn thương con tin.

Sát, đây quả thực là chuyện làm người khác khó chịu !

Đi về phía trước Bách Lí Lan dường như phát hiện ra cái gì, bước chân của cô ta đột nhiên dừng lại, khoé môi cong lên một tia kiêu diễm.

“Cô muốn chơi trò gì ? “ Gã đàn ông trung niên phụ trách áp giải cô ta cầm súng chỉ thẳng vào cô ta, bực mình nói.

Thấy được sắp tới biên giới, mà người phụ nữ này muốn chơi trò gì đây, hấn sẽ không bận tâm đến mệnh lệnh, hấn sẽ trực tiếp một phát mà giết người phụ nữ này !

“Tôi khuyên các người nên đầu hàng. “ Bách Lí Lan cười nói.

“Hắc ! Người phụ nữ này đầu bị hỏng rồi ? “ Tất cả mọi người (người bắt Bách Lí Lan) đều buồn cười.

Khoé môi của Bách Lí Lan càng cười thêm đẹp, cô hướng về rừng cây nơi ẩn núp của An Nhiên hô, “Phó Quân Hoàng, nếu anh không ra tay, tôi nghĩ chuyện của người yêu bé nhỏ của anh, tôi sẽ nói cho người khác biết. “

Đám người U Linh trong rừng cây nhất thời ngẩn ra !

Bách Lí Lan này đang đùa cái gì ? !

Nhưng Phó Quân Hoàng nghe được lời nói như thế, biểu cảm trong nhất mắt thay đổi !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86-1: Sự giấu diếm của anh! sự hoài nghi của cô (1)

Đám người buồn lậu thuốc phiện nghe được lời nói của Bách Lí Lan, biểu cảm đột nhiên cả kinh, bọn họ bao vây lấy Bách Lí Lan ở bên trong, mười bảy người dùng tốc độ nhanh nhất làm phòng vệ có lợi nhất đối với bọn họ.

Tầm mắt của bọn họ nhìn trong rừng cây, nhưng mà xung quanh cực kì yên tĩnh, xung quanh ngoại trừ có tiếng gió thổi động vào nhánh cây, làm cho lá trên cành cây rơi xuống thì không còn âm thanh nào khác.

Bốp -----

Người đàn ông trung niên tát một cái không khách khí vào mặt của Bách Lí Lan!

“Tiện nhân! Cô cho rằng như vậy thì có thể chạy trốn sao?”

Bách Lí Lan bị đánh mạnh đến nỗi đầu nghiêng sang một bên, khoé môi có một vết máu, bị đánh đầu nghiêng qua một bên cũng không quay lại, bị mái tóc dài che lấp nửa mặt, con ngươi hiện ra một mảnh lạnh như băng.

Liếm liếm khoé môi bị rách, Bách Lí Lan đem máu loãng trong miệng phun ra.

Mọi người không nghĩ đến gã đàn ông trung niên động thủ, cấp trên phản phó, bọn họ đem Bách Lí Lan mang về, nhưng không được tổn hao một cọng tóc nào hết, nhìn xem thế nào tốt lắm, đầu tay trên mặt muốn giấu cũng không được.

“Lão Lí, ông điên rồi!” Một gã đàn ông gần người đàn ông trung niên nhất bắt được tay của lão ta, giận dữ nói.

Gã đàn ông trung niên, cũng chính là Lão Lí gạt bỏ tay của người nọ, về mặt của lão trầm xuống làm cho người khác không hiểu cảm xúc của lão, “Bách Lí Lan, tôi mặc kệ hiện tại bây giờ cô muốn giở trò gì, thế nhưng nếu cô ở chỗ tôi mà đùa giỡn thì tôi nhất định sẽ giết chết cô!”

Gương mặt kiều diễm của Bách Lí Lan quả nhiên xuất hiện một cái dấu tay, cô ta ngẩng đầu, mái tóc dài có chút hỗn độn phía trước, con ngươi băng hàng, lạnh lẽo, “Tốt lắm, tôi nhớ kỹ ông.” Đây là lần đầu tiên cô ta tức giận nhất từ trước đến giờ, là lần đầu tiên nhận một cái tát.

Đám đông vào người cô ta, tất nhiên thì phải chuẩn bị chết.

“Còn dám lớn tiếng!” Lão Lí hừ lạnh ra tiếng, “Tiếp tục đi, không đến nữa tiếng nữa chúng ta sẽ an toàn.”

Đám người An Nhiên luôn giấu trong rừng cây luôn quan sát động tác của bọn họ (đám người Lão Lí), lúc này Khi Ôm mang theo thông tin đã tra được đi đến.

“Lão Lí, lần này hành động người phụ trách chủ yếu là người lão luyện trong Tổ chức ‘Lâu’, nghe nói gã ta rất trung thành với người trung tâm Âm Ảnh.” Khi Ôm nói.

An Nhiên cũng không để ý tới việc này, cô lúc trước khi trùng sinh, thì không có tồn tại tổ chức ‘Lâu’, tất nhiên sẽ không có hứng thú.

Hiện cô muốn biết là Bách Lí Lan nói đến cùng là có ý gì, lão soái ca vì sao lại đột nhiên xuất hiện biểu cảm hoảng sợ như vậy.

Tay của An Nhiên nắm chặt tay của Phó Quân Hoàng, con ngươi yên tĩnh nhìn trên người của anh.

Cô muốn biết đáp án.

Phó Quân Hoàng không nhìn về phía cô, con ngươi tối đen, môi nhếch lên, anh biết là cô muốn hỏi cái gì, nhưng anh vẫn không biết nên trả lời cô thế nào, anh không thể nói.

“Bảo bối...”

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm hiểu.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Khi Ôm, cứ như vậy tự nhiên bước nhanh về phía đám người kia.

Trong tay của An Nhiên không có cảm súng, cô cũng không có mặc quân phục, mà là trang phục thông thường, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt yên tĩnh.

Khi mọi người nhìn thấy một cô gái nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng khẩn trương.

Ở chỗ này thì hẳn sẽ không có người xuất hiện, thế nhưng có một cô gái nhỏ lại xuất hiện ở đây, nói là không có vấn đề? Lừa quỷ hả!

“Cô là ai?” Lão Lí trước hết hỏi, bọn họ không chia súng vào cô, cứ nắm súng trong tay.

Một cô gái nhỏ trên mặt không có biểu cảm, yên tĩnh nhìn bọn họ, sau đó hướng tới bọn họ đi tới.

Bách Lí Lan nhìn thấy An Nhiên, khoé môi có một tia cười như không cười nhìn cô, trong một gương mặt nhỏ nhắn lại có một dáng dấp như thế.

“Nếu cô là còn dám bước lên phái trước, tôi liền bắn làm cho đầu cô thành tổ ong!”

Ngữ khí của Lão Lí lạnh lẽo, đừng nói là đối với đứa nhỏ bình thường, nếu là người trưởng thành nghe lời này của gã ta cũng sẽ sợ hãi đến hai chân nhũn ra, nhưng cô gái nhỏ kia lại giống như không nghe lời nói, tiếp tục bước tới chỗ bọn họ.

Nhóm người U Linh đang ẩn nấp trong rừng cây bất động nhìn An Nhiên đang nghiêng ngàng bước tới chỗ đám người kia, biểu cảm của bọn họ (nhóm người U Linh) được gọi là sợ hãi cùng thú vị, mà sự khẩn trương chiếm phần lớn.

Khi Ôm là người đầu tiên quỳ rạp trên mặt đất nhắm súng vào mi tâm của Lão Lí, đám người Ngốc Ưng cũng tự nhiên biết quan sát những người còn lại.

Mặc dù tiểu quái vật rất lợi hại, nhưng trên chiến trường chẳng phải là có thực lực tuyệt đối thì không bị thương, nếu tiểu quái vật bị thương dưới mắt của bọn họ, thì bọn họ sẽ ở trước mặt huấn luyện viên tự vận đề tạ tội.

Ngay lúc này có một người kích động trong đám người buôn thuốc phiện cầm súng hướng tới An Nhiên nổ súng, An Nhiên phản ứng nhanh chóng rút khẩu súng lục bên hông ra, nổ súng trước, trực tiếp phế bỏ tay của người nọ.

“Tôi không muốn mạng của ông, tốt nhất là nên đảng hoàng đợi.” Tiếng nói bình tĩnh trong đó là sự hững hờ, nhưng khi An Nhiên nói lời này, ánh mắt của cô luôn rơi trên người của Bách Lí Lan.

Mọi người bị khí thế của An Nhiên làm khiếp sợ.

Bọn họ không nghĩ tới một cô gái nhìn vô hại như vậy lại có lực sát thương lớn như vậy.

“Nói mạnh miệng, nhưng sẽ làm chết người.” Lão Lí cười lạnh, “Nơi này, không phải là nơi cô nên đến.” Ông ta cũng không so đo đến việc người anh em bị thương, theo ông ta người anh em của ông ta là không đúng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không xứng đáng.

Ít nhất, nha đầu kia không muốn mạng của hân?

An Nhiên chuyển động súng lục trong tay, “Tôi đến chỉ muốn hỏi một câu, hỏi xong liền đi.” Hiển nhiên là An Nhiên không đem Lão Lí để vào mắt, cô cứ tiêu sái tiến vào vòng vây, đi đến bên người Lão Lí, tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Trong đám người buôn lậu có ý muốn đi đến ngăn An Nhiên lại, nhưng người nọ vừa động thì bị Lão Lí ngăn lại.

Một tiểu nha đầu mặc dù là lợi hại, thì có thể làm gì? Ông ta nghĩ đến nhóm người kia không có khả năng lại phải một nha đầu như thế tới bắt bọn họ.

“Bách Lí Lan, nói với tôi, chuyện gì.” Trong ánh mắt của An Nhiên không chút dao động, ngay cả tiếng nói cũng nhàn nhạt, cô chỉ chơi đùa với khẩu súng trong tay, khí thế trên người làm mọi người xung quanh hoảng sợ.

Bách Lí Lan trực tiếp ngồi xuống trên một tảng đá trên mặt đất, khoé môi của cô ta còn mang theo ý cười, xem ra là cực kì thần nhiên tự đắc.

“Cô có ý gì? Tôi không hiểu. “ Cô ta biết, nếu cô ta đem chuyện này nói cho Phó An Nhiên biết, thì Phó Quân Hoàng nhất định sẽ lấy mạng của cô ta (Bách Lí Lan)

Trong cuộc đời của Bách Lí Lan thì cô ta không có mấy người khiến cô ta kiêng kị, nhưng Phó Quân Hoàng là người đầu tiên làm cho cô ta biết thế nào là kiêng kị một người, cô ta có lý do tin tưởng, Phó Quân Hoàng sẽ không có lý do nào là giết cô ta.

An Nhiên nhú mày, đối với tình huống như vậy, cô đã sớm nghĩ tới, “ Phải không ? “ Nói xong, An Nhiên không nói thêm cái gì, trực tiếp xoay người bước đi.

Bách Lí Lan ngạc nhiên nhìn hành động của An Nhiên, theo cô ta, Phó An Nhiên không phải tới để cứu cô ta sao ? Tại sao lại đột nhiên xoay người bước đi ? Cô ấy (An Nhiên)... chỉ là muốn tới hỏi cô ta (Bách Lí Lan)?

Đối với chuyện như vậy Bách Lí Lan trực tiếp bật cười, Phó An Nhiên này quả nhiên không bình thường, bằng không thì em trai bảo bối của cô ta không thích cô gái nhỏ này như vậy rồi.

Đối với hành động của An Nhiên đám người Lão Lí cũng tỏ vẻ khiếp sợ, bọn họ luôn cảnh giác với An Nhiên, khi cô không khách khí mà xoay người rời khỏi, thì tất cả bọn họ đều ngay ngắn, từ trước tới giờ bọn họ chưa từng thấy qua một ai mà vì một câu hỏi mà đuổi tới biên giới, hơn nữa tựa như Bách Lí Lan không trả lời câu hỏi của cô.

Ngay lúc đám người đó còn đang ngốc lảng, thì một trận súng truyền đến, bọn họ nhất thời cả kinh, khi bọn họ lấy lại tinh thần, thì phát hiện đã bị bao vây, có năm người bị trúng đạn ngã xuống đất, đều bị trúng đạn ở cánh tay, khả năng cầm súng của năm người họ không thể được nữa.

“Tiện nhân ! “ Trong nháy mắt Lão Lí hiểu được ý đồ của An Nhiên, đó là một cô gái nhỏ đánh lạc hướng chú ý của bọn họ, khi cô ta xoay người thì nhóm người bộ đội đã chuẩn bị tốt, chờ cô rời đi !

Nhưng mà ông ta vẫn phản ứng chậm nửa nhịp, khi ông ta phản ứng lại thì đám người của ông ta đã bị bao vây.

Phó Quân Hoàng một mặt lạnh lẽo cứng rắn tiêu sai bước tới chỗ của An Nhiên, cánh tay ôm lấy cô vào trong ngực, con người đen trắng tập nhìn An Nhiên, lần này, An Nhiên cũng không ngẩng đầu nhìn anh, mà tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Lão Lí bắt lấy Bách Lí Lan giam cầm trong bản thân, một tay ông ta xiết cổ Bách Lí Lan, khuôn mặt không lộ ra biểu cảm kinh hoàng, những người anh em của lão đều bị vây, giờ súng trong tay nhắm đến các thành viên bộ đội.

“Buông súng, tôi có thể tha cho các người. “ Đáy lòng của Phó Quân Hoàng ẩn chứa lửa giận, con người thâm thúy trong đó là sự hàn băng.

Súng trong tay của Lão Lí vẫn chĩa ngay thái dương của Bách Lí Lan, “Mày làm như tao là đồ ngốc ? Nhưng mà tao không nghĩ đến, lần này lại phải Phó Quân Hoàng hành động, xem ra Bách Lí Lan đối với chúng mày mà nói là rất quan trọng. “

Phó Quân Hoàng bất động, nhóm người U Linh cũng bất động, bọn họ đang chờ thời cơ tốt để ra tay.

“Tao nghĩ bọn mày không muốn người phụ nữ này xảy ra chuyện chứ ? Nếu chúng mày thả bọn tao đi thì tao sẽ giao người phụ nữ này cho tụi mày, thế nào ? “

Mặc dù là cấp trên lệnh cho ông ta mang người phụ nữ này về, nhưng vì tính mạng của anh em, ông ta cần phải thả người phụ nữ này ra, bọn họ có thể bắt người phụ nữ này một lần thì cũng có thể bắt lần thứ hai.

“Cô ta chết hay sống thì đâu có liên quan đến tôi ? “ Phó Quân Hoàng lạnh lùng nói.

Mặc dù anh nhận được lệnh nói phải bảo vệ cô ta (Bách Lí Lan) không tổn hao một cọng tóc ? Nếu anh tự tay giết Bách Lí Lan thì cấp trên cũng không cho người truy cứu, nhiều nhất là kỉ luật bọn họ, vậy thì đã xong.

Bách Lí Lan đột nhiên ngừng đầu, hiển nhiên cô ta không nghĩ đến Phó Quân Hoàng sẽ nói như vậy.

Nếu như cô ta đoán không nhầm thì người của cô ta đã cùng cấp trên của Phó Quân Hoàng bàn bạc, cấp lệnh cho anh bảo vệ cô ta chu toàn ! Nhưng anh ta lại nói như thế, sống chết của cô ta cùng bọn họ không liên quan.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như thế.

Cô đã xem xấp tài liệu kia, cũng biết được mệnh lệnh bên trong thế nào.

Từ trước đến giờ Phó Quân Hoàng đều phục tùng mệnh lệnh, nhưng lại nói ra lời như thế, An Nhiên càng thêm hiếu kì, anh muốn che giấu cô chuyện gì.

Bách Lí Lan nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt cũng hiểu được vì sao anh ta lại làm như vậy, chỉ vì vừa rồi cô ta nói những chuyện không nên nói.

Phó Quân Hoàng quả nhiên là người tính toán chi li.

Hiển nhiên Lão Lí cũng không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như vậy, vẻ mặt của ông ta bỗng chốc kinh ngạc.

Uy danh của Phó Quân Hoàng bọn hắn đã sớm biết, Phó Quân Hoàng thành danh rất sớm, anh ta là người thứ ba nằm trong danh sách đen của bọn hắn, làm nghề này của bọn hắn thì không ai không muốn mạng anh ta (Phó Quân Hoàng), bởi vì năng lực của Phó Quân Hoàng quá mạnh, mấy lần ám sát đều không thành, thậm chí không ít bang phái đã bị anh ta diệt tận gốc rễ.

Sau đó bọn hắn đều tìm hiểu được, chỉ cần không đụng chạm với anh ta, thì anh ta cũng sẽ không chạm vào bọn hắn, trừ phi là mệnh lệnh của cấp trên bằng không anh ta cũng không động thủ.

Đã biết quy luật như vậy thì ai còn muốn tìm chết ?

“Mày không sợ tao giết cô ta sao, đến lúc đó thì mọi chuyện sẽ liên lụy đến bọn mày?” Lão Lí giầy dụa.

“Người là do ông giết, thì có liên quan gì đến chúng tôi ?” Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên, súng lục trong tay cũng không ngừng xoay tròn, biểu cảm nhàn nhạt, thế nhưng lại làm nhóm người U Linh không tự chủ nuốt nước bọt.

Mẹ nó ! Tiểu quái vật là đang tức giận hay sao ? Không phải chứ ? Vậy đám người đó gặp xui xẻo rồi.

“Nếu tôi chết, Phó Quân Hoàng không thoát khỏi trách nhiệm” “Bách Lí Lan không lộ ra chút khiếp đảm nào, cô ta không thể chết, ít nhất là hiện tại không thể chết, lão Lí không dám giết cô ta, đám người của Phó Quân Hoàng không dám không cứu cô ta, nếu cô ta thật sự xảy ra chuyện thì gia tộc Bách Lí sẽ không buông tha Phó Quân Hoàng ?

Con người của An Nhiên xoay một cái trở nên lạnh lẽo.

Khi nhìn thấy An Nhiên, Bách Lí Lan ngược lại cười càng vui vẻ, “Lão Lí, ông nói với ông chủ của ông, tôi không có hứng thú hợp tác với hắn, cũng không muốn trở thành kẻ địch của Phó Quân Hoàng, tôi chỉ muốn làm ăn, kiếm tiền mà thôi, “ Khi Bách Lí Lan nói lời này thì tầm mắt nhìn trên mặt của Lão Lí.

Làm ăn ? Hợp tác ?

Bách Lí Lan cùng Lão soái ca có hợp tác ? Hợp tác trên phương diện gì ?

“Bách Lí Lan, cô nói cô làm như vậy, không sợ tôi tức giận hay sao ?” Tiếng nói của Lão Lí đột nhiên thay đổi, tiếng nói âm nhu mang theo một tia hững hờ cùng một tia quý khí, thế nhưng tiếng nói này cũng làm biểu cảm Bách Lí Lan thay đổi.

Khi An Nhiên nghe được âm thanh này, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người của Lão Lí.

Âm thanh này cô đã nghe qua, khi còn lúc quân huấn, là một trong đám người “ Trộm mộ “, có mắt điện tử thì chính là tiếng nói như vậy.

Âm nhu mà lại biến thái.

“Vậy, anh đối với tôi như vậy, anh không sợ tôi tức giận sao ?” Khí quanh thân Bách Lí Lan hoàn toàn thay đổi, mày của cô ta khẽ nâng, ánh mắt lạnh lùng, môi mím lại, khoé môi cười nhàn nhạt đã biến mất.

“Chỉ muốn mời cô đến làm khách ở đây thôi. “ Tiếng nói kia tiếp tục vang lên.

Bách Lí Lan cười nhạt, “Làm khách ? Đối đãi như vậy sao ?”

Lão Lí nhìn Bách Lí Lan, vẻ mặt của lão ta đại ra, ánh mắt đăm đăm, giống như đang bị không chế.

Đột nhiên, lão Lý quay đầu, tầm mắt của lão nhìn An Nhiên, “Tiểu An Nhiên của tôi, chúng ta lại gặp nhau. “

Khí quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc chuyển lạnh.

“ Là anh. “ Hiên nhiên An Nhiên nhớ ra hẳn.

“ Là tôi. Tiểu An Nhiên em lại lừa tôi như vậy, tâm của tôi rất đau. “ Tiếng nói quỵn rữ nhưng chứa đầy khó chịu, mà càng nhiều là sự ỷ khuất.

“ Anh đang ở nơi nào ? “

“ Hừm ? Tiểu An Nhiên em muốn đến tìm tôi sao? Nhưng làm sao bây giờ, tôi không thể nói cho tiểu An Nhiên biết tôi đang ở nơi nào, nếu không, em đem Nhân gia ăn đi.” Tiếng nói quý dị làm An Nhiên nhú mày.

Người này không phải là người trong đầu cô.

Không phải là người đàn ông mang mặt nạ.

Chỉ ít theo cô, người nọ không có âm thanh biến thái như vậy, cũng không ẻo lả mà nói “Nhân gia.”

“Anh là ai?”

“ Là ông xã tương lai của em. “

Vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng nổ lên, âm thanh ngã xuống của Lão Lí, mi tâm của lão có một chỗ thủng.

Trong lúc đó An Nhiên bước đến thi thể của Lão Lí, đang lúc mọi người kinh sợ, cô đưa tay trực tiếp móc mắt của lão, quả nhiên là một con mắt điện tử.

Sau lưng người này rốt cuộc là ai ? Cô luôn có cảm giác, có người luôn theo dõi cô, không phải theo dõi họ Phó, mà là đang quan sát cô.

Nhóm người U Linh gần như cứng bái nhìn Phó Quân Hoàng, vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cực kì bình tĩnh, chỉ là môi mòng nhếch lên, anh đi tới bên người của Phó An Nhiên, lời nói giống như tuyên thệ :

“ Em là của anh ! Ông xã của em là anh ! “

An Nhiên có chút ngạc nhiên.

Nhóm người U Linh toàn thể quỳ xuống (OTZ)

Có thể nói từ bà xã là một cái gì đó đáng sợ rồi! Huấn luyện viên ghen càng làm cho người ta sợ hơn!

Thấy An Nhiên không trả lời anh, anh gắt gao nắm tay của cô, hoàn toàn quên lực tay của bản thân, gần như là túm lấy cô, nếu như cô không cho anh đáp án, anh sẽ ấu trĩ lời kéo như thế.

An Nhiên phù ngạch thở dài, uy danh của Lão soái ca anh đâu? Hình tượng của anh đâu? Anh không có đem theo sao? Đến cuối cùng anh có biết anh ấu trĩ thế nào không?

Lúc Phó Quân Hoàng đang chờ đáp án của An Nhiên thì nhóm người U Linh đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt hết những người còn lại.

Bách Lí Lan ngoại trừ bị tát một cái thì không có bị thương, cho nên có thể nói là nhiệm vụ của bọn họ đã thành công hoàn mỹ.

Nhưng bọn họ không rõ, là huấn luyện rõ ràng có thể giải quyết chuyện nhanh hơn nhưng tại sao lại làm chuyện dài ra như thế.

Bách Lí Lan đã hiểu ra được chuyện xảy ra, anh ta là đang trả thù, trả lời câu nói của cô ta.

Tầm mắt của Bách Lí Lan nhìn Phó Quân Hoàng, con người của cô ta xẹt qua tia không thể tin.

Thấy được Phó Quân Hoàng không nhúc nhích lấy cánh tay của An Nhiên, biểu cảm nghiêm túc cùng không thoả hiệp, được gọi là ngậy thơ.

“Vì sao không trả lời anh?” Phó Quân Hoàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi.

An Nhiên muốn vỗ vỗ đầu anh, sau đó nói, “Lão soái ca, anh có thể không ngậy thơ như vậy được không.”

Nhưng cô chỉ nghĩ như vậy thôi, khi đối mặt với Phó Quân Hoàng cô vĩnh viễn đều thoả hiệp, cô thờ dài, trở tay nắm chặt lấy tay anh.

“Dạ dạ dạ, anh là người em yêu, em là bà xã của anh, sẽ không có người khác.”

Nghe được câu trả lời hài lòng, cả người của Phó Quân Hoàng tốt lên.

Anh hoàn toàn quên là xung quanh đây còn có người khác, anh nở nụ cười, là nụ cười. ..đơn thuần, đơn thuần đến nỗi làm nhóm người U Linh suýt nữa rút hai mắt của bản thân.

Mẹ nó, quá ni mã, quá kinh sợ!

Người này chính là huấn luyện viên của bọn họ hả? Là một người chỉ cần liếc mắt một cái làm cho bọn họ chảy mồ hôi ròng ròng, là huấn luyện viên không chút tình người? Huấn luyện viên không chút tình người này sẽ cười? Người này có ngày cười như vậy? Đây có phải là sự kiện lớn của thế giới hay không!

An Nhiên cũng không vội hỏi Phó Quân Hoàng đang che giấu cô chuyện gì, sẽ đến lúc Lão soái ca sẽ tự nói với cô, cô không vội, chỉ cần chờ.

Phó Quân Hoàng không có dự định nói cho cô biết, theo anh, thời cơ chưa đến, nói cho cô biết chỉ làm cô thêm lo lắng, anh phải giải quyết hết mọi chuyện, đến lúc đó bảo bối sẽ không cần phải lo lắng.

Đối với hình thức sống của hai người này, Bách Lí Lan cảm thấy rất hứng thú, dây trói của cô ta đã được mở ra, cô ta đi đến bên người của Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, ánh mắt dừng trên người của An Nhiên, cười nhạt:

“Cô không hiểu kì, muốn biết anh ta đang giấu cô chuyện gì sao?”

Ánh mắt của An Nhiên không nhìn cô ta, bàn tay lạnh của cô để vào túi áo của anh.

Bọn họ đã báo cáo cho cấp trên, con tin đã được giải cứu, máy bay trực thăng trong thời gian ngắn nhất sẽ đến đây.

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ cô không thích bị người khác nói dối?” Bách Lí Lan thấy An Nhiên không nói chuyện, tiếp tục nói.

Cô ta không tin Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có sự tín nhiệm tuyệt đối, không một ai có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người khác.

Con người lạnh lạnh không chút khách khí nhìn trên người của Bách Lí Lan, “Cô có phiền hay không?”

Gương mặt tinh xảo của Bách Lí Lan đột nhiên lạnh lẽo.

“Tôi có thích bị lừa dối hay không, cùng cô có liên quan hay sao?” Mày của An Nhiên nhíu lại, “Nếu như cô không muốn chết, thì đi xa một chút.” Nếu không phải niệm tình ở sân bay cô ta giúp cô kéo dài thời gian, thì hiện tại cô sẽ không chút lưu tình nào là cho cô ta một phát súng.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Phó An Nhiên, quả nhiên cô rất giỏi.”

Phó Quân Hoàng hoàn toàn đem Bách Lí Lan thành không khí, anh chỉ toàn tâm toàn ý nắm chặt tay của An Nhiên.

Đột nhiên, một trận quạt gió vang lên, máy bay trực thăng đang đến đây.

Trên máy bay thả thang dây xuống, nhóm người U Linh theo trình tự lên máy bay, nhóm người buôn lậu cũng được mang lên, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đều lên máy bay trước, Bách Lí Lan đi theo sau Phó Quân Hoàng, cô ta nhìn An Nhiên leo lên máy bay, tiếng nói vang lên:

“Anh nói, cô ấy nếu biết chuyện của anh đang làm thì còn có thể tin tưởng anh như vậy sao?”

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng không đổi, ánh mắt tiếp tục nhìn An Nhiên.

“Nếu Phó An Nhiên biết anh tồn tại ra sao, tôi rất rõ, thế nhưng tôi muốn biết nếu cô ấy biết được anh đang làm cái gì thì tôi nghĩ chuyện sẽ rất vui nha.”

“Làm sao cô biết được?” Thấy An Nhiên an toàn khi tiến vào cabin, anh mới nói ra câu đầu tiên.

“Làm sao mà biết hả? Tự nhiên biết được thôi.” Bách Lí Lan hướng về phía anh cười cười, “Tôi nghĩ người của tôi có thể tra được chuyện này, tôi nghĩ chuyện này sẽ không có mấy người biết chứ? Anh muốn che giấu, thì thủ đoạn phải nhanh gọn, đừng lộ ra nhược điểm, nếu không đến lúc bảo bối của anh biết, hậu quả chắc chắn.. Không thể tưởng tượng nha.”

Bách Lí Lan vừa nói xong, thì trên người được đeo dây an toàn, Ngốc Úng lưu loát mang cô lên máy bay.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng rất lạnh, mà hai tay đặt bên hông cũng đồng thời nắm chặt.

“Huấn luyện viên, lên máy bay thôi.” Ngân Lang là người cuối cùng lên thang dây, thấy Phó Quân Hoàng ngăn người, hần nhin không được mới nhắc nhở một câu.

Phó Quân Hoàng một tay vừa nắm lấy thang dây, máy bay cũng đã bay lên...

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào cabin, phát hiện không khí trong cabin có chút quái dị, trong mắt mọi người đều lộ qua một cổ mịt mờ lúng túng.

Phó Quân Hoàng vẫn không để ý đến nhóm người đó, anh xoay bước đến bên người An Nhiên, không e dè trực tiếp ôm lấy An Nhiên vào lòng, đầu tựa vào vai cô, nhắm mắt.

Nhóm người U Linh nhìn thấy hành động của lão đại như vậy, đều nhìn một người phụ nữ mặc áo blouse tỏ vẻ bí ai, cô gái tốt như vậy làm sao lại thích huấn luyện viên mặt than của bọn họ?

Ai... Mặt than còn chưa tỉnh, trong lòng còn có tiểu quái vật, trình độ cuồng đến nỗi bọn họ phải bó tay.

Bác sĩ Khúc cô vất vả rồi!

Xử lý xong tay của năm người bị thương xong, Khúc Tuệ Tuệ mới thở dài ra.

“Bác sĩ Khúc, nghỉ ngơi một lát đi.” Ngốc Úng cầm bình nước trong tay đưa cho Khúc Tuệ Tuệ.

Theo Ngốc Úng nhìn thấy, Khúc Tuệ Tuệ chính là bị kịch, thích huấn luyện viên còn chưa tỉnh, thích rõ ràng như thế, huấn luyện viên mặt than của bọn họ cũng không có cảm giác, quả thực là... làm cho người ta vô cùng thê thảm

Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nhận nước trong tay Ngốc Úng, khi tầm mắt của ả nhìn Phó Quân Hoàng, thì biểu cảm hơi sững sờ.

Lúc này ả mới chú ý đến sự tồn tại của An Nhiên, thời gian trước ả bận đến muốn điên, không chú ý đến một nữ sinh tồn tại ở U Linh.

Ả tựa như đã gặp qua nữ sinh kia, trong thời gian ngắn ả không thể nhớ lại là ả đã gặp cô ở đâu.

Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên hai lần, thời gian hai lần gặp không lâu, tất nhiên là không nhớ ra.

Khúc Tuệ Tuệ biết Phó An Nhiên, người mà anh gọi là bà xã, nhưng lúc ấy An Nhiên mặc một thân trang phục rằn ri, đầu đội mũ, mà lúc này cô lại mang trang phục bình thường, mái tóc mềm mại rồi tung trên vai, với ấn tượng của ả là bất đồng, ả tất nhiên quên, quên An Nhiên.

Thế nhưng cái này cũng không cho thấy là An Nhiên không biết Khúc Tuệ Tuệ.

Tâm tình của An Nhiên hiện tại rất khó chịu, không có tâm tình quan tâm đến một người phụ nữ đang tỉ mỉ xem xét cô, cô buồn bực, đưa tay trực tiếp ngắt trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cả kinh, bên hông tê rần, anh ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên đã khó chịu đến cực điểm, cô là sao quên Lão soái ca nhà cô là một người ngớ ngẩn trong chuyện tình cảm?

“Quân Hoàng, người đó là...?” Khúc Tuệ Tuệ uống một ngụm nước, ánh mắt lần nữa rơi trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vỗ vỗ An Nhiên, lực tay mạnh mẽ đặt ở hông xô kéo cô vào lòng bản thân, mày vẫn nhíu lại như trước.

Bảo bối của anh đang tức giận.

Hòn dỗi.

Anh trấn an cô, cảm giác được thân thể cô mềm mại, tầm mắt của anh mới nhìn Khúc Tuệ Tuệ.

Biểu cảm Khúc Tuệ Tuệ sững sờ, ả chưa từng thấy Phó Quân Hoàng như thế, ả không, ả đã gặp qua, chỉ là lúc nữ sinh này xuất hiện, ả mới nhìn thấy Phó Quân Hoàng như vậy.

Ả nhớ ra rồi, ả đã gặp qua nữ sinh này, lúc còn quân huấn, cô ấy chính là bà xã của Phó Quân Hoàng, là một cô vợ nhỏ là anh che chở.

“Vợ tôi.” Trả lời không thay đổi, biểu cảm cũng không đổi, đến ngay cả giọng điệu cũng không đổi.

Khoé môi cười của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng ngắc, nhưng ả vẫn lịch sự nhìn An Nhiên cười.

An Nhiên trực tiếp nép mình vào lòng của Phó Quân Hoàng, từ khi Bùi Thanh Dật trị liệu cho cô, cô đối với mọi người xung quanh càng cảnh giác, thậm chí còn có lúc cô ngăn người.

Đối với An Nhiên như vậy, Phó Quân Hoàng không tỏ vẻ lo lắng chút nào, theo anh, bảo bối của anh sẽ đem mọi chuyện xử lý êm đẹp.

Khi An Nhiên mệt mỏi, thì chỉ cần có Lão soái ca bên người, thì mọi chuyện đều giao cho anh là được.

Đây là lần đầu tiên nhóm người U Linh nghe được Phó Quân Hoàng giới thiệu tiểu quái vật như vậy, về mặt cực kỳ khôi hài, Ngốc Úng còn quên là đang uống nước, đến khi nước tràn ra hần mới tỉnh lại.

Mẹ nó! Rất kinh khủng!

Ngân Lang cười như một thằng ngốc nhìn Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, theo hần, trên thế giới này ngoại trừ huấn luyện viên thì không có ai xứng với quân chủ của hần, không ai có tư cách đứng bên người quân chủ.

“Xin chào.” Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên gật đầu.

Mày của An Nhiên không nâng lên, không nhận ra là có gậy đầu hay không.

Không phải là lần đầu tiên cô gặp ả, trên tay cô có tư liệu của ả, tất nhiên cũng hiểu được tâm tư của ả đối với Phó Quân Hoàng, thậm chí đến người lãnh đạo trực tiếp của Phó Quân Hoàng muốn làm mai cho hai người này, cái này cũng đủ chứng minh là tình cảm của người phụ nữ này đối với Phó Quân Hoàng.

Tuy Khúc Tuệ Tuệ là một quân y, nhưng thân thủ của ả vô cùng tốt, thậm chí là không kém so với bộ đội đặc chủng, tuy là nếu so với nhóm người U Linh kém một chút, thế nhưng cũng được xem là đáng chú ý, An Nhiên không phải là người ai cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của cô.

Khúc Tuệ Tuệ đến đối diện Phó Quân Hoàng ngồi xuống, ả thành thực đem nước cho Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy.

Khoé môi của An Nhiên khẽ động.

Phó Quân Hoàng mở bình nước, đem miệng bình đến môi cô, ôn nhu nói, “Cái miệng nhỏ uống chút, mát.”

Động tác uống nước của Khúc Tuệ Tuệ bỗng chốc cứng lại.

An Nhiên nghiêng đầu, ý muốn không uống, Phó Quân Hoàng nhìn môi của cô khô khốc, mày cau lại một chỗ.

Nhắm mắt lại An Nhiên chỉ thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, trên môi lập tức truyền đến cảm giác mềm mại, lập tức một ngụm nước được truyền qua.

Nhóm người U Linh nhìn thấy phương pháp uống nước như vậy bỗng chốc há hốc mồm, sau này nếu ai nói huấn luyện viên của bọn họ là đầu gỗ, thì bọn họ liền cùng người đó đánh!

Này là cái quái gì vậy, nếu là đầu gỗ thì bọn họ sẽ trực tiếp đi tìm cái chết?

Bọn họ không đành lòng nhìn biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ.

Nhưng trong lòng của mọi người hiểu kì, vẫn lén nhìn.

Thế nhưng làm bọn họ ngạc nhiên là, khoé môi Khúc Tuệ Tuệ vẫn luôn mang theo nụ cười, cười thật nhu hoà, giống như chuyện phát sinh trước mặt không liên quan đến ả.

Tổ chất này, năng lực chịu đựng này, quả nhiên người thường không thể so!

Bọn họ bó tay!

Chỉ là bọn họ không chú ý đến tay cầm bình nước của ả, các đốt ngón tay đã xiết chặt.

Anh thích nữ sinh kia đến thế sao? Hoàn toàn không quan tâm, tựa như muốn đem quan hệ của anh và cô ấy để cho mọi người biết.

Phó Quân Hoàng, lý trí, trầm ổn, là người máu lạnh, mà Phó An Nhiên lại làm cho anh không lý trí, không trầm ổn cùng nhiệt huyết tồn tại.

Ả, quả nhiên không thể chen vào được sao?

Con người có chút âm trầm, tầm mắt Khúc Tuệ Tuệ không nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm của ả nhàn nhạt, vẻ mặt thoát nhìn cực kì nhu hoà, nhu hoà đến nỗi làm nội tâm của nhóm người U Linh bắt đầu rít gào.

Nếu cô khó chịu thì nói ra, cô đây muốn tiếp tục già mồm cái lão, cô làm như vậy thì đến cuối cùng huấn luyện viên cũng không biết cô thích anh ta! (Xung cô là do nhóm người U Linh nha.)

Ở một bên khác, Bách Lí Lan nhìn thấy mười phần kì thú, là tay ba nha, thật là kì thú.

“Tôi nói, các người muốn cùng ăn ả thì cũng không cần ở trước mặt chúng tôi như vậy chứ?” Tiếng nói kiêu mị kèm theo chút trên đùa, Bách Lí Lan dựa người trên vách cabin, trêu ghẹo nhìn An Nhiên.

Cô ta tựa như phá lệ với An Nhiên.

“Này... Cô đến cùng có muốn nói cho tôi?” Tiếng nói của An Nhiên nhẹ nhàng, cô cũng không mở mắt, vẫn tựa vào lòng của Phó Quân Hoàng, biểu cảm nhàn nhạt.

Thân thể Phó Quân Hoàng hơi cứng lại, biểu cảm căng thẳng.

Bách Lí Lan vui vẻ, “Tất nhiên là...không có.” Biểu cảm của Phó Quân Hoàng thật đúng là buồn cười.

Mắt hơi mờ, tầm mắt của An Nhiên dừng trên người cô ta, giống như một mảnh xà đang nhìn con mồi cảm giác thật ----- không tốt!

Khúc Tuệ Tuệ có chút kinh ngạc nhìn An Nhiên, vừa rồi ả cảm giác được biểu cảm của nhóm người U Linh đột nhiên hiện lên sát ý như là đang đối với kẻ địch.

Vừa rồi ả cũng cảm giác được một dòng sát khí lạnh như băng bắt đầu hoạt động, ả không thể tin đó là của An Nhiên, một nữ sinh, một học sinh làm sao có thể có sát khí lạnh lẽo mà cường đại như thế.

Đó là người từ trong đám người chết đi ra, mới có hơi thở cường đại, làm sao có thể xuất phát từ An Nhiên người mà Phó Quân Hoàng che chở?

Bản thân của Bách Lí Lan cũng ngẩn ra, cô ta hít một hơi thật sâu, theo cô ta, bị An Nhiên nhìn dù sao cũng đỡ hơn là Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cho An Nhiên biết chuyện của Bách Lí Lan đang muốn nói, An Nhiên cũng không hỏi, cũng không cho người đi thăm dò, lúc này cô lựa chọn tin tưởng anh.

Lúc Bách Lí Lan rời đi, cô ta nhìn An Nhiên nói một câu: Chúng ta còn gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86-2: Sự giấu diếm của anh! sự hoài nghi của cô (2)

Ở một nơi khác, trong một căn phòng mang kiến trúc châu Âu, có một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, người đàn ông mang mặt nạ màu bạc nhận điện thoại, bên kia là một trận âm thanh huyền ảo.

“Hàng của tôi đã bị mang đi, Lão Lí đã chết, anh nói chuyện này làm thế nào đây?”

“Hừm? Ai làm?”

“Đừng nói với tôi là anh không biết cái gì hết, anh coi tôi là một thằng ngốc à? Tiểu bảo bối của anh hiện tại được Phó Quân Hoàng chăm sóc rất tốt, tôi xem làm sao anh có thể mang người về.” Âm thanh bên kia di động cực kì lên mặt.

“Không muốn chết thì câm miệng.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi dưới ánh đèn, ánh đèn phản chiếu với chiếc mặt nạ thành một tia sáng lạnh như băng.

“Cất, thôi đi, nói đến người anh khâm trọng tâm? Sự hãi sao? Lo lắng chứ? Tức giận sao? Nếu tức giận thì đến mà đánh tôi?” Một âm thanh hạ hê tiếp tục nói.

“Làm tốt chuyện của cậu.”

“Muốn nói cho anh biết? Nhớ đem tiền mà anh nợ tôi chuyển qua tài khoản, a, còn có tiền phí nữa, dù nói thế nào, thì 17 người kia là anh em của tôi.”

Mang đàn ông mang mặt nạ không nói thêm cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

“BOSS, có phải hay không...? Lại Từ từ trong bóng tối đi ra, nhìn hấn.

“Không cần, tôi tin tưởng, tiểu bảo bối của tôi sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Lại Từ hít một hơi thật sâu, theo hấn, Phó An Nhiên chính là một quả bom hẹn giờ, bất cứ khi nào đều có khả năng nổ mạnh, nhưng BOSS lại...

“Lại Từ...”

“Dạ, tôi tin tưởng ngài.” Ngoại trừ tin tưởng thì hấn có thể làm cái gì?

Còn một tuần lễ nữa thì Ngân Dục bước vào kì thi cuối kì, thi xong là được nghỉ đông.

An Nhiên không thể không đến lớp, mặc kệ là sao, thi cuối kì là phải đi.

Trước khi An Nhiên đến trường học thì Phó Quân Hoàng không chỉ một lần nhắc nhở cô sau khi tan học phải đợi anh, hoàn toàn xem cô như một bé con.

An Nhiên gạt đầu tỏ vẻ là hiểu, gần đây họ Phó nhận được thư đe dọa, nói đúng hơn là nhận không ít.

Đã gần 2 tháng An Nhiên không xuất hiện ở Ngân Dục, làm cho người Ngân Dục thương tâm không ít, mà đám người ở Thất ban muốn điên lên hết rồi.

An Nhiên vừa mới bước vào phòng học, một người hướng tới cô lao tới!

An Nhiên phản xạ tự nhiên đem người nhào vào cô ôm lấy, tay nhẹ nhàng xoa lên đầu của cô, “Tô Nặc đã trở lại?”

Núp trong lòng cô, tiểu nha đầu này ngẩng đầu lên, nhìn An Nhiên, trong con mắt thật to là sự uỷ khuất tràn đầy.

“Đã trở lại từ sớm, nhưng Tiểu Nhiên cậu không có ở đây. Cậu không ở đây không có ai cùng tớ chơi đùa, Quả bưởi nhỏ cũng không cùng tớ chơi.” Tim đúng thời gian, nhanh chóng cáo trạng.

Khi mọi người nghe Tô Nặc cáo trạng, biểu cảm nhất thời vận vẹo.

Bọn họ không cùng cậu ấy chơi đùa sao? Rõ ràng là nha đầu ngốc này không phản ứng khi bọn họ cùng cô chơi đùa! Cậu ấy còn dám cáo trạng! Còn là uỷ khuất cáo trạng!

“Ai không cùng cậu chơi?” Cố Hữu không biết lúc nào đứng phía sau Tô Nặc, tiếng nói thâm trầm làm Tô Nặc càng nép sát vào lòng An Nhiên.

“Cái gì tôi cũng không biết, chưa nói cái gì.”

An Nhiên buồn cười vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu này, “Về sao không được nói dối, biết không?”

Tô Nặc bĩu môi, cô chính là không thích cùng bọn họ chơi đùa thôi, cô chỉ thích một mình tiểu Nhiên mà thôi, có cái gì không đúng sao?

Nhưng mà đối với cô (Tô Nặc) mà nói, Tiểu Nhiên nói mọi chuyện đều đúng, cô ngoan ngoãn gật đầu, buông An Nhiên ra, hướng đến mọi người đang có biểu cảm vận vẹo xin lỗi:

“Thật xin lỗi, tuy là tớ cũng thích cũng mọi người, nhưng không thích bằng Tiểu Nhiên, vì thế mọi người không cần ghen tị.”

Nếu lời thô bạo có thể đánh người thì bọn họ có thể đem cậu ấy đánh rồi?

“Nữ thần nữ thần, gần đây cậu đi đâu? Cậu không sao chứ?” Lí Vi là người thứ nhất xông lên, một mặt của cô sốt ruột, sau khi lần mà An Nhiên bị bắt cóc, cô cũng không gặp được An Nhiên một lần nữa, tuy rằng bọn họ biết được An Nhiên không sao từ miệng của Cố thiếu, nhưng các cô vẫn không nhìn được lo lắng.

Theo bọn họ, nữ thần sở dĩ bị buộc đi, đều là vì bọn họ.

“Có một số việc gấp, làm mọi người lo lắng.” An Nhiên cười.

Mọi người lắc đầu, “Nữ thần cậu không có việc gì tốt rồi.”

Mọi người ở Thất ban đều biết được thân phận của An Nhiên, bọn họ đều không thích những người giàu có, nhưng là những người cả ngày chỉ biết khoe khoang nhà mình giàu có ra sao, tuy Cố Hữu là công tử họ Cố, nhưng trên người cậu ấy không có tính nết của thiếu gia, mà thân là tiểu thư họ Phó, Phó An Nhiên lại càng không làm ra vẻ gì cả, thật sự là bọn họ rất thích.

“Trên sách là trọng điểm mà tôi đã đánh dấu cho mọi người, nơi đánh dấu là nơi có khả năng thi cao nhất.” Tiếng nói trầm của Cố Hữu vang lên.

Nghe được lời nói của Cố Hữu, mọi người không nói hai lời, lập tức chạy đến bàn học của An Nhiên, lấy một chồng sách đoạt đi, lúc ôm đi còn không quên nói:

“Nữ thần chúng tớ rất nhanh.”

“Nữ thần mượn dùng một chút.”

“Trước giờ lên lớp sẽ trả lại cho cậu.”

.....

An Nhiên có chút ngạc nhiên, đám người này đối với cô tựa như càng ngày càng tiện thể rồi hả?

Cố Hữu nhún vai, cậu không nên nói lời này.

Tô Nặc kéo An Nhiên trở lại chỗ ngồi, gương mặt hưng phấn, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, chú nhỏ đã cầu hôn tớ rồi.”

An Nhiên ngạc nhiên, “Lúc nào?”

Tô Nặc lộ ra một mặt thần bí, “Lúc cuối năm.” Là lúc hết năm, không phải lúc đón năm mới.

An Nhiên đã nói, trong trí nhớ của cô, sinh nhật của Tô Nặc là tháng 2, xem ra là Tô Kinh Thiên thật là có mấy tháng cũng không đợi nổi.

“Chúc mừng nha Tô Nặc.” An Nhiên cười ôn nhu nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc cười thật tươi, “Ha ha.”

Tô Nặc đơn thuần cười, thế giới của cô là sạch sẽ, mà một màu trắng tinh. Trong thế giới của cô, ngoại trừ Tô Kinh Thiên thì không còn ai nữa.

“Hắc, Phó An Nhiên, cô đã trở lại?” Một âm thanh kinh hi nhất thời vang lên.

An Nhiên quay đầu, hướng về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Thiệu Văn Cẩm một mặt táo bạo nhìn cô, theo sau hắn có vài học sinh, nhưng kì lạ là đám người kia làm sao có thời gian đến hệ của bọn họ đây.

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm anh thế nào lại tới nữa.” Bé ca đứng lên trước, nhanh chóng chạy tới phía trước An Nhiên, ngăn cản Thiệu Văn Cẩm.

Gần đây, Thiệu Văn Cẩm cùng thất ban có quan hệ rất tốt, Thiệu Văn Cẩm người này cũng không ngay thẳng mấy, tuy nhiên cũng có chừng mực, bất kể là đối với nam sinh hay nữ sinh, tính khí đều không đổi, đến nay Cố Hữu cùng Tô Nặc đối với hắn không lạnh không nóng.

“Nghe nói nữ thần đã trở lại, tôi tiến đến cúng lại nữ thần ánh sáng.” Nói xong, Thiệu Văn Cẩm kéo Bé ca ra, cười hề hề nhìn An Nhiên, “Nữ thần nữ thần, nghe nói cô đại khai sát giới, giết đám người kia không còn mảnh giáp, một mình chiến đấu rất hăng hái, đến cuối cùng dành được thắng lợi, mở ra một đường máu, giẫm lên đó mà đi ra! Có thật không? Nghe nói, rất sôi trào nhiệt huyết!”

Cái này là ở đâu đồn nhảm đây?

Đám người Bé ca thật sự là không nhìn nổi, trực tiếp kéo Thiệu Văn Cẩm rời khỏi, trước khi đi, bọn họ một mặt xin lỗi nhìn An Nhiên, “Nữ thần thứ lỗi thứ lỗi, người này hôm nay chưa uống thuốc, chờ uống thuốc xong sẽ tốt lên. Chúng tôi đưa anh ta đi uống thuốc.”

“Này, uy các người bỏ tôi ra, tôi muốn tìm nữ thần của tôi, nữ thần, cô trả lời cho tôi biết, đó có phải là thật không!” Tiếng gào thét từ bên ngoài truyền vào lớp học.

An Nhiên phù ngạch, cô chỉ mới có hai tháng không đi học mà thôi, người này sao lại biến thành như vậy?

Nhưng cũng trong lúc này, một tiếng nói khí phách đột nhiên vang lên:

“Ai là Phó An Nhiên? Đứng ra cho lão tử!”

Được rồi, người đó xem ra muốn chết đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87-1: An Nhiên quá đào hoa (1)

Hai người vẫn còn đùa giỡn--- Bé ca cùng Thiệu Văn Cẩm cùng lúc ngừng lại, mọi hành động của người ở Thất ban đều cơ hồ dừng lại, ánh mắt nhìn vào một bóng người ở cửa lớp đang kêu gào.

Chỉ thấy một nam sinh cường tráng, với khuôn mặt dữ tợn nhìn vào lớp học, đứng phía sau người kia còn có mấy nam sinh tuy từng, xem ra lai lịch không nhỏ.

Thấy không có ai đáp lời hắn, biểu cảm người nam sinh cường tráng này vặn vẹo, kêu gào càng lợi hại hơn, “Các người nếu không nói ra ai là Phó An Nhiên, tôi có thể làm cho tất cả bị trục xuất ra khỏi Ngân Dục!”

“Ồ, xem nào, xem ai mà có uy vũ đến nỗi có thể làm cho chúng ta bị trục xuất khỏi Ngân Dục.” Âm thanh chắc chắn vang lên, thì thấy lớp trưởng Hứa Anh Thiên đang đứng trước bục giảng, gương mặt không tỉnh là quá xinh đẹp nhưng lại hết sức nhu hoà lại lộ ra một tia xem thường.

“Tôi đây cũng đã lâu rồi chưa thấy cái loại này, không tới cũng tốt, làm cho chúng ta vui mừng?” Bé ca hiện lên một mặt ngại ngại, thấy vẻ mặt như vậy Thiệu Văn Cẩm liền hung hăng đá một đá.

“Tên béo đáng chết, làm sao mà càng ngày càng buồn nôn như vậy?”

“Chán ghét, trái tim của người ta đều thuộc về anh, anh làm sao có thể nói như vậy với người ta.” Thuận tiện còn đá mất một cái.

Thiệu Văn Cẩm chịu không nổi, cầm nín.

Trong lòng Béo ca đắc ý, đầu cùng cậu? Còn hơi non!

Mọi người trong lớp đều nhìn Béo ca, nhìn hành động của cậu, không chút nề tình mà cười phá lên.

Nhưng người còn đang kêu gào đứng ở ngoài cửa không kiên nhẫn được nữa, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên không ai để ý đến hắn.

“Các người quả thật là....”

“Ôi, cậu không biết là đánh gãy lời người khác nói là không có lịch sự hay sao? Cậu lại không có chút phép lịch sự nào, người nhà có biết cậu vậy không?” Thiệu Văn Cẩm cười thật xán lạn, nhưng Béo ca khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, trực tiếp lựa chọn lui binh nhượng bộ.

Hằng ngày tuy Thiệu Văn Cẩm thoát nhìn rất lăm liết như một ánh mặt trời nhưng khi hắn cười như vậy thì chuẩn bị có chuyện xảy ra.

Hằng ngày quả thực chính là một phúc hắc, là lão tổ của phúc hắc.

Muốn cùng hắn đùa giỡn, không biết bản thân “chết” thế nào.

Tựa như người đến biết Thiệu Văn Cẩm nhưng cũng chỉ là “biết” mà thôi.

Người đang kêu gào bắt đầu lên mặt, “Cậu giống như gà mẹ, nhà cậu có biết không?” “Cho rằng cái gì hắn cũng không biết sao.

Mọi người nghe người đó hời hợt, hầu như mọi người ở Thất ban đều nở nụ cười.

“Ha ha, biết, người nhà của anh ta khẳng định là biết.” Béo Ca quàng qua cổ của Thiệu Văn Cẩm, toàn thân nặng nhọc áp trên người Thiệu Văn Cẩm, “Nếu là mẹ hắn, người nhà hắn là không biết thì sống hắn là phí rồi, có phải không hả?”

Ngoài ý muốn, Thiệu Văn Cẩm không nổi nóng, hắn cười hề hề nhìn Béo ca, trong lòng Béo ca lạnh từng trận, hắn mới dời tầm mắt nhìn lên người nam sinh cường tráng, toàn thân toả ra khí thế bá vương.

“Thế nào? Nếu như là người nhà tôi biết, thì bọn họ cũng phải ủng hộ tôi.” “Cái này có phải gọi là châm chọc hay không đây!”

Giương mặt của người nam sinh trong nháy mắt vặn vẹo, hắn hít sâu, “Tôi là đến tìm Phó An Nhiên, các người là loại....”

“Khi anh ở đây sẽ có loại? Lợi hại lắm sao!” “Hứa Anh Thiên không biết khi nào đã đi đến bên cạnh của Thiệu Văn Cẩm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó chịu.

“Bằng không làm sao có thể chạy đến phòng học của chúng ta àm ỉ? 18 năm sau người ta vẫn là một trang hảo hán, vì thế nên người ta không sợ.” “Lí Vĩ đứng bên cạnh An Nhiên, hừ lạnh.

Từ đầu đến giờ Cố Hữu không nói chuyện, cả người cậu đều ngồi ở trên ghế, ánh mắt cũng không nhìn đến người đang làm àm ỉ ngoài cửa.

Theo cậu, đây chỉ là một chú hề, không cần thiết ra tay.

Thế nhưng, dưới ánh mắt tò mò của Tô Nặc lại không cho là vậy, hiện tại cô rất tức giận, đặc biệt nóng giận, thật vất vả Tiểu Nhiên mới về lớp học, đã có người tới tìm phiền toái, thật đáng ghét.

“Anh là ai, anh làm gì mà tìm Tiểu Nhiên, tôi nói cho anh nha, nếu anh dám khi dễ Tiểu Nhiên, tôi sẽ nói với chú nhỏ, sau đó làm cho chú nhỏ đem anh bắt lại mà đánh!” “Tiếng nói ôn nhu trong trẻo của Tô Nặc vang lên.

Nghe được âm thanh của Tô Nặc, mọi người rất là.... Không chịu nổi phải che mặt, Tô nải nải, cô làm sao lại lên tiếng lúc này.

Người nam sinh cao to tất nhiên cũng nghe được âm thanh của Tô Nặc, tầm mắt của hắn dừng trên người Tô Nặc.

“Trước hết nói cho tôi biết Phó An Nhiên là ai, tôi liền nói cho cô biết vì sao tôi tìm cô ấy.”

Người nam sinh cao to vừa dứt lời, mọi người đồng thời ngậm ngẩn.

Ai mà tin được! Anh ta cho rằng đang nói chuyện với những đứa bé mới 3 4 tuổi hay sao?

Lúc mọi người đang châm chọc hắn, tiếng nói mềm yếu ôn nhu của Tô Nặc vang lên, cô chỉ là gương mặt lạnh nhạt của An Nhiên nói, “Cô ấy chính là Phó An Nhiên, là Tiểu Nhiên nhà tôi, anh muốn gì, nói mau.”

Mẹ nó! Mẹ nó! Tô Tiểu Nặc, đầu óc của nha đầu này chỉ bày trí thôi sao? Cô muốn náo loạn gì nữa đây!

Cố Hữu ngồi ở một bên, biểu cảm không thay đổi, nhưng tay lật sách của cậu hơi dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ dừng lại một lát.

An Nhiên cũng bật cười, cô biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Người nam sinh cường tráng lướt qua biển người, tầm mắt rơi trên người An Nhiên.

Bị phản chiếu ánh sáng nên hắn vẫn chưa thấy rõ dáng vẻ của An Nhiên, hắn chỉ thấy một bóng người, nhưng chỉ cần một bóng hình cũng làm tâm hắn run lên.

Hắn đẩy đám người ở Thất ban ra, nghênh ngang bước đến chỗ của An Nhiên, nhìn An Nhiên từ trên cao xuống.

Đến gần, hắn thấy rõ được ngũ quan của An Nhiên.

Sau một lát thất thần, người nam sinh cường tráng ho nhẹ ra tiếng, rồi sau đó nói, “Phó An Nhiên, tôi là Đồng Diệp, ở khoa kinh tế quản lí.”

Mọi người đều sùng sờ, đây là người đầu tiên đến gây chuyện là thông báo lai lịch?

“Sau đó?” “Trong tay An Nhiên vẫn cầm truyện cổ Grimm, chưa bao giờ thay đổi.

Không nghĩ đến âm thanh lại dễ nghe như vậy.

Tâm tư của Đồng Diệp không biết bay đến nơi nào, khi hoàn hồn lại thì sắc mặt của hắn lại không tự chủ đỏ lên.

“Uy, sao mặt anh lại đỏ lên, anh tìm đến Tiểu Nhiên nhà tôi làm gì? Tôi nói cho anh biết, Tiểu Nhiên nhà tôi đã có người trong lòng, anh không thể so sánh với sự lợi hại của anh Phó, cũng không đẹp trai như anh Phó, anh đừng có ý đồ gì với Tiểu Nhiên!” “Bộ dáng Tô Nặc giống như gà mẹ bảo hộ gà con, đem An Nhiên bảo vệ chặt chẽ kĩ càng.

Hiện tại, người ở Thất ban biết được anh Phó trong miệng Tô Nặc là ai, khi nữ thần không có ở đây, họ biết được nhiều chuyện từ trong miệng của Tô Nặc.

Khi mới nghe được, bọn họ rất kinh ngạc.

Phó An Nhiên chính là người họ Phó, là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết.

Như vậy, Mã Tịnh Như trước kia tự cho mình là tiểu thư họ Phó, sao cô (An Nhiên) lại không ra mặt làm rõ? Mà càng làm cho họ không thể tiếp thu được chính là Mã Tịnh Như kia không biết đã biến mất nơi nào, hắn là không muốn mất mặt khi nói mình là tiểu thư họ Phó.

Ai... Quả nhiên là muốn tiền đến muốn điền rồi chúa ơi.

Ngẫm lại, Thất ban bọn họ thật đúng là nơi ngoạn hổ tàng long.

Trước có tiểu thư họ Phó Phó An Nhiên, sau là thiếu gia họ Cố Cố Hữu, lại còn Tô Nặc không biết có bối cảnh thế nào, bọn họ có hỏi qua cô (Tô Nặc), cô nói cô cũng không biết, chỉ biết có một chú nhỏ rất lợi hại.

Được rồi, bọn họ không thể cùng nha đầu này so đo nhiều, có điểm đơn thuần, cũng là tốt, phải không?

Đồng Diệp ho khan một tiếng, không còn có bộ dáng khí phách lúc trước nữa, ngược lại có chút ngại ngùng.

Cả người Thiệu Văn Cẩm dựa trên người Béo ca, ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, “Tôi nói bạn Đồng Diệp này, cậu là coi trọng nữ thần nhà chúng tôi, nên bước lên thổ lộ đi?”

Nháy mắt mọi người kinh sợ!

Mẹ nó, đến thổ lộ? Là lần đầu tiên bọn họ thấy màn thổ lộ đặc biệt như vậy!

Đồng Diệp còn đang sùng sờ nghe được lời nói này của Thiệu Văn Cẩm, hắn vội vã lắc đầu, nhưng lại trưng ra bộ mặt đã đỏ.

“Không, không, không phải! Tôi làm sao lại thích Phó An Nhiên!” “Lắc đầu phủ định, kiên quyết không nói.

Ở Thất ban mặc kệ là nam sinh hay nữ sinh, khi nghe lời nói như thế, trong nháy mắt mặt đen xuống, “Anh nói lời này là sao? Nữ thần của chúng tôi không xứng với anh sao? Anh là cái thá gì?”

An Nhiên thở dài.

Đây rốt cuộc là sao? Cô chỉ mới không xuất hiện hai tháng thôi mà.

Trong nháy mắt, mặt của Đồng Diệp đỏ bừng.

“Anh đến là muốn làm gì?” “An Nhiên khép lại truyện cổ Grimm, ánh mắt thanh lãnh dừng trên người hắn ta.

Thân người của Đồng Diệp không tự chủ run lên, “Tôi... bạn của tôi muốn gặp cô, không đúng, là cô phải đi gặp bạn tôi.”

“ Anh là ai ? Mà lại dám ra lệnh với nữ thần của chúng tôi ! “

“ Cút đi ! Nếu anh không muốn bị đánh, liền cút nhanh. “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87-2: An Nhiên quá đào hoa (2)

Nói tóm lại là các nam sinh ở Thất ban cảm thấy rất khó chịu.

Béo ca cất bước đến phía trước của Đồng Diệp, kéo lấy hần, biểu cảm sâu không lường được.

” Nếu không cút, anh có tin tôi ngồi xuống cho anh chết? “ Thân thể của béo ca tuyệt đối là một vũ khí sát thương lợi hại.

Đồng Diệp nguyên bản sắc mặt còn đỏ lại biến chuyển, hần xoay người, dùng thân thể cường tráng của bản thân đụng béo ca.

Nhất thời Béo ca vô ý, suýt nữa bị Đồng Diệp đụng ngã xuống đất.

Đây là hiện thực hung tàn thế nào! Béo ca vậy mà bị Đồng Diệp đụng sắp ngã!

” Thế nào, chạy đến lớp chúng tôi để gây chuyện? “ Nam sinh của Thất ban không ngồi yên, một đám người xông tới.

” Tôi không tìm các người, các người chạy đến đây làm gì! “ Đồng Diệp bày ra khuôn mặt dữ tợn, thoát nhìn cực kì tàn bạo.

” Ôi, cậu không nên náo loạn! “ Đột nhiên, một âm thanh lo lắng hô lên, là một nam sinh có vóc người nhỏ bé từ phía sau Đồng Diệp chạy đến, giữ chặt tay của Đồng Diệp, về mặt chỉ trích.

Đồng Diệp nhất thời hạ xuống, xem ra núi này cao còn núi khác cao hơn? Có vẻ là thế.

Nam sinh có vóc người nhỏ kéo Đồng Diệp ra phía sau lưng, sau đó áy náy nhìn An Nhiên, “ Bạn học Phó, thật sự có lỗi, Đồng Diệp này là nhất thời sốt ruột, mới làm như vậy, tính cách của cậu ấy rất đơn thuần. “

Mày của An Nhiên cũng không nâng lên.

” Các người muốn làm gì? “ Cố Hữu nguyên bản còn đang đọc sách lúc này đã khép sách lại, ánh mắt lạnh lẽo, trong con ngươi là một tia cao thâm khó dò, người bình thường không thể biết là cậu đang suy nghĩ cái gì.

” Chúng tôi chỉ muốn bạn học Phó giúp một chuyện, là một chuyện rất nhỏ mà thôi. “

” Cái gì. “

Nói đến chỗ này, nam sinh có vóc người nhỏ này cũng giống như Đồng Diệp, bắt đầu ngại ngùng.

” Không nói? Vậy cút đi. “ Cả người Béo ca nóng nảy, “ Thật đúng là chưa từng thấy, đến nhờ giúp nhưng không nói muốn giúp cái gì. “ Béo ca không khách khí cười ha hả.

” Có một bạn học của tôi rất thích cô, hi vọng cô có thể đến gặp mặt cậu ấy một lát. “ Đồng Diệp cuống lên, lập tức nói.

Sau khi Đồng Diệp nói, trong lớp học yên tĩnh được vài giây, lập tức phát ra một trận cười vang lên.

Mặt của đám người của Đồng Diệp toàn bộ đều đen xuống, bọn họ biết trước kết quả sẽ là như vậy.

” Người ở Ngân Dục toàn bộ đều thích nữ thần, không thấy Thiệu Văn Cẩm thiếu gia là tự mình đi gặp nữ thần của chúng tôi sao? Bạn của anh là cái gì? Mà để nữ thần của chúng tôi phải đến gặp anh ta? Anh ta rất lớn sao? “ Béo ca cười cười đi đến chỗ Thiệu Văn Cẩm quàng qua cổ hần (Thiệu Văn Cẩm), về mặt châm chọc.

” Thế nào? Chẳng lẽ nữ thần của chúng tôi không đi, các người tính động thủ sao? Đến đây đến đây, chúng ta hoạt động xương cốt, chúng tôi đã lâu không vận động rồi. “

Nam sinh ở Thất ban không phải là không có phần tử bạo lực.

Nam sinh có vóc người nhỏ nhắn nhiên không nghĩ đến người của Thất ban lại nghĩ như vậy, tuy rằng lúc đầu bọn họ dự định như vậy.

”Không... “Nam sinh có vóc người nhỏ vừa định giải thích, lo sợ tính tình nóng nảy của Đồng Diệp không kiên nhẫn chờ.

”Muốn động thủ sao? Phó An Nhiên, tôi mặc kệ cô là nhân vật phong vân gì của Ngân Dục, có bối cảnh thần bí gì, hôm nay cô cần phải đi theo tôi, bằng không... “

”Bằng không thế nào? “An Nhiên cười cười, khoe môi nhè nhẹ cong lên, Cố Hữu không biết vì sao lại lùi về sau một bước.

Bình thường khi An Nhiên lộ ra biểu cảm như vậy, thì chính là lúc cô tức giận.

An Nhiên hoàn toàn không nghĩ đến, trải qua nhiều việc như vậy, lại có người không biết sống chết lại đến uy hiếp cô, thậm chí còn đe dọa cô.

Đồng Diệp nhất thời cứng miệng, chính hắn cũng không biết làm sao.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần thân mình cứng rắn của hắn hướng về người đối diện thì người đó sẽ nhũn xuống, làm sao là Phó An Nhiên trong truyền thuyết này lại không có phản ứng nào, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn hắn.

Nếu không phải vì tiểu tử kia, hắn cũng không đến Thất ban để tìm Phó An Nhiên trong truyền thuyết? Nực cười!

Hắn nghe nói không ít chuyện của Phó An Nhiên, nhưng chưa thấy qua cô, thậm chí đến cả ảnh chụp của cô cũng chưa thấy, Nhưng mà tiểu tử kia lại bất đồng, không biết đùa nhỏ đó thế nào, lại đối với Phó An Nhiên yêu mến, còn kém là tìm sống chết.

Ngày đó, sáng sớm không biết từ nơi nào hắn nhận được tin Phó An Nhiên trở lại học, hắn kích động chỉ thiếu chút nữa giơ chân, thế nhưng trong lớp bọn họ không biết người nào nói một câu châm chọc:

Mày như vậy mà muốn có được Phó An Nhiên? Cũng không tự xem bản thân của mình có tài đức gì.

Một câu nói, trong nháy mắt đã kích hắn nặng nề.

Họ Đồng của hắn cũng là gia đình giàu có, nhưng ở Ngân Dục không ít tiểu thư thiếu gia nhà giàu, thật đúng là không có gì để xem, một câu nói của người đó làm tâm tình của em trai hắn trong nháy mắt ngã xuống vực, thậm chí còn muốn nhảy lầu tự sát.

Mẹ nó! Hắn muốn đến xem Phó An Nhiên là người thế nào, mà có thể làm em trai của hắn mê luyến như thế!

Hắn đã đáp ứng em trai của hắn, sẽ làm Phó An Nhiên chủ động đến lớp của bọn họ để tìm hắn (em trai của Đồng Diệp), như vậy thì em trai của hắn mới đem mặt mũi trở về, còn để cho bọn người đó xem.

Nhưng mà hắn nghĩ chuyện quá đẹp, thật sự là không hoàn mỹ như hắn nghĩ.

Hắn đi đến Thất ban, là Thất ban rất thần bí trong truyền thuyết, không ai có thể dễ dàng đối phó, thậm chí ngay cả nhân vật phong vân của khoa pháp luật PVC cũng ở nơi này, trong khoảng thời gian ngắn hắn không hiểu, Phó An Nhiên đến cùng là có ma lực đến mức nào mà người trong trường lại vây đỡ.

”Phó An Nhiên, nếu cô không đi, thì cậu ấy có khả năng sẽ chết. “Đồng Diệp thật sự không biết nên nói cái gì, ghen thật lâu mới nói rõ.

Một câu nói, nhất mắt xung quanh yên tĩnh.

Mà lúc này có một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Tầm mắt mọi người hướng đến nói phát ra tiếng cười, chỉ thấy cả ngời Tô Nặc nằm trên bàn mà cười, chờ Tô Nặc cười đủ, Tô Nặc mới lau nước mắt ở khoé mắt bản thân vì cười quá độ nên mới chảy nước mắt, chậm rãi nói:

”Anh thật thú vị, người đó muốn chết, Tiểu Nhiên cũng cứu không được. Tiểu Nhiên không phải từ thần, không phải nói anh ta không chết thì anh ta sẽ không chết. Tôi nói anh có phải xem phim hoạt hình nhiều quá phải không? “

Nhất mắt mọi người chảy hắc tuyến.

Ôi không, cô ấy có phải là người cùng hành tinh với mình hay không?

Cô ấy không biết cái nào là đúng cái nào là nói đùa!

Thế nhưng, ở Thất ban khi nghe Tô Nặc nói vậy cũng hoàn hồn trở lại, thậm chí còn có không ít người bật cười.

”Đúng vậy, nữ thần của chúng tôi không phải là từ thần. “

”Không phải là không biết xấu hổ đến tìm nữ thần? Chúng tôi khuyên anh, nếu về sau anh còn xuất hiện ở lớp chúng tôi, đừng trách chúng tôi không khách khí! “

.....

Thiệu Văn Cẩm giống như là đang xem diễn tuồng, cả người dựa trên người đầy thịt của Béo ca, Béo ca đẩy Thiệu Văn Cẩm mềm như bún ra, vẻ mặt ghét bỏ.

”Nhanh cút đi, anh hôm nay không có giờ học sao? “

Thiệu Văn Cẩm nở nụ cười, “Nữ thần đã đến lớp, lớp của tôi tự nhiên cũng không có giờ. “ Bản thân cảm thấy không chút xấu hổ mà trả lời.

”Bạn học Phó An Nhiên, thật sự là cần sự giúp đỡ của cô, chúng tôi... “ Thấy đề tài ngày càng lệch lạc, nam sinh vốc người nhỏ hít một hơi thật sâu, nhìn An Nhiên mà trịnh trọng nói.

”Sống chết của anh ta, cùng tôi có quan hệ gì? “ An Nhiên nhàn nhạt nhìn nam sinh có vóc người nhỏ, “Đến cả sinh mệnh của bản thân cũng không cần, thì có cái gì lại không chịu được? Ít nhất, tôi cũng không có dũng khí đi tự sát. “

An Nhiên nói lời này làm mọi người càng thêm tôn sùng cô.

Đúng vậy, nếu dám đi tự sát, thì còn cái gì mà người nọ chịu không nổi? Cho rằng chết là xong hết mọi chuyện? Quả thực là đáng chê cười! Nếu dám đi tự tử, thì một mình đối mặt với mọi thứ trên đời thì có gì đáng sợ?

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sờ, Đồng Diệp cũng ngẩn ra.

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sốt không nghĩ đến Phó An Nhiên lại nói như vậy, Đồng Diệp ngẩn ra là do -----

”Phó An Nhiên, cô chính là một người máu lạnh! Anh em của tôi cũng vì cô mà chết, cô ở đó mà còn mạnh miệng! “

Bụp----

Một quyển sách một chút khách khí ném vào ót của Đồng Diệp.

Đồng Diệp còn muốn mở miệng nói thì sùng sốt, hắn ta quay đầu nhìn, nhìn thấy Cố Hữu một mặt lạnh nhạt đi đến phía trước hắn, cúi người nhặt quyển từ điển Oxford lên, khoan thai mở miệng:

”Thật có lỗi, lỗi tay. “

Lỡ tay? Lỡ tay là bay đến đầu của hắn? Xem hắn là kẻ ngu sao?

Nhưng hắn còn chưa phát tiết, thì trên người hắn mọi nơi đều tiếp một đống sách vở, mà mỗi một lời nói đều giống nhau:

Thật có lỗi, lỗi tay.

Tô Nặc nhìn thấy cảm thấy rất thú vị, thuận tay cầm lấy quyển sách của bản thân muốn ném qua chỗ Đồng Diệp, nhưng cô vừa mới đem sách giơ lên, thì Đồng Diệp bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt không chớp nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nhất thời ngẩn người, trên mặt là biểu cảm ảo não, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người, cô hít một hơi thật sâu, không chút lưu tình ném quyển sách trong tay đi.

Khi quyển sách bị trúng mặt, Đồng Diệp không thể tin nhìn một cô gái thoát nhìn mềm yếu.

Cô cũng dám trắng trợn mà ném sách vào hắn.

”Ha ha, thực xin lỗi nha, lỗi tay. “

Đồng Diệp tức muốn học máu, mà mọi người ở Thất ban bắt đầu dĩ che mặt, biểu thị rằng mình cũng bắt đầu dĩ với màn này.

”Phó An Nhiên, cô không biết là các cô” Nam sinh có vóc người nhỏ không chịu được nổi giận, nhìn An Nhiên quát lên.

Nhưng lúc này, có một âm thanh trung khí mui phân từ ngoài cửa sổ truyền vào!

-----” Phó An Nhiên, tôi thích cô!”

--- ---“ Phó An Nhiên, nếu cô nghe được, thì cô ra đây một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87-3: An Nhiên quá đào hoa (3)

Nghe được âm thanh đó, Đồng Diệp cũng nam sinh có vóc người nhỏ nhất thời nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng người ở trước lớp, trong nhất thời bọn họ hỗn loạn.

Cái này là cái quái gì? Người này không phải là ở trong lớp học nói muốn tự sát hay sao?

“Không Vũ Trạch, cậu lại muốn làm cái gì?” Đồng Diệp nhìn ngoài cửa, lớn tiếng nói.

Nam sinh có vóc người nhỏ cũng cả kinh, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến Không Vũ Trạch vậy mà có thể cầm cái loa khuếch đại mà đến, người này không ngại mất mặt hay lời nói kia làm hắn bị kích thích?

Không ít người đứng ở phía sau Không Vũ Trạch xem hắn, trong đó không ít người của khoa bọn hắn, hiển nhiên là đến xem náo nhiệt.

Khi nghe Không Vũ Trạch hét như vậy không chỉ riêng học sinh của Thất ban, mà hầu như cả nửa trường đều nghe được, trong Ngân Dục không ít người thích Phó An Nhiên, nhiều đến nỗi đêm không hết, nhưng đám thô lỗ như vậy đến nay chỉ có mình Không Vũ Trạch.

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ lớp học, thấy bu đầy người, bọn họ hưng phấn không thôi, xem ra có một vở kịch hay của năm.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, người kia đang gọi tên của cậu kìa.” Tô Nặc hưng phấn nói.

Có Hữu một mắt hắc tuyến, thậm chí ngón tay cầm sách trở nên trắng xanh.

Tô Vô Ưu không biết từ khi nào đã đứng ở trước cửa phòng học, ánh mắt rơi vào bóng người ở trước lớp, con người ẩn phía sau cặp kính dày làm người ta không nhìn thấu được biểu cảm.

Thiệu Văn Cẩm nắm chặt trên người Béo ca, “Béo ca, cậu nói xem nếu như nữ thần bị ai đó đoạt đi, chúng ta nên làm thế nào?”

“Lột da hắn, ăn thịt hắn, sau đó đem xương của hắn đốt thành tro!” Dám đoạt nữ thần của hắn thì hắn cho biết mùi.

Thấy vẻ mặt của Béo ca như vậy, Thiệu Văn Cẩm an tâm, ít nhất khi hắn không có ở đây, có Béo ca cùng mọi người bảo vệ mọi hành động của cô?

-----“Phó An Nhiên, tôi thích em! Thật thích.”

-----“Tôi hát cho em nghe một bài nha, tôi hát rất êm tai.”

-----“Ánh trăng đại biểu lòng của tôi tặng em.”

Cái này được gọi là hét khàn cả giọng, nhưng đây cũng là một bài hát, Không Vũ Trạch hắn hát ca khúc “Không sai”

Khi hắn hát được một nửa, có người nhện không nổi nữa ném sách giáo khoa của bản thân đi.

“Nếu anh muốn hát thì hát cẩn thận, nếu nói làm loạn thì rút đi!”

“Nữ thần là một người nổi tiếng, anh không rõ sao? Rút đi!”

“Nếu như không muốn bị ném cà chua cùng trứng gà thì liền chạy nhanh một chút! Rút ngay!”

Đã có người đầu tiên ném sách, quyển sách tùy tiện bay tới chỗ của Không Vũ Trạch.

Nhưng Không Vũ Trạch giống như có một quyết tâm rất lớn, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, trong tay là cái loa khuếch đại âm thanh, hướng đến chỗ của An Nhiên trong lớp, lớn tiếng hô:

“Phó An Nhiên, tôi vì em, tuyệt đối sẽ không dao động, tôi rất thích em, không có ai có thể làm cho tôi dao động! Tôi sẽ luôn luôn yêu em, giống như ánh trăng, vĩnh viễn ôn nhu mà nhìn em!”

Lời này vừa nói ra, giống như là đang thi đấu?

Mọi người đồng loạt ngã xuống đất mà phụt cười.

Học sinh ở Thất ban không khách khí mà lớn tiếng bật cười.

Tô Nặc nằm nhòai trên người An Nhiên mà cười, “Người này thật dễ thương nha, là giống với ánh trăng? Không trách được mặt của anh giống như một hồ nước, ha ha ha.”

Đồng Diệp cùng nam sinh có vóc người nhỏ không chịu được nữa, Đồng Diệp là người đầu tiên chạy ra khỏi lớp học, đầu tiên là hấn phải đem người không biết mặt mặt này tóm đi.

Làm bản thân mặt mặt trong khoa còn chưa tính, hiện giờ còn kéo cả trường đến, cái này đến cùng là sao đây.

Khi hội học sinh cùng Âm bộ nhận được tin tức đã đồng loạt xuất hiện ở hiện trường, chính là lúc Khổng Vũ Trạch đang điên cuồng, hấn đang hát rất hào hứng, thì sao có thể nghe người khác khuyên bảo?

An Nhiên một lần nữa mở quyển truyện cổ Grimm, cô không khỏi suy nghĩ có phải là cô trở lại trường là một sai lầm không?

Khổng Vũ Trạch cuối cùng cũng bị Âm bộ mang đi do tội làm náo loạn công viên trường, Đồng Diệp cũng bị mang đi.

Lần thứ hai trong trường khôi phục lại yên tĩnh.

Nhưng cũng có chỗ bất đồng chính là khi Khổng Vũ Trạch kia bị mang đi, thì không ít người lại học theo Khổng Vũ Trạch, bọn họ đứng ở trước lớp học khàn giọng hét:

Phó An Nhiên, tôi thích bạn.

Nhưng những người đó chỉ kêu một lần, sau đó bỏ chạy, nhóm phóng viên trường học mới phóng vấn những người chạy đi, nhưng bọn họ cũng chỉ cười, sau đó nói:

“Thảm mến tuy rằng cũng có một chuyện rất đẹp, nhưng cũng là một chuyện rất đau khổ. Tuy rằng chúng tôi không biết có được đáp lại hay không, nhưng ít nhất chúng tôi cũng muốn cho cô ấy biết chúng tôi thích cô ấy.”

Nhìn xem, nhìn xem, đây lại là một chuyện nhỏ nhặt tồn tại.

Phóng viên trường học không muốn nhần tâm nói cho bọn họ biết, mặc dù các cậu hô rằng các cậu thích cô ấy, nhưng khi Phó An Nhiên nhìn thấy các cậu, cũng không hấn nhớ được các cậu là ai.

Ngày hôm nay, có thể nói ở Ngân Dục có một truyền kì được tạo nên.

Kết thúc một ngày, có hơn trăm người cùng tạo nên truyền kì thổ lộ, nhưng từ đầu đến cuối nữ chính đều không có xuất hiện.

Nhìn thấy bản tin, Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, “Tiểu Nhiên, tại sao không có ai thổ lộ với tớ? Chẳng lẽ bọn họ không thích tớ?”

An Nhiên mặt chảy hắc tuyến, âm thanh của Cổ Hữu vang lên:

“Bởi vì cậu có một chú nhỏ rất lợi hại.”

Nghe thế, mặt của Tô Nặc sáng lên, “Đúng vậy, tớ đã có chú nhỏ.”

Mọi người đồng thời cười ngất.

Ở Thất ban mọi người chưa từng thấy qua chú nhỏ của Tô Nặc, nhưng cũng cảm nhận được chú nhỏ của cô ấy là một người đàn ông khí phách cùng bá đạo, nếu không cũng sẽ không canh giữ nha đầu ngốc này rồi.

“Không đến bốn ngày nữa sẽ thi, các cậu đã chuẩn bị thế nào rồi?” Lời này của An Nhiên là hỏi Lí Vi cùng Hứa Anh Thiện.

Lí Vi cùng Hứa Anh Thiện cũng không tệ lắm, ít nhất tâm tư của các cô rất tốt, nếu đem so sánh với người khác thì An Nhiên vẫn rất thích các cô ấy.

“Đã chuẩn bị tốt, yên tâm, không thành vấn đề.” Hứa Anh Thiện xua tay, đối với việc từ nhỏ đã chăm chú học tập mà nói, các kì thi như thế này đối với cô mà nói đều là chắc chắn.

Lí Vi thở dài, “Tớ tính đi tính lại vẫn có thể miễn cưỡng mà qua.”

“Nữ thần, đến lúc đó, cậu đừng hẹp hòi, mà phải cứu lấy chúng tớ.” Béo ca không biết từ khi nào chen tới, nháy nháy đôi mắt nhỏ, hướng đến chỗ An Nhiên mà nháy mắt.

“Đừng làm mọi người thấy ghê!” Hứa Anh Thiện đánh một cái mặt của Béo ca, “Đừng làm điệu bộ giống nha đầu thuần khiết này (chỉ Tô Nặc).

“Thế nào? Chẳng lẽ nha đầu nhỏ thuần khiết được, thì tớ không thể tinh khiết thế sao? Tớ nói cậu nha, cậu chính là đang kì thị giới tính, cậu không đúng nha!” Tớ chỉ cùng thân xác to lớn của Béo ca kháng nghị.

An Nhiên không muốn náo loạn với mấy người này, Lí Vi một mặt đồng tình nhìn Béo ca, “Tớ nói Béo ca này, vóc người của cậu đã to đến vậy mà còn

muốn làm người thuần khiết, cậu không sợ dọa người khác sao? Dọa người là có đúng không?”

Béo ca bày ra vẻ mặt vô cùng uy khuất, “Nha, Vi Vi thân ái, sao cậu cũng thay đổi rồi? Nhanh nhanh trốn thoát khỏi yêu nghiệt này nha! Nếu không, cậu sẽ bị lệch lạc!”

Người bị gọi là yêu nghiệt không chút lưu tình đá một đá vào đùi của Béo ca, Hứa Anh Thiên cười như không cười nhìn Béo ca, “Thế nào? Tớ đây là yêu nghiệt, cảm giác thế nào hả?”

Béo ca ôm căng chân bị thương, một mặt ghen đỏ, “Rất tốt, rất tốt.”

“NOZUONODIE, cậu có hiểu không vậy Béo ca?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87-4: An Nhiên quá đào hoa (4)

Tập đoàn Tàn Thị.

Trong phòng tổng giám đốc.

Một tiếng gõ cửa chậm chạp vang lên, Kiều Từ Du đứng bên ngoài cửa hít một hơi thật sâu, mới cầm văn kiện trong tay bước vào phòng.

“Môn chủ.”

Diêm Từ Diệp ngồi ở bàn làm việc cũng chưa ngẩng đầu, bàn tay mang găng tay màu trắng đang cầm bút, ánh mắt dừng tài liệu trên bàn, không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, nhưng hẳn lại dừng ở một trang giấy rất lâu.

Kiều Từ Du đem văn kiện trong tay đặt trên bàn làm việc của Diêm Từ Diệp, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

“Phó An Nhiên đã trở lại trường học, không có chuyện gì phát sinh.”

Lúc này Diêm Từ Diệp mới dời tầm mắt sang nhìn Kiều Từ Du.

Kiều Từ Du khẽ cắn môi dưới, “Tôi biết hiện tại môn chủ không có cách nào để tín nhiệm tôi, nhưng xin môn chủ tin tưởng tôi, Kiều Từ Du tôi chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Tàn môn, có lỗi với Tàn gia.”

Mặc dù tìm được người gọi là bán tiên, cũng chỉ vì không muốn thấy môn chủ chán chường, cô là muốn giúp, muốn trợ giúp môn chủ mà thôi.

Con người u lãnh dừng trên người của Kiều Từ Du, đáy lòng của Kiều Từ Du nhất thời đau xót.

“Hiện tại tôi biết môn chủ không thể tin tôi, nhưng tôi...”

“Đi ra ngoài.” Diêm Từ Diệp cúi đầu, không nhìn ả một cái nào nữa.

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, “Anh Diêm, em thật thích anh, em là yêu anh, nhưng khi em cùng người khác lên giường thì em đã buông tay anh, em chỉ biết là cả đời này không thể ở cùng với anh. Chuyện của Tàn gia em không động tay, em chưa bao giờ làm chuyện gì làm hại đến Tàn môn.”

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bất động, giống như không nghe thấy thứ gì.

“Em sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện để xem đến cùng là chuyện thế nào.”

Đến khi cửa phòng bị đóng lại một lần nữa, Diêm Từ Diệp mới dời tầm mắt đến tập văn kiện.

Hắn không tin Kiều Từ Du nói dối, người lớn lên cùng hắn, cô ta có nói dối hay không hắn có thể nhìn ra.

Nếu Kiều Từ Du không nói dối, vậy ai là người nói dối, nói cách khác là ai đang đứng giữa để gây rối?

Người cùng Kiều Từ Du ở trên giường hẳn không điều tra ra được bất kì tin gì, thân phận của người đó không đơn giản, có thể lừa gạt Kiều Từ Du.

Có thể lừa gạt người của Cáo lông đỏ, trên thế giới này không nhiều.

Điện thoại trong phòng vang lên, con người của Diêm Tử Diệp dần dần trầm xuống, tiếng chuông vang một hồi lâu, hần mới nhận điện thoại, đầu bên kia của điện thoại vang lên tiếng nói thăm dò:

“Diêm Tử Diệp, anh vì sao vẫn chưa về nhà?”

Là âm thanh của Tần gia.

Là âm thanh mà hần quen thuộc đến tận xương tủy.

Thế nhưng cô ta, không phải là Tần gia chân chính, không phải Tần gia mà hần muốn.

“Không trở về.” Khi hần không làm rõ được “Tần Lan” này đến cùng là thế nào, thì hần không thể giết chết cô ta.

“.....Nha.” Sau khi trầm mặt thật lâu, bên kia mới vang lên một tiếng.

Diêm Tử Diệp không chút do dự là cúp điện thoại.

Mà bên trong Tần trạch, lúc này Tần Lam đang mặc một thân váy ngủ màu trắng, cô ta an vị ở phía trước giường, nhìn di động trong tay, con người đen bóng ngoác nhìn di động, biểu cảm đại ra.

Vì sao hần lại không trở lại đây? Cô ... rất nhớ hần.

Đi chân trần đến cửa sổ sát mặt đất, nhìn cảnh quang ngoài cửa sổ, từ biểu cảm đại ra của Tần Lam chuyển thành cô đơn.

Hần không thích cô, cô... có thể cảm nhận được.

Cúp điện thoại, Diêm Tử Diệp lấy điện thoại di động của bản thân, nhanh chóng soạn ra một tin nhắn, nhấn một dãy số, không chút do dự gửi đi.

Từ khi An Nhiên trở lại trường học, hầu như mỗi ngày hần đều gửi một tin nhắn, rất ngắn, nhưng để nói cho đối phương biết, sự tồn tại của hần.

Hần không cần cô trả lời, bất kể là cô có nhìn đến hay không, hần chỉ làm điều đó để bản thân hần an lòng một ít, chỉ cần như vậy.... mà thôi.

Ở một bên khác.

Khi Bách Lí Lan đẩy cửa phòng của em trai cô ta, thì cả người đều ngây ngẩn.

Thấy em trai của cô ta nằm lì trên giường, cả người giống như rất chán chường, trên người cậu ta đầy hơi thở chán nản, chuyện này đối với Bách Lí Lan là một chuyện cực kì xung kích.

Cô ta bước nhanh đến giường, nhẹ nhàng ôm cậu ta, ôn nhu nói, “Thân ái, em làm sao vậy?” Nhưng đáy lòng bồn chồn.

“Có người thổ lộ với cô ấy.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên.

Bách Lí Lan tất nhiên biết cô ấy là ai, ngoại trừ Phó An Nhiên, thì không có ai có thể làm cho em trai nhà cô lộ ra tư thái như thế.

“Nữ sinh mà em thích nhất định rất ưu tú, bị người khác thổ lộ là rất bình thường, nhưng cô ấy có nhận lời hay không?” Không cần nghĩ cũng biết Phó An Nhiên không nhận lời, bên người cô ấy có Phó Quân Hoàng, thì người bình thường làm sao có thể?

Em trai lắc đầu: “Không có. Nhưng có rất nhiều người đến thổ lộ với cô ấy.”

“Em không có đi thổ lộ nên mới, tức giận chính mình?” Bách Lí Lan cảm thấy có chút nói không nên lời với em trai nhà cô từ trước đến giờ đều có mười phần ưu tú, vậy mà vì loại chuyện này mà cảm thấy tự ti!

“Thân ái, em là thiếu gia duy nhất của gia tộc Bách Lí, em là người thừa kế tương lai của gia tộc Bách Lí, trên thế giới cũng không có nhiều người có quyền cùng tiền như vậy. Cô ấy nếu như không thích thì còn có thể thích ai?”

Nhìn em trai nhà mình vẻ chán chường bắt đầu giảm xuống, Bách Lí Lan cảm thấy hoàn hảo.

“Nhưng mà, cô ấy đã có người trong lòng.” Tiếng nói bỗng nhiên chuyển lạnh, “Em nghe nói, cô ấy có người cô ấy thích, là rất yêu thích.”

Tay ôm bên hông em trai lập tức nắm chặt, Bách Lí Lan không ngừng an ủi em trai của cô ta, “Không, yêu thích bây giờ đều là nông cạn, bởi vì cô ấy còn nhỏ, cô ấy không hiểu nhiều chuyện, cô ấy...”

“Không, chị gái, chị đang gạt em.” Người đang nằm lì trên giường đột nhiên đứng dậy, trong ánh mắt là băng hàn vô tận, “Cô ấy là Phó An Nhiên, cô ấy biết cô ấy đang làm cái gì, cô ấy chỉ cần đã chọn thì sẽ không thay đổi.”

Trong tức khắc Bách Lí Lan không biết phải nói cái gì, “Thân ái, em...”

“Chị, cô ấy là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên không chuyện gì mà không làm được.

Em thích cô ấy, nhưng mà cô ấy lại không thích em.”

Tâm của Bách Lí Lan bỗng nhiên mềm nhũn, cô ta tiến lên ôm lấy cậu ta, lại bị cậu ta đẩy ra, “Em sẽ để cô ấy thích em, làm cho cô ấy biết, lựa chọn trước kia của cô ấy là sai.” Biểu hiện nghiêm túc của cậu ta, Bách Lí Lan thấy rất hiếm gặp.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Đây mới là em trai của chị.” Dừng cảm bước tới, không có việc gì phải sợ.

Mặc dù em không chiếm được cô ấy, thì chị cũng sẽ giúp em có được.

Trên thế giới này, không có cái gì mà em trai của Bách Lí Lan này không có được! Mặc dù người đó có là Phó An Nhiên, thì làm sao? Cô ta sẽ làm cho cô (An Nhiên) ngoan ngoãn đến với em trai của cô ta (Bách Lí Lan).

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-1: Quân hoàng xảy ra chuyện, an nhiên nổi giận (1)

Kì thi cuối kì ở Ngân Dục nếu so với mấy năm trước thì khá đơn giản, thời gian thi không quá dài, chỉ có 5 ngày, thi xong toàn bộ.

An Nhiên từ trong phòng thi đi ra thì thấy Tô Nặc ôm một núi quà vặt, cô đang ăn rất vui vẻ.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, cậu xem, toàn bộ chỗ này là mọi người bảo tớ đem tặng cho cậu nha.” Vừa nói vừa lấy đồ ăn bỏ vào miệng bản thân.

An Nhiên thờ dãi, đem toàn bộ đồ ăn vặt trong tay cô (Tô Nặc) ôm đi, chỉ để lại cho Tô Nặc một túi đồ ăn vặt, nếu như bị Tô Kinh Thiên biết Tô Nặc này ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, thì không biết sẽ đối phó cô (An Nhiên) thế nào.

Tô Kinh Thiên chính là khổng chế Tô Nặc theo tiêu chuẩn, mặc kệ là bạn có làm đúng hay không, chỉ cần anh ta nói không đúng thì anh ta nhất định sẽ tiến hành đối phó với bạn.

“A...” Nhìn thấy đồ ăn trong lòng toàn bộ đều bị lấy đi, Tô Nặc trương ra khuôn mặt xinh đẹp hơi ngốc lộ ra một tia bi thương, “Tiểu Nhiên, cậu không thể nhỏ mọn như vậy, tớ có đồ ăn ngon đều chia sẻ với Tiểu Nhiên nha, cậu không thể không chia sẻ với tớ.”

“Cậu đã ăn rồi”

“Nhưng mà ăn còn chưa đủ.”

“Ăn nhiều, thì chú nhỏ của cậu sẽ tức giận.” Ôm núi quà vặt, xoay người bước về phía trước.

Nha đầu nhỏ đuổi theo, tay nhỏ kéo An Nhiên, dong đưa, “Sẽ không, cậu không nói tớ không nói, chú nhỏ sẽ không biết.” Đã lâu rồi cô (Tô Nặc) không có ăn thức ăn vặt này, chú nhỏ cũng không làm cho cô ăn, thật đáng ghét.

“Ăn nhiều thì cậu sẽ không ăn cơm, đến lúc đó chú nhỏ của cậu sẽ tự nhiên mà biết.” Cái chuyện rành rành như vậy thì làm sao mà không biết được?

Tô Nặc mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mọi người xung quanh nhìn thấy mà đau lòng, tiểu muội mỏng manh này thật đáng thương, mọi người xung quanh thấy không đành lòng, suy nghĩ đến việc đem đồ ăn trong tay cho cô (Tô Nặc), nhưng lại chưa kịp giao ra thì bị ánh mắt của An Nhiên trừng nên mang trở về.

Được rồi, tiểu muội a, không phải chúng tôi không giúp cô, nhưng đối phương lại quá mạnh mẽ rồi.

Tô Nặc ai oán nhìn một núi thức ăn mê người, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn là không nhìn đến nữa, cô rất muốn ăn nha, nhưng Tiểu Nhiên nói đúng, nếu chú nhỏ biết được cô ăn đồ ăn vặt thì chú nhỏ nhất định sẽ tức giận.

Cô không thích làm chú nhỏ tức giận.

Thi xong, Tô Nặc cùng Tô Kinh Thiên về thành phố của bọn họ, không thể ở lại chỗ này, Tô Kinh Thiên vì nha đầu này đã chạy tới chạy lui giữa hai thành phố.

Khi hai người đến cổng trường, quá nhiên xe của Tô Kinh Thiên đã đỗ ở cổng, anh đứng ở trước xe, không ở trong xe mà chờ, khi anh nhìn thấy Tô Nặc, thì đôi chân thon dài bước đến.

Tô Nặc cũng không có như trong tưởng tượng mà bay đến ôm lấy Tô Kinh Thiên, mà là xoay người kéo tay An Nhiên, vô cùng đáng thương nói:

“Tiểu Nhiên, cậu hãy nhớ tớ nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên, cậu không thể đem tớ quên đi nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên không cho cậu gạt tớ, chú nhỏ nói với tớ, thời gian trước cậu đem chúng tớ quên hết, chỉ trừ anh Phó, cậu quên hết mọi người, chú nhỏ còn làm tớ sợ, nói là cậu không bao giờ thích tớ nữa. Nhưng mà chú nhỏ là gạt tớ, chú ấy chính là đang ghen khi tớ thích cậu.”

An Nhiên cười, đem đồ ăn vặt trong lòng đưa cho Cố Hữu, đem tiểu nha đầu ôm vào lòng, “Nha đầu ngốc, sẽ không quên cậu, sau lễ năm mới chúng ta có thể tiếp tục gặp nhau.” Một tiểu nha đầu đơn thuần thế này, thì làm sao cô lại không thích được?

Tô Nặc ôm lại An Nhiên.

Ôm Tiểu Nhiên rất mềm mại, hương vị trên người cô (An Nhiên) rất dễ chịu, cô (Tô Nặc) rất thích.

Thấy hai người ôm nhau, Tô Kinh Thiên nhin.

Nhưng thấy hai người ôm nhau lâu như vậy nhưng chưa buông tay, Tô Kinh Thiên nhẫn nhịn không nổi nữa.

Anh sai bước về phía trước, một tay kéo người ra, khi ánh mắt của Tô Nặc lên án công khai thì anh đem tiểu nha đầu này ôm vào lòng, ánh mắt vô ý nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, trêu ghẹo nhìn Tô Kinh Thiên.

“Cùng An Nhiên nói gặp lại.” Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, ôn nhu nói.

Tô Nặc không vui bữu môi, nhưng vẫn nói, “Tiểu Nhiên, chúng ta năm sau lại gặp.”

“Đi thôi.” An Nhiên vẫn tay.

Tô Kinh Thiên ôm Tô Nặc lên xe, nhưng khi Tô Kinh Thiên thắt dây an toàn cho Tô Nặc thì đi vòng đến chỗ của An Nhiên.

“Sao vậy?”

“Cô không nên đem người của cô điều tra Phó Quân Hoàng, anh ta đối với cô, chỉ có yêu.” Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho An Nhiên cơ hội để hỏi, trực tiếp xoay người bước đi.

An Nhiên sững sờ tại chỗ.

Người của cô, điều tra Lão soái ca?

“An Nhiên, ông nội nói, nếu cậu rảnh thì đến nhà chơi một chút.” Thấy Tô Kinh Thiên đi rồi, Cố Hữu ôm một núi đồ ăn vặt đứng sau lưng An Nhiên nói.

“Được.”

Lúc cô còn đang sững sờ suy nghĩ, thì có một chiếc xe LandRover dừng lại bên người cô, người lái xe An Nhiên biết, là phụ tá của Phó Quân Hoàng.

Cửa sổ ở ghế sau không có hạ xuống, đáy lòng An Nhiên nhất thời bộp một tiếng, “Quả bươi nhỏ, mấy thứ đó cậu tự giải quyết.” Nói xong, mở cửa xe trực tiếp lên xe.

Cố Hữu có chút ngạc nhiên đứng tại chỗ, đến khi xe chạy đi, khi lái xe nhà cậu gọi cậu, cậu mới hoàn hồn lại.

“Thiếu gia, nên lên xe.”

Cố Hữu cười, đứng vậy, nên lên xe.

Khi An Nhiên lên xe, quả nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi ở ghế sau, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng khi cô lên xe, anh mới ôm lấy cô, đầu của anh chôn ở vai của cô.

Anh ôm cô rất chặt, chặt đến nỗi làm cho cô suýt nữa hô hấp không được.

“Lão soái ca.” Cô ôm lấy anh, mềm nhẹ nói.

Phó Quân Hoàng không nói, “Tin anh.” Trong tiếng nói của anh có một tia yếu ớt không dễ phát hiện.

Đáy lòng An Nhiên run lên, ánh mắt chợt loé, “Đồ ngốc, em sao lại không tin anh?”

Cánh tay ôm bên hông cô, tăng thêm một chút sức nữa, “Không được rời anh đi.”

“Sẽ không”

Sĩ quan phụ tá lái xe phía trước xem ra rất sốt ruột.

“Huấn luyện viên, chúng ta bây giờ có thể đi bệnh viện rồi không?” Thoạt nhìn sĩ quan phụ tá rất vội.

Bệnh viện?

An Nhiên một tay đẩy Phó Quân Hoàng ra, lúc này anh rất dễ dàng bị cô đẩy, cả người anh nhùng nhằng như không còn chút sức nào, dựa vào ghế sau.

“Sao lại thế này?” Khí quanh thân An Nhiên trong nháy mắt thay đổi, vừa rồi cô bị anh ôm chặt lấy, cũng không chú ý đến sắc mặt tái nhợt của anh.

“Huấn luyện viên mới làm xong nhiệm vụ.” Vừa trở về liền muốn đón tiểu thư, nói hôm nay là ngày cuối cùng cô thi xong, anh đã đáp ứng với cô sẽ đến đón cô.

“Đi bệnh viện.” An Nhiên nắm chặt tay anh, sắc mặt lạnh băng, sâu trong ánh mắt là một mảnh ưu lo.

“Không sợ.” Phó Quân Hoàng lời kéo tay cô, cười, “Có bảo bối bên người, không đau.”

“Phó Quân Hoàng anh có thể lấy bản thân mình làm trung tâm hay không?” Cả ngày đều vây quanh cô, ngày ngày đều muốn cô.

“Không thể.” Con người tối đen nhìn trên người cô, đôi môi có chút trắng nhợt cong lên, “Yêu thích bảo bối, bảo bối mới là trung tâm.” Nếu anh không vây quanh cô, thì anh cũng không biết bản thân mình sẽ làm đến những chuyện gì.

Anh, là người mà trong miệng của mẹ cô?

Cô, vì anh mới có thể trùng sinh?

Sĩ quan phụ tá cũng không nói cho An Nhiên biết, cấp trên cho thời gian là bảy ngày, nhưng huấn luyện viên lại kiên quyết dùng năm ngày để hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ, ngoại trừ huấn luyện viên xảy ra chuyện thì không người nào bị thương.

Khi làm nhiệm vụ mọi người đều biết, xưa nay đều chỉ cho mọi người thời gian ngắn nhất để hoàn thành, tuyệt đối sẽ không cho nhiều thời gian, bọn họ nói bảy ngày, thì cũng biết được độ gian nan của nhiệm vụ, thế nhưng vì tiểu thư thì cuối kì, huấn luyện viên dùng tốc độ không phải của người bình thường, hoàn thành.

Bên hông của Phó Quân Hoàng trúng hai viên đạn, may mắn là đều tránh được chỗ yếu, anh mới từ chiến trường ra, thì Khúc Tuệ Tuệ chỉ bằng bó đơn giản cho anh, anh muốn lái xe đến đón An Nhiên, nhưng Khúc Tuệ Tuệ khuyên mãi mới chịu để cho sĩ quan phụ tá của anh lái xe đưa anh đi.

Đối với sự cố chấp của Phó Quân Hoàng, thì không ai có thể lay động được anh.

Xe vừa dừng lại ở cửa bệnh viện, bác sĩ cùng y tá đã chờ sẵn ở đó.

Nhóm người U Linh cũng cầm sẵn cáng cứu thương ở trước cửa.

An Nhiên là người thứ nhất xuống xe, cô cẩn thận từng li một, khoé môi của Phó Quân Hoàng giật giật, “Không đau.” Dây thần kinh đau của anh nhùng nhằng như đều bị hoại tử hết rồi, đối với loại đau đớn này anh không có cảm giác gì, nhưng bản năng của cơ thể cũng làm anh phản ứng giống người bình thường thôi.

Khúc Tuệ Tuệ đang chờ một bên cuống lên. “Không được! Anh nhất định phải nằm, anh...”

Nhóm người của U Linh cũng đều rất lo lắng, năng lực của huấn luyện viên bọn họ rất rõ ràng, thế nhưng huấn luyện viên nếu làm như thế thì sẽ ảnh hưởng đến nội tạng, phải làm sao đây?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt biến động, “Nằm xuống.”

Phó Quân Hoàng nhìn nét mặt của An Nhiên, cuối cùng thoả hiệp, chỉ có thể đành hoàng nằm xuống cáng cứu thương, khi nằm xuống còn kéo lấy tay của An Nhiên:

“Không nên tức giận. Ảnh hưởng đến thân thể.”

An Nhiên nắm lấy tay của anh, “Nếu muốn em không tức giận, thì anh phải mau khoẻ lại.”

“Được.” Trong con người tôi đen mang theo nét cười đơn thuần.

Nhóm người U Linh còn đang mặc quân phục tác chiến, trên tay khiêng cáng cứu thương, mặc dù bên trong bệnh viện quân đội thường xuyên thấy nhóm binh lính nhưng bọn họ (người trong bệnh viện) chưa từng thấy qua nhóm binh lính nào đàng đàng sát khí đến vậy, thoát nhìn quả thực là... rất dọa người!

Nhóm người U Linh đưa tới không ít người vây xem.

Đến khi Phó Quân Hoàng bị đẩy tiến vào phòng giải phẫu, Phó Quân Hoàng mới buông tay An Nhiên, “Chờ anh.”

“Vâng, chờ anh.”

Khi cửa phòng phẫu thuật bị đóng lại, khí quanh thân của An Nhiên đột nhiên chuyển biến, ánh mắt băng hàn của cô nhìn Ngân Lang.

“Tiểu thư, tôi...” Lời của hắn còn chưa nói hết, An Nhiên đá một cước vào chân của hắn!

Ngốc Ứng cùng Ngân Lang đã từng trải qua sự bạo lực của An Nhiên, lần đầu tiên bọn họ thấy An Nhiên, cũng là ở cửa phòng phẫu thuật, cũng là đang đánh Ngân Lang.

Nháy mắt Ngân Lang quỳ một gối xuống!

Lúc này An Nhiên giống như tu la địa ngục, cô đứng ở trước người An Nhiên, ánh mắt băng hàn, “Anh nói, tôi lên làm thế nào?”

“Cam nguyện lĩnh phạt.” Là hắn bảo vệ không chu toàn, hắn cam nguyện lĩnh phạt chỉ cần chủ nhân còn cần hắn, chỉ cần quân chủ không vứt bỏ hắn.

”Tiểu quái...A không phải, phó đội, chúng tôi biết chuyện này là chúng tôi không đúng, nhưng cô cũng không nên quy trách nhiệm cho một mình Ngân Lang, hắn...”

Nháy mắt một ánh mắt băng hàn bắn tới, lời nói tiếp theo của Ngốc Ứng đều nuốt xuống.

Ánh mắt giống như một con rắn độc làm cho người ta rét run.

Ngân Lang biết rõ vì sao bản thân lại bị phạt, hắn một tay giữ chặt Báo Đốm đang muốn tiến lên để nói chuyện.

Huấn luyện viên xảy ra là do hắn không bảo vệ được tốt, nhưng khi huấn luyện viên xảy ra chuyện, hắn cũng không báo cho quân chủ trước tiên, đây là sai càng thêm sai.

”Phó An Nhiên, cô không có lý do gì đang xử phạt thành viên của U Linh! “Khúc Tuệ Tuệ không nhìn nổi, ả đã cùng những người này trải qua các trận chiến, ả cùng nhóm người của U Linh có cảm tình không kém, Khúc Tuệ Tuệ là người tri tâm của đám người này, ả kiên trì nghe bọn họ kể ra mỗi một câu chuyện, hơn nữa bọn họ không lo lắng ả sẽ nói cho người khác biết.

Nhưng đối với An Nhiên bất đồng, nhóm người U Linh đối với An Nhiên tuyệt đối là phục tùng, An Nhiên giống như một người ưu việt hoàn mỹ, không có một chút nhược điểm nào, là người đứng trên chóp tháp chỉ cần bọn họ ngược nhìn sẽ thấy được, An Nhiên chính là đối tượng mà đáy lòng của bọn họ (người U Linh) sùng bái.

Mặc dù là thế, nhưng cô ta (An Nhiên) vẫn không có tư cách vũ nhục thành viên U Linh!

An Nhiên nở nụ cười, “Xin hỏi, cô lấy thân phận gì để chỉ trích tôi?”

”Là thành viên U Linh. “Khúc Tuệ Tuệ là thành viên nữ duy nhất của U Linh, thể năng cùng năng lực không kém hơn với bất kì thành viên nào của U Linh, nhưng khi An Nhiên tiến hành huấn luyện đột kích với nhóm người U Linh, ả vừa vặn là không ở đó, ả chỉ biết huấn luyện viên có một cô vợ nhỏ Phó An Nhiên rất lợi hại, nhưng lợi hại thì có làm sao? Bất quá chỉ là một học sinh mà thôi.

An Nhiên xuy cười ra tiếng, “Vậy cô hỏi bọn họ, tôi dựa vào cái gì mà chỉ trích bọn họ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88-2: Quân hoàng xảy ra chuyện, an nhiên nổi giận (2)

Ngân Lang biết quân chủ là đang tức giận, khi Khúc Tuệ Tuệ lời muốn nói tiếp theo thì hắn đã mở miệng nói trước, “Phó đội, tôi biết tôi sai ở chỗ nào, tôi sẽ trở về hình đường lĩnh phạt.”

Hình đường, người U Linh hoàn toàn không biết đến nơi đó, thậm chí, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được.

” Không cần. “ An Nhiên lạnh lùng liếc Ngân Lang một cái, “ Tôi chỉ cần biết anh ấy xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ là cái gì, người nào? “

” Đợi chút, ai có thể nói với tôi biết, hình đường là ở chỗ nào? “ Ngốc Ứng vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng của bản thân, hẳn hoàn toàn không nghe nói đến chỗ này.

” Cậu vẫn không biết tốt xấu. “ Báo Đốm thờ dài nói.

Hắn cũng chỉ nghe người khác nói qua, tin tức của hình đường rất ít, những thành viên ở U Linh lâu nhất cũng rất ít nói về Hình đường, khi bọn họ lui khỏi vị trí thì khi các thành viên U Linh lâu nhất khi nghe nói đến hình đường sắc mặt đều khẽ biến.

Có thể làm cho đám binh lính cần quấy kia biến sắc, thì là nơi tốt đẹp gì?

Đây cũng là lần đầu tiên Khúc Tuệ Tuệ nghe được Hình đường, ả luôn cảm thấy, Phó An Nhiên người này tựa như rất hiểu rõ từng nơi của U Linh, thậm chí nếu so với bọn họ là rất hiểu.

” Nói với tôi! Xảy ra chuyện gì. “ Trong mắt của An Nhiên là hương vị uy hiếp.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, “ Nhiệm vụ lần này của chúng tôi là bắt một tên khoa học chế tạo ma túy, hẳn tên là Heinz. Hainz là một người khiến người ta rất đau đầu, hẳn chế tạo gì đó rất tinh khiết, cơ hồ làm lũng đoạn thị trường châu Á. Chúng tôi luôn tìm phòng thí nghiệm của hắn, chỗ đó rất bí mật, thế nhưng cuối cùng vẫn bị chúng tôi tìm được. “

” Sau đó. “

” Nhiệm vụ hoàn thành thật hoàn mỹ. Nhưng khi huấn luyện viên bắt Heinz lên xe thì không biết Heinz nói cái gì, huấn luyện viên mang hắn đi vào phòng thí nghiệm, sau đó... “

” Sau đó phòng thí nghiệm nổ mạnh? Gã Heinz kia chạy trốn? “ Tiếng nói của An Nhiên hàn băng như tuyết.

” Không phải. “ Ngân Lang lắc đầu, “ Heinz không chạy trốn, nhưng hắn làm trước huấn luyện viên một bước, huỷ diệt vài phần số liệu. “ Ngân Lang dừng một chút, “ Sau khi huỷ diệt số liệu, Heinz muốn chạy trốn, hướng về huấn luyện viên nổ mấy phát súng. “

Ngân Lang có che giấu vài điểm

An Nhiên hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của mọi người, “ Đi theo tôi. “

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, chịu đựng đau đớn ở cẳng chân, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đi theo An Nhiên.

Nhóm người U Linh cũng không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, trước hết xông lên đuổi theo chỉ có Ngân Lang, nhìn thấy mọi chuyện cũng chỉ có hắn.

Nhưng bọn hắn có dò hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra, hắn ngậm miệng không nói, biểu hiện cực kì lo lắng.

An Nhiên một cước đá văng văn phòng làm việc của Bùi Thanh Dật, lạnh mặt bảo hắn (Bùi Thanh Dật) đi ra khỏi phòng, gương mặt Bùi Thanh Dật khó chịu, thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt khó chịu của An Nhiên hắn cũng lựa chọn yên lặng mà rời đi.

Bùi Thanh Dật có lòng tốt đóng cửa lại, An Nhiên đứng trước bàn làm việc của Bùi Thanh Dật nhìn Ngân Lang, lạnh lùng nói, “ Nói đi. “

Quả nhiên mọi chuyện không thể giấu được quân chủ.

” Khi Heinz huỷ diệt phần dữ liệu đó thì huấn luyện viên dường như rất điên cuồng, thậm chí gần như tuyệt vọng, tôi từ trước đến nay chưa từng thấy huấn luyện viên như vậy. Khi Heinz huỷ dữ liệu thì huấn luyện viên đã cứu mấy phần dữ liệu còn lại, vì thế... “

” Vì thế, mà anh ấy mới không thể tránh đạn của Heinz đúng không? “ An Nhiên nhíu mày nói.

” Dạ, Nội dung của dữ liệu tôi không thấy, cuối cùng Heinz làm nổ mạnh phòng thí nghiệm bằng hệ thống dẫn nổ, huấn luyện viên đã tải tất cả dữ liệu xuống, nhưng Heinz kia rất lợi hại, khi huấn luyện viên cứu chữa các dữ liệu thì chính là hệ thống dẫn nổ phát huy. “

Dữ liệu.

Một phần quan trọng của dữ liệu.

” Nhiệm vụ của các anh có phải là để các anh giữ lấy dữ liệu? “

Ngân Lang lắc đầu, “ Cấp trên chỉ yêu cầu chúng tôi mang Heinz về, chỉ mang nguyên vẹn về, không được giết. “

Dữ liệu mà có thể làm cho Phó Quân Hoàng điên cuồng đến tuyệt vọng, rốt cuộc là gì?

Gần như biết chuyện xảy ra, An Nhiên kéo cửa ra, Bùi Thanh Dật đang đứng ở cửa, sau khi thấy cô ra ngoài, hần nhủ mày, “Thế nào, văn phòng sử dụng xong rồi?”

”Xem cẳng chân của hắn. “Nói xong, An Nhiên lạnh mặt rời đi.

Xem chân? Hắn nổi danh là người cầm dao phẫu thuật chứ không phải chỉnh hình!

Ngốc Ứng thấy An Nhiên trở lại, nhưng không thấy Ngân Lang, hần nhất thời cả kinh, một phát nắm lấy tay của An Nhiên, “Ngân Lang đâu? Không phải cô phát điên giết Ngân Lang chứ?”

Một bàn tay trực tiếp đánh vào ót của Ngốc Ứng, Báo Đốm một tay nắm lấy người thiếu não này ném cho nhóm người U Linh phía sau, áy náy nhìn An Nhiên:

”Cái này, người này hôm nay chưa uống thuốc, đầu óc có chút không bình thường, không nên cùng người này tính toán. “

An Nhiên cũng không chú ý đến mọi người, cô trực tiếp đến trước cửa phòng phẫu thuật, dựa lưng vào tường, đây là nơi cách anh gần nhất.

”Cậu không lo cho Ngân Lang hay sao? Ngân Lang đối với cô ấy phục tùng còn hơn huấn luyện viên.” Ngốc Ứng mặc dù tùy tiện, nhưng cũng không phải là một người ngốc.

Nhiệm vụ của U Linh rất nhiều người bên trong cũng không biết, nhưng nếu Phó An Nhiên hỏi, Ngân Lang cái gì nên nói đều nói, thậm chí còn nói những chuyện rất cơ mật, hơn nữa hần dám cam đoan, vừa này hai người đi ra ngoài là nói những điều rất bí mật.

“Yên tâm, Ngân Lang không chết được.”

“Nhưng mà...” Ngốc Ứng vẫn lo lắng.

“Trong lòng cậu Phó An Nhiên chính là một ma đầu giết người?” Báo Đốm nhủ mày hỏi.

Nhất thời Ngốc Ứng nghẹn lời, bọn họ đều nhìn ra được, cô là một người máu lạnh vô tình.

Ngoại trừ với huấn luyện viên, cô đối với ai cũng giống nhau, thanh lãnh mà xa lạ, duy nhất chỉ có ở trước mặt huấn luyện viên, cô mới là một cô gái bình thường. Đồng thời, huấn luyện viên ở trước mặt cô mới giống như người bình thường.

“Phó An Nhiên, cô đến cùng là loại người nào?” Khúc Tuệ Tuệ cuối cùng cũng không nhịn được nói lên nghi vấn trong lòng, ả xoải bước đến phía trước An Nhiên, mày nhủ lại.

Ngân Lang là người thế nào ả biết, chính vì biết rõ ràng, nên ả mới nghi ngờ.

Nhiệm vụ của cấp trên cơ hồ là tuyệt mật, mặc dù nhiệm vụ hoàn thành thì sẽ không có người biết.

Nhưng Ngân Lang lại không giấu diếm nói cho Phó An Nhiên biết, điểm này ả không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên. Ngân Lang là người bước vào U Linh trước bọn họ, ả không có tư cách hoài nghi hần.

An Nhiên dựa vào tường lạnh băng, mặc dù có mặc áo ấm dày nhưng cô không cảm thấy có bao nhiêu ấm, mà đến cả chân cũng lạnh lẽo.

Thấy cô không chú ý đến mình, Khúc Tuệ Tuệ có mười phần nhẫn nại cũng không kiên nhẫn nói, trực tiếp ra tay, hướng về phía An Nhiên là đánh tới!

Nhóm người U Linh nhất thời cả kinh, hiển nhiên bọn họ không nghĩ đến, bác sĩ Khúc nổi tiếng nhu nhược lại hướng về phía Tiểu quái vật mà ra tay! Đây là một chuyện kinh sợ cỡ nào!

Cô gái, cô sẽ bị đánh cho tàn phế nha!

Quả nhiên, Khúc Tuệ Tuệ chưa đụng đến An Nhiên, thì An Nhiên đã lắc mình, cô một tay nắm chặt tay của Khúc Tuệ Tuệ, đem tay ả trói ra phía sau ả, tiếng nói lạnh lẽo không chút tình cảm nào vang lên:

“Nếu muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho cô, nhưng mà, không phải là ở đây. Cút!”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đẩy ả ra, khi đẩy ra, ánh mắt giống như một băng tuyết ngàn năm nhìn nhóm người U Linh, “Nhìn kỹ, nếu không...”

Lời nói của cô còn chưa dứt, mà nhóm người U Linh đồng loạt cảm thấy run rẩy thân mình.

Hiển nhiên Khúc Tuệ Tuệ không nghĩ tới bản thân lại bị Phó An Nhiên dễ dàng vũ nhục như vậy!

Ả, là một người nữ duy nhất ở U Linh, mà bị một cô gái nhỏ giải quyết nhanh chóng như vậy! Biểu cảm của ả quá mức khiếp sợ, thế nên mọi người cũng rõ ràng vì sao ả lại có biểu hiện như vậy.

“Bác sĩ Khúc, ngoại trừ huấn luyện viên có thể đấu với Tiểu quái vật, thì không một ai có thể cùng cô ấy đấu qua.”

“Vì thế, mà chúng tôi ai cũng đều bại dưới tay của cô ấy.”

“Tiểu quái vật là người là không có việc gì không làm được, vì thế đừng bị đả kích bởi cô ấy.”

.....

Những lời trấn an ngỡ ngàng càng làm cho người ta bồi muối lên vết thương.

Khi Ngân Lang chống gậy trở lại, nhóm người U Linh còn đang an ủi Khúc Tuệ Tuệ, khi mọi người nhìn thấy chân của Ngân Lang bị băng như một cái bánh chưng, cảm của mọi người đều muốn rơi xuống đất.

Quả nhiên Tiểu quái vật không phụ với tên tiểu quái vật.

Thoạt nhìn một đá một chút lực nào là đem chân của người đó gãy.

“Sao lại thế này?” Nhìn thấy tình huống như vậy, Ngân Lang mở miệng hỏi.

Mọi người ấp úng, không biết nên nói thế nào.

Chẳng lẽ nói bác sĩ Khúc muốn khi dễ Tiểu quái vật, kết quả lại biến thành bị khi dễ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn Ngân Lang như thế, càng thêm tức giận, ả chạy đến trước mặt Ngân Lang, tức giận nói, “Phó An Nhiên có thân phận thế nào? Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ báo cáo lên toàn án quân sự nói là anh tiết lộ cơ mật cho người khác!”

Một câu nói, trong nháy mắt làm mọi người yên tĩnh, nhóm người U Linh nhìn Khúc Tuệ Tuệ bằng nhiều ánh mắt khác nhau.

Biểu cảm của Ngân Lang cũng thay đổi, nhưng ngũ quan lại không chút biến, ánh mắt hằn dờng trên người Khúc Tuệ Tuệ, con ngươi u lãnh, “Nếu cô muốn tố cáo, thì cô đi đi.” Xem ra, hấn đã hiểu mọi chuyện xảy ra thế nào rồi.

Hấn chống gậy, đi đến bên người An Nhiên, đứng yên, không nói cái gì, chỉ nhìn xuống chân bản thân.

Quân chủ đã thủ hạ lưu tình.

Cả người Khúc Tuệ Tuệ giống như bị đóng đinh tại chỗ, ả quay đầu, mới phát hiện ánh mắt của nhóm người U Linh nhìn ả rất phức tạp.

Nhóm người U Linh cũng biết rằng Khúc Tuệ Tuệ đang lo lắng cho bọn họ, lo lắng khi chuyện này bị tiết lộ thì đám người bọn họ đều sẽ ra tòa án quân sự. Thế nhưng cô ta đã dùng sai phương thức, cô ta có thể nói với bọn họ, nhưng lại dùng thái độ uy hiếp.

Người U Linh ghét nhất là chuyện gì? Chính là bị người khác uy hiếp.

Mà Khúc Tuệ Tuệ lại làm như vậy, làm chuyện mà bọn họ ghét nhất.

“Tôi sẽ đem chuyện này đăng báo.” Khúc Tuệ Tuệ cắn chặt môi dưới, vẫn quật cường nói.

Nhóm người U Linh không có chút phản ứng, trong mơ hồ bọn họ gần như hiểu được thân phận của tiểu quái vật, khi Ngốc Ưng gọi An Nhiên là phó đội, chính là đang thăm dò cô, cô cũng không có bất kỳ phản ứng khó chịu nào, hiển nhiên, có người đã gọi cô như vậy.

Bọn họ nhớ được có một phó đội, thế nhưng không có xuất hiện, dần dần bọn họ cũng đem phó đội trong truyền thuyết đó quên mất.

Căn cứ huấn luyện của U Linh, không phải ai cũng có thể tùy tiện bước vào, mặc dù huấn luyện viên có nhiều quyền hạn nhưng nếu mang một người không có thân phận vào ở trong U Linh nghỉ ngơi một tháng sao?

Bọn họ cũng đã thấy qua khi thủ trưởng nhìn thấy Tiểu quái vật, cười gian trá, cái này chính là mùi vị đã quen biết từ lâu.

Bọn họ chờ Khúc Tuệ Tuệ đem thân phận của An Nhiên đào ra.

Thấy mọi người của đề ý đến ả, Khúc Tuệ Tuệ biết, chuyện này sẽ làm ả cùng nhóm người đó kéo xa khoảng cách, nhưng không sao, chuyện này đối với ả mà nói, ả không thể vì Phó An Nhiên mà ảnh hưởng đến toàn bộ người U Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-3: Quân hoàng xảy ra chuyện, an nhiên nổi giận (3)

Cửa phòng mổ bị mở ra, An Nhiên cũng không phải là người đầu tiên chạy đến hỏi tình hình của Phó Quân Hoàng thế nào, mà trực tiếp đẩy bác sĩ ra, bước nhanh đến bàn mổ, tiếp nhận giường bệnh trong tay y tá, không có biểu cảm mà đẩy anh đi.

Phó Quân Hoàng không sử dụng thuốc mê, bởi vậy khi An Nhiên bước vào, vẻ mặt anh có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó là một nụ cười sạch sẽ.

“Bảo bối.”

An Nhiên ừ một tiếng, không nói thêm gì, nhưng tay cầm ở cẳng cứa thương càng chặt thêm.

Nguyên bản y tá bị đẩy ra vô cùng mất hứng, muốn chỉ trích An Nhiên vài câu, nhưng khi cô ta nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của An Nhiên, cô ta giống như bị đông cứng, trái tim còn bịch bịch nhảy lên.

An Nhiên an bày cho Phó Quân Hoàng một phòng bệnh, khi An Nhiên đẩy anh ra, đám người Ngốc Ứng đứng một bên luống cuống tay chân đi theo giúp đỡ, lại bị các y tá kia trừng cho trở về.

Bác sĩ phẫu thuật lần này thật khéo, là vị bác sĩ Thẩm Thanh lúc trước đứng mổ chính cho An Nhiên, khi ông ở trong phòng bệnh nhìn An Nhiên bận việc, cười cười, “Vợ chồng son các con thật đúng là thú vị, ngày hôm nay không phải con bị thương thì ngày mai sẽ là người kia của con bị thương.”

Phó Quân Hoàng đối với Thẩm Thanh này có chút ấn tượng, anh hướng về phía Thẩm Thanh gật đầu, biểu hiện chào hỏi.

An Nhiên đi đến trước mặt của Thẩm Thanh, trịnh trọng nói với ông, “Cảm ơn, Bác sĩ Thẩm.”

Thẩm Thanh nở nụ cười, hai người này quả thực rất giống.

“Là trách nhiệm của tôi. Thằng bé không có chuyện gì, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ tốt lên.”

“Được.”

Trước kia Thẩm Thanh đã từng cứu nha đầu kia, họ Phó cảm tạ ông không ít, ở bệnh viện không biết nghe được những gì nhưng đối với ông khách khí hẳn lên.

Thẩm Thanh được Bùi Thanh Dật giới thiệu là người có kỹ thuật phẫu thuật tốt nhất, nhưng lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mặc dù năng lực của ông tốt nhất ở cái bệnh viện hỗn loạn này công tác gần 20 năm, cũng chỉ là một bác sĩ phẫu thuật nhỏ.

Nhưng khi ông cứu An Nhiên thành công, thì bệnh viện có quyết định bổ nhiệm chủ nhiệm, không có bất kỳ bất ngờ nào, ông trúng tuyển.

Sau khi Thẩm Thanh rời khỏi, nhóm người U Linh còn chưa đi, một đám thiết tha nhìn Phó Quân Hoàng.

An Nhiên thu dọn tất cả cho Phó Quân Hoàng, mới lấy di động điện báo cáo cho từng người trong họ Phó, có điều sau mỗi câu cuối cùng, cô sẽ nói thêm một câu:

Đã không có chuyện gì, con ở trong này chăm sóc.

An Nhiên cũng không điện thoại cho Phó Văn Thắng, Phó Văn Thắng đang họp ở ngoài tỉnh, nói cho ông thì chỉ làm cho ông lo lắng.

Mọi người đều phản ứng nhưng chỉ có Phó lão gia tử là bình tĩnh nhất, “Nếu không có chuyện gì vậy thì tốt, đến lúc đó ông nói mẹ con mang một ít thức ăn vào. Con muốn ở đó đúng không? Yên tâm, ông cũng sẽ mang đồ dùng cá nhân của con cùng mang đến đó.”

Hiển nhiên, Phó lão gia tử không muốn đến xem Phó Quân Hoàng ra sao.

Theo ông, khi An Nhiên bình tĩnh điện thoại như thế, thì cũng đủ chứng minh xú tiểu tử kia không có chuyện gì, bằng không với trình độ quan tâm của nha đầu đó với xú tiểu tử mà nói, nếu thằng nhóc đó mà xảy ra chuyện, An Nhiên còn không phải gấp đến độ nhảy lên?

Nhóm người U Linh phát ngốc khi nhìn An Nhiên bình tĩnh khép điện thoại, sau đó không nói một lời bước lại sofa ngồi xuống, một ánh mắt cũng không nhìn đến Phó Quân Hoàng.

Ngân Lang biết mình gây chuyện, quân chủ tất nhiên sẽ không hướng về hần mà phát hỏa, huấn luyện viên khẳng định cũng sẽ không làm thế với hần, thế nhưng chờ huấn luyện viên trở về, hần cũng nên đi Hình đường lĩnh phạt trước.

Ngân Lang cảm thấy bản thân mình không ổn, khi Phó Quân Hoàng liếc mắt nhìn hần, hần cảm thấy càng thêm không tốt.

Đám người Ngốc Ứng chưa bao giờ gặp qua hai người như thế, thế nhưng hiện tại giữa hai người này, rõ ràng là có vấn đề.

Toàn thân của tiểu quái vật là hơi thở người lạ chớ đến gần, Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì.

Kỳ thực, không chỉ Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhóm người U Linh cũng không biết tình huống hiện tại ra sao.

Rõ ràng là tiểu quái vật rất lo lắng cho huấn luyện viên, nhưng vì sao mà huấn luyện viên từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, sắc mặt của cô càng lạnh đi chứ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn môi khô khốc của Phó Quân Hoàng, đáy lòng buồn bực.

Cô gái nhỏ chính là cô gái nhỏ, chỉ biết lấy bản thân mình là trung tâm, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Huấn luyện viên mới từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, Phó An Nhiên không cố gắng chăm sóc còn chưa tỉnh, còn bày sắc mặt, đứa nhỏ này đến cùng là bị gì?

Một bên Khúc Tuệ Tuệ lấy nước đổ ra một li thủy tinh, dùng tăm bông thấm nước, sau đó thăm thăm lên môi Phó Quân Hoàng.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng hơi nhú mồm, đầu hơi né về sau.

“Bây giờ anh chưa thể uống nước, chỉ có thể thấm như vậy, môi của anh đã khô nứt đến không còn hình dáng.” Khúc Tuệ Tuệ vẫn thăm thăm bông, đưa lên môi anh.

Mẹ nó! Bọn họ có nên cho Khúc Tuệ Tuệ một tràng vỗ tay khen tặng hay không?

Quả nhiên khi phụ nữ yêu sẽ rất điên cuồng.

Cái này quả thực quá điên cuồng rồi!

Mọi người không tự chủ nhìn về người đang ngồi trên sofa, chỉ thấy cô cau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì, hiển nhiên không chú ý đến chuyện bên này.

Đột nhiên, An Nhiên nhấc chân muốn rời đi.

Mọi người kinh ngạc!

Tiểu quái vật đây là tức giận, muốn động thủ sao?

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng căng thẳng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm trên người An Nhiên.

Theo phương hướng của An Nhiên không phải là đi đến bên giường bệnh mà là ra đến phía cửa phòng.

“Em muốn đi đâu?” Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt drap giường, một âm thanh căng thẳng vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người, lúc này cô mới phản ứng lại, vừa nãy cô nghĩ chuyện có nhập tâm, một lần nữa cô đi đến bên người Phó Quân Hoàng, không nhìn mọi người cũng bao gồm luôn Khúc Tuệ Tuệ đang đứng bên người không nhúc nhích.

Một tay đặt lên trán của anh, không thấy có dấu hiệu nóng lên, cô cúi người xuống, đặt lên trán của anh một nụ hôn, “Ngủ một giấc, khi tỉnh, em sẽ trở lại.”

“Có việc?” Con người tối đen đứng trên người cô.

An cười, “Dạ, phải đi giải quyết một số chuyện.” Chuyện càng kéo dài lâu, Lão soái ca càng thêm nguy hiểm.

“Cùng nhau.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người muốn xuống giường.

Mọi người nhất thời cả kinh, huấn luyện viên, bây giờ anh chính là một bệnh binh nha!

“Không được nhúc nhích!” An Nhiên nhanh mắt lẹ tay ngăn cản mọi hành động tiếp theo của anh, cô nắm chặt tay anh, bắt đắ dĩ nói, “Lão soái ca, anh nghe lời.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào.

“Cẩn thận ngủ một giấc, khi tỉnh, em ở ngay bên anh.” An Nhiên vỗ lưng anh từng chút.

An Nhiên hướng về nhóm người Ngần Lang ra hiệu, mọi người tự giác rời khỏi, nhưng Khúc Tuệ Tuệ vẫn không nhúc nhích đứng bên người của Phó Quân Hoàng, đáy lòng tràn lên hương vị chua xót.

Trong mắt của bọn họ, Phó Quân Hoàng là người cường đại đến nỗi không cần ai bảo vệ, anh mạnh mẽ không ai bằng. Ắ chưa từng nghĩ tới có một ngày, ả thấy một Phó Quân Hoàng nghe lời như vậy.

Trong ấn tượng của ả, mỗi lần làm nhiệm vụ, Phó Quân Hoàng là người ngủ trễ nhất, đồng thời cũng là người thức sớm nhất, anh nói với ả, anh hầu như

không cần giấc ngủ, hoặc là nói, anh không cách nào để ngủ.

Nhưng khi ở bên An Nhiên, anh lại nhắm mắt, khoé môi mang theo một độ cong đẹp đẽ, tựa vào lòng cô, dáng vẻ thoát nhìn rất ấm áp.

Thấy Khúc Tuệ Tuệ còn đứng sững sờ bên giường, An Nhiên cũng không nói cái gì, chỉ cởi giày, bước lên giường, tránh đi miệng vết thương của anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

“Lão soái ca, ngủ đi, em đang ở bên cạnh anh.”

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng đụng cô, chỉ có như vậy, anh mới có thể an ổn ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi hô hấp của Phó Quân Hoàng dần dần trở nên ổn định, An Nhiên mới lấy tay mình rút ra khỏi tay Phó Quân Hoàng, nhưng khi cô mới làm vậy, Phó Quân Hoàng bừng tỉnh.

Cô khẽ sát anh, nhẹ nhàng vỗ anh, ôn nhu nói, “Em ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở về, Lão soái ca anh tiếp tục ngủ đi.”

Khúc Tuệ Tuệ một bên ngạc nhiên nhìn, ả chưa từng thấy huấn luyện viên nghe lời như vậy.

An Nhiên xoay người xuống giường, mang giày xong, nhìn tới nhìn lui, cô vừa muốn nói gì thì cửa phòng bệnh đẩy ra, Phó Quân Nghị thở hồng hộc chạy vào, vừa định kêu lên, thì thấy Phó Quân Hoàng đang ngủ, mọi âm thanh đều mắc lại cổ họng.

“Tôi thật đúng lúc, trông chừng anh trai của cậu.” An Nhiên nói với Phó Quân Nghị.

Sau khi Phó Quân Nghị nhận được điện thoại của An Nhiên, đã trực tiếp chạy xe tới, khi cậu vào, ngoài cửa đứng không ít binh lính.

“Cô muốn đi đâu?” Phó Quân Nghị cảm thấy rất lạ, bình thường khi anh trai xảy ra chuyện, không phải là cô một tắc không rời sao? Lúc này cũng nên như thế?

“Không phải là cô đi gặp người khác chứ? Tôi nói cho cô biết, cô làm thế là không đúng, cô đối với anh trai tôi đây là...”

“Câm miệng! Trông chừng cho tốt, nếu như khi tôi trở về mà xảy ra chuyện gì thì tôi lấy mạng cậu.” Đe dọa xong, An Nhiên lắc mình rời đi.

Người U Linh đang chờ một bên thấy An Nhiên đi ra, nháy mắt toàn bộ đều xông tới.

“Không có chuyện gì đúng không? Muốn giống Ngân Lang ở thêm mấy ngày ở nơi này? Không có chuyện gì thì rút về huấn luyện hết cho tôi! Xem các người đi, hình dáng của một đám phế vật?”

Trong nháy mắt mọi người á khẩu.

Ngân Lang gãy xương chân, cần tĩnh dưỡng vài ngày, phòng của hắn đã được An Nhiên chuẩn bị cách vách phòng của Phó Quân Hoàng. Tuy rằng bọn họ thật hâm mộ tiểu tử đó không cần thao luyện giống bọn họ, nhưng ngấm lại, nỗi đau thể xác, hay là thôi đi.

“Chúng ta trở về huấn luyện!” Ngốc Úng vuốt cái đầu bóng lờng của bản thân, biểu cảm nghiêm túc.

An Nhiên không có thời gian lãng phí với bọn họ, cô nhanh chóng bước đi, khi cô đến cửa lớn ở bệnh viện, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại phía trước An Nhiên.

“Quân chủ.” Lãnh Hạo ngồi ở ghế lái, gật đầu với An Nhiên.

“Mọi người đến đông đủ sao?” An Nhiên lên xe, đây là câu cô hỏi đầu tiên.

“Đến đông đủ.” Lãnh Hạo cung kính nói.

An Nhiên không nói gì thêm. Chỗ mới của Vô Xá là một sân nhảy ồn ào, đây là một trong những sân nghiệp của Vô Xá, An Nhiên từ trên xe bước xuống, Phong Lượng đã chờ ở một bên.

Từ cửa sau tiến vào, đó là một không gian cho người nội bộ, ở vách tường có một vách ngăn, Phong Lượng ấn cái nút ở đó, chỉ nghe một tiếng nhỏ, chỉ thấy vách tường đối diện An Nhiên chuyển động, sau vách tường là một cánh cửa khác.

Cách thiết kế ở nơi này so với địa điểm trước kia của Vô Xá tinh xảo hơn một chút, trang bị thiết bị phòng chống càng thêm nghiêm mật.

Một trận âm thanh vang lên, người trong mật thất đồng thời đứng lên.

“Quân chủ.” Người trong Vô Xá hầu như đều ở trong này.

An Nhiên trầm mặt, đi đến trước chỗ ngồi, ánh mắt không chút tình cảm nhìn từng người một ở đây:

“Nói, ai điều tra anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89-1: An nhiên cảnh cáo, tập kích ban đêm!

An Nhiên làm cho căn phòng ở mặt thất trở nên căng thẳng.

Mọi người hồi hộp không dám thở mạnh, bọn họ vừa mới nhận được tin, Phó Quân Hoàng xảy ra chuyện.

Lam Nhượng Khê cắn môi dưới, cô đứng dậy, không chút che giấu nói, “Là tôi cho người đi điều tra.”

Ánh mắt lạnh như băng rơi lên người Lam Nhượng Khê.

Thân thể Lam Nhượng Khê run lên, trong đáy mắt là một tia sợ hãi không dễ thấy.

“Vì sao?” An Nhiên ngồi xuống, Phong Lượng đứng nghiêm sau lưng cô, biểu cảm bất động.

Người của Vô Xá, ngoại trừ An Nhiên cùng một vài người cực kì khác biệt, thì hầu như ai cũng tham gia vào chuyện này.

“Bởi vì... Tôi lo lắng anh ta sẽ gây bất lợi cho ngài.” Lam Nhượng Khê cắn răng, cuối cùng cũng đem lời này nói ra.

Phó Quân Hoàng người này quá thần bí, anh ta có nhiều chuyện mà bọn họ không thể tra được.

Ban đầu, chuyện của anh ta là quân chủ không cho bọn họ điều tra, bọn họ cũng không đi thăm dò, nhưng từ khi bọn họ bắt đầu điều tra, thì mới phát hiện được, người này đến cùng là có bao nhiêu khó chơi.

Chuyện sau lưng anh ta có bao nhiêu ngoan độc, trong mơ hồ bọn họ cũng gần như biết được xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại không tra được một tia manh mối nào.

Không thể không nói, đầu óc của anh ta thật bạo.

“Gây bất lợi cho tôi?” An Nhiên cười nhạt, “Lý do.”

An Nhiên trước nay chưa từng có nhẫn nại, đối với người cấp cao của Vô Xá, đáy lòng cô vô cùng nắm chắc, bằng không những người này không thể được vào trung tâm của Vô Xá.

Tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, chỉ ít quân chủ còn cho bọn họ thời gian giải thích.

“Quân chủ, ngài còn nhớ ngày mà họ Tôn bị giết không? Cừu vĩ nói cô ấy thấy Phó huấn luyện viên.” Lãnh Hạo đứng nghiêm, ánh mắt nhìn An Nhiên, trong đáy mắt là sự cung kính tràn đầy.

“Sau đó.” Cô biết chuyện này, nhưng cô chỉ để trong lòng.

Bởi vì ngày đó cô hầu như đều ở cùng với Lão soái ca, nhưng mà, có một khoản thời gian ngắn không thấy Lão soái ca.

“Từ đó về sau, quân chủ đều xảy ra chuyện. Cừu vĩ cùng tôi thương lượng, vì thế...”

“Cho nên các người âm thầm điều tra anh ấy? Khi các người điều tra, các người có hỏi qua ý kiến của tôi không? Hừm?” Tiếng nói của An Nhiên rất nhạt, nhạt đến nỗi làm cho mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

“Chúng tôi.” Lãnh Hạo còn muốn nói thêm cái gì thì bị Lam Nhượng Khê kéo lại.

Lam Nhượng Khê trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt An Nhiên, sống lưng thẳng tắp, đầu cúi xuống, “Quân chủ, tôi biết sai rồi.”

Thấy phản ứng của Lam Nhượng Khê như thế, mọi người nhất thời cả kinh, lập tức làm hành động giống Lam Nhượng Khê.

Bọn họ thật sự là sai lầm rồi, sai khi vượt qua anh ta, trực tiếp làm ra chuyện Phó Quân Hoàng bị thương.

Phó Quân Hoàng tất nhiên đã biết có người điều tra anh, anh không hề né tránh, thậm chí có nhiều chuyện chính anh ấy cố ý để bọn họ biết được, Phó Quân Hoàng biết bọn họ là người của quân chủ, bằng không, bọn họ sẽ không còn sống sót.

Phó Quân Hoàng người này đối với quân chủ chính là yêu đến làm người ta run sợ.

Không biết anh ấy điên cuồng, đến cùng có làm tổn thương đến quân chủ hay không.

“Quân chủ, chúng tôi sai rồi.”

“Nhưng mà, nếu thời gian có quay lại, chúng tôi vẫn sẽ làm như vậy.” An nguy của quân chủ luôn luôn đứng đầu trong tâm trí của bọn họ, bọn họ sẽ không để kẻ nào uy hiếp đến an nguy của quân chủ.

Con người của An Nhiên lạnh băng, nhìn mọi người quỳ trên mặt đất, trong đầu An Nhiên vậy mà trống rỗng.

“Anh ấy, sẽ không làm tổn thương tôi.” Một lúc sau, An Nhiên mới nói với bọn họ lời này.

Mọi người cũng không ngẩng đầu nhìn An Nhiên.

An Nhiên thờ dài, tầm mắt cũng không nhìn trên người bọn họ, tiếng nói thanh đạm, “Tôi biết các người đang nghĩ cái gì, nhưng trên thế giới này mọi người sẽ có khả năng phản bội tôi, nhưng chỉ duy nhất anh ấy sẽ không tổn thương tôi.” Điểm này, cô không chút hoài nghi, “Cho nên, các người không cần lo lắng.”

Khi cô vẫn còn là Tần Lam, mọi người xung quanh đều e ngại cô, sợ cô, mặc dù là bảo vệ cô, nhưng cũng không ngừng tìm cách tốt nhất để trừ bỏ cô.

Cô chưa từng gặp qua một đứa nhỏ nào đơn thuần như thế.

Nhưng hoài nghi anh sẽ làm tổn thương cô, bọn họ chỉ là không yên lòng, liền làm ra chuyện như thế.

Nếu dựa vào tính khí đã từng có của Tần Lam, thì những người này đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Cô biết, bọn họ là đang lo lắng cho cô.

Nhưng nếu là bởi vì anh, vậy thì không cần.

Lời nói của An Nhiên làm mọi người khiếp sợ, quân chủ là đang an ủi bọn họ.

Cô đây là an ủi bọn họ, làm cho bọn họ nhẹ nhõm hơn?

“Tiểu tứ.” An Nhiên lạnh nhạt nói, “Cứu vĩ nhất thời kích động, cậu cũng ngỡ ngàng với bọn họ sao?”

Lãnh Hạo nhếch môi, không nói.

Sau khi bọn họ phân tích với hần, hần đã đem Phó Quân Hoàng xếp vào danh sách nguy hiểm, nơi nào có thời gian bình tĩnh? Vào lúc ấy, mọi người đều đem tất cả nghi ngờ đặt vào Phó Quân Hoàng.

Nhưng hiện tại ngừng lại. Phó Quân Hoàng vì sao lại hại Vô Xá, anh ta thích vậy, che chở cho quân chủ, sao lại tổn thương quân chủ được?

Mặc dù anh ra tính trừ bỏ thế lực của quân chủ, thì cũng sẽ không tổn hại đến quân chủ, không phải sao? Từ nguyên nhân đó, thì Lãnh Hạo gần như rõ được cách làm của Phó Quân Hoàng, nếu như người kia đúng là Phó Quân Hoàng.

“Chuyện của họ Tôn, các người đã điều tra xong rồi sao?” An Nhiên chuyển đề tài, cô đây là hỏi Lam Nhượng Khê.

Lam Nhượng Khê lắc đầu, “Một đầu mối cũng không có.” Mới đầu cô nhận định chính Phó Quân Hoàng đã giết Chu Tân Quốc, nhưng theo dọc tuyến kia điều tra, thì không điều tra ra.

Tra không ra chỉ có hai nguyên nhân, một chính là anh ta giấu quá sâu, mà một cái khác chính là người kia căn bản không phải là Phó Quân Hoàng.

“Điều tra từ Kiều Từ Du, xem thử có điều tra được cái gì hay không.” Nguyên bản An Nhiên không tính đi quản đến chuyện này, chuyện xảy ra khi cô 8 tuổi vẫn còn rành rành trước mặt, cô biết Chu Tân Quốc có liên quan đến chuyện kia, khi đó cô không bắt tay vào điều tra, Chu Tân Quốc đã chết rồi.

Nghĩ đến Chu Tân Quốc nhìn thấy Kiều Từ Du khi hưng phấn, nhưng Kiều Từ Du lại biểu hiện xa lạ, thì đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia quái dị.

Ngẫm lại, thật là có điều nghi ngờ.

Lam Nhượng Khê ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không đổi, “Người ở sau lưng là không nhỏ.”

“Quân chủ, ngài có” Hai chữ “tin tức” Lãnh Hạo cũng không có nói ra, bởi vì tầm mắt của An Nhiên một lần nữa rơi xuống bọn họ.

“Một điểm về chuyện của Chu Tân Quốc phải tra ra.” Tay của An Nhiên nhẹ nhàng gõ trên bàn, “Còn chuyện lúc trước đều điều tra không rõ? Không cần đem tinh lực cùng nhân lực lãng phí.”

Bọn họ biết ý của An Nhiên đang nói, quân chủ đây là đang nhắc nhở bọn họ.

“Tôi không muốn nghe chuyện điều tra về anh ấy của bất kì một ai.” Ánh mắt của An Nhiên đảo qua mọi người, “Càng không muốn biết các người dùng thời gian lâu như vậy mà không điều tra được nguyên nhân cái chết của Long Tam, các người, đừng làm tôi thất vọng.”

Mọi người đồng thời cả kinh.

Thật sự là bọn họ đã dùng nhiều thời gian cùng nhân lực điều tra chuyện của Phó Quân Hoàng, chuyện về cái chết Long Tam đến nay không điều tra rõ ràng, cái chết của các anh em khác cũng rất quái dị, hoàn toàn không giống thủ pháp của các sát thủ, ngay cả Kim Duy Hi biến mất cũng không rõ, hơn nữa Chu Tân Quốc chết, Kim gia biến mất, luôn cảm thấy, rất nhiều chuyện được sắp xếp xong hết.

“Chúng tôi sẽ tăng nhanh tiến độ.” Lam Nhựt Khê cắn chặt môi dưới.

“Tôi không muốn tiến độ của các người, mà là kết quả.” Con ngươi lạnh lẽo rơi lên người Lam Nhựt Khê, “Cứu vãn, tôi biết bản thân đang làm gì, biết người bên cạnh tôi, chuyện của tôi, không cần bất kì ai can thiệp!”

Toàn thân của Lam Nhựt Khê như đông cứng, trong đầu vang lên ong ong.

Cô biết bản thân mình sai, sai ở việc làm việc vượt cấp, sai khi không tin tưởng quân chủ, không tin tưởng sự thừa nhận của quân chủ.

Thế nhưng... Thế nhưng cô không có cách nào dễ dàng tha thứ là một tia ngoài ý muốn, khi quân chủ bị người khác mang đi, khi bọn họ không chút tin tức, không khí lạnh lẽo trong Vô Xá khiến người ta không thở nổi.

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy bản thân mình vô năng.

Nếu không có Tần Vũ Triết ở Phúc Mãn Lâu, quân chủ có khả năng sẽ hoàn toàn biết mất trong tầm mắt.

“Lần này, thì thôi.” Khi chưa xảy ra bất kì chuyện gì, cô có thể tha thứ cho bọn họ, nếu như bọn họ mà lại dính líu với Lão soái ca, cô nhất định sẽ tự tay giải quyết bọn họ.

Không khí bên trong mật thất trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần quân chủ không tính toán, thì đại biểu cho bọn họ không có chuyện gì.

Ít nhất, bây giờ không sao rồi.

“Nhớ kỹ, trách nhiệm của các người.” An Nhiên đứng dậy, Phong Lượng dẫn đường cho cô ra ngoài.

Khi An Nhiên đi rồi, bên trong mật thất không ai nói câu nào.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhựt Khê nguyên bản muốn đưa An Nhiên, lại bị An Nhiên cự tuyệt.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhựt Khê đồng thời cứng người.

Quân chủ, cô, không tin tưởng bọn họ.

“Tiểu tử.” Lam Nhựt Khê cười khở nhìn Lãnh Hạo, “Anh nói, chúng ta có phải làm sai rồi?” Mặc dù là ở trước mặt quân chủ nhận sai, mặc dù quỳ xuống, nhưng trong đáy lòng cô (Lam Nhựt Khê) không cảm thấy bản thân mình làm sai.

Ít nhất, bọn họ loại trừ được Phó Quân Hoàng đối với quân chủ không có nguy hiểm? Ít nhất, người kia có thể làm cho bọn họ an tâm, không phải sao?

Nhìn cánh cửa đóng chặt, đầu Lãnh Hạo hơi cúi xuống, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt, nhưng tiếng nói rầu rĩ của anh vang lên, “Không sai.” Tiếng nói mang đầy hương vị kiên định.

Lam Nhựt Khê nở nụ cười.

“Lam tỷ, nếu quân chủ không cho chúng ta tiếp tục điều tra, vậy chúng ta coi như xong.” Bên trong Vô Xá, một gã đàn ông khoan thai nói.

Lúc đầu bọn họ bắt đầu điều tra Phó Quân Hoàng, liền biết kết quả là như vậy, bởi vậy khi quân chủ tìm tới cửa, bọn họ cũng không ngạc nhiên, nhưng đối mặt với lửa giận của quân chủ, bọn họ vẫn không chịu đựng nổi.

Lam Nhựt Khê đi đến trước chỗ ngồi của An Nhiên, từ một chồng văn kiện rút ra một phần bọn họ mới vừa điều tra, cô xem nội dung bên trong biểu cảm càng yên tĩnh.

Lãnh Hạo nhìn đến phần báo cáo kia, biểu cảm cũng thay đổi.

“Anh nói, chúng ta có nên nói cho quân chủ biết?” Tay Lam Nhựt Khê cầm văn kiện có chút run, “Mấy thứ này, quân chủ, ngài ấy, sẽ tin tưởng sao?”

“Cô cảm thấy thế nào?” Biểu cảm Lãnh Hạo không chút thay đổi, thậm chí lông mày có chút nhíu lại.

Mới vừa rồi, An Nhiên tiện tay lật qua những văn kiện ở bàn, đám người Lam Nhược Khê đều đổ mồ hôi lạnh, sợ cô (An Nhiên) sẽ nội dung bên trong.

“Luôn cảm thấy, mặc dù là nói cho quân chủ, ngài ấy sẽ không đối xử với anh ta khác đi.” Lam Nhược Khê cười khổ.

“Cũng đúng.” Lãnh Hạo nhún nhún vai, quân chủ sao có thể lưu ý mấy chuyện này, mặc dù bọn họ có đem văn kiện này cho quân chủ xem, cô cũng sẽ không có chút phát ứng.

Theo cô (An Nhiên), những chuyện này cùng cô không liên quan, mặc dù, người kia có tội ác tày trời đi nữa, thì trong mắt cô, đều là chuyện rất bình thường.

“Định làm thế nào?” Lam Nhược Khê hỏi.

“Không biết.” Sớm hay muộn thì cũng có một ngày, quân chủ sẽ biết, trên thế giới này không có chuyện tường nào mà gió không qua được.

Lam Nhược Khê nở nụ cười, “Không hổ là Tiểu Tứ nhà ta, cùng ý tưởng với chị.”

Nói xong, cô theo bản năng lấy cái bật lửa trong túi xách, trực tiếp cầm văn kiện trong tay mà đốt, đến khi nó hoá thành tro.

Việc này, chưa đến lúc nói cho quân chủ biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89-2: An nhiên cảnh cáo, tập kích ban đêm! (2)

An Nhiên từ sàn nhảy đi ra, trời đã tối.

Mùa đông trời tối xuống.

An Nhiên đến nhà hàng Tinh cấp mua bữa tối, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Khi An Nhiên đến bệnh viện, Ngân Lang đang ngồi trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay còn cầm một quyển sách về máy móc phương tiện, đám người Ngốc Ưng đã trở về quân doanh, nhưng An Nhiên không nghĩ đến là Khúc Tuệ Tuệ không có đi khỏi.

Thấy trang phục trên người của Khúc Tuệ Tuệ, hiển nhiên là ả đã rời đi, thay trang phục sau đó quay lại.

Nhìn thấy An Nhiên đầu tiên là Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị chạy đến bên người của An Nhiên, một tay đoạt lấy hộp thức ăn, đồng thời không ngừng oán giận:

“Tôi nói Tiểu An Nhiên, cô không phải là cố ý làm tôi đói chết? Tôi đói không quan trọng nhưng anh trai tôi đói thì làm sao bây giờ.”

An Nhiên lạnh mắt nhìn Phó Quân Nghị, cậu ta rất tự giác im miệng.

An Nhiên đem một hộp cơm khác trong tay đặt ở bàn cạnh Ngân Lang, “Đây là của anh.”

Ngân Lang ngăn ra, hẳn không nghĩ đến, quân chủ sẽ cho hắn bữa tối, còn là tự tay quân chủ đi mua.

An Nhiên vẫn chưa để ý đến phản ứng của Ngân Lang, cô hướng đến chỗ Khúc Tuệ Tuệ gật đầu, trực tiếp đi đến bên giường của Phó Quân Hoàng, anh đã tỉnh lại từ lâu, chỉ là khi anh tỉnh lại thì không có An Nhiên bên người.

“Xin lỗi.” An Nhiên ngồi ở chỗ của Phó Quân Nghị trước đó, nắm tay anh, ôn nhu nói.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, con người đen nhanh cứ như vậy nhìn trên người An Nhiên, mâu quang ôn nhu đến nỗi làm cho Phó Quân Nghị đang ăn cháo sứt chút nữa phun ra hết.

Biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng ngắc.

Ả cũng vừa đến không bao lâu, ở bàn bên giường bệnh, có bữa tối của ả tự làm, còn có cháo ả ninh thật lâu, nhưng khi ả mang đến, người tự xưng là em trai của Phó Quân Hoàng mỉm cười cảm ơn ả, sau đó nói là không đói nên cứ để đó.

À không biết là cậu ta đang khách sao hay sao, à luôn cảm thấy Phó Quân Nghị tựa như không thích à, trên mặt cậu ta tuy rằng mang theo nụ cười, nhưng nụ cười đó không xuất hiện từ trong đáy mắt, nhìn như thân thiết nhưng lại xa lạ dị thường.

Khi cậu ta chạy đến chỗ của An Nhiên, nhận lấy hộp thức ăn, lời nói của cậu ta giống như đang hung hăng tát vào mặt của à.

Bọn họ nói không đói, không phải là đang khách sao mà là không ăn đồ ăn của à làm.

“Có đói không? Em đến chỗ của mẹ lấy một ít cháo, chính là đầu bếp ở nơi đó làm, ăn rất ngon, ngọt ngọt thanh thanh.” An Nhiên giống như đang dỗ một đứa bé, đôi mắt thanh lãnh nhưng con người rất ôn hòa.

Tay của Phó Quân Hoàng luôn nắm lấy cô, anh gạt đầu, khoé môi luôn mang theo một nụ cười đẹp mắt.

Từ trong hộp com An Nhiên lấy ra một cái chén nhỏ, khi mở nắp một cái hộp giữ ấm, ánh mắt của Phó Quân Nghị đều nhìn nó, đưa tay muốn cướp.

“Cút ngay.” Bây giờ An Nhiên không có chút nhẫn nại khi đối với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị khó chịu, cậu ta hướng đến Phó Quân Hoàng lên án Phó An Nhiên, “Anh hai, anh xem bảo bối nhà anh kìa! Em tốt xấu gì cũng là trưởng bối của cô ấy! Là trưởng bối!”

An Nhiên lạnh lùng nhìn cậu ta, cười như không cười nói, “Trưởng bối! Cậu?”

Tất cả lời muốn nói tiếp theo đều nghẹn ở cổ họng, cậu ta rất biết chuyện nên không nói nữa, ánh mắt rơi xuống Ngân Lang đang yên tĩnh ăn com.

Cậu đối với Ngân Lang tương đối quen thuộc, hẳn là người ở bên Phó Quân Hoàng lâu nhất, Phó Quân Nghị tất nhiên biết hẳn.

Nhìn An Nhiên một chút, Phó Quân Nghị trực tiếp bung một tô đầy thịt, chạy đến phía trước còn đặc biệt trừng mắt nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng lôi kéo tay An Nhiên, “Không nháo.” Anh tuy rằng nói vậy, nhưng anh thích nhìn dáng vẻ của bảo bối nào động cùng bọn họ, như vậy bảo bối càng thêm sống động, cũng làm cho anh an tâm.

“Là cậu ta tự tìm.” An Nhiên trừng anh, “Nếu anh dám che chở cho cậu ta, em liền không cho anh ăn cháo, cho anh đói chết.”

”Không che chở cho thằng nhóc đó.” Tuy biết An Nhiên đang nói giỡn nhưng anh vẫn phối hợp với cô.

Phó Quân Nghị vừa ăn com, không vừa ý nói, “Anh hai, anh che chở cho cô ấy như vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng lật trời.”

“Lật trời, cậu có năng lực đó sao?” An Nhiên lên mặt, “Tôi muốn lật tất nhiên sẽ lật được, tôi có năng lực đó, cậu có sao?”

Phó Quân Nghị không bình tĩnh nói, “Phó An Nhiên, cô đây là đang khoe khoang trắng trợn! Tôi cho cô biết, một ngày nào đó...”

“Đừng nói một ngày nào đó, nói bây giờ đi, cậu có năng lực đó không? hửm?”

Không có thì ngoan ngoãn ngồi ăn com đang hoàng, không cho nói chuyện, liền im miệng nhanh chóng ăn cho thôi!”

Phó Quân Nghị buồn rầu, An Nhiên đưa nhỏ này đúng là càng lớn càng quản không được, xem lúc nhỏ thực là đáng yêu, tuy rằng... khụ, tuy rằng lúc nhỏ cô ấy luôn chen ép cậu, nhưng cũng không như bây giờ không kiêng nể gì?

“Đừng chọc cô ấy nữa.” Con người đen của Phó Quân Hoàng nhìn thoáng qua Phó Quân Nghị, mà ánh mắt như vậy làm cho Phó Quân Nghị buồn bực.

Cần chiếc đũa, dùng sức cho hà giận.

Nhìn hộp com của Ngân Lang, cậu thuận tay đoạt lấy một bát canh màu trắng sữa uống lấy! Uống hết một hơi, không chừa lại chút nào.

Ngân Lang ngẩn ra, nhìn thấy cậu ta đang uống canh của mình, nháy mắt con người của Ngân Lang trầm xuống, cái đó là canh bổ xương của quân chủ mua cho hẳn!

May mắn là hẳn còn nữa bình.

Phó Quân Nghị sau khi uống xong cảm thấy canh xương này không phải một loại canh tuyệt vời bình thường, liền đưa tay hướng đến bình giữ ấm đựng canh, nhưng đã bị Ngân Lang nhanh tay cản lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phó Quân Nghị, hẳn cực kì tự nhiên đem cất bình giữ ấm phía sau bàn thân, biểu cảm lạnh nhạt.

“Tôi muốn uống canh.” Phó Quân Nghị đã lâu không có uống loại canh thanh ngọt như vậy, ngọt nhưng không ngọt, lần này cậu chỉ biết được là bếp trưởng của nhà hàng Tinh cấp của mẹ cậu tự tay làm, có thể ăn thức ăn tự ông lấy làm là không nhiều lắm nha.

“Tôi nói Phó thiếu gia, xem chân của tôi đây, cậu có thể chữa cho tôi số canh ít ỏi này không?” Nhìn Ngân Lang đang thương hơn nhiều.

Nhìn cẳng chân bị băng bó như một cái bánh, Phó Quân Nghị thở dài, bây giờ sao cậu lại đáng thương như vậy, uống một ít canh cũng không dễ dàng.

“Ngân Lang, anh biến thành người xấu.” Đây là kết luận cuối cùng của Phó Quân Nghị.

Biểu cảm của Ngân Lang không đổi, “Tôi không thay đổi, là Phó thiếu gia thành người xấu.”

Phó Quân Nghị sùng sốt, “Tôi biến thành xấu? Anh vậy mà nói tôi xấu?”

Ngân Lang không đáp lời, cúi đầu, tiếp tục ăn bữa tối của hắn.

“Cẩn thận một chút, nóng.” An Nhiên đem cháo còn ấm đặt trong tay Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, con người đen nhánh nhìn cô.

An Nhiên trừng anh, “Bản thân tự ăn, tay của anh không bị thương.”

Mặc dù Phó Quân Hoàng không để ý, nhưng cô không muốn hủy hình tượng hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng anh.

“Đau.” Anh chỉ nói một tiếng, tay không động.

“Phó Quân Hoàng.” An Nhiên trực tiếp gọi tên đầy đủ của anh.

Phó Quân Nghị còn đang gặm giò heo sùng sốt, bình thường khi An Nhiên gọi tên đầy đủ của anh trai chỉ có 2 tình huống, một là lúc cô ấy rất tức giận, còn một chính là khụ khụ, các người có thể hiểu được.

Nhưng lúc này, An Nhiên hiển nhiên không thuộc loại thứ hai, mà là loại thứ nhất.

Không nghĩ đến, anh trai, cũng sẽ đối mặt với An Nhiên như vậy.

Tiếp tục gặm giò heo, giò heo vẫn tốt hơn.

Phó Quân Hoàng không bị An Nhiên dọa, khoe môi càng thêm cười xán lạn thêm.

“Uh!” Anh trả lời. Bảo bối đã lâu không gọi anh như vậy, trước kia bảo bối không có gọi anh như thế khi ở trước mặt mọi người, lúc này cô lại kêu anh như vậy.

Từ trên nét mặt của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cơ hồ đều đoán được anh đang suy nghĩ cái gì, cô hoàn toàn đã bị đầu óc của lão soái ca đánh bại.

Khúc Tuệ Tuệ biết, nếu như ả tiếp tục ở trong này, chính là tự rước lấy nhục, ả hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nói, “Huấn luyện viên, ngài nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước.”

“Ừ.” Ánh mắt của Phó Quân Hoàng vẫn nhìn An Nhiên như trước, bảo bối còn chưa chịu cho anh ăn.

Phó Quân Nghị toả ra thân sĩ, bỏ giò heo trong tay xuống, nghe được âm thanh của Khúc Tuệ Tuệ cậu mới nhớ được trong phòng có người thứ năm đang tồn tại.

“Trời đã trở thế này, tôi đưa cô về?” Ngân Lang hiện tại chân đang què, bây giờ chỉ còn cậu là hoàn hảo, tuy rằng cậu không muốn tiếp đãi người phụ nữ đang muốn bước chân vào cửa của họ Phó, thế nhưng người ta tốt xấu gì cũng là phụ nữ?

Khúc Tuệ Tuệ là ai? ả làm sao không nhìn ra được Phó Quân Nghị ở đây là đang khách khí? ả mỉm cười lắc đầu, “Cảm ơn, tôi lái xe đến, xe đang ở dưới bãi đậu, nhà của tôi cách đây không xa.”

“Vậy cô về cẩn thận.” Phó Quân Nghị khách khí cười.

“Trên đường cẩn thận.” An Nhiên hướng đến ả nói, khách khí gì đó chung quy muốn thể hiện đúng chỗ.

Khúc Tuệ Tuệ ra khỏi cửa phòng bệnh, ả không chút lưu lại, nhanh bước về phía trước, đi đến xe của mình, đem cửa xe khoá lại, ả mới cúi đầu nằm trên tay lái.

Yêu thích anh, chính là một chuyện rất mệt.

Ả hôm nay mới chân chính nhìn thấy anh đối với cô gái ấy, một loại tình cảm sâu đậm đến cỡ nào.

Ả còn nhớ rõ, khi bản thân đem bữa tối mà mình chuẩn bị đẩy cửa vào, thì thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, trong nháy mắt tim của ả suýt chút nữa nhảy ra ngoài, ngay khi anh nhìn thấy người bước vào, con người đen nhánh sâu không thấy đáy lại trở về bình tĩnh, thậm chí còn là tĩnh mịch.

Ả biết, anh đang chờ Phó An Nhiên.

Lúc ấy, Phó Quân Nghị đang ăn táo mở miệng nói “Hắc, em nói anh trai, anh có thể đừng nhìn tiếp nữa, nha đầu kia chắc đang trên đường về, sau khi cô

ấy xử lí xong mọi chuyện sẽ về, không phải là không cần anh nữa, anh cần gì như vậy?”

Lúc ấy, môi của anh nhếch lên, không nói chuyện, nhưng tầm mắt vẫn nhìn về phía cửa.

Đến khi người kia đẩy cửa bước vào, ả thấy khoe môi của anh cười, cười thật ôn nhu.

Khi đó, có một âm thanh trong lòng của ả nhẹ nhàng nói: Anh ấy không thuộc về cô, cô không thể vào được thế giới của anh ấy.

Ả chưa bỏ ý định, không chịu rời khỏi, như một người ngốc nhìn mọi hành động của anh, là ánh mắt của anh chỉ dừng lại một người.

Cười khổ.

Ả thật nên buông tha.

Anh ấy thật sự, không thuộc về ả.

Về sau ả phải làm đó chính là tác hợp cho anh.

Lúc này trong phòng bệnh.

Phó Quân Hoàng còn đang cùng An Nhiên nhìn chăm chăm lẫn nhau.

“Không thể không nghe lời như vậy.” An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng hoàn toàn không cúi kính.

Phó Quân Hoàng liền gờ cháo trong tay, nhìn cô, cười.

Ngân Lang có cảm giác bất khả tư nghị, Phó Quân Nghị một tay kéo hán, “Này, này, anh ăn cơm của anh, nhìn cái gì?” Anh trai của cậu đã triệt để mất hết mặt mũi.

“Vì sao không tự ăn?”

Phó Quân Hoàng không nói, chính là há miệng chờ, trong ánh mắt là tràn đầy ý cười.

Xem ra anh đã quyết tâm không trả lời cô, đã như vậy, An Nhiên cũng không hỏi.

An Nhiên nhìn cháo, Quân Hoàng nhìn cô.

Cuối cùng Phó Quân Nghị chịu không nổi, trực tiếp kéo Ngân Lang rời khỏi.

Quả thực là không nhìn nổi, rất khủng bố, anh trai của cậu anh mình thần võ nhưng lại bày ra đáng vẻ như vậy trước mặt của tiểu hồ ly, cả người của cậu đều run lên.

Quá ni mã rồi.

Nhìn thấy Ngân Lang đang cầm bình giữ ấm, nháy mắt mặt Phó Quân Nghị đen xuống.

“Anh rời đi mà cũng ôm theo nó sao?”

Ngân Lang nhìn cậu một cái, không nói, chống gậy, ôm bình giữ ấm về phòng bệnh của bản thân.

Mọi người đều rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người.

“Nhớ em.” Đem cháo trong miệng nuốt xuống, Phó Quân Hoàng nhẹ giọng nói.

An Nhiên ngăn ra, “Là em về trễ.” Cô không ở lâu trong Vô Xá nhưng đã sử dụng nhiều thời gian trong lúc chuẩn bị bữa tối.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, “Không ăn.”

Nhìn thấy cháo trong ấm đều được ăn hết, An Nhiên không khuyên anh ăn nữa.

An Nhiên mới đem chén dọn xuống, thì cô bị anh ôm chặt vào lòng.

An Nhiên muốn đứng dậy, “Lão soái ca, em...”

“Không nên động.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng vang bên tai cô, “Anh muốn ôm em một lát.”

An Nhiên quả nhiên bất động, tùy anh ôm.

“Anh tỉnh.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, “Em không ở đây.” Anh điều chỉnh tư thế, để cho An Nhiên thoải mái hơn.

Hai tay của An Nhiên đặt trên lưng anh, khoe môi mang theo nụ cười, “Em xin lỗi.”

“Em không ở đây.” Anh lặp lại câu nói.

An Nhiên khẽ gọi, “Lão soái ca...”

“Em không ở đây.” Anh ôm cô càng ngày càng dùng sức, anh giống như là đang sợ hãi một cái gì đó, thân mình của anh run run.

“Về sau sẽ không, về sau sẽ ở cạnh anh.” An Nhiên trấn an anh, “Em là vợ của anh, anh là chồng của em, em không đi đâu hết, luôn ở bên cạnh anh.”

“Ừm.” Tiếng nói của Phó Quân Hoàng thoáng rầu rĩ, nhưng tiếng nói đó nồng động sự run rẩy.

Nhìn Phó Quân Hoàng một chút, nhìn đến chai nước biển còn hơn nửa chai, An Nhiên cời giầy, xoay người lên giường, nằm bên cạnh Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng liền chỉnh nhiệt độ trong phòng, sau đó ôm lấy cô.

Cô tựa vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ngực anh, cằm của anh để trên tóc cô.

“Ngủ đi, em sẽ không đi.” Một tay của An Nhiên đặt trên bụng anh, một tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Ánh sáng đèn bên trong phòng được vặn nhỏ, An Nhiên không cần lo đến chuyện Phó Quân Hoàng gặp nguy hiểm, sẽ có y tá chuyên môn đến xem, hiện tại cô cũng đã mệt mỏi, cô cần nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89-3: An nhiên cảnh cáo, tập kích ban đêm! (3)

Mà lúc này, ở trước khu nội trú, trong màn đêm, một bóng người thẳng tắp đứng ở đó, nhìn phòng bệnh của An Nhiên ở đèn được tắt, bóng người kia mới phản ứng.

“Môn chủ, đêm đã khuya, chúng ta nên trở về.” Một tiếng nói vang lên mang theo tia thờ dài.

Diêm Từ Diệp đứng ở đó đã từ rất lâu, từ lúc tuyết mới bắt đầu rơi lác đác giờ trên đất đã có một lớp tuyết.

Khi Diêm Từ Diệp nhận được tin, thì màn đêm đã buông xuống.

Khi hắn nhận được tin An Nhiên đến bệnh viện, thì hắn liền chạy tới, hắn cũng không biết rằng An Nhiên có bị thương hay không.

Khi hắn đến bệnh viện, người đi theo hắn mới nói cho hắn biết, thì cảm giác lo lắng hắn mới lắng xuống.

Nói chung là hắn rất lo lắng.

Dù cho hiện tại cô vì bị thương mới đến bệnh viện thì hắn có thể làm được gì? Cô sẽ không muốn gặp hắn, Phó Quân Hoàng mới là người mà cô ấy cần.

“Lão Lưu, ông nói, tôi nên làm cái gì?” Trong màn đêm, Diêm Từ Diệp nhìn ánh sáng nhạt trong phòng bệnh, hoảng hốt hỏi.

Người được gọi là lão Lưu là một người có mái tóc bạc trắng, lưng của ông ta có chút khom xuống, trên mặt tràn đầy nếp nhăn không nhìn rõ được biểu cảm của ông, nhưng ánh mắt tràn đầy tình tường.

“Cậu cảm thấy cậu sai ở đâu? Nếu đã thấy sai ở nơi nào thì sửa sai liền, chỉ cần là thành tâm sửa chữa, thì không một ai có thể không tha thứ cho cậu.”

“Sẽ không.” Sẽ không, mặc dù là hắn có đem trái tim của mình giao ra, thì gia cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Nếu bây giờ mà hắn có xuất hiện trước mặt gia, thì ngài ấy cũng không thèm liếc hắn một cái nào.

“Môn chủ...” Lưu lão thở dài, “Có một số việc trời đã định thì không thể nào thay đổi được.”

“Trời đã định sao?” Diêm Từ Diệp nhìn bầu trời đen, nỉ non nói.

Lưu lão là một bô lão trong Tàn môn, trước khi Tàn Lam được sinh ra, Lưu lão đã có ở Tàn môn, nghe nói trước kia ông là người ở bên phu nhân, ông

ấy không chính thức là người Tần môn nhưng lại được Tần môn che chở.

Ở Tần môn, mọi người không tự chủ nhượng bộ ông ba phần, năm đó khi Tần Lam còn ở tại Tần môn, Luru lão chăm sóc cuộc sống của cô hằng ngày, mặc dù Diêm Từ Diệp nhốt Tần Lam lại thì Luru lão vẫn chăm sóc cuộc sống hằng ngày của cô, thậm chí còn không sợ Diêm Từ Diệp.

”Trở về thôi.” Nói xong, Diêm Từ Diệp bước đi tiêu sái, bông tuyết rơi trên vai của hắn.

Luru lão còn đang giương dù, ông không đuổi kịp hắn ta, tầm mắt của ông nhìn ở phía ánh sáng nhạt, trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

Chỉ cần hạnh phúc, là tốt rồi.

Phu nhân có thể, an tâm.

Luru lão miễn cưỡng bước nhanh đuổi theo bước chân của Diêm Từ Diệp, ô che lên đầu của hắn, “Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, thì mới có tinh lực đi tranh đoạt.”

Diêm Từ Diệp sững sốt, quay đầu nhìn cánh cửa của bệnh viện.

Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, mới có tinh lực đi tranh đoạt.

Lúc Diêm Từ Diệp rời đi không bao lâu, có hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy đến trước cửa bệnh viện rồi dừng lại.

Trong màn đêm

Khu nội trú so với phòng cấp cứu yên tĩnh hơn rất nhiều, trong hành lang cơ hồ không có ai.

Từ trên xe có ba người bước ra, bọn họ đi nhẹ nhàng chậm chạp hướng đến khu nội trú mà đi.

Y tá trưởng trực ban ngừng đầu liếc nhìn bọn họ một cái, “Tiên sinh, thật xin lỗi, xin hỏi các người tìm ai?” Từ tầng trệt lên lầu bốn muốn vào phải đăng kí.

Ba người liếc nhìn lẫn nhau, sau đó cùng rơi vào người y tá trực ban kia, không nói.

Y tá cười cười: “Thật xin lỗi tiên sinh, nếu ngài không nói ngài là ai, muốn tìm ai thì không thể lên.” Trong tay của cô ta là một biểu đăng kí, nở nụ cười nghề nghiệp.

Nhưng ba người đó vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn cô ta.

Nhìn thấy được người y tá đó đã sợ hãi, ngay cả nụ cười trên mặt đã cứng lại rồi.

“Nếu các người...”

Y tá chưa nói hết thì ba người kia đoạt lấy bảng đăng kí trong tay cô ta, trong bảng đăng kí là tư liệu của bệnh nhân trong bệnh viện.

Y tá sững sốt, “Tiên sinh, xin đem bảng đăng kí trả lại cho tôi.” Về mặt căng thẳng của y tá trực ban, tay mò tới cái nút hồng ở dưới bàn làm việc, hành vi của ba người này rất kì lạ, hẳn là nên kêu báo vệ.

Ba người nhanh chóng tìm kiếm trên bảng đăng kí, khi tìm thấy được cái gì đó ở trang sau thì họ trả lại cho y tá trực ban, nhưng trong lúc đó có một người nắm lấy y tá trực ban, trước khi cô chưa kịp la lên thì đã bị bịt miệng, sau đó xoay cổ của cô, vặn qua một bên!

Người nọ linh hoạt làm tắt thở y tá trực ban, rồi để cô ta dựa trên bàn làm việc, thoát nhìn giống như đang ngủ.

“506”. Bọn họ muốn tìm phòng 506.

Sửa sang lại quần áo, một lần nữa cầm lấy bảng đăng kí, trầm mặt, đi lên lầu 5.

Ở một bên khác.

Trong khách sạn Tỉnh cấp.

Một người mặc trang phục võ sĩ, cái đầu bóng lưỡng, đang ngồi trên sofa, trong tay là một thanh kiếm dài, ánh mắt của hắn như một lưỡi dao sắc bén, “Ông xác định được hôm nay người của ông sẽ thành công?” Tiếng hoa được nói ra hoàn toàn biến vị.

“Tôi nhận được tin, Phó Quân Hoàng bị thương, có người nói Phó An Nhiên kia cũng xảy ra chút vấn đề, chỉ cần không có gì bất ngờ, thì người của tôi nhất định sẽ diệt được bọn họ.” Người đầu trọc đối diện hung ác nói.

“Kim tiên sinh, tôi mặc kệ là đêm nay có thành công hay không, nhưng đến lúc đó ông đừng quên đã đáp ứng với đại nhân của tôi chuyện gì.”

“Tả Đằng tiên sinh, Kim Ân Thánh tôi khi nói đều nhất ngôn cửu đỉnh.” Người này chính là Kim Ân Thánh là một người nổi danh ở Đại Hàn, là cha của Kim Mẫn Tích người mà bị An Nhiên đánh tàn phế.

Tả Đằng lau kiếm của bản thân, trên mặt hiện lên một tia châm chọc, “Kim tiên sinh, đại nhân tôi nói, nếu như thất bại, mời ngài, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Ngài biết đó, nếu đắc tội với đại nhân của tôi sẽ không có kết quả tốt.”

“Ông đây là uy hiếp tôi?” Kim Ân Thánh ngồi trên sofa ánh mắt lạnh lẽo, tay đặt trên tay vịn chọt nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên.

Nhìn thấy Kim Ân Thánh như thế, Tả Đằng không chút phản ứng, hần tiếp tục lau sáng kiếm, “Kim tiên sinh, tôi nghĩ ông bây giờ không muốn cùng đại nhân tôi nê mặt, ông có biết, chúng tôi là người của tổ chức Hành Hương, không phải là người dễ bị lừa gạt.”

“Tả Đằng Quân, tôi nghĩ trước khi chúng ta đến Hoa Hạ, thì thành ý của tôi đã quá rõ ràng.”

“Cái này không phải là Kim tiên sinh ông có thể định đoạt.”

Kim Ân Thánh nắm chặt tay, nếu như không phải muốn nhờ vả hần, thì Kim Ân Thánh ông làm sao có thể nuốt giận này xuống bụng đây?

Vì con trai ông ta, ông ta muốn họ Phó trả một cái giá thật lớn! Nếu như Phó An Nhiên phé đi chân của con trai ông thì ông ta muốn mạng của cô!

Hôm nay, là thời cơ không thể tốt hơn, nếu như bỏ lỡ, thì không biết đợi đến khi nào.

Trong bệnh viện quân khu.

Có ba bóng người đến phòng 506, trong phòng có ánh sáng, bọn họ không biết người đã ngủ hay vẫn còn thức, bọn họ đứng ở trước cửa, chờ một lát, nghiêng tai lắng nghe, không nghe được tiếng động trong phòng phát ra.

Trong ba người có một người hướng về hai người kia ra dấu bảo họ thủ thế, khi hai người kia gật đầu, hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh.

Cánh cửa được đẩy ra không một tiếng động, đi vào trong phòng, nhìn thấy ở giường hơi nhô lên, ba người nhất thời nín thở.

Bước từng bước nhỏ đến bên giường, từ trong áo lấy ra một khẩu súng cách âm, ba người nhắm đến nơi nhô lên trong chăn, mở khoá an toàn, nổ súng.

Khi nổ được nẩy phát súng, bọn họ mới đem chăn xốc lên ---!

Ngay khi vén chăn lên, trong nháy mắt, vẻ mặt của ba người nhất thời kinh biến.

Dưới chăn không có ai!

“Tìm chúng tôi?” Một tiếng nói khoan thai trong phòng bệnh tĩnh mịch vang lên.

Ba người đột nhiên cả kinh, xoay người, giờ súng hướng về phía người đang ẩn ở rèm cửa sổ.

Pằng, pằng, pằng ----

Ba tiếng súng vang lên, là ba cánh tay bị phé.

Súng trong tay Phó Quân Hoàng còn đang bốc khói, anh đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt băng hàn.

An Nhiên thần nhiên bước đến trước mặt một người, dùng súng chĩa tay mi tâm của người đó, tiếng nói trầm thấp, “Nói, Kim Ân Thánh phái mày đến làm gì, hừm?”

Đồng tử người nọ nhất thời phóng lớn.

Trong nháy mắt bọn họ đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bọn họ đã rơi vào bẫy! Sư phụ, sư phụ đang gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-1: An nhiên gặp nguy, bốn bề động (1)

Khi Kim Ân Thánh bước đến lãnh thổ của Hoa Hạ, thì mọi hành tung của ông ta đã bị An Nhiên không chế.

Nhưng cô không nghĩ đến, là Kim Ân Thánh là tìm đến cô.

An Nhiên vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, đèn trong phòng sáng choang, ở bên ngoài phòng bệnh, có một vài người đứng bên ngoài phòng bệnh, mà trong đó Ngân Lang mặc trang phục bệnh nhân trong tay hắn có một khẩu súng lục, biểu cảm lạnh lẽo đứng ở cửa.

Phó Quân Hoàng muốn động, lại bị ánh mắt của An Nhiên trừng mà đứng tại chỗ.

Bệnh nhân mà muốn lộn xộn cái gì?

Tình huống bất ngờ như vậy là ba người họ bị dọa sợ, bọn họ hoàn toàn không tính đến xảy ra tình huống như thế.

“Không nói?” An Nhiên mỉm cười chìa chìa súng, di dời khẩu súng ở mi tâm của hắn, “Tốt lắm.”

Nói xong, An Nhiên không chút khách khí, trước mặt đồng bọn của hắn mà trực tiếp nổ súng.

Pằng---

Súng có thiết bị giảm thanh nên tiếng súng không lớn, nhưng cái tên Đại Hàn kia lại bị An Nhiên làm cho thủng một lỗ trên đầu! Mà mấy người đứng ở cửa làm như không thấy chuyện đó, bọn họ che chắn ở cửa ra vào, biểu cảm bất động.

“Cô giết hắn!” Một tiếng nói kinh sợ vang lên.

An Nhiên cảm thấy rất hưng thú, không nghĩ tới người này có thể nói được tiếng Hoa, tuy rằng không lưu loát, nhưng tốt xấu gì cũng nói được mà phải không?

Hai gã người Hàn này có biểu cảm đẹp mắt, bọn họ không nghĩ An Nhiên lại lớn mật như vậy, cái gì cũng không nói, trực tiếp liền ... Trực tiếp giết chết sư huynh của bọn hắn!

Sư huynh là người mà sư phụ coi trọng nhất, nếu biết sư huynh đã chết, Phó An Nhiên nhất định không có cái kết tốt!

Thùng một cái lỗ trên đầu không biết có cảm giác thế nào, nhưng trên quần áo của An Nhiên dính máu, từ trước đến giờ không biết thế nào nhưng cô không thích màu máu.

“Không nên gấp gáp, chẳng mấy chốc sẽ đến các người.” Từ trong tay Ngân Lang tiếp lấy một cái khăn ướt màu trắng, khoé môi của An Nhiên gọi lên một tia người lãnh huyết.

Phó Quân Hoàng ngồi trên sofa mặt không chút biểu cảm, đối với anh mà nói, mặc kệ An Nhiên như thế nào, đều là bảo bối của anh, mặc kệ là cô hung tàn đến cỡ nào, ác độc thế nào, cũng đều là bảo bối là anh trân quý nhất.

Anh hết sức chăm chú nhìn An Nhiên, đáy mắt là một mảnh ánh sáng dịu dịu, khi Ngân Lang thấy được ánh mắt đó thì đột nhiên trong đáy lòng xuất hiện trong trợn phát lạnh.

Hắn nghĩ, nếu quân chủ muốn giờ súng giết huấn luyện viên thì huấn luyện viên sẽ tự động lên nòng súng, sau đó đưa khẩu súng đó cho quân chủ. . .

“Không, tôi không muốn chết.” Tên kia nói tiếng Hoa, người không tự chủ lắc đầu, tuy rằng hắn có võ, nhưng đối mặt với súng thật thì hắn làm sao có thể chống cự được với cái thứ đó?

Trên thế giới này không có người nào là không sợ chết, hắn cũng như thế.

Hiện tại, hắn mới hai mươi mấy tuổi, cuộc đời của hắn mới bắt đầu, tuy rằng sư phụ là người đào tạo hắn, nhưng hắn cũng không thể vì sư phụ mà mất đi tính mạng của bản thân, một người nếu không còn tính mạng thì sẽ không có cái gì cả.

“Hửm?” An Nhiên cười cười, “Có người không muốn chết.”

“Tôi, tôi có thể nói cho cô biết sư phụ đang ở đâu, cô...”

Tên còn lại có vẻ ngoài cường tráng hình như hiểu được một ít tiếng hoa, khi hắn nghe thế, hắn kéo người kia, biểu cảm cực kì phẫn nộ, hắn hướng về người kia lớn tiếng nói.

“Tôi không muốn chết!” Tên người đại hàn kia sợ chết kêu to, hắn đẩy tên người đại hàn cao lớn ra, sau đó nhìn An Nhiên lớn tiếng hô, “Tôi biết sư phụ tôi đang làm cái gì, tôi có thể nói cho các người nghe, với điều kiện là không thể giết chúng tôi.”

An Nhiên nhú mày, “Hiện tại, các người không có tư cách nói điều kiện.”

Cô không cần bọn họ nói cho cô biết Kim Ân Thánh đang ở đâu, hiện tại người của Vô Xá đang theo dõi ông ta. Điều duy nhất cô tò mò là, sau lưng Kim Ân Thánh ở Đế Đô là ai.

Khi Kim Ân Thánh ở Nhật Bản tìm người hợp tác, là Tiểu Dã Long ở Hành Hương, nhưng một Tiểu Dã Long làm sao có thể ảnh hưởng được Hoa Hạ?

“Kim Ân Thánh đã cùng ai tiếp xúc?” Súng trong tay An Nhiên chuyển động, ánh mắt của An Nhiên dừng trên người nọ, biểu cảm lạnh nhạt.

Hai người Đại Hàn không nghĩ đến An Nhiên lại hỏi như vậy, biểu cảm của hắn hơi cứng lại, “Tôi không biết. Tá Đẳng Quang đang ở bên cạnh sư phụ, Tá Đẳng Quang rất lợi hại, rất nhiều chuyện là ông ta liên hệ, bao gồm chuyện các ngài đang nằm bệnh viện, là do Tá Đẳng Quang nói với sư phụ.”

Tá Đẳng Quang? Cô có chút ấn tượng với người này, là người mà người của cô điều tra.

Hai người này nhất định là không đem lợi ích cho nhau rồi.

Cô hướng đến Ngân Lang liếc mắt ra hiệu, lập tức Ngân Lang đứng ở cửa phát tay với những người bên ngoài, mọi người tiến lên, trực tiếp kéo hai người kia ra bên ngoài.

Một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, là điện thoại của An Nhiên.

“Nói.” An Nhiên không kiêng dè Phó Quân Hoàng mà trực tiếp nghe điện thoại.

An Nhiên vừa dứt lời, Lam Nhựt Khê ở đầu bên kia nặng nề nói:

“Quân chủ, không thấy Kim Ân Thánh cùng Tá Đẳng Quang.

“Chờ chút!” An Nhiên hướng ra bên ngoài hô lên, những người kia cùng lúc dừng lại, An Nhiên đi đến, “Xảy ra chuyện gì.”

“Khi chúng tôi đi vào phòng của bọn họ, thì trong phòng không có ai. Thế nhưng, mấy người theo dõi bên ngoài cũng không thấy nhóm người Kim Ân Thánh ra ngoài.” Hồ hấp của Lam Nhựt Khê có chút bất ổn, tựa như là ở nơi nào đang chạy đến.

An Nhiên vẫn chưa tắt điện thoại, mặt cô lạnh xuống, hỏi hai người Đại Hàn, “Kim Ân Thánh có nói cho các người biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì gặp nhau ở đâu không?”

Tên người Hàn cường tráng oán hận nhìn An Nhiên, giống như muốn nuốt sống cô.

“Sư phụ có nói, chỉ cần chúng tôi thành công, liền tới...” Tên người Hàn sợ chết, cũng không nói hoàn chỉnh một câu, hắn biết nếu hắn nói ra, thì hắn nhất định sẽ bị giết chết, “Không, tôi không nói. Tôi có thể mang các người đến đó, nhưng đến lúc đó các người phải thả tôi đi.”

Bên môi của An Nhiên lộ ra một nụ cười quái dị, “Được, chỉ cần mày mang tao đi, tao nhất định sẽ thả mày.”

“Cô nên giữ lời.”

“Phó An Nhiên tao, chưa từng nuốt lời.”

“Được, tôi mang cô đi.”

Phó Quân Hoàng muốn đi cùng An Nhiên, nhưng lại bị An Nhiên từ chối, “Em sẽ xử lý chuyện của Kim Ân Thánh nhanh chóng, đến lúc đó sẽ trở về với anh.”

“Anh cùng em.” Phó Quân Hoàng nắm lấy góc áo của cô mà kéo, biểu cảm bất động, con ngươi đen nhánh nhìn cô.

“Không được.” An Nhiên cự tuyệt, “Trên người anh bị thương, anh cần tĩnh dưỡng.”

“Đã tốt.” Mỗi anh nhếch lên. Anh làm sao có thể cho phép bảo bối của anh một mình đối mặt với nguy hiểm? Anh muốn ở bên cạnh cô, anh không thể chấp nhận được bảo bối của anh có một chút chuyện nào xảy ra.

An Nhiên làm sao không biết anh đang suy nghĩ cái gì? Nhưng lúc này là không được.

“Phó Quân Hoàng! “ Cô tức giận.

Lúc bình thường, anh sẽ nhanh chóng thoả hiệp, nhưng lúc này biểu cảm của anh bất động, ngay cả lực đạo trên tay cũng tăng lên nhiều.

“Rất nguy hiểm.” Khi nói ra ba chữ này, An Nhiên liền hối hận, không thể tự tát vào mặt mình.

“Muốn đi.” Đã nguy hiểm, vậy càng muốn đi, anh không chịu nổi khi bảo bối gặp bất kì nguy hiểm nào.

“Phó Quân Hoàng, anh đừng nháo, hiện tại anh đang bị thương. Nếu miệng vết thương nhiễm trùng thì sao? Đến lúc đó anh bị nặng hơn thì sao bây giờ? Anh...”

“Em sẽ bảo vệ anh.” Anh có một bí mật, chính là anh thích nhìn bảo bối sốt ruột vì anh, anh thích nhìn khuôn mặt lạnh nhạt đó vì anh mà trở nên gấp gáp, vì anh mà cô xuất hiện nhiều biểu cảm khác nhau.

Một câu nói, năm chữ đơn giản lại đem toàn bộ lời của An Nhiên muốn nói trở về.

Cô bảo vệ anh sao? Tất nhiên là vậy.

Ngoại trừ cô bảo vệ anh, còn có thể làm gì? Những việc cô làm không phải là muốn cuộc sống sau này của anh và cô đơn giản hơn sao? Không phải vì để an tâm cho cuộc sống ngày sau sao?

Cây to đón gió, họ Phó ở Đê Đô có thể nói là quyền thế ngập trời, may mắn là người họ Phó cực kì ngay thẳng, chính phái, không can dự vào các cuộc tranh đấu, giữ mình trong sạch, là một dòng dõi độc lập. Nhưng có một câu nói, nước quá trong ắt không có cá, họ Phó cũng chính là một miếng thịt béo bở ở trước mặt bọn người kia, bọn người đó làm sao không thèm được?

Thế nhưng ăn không được, thì cũng không thể để người khác ăn, đây là thứ tâm lý nắm giữ nhiều người, đến lúc đó họ Phó sẽ gặp tình thế thế nào?

Phó lão gia tử cả đời là người thanh liêm, Phó Văn Thắng kế thừa tính khí của ông, nếu họ Phó không phải có một kĩ tài buôn bán là Từ Tĩnh Ngưng, thật không biết họ Phó nên làm gì.

Họ Từ ở giới kinh doanh rất có tiếng nói, mà hiện nay Từ Tĩnh Ngưng một Đồng sự trưởng, cô nữ cường nhân mạnh mẽ vang dội.

Khi ở trong nhà, Từ Tĩnh Ngưng là một hình mẫu mẹ hiền, thậm chí ở trước mặt Phó Văn Thắng, bà ấy chỉ là một người phụ nữ nhỏ, là một người phụ nữ động một chút là khóc, nhưng người phụ nữ đó đang âm thầm giúp đỡ nhiều việc.

Tất nhiên, chuyện này nếu như bị Phó lão gia hoặc Phó Văn Thắng biết được, không biết là sẽ mắng thế nào.

Lúc đầu khi An Nhiên biết hành động của Từ Tĩnh Ngưng, thì hơi kinh ngạc nhưng sau đó suy nghĩ lại, cũng thông suốt, người họ Phó quả nhiên không ai ngồi không.

“Bảo bối?” Phó Quân Hoàng kéo góc áo của An Nhiên, mảy nhú lại.

An Nhiên thoả hiệp, “Được, anh theo em, nhưng anh chỉ có thể ngồi trên xe mà chờ.”

Anh cười, “Được.” Hiện tại đáp ứng trước, sau đó đến chỗ thì nói không được?

An Nhiên thờ dãi, cô cẩn thận đỡ Phó Quân Hoàng, liếc mắt cảnh cáo Ngân Lang một cái, “Anh ở nơi này nghỉ ngơi cho tôi.”

Thân thể thẳng tắp của Ngân Lang nhất thời mềm xuống, hần chỉ là gãy xương mà thôi, gãy xương nhỏ nhỏ thôi mà.

“Nếu anh muốn sau này trở thành người tàn tật thì đi theo.”

Uy hiếp, mà uy hiếp trắng trợn!

Nếu hần dám đi theo, quân chủ nhất định sẽ triệt để đánh gãy đùi hần.

Ngân Lang lắc đầu, dùng sức lắc đầu, hần còn muốn giữ gìn cái chân này để ra chiến trường.

Phó Quân Hoàng muốn nói miệng vết thương của anh không nghiêm trọng, ít nhất đối với sức khoẻ của Phó Quân Hoàng mà nói, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, hơn nữa không có loại đau đớn nào, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Nhưng mà An Nhiên bên cạnh anh vẻ mặt rất nghiêm túc, anh cũng chấp nhận tựa đầu vào vai của An Nhiên, khoẻ mỗi mang theo nụ cười nhàn nhạt, biểu cảm cực kì sung sướng.

Gã sợ chết người Đại Hàn tên là Tổng Chính Hạo, là một trong những đồ đệ của Kim Ân Thánh, hần là một người rất ham học hỏi, rất được Kim Ân Thánh yêu thích, mà gã cường tráng có tên là Lưu Quang Tú, cũng là đồ đệ của Kim Ân Thánh, nhưng hần là một người ngay thẳng đến ngốc nghếch.

“Đến lúc đó, cô thật sự sẽ thả tôi, phải không?” Tổng Chính Hạo vẫn lo lắng quay đầu, nhìn An Nhiên, hỏi xác định.

An Nhiên nhú mày, “Nếu còn nói nhiều lời vô nghĩa, tao lập tức giải quyết mày.”

Lưu Quang Tú có một chuỗi lời muốn nói, biểu cảm thoát nhìn rất kích động, hần không tin nhìn An Nhiên, thậm chí đối với chuyện Tổng Chính Hạo đang làm, hần rất phẫn nộ.

Nếu không phải hai tay của hần đang bị trói ngược ra phía sau thì hần nhất định sẽ xông đến Tổng Chính Hạo cho hần một quyền.

“Cô sẽ làm gì với Kim Ân Thánh?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói.

Lưu Quang Tú bị dọa bối Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói, hần (Lưu Quang Tú) kinh ngạc nhìn hần (Tổng Chính Hạo), Tổng Chính Hạo đột nhiên không nói nữa, nhưng con ngươi lại mang nét thù hận rõ ràng.

An Nhiên nở nụ cười, cô đã nói đúng, vì sao Tổng Chính Hạo lại nói chuyện, nguyên do là có chuyện ầm tình.

Tổng Chính Hạo cùng Kim Ân Thánh xây nhiều chuyện, chuyện không nhỏ, hay là cả Kim Ân Thánh cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Lưu Quang Tử có chút kinh ngạc nhìn Tổng Chính Hạo, hắn nói mấy câu, nhưng Tổng Chính Hạo chưa trả lời hắn câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90-2: An nhiên gặp nguy, bốn bề động (2)

Ở một bên khác.

Trong lúc An Nhiên đang bị tập kích ở phòng bệnh, tin tức được truyền đi bốn phương.

Trong căn phòng mang phong cách châu Âu.

“Lại Tư, cậu nói xem, trên thế giới này sao lại có người có thú vui khi đi tập kích tiểu ác ma vậy?” Người đàn ông mang mặt nạ màu bạc ngồi phía dưới ánh đèn, chiếc mặt nạ khúc xạ thành một dòng ánh sáng lạnh lẽo trong bóng đêm.

Lại Tư luôn đứng phía sau người đàn ông đó không chút biểu cảm, “Không biết.”

“Phó Quân Hoàng này thật đúng là chướng mắt, mặc kệ là ở đâu đều có sự xuất hiện của anh ta, thật đúng là chán ghét.” Xem tập văn kiện cùng ảnh vừa mới nhận fax, gương mặt phía dưới mặt nạ màu bạc tràn đầy sự bất mãn.

“Giết anh ta.” Lại Tư nói thẳng.

Con người xẹt qua một tia kinh ngạc, “Lại Tư, cậu đúng là càng ngày càng bạo lực.”

Lại Tư không chớp mắt nhìn phía trước, nhưng vẻ mặt của hắn có chút biến hoá nhỏ.

BOSS nói hắn bạo lực? Khoé miệng hắn run nhẹ.

Xe chạy chậm đến gần lối đi bộ, lão Lưu lấy đồ vừa mới nhận được, xoay người, đem vật trong tay giao cho người ngồi phía sau:

“Môn chú, mới nhận được tin.”

Diêm Tử Diệp hận lấy đồ của lão Lưu giao cho hắn, khi nhìn thấy nội dung bên trong, gương mặt xẹt qua một tia lạnh lẽo, “Ai làm?”

“Nếu tôi đoán không sai, chính là Kim Ân Thánh làm”. Lão Lưu thở dài nói.

Xem ra, vận mệnh của họ Kim sắp kết thúc.

Trong một căn phòng tối, khi một thiếu niên nhận được tin tức, cậu ta suy nghĩ một chút rồi đã nhảy lên, cậu ta cầm di động, nhưng lại hướng về cầu thang chạy đi, ngay cả cửa phòng cũng không gõ mà trực tiếp đẩy cửa vào, vội vàng nói:

“Chị, chị, cô ấy bị thương, cô ấy bị tập kích, cô ấy...”

Bách Lí Lan mặc một thân váy ngủ thoải mái, cô đến trước mặt của thiếu niên đang vội vàng đó, ôm cậu ta vào trong lòng, ôn nhu nói, “Đứa nhỏ ngốc, cô ấy đã không sao.”

“Không sao rồi ư?” Cậu ta không tin, cậu ta mới nhận được tin, sao là chị gái lại nói không có việc gì cả?

Bách Lí Lan kéo cậu ta đến giường của bản thân, nhẹ nhàng vỗ về cậu ta, “Thân ái, sự bình tĩnh thường ngày của em chạy đi đâu rồi?”

Thiếu niên ngẩn ra, “Chị...”

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Em đừng quên, người trong lòng em là ai. Cô ấy là Phó An Nhiên, một người kém cỏi thì làm sao có thể tổn thương đến cô ấy? Yên tâm đi, cô ấy là một tiểu hồ li giả hoạt.”

“Nhưng mà...” Nhưng tin tức cậu nhận được, là nói cô bị thương.

“Nào, thân ái, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, em cảm thấy Phó An Nhiên là người thế nào?” Đây là lần đầu tiên Bách Lí Lan hỏi chính diện cậu ta câu này.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn cô ta, không hiểu.

“Được rồi, vậy chị hỏi em một vấn đề, em cảm thấy trên thế giới này, ai có thể làm tổn thương cô ấy được?”

“Phó Quân Hoàng.” Đó là một người đàn ông trong truyền thuyết.

Cậu chưa từng thấy Phó Quân Hoàng, nhưng biết được sự tồn tại của anh.

Anh ta đối với An Nhiên có sự ảnh hưởng rất lớn, cậu nghe không ít chuyện về Phó Quân Hoàng, đồng thời còn biết nhiều chuyện về An Nhiên là Phó Quân Hoàng, mà những chuyện đó làm cậu rất hâm mộ.

Cậu hâm mộ đồng thời cũng đố kị với Phó Quân Hoàng, đố kị anh ta có thể dễ dàng được An Nhiên tín nhiệm.

Cậu biết rõ, có thể được An Nhiên tín nhiệm là chuyện không dễ dàng, nhưng mà cô ấy lại tín nhiệm anh ta không điều kiện.

Bách Lí Lan không ngờ em trai của cô ta cho một đáp án như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, trên thế giới này người chân chính có thể tổn thương An Nhiên, chỉ sợ ngoài Phó Quân Hoàng thì không có một ai.

Tổn thương trên thân thể có là cái gì, chỉ có một vết sẹo, ngoài ra sẽ không có chuyện gì. Nhưng trên thế giới này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng, không có kẻ nào có thể tổn thương đến nội tâm của Phó An Nhiên.

“Vậy em cảm thấy anh ta sẽ làm tổn thương cô ấy sao?” Bách Lí Lan tiếp tục hỏi.

Thiên nên cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Chính cậu ta cũng hiểu được, nên cậu ta không nói chuyện.

Cậu ta nói không nên lời, mặc dù là lừa mình hay dối người, thì cậu cũng không nói được.

“Anh ta sẽ không tổn thương Phó An Nhiên, vậy em còn lo lắng cái gì?” Bách Lí Lan một lần nữa ôm thiếu niên vào lòng, “Thân ái, em quá chú ý cô ấy rồi, sớm hay muộn thì có một ngày em bị tổn thương.”

Hai tay ôm lấy cô, “Em không sợ.” Cậu ta sẽ giống như bướm bướm, biết rõ bay vào sẽ chết, thế nhưng cậu ta không nhin nỗi, nhin chú ý không được, muốn rút ngắn khoảng cách với cô ấy.

Đại khái, đây chính là yêu đi, cái tình cảm mà cậu từng xem thường.

Bách Lí Lan chỉ ôm cậu như vậy, ánh mắt rơi vào bức tường trắng xám, làm người ta không nhìn ra biểu cảm của cô ta lúc này.

Một âm thanh nén lực vang lên.

Cửa phòng được mở ra.

Nơi này là một phòng thí nghiệm, trong phòng thí nghiệm không có ai, người tới mang theo một túi văn kiện trong tay, thoạt nhìn hẳn cho chút kích động, hẳn đến cuối phòng thí nghiệm, mở một cánh cửa thông tới một phòng riêng.

“Lão đại, Phó An Nhiên vừa mới bị tập kích.”

“Kết quả.” Tay người nọ không ngừng làm thí nghiệm, biểu cảm bất động.

“Cô ấy không xảy ra chuyện gì, nhưng lại mang Phó Quân Hoàng từ bệnh viện đi ra, không biết làm cái gì, tôi đã phải người đi theo.”

“Tiếp tục đi. Ai làm?”

“Là tổ chức Hành Hương của Nhật Bản còn có Kim Ân Thánh của Đại Hàn.”

“Phế bỏ.” Bên trong tiếng nói tràn đầy quyền lực.

Người cầm tập tin run run, lập tức tỉnh ngộ, ý của lão đại của mình, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chuyện hiện tại hẳn cần làm chính là tìm thời gian thích hợp, sau đó tiêu diệt tổ chức Hành Hương cùng họ Kim.

“Đợi chút.”

“Lão đại?”

“Chuyện giết người liên hoàn lúc trước là do người của Hành Hương làm?” Hấn dừng thí nghiệm trong tay, ánh mắt dừng trên người đến.

“Đúng vậy. Hình như là bọn họ đang tìm kiếm thứ gì.”

“Tra ra không?”

“Không được. Nhưng người của chúng ta đã vào được tổ chức Hành Hương, hẳn sẽ có tin tức sớm.”

”Đi xuống đi.” Vẫy vẫy tay, một lần nữa tiếp tục làm thí nghiệm của bản thân.

Nhìn thấy lão đại đã bận trở lại, hẳn không nên quấy rầy, tuy rằng hẳn muốn hỏi lão đại cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào, nhưng khi hẳn muốn hỏi thì lão đại tìm mọi lí do bảo hẳn đi.

Lão đại vì Phó An Nhiên, làm không ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90-3: An nhiên gặp nguy, bốn bề động (3)

An Nhiên không biết bản thân mình bị tập kích mà lại bị nhiều người biết được như vậy, đồng thời cũng không biết được những người đó vì cô mà sắp xếp nhiều người ngầm theo cô.

Khi Tổng Chính Hạo dẫn An Nhiên đến biệt thự, biểu cảm của An Nhiên luôn lạnh.

Khi An Nhiên tới, người của An Nhiên đều chờ ở nơi tốt, An Nhiên cũng không để

Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo lại đây, tuy cô không muốn giấu diếm lão soái ca cái gì, nhưng người của cô vẫn không nên xuất hiện trước mặt anh.

“Chính là nơi này.” Tổng Chính Hạo chỉ chỉ biệt thự, hít một hơi sâu, khi hẳn nhìn về An Nhiên biểu tình có chút e ngại, “Tôi không lừa cô, thật sự không lừa cô.”

Trong mắt Lưu Quang Tú xẹt qua một tia châm chọc, chỉ bằng vài người này có thể đối phó được với sư phụ? Chỉ cần bọn họ gặp được sư phụ, nhóm người này chỉ có một con đường chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn xung quanh một vòng, thấy một ánh sáng mỏng manh ở một khu bóng tối, An Nhiên thờ dài, tiền đà nhìn Phó Quân Hoàng nói:

“Lên xe chờ em, đến lúc đó...”

An Nhiên còn chưa nói hết lời, Phó Quân Hoàng đã mở cửa xe đi xuống.

Đáy lòng An Nhiên hoảng hốt, vội vàng xuống xe, lập tức nắm lấy tay anh, ánh mắt gắt gao trừng anh!

Trong màn đêm quá tối, An Nhiên không thấy rõ biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cảm thấy, biểu cảm của anh hiện là đang cười.

“Đi nhanh đi.” Anh nắm tay cô, sau đó đem tay cô để vào túi áo của bản thân, đem ấm áp cho cô.

Nửa đêm mùa đông, đương nhiên là rất lạnh.

An Nhiên biết bản thân mình đã sai, sai chính là đánh giá thấp sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cũng suy nghĩ được, đã đến nơi này thì làm sao không lên đây?

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy theo anh.

“Một lát nữa phải cẩn thận.” Đạo pháp của Tả Đằng Quang cực kì lợi hại, nhưng kĩ thuật đạo pháp có lợi hại đến đâu có thể so với súng sao?

Mà Kim Ân Thánh, người không có trong kế hoạch của An Nhiên, nói cách khác, Kim Ân Thánh hoàn toàn bị cô xem nhẹ.

Tay Lưu Quang Tú bị trói, miệng bị băng lại, bị kéo đi lên, mà người trói hẳn chính là sư huynh đệ đồng môn của hẳn Tổng Chính Hạo.

Mà lúc này, trong biệt thự, đám người Kim Ân Thánh chờ đến chán, ông ta muốn nhấc chân rời đi.

“Ông muốn đi đâu?” Tá Đẳng Quang đột nhiên đứng dậy, ngăn trước đường đi của Kim Ân Thánh.

“Tôi muốn đi tìm bọn họ.” Đó là đồ đệ của ông ta, là đứa nhỏ mà một tay ông ta nuôi lớn, ông ta không thể vì con của ông ta mà để cho ba tính mạng bị mất.

Nhất thời ông ta hồ đồ nên mới phái ba đứa đó đến tìm Phó An Nhiên.

“Kim Ân Thánh, tôi thấy ông là ông già hồ đồ rồi.” Tá Đẳng Quang cười lạnh, “Ông cảm thấy đến giờ mà cả ba người học trò của ông chưa về là có nguyên nhân gì?”

“Bọn họ sẽ không thất bại.” Người của ông ta chưa từng có ai thất bại.

“Tôi có nói gì sao?” Tá Đẳng Quang giễu cợt nói, “Lần này nếu thất bại sẽ không có gì, chỉ cần những lần tiếp theo không cần ngu ngốc như vậy là được.”

“Muốn nói cái gì?” Nguyên bản Kim Ân Thánh còn đang phiền lòng nộ nóng chò, hơn nữa bị Tá Đẳng Quang kích thích, hiện tại ông ta đối với Tá Đẳng Quang là tràn đầy địch ý, chỉ cần hắn ta nói thêm một câu, ông ta nhất định sẽ không khách khí mà động thủ.

Cũng đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh vui vẻ, đây là đồ đệ của ông ta cho ám hiệu.

“Tôi nói rồi, người của tôi, cho đến bây giờ đều không có thất bại.” Nói xong, Kim Ân Thánh hừ lạnh ra tiếng, đi đến mở cửa.

Trước khi Kim Ân Thánh mở cửa, Tá Đẳng Quang đi trước ông ta một bước, biểu cảm không thoải mái giống Kim Ân Thánh, ngược lại càng căng thẳng.

“Ai?” Tá Đẳng Quang dùng ánh mắt ngăn cản Kim Ân Thánh, hắn kẻ sát trên cửa, cầm tay vịn cửa, âm thanh trầm thấp.

“Sur phụ, là con.” Ngoài cửa, là tiếng của Tổng Chính Hạo.

Nghe được âm thanh của đồ đệ, Kim Ân Thánh một tay kéo Tá Đẳng Quang ra, “Tá Đẳng Quang, đừng quá đáng!”. Vừa nói, ông ta đi mở cửa.

Nhưng về mặt của Tá Đẳng Quang không thả lỏng, mà trực giác nói cho hắn biết, trong này có vấn đề, nguy hiểm đang đến gần.

Nghề này của bọn họ giống như là đang đi trên lưỡi hái tử thần, mà bọn hắn từ trước đến nay đều vô cùng tin trực giác của bản thân, rất nhiều lần, chính trực giác đã cứu hắn.

Mà lúc này, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đến.

Lần này, có thể là hắn suy nghĩ nhiều, nếu người của Kim Ân Thánh đúng là thất bại, thì người của ông ta cũng không có cơ hội về đây, tiếng nói của người nọ không giống như bị uy hiếp hay gì cả, bên trong tiếng nói là một thái độ ung dung.

Xem ra, Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã bị giải quyết xong.

Kim Ân Thánh mở cửa, nguyên bản ông ta còn vui sướng, nhưng nhìn thấy Tổng Chính Hạo cùng Lưu Quang Tú, nhưng Lưu Quang Tú bị trói, mặt ông ta hoàn toàn trầm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sur phụ, là con có lỗi với thầy.” Đột nhiên Tổng Chính Hạo quỳ xuống, biểu cảm được xem là bi thương, “Là con không bảo vệ tốt cho sư huynh, mới có thể..” Câu nói kể của hắn không nói tiếp, đầu cũng đã cúi thấp xuống.

Kim Ân Thánh mới phát hiện thiếu người, ông ta nhất thời cả kinh, “Thái Hi đâu? Thái Hi thế nào rồi?”

“Khi chúng con ám sát Phó Quân Hoàng, sư huynh vì bảo vệ chúng con..” Sau lời nói đó là một âm thanh nghẹn ngào thay thế.

Biểu cảm của Kim Ân Thánh khẽ biến, “Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên là các người chia nhau ám sát?”

“Dạ, là chia nhau làm. Nhưng mà sư huynh, anh ấy..” Tổng Chính Hạo còn muốn nói thêm, thì Kim Ân Thánh đã cắt đứt.

“Không sao, các con không còn tự trách. Sư huynh của các con cũng là anh dũng ra đi.” Kim Ân Thánh trấn an Tổng Chính Hạo, tiền đã xoa người lại, cười lạnh nhìn Tá Đẳng Quang, “Tá Đẳng Quang, về sau có thể im miệng. Đồ đệ của Kim Ân Thánh tôi, không có thất bại.”

Trong mắt của Lưu Quang Tú tràn ngập bất khả tư nghị (khó mà tin nổi), hắn bình tĩnh nhìn Kim Ân Thánh, đây cũng là một sinh mệnh, một cái mạng người, tại sao sư phụ có thể như vậy? Lẽ nào, ông ta không thương tâm, không khó chịu hay sao?

Tổng Chính Hạo cúi thấp đầu, khoé môi trương lên nụ cười quái dị.

Mày của Tá Đẳng Quang nhú lại, hần luôn cảm thấy có cái gì đó rất quái lạ, nhưng chỗ nào quái lạ hần lại không nói được.

Kim Ân Thánh dường như đã quên hỏi tại sao mà Tổng Chính Hạo lại trối Lư Quang Tú, hiện tại ông ta rất hưng phấn, hiện tại ông ta đang nghĩ đến Phó An Nhiên đã chết, vậy thế lực trong tay cô ta ai sẽ tiếp nhận, Phó Quân Hoàng đã chết, đến lúc đó Hoa Hạ này khẳng định sẽ náo loạn.

Ít nhất hần có lý do để tin rằng, người của Hoa Hạ sẽ tra không được chuyện của hần cùng họ Kim có liên quan với nhau, mặc dù muốn tra, cũng sẽ là tổ chức Hành Hương ở Nhật Bản, đến lúc đó mọi chuyện sẽ nhắm đến Hành Hương, mà hần cùng họ Kim không có một chút liên quan nào.

“Sư phụ, thầy không thương tâm sao?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo nhìn Kim Ân Thánh đang đưa lưng về phía hần, trầm giọng hỏi.

Kim Ân Thánh sùng sốt, đầy mắt hưng phấn còn chưa kịp che giấu, ông ta đi đến nâng Tổng Chính Hạo dậy, “Đứa nhỏ ngốc, thầy biết con cùng sư huynh có tình cảm anh em rất sâu đậm, nhưng sinh lão bệnh tử là chuyện rất bình thường, chỉ là sư huynh của con đi trước bọn con một bước thôi, con không cần...”

“Cho nên, một điểm thầy cũng không thương tâm đúng không?” Tổng Chính Hạo nhìn ánh mắt của Kim Ân Thánh, lại một lần hỏi.

“Thái Hi chết, tâm của thầy rất đau. Nhưng thầy không biểu hiện ra bên ngoài, bởi vì chuyện đó không cần thiết, chúng ta chỉ cần nhớ đến, vì đứa trẻ đó mà báo thù. Nhưng thù đó không phải chúng con đã báo rồi sao? Hiện tại, chỉ cần các con sống khỏe mạnh, thay Thái Hi mà sống tốt.”

Nghe xem, là lời nói đường hoàng đến thế? Nói dễ nghe đến mức nào.

“Cho nên, năm đó chị gái của tôi cũng là chết, đúng không?” Tổng Chính Hạo cúi thấp đầu đột nhiên nói.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh khẽ biến, tiện thể một lần nữa an ủi hần, “Đứa nhỏ ngốc, thầy không phải từng nói với con sao? Năm đó cũng vì thầy, nếu như thầy đến sớm một bước, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Khoé môi của Tổng Chính Hạo trương lên một nụ cười càng quái dị, hần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Kim Ân Thánh, “Nhưng mà sư phụ, vì sao tôi lại nghe được tin là chuyện không giống vậy? Ông vẫn luôn muốn biết Lý tổng làm sao lại chết không? Hần ta là do tự tay tôi giết chết, ông nhất định không biết, hần ta đem toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm đó nói cho tôi biết, ông nhất định là không biết, nếu không, tôi cũng bị ông giết chết.”

“Chính Hạo! Con có biết là con đang nói gì không?” Biểu cảm của Kim Ân Thánh đại biến, là lần đầu tiên ông ta quát lớn bảo hần ngừng lại.

Tổng Chính Hạo có một chị gái tên là Tổng Huệ, là một cô gái thông minh, rất đẹp, rất được người ta yêu thích.

Lúc đó, Kim Ân Thánh xã giao rất nhiều, ông ta thường xuyên mang Tổng Huệ ra ngoài xã giao, rất nhiều ông chủ đều coi trọng cô gái thông minh này. Chỉ là một lần sau một tiệc rượu, ông ta không tìm được Tổng Huệ, cuối cùng lại thấy được Tổng Huệ đang uống say ở phòng của Lý tổng, lúc đó ông ta vẫn chưa nổi lên ý đồ xấu, nhưng sau đó Lý tổng lại thuyết phục ông ta, cuối cùng liền cùng Lý tổng đem cô gái nhỏ đó biến trở thành một người đàn bà.

Sau khi Tổng Huệ tỉnh dậy, không thể chấp nhận cái sự thật này, cô ta không thể chấp nhận nỗi người làm bản cô ta chính là sư phụ người cô ta tôn trọng nhất!

Lúc đó đầu óc của cô ta trống rỗng, sau khi cô ta hoàn hồn, thì cô ta đã đứng ngoài ban công, sau đó cô ta liền nhảy xuống ----!

Tổng Huệ chết, làm cho Kim Ân Thánh nhất thời bối rối, nữ đệ tử bị ông ta ngủ qua không ít, nhưng Tổng Huệ là người đầu tiên tự sát.

Cuối cùng ông ta cùng Lý tổng tính toán, sẽ để người thế thân của bọn họ vào ngục giam. Nhưng sau sự việc này không lâu lắm, Lý tổng liền bị tai nạn xe cộ mà chết đi.

Không nghĩ tới, Lý tổng là bị Tổng Chính Hạo giết chết!

“Biết, tôi làm sao không biết tôi đang nói gì? Trong sư môn không ít các sư huynh đệ bị mất tích, ông cũng không nói cho chúng tôi biết bọn họ đi đâu, có phải là bọn họ cũng như sư huynh mà chết rồi chứ? Kim Ân Thánh, sao là tâm của ông lại nhẫn tâm như vậy?”

Lư Quang Tú kinh ngạc nhìn Tổng Chính Hạo, chuyện của Tổng Huệ năm đó hần cũng nghe nói, nhưng là cô ấy chết cùng sư phụ có quan hệ gì? Chẳng lẽ..

không, sẽ không, sư phụ không phải là người như vậy.

Hai tay Tá Đẳng Quang khoan trước ngực, đứng tại chỗ, hần ta giống như đang xem diễn kịch, không nghĩ tới, Kim Ân Thánh lại xuống tay đối với đồ đệ của mình, chặc chặc.

“Tổng Chính Hạo! Tao mặc kệ làm này nghe được những chuyện này ở đâu, bây giờ mày nên quên toàn bộ! Tao là sư phụ của mày, là tao nuôi chúng mày lớn, nếu không có tao, chúng mày đã sớm chết đói ở đâu đường!”

“Vâng, tôi biết. Nếu không phải vì những chuyện đó, từ bốn năm trước tôi đã giết ông, sư phụ.” Ánh mắt của Tổng Chính Hạo nhìn thẳng tắp Kim Ân Thánh.

Bốp, bốp, bốp.

Đột nhiên, ba tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy An Nhiên đứng ở trước cửa, khoé miệng cong lên, giòn tan nói:

“Được rồi, mặc kệ là trước đây các người có ân oán gì, tôi muốn tính chuyện của chúng ta trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: An Nhiên thổ lộ thân thế

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận “Mày phản bội tao!”

Tổng Chính Hạo cấp tốc lui về phía sau biểu tình lạnh nhạt “Không! Bởi vì cho tới bây giờ tôi với ông cũng không phải cùng một phe”.

“Súc sinh” Kim Ân Thánh nổi giận mắng, hấn lập tức giơ tay hướng Tổng Chính Hạo đánh tở. Một chưởng này cơ hồ hấn dùng hết toàn lực, trong đầu chỉ còn lại sự giận giữ hấn hoàn toàn không chú ý tới lực ở tay. Một chưởng này nếu thật sự đánh lên người Tổng Chính Hạo hấn (Tổng Chính Hạo) chết là không thể nghi ngờ.

Lí Quang Tú biểu tình khê biến, hấn nhanh chóng đẩy Tổng Chính Hạo dôi đi tránh được một chưởng của Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh ánh mắt tàn nhẫn dừng trên người Lí Quang Tú “Mày cũng phản bội tao?”

Hiện tại Lí Quang Tú bị vây trong nỗi khiếp sợ. Hấn không nghĩ sư phụ lại muốn mạng của Tổng Chính Hạo. Sư phụ thế nhưng tâm địa độc ác.

Trong ấn tượng của hấn, sư phụ tuy rằng nghiêm khắc nhưng hấn đối với bọn họ là từ ái, hấn đối đãi với bọn họ như cha ruột. Nhưng hiện tại chỉ vì một cái nhiệm vụ, chỉ vì bị uy hiếp bọn hấn mang người tới mà giờ sư phụ muốn mạng của bọn hấn.

Ở trên đường Tổng Chính Hạo đã nói cho hấn biết sư phụ trong suy nghĩ của hấn không giống như bọn họ nghĩ.

Sư phụ thật ra mạng tâm can ác mả.

Sự mất tích của các huynh đệ ti muội thật ra là đều chết trong tay sư phụ.

Hấn không tin.

Hấn cho rằng Chính Hạo vì muốn mình phối hợp nên mới nói như vậy. Hấn không biết chân tướng, hấn nương Chính Hạo, hấn cho rằng tất cả lời nói của Chính Hạo đều là giả.

Nhưng vừa rồi là hấn thấy cái gì, sư phụ đối với cái chết của sư huynh không thêm để ý, thậm chí chính chỗ này nói mạnh mẽ. Chị gái Chính Hạo tự tử hấn không biết sự tình, cho tới khi nghe Chính Hạo nói hấn hoàn toàn bất động.

Nhưng vừa rồi sư phụ phản ứng, hấn thấy, hấn biết những lời nói của Chính Hạo hết thảy là sự thật.

Sư phụ lừa gạt bọn họ.

Lí Quang Tú bị bịt miệng không nói tiếng nào, cũng không có gì để nói, hai tay hấn như trước bị trói chặt đằng sau.

Tổng Chính Hạo bị đụng qua một bên biểu tình kinh ngạc nhìn Lí Quang Tú, nếu không phải vừa rồi Lí Quang Tú đẩy hấn thì có lẽ hấn đã chết trong tay Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh, ông quả nhiên đủ độc ác!”

Tả Đằng Quang luôn chú ý tới tình huống, hấn theo phản xạ có điều kiện hướng cửa sổ chạy tới. An Nhiên đứng ở cửa, tầm mắt bất động dừng trên người Tả Đằng Quang nói

“Tôi khuyên ông tốt nhất là không nên hành động.”

Tả Đằng Quang không phải người ngu hấn biết nếu cứ ở đây không hành động thì hấn chỉ có một con đường chết.

Nơi này khẳng định là đã bị vây nhưng dù sao cũng phải đấu không phải vậy sao?

Nhưng hấn vừa mới vọt tới cửa sổ sát đất thì trong tầm mắt của hấn liền xuất hiện một loạt bóng dáng chạy đến mà trong tay mỗi người đều cầm một con

dao!

Tả Đằng Quang chợt xoay người lại nhìn An Nhiên “Rốt cuộc cô nghĩ muốn làm gì?”

An nhiên cười cười cô từng bước đi vào trong phòng tầm mắt rơi trên người Kim Ân Thánh “Kim tiên sinh không biết tôi đã làm ra chuyện gì khiến ông hận tới mức muốn lấy tính mạng của tôi?”

Kim Ân Thánh cũng thấy được những người ngoài cửa sổ.

“Tôi không biết cô nói cái gì” Kim Ân Thánh có đánh chết cũng không thừa nhận.

“A?” An Nhiên cũng không có lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hần nói như vậy cô cũng đã sớm đoán được “Như vậy hai người này là ai ông cũng không biết?”

Tầm mắt Kim Ân Thánh thoáng dừng trên người Tổng Chính Hạo và Lí Quang Tú “Không biết!”

Trong mắt Lí Quang Tú hoàn toàn là nỗi khiếp sợ, hần không thể tin nhìn Kim Ân Thánh vì bị bịt miệng nên chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Tổng Chính Hạo đi qua xé miếng băng dính cho hần, theo sát Lí Quang Tú cùng hướng Kim Ân Thánh chất vấn.

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng để hần ngồi an ổn trên ghế sofa.

Thực chất Phó Quân Hoàng không có vấn đề gì nhưng An Nhiên nhìn hần chăm chăm hần chỉ có thể mặt không biểu cảm gì lạnh lùng mà ngồi xem Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh nhìn đến Phó Quân Hoàng thời điểm này đáy lòng đột nhiên cả kinh.

Ngay cả Tả Đằng Quang nhìn đến sắc mặt của Phó Quân Hoàng đáy lòng cũng hoảng hốt. Bọn họ nhận được tin Phó Quân Hoàng đã xảy ra chuyện nhưng sao bây giờ hần còn có thể xuất hiện trước mặt bọn họ?

“Ông nói ông không biết bọn họ nhưng rõ ràng lúc này tôi nghe bọn họ gọi ông là sư phụ, hơn nữa ông còn nói bọn họ phản bội ông nha” An Nhiên nhếch môi con người xinh đẹp mang theo tia băng hàn “Kim Ân Thánh nếu tôi không nói sai thì ông vì đưa con trai phế vật của ông mà đến đi.”

“Phó An Nhiên! Đừng tưởng hiện tại tao không động được đến mày.”

“Ông thử xem” Tiếng nói trầm thấp gần như máy móc vang lên mang theo nồng đậm nguy hiểm giống như đến từ hầm băng tầm mắt dừng trên người Kim Ân Thánh, Phó Quân Hoàng hơi thở khắp người toàn bộ khai hóa âm lãnh dọa người.

Khoảng cách giữa hần và Tả Đằng Quang là xa nhất nhưng hần cũng không thoát khỏi một hồi khiếp sợ, Phó Quân Hoàng này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, chỉ với một ánh mắt cũng khiến cho tâm hồn run rẩy, rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết trong tay hần thì trên người hần mới có sát khí như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91-2: An Nhiên thổ lộ thân thế (2)

Kim Ân Thánh biểu tình có chút cứng nhắc, hần như bị một con độc xà theo dõi. Mặc dù hần đem tầm mắt dời đi nhưng ánh mắt kinh khủng kia vẫn dừng trên người hần làm cho hần hô hấp khó khăn.

Phó Quân Hoàng quả nhiên lợi hại.

Mà ở một bên khác Tổng Chính Hạo cùng Lí Quang Tú biểu tình cùng lúc biến đổi. Đối mặt với Phó Quân Hoàng bọn họ đều không thể chịu đựng được hơi thở cường đại trên người hần.

An Nhiên bỗng vui vẻ không nghĩ tới lão soái ca lại có lực uy hiếp cường đại như vậy.

“Kim Ân Thánh, tôi cùng con trai ông trong đó có sự tình, lúc đó có bao nhiêu người chứng kiến tôi nghĩ cũng không cần phải nói, lúc đó người Hoa Hạ còn có đoạn clip ông có thể đi xem cũng có thể nghe một chút. Khẳng định ông đã xem qua đi, tôi nghĩ đến cuối cùng có chuyện gì xảy ra ông hần cũng nên rõ ràng minh bạch.”

“Tôi không biết cô nói cái gì” Hần không tin Phó An Nhiên có thể ở trong này giết hần.

Hần nhập cảnh đã có ghi lại hơn nửa thời điểm hần đến Hoa Hạ đã cùng người nhà nói qua nếu trong vòng mười ngày hần không trở về thì người nhà liền

tới đại xứ quán báo tin tuần tra tung tích của hắn đến lúc đó...

Hừ! Nếu hắn không bình an trở về thì nhà họ Phó cũng đừng tưởng được yên.

“Ông không biết? Không quan hệ nhưng tôi biết.” An Nhiên cười cười nhìn Kim Ân Thánh “Lúc trước con trai ông không biết tự lượng sức mình muốn cùng tôi lập giấy sinh tử, mặc dù lúc đó có thể không lưu tình chút nào mà giết hắn, ông cũng không có năng lực cản. Tôi bắt quá cũng chỉ phé đi một cái chân của hắn nếu ông biết điều thì cũng đã không đến địa bàn của tôi trêu chọc tôi!” An Nhiên ngồi bên Phó Quân Hoàng thân thể dựa vào người anh, biểu tình lạnh nhạt.

“Giấy sinh tử?” Tá Đẳng Quang đang đứng một bên biểu tình lạnh nhạt nhất thời cả kinh “Kim Ân Thánh con trai ông cùng cô ta lập giấy sinh tử?”

“Không! đó là bọn chúng dùng thủ đoạn, con trai tôi làm sao có thể cùng chúng lập giấy sinh tử.”

Tá Đẳng Quang hiện tại vô cùng tức giận, bọn họ bị Kim Ân Thánh đùa giỡn.

Giấy sinh tử sự tình này nếu biết thì Hành Hương sẽ không sảm cùng, mặc dù đối với kẻ thù bọn họ một mất một còn. Bọn họ cũng có nguyên tắc đã là hai bên tự nguyện thì dưới tình huống sinh ra hậu quả mặc kệ đối phương có bao nhiêu ưu việt bọn họ cũng sẽ không nhúng tay vào.

Nhưng Kim Ân Thánh đến tìm tổ chức Hành Hương nhờ trợ giúp lí do là Phó An Nhiên phé đi con trai hắn cũng không có nói qua giấy sinh tử. Nếu lập giấy sinh tử con trai hắn có bị giết cũng là chuyện bình thường.

“Kim Ân Thánh nguoi nhất định sẽ bị Hành Hương trừng phạt” Tá Đẳng Quang cực kì phẫn nộ.

Hành động lúc này của bọn họ mặc kệ là kết quả thế nào thì cũng đã đắc tội với Phó gia.

Hành Hương lần trước bí mật hành động tuy rằng bị Phó An Nhiên làm hỏng nhưng căn bản không có tổn thất gì. Nhưng chỉ vì cái sự tình của Kim Ân Thánh mà họ cùng Phó gia đối đầu thật là mất nhiều hơn được.

Muốn ở lại Hoa Hạ, nếu như đắc tội Phó gia Phó Quân Hoàng thì bọn họ chỉ còn nước phải ra đi.

Phó gia nổi tiếng bao che khuyết điểm.

Tá Đẳng Quang thu hồi biểu cảm lạnh lẽo, hít một hơi thật sâu xoay người hướng Phó An Nhiên “Phó tiểu thư chúng tôi lỗi mắng thành thật xin lỗi.”

An Nhiên nhú mày thần sắc khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91-3: An Nhiên thổ lộ thân thế (3)

Giống như đêm đen, con ngươi thâm trầm lạnh lùng không chút biểu cảm dừng trên người trên người Tá Đẳng Quang.

“Vô dụng“.

An Nhiên vui vẻ.

Tá Đẳng Quang đen mặt.

Hắn biết ý Phó Quân Hoàng là gì.

Kim Ân Thánh thế nhưng rất phẫn khích, hắn biết Tá Đẳng Quang nói dối, hắn rất là phẫn nộ.

Tá Đẳng Quang ở tổ chức Hành Hương chức vụ cũng rất cao, chỉ sau Tiểu Dã Long, nếu hắn trở về nói cái gì với Tiểu Dã Long thì cũng coi như mình xong, nghĩ đến tổ chức Hành hương trả thù hắn không tự chủ được lưng lạnh toát mồ hôi.

“Tá Đẳng Quang nguoi phải biết hiện tại ta và nguoi là đang bị bắt cùng nhau” Kim Ân Thánh hít một hơi trầm giọng nói.

Hiện tại Tá Đẳng Quang còn đang suy nghĩ không biết giải thích với Phó Quân Hoàng thế nào lấy đầu ra hơi quản Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh chuyện kia nguoi giám dấu diếm, trở về ta sẽ báo lại với chủ nhân!” tá Đẳng Quang oán hận nói” Nguoi đồ vô sỉ làm cho chủ nhân hổ thẹn, hợp tác cùng nguoi chính là một loại sỉ nhục.”

Tả Đằng Quang nói những lời đó với Kim Ân Thánh, không thể nghi ngờ chính là nhục nhã.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận hướng Tả Đằng Quang mà lao tới.

Tả Đằng Quang sớm đã có chuẩn bị, Kim Ân Thánh lao tới hấn nâng đao chấn, hai người lao vào đánh túi bụi.

Hai người thân thù gần giống nhau, thắng bại khó phân.

Hai người kia đánh nhau nhưng không ngừng hướng về phía cửa sổ, An Nhiên nhìn đến một màn này thế nhưng chỉ cười, tầm mắt Phó Quân Hoàng toàn bộ dừng trên người An Nhiên hết sức chăm chú khiến cho tổng Chính Hạo khiếp sợ.

Tổng Chính Hạo rất khâm phục An Nhiên, cô thế nhưng có thể khiến cho Phó Quân Hoàng hạ tầm mắt dừng trên người mình, hơn nữa còn hết sức tự nhiên, không thể không nói tâm lý của Phó An Nhiên cũng quá phi thường.

Phanh---

bỗng có tiếng súng vang lên.

Tả Đằng Quang bỗng nhiên phát hiện bên tai bỗng nóng lên, lập tức tai bị ù, cùng lúc đó là cửa sổ vỡ tan.

Tả Đằng Quang cùng Kim Ân Thánh cùng dừng tay tầm mắt dừng trên người Phó An Nhiên.

An Nhiên như trước dựa trên người Phó Quân Hoàng, cô thế nhưng không có chút khản trương, cô giống như nữ vương lãnh diễm cao quý nhìn xuống con kiến.

Trong tay cô đang cầm một khẩu súng lục chế tác tinh xảo cùng xinh đẹp, ánh mắt nhàn nhạt dừng trên người bọn họ

“tiếp tục đánh đi a, đừng có ngừng tôi thấy các ông diễn cũng rất tốt”.

Tả Đằng Quang biểu tình khê biến cũng không cùng Kim Ân Thánh đánh nữa.

Hắn chính là thật muốn trên danh nghĩa cùng Kim Ân Thánh đánh nhau rồi chạy đi, chính hắn biết rõ dù hôm nay thế nào thì hắn cũng phải chết chỉ bằng thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hấn giết cha mẹ của nàng!

Editor: Tiểu Đình Đang

Đến ngày thứ ba, Phó Quân Hoàng xuất viện, đi cùng hắn còn có Ngân Sói.

Ngân Sói còn phải ở lại bệnh viện vài ngày nhưng hắn muốn xuất viện sớm vì nhóm chiến hữu trào phúng, trêu chọc, thật sự là làm cho hắn chịu không nổi, có thể xuất viện sớm một ngày, hắn tuyệt đối không thể lãng phí một phút đồng hồ nào nữa!

Cấp trên cho hai người được nghỉ mười ngày, nhưng mà hiện tại vừa mới nghỉ được bốn ngày, bọn họ còn có sáu ngày nghỉ: chuyện này đối với Ngân Sói mà nói đúng là cực kì quý giá.

Ngân Sói nhìn Phó Quân Hoàng mặc thường phục liền vui tươi hơn hờ tiếu sái, An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cười hỏi, “Lão soái ca, có muốn đi chơi không?”

Mùa đông trời rất nhanh tối.

Phó Quân Hoàng nhìn người trên đường cũng không nhiều, dặt tay nàng, con người tối đen dừng ở trên người của nàng, “Về nhà.”

“Ta đây kêu...”

Cuối cùng cũng không có nói hết câu, Phó Quân Hoàng cũng đã nắm tay nàng chậm rãi đi về phía trước.

“Lão soái ca?” An Nhiên ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, nàng đi sau hắn một bước, đi sau lưng hắn, hắn giống như một bức điêu khắc.

“Đi nhanh một chút.” Hắn cúi xuống nhìn bước chân, nàng đứng im tại chỗ, hắn để tay nàng vào trong túi áo của hắn, khoe môi cong lên.

An Nhiên trong nháy mắt cũng sò, nhưng rất nhanh liền bật cười.

“Chúng ta cùng đi.”

Tuyết liên tục rơi, ven đường bồn hoa lí tích phủ một lớp tuyết dày, tuyết trắng xóa cả bầu trời, rất là đẹp mắt.

“Bảo bối...” Hần nắm tay nàng, tay để ở trong túi áo nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ân?” Lúc này An Nhiên giống như tiểu cô nương, dựa vào ở nam nhân mình yêu, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

“Chúng ta cứ như vậy đi.” Cứ như vậy gắn bó làm bạn, luôn luôn đi cùng nhau, không có người khác, không có người nhảy ra nhận là cha mẹ, không có bất luận kẻ nào, cũng chỉ có hai bọn họ.

An Nhiên có chút không hiểu rõ ý tứ của Phó Quân Hoàng, nhưng đáy lòng cảm thấy vài phần không minh bạch, nhưng loại cảm giác này nói không nên lời.

Thấy An Nhiên không nói chuyện, Phó Quân Hoàng nghiêng đầu nhìn, con ngươi tối đen bình tĩnh dừng trên người An Nhiên, “Không có người khác, chỉ có hai chúng ta.”

“Hảo.” Không có người khác, chỉ có bọn họ.

Con ngươi tối đen như có thêm tinh thần, ánh mắt cười cong cong, bộ dáng đơn thuần kia khiến tâm An Nhiên nhất thời mềm mại.

Hai người gắn bó kề cận bên nhau ở trên đường, hai người giống như đôi tình lữ.

Khoảng cách không xa có một chiếc xe màu đen luôn luôn đi phía sau, ở chỗ ngồi là lão quân gia, lão gia tử bảo hần đến đón thiếu gia cùng tiểu thư về nhà dùng cơm, nhưng đợi đến khi trời đổ mây đen, hai người đều không muốn lên xe, hần cũng không ngốc mà đi quấy rầy hai vợ chồng son, hần thật đúng là...

Không biết nên làm gì bây giờ.

Một bên khác.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Vào đi.” Người ngồi ở trước bàn làm việc thanh đạm nói.

Đẩy cửa vào là một thanh niên đội tơ vàng, thoạt nhìn cực kì nghiêm túc.

“Chủ tịch, bên kia có động tĩnh.”

“Ừ?” Người nọ buông bút máy trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Trương Tuấn.

“Quả nhiên giống như chủ tịch lường trước, hần đã giết hai người kia.”

Nhẹ nhàng chậm chạp cười, thông thả nói, “Hần a, không hổ là đứa nhỏ ta thích nhất, đáng tiếc, không phải con trai ta.”

“Chủ tịch, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

“Tiếp tục nhìn chăm chăm.” Nói xong, một lần nữa cầm lấy bút máy.

“Hần đã bắt đầu điều tra hai người kia, nếu đến lúc đó tra được chúng ta, chỉ sợ...” Trương Tuấn lời còn chưa dứt, nhưng hần biết chủ tịch có thể nghe ý tứ trong câu nói của hần.

Chủ tịch ngẩng đầu lên, khiến bắn khoả của Trương Tuấn có lời giải khi ông ta nói, “Yên tâm đi, hần tra không ra chúng ta.” Bởi vì, hần căn bản là sẽ không hỏi, việc hần phải làm chính là giết hai người kia.

Trương Tuấn có chút không rõ chân tướng, trong lòng còn là có chút bắn khoả, đó là! Hần cùng Phó Quân Hoàng đấu nhiều năm như vậy, năng lực của Phó Quân Hoàng như thế nào, hần biết rất rõ, nếu Phó Quân Hoàng muốn tra hỏi, làm sao có thể không tra ra bọn họ?

“Đi xuống đi.” Chủ tịch hiện tại hiển nhiên không muốn cùng hần nói thêm cái gì, phất phất tay cho hần đi xuống.

Trương Tuấn gật đầu, hướng chủ tịch khom người đi ra, xoay người liền đi.

Nhưng mà tay hần vừa mới nắm chốt cửa, chủ tịch liền gọi hần lại.

“Đợi chút.”

Trương Tuấn xoay người lại.

“Thí nghiệm thế nào rồi?”

“Vẫn đang theo tiến độ.”

Sắc mặt chủ tịch trong nháy mắt lạnh lẽo, tay nắm bút máy cũng dần dần nắm chặt.

“Làm cho bọn họ đẩy nhanh tiến độ, thời gian.”

“Vâng.”

Sắc trời càng ngày càng tối, người đi bộ trên đường cũng càng ngày càng ít.

Mà lúc này, thanh âm một trận đánh nhau đột nhiên truyền đến.

Nhìn vào trong hẻm, có hai người đang đánh nhau.

“Kiều Tử Du, ngươi tốt nhất không cần ở đây dây dưa không rõ, bằng không, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!” Cố ý đè thấp tiếng nói mang một chút phần nộ.

Kiều Tử Du lạnh lùng đứng một bên, khóe môi có vết máu, mâu quang băng hàn, “Vậy xem ai có thể còn sống đi ra ngoài.”

Biểu cảm nam tử nháy mắt biến đổi, chỉ thấy Kiều Tử Du trên tay đang cầm một khẩu súng!

SHIT! Kiều Tử Du đúng là nữ nhân điên!

“Nguyên Phi, ngươi dám lừa gạt ta, sẽ vì giết ngươi để lấy lại công đạo!” Kiều Tử Du mâu quang lạnh như băng, tròng mắt trắng thượng che kín tơ máu.

Nguyên Phi vẻ mặt tức giận nhìn Kiều Tử Du, lúc đó hần quả thực là điên rồi mới chịu đáp ứng người kia đi trêu chọc nữ nhân điên này, tuy rằng công phu trên giường của nàng rất kỹ thuật, nhưng nữ nhân này thích thích Diêm Tử Diệp đến điên rồi.

“Kiều Tử Du, ngươi đừng quên, ngươi tự trèo lên giường của ta.” Sự lạnh lùng của Nguyên Phi cùng Diêm Tử Diệp rất giống nhau, nàng bị mê hoặc.

Phanh ——

Tiếng vang cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Nguyên Phi biểu cảm kinh biến, may mắn hần sớm có phòng bị, bằng không, hiện tại hần xác định đã chết.

“Kiều Tử Du, ngươi đúng là nữ nhân điên!”

Không sai, nàng là người điên, Diêm ca ca không tin nàng, hiện tại Diêm ca ca dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn nàng, sẽ không bao coi nàng là em gái nữa.

“Ta muốn giết ngươi, giết ngươi Diêm ca ca liền tha thứ cho ta, đều là ngươi sai, đều là ngươi sai!” Kiều Tử Du hiển nhiên đã bị vây bởi trạng thái điên cuồng, nàng không chút do dự nổ súng về phía Nguyên Phi!

Đáy lòng Nguyên Phi là nỗi sợ, hần không thể tiếp tục ở cùng nữ nhân điên này tiêu hao sức lực, bằng không hần sẽ chết.

“Chính ngươi mới là kẻ giở thủ đoạn.” Kiều Tử Du này không thể giết, bằng không về sau hần diễn xướng thế nào?

Nguyên Phi lắc mình rồi đi dưới ánh mắt tức giận của Kiều Tử Du.

“Nguyên Phi!” Nàng nhất định sẽ giết hần! Giết hần!

Ầm một tiếng!

Nguyên Phi vút bộ âu phục ra xa, mặt tức giận lái xe đến chỗ hẹn, hai tay đập lên bàn, ánh mắt gắt gao trừng người mang mặt nạ màu bạc.

“Như thế nào?” Mối mông mê người nhẹ nhàng nói.

“Như thế nào? Ngươi còn hỏi ta như thế nào? Ngươi xem ngươi bảo ta trêu chọc kẻ điên? Bởi vì ngươi, ta sắp bị cô ta làm điên rồi!” Nguyên Phi trực tiếp giơ chân lên với hần, “Ngươi nói rất đơn giản! Bất quá chỉ là một cái Tàn môn, sao không giải quyết cho xong? Ngươi cần gì phải lâu la như vậy?”

Mâu quang mặt nạ bạc nhìn Nguyên Phi, bị con ngươi tối đen kia nhìn hần không tự chủ được rồi lên.

“Kìa cái gì, ta nói cho ngươi, ngươi mặc dù nhìn ta như vậy cũng vô dụng, ta, ta... Ta hiện tại rất tức giận! Rất tức giận!” Cả người Nguyên Phi liền giấy này lên.

“Vậy đi xuống đi.”

“Nga.” Đối với loại người này không tức giận mới đáng sợ nhất, hắn cúi đầu xuống, yên lặng tránh đi, nhưng mà hắn vừa mới đi đến cửa, nháy mắt cảm thấy không đúng, “Không đúng! Ngươi đừng tưởng nói sang chuyện khác mà ta quên! Ngươi để cho ta giết Kiều Từ Du, hiện tại ta nhìn thấy nàng ta liền rợn lòng.”

“Rợn lòng, vậy đem lòng người chôn đi.” Khó được lúc mặt nạ nói đùa với Nguyên Phi.

Biểu cảm Nguyên Phi đột ngột cả kinh, “Ta chỉ biết, ta chỉ biết ngươi đã sớm nhìn ta không vừa mắt, muốn giải quyết ta, ngươi xem ngươi thật là nhẫn tâm, ngươi đối với Tần Lam cuồng dại như vậy, thế nào lại tuyệt tình với ta?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-2: Hắn sẽ giết cha mẹ của nàng! (1)

Editor: Tiểu Đình Đang

Nhìn nam nhân mặt nạ khỏe môi độ cong chọc cứng đờ, Nguyên Phi biết bản thân đã nói sai, hắn muốn mở miệng giải thích vài câu, nhưng mà còn chưa kịp giải thích, nam nhân mặt nạ đã phóng ánh nhìn âm lãnh, một câu nói cũng không nói, hắn trực tiếp bỏ chạy.

Mặc kệ thế nào, bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Hiện tại lão đại, thật sự rất đáng sợ.

Đầu óc hắn quả thực là có vấn đề rồi nên mới nói đến Tần Lam.

Cửa thư phòng bật mở, Lại Tư bước chân không tự chủ được lùi về phía sau một bước, chủ tử hiện tại, rất nguy hiểm.

Đối với việc Nguyên Phi nói Tần Lam cùng chủ tử có sự tình, Lại Tư cũng không rõ ràng, thời điểm hắn đi theo chủ tử, Tần Lam cũng đã chết rồi, chủ tử cũng không có nói tới Tần Lam.

Chẳng lẽ chủ tử cùng Tần Lam từng có chuyện gì sao?

“Đi ra ngoài.” Bỗng nhiên, thư phòng vang lên thanh âm trầm thấp của nam nhân mặt nạ.

Lại Tư không dám ở lâu, hướng về phía nam nhân mặt nạ khom người rồi đi. Chỉ là lúc đóng cửa thư phòng, Lại Tư vẫn nắm chặt chốt cửa không rời, hắn khép chặt cửa phòng, lẳng lặng xuất thần.

Sau một lát, con người Lại Tư dần dần trở nên thâm trầm, nhìn vào cánh cửa khép chặt, Lại Tư xoay người xuống lầu, hắn hiện tại cũng nên đi làm việc.

Mà lúc này trong thư phòng.

Nam nhân mặt nạ giống như đang nhớ lại kí ức, tựa vào ghế, con người khép hờ, hai tay đặt ở trên bụng.

— Chỉ bằng ngươi mà muốn vọng tưởng đến ta? Cút!

— Muốn Tần Lam ta có rất nhiều người, ngươi tính là cái gì?

Giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên trong đầu, ánh mắt làm cho hắn run sợ cũng không ngừng hiện lên trong đầu.

Đúng vậy, có rất nhiều người muốn có nàng, nhưng cuối cùng hắn mới là người chiếm được Tần Lam, chỉ có hắn chiếm được Tần Lam.

— Lão bản, có chuyện.

— Cái gì?

— Tần Lam đã chết.

Về mặt của hắn trong nháy mắt vụn vỡ!

Hắn đã bao lâu, không nghĩ tới nàng?

Trong thư phòng yên tĩnh cực kỳ.

Hắn cầm trong tay một cái bút, hắn nhẹ nhàng ấn mặt trên cái bút, một thanh âm lạnh lùng chợt vang lên.

“Thế nào? Đem quyền lực nắm trong tay cảm giác như thế nào? Hiện tại ngươi đã sở hữu hết thảy, như vậy ta phải chết?”

“Không, không, gia, ta làm sao có thể giết ngài? Ngài là người mà ta yêu quý nhất ta.”

“Cút!”

Hắn tựa hồ lại thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng hiện lên trong lúc tức giận.

Tần Lam vĩnh viễn đều không biết, thời điểm nàng tức giận, biểu cảm có bao nhiêu tuyệt diệu, hắn thích vẻ đẹp khi tức giận của nàng, giống như, giống như... A đúng rồi, giống như Phó An Nhiên, giống nhau lắm cho hắn động tâm.

Trừ bỏ Tần Lam có thể cho hắn cảm giác như vậy, đó là Phó An Nhiên.

Lại nghĩ đến tư liệu điều tra về Phó An Nhiên, thái độ của Diêm Tử Diệp đối với Phó An Nhiên rất khác thường, hắn không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên.

Tiếng đập cửa vang lên, khiến cho nam nhân mặt nạ ngừng hồi tưởng.

“Vào.”

Đẩy cửa tiến vào là một người phụ nữ, là người có kỹ thuật giả dạng xuất sắc, tóc ngắn lưu loát, bộ mặt không có chút biểu cảm.

“Chủ tử, đã tra được.” Nói xong, cô cầm trong tay báo cáo giao đến trước mặt chủ nhân.

Nam nhân mặt nạ mở báo cáo ra, nhìn vào kết luận cuối cùng, động tác của nam nhân mặt nạ đột nhiên cứng đờ.

Nữ nhân tiếp tục nói, “Bọn họ dùng kỹ thuật tiên tiến nhất, kiểm tra bốn lần, vẫn chưa phát sinh dị thường. Hơn nữa với trình độ tương tự, cao tới chín chín phần trăm, trong đó còn có một lần đạt tới trăm phần trăm. Tần Lam, là thật.”

Lời nói của người phụ nữ giống như trầm trọng mòng, liên tiếp đánh vào ngực nam nhân mặt nạ.

Nắm chặt báo cáo trong tay, trong nháy mắt không chịu nổi.

Nữ tử giống như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tiếp tục nói, “Nhưng, phía dưới điều tra nói, Tần Lam này có chút quái dị, nàng chưa bao giờ ra khỏi Tần trạch, chỉ chấp nhận Diêm Tử Diệp, về mặt cùng động tác trước kia cũng khác nhau rất lớn, cảm giác giống như một... Đứa nhỏ.”

“Đứa nhỏ?”

“Đúng vậy.” Nữ tử tiếp tục nói, “Mới đầu Diêm Tử Diệp đối xử với người nọ rất tốt, nhưng là sau này không biết đã xảy ra sự tình gì, Diêm Tử Diệp bỗng chốc không còn quan tâm nàng. Hơn nữa, Diêm Tử Diệp cũng không có cho nàng tiến vào phòng ngủ chính của hắn ở Tần trạch.”

Trái tim mới vừa nhảy kịch liệt bỗng chốc liền trở lại bình thường.

Nam nhân mặt nạ xem báo cáo trong tay, khóe môi nhếch lên.

“Tần Lam là thật.” Hắn giống như đang làm bầm lâu bầu cái gì đó, “Đã là thật, như vậy liền cướp về đi. Mặc kệ, nàng hiện tại là bộ dáng gì.” Nàng là của hắn, hiện tại mặc kệ nàng có bộ dáng gì, hắn đều bắt về, để cho nàng ở bên người hắn.

Nữ tử trước mặt tựa hồ đã đoán được lời nói của nam nhân mặt nạ, nàng gật đầu, “Đã phân phó người.” Chủ tử đối với Tần Lam là chấp nhất, hiện tại chỉ có nàng biết việc này, bằng không chủ tử sẽ không để cho nàng đi điều tra.

Mặt nạ nam nở nụ cười, cười là như vậy tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92-3: Hấn sẽ giết cha mẹ của nàng! (2)

Editor: Tiểu Đình Đang

Linh hồn trong người Phó An Nhiên chính là của Tần Lam, hấn muốn có nó, chỉ có như vậy, Tần Lam mới hoàn chỉnh, mới có thể chân chính là người mà hấn yêu.

Thời điểm An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, trời đã tối đen, mọi người đang ngồi ở bàn ăn chờ bọn họ cùng dùng cơm, nhất thời toàn bộ đều phóng tầm mắt về bàn tay đang nắm lấy nhau của họ.

“Toàn gia nhân đều chờ các ngươì, các ngươì bây giờ nhìn có ra thể thống gì không?” Phó lão gia từ chà chà quái tượng trong tay, trừng bọn họ.

An Nhiên cười tủm tủm muốn nói tay ra Phó Quân Hoàng lại càng nắm chặt hơn, khó khăn lắm mới rút được tay ra, lại bị Phó Quân Hoàng kéo lại, biểu cảm rất tự nhiên, cho đó là điều đương nhiên.

Mọi người thấy Phó Quân Hoàng hành động như thế, nầy không khỏi nhú lên, tiểu tử này định ngả bài?

“Tú ân ái tử, các ngươì không hiểu sao?” Đồng dạng ngồi ở trước bàn ăn chờ bọn hấn chờ trước ngực thiếp phía sau lưng Phó Quân Nghị chắc chắn nói.

Nhưng mà hấn vừa dứt lời, liền nghênh đón một loạt ánh mắt lạnh như băng.

Một ánh mắt là đến từ mẫu thân đại nhân Từ Tĩnh Ngưng, còn một ánh mắt khác đến từ anh của hấn.

“Quân Nghị, ta nói con, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, con đã lớn như vậy, còn không biết sao?” Lão gia tử khoan thai nhìn Phó Quân Nghị một cái.

“Quân Nghị, ngươì lớn như vậy, mà vẫn không hiểu chuyện?”

“Bản thân tìm không thấy bạn gái cũng không cần đi nguyên rủa anh mình.” Từ Tĩnh Ngưng trực tiếp hừ lạnh.

An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng cái gì cũng không nói, chính là yên tĩnh xem Phó Quân Nghị, nhưng mà chính là dù ánh mắt yên tĩnh, cũng khiến Phó Quân Nghị cả người rét run.

“Đi rửa tay chân rồi tới dùng cơm.” Từ Tĩnh Ngưng muốn đưa An Nhiên đi, nhưng mà nàng vừa mới vươn tay, Phó Quân Hoàng đã nắm tay An Nhiên đi tới toilet, thậm chí đi được một đoạn, còn liếc mắt với Từ Tĩnh Ngưng một cái.

Cái liếc mắt này khiến Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười, đứa nhỏ này là đang cảnh cáo nàng?

Nàng buồn cười rồi quay đầu đi xem chồng cùng với đứa nhỏ, “Đứa nhỏ này có tính chiếm hữu thật lớn!”

“Hắc, các ngươì liền mặc kệ hấn đi, kính nhi viễn chi*, đến lúc đó chờ bọn hấn có đứa nhỏ, nhìn xem hấn có muốn chúng ta chạm vào hay không.” Phó Quân Nghị cắn nhả lạnh run nói.

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Nhưng mà hấn còn không có lên mặt đủ, cái ót của hấn liền hung hăng bị đánh một cái.

Phó Văn Thắng trừng hấn, “Ngươi đứa nhỏ này, nói cái gì vậy?”

Phó Quân Nghị còn chưa kịp cãi lại, chỉ thấy Phó lão gia tử cầm quái tượng, trực tiếp đánh Phó Văn Thắng, trầm giọng nói:

“Nói qua bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ, đánh choáng váng thì làm sao bây giờ?”

Từ Tĩnh Ngưng cả người đều sùng sờ tại chỗ, lập tức liền cười ha ha.

Phó gia đã thật lâu không có “Hài hòa” như thế.

Bởi vậy An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng lúc đi ra toilet, nhìn Từ Tĩnh Ngưng cười nghiêng cả ghế.

“Mẹ, ngươì làm sao vậy?” An Nhiên đi đến phía trước Từ Tĩnh Ngưng, ngạc nhiên hỏi.

Từ Tĩnh Ngưng thân là tiểu thư cao quý, cử chỉ luôn thỏa đáng, trừ lúc thấy bà khóc, thật đúng là chưa thấy bà cười... Vui vẻ như thế.

Từ Tĩnh Ngưng đi đến chỗ tiểu bảo bối nhà mình, lau khóe mắt vì cười quá độ mà chảy ra nước mắt, rồi sau đó nhìn Phó Quân Hoàng, ôm chặt lấy An Nhiên, tiếp tục cười.

“Ba người đánh tiểu đệ, sau đó lão gia tử đánh ba người, con không biết lúc đó có bao nhiêu buồn cười đâu.” Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng cả người đều ôm An Nhiên, cười ngả vào trong lòng nàng.

Từ Tĩnh Ngưng cười như điên cuồng còn ba người kia thì bất động, tầm mắt bọn họ toàn bộ đều dừng trên người kẻ không ngừng tản ra hơi thở rét lạnh.

Chỉ thấy bóng dáng băng hàn đó bước nhanh về phía trước, không chút thương tiếc nào đem Từ Tĩnh Ngưng kéo ra khỏi An Nhiên, toàn thân đều tản ra hơi thở khiếp người.

“Đủ.” Nhân tiện một tay ôm lấy An Nhiên, con người tối đen dừng trên người Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chốc liền cười không nổi, khóe môi cười đều cương cứng ở bên môi.

“Mẹ biết cái gì là vui quá hóa buồn rồi đúng không?” Phó Quân Nghị ở một bên tiếp tục lên mặt.

Phanh ——

Cái ót lại bị một cái tát.

“Có ai nói chuyện với mẹ mình như vậy sao?”

Phanh ——

Một quả côn trực tiếp đánh vào lưng Phó Văn Thắng.

“Nói người bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ!”

Từ Tĩnh Ngưng biểu cảm ngưng lại vài giây, lập tức lại phá phách lên cười.

An Nhiên cũng cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng tầm mắt luôn dừng trên người An Nhiên, chuyên chú khiến cho lão gia tử cảm thấy quái dị thật.

“Mẹ, đừng cười, mau dùng cơm đi.”

Từ Tĩnh Ngưng còn chưa có kịp kéo An Nhiên, Phó Quân Hoàng đã trước nàng một bước, nhìn như thô bạo kì thực rất dịu dàng lôi kéo Từ Tĩnh Ngưng tới chỗ ngồi của bà.

Lạnh mặt, tiếng nói có chút cứng ngắc, “Ăn cơm.”

Khóe môi cong lên, đáy mắt cũng là một mảnh mềm mại, “Được, ăn cơm.”

An bày xong Từ Tĩnh Ngưng, Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, tiếp tục lôi kéo tay nàng.

Lão gia tử nhìn không được, “Xú tiểu tử, người không cần ăn cơm.” Ăn cơm còn nắm tay, đây là muốn làm gì?

Phó Quân Hoàng lúc này mới nói tay An Nhiên ra, hần trăm mặc không nói gấp thức ăn, bóc tôm, đem thịt tôm đặt vào trong chén của An Nhiên, cảm thấy không sai biệt lắm, mới cầm lấy bát đĩa của mình, bắt đầu dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92-4: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (3)

Editor: Norah

Đối với tình huống như vậy, người nhà họ Phó đã không còn lấy làm lạ nữa, từ nhỏ Phó Quân Hoàng đã thích cưng chiều cô nhóc kia, tình cảm anh dành cho cô sâu đậm đến đâu, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết.

“Sau này tên nhóc con nên thông minh lên chút, sao gần đây lúc nào cũng bị thương vậy hả? Đừng nghĩ rằng con lợi hại bao nhiêu, bất luận con lợi hại như thế nào, thân thể con đều là từ máu và thịt.” Ông cụ đang ăn cơm thì đột nhiên mở miệng.

Thân thể Phó Quân Hoàng bất giác đứng thẳng lên: “Dạ.”

“Sau này con coi như là người có gia đình rồi, khi xông về phía trước thì cũng nên suy nghĩ cho con bé An Nhiên kia nữa.” Cụ Phó nói xong lời này thì cái gì cũng không nói nữa mà tiếp tục ăn cơm.

Về mặt Phó Quân Hoàng ngạc nhiên, sau đó ánh mắt ngưng dừng trên người An Nhiên.

“Ông cụ nói rất đúng, sau này lúc anh xông về phía trước thì nên suy nghĩ cho người nhà, suy nghĩ cho bọn em, nếu như anh xảy ra chuyện thì bọn em phải làm sao?” An Nhiên gấp thịt tôm trong bát của mình rồi chấm một ít nước canh, sau đó cho vào trong bát của Phó Quân Hoàng.

Nhìn thịt tôm trong bát, khóe môi của Phó Quân Hoàng cong lên: “Ừ, được.”

Sau khi ăn cơm xong, Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên quay về phòng của bọn họ.

Thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng cùng nhau đi vào phòng ngủ, cụ Phó thấy mà trừng mắt nhìn thẳng.

“Con xem đi, nhìn xem thế này còn ra thể thống gì nữa? Đây là còn chưa kết hôn, nếu mà kết hôn rồi thì không biết như thế nào?”

“Ba, con thấy người rất vui vẻ, không cần làm tiếp công phu thể hiện mặt ngoài nữa.” Từ Tĩnh Ngưng không chút khách khí vạch trần ông cụ nhà mình.

Về mặt cụ Phó hơi cứng lại, nhìn Phó Quân Nghi thì lại thấy buồn cười.

Ở nhà, người hiểu rõ anh hai nhất là ông nội, nếu nói ông thật sự tức giận thì điều đó thật sự dọa người.

“Con nói này, có nên quyết định hôn sự của bọn nó không? Cho dù nói thế nào thì hiện tại đứa nhỏ An Nhiên này chính là con gái trên danh nghĩa của Quân Hoàng, mặc dù chúng ta đều biết giữa hai người bọn nó không có quan hệ huyết thống, nhưng người ngoài cũng không xem như vậy.” Từ Tĩnh Ngưng ngồi trên ghế sofa, lông mày bất giác nhíu lại.

“Nhà họ Phó ta muốn làm chuyện gì, còn phải thuyết tam đạo tứ với người khác (*)? Tĩnh Ngưng, ba biết con có thể xử lý tốt chuyện này, nếu con đã có kế hoạch rồi thì không cần nói những lời vô ích nữa.” Cụ Phó uống một ngụm trà lại, giọng nói hờ hững.

(*) Thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ.

Phải nói là về việc bày mưu lược thì đúng là không có mấy người có thể so với người con dâu này của ông.

Thoạt nhìn thì Từ Tĩnh Ngưng có vẻ nhu nhu nhược nhược nhưng bà chính là nữ cường nhân nổi danh trong giới kinh doanh.

Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười: “Vậy thì ông cụ giao chuyện này vào tay con rồi.” Mấy ngày nữa chính là lễ trưởng thành của An Nhiên rồi, ở lễ trưởng thành của cô sẽ tuyên bố thực ra cô là con gái nuôi do bà nhận nuôi, không phải là được rồi sao?

“Đến lúc đó không được làm loạn.” Phó Văn Thắng không yên lòng nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

Phải nói Từ Tĩnh Ngưng ở giới kinh doanh tuyệt đối là một nữ cường nhân, nhưng mà trong việc khác thì thật đúng là không nhất định có thể làm được.

“Sao em có thể làm loạn? Đến lúc đó mọi người cứ chờ xem.”

“Mọi người không tìm anh hai bàn bạc chuyện này sao?” Phó Quân Nghi vẫn luôn ở một bên lắng nghe cảm thấy vô cùng thần kì, đây chính là chuyện liên quan đến cả đời của anh hai mà.

“Nói với nó?” Từ Tĩnh Ngưng nhíu mày: “Chỉ cần là chuyện về con bé An Nhiên, nó sẽ có điều gì không muốn sao? Yên tâm đi, anh hai con nhất định sẽ giờ hai tay đồng ý.”

“Nhưng mà chuyện muốn đính hôn cho bọn nó, vẫn là không cần nói với nó, miễn cho nó chờ không được thì lại muốn đi đính hôn vào ngày mai.” Vẫn là ông cụ có tính toán trước.

Phó Quân Nghi cũng nghĩ như vậy. Lúc bình thường thì anh hai nhà anh tuyệt đối là một sự tồn tại to lớn, thế nhưng chỉ cần hồ ly vừa xuất hiện thì cả người anh đều không đứng, trong nháy mắt từ to lớn biến thành đứa nhỏ ngốc nghếch.

Lúc đối mặt với chuyện của An Nhiên, anh hai nhà anh từ trước tới nay đều không thông minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Quân Hoàng liền bị Từ Tĩnh Ngưng xuống từ trước lời kéo đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, nói cho hay là muốn làm một bữa cơm trưa phong phú, nhân tiện mua một ít đồ tết.

An Nhiên khó có được một ngày ngủ như thế này, cô là bị tiếng điện thoại đánh thức.

Cầm điện thoại di động qua, lúc nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại thì An Nhiên thức dậy, nghe điện thoại.

“Quân chủ, việc gấp.” Đầu bên kia là giọng nói của Thanh Lượng.

“Nói.”

“Chúng tôi tìm được hai người.”

“Hừm? Có chuyện gì thì nói thẳng ra, đừng ấp úng nữa.” Phong Lượng như thế này đúng là cực kỳ hiếm thấy.

“Lúc hai người này tới tìm chúng tôi thì gần như sắp tắt thở rồi, vừa mới được cứu sống lại.” Phong Lượng hít một hơi thật sâu: “Câu đầu tiên bọn họ nói sau khi tỉnh lại, nói chính là tìm Phó An Nhiên, sau đó, bọn họ tự xưng là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Cậu nói cái gì?” Trong đầu An Nhiên có chút trống rỗng, nhẹ giọng dò hỏi.

“Bọn họ nói là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Trông chừng bọn họ, tôi đến ngay.”

Trước khi An Nhiên ra ngoài, đầu tiên cô nói với ông cụ một tiếng, nói trước giữa trưa sẽ quay về, ông cụ khoát tay với cô, cũng không nói gì.

Hai người kia, Phong Lượng cũng không đưa bọn họ đến Vô Xá mà đưa bọn họ đến Phúc Mãn Lâu.

An Nhiên vừa bước vào Phúc Mãn Lâu thì nhân viên bàn lễ tân đã báo cáo cho Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92-5: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (4)

Lúc Tần Vũ Triết nhận được tin tức, trước tiên chạy xuống dưới.

“Gia, người tới đây làm gì vậy? Có phải người nhớ con không? Đúng không?” Anh hí hóp đôi mắt nhỏ của chính mình, cố gắng tỏ vẻ dễ thương.

An Nhiên xiết chặt lông mày nhìn anh: “Bàn Đôn, ba mẹ ruột của tôi là ai?” Cô không tin anh chưa từng điều tra qua chuyện này.

Tần Vũ Triết hơi ngừng lại: “Ba mẹ ruột? Của thân thể này?” Bất giác sờ sờ đầu mình: “Cái kia, không phải con không cố gắng, thật sự là không biết điều tra như thế nào, không biết bắt đầu từ đâu, trong những thông tin người cho đó, con đều không tra được.”

An Nhiên không nói thêm gì nữa, nhìn anh một lúc lâu sau mới nói: “Bây giờ có người tự xưng là ba mẹ của tôi tìm tới đây.”

Mắt Tần Vũ Triết tròn thật lớn: “Thật hay giả vậy?”

“Bây giờ đang ở trong quán rượu của cậu.” An Nhiên thờ dãi: “Bây giờ cậu lập tức đi điều tra hai người trong phòng 504, tôi tin tưởng cậu có thể nói cho tôi biết trong thời gian ngắn nhất.” Nói xong, An Nhiên liền đi thang máy lên lầu.

Nhìn thấy An Nhiên đi rồi, Tần Vũ Triết vẫn còn sững sờ bỗng nhiên giậm chân.

Ba mẹ ruột của gia tìm tới? Đây không phải là chuyện vợ vẫn sao? Cậu phải đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy chứ?

Lúc An Nhiên đẩy cửa gian phòng ra rồi đi vào trong, Phong Lượng và Lãnh Hạo đều ngồi trên sofa ở một bên, mà người đàn ông và phụ nữ trung niên vẫn còn ngồi trên giường, thoạt nhìn bọn họ như là bị thương nặng, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt.

“Quân chủ.” Nhìn thấy An Nhiên đi vào, Lãnh Hạo và Phong Lượng cùng đứng dậy, hơi khom người với An Nhiên.

An Nhiên khoát tay, cô đi đến bên giường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên người hai người: “Hai người tên là gì?”

Hai người vẻ mặt nhợt nhạt lúc nhìn thấy An Nhiên thì vẻ mặt đều ngẩn ra, sau khi nhìn thoáng qua lẫn nhau thì người đàn ông trung niên kia mới trả lời: “Tôi tên là Vu Đào, cô ấy là vợ của tôi, Lâm Nhụy.”

Thoạt nhìn hai người đều là người thành thật, chỉ là người thành thật chất phác như vậy sao có thể chạy ra từ trong mưa bom bão đạn? Hai người này cũng không đơn giản.

“Các người là ai?” An Nhiên tiếp tục hỏi.

“Hả?” Vu Đào không ngờ An Nhiên sẽ hỏi như vậy, hơi ngờ ngàng.

“Nói cho tôi biết, các người là ai, ai phái các người tới, mục đích của các người là gì.” An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa ở phía sau người, mà

Phong Lượng và Lãnh Hạo đều cùng lúc đứng ở phía sau cô.

“Tôi... tôi không biết cô đang nói gì, chúng tôi, chúng tôi chẳng qua là tới tìm con của chúng tôi.” Về mặt Lâm Nhụy trắng bệch: “Chúng tôi chẳng qua là đến tìm con của mình.” Bà lặp lại một câu nói như vậy.

An Nhiên cười cười: “Hả? Con của bà tên gì? Cô ta trông như thế nào? Hả?”

“Lúc thất lạc nó thì nó vẫn còn rất nhỏ, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó...” Lâm Nhụy nhìn có vẻ hơi không bình thường.

Vu Đào hoảng loạn, ông ôm lấy Lâm Nhụy, không ngừng vỗ nhẹ bà: “Không sao, không sao, chúng ta có thể tiếp tục tìm, không sao đâu.”

An Nhiên thay đổi tư thế, tiếp tục hỏi: “Người sau lưng các người là ai?” An Nhiên hỏi.

“Tôi thật sự không biết cô đang nói gì.” Vu Đào nhìn An Nhiên, trên vẻ mặt không nhìn ra được một chút sơ hở nào, mà ngay cả ánh mắt đều không có lay động.

An Nhiên nở nụ cười: “Nếu như trước tiên tôi không điều tra qua lời nói của các người, có lẽ tôi cũng sẽ bị kỹ thuật diễn xuất của các người lừa gạt.”

Vu Đào và Lâm Nhụy đều sững sờ.

“Các người nói xem, nếu tôi trực tiếp giao các người cho hình cảnh quốc tế thì sẽ thế nào nhỉ?”

“Cô muốn làm cái gì?” Về mặt Vu Đào lập tức thay đổi, thế nhưng sắc mặt ông vẫn trắng bệch như trước, chỉ là Lâm Nhụy nhìn có vẻ vẫn như trước.

“Chỉ cần ông nói cho tôi biết người đứng sau các người là ai là được, tôi sẽ không gây khó dễ cho các người.” An Nhiên rất tò mò, dường như có người để cho bọn họ đến giả dạng ba mẹ ruột của cô, người biết Phó An Nhiên không phải con ruột nhà họ Phó thật đúng là không nhiều.

“Tôi không biết cô đang nói gì.” Vu Đào dfeiddn lieqiudonnn dời ánh mắt đến trên người vợ của mình, ông vẫn vỗ về bà như trước, còn nhỏ giọng trấn an bà.

An Nhiên nhíu mày, lúc cô đang muốn nói gì đó thì Tần Vũ Triết thở hắt hắt đẩy cửa ra, đem tư liệu trong tay giao cho An Nhiên.

“Gia, đây là thứ người muốn.”

Đây là lần đầu tiên Phong Lượng nhìn thấy Tần Vũ Triết, anh có ấn tượng với Tần Vũ Triết, tiếng tăm của anh ta đúng là rất lớn, nhưng mà anh lại không biết từ lúc nào mà quân chủ thông đồng với Tần Vũ Triết, Tần Vũ Triết cũng không dễ dàng chung sống giống như biểu hiện bên ngoài của anh ta như vậy.

Không thể không nói, khả năng thu thập tin tức của Tần Vũ Triết càng ngày càng lợi hại rồi, này chẳng qua chỉ mới nửa giờ ngắn ngủi, toàn bộ tư liệu của Vu Đào và Lâm Nhụy đều đã ở trong tay cô rồi.

“Xem ra, đúng là các người có một đứa con, đúng là đã thất lạc.” An Nhiên tấm tắc thành tiếng: “Sau sự việc đó, vợ của ông liền...” An Nhiên chưa nói câu tiếp theo, nhưng mà về mặt của Vu Đào đã trở nên kỳ quặc.

Ông không ngờ vậy mà Bàn gia cũng là người của Phó An Nhiên.

“Vu Đào, Phó An Nhiên tôi làm người như thế nào, chắc chắn ông đều đã nghe nói qua, chỉ cần ông nói cho tôi biết người sau lưng ông là ai, tôi nhất định sẽ thả các người, còn có thể đảm bảo một đời của các người không có lo âu.

“Tôi không biết.” Vu Đào thở dài: “Rốt cuộc người đó là ai thì tôi không biết, mỗi lần chúng tôi liên lạc đều là qua điện thoại, chúng tôi cũng từng tra địa chỉ của điện thoại bên kia, nhưng chưa từng tra được, rõ ràng người bên kia cũng là cao thủ.”

“Hả? Anh ta bảo các người làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92-6: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (5)

“Chính là để cho chúng tôi tìm một cô gái khắp nơi, ban đầu cũng không nói là ai, chính là để cho chúng tôi tìm, sau đó anh ta nói cho chúng tôi biết tên, Phó An Nhiên chính là người chúng tôi muốn tìm, vốn dĩ chúng tôi tìm được rồi, chỉ là không ngờ...”

“Không ngờ đúng lúc đó các người bị đuổi giết?” An Nhiên vui vẻ, cô không sai biệt lắm biết người đuổi giết bọn họ là ai rồi.

Xem ra lão soái ca nhanh hơn cô một bước rồi.

Sắc mặt Vu Đào hơi đỏ: “Mặc dù chúng tôi chưa từng gặp qua người đó, nhưng mà tình cờ có một lần lúc tôi nghe điện thoại nghe thấy có người gọi anh ta là Bí thư Trương.”

“Hả?” Bí thư Trương sao, đúng thật là có nhiều người có xưng hô này: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cho người điều trị tốt cho vợ ông, bây giờ các người có thể tiếp tục dưỡng thương ở đây, bây giờ cũng có thể đi, người đuổi giết các người sẽ không xuất hiện nữa.”

“Là cô...”

“Không phải. Nếu người đuổi giết các người là người của tôi thì bây giờ tôi đã không ngồi ở đây tán gẫu với ông rồi.” An Nhiên cười cười: “Từ trước đến nay da.nlze.qu.ydo/nm Phó An Nhiên tôi đều là một người hết lòng tuân thủ lời hứa, ông đã nói cho tôi mọi thứ ông biết, vậy thì dĩ nhiên tôi sẽ thả ông đi.”

Lâm Nhụy vẫn rúc ở trong ngực của Vu Đào đang nói nhỏ gì đó, chỉ là đang nói thì bà khóc đi ra ngoài.

Vu Đào ôm chặt bà, vỗ về bà từng cái từng cái một, sâu trong ánh mắt ngoại trừ dịu dàng thì chỉ có chua xót nhàn nhạt.

Vu Đào rất yêu Lâm Nhụy.

Lúc trong đầu xuất hiện câu này, cả người An Nhiên đều ngáy ngẩn.

Yêu?

Không ngờ cũng sẽ có lúc Phó An Nhiên cô nghĩ tới một chữ này.

“Các người yên tâm dưỡng thương ở trong này đi, ở đây rất an toàn, các người có thể yên tâm.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy rời khỏi.

Chỉ là An Nhiên vừa mới ra khỏi cửa, Tần Vũ Triết liền giữ cô lại: “Gia, có một câu, con không biết là nên nói hay là không nên nói.”

“Cậu cảm thấy nên nói thì cứ nói, không nên nói thì đừng nói nữa.” An Nhiên đưa tay nheo khuôn mặt mập mạp của Tần Vũ Triết, đối với Tần Vũ Triết, thực ra trong lòng cô thật thích. Đứa nhỏ này hiền lành, thật thà chất phác, ít nhất là đối với cô thật lòng.

“Nếu không nói thì trong lòng con rất buồn phiền.”

“Vậy thì cậu nói đi.”

“Tên điên họ Diêm kia đến tìm con rồi.” Thật sự Tần Vũ Triết vẫn không có cách nào giấu diếm chút chuyện nào với An Nhiên: “Anh ta bảo con nhập bọn với anh ta, cùng nhau đối phó với Phó Quân Hoàng.”

Về mặt An Nhiên lạnh đi.

Tần Vũ Triết vội vàng nói: “Cái kia, bây giờ trước tiên gia đừng nóng giận mà, anh ta chỉ là không muốn gia chịu ủy khuất. Người không biết bây giờ tên điên họ Diêm trở nên rất kỳ quái, chính là bị điên rồi, được rồi, mặc dù trước đây anh ta cũng giống như vậy, nhưng mà bây giờ anh ta luôn luôn làm cho người khác cảm thấy là lạ, dù sao vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.”

“Còn muốn nói gì nữa không?” Rõ ràng An Nhiên đối với Diêm Tử Diệp đã không còn chút hứng thú nào, d anh ta có phải điên hay không thì cũng không liên quan đến cô, chỉ cần bọn họ không đến đụng chạm vào điểm mấu chốt của cô thì anh ta muốn chơi như thế nào đều được.

Tần Vũ Triết nói nửa ngày, cũng hiểu được mình nói toàn lời vô ích: “Sau đó con vừa mới phát hiện, người đuổi giết hai người bọn họ chính là Phó Quân Hoàng.”

“Ừ, sau đó.” Cô đã đoán được rồi, cho nên không có gì ngạc nhiên.

“Nhưng mà gia người nhất định không biết, lúc Phó Quân Hoàng ra mệnh lệnh giết bọn họ, căn bản là chưa từng xác nhận thân phận của bọn họ.” Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

Lúc anh vừa nhận được tin tức này, cả người anh đều bị dọa. Dọa anh chính là dục vọng chiếm hữu của Phó Quân Hoàng với gia đúng là quá mạnh rồi, mạnh đến nỗi không ngại giết chết ba mẹ ruột của gia.

Không thể không nói, Phó Quân Hoàng là một người lòng dạ độc ác. E rằng trên thế giới này không có nhiều người có thể vô tình như Phó Quân Hoàng.

Một câu nói làm cho bước chân của An Nhiên hơi dừng lại.

“Cậu có ý gì?”

“Ý tứ chính là cho dù hai người này là ba mẹ ruột của người, Phó Quân Hoàng cũng sẽ không chút do dự mà giết bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Nhớ kỹ, là anh giết chết Tàn Lam! (1)

Editor: Norah

Lúc An Nhiên trở về nhà họ Phó thì thấy vài người khác đang cùng cụ Phó ra khỏi thư phòng, khi họ thấy An Nhiên thì hơi kinh hãi, sau đó họ nhanh chóng gật đầu chào hỏi cô rồi rời đi.

“Nếu cô còn chưa trở về, anh tôi nhất định sẽ ra ngoài tìm cô.” Phó Quân Nghị vừa cắn quả táo trong tay cốt kết vừa liếc nhìn cô.

An Nhiên không để ý anh, sau khi vứt cho anh một ánh mắt và thả vật ở trong tay xuống thì đi về phía phòng bếp.

Ở trong phòng bếp quả nhiên thấy hai người đang bận rộn, Phó Quân Hoàng gần như hết sức chăm chú quan sát mỗi một hành động của Từ Tĩnh Ngưng.

Món mà Từ Tĩnh Ngưng đang làm chính là món An Nhiên thích nhất, gà xé phay xào cay.

Tuy An Nhiên thích ăn thịt nhưng lại chỉ thích các món nấu cùng sườn hoặc món thịt có xương, món quá nhiều thịt thì lại không thích, nếu như ăn món có sườn thì cô chỉ ăn sườn, còn lại đều không động vào.

Mà cô thích nhất là món gà xé phay xào cay, thịt gà phải xé thật nhỏ cũng không thể bỏ xương, rất là phức tạp, chỉ mỗi việc chặt gà cũng phải mất nhiều thời gian làm đi làm lại.

Phó Quân Hoàng học làm món này lâu như vậy nhưng vẫn chưa làm được.

Ở trong mắt An Nhiên, anh đã làm rất tốt, nhưng Phó Quân Hoàng lại cảm thấy hương vị mẹ anh làm ra ngon hơn, anh để ý thấy mỗi lần bảo bối của anh về nhà thì số lần động đũa khi ăn cơm nhiều hơn lúc ở nhà của chính bọn họ.

Chẳng qua anh không biết sở dĩ cô ăn nhiều hơn là bởi vì ở nhà cũ bên này, người lớn còn chưa đặt đũa xuống thì con cháu cũng không được phép đặt đũa xuống. Tuy An Nhiên không muốn ăn nữa nhưng cũng không thể chỉ cầm bát đũa mà không làm gì, cũng chỉ có thể động đũa tiếp tục ăn mà thôi.

Khi chỉ có cô và Phó Quân Hoàng ở nhà, bọn họ muốn làm như thế nào cũng được. Không cần chú ý nhiều, cô tất nhiên sẽ không làm bản thân mình uất ức rồi.

“Đợi dầu nóng thì mới cho gà vào, nhiệt độ của dầu không thể quá cao cũng không thể quá thấp, con hiểu chưa?” Từ Tĩnh Ngưng kiên nhẫn giải thích cho Phó Quân Hoàng.

Tuy Phó Quân Hoàng nghiêm túc lắng nghe nhưng lại hơi nhũn mảy, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Từ Tĩnh Ngưng thở dài: “Con học làm món này không biết bao nhiêu lần rồi, sao lần nào mẹ cũng phải giải thích lại cho con hả?”

“Không ngon.” Làm không ngon, bảo bối không thích.

An Nhiên đứng trước cửa phòng bếp, ánh mắt đặt trên người đàn ông đang mặc tạp dề.

Trong đầu cô vang lên lời nói của Tàn Vũ Triết: “Gia, con không phủ nhận Phó Quân Hoàng đối xử với người rất tốt nhưng con không hi vọng nhìn thấy Diêm Tử Diệp thứ hai.”

Anh ấy... sao có thể là Diêm Tử Diệp thứ hai chứ? Anh ấy chính là Phó Quân Hoàng có một không hai trên đời này.

Từ Tĩnh Ngưng trợn trắng mắt, bà đã từng thưởng thức qua tay nghề của Phó Quân Hoàng, mặc dù là nhờ An Nhiên bà mới được nếm thử nhưng mùi vị thật sự rất ngon, sao nó lại nói là không ngon chứ?

“Mẹ làm ngon hơn.” Phó Quân Hoàng tiếp tục nhìn thịt gà trong nồi, nhìn thấy Từ Tĩnh Ngưng ngăn người thì anh nhanh chóng lấy muối trong tay bà rồi đảo thịt gà trong nồi: “Cháy sẽ không ngon.” Bảo bối không thích ăn thịt gà cháy.

Từ Tĩnh Ngưng đi sang một bên, nhìn bộ dáng chuyên tâm của con mình, lòng bà nhất thời mềm mại.

Con trai của bà nhất định sẽ luôn luôn hạnh phúc.

Khóe mắt đột nhiên thấy An Nhiên đứng ở cửa nhìn Phó Quân Hoàng mà ngẩn người, Từ Tĩnh Ngưng cười thầm, xem ra, trên đời này không có ai đủ khả năng tách hai đứa nhỏ này ra rồi.

An Nhiên phát hiện bà đang nhìn cô, đôi mắt cô cong lên.

Từ Tĩnh Ngưng cũng không lên tiếng với An Nhiên, chỉ nói với Phó Quân Hoàng một câu: “Mẹ đi ra ngoài xem một chút, trước tiên con cứ làm đi.”

Phó Quân Hoàng gạt đầu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cái nồi.

Lúc Từ Tĩnh Ngưng đi qua người An Nhiên thì cười vui vẻ và nháy mắt với cô mới rời khỏi.

Sao An Nhiên có thể không hiểu bà có ý gì, bà chính là đang tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở chung.

An Nhiên bước vào phòng bếp đóng cửa phòng bếp lại, cô đi nhẹ nhàng từ từ đến phía sau lưng của Phó Quân Hoàng, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm anh, vẻ mặt cô chuyên tâm mà dịu dàng.

Phó Quân Hoàng dường như còn đang suy nghĩ gì đó, ngón tay thon dài vẫn đang cầm muối, không biết tại sao An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như thế này đặc biệt hấp dẫn cô.

Âm thanh rất nhỏ của máy hút khói vang lên cùng với âm thanh va chạm của chiếc muối và cái nồi, cộng thêm người đàn ông đang mặc tạp dề này, lòng của An Nhiên lập tức trở nên mềm mại.

Cô dựa sát vào người anh, hai tay vòng ở bên hông anh, ôm lấy anh từ phía sau.

Phó Quân Hoàng lập tức ngẩn ra, tay đang đảo thức ăn thoáng dừng, sau khi nghe thấy hơi thở đặc trưng của cô, vẻ mặt anh lập tức trở nên dịu dàng.

Cái tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên cái tay đang ôm hông anh của cô, giọng nói của anh trầm nhẹ: “Đã trở lại à?”

“Ừ, đã trở lại.” Mặt An Nhiên tựa sát vào lưng anh, mắt khép hờ, khóe môi hơi cong lên.

“Em ra ngoài trước đi, sắp xong rồi. Ở đây nhiều khói, sẽ bị sặc.” Vừa nói xong anh đã kéo tay cô.

An Nhiên bất động, vẫn cứ ôm anh: “Anh quay lưng như vậy là được rồi, anh che chắn cho em.”

Phó Quân Hoàng hơi ngớ ngác, nhưng An Nhiên không ngờ anh tin thật, chỉ nghe anh nói: “Vậy cũng được, anh che chắn em.”

“Mẹ, người đang làm gì vậy?” Phó Quân Nghị vừa cắn quả táo vừa nhìn Từ Tĩnh Ngưng đang thập thò ở cửa phòng bếp, anh nghi ngờ hỏi bà.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy con trai bà đang lớn tiếng hỏi, bà lập tức xoay người lại, trừng anh, nhân tiện chạy chậm sang.

Nhưng bà chỉ nhìn chăm chăm vào anh, sau đó liền bật cười: “Sau này con đừng tìm con dâu mà mẹ không thích về nhà, con xem An Nhiên nhà chúng ta rất tốt, rất thân mật.” Bây giờ bà càng ngày càng thích An Nhiên, thậm chí muốn An Nhiên và Phó Quân Hoàng lập tức kết hôn.

Phó Quân Nghị suýt nữa là phun miếng táo đang ăn trong miệng ra: “Tốt? Mẹ nói hồ ly kia tốt?” Hồ ly hại chết người, nếu anh thích loại hồ ly này, anh tình nguyện nổ bụng tự sát, quả thật là quá giãy vò người, anh thà đi tìm một nữ sinh ngốc nghếch còn hơn là người giống hồ ly kia.

“Con nói ai là hồ ly hả?” Từ Tĩnh Ngưng liền dùng tay đánh vào người Phó Quân Nghị: “Có ai lại nói chị dâu tương lai của mình như vậy hả?”

Phó Quân Nghị đang cắn quả táo cũng cảm thấy cả người không ổn.

Anh nhớ rõ lúc anh còn rất nhỏ, cô nhóc kia phải gọi mình là chú, sau này lại thành anh, sao bây giờ vai vế của cô lại cao hơn anh, thành chị dâu của anh? Có phải thế giới này quá huyền ảo hay không?

“Mẹ, người đánh con đau.” Phó Quân Nghị ôm chỗ bà vai bị Từ Tĩnh Ngưng đánh đau, miệng vừa cắn quả táo vừa nói áp ứng.

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng vừa ra khỏi thư phòng của cụ Phó thì đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ông hừ lạnh.

Nhìn thấy ông già nhà mình xuống, Phó Quân Nghị biết điều không nói gì cả, ba và anh của anh đều có chung một đức hạnh, chính là thê khổng (*). Hừ, sau này anh nhất định phải tìm một cô vợ ngoan ngoãn, tuyệt đối không thể giống cạp cái, trông rất dọa người.

“Sao bà lại đi ra ngoài?” Phó Văn Thắng đi đến bên cạnh Từ Tĩnh Ngưng, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Cho đôi vợ chồng trẻ kia nấu.” Từ Tĩnh Ngưng cười ái muội.

“Mẹ nói anh và hồ ly đang nấu cơm? Thức ăn hồ ly kia nấu có thể ăn được sao?” Ở trong cảm nhận của anh, Phó Quân Hoàng không gì không làm được, đương nhiên việc làm cơm này bị anh trực tiếp xem nhẹ.

Bốp ----

Lại là một cú đánh.

“Con chú ý cách dùng từ của mình đi.”

“Mẹ! Mẹ đánh con đau quá!” Lần này, cánh tay của anh nhất định đỏ rồi.

Từ Tĩnh Ngưng hừ lạnh: “Không đau thì mẹ đánh con làm gì? Không biết lực tác dụng lẫn nhau à? Con đau chẳng lẽ mẹ không đau? Ai bảo con không chịu nhớ kĩ.”

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng hừ lạnh.

“Vợ quân chặt gì gì đó thật đáng ghét.” Phó Quân Nghị liếc nhìn ông già nhà mình một cái, vừa lăm bằm vừa cầm quả táo chưa ăn xong đi xem ti vi.

Thực ra anh vẫn đang rối rắm, rốt cuộc hồ ly kia có thể nấu com không, cũng không biết thức ăn cô nấu có ăn được không.

Thực ra An Nhiên cũng muốn giúp một tay, nhưng Phó Quân Hoàng nhất định không cho cô động vào, cô cũng chỉ có thể để anh nấu một mình.

“Lão soái ca, anh không cho em nấu com, chắc không phải là không muốn cho người khác ăn chứ?” An Nhiên chỉ là thuận miệng nói vậy, nhưng cô không ngờ câu nói của cô làm cho ngũ quan hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng đỏ lên, như vậy hoàn toàn không cần anh trả lời, An Nhiên cũng đã biết đáp án.

An Nhiên vui vẻ: “Lão soái ca, sao anh cứ hẹp hòi như vậy.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, tiếp tục nấu món ăn của anh.

Bảo bối nấu com, sao có thể để cho người khác ăn? Đó chính là quyền lợi một mình anh độc hưởng.

“Quân Hoàng...” An Nhiên vừa bóc tỏi vừa nhìn Phó Quân Hoàng mà mỉm cười, trên khóe môi hiện nụ cười nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng nhìn mà có chút ngốc, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh dừng ở độ cong trên khóe môi cô, tâm tình không khỏi đi theo cũng vui vẻ ừ một tiếng.

“Em sẽ không rời xa anh.” Lúc An Nhiên nói câu này thì nhìn vào ánh mắt anh mà nói: “Mặc dù là ai tới tìm em, em cũng sẽ không rời xa anh.”

Về mặt Phó Quân Hoàng cứng lại, đáy lòng lập tức sáng tỏ: “Em biết rồi.”

“Ừ, biết rồi.” An Nhiên biết anh nói chính là sự việc nào: “Sau này anh không cần buồn phiền vì loại chuyện này, cho dù có phải ruột thịt hay không, đối với em mà nói thì bọn họ cũng chỉ là người xa lạ mà thôi. Em chưa từng gặp bọn họ, không có ấn tượng với bọn họ, cho dù bọn họ đứng ở trước mặt em, em cũng sẽ không nhận ra bọn họ.”

An Nhiên cầm tỏi bóc xong vỏ cho lên thớt, khóe môi xuất hiện độ cong lớn hơn: “Em biết anh đang lo lắng cái gì, nhưng mà Quân Hoàng, không phải em đã nói với anh rồi sao, em là vợ của anh, anh là chồng của em, cho dù là ai, đều không thể chia rẽ chúng ta. Cho dù là hiện tại hay là sau này, chúng ta đều luôn luôn ở bên nhau, trừ phi, em chết, hoặc là anh chết.”

“Không có trừ phi.” Mặc dù chết rồi, bọn họ cũng phải ở cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng không làm được chuyện anh chết rồi em sống tốt là được như vậy, nếu như anh chết đi, anh nhất định sẽ đưa cô theo cùng, anh sợ sau khi anh chết, bảo bối của anh sẽ biến thành bảo bối của người khác, đến lúc đó bảo bối của anh sẽ quên anh đi, thích người khác.

“Cùng chết.” Phó Quân Hoàng nhìn vào mắt An Nhiên, đôi mắt đen nhánh giống như muốn hút linh hồn người khác: “Không rời xa nhau.” Chỉ có cùng chết, bọn họ mới không rời xa nhau.

Phó Quân Hoàng từng nghĩ rồi, nếu như đến lúc bọn họ chết rồi, anh sẽ căn dặn người của anh hỏa táng hai người họ cùng nhau, sau đó đưa tro cốt bọn họ đặt cùng một chỗ, nung thành đồ gốm, cuối cùng thả đồ gốm xuống trung tâm của biển cả, như vậy thì cho dù bị cá ăn thì cũng không thể tách bọn họ ra.

Anh muốn ở cùng một chỗ với bảo bối của anh đời đời kiếp kiếp, không ai có thể rời xa.

An Nhiên sao có thể không rõ ý nghĩ của anh, cô mỉm cười, thuận theo anh: “Được, cùng chết, không xa rời.”

Cho những miếng tỏi xắt xong cuối cùng vào trong cà đã xào được, sau khi đảo hai cái rồi nhấc nồi ra.

Lúc đến bữa trưa, Phó Quân Nghị rất thần kỳ nhìn thức ăn đầy bàn, nhìn An Nhiên với vẻ mặt khiếp sợ.

“Những món này đều do cô nấu sao?” Đây không khoa học!

Phó An Nhiên lắc đầu: “Đều do anh hai cậu nấu.” An Nhiên nhìn thấy được vẻ mặt khiếp sợ của Phó Quân Nghị như mong muốn.

Ở trong lòng Phó Quân Nghị, mặc dù anh hai anh là một người không gì không làm được, nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng bộ dáng anh hai nhà anh cầm chảo đảo rau xào, vừa rồi anh làm cái gì vậy, sao không đến phòng bếp xem kỹ chứ?

Từ Tĩnh Ngưng không có kinh ngạc chút nào, bà vốn biết tay nghề của con bé An Nhiên cũng là không tồi, nhưng mà với dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ đến gần như biến thái của đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia thì sao có thể để cho con bé nấu cho bọn họ ăn chứ?

“Đúng rồi, hai ngày nữa là lão tam trở về rồi, trở về cùng còn có vợ và con của nó, Tĩnh Ngưng, đến lúc đó con sắp xếp một chút.” Trước khi ăn cơm, cụ Phó bỗng nhiên giống như nghĩ đến chuyện gì, cười nói với Từ Tĩnh Ngưng.

“Thật sao? Chú nhỏ sắp trở về rồi sao?” Người hưng phấn đầu tiên chính là Phó Quân Nghị, mặc dù anh không hề có ấn tượng gì với chú nhỏ kia của anh, nhưng anh còn nhớ, chú nhỏ là một người vô cùng hòa nhã, đối với ai cũng đều ôn hòa, tính tình khá tốt.

An Nhiên cũng biết lão tam mà cụ Phó nói.

Lão tam là em trai của Phó Văn Thắng, tên là Phó Văn An, tính tình ông rất tốt, đối với ai cũng đều khách khí, đối với người nhà họ Phó cũng hòa nhã từ tận đáy lòng, dùng lời của An Nhiên mà nói thì đó chính là một người đàn ông ôn nhuận như ngọc (*).

(*) Ôn nhuận như ngọc: tính cách ôn hòa, tính tình, thái độ, ngôn ngữ không nghiêm khắc, không thô bạo, khiến người khác cảm thấy thân thiết.

Phó Văn An cũng không ở để đô nhậm chức mà là đi tỉnh S, mặc dù quan hàm của ông không cao bằng Phó Văn Thắng, nhưng ông bắt đầu đi lên từ cấp binh lính thấp nhất, bây giờ cũng đã là cán bộ cấp đoàn rồi.

Phó Văn An nhỏ hơn Phó Văn Thắng bảy tuổi vợ của ông tên là Đào Ngữ Song, là thiên kim của thương gia nổi danh ở tỉnh S bên kia, là một đứa nhỏ biết nguyên tắc, cụ Phó vẫn tương đối hài lòng với bà.

“Dạ được, con lập tức đi chuẩn bị một chút, đứa nhỏ nhà lão tam cũng không sai biệt lớn bằng An Nhiên đúng không? Cũng không biết bây giờ con bé ấy như thế nào rồi?” Từ Tĩnh Ngưng cười, vẻ mặt dịu dàng.

“Đến lúc đó cả nhà lão tam bọn nó tới rồi, các con đều phải quan tâm nhiều một chút.”

“Yên tâm đi.” Phó Văn Thắng nghe thấy em trai nhà mình quay về, cũng rất là vui vẻ, lúc giữa trưa còn uống với ông cụ một ly nhỏ.

Đứa nhỏ Văn An kia, đúng là rất lâu rồi chưa trở về, nhưng mà hằng năm đúng là ông gửi không ít đồ về qua bưu điện.

Sau khi ăn xong, việc rửa chén bát thì giao cho người giúp việc làm, An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đi nói chuyện một chút với ông cụ, cô lại bị Phó Quân Hoàng kéo về nghỉ trưa.

Nằm ở trên giường, An Nhiên hỏi anh: “Biết chuyện của chú nhỏ không?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Ngay từ nhỏ anh đã ở trong quân đội.”

An Nhiên gật đầu, nghĩ đến cũng đúng, đứa nhỏ nghịch ngợm Phó Quân Nghị kia cũng không biết chuyện của Phó Văn An thì sao anh có thể biết chứ?

“Ngủ đi.” Phó Quân Hoàng điều chỉnh nhiệt độ trong phòng đến nhiệt độ thích hợp, ôm An Nhiên vào trong ngực của mình, nói dịu dàng.

An Nhiên rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng, gối đầu lên cánh tay của anh, nhắm hai mắt lại.

Chân trời vốn là trời quang lại không biết từ lúc nào trở nên âm u, xem ra tuyết lại muốn rơi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau thì phía chân trời hoa tuyết bắt đầu rơi xuống.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên bên trong phòng làm việc giống như không muốn sống.

Lúc Diêm Từ Diệp nghe điện thoại, vẻ mặt rất lạnh.

“Nói.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói sợ hãi của một người: “Môn chủ, vừa mới có người xông vào nhà họ Tần, tất cả các anh em đều... đều chết hết.”

Không khí bên trong phòng làm việc căng thẳng lên trong nháy mắt.

Thủ hạ bên kia không nghe thấy giọng nói của môn chủ của mình, còn tưởng rằng môn chủ tức giận rồi, giọng nói càng run rẩy hơn.

“Môn... môn chủ, cái kia, không thấy tiểu thư kia nữa.”

“Không thấy ai?” Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp đứng dậy từ chỗ ngồi, giọng nói lạnh như băng.

“Vị tiểu thư mà người để cho tôi trông giữ kia, cô ấy... không thấy đâu.” Lúc anh nói ra câu này, đều có thể nhìn thấy kết cục của chính mình rồi.

Đây là bọn họ trông nom không tốt, môn chủ trách cứ xuống dưới thì bọn họ đều sẽ chết.

Chỉ là làm cho anh cảm thấy khó hiểu chính là, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm gì, anh chỉ hỏi một câu: “Có chỗ nào trong nhà bị hư hại không?”

Người nọ sùng sốt, nhưng mà đã khôi phục thần trí rất nhanh: “Không... không có hư hại, đều nguyên vẹn không hao tổn gì, dường như là bọn họ hướng về phía tiểu thư kia mà đến, cho nên cũng không có...”

Nghe nói như vậy, lông mày Diêm Từ Diệp nhũn chặt lại với nhau, trực tiếp hướng về phía Tàn Lam kia mà đến sao?

Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp giống như nghĩ đến điều gì, tắt điện thoại, lấy đồ từ trên giá áo, mở cửa phòng làm việc ra, bước nhanh rồi đi trong ánh mắt kinh ngạc của thư ký.

Lúc Diêm Từ Diệp trở lại, Kiều Từ Du đã chờ ở chỗ đó rồi, bên trong nhà họ Tàn không cho phép bất kỳ ai bước vào, không ai dám đi vào, chỉ có thể đứng ở trong sân chờ Diêm Từ Diệp trở lại.

“Môn chủ.” Sau khi Kiều Từ Du thấy Diêm Từ Diệp không có việc gì, giọng điệu nhẹ nhõm.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp thoáng nhìn qua thi thể bị xếp thành một hàng: “An táng long trọng. Trấn an người nhà.”

“Dạ.” Một người thoát nhìn có bộ dáng của người cầm đầu mở miệng nói.

Tầm mắt Kiều Từ Du vẫn luôn dừng trên người Diêm Từ Diệp, nhưng mà từ đầu đến cuối, anh đều không liếc nhìn cô một lần.

Diêm Từ Diệp trực tiếp bước chân vào nhà họ Tàn, trong nhà không có thay đổi chút nào, giống như lúc anh rời khỏi, chỉ là phòng của anh, cũng chính là phòng của Tàn Lam giả kia thì cửa đã bị phá vỡ, ngoại trừ nơi này có tổn hại ra thì những nơi còn lại đều không có tổn hại.

“Điều tra ra là ai làm chưa?” Lúc Diêm Từ Diệp đi ra, vẻ mặt không thay đổi, dường như đối với sự mất tích của Tàn Lam, anh cũng không để trong lòng.

“Không có.” Thủ hạ hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời.

Người có thể ngang nhiên xông vào nhà họ Tàn, sao có thể là người tầm thường chứ?

“Môn chủ, chuyện này...” Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp, muốn gánh nhiệm vụ này về.

“Xích hồ, chuyện này giao cho cô xử lý, cho dù cô có thể tìm người trở về hay không, nhưng mà cô nhất định phải điều tra ra, ai làm chuyện này.” Diêm Từ Diệp lạnh lùng nói xong những lời này, xoay người bước đi.

Ánh mắt Kiều Từ Du lập tức sáng lên, môn chủ vẫn tin tưởng cô, anh vẫn còn bằng lòng tin tưởng cô.

“Dạ! Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra.”

Người nhà họ Tàn bên này đang rối loạn, thế nhưng mọi người bên phía Lại Tư bên kia cũng bắt giác ngừng hô hấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93-2: Nhớ kỹ, là anh giết chết Tàn Lam! (2)

Editor: Norah

Ánh mắt Lại Tư gắt gao nhìn người ngồi dưới đất, người phụ nữ đang mặc đồ ngủ kia, tóc đen dài rối loạn ở sau lưng, trong đôi mắt trong veo sạch sẽ kia chứa đầy hoảng hốt và bất an, ánh mắt của cô dường như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, cô ní non:

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp... Diêm Từ Diệp...”

Cô đang tìm Diêm Từ Diệp.

Cô là Tàn Lam.

Tần Lam kia, sự tồn tại giống như truyền kỳ.

Khuôn mặt kia của cô, chỉ cần là người đã gặp Tần Lam đều sẽ không chút do dự mà nói người này chính là Tần Lam, ngoại trừ khí chất trên người cô không đúng ra thì ngũ quan hoàn mỹ của cô giống hệt, trên thế giới này, cho dù là bào thai song sinh, cũng không thể nghĩ là giống như vậy.

Huống chi, bọn họ cũng không có nghe nói Tần Lam có sinh đôi gì đó.

Chẳng lẽ năm đó Tần Lam thật sự không chết? Mà là bị Diêm Tử Diệp nhốt ở nhà họ Tần, nên mới không cho phép bất kỳ ai bước vào nhà họ Tần nữa bước?

Cả người đàn ông mang mặt nạ ngồi nghiêng trên ghế sofa đơn, trong đôi mắt chứa đựng ý cười cổ quái, anh nhìn người phụ nữ luống cuống hốt hoảng ngồi dưới đất, giọng nói thanh lịch tao nhã chứa đựng sự êm ái:

“Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Tần Lam giống như không nghe thấy câu hỏi của người đàn ông mang mặt nạ, cô tìm kiếm khắp nơi trong đám người: “Diêm Tử Diệp... Diêm Tử Diệp...”

Giọng nói của cô rất khẽ, nhưng lại có không ít người đều nghe thấy được.

“Đến, sau khi cô nói cho tôi biết cô là ai, tôi sẽ đưa cô đi tìm Diêm Tử Diệp.”

Nghe thấy người đàn ông mang mặt nạ nói như vậy, bỗng nhiên Tần Lam ngẩng đầu, đôi mắt trong veo kia dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ, cô nghiêng đầu, nói hơi khó khăn: “Thật... sao...?”

“Thật.” Đường như người đàn ông mang mặt nạ đặc biệt có kiên nhẫn với cô.

“Tần Lam.” Tên của cô, Tần Lam.

Trong ánh mắt bị che dưới mặt nạ bắn ra tia lửa, người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy từ chỗ ngồi, cất bước chân thon dài, đi đến trước người Tần Lam, ngồi xổm người xuống, ánh mắt dừng ở trên người cô:

“Tần Lam, cô nhận ra tôi không?” Anh im lặng nhìn cô, im lặng nhìn cô, giống như đang chờ đợi đáp án nào đó.

Thế nhưng Tần Lam nhìn anh, nhìn hồi lâu sau, cô đưa tay ra kéo anh: “Diêm Tử Diệp, Diêm Tử Diệp...” Cô muốn đi tìm Diêm Tử Diệp, anh đã nói sau khi cô nói tên cho anh, anh sẽ đưa cô đi tìm Diêm Tử Diệp.

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy, tầm mắt anh dừng ở trên người gần như si ngốc Tần Lam: “Không phải, cô ta không phải là Tần Lam.”

Sao Tần Lam dieendaaneequydonn trong lòng anh có thể là bộ dáng như vậy?

Gia của anh vừa cao quý vừa lạnh lùng, cho dù cô không nói lời nào, chỉ cần nhìn bạn, cả người bạn đều có thể run lên.

Cô có được một đôi mắt đủ để khiến cho tất cả đàn ông trên thế giới đều điên cuồng.

Mà người này, không phải Tần Lam của anh.

Tần Lam đã bị dẫn đi.

Lại Tư vẫn còn khiếp sợ: “Chủ tử, người vừa rồi... là Tần Lam? Tần Lam trong truyền thuyết kia sao?” Đừng nhìn Lại Tư lợi hại như thế nào, nhưng mà ai nhìn thấy người phụ nữ đã chết mười bốn năm trước bây giờ lại sống lại, sao có thể không khiếp sợ?

“Thân thể của cô ta là Tần Lam kia.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi trở lại trên sofa một lần nữa, nhìn cửa phòng đóng chặt, anh lạnh nhạt nói.

Lại Tư hơi giật mình: “Vậy...” Linh hồn của cô đâu.

“Yên tâm đi, không bao lâu nữa, tôi sẽ làm cho các cô ấy gặp nhau một lần nữa, đến lúc đó, Tần Lam của tôi sẽ trở lại bên cạnh tôi một lần nữa.” Nói xong, người đàn ông mang mặt nạ không nhìn được nắm chặt nắm đấm của mình, độ cong trên khóe môi làm cho Lại Tư thấy lạnh khi nhìn.

Bên kia.

Tần Vũ Triết nhận được tin tức thì trước tiên nói cho An Nhiên tin tức Tần Lam mất tích, An Nhiên hơi giật mình, không ngờ có người có thể xông vào nhà họ Tần, còn có thể đưa một người trưởng thành còn sống đi mà không mất sợi tóc nào.

Chỉ là người đó đưa Tần Lam kia đi làm gì? Muốn lợi dụng cô ấy để khống chế Tần Môn sao? Đừng nói đùa, đừng nói bây giờ đã qua mười bốn năm rồi, bây giờ ngay cả toàn bộ người Tần Môn cũng hầu như đều là thủ hạ của Diêm Tử Diệp, muốn chỉ dựa vào một người không biết là Tần Lam thật hay

giả để chiếm đoạt Tần Môn? Trừ phi là kẻ ngốc mới có thể làm như vậy.

Như vậy chỉ có một lý do chính là, người đó muốn có được Tần Lam.

Chỉ là muốn Tần Lam làm chuyện gì, cũng không thể biết được.

An Nhiên không rõ chính là, lúc trước khi cô vẫn là Tần Lam, cô cũng không nhớ chính mình lại từng chọc nhân vật tương đối lợi hại như vậy.

“Nghĩ cái gì thế?” Bên tai truyền đến một luồng hơi thở ấm áp.

Giọng nói của Phó Quân Hoàng nghe qua có phần hơi khàn khàn, hẳn là nguyên nhân vừa mới tỉnh lại.

An Nhiên sờ sờ lên viên kim cương trên tai, trở mình một cái ở trong ngực Phó Quân Hoàng, đối diện với anh, hai tay vòng ở hông của anh, cười hỏi:

“Lão soái ca, nếu như lúc em biến mất, thay đổi bộ dáng xuất hiện trước mặt anh, anh có thể nhận ra em không?”

Phó Quân Hoàng mở đôi mắt đen nhánh ra: “Có thể.” Không có do dự chút nào, bảo bối của anh vẫn luôn là đáng về như vậy không phải sao? Chưa từng thay đổi.

An Nhiên cũng không quan tâm là thật hay giả, cô co lại trong ngực anh: “Lão soái ca, nhớ kỹ em.”

“Ừ.”

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, điện,n;da.nlze.qu;ydro/nn giọng nói của Từ Tĩnh Ngưng từ ngoài cửa vang lên: “Còn thức không? An Nhiên, ông cụ Cố tới rồi, nếu như mà chưa dậy thì thức dậy nhanh lên.”

An Nhiên ở trong ngực Phó Quân Hoàng ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn anh: “Mau đứng lên đi, đến lúc đó ông cụ Cố nhìn thấy chúng ta đi xuống cùng nhau, lại không biết muốn nói gì nữa.”

Nhìn thấy ý cười trong mắt cô, anh cúi thấp đầu xuống, hôn một nụ hôn lên mắt cô: “Đứng lên đi.”

An Nhiên lại nằm sấp trong ngực của anh, rồi mới nhanh nhẹn đứng dậy.

Lúc thay quần áo xong xuống lầu thì nhìn thấy hai người ông cụ Cố và cụ Phó đang ngồi ở ban công cảm lên hạ xuống quần cò, Cố Hữu ở bên cạnh đang xem say sưa.

“Sao ông cụ Cố có thời gian tới đây vậy?” Trong tay An Nhiên bung một mâm trái cây mà Từ Tĩnh Ngưng đưa cho, cô đặt mâm trái cây trên bàn nhỏ ở một bên, nhìn Cố Trường Thanh cười tủm tỉm.

Cố Trường Thanh mặc một cái áo lông cừu màu xám, thoát nhìn rất có tinh thần.

Cố Trường Thanh thấy An Nhiên, vội vàng hướng về phía cô khoát tay: “Tiểu hồ ly, mau lại đây giúp ông nhìn xem, làm sao một chiêu giết lão già này.”

Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên đi đến trước bàn cò, An Nhiên nhìn thoáng qua ván cò trước mắt, bây giờ ông cụ Cố rất là hung hiểm.

Tầm mắt Cố Hữu thoáng nhìn theo cái tay ôm chặt bên hông An Nhiên của Phó Quân Hoàng, đôi mắt hơi âm đạm lại, nhưng anh vẫn hướng về phía An Nhiên cười như trước.

“A, vẫn là Tiểu Dữu Từ nhà chúng ta ngoan nhất.” Nói xong, An Nhiên còn vỗ nhẹ lên đầu Cố Hữu.

Cố Hữu cũng không có né tránh, chỉ là nói vài câu tính chất tượng trưng: “Đều nói rồi, không cho phép gọi em là Tiểu Dữu Từ mà.”

“Tiểu hồ ly, mau mau nói cho lão già ông nước cò tiếp theo đi như thế nào.” Thấy An Nhiên ăn chậm chạp không nói lời nào, ông cụ Cố nóng nảy, lời kéo An Nhiên nói.

“Ông cụ Cố, ông không biết cái gì gọi là quan kỳ bất ngữ quân quân tử (*) sao? Ông xem xem Tiểu Dữu Từ người ta, người ta bị người một tay hạ cò loạn đến bây giờ cũng không có nói một câu, học hỏi cháu của người đi.” An Nhiên lại cười nói.

(*) Quan kỳ bất ngữ quân quân tử

Khởi thủ vô hồi đại trượng phu

(Xem cò không nói là người quân tử chân chính

Nhấc tay lên không đánh là người đại trượng phu.)

Ông cụ Cố ngẩn ngơ, mà một bên kia cụ Phó cũng phá lên cười ha ha.

“Lão già Cố, ông muốn đưa nhỏ nhà tôi tới giúp ông đổi phó tôi? Ông làm xuân thu đại mộng của ông đi.” Tâm tình cụ Phó thoát nhìn là bộ dáng rất vui.

“Tiểu hồ ly, ông cho con biết, không thể thiên vị!” Thoạt nhìn ông cụ Cố rất là yêu mến An Nhiên.

“Đạ, không thiên vị, chỗ ông cụ Cố, mọi người từ từ hạ, chúng con đi qua một bên trước.” Nói xong, thật đúng là An Nhiên liền lôi kéo Cố Hữu đi.

“Lão già Phó, ông xem sao một đứa nhỏ tốt như vậy bị nhà các ông dạy thành như thế này hả?” Về mặt Cố Trường Thanh là tiếc hận: “Ông nói để cho đứa nhỏ này sang nhà của tôi ở thật tốt, đứa nhỏ này nhất định không chịu đi.”

“Tất nhiên, nhà của người khác có chỗ nào tốt như nhà mình?” Cụ Phó tiếp tục đắc chí.

Chuyện ông vui vẻ nhất chính là, lão già Cố yêu mến con bé An Nhiên như vậy, con bé An Nhiên ngốc kia không bỏ ông, nhìn thấy ông là vẻ mặt vui vẻ.

Không biết Từ Tĩnh Ngưng nhảy ra từ nơi nào nhiều thêm cuốn album, về mặt bà vui mừng mang album tới cho bọn An Nhiên ở bên này: “Con gái con gái, mau nhìn ảnh chụp, lúc Quân Hoàng vẫn còn rất nhỏ, nhưng đã là một soái ca rồi nha.”

An Nhiên nhìn xem tấm ảnh Từ Tĩnh Ngưng chỉ vào.

Phó Quân Hoàng trên tấm ảnh mặc một bộ màu rằn ri, về mặt nghiêm túc nhìn vào ống kính, lông mày nhíu chặt.

“Em nói lão soái ca, sao anh lớn hay nhỏ đều nghiêm túc như vậy hả?” Sau khi An Nhiên nhìn, chọc chọc bên hông Phó Quân Hoàng.

Về mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, chỉ là cảm tay đang chọc anh nắm ở trong tay.

“Còn có rất nhiều, trước tiên các con cứ từ từ xem, mẹ còn có chút việc chưa xử lý xong.”

“Được, mẹ người đi đi.” An Nhiên nhìn nhìn toàn bộ bốn quyển album lớn, rất là ngạc nhiên.

Chỉ là ảnh chụp Phó Quân Hoàng bên trong album rất có hạn, không có mấy tấm, An Nhiên tính toán một chút, hầu như anh đều là một năm mới có thể chụp một tấm.

“Lúc đó ở trong quân đội, hầu như không quay về, dinendian.loqid]on ảnh chụp cũng đều là trong quân đội chụp gửi về qua bưu điện.” Phó Quân Hoàng giải thích cho An Nhiên.

Bỗng nhiên đáy lòng An Nhiên nảy lên một cổ đau lòng.

Lúc đó lão soái ca còn nhỏ như vậy, chỉ có một người ở trong quân đội, chịu đựng huấn luyện kia, anh... Lúc đó anh sẽ không nhớ nhà không muốn có người giúp đỡ sao?

Cố Hữu ở một bên nhìn album nghe xong lời nói của Phó Quân Hoàng cũng hơi ngẩn ra, anh nghe nói qua chuyện của Phó Quân Hoàng, thậm chí có thể nói, hầu như mỗi một binh lính đều đã nghe qua một lần về sự tích của huấn luyện viên Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết kia.

Mặc dù Cố Hữu không phải binh lính, nhưng mà hằng năm anh đều sẽ bị ông cụ Cố ném vào trong quân đội đi thao luyện, thao luyện đã lâu, làm quen với những binh lính kia rồi, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều nói cho anh một vài chuyện, mà nói nhiều nhất đó là Phó Quân Hoàng.

Bỗng nhiên Cố Hữu cảm thấy câu nói kia nói rất đúng, không có trả giá, làm sao sẽ có hồi báo?

Lúc bọn họ chỉ biết khóc chỉ biết bảo ba mẹ muốn ăn đường, Phó Quân Hoàng cũng đã tiến nhập quân đội, bắt đầu kiếp sống huấn luyện của anh, vậy đại khái cũng là nguyên nhân vì sao anh lúc còn nhỏ tuổi mà đã làm thiếu tướng đi?

Dễ nhận thấy quân hàm của Phó Quân Hoàng cũng sẽ không dừng lại tại đây, lẽ ra anh đã sớm đi lên rồi, chỉ là giới hạn ở chỗ tuổi của anh, thăng cấp quá nhanh, khó tránh sẽ lọt vào lời ong tiếng ve của người khác.

“A, không phải đây là chú ba lúc nhỏ à?” Bỗng nhiên An Nhiên chỉ vào giữa một bức ảnh trắng đen, người ôm ông trên bức ảnh là một người phụ nữ trung niên, ngũ quan của bà rất dịu dàng, vừa nhìn đã biết là người tính tình rất tốt, trên ngũ quan và bộ dạng Phó Văn An rất giống.

“Ừ, phải.” Phó Quân Hoàng đều đã xem qua những bức ảnh này, hằng năm lúc anh trở về, Từ Tĩnh Ngưng đều sẽ đưa những bức ảnh này đến, nói với anh từng người một, những người này là ai, là quan hệ gì với anh, gặp khó khăn nên đi đâu tìm bọn họ vân vân.

Thấy bọn An Nhiên đang xem album hăng say, bây giờ Cố Trường Thanh cũng không có tâm tư chơi cò: “Đi, đi xem một chút chúng nó đều ở đây làm gì?” Nói xong, ông hoàn toàn không để ý đến ý kiến của cụ Phó thì đã đứng dậy bước đi.

“Người ở phía sau là bà nội.” Giọng nói của Phó Quân Hoàng làm bước chân của Cố Trường Thanh hơi dừng một chút, ông lập tức bước nhanh về phía trước, nhìn thấy An Nhiên chỉ tay vào tấm ảnh, Cố Trường Thanh hơi sợ run lên.

An Nhiên chưa từng gặp qua bà nội kia trong miệng Phó Quân Hoàng.

Bà nội hình như qua đời rất sớm, lúc chú ba vẫn còn rất nhỏ, bà nội vì bệnh mà qua đời rồi. Nghe nói, cái chết của bà nội mang đến đã kích rất lớn cho

ông cụ, lúc đó ông cụ và bà nội rất yêu nhau, chỉ là không biết sau này hai người làm sao, bà nội luôn lạnh nhạt đối với ông cụ.

Ông cụ tưởng mình làm sai chỗ nào, khiến cho bà tức giận, ông nhận lỗi với bà, đổi lấy lại là bà khóc thút thít.

“Không ngờ có thể nhìn thấy tấm ảnh từ lâu như vậy.” Cố Trường Thanh có chút kinh ngạc vui mừng, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người An Nhiên: “Trên này có ảnh chụp tiểu hồ ly lúc nhỏ hay không? Con không biết con lúc nhỏ đâu, rất xấu.” Cố Trường Thanh đây là đang cố ý đùa cô.

“Không xấu.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên qua, làm cho cô nhìn anh, nói từng chữ một.

Cố Trường Thanh ngẩn người, lập tức nói: “Cũng đúng, người yêu trong mắt hóa Tây Thi, ông có thể hiểu.”

An Nhiên lười quan tâm lão ngoan đồng này, một lần nữa xem album, ảnh chụp Phó Văn An và Phó Quân Nghị trên album khá nhiều, ảnh chụp chung của bà nội và ông cụ cũng có không ít, đều là vài ảnh chụp cũ.

Lúc lật đến một tấm hình thì cả người An Nhiên ngây ngẩn.

Đó là một tấm ảnh trắng đen.

Trên tấm ảnh là bốn người, hai nam hai nữ, hai người nữ thì An Nhiên nhận ra một người, một người trong đó vừa nhìn là biết bà nội lúc còn trẻ, một người khác An Nhiên chưa từng thấy, mà hai người nam đứng là cụ Phó và Cố Trường Thanh.

Lúc Cố Trường Thanh nhìn thấy tấm ảnh này cũng ngây ngẩn cả người, tay ông nhẹ nhàng mà vuốt ve trên tấm ảnh: “Thời gian trôi qua thật đúng là nhanh... Trong nháy mắt, bốn người bọn ông cũng chỉ còn lại có ba người, tóc bây giờ của bọn ông, đều đã bạc rồi.”

Ban đêm

Bên trong nhà họ Tần.

Kiều Từ Du Dieenndkan/leeequhydonnn đưa lên báo cáo vừa mới điều tra lên.

“Môn chủ, người trong sự việc lần này đã bắt được, nhưng mà cuối cùng toàn bộ bọn họ đều tự sát. Cũng không có hỏi ra người phía sau bọn họ là ai.” Kiều Từ Du quy củ đứng đối diện Diêm Từ Diệp, nhỏ giọng nói.

Diêm Từ Diệp không nói gì: “Đi xuống đi.”

“Nhưng mà cuối cùng lúc bọn họ tự sát, bọn họ đều đồng thời hô lên một chữ ---- Bạch.” Kiều Từ Du cắn cắn môi, sau khi nói ra lời này, rồi mới mở cửa rời đi.

Chỉ là mười bốn năm tới nay, môn chủ cho phép cô bước vào cửa này, tiến vào nhà chính.

Diêm Từ Diệp mệt mỏi tựa vào ghế dựa phía sau, đôi mắt khép hờ.

Đột nhiên, trong đầu vang lên một giọng nữ ----

Nhớ kỹ, chờ khi anh tỉnh lại, là anh giết Tần Lam, anh là hung thủ giết chết Tần Lam!

Đột nhiên, ánh mắt Diêm Từ Diệp hoảng sợ mở to!

Đầu đau muốn nứt ra, anh ôm chặt đầu!

Giọng nói kia, rốt cuộc là ----

Của ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94-1: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (1)

Editor: Norah

Lúc ăn cơm, ông cụ Cố và Cố Hữu đều bị giữ lại, thức ăn lúc này đây đều là cô giúp việc nấu, bọn An Nhiên vậy tại một chỗ, gần như xem ảnh chụp cả buổi chiều, cụ Phó thỉnh thoảng còn có thể lại đây nói vài câu.

“A đúng rồi, vài ngày nữa chính là sinh nhật của tiểu hồ ly rồi.” Ông cụ Cố đang uống canh bỗng nhiên mở miệng nói: “Ông nhớ rõ là mấy ngày trước năm mới thì phải?”

Đúng, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của An Nhiên.

Sinh nhật của An Nhiên được chọn cùng ngày với Phó Quân Hoàng. An Nhiên là được Phó Quân Hoàng ôm trở về, Phó Quân Hoàng cũng không biết ngày sinh của cô rốt cuộc là ngày nào tháng nào, liền tự mình quyết định ngày sinh của cô cùng ngày với mình.

“Đúng vậy, còn có bốn ngày, đúng lúc trong kỳ nghỉ của Quân Hoàng.” Từ Tĩnh Ngưng cười tủm tỉm, thiệp mời bà đều đã gửi đi, còn nhà họ Cố bà chưa đưa qua, có lẽ ngày mai phải chính thức đưa qua mới được.

“Mấy ngày nữa thì tiểu hồ ly tròn mười tám tuổi rồi.” Cố Trường Thanh thở dài: “Lão già Phó, ông nói sao thời gian trôi qua nhanh như vậy chứ?” Tiểu hồ ly cũng mười tám tuổi rồi.

Cụ Phó liếc Cố Trường Thanh một cái, tiếp tục uống canh.

“Đúng rồi, anh, trong mấy ngày này anh phải nên...” Phó Quân Nghị vẫn chưa nói hết, chân đã bị Từ Tĩnh Ngưng giẫm lên, Phó Quân Nghị lập tức kêu đau: “Ui da! Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Về mặt Từ Tĩnh Ngưng dịu dàng, nét mặt nhìn không ra chút sơ hở nào: “Ăn cơm thì ăn cơm, nói ít thôi.”

Tầm mắt Phó Quân Hoàng dừng ở trên người Từ Tĩnh Ngưng, trong đôi mắt đen nhánh ẩn chứa một chút nghi ngờ: “Mẹ?”

Từ Tĩnh Ngưng cười khan vài tiếng, nhưng lén lút trừng mắt nhìn Phó Quân Nghị một cái.

Khi nhận thấy mẹ già nhà mình Dieendkan/leequhydonnn nhìn chăm chăm, bỗng nhiên Phó Quân Nghị nghĩ đến chuyện lúc trước chính mình suýt nữa lỡ miệng nói ra, bọn họ đều nói không thể nói với anh hai, nếu như anh tiết lộ rồi, có chuyện gì xảy ra, anh tuyệt đối sẽ bị cả nhà nhìn chăm chăm.

“Ha ha, ha ha, không có việc gì không có việc gì.” Sau khi Phó Quân Nghị cười khan vài tiếng, bắt đầu lùa cơm trong bát của mình.

Tầm mắt An Nhiên vẫn luôn dừng ở trên người Phó Quân Nghị, ánh mắt lập tức đảo qua trên mặt mắt tự nhiên của người nhà họ Phó, dường như những người này lén gạt bọn họ cái gì đó.

“Mẹ, nếu như mẹ có chuyện gì muốn nói thì có thể nói thẳng với chúng con.” An Nhiên đặt bát đĩa trong tay xuống, nhỏ giọng nói.

Từ Tĩnh Ngưng lại đập Phó Quân Nghị một cái dưới bàn, nhưng về mặt lại là một mảnh dịu dàng: “Mẹ có thể có chuyện gì chứ? Yên tâm đi, nếu như có việc, mẹ nhất định sẽ tìm các con.”

Bây giờ Phó Quân Nghị hoàn toàn là khổ mà không nói nên lời, rốt cuộc là anh gặp phải người một nhà như thế nào đây.

Cố Hữu ngồi ở bên cạnh Phó Quân Nghị, đương nhiên anh có thể cảm giác được động tác của Phó Quân Nghị, vừa rồi lúc anh khom người nhặt đồ, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng cô Từ và Phó Quân Nghị, đáy lòng anh một hồi quái dị, nhưng mà sau khi đôi một đôi đĩa, tiếp tục im lặng ăn cơm.

“Đúng rồi, thằng nhóc Quân Hoàng và tiểu hồ ly là cùng một ngày sinh nhật phải không? Các con chuẩn bị cho người nhà của mình thì không cần quá nhiều. Ông cho các con biết, đây chính là lễ trưởng thành của tiểu hồ ly, cũng không thể quá qua loa, nếu như các con không tổ chức cho tiểu hồ ly, ông tới tổ chức tiệc rượu chẳng hạn cho tiểu hồ ly.” Cố Trường Thanh cười tủm tỉm nhìn An Nhiên.

“A, lão già Cố, lúc nào thì lễ trưởng thành của người nhà họ Phó tới cần ông tới sắp xếp hả? Đến lúc đó nhà chúng tôi sẽ có sắp xếp, đến phiên ông quan tâm sao?” Cụ Phó không vui, đừng nói bây giờ nhà ông đang làm đi làm lại chuyện này, cho dù không làm đi làm lại, dựa vào một câu nói này của lão già Cố, nhà họ Phó ông cũng không thể không làm đúng không?

Phó Quân Hoàng hoàn toàn vứt bỏ tất cả mọi người ở ngoài thế giới của mình, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người An Nhiên, sau khi nhìn thấy trong bát của cô không có đồ ăn, anh sẽ đúng lúc thêm vào cho cô, thời điểm không sớm không muộn, vừa đúng.

“Lão soái ca, đừng chỉ nhìn em, anh mau ăn đi.” Nói xong, cô liền gấp một miếng thịt kho tàu vào trong bát của anh.

Phó Quân Hoàng im lặng không nói, sau khi ăn xong thịt kho tàu trong bát, ánh mắt lần nữa tiếp tục rơi về trên người An Nhiên.

Sau khi ăn xong, di@en*dyan(leequ.donnn) ông cụ Cố đưa Cố Hữu rời đi, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đưa ông cụ Cố đến cổng.

Sau khi đến cửa, An Nhiên hoàn toàn không có ý định bỏ qua ông cụ Cố bị cô chiếm một buổi trưa:

“Ông cụ Cố, sau này ngày tuyệt như thế này, đừng chạy loạn khắp nơi, ông nói tuổi đều đã lớn như vậy, sao không ngồi yên chứ?”

Đứng ở cổng lớn, lái xe đi ra mở cửa xe nghe thấy câu này của An Nhiên, cả người đều hoảng sợ ngay tại chỗ.

Tiểu thư nhà họ Phó này không khỏi cũng quá lợi hại, mặc dù là nói ông cụ đã lui xuống từ bên trên, thế nhưng quyền của ông vẫn còn, những người bên

trên đó còn không phải đều đối với ông chủ khách khứa?

Phải nói ở nhà họ Cố, ngoại trừ cậu chủ nhỏ có thể thân thiết với ông chủ, nhà họ Cố còn có ai dám gần gũi với ông chủ chứ? Nay mặc dù là cậu chủ nhỏ cũng không dám nói chuyện như thế với ông chủ. Nghĩ như vậy, lái xe không khỏi nhìn An Nhiên thêm vài lần.

Cố Trường Thanh nghe xong lời này, không những không có tức giận, ngược lại còn vui tươi hơn hờn nhìn An Nhiên: “Làm sao, tiểu hồ ly con đây là đang lo lắng cho ông già đây sao? Lo lắng thì cứ nói thẳng thôi, ông già ông cũng sẽ không chê cười con.” Nói xong, tiếp theo tầm mắt lần nữa rơi trên người cháu trai bảo bối của mình: “Sau này con đừng học theo tiểu hồ ly, đầy lòng nghĩ cái gì thì nói thẳng mới tốt, cũng đừng kỳ quặc như thế này nha.”

An Nhiên đứng ở cổng, tựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, vẻ mặt xoi mói: “Ông cụ Cố, có người nào từng nói da mặt người rất dày không?”

Cố Trường Thanh vui vẻ: “Thật đúng là không có, con nhóc con chính là người đầu tiên nói ông như vậy.”

“Thật dày.” An Nhiên hừ lạnh.

Cố Hữu đứng ở bên cạnh xe, nhìn thấy ông nội nhà mình bị An Nhiên tức giận trừng mắt, anh không rõ, ông nội yêu mến An Nhiên như vậy, vì sao ông nhất định không đồng ý anh thích An Nhiên.

Bọn họ môn đăng hộ đối, từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, vì sao lại không đồng ý.

Cố Hữu mười bảy tuổi rồi, sang năm liền mười tám tuổi rồi, sao đứa nhỏ lớn lên trong loại gia đình này có thể cái gì cũng không hiểu chứ? Người trong nhà đã sắp xếp tốt ngày sau cho anh, đường đi như thế nào, anh đã không ngừng hướng tới gần con đường kia, nhưng mà anh phát hiện, dường như lúc anh hướng tới gần con đường kia, ngược lại An Nhiên cách anh càng ngày càng xa.

Trên xe, Cố Trường Thanh phải dựa vào trên ghế ngồi, đôi mắt khép hờ, thoạt nhìn là bộ dáng mệt mỏi.

Bên trong khoang xe rất yên tĩnh.

Cố Hữu nhìn Cố Trường Thanh, bộ dạng muốn nói mà không nói rất rối rắm.

“Còn đang suy nghĩ tại sao ông không đồng ý con thích tiểu hồ ly có đúng không?” Không ngờ tới, dĩ nhiên liền mở miệng trước ngược lại là Cố Trường Thanh.

Tay anh đặt trên hai chân bỗng nhiên nắm chặt: “Ông nội, con biết con không nên hỏi, nhưng mà...”

“Nhưng mà con không cam tâm”

Phải, anh không cam tâm.

Rõ ràng ngay cả tranh thủ anh đều chưa từng tranh thủ, ông nội không cho anh đi làm, làm sao anh có thể cam tâm chứ? Cho dù Phó Quân Hoàng lợi hại hơn nữa, nhưng cuối cùng anh ấy lớn hơn An Nhiên tròn mười một tuổi.

“Nhưng mà nó không thích con, không phải sao?” Cố Trường Thanh mở to mắt, dừng ở trên cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Không, cô ấy thích con.” Cố Hữu lạnh lùng nói.

“Không giống với thích mà nó thích Phó Quân Hoàng.” Cố Trường Thanh thở dài, tầm mắt rơi về vẻ mặt quật cường trên người Cố Hữu: “Đứa nhỏ ngốc, các con như bây giờ không phải rất tốt sao? Nó thích con, con thích nó. Nếu như con nói cho nó con thích nó, con cảm thấy nó sẽ có phản ứng như thế nào. Mặc dù là trong ngày thương đứa bé Phó Quân Hoàng kia không nói gì, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến tiểu hồ ly, nó đúng là rất nhanh trí. Con cho rằng nó nhìn không ra con thích tiểu hồ ly sao? Nó vẫn luôn ngấm ngấm chịu đựng không tức giận, là bởi vì con không có chọc thủng tầng giấy kia. Nếu như không tin, con đi thử xem sau khi con nói cho tiểu hồ ly con thích nó, Phó Quân Hoàng sẽ có phản ứng gì, Phó Quân Hoàng lại sẽ có phản ứng như thế nào.” Lần đầu tiên, Cố Trường Thanh nói dài như vậy với cháu trai.

Cố Hữu ngẩn ra, anh hoàn toàn không ngờ tới ông nội sẽ nói một đoạn dài như vậy với anh.

Anh đúng là không nghĩ tới, không phải bởi vì anh không muốn nghĩ tới kết quả, mà căn bản là không dám nghĩ.

Bởi vì anh biết kết quả cuối cùng không phải là anh muốn.

Nếu như anh thật sự nói cho An Nhiên tâm tư của anh, Phó Quân Hoàng nhất định sẽ biết, nếu đến lúc đó anh còn muốn tiếp xúc với An Nhiên, nhất định là không thể nào.

Dục vọng chiếm hữu của người đàn ông kia...

Cố Hữu bật cười chua xót: “Ông nội, con rất thích cô ấy.” Giọng nói rầu rĩ, nặng nề, thậm chí bên trong còn mang theo một chút ghen ghét.

“Ừ, ông nội biết.”

“Con nghe thấy anh Quân Nghị nói, tại lễ trưởng thành của An Nhiên, cô ấy sẽ đính hôn với Phó Quân Hoàng.” Đây là Phó Quân Nghị nói với anh lúc sau khi ăn xong.

Lúc Phó Quân Nghị nói cho anh biết, Die nđ da nl e q u ydo n đừng nói về mặt có bao nhiêu khó coi, nhưng mà trong ánh mắt của anh lại ẩn chứa vui vẻ và phấn khởi, mặc dù mặt ngoài rất không thích anh hai mình bị cướp đi, lại bị hồ ly mà anh ghét nhất cướp đi, nhưng mà anh chúc phúc họ từ tận đáy lòng, anh biết, Phó Quân Nghị thật thích An Nhiên.

Cố Trường Thanh sùng sốt: “Muốn đính hôn sao? Tại sao ông không nghe bọn nó nói?”

Cố Hữu lắc đầu, làm sao anh bây giờ còn có tâm trạng suy nghĩ cái này, bây giờ tâm tư của anh đều là An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94-2: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (2)

Editor: Norah

Suy nghĩ một chút, ngược lại Cố Trường Thanh bật cười: “Xem ra, bọn họ tính giấu điểm Phó Quân Hoàng, đứa bé kia đúng là một người nóng tính.” Nghĩ đến trên bàn ăn vừa rồi, bỗng nhiên Cố Trường Thanh hiểu rõ rồi.

Qua bốn ngày, cô sẽ đính hôn với người khác rồi.

Vậy sau này, không phải là anh sẽ không bao giờ có thể thích cô ấy nữa? Mặc dù là thầm thích, cũng không được, có đúng hay không...?

Lúc đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối, cụ Phó trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên về phòng.

“Con nói các con giống bộ dạng gì vậy hả? Còn chưa có kết hôn, đã làm chuyện không đúng đắn như vậy, nếu như kết hôn rồi còn không được sao?” Cụ Phó ngồi trên ghế bành, làm một vẻ mặt kỳ quặc.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy ba chồng mình nói như vậy, là biết hỏng chuyện rồi.

“Vậy thì kết hôn.” Đôi mắt đen nhánh của Phó Quân Hoàng đột nhiên phát sáng: “Đi kết hôn.” Ánh mắt phát sáng dừng ở trên người An Nhiên, thoát nhìn là bộ dáng rất kích động.

Từ Tĩnh Ngưng đỡ trán, Phó Quân Nghị ngồi đằng hoàng một bên cũng cười, vẻ mặt kỳ quặc, anh biết anh hai nhà anh sẽ như vậy, bây giờ anh ấy đúng là chỉ muốn không ngừng tuyên thệ với thế giới quyền sở hữu của anh ấy với tiểu hồ ly.

Rõ ràng cụ Phó không ngờ Phó Quân Hoàng ra một chiêu này với ông, nhất thời trừng mắt, không biết nên nói cái gì mới được.

“Kết hôn? Kết cái P! Con cũng không nhìn xem con bé mới bao nhiêu tuổi! Đến tuổi kết hôn thích hợp rồi sao? Con muốn kết hôn thì kết hôn, những người già ông đều đề trang trí sao?!” Cụ Phó thật vất vả tìm ra lời nói, tức giận thẳng tay chặt cây gậy ở trong tay.

Phó Quân Hoàng nhủ mày, vẻ mặt ngây ngốc, nhìn An Nhiên: “Không được sao?” Cô đều đã trưởng thành rồi không phải sao? Không phải trưởng thành là có thể kết hôn rồi sao? Vì sao còn chưa đến tuổi kết hôn thích hợp?

An Nhiên cười lắc đầu: “Chưa được.”

“Như vậy à.” Phó Quân Hoàng nhủ mày DiễẽndànlêêQuýĐôn: “Vậy đi thôi.” Nói xong, tiếp tục nắm tay An Nhiên đi lên lầu.

Cả người cụ Phó đều muốn giậm chân rồi: “Phó Quân Hoàng! Con xem lời ông già ông vừa mới nói đều là đánh rắm phải không? Ông nói cái gì? Các con đều lớn rồi, nên tránh né hiềm nghi đi!” Bọn họ ngủ cùng nhau từ nhỏ đến lớn, điều này cũng bỏ đi, nhưng mà này một người là người mười tám tuổi, một người cũng sắp ba mươi rồi, này nếu như ngủ tiếp trên một cái giường, đến lúc đó nếu như xảy ra chuyện gì, làm sao mà được.

“Cô ấy là vợ của con.” Là vợ, tại sao phải tránh hiềm nghi?

Từ Tĩnh Ngưng nhìn thấy con mình thể hiện bộ dáng đương nhiên, bật cười.

Bà đi đến bên cạnh ông cụ, dịu ông cụ: “Ông cụ, hay là chúng ta trở về phòng ngủ đi, hai đứa bé này đều hiểu chuyện, biết chừng mực.”

Ông cụ thấy có người cho mình bậc thang, cũng thuận tiện đi xuống, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng rồi hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Phó Quân Hoàng bị trừng không hiểu ra sao cả, nhưng mà bây giờ anh càng sợ chính là bảo bối một mối: “Bảo bối, chúng ta trở về phòng.”

“Được.” Đấy lòng An Nhiên tràn đầy ý cười.

Rõ ràng lão soái ca này hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, anh đây là cố ý nghe không hiểu lời ông cụ.

Trở về trong phòng, Phó Quân Hoàng đem áo khoác An Nhiên cởi ra bỏ vào trong tủ quần áo, sau khi sắp xếp lại giường, rồi mới điều chỉnh nhiệt độ trong phòng.

Lúc An Nhiên đi ra từ trong phòng tắm, cái gì bên ngoài đều đã chuẩn bị xong rồi.

“Lại đây.” Anh vẫy tay với cô, mà trong tay anh đang cầm một cái máy sấy tóc.

An Nhiên bỏ khăn tắm trong tay ra, đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, về mặt Phó Quân Hoàng dịu dàng sấy tóc cho cô, sức lực của anh vừa vặn, nhẹ nhàng mà vuốt ve da đầu của cô, rất là dễ chịu.

“Lão soái ca, anh nhanh đi tắm đi, em tự mình làm là được rồi.” An Nhiên đưa tay muốn lấy máy sấy tóc.

Phó Quân Hoàng cũng không có đưa máy sấy tóc cho cô: “Không sao, thêm vài phút nữa là được rồi.”

An Nhiên thỏa hiệp, sau khi sấy xong toàn bộ tóc của cô, Phó Quân Hoàng mới để máy sấy tóc xuống, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Không biết có phải vì nguyên nhân là quân nhân hay không, bình thường anh tắm rửa đều vô cùng nhanh, không tới năm phút đồng hồ, toàn thân mang hơi nóng đi ra từ trong phòng tắm.

Lúc anh đi ra, An Nhiên đã nằm bên trong ổ chăn rồi.

Lau lau nước trên người, sau khi sấy đầu của mình, Phó Quân Hoàng điều chỉnh ánh sáng trong phòng xuống tối nhất, ánh sáng màu da cam làm cho cả phòng đều ấm áp.

Phó Quân Hoàng vừa mới nằm trên giường xong Die nd da nl e q u u ydo n thì An Nhiên dựa sát về phía anh, mà anh cũng tiện thể kéo cô qua.

“Lão soái ca, giữa ông cụ Cố và ông nội Phó, có phải là có chuyện gì không?” An Nhiên rúc trong ngực Phó Quân Hoàng, môi dán trên lồng ngực trần trụi bên ngoài của anh.

Hơi thở ấm áp phun trên lồng ngực anh, cơ thể anh có hơi cứng lại, giọng nói vẫn ổn định như trước: “Không biết.”

An Nhiên liền không hỏi nữa.

Hôm nay lúc đang xem ảnh chụp, cô cảm thấy ông cụ Cố là lạ, mặc dù ông vẫn thích đấu võ mồm với cô như trước, nhưng mà cô cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, cái loại cảm giác này, không thể nào nói rõ được.

“Bảo bối...” Ngay lúc An Nhiên thiêm thiếp ngủ, bỗng nhiên giọng nói trầm thấp mà lại khàn khàn của Phó Quân Hoàng truyền đến.

“Ủm?” Đầu óc An Nhiên cũng không tỉnh táo lắm, trả lời theo bản năng. Khi cô ở trong lồng ngực của Phó Quân Hoàng, luôn luôn có thể tiến vào mộng đẹp rất nhanh, sau đó lặng lẽ ngủ rồi.

“Khi nào mới có thể kết hôn.”

An Nhiên cuộn tròn trong ngực Phó Quân Hoàng, về mặt mơ mơ màng màng.

An Nhiên trong lúc ngủ mơ dường như cảm thấy toàn thân nóng lên trong nháy mắt, để cho cô dựa vào bức tường rất nóng, nóng đến nổi bỏng da.

“Bảo bối...” Trong lúc ngủ mơ cô dường như nghe thấy giọng nói kiềm nén của Phó Quân Hoàng, cô muốn mở mắt nhìn rõ anh, muốn biết rốt cuộc anh làm sao vậy.

Nhưng mà bất kể cô cố gắng như thế nào, cô đều không nhìn rõ về mặt của lão soái ca, chỉ là cô biết người bên cạnh cô đúng là lão soái ca.

Mà lúc này về mặt Phó Quân Hoàng đang kiềm nén nhìn cô bé gần như ghé vào trên người mình, về mặt vô hại khi cô ngủ, Phó Quân Hoàng thở dài, hai tay vòng ở hông cô, thở dài.

Rốt cuộc khi nào thì bảo bối em mới có thể gả cho anh hả? Khi nào thì chúng ta, mới có thể kết hôn hả?

Bỗng nhiên, An Nhiên vốn ghé vào trên người Phó Quân Hoàng đột nhiên giãy dụa vài cái, dường như cô ngủ cũng không an ổn, không biết là cô mơ thấy cái gì, cả người cô đều xoay qua xoay lại trên người anh, bộ dạng rất không thoải mái.

“Làm sao vậy?” Anh áp vào vành tai cô, thấp giọng dịu dàng hỏi.

Anh không biết cô có nghe thấy hay không, chỉ là ngay lúc anh không nghĩ nghe được cô trả lời thì một giọng nói cực nhỏ, mơ mơ màng màng vang lên:

“...Màng ngực.”

Phó Quân Hoàng sùng sốt.

Không biết An Nhiên làm sao mà vẫn còn giấy dựa, Phó Quân Hoàng giống như nháy mắt liền hiểu được An Nhiên có ý gì, anh cẩn thận đưa cô từ trên người mình xuống, để cho cô nằm yên trên giường.

Quả nhiên, die,n;da.nlze.quydo/mn cô nằm ở trên giường, cô không động dậy nữa.

Nhưng mà không có cô bên cạnh, quen ôm ấp rồi, lồng ngực của cô nhú lại, cơ thể tự giác bắt đầu tìm lồng ngực của cô.

Cho đến khi cô rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng một lần nữa, cô mới yên tâm.

Chỉ là một chỗ trên cơ thể cô vẫn bị cái gì chọc vào, cô đưa tay đi nắm, muốn lấy đồ vật kia ra.

Nhưng mà cô vừa mới động chạm vào, cơ thể Phó Quân Hoàng chính là cứng đờ, thế nhưng trong lúc ngủ mơ An Nhiên cũng không biết mình nắm cái gì, cho đến khi tay bị Phó Quân Hoàng kéo lên, một tay anh ôm chặt mình, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng ẩm phun bên tai An Nhiên:

“Bảo bối, dinendian.loqidJon bảo bối, giúp anh, giúp anh.”

Bỗng nhiên An Nhiên tỉnh táo lại, khi cô tỉnh ngộ trong tay mình cảm vật gì thì cô đã nghiêng người thoát khỏi lồng ngực Phó Quân Hoàng, thế nhưng trước tiên anh lại từng bước nắm chặt tay cô, đôi mắt đen nhánh phát sáng nhìn cô.

“Bảo bối, bảo bối...”

An Nhiên trực tiếp muốn tìm cái động để chui vào, làm sao cô sẽ, sao sẽ...

Đến khi không khí trong phòng bốc lên một mùi khác thường, đến khi Phó Quân Hoàng hốt ha hốt hoảng rút giấy từ đầu giường lau chùi tay của An Nhiên, sau khi bản thân ở trong phòng vệ sinh một lúc mới đi ra thì trong phòng mới lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ là lần ngủ này, Phó Quân Hoàng ngủ vô cùng an ổn, khóe môi còn mang theo một chút độ cong.

Mà An Nhiên lại không ngủ an ổn như vậy, trái tim của cô đang đập bùm bùm, mà càng nhiều hơn, cũng là vẻ mặt chán nản mà buồn bực.

Sao cô lại tự mình nhào lên chứ? Đây quả thực không có cách nào dùng lễ thường để kết luận sự việc.

Gần như An Nhiên sau nửa đêm mới ngủ, đương nhiên ngày hôm sau thức dậy muộn, lúc cô thức dậy thì đã qua chín giờ rồi.

An Nhiên nhìn kim đồng hồ trên tường chỉ vào số chín thì cô xoay người rồi thức dậy.

Nhìn sang bên cạnh, quả nhiên bên cạnh đã không còn ai rồi.

An Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong tất cả, lúc xuống lầu, phát hiện trong sảnh lớn cực kỳ náo nhiệt, có một khuôn mặt xa lạ nhưng lại quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Khi cô còn chưa kịp đi chào hỏi, Phó Quân Hoàng nhìn thấy cô thức dậy thì đi tới cạnh cô, mà trong tay anh còn cầm một ly nước ấm, trong nước cho một ít muối nhạt, sáng sớm uống một ít nước muối nhạt là rất tốt.

“Ngủ không thoải mái à?” Nhìn thấy vẻ mặt bộ dạng An Nhiên mệt mỏi, Phó Quân Hoàng nhú mày.

An Nhiên uống hết nước Phó Quân Hoàng đưa đến, tiện thể đưa ly sứ lại cho anh: “Sao thức dậy mà không gọi em?”

Mặc dù đều là ở nhà mình, nhưng mà cho dù nói như thế nào, vẫn không phải là chỉ có cô và Phó Quân Hoàng tự do trong nhà, ở đây có người lớn, ngủ quá giờ, đều là không tốt.

“Ngủ thêm một chút.” Phó Quân Hoàng cười, ngủ nhiều một chút mới tốt.

Anh biết khuya đêm qua cô mới ngủ, đồng hồ sinh học của anh đều dậy rất sớm, lúc đó trời còn chưa sáng, sao anh nỡ gọi cô dậy chứ?

“Đây là Tiểu An Nhiên sao, cũng đã cao như vậy rồi.” Một giọng nói dịu dàng khoan thai truyền đến, lúc này An Nhiên mới nhớ tới, trong nhà có người đến.

Tầm mắt An Nhiên đặt trên người nói chuyện kia nhìn một chút, trên ngũ quan không có chỗ nào giống với anh em nhà họ Phó, thế nhưng lúc ông cười thì ánh mắt cong cong, An Nhiên nhận ra ông, là lão tam nhà họ Phó, Phó Văn An.

“Chú nhỏ.” An Nhiên cười.

Sau khi tầm mắt Phó Văn An đảo qua đảo lại giữa Phó Quân Hoàng và An Nhiên, cười nói: “Không gọi là ông nội nhỏ, đổi thành chú nhỏ rồi sao?”

Đúng là ông nhớ rõ, lúc nhỏ, đứa nhỏ này gọi ông là ông không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94-3: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (3)

Editor: Norah

An Nhiên cười, không nói lời nào.

Lúc cô còn nhỏ, lúc cô còn là con của Phó Quân Hoàng, đúng là vai vế của cô còn nhỏ hơn Phó Quân Nghị.

Tầm mắt An Nhiên dừng ở trên bóng dáng đứng phía sau Phó Văn An, cười hỏi: “Đó chính là cô nhỏ. Đây có lẽ là lần đầu con nhìn thấy cô nhỏ đấy.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đào Ngữ Song vào nhà họ Phó, nhưng là lần đầu tiên An Nhiên nhìn thấy bà, mấy lần trước lúc bà tới, đều đúng lúc An Nhiên không có ở nhà họ Phó, vì vậy liền bỏ lỡ.

Lúc Phó Văn An mười sáu tuổi, đã rời khỏi để đi tỉnh khác, đúng là khi đó chọc tức ông cụ không nhẹ, chỉ là khi đó tính tình ông cụ cứng rắn, cũng không biết Phó Văn An tính tình ôn hòa làm sao vậy, chính là sống chết không chịu trở về nhà họ Phó, nói là muốn tự mình lăn lộn ở tỉnh khác, lăn vào không ra được, liền không trở về nhà.

Có một đoạn thời gian rất dài, Phó Văn An trở lại nhà họ Phó lần nữa, cũng đã là tám năm sau, ông hai mươi bốn tuổi. Đi cùng ông trở về, còn có Đào Ngữ Song.

Ông trở về nói với ông cụ, ông muốn kết hôn với cô bé bên cạnh, hy vọng được ông chúc phúc.

An Nhiên chính là nghe được chuyện như vậy, năm đó Đào Ngữ Song theo đuổi chú nhỏ Phó rất kịch liệt, khi đó chú nhỏ Phó vẫn chỉ là một đại đầu binh, tên nhóc lỗ mãng. Ông ở tỉnh khác, không có ai biết bối cảnh nhà của ông, ngay cả người lãnh đạo trực tiếp cũng không biết.

Thế nhưng Đào Ngữ Song theo đuổi ông ròng rã bốn năm, mới bắt được ông tới tay, lúc ông biết bà, chỉ là bởi vì trong lúc huấn luyện quân sự, ông là huấn luyện viên của bà, mà bà nghĩa vô phần cổ (*) yêu ông.

(*) Nghĩa vô phần cổ: không do dự, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tám năm trôi qua, Phó Văn An từ một người từ dưới cùng từng chút một leo lên, còn tìm được một cô gái hiểu đạo lý, còn có chỗ nào mà ông không hài lòng sao? Chẳng qua về sau Phó Văn An nói với ông cụ, sau này ông sẽ không trở về để đó, ông sẽ ở lại luôn tỉnh S.

Ngày đó, đúng là làm ông cụ bị chọc tức, nói thẳng mình nuôi một con sói mất trắng (*).

(*) Sói mất trắng (Bạch nhãn lang): vong ân bội nghĩa, tâm địa gian ác.

Sau này Phó Văn An chính là cách hai năm sẽ trở về một lần, thậm chí có lúc là ba năm, dù sao An Nhiên vẫn cảm thấy chú nhỏ Phó Văn An này là một người có chuyện xua.

“Cô đã sớm nghe chú nhỏ con nhắc qua. Văn An nói, An Nhiên nhà họ Phó đúng là cô gái thông minh xinh đẹp.” Đào Ngữ Song cười, gương mặt dịu dàng, tự nhiên phóng khoáng nói.

“Từng đưa một điều đứng làm gì, nhanh ngồi xuống ăn một ít, mới từ trên máy bay xuống nhất định cũng đói bụng đúng không? Mau ăn một ít.” Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng liền đưa một quả cam cho Đào Ngữ Song.

Đào Ngữ Song cũng là từ nhà thương, nhưng mà bà chỉ có chút danh tiếng ở tỉnh S, thế nhưng Từ Tĩnh Ngưng đúng là cực kỳ nổi tiếng cả nước, Đào Ngữ Song vẫn luôn rất bội phục chị dâu này của mình.

Cho dù là gia đình hay sự nghiệp, bà đều xử lý rất tốt, ở trên giới kinh doanh, bà hoàn toàn chính là một nữ cường nhân, thế nhưng ở nhà, bà lại là một người phụ nữ bé nhỏ bình thường, mẹ của bọn nhỏ. Về mặt này bà thay đổi mẫu người rất nhanh, nhưng mà sức diễn mỗi một mẫu người của bà đều rất tốt.

“Chị dâu cũng không cần bận rộn, bây giờ em và Văn An không đói bụng.” Tay Đào Ngữ Song nhận lấy quả cam, thoát nhìn có chút băn khoăn.

“Được rồi được rồi, ở trong nhà mình nào có nhiều khách sáo như vậy?” Từ Tĩnh Ngưng khoát tay với Đào Ngữ Song, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Nếu như lát nữa con với An Nhiên không có chuyện gì, theo chúng ta ra ngoài mua ít đồ tết. Đúng rồi, mẹ đặt làm cho An Nhiên một món quà, hay là con đưa An Nhiên đi chỗ chú Vương lấy, nghe thấy không?”

“Lễ phục?” An Nhiên sững sờ, cô cũng không có đi đặt làm lễ phục gì mà.

“Không đặt làm lễ phục thì lễ trưởng thành của con mặc cái gì? Còn có Quân Hoàng của con, các con đều thử xem ngay tại chỗ, nếu như có chỗ nào không phù hợp, bảo chú Vương sửa lại một chút cho các con.”

“Dạ.”

Phó Văn Đồng và Phó Văn An tách ra đi vào thư phòng của cụ Phó, Đào Ngũ Song được Từ Tĩnh đưa trở về phòng không biết nói cái gì, Phó Quân Hoàng cũng nắm tay Phó An Nhiên trở về phòng, nhưng mà anh im lặng không nói gì đưa áo khoác của cô cho An Nhiên tiện thể quần khăn quàng cổ lên cô.

“Chúng ta phải đi ra ngoài sao?” An Nhiên sững sờ.

“Ừ. Chú Vương.” Phó Quân Hoàng vừa mặc quần áo vừa nói.

An Nhiên cười, thật sự là làm phiền Từ Tĩnh Ngu.

Chú Vương là thợ may có tiếng ở đế đô, Die nd dan ni e q u ydo n thợ may này không phải bất cứ ai cũng có thể khiến ông may quần áo cho, ngày đặt đơn hàng may ở chỗ đó của chú Vương, cũng có thể xếp hàng đến hai năm sau, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều là từ tay của vị lớn tuổi kia.

Quần áo mặc trên người Tần Lam, chín mươi phần trăm đều là từ tay chú Vương, Tần Lam rất chú trọng quần áo, may mà sau khi cô sống lại, ngược lại yêu cầu đối với may thứ này ít đi.

Phó Quân Hoàng khởi động chiếc Land Rover, rẽ vào trong ngõ nhỏ của tứ hợp viện (*), cuối cùng xe chậm rãi dừng ở trước một tứ hợp viện.

(*) Tứ hợp viện: một kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh.

Thoạt nhìn cổng tứ hợp viện rất cổ xưa, nhìn từ bên ngoài, tứ hợp viện này đã cũ cần tân trang lại, thế nhưng đẩy cửa đi vào, nhưng là cảm nhận khác nhau hoàn toàn.

Lúc An Nhiên đi vào cùng Phó Quân Hoàng, trong sân có vài người đang tranh chấp với một người thanh niên cái gì đó, thoạt nhìn vẻ mặt người thanh niên kia rất không tốt.

“Đây không phải là vấn đề có tiền hay không có tiền, thật sự là xin lỗi, hai năm nay sự phụ tôi ông đều không rảnh, thời gian đều sắp xếp kín. Nếu như bây giờ các người gấp gấp thì ra khỏi cửa rẽ phải, đi vào cửa hàng mua đi.”

“Tôi nói có chuyện gì với tên nhóc cậu vậy? Đưa tiền tới cửa cũng không cần sao? Tôi trả các người giá gấp mười lần, nhất định sự phụ Vương phải chính tay may cho tôi.” Một người phụ nữ trung niên toàn thân hàng hiệu dùng cái tay đeo đủ các loại nhẫn chỉ vào người trẻ tuổi khinh thường, gương mặt khinh thường.

Loại người thân của nhà giàu mới nổi đúng là gấp nhiều hơn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia: “Xin lỗi, sự phụ tôi không có thời gian.”

“Không có thời gian thì sắp xếp thời gian, có tiền không kiếm là người ngu sao?” Người đứng bên cạnh người phụ nữ trung niên đột nhiên nói.

Ngay lúc người trẻ tuổi sắp nổi giận thì bỗng nhiên một giọng nói thông thả vang lên:

“Lấy tiền cũng phải xem lấy tiền của hạng người gì, không phải tiền của bất cứ ai cũng có thể đưa tới đây.”

Người trẻ tuổi nghe thấy giọng nói của người tới, quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới, vẻ mặt vốn khó coi lập tức biến mất, ngược lại trở nên hưng phấn:

“Cô bé An Nhiên, đúng là không có tới một đoạn thời gian rồi, gần đây sự phụ cũng luôn nhắc tới cô, nói sao cô còn chưa tới nhìn xem lão già ông.”

Không có ai biết tên đầy đủ của chú Vương là gì, chỉ biết từ lúc ông bắt đầu trong tầm mắt của mọi người, cũng đã gọi ông là chú Vương như vậy.

Tính cách chú Vương rất quái đản, bạn có quyền thế, bỏ nhiều tiền hơn nữa cũng không nhất định có thể đặt may quần áo ở chỗ này của ông được, bạn không có gì cả, ngay cả ăn xin, chỉ cần ông nhìn bạn thuận mắt, ông sẽ không hề do dự may quần áo miễn phí cho bạn.

Vậy mà dường như chú Vương cực kỳ yêu mến An Nhiên, từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy An Nhiên, đã nói may quần áo cho cô, cho đến bây giờ, gần như mỗi tháng An Nhiên đều có thể nhận được quần áo chú Vương gửi đến nhà họ Phó, vì vậy, bây giờ quần áo An Nhiên mặc, rất nhiều cái không nhìn thấy nhãn hiệu, tất cả đều từ tay chú Vương mà ra.

Dù cho tính cách chú Vương như vậy, ở trong vòng luẩn quẩn cực kỳ ăn nên. Cho dù là như vậy, lịch trình trong ngày của ông cũng đều sắp xếp đến hai năm sau.

“Đây không phải là đến rồi sao? Chỉ là không biết lúc nào thì ngưỡng cửa của chú Vương thấp như vậy rồi, sao bất cứ ai đều có thể vào được?” Không phải An Nhiên xem thường nhà giàu mới nổi, hoặc là người có hoàn cảnh gia đình không tốt, chẳng qua cô không quen nhìn loại người làm gì cũng đều

dùng tiền để đập người.

Đây quả thực là kéo chỉ số thông minh của loài người xuống.

Rõ ràng người phụ nữ trung niên kia nghe hiểu lời An Nhiên nói là có ý gì, về mặt bà cực kỳ khó coi nhìn An Nhiên: “Cô nói cái gì? Cô nói lại lời nói vừa rồi một lần nữa.”

“Bà lại đe dọa cô ấy thử xem.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến sau lưng mình, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia, về mặt vô cùng âm u lạnh lẽo.

Lúc người phụ nữ trung niên muốn nói gì đấy thì bị người sau lưng kéo lại.

Bọn họ cũng không có ngu ngốc như người phụ nữ trung niên này, bọn họ cũng nghe nói quần áo may thủ công ở chỗ này của chú Vương vô cùng tốt, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều đặt làm ở chỗ này, lúc đó bọn họ cũng chỉ thuận miệng nói một lần như vậy, không ngờ liền bị người phụ nữ trung niên này nhớ kỹ.

Lần này thì hay rồi, bà trực tiếp tìm tới cửa nhà người ta gây sự.

Mặc dù chú Vương chỉ là một thợ may nho nhỏ, nhưng người có quan hệ đúng là không ít, già biết bọn họ đều không tiếp xúc được với những người đó, nếu như bọn họ chọc giận ông, không chừng đến lúc đó bọn họ chết như thế nào, e rằng đến lúc đó ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Mà người đàn ông trước mặt này, da.nlze.quydo/nn vừa nhìn liền biết không phải là người dễ trêu chọc gì, hơn nữa toàn thân anh có quý khí, ở đề độ bất cứ nơi nào vẫn có thể thấy quan nhị đại, phú nhị đại (*), ai biết anh là đại gì chứ.

(*) Phú nhị đại: hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Quan nhị đại: tương tự như Phú nhị đại, nhưng là con của quan chức chính phủ.

Tóm lại, vẫn là không nên trêu chọc mới tốt.

Không biết làm sao mà người phụ nữ trung niên không hiểu được ý tứ của các người bạn mình khuyên kéo, bật ra tiếng hừ lạnh với Phó Quân Hoàng: “Làm sao? Bà đây chính là đe dọa, cậu muốn thế nào? Đến lúc đó cậu đánh tôi à!” Anh là một người đàn ông cũng không thể dám đánh bà.

“Bà nói cái gì?” Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn chăm chú vào trên người phụ nữ trung niên, giọng nói trầm thấp.

“Cậu có gan đánh tôi à!”

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, nhìn về mặt lạnh lùng của An Nhiên, thờ ơ nói: “Là cô ấy đề cho tôi đánh.”

Giọng nói dừng lại, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng là tình huống thế nào, người phụ nữ trung niên đã trực tiếp bị Phó Quân Hoàng đánh ra ngoài!

Trong lòng An Nhiên đã sớm có chuẩn bị, lúc người phụ nữ trung niên gây hấn, cô liền biết bị kịch của người phụ nữ này.

“Trời ạ, cậu làm cái gì vậy!” Người đứng sau lưng người phụ nữ trung niên xông về phía trước, đỡ người phụ nữ trung niên dậy, hét lớn tiếng với Phó Quân Hoàng: “Một người đàn ông như cậu, sao có thể đánh phụ nữ?”

“Cậu tính là cái gì! Cậu lại dám đánh tôi!” Cả người phụ nữ trung niên đều đã tỉnh mộng, đợi lúc bà lấy lại tinh thần, mới phát hiện thật là mình bị đánh.

“Bà tính là cái gì! Dám hô to gọi nhỏ với anh ấy?” Bỗng nhiên giọng nói lạnh lẽo như băng của An Nhiên vang lên: “Tôi cũng không dám gào thét với anh ấy như vậy, bà tính là cái gì!”

Ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên thẳng tắp dừng ở trên người phụ nữ trung niên, ánh mắt đó giống như rắn độc làm cho cơ thể người phụ nữ trung niên bất giác bắt đầu run rẩy.

“Các vị, xin hãy rời khỏi, nơi này không chào đón các người.” Người trẻ tuổi trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Người phụ nữ trung niên hung tợn nhìn An Nhiên: “Các người chờ, các người chờ cho tôi!” Nói xong, người phụ nữ trung niên hất người đỡ mình ra, đập giày cao gót đủ để bà ngã gãy thất lưng, đi hùng hùng hổ hổ, mà những người còn lại cũng đều vội vàng đi theo.

Người trẻ tuổi thấy người đều đi rồi, anh đi đến trước cổng, đóng cửa lại, chốt then vào, trở lại bên cạnh An Nhiên lần nữa, về mặt áy náy nói:

“Thật sự là xin lỗi, để cho hai người gặp phải chuyện như vậy.”

Tên đầy đủ của người trẻ tuổi là Hàn Tri, là một cậu nhóc rất nhỏ gầy, anh rất thích cười, đối với ai đều hòa hòa khí khí, xem ra hôm nay đúng là người phụ nữ trung niên chọc giận Hàn Tri, nếu không thì đứa nhỏ này cũng không cho bọn họ nhìn về mặt không tốt.

“Mau vào đi thôi, sư phụ cũng giống như cô rồi.” Hàn Tri lại trở lại thành cậu nhóc vui tươi hơn hờ.

Lúc Hàn Trì dẫn Phó Quân Hoàng và An Nhiên đi vào phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đang thích ý ngồi ở trên ghế dựa, uống trà.

Sau khi Hàn Trì đưa họ đi vào, liền vô cùng thức thời rời đi.

“Ồ, không phải nói công việc đều đã sắp xếp đến hai năm sau sao? Sao nhìn người nhàn rỗi vậy?” An Nhiên đứng ở cửa, trêu ghẹo nhìn vẻ mặt thích ý của người lớn tuổi, trên khóe môi cười nhàn nhạt.

Nghe thấy giọng nói của An Nhiên, dĩ@en*dyan(lee^qu.domn) chú Vương lập tức xoay người đứng lên từ trên ghế, bước dài như bay vọt tới trước mặt An Nhiên, vươn tay ra chọc thẳng bả vai cô, oán hận nói:

“Con nhóc con lừa đảo, con xem con đã lâu rồi không có tới nhìn xem lão già ông? Con còn không biết xấu hổ mà đến đây?”

“Đây không phải là nhớ người sao?” An Nhiên chịu đựng nỗi đau trên cánh tay, cười nói.

Thấy bảo bối nhà mình hơi nhủ mảy, Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến bên cạnh mình, vẻ mặt cực kỳ không đồng ý nhìn chú Vương.

“Chọc đau.”

“Hả, con cho rằng ông nói rất đúng con nhóc này là lừa đảo đúng không? Nó không biết tốt xấu, con lớn tuổi như vậy, con cũng không biết tốt xấu sao? Bao lâu rồi chưa đến đây? Hả?” Vừa nói vừa chìa tay chọc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên mặc cho chú Vương phát giận, nếu như đáy lòng ông có lửa, không phát tiết ra ngoài, về sau sẽ chịu đủ.

Chờ chú Vương chọc đủ rồi, quả nhiên con tức của ông cũng đều hạ xuống.

Người lớn tuổi trở về trên ghế dựa của mình một lần nữa, cầm lấy ấm trà từ sa (*) nhỏ của mình, sau khi nhấp một ngụm nước trà, rồi mới yếu ớt hỏi: “Nói đi, các con tới đây làm cái gì?”

(*) Từ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Mẹ nói bà đặt trước nhờ người may cho chúng con một bộ lễ phục.”

“Hả, không phải con nói con nhớ ông sao? Bây giờ lại đến vì lễ phục sao? Chưa may! Không có!” Vóc người chú Vương cực kỳ thấp bé, người đã già, vóc dáng lại càng thấp, nhỏ gầy nhỏ gầy, tóc hoa râm, thoát nhìn rất là giải trí.

“Chú Vương...”

“Hừ! Ông cho con biết, ông cũng có con, ông cũng có cháu trai cháu gái, con cho rằng ông chỉ thích con sao? Ông mới không thích con, một chút cũng không thích, hừ!” Chú Vương nhắm mắt lại, không nhìn An Nhiên, chỉ là tay của ông còn đang vuốt về từng cái từng cái ấm trà từ sa.

Lão ngoan đồng chính là lão ngoan đồng.

Tuổi của chú Vương cũng phải lớn hơn cụ Phó, nhưng là tính tình của ông đúng là kém hơn cụ Phó nhiều, ít nhất An Nhiên xem như vậy, ông hoàn toàn chính là quỷ hẹp hòi.

“Thật chưa làm?” Ngược lại An Nhiên đi theo lời của ông: “Con đã nói rồi, sao chú Vương người sẽ có thời gian chứ. Nếu chú Vương người chưa làm, vậy thì con và lão soái ca đi ra ngoài tùy tiện mua là được.”

Chú Vương đang nhắm mắt lại hung hăng nhủ chặt lông mày.

“Như vậy, chú Vương người nghỉ ngơi thật tốt trước, con và lão soái ca đi trước.” Thấy chú Vương mặc dù nhắm mắt, thế nhưng vẻ mặt chú Vương lại vô cùng phong phú, An Nhiên nén cười, tiếp tục nói.

Chú Vương bất giác có ông, chợt xoay người xuống dưới, trừng mắt nhìn An Nhiên: “Con nhóc con lừa đảo! Con chỉ biết ăn hiếp ông! Sao ông lại thích con nhóc lừa đảo con như vậy chứ? Con nhất định chính là một ác ma nhỏ, đồ trướng thối!”

An Nhiên cười.

Phó Quân Hoàng cũng nhủ chặt chân mày, anh cũng không thích bảo bối của mình bị người khác thích.

“Nếu như lễ trưởng thành con dám mặc quần áo lung tung khác, xem ông trừng trị con thế nào!” Chú Vương đứng dậy, trừng mắt nhìn An Nhiên một cái: “Trông chừng, ông đây phải đi lấy quần áo cho các con.”

Nói xong, người lớn tuổi liền đi về phía phòng bên trong.

“Con nói chú Vương, ông không nhanh chóng làm việc, cả ngày ông chính là nằm ở chỗ này uống trà hả? Ông như vậy thì khi nào công việc mới có thể

giải quyết đây.”

“Đám đồ đệ kia đều là dùng để làm gì? Đúng lúc đều để cho bọn họ luyện tay một chút, một đám chỉ biết chơi cả ngày...”

Về mặt Phó Quân Hoàng có chút kỳ quặc, dĩ nhiên người đặt may quần áo ở chỗ này, đơn giản đều là muốn mặc vào quần áo tự chú Vương may, ngược lại chú Vương này để cho các đồ đệ của mình may, nếu như đến lúc đó bị những người đó biết, chú Vương đây chính là gặp phải phiền toái.

Bên này chú Vương còn không có lấy quần áo ra, bên kia Hàn Tri đã chạy vào, về mặt nhìn qua cũng không được tốt.

“Làm sao vậy?”

“Có một đám người tới đây bao vây nhà.” Vẫn đang gọi muốn mọi người đều đi ra ngoài, tiếng mắng rất là khó nghe, Hàn Tri không nói nên lời, cũng liền không nói gì.

“Hả? Người nào to gan như vậy?” Đám bao vây tứ hợp viện của chú Vương, đây không phải là, muốn chết sao?

“Chú Vương, người từ từ tìm, đừng nôn nóng, con và Hàn Tri đi dạo trước.” An Nhiên hô một câu về hướng phòng bên trong, rồi sau đó đi theo Hàn Tri ra cửa.

Phó Quân Hoàng đi theo cùng An Nhiên ra ngoài, chỉ là bọn họ vừa tới trong sân, chỉ thấy người phụ nữ trung niên lúc trước đang đứng ở phía trước một đám người, lúc bà nhìn thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng đi ra ngoài, về mặt lập tức hung ác, nói với người phía sau:

“Đánh cho tôi! Đánh chết, đều tính do tôi!”

Hả, bạn xem, thật đúng là không biết trời cao đất dày mà tới gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-1: Cô sắp đính hôn (1)

Editor: Norah

Người phụ nữ trung niên vừa trở thành nhà giàu mới nổi ở đế đô, nhà bọn họ không phải là làm địa ốc, cũng không phải giàu có lên bởi vì mỏ than đá, mà là bởi vì chuyện trong truyền thuyết ---- vé số.

Không sai, vé số.

Người phụ nữ trung niên thấy rằng, trên thế giới này không có tiền thì không làm được chuyện gì, sau khi bà đi ra khỏi tứ hợp viện này, bà liền nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Chỉ là bà mới vừa đi ra không bao xa, liền thấy một đám thanh niên vô công rồi nghề chum ở một chỗ hút thuốc, vừa nhìn đã biết là côn đồ đầu đường, thanh niên không nghề nghiệp.

Trong lòng nảy ra một kế, bà đi lên trước, lấy ra một xấp tiền từ bên trong cái túi tiền bản giới hạn của mình, trực tiếp ném ở trước mặt đám thanh niên, để cho bọn họ làm việc cho bà.

Quả nhiên sau khi những thanh niên đó nhìn thấy xấp tiền kia, ánh mắt liền tròn tròn.

“Đây là ứng trước cho các người, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ trả cho các người thêm một phần.” Chỉ cần là giúp bà lên giọng, bà chính là đập nhiều tiền hơn nữa cũng vui vẻ.

Đám không nghề nghiệp nhìn đối phương lẫn nhau một cái, sau khi đạt được nhận thức chung, liền vui vẻ đi theo người phụ nữ trung niên đến một tứ hợp viện.

Chỉ là không ngờ, bọn họ vừa mới bước vào trong tứ hợp viện, người phụ nữ trung niên liền bắt đầu kêu gào lên.

Rõ ràng tiền này cũng phải là dễ dàng kiếm tới tay như vậy.

Vì vậy, lúc An Nhiên từ trong phòng bọn họ đi ra, người phụ nữ trung niên kêu gào càng kêu ngao lên.

“Con bé chết tiệt kia, hạ mình nói xin lỗi tôi, nếu không thì, tôi làm cho các người đẹp mặt!” Bảy tám tên côn đồ đứng phía sau người phụ nữ trung niên, ăn mặc đều là hình thù kỳ lạ quái dị, tóc thì đủ màu sắc.

Về mặt Hàn Tri kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên.

Đám ở trước mặt An Nhiên mắng người của cô, bà già này thật đúng là người đầu tiên trong lịch sử, bà đây hoàn toàn chính là liều mạng!

Về mặt An Nhiên vẫn không có biến đổi, về mặt Phó Quân Hoàng đã biến đổi trước.

Anh khề bước về phía trước, ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Bà nói, cái gì!” Hoàn toàn không phải là câu nghi vấn, mà là đe dọa thật sự.

Người phụ nữ trung niên bị nhìn mà đáy lòng run lên, nhưng mà sau khi nhớ đến người đứng phía sau, bà kiên cố nói với người phía sau: “Giải quyết bọn họ, đến lúc đó tôi liền cho các người số tiền còn lại.”

Nhân tính luôn luôn tham lam, sau khi bọn gã cầm số tiền thứ nhất, liền biết người phụ nữ này là một người có tiền, sao bọn họ có thể buông tha cơ hội kiếm tiền dễ dàng như vậy chứ?

“Tôi nói chị, cái này không thể được, vừa nhìn người đàn ông kia cũng biết là rất khó đối phó, nếu như thù lao của bà không thể làm cho chúng tôi hài lòng, chúng tôi...”

Ồ, đây hoàn toàn chính là trả giá.

Nếu là lúc trước, Die nd da nl e q uu ydo n người phụ nữ trung niên nhất định sẽ chửi ầm lên, nhưng mà bây giờ bà không thiếu nhất chính là tiền, bây giờ bà thiếu chính là một chút sức lực!

“Xong chuyện thì tùy tiện các người muốn!” Mặc dù người phụ nữ trung niên kia nói như vậy, nhưng mà vẫn không nhin được trừng bọn họ một cái.

Mấy người không nghề nghiệp nghe thấy người phụ nữ trung niên nói như vậy, dĩ nhiên bọn họ bật cười.

Ở đây bắt quá chỉ có ba người, còn có một người là một phụ nữ, sao bọn họ tổng cộng có tám người không giải quyết được bọn họ chứ?

“Hả, thật đúng là xin lỗi, lấy tiền tài của người giúp người tiêu tai, đúng là đạo lý hiển nhiên, các người muốn trách thì trách mình không nên chọc vào người không nên dây vào đi.” Một gã tóc đỏ thoát nhìn như là người cầm đầu trong đám không nghề nghiệp bốp nhẹ nắm đấm của mình, bọn họ cười cười với An Nhiên.

“Vậy phải xem, cậu có mạng để tiêu tiền này hay không.” Ánh mắt An Nhiên trong trẻo lạnh lùng, về mặt càng lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Hàn Tri bắt giác lui từng bước về phía sau.

Anh biết mấy kẻ côn đồ này hoàn toàn không phải là đối thủ của An Nhiên và Phó Quân Hoàng, đừng nói là hai người, chỉ cần bắt cứ một người trong bọn họ, cũng có thể dễ dàng giải quyết xong đám côn đồ này.

“Đưa nhỏ xấu xa chính là đưa nhỏ xấu xa, quả thực là không biết trời cao đất dày!” Gã tóc đỏ trào phúng nói, sau đó nói với người phụ nữ trung niên vẫn đứng ở chỗ cũ một bên: “Chị, người vẫn nên đến đứng một bên đi, để tránh đến lúc đó làm tổn thương đến người, vậy sẽ không tốt.”

Người phụ nữ trung niên suy nghĩ một chút cũng đúng, ngay sau đó liền lùi đến cạnh cửa, ánh mắt lại vô tình hoặc cố ý dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

Bà phát hiện, người đàn ông đáng ghét kia đúng là hơi đáng ghét, thế nhưng vóc người thật đúng là rất tốt, thậm chí còn làm cho bà thoảng động lòng. Chờ chuyện này trôi qua, tốt hơn là bà thương lượng một chút với người đàn ông kia, để anh làm người đàn ông của bà, nếu như thực sự không được thì bà liền bực anh lại, người đàn ông như vậy, ở trên đời này đúng là không thấy nhiều.

Cũng lúc người phụ nữ trung niên còn đang suy nghĩ miên man, An Nhiên đã chậm rãi bước xuống cầu thang.

An Nhiên vừa mới bước một bước thì Phó Quân Hoàng lập tức kéo cô lại.

An Nhiên nhìn anh một lát rồi chuyển ánh mắt nhìn nghiêng vào hông anh: “Anh đợi ở đây đi.”

Phó Quân Hoàng đương nhiên biết ánh mắt cô có ý gì, chính là ghét bỏ anh đang bị thương.

Phó Quân Hoàng bắt đắc dĩ, đành đứng tại chỗ, bất động.

Nhìn thấy An Nhiên xuống dưới một mình, về mặt của gã tóc đỏ trở nên kỳ quặc.

Thời gian gã lẫn lộn bên ngoài xem như không ngắn, mặc dù nghe qua không nhiều chuyện về tứ hợp viện này nhưng cũng có nghe kể, chẳng qua chuyện này cũng không đủ để ngăn cản gã kiếm tiền đúng không?

Gã tóc đỏ gặp qua không ít người, da.nlze.quydo?nn nhưng người không giận mà tự uy giống như An Nhiên và Phó Quân Hoàng thì gã hiếm khi gặp. Đại khái trong lòng gã hiểu rõ thân phận của bọn họ không đơn giản, nhưng thân phận không đơn giản thì thế nào, dù sao thì bọn gã cũng chỉ là một đám vô công rồi nghề, sau khi làm xong vụ này bọn gã có thể ôm tiền rồi bỏ chạy.

Đến lúc đó cho dù quyền thế của bọn họ lớn thì cũng không thể nào tìm thấy bọn gã.

“Sao thế này, chồng của cô không dám xuống dưới sao?” Gã tóc đỏ cười bí ối, đến khi An Nhiên đến gần, gã mới phát hiện bộ dạng của cô gái trước mắt này không phải xinh đẹp bình thường, chẳng những ngũ quan tinh xảo mà trên người cô còn có khí chất riêng biệt, toàn thân cô như thu hút người khác, cực kỳ kinh diễm (*).

(*) Kinh diễm: bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

Nếu có thể đặt cô dưới thân, chắc chắn cảm giác sẽ càng tốt.

An Nhiên dĩ nhiên nhìn ra ý tứ không hề che dấu trong ánh mắt gã tóc đỏ, cô cười lạnh: “Đối phó với các người vốn không cần anh ấy ra tay.” Nói xong An Nhiên đánh một quyền mạnh vào thẳng sống mũi gã tóc đỏ.

Gã tóc đỏ lập tức choáng váng, cơ thể gã bất giác bắt đầu lui về phía sau, cuối cùng do hai chân vấp vào nhau nên té ngã trên mặt đất một cách nặng nề.

“Nhớ kỹ tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay.” An Nhiên nhanh chóng đứng ở trước người gã tóc đỏ, từ trên cao nhìn xuống gã.

Lúc gã tóc đỏ ôm mũi của mình đau đớn khó chịu, An Nhiên liền không hề khách khí đạp gã một cước.

Đám người vô công rồi việc còn lại nhìn thấy đại ca của mình bị người khác chinh như vậy, đương nhiên là không cam tâm, bọn chúng nhanh chóng cùng nhau tấn công cô.

“Giết chết cô ta!” Mặc dù cả người gã tóc đỏ đều co quắp lại do đau đớn, nhưng thực tế gã vẫn không quên lớn tiếng gào thét.

Người phụ nữ trung niên vẫn luôn nhàn nhả đứng ở cổng, cuối cùng do đứng quá mệt nên bà trực tiếp ngồi thẳng xuống đất.

Bà vẫn đang suy nghĩ kế hoạch làm sao để thu Phó Quân Hoàng vào nhóm hậu cung của mình.

Chỉ là lúc bà vẫn đang tính toán, còn đánh chưa bao lâu thì lúc này toàn bộ bảy tám tên côn đồ đều ngã trên mặt đất, một đám người đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Người phụ nữ trung niên hoàn toàn không ngờ tình huống sẽ thành như vậy, có chuyện gì với đám người này vậy, sao đánh có con nhóc cũng đánh không lại.

“Một lũ phế vật! Tôi sẽ không cho các cậu số tiền còn lại! Các cậu là một lũ phế vật!” Người phụ nữ trung niên có vẻ rất tức giận, ở trong mắt bà thì đây chính là ném đi một vạn đồng!

Nếu không phải bởi vì gã tóc đỏ bị An Nhiên đánh không dậy được, gã nhất định sẽ đánh bà già kia răng rơi đầy đất.

“Các người chờ đấy, chờ đấy!” Ngay từ lúc gã tóc đỏ bị đánh ngã thì gã nhanh chóng gọi điện thoại cho vị đại ca mà gã vừa mới quen biết không lâu, ở nơi hỗn loạn như đề đô này, nếu như nói không có người bảo bọc thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

An Nhiên nở nụ cười, không phải cô cười gã tóc đỏ vừa nói ra những lời đe dọa mà là người phụ nữ trung niên kia đến bây giờ vẫn chưa đi, còn chờ ở trong này làm cái gì?

Người phụ nữ trung niên cầm theo túi của mình, đi đến cổng dưới ánh mắt lạnh nhạt của An Nhiên, ánh mắt bà vẫn luôn đặt trên người Phó Quân Hoàng, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp động lòng người.

“Tôi nói soái ca này, hay là cậu đi theo tôi đi. Sau khi cậu đi theo tôi, tôi nhất định sẽ cho cậu sống những ngày xa hoa nhất, miễn là cậu làm cho tôi một chuyện, trở thành người của tôi.”

Người phụ nữ trung niên vừa mới nói xong câu đấy thì An Nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cứng ngắc lại, dĩ nhiên (*dyan(lee^qu.donn) sau đó cô không hề nể mặt anh mà hoàn toàn quay lưng lại, phá lên cười ha ha.

Lão soái ca nhà cô, vậy mà lão soái ca mặt than (*) lại bị một người phụ nữ trung niên nhìn trộm, còn tuyên bố muốn bao dưỡng anh. Đây là chuyện buồn cười biết bao.

(*) Mặt than: chỉ người mà ít khi thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, phần lớn khuôn mặt khá cứng và ít có cảm xúc.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng lập tức lạnh xuống.

Hàn Tri ở gần anh nhất không tự chủ được bước chân mà lui về phía sau, lui về phía sau, lui về phía sau... Áp khí quanh người Phó Quân Hoàng lúc này thật sự là rất thấp làm cho mọi người không thở được.

Nhưng người phụ nữ trung niên kia vẫn chưa biết tốt xấu, cũng không biết có phải não của bà bị tiền dán lại hay không mà vẫn không biết sống chết như trước tiếp tục nói:

“Mỗi tháng tôi có thể cho cậu từ ba vạn đến mười vạn, đương nhiên giá bao nhiêu là tùy thuộc vào trình độ hầu hạ của cậu có tốt hay không, nếu như cậu hầu hạ không đạt yêu cầu, số tiền này tôi nhất định sẽ không đưa cho cậu. Nhưng mà trước khi cậu muốn ở bên cạnh tôi thì trước tiên phải làm kiểm tra toàn thân, để tránh có vi khuẩn không tốt trên người cậu truyền sang tôi, đến lúc đó thì không xong rồi.” Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa vô cùng soi mói liếc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên đã hoàn toàn không ngừng được, vốn chỉ là nhún vai đè nén tiếng cười, lần này rốt cuộc hoàn toàn phá lên cười.

An Nhiên ôm bụng, cơ thể vì cười mà không ngừng run run, cái tay còn lại chỉ vào Phó Quân Hoàng, cười ra nước mắt:

“Ha ha, lão soái ca, mau nhìn xem, có người bao dưỡng anh kia, em lớn như vậy vẫn chưa từng thấy chuyện như vậy đâu.”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng càng đen hơn.

Lúc người phụ nữ trung niên còn muốn nói thêm gì đó thì chỉ nghe phịch một tiếng, một luồng nhiệt nóng xẹt qua vành tai người phụ nữ trung niên, bà lập tức sững sờ, sau đó cảm giác cực kỳ đau đớn từ vành tai nhanh chóng truyền xuống, bà đưa tay lên sờ, trên tay nhuộm một mảng đỏ tươi.

Ngay lập tức giọng gào thét the thé của người phụ nữ trung niên vang lên.

Mà lúc bà phản ứng kịp là cái gì làm bà bị thương thì trong tầm mắt của bà xuất hiện một khẩu súng lục tinh xảo xinh xắn, mà cò súng đang nắm chắc trong tay Phó Quân Hoàng.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, toàn bộ tứ hợp viện đều yên tĩnh trở lại.

Mà mấy tên côn đồ kia vốn đều là còn nằm trên mặt đất không ngừng đau đớn rên rỉ cũng toàn bộ đều ngậm miệng không nói trong nháy mắt.

Đó là súng, là súng thật.

Vậy mà cũng đúng lúc này, cửa bị mạnh mẽ phá vỡ, giọng nói lập tức truyền đến, chính là truyền đến một giọng nói mười phần rõ ràng:

“Ai ức hiếp người anh em của Triệu Tứ tôi? Đứng ra đây cho ông!”

Người đi vào là một người cao to, gã rất là cường tráng, làn da ngăm đen, dáng dấp ngũ quan rất dọa người, giọng nói ồm ồm, nếu là người nhát gan thì nhìn gã cũng sẽ bị dọa đến mức ngủ không yên.

Vậy mà lúc An Nhiên nhìn người tới, mặt mày hơi đánh lại, ngay sau đó xoay người rời đi, đi tới bên cạnh Phó Quân Hoàng, còn không quên reu reo nhìn anh một cái nói:

“Lão soái ca, sau này em cũng cho anh tiền công nha, xem anh có thể hầu hạ em thoải mái hơn không.”

Thấy vẻ mặt đáng yêu của bảo bối nhà mình, Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực của mình, trước mặt mọi người, trực tiếp cúi xuống hôn lên môi cô nhóc.

Hàn Tri hoàn toàn là giấu bản thân ở phía sau cây cột, bây giờ Phó Quân Hoàng thật sự là càng ngày càng coi mở, thật là ở nơi nào cũng có thể đùa giỡn ra tình cảm.

Triệu Tứ thấy không ai quan tâm mình, dĩ nhiên liệgiudoon lúc gã thấy anh em nhà mình nằm đầy đất, lập tức giận dữ.

Ở trong phạm vi khu vực này, bọn côn đồ đều là thuộc về trông coi của gã, gã nhớ rõ những người này gã mới vừa thu dưới trướng không bao lâu. Nhưng mà chính là bọn thủ hạ mới không bao lâu thì người liền bị thương, nếu như Triệu Tứ gã không cho bọn họ công đạo, sau này gã còn có chỗ đứng thế nào trước mặt các anh em chứ?

Lần này gã mang không nhiều người tới lắm, nhưng cũng không ít, có khoảng hai mươi người, thoạt nhìn một màn đông nghìn nghịt, ít nhất ở trên khí thế rất đủ.

“Hỏi lại các người một lần, là ai đánh anh em của tôi!” Giọng nói Triệu Tứ rất trầm thấp, ánh mắt gã khó chịu đảo một vòng trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người phụ nữ trung niên, hung ác nói: “Có phải là bà hay không?”

“Không, không phải tôi, là bọn họ!” Giọng nói của người phụ nữ trung niên bị Triệu Tứ trừng không nhìn được đều đang phát run, người này đơn giản chính là một vũ phu vô lễ thô bạo.

Dĩ nhiên người mà người phụ nữ trung niên chỉ là An Nhiên và Phó Quân Hoàng, mà lúc này An Nhiên và Phó Quân Hoàng đã sớm kết thúc nộ hôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-2: Cô sẽ đính hôn (2)

Editor: Norah

Nhưng mà lúc Triệu Tứ nhìn đến An Nhiên, đáy lòng hiện lên chút nghi ngờ, gã hình như đã gặp người phụ nữ kia ở nơi nào, nhưng mà rốt cuộc gặp qua ở nơi nào, ngay cả chính gã cũng quên mất.

“Chính là các người đánh anh em của tôi bị thương sao? Các người nói chuyện này chúng ta nên tính như thế nào, hả?” Triệu Tứ thâm độc nhìn An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhắc chân muốn đi xuống, lại bị An Nhiên ngăn cản.

Lần này quá nhiều người, nếu như chơi đùa đánh cả đám, lão soái ca không chừng thật đúng là lại bị thương, hơn nữa đến lúc đó đồ vật bên trong viện này nhất định sẽ hư hại không ít, đừng nhìn viện này vô cùng cũ kỹ, những thứ này đều là đồ cổ, đều là của quý, này nếu như hỏng rồi, đến lúc đó còn không biết chủ Vương sẽ trách móc cô như thế nào đây.

“Triệu Tứ, khi nào thì người của anh bắt đầu đối xử hung ác thế?” An Nhiên giống như biết Triệu Tứ, cô dựa vào ở trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo mà lại lạnh lùng dừng ở trên người Triệu Tứ cường tráng kia.

Triệu Tứ sừng sốt, ngay sau đó hừ lạnh nói: “Người của tôi muốn làm chuyện gì, còn chưa tới lượt các người quản!” Làm chuyện hung ác này, sau khi quay về gã sẽ điều tra chuyện này, gã sẽ không vì một người ngoài mà vô duyên vô cớ ra tay với anh em của mình.

“Thật sao? Vậy có phải tôi nên tìm người khác đến quản hay không?” An Nhiên xem nữa là quên mất người quản lý chủ yếu là ai, bất kể là ai, nhưng mà tất cả mọi người phải nghe lời của Vương Thế Kiệt, ánh mắt cô lạnh lùng: “Nói ví dụ như, Vương Thế Kiệt?”

Sau khi Vương Thế Kiệt gia nhập Vô Xá, lúc đầu anh đi theo làm việc bên cạnh Sở An Tu, qua tài liệu cấp dưới đưa lên, cuối cùng An Nhiên để cho Lãnh Hạo giao thế lực bên này cho anh, xem như An Nhiên nhìn người tương đối chính xác, Vương Thế Kiệt người này hơi yêu thích đùa giỡn, thế nhưng trên việc nghiêm chỉnh tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Trong nháy mắt Triệu Tứ cả kinh, người phụ nữ này biết Vương Thế Kiệt sao?

Trước kia người quản lý của bọn họ không phải là Vương Thế Kiệt, đây cũng chính là gần nửa tháng trước mới thay người tới, lúc đầu không có ai phục oắt con còn trong trường kia, thế nhưng Vương Thế Kiệt người nọ thật đúng là tà đạo, dường như anh mời tất cả anh em uống rượu suốt đêm ở chung một chỗ, đám đàn ông chính là cảm thấy kỳ lạ, thời gian một đêm đó, bọn họ liền tin phục Vương Thế Kiệt.

Ở trên bàn rượu có thể nhìn ra phẩm hạnh của một người, ở trong mắt Triệu Tứ, Vương Thế Kiệt tuyệt đối là một người có thể vì giúp anh em mà không tiếc cả mạng sống, bọn họ không muốn cái gì khác, chính là muốn người lãnh đạo như vậy là được, còn lại đều là vô nghĩa.

Thấy Triệu Tứ không nói lời nào, An Nhiên hơi nhíu mày: “Sao? Không biết Vương Thế Kiệt sao? Vậy thì biết Tô Mục không?”

Tô Mục, lão đại trước kia đã thăng chức đi rồi của bọn họ.

Ánh mắt Triệu Tứ vẫn luôn dừng ở trên người An Nhiên, nhìn người đó rất quen mắt, nhưng mà gã chính là không nhớ nổi, rốt cuộc là mình đã gặp qua cô ở nơi nào.

Đột nhiên, trong đầu Triệu Tứ dần hiện ra một người.

Người đó là, người đó ----

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Tứ trắng bệch, đúng là gã nghe không ít sự tích về người nọ, gã đã nói sao cô quen mắt như vậy, gã đã gặp cô, đó là trong một cuộc họp động viên, xa xa gã nhìn thấy người đó được bọn họ trong phòng sùng bái, đứng ở trên bục giảng, lạnh nhạt kể chuyện, cuối cùng, cô cúi người nói với mọi người: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người cuối cùng lựa chọn tin tưởng tôi.”

Chỉ là không ngờ, vậy mà gã tận mắt thấy người sống!

“Quân ----” Chữ chủ còn chưa nói ra, giọng nói An Nhiên liền truyền đến.

“Tất cả đều không biết sao? Không sao, chúng ta có thể từ từ làm.”

Thân thể Triệu Tứ đều mềm xuống, Die nd da nl e q uu ydo n gã nhìn An Nhiên cũng bắt đầu lắp bắp: “Không, không phải, biết, biết.” Gã không phải người ngu, nếu vào lúc này quân chủ cắt ngang lời của gã, chính là không muốn bại lộ thân phận của mình: “Nếu, nếu tiểu thư người biết lão đại Vương và lão đại Tô, vậy thì, vậy thì chuyện này coi như xong.”

An Nhiên chế nhạo: “Đám người kia...”

“Tiểu thư người yên tâm, yên tâm, tôi sẽ dạy dỗ những người này thật tốt, thật sự là xin lỗi.” Triệu Tứ chỉ thiếu chút nữa là cúi đầu khom lưng rồi.

Đối với chuyển biến muốn tìm cái chết đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người không có cách nào chấp nhận, chuyển biến này có phần cũng quá nhanh rồi.

“Lão đại, nhưng mà người phụ nữ kia...” Gã tóc đỏ ôm sống mũi của mình, còn dự định tiếp tục tố cáo hành vi của An Nhiên.

“Câm miệng!” Thế nhưng lời của gã tóc đỏ còn chưa nói hết, đã bị một tiếng của Triệu Tứ gọi trở về, sau đó quay đầu lại lần nữa, nhìn An Nhiên: “Thật sự là xin lỗi, cái này chúng tôi đi, lập tức liền rời đi.” Nói xong, phất tay với đám đàn em phía sau, cho người đưa đám người trên mặt đất đi.

Toàn bộ quá trình không có dây dưa chút nào, nhìn người phụ nữ trung niên thì xem thế là đủ rồi.

Lúc Triệu Tứ mang người đi, người phụ nữ trung niên còn chạy đi tới, nói với Triệu Tứ: “Anh là lão đại của đám người đó sao? Người của anh cầm tiền của tôi, đó chính là nỗi đau ta thu tiền thay anh? Anh đã thu tiền của tôi, tại sao không dạy dỗ con bé dê tiện kia? Các người cho là tiền của tôi chính là lấy không sao? Tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu!”

Lời nói của người phụ nữ trung niên làm cho vẻ mặt của Triệu Tứ trở nên càng dữ tợn: “Con bé dê tiện? Bà muốn đâm đầu vào chỗ chết đây!” Âm thanh dừng lại, một cái tát không chút lưu tình nào rơi ở trên người phụ nữ trung niên, người phụ nữ trung niên sợ một lúc, gương mặt vốn sưng đỏ lại càng thêm không thể nhìn.

Người phụ nữ trung niên ngã trên mặt đất, sự đau đớn trên mặt làm cho bà ngay cả nói cũng không nói được.

“Thật có lỗi thật có lỗi, tôi lập tức xử lý xong chuyện ở đây.” Triệu Tứ với vẻ mặt dữ tợn lập tức quay đầu, cúi đầu khom lưng với An Nhiên, không ngừng khom lưng, nhưng mà ánh mắt của gã căn bản không dám đối diện với An Nhiên, một tay gã kéo người phụ nữ trung niên ra khỏi tứ hợp viện, tiện thể, còn đóng lại cổng lớn của tứ hợp viện.

Xe đều dừng ở bên ngoài ngõ nhỏ, không khí dọc theo đường đi rất là đè nén, đến khi một gã đàn em trong đó không nhịn được, hỏi:

“Lão đại, anh làm gì mà phải sợ người phụ nữ kia vậy? Thân phận của cô ta rất lợi hại đúng không? Không phải là cô ta biết tên anh Vương và anh Tô sao? Lăn lộn ở đây, có ai không biết tên của bọn họ chứ?” Đến nỗi sợ như vậy sao?

Bốp ----

Một cú đánh không chút lưu tình rơi ở trên đỉnh đầu của gã đàn em, Triệu Tứ xoay người trở về, sau khi phát hiện đã không thấy được tứ hợp viện, gã mới thờ phào một cái: “Bọn mày biết cái rắm gì! Cô ấy chính là người bọn mày muốn gặp, nhưng mà chính là không gặp được!”

“Ai?” Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Triệu Tứ, ngay cả gã tóc đỏ được diu cũng không nhịn được đưa ánh mắt dừng ở trên người Triệu Tứ.

Triệu Tứ che mặt, nghĩ nghĩ lời mình vừa nói thật đúng là không đủ chặt chẽ: “Người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, vị cao nhất kia.”

Vị cao nhất kia sao?

Đó không phải là ----

Đó không phải là người trong truyền thuyết ----

Quân chủ sao!

“Anh nói người đàn ông kia là quân chủ của chúng ta sao? Quân chủ trong truyền thuyết kia sao?” Một đàn em trong đó phản khởi: “Em cũng cảm thấy khí chất của người đó rất không giống người thường, vừa nhìn thì đã biết là người có địa vị cao, anh ấy...”

Bốp ----

Lại là một cú đánh hung hăng!

“Ai nói với cậu cô ấy là nam hả?” Triệu Tứ hừ lạnh, da.nlze.qu.ydo/nn ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người gã tóc đỏ có sắc mặt đã sớm trở nên cực kỳ trắng xanh, vẻ mặt thâm độc: “Cậu đúng là có tiền đồ, mới vừa đến chưa tới vài ngày đã trêu chọc người nọ trong truyền thuyết, cậu thật là lợi hại.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Chẳng lẽ...

Cô bé kia, người phụ nữ lạnh lùng kia mới là quân chủ sao?

Sắc mặt gã tóc đỏ đã hoàn toàn từ trắng xanh biến thành trắng bệch rồi.

Mà vẻ mặt bọn đàn em đi theo gã tóc đỏ lúc trước cũng rất khó coi, giống như hết hy vọng, bọn họ giống như muốn chết rồi.

Trời ạ, vậy mà bọn họ lại trêu chọc đến quân chủ, bọn họ vậy mà lại vấp ra tay với quân chủ, bọn họ...

Bọn họ đều làm cái gì vậy chứ!

“Tôi nói cho các cậu biết, tốt nhất thả tôi ra, bằng không tôi làm cho các người đẹp mặt!” Lúc này người phụ nữ trung niên bị gã đàn em áp chế trong tay đang kêu gào lớn tiếng.

Ánh mắt Triệu Tứ dừng ở trên người phụ nữ trung niên đang kêu gào, cười dữ tợn: “Bà có rất nhiều tiền đúng không? Vậy thì bà sẽ dùng số tiền đó của bà đặt mua cho mình ngôi mộ tốt một chút đi.”

Người phụ nữ này, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà.

Nếu không phải là bởi vì bà, bọn họ cũng không trêu chọc đến quân chủ, cũng sẽ không chọc quân chủ không thoải mái rồi.

“An Nhiên An Nhiên, rốt cuộc tại sao cô biết lão đại của bọn họ? Xem ra cô biết rất là nhiều người nha.” Về mặt Hàn Tri vô cùng kỳ diệu nhìn An Nhiên, khuôn mặt sùng bái.

An Nhiên cười cười: “Bạn bè tương đối nhiều mà thôi.”

Về mặt Hàn Tri hâm mộ: “Sao tôi lại không có bạn bè lợi hại như vậy chứ?” Chẳng qua là nói một cái tên là có thể làm cho người ta sợ đến như vậy, bộ dạng thật là lợi hại.”

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng trở lại phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đã vút lễ phục được gói kỹ cho họ: “Quần áo đều ở đây, các con thử nhanh lên một chút, xem có chỗ nào không ổn, lão già ông sửa cho các con một chút.”

An Nhiên và Phó Quân Hoàng hiểu rõ cười cười, An Nhiên ôm lễ phục của mình đi vào phòng trong thay quần áo.

Lễ phục của An Nhiên là một bộ lễ phục dạ hội cúp ngực màu xanh nhạt, đối với chiều cao của An Nhiên, trong đêm sinh nhật kia của cô, nhất định là phải mang giày cao gót, chú Vương cũng đã chuẩn bị giày phối hợp.

Âu phục của Phó Quân Hoàng và lễ phục dạ hội của An Nhiên là đồng bộ, chẳng qua âu phục của anh không giống ở chỗ là màu xanh đậm, mặc ở trên người anh rất là vừa người.

“Ừ, quả nhiên thẳng nhóc thối con chính là cái giá áo trời sinh, di@en*dyan(lee^qu.donnnn) quần áo của lão già ông mặc ở trên người con, cảm giác chính là không giống người thường.” Chú Vương vỗ bả vai của Phó Quân Hoàng, cười ha ha.

Lúc An Nhiên kéo cửa đi ra, cả người Phó Quân Hoàng đều ngơ ngác ngay tại chỗ, bên trong ánh mắt đen nhánh thâm đầy ánh lửa khác thường.

Một cái váy cúp ngực dài, kiểu dáng rất đơn giản, cũng không có thiết kế phức tạp, thế nhưng cảm giác chính là sau khi An Nhiên mặc vào lễ phục này, khí chất toàn thân cũng hoàn toàn không giống bình thường, thoát nhìn dường như càng thêm cao quý.

Lúc An Nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng, giữa ánh mắt cũng xẹt qua một tia kinh diễm.

“Tay nghề của chú Vương đúng là không giống người khác.” Đây là cảm thán từ tận đáy lòng của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cái gì, chỉ là đứng ở chỗ đó, cho dù là mặt than, ánh mắt sắc bén, nhưng mà trên người anh cũng không nhận được tản ra khí chất cao quý, toàn bộ là bộ dáng của một công tử cao quý.

Thấy hai người đứng chung một chỗ, chú Vương hài lòng cười cười, sau đó sau khi vòng quanh hai người vài vòng, chú Vương mới gật đầu nói:

“Không có chỗ nào phải sửa, các con lấy về đi, không biết đến lúc lễ trưởng thành của con nhóc con, có một chỗ cho lão già ông hay không đây?”

An Nhiên nở nụ cười: “Ai cũng có thể không có, nhưng mà không thể không có chú Vương người.”

“Con nhóc con chính là miệng ngọt, biết lão già ông thích nghe cái gì.” Chú Vương cười híp mắt nhìn An Nhiên, ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Không giống người nào đó, chỉ biết mặc quần áo, cũng không biết nói chút gì.”

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lúc này mới đưa ánh mắt dừng ở trên người chú Vương.

“Cảm ơn.” Trong ánh mắt đen nhánh thâm độ âm nhàn nhạt.

Người lớn tuổi rất kiêu ngạo quay đầu sang một bên: “Hiếm lạ.”

Thế nhưng trong đáy lòng vẫn là đắc ý nho nhỏ một chút.

Trên đường trở về, Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, tay còn lại xách quần áo của hai người.

“Bảo bối, những người hôm nay kia, em biết sao?”

“Người của em” An Nhiên nói thẳng.

Với khả năng thu được tin tức của Phó Quân Hoàng, An Nhiên tin tưởng bây giờ anh đã biết phần lớn thế lực của cô, chẳng qua là Vô Xá bí ẩn nhất, anh không thể nào tra ra chút nào.

Nói cho anh biết một phần, cũng không có gì là không thể.

Phó Quân Hoàng gật đầu, cứ như vậy đã nói rõ ràng.

“Sau này để cho người phía dưới của em đều chú ý một chút.” Phó Quân Hoàng nhớ tới mấy người hôm nay kia, bất giác nhíu mày: “Nếu như thiếu thủ hạ, anh cho em từ chỗ của anh...”

“Không cần, em không thiếu người. Nếu như người của em không đủ, em sẽ tìm anh mượn.” An Nhiên buồn cười nói.

“Nếu như, mệt mỏi, có anh.”

“Biết, biết, em mệt mỏi sẽ nói.” An Nhiên cười nói.

Sau khi lên xe, Phó Quân Hoàng thắt chặt đai an toàn cho An Nhiên, chỉ là lúc rời khỏi, anh khẽ chạm môi cô một chút, sau đó khỏe môi anh mang ý cười khỏi động xe, khỏi động ở dưới ánh mắt hơi giật mình của An Nhiên.

Bên trong biệt thự trang trí kiểu thế kỷ Trung Âu.

Lại Tư cảm tấm thiệp mời xuất hiện ở trước cửa thư phòng, đienddn lieqiudoon nhìn nhìn tấm thiệp mời trong tay, cuối cùng anh vẫn đưa tay gõ cánh cửa.

“Chủ nhân.”

“Vào đi.”

Lại Tư cung kính đẩy cửa đi vào, nhưng mà thiệp mời ở trên tay hơi buộc chặt.

“Sao vậy? Lại Tư thân ái của tôi cũng không phải là một người giấu diếm lời nói.” Ánh mắt người đàn ông mang mặt nạ dời đi từ trên công việc, dừng ở trên vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lại Tư.

Lại Tư hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đưa thiệp mời cầm trong tay đặt ở trên bàn làm việc của người đàn ông mang mặt nạ: “Chủ nhân, đây là thiệp mời.”

“Hả? Nhà ai?” Người đàn ông mang mặt nạ cũng không có đưa tay động vào thiệp mời, thuận miệng hỏi.

“Là người của Từ Tĩnh Ngưng đưa tới, là tham gia lễ trưởng thành của Phó An Nhiên.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve trên thiệp mời: “Sau đó thì sao? Có thể làm cho Lại Tư của tôi có phản ứng giống như thế này, xem ra không chỉ là có lễ trưởng thành đơn giản vậy?”

“Tin tức đáng tin, ngày đó Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên sẽ, đính hôn.”

Tay vuốt ve trên thiệp mời hơi dừng lại: “Đính hôn?” Giọng nói vẫn bình thản như trước, chỉ là Lại Tư hiểu rõ anh biết, rốt cuộc lúc này đây lòng chủ nhân chất chứa lửa giận như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95-3: Cô sẽ đính hôn (3)

Editor: Norah

“Chủ nhân, đến lúc đó thì chúng ta đi, hay là...”

“Đi, sao có thể không đi chứ? Đây chính là bảo bối nhỏ... của tôi mà.”

Anh đến là muốn nhìn xem, tiệc rượu đính hôn kia, rốt cuộc muốn tiến hành như thế nào.

Mà lúc này, trong tay Diêm Tử Diệp cũng nhận được một tấm thiệp mời giống như vậy, anh nhìn tên ở phía trên, trên khuôn mặt âm nhu kia không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Môn chủ, bây giờ vị kia đang ở trong tay EVE, nhưng mà tôi còn chưa tra được địa điểm cụ thể.” Kiều Tử Du đứng chỗ cách xa Diêm Tử Diệp hai mét, cung kính nói.

Diêm Tử Diệp cũng không nói lời nào, chỉ là ánh mắt vẫn dừng ở trên tấm thiệp mời như cũ, lúc người bên dưới đưa thiệp mời lên, tiện thể còn nói ra tin tức bọn họ vừa mới nhận được.

Gia muốn đính hôn với người khác.

Anh vốn cho là cả đời này gia cũng sẽ không kết hôn với người khác, cô đã từng đùa bỡn đối với hôn nhân như vậy, sao cô sẽ đính hôn với người khác chứ?

Mà bây giờ anh lại nghe nói, gia muốn đính hôn với người khác, cô lập tức sẽ trở thành vợ trên danh nghĩa của người khác.

“EVE sao.” Diêm Tử Diệp giống như đang tự lẩm bẩm, tối kỵ trong mấy ngày này, anh đều nghe được giọng nói không giải thích được của người phụ nữ, lúc đầu chẳng qua chỉ là một câu nói, không thấy được hình ảnh, mà bây giờ anh lại có thể thấy một hình ảnh mơ hồ.

Diêm Tử Diệp biết mình có chỗ nào đó không bình thường, thế nhưng anh đi bệnh viện làm kiểm tra, báo cáo kiểm tra chứng tỏ tất cả đều bình thường.

“Đi xuống đi, nếu như bọn họ không có hành động gì khác thường, vậy cứ như thế đi.” Tay mang găng tay trắng nhẹ nhàng trượt lên xuống trên thiệp mời, Diêm Tử Diệp lạnh nhạt nói.

Kiều Tử Du vô cùng kinh ngạc khi Diêm Tử Diệp không quan tâm đến “Tần Lam” kia, bây giờ bọn họ biết người ra tay phía sau là EVE, không phải bọn họ càng phải dốc sức lực đi thăm dò sao? Tại sao ngược lại... Cứ như vậy?”

Hay là nói, môn chủ thật sự cho rằng Phó An Nhiên kia là gia sao? Đừng nói đùa, trên thế giới này chỉ có một gia, người đó đã sớm chết rồi, cô bé con đây, sao có thể lại là gia của bọn họ?

“Chị, cô ấy sắp đính hôn.” Thiếu niên cuộn tròn thân thể của mình, vẻ mặt bất lực nhìn Bách Lý Lan: “Mấy ngày nữa cô ấy sẽ đính hôn, cô ấy đính hôn thì em làm sao bây giờ? Chị, em làm sao bây giờ?”

Bách Lý Lan thở dài, cô ngồi trên ghế salon, nhìn em trai nhà mình núp ở góc giường: “Thân ái, đây chỉ là đính hôn mà thôi, không phải là kết hôn. Kết hôn còn có ly hôn, huỷ hôn là đính hôn chứ?”

“Không, cô ấy không giống người khác.”

“Nếu không thì, chị giúp em đoạt lấy người?” Bách Lý Lan hỏi dò.

“Không, không được!” Thiếu niên lập tức đứng dậy, Diêm Tử Diệp nhìn anh mà không có tính uy hiếp nhìn Bách Lý Lan: “Chị, em chỉ là thích cô ấy, không thể bởi vì sự yêu thích của em làm cho cô ấy không hạnh phúc, em thích nhìn cô ấy cười, chị, chị không biết, cô ấy cười lúc thức dậy, rất đẹp.”

“Chị cười lên khó coi sao?” Bách Lý Lan cố làm bộ dạng đồ kị.

Khí thế cả người thiếu niên lập tức đã không thấy tăm hơi: “Không, không phải vậy, chị cũng rất đẹp, chỉ là, chỉ là...”

“Chỉ là cô ấy càng đẹp hơn có đúng hay không?” Bách Lý Lan cười mắng: “Em đùa nhỏ hử hòng này. Chị nhận được thiệp mời của nhà họ Phó, đến lúc đó em...”

“Em không đi, em mới không cần đi nhìn hình ảnh sẽ làm em đau lòng.” Thiếu niên lắc đầu, anh co lại thành một cục lùn nữa.

“Nhưng mà thân ái, em còn chưa có đi tranh thủ mà, sao em biết cô ấy không thích em hả? Thân ái, thử một lần đi, nói không chừng cô ấy cũng có cảm giác với em.” Bách Lý Lan bắt đầu khuyên giải anh.

“Mới không cần, cô ấy nhất định đã sớm quên em rồi, cũng sẽ không nhớ em là ai, sao lại thích em.” Giọng nói thiếu niên buồn buồn, nghe rất là làm cho người đau lòng.

Bách Lý Lan khẽ mím đôi môi, vẻ mặt lạnh không nói thành lời.

“Không quan trọng, đến lúc đó chị giúp em giải quyết.”

Sao cô có thể cho phép em trai của mình không vui, không hạnh phúc chứ?

Lúc Vô Xá lấy được tin tức này, trước tiên Lam Nhược Khê gọi điện thoại cho An Nhiên, lúc An Nhiên nhận được điện thoại thì cũng sững sờ, cô cũng không có nghe người nhà nói đến.

Nhìn nhìn Phó Quân Hoàng còn đang nghiêm túc chọn này nọ, An Nhiên không sai biệt lắm hiểu được nguyên nhân bọn họ không nói với cô.

“Bảo bối, còn muốn mua cái gì sao?” Phó Quân Hoàng đẩy xe đẩy nhỏ, nghiêng người, hỏi An Nhiên.

An Nhiên cắt điện thoại, nhìn xe hàng gần như đã bị làm đầy: “Nhìn lại một chút còn muốn mua gì đó hay không, sau khi mua xong rồi cũng không cần ra ngoài.”

Lúc hai người sắp đến cửa nhà, bỗng nhiên An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đi dạo siêu thị, mua sắm rồi, trong mấy ngày này, nguyên liệu nấu ăn đều là Từ Tĩnh Ngưng mua, An Nhiên vẫn cố gắng nghĩ không đi qua.

“Lão soái ca, anh nói, có muốn chúng ta đính hôn hay không?” An Nhiên đi ở phía sau Phó Quân Hoàng, bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Phó Quân Hoàng nhủ mảy: “Không muốn.”

An Nhiên nở nụ cười: “Tại sao?”

“Kết hôn, không cần đính hôn.” Cầm lên một túi sữa chua, sau khi nhìn ngày tháng, lại tiện tay cầm thêm vài túi, đặt ở trong xe hàng.

Quả nhiên.

Cho nên nói, không nói cho bọn họ biết là chính xác.

“A, cũng đúng.” An Nhiên cười cười, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) liền không nói cái gì nữa.

Nhưng mà Phó Quân Hoàng lại nhủ chân mảy: “Làm sao vậy? Sao bỗng nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, chính là hỏi một chút.”

Chân mảy Phó Quân Hoàng càng nhủ chặt lại: “Nếu như bảo bối thích, chúng ta có thể đính hôn trước.” Ngẫm lại không đúng, tiếp tục nói: “Nhưng mà đính hôn xong rồi thì lập tức sẽ kết hôn.”

An Nhiên rất kinh ngạc, không ngờ Phó Quân Hoàng sẽ nhượng bộ, đương nhiên, nếu như bỏ qua câu nói phía sau của anh, vẫn là rất tốt.

“Cũng nhiều như vậy rồi, nếu như đến lúc đó còn thiếu cái gì thì nói sau.”

Phó Quân Hoàng nghe lời đẩy xe hàng đi tính tiền, An Nhiên đi cùng ở phía sau anh.

Rất nhiều người tính tiền, Phó Quân Hoàng bọn họ đi vào phía sau cùng của đoàn người, mà đứng ở trước mặt bọn họ chính là một cụ bà, cụ bà nhìn thẳng chằm chằm Phó Quân Hoàng và An Nhiên, nhìn một chút, cụ bà nở nụ cười.

“Hai người các con là vừa kết hôn sao? Thoạt nhìn các con rất đậm thắm? Đằm đằm thắm thắm mới tốt, qua thêm cả đời như vậy, mới có thể hạnh phúc.” Cụ bà cười híp mắt nhìn An Nhiên và Phó Quân Hoàng, hiền từ nói.

Lúc cụ bà mở miệng nói câu đầu tiên, Phó Quân Hoàng liền quyết định vui vẻ hòa nhã với cụ bà này, bên trong ánh mắt đen nhánh càng thêm đầy ý mềm mại.

“Cháu gái, thấy chàng trai đối với cháu rất tốt nha.”

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, sau đó nói với cụ bà: “Dạ, anh ấy đối với con rất tốt.”

“Có thể ở chung một chỗ chính là duyên phận, các con nên nắm chắc duyên phận này, bằng không, bỏ lỡ, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm đối phương về.” Cụ bà phát ra tiếng thờ dài.

“Sẽ không! Con sẽ luôn luôn nắm tay cô ấy!” Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng nói dài như vậy với một người xa lạ.

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng mua xong nguyên liệu nấu ăn trở lại nhà họ Phó thì đã là xế chiều rồi, chỉ là An Nhiên vừa mới đẩy cửa ra, liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo:

“Cố Hữu, Cố Hữu anh đứng lại đó cho em! Cố Hữu, em không muốn làm gì anh, chỉ là em muốn chụp với anh một tấm nữa thôi.”

Theo giọng nói xuất hiện là một cô gái tóc thắt bím đuôi ngựa, nhìn dáng dấp không xê xích bao nhiêu so với An Nhiên, khuôn mặt của cô nhỏ nhắn tròn trịa, ánh mắt rất to, thoạt nhìn thân thể hơi mập rất là dễ thương.

Cô là con gái của Phó Văn An, Phó Quân Nhã, mười bảy tuổi, nhỏ hơn An Nhiên một tuổi, bằng tuổi Cố Hữu.

An Nhiên hơi nghi ngờ tại sao Cố Hữu lại ở chỗ này, không đợi cô nghĩ kỹ, Cố Hữu đã vọt tới, một tay lấy cô chắn ở trước người của mình.

“An Nhiên, cô mau trông nom con nhóc điên nhà các người đi.” Trong giọng nói của Cố Hữu thấm đầy sự không kiên nhẫn.

Sau khi Phó Quân Nhã còn đang chạy nhìn thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên, liền thu lại, thành thành thật thật chào hỏi Phó Quân Hoàng: “Chào anh hai. Chào chị họ.” Đối với Phó An Nhiên, tạm thời cô còn chưa biết xưng hô như thế nào.

Nhưng mà rất kỳ lạ chính là, chị họ này chỉ lớn hơn cô một tuổi, cảm thấy có hơi sợ hãi như vậy.

An Nhiên gật gật đầu, cười cười, ngay sau đó kéo Cố Hữu đang trốn sau lưng mình ra, đều giao thứ gì đó trên tay mình vào tay anh: “Không có chuyện gì chạy cái gì mà chạy. Một cô gái tốt biết bao.” Nói xong, An Nhiên liền kéo Phó Quân Hoàng đi, để lại Cố Hữu còn đang giơng mắt nhìn tại chỗ.

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng bước vào sảnh lớn, An Nhiên cũng cảm thấy bầu không khí kỳ quái.

Bên trong phòng khách không có cụ Phó ở đây, trong nhà chỉ có Phó Văn An và Cố Trường Thanh, về mặt người chủ nhà Phó Quân An từ trước đến nay đều luôn ôn hòa mà lúc này bộ mặt lại tức giận nhìn Cố Trường Thanh, ngón tay ông chỉ cửa, giọng nói vừa lạnh buốt mà vừa tức giận nói với Cố Trường Thanh:

“Cố Trường Thanh, cút! Cút ra khỏi nhà họ Phó!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Mỳ trường thọ (1)

Editor: Norah

An Nhiên và Phó Quân Hoàng bồng cả kinh!

Trong lúc đó đầu tiên Phó Quân Hoàng vọt tới bên người Phó Văn An, anh liền đứng chéo sau lưng Phó Văn An, cũng không nói chuyện, chỉ là ánh mắt như mực kia bình thản dừng ở trên người Cố Trường Thanh.

An Nhiên cũng đi đến bên người Phó Văn An, chân mày hơi nhíu lại: “Ông cụ Cố, hai người đây là sao vậy?”

Thấy động tác như vậy của An Nhiên và Phó Quân Hoàng, đáy lòng Cố Trường Thanh không khỏi cười khổ, người nhà họ Phó, quả nhiên là bao che khuyết điểm.

“Có chút hiểu lầm với chú nhỏ Phó nhà các con, xem ra trong thời gian ngắn, ông là không được đến nhà họ Phó của các con rồi.” Cố Trường Thanh lộ ra chút bất đắc dĩ, hai tay mở ra, cười khổ.

“Sao vậy, ông cụ Cố người muốn đến, chúng con cũng không thể ngăn cản người đến có phải không?” An Nhiên vẫn không nhúc nhích, cô vẫn đứng ở bên người Phó Văn An, cười với Cố Trường Thanh, chỉ là nụ cười kia, nhìn thế nào, thế nào cũng vừa khách khí vừa xa lánh.

Cố Trường Thanh thở dài, chỉ là tầm mắt của ông dừng ở trên người Phó Văn An đang có vẻ mặt giận dữ một chút, mới nói: “Chuyện chú nói, con suy nghĩ kỹ một chút.”

Nói xong, Cố Trường Thanh xoay người rồi đi, không có dừng lại chút nào.

Mà lúc này Cố Hữu vẫn đang bị Phó Quân Nhã đuổi theo ở trong sân đương nhiên không biết rốt cuộc trong phòng khách đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy ông nội mình đi ra, biết đây là muốn đi rồi, nhanh chân bỏ chạy.

Chỉ là lúc đang chạy đi ra ngoài, còn không quên hô một câu với An Nhiên đang ở trong phòng khách: “Tạm biệt An Nhiên, đến lúc đó tôi quay lại thăm cô.”

Phó Quân Nhã đuổi theo Cố Hữu tới cửa, nhưng mà lúc cô vừa chạy ra ngoài cửa, xe của ông cụ Cố đã lái đi rất xa rồi.

Mà trong lòng cô là một câu kia: Tại sao anh không phải đến thăm em cũng không có nói gì.

Lúc này bầu không khí bên trong sảnh lớn rất kỳ quái.

Phó Quân Hoàng cũng không hỏi Phó Văn An cái gì, rõ ràng Phó Văn An cũng không muốn nhiều lời, An Nhiên đưa một ly nước trắng cho ông.

“Chú nhỏ, hay là uống nước đi. Chú không muốn nói, chúng con cũng sẽ không hỏi chú, bên ông nội chúng con cũng sẽ không nói thêm cái gì, chỉ là tự chú có thể xử lý tốt là được.” Về mặt An Nhiên có hơi mâu thuẫn, cô chính là không hiểu tính tình chú nhỏ Phó tốt như vậy mà lúc gặp phải Cố Trường Thanh, phản ứng lại lớn như vậy.

Phó Văn An đã ngồi xuống, thoát nhìn về mặt của ông cũng không tốt, hai tay cầm ly nước, mím chặt đôi môi.

Hai người An Nhiên và Phó Quân Hoàng ngồi vào phía ngoài trên ghế salon nhìn ông, không ai nói chuyện.

Lúc Phó Quân Nhã tiến vào, liền thấy tình hình chính là như vậy.

Bây giờ cô còn đang vì Cố Hữu không chịu quan tâm cô mà tức giận, cô đặt mông ngồi ở trên ghế salon, hoàn toàn không có chú ý đến không khí lúc này có cái gì khác thường.

Phó Quân Nhã ở tỉnh S chính là một sự tồn tại quý báu, nhà họ Đào ở tỉnh S cũng coi là dòng họ nhà thương lớn hạng nhất, hơn nữa thân phận của Phó Văn An đặt ở nơi này, ai dám cho cô nhìn sắc mặt.

Phó Quân Nhã biết vấn đề thân phận của mình, Die nd da nl e q uu ydo n rớt cuộc người xung quanh nào đối xử thật lòng với cô, hoặc là giả vờ tăng bốc cô, một người cô cũng không phân biệt được, nhà họ Đào bảo hộ cô quá tốt.

Cô không nghĩ ra, cô nhận được sự yêu mến của người khác như vậy, bộ dạng cũng rất dễ thương rất được, tại sao Cố Hữu nhất định không thích cô chứ. Cô một người rầu rĩ tựa ở trên ghế salon, nếu là lúc trước, Phó Văn An nhất định đã sớm hỏi cô làm sao vậy, nhưng mà hôm nay Phó Văn An đến bây giờ cũng không có mở miệng nói một câu.

Phó Quân Nhã vẫn là không nhìn được, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên, rầu rĩ nói:

“Chị họ, tại sao Cố Hữu không thích em?”

An Nhiên còn chưa có mở miệng, không ngờ Phó Văn An vẫn luôn im lặng không nói bỗng đứng dậy, lạnh lùng nói:

“Thích Cố Hữu cái gì! Nếu như con thích người nhà họ Cố, ba đánh gãy chân của con!”

Phó Văn An nóng nảy lên làm Phó Quân Nhã sợ choáng váng, cô chính là lần đầu tiên thấy Phó Văn An giận dữ lớn đến như vậy.

Cô lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị Phó Văn An gào lên như vậy.

Ở trong cảm nhận của cô, Phó Văn An vẫn luôn là ám áp, cho dù là lúc cô đi theo ông đến quân đội của ông, ông đối đãi với binh lính của mình cũng đều là mềm mỏng, cô chưa từng gặp qua ông tức giận, cho dù là lúc mẹ trêu chọc ông tức giận, ông cũng chỉ là ngồi ở một bên tự hỏi mình, không đến nửa giờ sau ông sẽ chủ động tìm mẹ nhận sai nói xin lỗi, mặc dù không phải lỗi của ông, ông cũng sẽ cúi mình trước.

Ba đã từng nói qua với cô, là ông có lỗi với mẹ, làm khổ mẹ, mẹ vì ông bỏ ra rất nhiều, ông không nên làm mẹ tức giận. Khi đó cô đã nghĩ, cô nhất định phải tìm một người đàn ông dịu dàng giống ba làm chồng mình.

Nhưng mà hôm nay, nhưng là lần đầu tiên người đàn ông này gào lên với cô.

Phó Quân Nhã không chịu nổi, nước mắt rơi xuống róc rách, mặc dù cô không có khóc lớn tiếng, thậm chí cũng chỉ là nhìn Phó Văn An như vậy mà im lặng khóc, nhưng mà khóc như vậy rất làm người ta đau lòng.

“Sao chú lại quát lên với Tiểu Nhã?” An Nhiên nhìn Phó Văn An một cái, mà cái nhìn này An Nhiên thấy được đau lòng trong đáy mắt ông, nhưng mà cho dù như vậy, Phó Văn An cũng không có nói một câu, ông lạnh nhạt đứng dậy, xoay người đi lên lầu.

An Nhiên nháy mắt với Phó Quân Hoàng, để anh theo sau.

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên một cái, An Nhiên trừng anh, anh mới theo sau.

Thấy Phó Quân Hoàng và Phó Văn An đều không có ở đây, Phó Quân Nhã uất ức đến không nhìn được lập tức liền khóc lên, cô khóc nghẹn ngào:

“Em... em chính là... chính là thích Cố Hữu thì sao, hic, không cho thích thì không thích, làm gì, tại sao phải đánh gãy chân của em hic...”

An Nhiên gần như chưa từng an ủi người khác, cô lên tiếng thở dài, nhẹ nhàng vỗ sau lưng Phó Quân Nhã, cố hết sức để giọng nói của mình nghe không còn cứng nhắc: “Bây giờ chú nhỏ chẳng qua là đang nổi nóng, cũng không phải chú ấy thật sự đang giận em, chờ trôi qua một lúc, liền không có chuyện gì.”

“Cho tới bây giờ em, chưa từng gặp qua ba giận dữ lớn như vậy, trước kia ba cũng không như vậy, cho tới bây giờ đều là dỗ dành em... Chị họ, hic... chị họ ba đây là làm sao vậy, có phải hay không ba... có phải chỗ nào khó chịu không thoải mái hay không?” Phó Quân Nhã ghé vào trên người An Nhiên, thân thể không ngừng nức nở, thoát nhìn bộ dáng rất là đau lòng.

An Nhiên nở nụ cười, đưa nhỏ chú nhỏ Phó dạy dỗ ra quả nhiên không giống người khác, cho dù là trong tình huống như thế, còn có thể suy nghĩ có phải thân thể không thoải mái hay không mới có thể gào lên với cô như vậy.

“Ừ, thân thể chú nhỏ không phải là rất thoải mái, vừa rồi lúc bọn chị đi vào thì thấy hình như chú nhỏ không phải thật vui vẻ. Cho nên vừa rồi lúc em đi vào bọn chị cũng không có nói chuyện, cũng là bởi vì bọn chị không dám nói lời nào, nếu không chú nhỏ sẽ tức giận.” An Nhiên cũng không muốn nói dối, vẫn là dỗ dành cô bé này trước rồi nói sau.

“Vây, vây bây giờ em đi lên đi xem ba một chút.” Nói xong, đi, n da.nlze.quydo/nn Phó Quân Nhã đứng dậy từ trong ngực An Nhiên muốn đi lên lầu.

An Nhiên kéo cô lại: “Bây giờ chú nhỏ đang nói chuyện với anh của em, chờ anh của em đi ra từ bên trong, em lại đi vào.” Nếu như cô bé này đi vào thì không phải lúc, cũng sẽ không tốt.

Phó Quân Nhã cũng cảm thấy vậy, cô liền đứng ở trước cầu thang nhìn, trên mặt tròn trịa kia vẫn còn nước mắt, chỉ là bên trong đáy mắt hơi lộ vẻ lo lắng.

An Nhiên thở dài, lấy một ly nước, đưa cho cô bé: “Uống nước đi, bọn họ lập tức sẽ đi ra.”

Phó Quân Nhã nhìn cái ly trong tay An Nhiên, ngay sau đó rất là ngượng ngùng nhận lấy, cái miệng nhỏ uống.

Vừa rồi cũng không biết cô làm sao liền nhào tới trong ngực cô ấy khóc, lúc vừa mới bắt đầu gặp An Nhiên này, cô đúng là rất sợ cô ấy.

Thực ra, cảm giác có một người chị, cũng là rất tốt.

Quả nhiên, Phó Quân Nhã vừa uống xong nước, Phó Quân Hoàng liền xuất hiện trước cầu thang, trong tầm mắt của anh thoáng nhìn qua Phó Quân Nhã, sau đó anh liền nhìn thẳng đi đến bên người An Nhiên, nắm tay của cô đi về phòng của mình.

Phó Quân Nhã hơi nghi ngờ với quan hệ của hai người, cô nghe nói người chị họ này là đứa nhỏ mà anh Phó nhận nuôi, nhưng mà sau này không biết thế nào, cô lại bắt đầu đều gọi chú, không gọi ông, cũng không gọi anh Phó là ba, mà là gọi tên, kỳ quặc hơn nữa chính là, cô cũng đã lớn như vậy rồi, sao vẫn ngủ cùng một phòng với anh Phó.

Chuyện này cô đã từng hỏi mẹ cô, mẹ bảo cô hỏi ít đi, đừng dính vào, cô cũng không hỏi nhiều.

Không hề suy nghĩ nhiều, Phó Quân Nhã chạy lộc cộc đi lên lầu, đi an ủi ba của mình.

Mà lúc này An Nhiên trở lại trong phòng nhìn về mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Không nói.” Chú nhỏ không chịu nói.

An Nhiên thở dài, cô cũng không mong đợi anh có thể hỏi được chuyện gì xảy ra, hai người đều là người không biết nói chuyện, bạn có thể mong đợi anh cái gì?

Phó Quân Hoàng đi về phía trước, ôm chặt An Nhiên vào trong ngực của mình, nói nhỏ: “Thoạt nhìn chú nhỏ, rất tức giận.”

“Ừ, biết.”

“Anh không thích.” Phó Quân Hoàng hơi nhún chân mày.

“Ừ, biết.” Hai tay An Nhiên vòng ở hông của anh, dĩ nhiên là cô biết anh có ý gì.

Trong ngày thường, thoạt nhìn Phó Quân Hoàng đối với cái gì đều là lạnh lùng, trên thực tế, anh lại là một người trọng tình nhất. Anh hy vọng mọi người anh quan tâm có thể vui vẻ, sống dễ dàng, ngày hôm nay thấy Phó Văn An tính tình ôn hòa nổi giận phát hỏa, dĩ nhiên là trong lòng anh không dễ chịu.

Phó Văn An không chịu nói cho bọn họ biết nguyên nhân tức giận tự nhiên là có lý do, dĩ nhiên là trong lòng anh không dễ chịu.

Nếu không biết vậy thì liền tự đi thăm dò thôi.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.”

Phó Quân Hoàng đặt cằm ở trên đỉnh đầu An Nhiên, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

Bên trong căn phòng trang trí theo phong cách châu Âu.

Tiếng mở cửa vang lên.

Người đàn ông mang mặt nạ sửa sang lại ống tay áo của mình, bước vào bên trong căn phòng, lúc anh nhìn đến bóng dáng lui ở trong góc, trên khóe môi gợi lên một chút độ cong.

“Tần Lam, cô còn đang chờ cái gì, hả?” Người đàn ông mang mặt nạ đi đến trước bóng dáng kia, đứng lại.

Từ lúc người đàn ông mặt nạ đi vào, Tần Lam vốn là co rúc vào một chỗ liền co rúc lợi hại hơn.

Hai tay cô ôm đầu gối, phía sau lưng dán lên tường thật chặt, ngồi im ở trong góc tường, hai chân gập lại, đầu chôn thật sâu ở giữa hai chân, không nhúc nhích, cái gì cũng không nói.

Trong ánh mắt lộ ở bên ngoài xẹt qua một tia hơi lo lắng, Tần Lam mà anh biết không phải là như vậy!

“Cô đứng lên cho tôi!” Không có lý do, giọng nói đích xác thờ ơ trở nên lạnh lùng trong nháy mắt, thái độ lạnh lùng cứng rắn làm cho thân thể Lại Tư đều bất giác run lên.

Tần Lam co rúc vào một chỗ bất giác run lên, cô chính là càng co chặt thân thể lại, bả vai hơi run rẩy.

“Nếu cô là Tần Lam thì đứng lên cho tôi!” Trong giọng nói lạnh lùng cứng rắn mang theo sức mạnh tuyệt đối, giữa ánh mắt kia thấm một tia tàn bạo: “Sao vậy? Bất động? Chờ người tới cứu cô sao? Chờ Diêm Từ Diệp sao?”

Nghe được ba chữ Diêm Từ Diệp này, người vốn đang co rúc vào một chỗ bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt vừa đen nhánh vừa đơn thuần liền dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ, trong miệng không nhin được mà ni non thành tiếng:

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp...” Anh sẽ đến đón cô về nhà, sẽ trở lại đón cô về nhà.

“Câm miệng!” Giọng nói gằn dữ bỗng nhiên vang lên làm cho thân thể Tần Lam không nhin được mà co rúm lại.

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ bắt lại Tần Lam co rúc vào một chỗ, một bàn tay của anh chộp vào trên cánh tay của cô, mạnh mẽ nhìn cô, đôi mắt thâm độc gắt gao dừng ở trên người của cô:

“Tần Lam, cô phải nhớ kỹ cô là của tôi! Của tôi! Là tôi cho người giết cô, cuối cùng là cô chết ở trong tay của tôi! Người cuối cùng ở cùng với cô là tôi! Không phải là Diêm Từ Diệp, có nghe thấy hay không, không phải là Diêm Từ Diệp! Là tôi! Là tôi giết chết cô!”

Sắc mặt Lại Tư đứng ở phía sau người đàn ông mang mặt nạ chợt biến đổi, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người đàn ông, trong ánh mắt thấm sự không thể tin.

Tần Lam chết là mười bốn năm trước, mười bốn năm trước, chủ nhân mới bao lớn, sao có thể là anh giết Tần Lam được?

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp!” Tần Lam bị người đàn ông mang mặt nạ dọa sợ, cô hoảng sợ nhìn anh, chỉ có thể bất lực gọi tên người duy nhất cô quen thuộc, thậm chí dưới cái nhìn chăm chăm của người đàn ông mang mặt nạ, phát ra tiếng kêu gào: “Diêm Từ Diệp!”

“Chủ nhân!” Lại Tư bước nhanh đến phía trước người đàn ông mang mặt nạ đang muốn nổi giận, ddienddn liequidoon đưa tay ngăn anh dừng lại: “Chủ nhân, không nên làm ra chuyện khiến bản thân hối hận.”

Người đàn ông mang mặt nạ bởi vì lời nói của Lại Tư mà hơi ngẩn ra, ánh mắt gằn dữ từ từ khôi phục sự trấn tĩnh, tầm mắt của anh trở về trên người Tần Lam lần nữa, lúc này hai tay Tần Lam ôm đầu, một lần lại một lần gọi tên Diêm Từ Diệp, một lần lại một lần...

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ bật cười, cười cười, anh liền buông lỏng Tần Lam ra, chính mình ngã ngối trên mặt đất, một tay ôm mặt của mình, che ở đôi mắt của mình.

Tần Lam...

Gia à...

---- Muốn leo lên giường của tôi sao? Cậu có tư cách gì?

---- Tôi đối với đứa nhỏ lớn một chút như vậy, không có tính thú, nhanh qua một bên chơi đùa đi.

---- Muốn có được tôi sao? Vậy thì vượt qua tôi đi.

Giọng nói trong lạnh lùng mang theo thờ ơ này không ngừng vang lên trong đầu anh, ngay cả dáng vẻ cô lúc nói chuyện anh cũng có thể mô phỏng theo không sai chút nào.

Anh vượt qua cô, bây giờ anh đi ở trên độ cao như vậy, nhưng mà tại sao, cô lại không có ở đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cường Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96-2: Mỳ trường thọ (2)

Editor: Norah

“Chủ nhân?” Lại Tư có chút không biết làm sao nhìn chủ nhân đang ngã ngối ở trên thảm, anh đi theo người lâu như vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng như vậy của anh.

Tầm mắt dừng ở Tần Lam vẫn co rúc vào một chỗ gọi tên Diêm Tử Diệp như cũ, trong ánh mắt Lại Tư hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, lúc tầm mắt của anh trở về trên người đàn ông mang mặt nạ lần nữa, Lại Tư thờ dãi đi về phía trước, đưa tay muốn đỡ anh.

“Chủ nhân, trên mặt đất lạnh, chúng ta trở về phòng đi.”

Trên mặt đất lạnh...

---- Gia, trên mặt đất lạnh, chúng ta mang giày vào đi.

---- Làm sao? Bây giờ ngay cả tự do này cũng không cho tôi sao?

Bạn xem, người phụ nữ đó chính là như vậy, lúc anh đối với cô cuồng nhiệt nhất, cô biến mất bất vô âm tín, cô hoàn toàn đã chết trên tay của anh, như vậy sau đó, sau đó làm sao?

Sau này anh chiếm được thứ mình muốn, nhưng mà, tim của anh một chút, hoàn toàn, trống rỗng.

“Chủ nhân, trang phục tiệc rượu hôm sau đã chuẩn bị xong, người có muốn đi nhìn một cái hay không?” Đây là chiêu cuối cùng của Lại Tư.

Tiệc rượu hôm sau.

Đúng rồi, tiệc rượu của cô, tiệc rượu sinh nhật của cô, cũng là tiệc rượu... đính hôn của cô.

Người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy, hồ hững xoay người, tầm mắt không rơi xuống trên người Tần Lam chút nào.

Chuyện đã xảy ra giữa Phó Văn An và Cố Trường Thanh, An Nhiên và Phó Quân Hoàng cũng không có nói cho người khác biết, Phó Quân Nhã cũng không biết Phó Văn An và Cố Trường Thanh đã âm ỉ một trận, cô chỉ cho là thân thể ông không thoải mái, lúc cô đi xin thứ lỗi, Phó Văn An không nói gì, chỉ là ôm cô nói xin lỗi.

Thoạt nhìn bộ dáng một ngày này của Từ Tĩnh Ngưng rất là bận rộn, điện thoại không ngừng, hơn nữa đều là nhận sau lưng An Nhiên bọn họ, chẳng qua An Nhiên kỳ quái là, cùng nhau bận rộn còn có cô nhỏ Đào Ngừ Song vừa về nhà không bao lâu.

Nghĩ đến, nhất định là bọn họ đang bận rộn chuyện tiệc rượu kia.

An Nhiên giả bộ cái gì cũng không biết, đương nhiên bà cũng sẽ không nói cho An Nhiên.

Lúc buổi tối, Phó Văn An lại trở về công tử dụ dàng kia, trên nét mặt không có bất thường chút nào.

Lễ mừng năm mới sắp đến gần rồi, chuyện trong quân đội càng nhiều hơn, Phó Văn Thắng đã đi trở về trong quân đội rồi, Phó Văn An và Phó Quân Hoàng đều đang ở trong kỳ nghỉ, cũng không có trở về quân đội.

Phó Văn An đây là được cấp trên cho nghỉ thêm nhiều ngày, trong thời gian ngắn thì không trở về được.

Sau khi ăn xong, Phó Văn An bị cụ Phó gọi đến thư phòng, thật lâu cũng không có ra ngoài, kể cả đi vào cùng nhau còn có Phó Quân Hoàng.

Lúc Phó Quân Hoàng đi ra từ trong thư phòng thì đã khuya lắm rồi, khi đó An Nhiên đã chờ đến ngủ rồi.

Phó Quân Hoàng tắm xong đứng ở mép giường, mượn ánh đèn hơi yếu nhìn An Nhiên hồi lâu, đến khi An Nhiên mơ màng mở mắt, Phó Quân Hoàng mới xoay người lên giường, ôm chặt An Nhiên vào trong ngực của mình, sau khi hạ xuống nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô rồi mới tắt đèn ở đầu giường đi.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Die nd da nl e q uy ydo n một ngày này là sinh nhật của An Nhiên, An Nhiên thức dậy rất sớm, chỉ là người ngủ ở bên gối cô đã sớm thức dậy.

An Nhiên hơi ngơ ngác, sau khi mặc xong quần áo, An Nhiên mang dép xuống lầu, lầu dưới rất yên tĩnh, người trong nhà đều vẫn chưa thức dậy.

Nhìn xuống đồng hồ treo tường, mặt trên cho thấy mới đúng năm giờ, năm giờ ngày mùa đông vẫn là tối đen.

Nhưng mà Phó Quân Hoàng đi đâu vậy?

Lúc An Nhiên đang tính xoay người đi lên lầu, nghe được một ít tiếng động.

An Nhiên đi theo tiếng động, là phát ra từ phòng bếp.

Khi cô đi nhẹ nhàng chậm chạp đến cửa nhà bếp, lúc thấy người đang đứng ở nhà bếp bận rộn, vẻ mặt An Nhiên có hơi ngơ ngác.

Người đàn ông đứng thẳng ở bên trong nhà bếp kia mặc một bộ đồ ngủ, mặc một cái tạp dề, trong tay đang nhào nặn một khối bột trắng trắng.

An Nhiên không thấy được vẻ mặt của anh, anh đưa lưng về phía cô, chỉ là nhìn từ trên động tác của anh, bây giờ anh làm nhất định cũng là khó chịu, từ trên động tác cứng nhắc của anh là có thể không sai biệt nhìn ra.

Tầm mắt dừng ở trên một cái bàn một bên, chỗ đó có một đồng sản phẩm thất bại, chính là bột làm không thành công.

“Lão soái ca, anh đang làm gì vậy?” An Nhiên vốn không muốn làm phiền anh, nhưng mà lúc nhìn thấy hai tay anh nhào nặn bột, An Nhiên vẫn là không nhịn được lên tiếng.

Thực ra trong lòng cô không sai biệt lắm có một đáp án, chỉ là cô muốn nghe chính miệng anh nói mà thôi.

Nghe thấy giọng nói của An Nhiên, Phó Quân Hoàng bỗng cả kinh, phản xạ có điều kiện giấu đi bột trên tay mình, không biết làm sao căng thẳng thái quá, bột từ trong tay anh trượt rơi xuống, rơi xuống trên tấm thớt ở một bên.

Về mặt Phó Quân Hoàng liền mất tự nhiên trong nháy mắt, An Nhiên biết, lão soái ca đây là xấu hổ.

An Nhiên đi đến bên người Phó Quân Hoàng, nhìn bột mì đầy đất nhà bếp, cười híp mắt nhìn anh: “Anh đây là muốn làm cái gì?”

Không biết lúc nào thì trên mặt Phó Quân Hoàng dính một ít màu trắng bột mì, ngay tại chỗ khóe miệng, thoát nhìn rất là có hương vị người đàn ông của gia đình.

An Nhiên cũng không nói cho anh biết, để anh mang theo như vậy.

Phó Quân Hoàng thấy không che giấu được, hơi nhú chân mảy lại, về mặt hơi cứng, nhưng mà anh vẫn là trả lời như trước:

“Nấu cơm.” Đúng, bây giờ anh đang nấu cơm.

“Sáng sớm thức dậy nấu cơm sao?” An Nhiên nhướn một bên lông mày lên.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Anh sợ làm không kịp, cho nên sáng sớm đã thức dậy.

An Nhiên bước về phía trước, cũng không để ý anh có mặc tạp dề hay không, trên tạp dề có dính nhiều bột mì hay không, cô tiến lên ôm lấy anh, nhẹ giọng nói:

“Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Thân thể Phó Quân Hoàng bỗng cứng đờ.

Không phải bởi vì câu sinh nhật vui vẻ kia của cô, mà là hai chữ phía trước.

Trong đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia tình cảm, anh giật mình cúi đầu nhìn cô, cổ họng hơi khô khốc, anh có chút cố hết sức nói:

“Em vừa mới nói cái gì?”

An Nhiên biết anh muốn nghe cái gì, cũng không nói thẳng, nói lại một lần nữa: “Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Phó Quân Hoàng nở nụ cười, về mặt không hề cứng đờ như vậy nữa, anh sợ hai tay mình dính trên người An Nhiên, cũng không có ôm cô, chẳng qua là nhẹ nhàng dùng cạp đỡ đầu cô, dịu dàng nói:

“Thân ái, sinh nhật vui vẻ.”

Hai người cứ ôm nhau như vậy, đến một lúc thì Phó Quân Hoàng chợt đẩy An Nhiên từ trong ngực mình ra, gương mặt cứng rắn nói:

“Trên người bẩn.” Anh vẫn đang mặc tạp dề, trên tạp dề tất cả đều dính dầu mỡ.

Sợ dĩ An Nhiên bị đẩy ra có hơi mù mịt, die,n da.nze.qu,ydo/mn nghe thấy Phó Quân Hoàng giải thích cô cũng không nói thêm gì, cô liền trực tiếp đứng ở trước người Phó Quân Hoàng, về mặt dịu dàng nhìn anh:

“Lão soái ca đang tự nấu cho chúng ta sao?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Tự nấu cho bảo bối.” Thấy vẻ mặt dịu dàng của cô, anh không khỏi liền nói lời muốn giấu cô ra.

“Nấu cái gì?” An Nhiên tiếp tục cười.

Phó Quân Hoàng hơi mím môi, rõ ràng là không muốn nói.

“Lão soái ca?”

“Mỳ trường thọ.”

Phó Quân Hoàng nói ba chữ đó rất chậm, trong giọng nói xen lẫn một ít ngượng ngùng.

Lúc An Nhiên thật sự nghe được ba chữ này, lòng An Nhiên vẫn là không nén lại được điên cuồng nhảy dựng lên, thậm chí đáy lòng của cô cuộn cuộn xông tới một dòng tình cảm, nếu không phải là bị cô đè nén lại, thật đúng là không biết cô có thể sẽ khóc tại chỗ hay không.

Tại sao anh luôn đối tốt với cô như vậy chứ?

An Nhiên nhìn thấy trong nôi có chút gì đó thoát nhìn rất là lạ, trong bát ở một bên còn có một ít đồ giống như là sợi mì, chỉ là thoát nhìn độ dày kia đều xem thật ra không thể nào dễ nhìn.

Anh đã làm lại nhiều lần lâu rồi.

Lúc này đây An Nhiên cũng không để ý đến Phó Quân Hoàng nói trên người bản, cô hướng về phía trước, ôm anh thật chặt, tựa ở trong ngực của anh, hai tay vòng chặt ở hông của anh, giọng nói của cô có hơi nhỏ đi:

“Quân Hoàng, cảm ơn anh.”

Phó Quân Hoàng còn muốn tiếp tục đẩy An Nhiên ra lập tức liền bất động.

Vốn là về mặt ngượng ngùng, bây giờ là hoàn toàn đỏ lên.

“Không, không phải, mỳ còn chưa có, chưa có nấu xong.” Lần đầu tiên, thiếu tướng Phó vĩ đại đỏ mặt.

“Không sao, chúng ta từ từ nấu.” An Nhiên dựa vào trên ngực của anh, chậm chậm nói: “Anh nấu cho em mỳ trường thọ, vậy em cũng nấu cho anh, có được hay không?”

Rõ ràng An Nhiên cảm thấy thân thể Phó Quân Hoàng cứng ngắc lại.

“Quân Hoàng, không thể một mình anh luôn đối tốt với em.” Anh đối xử với cô như vậy, sao cô có thể không đối tốt với anh được chứ? Sao cô có thể chỉ không ngừng tiếp nhận mà không trả giá chứ?

Cổ họng Phó Quân Hoàng kịch liệt khô khốc, anh cố sức nói: “Được, cùng nhau.”

An Nhiên cười, cô đi ra từ trong ngực của anh, cười đưa tay lau bột mì trên khóe miệng và mặt anh, chỉ là Phó Quân Hoàng thuận tay đi lau tiếp, chỗ đó lại thêm dấu vết màu trắng.

An Nhiên hơi ngơ ngác một lúc, cũng không tiếp tục lau cho anh, vẫn là chờ nấu xong mỳ trường thọ rồi lau đi.

Phó Quân Hoàng mặc tạp dề cho An Nhiên, sau khi nghiêm túc thắt xong dây lưng cho cô, mới rửa tay, cầm lên khối bột mì kia một lần nữa.

Mặc dù An Nhiên vẫn tương đối có tin tưởng trên thức ăn đơn giản, nhưng mà ở trên thức ăn làm bằng bột mì, thật đúng là... không biết gì cả.

Hai người đều cái gì cũng không biết, chỉ có thể dựa vào kiến thức lý thuyết của chính mình mà làm.

Phó Quân Hoàng phân một khối bột mì cho An Nhiên, thoát nhìn đáng vẻ nhào nặn của An Nhiên thuần thực hơn Phó Quân Hoàng một chút. Phó Quân Hoàng say sưa nhìn động tác của cô, lại đưa tầm mắt trở lại trên khối mì của mình lần nữa, bắt đầu nhào nặn lại lần nữa.

Không biết hai người lăn qua lăn lại bao lâu, đến lúc hai người bỏ mỳ trường thọ vào trong nôi thì trời đã sáng rồi.

Tất cả gia vị mình có thể nghĩ đến đều cho vào trong nôi, hai người đều là cố gắng hết sức làm mùi vị cho đối phương ngon hơn, cho dù là món ăn không thể nào đẹp mắt, mùi vị cũng nhất định phải khá hơn chút.

Bưng mỳ trường thọ đến trong phòng ăn, hai người nhìn nhau cười một tiếng, gần như là trăm miệng một lời nói:

“Sinh nhật vui vẻ.”

Đáy lòng Phó Quân Hoàng vẫn luôn là ảm áp, dĩ@en*dyan(leequodonn) nhìn trên hai tay An Nhiên đang bưng mỳ trường thọ, đáy lòng mềm mại.

Anh không biết nên nói gì, nhưng mà từ trước đến nay chưa từng nghĩ phải nói cảm ơn.

Phó Quân Hoàng có thể không nói cảm ơn với cô, sẽ kiên quyết không nói. Ở trong mắt Phó Quân Hoàng, chuyện giữa anh và An Nhiên, tất cả đều là chuyện đương nhiên, chuyện của cô đều là anh nên làm vì cô, cô nói cảm ơn anh tiếp nhận, nhưng mà anh sẽ không cho phép mình nói cảm ơn với cô.

Bảo bối nói cảm ơn với anh là bởi vì cô không hiểu rõ cuộc tình cảm của mình đối với cô nặng bao nhiêu, anh không dám nói cho cô biết, sợ hù dọa cô,

cô còn nhỏ như vậy, anh sẽ khiến cho cô mất đi tự do, cứ luôn đợi như vậy ở bên cạnh mình.

An Nhiên nhẹ nhàng hôn trên mặt Phó Quân Hoàng đang ngẩn ngơ, đó chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, An Nhiên rất nhanh liền lui ra.

“Nhanh ăn đi, bằng không, lát nữa thì có thể ăn không ngon rồi.” Giọng nói của An Nhiên rất mềm mại, ánh mắt vô cùng mềm mại.

Phó Quân Hoàng chỉ cảm thấy cổ họng của mình càng khô khốc thêm, anh lặng lẽ xoay người, lấy một ít nước lạnh từ trong nhà bếp, một ly nước đầy, toàn bộ đều bị anh trút hết rồi.

Mà trong đầu anh đều là không ngừng hiện lên gương mặt của An Nhiên, nhịp tim Phó Quân Hoàng như sấm, anh biết mình đây là thế nào, bây giờ anh cần phải tỉnh táo.

An Nhiên biết anh đi là làm gì, cũng không nói ra, ngồi vào ở trong phòng ăn, nhìn mỹ trường thọ nóng hổi, cười nói:

“Quân Hoàng, nếu anh không ra, mỹ trường thọ sẽ phải bỏ đi.”

An Nhiên vừa dứt lời, Phó Quân Hoàng liền đi ra từ trong phòng bếp.

Anh đã cùi tạt dề trên người ra, trên mặt anh còn có nước đọng, rõ ràng là vừa mới rửa mặt.

Hai người cái gì cũng không nói, thổi trên bề mặt, ăn mì.

Quả nhiên vị của sợi mì không ngon bằng các đầu bếp ở ngoài nấu, nhưng mà lúc này sao bọn họ còn có thể chú ý tới vấn đề vị của sợi mì nào? Bây giờ ở trong lòng bọn họ đang được tình yêu lấp đầy, cho dù là mì này khó ăn hơn nữa, bọn họ cũng đều sẽ ăn không dư thừa một hớp.

Lúc bây giờ, tất cả người nhà họ Phó không sai biệt lắm đều thức dậy.

Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều nấu bữa ăn sáng không sai biệt lắm, sau khi cô giúp việc đi vào nhà bếp nhìn thấy hai người bận rộn hồi lâu, bà hỏi hộp không biết nên làm gì bây giờ, sao bà có thể ngờ hai vị chủ nhỏ sẽ đi vào nhà bếp sớm như vậy, nấu cơm, nhưng mà bà biết rõ, hôm nay đều là sinh nhật của hai vị này.

“Những thứ này đều do các con nấu sao?” Cụ Phó hơi kinh ngạc nhìn một bàn thức ăn.

Thực ra cũng không có gì, chẳng qua là An Nhiên nấu ít cháo, trứng ốp lết, hoa quả cắt sẵn, còn có tiểu long bao (*) hai người ra ngoài mua lúc sáng sớm...

(*) Tiểu long bao: có nghĩa là bánh bao trong cái lồng nhỏ, bắt nguồn từ trấn Nam Tường, ngoại ô Thượng Hải (Trung Quốc) năm 1875. Điểm đặc biệt của món này nằm ở lớp vỏ mỏng tang, dẻo nhưng mềm tan trong miệng. Lớp vỏ mỏng gần như trong suốt, đủ dai để giữ trong mình nước súp thịt.
[Nguồn: vnexpress]

Hình thức rất đơn giản, chẳng qua là từ tay hai vị có sinh nhật này, thật đúng là làm cho bọn họ không biết nên nói như thế nào.

“Con bé ngốc, không lo ngủ thêm một lát, đừng để mắt không có chuyện gì dậy sớm như vậy làm cái gì?” Từ Tĩnh Ngưng nắm bàn tay hơi lạnh của An Nhiên, nhìn cô một cách không đồng ý.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng bên cạnh, bật cười: “Bị đánh thức mà.”

Nghe nói như thế, Từ Tĩnh Ngưng trừng Phó Quân Hoàng: “Chính con không ngủ được thì thôi, không có chuyện gì đánh thức An Nhiên làm cái gì?”

Phó Quân Hoàng hé miệng, không nói lời nào, dĩ nhiên là anh sẽ không nói là anh thức dậy nấu mỹ trường thọ cho bảo bối.

“Bà chủ, mọi người không biết, cậu chủ là thức dậy nấu mỹ trường thọ cho cô chủ đấy.” Cô giúp việc múc cháo cuối cùng ra, cười híp mắt nói.

Đúng là bà nhìn thấy trong thùng rác của nhà bếp có bột mì bỏ đi, lấy kinh nghiệm của bà già bà thật là có thể đoán được một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96-3: Mỹ trường thọ (3)

Editor: Norah

Mọi người nghe thấy cô giúp việc nói như vậy, toàn bộ tầm mắt đều rơi vào trên người Phó Quân Hoàng.

“Wow, anh họ anh thật là lợi hại.” Phó Quân Nhã không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng, trong mắt cô Phó Quân Hoàng chính là một người cái gì cũng không biết, chỉ biết là người huấn luyện, vậy mà anh lại sẽ nấu mì trường thọ.

Về mặt Phó Quân Hoàng có hơi kéo căng lại, rõ ràng, anh không muốn nói về đề tài này.

Cũng không biết là xấu hổ, hay là thế nào.

Phó Quân Nghị càng ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, ngay sau đó tầm mắt lại rơi vào trên người Phó An Nhiên, đáy lòng là một hồi không công bằng.

Tại sao anh của anh cũng chưa từng có nấu mì trường thọ cho anh chứ? Tại sao tiểu hồ ly này luôn có thể nhận được sự đối xử tốt nhất của anh hai, tại sao sự đối xử giữa anh và cô lại có chênh lệch lớn như vậy chứ?

“Hả? Mỳ trường thọ? Chuyện gì xảy ra vậy?” Rõ ràng, cụ Phó không tính bỏ qua đề tài này.

Trong ánh mắt của Phó Văn An cũng mang chút vẻ không thể tin, ông ở chung với Phó Quân Hoàng tương đối ít, nhưng mà uy danh của Phó Quân Hoàng đã truyền đến quân khu tỉnh S của bọn họ, anh chính là nổi danh lòng dạ sắt đá và máu lạnh.

Phó Văn An biết rất cuộc tính tình người nhà của mình là dạng gì, đối với người ngoài họ đều luôn là lạnh lạnh lùng lùng, cho dù là thoát nhìn khách khách khí khí, đó cũng là khách khí mà xa lánh, thế nhưng lúc đối với người nhà của mình, tuy là nói không nhiều, nhưng luôn luôn suy nghĩ cái tốt nhất cho người nhà của mình, dùng một mặt dịu dàng nhất của mình cho người nhà mình, mà không phải là cho người không quen biết.

Ông nghe qua không ít chuyện giữa Phó Quân Hoàng và An Nhiên, ông vẫn luôn biết Phó Quân Hoàng đối với con bé An Nhiên kia tốt đến mức khiến người khác cảm phẫn, nhưng mà không ngờ có thể tốt đến như thế này, vậy mà tự tay nấu mì trường thọ vì cô ư?

Tầm mắt Phó Văn An dừng ở trên người An Nhiên, đúng lúc An Nhiên quay đầu lại, đối diện ánh mắt dò xét của ông, An Nhiên thần nhiên tiếp nhận, thậm chí còn cười nhàn nhạt với ông, chẳng qua là nụ cười đó, mang theo quá nhiều khách khí.

Phó Văn An không sai biệt lắm cũng biết tình huống của cô từ chỗ ông cụ, đương nhiên biết tình cảm của cô đối với nhà họ Phó là dạng gì, bọn họ đối với cô mà nói, chẳng qua là người nhà mà Phó Quân Hoàng muốn quý trọng, nếu như giữa bọn họ và Phó Quân Hoàng không có quan hệ gì, thì giữa cô và bọn họ, cũng sẽ không có chút quan hệ nào.

“Sao vậy? Không nói cho ông già ông sao?” Thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều không tiếp lời nói tra xét của mình, Die nd da n l e q u u y d o n ông cụ nhướng mày.

An Nhiên nở nụ cười: “Không phải là bọn con đều nấu một bát mì cho đối phương sao? Đây có cái gì hay mà nói chứ? Mau ăn cơm đi, đến lúc đó nguội rồi thì sẽ ăn không ngon.”

Cụ Phó tìm tòi nghiên cứu nhìn Phó Quân Hoàng một cái, Phó Quân Hoàng cũng không có đi nhìn cụ Phó, tầm mắt vẫn lẳng lẳng dừng ở trên người An Nhiên như cũ.

Phó Quân Nhã ăn cơm ở một bên lôi kéo quần áo của Đào Ngữ Song, thấp giọng hỏi: “Mẹ, có phải là anh Phó thích chị họ không?” Ánh mắt kia đơn giản chính là rất rõ ràng.

Đào Ngữ Song nhẹ nhàng vỗ lên đầu của cô: “Mới bao lớn mà đã đoán mò.”

Phó Quân Nhã ôm đầu: “Mới không có đoán mò, này ai cũng có thể nhìn ra được có được hay không?” Chẳng qua là hai người bọn họ đứng chung một chỗ, thật đúng là xứng đôi.

Trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại, mới sáng sớm, không biết ai lại gọi điện thoại đến đây.

Cũng không lâu lắm, quản gia liền đi tới, nói với An Nhiên: “Cô chủ, điện thoại của tiểu thư Tô.”

An Nhiên ra hiệu gật đầu với mọi người, rồi mới đứng dậy khỏi bàn, nhận lấy điện thoại từ trong tay quản gia: “A lô.”

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, sinh nhật vui vẻ nha, có vô cùng vui vẻ hay không? Minh đúng là vừa thức dậy liền gọi điện thoại cho bạn nha.” Đầu bên kia điện thoại là giọng nói mềm mại của Tô Nặc.

Trên khóe môi An Nhiên bắt gặp nâng lên một độ cong: “Ừ, rất vui vẻ. Cảm ơn Nặc Nặc.”

“Minh có phải là người đầu tiên chúc Tiểu Nhiên sinh nhật vui vẻ hay không, hả hả?” Nghe ra bộ dạng Tô Nặc rất là vui vẻ, dường như cô ở bên kia nghĩ tới điều gì không đúng, đột nhiên lại nói: “Không đúng không đúng, có phải ngoài anh Phó ra thì mình là người đầu tiên chúc bạn sinh nhật vui vẻ hay không?”

Ở trong mắt Tô Nặc, Phó Quân Hoàng nhất định là người đầu tiên chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ, giống như lúc sinh nhật mỗi năm của cô, đều là chú nhỏ chúc cô sinh nhật vui vẻ đầu tiên, anh Phó nhất định cũng đã sớm đoạt đi vị trí đầu tiên này rồi.

“Ừ, bạn là người đầu tiên.”

“Minh biết ngay minh biết ngay mà.” Tô Nặc ở bên kia cực kỳ phấn khởi: “Tiểu Nhiên, mình sẽ đến ngay, chú nhỏ nói đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở tiệc rượu, sau đó... chú nhỏ chú đừng ôm con, tự con đi, đừng lấy điện thoại của con, con muốn nói chuyện với Tiểu Nhiên...”

An Nhiên ngạc nhiên, quả nhiên chỉ một lát sau, giọng nói đầu bên kia điện thoại đã thay đổi, giọng nói trầm thấp truyền đến từ bên kia: “Sinh nhật vui về.” “Cảm ơn.”

“Ừ, cúp đây.”

Sau ba chữ, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn trong điện thoại thật sự truyền đến âm thanh tút tút.

An Nhiên không sai biệt lắm có thể tưởng tượng ra được sau khi Tô Kinh Thiên cúp điện thoại, Tô Nặc sẽ có phản ứng như thế nào.

“Điện thoại của ai vậy?” Từ Tĩnh Ngưng ngẩng đầu, nhìn An Nhiên.

“Của Nặc Nặc.” Bên môi An Nhiên bắt gặp hiện lên một chút ý cười.

“Đứa nhỏ kia cũng xem như có lòng, sáng sớm liền chúc con sinh nhật vui về.” Đối với Tô Nặc, mọi người nhà họ Phó đều rất thích, một đứa nhỏ đơn thuần như vậy, không ai sẽ không thích.

“Khi nào thì bọn họ đến?” Đúng là cụ Phó có một đoạn thời gian không nhìn thấy con bé nhà họ Tô, ông chính là rất nhớ con bé.

“Bọn họ nói đến thẳng phòng tiệc.” Nghe ra được, dường như bọn họ vừa mới thức dậy không bao lâu.

Đúng vậy, Tô Nặc vừa mới tỉnh lại từ trong mộng thì cô liền xoay người đứng lên từ trong chăn, vừa đứng lên vừa lải nhải:

“Chú nhỏ, sao chú lại không gọi con chứ? Hôm nay chính là sinh nhật của Tiểu Nhiên, con muốn là người đầu tiên nói sinh nhật vui về.”

Người đàn ông bị lên án không biết làm sao liền dựa vào trên đầu giường, ánh mắt treu ghẹo theo sát trên người của cô.

Tô Nặc hoàn toàn không hay biết, lấy ra điện thoại di động của anh, trực tiếp ấn số riêng của nhà họ Phó.

Thấy bảo bối của mình trò chuyện vui vẻ với người khác như vậy, rõ ràng vui vẻ mà quên mất sự thực chính mình vẫn còn ở bên người cô, về mặt Tô Kinh Thiên lập tức liền lạnh xuống, anh mạnh mẽ bế cô nhóc đang ngồi ở trên thảm lông lên, đoạt đi điện thoại trong tiếng kháng nghị của cô, vứt lại vài chữ rồi không chút lưu tình nào cúp điện thoại.

“Chú nhỏ!” Tô Nặc trừng anh!

Tô Kinh Thiên hoàn toàn không để ý đến sự lên án của cô nhóc, cứ như vậy ôm cô nhóc chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng của anh, bước dài về phía trong phòng tắm.

“Chú nhỏ, chú có biết làm như vậy là không đúng hay không? Sau này chú tiếp tục như vậy nữa, con chính là sẽ tức giận, con tức giận, sẽ có thể...” Rốt cuộc câu nói tiếp theo của cô còn chưa nói ra được, bởi vì tất cả lời nói còn lại đều bị Tô Kinh Thiên ăn vào trong miệng.

Đến khi cô nhóc thờ hồng hộc, sau khi hoàn toàn mềm nhũn ra trong ngực của anh, anh mới buông cô nhóc xuống, để cho cô đứng vững trong phòng tắm.

“Tắm xong ăn sáng rồi chúng ta có thể đi để đồ, nếu như con không nghe lời, hôm nay sẽ không đi qua.” Đây là sự đe dọa lợi hại nhất của Tô Kinh Thiên.

Tô Nặc còn đang suy nghĩ về vụ hôn vừa rồi, cô chợt che môi của mình: “Chú nhỏ, sao chú có thể tính toán chứ? Chú thật xấu!”

Tô Kinh Thiên lắc đầu, cởi cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình ra, dfienddn lieqiudoon sau khi nhiệt độ nước vừa vặn, anh mới chuyển cô qua bên dưới vòi tắm, mà từ đầu đến cuối, đều là anh ôm cô tắm...

Lễ trưởng thành của tiểu thư nhà họ Phó trong truyền thuyết, địa điểm tổ chức tiệc rượu sinh nhật của An Nhiên cũng như Phó Quân Hoàng ngay tại một chỗ bên trong khách sạn đẳng cấp trong tay Từ Tĩnh Ngưng.

Chỗ khách sạn này ở để đồ thậm chí còn là tương đối nổi tiếng cả nước, một ngày này cả tòa khách sạn tạm ngừng kinh doanh, một lòng chuẩn bị cho tiệc rượu lần này.

Người không có thiệp mời thì không vào được cửa chính của khách sạn, chỗ cửa chính còn có không dưới mười người nhìn như nhân viên bảo vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ mặc đồng phục bảo vệ, về mặt nghiêm túc nhìn mỗi một vị khách quý, nhìn kiểm tra từng tờ thiệp mời.

Cấp trên đã dặn dò, không thể buông lỏng chút nào.

Sau khi tất cả mọi người tiến vào, tiệc rượu mới chính thức ---

Bắt đầu ----!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97-1: Lúc tiệc rượu tiến hành ----! (1)

Editor: Norah

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng đến phòng tiệc, Từ Tinh Ngưng và Đào Ngữ Song đã bận rộn được một lúc rồi, Từ Tinh Ngưng cực kỳ quý mến Đào Ngữ Song, lời kéo bà làm quen không ít khách quý cùng với đại lão (*) trong giới thượng nhân.

(*) Đại lão: nhân vật quan trọng (đứng đầu một tổ chức hoặc lĩnh vực nào đó).

Từ Tinh Ngưng ở trong giới kinh doanh đúng là nhân vật hàng đầu, càng đừng nói đến quyền thế của nhà họ Phó ở đế đô, cho dù là bà không phát thiệp mời, số người đến thăm hỏi trước cũng không phải là ít, càng không cần phải nói người bà phát thiệp mời.

Người có thể làm cho chủ tịch Từ Từ Tinh Ngưng trong giới kinh doanh, con dâu nhà họ Phó tự đưa thiệp mời, đương nhiên thân phận ở đế đô cũng là đứng ở hàng trên.

Đào Ngữ Song vẫn luôn là cười không mất lễ phép, cũng không có mất tiếng tăm con dâu nhà họ Phó, hành vi cử chỉ và cách nói chuyện của bà lấy được sự công nhận của không ít người.

Này là lần đầu tiên con dâu thứ ba nhà họ Phó xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cũng không tồi.

Lúc Phó Quân Hoàng và An Nhiên tiến vào phòng tiệc, dĩ nhiên là tâm điểm trong tầm mắt của mọi người, gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ, mặt không biểu cảm, chỉ là bộ quần áo kia làm hơi thở lạnh lùng cứng rắn trên người anh giảm đi không ít, cho dù là đã như vậy, vẫn không ai dám lên chào hỏi như cũ.

An Nhiên mặc bộ lễ phục dạ hội mà chú Vương may theo số đo của cô, tóc dài mềm mại đen bóng xõa ở sau lưng, vốn dĩ thợ trang điểm muốn chải tóc An Nhiên lên, nhưng mà nếu như làm vậy, phía sau cô sẽ lộ ra mảng da thịt trắng nõn lớn ở bên ngoài, lúc Phó Quân Hoàng thấy hóa trang lộ ra của An Nhiên, trước tiên anh rút trái cài tóc trên đỉnh đầu cô xuống, trong nháy mắt, mái tóc đen mềm mại đổ xuống.

Sau khi nhìn thấy mảng trắng nõn kia ở phía sau lưng được tóc dài che phủ, Phó Quân Hoàng hài lòng.

Vốn thợ trang điểm còn muốn nói cái gì đó, lại bị một ánh mắt của An Nhiên ngăn lại.

Nếu anh không muốn, vậy thì tùy anh đi.

Cuối cùng An Nhiên cũng chỉ là trang điểm tự nhiên, dùng lời nói của thợ trang điểm thì chính là, cho dù là không trang điểm, đi đến chỗ nào cũng sẽ là tâm điểm trong ánh mắt của mọi người.

“Quân Hoàng, An Nhiên, đến đây một chút.” Xa xa, chỉ thấy Từ Tinh Ngưng vẫy tay với hai người bọn họ, để cho bọn họ đi qua.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng nhìn nhau, đề xuống nụ cười khổ trên khóe môi, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến tiệc rượu này, cũng biết tình huống sẽ là như vậy.

Tay An Nhiên khoác tự nhiên lên trên cánh tay Phó Quân Hoàng, hai người đi cùng một chỗ, giống như là một đôi hoàng tử công chúa, trong lúc hai người gio tay nhắc chân đều mang theo quý khí mà không phải là người bình thường có thể so sánh được.

“Chủ tịch Từ thật có phúc.” Một người đàn ông trung niên mập mập đứng ở bên cạnh Từ Tinh Ngưng cười ha ha nhìn bà, ngay sau đó tầm mắt dừng ở trên hai người An Nhiên và Phó Quân Hoàng: “Thoạt nhìn hai người này thật đúng là xứng đôi.”

Người nọ là tổng giám đốc của tập đoàn Hải Thụy Công Tôn Tín. Trong ngày thường quan hệ của tập đoàn Hải Thụy và tập đoàn Từ Thị đều là không tồi, Die nd da n l e q u u y d o n Công Tôn Tín hoặc nhiều hoặc ít vẫn nghe được chút tin tức, trong mắt ông, giữa hai người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng vốn cũng không có quan hệ máu mủ, toàn bộ xem như nuôi một người con dâu cho nhà mình, có gì không tốt chứ.

Nếu như nhà họ Công Tôn ông có thể nuôi một đứa nhỏ giống như Phó An Nhiên, bọn họ cũng luyện tiếc để cho người khác.

Nghe được lời nói của Công Tôn Tín, về mặt Phó Quân Hoàng thoáng dễ nhìn hơn một chút, này ít nhất nhìn ra được không có như trước... lạnh như vậy.

“An Nhiên, Quân Hoàng, đây là chú Công Tôn của con.” Từ Tĩnh Ngưng cười kéo An Nhiên đến bên cạnh mình, cười với Công Tôn Tín.

Người xung quanh người nào không phải là nhân tinh (*), lúc bọn họ nghe thấy lời nói của Công Tôn Tín thì đáy lòng một hồi kỳ quặc, bọn họ chính là nghe nói quan hệ giữa hai người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng này nhưng là cha con, sao lại thành xứng đôi được.

(*) Nhân tinh: người đặc biệt có thể bày mưu tính kế, khôn khéo đối với việc đời, không dễ bị lừa gạt, xử sự khôn khéo, cũng không chịu thiệt.

Nhưng mà lúc nhìn thấy Từ Tĩnh Ngưng cũng không có phủ nhận, hai người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên cũng không có bất kỳ phản ứng nào, bọn họ biết dường như tin tức bọn họ nghe được là sự thật.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đến chúc mừng đều vây quanh lại tán gẫu.

Nếu tin tức bọn họ biết đều không sai biệt lắm, như vậy dĩ nhiên là muốn đi lên lấy lòng người nhà họ Phó, bây giờ Phó Quân Hoàng chính là người nổi bật giữa thế hệ trẻ của nhà họ Phó.

Rõ ràng là Từ Tĩnh Ngưng muốn cho An Nhiên tiếp xúc nhiều với những người này, ở trong mắt Từ Tĩnh Ngưng, dĩ nhiên là An Nhiên sẽ không nhập ngũ, mặc dù cô là phó đội trưởng của bộ đội đặc chủng U Linh, nhưng mà có nói thế nào thì cô cũng là bí mật, thân phận của cô cũng không có lộ ra.

Sớm muộn gì cũng có một ngày An Nhiên sẽ phải tiếp nhận công ty trong tay bà, đứa nhỏ Phó Quân Nghi kia, đúng là vẫn còn không có quyết đoán như An Nhiên, anh so với An Nhiên, không phải chỉ kém một chút.

Nếu An Nhiên phải tiếp nhận công ty của bà, vậy thì dĩ nhiên là Từ Tĩnh Ngưng muốn cho An Nhiên quen biết nhiều người hơn, tiếp xúc với người trong giới kinh doanh sớm hơn một chút, nếu đến lúc cô gặp phải chuyện gì, chuyện cũng sẽ dễ xử lý hơn một chút.

Đương nhiên An Nhiên biết ý tứ của Từ Tĩnh Ngưng, mặc dù là trong lòng không muốn như thế nào, cô cũng chỉ có thể mỉm cười chào hỏi với mỗi người, mặc dù, nụ cười của cô quá mức cao quý lạnh nhạt, chỉ là đối với Phó Quân Hoàng mà nói, An Nhiên đã làm rất tốt rồi.

Dọc đường đi, Từ Tĩnh Ngưng giới thiệu không ít người cho An Nhiên, trong đó có không ít các vị chủ tịch vì không biết sự thật nên lúc nhìn thấy An Nhiên thì đôi mắt đều sáng lên, bắt đầu vội vàng đề cử đứa nhỏ nhà mình.

Từ Tĩnh Ngưng dọc đường vốn mỉm cười lúc nghe thấy lời nói như vậy, về mặt đều lạnh xuống trong nháy mắt, nói ví dụ như, bây giờ ----

“Quả nhiên tiểu thư nhà họ Phó chính là không giống người thường, chủ tịch Từ thật có phúc.” Một người đàn ông trung niên thoát nhìn cực kỳ nho nhã đang cầm một ly sâm banh trong tay, ánh mắt vẫn luôn đảo quanh ở trên người An Nhiên, ý nghĩ trong lòng bị Phó Quân Hoàng nhìn ra rõ ràng.

Tay ôm bên hông của An Nhiên bỗng buộc chặt, biểu hiện chủ quyền vô cùng nhuần nhuyễn.

Sau một lát về mặt người nọ hơi giật mình, cười nói với Từ Tĩnh Ngưng: “Quan hệ của đứa nhỏ nhà họ Phó các người quả thật là không giống người khác.”

Nụ cười trên mặt Từ Tĩnh Ngưng cũng là lạnh đi không ít: “Dĩ nhiên là quan hệ của người nhà họ Phó chúng tôi không giống người khác, cũng không cần tổng giám đốc Viên nhắc nhở.”

Tổng giám đốc Viên sững sốt, dĩ nhiên, dĩ nhiên. đương nhiên ông không ngờ một câu nói của mình sẽ làm cho ba người nhà họ Phó không vui, ông cũng không có nói cái gì khác mà.

“Chủ tịch Từ, tôi nghĩ người hiểu lắm rồi, tôi là...”

“Tổng giám đốc Viên, cho dù là ông nghĩ cái gì, ông suy nghĩ là được rồi.” Nếu như ông nói ra, công ty của ông không bao lâu liền xong đời rồi.

Từ Tĩnh Ngưng chính là biết rõ thủ đoạn của con trai mình, dám đánh chủ ý lên người An Nhiên, đúng là Phó Quân Hoàng sẽ không bỏ qua, cho dù chỉ là một ý nghĩ, vậy cũng không được.

Người nên gặp đều không sai biệt đã gặp, Từ Tĩnh Ngưng cũng không quán lấy đôi vợ chồng son, tự mình bận rộn thôi.

Cách lúc tiệc rượu chính thức bắt đầu còn có một đoạn thời gian, An Nhiên và Phó Quân Hoàng mới đi ra ngoài từ trong đám người, đi đến trước mặt chính là hai người cụ Phó và ông cụ Cố, còn có vài người trung niên đi theo bên người họ.

“Nhóc con nhà họ Phó, hôm nay thật xinh đẹp.” Ông cụ Cố cười híp mắt nhìn An Nhiên, thoát nhìn bộ dạng rất là vui vẻ: “Hôm nay cậu nhóc nhà họ Phó cũng không tới nhà, về mặt rất tự nhiên.”

“Cảm ơn.” Ngay sau đó An Nhiên cười lên tiếng chào với cụ Phó.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng thoáng nhìn qua trên người Cố Trường Thanh, rõ ràng anh còn đang suy nghĩ chuyện của ông và Phó Văn An.

“Hôm nay đã có thể chân chính trưởng thành, không thể lại không biết lớn nhỏ.” Cụ Phó mặc một bộ đường trang (*) màu đỏ, thoát nhìn rất là vui vẻ.

(*) Đường trang: một loại quần áo truyền thống của người Trung Quốc từ đời Thanh. Bắt nguồn từ thời Minh, phát triển ở thời nhà Thanh, sau đó vào

những năm 1950, tiếp thu một số đặc điểm của trang phục phương Tây.

Không biết lớn nhỏ? Khi nào thì Phó An Nhiên cô từng không biết lớn nhỏ chứ?

Nhưng mà nếu ông cụ đã nói như vậy, cô liền đáp lời thôi.

“Anh chính là anh Phó nhỉ? Chào anh, em tên là Hùng Linh Ngọc, anh có thể gọi em là Tiểu Ngọc.” Một bộ váy dài màu trắng, tóc dài hơi xoắn, ngũ quan xinh xắn, trong lúc giờ tay nhắc chân đều thanh nhã đã nói lên xuất thân cao quý của cô.

Người nói chuyện là một cô gái theo sau lưng cụ Phó, cô là theo chân ba của mình đến, mà ba của cô chính là Hùng Sơn, ông đã từng là phụ tá bên cạnh cụ Phó, sau này được ông cụ nâng đỡ một lần, bây giờ địa vị của ông, vô cùng cao.

Lúc Hùng Linh Ngọc còn rất nhỏ, cô đã tự mình hứa hôn cho Phó Quân Hoàng, theo cô, toàn thế giới cũng chỉ có Phó Quân Hoàng mới có thể xứng đôi với mình.

Đương nhiên Hùng Sơn biết tâm tư của con gái mình, chỉ là ông cũng biết mục đích mà nhà họ Phó tổ chức tiệc rượu lần này, cho nên ông mang theo con gái mình tham gia tiệc rượu như vậy, cũng là vì làm cho cô hết hy vọng.

Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, dĩ nhiên sao bọn họ có thể trèo cao được chứ?

Theo lễ phép, Phó Quân Hoàng gật đầu với cô, cái gì cũng đều không nói thì tầm mắt đã rơi trở về trên người An Nhiên lần nữa, sau khi nhìn thấy da thịt lộ ra bên ngoài trên lưng cô, anh hơi nhíu mày, đưa tay thả mái tóc dài đến thắt lưng ra sau lưng cô lần nữa, sau khi không nhìn thấy được da thịt lộ ra, anh mới hài lòng buông tay.

Người đứng ở phía trước An Nhiên, tầm mắt cũng kỳ quái dừng ở trên người Phó Quân Hoàng, mãi đến sau khi anh cũng đều làm xong tất cả động tác, từ đầu đến cuối trong ánh mắt của mọi người đều mang theo vẻ kỳ lạ.

Không khí giữa hai người này... có phải có chút kỳ quái hay không?

Mà lúc Hùng Linh Ngọc nhìn thấy tình hình như vậy, móng tay được cắt sửa tinh xảo bất giác cắm sâu vào lòng bàn tay, tầm mắt cũng là gắt gao dừng ở trên người An Nhiên.

Phó An Nhiên, cô biết người này, đứa nhỏ nhà họ Phó, tiểu thư Phó An Nhiên trong truyền thuyết được nhà họ Phó cưng chiều đến mức tận cùng kia.

Nghe nói cô là đứa nhỏ của Phó Quân Hoàng, trước khi đến Hùng Linh Ngọc cô đã chuẩn bị tâm lý cho mình hồi lâu, chẳng qua chỉ là làm mẹ kế mà thôi, vì Phó Quân Hoàng, cô có thể chịu được một người con gái không nhỏ hơn mình bao nhiêu, chỉ cần có thể bước vào cửa lớn nhà họ Phó, trở thành bà Phó, như thế nào cũng có thể.

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy vẻ mặt và động tác của Phó Quân Hoàng với An Nhiên, khớp tay của cô bất giác bắt đầu lạnh run.

Cụ Phó và Cố Trường Thanh đều thấy được, chỉ là thấy được cũng chỉ có thể làm như không thấy, nhưng mà cụ Phó ho nhẹ một tiếng, tùy tiện nói:

“Quân Hoàng, đi theo ông đến đây một chút, ông có chuyện nói với con.” Nói xong, cụ Phó xoay người rời đi.

Phó Quân Hoàng không yên lòng nhìn An Nhiên một cái, An Nhiên khoát tay với anh, để cho anh yên tâm đi.

Phó Quân Hoàng đi theo cụ Phó, Cố Trường Thanh cũng đi theo sau lưng cụ Phó, rõ ràng là bọn họ đi nói chuyện công việc.

Hùng Sơn bị người khác gọi đi, nhưng mà Hùng Linh Ngọc cũng không có đi theo, mà là đứng tại chỗ, vẻ mặt vô cùng không thân thiện nhìn An Nhiên.

“Có chuyện sao?” Vẻ mặt An Nhiên không thay đổi nhìn Hùng Linh Ngọc, vẻ mặt lạnh lùng.

“Cô xem như là cái gì chứ?” Hùng Linh Ngọc bất giác hỏi ra suy nghĩ trong lòng mình, giọng nói vừa ra khỏi miệng, Hùng Linh Ngọc liền biết mình thiếu lễ phép, cho dù nói như thế nào, dù sao Phó An Nhiên này cũng vẫn là tiểu thư trên mặt ngoài của nhà họ Phó không phải sao? Cô nói như vậy, nếu như rơi vào người khác mượn cớ, không chừng cô sẽ bị người khác nói như thế nào ở sau lưng đây.

Giữa ánh mắt màu trà xẹt qua một ít lạnh lùng, cô không có né tránh chút nào nhìn Hùng Linh Ngọc: “Thích Phó Quân Hoàng sao?”

Hùng Linh Ngọc sững sốt, ngay sau đó sắc mặt chợt đỏ lên.

Mặc dù là cô thích Phó Quân Hoàng, nhưng mà dù sao cô cũng vẫn là một tiểu thư khuê các, bị người khác nói trắng tâm sự của mình ra như vậy, dĩ nhiên là cô sẽ ngưng ngừng.

Thấy cô phản ứng như vậy, dĩ nhiên liền hiểu được An Nhiên thân nhiên vút cho cô một ánh mắt: “Thật là đáng tiếc.”

Hùng Linh Ngọc ngắc đầu: “Cô đây là có ý gì?”

“Đáng tiếc lão soái ca nhà tôi...” Ánh mắt soi mói kia không che giấu chút nào dừng ở trên người của cô, dĩ nhiên là Hùng Linh Ngọc biết rõ ý tứ hàm

xúc trong ánh mắt kia là gì.

Hùng Linh Ngọc lập tức giận dữ: “Phó An Nhiên, cô có ý gì!” Cho dù là giận dữ, giọng nói vẫn kiềm chế hết sức tốt như cũ, ngay cả vẻ mặt cũng vô cùng đúng mức, ít nhất trong mắt của người ngoài, hoàn toàn không nhìn ra chút mâu thuẫn nào giữa hai người bọn họ.

“Tôi cũng không có nói cái gì mà.” An Nhiên mở ra hai tay, nhún vai: “Chẳng qua là nếu như tiểu thư Hùng cô thích nói lời mơ mộng, vậy thì đi chỗ khác nói.”

Mặc dù là ngoài mặt An Nhiên đang cười, nhưng mà trong ánh mắt lại là vẻ lạnh lùng.

Người như vậy cũng muốn leo lên giường của lão soái ca sao? Si nhân thuyết mộng (*).

(*) Si nhân thuyết mộng: kẻ ngu đần nói chuyện chiêm bao, chỉ người nói năng không ra nghĩa lý gì. [Nguồn: hvdic.thivien.net]

Hùng Linh Ngọc hít một hơi thật sâu, sau khi cô thật vất vả mới kiềm chế lửa giận ở trong lòng xuống, cô mới tiến lên một bước, đến gần An Nhiên, nói nhỏ:

“Tiểu thư Phó, cô phải hiểu được, cô bây giờ chẳng qua chỉ là con gái riêng của Phó Quân Hoàng, trừ cái đó ra, cô cái gì cũng không phải! Người giống như cô vậy, dĩ nhiên là không lên được bàn tiệc.” Trong giọng nói thấm đầy vẻ khinh thường, tiếp theo đe dọa: “Tôi cho cô biết, nếu như bây giờ cô dám không tôn trọng tôi, cẩn thận sau khi tôi trở thành phu nhân nhà họ Phó, tìm cách chinh chết cô!”

Về mặt An Nhiên trắng bệch trong nháy mắt, thoát nhìn là bộ dạng cực kỳ sợ hãi, cô run rẩy chỉ vào Hùng Linh Ngọc: “Cô... cô không thể như vậy, tôi, tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97-2: Lúc tiệc rượu tiến hành ----! (2)

Editor: Norah

“A, sợ rồi sao? Nếu như bây giờ cô nói xin lỗi tôi vẫn còn kịp.” Thấy gương mặt trắng bệch đó của An Nhiên, Hùng Linh Ngọc rất là vô cùng hả dạ: “Bằng không đến lúc đó đợi cô đến cầu xin tôi, tôi sẽ không quan tâm cô đâu!”

Thoạt nhìn sắc mặt An Nhiên càng trắng hơn.

Cô giống như sợ hãi không biết như thế nào cho phải, về mặt cũng càng ngày càng trắng, ngay cả tay chỉ vào Hùng Linh Ngọc cũng đang run rẩy, vậy mà cũng chỉ trong nháy mắt, về mặt An Nhiên liền hơi sừng sốt, khóe môi khẽ động, giọng nói lạnh nhạt:

“Phản ứng vừa rồi của tôi cho cô tiêu khiển chứ?” An Nhiên cười: “Chỉ là em nói lão soái ca, khi nào thì anh, có một người bạn gái cực phẩm như vậy thế?”

Lúc Hùng Linh Ngọc nghe thấy câu trước của An Nhiên, cô hận không thể đưa tay ra tát cô, nhưng mà sau khi nghe được nửa câu sau của An Nhiên, sắc mặt cô lập tức liền trắng bệch.

Sau khi nghĩ đến mình mới vừa nói những gì, có thể nói sắc mặt của cô vừa trắng vừa đỏ, tóm lại rất là đặc sắc.

Toàn thân âu phục phẳng phiu, Phó Quân Hoàng chẳng biết đã trở về lúc nào, mắt nhìn thẳng cầm tay An Nhiên, sắc mặt có hơi bối rối, giọng nói hơi gượng gạo:

“Không có. Vĩnh viễn.”

Trong lòng vốn không thoải mái liền được chữa khỏi trong nháy mắt.

An Nhiên nhẹ nhàng cầm lại bàn tay hơi lạnh của anh, khóe môi khẽ mở: “Thật ngoan.”

Thấy An Nhiên cũng không tức giận, lúc này Phó Quân Hoàng mới đưa tầm mắt dừng ở trên người Hùng Linh Ngọc có sắc mặt khó coi, giọng nói lạnh như băng:

“Người nói bừa, chết.”

Thân thể Hùng Linh Ngọc giống như bị đông cứng ngay tại chỗ, cô hoảng sợ nhìn Phó Quân Hoàng, cô tha thiết tiếp xúc gần gũi với Phó Quân Hoàng như vậy, tại sao sau khi cô thật sự tiếp xúc với anh, ngược lại xuất hiện nỗi sợ chứ?

“Linh Ngọc!” Giọng nói bỗng nhiên vang lên làm cho thân thể cứng ngắc của Hùng Linh Ngọc ngừng lại, dĩ nhiên ngay sau đó lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị người phía sau ôm vào trong ngực của mình, sau khi cô ngửi thấy mùi hương trên người ba của mình, nước mắt không cầm được mà bắt đầu rơi xuống dưới.

Cô thừa nhận, cô sợ hãi.

Sợ ánh mắt lạnh lùng không có chút độ ấm nào của Phó Quân Hoàng, sợ giọng nói lạnh như băng giống như máy móc kia của anh, cô sợ mọi thứ... của anh.

Sau này cô không bao giờ muốn, không bao giờ muốn thích anh.

Hùng Sơn thấy bộ dạng của con gái bảo bối nhà mình, cũng biết là cô trêu chọc phải hai vị tổ tông này rồi.

“Tiểu thư Phó, thật xin lỗi, đứa nhỏ bị tôi chiều hư, nó không có dụng ý xấu.” Lúc Hùng Sơn nói câu này, cũng là không nhận được xấu hổ.

Con gái ông đã hai mươi tư tuổi rồi, mà Phó An Nhiên mới mười tám tuổi, ông không ngờ vậy mà sẽ nói với một cô bé vừa đủ mười tám tuổi là một cô gái hai mươi tư tuổi bị chiều hư.

An Nhiên thân nhiên cười, tỏ vẻ không sao cả, ngay sau đó kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, đi đến chỗ ít người.

Bây giờ cô hoàn toàn không có chút tinh thần nào đi quản những người này, nếu như ai còn dám không biết điều tiếp cận, cô sẽ nhớ kỹ tên của họ.

Bên trong chiếc xe đang chạy như bay.

Lại Tư nhìn chủ nhân vẫn không ngừng xử lý tài liệu ở một bên, nói: “Chủ nhân, mười phút sau chúng ta sẽ đến.”

Lật trang tiếp theo của tài liệu, sau khi người đàn ông mang mặt nạ đơn giản ừ một tiếng, giống như hỏi trong lúc vô tình: “Có ai đã đến rồi?”

“Rất nhiều nhân vật vô cùng quan trọng trong giới kinh doanh và chính trị đều đến, nghe nói, người đến bên trong còn có một bộ phận nhỏ là do thủ lĩnh côn đồ hợp thành, mà thủ lĩnh của bọn họ chính là Phó An Nhiên.” Về mặt Lại Tư không thay đổi báo cáo, thoạt nhìn cực kỳ cứng nhắc.

“Chủ nhân, bạn gái của người...?” Lại Tư vẫn còn đang phiền muộn vì chuyện này, trước đó anh có nhắc nhở qua vấn đề này với chủ nhân, nhưng mà chủ nhân giống như không nghe thấy, bận rộn giống như bây giờ.

Nghe thấy hai chữ bạn gái, về mặt Lại Tư hơi lộ vẻ sâu hiểm khó dò.

“Không biết sau khi bọn họ nhìn thấy người tôi mang đến, sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?” Người đàn ông mang mặt nạ giống như chìm đắm ở trong thế giới của mình.

Nếu chủ nhân đã giải quyết xong chuyện bạn gái rồi, dĩ nhiên là Lại Tư sẽ không làm thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Vừa mới xuống xe không bao lâu, dĩ nhiên, dĩ nhiên một chiếc Bentley chậm rãi ngừng lại ở ngay phía sau bọn họ, người bước xuống xe là một mỹ nữ tóc vàng, một bộ váy dài tương xứng, dường như váy dài đó là may theo số đo cơ thể, cái váy hoàn toàn thể hiện dáng người hoàn mỹ kia của cô.

Cho nên, lúc người đàn ông mang mặt nạ mang theo mỹ nữ mắt xanh tóc vàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong nháy mắt tầm mắt của mọi người đều dừng ở trên người của họ.

Về mặt An Nhiên lúc nhìn đến người phụ nữ đứng ở cửa, đột nhiên biến đổi!

Cô---

Tại sao lại ở chỗ này!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mọi người tề tựu, không thấy An Nhiên (1)

Editor: Norah

Chú ý đến vẻ mặt của An Nhiên, tay đang ôm ở bên hông An Nhiên hơi buộc chặt lại, Phó Quân Hoàng cúi đầu, hơi nhú chân mày.

An Nhiên ngẩng đầu, sau khi cười cười với Phó Quân Hoàng, cũng chưa từng tiến lên đón, sau khi uống một ngụm sâm banh, nhâm chán ở cùng một chỗ với Phó Quân Hoàng.

An Nhiên không có chuyện gì, nhưng mà vẻ mặt Phó Quân Hoàng lại lạnh xuống.

Tâm mắt làm người khác khiếp sợ dòi ra một chút từ cửa, anh cứ nhìn như vậy, trên ngũ quan cứng rắn lạnh lùng không có một chút biểu cảm nào.

Trong lòng An Nhiên hơi thờ dài, cô từng điều tra lai lịch của người đàn ông mang mặt nạ, tiếc là chỉ tra được anh là người của EVE, nhưng mà cũng không tra được thân phận chính xác của anh chút nào.

An Nhiên bọn họ không biết sao lại trêu chọc người ta, người ta lại đến trêu chọc mình.

“Tiểu bảo bối, gần đây sống có tốt không?” Trong giọng nói hơi không tập trung chứa nòng đậm ý cười: “Hôm nay mèo con thật là xinh đẹp.” Mặt nạ màu bạc ở dưới ánh đèn khúc xạ ra một mảng ánh sáng.

Về mặt An Nhiên không thay đổi, chính là tựa ở trên người Phó Quân Hoàng, thoát nhìn cả người đều là biếng nhác, trong đôi mắt màu trà mang theo một chút lạnh lạnh nhàn nhạt, lúc này cô đang không ngừng kiểm chế lửa giận trong lòng.

Cho dù như thế nào, bây giờ anh cũng là khách quý của Từ Tĩnh Ngưng, không thể sơ suất, nếu không thì đến lúc đó người khác liền nói nhà họ Phó tiếp khách tùy tiện không biết lễ nghi.

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng lại trước khi anh nổi giận, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay anh.

Tâm mắt của người đàn ông mang mặt nạ dừng ở trên tay An Nhiên, trên khóe môi kéo lên một chút ý cười khó hiểu: “Sao vậy, mèo con em đây là không muốn nhìn thấy anh đến sao?”

“Xin lỗi, ở đây không có mèo con nào của anh. Nhưng mà anh đã có thiệp mời, dĩ nhiên là người nên đến, cùng với việc tôi muốn gặp hay không muốn gặp, đúng là không có một chút liên quan nào.” An Nhiên lạnh lùng nói, toàn bộ quá trình về mặt của cô đều là lạnh nhạt, không nhìn ra không biết lễ nghi chút nào.

Trên khóe môi người đàn ông mang mặt nạ không có cười, không khí xung quanh anh cũng hơi đè nén lại.

Bạn gái được anh đưa đến vẫn luôn bình thản nhìn tất cả, từ đầu đến cuối trên gương mặt tinh xảo kia đều mang theo một nụ cười hơi nhàn nhạt, thoát nhìn, rất là làm cho người khác vui thích.

“Tiểu thư Phó sinh nhật vui vẻ.” Ngay cả nghe giọng nói cũng cực kỳ êm tai: “Tôi tên là Khang Ni, Khang Ni – Ryton.”

Khang Ni – Ryton? Bên môi An Nhiên xẹt qua một nụ cười mỉm, lấy tên này thật đúng là, hay.

Nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt, An Nhiên cũng không có đưa tay ra, cô chỉ bình thản gật đầu với Khang Ni, rồi sau đó nói: “Cảm ơn.”

Khang Ni cũng không để tâm An Nhiên thiếu lễ phép, trong mắt cô An Nhiên không muốn gặp mình là không có bất kỳ lý do gì, tiểu thư nhà họ Phó, đúng là thân phận cao quý hơn cô nhiều.

Cô bình tĩnh đưa tay của mình về, chỉ là lúc trở lại bên người, hai tay của cô bắt giác nắm thật chặt vào nhau.

“Thiếu tướng Phó, đúng là chúng ta lại gặp mặt nha.” Người đàn ông mang mặt nạ nâng cái ly tự mình mang đến với Phó Quân Hoàng, giọng nói vẫn biếng nhác như cũ, giàu sự từ tính (*).

(*) (Giọng nói) Từ tính: Giọng nói người nam phát ra trầm mạnh, vô cùng hấp dẫn, làm người khác thoải mái, là giọng nói rất thu hút người khác giới. Đặc trưng là nghe êm tai, trầm thấp, hơi khàn khàn.

Phó Quân Hoàng cũng không có động, Die nd da nl e q uy ydo n nhưng mà đôi mắt đông lạnh dừng ở trên người của anh, sau đó chậm rãi nói ra hai chữ: “Caesar.”

Người đàn ông mang mặt nạ hơi ngần ra: “Thiếu tướng Phó đúng là không tầm thường, ngay cả tên của dòng họ tôi cũng tra được.”

Philippe Swift Caesar, quyền quý nổi danh châu Âu, chỉ là từ trước đến nay anh làm việc khiêm tốn, ít khi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, ở trong toàn bộ dòng họ Caesar, chỉ có một mình anh được gọi là thẳng là Caesar, một người tàn nhẫn máu lạnh.

Tư liệu Phó Quân Hoàng lấy được cũng không nhiều, gần như chỉ tra được tên và địa chỉ của anh, gần như anh cũng không tra được sản nghiệp chủ yếu và thù hạ của anh ta, bản lĩnh chống lại sự điều tra của anh ta, đúng là cao siêu.

Sau khi An Nhiên nghe thấy tên Caesar, vẻ mặt hơi khác thường.

Caesar? Ở trong trí nhớ của cô, người có thể lấy tên gọi là Caesar không phải là người đàn ông trung niên phúc hậu đó sao? Nếu bây giờ dựa theo tính toán, bây giờ người đó cũng đã là một ông già rồi.

Sao lại thành một tên nhóc như thế này chứ?

Cô nhớ rõ cậu bé bên cạnh lão Caesar nhưng là vượt quá độ tuổi này rồi, đứa nhỏ được lão Caesar đào tạo chính là một đứa bé trai tóc vàng, cũng không phải là tóc đen.

Có điều nếu đã biết anh là ai, như vậy chuyện gì cũng dễ giải quyết.

Bên môi An Nhiên gọi lên một chút nhàn nhạt cười, nói với Caesar: “Caesar, anh có biết Phó An Nhiên tôi là một người có thù phải trả.”

“Ồ?” Ánh mắt sâu xa dừng ở trên người An Nhiên, Caesar bình thản lên tiếng: “Cô đây là muốn... trả thù tôi sao?”

“Làm sao sẽ vậy chứ, Phó An Nhiên tôi nhưng là người chưa bao giờ trả thù.” An Nhiên nhàn nhạt cười: “Tôi đây là tuyên chiến... với anh mà.”

Khóe môi Caesar nâng lên, tầm mắt gắt gao dừng ở trên người An Nhiên: “Thật không hổ là người phụ nữ tôi coi trọng.”

“Caesar, không muốn mọi người đều khó chịu thì rút.” Hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng đều rất lạnh, tầm mắt lạnh lẽo không che giấu chút nào dừng ở trên người Caesar.

Tầm mắt những người xung quanh vốn chính là dừng ở trên người Phó Quân Hoàng, mặc dù bọn họ đều đang làm chuyện của riêng mình, nói lời của mình, nhưng mà lỗ tai của bọn họ cũng đều đuổi thẳng hết sức có thể, chỉ sợ bỏ sót một chút tin tức.

Mà lúc nghe thấy Phó Quân Hoàng nói ra lời không nể mặt này, tất cả tầm mắt của mọi người đều bắt gặp dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ.

Bóng dáng người này ở trong vòng luẩn quẩn rất ít khi xuất hiện, hoặc có thể nói là, căn bản bọn họ cũng không có gặp qua anh, nhưng mà người như vậy lại dám chống lại Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, có lẽ cũng là một nhân vật.

Nếu như bọn họ không có nghe lầm, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn dường như là người đàn ông mang mặt nạ kia cảm thấy rất hứng thú với tiểu thư nhà họ Phó. Người nào ở trong vòng luẩn quẩn mà không biết không thể đánh chủ ý lên Phó An Nhiên chứ? Phó An Nhiên chính là mạng của Phó Quân Hoàng.

Người đàn ông này lại dám gọi Phó An Nhiên là tiểu bảo bối mèo con gì đấy ngay trước mặt Phó Quân Hoàng, đây không phải là hung hăng đập vào ranh giới cuối cùng của Phó Quân Hoàng sao?

Người xung quanh đều bắt gặp lui về phía sau vài bước, khí thế trên người hai người quá lớn, bọn họ thật là không chịu nổi.

“Xin lỗi, lão soái ca nhà tôi chính là nói chuyện có hơi quá trực tiếp, nếu làm cho người khó chịu, như vậy anh có thể trực tiếp đi.” An Nhiên thân thiết lôi kéo tay Phó Quân Hoàng, nhưng mà trên nét mặt mang theo nhàn nhạt cười.

Caesar nở nụ cười, anh nhìn một chút bạn gái bên cạnh mình, biếng nhác nói: “Khang Ni, em nói anh là một người dễ dàng tức giận như vậy hay sao?”

Khang Ni cười cười, chỉ là thoạt nhìn sắc mặt của cô cũng không tốt như vậy: “Làm sao sẽ vậy chứ, tính tình của đại nhân người chính là nổi danh tốt mà.”

Caesar cười ra tiếng ha ha, tiếp theo lại đưa mắt dừng ở trên người An Nhiên, cười nói: “Cô xem, Khang Ni cũng đều nói rồi, tôi không phải là một người bụng dạ hẹp hòi.”

Về mặt Lại Tư đi theo sau lưng Caesar bình thản, nhưng mà đáy lòng lại hung hăng châm chọc, dường như ở trước người Phó An Nhiên này, chung quy chủ nhân mình trở nên... không giống bình thường, liền giống như bị người khác nhập vào, quả thực chính là khiến cho người khác không nhìn thẳng.

Mọi người nhà họ Phó đang hỏi han với mọi người không phải là không có nhìn thấy tình huống bên này, chẳng qua là bọn họ lười phải qua đó đối phó, bọn họ tin tưởng An Nhiên và Phó Quân Hoàng có thể xử lý rất tốt, ngay cả Phó Quân Nghị muốn đi qua giúp vui cũng bị Từ Tĩnh Ngưng kéo lại.

Lúc Phó Quân Nhã đến, tìm Cố Hữu trong phòng tiệc đầy người, đến khi ông cụ Cố nói cho cô biết muộn một chút Cố Hữu mới đến được, cô mới ngừng lại.

Cô không hiểu vì sao phản ứng của ba đối với chuyện cô thích Cố Hữu lại lớn như vậy, rõ ràng Cố Hữu rất tốt, ông nội Cố cũng rất thích cô, sau này cô thành con dâu nhà họ Cố, không phải là rất tốt sao?

Cô rất là nghi ngờ đối với vấn đề này, nhưng mà hôm đó thấy bộ dáng như vậy của ba mình, cô không có tiếp tục hỏi thăm, cô biết, nếu như cô hỏi, ba sẽ vừa khó chịu vừa tức giận.

Cho nên cô nghĩ, chờ thêm một đoạn thời gian cô lại đi hỏi.

Do đó, lúc này Phó Quân Nhã liền mong ngóng đứng ở bên cạnh cửa, ánh mắt chờ mong vẫn đang nhìn người không ngừng đi vào cửa sảnh tiệc rượu, chờ Cố Hữu của cô.

Đột nhiên trong đám người phát ra một hồi tiếng hút không khí, trong nháy mắt toàn bộ tầm mắt của An Nhiên đều dừng ở mấy người vừa mới bước vào cửa phòng tiệc kia.

Trên tay người đàn ông đi ở phía trước mang một đôi găng tay da trắng tuyết, âu phục màu đen, ngũ quan âm nhu, trên người tản ra hơi thở người không phận sự đứng lại gần.

Môn chủ đương nhiệm của Tần Môn, Diêm Từ Diệp!

Sao người nhà họ Phó lại có liên quan với Diêm Từ Diệp chứ? Bọn họ đã sớm nghe nói giữa nhà họ Phó và Tần Môn có qua lại, nhưng mà kia tất cả đều nghe được, không thể tin, nhưng mà lúc này đây, bọn họ lại thấy được Diêm Từ Diệp ở trong tiệc rượu như vậy.

Diêm Từ Diệp, di@en*dyan(lee^qu.donn) cũng không phải là tiệc rượu gì cũng sẽ tham gia.

Người ở chỗ này, có bao nhiêu người muốn gặp anh một lần cũng không dễ dàng? Có bao nhiêu người đưa tiền đi lên người ta cũng không muốn? Nhưng mà bây giờ Diêm Từ Diệp người ta lại tự mình đến tham gia tiệc rượu! Hơn nữa nhìn vẻ mặt của tiểu thư nhà họ Phó kia, rõ ràng là... không muốn gặp người ta.

Chỉ là nói đến cũng đúng, gia đình chính trị và Tần Môn này, tốt nhất vẫn là... ít qua lại thì hơn, nếu không thì đến lúc đó rơi vào trong miệng của người khác, vậy có thể sẽ... không ổn rồi.

Chỗ của Diêm Từ Diệp, người xung quanh ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không dám.

Mà vẻ mặt của rất nhiều người lớn tuổi lúc nhìn thấy Diêm Từ Diệp cũng đều là hiện lên vẻ hết sức sâu hiểm khó dò, lúc bọn họ nhìn về phía cụ Phó, ánh mắt cũng có chút thay đổi.

Nhà họ Phó này, quả nhiên không tầm thường.

Sau khi Diêm Từ Diệp ở cửa sảnh tiệc rượu quét mắt vài lần ở trong sảnh lớn phòng tiệc, tầm mắt liền dừng ở một chỗ góc hẻo lánh, chỗ đó, chỗ đó có người anh khao khát.

Anh nhìn không chớp mắt bước đi nhanh về phía An Nhiên, hai tay mang theo găng tay da màu trắng tự nhiên buông xuống ở bên người, chỉ là thoát nhìn vẻ mặt của anh vẫn còn có chút căng cứng, Kiều Từ Du đi sau lưng anh hơi cắn môi, không ngờ, anh Diêm của cô cũng sẽ căng thẳng như vậy.

Phó Quân Nhã đứng ở cửa sảnh sờ nhìn Diêm Từ Diệp.

Người nọ rất cô quạnh.

Cô cảm giác được, trên dưới toàn thân anh đều tản ra hơi thở cô độc lạnh lùng, hơi thở kia còn phải nặng nề hơn so với anh họ, có một loại cô đơn lạnh lùng quyết tuyệt, giống như không ai có thể đến gần anh. Trên người anh họ cũng sẽ có hơi thở như vậy, nhưng mà mặc dù anh cô đơn lạnh lùng, nhưng không có quyết tuyệt như vậy, bởi vì ít nhất, bên cạnh anh Phó, còn có An Nhiên.

Lúc Caesar nhìn thấy Diêm Từ Diệp, ánh mắt sâu xa nặng nề lại, khóe môi nâng lên một ít độ cong.

Không ngờ, đúng thật là anh dám đến.

Cũng không sợ người nhà họ Phó trực tiếp bắn chết anh.

Người nhà họ Phó đối với Diêm Từ Diệp này, đúng là không thể nào khoan dung được.

Diêm Từ Diệp nhìn không chớp mắt bước dài đi đến trước người An Nhiên, không e dè ngay trước mặt của mọi người, quỳ một chân xuống trước người An Nhiên, cõng găng tay trắng trên tay xuống, nắm lấy tay An Nhiên, trong giọng nói thấm sự run rẩy không cách nào không chế được:

“Gia, tôi nay người, thật đẹp.”

An Nhiên lạnh nhạt rút tay của mình về, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên mặt của anh: “Cút ngay.” Bây giờ đối với Diêm Từ Diệp, cô là không có kiên nhẫn chút nào.

Người xung quanh nhìn cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Vậy mà môn chủ Tần Môn Diêm Từ Diệp quỳ xuống với tiểu thư nhà họ Phó! Mặc dù này ở phương Tây là lễ độ, nhưng mà anh chính là môn chủ của Tần Môn! Người được gọi là Diêm vương Diêm Từ Diệp! Diêm Từ Diệp giết người như ma máu lạnh vô tình!

Mà càng làm cho bọn họ không nghĩ đến chính là, Phó An Nhiên lại dám nói chuyện với Diêm Từ Diệp như vậy! Vậy mà cô thẳng thắn bảo anh cút!

Càng làm cho bọn họ cảm thấy ngạc nhiên là, dĩ nhiên vậy mà Diêm Từ Diệp không có tức giận, ngược lại vẻ mặt là cuồng nhiệt nhìn Phó An Nhiên.

Một ít chuyện năm đó của Diêm Từ Diệp và môn chủ Tần Môn Tần Lam kia, hầu như không ai ở trong vòng luẩn quẩn này không biết, vì vậy lúc bọn họ nhìn thấy anh đối xử với Phó An Nhiên như vậy, trong lòng bọn họ chính là không chỉ dùng từ khiếp sợ là có thể hình dung.

Vừa rồi anh gọi An Nhiên là cái gì? Gia sao? Bọn họ đúng là chỉ nghe qua xưng hô này ở trên người Tần Lam, chỉ có cô gái giống như truyền thuyết kia,

mới có thể được mọi người cung kính gọi một tiếng gia.

Mà bây giờ, vậy mà Diêm Tử Diệp kia gọi một con nhóc là gia, đây là tình huống gì chứ?

“Gia, tôi rất nhớ người.” Diêm Tử Diệp cũng không có đứng dậy, anh vẫn quỳ một chân xuống đất như cũ, cuồng nhiệt nhìn An Nhiên.

Kiều Tử Du cắn chặt môi dưới, ánh mắt không hề chớp dừng ở trên người Diêm Tử Diệp, hai tay buông xuống ở bên người nắm thật chặt vào nhau, trong đôi mắt thâm đầy khổ sở.

Khang Ni có chút kỳ quặc nhìn Diêm Tử Diệp, tiếp theo đưa ánh mắt dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt ngoan ngoãn: “Người nọ là thích tiểu thư Phó sao?” Cô đây là đang hỏi Caesar.

Caesar không nói gì, nhưng mà đôi mắt sâu xa kia dừng ở trên người Diêm Tử Diệp, khóe môi hơi nâng lên, vô cùng lạnh nhạt như vậy.

Lúc Phó Quân Hoàng nghe thấy câu hỏi của Khang Ni, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

“Diêm Tử Diệp, nếu không muốn chết thì cút cho tôi.” An Nhiên ở lúc Phó Quân Hoàng sắp nổi giận, trước tiên hừ lạnh nói.

Diêm Tử Diệp cười với An Nhiên: “Gia, tôi biết người là muốn cái gì, tôi không tranh, không đi giành, cứ như vậy nhìn người.”

Đúng, anh sẽ chỉ nhìn cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98-2: Mọi người tê tệt, không thấy An Nhiên (2)

Editor: Norah

Anh không cầu cô có thể lại nhìn anh, không cầu cô có thể lại ở bên cạnh anh, anh suy nghĩ cẩn thận rồi, chỉ cần, chỉ cần gia của anh có thể vui vẻ, chỉ cần gia của anh có thể hạnh phúc, tất cả đau khổ đều để cho mình anh chịu là được rồi.

Bây giờ anh không cầu cái khác, chỉ cần gia của anh có thể đừng không để ý tới anh, đừng làm như không biết anh, anh, không chịu nổi, không chịu nổi sự lạnh nhạt của gia, không chịu nổi cô không muốn nhìn thấy anh.

Anh thà rằng gia đánh anh, mắng anh, cũng không muốn thấy gia đối với anh như vậy.

Cho nên: “Gia, tôi biết sai rồi, sau này thật sự tôi cái gì cũng không làm.” Cái gì cũng sẽ không làm nữa.

Lại Tử đứng ở sau lưng Caesar có chút kỳ quặc nhìn Diêm Tử Diệp, cơ hội đầu nhau giữa anh và Diêm Tử Diệp không phải là ít, có lẽ anh đối với thái độ làm người của Diêm Tử Diệp phải hiểu nhiều hơn một chút so với người bình thường, chính là bởi vì biết rõ, anh mới có thể ngạc nhiên như vậy.

Diêm Tử Diệp, một người kiêu ngạo như vậy, làm sao sẽ làm ra tư thế như vậy, chỉ vì nhận được một ánh mắt hoặc một câu nói của cô?

Theo anh biết, trên đời này chỉ có một người có thể làm cho Diêm Tử Diệp như vậy, đó chính là Tần Lam, người phụ nữ trong truyền thuyết kia.

Nhưng mà hầu như tất cả mọi người đều biết, Tần Lam chết rồi, đã chết tròn mười bốn năm. Nhưng mà vừa rồi anh lại gọi Phó An Nhiên là gia... Chẳng lẽ tin tức bọn họ tra được kia là thật sao? Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Tần Lam sau khi chết đi sao?

Như vậy, Tần Lam bị bọn họ nhốt lại kia là ai? Đã làm so sánh tất cả gen, Tần Lam kia là thật, ít nhất, thân thể của cô là thật, nhưng mà bên trong cô...

Tầm mắt Lại Tử thoáng nhìn qua ở trên người An Nhiên, hơi nhíu chân mày lại, đầu rũ xuống, trong ánh mắt xẹt qua vẻ sáng ngời.

Phó An Nhiên này, đúng là nên tra kỹ lại một chút.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên!” Một giọng nói trong mềm mại mang theo nồng đậm vui mừng phá vỡ bầu không khí kỳ quặc giữa mấy người.

Lúc An Nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, Diêm Tử Diệp đã nắm lấy cơ hội một thân thể mềm mại đã nhào vào trong ngực An Nhiên, Tô Nặc núp ở trong ngực An Nhiên, cười ha ha.

“Tiểu Nhiên, mình rất nhớ bạn, chú nhỏ lái xe rất chậm, ở trên đường làm chậm trễ thật lâu.” Cô đây là đang trước tiên tố cáo.

An Nhiên vững vàng ôm Tô Nặc, vẻ mặt hơi mềm mại lại: “Bao nhiêu người, còn hấp ta hấp tấp như vậy.”

Sau khi Tô Nặc không kiên nhẫn cạo ở trong ngực An Nhiên, mới đi ra từ trong ngực của cô: “Tiểu Nhiên, đã thật lâu chúng ta không gặp nhau, mình rất nhớ bạn, bạn có nhớ mình không? Chú nhỏ là người xấu, chú cũng không cho mình đến tìm bạn, cũng không cho mình đến.” Cô nhất định muốn Tiểu Nhiên biết, không phải là cô không đến tìm Tiểu Nhiên, mà là chú nhỏ không cho cô đến.

“Chú là người xấu? Chú không cho con đến sao? Hà?” Trong giọng nói tràn đầy từ tính mang theo một chút âm u, Tô Kinh Thiên dễ dàng nhắc cô bé lên, sau đó một tay ôm chặt cô, tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Sau này quản chặt người nhà anh, không có chuyện gì thì đừng lừa gạt bảo bối nhà tôi.”

Phó Quân Hoàng vẫn không nói gì, cô nhóc bị Tô Kinh Thiên ôm vào trong ngực liền không vui: “Chú nhỏ chú thật xấu! Vậy mà chú lại không cho Tiểu Nhiên tới tìm con! Chú lại không cho con có bạn tốt, chú đây là tiện mộ tật đồ hận (*)! Từ tiện mộ tật đồ hận này chính là cô nhóc vừa mới học được không bao lâu.

(*) Tiện mộ tật đồ hận: ước ao ghen tị.

“Tô Kinh Thiên, con có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói lung tung.” An Nhiên vòng hai tay trước ngực tựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, tầm mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên người Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên hừ lạnh, ôm Tô Nặc xoay người rời đi: “Chú nhỏ đến nói cho con biết, cái gì mới là hư thật sự.”

Cô nhóc vốn còn đang giãy dụa ở trong ngực Tô Kinh Thiên lập tức liền bất động, cô núp ở trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, bàn tay mềm mại nắm chặt ở trên vạt áo của anh, nhỏ giọng nói:

“Chú nhỏ, chúng ta, chúng ta không thể như vậy, hôm nay là tiệc rượu sinh nhật của Tiểu Nhiên, chúng ta phải hơn...”

Tô Kinh Thiên cũng không nói cái gì, chính là ôm cô bước đi dài về phía ra ngoài phòng tiệc, dù sao cách lúc tiệc rượu còn có một đoạn thời gian, anh vẫn có thời gian làm tiếp chuyện chưa làm xong ở trên xe.

“Bảo bối, bây giờ chú nhỏ có hơi khó chịu, giúp chú nhỏ một chút, hả?” Lúc Tô Kinh Thiên bước ra sảnh lớn tiệc rượu, đôi mắt hẹp dài thật sâu dừng ở trên người cô nhóc gương mặt đã sớm đỏ lên.

Tô Nặc nắm chặt quần áo trước ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn thật sâu ở trong ngực anh, dạ một tiếng gần như không thể nghe thấy.

Tô Kinh Thiên cười ha ha ôm cô nhóc đi đến phòng dành riêng cho mình, khách sạn này là sản nghiệp trong tay Từ Tĩnh Ngưng, tình cảm của Tô Kinh Thiên và hai người Phó Quân Hoàng làm cho Từ Tĩnh Ngưng để dành lại một căn phòng riêng cho anh trong khách sạn này.

Tô Kinh Thiên một đường ôm cô nhóc đi vào phòng, nhân viên phục vụ đưa anh tới cửa phòng, chờ ở ngoài cửa, chờ anh cho gọi bất cứ lúc nào.

Chỉ là dần dần, bên trong gian phòng kia vang lên âm thanh làm cho nhân viên phục vụ nghe thấy cũng đỏ mặt tim đập nhanh...

Mà lúc này bên trong phòng tiệc.

Âm nhạc êm dịu đã ngừng lại, cụ Phó đi lên bục, thoát nhìn gương mặt bình thường cực kỳ nghiêm túc lúc này lại cực kỳ hiền hậu, ông bây giờ không phải là ông cụ cấp trên mà chỉ là một ông cụ chúc mừng sinh nhật cho đứa nhỏ nhà mình.

“Vô cùng cảm ơn mọi người có thể nỗ lực đến tham gia tiệc rượu lần này.” Cụ Phó cười híp mắt nhìn mọi người: “Cháu của tôi Phó Quân Hoàng mọi người cũng đều biết, die,n; da.nlze.qu,ydo/nm cả ngày thâm trầm im lìm, không biết nói chuyện, chỉ biết im lặng làm việc. Nếu như nó có chỗ nào trên chộc mọi người không vui, mọi người liền đến tìm tôi, đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện đằng hoàng với đứa nhỏ này. Thoạt nhìn đứa nhỏ Quân Hoàng này hơi lạnh lùng, là hơi cứng nhắc, nhưng mà nó là một đứa nhỏ rất tốt.”

Mọi người không ngờ cụ Phó vừa lên thì sẽ nói như vậy, không có ai lại nói đứa nhỏ nhà mình như vậy.

Đừng nói Phó Quân Hoàng chưa từng trêu chọc bọn họ, cho dù anh thật sự trêu chọc họ, trêu chọc bọn họ không vui, bọn họ cũng không thể thật sự đến tìm chỗ của cụ Phó, nhà họ Phó chính là nỗi danh bao che khuyết điểm, nếu như bọn họ đây thật sự đi, không chừng còn sẽ bị cụ Phó chèn ép.

Người nhà họ Phó bao che khuyết điểm nhất, nhưng chỉ là cụ Phó.

“Tôi nghĩ đa số mọi người cũng đều biết An Nhiên nhà tôi là đi vào nhà họ Phó tôi như thế nào, con bé An Nhiên kia mạng khổ, là đứa nhỏ Quân Hoàng đưa về trong một lần nhiệm vụ, đứa nhỏ kia sợ chúng ta không thu nhận con bé, mới có thể nói đó là con của mình. Quân Hoàng đứa nhỏ kia là loại người gì, người trong nhà ai mà không biết chứ? Huống chi, khi đó đứa nhỏ kia nhỏ như vậy. Vì để cho con bé An Nhiên lớn lên thật tốt, chúng ta cũng vẫn nói cho nó biết như vậy, Quân Hoàng là ba của nó, chúng ta là người nhà của nó.” Cụ Phó cười, lúc ban đầu, quả thực là như vậy, chỉ là bọn họ không biết, từ lúc vừa mới bắt đầu đứa nhỏ kia, đã biết đây toàn bộ là giả.

Mọi người không rõ ông cụ đây là muốn nói gì, vì vậy cứ tiếp tục chờ.

Tầm mắt Caesar trong đám người vẫn luôn dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt không thay đổi.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp từ lúc sau khi đi vào phòng tiệc, tầm mắt cũng chưa có dời đi khỏi từ trên người An Nhiên.

Tầm mắt Khang Ni theo Caesar dừng ở trên người An Nhiên, thoạt nhìn về mặt có hơi sâu hiểm khó dò.

Mà cũng liền trong cùng một lúc, Tần Vũ Triết đã nói cho An Nhiên toàn bộ tình hình của (Khang Ni) Connie Ryton.

An Nhiên cũng không có nghe cụ Phó nói như thế nào, cô đang nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

“Bối cảnh của Khang Ni này rất đơn giản, nhà Ryton chỉ là một nhà kinh doanh bình thường, sở dĩ Khang Ni có thể thông đồng với Caesar, là bởi vì ba của Khang Ni muốn cho cô ta leo lên giường Caesar, dự đồ được Caesar này, cứu vớt xí nghiệp sắp phá sản của dòng họ.” Tần Vũ Triết nhìn tin tức vừa mới tra được, đọc từng chút một cho An Nhiên nghe.

An Nhiên không nói lời nào, dinendian.loqidJon chỉ là tầm mắt thoáng nhìn qua ở trên người Khang Ni.

“Lão soái ca, có nhìn ra người phụ nữ kia giống ai không?” An Nhiên chọc chọc Phó Quân Hoàng bên cạnh đang tập trung tinh thần nghe cụ Phó phát biểu.

Phó Quân Hoàng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn An Nhiên, về mặt không hiểu, thoạt nhìn rất là ngốc nghếch dễ thương: “Hả?” Vừa rồi bảo bối có nói cái gì sao?

Đáy mắt An Nhiên xẹt qua một chút nhàn nhạt cười: “Anh xem người phụ nữ kia một chút, có nhớ đến người nào không?”

Phó Quân Hoàng theo ánh mắt An Nhiên nhìn, tầm mắt dừng ở trên người Khang Ni, sau đó hơi nhú chân mày lại, anh khẽ lắc đầu: “Không biết.”

“Có giống Kim Duy Hi hay không?”

Không sai, Kim Duy Hi.

Lúc cô mới nhìn Khang Ni, cô cho là Kim Duy Hi đến đây.

Mặc dù màu tóc và màu mắt thay đổi, nhưng mà ngoại trừ những thứ này ra, cả người cô hoàn toàn chính là Kim Duy Hi, người mắt tích không thấy, Kim Duy Hi.

“Kim Duy Hi? Ai vậy?” Về mặt Phó Quân Hoàng tiếp tục nghi ngờ.

An Nhiên thờ dài, được rồi, cô nói nhiều như vậy toàn bộ là vô ích, rõ ràng lão soái ca đều đã quên hết người nhà họ Kim.

Lúc An Nhiên muốn thu tầm mắt lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt chào đón của Khang Ni, hai đôi mắt đối diện lẫn nhau, rõ ràng Khang Ni không ngờ cô có thể đối diện ánh mắt với An Nhiên, sau một thoáng ngáy ngốc, cô căng thẳng cười với An Nhiên.

An Nhiên bình thần gật đầu, lần nữa đưa ánh mắt dừng ở trên người cụ Phó vẫn còn đang nói cái gì đó.

“... Giữa hai đứa nhỏ này là không có quan hệ máu mủ, con bé An Nhiên là chúng tôi cùng nhau chăm sóc đến lớn, Quân Hoàng đối với nó càng để tâm hơn bất kỳ ai, sự trân trọng của nó đối với đứa nhỏ An Nhiên kia đã làm cho chúng tôi không xen tay vào được. Thoạt nhìn hai đứa nhỏ cũng xứng đôi, gã An Nhiên ra ngoài, chúng tôi cũng sợ nó ra ngoài bị tui thân, cho nên, chúng tôi liền bàn bạc, sẽ để cho con bé An Nhiên này gã vào nhà của chúng tôi, cứ như vậy, con bé cũng coi như danh chính ngôn thuận là người nhà họ Phó, miễn cho đến lúc đó có người nói lời khó nghe như con bé bảo bối nhà tôi là cái gì mà con gái riêng.”

Từ đầu đến cuối lời nói của ông cụ đều rất đầm ấm.

Sau khi Hùng Sơn nghe thấy lời nói của ông cụ, sau lưng ông cũng không nhận được mà bắt đầu chảy ra mồ hôi, quả thực hôm nay ông chính là phát điên mới có thể đưa con gái ông đến tham gia tiệc rượu long trọng như vậy, mặc dù là bây giờ ông cụ đã lui xuống, nhưng mà trọng lượng lời nói của ông cụ ở bên trên vẫn không phải là nhỏ, nếu như ông cụ bởi vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách với ông, như vậy ông thật sự là... thật sự là muốn đánh chết con gái bảo bối của mình!

Lúc Hùng Linh Ngọc nghe thấy mấy chữ cuối cùng cụ Phó nói, cơ thể đều là bất giác cứng lên, sắc mặt chợt trắng lại.

Lúc đó cũng không có nhiều người nghe được, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cô không tin Phó An Nhiên sẽ truyền lời này đến trong lỗ tai ông cụ, nhưng mà cho dù là Phó An Nhiên không nói, không có nghĩa là người khác sẽ không truyền đúng không? Hình như cô... cô đã gây họa rồi, hơn nữa còn gây họa không nhỏ.

Hùng Linh Ngọc đã sắp muốn khóc, cô vẫn luôn là nghe nói Phó Quân Hoàng có một cô con gái rất lớn, nhưng mà căn bản cũng không có nghĩ đến cô con gái này lại không phải là con ruột, càng không nghĩ đến nhà họ Phó này sẽ cưới đứa nhỏ mình tự tay nuôi lớn về nhà mình.

Cô đưa tay đến chỗ Hùng Sơn, muốn tìm an ủi, nhưng mà bây giờ bản thân Hùng Sơn cũng buồn bực muốn chết, chỗ nào có thời gian đi quan tâm cô chứ? Lúc tay của cô còn chưa có đụng tới Hùng Sơn, Hùng Sơn cũng đã hất tay của cô ra, đôi mắt hồ kia hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, không khỏi lại nói:

Xem chuyện tốt con làm!

Toàn bộ người ở chỗ này lập tức hiểu rõ ý của ông cụ, từ lúc bắt đầu ông nói lời mở đầu dài như vậy, thật ra thì sau cùng mới là trọng điểm? Ông đây là đang giới thiệu đối tượng cho cháu của mình.

Ông chính là muốn lấy An Nhiên nhà họ Phó về nhà, làm cháu dâu của mình.

Tất cả mọi người đều là vô cùng hâm mộ nhìn An Nhiên, chẳng qua cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, nhưng mà từ nhỏ cô lại được nhà họ Phó ở để dỗ che chở mà lớn lên, cô có người thân như Phó Quân Hoàng che chở, nay trưởng thành, còn liền trực tiếp gả cho Phó Quân Hoàng.

Chuyện tốt cỡ này, sao cũng không để cho bọn họ gặp được chứ?

Phó An Nhiên buồn cười nhìn cụ Phó, cụ Phó cũng không ngại mặt mũi, nói một tràng dong dong dài dài, chỉ là cô rất tò mò chính là, sao năm đó lão soái ca lại không nói lời nào liền ôm cô quay về nhà.

Sau khi An Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Phó Quân Hoàng, cả người cô đều ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ thấy tầm mắt Phó Quân Hoàng bình tĩnh dừng ở trên người cụ Phó, trong đôi mắt đen nhánh mà lại sâu xa mang theo quá nhiều cảm xúc, khiếp sợ, vui mừng, không thể tin, phấn khởi... Rất nhiều cảm xúc trộn lẫn vào nhau, An Nhiên rất ngạc nhiên vậy mà mình lại xem hiểu.

“Lão soái ca?” An Nhiên không xác định Phó Quân Hoàng đây thật sự là vừa mới biết đây là tiệc rượu đính hôn của bọn họ.

Nguồn tin của Phó Quân Hoàng còn nhanh hơn cô nhiều, giống như cô còn không có tra được chuyện của Caesar, nhưng mà người của anh lại tra được. Chuyện tiệc rượu đính hôn này rất nhiều người đều không sai biệt lắm biết trước, lão soái ca hẳn là đã biết càng sớm hơn.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt của anh bây giờ, rõ ràng, là vừa mới nghe được từ trong miệng cụ Phó.

Không sai, điều An Nhiên nghĩ là không sai, thù hằn của Phó Quân Hoàng đầu tiên đã biết cái gọi là tiệc rượu sinh nhật trên thực tế là tiệc rượu đính hôn của hai người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên, cũng là bởi vì bọn họ biết quá rõ ràng, cho nên bọn họ mới không tính nói cho Phó Quân Hoàng.

Đám người kia có suy nghĩ giống như An Nhiên, chuyện như vậy không thể nói cho lão đại nhà mình, nếu không lão đại sẽ trực tiếp bỏ qua lễ đính hôn, một đường đi đến lễ kết hôn.

Không nói cái khác kết hôn hay không kết hôn, nếu như thật sự nói cho lão đại của bọn họ, chờ đến lúc đó thật sự đến tiệc rượu chỗ này, lão đại của bọn họ nhất định rất không có tiền đồ mà căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98-3: Mọi người tề tựu, không thấy An Nhiên (3)

Editor: Norah

Lúc đối mặt với chuyện của Phó An Nhiên, từ trước đến nay lão đại kia của bọn họ nổi danh trưởng thành bình tĩnh thận trọng, sẽ biến mất ở trong nháy mắt, biến thành một cậu bé ngốc nghếch, cậu bé hư cái gì cũng không biết làm như thế nào.

Vì suy nghĩ cho lão đại của bọn họ, dĩ nhiên là bọn họ lựa chọn im lặng không nói, cái gì cũng không nói.

Dù sao đối với lão đại mà nói thì không phải là chuyện gì xấu, người nhà họ Phó cũng đều sẽ chuẩn bị mọi thứ cho lão đại, dĩ nhiên là bọn họ không có gì phải lo lắng không phải sao?

Vì vậy liền tạo thành bộ dáng hoàn toàn ngây ngốc của Phó Quân Hoàng bây giờ.

Từ Tĩnh Ngưng thì đứng chỗ cách Phó Quân Hoàng không xa, trong đôi mắt của bà tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Con của bà cũng tìm được hạnh phúc của mình rồi, thật tốt.

Lúc ánh đèn chiếu vào trên người của hai người, vẻ mặt An Nhiên vẫn dờ khóc dờ cười nhìn Phó Quân Hoàng, mà tầm mắt Phó Quân Hoàng vừa từ trên người cụ Phó trở về đến trên người An Nhiên, đôi mắt đen nhánh như mực, hút An Nhiên vào thật sâu trong đó.

“Sao vậy? Vẻ mặt này?” An Nhiên buồn cười nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng đưa tay ra, tay mang theo vết chai mỏng nhẹ nhàng xoa ở trên gương mặt An Nhiên, giọng nói anh nghe rất là chậm chậm, thậm chí còn lộ ra chút không thể tin:

“Ông nội vừa mới nói, cho em gả cho anh.”

“Ừ, đúng.”

“Vậy, chúng ta là sắp kết hôn, phải không?”

An Nhiên không lên tiếng.

Cô nên trả lời câu này thế nào? Dù sao cô vẫn có một loại cảm giác, đó chính là nếu như sau khi cô trả lời là đúng, anh sẽ lập tức kéo cô đi làm thủ tục đi dân, sửa lại quốc tịch của cô, hoặc là sửa lại tuổi của cô, chỉ vì, có thể nhanh chóng kết hôn với anh.

Vì vậy, An Nhiên mỉm cười nhìn Phó Quân Hoàng, dñiendn lieqiudoon nhẹ giọng nói: “Lão soái ca, chúng ta phải đính hôn trước. Em có nói qua với anh, em còn chưa đến tuổi lập gia đình.”

Về mặt Phó Quân Hoàng thay đổi: “Vì sao không trực tiếp kết hôn?” Đó chính là anh còn phải tiếp tục chờ, còn phải chờ thật lâu.

Người xung quanh nghe thấy thì cả người mồ hôi lạnh, xem ra quả nhiên là Phó Quân Hoàng này vô cùng yêu Phó An Nhiên này, này ngay cả đính hôn cũng không muốn, trực tiếp đi kết hôn.

Nhưng mà xem ra, Phó Quân Hoàng này rất nghe lời của An Nhiên, quả nhiên là tình yêu đích thực sao?

An Nhiên nghe xong câu hỏi của Phó Quân Hoàng, cô thờ dãi: “Em đã giải thích qua cho anh rồi.” An Nhiên không biết nên nói cái gì, bây giờ lão soái ca đã hoàn toàn rơi vào vấn đề vì sao không kết hôn trước, lại đi làm thêm đính hôn.

Mặc dù An Nhiên cũng không hiểu vì sao không thể kết hôn trước, lại làm thêm đính hôn gì đó, dù sao hai kết quả này không phải đều giống nhau sao, cần gì ép buộc phiền phức như vậy chứ?

“Thằng nhóc thối, nếu như con còn dám hỏi câu ngu ngốc như vậy nữa, ông sẽ lập tức để cho con bé An Nhiên bay ra nước ngoài, làm cho con cả đời cũng không gặp được!” Cụ Phó đứng ở trên bục, lúc nói chuyện với Phó Quân Hoàng thì mười phần có lực, dĩ nhiên là cụ Phó nghe được rõ ràng lời nói của anh.

Đôi mắt đen nhánh thoáng chốc liền lạnh xuống, lúc anh nhìn về phía cụ Phó, trong ánh mắt thấm đầy ý cảnh cáo.

Nếu như ông dám động vào một sợi tóc của bảo bối, con không để yên cho ông!

Ái chà, dám kêu lên với ông già ông, bây giờ cụ Phó còn sợ ai? Bây giờ ông cũng không có điểm sơ hở nào, nhưng mà thằng nhóc thối này lại có xương sườn mềm, mặc dù con bé An Nhiên kia cũng là kỳ kỳ quái quái, nhưng mà dù sao vẫn tương đối kính trọng với ông già ông này, lời của ông nói cô cũng vẫn đều nghe.

Nếu là ông nói cái gì đó với con bé An Nhiên kia, thằng nhóc thối kia chịu đủ.

Quả nhiên là Phó Quân Hoàng cũng không hỏi vấn đề gì nữa, ngoan ngoãn kéo An Nhiên đi đến trên bục.

Hai người Từ Tĩnh Ngưng và Đào Ngữ Song cũng xuất hiện đứng ở trên bục, trong tay bọn họ bung một cái mâm màu đỏ, trên mặt mâm là hai cái hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ, đi lên cùng nhau còn có Phó Văn Thắng và Phó Văn An, Phó Quân Nghị thì đứng ở dưới bục, anh không có đi lên, chỉ là đôi mắt vẫn luôn lấp lánh nhìn An Nhiên.

Lúc Phó Quân Hoàng nhìn thấy cái hộp nhỏ kia, di@en*dyan(lee^qu.donnn) đôi môi mím chặt, anh không biết nên nói cái gì, cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại, anh chỉ nắm thật chặt tay của An Nhiên, trên khóe môi mang theo nụ cười không nén lại được.

Không biết Cố Hữu là đi vào lúc nào, anh liền đứng ở trong đám người, tầm mắt yên lặng dừng ở trên người An Nhiên, chỉ là trong đôi mắt đen kia thấm nhàn nhạt u buồn, anh biết, bây giờ cô, rất hạnh phúc.

Dáng vẻ Caesar cười như không cười nghiêng người tựa ở trên cây cột lớn cực kỳ đẹp mắt, trong tay cầm một ly sâm banh, một tay anh ôm ngực, trong cái tay còn lại cầm một ly sâm banh.

Diêm Từ Diệp đứng ở chỗ cách Caesar không xa, trong ánh mắt cuồng nhiệt thấm đầy vẻ đau khổ, tay cầm trên cái ly nắm chặt lại với nhau.

“Môn chủ Diêm, anh nói tiệc rượu đính hôn này, có thể tiến hành bình thường đến cuối không?” Caesar cũng không có nhìn Diêm Từ Diệp, tầm mắt vẫn dừng ở trên người phụ nữ mang theo nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi kia.

Hình như anh chưa từng gặp qua cô cười như vậy.

Cười tự nhiên như vậy.

Đó là nụ cười xuất phát từ đáy lòng, mà không phải là nụ cười châm biếm, cũng không phải là nụ cười lạnh lùng, càng không phải là ngoài cười nhưng trong không cười, bây giờ cô... rất hạnh phúc, cười rất vui vẻ.

Nhưng mà tại sao, anh muốn cứ như vậy tự tay phá hủy nụ cười kia chứ?

Đối với anh mà nói thì nụ cười kia, thật sự là, vô cùng quý giá.

Ánh mắt đau khổ của Diêm Từ Diệp biến mất ở trong nháy mắt, anh nghiêng đầu qua, vô cùng lạnh nhạt nhìn Caesar.

“Chuyện anh làm với Tần Môn của tôi, Tần Môn của tôi nhất định sẽ trả lại toàn bộ.” Lúc này Diêm Từ Diệp lại là tồn tại khiến cho người khác sợ hãi kia, không có suy sụp chút nào, không có lo lắng và tuyệt vọng chút nào, có chỉ là vẻ cô độc lạnh lùng.

Caesar cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là biếng nhác nhìn anh, quơ quơ ly rượu sâm banh, sau đó Caesar nâng cốc mời nói thầm: “Cho dù là không có Phó Quân Hoàng, cũng sẽ không phải là anh.”

Đôi tay chợt nắm chặt.

Nhưng mà anh cũng không có lấy súng ra, cũng không tính nảy sinh âm mưu với Caesar ở chỗ này, anh đang không ngừng tự nói với chính mình, hôm nay là lễ đính hôn của gia, người nuôi anh lớn lên, lễ đính hôn của gia người để cho anh sinh tồn được ở trên thế giới mạnh hiếp yếu này, anh không thể phá hỏng buổi lễ này.

Nhưng mà, anh không muốn phá hỏng, không có nghĩa là người khác không muốn phá hỏng.

Về mặt Caesar càng ngày càng lạnh, dinendian.loqid]on hơi thở toàn thân càng lạnh lẽo như băng hơn so với vừa rồi.

Caesar cười cười tự giễu, quả nhiên anh vẫn đánh giá cao chính mình, vốn cho là, anh có thể nhìn cô đeo nhẫn của người khác lên, nhưng mà lúc anh thật sự nhìn thấy hình ảnh như vậy, anh mới phát hiện, chính mình không chịu nổi.

Cho dù là anh cũng vẫn không có xác nhận được thân phận của người đó.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy thái độ của Diêm Từ Diệp đối với Phó An Nhiên, lúc nghĩ đến động tác và lời nói mà Phó An Nhiên đối với Diêm Từ Diệp, dường như trong lòng của anh đã có một đáp án.

Cô, quả nhiên là người anh tìm kiếm.

Anh bắt đầu thấy may mắn, may mắn năm đó anh là lấy bộ dạng của Diêm Từ Diệp ở cùng với cô lâu như vậy, chuyện này làm cho anh căm ghét lâu như vậy, lần đầu tiên làm cho anh cảm thấy may mắn.

Không sao, đây chỉ là đính hôn mà thôi, anh có thể chờ, anh còn có thể tiếp tục... chờ.

Bởi vì, sớm muộn gì cô cũng sẽ là của anh, mà cả đời cô cũng vậy, cô sẽ là của anh, một mình anh.

Lúc này, Phó Quân Hoàng đã cầm lên chiếc nhẫn dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, ánh mắt anh tràn đầy tình cảm dịu dàng nhìn chiếc nhẫn trong tay, lúc này cái tay cầm súng kia vậy mà bởi vì cầm một chiếc nhẫn mà hơi run rẩy, điều này làm cho rất nhiều người đều nở nụ cười vang.

Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, muốn mượn cái này che giấu sự bối rối của mình, cũng liền lúc anh muốn đưa tay đi nắm lấy tay An Nhiên, bỗng nhiên ánh sáng ở phòng tiệc trở nên tối om, theo sau đó, tiếng súng kéo dài không ngừng vang lên liên tục!

Trước tiên Phó Quân Hoàng đi kéo An Nhiên, nhưng mà trước người của anh đã không có người!

Trong đám người vang lên âm thanh mọi người hét chói tai!

Điện khôi phục rất nhanh, không có ai bị thương, nhưng mà tầm mắt của Phó Quân Hoàng đảo quanh một vòng trong cả đám người cũng không có phát hiện An Nhiên!

An Nhiên cô, không thấy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Phản ứng của mọi người, em trai của Bách Lý Lan (1)

Editor: Norah

Bên trong phòng tiệc còn có không ít phu nhân đang hét lên lớn tiếng, bọn họ đều là những phu nhân sống an nhàn sung sướng, làm sao thật sự nghe qua

tiếng súng chứ, bây giờ bọn họ còn đang nghĩ, nếu như đạn kia rơi vào trên người bọn họ, vậy bọn họ sẽ rất đau.

Trong sảnh lớn đều hỗn loạn, sau khi các nhân viên bảo vệ nghe thấy tiếng súng, trước tiên chạy ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Những nhân viên bảo vệ này đều là người ra khỏi từ bên trong bộ đội.

Rất nhiều người sau khi ra khỏi từ trong bộ đội, rất khó có thể tìm được một công việc hợp ý, Từ Tĩnh Ngưng liền tính toán, tuyển những người bộ đội cũ này làm môn hạ của mình, làm một đội bảo vệ ở tập đoàn Từ Thị.

Thành viên đội bảo vệ đều phải thông qua tầng tầng tuyển chọn, cũng không phải là tất cả bộ đội đã ra khỏi đều có thể bước vào tập đoàn Từ Thị.

Vì vậy, trong nháy mắt tiếng súng vang lên, tất cả nhân viên bảo vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh đều bắt tay hành động, dùng tốc độ nhanh nhất thời gian ngắn nhất, đều chặn lại tất cả lối ra an toàn của khách sạn, tránh để người hiểm nghi chạy trốn.

Nhưng mà cho dù thủ đoạn đã là nhanh như vậy, bọn họ cũng không có tìm được người ở trong đám người.

Phó Quân Hoàng gần giống như điên rồi tìm kiếm bóng dáng An Nhiên ở trong đám người, nhưng mà không có gì cả, ngay cả một người anh cũng không có tìm được.

Tiếng thét chói tai của những người xung quanh vẫn đang không ngừng, khí thế xung quanh cả người Phó Quân Hoàng hoàn toàn đều là lạnh.

Sau khi đội dài bảo vệ xông vào, trước tiên vây ở xung quanh đám người nhà họ Phó ở bên trong, đối với bọn họ mà nói, người nhà họ Phó mới là người chủ yếu mà bọn họ bảo vệ, những người còn lại, không có quan hệ gì với bọn họ, bọn họ chỉ cần bảo vệ tính mạng của bọn họ an toàn là được.

“An Nhiên đâu? Con bé An Nhiên kia đâu?” Từ Tĩnh Ngưng cầm cánh tay Phó Quân Hoàng, vẻ mặt sợ hãi.

Về mặt Phó Quân Hoàng lộ vẻ lạnh xuống.

Đầu tiên Từ Tĩnh Ngưng liền xông ra ngoài, bà không quan tâm đến sự lôi kéo của mọi người, vọt tới trước người Diêm Từ Diệp gương mặt vẫn đông lạnh, không nề tình chút nào, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nặng nề tát anh một bạt tai!

Bốp ----!

Vốn là vẫn còn âm thanh thét chói tai lập tức ngừng lại.

Tất cả mọi người đều không thể tin nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

Mặc dù Từ Tĩnh Ngưng là chủ tịch của tập đoàn Từ Thị, mặc dù bà là con dâu nhà họ Phó, cho dù là địa vị của bà lại cao như thế nào, cũng không thể ngang nhiên tát Diêm Từ Diệp một bạt tai như vậy!

Đây chính là Diêm Từ Diệp!

Môn chủ Diêm Từ Diệp của Tần Môn!

Kiều Từ Du đã tức giận ngay tại chỗ, lại bị một ánh mắt lạnh như băng của Diêm Từ Diệp ngăn lại.

Kiều Từ Du tức giận phát run cả người, ngoại trừ Tần gia có thể đối xử như vậy với anh Diêm, từ trước đến nay không ai dám đối xử với anh như thế.

Diêm Từ Diệp có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nếu không thì anh cũng sẽ không đến chỗ nào cũng mang găng tay trắng của anh. Ngoại trừ Tần gia, không có người có thể tiếp xúc với thân thể anh, cho dù là cô cũng không thể. Mặc dù là, từ nhỏ bọn họ cùng nhau lớn lên, cũng không được.

Nhưng mà bây giờ, anh Diêm lại bởi vì Phó An Nhiên kia mà chịu một cái tát của Từ Tĩnh Ngưng!

Một cái tát ngang nhiên như vậy, bao hàm tính sỉ nhục!

Sao anh Diêm của cô có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ kia đến mức như vậy!

“Diêm Từ Diệp! Cậu lập tức giao người ra đây cho tôi!” Bây giờ Từ Tĩnh Ngưng là tức điên lên, toàn thân bà nghiêm túc nhìn Diêm Từ Diệp, vẻ mặt lạnh như băng.

An Nhiên xảy ra chuyện này, mặc dù cũng chưa nói cho bọn họ biết rốt cuộc là bởi vì cái gì, Diêm Từ Diệp đã nói cho họ biết nhưng mà Từ Tĩnh Ngưng không ngốc, bà sẽ không đi tra. Đứa nhỏ An Nhiên kia và Phó Quân Hoàng đều không thích làm phiền người nhà, có thể tự mình giải quyết tuyệt đối sẽ không làm phiền người nhà.

Lần trước An Nhiên suýt chút nữa là mất mạng, cũng là bởi vì Diêm Từ Diệp này!

Lúc bà vừa mới nhận được tin tức, bà không ngừng ép tập đoàn Từ Thị xuống, nhưng mà tập đoàn Từ Thị cũng không phải là tập đoàn mới, địa vị của tập đoàn Từ Thị cùng bà không sai biệt lắm, bà không lay động được gốc rễ của anh, nếu muốn lay động, tập đoàn Từ Thị của bà cũng sẽ sụp đổ.

Diêm Từ Diệp cũng không có động tác, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi chút nào, thậm chí ngay cả một chút sát khí cũng không có.

Anh kính trọng thậm chí kính yêu mỗi một người mà cô yêu.

Anh biết, gia rất yêu nhóm người nhà họ Phó này, cô rất thật lòng với nhóm người nhà họ Phó này. Cho nên, anh có thể chịu đựng sự chỉ trích của bọn họ đối với anh, anh biết bà đây là đang quan tâm gia, chẳng qua là đối tượng nghi ngờ của bà đặt ở trên người mình mà thôi.

Thấy Diêm Từ Diệp không nói lời nào, Từ Tình Ngưng càng tức giận hơn: “Diêm Từ Diệp, cậu đừng tưởng rằng phía sau cậu có Tần Môn, tôi hoàn toàn không động vào cậu được! Nếu như Từ Tình Ngưng tôi muốn chơi đùa với cậu, nhất định tôi sẽ đùa chết cậu!”

Từ Tình Ngưng là người nổi bật giữa nhà quyền thế, cho dù là hành vi xử sự hay là thủ đoạn của bà, đều là làm cho người ta không theo kịp. Từ Tình Ngưng hiếm khi sẽ nói lời thô bạo, thậm chí gần như ngay cả một câu thô tục cũng sẽ không nói, rõ ràng là lúc này đây bà tức đến mức tận cùng rồi.

Diêm Từ Diệp hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói: “Bà Phó, tôi nghĩ có phải người nghĩ sai chỗ nào rồi hay không? Nếu như tôi mang người của bà đi, tại sao tôi còn phải tiếp tục ở lại chỗ này chứ?” Hơn nữa người được nói là mất tích người đó là ai?

Đột nhiên, vẻ mặt Diêm Từ Diệp thay đổi: “Bà là nói gia... Phó An Nhiên mất tích sao?”

Từ Tình Ngưng cười lạnh: “Cậu ở chỗ này giả bộ với tôi cái gì?”

Tầm mắt Diêm Từ Diệp nhanh chóng nhìn ở trong đám người, lúc tầm mắt của anh dừng ở bên cạnh Phó Quân Hoàng, vẻ mặt hoàn toàn lạnh xuống.

Bên cạnh Phó Quân Hoàng, không có người.

Bên cạnh Phó Quân Hoàng, vậy mà không có người!

Gia đâu? Vừa rồi không phải là gia vẫn còn ở bên cạnh anh sao?

Diêm Từ Diệp cũng không để ý tới Từ Tình Ngưng, anh vọt tới bên cạnh Phó Quân Hoàng, nắm vào cổ áo của anh, lạnh lùng nói: “Cô ấy đâu?”

Phó Quân Hoàng kéo tay của anh ra, đôi mắt đen nhánh kia cũng không dừng ở trên người Diêm Từ Diệp, anh chậm rãi đi đến bên cạnh Caesar đang cười như không cười, lạnh lùng nói:

“Người đâu?”

Caesar quơ quơ ly sâm banh trong tay, cười cười: “Người của anh mất tích, cuối cùng sao thích hỏi tôi vậy chứ? Tôi thật là không biết người của anh ở chỗ nào.”

Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhìn anh, lúc tầm mắt dừng ở trong đôi mắt anh, đột nhiên Phó Quân Hoàng xoay người, lần nữa đi đến trên bục, cầm mic, lạnh lùng nói:

“Tốt nhất là cô ấy không sao. Nếu không thì, hậu quả nhất định sẽ làm cho các người hối hận vì lúc đầu đã làm vậy.”

Giọng nói Phó Quân Hoàng trong lạnh lẽo chính là thâm nồng đậm đe dọa, mọi người vốn là còn đang thân mình chưa lo xong lúc nghe thấy lời này của Phó Quân Hoàng, không nhận được mà ngẩng đầu nhìn, bọn họ cũng không biết Phó Quân Hoàng nói tới ai.

Cụ Phó bị kích động suýt nữa ngã xuống đất ngất đi, khi nhà họ Phó ông tổ chức tiệc rượu mà nảy sinh chuyện như vậy, con bé nhà họ Phó ông lại mất tích, ông... đây đối với nhà họ Phó mà nói là một nỗi nhục như thế nào!

Đầu tiên Phó Văn Thắng và Phó Văn An sắp xếp tất cả lối đi, cho người sắp xếp khách mời ở đây rời khỏi.

Chuyện này, trong ngày hôm sau tuyệt đối sẽ trở thành tin tức đầu đề của cả đế đô.

Dĩ nhiên là tin tức này sẽ không đăng lên giấy báo, nhưng mà sẽ trở thành chuyện cười của giới tầng lớp trên ở đế đô.

“Có phải người do anh bắt hay không?” Diêm Từ Diệp đi đến bên cạnh Caesar, trên khuôn mặt âm nhu thấm đầy lạnh lẽo.

Caesar cũng không đứng dậy, kéo tay ôm Khang Ni vào trong ngực, ngay sau đó đặt cằm tựa ở trên bà vai của cô, [die,n; da.nlze.qu; ydo/n](#) biếng nhác nhìn Diêm Từ Diệp: “Anh cảm thấy thế nào? Anh nói nếu là tôi mang người đi, tôi nên đối xử với cô ấy như thế nào đây? Cho dù nói như thế nào, trong thân thể của cô ấy chính là người anh muốn, không phải sao?”

Diêm Từ Diệp lạnh lùng nâng khóe môi, vẻ mặt không có thay đổi chút nào, chỉ là đáy lòng lại trào lên một cảm giác kỳ lạ.

Hình như là Caesar này biết cái gì đó.

Nhưng mà, làm sao anh lại biết!

“Anh biết những gì?”

Caesar uống cạn ly sâm banh trong một hơi, ngay sau đó nói với Diêm Từ Diệp: “Nên biết cũng đã biết, không nên biết, cũng đã biết.”

Đột nhiên vẻ mặt Diêm Từ Diệp thay đổi.

Quả nhiên không thể giữ lại Caesar này.

Giống như Caesar biết anh đang suy nghĩ gì: “Yên tâm, anh không giết được tôi.” Nếu anh có thể dễ dàng bị Diêm Từ Diệp giết đi, anh cũng sẽ không sống đến bây giờ đúng không?

“Chúng ta có thể thử một chút.” Anh không ngần ngại chút nào trực tiếp giết Caesar.

Caesar không sai biệt lắm hiểu lòng của gia, chỉ là anh không hiểu tại sao Caesar này lại thích gia, khi anh điều tra, anh ta cũng chưa từng có bất kỳ tiếp xúc nào với gia, cho dù là lúc gia còn là Tần Lam, anh ta cũng không có tiếp xúc qua với gia.

Như vậy, làm sao anh ta lại biết, trong thân thể Phó An Nhiên tồn tại người anh muốn chứ?

Caesar ôm Khang Ni, lắc lắc lư lư rồi đi, nhưng mà trước khi rời đi, anh để lại một câu cho Diêm Từ Diệp:

“Diêm Từ Diệp, anh rất đáng thương.”

Rõ ràng Diêm Từ Diệp ngẩn ra, anh đáng thương sao? Diêm Từ Diệp lại bị Caesar giết người như ma quỷ nói đáng thương sao? Đây là một chuyện nực cười biết bao.

Khang Ni ra khỏi khách sạn, cẩn thận diu Caesar, trên gương mặt mang vẻ không yên tâm và lo lắng: “Đại nhân, anh nói anh cần gì uống nhiều sâm banh như vậy chứ? Tầm lượng của anh...”

“Câm miệng! Tôi còn chưa cần cô đến dạy dỗ tôi!” Caesar lạnh lùng đẩy Khang Ni ra, bước dài đi về hướng xe hơi đã mở cửa rồi.

Khang Ni nhìn Caesar lên xe, cuối cùng thở dài đi theo anh lên xe.

“Đại nhân, Phó An Nhiên kia thực sự không có ở... trong tay của anh sao?” Khang Ni dè dặt hỏi.

Hôm nay cô đúng là đã nhìn ra, tình cảm của Phó Quân Hoàng kia, Diêm Từ Diệp và đại nhân nhà cô với Phó An Nhiên đúng là không bình thường, mặc dù cô đi theo bên người đại nhân không lâu, nhưng mà từ trước đến nay cô chính là chưa từng nghe thấy đại nhân sẽ đối với ai đó vui vẻ hòa nhã.

Trong ánh mắt sâu xa đột nhiên dừng ở trên người Khang Ni không có chút tình cảm nào, chính là bình thần nhìn cô, ánh mắt sâu xa kia giống như đầm nước sâu cổ xưa giống như muốn hút Khang Ni vào.

Trái tim Khang Ni đập thành thịch rất nhanh, cô không biết nên làm thế nào cho phải, lúc đối mặt với đại nhân, nhịp tim thất thường của cô luôn luôn không bình thường.

Cô biết mình thích anh, thích người đàn ông thoát nhìn máu lạnh vô tình này sâu sắc.

“Muốn biết sao?” Trong giọng nói biếng nhác thấm chút vẻ tao nhã.

Khang Ni bất giác gật đầu, cô thật là muốn biết.

Về mặt Caesar thay đổi, chỉ là trên khoe môi gọi lên một chút độ cong lạnh giá, ngay dưới ánh mắt say đắm của Khang Ni, một tay Caesar không lưu tình chút nào bóp ở cổ họng của cô, giọng nói nặng nề lạnh lùng ở bên trong xe vang lên một cách nguy hiểm:

“Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Khang Ni bị thay đổi bất thành linh này hù dọa.

Hai tay theo bản năng đưa ra đi nắm tay Caesar, di@en*dyan(lee^qu.donnn) bây giờ cô đã không hít thở được, cô khó chịu bắt đầu giãy giụa, sắc mặt đỏ lên.

“Nói cho tôi biết, cô là ai, hả?” Thoạt nhìn tính tình Caesar rất tốt tiếp tục hỏi, chỉ là sức lực trên tay anh càng trở nên buộc chặt lại: “Khang Ni, cô biết, từ trước đến nay tính tình của tôi chính là đều không tốt thế nào mà.”

Sắc mặt Khang Ni càng lúc càng đỏ, càng lúc càng khó coi, cô khó chịu bắt đầu giằng co.

“Buông ra... Buông...” Cô đã nói không ra lời, trong đôi mắt mê người xanh như ngọc kia thấm đầy vẻ đau đớn, mà nhiều hơn lại là sợ hãi.

Phịch!

Caesar hát Khang Ni từ trong tay mình ra.

Thật không thú vị.

Chẳng qua là một người phụ nữ không thú vị mà thôi.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Khang Ni vừa mới nhận được không khí mới mẻ nằm úp sấp ở một bên thở hổn hển từng hơi một, đồng thời còn mạnh mẽ ho khan.

Cảm giác lần nữa hít khí oxy vào bên trong lồng ngực thật sự là vô cùng tốt.

Cô nằm ở chỗ ngồi, toàn thân đều là mềm, trong mắt của cô đã đọng đầy nước mắt, cô không hiểu tại sao đại nhân muốn đối xử với cô như vậy.

Chẳng lẽ cô thích anh là không đúng sao?

Hay là anh không thích cô thích anh? Thế cho nên làm cho anh động thủ hận không thể bóp chết cô?

Hai tay cô vuốt cổ của mình, nặng nề thở dốc, nặng nề ho khan, nước mắt không nhịn được trào ra vành mắt.

“Đại nhân, vì sao anh, muốn đối xử với tôi như vậy chứ?” Cổ họng của cô đã bị tổn thương, nghe giọng nói cực kỳ khàn, cô vừa mở miệng, cổ họng liền cực kỳ đau đớn, nhưng mà cho dù đã là như vậy, cô vẫn là hỏi ra miệng, cô muốn biết câu trả lời, rốt cuộc là bởi vì cái gì.

Trong đôi mắt lộ ra ở bên ngoài mặt nạ thấm một chút lạnh lẽo: “Cô là ai?” Lại là câu hỏi giống như vậy.

Khang Ni vẫn ôm chặt cổ mình như cũ, trả lời: “Connie Ryton.”

“Cô là ai?”

“Connie Ryton.”

“Connie Ryton là ai?”

“Tiểu thư của nhà họ Ryton, người thương nhớ đại nhân người.” Mấy chữ cuối cùng là Khang Ni suy nghĩ hồi lâu mới nói ra được.

Khang Ni lo lắng thấp thỏm chờ Caesar trả lời, nhưng mà tầm mắt khiến người khác sợ hãi kia cũng không có di chuyển ra từ trên người cô, ngược lại tầm mắt kia càng lộ vẻ lạnh xuông.

Khang Ni biết, đại nhân Caesar không tin cô.

Không tin là cô thật sự thích anh.

Không quan trọng, cô có thể chờ, cô còn có khoảng thời gian thật dài, cô có thể chứng minh cho anh thấy, cô là yêu thương anh sâu sắc.

“Vẫn muốn biết chuyện của Phó An Nhiên sao?” Đột nhiên Caesar chủ động thay đổi chủ đề của câu chuyện.

Khang Ni không hiểu anh đây là muốn làm cái gì, chỉ có thể gật đầu theo bản năng.

Caesar bật cười: “Không phải là tôi bắt Phó An Nhiên, tôi muốn là muốn cướp cô ấy, tôi cũng sẽ không cướp cô ấy đi tại lúc đó.”

Ở dưới loại trường hợp này công khai cướp người nhà họ Phó, cho dù là người nhà họ Phó không động đến bọn họ, đến lúc đó những người khác cũng sẽ đi tìm bọn họ mà gây chuyện.

Sức mạnh kêu gọi của người nhà họ Phó, không chỉ nói là đang ở đế đô, dù cho ở cả Hoa Hạ cũng là cực kỳ lợi hại.

Mặc dù Caesar anh không sợ trời không sợ đất, nhưng mà đúng là vẫn còn muốn tuân thủ phép tắc nơi này đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99-2: Phản ứng của mọi người, em trai của Bách Lý Lan (2)

Editor: Norah

Khang Ni cái hiểu cái không gật đầu, nhưng mà bây giờ cô cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể co rúc ở trong góc, nhút nhát nhìn Caesar.

Thấy Khang Ni như vậy, Caesar cũng không nói gì thêm, chính là đưa tầm mắt dừng ở ngoài cửa sổ lần nữa.

Nếu người không phải là Diêm Từ Diệp mang đi, vậy thì sẽ còn ai cảm thấy hứng thú với cô chứ?

Lấy điện thoại di động ra, bấm gọi điện thoại, người bên kia liền nhận rất nhanh.

“A lô, anh lại muốn tìm tiểu gia làm cái gì? Tôi cho anh biết, gần đây tôi thật sự không có tâm trạng nhận đơn, nữ thần nhà tôi đã đính hôn với người khác, nữ thần nhà tôi sẽ nhanh chóng là người phụ nữ của người khác, sau này cô ấy sẽ không ăn rau nữa, cô ấy có thể ăn thịt được rồi.” Giọng nói ân hận không có bất kỳ cảm xúc mạnh mẽ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

“Có phải anh mang người đi hay không?” Chờ anh đã nói xong, Caesar mới hỏi một câu như vậy.

“Hả? Người nào? Cũng không phải anh không biết, bây giờ tôi chỉ có hứng thú với nữ thần nhà tôi, thế nhưng nữ thần nhà tôi không thích tôi, haizzz...”

“Câm miệng.” Caesar lạnh lùng ngắt lời anh: “Có phải anh mang người đi hay không?”

“Tôi nói này lão đại anh có bệnh à? Tôi đã hỏi anh rồi, rốt cuộc là ai, anh vẫn phải nói cho tôi chứ.”

“Phó An Nhiên.”

“Mẹ kiếp! Nữ thần nhà tôi mất tích! Tôi nói này lão đại anh sao lại vậy, anh ở ngay hiện trường, nữ thần nhà tôi cũng có thể bị nhìn mất tích, rốt cuộc là anh trông như thế nào vậy!”

“Nói xong rồi à?”

“Sao có thể nói xong rồi chứ? Tôi cho anh biết này lão đại, anh làm như vậy rất tổn thương lòng tôi anh có biết không? Tôi thật vất vả mới coi trọng một nữ thần như vậy, anh thì đi gặp cô ấy một lần như vậy, người liền không tìm được, hôm nay tôi đã ân hận thật lâu, thất vọng và thuyết phục chính mình đây chẳng qua là đính hôn không phải là kết hôn, tôi còn có cơ hội, nhưng mà tiếp theo lão đại anh liền tạt một chậu nước lạnh vào tôi, anh nói với tôi nói không thấy nữ thần nhà tôi đâu! Không thấy đâu! Lão đại anh có biết...”

Tút tut tut...

Caesar không khách khí chút nào ngắt điện thoại.

Nếu như người mang Phó An Nhiên đi không phải là Nguyên Phi, như vậy sẽ là ai?

Dĩ nhiên không thể nào là Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp nếu như anh muốn làm, hôm nay cũng sẽ không cao giọng lên như vậy.

Nghĩ đến, Diêm Từ Diệp quỳ trước mặt Phó An Nhiên nói những lời đó là sự thật, anh thật sự tính buông bỏ, chỉ đứng sau lưng cô che chở cho cô.

Một khi đã như vậy, vậy thì cũng chỉ có tra xét.

Đầu tiên Diêm Từ Diệp đến Phúc Mãn Lâu, lúc anh đến, Phó Quân Hoàng đã ngồi ở trong phòng làm việc của Tần Vũ Triết.

Bây giờ thái độ của Tần Vũ Triết đối với Diêm Từ Diệp thật sự tốt hơn nhiều so với lúc đầu, ít nhất sẽ không vừa gặp đã bảo anh cúi, đã bắt đầu gào lên với anh.

“Ồ, anh đây là đến làm cái gì?” Tần Vũ Triết vừa lục lọi máy tính của mình vừa cho Diêm Từ Diệp một ánh mắt xem thường.

“Không thấy gia đâu.” Diêm Từ Diệp không có ý muốn kiêng dè Phó Quân Hoàng chút nào.

Trong mắt anh, nếu Phó Quân Hoàng thích gia, như vậy anh nên tiếp nhận mọi thứ của gia, anh liền phải biết chuyện khác biệt của gia.

Ở điểm này Tần Vũ Triết và Diêm Từ Diệp không bàn mà trùng ý, trong mắt anh nếu như một người đàn ông không tiếp nhận được chút chuyện nặng nề của người phụ nữ của mình mạnh mẽ hơn mình, như vậy người đàn ông này liền đúng là không thích hợp với gia của mình.

Hơn nữa gia nhà anh rất lợi hại, mặc dù Phó Quân Hoàng này cũng là một người lợi hại, nhưng mà so với gia của bọn họ, thật sự là... yếu hơn nhiều.

“Tôi biết.” Tầm mắt Tần Vũ Triết đảo qua ở trên người Phó Quân Hoàng toàn thân đông lạnh, lúc gia mất tích, đầu tiên Phó Quân Hoàng liền báo cho anh, hơn nữa để cho anh luôn luôn chú ý động tĩnh của gia.

Phó Quân Hoàng không thích loại cảm giác tìm bảo bối của mình còn phải làm phiền người khác này, bảo bối của anh nên là anh tự mình đi tìm.

Nhưng mà bây giờ bảo bối của anh giống như đã biến mất ở trong biển người, anh không biết bây giờ anh nên đến chỗ nào đi tìm bảo bối của anh.

Không phải là anh không nghĩ đến lắp một hệ thống định vị gì đó ở trên người An Nhiên, nhưng mà An Nhiên không đồng ý, cô nói loại cảm giác này, rất không tự do.

Cô nói cô sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, sẽ không lại xảy ra chuyện... Anh cũng đã nói, anh sẽ không để cho cô lại xảy ra chuyện, hai người bọn họ đều không giữ lời rồi.

“Biết vị trí không?” Giọng nói đông lạnh của Phó Quân Hoàng truyền đến.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp đảo qua ở trên người Phó Quân Hoàng, không nói gì, chỉ là đưa tầm mắt dừng ở trên người Tần Vũ Triết.

Về mặt Tần Vũ Triết rất là bình tĩnh, trong mắt anh đám người kia hoàn toàn là không ra gì, anh cực kỳ biết rõ khả năng của gia, đương nhiên gia sẽ giải quyết đám người kia rất dễ dàng.

Nhưng mà lúc anh mở ra hệ thống định vị An Nhiên, phát hiện căn bản là anh không tra được vị trí của cô!

Này ----

Không thể nào!

Tần Vũ Triết hoảng sợ, làm sao có thể nảy sinh chuyện như vậy chứ?

“Thế nào?”

“Tôi... tôi không nhìn thấy gia, ngay cả dấu vết của cô ấy tôi cũng không tìm được, liền giống như biến mất trong không khí.”

“Tín hiệu bị che giấu.” Ánh mắt Diêm Từ Diệp lạnh lẽo.

Khí lạnh toàn thân Phó Quân Hoàng càng lạnh thêm, anh không có nói thêm bất kỳ câu nào, kéo cửa phòng làm việc của Tần Vũ Triết ra, bước dài đi về hướng bên ngoài, trước khi đi, sau khi chỉ để lại một câu có thông tin nói cho anh biết liền hoàn toàn biến mất.

Như vậy bây giờ An Nhiên ở chỗ nào?

Này ngay cả chính An Nhiên cũng không biết.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, die,n; da.nlze.qu;ydp/mn cô phát hiện mình đang nằm ở trên một cái đệm, mà một bóng dáng ngồi mép đệm.

Nhìn từ trên bóng lưng, kia là một người phụ nữ.

Đầu An Nhiên hơi đau, cô hơi không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cô chỉ nhớ lúc cô và lão soái ca đang trao nhẫn cho nhau, liền bỗng nhiên bị cúp điện, sau đó xảy ra chuyện gì, cái gì cô đều không nhớ rõ, chờ đến lúc cô tỉnh lại, cô đã phát hiện chính mình đang ở chỗ này.

Trực giác nói cho cô biết, nơi này, không phải là chỗ cô muốn đến, hoặc là nói, bóng dáng ngồi ở trên mép đệm cô, cũng không phải là cô mong muốn thấy.

“Cô tỉnh rồi.” Bóng dáng kia xoay người lại, nhìn An Nhiên, bình thản cười.

Quả nhiên không phải là người cô mong muốn nhìn thấy.

Bách Lý Lan.

“Tiểu thư Bách Lý, tôi muốn hỏi một chút, cô làm như vậy là vì cái gì?” An Nhiên phát hiện, bây giờ cô còn đang ở trong xe, ở khoang trên xe.

Bách Lý Lan bật cười, cô nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa sợi tóc An Nhiên, nhìn một bộ váy dài của cô, độ cong khéo môi lộ ra vẻ dịu dàng lại: “Cũng không biết thẳng nhỏ gốc nhà tôi thấy cách ăn mặc này của cô, sẽ vui mừng thành bộ dáng gì nữa.

“Cô có ý gì?”

Ý cười trên khóe môi Bách Lý Lan càng lúc càng lạnh: “Phó An Nhiên, từ lâu đến nay tôi đều không giết cô, cũng không phải bởi vì cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô có Phó Quân Hoàng che chở, hoặc là lực lượng phía sau cô có nhiều bao nhiêu, tôi chỉ là bởi vì thân ái của tôi thích cô mà thôi, cô xem, cô rất may mắn, vậy mà cô chiếm được sự yêu thích của nó.”

"Tôi không biết cô đang nói cái gì." An Nhiên hơi nhú mày, cảm giác bị người khác trối lại, thật sự là không thoải mái: "Bách Lý Lan, nếu như không muốn bị nhà họ Phó và nhà họ Từ trả thù..."

“Làm sao sẽ vậy chứ? Sao bọn họ sẽ biết chuyện này là tôi làm chứ? Tôi sẽ đẩy tất cả mọi chuyện lên người Caesar, yên tâm, vu oan gì gì đó, tôi vẫn là

làm vô cùng tốt.” Bách Lý Lan cười cười.

“Bách Lý Lan, một lần cuối cùng tôi nói cho cô biết, thả tôi ra.” An Nhiên lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan, này cho dù là lão già Bách Lý năm đó thấy cô cũng vẫn rất kính trọng, cẩn thận từng li từng tí, sao đến đời sau của ông, đức hạnh lại thành như vậy?

Bách Lý Lan đùa bốn sợi tóc của cô, cười nói: “Phó An Nhiên, lát nữa cô phải nhớ kỹ, lúc gặp nó, cô phải cười với nó, nếu không, tôi sẽ giết cô.”

Thoạt nhìn vẻ mặt An Nhiên rất kỳ quặc, cô cảm thấy Bách Lý Lan này kỳ kỳ lạ lạ, tóm lại vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Người cô nói là ai?”

“Cô biết.” Bách Lý Lan kiên nhẫn nói: “Bảo bối nhà tôi xuất sắc như vậy, tại sao cô lại làm cho nó khó chịu chứ? Nó thật là lấy dũng khí, thật vất vả mới thổ lộ với cô.”

Bách Lý Lan chính là nhớ rõ sau khi em trai của mình về nhà thì đầu tiên nói cho cô biết, anh thổ lộ bị từ chối, cũng chính là vì vậy, anh chưa từng xuất hiện lần nữa lúc huấn luyện quân sự, cô dùng quyền lợi của mình đưa anh trở về.

Em trai của cô xuất sắc như vậy, vậy mà lại bởi vì một câu của Phó An Nhiên mà đau lòng lâu như vậy, sao cô có thể chịu đựng được?

“Nói cho tôi biết tên.” Chỉ có biết tên, cô mới có thể biết người đó là ai, mới có thể biết lát nữa nên ứng phó như thế nào.

“Nói cho cô biết, cô cũng không biết nó. Yên tâm, chúng ta có thể nhanh chóng gặp được, không nên gấp gáp.” Bách Lý Lan cười: “Phó An Nhiên, tôi chỉ yêu cầu cô đừng làm bảo bối của tôi đau lòng, nếu không thì, tôi sẽ moi tim của cô ra, ăn hết từng chút một!”

Cô không phải là đang nói dối.

Suy nghĩ đầu óc của Bách Lý Lan này là có vấn đề.

“Cô rất thích bảo bối của cô sao?” Ở trong ấn tượng của An Nhiên, bảo bối đều là dùng để hình dung tình cảm chân thành của chính mình, giống như lão soái ca, giống như Tô Kinh Thiên.

Bách Lý Lan hơi ngừng lại, trong ánh mắt xẹt qua một chút mờ mịt, cô là rất thích bảo bối nhà cô sao? Không, không, cô không thích, sao cô có thể thích bảo bối nhà mình chứ?

“Không, không phải, mới không phải thích.”

An Nhiên im lặng một hồi, chỉ là tầm mắt cũng không có dời khỏi trên người Bách Lý Lan: “Nếu không phải thích, thì chính là... yêu? Cô rất yêu bảo bối của cô?”

Yêu sao?

Dĩ nhiên là yêu, đây chính là bảo bối duy nhất của cô, người nhà duy nhất, cô làm sao có thể không yêu... người nhà duy nhất của mình chứ?

“Vì người mình yêu sâu đậm tìm người mà người đó thích đi gặp người đó, là một chuyện rất khổ sở đúng không? Bách Lý Lan, đi@en*dyan(lee^qu.domn) bây giờ cô có phải là đang rất khổ sở hay không, cô...”

“Phó An Nhiên!” Bỗng nhiên Bách Lý Lan kêu thành tiếng chói tai, lớn tiếng cắt đứt lời nói tiếp theo của An Nhiên: “Phó An Nhiên, nếu như cô không muốn chết, cô liền câm miệng, cho tôi!” Về mặt diện cương kia quả thực chính là giống như muốn giết người.

An Nhiên không nói gì nữa, nhưng mà đáy lòng không sai biệt lắm đã hiểu rõ cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bách Lý Lan này đối với bảo bối của mình... có lẽ là em trai có tình cảm khác thường, đây thật là một chuyện thú vị.

Cuối cùng chiếc xe ngừng lại một chỗ trước biệt thự tại thành phố Lâm tỉnh T.

Lúc xe ngừng lại, Bách Lý Lan đã mờ trôi trên tay của An Nhiên ra, ở chỗ này cô không sợ Phó An Nhiên chạy, cho dù là muốn chạy, cô cũng có khả năng bắt người này trở lại lần nữa.

“Phó An Nhiên, chẳng qua là tôi muốn cho cô gặp bảo bối nhà tôi, nếu như cô có thể làm cho nó mất hy vọng, tôi liền càng vui vẻ hơn.” Trước khi vào cổng lớn, Bách Lý Lan cười nói với An Nhiên.

An Nhiên bóp cổ tay của mình, bây giờ cô thật sự vẫn không có hứng thú chạy trốn, cô chính là muốn nhìn một chút, rốt cuộc bảo bối của Bách Lý Lan lớn lên có bộ dạng như thế nào.

“Thân ái, có nhà không?” Bách Lý Lan đẩy cửa phòng khách ra, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, mang nụ cười nhàn nhạt trên mặt, ngay cả trong ánh mắt cũng đều mang theo ý cười nồng đậm.

An Nhiên hơi giật mình nhìn Bách Lý Lan như vậy.

An Nhiên biết, lúc lão soái ca nhìn mình, vẻ mặt cũng là như vậy, bây giờ cô là có thể hiểu về mặt và cảm xúc của Ngốc Ưng bọn họ, loại cảm giác này thật sự là... chệnh lệch thật lớn.

Lạch cách, lạch cách...

Bước chân ở trên mặt đất phát lên thành tiếng ở bên trong phòng, ngay sau đó ở xoắn ốc trên cầu thang xuất hiện một bóng dáng, người đó mặc một cái áo lông màu xám tro, một cái quần màu ka-ki, một đôi dép bông mềm mại, trong tay của anh còn cầm một cây bút, nhìn ra được anh vừa mới đi ra từ trong thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99-3: Phản ứng của mọi người, em trai của Bách Lý Lan (3)

Editor: Norah

"Chị, chào mừng..." Người thiếu niên còn chưa có nói rõ một chữ cuối cùng, thì tầm mắt của anh liền dừng ở trên người An Nhiên, trên thân người phụ nữ mặc một bộ trang phục lông lấy màu xanh.

Hôm nay cô thật là đẹp.

Chị là không phải nói, hôm nay cô đính hôn sao? Nếu cô đính hôn, làm sao người sẽ xuất hiện ở nơi này chứ?

Lúc tiếp xúc đến tầm mắt An Nhiên đưa qua, cả gương mặt người thiếu niên đỏ lên, ngay sau đó nghĩ đến chính mình là mặc cái gì, khuôn mặt xụ lại, vội vàng trở lại trong phòng mình, thay quần áo.

Chị là trước khi chạy trở về, còn không quên lớn tiếng kêu một câu: "Tôi... tôi lập tức xuống dưới... tôi tôi... chờ tôi một chút." Anh thật là căng thẳng đến hỏng rồi.

An Nhiên cau mày, cô có ấn tượng với đứa bé trai này, dường như là đã từng thổ lộ với cô? Được rồi này dùng lời của Lý Vi mà nói là thổ lộ, nhưng mà ở trong mắt An Nhiên, căn bản là anh muốn đến uống nước.

Đúng rồi, tên anh gọi là gì ấy nhỉ?

Thiện Vũ?

Đúng rồi, cô nhớ rõ tên của anh gọi là Thiện Vũ, học sinh tài năng của Ngân Dục.

"Giữa cô và Thiện Vũ là quan hệ như thế nào?" An Nhiên không chút khách khí trực tiếp ngồi xuống trên ghế sofa ở phòng khách, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Quan hệ thế nào sao?

À đúng rồi, anh là em trai của cô, em trai...

"Lúc còn rất nhỏ chúng tôi cũng đã mất đi ba mẹ, đứa nhỏ kia là nơi nương tựa duy nhất của tôi, hạnh phúc của nó mới chính là hạnh phúc của tôi."

"Phải không?" Khóe môi An Nhiên nâng lên một chút ý cười là lạ: "Tình phúc (*) của cậu ấy tốt thì tình phúc của cô cũng không phải là định nghĩa giống vậy, chỗ mà hai người sử dụng đúng là khác thường."

(*) Tình phúc: đọc gần giống với hạnh phúc, chỉ sự thỏa mãn về phương diện xxx.

Nghe nói như thế, dfienddn lieqiudoon về mặt Bách Lý Lan đông lạnh xuống trong nháy mắt.

"Phó An Nhiên, nếu như cô không muốn phơi thây ngoài đồng, thì tốt nhất tích chút khẩu đức cho tôi."

An Nhiên nhàm chán ngáp một cái, cũng ngay lúc cô muốn ngủ mất, trên xoắn ốc cầu thang một người xuất hiện một lần nữa.

Thiện Vũ vừa mới thay đổi phong cách mặc quần áo, anh mặc một cái áo sơ mi trắng thật dày, quần màu đen, một đôi giày da đen bóng, cộng thêm mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, An Nhiên hiểu rõ, anh chính là đi thay toàn bộ quần áo một lần.

Thiện Vũ không biết An Nhiên có thích mình mặc đồ này hay không, anh hồi hộp đều không biết phải làm gì cho đúng.

Bách Lý Lan vẫn đứng ở một bên nhìn, tầm mắt chính là từ đầu dừng ở trên người Thiện Vũ, sự cuồng nhiệt trong ánh mắt cô không phải An Nhiên không hiểu, chỉ là cô không hiểu là, ánh mắt cuồng nhiệt như vậy, làm sao Thiện Vũ có thể nhìn không hiểu chứ?

“...An Nhiên, tôi, tôi không ngờ cô sẽ đến nhà của tôi làm khách.” Thiện Vũ hít thở sâu, sau khi tự mình lấy đủ dũng khí, mới mở miệng nói câu đầu tiên với An Nhiên.

An Nhiên cười cười, sau khi tầm mắt đảo một vòng quanh người Bách Lý Lan, mới nói: “Không có gì, đính hôn gì đó...” Dù sao muốn hay không đều giống nhau, vốn là cô sẽ kết hôn với lão soái ca, ngay từ lâu bọn họ cũng đã giao cho nhau, trước sau gì sẽ kết hôn, đính hôn, chẳng qua chính là đi một cái quá trình mà thôi.

Bây giờ giữa cô và lão soái ca, đã trở thành đôi vợ chồng già rồi.

Sau khi nghe thấy An Nhiên nói hai chữ đính hôn, toàn bộ cảm xúc của Thiện Vũ đều không ổn, chỉ là anh tiếp tục cười với An Nhiên: “Vậy tiệc đính hôn hôm nay của cô chẳng phải là không có tổ chức thành công?”

An Nhiên gật đầu.

Nếu không phải là bởi vì công lao của chị anh, sao tiệc rượu đính hôn này sẽ tổ chức không thuận lợi chứ? Nhưng mà Thiện Vũ này thật sự là quá đơn giản rồi, cho dù là sinh hoạt ở trong gia đình như vậy, anh vẫn có thể giữ được trái tim ban đầu như vậy, không thể không nói, đây là một chuyện cực kỳ khó.

Mà đương nhiên trong này Bách Lý Lan có ảnh hưởng không ít.

Tóm lại vẫn là bởi vì Bách Lý Lan bảo vệ người thiếu niên này quá tốt rồi.

Thiện Vũ thấy An Nhiên gật đầu, liền biết lễ đính hôn của cô nhất định cũng không có tổ chức thành công, mặc dù anh biết chuyện này là chị của anh làm, nhưng mà anh cũng biết, chị đây là vì tốt cho anh, không muốn để anh cả ngày chán chường như vậy.

Nhưng mà không có An Nhiên, cô giống như là một cây phượng hương của anh, lúc anh mê man, cuối cùng cây này sẽ nói cho anh biết nên làm như thế nào, nếu như không có cây này, anh không biết mình sau này nên làm như thế nào, càng không biết cuộc sống sau này nên như thế nào.

Trong cuộc đời của anh, di@en*dyan(leequ.donnn) không thể không có sự tồn tại của Phó An Nhiên.

Anh có thể cho phép bên cạnh cô có bạn trai, cho phép cô có thể lên giường với bất kỳ người đàn ông nào, nhưng mà vẫn là không thể chịu được cô kết hôn với người khác.

Kết hôn rồi, sẽ được luật pháp bảo vệ, quan hệ của hai người là vững chắc.

Nếu như bọn họ kết hôn, đây là thuộc về quân hôn. Kẻ thứ ba phá hỏng quân hôn, chính là sẽ bị trừng phạt.

Thiện Vũ cắn cắn môi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia lập tức liền bị cắn rách da, khiến người ta nhìn mà vô cùng đau lòng.

"Vậy... Bây giờ cô có phải là rất hận tôi không?" Thiện Vũ dè dặt nhìn An Nhiên, dè dặt hỏi: "An Nhiên, cô đừng giận tôi, tôi sẽ rất ngoan, tôi rất nghe lời, đến lúc đó nếu như tôi có phần của tập đoàn Bách Lý, tôi sẽ chủ động nhường lại cô phần cho An Nhiên cô quản lý tài sản, tôi biết cô ở mặt quản lý tài sản đúng là rất lợi hại."

An Nhiên nhàn nhạt cười cười, không nói gì.

Dù sao cô vẫn cảm thấy Thiện Vũ này thật kỳ quặc, thật quý dị.

Tại sao Thiện Vũ họ Thiện, hoặc không phải là Vũ Mao hoặc là cái tên khác, bọn họ thường không được hỏi đến vấn đề tương tự, mỗi lần sẽ ở lúc hoảng để đương nhiên muốn, hai đứa nhỏ hư

An Nhiên nghĩ đến loại kịch như vậy, thoát nhìn cảm thấy bộ dáng rất tốt, cô cũng đã đồng ý, liên quan đến khách sạn Tam Tiên, sủi cảo trong khách sạn là ăn ngon nhất, sau đó lạnh lại.

Được rồi, cô đã kích động rồi.

Gần đây có rất nhiều chuyện cô đều bị đồng hóa rồi, hơn nữa còn bị đồng hóa cực kỳ lợi hại.

Nghe thấy câu trả lời của Thiện Vũ, Bách Lý Lan tức giận trực tiếp ném cái ly trong tay đi! Chỉ là cho dù đã là như thế, cô cũng không có nói một chữ, ngay cả trừng mắt nhìn Thiện Vũ cũng không có.

Thiện Vũ có chút ý tứ không muốn: "Người đó cô biết, con người anh hai nhà tôi rất tốt, anh ấy..."

"Tôi biết, cậu không cần xin tha cho anh của cậu. Nói đi, cậu muốn cái gì?" Bấy giờ An Nhiên hầu như đã không có kiên nhẫn.

"An Nhiên, cô còn nhớ rõ chuyện ba năm trước không?"

"Ba năm trước? Ba năm trước cái gì?" Ba năm trước cô toàn bộ đều bận rộn phát triển công việc của mình, làm sao vẫn có thời gian đi nhớ những chuyện này chứ?

"Ba năm trước, đó là lúc lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên cô..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chung Chiếu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Trí nhớ, cô ấy là của cậu (1)

Editor: Norah

Thiện Vũ ba năm trước chỉ có mười bảy tuổi, một năm đó anh vẫn là học sinh trung học, trong một năm cuối cùng chạy nước rút thi tốt nghiệp trung học.

Thiện Vũ mãi mãi đều nhớ rõ ngày đó, ngày đó bầu trời rất xanh, thời tiết rất tốt, anh giống như thường ngày, sau khi tan học được vệ sĩ đưa về nhà.

Nhưng mà ngày đó là một ngày không giống ngày thường.

Thiện Vũ là một đứa nhỏ rất khôn khéo, anh ở phương diện toán học giống như là một thiên tài, anh còn đang đi học trung học, đại học toán học đối với anh mà nói đã là nguyện vọng nhỏ. Anh vẫn luôn rất nghe lời của chị mình, anh biết chuyện chị làm rất nguy hiểm, anh không muốn trở thành gánh nặng của chị, cho nên anh đồng ý tất cả ý kiến chị nói với anh vô điều kiện.

Từ lúc anh bắt đầu có trí nhớ đến nay, Thiện Vũ chính là sinh hoạt trong tầng tầng lớp lớp vòng bảo vệ.

Cho dù là anh đi chỗ nào, xung quanh anh lúc nào cũng có một đoàn người bảo vệ anh, mặc dù bọn họ không có xuất hiện xung quanh anh, nhưng mà anh biết, bọn họ đều ở trong đám người quan sát anh, loại cảm giác này, thật sự không phải là rất tốt.

Dần dần lớn lên anh ao ước tự do, không muốn bị trói buộc lại như vậy, trong ngày đó, anh trốn thoát trong tầm mắt của một đám vệ sĩ, anh giống như điên rồi chạy ở trên đường phố.

Đó là trời hoàng hôn tháng năm, anh vẫn luôn nhớ rõ, ngày đó ráng chiều vô cùng đẹp.

Anh có được tự do cũng không có đi trung tâm thương mại, cũng không có đi khu trò chơi, anh điên cuồng chạy trốn ngay tại mỗi con đường, đến lúc anh đã chạy mệt, đi vào một chỗ bên trong công viên, ngồi xuống ngay tại bên dưới mặt cỏ dưới một cây cổ thụ.

Không có cảm giác bị trói buộc, tốt lắm cho trên khoe môi anh vẫn luôn mang theo ý cười.

Mà cô, cũng chính là xuất hiện vào lúc này.

Ngay sau khi anh thấy nắng chiều sắp hạ xuống hoàn toàn, anh biết anh nên về nhà, nếu không thì, chị thật sự sẽ sốt ruột đến điên lên.

Thiện Vũ phui vụn cổ trên người, lúc vừa mới định đứng dậy, một bóng dáng thoát nhìn cực kỳ mệt mỏi xuất hiện ở bên trong tầm mắt của anh.

Quần áo cả người màu đen, tóc dài màu mực được buộc lên thật cao, quần áo cả người chỉnh tề, gương mặt non nớt kia mang theo sự trưởng thành hoàn toàn không nên có, cô nhú mày, dường như là đang suy nghĩ chuyện gì.

Cô ngồi xuống ở một bên cây này, đầu dựa ở trên thân cây, đôi mắt khép hờ.

Thiện Vũ liền giống như nhìn đến ngọc, anh xoay xoay cơ thể, ngay ngọc nhìn bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của anh này.

Anh phát hiện lông mi của cô vô cùng dài, rất đẹp.

Bởi vì quan hệ của chị, anh đã gặp không ít người, người đẹp muôn hình muôn vẻ cũng không phải là anh chưa từng thấy qua, nhưng mà không có ai có thể có gương mặt như vậy... đẹp như vậy. Loại khí thể tự nhiên này làm cho anh bất giác liền bị hấp dẫn.

Anh không biết có nên chào hỏi cô hay không, cho tới nay sự dạy dỗ quý ông nói cho anh biết không thể làm ra hành động thiếu lễ nghi như vậy, anh tự nói với mình ở dưới đáy lòng phải lập tức rời đi, nhưng mà cơ thể anh giống như bị cố định lại, anh không thể động đậy, tầm mắt nóng bỏng cứ dừng ở trên người của cô như vậy.

Đột nhiên, đôi mắt vốn khép hờ kia mở ra, đôi mắt màu trà kia cứ như bất ngờ rơi vào trong tầm mắt anh.

Anh không tìm ra được từ ngữ hình dung đôi mắt kia, Die nda nle q uo n anh chưa từng thấy đôi mắt như vậy, trong đôi mắt kia chứa quá nhiều tình cảm, mà lúc anh còn chưa kịp xem hiểu những tình cảm kia, toàn bộ đều đã tan biến.

"Cái đó... thật thật thật xin lỗi, tôi không phải là..." Thiện Vũ chưa bao giờ biết, mình còn có lúc nói lắp.

Nhưng mà lúc đối mặt với cô, anh vậy mà bắt đầu hồi hộp trước nay chưa từng có, anh vậy mà không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đôi mắt màu trà kia nhắm lại lần nữa, rõ ràng bây giờ cô không muốn quan tâm anh này. Thoạt nhìn cô cực kỳ mệt mỏi.

Thiện Vũ không biết nên làm cái gì, anh không biết cô là có ý gì, cô là không thích mình ở đây, hay là hoàn toàn không để tâm...

Anh hồi hộp nắm chặt hai tay, thật vất vả mới lấy dũng khí nói: "Cái đó, tôi cũng muốn ngồi ở chỗ này một chút, cô..."

"Cậu có phiền hay không?" Lời Thiện Vũ còn chưa nói hết, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia liền vang lên.

Trái tim Thiện Vũ lộp bộp một tiếng.

Nữ sinh kia mở mắt lần nữa, chỉ là lần này, trong đôi mắt màu trà kia thấm đầy sự không kiên nhẫn: "Chỗ này lại không phải của tôi, cậu muốn ngồi thì ngồi, cậu nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?"

Trái tim Thiện Vũ nhảy lên bùm bùm rất nhanh, anh vậy mà cảm thấy bộ dạng tức giận của cô vô cùng xinh đẹp.

Thiện Vũ ngay dưới ánh mắt không kiên nhẫn của cô, trực tiếp ngồi xuống ở một bên thân cây, chỉ là lần này anh ngồi không còn tùy ý giống như lúc trước nữa, sống lưng anh rất thẳng tắp, cả người cứng ngắc.

Anh lúc đó, thậm chí ngay cả tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Xung quanh đều là yên tĩnh, bên trong công viên gần như không có người, loại yên tĩnh ít có này làm cho Thiện Vũ nhắm hai mắt lại.

Cũng ngay lúc anh vừa nhắm hai mắt lại không bao lâu, một tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, khi anh vừa mở mắt ra, anh nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người nọ bên cạnh:

"Chuyện làm được thế nào? Tôi nuôi các người là làm cái gì? Đừng khiến cho tôi thất vọng."

Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì của cô, nhưng mà trái tim của anh lại càng nhảy lên kịch liệt, anh đã từng thấy chị anh làm việc, thái độ của chị anh và cô nữ sinh này không sai biệt lắm.

Trong lòng anh không sai biệt lắm biết cô là làm cái gì, nhưng mà anh không thể nào tin nổi, thoạt nhìn bộ dạng cô nữ sinh này hoàn toàn chính là nhỏ hơn anh, nhưng mà trong chuyện như vậy, thoạt nhìn bộ dạng cô rất là nhiều kinh nghiệm.

Cô làm ở trên con đường này đã lâu rồi.

"Xin chào, tôi là Thiện Vũ. Tôi có thể làm quen với cô không?" Đây là lời tự giới thiệu tốt nhất mà Thiện Vũ có thể nghĩ ra, anh gần như chưa từng tự giới thiệu bản thân.

Lúc anh theo chị cùng đi ra ngoài dự tiệc, đều là người khác vây đến, nắm tay của anh không ngừng kêu thiếu gia thiếu gia, gương mặt tươi cười giống như hồ ly kia làm cho anh rất là buồn nôn, anh không thích những tiệc rượu kia, nhưng mà anh không yên lòng để chị đi một mình, anh chỉ có thể đi theo cô.

Vậy mà cô chỉ nhìn anh một cái, ngay sau đó liền không nói gì mà tiếp tục nhìn chăm chăm điện thoại di động của mình.

Đây đối với Thiện Vũ mà nói là cực kỳ lúng túng, anh không biết bây giờ nên làm cái gì tiếp theo, tay của anh nắm thật chặt vạt áo của mình, anh hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

"Tôi... tôi không phải người xấu, tôi..."

Lúc anh còn chưa nói xong, điện thoại di động của cô lại vang lên.

Chỉ là tiếng chuông lần này không giống với tiếng chuông lần trước, rõ ràng là cô đặc biệt cài đặt.

"Lão soái ca, làm sao vậy?"

Đó là lần đầu tiên anh thấy cô cười, die,n; da.nle.q uo n/n trên gương mặt kia vốn là không có biểu cảm, lúc này thấm đầy vẻ dịu dàng, điện thoại di động liền kề sát bên tai cô, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng màu trà kia thấm đầy không tan vẻ dịu dàng.

Anh không nghe được người bên kia đang nói cái gì, chỉ là anh bắt đầu không có lý do mà ghen tỵ người đó, người kia anh ngay cả mặt cũng chưa từng

thấy qua.

Lần đầu tiên anh thật sự muốn có được một người.

Này, có lẽ chính là vừa gặp đã yêu.

"Biết rồi, yên tâm đi, không có chuyện gì. Ủ, được, em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt." Giọng của cô vẫn luôn là nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như đang thủ thi cái gì đó với người yêu của mình.

Đến khi cô cúp điện thoại, Thiện Vũ mới kinh ngạc dời tầm mắt từ trên mặt cô đi: "Là bạn trai của cô sao?" Anh không biết tại sao mình lại hỏi ra câu này, anh chỉ là muốn biết, người gọi điện thoại cho cô là ai.

Dường như cô bị câu hỏi của anh làm cho sững sốt, cô có chút kỳ lạ nhìn anh. Cũng lúc Thiện Vũ không nghĩ nhận được câu trả lời của cô, anh nghe thấy tiếng cô cười nhẹ, sau đó là giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng của cô:

"Đúng rồi, bạn trai, của tôi."

Đó là lần đầu tiên Thiện Vũ nếm thử cảm thụ xót xa trong lòng.

"Xem ra bạn trai của cô đối với cô rất tốt." Bằng không sẽ không gọi điện thoại cho cô, để cho cô chú ý một chút.

Biểu cảm trên mặt cô càng dịu dàng lại, cô vuốt ve phụ kiện trên điện thoại di động, ánh mắt dịu dàng: "Trên thế giới này, anh ấy đối với tôi tốt nhất."

Thấy cô như vậy, Thiện Vũ không nhịn được nhớ đến chị của anh, Bách Lý Lan, người mà lúc cô còn rất nhỏ, đã trở thành trụ cột của dòng họ Bách Lý Bách Lý Lan.

Chị rất bảo vệ anh, để có thể bảo vệ anh, chị làm rất nhiều chuyện, những chuyện đó anh biết là không tốt, nhưng mà anh biết, chị làm như vậy cũng là vì anh, cho dù chị là kẻ xấu trong mắt người khác, cô cũng là người đối với anh tốt nhất trên thế giới này.

"Tôi cũng có đấy." Thiện Vũ không biết tại sao mình muốn nói nhiều như vậy với người lạ này, vẫn là lần đầu tiên gặp, cho dù là anh mơ hồ thích cô, anh cũng không phải là một người không có tính cảnh giác như vậy, nhưng mà anh vẫn là không nhịn được tiếp tục nói: "Ồ trên thế giới này, cũng chỉ có tôi và chị sống nương tựa lẫn nhau. Lúc chúng tôi vẫn còn rất nhỏ, ba mẹ chúng tôi đều đã qua đời, chị vì nuôi tôi lớn, chị ấy chịu khổ rất nhiều."

Anh vốn là không nghĩ cô sẽ nghe tiếp, anh dừng một chút, không ngờ anh lại nghe thấy cô nói: "Sau đó thì sao?"

"Chị ấy chỉ lớn hơn tôi bảy tuổi, nhưng mà chị trưởng thành hơn tôi rất nhiều, tôi biết tôi mang đến rất nhiều phiền phức cho chị, nói ví dụ như ngày hôm nay tôi còn trốn thoát từ dưới mắt của chị." Lúc nói đến đây, Thiện Vũ còn bật cười, bây giờ chị nhất định rất sốt ruột, cũng không biết mấy người vệ sĩ kia có bị liên lụy hay không.

"Xem ra chị của cậu rất yêu cậu."

"Ừ." Điều này anh không có nghi ngờ chút nào: "Bởi vì chúng tôi là người thân nhất của nhau trên thế giới này."

"Chúc mừng cậu."

Anh không hiểu: "Sao?"

Cô không nói gì, chỉ là đưa tầm mắt dừng ở chỗ khác lần nữa, trong đôi mắt cô mang theo một chút hui quanh.

Thiện Vũ nghĩ, thật ra thì lúc anh thật sự thích cô, cũng là bởi vì thấy được vẻ hui quanh trong mắt cô, anh muốn trừ bỏ vẻ hui quanh của cô, anh muốn đi vào nội tâm của cô, muốn đóng quân vào đáy lòng của cô, sưởi ấm cô.

Sau đó Thiện Vũ mới biết được tại sao cô hui quanh, anh biết cô muốn nói cái gì đó.

Chúc mừng cậu, dinendian.loqidJon ít nhất trên thế giới này cậu còn có người thân. Mà cô, cũng chỉ có chính cô.

"Tại sao đến bây giờ cô còn chưa trở về vậy? Người nhà cô sẽ không lo lắng sao?" Thiện Vũ đây là đang không biết nói gì nên tìm chủ đề để nói.

Người đó cười cười: "Sẽ không, tôi đã nói cho bọn họ tôi đang ở chỗ nào, không phải là trốn ra ngoài."

Nghe thấy cô cuối cùng trên ghẹo, Thiện Vũ cười cười ngại ngùng: "Tôi chỉ là..."

"Chỉ là muốn tự do, có đúng không?"

"Đúng, tôi chỉ là muốn tự do." Thiện Vũ tiếp tục cười: "Mặc dù chị của tôi rất yêu tôi, chị sợ tôi chịu một chút xúu tổn thương, xung quanh tôi đều luôn có một nhóm người đi theo, mặc dù bọn họ không có lộ liễu đi theo, nhưng mà tôi biết, bọn họ vẫn lần trốn ở trong khắp ngõ ngách bên cạnh tôi, chị tôi đều có bản ghi chép hành động của tôi trong hai mươi bốn tiếng. Loại cảm giác này..." Thật sự là không thoải mái.

Anh giống như một tù nhân bị người khác giám thị, anh không có bất kỳ không gian nào của mình.

"Cô không biết, ngay mấy ngày trước, một nữ sinh viết thư tình cho tôi." Lúc nói chuyện này, Thiện Vũ còn có chút ngượng ngùng, nhưng mà sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cô, anh lựa chọn tiếp tục nói tiếp: "Nội dung của thư tình đều rập theo khuôn khổ như vậy, nhưng mà ngay ngày hôm sau, tôi thấy được tất cả tư liệu về cô gái kia ở trong thư phòng của chị tôi, trong đó còn có tình hình gia đình ba mẹ của cô ấy."

Cô chỉ im lặng mà nghe, cũng không muốn cắt đứt ý tứ của anh.

Lúc này Thiện Vũ chính là cần một người nghe, anh cần trút hết ra, anh cần phải có một người lắng nghe.

"Tôi biết, đây tất cả cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của tôi. Nhưng mà đó chỉ là một người bạn học bình thường, nhưng mà sau đó người bạn học kia chuyển từ trường của chúng tôi đi, ngay cả nhà của cô ấy cũng đều chuyển ra khỏi thành phố này... Tôi không biết, tôi còn có thể chịu được bao lâu, tôi... không có không gian tự do chút nào, tôi..." Anh càng nói, anh càng cảm thấy xót xa.

Bạn học xung quanh đều đang hâm mộ anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, bọn họ đều nói Thiện Vũ nhà cậu thật có tiền, Thiện Vũ cái túi này là cái gì? Thiện Vũ quần áo của cậu là làm theo yêu cầu đúng không? Thiện Vũ nhà cậu có phải rất lớn hay không? Thiện Vũ...

Xung quanh anh vây đầy các câu hỏi như vậy, từng người bọn họ nhìn anh giống như nhìn quái vật, trong mắt những người bạn học kia của anh, anh giống như một nhân dân tệ có thể đi lại, đi đến chỗ nào cũng là tâm điểm trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà Thiện Vũ biết, đây tất cả đều không phải là bởi vì Thiện Vũ anh lợi hại bao nhiêu, chỉ là bởi vì ăn mặc chi tiêu của anh đều là xa xỉ đến mức tận cùng, chỉ là bởi vì anh đi học hay tan học đều có xe sang đưa đón, chỉ là bởi vì bên cạnh anh luôn có hai người đàn ông lực lưỡng mặc đồ đen đi theo...

Mà này tất cả, đều là bởi vì chị của anh, nếu như anh không có chị của anh, như vậy Thiện Vũ anh liền cái gì cũng không phải.

"Như vậy, cậu muốn rời khỏi ra ngoài không?" Sau khi anh nói câu rất dài, giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia bình thản vang lên.

Thiện Vũ có chút không hiểu nhìn cô: "Rời khỏi? Làm sao rời khỏi?" Huống hồ, sao anh có thể rời khỏi ra ngoài từ bên người chị của anh chứ? Bọn họ đều là người thân duy nhất của nhau trên thế giới này, anh rời khỏi cô, như vậy anh nên làm cái gì bây giờ, mà người chị đáng thương của anh lại nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100-2: Trí nhớ, cô ấy là của cậu (2)

Editor: Norah

Đôi mắt kia bình tĩnh dừng ở trên người anh: "Cậu đã đau khổ như vậy, khát khao tự do, tại sao cậu không nghĩ đến rời khỏi bên cạnh cô ấy, tự mình sinh sống chứ?"

Đúng vậy.

Tại sao anh cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này chứ?

"Này chỉ có thể chứng minh khát khao của cậu với tự do vẫn không nặng, chẳng qua bây giờ cậu không muốn cuộc sống như thế, à không đúng, không phải là cậu không muốn, cậu chỉ là có chút chán ghét cuộc sống như thế, bởi vì cậu sống rất thoải mái."

Thiện Vũ bị cô nói mà trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản bác thế nào.

"Nếu như cậu thật sự khát khao tự do, như vậy cậu sẽ nghĩ hết mọi cách để rời khỏi chị của cậu, mà không phải là không ngừng kiếm cớ cho mình, tự nói với mình không thể rời khỏi, tất cả lý do của cậu đều là kiếm cớ cậu không muốn rời khỏi cuộc sống như vậy."

Lời nói bình thản lại vô tình của cô hoàn toàn bóc trần lòng của anh.

Trong đôi mắt màu trà kia thấm về lạnh nhạt lại làm cho anh không có cách nào nhìn thẳng.

"Thừa nhận đi, cậu đây chỉ là sống sung sướng đã lâu, muốn triệt để làm khổ một chút mà thôi." Cô chơi đùa điện thoại, giọng nói bình thản tiếp tục vang lên: "Thiếu niên mà, lớn đến tuổi này của cậu đều là sẽ có trái tim phản nghịch, chẳng qua bây giờ cậu đúng lúc là trong thời kỳ trưởng thành này, cho nên, bây giờ cậu vẫn nên thành thành thật thật đi về nhà thôi."

Thiện Vũ vẫn luôn được người khác nói là đứa trẻ ngoan, đây là lần đầu tiên anh bị người khác nói là đứa trẻ hư, còn là đứa trẻ phản nghịch hư.

Thiện Vũ bật cười: "Có lẽ, tôi thật sự giống như cô nói, chẳng qua là tôi chán ghét cuộc sống như vậy. Nếu như tôi thật sự hoàn toàn rời khỏi cuộc sống như thế, tôi nhất định sẽ không quen. Nhưng mà, cái này cũng không nói lên tôi không khát khao tự do."

"Không, tôi không có nói cậu không khát khao tự do." Cô lắc đầu: "Chỉ là khát khao của cậu đối với tự do không hề mãnh liệt mà thôi. Nếu như khát khao của cậu với tự do thật sự mãnh liệt, bây giờ cậu cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nói nhảm nhiều như vậy với tôi, mà là không biết chạy trốn đến chỗ nào rồi, mà không phải suy nghĩ trời đã tối rồi, cần phải trở về như vậy."

Thiện Vũ không ngờ cô có thể nói như vậy.

Anh thật sự nghĩ cần phải trở về, anh...

Anh cứng họng không trả lời được, mở miệng, anh không biết nên nói cái gì.

"Nhóc con, mau trở về đi thôi, bằng không, chị nhà cậu sẽ lo lắng. Trở về nhận sai, tôi nghĩ, chị cậu sẽ không trách cậu."

Thiện Vũ biết, cho dù anh đi trở về mà không nhận sai, chị cũng sẽ không trách anh.

Nhưng mà nghĩ đến cô bé này nói với anh như vậy, đáy lòng anh không nhận được xuất hiện một tình cảm kỳ lạ.

"Tôi có thể biết tên của cô không?" Anh dè dặt hỏi, chỉ sợ cô sẽ từ chối mình.

Lúc đôi mắt màu trà kia dừng ở trên người anh lần nữa, anh bất giác nuốt một ngụm nước bọt, anh hồi hộp cho nên không biết làm thế nào cho phải.

"An Nhiên, Phó An Nhiên." Đôi môi cực kỳ mê người kia khẽ mở, dđienddn lieqiudoon chậm rãi nói ra mấy chữ này.

Phó An Nhiên.

Sau khi Thiện Vũ lặng lẽ đọc cái tên này ở trong lòng, cười với An Nhiên, một nụ cười cực kỳ rực rỡ như ánh nắng: "Phó An Nhiên, tôi sẽ ghi nhớ cô, cảm ơn cô."

Cô phát phát tay, vẻ mặt không thay đổi.

Thiện Vũ khởi động điện thoại di động đã tắt đi, vừa mới mở điện thoại, một cuộc gọi liền đến, số điện thoại di động của anh chỉ có một mình chị biết.

Anh thành thành thật thật nhận sai với chị, thành thành thật thật báo vị trí của mình, sau đó mới cúp điện thoại.

Trong điện thoại, anh nghe được sự mệt mỏi của chị, còn có một ít tiếng nghẹn ngào.

Lần này anh thật là làm quá mức, nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì, sao chị có thể chịu được chứ.

Anh xoay người trở về, gắng sức vẫy tay với bóng dáng dưới cây cổ thụ kia, nhưng mà bóng dáng kia vẫn luôn cúi thấp đầu, cũng không có nhìn về anh ở chỗ này.

Bỗng nhiên một chiếc xe màu đen dừng lại ở trước người anh, ngay lúc Thiện Vũ chuẩn bị lên xe, Thiện Vũ xoay người muốn chạy!

Đám người kia không phải là thù hạ của chị.

Nhưng mà anh còn chưa chạy được mấy bước, liền bị người trên xe bắt lại!

Anh muốn kêu to, nhưng mà nghĩ đến An Nhiên cách đó không xa, anh sợ sệt cũng không có kêu, không có kêu, cuối cùng anh chỉ có thể thỏa hiệp, dưới sự ép buộc của đám người kia đi lên xe.

Anh biết, mình trở thành lợi thế đàm phán, chị sẽ bởi vì anh mà bị đe dọa.

Anh bị bịt mắt lại, hai tay bị trói ở phía sau lưng, trực tiếp ném vào trên ghế sau.

"Lão đại, bắt được người. Lần này bên cạnh thằng nhóc này không có ai, rất dễ bắt... Tôi không biết, cũng không biết người đàn bà đó nghĩ như thế nào, chỉ là bây giờ chúng ta bắt được xương sườn mềm của ả, chúng ta không sợ người đàn bà kia không theo."

Nghe nói như vậy, Thiện Vũ biết mình lại gây thêm phiền phức cho chị.

Anh quả nhiên là một phiền phức.

Anh không biết mình bị bắt đến chỗ nào, anh chính là người thấy mùi thi thể thối rữa ở trong phòng, lúc miếng vải đen trên mắt anh được lấy ra, đập vào mắt anh chính là cảnh đồ nát.

Giống như chỗ khu nhà ổ chuột.

"Mày chính là em trai của Bách Lý Lan sao?" Một người đàn ông cầm đầu nhìn anh, lộ ra nụ cười toàn răng vàng khè.

Thiện Vũ tự trách mình không có tiền đồ, từ nhỏ anh đã không được phép chạm vào súng ống, chỉ có cho anh đi học thuật phòng thân, nhưng mà anh không thích những vận động vũ lực kia, mỗi lần anh đều không đi, cuối cùng Bách Lý Lan chỉ có thể thỏa hiệp, chỉ là vệ sĩ bên cạnh anh càng nhiều hơn.

Anh biết tại sao chị không cho anh chạm vào súng ống, cô muốn cho anh lớn lên bình thường, muốn cho anh giống như đứa trẻ bình thường, nhưng mà lớn lên ở trong một gia đình như vậy, sao anh có thể bình thường chứ?

Đứa trẻ bình thường từng thấy bắn nhau thật sự sao? Đứa trẻ bình thường từng thấy người chết sao? Bên cạnh đứa trẻ bình thường sẽ có rất nhiều vệ sĩ sao?

Anh đã sớm không giống với đứa trẻ bình thường.

Thấy Thiện Vũ không nói lời nào, người đàn ông miệng toàn răng vàng khè rút ra một miếng thuốc, cười đắc ý: "Không sao, mày không nói câu nào bọn tao có rất nhiều cách làm cho mày mở miệng."

Trái tim Thiện Vũ nhảy lên bùm bùm mãnh liệt, anh đang sợ.

Nhưng mà cũng ở lúc này, một người nhìn bộ dạng như đàn em chạy vào, gã ghé vào bên tai người đàn ông miệng toàn răng vàng khè nói mấy câu gì đó, về mặt người đàn ông răng vàng khè kia biến đổi, ngay sau đó cười lạnh nói:

"Một đứa nhỏ hơi lớn, nhìn bọn mày bị dọa sợ đến như vậy, đi@en*dyan(lee^qu.donnn) nếu bọn chúng muốn gặp tao, vậy thì để cho bọn chúng lần đến đây đi."

Mà Thiện Vũ cũng cùng lúc bị đá sang một bên.

Người đàn ông răng vàng khè đá vào phần bụng của Thiện Vũ, sức lực không nhẹ, làm cho cả người Thiện Vũ đều đau đến co quắp lại.

Không bao lâu, vài người thoát nhìn rất trẻ tuổi đi vào.

Thiện Vũ không biết rốt cuộc có mấy người, anh rất đau, anh không có hơi sức xoay người nhìn, chỉ là từ tiếng bước chân có thể biết không ít người đi vào.

"Răng Vàng, gần đây anh làm việc rất không phúc hậu." Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên.

Răng Vàng lắc lắc gậy gộc trong tay mình, nhìn mấy người đi đến, khịt mũi khinh bỉ: "Bọn mày tính là cái thứ gì? Bọn mày biết Răng Vàng tao là ai không? Bọn mày lại dám nói với tao như vậy, không cần mạng hả?"

"Trước khi mở miệng nói chuyện, tốt nhất nên suy nghĩ trước, anh không có tư cách, mở miệng này." Một giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào vang lên.

"Bọn mày đủ can đảm đấy, dám ở trong địa bàn của Răng Vàng tao làm ầm ĩ à?" Rõ ràng Răng Vàng cực kỳ không vừa lòng.

"Tiểu Tứ, cậu xem, dù sao thì trên thế giới này vẫn có người không biết điều muốn tìm chết như vậy." Trong giọng nói quyền rũ kia mang theo là nồng đậm giễu cợt.

"Ai nói không đúng chứ." Trong giọng nói lạnh lẽo thấm một chút băng lạnh.

"Cậu nói xem chúng ta phải làm sao đây?"

"Không tuân thủ phép tắc của Vô Xá ta, dĩ nhiên là, giết!"

Răng Vàng vốn còn muốn chế nhạo vài câu, ngay sau khi nghe thấy hai chữ Vô Xá, cả người gã đều ngây ngẩn.

Vô Xá chỉ là tổ chức mới ra đời và phát triển gần đây, tốc độ phát triển của tổ chức này cực nhanh, hình thức to lớn, rốt cuộc người đứng đầu phía sau Vô Xá là ai thì không có ai biết, không có ai biết rốt cuộc tầng lớp trên có bao nhiêu người, không có ai biết thành viên của Vô Xá có bao nhiêu... Nhưng mà hình thức Vô Xá không ngừng bành trướng càng lúc càng lớn, Vô Xá căn bản chưa từng có ý định khiêm tốn, chỉ cần là chuyện bọn họ làm, nhất định đều là lớn lối hoàn thành.

Mặc dù Răng Vàng biết tổ chức Vô Xá này, nhưng mà cũng không chứng tỏ gã không biết một ít thành viên của tổ chức Vô Xá này, gã đúng là không nhớ rõ người ở bên trong tổ chức Vô Xá đều là loại đứa nhỏ xấu này.

Bây giờ Vô Xá thật đúng là lợi hại, lợi hại đến nỗi làm cho những đứa nhỏ xấu xa này đến già mạo Vô Xá, bọn họ cho rằng sau khi báo ra Vô Xá, gã sẽ không động vào bọn họ sao?

"Vô Xá là cái thứ gì! Tao muốn là..."

Bịch ----

Đi cùng với giọng nói của Răng Vàng, tiếng súng vang lên cùng một lúc!

Sau một lát im lặng, ngay sau đó chính là vang lên tiếng kêu gào đau đớn của Răng Vàng: "Cánh tay của tao, cánh tay của tao! Khốn kiếp! Giết chết chúng nó! Giết chết chúng nó!"

Răng Vàng đang điên cuồng kêu gào, một hồi tiếng súng vang lên cùng một lúc, ngay sau đó, cửa phòng vốn đóng chặt bị người bên ngoài mạnh mẽ phá vỡ, sau đó chính là tiếng súng lên đạn.

Sau khi nhìn thấy một nhóm nhiều người bỗng nhiên đi vào, đám đàn em của Răng Vàng kinh hãi, bọn họ tự giác mà ném súng ở trong tay xuống đất, hai tay ôm đầu, quỳ trên mặt đất, cuối cùng cả người đều nằm trên đất.

Bọn họ đây là hoàn toàn bị bao vây.

"Quân chủ, chỗ này đã bị khống chế rồi, dinendian.loqid]on người định xử lý những người này như thế nào?" Trong giọng nói quyền rũ kia thấm đầy vẻ cung kính.

"Quân chủ." Ngay cả trong giọng nói lạnh lẽo vô tình kia cũng thấm rất nhiều vẻ cung kính.

Thiện Vũ thật tò mò, rốt cuộc quân chủ này là ai.

"Làm người của tôi bị thương, dĩ nhiên là phải trả giá thật lớn."

Giọng nói này làm cho cả người Thiện Vũ run lên.

Anh không biết là anh nghe lầm, hay là giọng nói này quá giống, này rõ ràng... rõ ràng chính là giọng nói của Phó An Nhiên kia.

"Mang người đi. Về phần Răng Vàng, mang về Vô Xá."

Sẽ không sai, anh sẽ không nghe lầm giọng nói này.

"Phó... An Nhiên." Thiện Vũ không biết là mình gọi ra như thế nào, chỉ là lúc anh thốt ra, anh đã gọi thành tiếng rồi.

Xung quanh yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Bởi vì xung hô của anh.

Răng rắc.

Tiếng súng lục lên đạn.

Lúc Thiện Vũ mở mắt, thấy chính là một họng súng đen ngòm, họng súng đối diện anh.

Mà chủ nhân của khẩu súng lộ ra vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn, đôi mắt vô tình kia lặng lẽ dừng ở trên người anh, sau đó anh quay đầu trở về: "Quân chủ, quen biết sao?"

Thiện Vũ cảm thấy hình như lục phủ ngũ tạng của mình hơi sai chỗ, anh không thể động đậy, cũng lúc anh muốn xoay người nhìn An Nhiên, trong tầm mắt anh thật sự xuất hiện cô bé mặc đồ đen kia.

Cô bé anh vừa cách xa không bao lâu kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh, trong đôi mắt màu trà kia xẹt qua một chút tức cười: "Ồ, sao cậu thành như vậy?"

Thiện Vũ nhất thời không biết trả lời như thế nào, bây giờ anh thăm hại đến tột cùng, nếu như có thể, bây giờ anh liền căn bản không muốn để cho cô nhìn thấy bộ dạng lúc này của anh.

"Tôi..."

"Cậu xem, đây chính là hậu quả của việc cậu không nghe lời chị cậu." Cô cho người bên cạnh một ánh mắt, người kia vốn còn dùng súng chỉ vào người anh dời họng súng đi, nói lỏng dây trời của anh.

Mặc dù là Thiện Vũ tự do, nhưng mà bây giờ bụng của anh thật sự là đau có chút kịch liệt, ở trước mặt An Nhiên anh ngại mở miệng, chỉ có thể nhin, trên trán cũng là xuất hiện mồ hôi lạnh.

"Bị thương chỗ nào?" An Nhiên nhíu mày: "Tiểu Tứ, cho người đưa cậu ấy đến bệnh viện."

Vốn là Thiện Vũ muốn từ chối, nhưng mà trước tình hình bây giờ của mình, lại tiếp tục cật lực nữa, sẽ chết người, anh cũng liền thỏa hiệp.

Chỉ là cũng liền ở trong nháy mắt, một gã đàn em vốn nằm trên mặt đất bỗng nhiên nhặt một khẩu súng lục trên đất lên, muốn nổ súng về phía An Nhiên -

Bịch ----

Thiện Vũ kinh hãi nhìn mọi thứ đã xảy ra trước mắt.

Anh biết Phó An Nhiên không tầm thường, anh biết cô không giống với nữ sinh bình thường, nhưng mà cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ, cô vậy mà sẽ giết người mà không thay đổi sắc mặt chút nào!

Động tác của cô và tốc độ linh hoạt khiến cho anh khâm phục.

"Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi." Ngón tay thon dài kia của cô chuyển động ở trên súng lục, trên gương mặt cực đẹp kia mang theo một chút khinh thường và lạnh lùng, mà nhiều hơn lại là khí chất quân vương.

Bên trong, còn có mấy người muốn xông ra, nhưng mà lúc bọn họ vừa mới bò dậy, một người một súng của Phó An Nhiên mặt không biểu cảm, về mặt lạnh lùng kia làm Thiện Vũ kinh ngạc.

"Mang đi." Một cô gái khác đứng ở bên cạnh An Nhiên phát tay, toàn bộ những người mặc đồ đen kia vốn là đứng ở cửa lập tức xông đến, trực tiếp kéo những người vốn bắt cóc anh đi.

An Nhiên cũng không có lập tức rời khỏi, cô liền đứng ở bên cạnh Thiện Vũ, lạnh lùng nhìn anh: "Lúc một người không có năng lực, đừng nghĩ đi tự lực cánh sinh, bởi vì cậu căn bản cũng không có tư cách."

Cả người Thiện Vũ giống như bị cố định ở tại chỗ.

An Nhiên không có ở lại nữa, cô trực tiếp rời khỏi.

Thiện Vũ được người lúc trước dùng súng chỉ vào anh đưa đi bệnh viện, chỉ là sau khi anh được đưa đến bệnh viện, người đó liền biến mất, sau này anh biết, người kia tên là Lãnh Hạo, trợ thủ đắc lực bên cạnh Phó An Nhiên.

Ngày đó, anh vừa mới đi vào bệnh viện không bao lâu, Bách Lý Lan liền tìm đến đây, đầu tiên cô nhìn thấy anh, cô không có tức, không có giận, cô chỉ ôm anh thật chặt, cô gần như nghẹn ngào nói:

"Nếu như chị không có em, chị nên làm cái gì bây giờ."

Giây phút đó, trái tim Thiện Vũ hoàn toàn mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100-3: Trí nhớ, cô ấy là của cậu (3)

Editor: Norah

Anh biết mình đúng là đã quá đáng, anh thành thành thật thật bắt đầu học tập tất cả chương trình học Bách Lý Lan chuẩn bị vì anh, bắt đầu chăm chỉ học từng bài tập thể lực.

Anh mãi mãi đều nhớ rõ, câu nói kia của Phó An Nhiên: Một người không có năng lực.

Anh thừa nhận mình không có năng lực.

Nhưng mà chỉ là bây giờ mà thôi.

Khi anh xuất hiện ở bên cạnh cô lần nữa, anh sẽ trở thành một người khiến cho cô khâm phục, ít nhất, khi đó anh không phải là một người không có năng lực.

Sau đó, anh thi đậu Ngân Dục, anh trở thành học sinh của Ngân Dục. Cũng là khi anh vào trường học ngày đầu tiên, anh biết trong trường có một người tên là Phó An Nhiên, một người giống như nữ thần.

Chỉ là Phó An Nhiên của Ngân Dục không hề là một người với Phó An Nhiên mà anh biết đến, Phó An Nhiên của Ngân Dục là một đứa nhỏ nhà nghèo, mỗi năm đều giành học bổng, anh không có cách nào liên tưởng đứa nhỏ ngoan như vậy với người giờ súng giết người kia.

Cho đến một ngày ở trong hội trường anh nhìn thấy Phó An Nhiên vẫn là học sinh trung học, anh mới biết cô chẳng qua là che giấu thân phận của mình.

Từ đó về sau, anh liền chú ý hành động của cô mỗi ngày, anh biết cô là BOSS phía sau tổ chức Vô Xá, nhưng mà anh không có nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả chị của anh.

Bởi vì kia đối với anh mà nói, đó là bí mật duy nhất giữa anh và cô.

Anh cho rằng, đợi đến lúc anh đủ mạnh mẽ, lúc anh đi thổ lộ với cô, cô sẽ đồng ý. Không ngờ, khi anh xuất hiện ở trước mắt cô lần nữa, cô vậy mà cái gì cũng không nhớ rõ, cô không nhận ra anh.

Anh là khổ sở như vậy, anh cho là không sao, anh vẫn còn chính là thời gian, bọn họ còn trẻ.

Nhưng mà lúc này lại bị lộ ra cô muốn đính hôn.

Anh không thể chịu đựng được.

Đối với anh mà nói, ngay từ lúc ba năm trước đây anh cũng đã định cô bé này, say này cô bé này chỉ có thể sống cùng anh cả đời, tại sao cô có thể phản bội anh, ở bên người khác chứ?

Anh cầu xin Bách Lý Lan, cầu xin cô giúp anh.

Anh biết Bách Lý Lan sẽ giúp anh, chỉ cần anh mở miệng, cô đều sẽ đồng ý với anh, lần này quả nhiên chị không làm cho anh thất vọng.

Bây giờ Phó An Nhiên đang ở bên cạnh anh, bây giờ cô chính là của một mình anh.

Sau khi An Nhiên nghe Thiện Vũ tự thuật xong, dinendian.loqidJon một ít ký ức xa xôi đều lập tức nhẹ nhàng quay lại.

Dường như, thật đúng là có chuyện như vậy.

Chỉ là sau đó cô có bảo người của Lãnh Hạo giám thị anh một đoạn thời gian, sợ đến lúc đó anh nói lung tung. Nhưng mà không ngờ sau đó anh không nói gì, nghe nói đến bây giờ anh cũng vẫn không nói gì, vẫn luôn che giấu chuyện cô là BOSS của Vô Xá rất tốt, cô cũng liền không quản nhiều hơn nữa.

Mà đối với Thiện Vũ người này, dĩ nhiên là An Nhiên sẽ không dùng đầu óc của mình để nhớ anh.

"An Nhiên, có nhớ ra tôi không?" Thiện Vũ dè dặt hỏi, chỉ sợ An Nhiên nói không biết.

Bách Lý Lan ngồi yên ở một bên của ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên người An Nhiên, vẻ mặt không có thay đổi chút nào, ít nhất xem như bình thường ở trong mắt Thiện Vũ.

Bách Lý Lan chưa bao giờ biết giữa em trai nhà mình và Phó An Nhiên từng có một đoạn như vậy, cô vẫn luôn cho là anh bị Phó An Nhiên mê hoặc ở trong trường học.

Thì ra bắt đầu từ lúc đó, anh cũng đã bắt đầu thích Phó An Nhiên rồi.

Bách Lý Lan hít một hơi thật sâu, tay phủ ở trên ghế sofa nhẹ nhàng từng chút nắm chặt thành quyền.

"Nhớ ra rồi." Mặc dù rất mơ hồ, nhưng mà có ấn tượng như vậy.

Sau này An Nhiên cũng rất nghi ngờ, ngay lúc đó sao cô còn có kiên nhẫn nói nhảm nhiều như vậy với anh, khi đó cô chính là đang đợi thời gian trừ bỏ Răng Vàng, Răng Vàng ở khu vực kia coi như là người đứng đầu tương đối lớn, nhưng mà cô vẫn luôn không có cơ hội hành động, vẫn đang đợi.

Chỉ là không ngờ, cuối cùng chờ được một đứa nhỏ ngốc này.

"Cô xem, bây giờ tôi rất lợi hại, An Nhiên, đừng đính hôn với Phó Quân Hoàng, kết hôn với tôi đi." Ánh mắt Thiện Vũ sáng lên lóng lánh nhìn cô.

An Nhiên lạnh lùng nâng khóe môi: "Cậu? Không đủ tư cách."

Ba chữ cuối cùng làm cho Bách Lý Lan vốn ngồi ở trên ghế sofa đột nhiên đứng dậy: "Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng em trai nhà tôi thích cô, thì cô có thể vẹn toàn không tổn hại gì. Cô nói, nếu tôi phế bỏ một chân của cô, nhà họ Phó, còn có thể cần cô sao?" Lời nói cuối cùng, Bách Lý Lan nói âm u lạnh lẽo.

"Không, không được!" Thiện Vũ vội vàng phản đối: "Chị, nếu như An Nhiên không có chân, cô ấy..."

"Cô ta không có chân, em có thể làm chân của cô ta, không đúng sao?" Bách Lý Lan nghiêng đầu qua, nói với em trai nhà mình.

Thiện Vũ sững sờ, sau đó liền gật đầu, đúng, đúng, die,n; da.nlze.qy;do/mn An Nhiên không có hai chân, anh vẫn sẽ muốn cô ấy.

"An Nhiên, tôi sẽ muốn cô, tôi sẽ không vứt bỏ cô. Cô không có chân, tôi cũng sẽ ở bên cạnh cô." Thiện Vũ nói thật nhanh.

An Nhiên cảm thấy buồn cười một hồi, rồi cuộc đây là một cặp chị em hiếm thấy cỡ nào.

"Nếu như cô làm cho tôi mất đi hai chân, tôi sẽ làm cho hai người cũng bị mất mạng, không tin, chúng ta có thể thử một chút." An Nhiên cười nhàn nhạt, nhưng mà trong đôi mắt màu trà kia mang theo đe dọa hoàn toàn không phải ý cười.

Thiện Vũ đã không còn nhớ rõ lần trước mình nhìn thấy vẻ mặt này của cô là lúc nào, anh bỗng bắt đầu nhớ nhưng

Một bên khác.

"Chủ nhân, người bị người của EVE mang đi." Lại Tư cung kính đứng sau lưng Caesar, bình tĩnh nói.

"Ồ?" Vuốt ve ly rượu trong tay, Caesar nở nụ cười: "Người của Bách Lý Lan à."

"Tra đi. Tra một chút Bách Lý Lan này muốn làm gì."

"Dạ."

Nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu đỏ, Caesar uống một hơi cạn sạch, sau đó tầm mắt của anh dừng ở trong góc phòng, chỗ đó có một bóng dáng đang co rúc lại, trong miệng cô vẫn luôn lầm bầm tên của Diêm Tử Diệp.

"Bây giờ Diêm Tử Diệp của cô nhưng là tìm người anh ta yêu sâu đậm, đáng tiếc, người anh ta yêu sâu đậm, không phải là cô."

Bóng dáng co rúc hơi sùng sốt một chút, chỉ là rất nhanh, cô lần nữa bắt đầu ní non tên của Diêm Tử Diệp.

Cũng trong lúc Caesar nhận được tin tức, Phó Quân Hoàng bên này cũng có tin tức, chỉ là tin tức của anh càng chính xác hơn một chút.

"Bây giờ người ở tỉnh T."

Phó Quân Hoàng không có ngừng lại chút nào, trực tiếp lái xe xông ra ngoài.

Cũng trong lúc Phó Quân Hoàng bắt đầu lên đường, xe của Diêm Tử Diệp cũng đi theo lên đường.

Chỉ là bây giờ Phó Quân Hoàng chỉ biết là An Nhiên ở tỉnh T, tỉnh T lớn như vậy, anh đi đâu mà tìm chứ?

"Chị Lan, Phó Quân Hoàng đang trên đường đến tỉnh T." Một giọng nói vang lên ở bên trong phòng.

Thiện Vũ nghe thấy ba chữ Phó Quân Hoàng này, vẻ mặt của anh liền bắt đầu trở nên vặn vẹo: "Phó An Nhiên, cô phải nhớ kỹ, cô là của tôi, cô là người trong dự định của tôi, sau này là người phải kết hôn với tôi!"

"Ồ? Cậu là dự định cho ai? Hà?" Bộ dạng An Nhiên hoàn toàn không giống bị giam cầm, Diêm Tử Diệp nhìn cả người cô cực kỳ biếng nhác, cô nhàn nhạt nhìn bọn họ, cười nói: "Bách Lý Lan, cô nhất định biết, chọc giận tôi, các người sẽ có hậu quả gì."

Bách Lý Lan không nói.

Sao cô lại không biết.

Nếu như chuyện này bị người khác tra ra được, tập đoàn Bách Lý của cô sẽ gặp khó khăn trước nay chưa từng có.

Không chỉ là tập đoàn Từ Thị và nhà họ Phó muốn ép các cô xuống, tập đoàn Tàn Thị Tàn Môn cũng sẽ tăng sức ép với tập đoàn Bách Lý... Mà đương nhiên Caesar kia cũng không phải là dễ đối phó, cô...

Cô có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại, cô phải nghĩ kỹ một kế hoạch hoàn mỹ.

Mà trong hoàn mỹ nhất đó liền để cho Phó An Nhiên kết hôn với em trai, chỉ có như vậy mới là biện pháp giải quyết hoàn mỹ nhất.

Đĩ nhiên là Phó An Nhiên sẽ không đồng ý, như vậy cô cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cứng rắn.

Bách Lý Lan vỗ tay một cái, một người phụ nữ lớn tuổi tóc hoa râm cầm một ly nước sạch trong tay đi vào, đặt nước ở trước người An Nhiên, liền im lặng không nói mà rời đi.

"Em trai, dứt cô ta uống hết."

Từ trước đến nay Thiện Vũ rất nghe lời của Bách Lý Lan, anh cầm ly nước đi dứt cho An Nhiên, bị An Nhiên trừng: "Bách Lý Lan, thủ đoạn của cô thật giỏi."

"Không hổ là An Nhiên nhà họ Phó, tôi vẫn chưa nói gì, cô cũng đã biết rồi."

An Nhiên lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan: "Nếu như cô dám..."

Thiện Vũ nhân lúc cô mở miệng nói chuyện, đút nước cho An Nhiên, An Nhiên bị đổ nước vào, mặc dù phần lớn nước đều không có uống vào, nhưng mà cô vẫn là uống không ít.

"Em trai, ôm người đi vào phòng ngủ của em đi, nhớ kỹ, không được làm người bị thương."

Thiện Vũ hơi ngần ra, ngay sau đó về mặt phần khôi nhìn An Nhiên, anh không nói bất kỳ lời nào, liền ôm An Nhiên đi về hướng phòng ngủ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Khâu thiếu Khâu Doãn Hiên, Lão Soái Ca giúp em! (1)

Editor: Hành Hoa

Một tiếng "bịch" vang lên.

Cửa phòng đóng chặt trực tiếp bị đá văng, người vốn đang nằm trên giường đột nhiên giật mình, lật người liền từ trên giường đứng lên, về mặt cảnh giác nhìn người đứng ở cửa, trong tay anh ta đã cầm một khẩu súng lục.

Đội người đàn ông nhìn rõ người đứng ở cửa thì anh hơi ngần ra, sau đó liền thở phào một cái, cả người anh đều dựa vào trên giường, than thở:

"Tôi nói này lão đại, cậu đây là muốn làm gì hả? Cậu như vậy rất đáng sợ đấy cậu có biết không hả?"

Người đứng ở cửa chính là Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng không nói một lời, xoay bước đi vào phòng người đàn ông, tự nhiên ở trong phòng anh ta tìm kiếm thứ gì đó.

"Lão đại, cậu muốn tìm cái gì vậy? Cậu nói cho tôi, tôi tìm giúp cậu không được sao?" Người đàn ông bị Phó Quân Hoàng như thế dọa sợ, anh ta có chút lắp bắp nói.

Nhưng Phó Quân Hoàng làm như không nghe thấy, cho đến khi anh tìm được nơi người đàn ông giấu súng, anh thuận tay cầm hai thanh súng lục loại nhỏ phía sau, rồi sau đó tầm mắt lạnh lùng dừng ở trên người anh ta:

"Không thấy bảo bối."

Người đàn ông sau đấy liền giật mình, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, "Cậu nói Phó An Nhiên? Phó An Nhiên nhà cậu không thấy?"

Phó Quân Hoàng cau mày gật đầu, dinendian.loqid]on tại tỉnh T lúc này, người có thể nghĩ đến duy nhất chỉ có anh ta, mà có thể giúp anh cũng chỉ có người này.

Người đàn ông kia là lão đại ngầm của tỉnh T, nhưng anh ta lại không phải kẻ giết người như ngóc, ngược lại anh ta đối với mọi người đều rất tốt, với anh ta mà nói, lợi ích không phải là thứ quan trọng nhất, mà là tình nghĩa anh em.

Người đàn ông này tên Khâu Doãn Hiên, đại đương gia nhà họ Khâu tỉnh T.

Khâu Doãn Hiên đáng người không cao lớn, cũng không dũng mãnh, ngược lại có tư vị của cô gái nhỏ, đúng vậy, chính là cô gái nhỏ.

Nếu như đặt anh ta ở thời cổ đại, anh ta đích thị là một công tử văn nhã mềm mại như gió.

Khâu Doãn Hiên nhìn Phó Quân Hoàng chau mày, nhếch đôi môi, anh không khỏi bật cười ha hả: "Này, bảo bối nhà cậu phải chăng là không chịu đựng nổi tính cách của cậu mà đi theo người khác chạy đấy chứ?"

Phó Quân Hoàng ngẩng đầu, chỉ bằng một ánh mắt đem toàn bộ lời Khâu Doãn Hiên muốn nói đều nuốt trở về.

Nực cười, còn lâu anh mới muốn đi châu Diêm Vương lúc này.

Hai người Khâu Doãn Hiên và Phó Quân Hoàng đều biết được chuyện từ An Nhiên :

Năm đó An Nhiên mở rộng địa bàn, phát triển quá mức nhanh chóng, hầu như đã thu hút được sự chú ý của các tỉnh xung quanh để đô, một tổ chức nhanh chóng cường đại, sẽ uy hiếp đến sự sống chết của các tổ chức còn lại, khi ấy bọn họ nghe nói có không ít tổ chức cũng bị tổ chức Vô Xá đột nhiên xuất hiện tới thăm tóm.

Khâu Doãn Hiên người này chỉ dựa vào phần nghĩa khí và mạnh mẽ của anh ta, ở giữa đám người lão đại của các tỉnh, vẫn có thể xem là có tiếng nói, ít nhất người ta đều sẽ nể anh ta vài phần, sẽ không dễ cho anh ta mất mặt.

Mọi người xung quanh tìm tới anh ta bắt đầu bàn bạc về sự xuất hiện bất ngờ của Vô Xá, anh ta biết, dinendian.loqidJon ý của họ là khiến cho anh ra ra mặt đàm phán với người của Vô Xá. Nhưng khi đó người của Vô Xá rất thần bí, ngoại trừ người xung quanh thường ở bên ngoài, nhân viên bên trong hầu như không ai từng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Về sau Khâu Doãn Hiên lại bị bọn họ làm phiền đến tức giận, cuối cùng cũng kêu người của mình mang tính chất tượng trưng đi đập vài vùng của Vô Xá, thế nhưng cách này rất tốt, người của Vô Xá chính tại lúc ấy đã tìm tới cửa.

Khâu Doãn Hiên quen biết Phó An Nhiên cũng chính tại lúc đó.

Nói thật, lúc anh vừa trông thấy An Nhiên, ý tưởng duy nhất anh nghĩ đến chính là đem cô gái đó chiếm làm của riêng. Chuyện cười, người như bọn họ thì cần cái kiểu hôn nhân gì? Ngoại trừ hôn nhân, anh còn muốn một người con gái có năng lực tương xứng, Phó An Nhiên tuy thoát nhìn nhỏ bé một chút, thế nhưng không có cách nào khác, cô gái này đã cường hãn đến mức khiến cho anh phải quý xuống, tới gọi thẳng nữ vương.

Anh làm sao có thể buông tay một cô gái như thế?

Nhưng không ngờ, nhóc con kia lại là hoa đã có chủ, khi anh ta biết cô là người nhà họ Phó, người bảo kê cô là Phó Quân Hoàng, anh ta lập tức nghĩ ần.

Cô gái này được thì có được, nhưng mà anh cũng không muốn vì một cô gái mà hủy đi sự nghiệp của mình, nhà họ Phó đâu phải dễ chọc.

Chẳng qua trước khi anh buông tha, anh đã làm ra hai chuyện cực kỳ bức bách, đó chính là hưng phấn đi tìm Phó Quân Hoàng, sau đó hùng hồn nói với anh ta rằng về sau anh sẽ chăm sóc cô gái nhà anh ta thật tốt, thỉnh cầu anh ta đem cô gái nhà anh ta cho mình nuôi.

Sau rồi kết quả anh nhận được chính là bị Phó Quân Hoàng nhỏ hơn so với mình hai tuổi đánh một trận, hơn nữa còn bị đánh vô cùng thâm.

Phải rồi, anh coi trọng An Nhiên là lúc cô mấy tuổi nhỉ?

Có vẻ như mười bốn tuổi, lúc đấy cô gái này thế mà chẳng có.....chút xíu nào tính nết của đứa nhỏ, hoàn toàn chính là một nữ vương hắc đạo nha.

Khâu Doãn Hiên thật sự rất thích cô bé An Nhiên này, nguyên tắc xử sự của Phó Quân Hoàng mười phần phù hợp với tính cách của anh, mấy người họ cũng không hiểu sao, lâu ngày, quan hệ bỗng trở nên tốt đẹp hẳn lên, thậm chí còn có loại hứng thú kỳ lạ.

"Bách Lý Lan." Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiên, thân nhiên nhả ra ba từ kia đến.

"Không phải chứ, mới có vài ngày thôi, cậu đã yêu mến cái cô gái biến thái đấy rồi?" Khâu Doãn Hiên không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đem súng móc ra đặt ở trên bàn, lạnh lùng nhìn anh ta.

Khâu Doãn Hiên ho nhẹ một tiếng, anh thật nghi ngờ, cái cậu nhóc này rõ ràng nhỏ tuổi hơn anh, anh như thế nào lại sợ hãi cậu ta đây.

"Bách Lý Lan mang nhóc con An Nhiên đi?" Khâu Doãn Hiên không phải ngu ngốc, đương nhiên biết ý tứ trong lời nói của Phó Quân Hoàng, chẳng qua là anh muốn đùa giỡn tên mặt than này mà thôi. diendanlqd.com

Phó Quân Hoàng gật đầu, "Hiện cô ấy đang ở chỗ này của anh."

"Ồ, cậu đem chuyện nói rõ ràng cho tôi nha, tôi với cái cô gái biến thái kia không có bất kỳ quan hệ gì. Cậu phải nói An Nhiên đang ở trên địa bàn của tôi chứ không phải là ở chỗ này của tôi, OK?"

Phó Quân Hoàng không nói gì, "Tra!"

"Biết rồi, biết rồi." Khâu Doãn Hiên gọi cho thuộc hạ của mình, để cho bọn họ tìm vị trí của An Nhiên, sau khi đặt điện thoại xuống, anh vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng trấn an, "Yên tâm đi, không đến nửa giờ có thể tìm ra được tung tích. Chỉ cần cô ta không rời khỏi tỉnh T, cô ta nhất định sẽ không thoát khỏi tay mắt của tôi."

Tại tỉnh T, cho dù là nơi tối tăm vắng vẻ nhất, Khâu Doãn Hiên anh cũng có thể là người đầu tiên biết được nơi đó có cái gì.

Điều Phó Quân Hoàng có thể làm bây giờ chính là đợi.

Ngoài ra, anh cái gì cũng không làm được.

Thân thể anh cứng ngắc ngồi ở trên sô pha, ánh mắt sâu thẳm dừng tại một điểm nào đó trên bầu trời đêm, biểu cảm lạnh lùng.

"Yên tâm, sẽ không gặp chuyện bất trắc. Đây dù sao cũng là nhóc con tôi xem trọng đấy." Khâu Doãn Hiền rót cho Phó Quân Hoàng một cốc nước, "Đừng có trùng tôi, năm đó tôi coi trọng cô ấy nhưng lúc ấy cũng đã thông báo cho cậu mà, mặc dù tôi đã buông tha cho việc tranh đoạt quyền chiếm hữu cô ấy, nhưng không có nghĩa là tôi không thích cô ấy nữa."

Biểu cảm Phó Quân Hoàng có chút khó coi, nhớ đến chuyện năm đó.

Cùng lúc Phó Quân Hoàng ở trong phòng Khâu Doãn Hiền đợi tin tức, lúc này bên trong phòng của Thiện Vũ...

Thiện Vũ thật cẩn thận đem An Nhiên đặt ở trên giường, anh gần như si mê ngắm nhìn An Nhiên, "An Nhiên, tôi..... Tôi biết bây giờ em không còn thích tôi, nhưng mà..... Chị gái nói tình cảm có thể bồi dưỡng từ từ, tôi cảm thấy chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc."

An Nhiên hơi hơi chau mày, dĩ nhiên thân thể của anh ta ở trên truyền đến từng đợt cảm giác, mà cái loại cảm giác này đối với cô mà nói, thật sự không dễ chịu chút nào, cô không biết Bách Lý Lan đã bỏ gì vào cốc nước kia, nhưng mà có thể giúp cho Bách Lý Lan yên tâm để Thiện Vũ một mình ở cùng chỗ với cô, thứ đồ kia hẳn là rất bá đạo.

"Anh cảm thấy? Tôi xem anh cảm thấy đúng là nhiều chuyện." An Nhiên chịu đựng đầy lòng phiền chán, cô lạnh lùng nhìn Thiện Vũ.

Thiện Vũ sắc mặt suy sụp, anh ta gắt gao nhìn An Nhiên, rất nhanh, anh ta không ngừng lắc đầu, "Không phải, không phải như vậy, giác quan thứ sáu của tôi rất chuẩn, tôi có thể cảm thấy được nếu về sau chúng ta cùng nhau kết hôn, chúng ta sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc. Đến lúc đó chúng ta sẽ sinh thật nhiều thật nhiều đứa bé, chúng ta sẽ có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc, sẽ....."

"Năm mơ làm rất tốt." An Nhiên chưa bao giờ nghĩ, một cái người có bệnh tư tưởng, thế mà có thể chọc cười đến vậy.

"Không sao cả. Bây giờ em không tin cũng không sao." Thiện Vũ khéo hiểu lòng người cười, "Chờ chúng ta kết hôn, dĩ nhiên chờ em trở thành cô dâu của tôi, sau đó sinh con cho tôi, em sẽ biết, những gì tôi nói đều là sự thật." Nói xong anh ta liền đem tay mình cầm lấy tay An Nhiên.

An Nhiên có chút gian nan đem tay của mình tách ra, con người băng lãnh trực tiếp nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ta, giọng nói chậm rãi, băng hàn như mùa đông hoàn toàn quả quyết:

"Thiện Vũ, vậy giác quan thứ sáu của anh có nói cho anh biết, anh sẽ chết ở trên tay của tôi?"

Trái tim Thiện Vũ nhất thời ngừng đập, anh gắt gao che lấy trái tim dơ bẩn, hoàn toàn không thể tin nhìn An Nhiên, trên khuôn mặt mang theo nét thống khổ, mà nhiều hơn chính là không thể tin:

"Em, em vậy mà muốn giết tôi. Tôi như vậy là vì yêu em, em vì sao lại không thương tôi? Em vì sao lại muốn giết tôi? An Nhiên, tôi là Thiện Vũ mà, tôi là Thiện Vũ của em, vẫn đều vì em mà sống đơn độc Thiện Vũ."

Thiện Vũ như thế làm An Nhiên thật vui vẻ, cô chưa hề làm gì cả, Thiện Vũ đã bày ra dáng vẻ muốn chết, anh ta hoàn toàn có thể đi thử làm diễn viên."

"Tôi muốn giết anh?" An Nhiên cười, tuy rằng ý cười cực lạnh lẽo, "Làm sao có thể? Anh đừng nghĩ nữa, muốn không có nghĩa là nhất định sẽ làm. Nhưng tôi bây giờ cảnh cáo anh, nếu anh dám động đến tôi một chút, tôi nhất định sẽ giết anh, còn có thể giết chị gái yêu quý của anh."

An Nhiên tiếng nói rất nhỏ, nhẹ nhàng, hoàn toàn không có sức nặng gì, cô không gào thét, không hô to, cứ như vậy đạm mạc nói, nhưng chính như vậy lại làm cho Thiện Vũ cả người như bị điện giật đứng dậy.

"Cô dám động đến chị gái tôi, nếu cô dám động đến chị gái tôi! Tôi nhất định sẽ giết chết cô!" Thiện Vũ gần như điên cuồng nhìn An Nhiên.

An Nhiên ngưng lại, lập tức cười, "Anh không phải rất thích tôi sao?"

"Tôi thích em." Thiện Vũ hơi hơi ngừng lại, lập tức nói: "Không đúng, là tôi yêu em, tôi yêu em. Nhưng mà tôi không cho phép bất kì kẻ nào làm tổn thương chị gái tôi. Chị gái tôi là người tốt nhất trên thế giới này, tôi sẽ không cho phép bất kì một ai có thể làm tổn thương chị ấy, kể cả là người tôi yêu nhất cũng không thể."

An Nhiên nở nụ cười, cặp chị em này đúng là rất thú vị.

Chị gái vì em trai không tiếc chịu đựng phản đối, em trai không tiếc vì chị gái có thể giết cả người mà anh ta cho là yêu sâu đậm.

Đây thật đúng là một cặp chị em tốt.

"Không, anh không thích tôi." An Nhiên khéo nhìn về, biểu cảm khô khan phục như lúc ban đầu lạnh nhạt, trông mắt màu trà cũng không biết khi nào đã bình tĩnh trở lại, "Người trong lòng anh không phải tôi."

"Em nói linh tinh! dĩ nhiên Tôi sao có thể ngay cả người trong lòng mình là ai cũng không biết? Phó An Nhiên, em đừng tưởng rằng em nói như vậy tôi sẽ từ bỏ em, em là của tôi, em chỉ có thể là của tôi. Việc trước đó tôi có thể không tính toán với em, lúc này em không hiểu, em cái gì cũng không biết, tôi có thể tha thứ cho em, nhưng từ nay về sau, em chỉ có thể ở bên cạnh tôi, không cho phép đi!"

Bệnh thần kinh!

Còn là một người bị bệnh tâm thần nặng!

"Tôi không nói linh tinh, chính anh biết." Việc An Nhiên có thể làm bây giờ là kéo dài thời gian, cô không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, trong thân thể cảm giác không khỏe càng ngày càng mãnh liệt, nhưng cũng may là Thiện Vũ trả lại cho cô cái chăn mỏng, nếu không, cô thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ.

Chăn mỏng dưới người An Nhiên, ngoài khuôn mặt, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều căng thẳng, cô sợ hãi chính mình một khi thả lỏng, cô sẽ không khống chế được.

Nếu cô thật sự không khống chế được, cô không dám tưởng tượng đến hậu quả về sau.

An Nhiên có lý do tin tưởng, cho dù hôm nay cô thật sự đi tong ở chỗ này, thật sự "chơi đùa" với Thiện Vũ, lão soái ca cũng sẽ không bỏ mặc cô, anh ấy sẽ càng thêm quý trọng cô, anh ấy sẽ tự trách chính mình, sẽ oán hận chính mình, nhưng sẽ không trách cứ cô dù chỉ một chút.

Từ trước tới giờ, bất cứ việc gì anh ấy cũng đều gánh vác trên người, chính là người cô yêu sâu đậm. Người ấy che chở cô như báu vật, là người tốt với cô nhất trên thế giới này!

Anh ấy không muốn cô chịu tổn thương dù chỉ một chút, lúc này đây nếu cô thật sự phát sinh cái gì ngoài ý muốn, lão soái ca nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Thiện Vũ không hiểu vì sao An Nhiên lại muốn nói như vậy.

Cô không phải là anh, cô vì sao lại nói người anh thích không phải cô? Anh thích cô suốt ba năm, ba năm qua, anh toàn tâm toàn ý để ý các động thái của cô, còn có hướng đi của cô, anh làm sao có thể không thích cô?

"An Nhiên, không sao cả, tôi biết em bây giờ đang sợ hãi, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, chỉ cần em chân chính trở thành người của tôi, như vậy em sẽ không sợ cái gì nữa." Nói xong anh ta ngay tại trên giường ngồi xuống, anh ta hơi hơi nghiêng người nhìn cô, biểu cảm nháy mắt ôn nhu, "Không sao đâu, tôi sẽ thật dịu dàng, chị gái đã nói, lần đầu tiên của con gái đều sẽ khó chịu, tôi..... tôi sẽ rất nhẹ." Vào lúc nói xong lời cuối cùng, Thiện Vũ đều đã có chút mặt đỏ tai hồng.

"Thiện Vũ, nếu anh không muốn chết, nếu anh không nghĩ đến nhà Bách Lý trong phút chốc trở thành hai bàn tay trắng, tốt nhất mau dừng tay cho tôi." Hô hấp của An Nhiên dường như đã trở nên hoàn toàn hỗn loạn, toàn thân cô mềm nhũn, cô chỉ có thể dùng ánh mắt để uy hiếp Thiện Vũ.

Thiện Vũ thật sự sợ hãi ánh mắt của An Nhiên.

Ánh mắt của cô quá mức đáng sợ, lạnh lẽo như băng sắc bén như dao làm cho tay anh bắt đầu run run.

Tiếp tục kéo một bên áo gối, đem nó che lên ánh mắt của cô, giọng nói dịu nhẹ, "Không sao đâu, chúng ta lập tức sẽ tốt thôi, chỉ cần trong chốc lát, chỉ cần em trở thành của tôi, em cũng sẽ không nói như vậy nữa, chị gái nói, chỉ cần làm cho em chân chính trở thành con dâu nhà Bách Lý, em sẽ không làm gì nhà Bách Lý."

Trong lòng An Nhiên hừ lạnh, Bách Lý Lan này đúng thật là nghĩ ra được chủ kiến hay.

"Chẳng lẽ anh muốn cho chị gái anh đau lòng sao?" An Nhiên cảm giác Thiện Vũ đang động đến quần áo của mình, cô cố gắng kiềm chế cơ thể run run của mình, tiếp tục nói một cách bình thản.

Một câu nói kia quả nhiên có tác dụng, Thiện Vũ không hiểu nhìn cô, "Em có ý gì?"

"Chị gái anh thích anh." Phó An Nhiên tiếp tục nói, nhưng thật ra trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít thì động tác của anh ta đã ngừng lại.

Thiện Vũ bật cười ha hả, "Đương nhiên rồi, chị gái của tôi nếu không thích tôi, chẳng lẽ chị ấy lại đi thích em sao? À không phải, chờ em trở thành người của tôi, chờ chúng ta kết hôn, chị ấy rồi cũng sẽ thích em."

"Không." An Nhiên bình tĩnh tiếp tục giảng giải, "Cô ấy thật sự yêu anh, giống như anh cho rằng chính mình yêu tôi, cái loại yêu này giống nhau, không phải tình yêu chị em mà là tình yêu nam nữ."

Thiện Vũ sùng sốt, sau đó anh ta bật cười một tiếng, mặc dù nụ cười kia thoát nhìn rất dữ tợn, "An Nhiên, tôi thật sự thích em, nhưng em đừng tưởng rằng dựa vào tôi thích em là em có thể nói hươu nói vượn! Đó là chị gái ruột của tôi, chúng tôi đều cùng một mẹ sinh ra!"

"Người anh thực sự thích là Bách Lý Lan, anh không thích tôi."

Lúc này đây, Thiện Vũ hoàn toàn cười lớn, trong nháy mắt anh ta vươn tay ra, gắt gao bóp cổ An Nhiên, gần như điên cuồng hô, "Câm miệng! Câm miệng! Tôi không thích chị ấy, tôi không thích chị ấy! Cho cô nói lung tung, cho cô nói lung tung!"

Bên trong biệt thự kiến trúc Châu Âu.

Lúc Lại Tư cầm báo cáo đi đến thư phòng, Caesar đang đứng ở trước giá sách, vuốt ve một quyển sách trong đó.

"Chủ nhân, đây là tư liệu về Bách Lý Lan mới điều tra được."

Caesar thật cẩn thận đem quyển sách cầm trong tay đặt lại lên giá sách, khoảnh khắc nhìn quyển sách kia, diendanlqđ.com biểu cảm thật nhu hòa, bộ dáng thật cẩn thận làm cho Rice không khỏi tò mò nhìn về phía giá sách, anh ta chỉ thấy sách được xếp ngăn nắp, cũng không nhìn ra có chỗ nào kỳ quái hoặc có chỗ nào đặc biệt.

Caesar tiếp nhận báo cáo Lại Tư mang đến, sau khi nhìn qua nội dung bên trong, Caesar cau mày, "Bách Lý Lan còn có em trai?"

"Đúng vậy. Cô ta đem em trai bảo vệ vô cùng tốt, hiếm khi xuất hiện trước tầm mắt mọi người, hơn nữa cậu ta không phải họ Bách Lý, tên cậu ta là Thiện Vũ, là học sinh của Ngân Dục."

"Hả? Ngân Dục? Hình như tiểu bảo bối của tôi cũng là người nơi đó?" Caesar tùy ý lật báo cáo trong tay, phía dưới mặt nạ màu bạc biểu cảm lộ vẻ cười nhạt làm cho người xem khó hiểu.

"Bây giờ mấy người đó đang ở đâu?"

"Tỉnh T."

"Ồ?"

Dưới tình huống bình thường, chỉ cần là nghỉ dài hạn, Bách Lý Lan đều sẽ đưa Thiện Vũ đến biệt thự ở tỉnh T. Rất ít người biết cô ta có biệt thự ở tỉnh T."

"Tra được đến đâu rồi?" Caesar nhìn ảnh chụp của Thiện Vũ trên báo cáo, lười biếng hỏi.

"Thiện Vũ này, không đơn giản." Lại Tư chần chờ một lúc mới lên tiếng.

"Ừ?" Có thể được Lại Tư nhận xét là người không đơn giản, trên thế giới này không có mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101-2: Khâu thiếu Khâu Doãn Hiên, Lão Soái Ca giúp em! (2)

Editor: Hành Hoa

"Hình như đầu óc cậu ta có chút vấn đề. Trước mặt Bách Lý Lan, cậu ta là một cậu bé ngoan tuyệt đối, nhưng mấy năm gần đây, cậu ta biến đổi kinh người, còn tự mình trực tiếp giết vài người, vụng trộm làm trái ý Bách Lý Lan."

Caesar cau mày.

Dựa theo tư liệu và đánh giá của những người xung quanh Thiện Vũ mà nói, chắc chắn cậu ta là một học sinh trăm người có một, là một tấm gương tốt điển hình, ở bên cạnh Bách Lý Lan, cậu ta luôn biểu hiện như một cậu bé to xác ngây thơ cái gì cũng không hiểu.

Nhưng đằng sau báo cáo Lại Tư cũng nói, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) ở trong bóng tối cậu ta đã làm không ít những chuyện mà Bách Lý Lan cảm đoán, ví dụ như đánh người bị thương, hại người,..... còn nữa như bạo lực ấu dâm đánh nhau, chuyện này dường như cũng không có người biết, bao gồm cả Bách Lý Lan.

Quả thật rất thú vị.

"Tra được nguyên nhân không?" Đột nhiên thay đổi nhất định phải có nguyên nhân, một người không có khả năng vô duyên vô cớ liền thay đổi khác hẳn với lúc trước.

Lại Tư lắc đầu.

Tạm thời còn chưa điều tra được.

Nhưng việc Phó An Nhiên mất tích nhất định có liên quan đến Bách Lý Lan, mà Bách Lý Lan cô ta không phải kẻ ngốc, sẽ không vô duyên vô cớ bắt cóc Phó An Nhiên.

Cô ta làm vậy không sợ đắc tội nhà họ Phó sao? Bây giờ có người nào mà không biết nhà họ Phó cùng Tần Môn có quan hệ mờ ám? Bách Lý Lan làm như vậy, đến lúc đó sẽ đẩy tất cả lợi ích của gia tộc cô ta lên trên vách núi đen nguy hiểm.

"Kêu người chuẩn bị."

"Chủ nhân muốn đi tỉnh T?" Bọn họ còn chưa xác định cái gì, tại sao lại phải đi tỉnh T đây.

Caesar nở nụ cười, "Lại Tư, phải tin tưởng trực giác của tôi, cái cô Bách Lý Lan đó sợ dĩ làm chuyện này, chỉ có một lý do, chắc chắn là do em trai bảo bối của cô ta coi trọng tiểu bảo bối của tôi."

Về mặt Lại Tư khiếp sợ.

Rốt cuộc Phó An Nhiên này có cái gì tốt nhỉ, tại sao tất cả đều coi trọng cô gái nhỏ này đây.

Mặc kệ trong lòng Lại Tư nghĩ gì, lúc này bọn họ đã đang trên đường phía trước hướng đến tỉnh T.

"Lão đại, tra ra rồi." Khâu Doãn Hiền vẫy vẫy tay với Phó Quân Hoàng, cầm điện thoại di động của mình đưa cho anh.

Trên điện thoại di động là vài tấm ảnh chụp do cấp dưới gửi tới, người trên ảnh có chút mờ, nhưng từ dáng người có thể nhận ra người đó chính là Bách Lý Lan, mà đằng trước Bách Lý Lan còn có một bóng người, hai tay người đó bị trói sau lưng, thân mình kéo căng thẳng tắp, bộ lễ phục kéo dài trên mặt đất.

Đó là bảo bối của anh.

An Nhiên của anh.

Đồng tử màu đen trầm xuống.

"Địa điểm."

"Ồ trên đây có nói này." Khâu Doãn Hiền chỉ chỉ một vị trí trên tấm ảnh.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy vị trí trên ảnh, không nói câu nào, một phen túm Khâu Doãn Hiền liền lập tức đi ra ngoài.

Anh không đưa người tới đây, Phó Quân Hoàng không nắm chắc một mình có thể cứu An Nhiên ra ngoài hay không, anh cần Khâu Doãn Hiền hỗ trợ.

"Ui da ui da, tôi nói này Phó Quân Hoàng, cậu cậu bản đay nhé! Cậu cứ từ từ để tôi đi thay bộ quần áo khác, cậu không thể để cho tôi cứ như vậy mặc cả bộ áo ngủ trên người đi gặp vợ nhỏ bảo bối của cậu chứ?" Vợ nhỏ bảo bối là chuyện nhỏ, quan trọng là không thể để đám đàn em nhìn anh mất hình tượng thể này được.

Lúc này Phó Quân Hoàng làm sao có thể để ý nhiều như vậy, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) anh cần phải nhanh chóng đến tìm về bảo bối của mình.

"Lập tức cho người của anh đến." Nói xong, trực tiếp đem Khâu Doãn Hiền vẫn đang phản đối không ngừng ném vào trong xe, rồi sau đó tự mình lái xe chạy vội ra ngoài.

Lúc này trong lòng Khâu Doãn Hiền mặc dù đem Phó Quân Hoàng ra mắng cho đã đòi, nhưng mặt khác anh chỉ có thể nghe theo Phó Quân Hoàng, việc làm đúng đắn nhất bây giờ chính là gọi điện thoại cho đàn em của mình, để họ trước hết đuổi đến bên trong biệt thự của Bách Lý Lan, tốt nhất đập tan nơi đó.

Anh ngàn lần không muốn bị Phó Quân Hoàng chơi đùa lần thứ hai, may mắn là anh không tìm người đến phục vụ cậu ta, bằng không, anh không chắc sau lưng mình cậu ta sẽ nói cái gì với nhóc con kia.

Anh cũng biết tiểu bảo bối không muốn bọn họ giống như loại công tử trắng hoa.

Dù sao Khâu Doãn Hiền cũng không phải công tử trắng hoa, anh chỉ là một người nếu như không ngủ được, theo thói quen sẽ muốn ôm cái này cái nọ ngủ, nhưng bắt buộc phải là người sống, con chó con mèo đương nhiên là không được, phải là một người sạch sẽ nha.

Tưởng rằng Khâu Doãn Hiền lớn như vậy, ngoại trừ chân chân chính chính chơi đùa trên giường với một người, còn lại người ta chỉ là ôm để ngủ thôi.

Nghĩ đến cái người kia ngủ với anh xong lại chạy trốn, anh liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, đừng để cho anh tìm được cô, bằng không, anh nhất định sẽ trói cô lại, giam giữ thật chặt, sau đó bỏ đói ba ngày! Trừng phạt tội không nghe lời, cả ngày chỉ biết chạy trốn!

Ngay lúc Phó Quân Hoàng lái xe hướng đến biệt thự của Bách Lý Lan, cách xe anh không xa có một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn bám sát phía sau.

Trong toa xe, Diêm Từ Diệp biểu cảm im lặng nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, sau khi rời khỏi tiệc rượu, một câu anh cũng không nói, cứ nhìn ngoài cửa sổ, ngăn người.

Kiều Từ Du bên cạnh không biết nên nói cái gì, hoặc là chính cô cũng không biết mình có thể nói gì, cô chỉ nhìn Diêm Từ Diệp, khẽ cắn môi dưới, cúi đầu nhìn đôi tay nắm chặt thành nắm đấm đặt trên đùi.

"Môn chủ, cần báo cho bọn họ chỗ này sao?" Lái xe thật cẩn thận hỏi.

Nhìn lên chiếc xe phóng nhanh đằng trước, hiển nhiên bọn họ biết người đang ở chỗ nào, người ta đây là đi cứu viện.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp vẫn dừng ngoài cửa sổ như trước, anh không lên tiếng, ngay lúc lái xe nghĩ anh ta sẽ không trả lời, Diêm Từ Diệp thản nhiên nói:

"Không cần."

Anh đến không phải để đoạt lấy cô, anh chỉ muốn trước hết xác nhận cô có an toàn hay không thôi.

Anh tự nói với mình, cho dù cô không có anh, cô vẫn có thể sống thật thoải mái, quả đúng là rất yên tâm.

"Anh Diêm....." Kiều Từ Du giọng nói chậm rãi nghẹn ngào, "Anh việc gì phải như vậy? Anh có thể....."

"Cô không hiểu."

Ba chữ đơn giản làm cho Kiều Từ Du nháy mắt im lặng, cô cố gắng mở miệng, nhưng sau đó lại phát hiện mình không thể nói được cái gì.

Sao cô có thể không hiểu?

Sau khi cô coi Nguyên Phi như thế thân của anh, di@en*dyan(lee^qu.donnn) cô hiểu rõ, cả đời này cô cũng khó có thể được ở cùng một chỗ với anh ấy.

Bao lâu nay, vì để được ở bên Tần gia, tay của anh ấy ngoài chạm vào Tần gia ra, thì cũng chỉ có duy nhất một người là Phó An Nhiên.

Anh ấy biết Tần gia thích sạch sẽ nên cố gắng giữ gìn chính mình sạch sẽ, với anh ấy mà nói, kể cả khi Tần gia đã chết, anh ấy cũng muốn giữ mình sạch sẽ cho đến chết, lúc đó, dù xuống Địa Ngục rồi, anh ấy vẫn có thể nói cho Tần gia rằng mình sạch sẽ, anh ấy vẫn có tư cách đứng bên người cô.

Nhưng còn cô lại không có tư cách nào nói cho anh Diêm của cô rằng mình sạch sẽ.

Xe chậm rãi dừng lại.

Diêm Từ Diệp không xuống xe, chỉ có tầm mắt đặt trên chiếc xe phía trước.

Trước xe của bọn họ là một căn biệt thự coi như không tệ, thoát nhìn từ bên ngoài không có gì khác với biệt thự thông thường, cũng không biết nội thất trang trí bên trong là kiểu dáng gì.

Phó Quân Hoàng nhảy khỏi xe đầu tiên, Khâu Doãn Hiên nhìn nhìn dấu chân chó nhỏ in trên áo ngủ, bộ mặt khổ sở, thật không biết sắp tới khi bảo bối trông thấy dáng vẻ này của anh, có phải cô sẽ không nể mặt mà cười lớn.

Áp lực từ Phó Quân Hoàng bức bách, anh đành phải lựa chọn xuống xe tiến vào biệt thự.

Do đó, lúc nhìn thấy người gác cổng báo cho Bách Lý Lan có Khâu Doãn Hiên tới thăm, Bách Lý Lan còn cảm thấy mười phần kỳ quái, tâm tư không ngừng chuyển động.

Cô và Khâu Doãn Hiên không có quan hệ gì, hơn nữa người này đến lúc này quá bất thường, mặt trời cũng vừa mới mọc.

"Mời vào." Mặc kệ có chuyện gì, vẫn là mời vào rồi nói sau.

Gia tộc Bách Lý cô dù gì cũng là gia tộc lớn, nhưng đây là tỉnh T nên cái gì cũng không phải, ở trên địa bàn của người khác, vẫn phải tuân thủ quy củ của người ta.

Nhưng Bách Lý Lan đã nghĩ sai, cô không ngờ đến Khâu Doãn Hiên và Phó Quân Hoàng lại có quen biết, càng không nghĩ tới Phó Quân Hoàng và Khâu Doãn Hiên sẽ cùng nhau hợp tác.

Khi Bách Lý Lan nhìn thấy Phó Quân Hoàng toàn thân lạnh lùng và Khâu Doãn Hiên cả người mặc áo ngủ thì đáy lòng cô tức thời chột dạ, cô không phải không đoán được việc Phó Quân Hoàng sẽ trực tiếp đến tìm, nhưng cô không ngờ lại nhanh đến vậy, lại càng không nghĩ đến Khâu Doãn Hiên sẽ đích thân tới đây cùng anh ta.

"Tiểu thư Bách Lý, sáng tinh mơ đã tới làm phiền, chớ trách nha." Khâu Doãn Hiên hoàn toàn không quan tâm bản thân mặc một bộ áo ngủ, anh cười ha ha tự nhiên đến cạnh người Bách Lý Lan, không một chút..... ngại ngần liền ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Bách Lý Lan kín đáo cười cười, "Sao có thể! Khâu thiếu có thể đích thân đến thăm nhà tôi, tôi vui mừng không kịp nữa là." Lúc nói ra những lời này, trong lòng Bách Lý Lan cũng chẳng dễ chịu gì.

Không hổ danh là Khâu Doãn Hiên của tỉnh T, ở trên đời này, không mấy ai có thể biết được cô có biệt thự ở tỉnh T, cho dù biết cô có nhà ở chỗ này cũng không chắc chắn sẽ biết cô đang ở căn biệt thự này.

Quả nhiên cơ sở ngầm của Khâu Doãn Hiên nhiều không kể hết.

"À phải rồi, đến đây, tôi giới thiệu cho cô." Nói xong, Khâu Doãn Hiên vẫy tay với Phó Quân Hoàng toàn thân đều đang tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, nhưng Phó Quân Hoàng lại làm như không thấy vẫn nhìn Bách Lý Lan.

Khâu Doãn Hiên bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi của mình, rồi sau đó tiếp tục nói: "Đó là người anh em của tôi, Phó Quân Hoàng."

Anh em.

Mặc dù Khâu Doãn Hiên quan hệ với mọi người bên ngoài đều vô cùng tốt, nhưng anh ta chưa bao giờ giới thiệu cho người khác những người đó, mà Phó Quân Hoàng lại là người đầu tiên được anh ta gọi là người anh em.

"Nha.....Phó Quân Hoàng à, cái người này không cần Khâu thiếu giới thiệu, anh ta đã từng cứu mạng tôi một lần." Bách Lý Lan bình tĩnh cười.

Khâu Doãn Hiên nhú mày, đây là cái tình huống gì?

"Người đâu." di@en*dyan(lee^qu.domnn) Phó Quân Hoàng không muốn phí thời gian ở đây với Bách Lý Lan.

"Tôi không hiểu ngài Phó đang nói tới cái gì."

"Không, cô hiểu."

Bách Lý Lan cười, tiện đà đưa tầm mắt nhìn trên mặt Khâu Doãn Hiên, "Chẳng lẽ Khâu thiếu đây đưa ngài Phó đến nơi này để tìm người quan trọng nào đó sao?"

Đổi lại lúc khác, Khâu Doãn Hiên nhất định sẽ thật hòa hảo nói chuyện với Bách Lý Lan, nhưng lúc này thì không giống như mọi khi, cho dù anh có muốn hòa hảo thì cái người lạnh lùng bên cạnh anh cũng không cho phép.

"Tiểu thư Bách Lý, tôi nghĩ cô tất nhiên hiểu được tại sao chúng tôi tới đây, cho nên chúng tôi sẽ không vòng vo, cô lập tức mang người giao ra đây, không phải mọi chuyện đều sẽ xong sao?" Anh vẫn muốn trở về tiếp tục ngủ, không muốn phí phạm cả một ngày ở chỗ này.

Bách Lý Lan không ngờ Khâu Doãn Hiên sẽ nói thẳng mục đích đến đây, về mặt cô thoát nhìn có chút khó coi.

"Tôi nghĩ, cô đương nhiên không muốn tôi cho người lục soát chỗ này, phải không? Khâu Doãn Hiên người này thoát nhìn thật dễ nói chuyện, à không, không phải thoát nhìn dễ nói chuyện mà bản thân anh ta là người vô cùng dễ nói chuyện, chẳng qua trước tiên phải có điều kiện.

Điều kiện tiên quyết chính là bạn không nên đụng đến điểm mấu chốt của anh ta, không được trêu chọc đến anh ta, anh ta sẽ mãi luôn tươi cười, ngẫu nhiên còn có thể nói chuyện nhiều một chút.

Chẳng qua nếu bạn đụng đến điểm mấu chốt của anh ta, trêu chọc anh ta, vậy thì chúc mừng bạn, cả đời bạn cũng đừng nghĩ đến có một ngày tốt lành.

Thật không khéo, An Nhiên lại là một trong những điểm mấu chốt ít ỏi, chỉ là không có mấy người là điểm mấu chốt quan trọng, dù gì đi nữa, chẳng phải cái cô nhóc kia cũng đã từng là người anh ta thích sao?

Tuy rằng bây giờ vẫn thích, nhưng người ta không thích anh, anh cũng không thể ép buộc người ta được, cho nên cứ như vậy đi.

Bách Lý Lan nghe Khâu Doãn Hiên nói vậy, biểu cảm lập tức liền trở nên khó coi.

Tất nhiên cô hiểu Khâu Doãn Hiên nói vậy là có ý gì, bây giờ Thiệu Vũ vẫn còn đang ở cùng với An Nhiên trên phòng, trừ khi em ấy thành công, bằng không nếu thất bại, lúc ấy gia tộc Bách Lý của cô thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

"Khâu thiếu, tôi nghĩ, các anh chưa nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra, tự nhiên đi lục soát nhà tôi, chuyện này quá không hay rồi!" Bách Lý Lan thu lại nụ cười trên mặt, cười như không cười nhìn Khâu Doãn Hiên.

Trong lòng Khâu Doãn Hiên muốn nôn ọe, anh nhìn thế nào vẫn thấy cô gái nhà mình cười đẹp mắt hơn, tuy rằng cô gái nhà mình đã trốn mất, còn không biết chạy trốn đến chỗ nào nữa.

"Không cần tôi nói cho cô biết là ai, cô cũng biết rõ đó là người nào, tôi cần gì phải nói ra rõ ràng? Bách Lý Lan, tôi không có thời gian ở đây chơi đùa với cô, nhanh nhanh chóng chóng nói cho tôi biết người đang ở đâu, nếu không, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt."

Sắc mặt Bách Lý Lan bỗng nhiên thay đổi. di@en*dyan(lee^qu.domnn)

Cô yên lặng suy nghĩ một lát, nghe trên phòng không thấy có động tĩnh gì, sắc mặt cô liền thay đổi, cô cười cười với Phó Quân Hoàng, "Vừa rồi rất xin lỗi, sở dĩ tôi không nói cho các anh, tất nhiên là có lý do."

"Ồ?" Khâu Doãn Hiền muốn xem xem, cái lí do của cô ta là cái gì.

"Lúc ấy là Phó An Nhiên chủ động đến tìm tôi, cô ấy nói, cô ấy chưa nghĩ tới chuyện kết hôn sớm như vậy, à, không, là không được đính hôn sớm như vậy, cô ấy nói cô ấy còn trẻ, cô ấy còn rất nhiều chuyện chưa xác định được, vì vậy, cô ấy nhờ tôi giúp đỡ cô ấy, đưa cô ấy đi. Hôn nữa cô ấy còn nói, nếu anh đến tìm thì nói cho anh biết cô ấy không có ở đây." Bách Lý Lan cuống cuống giải thích mà sắc mặt không đổi.

Khâu Doãn Hiền nghe xong bật cười ha hả, dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn) anh chăm chọc nhìn Bách Lý Lan, "Lúc cô nói lão có thể suy nghĩ một chút được không? Cho dù nhóc con nhà tôi muốn chạy cũng sẽ tìm đến tôi, một người cảnh giác như cô ấy mà lại tìm đến cô? Tại sao cô ấy phải tìm cô? Bách Lý Lan, chỉ với thủ đoạn nhỏ này của cô, cô có thể bảo vệ cho cô ấy sao? Há?"

Trong lòng Bách Lý Lan tức thời lộp bộp một tiếng, nhưng sắc mặt cô lại không một chút bối rối, cô tiếp tục nói: "Tôi biết các anh nhất định sẽ không tin tưởng tôi, thực ra An Nhiên vẫn luôn ở chung với em trai tôi....."

Đoảng.

Tiếng súng vang lên.

Viên đạn sượt qua một bên má của Bách Lý Lan.

Trên gương mặt của Bách Lý Lan lập tức truyền đến cảm giác bỏng rát đau đớn.

Phó Quân Hoàng thê mà dám!

Khâu Doãn Hiền đỡ trán.

Anh biết ngay kiểu gì cũng có chuyện mà, Bách Lý Lan đúng là không biết tốt xấu, rõ ràng biết Phó An Nhiên rất quan trọng với Phó Quân Hoàng, đã vậy còn đem đi gây sức ép, không phải là muốn chết à? Vẫn còn may là Phó Quân Hoàng không bắn trực tiếp vào đầu cô ta.

"Còn nói lão, giết!" Cặp mắt tối đen như đêm nhìn thẳng vào người Bách Lý Lan, đồng tử từ từ tỏa ra sát khí lạnh lẽo làm cho Bách Lý Lan không khỏi căng thẳng một trận.

Dẫu sao Bách Lý Lan cô cũng đã từng đi ra giữa một đám người chết, hạng người nào mà cô chưa từng thấy qua, nhưng Phó Quân Hoàng như vậy, cô chưa từng thấy.

Lần đầu tiên cô thấy sợ hãi một người, cảm giác sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, chịu đựng rất khó sở.

"Không tin sao, anh có thể tự mình đi xem. Bây giờ Phó An Nhiên đang ở ngay trong phòng của em trai tôi, bọn họ ở trong đó đã rất lâu rồi, về phần bọn họ đang làm gì trong đó, tôi làm sao biết được."

Bách Lý Lan cố nén xúc động muốn đưa bàn tay mình lên vuốt ve hai má, cô cảm giác được có dòng máu nóng đang từ từ chảy xuống, nhưng vì tôn nghiêm của bản thân, cô không cho phép mình có một chút động tác nào thừa thãi.

Bách Lý Lan dám để cho Phó Quân Hoàng tự mình đi xem, đơn giản chỉ vì cô cảm thấy chắc chắn Thiện Vũ đã làm xong việc với Phó An Nhiên, hơn nữa cô đã cho cô ta uống thứ thuốc đặc biệt mạnh mẽ, nếu không có thuốc giải, cô không tin Phó An Nhiên có thể chịu đựng được.

Cho dù Phó An Nhiên có lợi hại đến đâu chăng nữa, chỉ cần dính một chút thuốc kia thì cô ta cũng chỉ có thể mặc kệ cho Thiện Vũ sắp đặt, mà lúc này bọn họ dĩ nhiên là đang ngủ trong chán rồi.

Phó Quân Hoàng không suy nghĩ nhiều, xoay bước muốn nhanh chóng đi lên phòng.

"Căn phòng trên cùng cánh cửa thứ hai." Bách Lý Lan vẫn còn đang ở phía sau có lòng tốt nhắc nhở.

Khâu Doãn Hiền buồn cười nhìn Bách Lý Lan, anh cũng không đứng dậy đi lên đó xem, anh chắc chắn, nếu nhóc con xảy ra chuyện gì, anh sẽ là người đầu tiên xử lý cô ta.

"Bách Lý Lan, tốt nhất cô nên cầu nguyện bảo bối sẽ không xảy ra chuyện gì." Khâu Doãn Hiền nhìn Bách Lý Lan, khóe môi cong lên một chút ý cười, mà ý cười kia không giống nụ cười thường thấy, lúc này ý cười ngập tràn mãnh liệt sắc nhọn.

Trong lòng Bách Lý Lan tức thì ngậy ngốc, hình như cô đã đoán sai rất nhiều chuyện.

"Nếu cuối cùng nhóc con không ở được cùng một chỗ với người anh em của tôi, tôi có thể sẽ làm ra rất nhiều chuyện." Lúc Khâu Doãn Hiền nói ra những lời này, đầu vai khẽ nhún một cái, biểu cảm lại khôi phục như lúc ban đầu.

Bách Lý Lan biết, lúc này đây cô thật sự đã chọc phải người không nên chọc.

Cô cứ tưởng rằng cô sẽ giải quyết được mối nguy cơ này, nhưng xem ra, cô đã nghĩ sự việc quá đơn giản.

Mà lúc này, Phó Quân Hoàng chạy nhanh đến nơi, đứng ở trước cửa phòng Thiện Vũ, trong nháy mắt, thế nhưng anh lại không dám mở cửa, trong

phòng không có lấy..... một tiếng vang.

Phòng im lặng như thế làm cho trái tim Phó Quân Hoàng đập thật nhanh.

Chậm rãi đẩy cửa phòng ra, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Trong phòng không có người, nhưng từ trên giường có thể thấy rõ ràng.....bóng dáng hai người đang nằm.

Phó Quân Hoàng không chút do dự, xoay bước về phía trước, đến bên cạnh giường, mà trước mắt anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trên giường thì đồng tử lập tức thay đổi, cuối cùng liền trở thành màu đỏ đậm.

Anh nhìn thấy chân móng nằm phía dưới An Nhiên.

Vào lúc anh muốn ôm lấy người An Nhiên lên, đi@en*dyan(lee^qu.domnn) hai mắt cô vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở to!

Đồng tử sắc bén lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

Nhưng sau khi nhìn thấy Phó Quân Hoàng đang đứng trước giường, cô khẽ giật mình một lát, dưới tầm mắt khiếp sợ của anh lập tức liền một tay giữ chặt anh, sau đó hai tay liền ôm lấy cổ anh thật chặt, hô hấp của cô dồn dập, cô nhấn mạnh nói:

"Lão soái ca, giúp em, mau mau giúp em!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Sự ngấm ngầm chịu đựng của Quân Hoàng, hành động của Caesar (1)

Editor: Norah

Phó Quân Hoàng họ đến biệt thự trước một giờ.

Thiện Vũ bóp chặt cổ An Nhiên, bộ dạng điên cuồng kia làm cho người khác không nhận được toàn thân run rẩy.

Sắc mặt An Nhiên càng ngày càng khó coi, ngay cả một chút sức lực giãy giụa cô cũng không có.

Dần dần, An Nhiên không có động tác.

Thiện Vũ vẫn còn đang điên cuồng liên lập tức sợ hãi, anh bỗng thả hai tay của mình ra, anh hoảng sợ nhìn hai tay của mình, hai tay trắng bệch không ngừng run rẩy, lúc tầm mắt của anh trở về trên người An Nhiên lần nữa, bỗng nhiên anh quỳ xuống, anh hơi sợ hãi đưa tay đi cầm tay An Nhiên.

Lần này cô lại không có né tránh, cô vẫn không nhúc nhích.

"An Nhiên? Phó An Nhiên, cô đừng tưởng rằng cô giả chết, thì tôi sẽ bỏ qua cho cô." Thiện Vũ nhìn tay thon dài trắng nõn của cô nói giống như ni non: "An Nhiên, cô chỉ có thể là của tôi, tôi thích cô như vậy, cô không thể không thích tôi.. Nếu không, không công bằng..."

Đột nhiên, một hồi tiếng hít không khí thật lâu vang lên.

An Nhiên giống như bỗng nhiên tỉnh lại, cô mãnh liệt thở hỗn hển, cô xoay người lại, mãnh liệt ho khan, cổ họng đau đớn giống như bị xé rách, đầu óc thiếu oxy làm cho trước mắt cô trống rỗng, cơ thể của cô chỉ có thể dựa theo bản năng làm cho hành động của mình thoải mái.

Nghe thấy tiếng ho khan của An Nhiên, Thiện Vũ còn đang ni non cái gì đó bỗng nhiên bình tĩnh, anh giật mình ngây ngốc nhìn An Nhiên, anh chợt đứng dậy, tay chân có chút hỗn loạn đi rót nước.

"An Nhiên, đến, chúng ta uống nước này, uống hết liền không sao, ngoan." Anh biết mình vừa mới làm cái gì, nhưng mà anh sẽ không nói xin lỗi, kia đều là lỗi của An Nhiên.

Nếu như cô không chọc giận anh, cô cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không đau đớn như vậy, cho nên đều là lỗi của cô.

Chỉ nói, lời anh nói việc anh làm đều là luôn luôn đúng, anh không có lúc sai, chưa từng sai.

Bây giờ An Nhiên vô cùng khó chịu, cổ họng khó chịu giống như bốc lửa.

Cô cũng không có suy nghĩ nhiều, nhận lấy ly, một ngụm liền uống hết nước trong ly.

Nước ở trong ly lúc trước Bách Lý Lan cho cô uống bắt đầu có tác dụng, bây giờ cô không chỉ là cổ họng khó chịu, cả người đều là bần rần không có sức lực, ngay cả đáy lòng cô còn có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Thiện Vũ bỏ ly qua một bên, nhưng nhìn thấy bộ dạng An Nhiên dường như còn không có khá hơn, anh liền cứng ngắc đứng ở bên giường, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn tất cả phản ứng của An Nhiên.

"An Nhiên, cô không thể trách tôi." Anh nhìn An Nhiên âm u nói.

Qua một lúc lâu, An Nhiên mới dần trở nên ổn lên.

Cô gần như mê mải nằm ở trên giường, trong đôi mắt bởi vì vừa mới mãnh liệt ho khan mà thấm đầy nước mắt, sắc mặt không phải là tái nhợt như vừa rồi, mà là hiện đầy vẻ đỏ ửng không bình thường, cô như thế, thoạt nhìn như mỹ vị.

Thiện Vũ bắt gặp nuốt một ngụm nước bọt, hô hấp của anh có hơi dồn dập.

Quả thực Thiện Vũ này chính là một kẻ điên, kẻ điên còn điên hơn cả Diêm Từ Diệp.

An Nhiên nhìn Thiện Vũ, trong lòng không ngừng phi nhỏ, nếu như anh buông tay trễ một chút, thì cô có thể đã thật sự phải đi gặp Diêm Vương Gia rồi.

"Chẳng lẽ, đây hết thảy là tôi gieo gió gặt bão sao?" Giọng nói An Nhiên vô cùng khàn, thậm chí trong giọng nói còn mang một ít cảm giác như xé rách, nghe là lạ, mà giọng nói này lại làm cho Thiện Vũ cực kỳ đau lòng.

Anh ngồi xuống ngay trên mép giường, anh nhìn An Nhiên, ánh mắt hơi dịu dàng lại: "An Nhiên, cô không nên chọc giận tôi, tôi là thích cô như vậy, sao cô có thể chọc giận tôi chứ?"

Bây giờ An Nhiên là lười phải nói chuyện với kẻ bị bệnh thần kinh này.

Cô luôn cảm thấy Diêm Từ Diệp cũng đã đủ thần kinh rồi, không ngờ người này còn thần kinh hơn Diêm Từ Diệp. Mặc dù sự yêu thích của Diêm Từ Diệp là biến thái, nhưng mà dù sao thì từ trước đến nay anh sẽ không làm tổn thương cô, cũng sẽ không ép buộc cô thích anh.

Ai quy định bạn thích tôi, thì tôi nhất định phải thích bạn? Nếu quả thật là như vậy, trên thế giới này chẳng phải là cũng sẽ không người thứ ba sao? Chẳng phải là cũng sẽ không có ngoại tình sao? Thế giới này không phải hoàn mỹ sao?

An Nhiên trực tiếp nhắm mắt lại, Diêm Từ Diệp bây giờ cả người cô vô cùng khó chịu.

Do nguyên nhân bởi ly nước kia của Bách Lý Lan, bây giờ cô cực kỳ nhạy cảm với hơi thở của Thiện Vũ, dù cho anh không động chạm ngồi ở chỗ này, cả người cô cũng khô nóng khó chịu.

"An Nhiên, An Nhiên của tôi." Thiện Vũ nhìn An Nhiên nhắm mắt lại, vẻ mặt càng thêm dịu dàng lại.

Thoạt nhìn An Nhiên nhắm mắt lại cực kỳ ngoan, không có ánh mắt sắc bén, không có vẻ mặt lạnh nhạt kia, thoạt nhìn cả người cô đều là ôn hòa.

"Thiện Vũ, chuẩn bị tốt sự phản kích của tôi."

"Ngày đầu tiên tôi thích cô, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Thiện Vũ cười trả lời cô: "Chẳng qua là cô không biết tôi thích cô bao nhiêu."

"..."

"Ồ Ngân Dục, cô không biết có bao nhiêu người thích cô thậm chí thích cô, cô không biết tôi vì giải quyết xong những người đó tốn bao nhiêu sức lực, cô không biết tôi vì che miệng những người đó mà giết bao nhiêu người... Cô nhất định đều không biết những điều này."

"Thiện Vũ, tôi hỏi cậu một lần nữa." An Nhiên cắn chặt môi dưới, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình thường hơn: "Cậu làm như vậy, có nghĩ đến dòng họ của cậu hay không..."

"An Nhiên của tôi." Dường như là anh thích xưng hô này: "Tôi có nghĩ đến. Cô đã hỏi qua vấn đề này rồi, tôi cũng nói, chỉ cần cô trở thành người phụ nữ của tôi, kết hôn với tôi, vậy thì, cô nói tất cả vấn đề cũng sẽ không là vấn đề. Sau này cô sẽ trở thành phu nhân duy nhất của dòng họ Bách Lý tôi, cô sẽ nhận được sự yêu quý của tất cả thành viên của dòng họ tôi."

"Thiện Vũ, cậu biết cái gì gọi là nằm mơ giữa ban ngày hay không?" An Nhiên nhắm mắt lại, trên khóe môi lại là nâng lên một chút ý cười trào phúng.

Sắc mặt Thiện Vũ chợt biến đổi.

Anh chợt bắt lấy tay của An Nhiên, lúc chạm vào nhiệt độ của tay cô, sau khi vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau đó là vẻ sáng tỏ: "Bây giờ cô rất khó chịu nhỉ? Không sao, chúng ta lập tức sẽ ổn thôi, tôi có thể giúp cô."

Nói xong, Thiện Vũ đưa tay đi muốn vén chăn mỏng của An Nhiên.

Đột nhiên, đôi mắt khép hờ kia thoáng cái liền mở ra, trong đôi mắt kia mang theo một ít lạnh nhạt, một ít vô tình, mà nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Thiện Vũ bị đôi mắt này làm cho kinh sợ.

Năm đó lúc anh gặp cô lần đầu tiên, cô chính là dùng loại ánh mắt này nhìn anh, khi đó trong ánh mắt cô không có người khác, chỉ có một mình anh, mà lúc này cũng vậy.

Anh thỏa thích đưa tay đi đụng vào đôi mắt mê người của cô, vẻ mặt nỉ non nói: “An Nhiên của tôi, chắc chắn cô không biết thoát nhìn ánh mắt cô đẹp bao nhiêu.”

Khóe môi An Nhiên nâng lên một ít lạnh lẽo.

Lúc này Thiện Vũ ngồi ở trên mép giường, hơi cúi người, đưa tay vuốt ve trên đôi mắt cô, chỉ cần anh hơi khom người xuống một chút, thì cô có thể chế ngự anh, chỉ cần có một chút nữa.

“Ồ? Chẳng lẽ tôi còn có chỗ nào không đẹp à?” An Nhiên chưa từng biết, cô còn có một ngày như vậy, một ngày sử dụng mỹ nhân kế.

Về mặt Thiện Vũ lập tức liền đỏ lên, chính anh cũng không biết tại sao lại đỏ lên, dường như anh say mê nhìn An Nhiên, nhìn một chút, bỗng nhiên anh nở nụ cười:

“Đĩ nhiên là An Nhiên của tôi xinh đẹp, rất xinh đẹp.” Trên thế giới này, không ai có thể đẹp hơn cô.

“Vậy thì cậu liền ngắm thêm nữa đi.” An Nhiên mở to hai mắt.

Quả nhiên Thiện Vũ lại cúi xuống một chút, die,n; da.nlze.qu;rydo/nn muốn ngắm kỹ hơn, vậy mà sự biến đổi kinh ngạc cũng vào lúc này ----

An Nhiên vốn yếu ớt nằm ở trên giường bỗng vùng dậy, cô nhanh nhẹn áp đảo Thiện Vũ ở phía dưới, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thiện Vũ, dùng chăn mỏng che chặt đầu của anh lại, ngay lúc anh giãy giụa, tay nhanh chóng tấn công điểm yếu trên cơ thể anh vài cái, khi anh đau đớn sợ hãi, vén chăn mỏng lên, một con dao đánh anh hôn mê bất tỉnh.

Thấy sau khi Thiện Vũ ngất đi, đầu tiên An Nhiên cũng không có đi xuống từ trên người anh, mà là dùng hai tay đè chặt anh, đến lúc sau khi xác nhận anh là thật sự ngất đi, cô mới động dậy cơ thể.

Cơ thể An Nhiên thật sự không còn chút sức lực nào, bây giờ cô gần như không động dậy được, cả người nóng rực làm cho cô tốt cùng khó chịu, thỉnh thoảng còn có thể có tiếng rên rỉ đau khổ phát ra.

Thiện Vũ liền nằm ngang ở trên giường lớn, như vậy dĩ nhiên là không ổn, nếu như đến lúc đó Bách Lý Lan đi vào, thấy này nhất định là không xong.

Cô muốn kéo dài thời gian, cố gắng hết sức kéo được bao nhiêu thời gian thì kéo thêm bấy nhiêu.

An Nhiên cắn chặt môi, đứng dậy, cố sức di chuyển Thiện Vũ, đưa anh đặt thẳng ở một bên đầu giường, đồng thời dùng chăn đắp kín, từ cửa nhìn vào, giống như là một bộ dạng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Sau khi An Nhiên thu dọn xong tất cả, toàn bộ quần áo trên người cô đều đã ướt đầm, váy dài đã nhăn đến không chịu nổi, không biết chú Lưu thấy này có thể tức giận đến giậm chân hay không.

An Nhiên cười khổ nằm xụi lơ ở trên giường, cho dù là cô lại không muốn như thế nào, cô cũng phải trở lại trên giường lần nữa, nằm xong, giả bộ ngủ.

Nhưng mà cuối cùng do quá nóng, cô khó chịu trực tiếp cởi váy dài ra, đắp chăn mỏng lên, bây giờ cô có thể làm chỉ có đợi, trong khoảng thời gian ngắn thì Thiện Vũ vẫn chưa thể tỉnh lại.

Chung quy được tính kia thật là bá đạo, một người đàn ông còn nằm bên cạnh, An Nhiên chịu đựng cực kỳ đau khổ.

Móng tay không dài đâm sâu vào lòng bàn tay, vậy mà đau đớn như vậy cũng không có làm cô giảm bớt chút nào, ngược lại càng khó chịu hơn.

Cũng lúc An Nhiên đang tính đợi vài phút rồi tự mình xông đi ra, cửa phòng bị người khác đẩy ra.

An Nhiên nhắm hai mắt lại trong cùng một lúc, người nọ bước đi cũng không có tiếng động, rất cẩn thận, giống như sợ quấy rầy đến cái gì đó.

Trái tim An Nhiên đang đập mạnh mẽ, nếu như người nọ là Bách Lý Lan, cô nhất định phải khẳng định mình có thể chế ngự cô trong vòng một chiêu, nếu không thì, sau đó cô rất khó có cơ hội lại.

Cũng lúc An Nhiên tỉnh ra tay, thì người thấy hơi thờ quen thuộc làm cho cô bỗng mở mắt.

Lúc nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng trước giường, lúc nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu kia, lúc cảm giác được hơi thở lạnh lẽo trên người anh, đáy lòng An Nhiên xuất hiện cảm giác may mắn, thật may là, thật may là anh đến đây.

Đối mặt với anh đến gần, cả người cô càng thêm khó chịu hơn.

Cô lại cũng không để ý đến sự rụt rè, không bao giờ muốn chịu đựng nữa, cô ôm chặt lấy người vừa đến, đau khổ kêu:

“Lão soái ca, giúp em một chút! Giúp em một chút!”

Phó Quân Hoàng sững sốt, ngay sau đó thấy Thiện Vũ ngất đi ở một bên, lúc nhìn thấy vẻ đỏ ửng không bình thường trên mặt bảo bối nhà mình, trong nháy mắt anh cái gì đều biết.

Anh ôm An Nhiên lên, dùng chân mông bọc cả người cô lại, ôm ở trong ngực của mình, về mặt lạnh lẽo sai bước đi về hướng tầng dưới.

Bách Lý Lan vẫn còn đang nói gì đó với Khâu Doãn Hiên ở dưới lầu lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên này xuống lầu, trên gương mặt đẹp lạnh lùng kia hiện lên một chút ý cười.

Xem ra, dĩ nhiên em trai nhà cô là thành công rồi.

Khâu Doãn Hiên bỗng nhảy dựng lên, anh vọt mấy bước đến trước người Phó Quân Hoàng, về mặt lo lắng nhìn An Nhiên: “Đây là xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy?”

Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, chỉ là tay ôm An Nhiên càng nắm chặt, về mặt lộ vẻ lạnh lẽo nhìn về phía Bách Lý Lan.

“Người của nhà Bách Lý cô, tôi đã nhớ kỹ.” Vứt mấy chữ này, Phó Quân Hoàng không có nói thêm câu nào nữa, nói với Khâu Doãn Hiên vẫn đang giậm chân: “Về nhà. Thấy thuốc.”

Lúc Khâu Doãn Hiên nhìn thấy sắc mặt của An Nhiên, cũng biết là tình huống như thế nào, anh bỗng quay đầu lại, về mặt lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Lan.

“Bách Lý Lan, quả nhiên cô là loại giỏi!”

Khâu Doãn Hiên biết chuyện bây giờ không chờ được, Bách Lý Lan không chạy được, cho dù là cô chạy, tập đoàn Bách Lý cũng không chạy được, không sao, bọn họ có rất nhiều thời gian, bọn họ có thể từ từ, đùa giỡn từng chút từng chút một! Anh cũng không tin, Khâu Doãn Hiên anh còn chơi đùa không chết một Bách Lý Lan?

An Nhiên được Phó Quân Hoàng công khai ôm đi như vậy, sau lưng anh chính là Khâu Doãn Hiên vội vàng nhắc chân.

Bách Lý Lan ngây ngốc nhìn hai người vội vã rời đi, cô bỗng cảm thấy không đúng, nếu như Phó Quân Hoàng đi lên tầng, vậy thì Thiện Vũ của cô...

Cô chợt chạy về phía tầng trên, đẩy cửa phòng ra, lúc cô nhìn thấy Thiện Vũ còn nằm ngủ trên giường, cô thở phào một cái thật sâu.

“Thân ái...” Bách Lý Lan không biết tại sao mình bỗng có hơi không dám đi về phía trước, cô gọi anh một tiếng, nhưng mà Thiện Vũ không có trả lời lại.

Bách Lý Lan bước nhanh về phía trước, trái tim giống như muốn nhảy ra ngoài: “Thiện Vũ!”

Cô không thể mất đi anh, bây giờ cô cũng chỉ có một người thân là anh, cô không thể...

Trong nháy mắt vén chăn lên, sau khi nhìn thấy bộ ngực anh vẫn đang nhấp nhô, trái tim của Bách Lý Lan liền bình ổn trở lại.

Vẫn tốt, ít nhất anh vẫn còn sống.

Xem ra, Thiện Vũ thành công, nếu không thì với tính tình của Phó Quân Hoàng, sao anh lại không giết Thiện Vũ chứ?

Bách Lý Lan đau lòng vuốt ve cái trán của Thiện Vũ, ngay lúc anh ngủ say, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khẽ lên trán anh: Yên tâm, chỉ cần là em thích, chi đều sẽ đưa đến trên tay em.

Lúc Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên trở lại nhà của Khâu Doãn Hiên, bác sĩ gia đình của nhà họ Khâu đã chờ ở nhà rồi.

Phó Quân Hoàng vỗ về khẽ vuốt ve sau lưng An Nhiên: “Bảo bối, không sao, không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì.”

Chính Phó Quân Hoàng cũng không biết, lúc anh nói những lời này, thoạt nhìn vẻ mặt anh dọa người cỡ nào, tái nhợt đáng sợ.

Bác sĩ gia đình của nhà họ Khâu là một thầy thuốc Trung Y lớn tuổi, sau khi ông nhìn thấy sắc mặt và hô hấp của An Nhiên, ông không sai biệt lắm đã biết là xảy ra chuyện gì.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ cần tiêm một mũi thuốc an thần thì không sai biệt không có chuyện gì."

Phản ứng bây giờ của An Nhiên cực lớn, cô nắm chặt tay Phó Quân Hoàng, trong cổ họng phát ra từng tiếng khàn khàn.

"Bảo bối, không sao, nhanh chóng liền ổn thôi." Anh nhẹ nhàng vỗ cô, giọng nói đều đặn bắt gặp ánh mắt run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102-2: Sự ngấm ngầm chịu đựng của Quân Hoàng, hành động của Caesar (2)

Editor: Norah

Anh chưa từng thấy cô như vậy, lúc trước, cho dù cô bị thương nghiêm trọng bao nhiêu, cô đều có thể cắn răng cố gắng mà qua, cô chỉ phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Vậy mà lần này, chỉ trong ngắn ngủi không đến một giờ, bảo bối của anh lại không kiềm nén được khó chịu rên rỉ thành tiếng.

Anh biết, bây giờ cô nhất định rất khổ sở.

Liền lúc bác sĩ gia đình tiệm thuốc an thần cho An Nhiên, lại bị Khâu Doãn Hiên ngăn cản.

Phó Quân Hoàng bỗng ngừng đầu, đôi mắt đỏ ngầu kia gắt gao dừng ở trên người của Khâu Doãn Hiên, anh giống như có thù sâu hận lớn gì đó với anh ta.

"Anh muốn làm gì!"

Khâu Doãn Hiên thở dài, bây giờ anh rõ ràng là vì muốn tốt cho anh ta, có được hay không?

"Tôi nói, cậu không biết tiểu bảo bối bị làm sao à?"

Sao Phó Quân Hoàng lại không biết rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì chứ? Cũng là bởi vì anh quá biết là xảy ra chuyện gì, anh mới có thể để cho Khâu Doãn Hiên tìm bác sĩ.

Thấy Phó Quân Hoàng nín chặt môi, Khâu Doãn Hiên cũng biết là Phó Quân Hoàng biết là xảy ra chuyện gì, nếu biết là xảy ra chuyện gì, sao còn có thể cho phép tiệm thuốc an thần chứ?

"Đã như vậy, cậu trực tiếp ôm cô nhóc trở về trong phòng không phải được rồi sao?" Ý tứ này, không cần nói cũng biết.

Phó Quân Hoàng ngừng một lát, trong ánh mắt hiện ra một chút vẻ khó tin.

Khâu Doãn Hiên vui vẻ: "Không phải là cậu... chưa từng nghĩ đến chứ?"

Phó Quân Hoàng thật là chưa từng nghĩ đến.

Không, chính xác mà nói thì, anh có nghĩ đến, nhưng mà ý nghĩ kia cũng chỉ là chợt lóe lên ở trong đầu mà thôi.

Bây giờ bảo bối còn quá nhỏ, cơ thể của cô sẽ không chịu nổi.

Hơn nữa, anh không muốn lần đầu tiên của bọn họ là vì nguyên nhân này mà phát sinh, anh muốn để lại một kỷ ức tốt đẹp cho bảo bối, mà không phải là bởi vì cái này...

"Tôi nói hai người... sẽ không phải là hai người còn chưa có... làm chứ?" Khâu Doãn Hiên hoàn toàn không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng, theo anh biết, bọn họ đã ở chung một chỗ nhiều năm rồi mà? Sao ở chung một chỗ lâu như vậy, đều còn chưa từng lần ga giường chứ?

Bây giờ đứa nhỏ chỉ có mười hai mười ba tuổi cũng đã hưởng qua mùi vị cấm kỵ, sao người đàn ông sắp ba mươi này còn chưa hưởng qua mùi vị kia chứ?

Khâu Doãn Hiên thật sự là không cách nào tưởng tượng người đàn ông này chịu đựng được như thế nào: "Bây giờ hai người vẫn đều là ngủ chung một chỗ mỗi tối à?"

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Bảo bối không ngủ một chỗ với anh, vậy thì anh phải đi đâu ngủ chứ?

Khâu Doãn Hiền trực tiếp quỳ với Phó Quân Hoàng.

Người đẹp ở trong ngực mà anh lại có thể thờ ơ, hơn nữa người đẹp đó còn là người phụ nữ anh yêu sâu đậm! Thượng Đế! Người phụ nữ của Khâu Doãn Hiền anh chỉ cần là xuất hiện ở trong tầm mắt của anh, anh liền sẽ trực tiếp nhào tới, sao còn có thể đợi đến lúc cô đến trong ngực mình chứ?

"Cậu thật không hổ là lão đại mà tôi nhận, tôi trực tiếp quỳ với cậu." Nói xong, anh phát phát tay với bác sĩ gia đình, tỏ vẻ đã không phản đối.

Nếu người ta cũng đã lên tiếng, cô nhóc quá nhỏ, anh còn có thể nói cái gì, để cho ông tiêm thuốc an thần thôi.

Sao Phó Quân Hoàng lại không có dục vọng với An Nhiên trong ngực, nhưng mà cho dù là có anh cũng sẽ nhịn tất cả dục vọng lại, đối với anh mà nói, bây giờ bảo bối còn quá nhỏ, anh muốn lần đầu tiên của bọn họ xảy ra vào đêm tân hôn của bọn họ, anh không muốn không tôn trọng bảo bối của mình.

Khâu Doãn Hiền thở dài, anh hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Phó Quân Hoàng, nhưng mà lão đại, cậu có nghĩ đến hay không, cho dù là cậu không muốn, cho dù là cậu có thể chịu đựng được, bảo bối nhà cậu có thể chịu đựng nổi sao?

Đương nhiên, Khâu Doãn Hiền không hỏi Phó Quân Hoàng vấn đề này, anh sợ đến lúc đó lời này truyền đến trong tai cô nhóc An Nhiên này, đến lúc đó anh nhất định sẽ bị cô nhóc hồ ly kia gây khó dễ.

Có lẽ là thuốc an thần có tác dụng, thoát nhìn An Nhiên cũng không giống vô cùng khó chịu như lúc đầu nữa, cô thờ hờn hờn đã nhẹ hơn nhiều so với vừa rồi.

Thấy không có chuyện gì, bác sĩ gia đình sắp xếp lại hòm thuốc của mình, sau khi gạt đầu một cái với Khâu Doãn Hiền, liền được người cung kính đưa đi.

Khâu Doãn Hiền vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng, dĩ nhiên anh biết hôm nay tên nhóc này cũng sẽ chăm sóc ở bên cạnh An Nhiên: "Yên tâm đi, người của nhà họ Bách Lý, tôi sẽ cho người giám sát."

"Ừ." Anh không quay đầu lại, tầm mắt vẫn dừng ở trên gương mặt hiện đầy vẻ đỏ ửng kia của An Nhiên như cũ.

Thấy toàn bộ suy nghĩ bây giờ của Phó Quân Hoàng đều ở trên người An Nhiên, anh thở dài, xoay người đi ra ngoài, tiện thể còn đóng cửa phòng lại.

Khâu Doãn Hiền cũng nhanh chóng bị chính mình làm cho cảm động, bạn xem xem, nhớ lại năm đó, anh và Phó Quân Hoàng vẫn đều là tình địch, bây giờ anh còn đóng cửa cho tình địch, mà hai người ngáy ngủ ở bên trong một người từng là tình địch của anh, một người từng là tiểu bảo bối của anh, à, dĩ nhiên, bây giờ cô nhóc kia cũng là bảo bối của anh mà, mặc dù không có cách nào so sánh với cô nhóc mà anh yêu sâu đậm, nhưng mà anh vẫn thích bảo bối.

Khi cửa phòng được đóng lại, Phó Quân Hoàng liền xoay người lên giường, ôm chặt An Nhiên ở trong ngực của mình.

Nhiệt độ trên người cô còn không có giảm xuống, thậm chí còn hơi có dấu hiệu tăng lên liên tục.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, không phải là tiêm một mũi thuốc an thần sao? Không phải nói không có chuyện gì sao?

Tầng dưới lúc này.

Bác sĩ gia đình vốn đã đi lại đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, ông nhíu mày nhìn về mặt cười kỳ lạ của Khâu Doãn Hiền.

"Thiếu gia, vừa rồi người để cho tôi tiêm mũi đường glucôzơ kia..." là có ý gì.

Ai cũng biết, thuốc này không giống với ma túy, tiêm thuốc an thần là không có tác dụng gì, nếu là lúc bình thường, sao Phó Quân Hoàng sẽ không phát hiện ra chứ? Nhưng mà chỉ cần chuyện vừa xảy ra ở trên người An Nhiên, tất cả nguyên tắc và tất cả sự bình tĩnh của anh đều sẽ biến mất không thấy, sao anh có thể đi để ý chuyện như vậy chứ?

"Nếu cậu ấy không bước ra khỏi cánh cửa kia, vậy thì để cho tôi giúp cậu ấy một chút đi." Anh cảm thấy, cho dù là đến cuối cùng Phó Quân Hoàng sẽ tức giận, sẽ mắng chửi anh, nhưng mà chờ anh thật sự ăn được cô nhóc vào trong miệng, anh ta sẽ biết ơn anh.

Khâu Doãn Hiền vẫn luôn thật sâu cho là như vậy.

Bác sĩ gia đình lập tức liền hiểu được chủ nhân nhà mình có ý nghĩ gì, chỉ có điều cho dù như thế nào, thuốc kia cũng là không lấy mạng người, cho dù là không ăn ai cuối cùng cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ cần chịu đựng qua đi, cũng liền không có chuyện gì.

Bây giờ hy vọng duy nhất của ông chính là cô gái kia không nhịn được, nếu không thì...

Nhìn nhìn gương mặt cười như hoa nở kia của chủ nhân nhà mình.

Thật không biết nếu như cuối cùng người ta chịu đựng được, chủ nhân nhà ông còn có thể cười thành như vậy hay không. Ông có thể khẳng định người đàn ông cả người đều tản ra hơi thở lạnh lẽo kia, nhất định không dễ chọc, người có thể chỉ huy chủ nhân nhà ông làm việc như vậy, sao có thể sẽ là

người dễ sống chung chứ?

Mà bên trong phòng lúc này, Phó Quân Hoàng luống cuống ôm An Nhiên đang giãy dụa kịch liệt vào trong ngực.

Hô hấp của An Nhiên lại trở nên dồn dập, cô khó chịu cọ xát ở trên người Phó Quân Hoàng, vừa thấp giọng vừa khó chịu nói: "Lão soái ca, em khó chịu, em khó chịu..."

An Nhiên lúc này là yếu hơn.

Thoạt nhìn cô lúc này không khác gì với cô gái nhỏ bình thường, cô chỉ có thể bắt lực mà tìm người bản thân tin tưởng nhất, chỉ có thể gọi tên của anh, chỉ có thể mượn việc này làm giảm bớt khó chịu trên người.

Phó Quân Hoàng không phải là thánh nhân, người mình yêu sâu đậm đang ở trong ngực của mình, sao lòng anh có thể không loạn chứ?

Hô hấp của anh từ từ trở nên dồn dập, nắm chặt tay của An Nhiên bên người, anh đè nén bản thân, thấp giọng thở hổn hển: "Bảo bối, nhịn một chút, nhịn một chút sẽ ổn thôi."

"Em khó chịu, khó chịu..." Cô bắt lực kêu, dinendian.loqidJon trong giọng nói mang theo một ít ghen ngào khó nhận ra.

Bách Lý Lan hạ gì đó thật sự là rất nhiều, cô sợ thứ này không có tác dụng với Phó An Nhiên, cô cho thêm lượng thuốc sử dụng ở bên trong, nếu là lúc trước, tác dụng của thuốc đã sớm qua, nhưng mà lượng thuốc này tăng gấp đôi, làm cho An Nhiên liền giống như sắp điên rồi.

Phó Quân Hoàng vô cùng đau lòng, anh không ngừng hôn trán cô, vỗ về từng tiếng: "Không sao đâu, bảo bối, anh ở bên cạnh em, anh chăm sóc ở bên cạnh em."

Tay của An Nhiên sờ loạn trên người Phó Quân Hoàng, lúc môi anh hôn lên trán mình, An Nhiên cảm thấy cực kỳ thoải mái, cô càng dính vào trên người Phó Quân Hoàng.

"Lão soái ca... Quân Hoàng..." Giọng nói mang theo nước nỡ làm cho Phó Quân Hoàng vô cùng đau lòng.

Anh không nghĩ muốn lần đầu tiên của bảo bối vào lúc này.

Anh hy vọng có thể muốn bảo bối lúc cô tỉnh táo, mà không phải là dưới tình huống như vậy.

Vậy mà cũng lúc anh đang suy nghĩ miên man, An Nhiên không biết lấy sức lực từ đâu, lập tức xoay người lại, đè ở trên người Phó Quân Hoàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, gương mặt đỏ lên, hôn anh thật sâu ----!

"Môn chủ, chúng ta còn phải ở chỗ này..." đợi bao lâu?

Kiều Từ Du không hỏi ra ba chữ cuối cùng.

Khi bọn họ dọc đường theo sau xe của Phó Quân Hoàng đến một chỗ kín đáo trong khu vực biệt thự, sau khi đợi một khoảng thời gian ngắn, thấy Phó Quân Hoàng ôm một người đi ra từ trong biệt thự, cô rõ ràng cảm giác được, lúc môn chủ thấy Phó Quân Hoàng ôm một người đi ra, thì vẻ mặt anh căng thẳng bao nhiêu.

"Có phải cô ấy bị thương hay không? Có phải bây giờ cô ấy rất là khó chịu hay không?" Diêm Từ Diệp bắt gặp ánh mắt lên tiếng, trong xe là giọng nói giống như thì thầm của anh.

Cô không biết nên nói cái gì, không biết nên có phản ứng gì.

Chỉ là ngờ ngác nhìn Diêm Từ Diệp.

Cô không hiểu, tại sao anh thà rằng tìm một thể thân, cũng không muốn chấp nhận cô.

Cô không hiểu, Phó An Nhiên gì đó rõ ràng sẽ không cùng một người với Tần gia, tại sao tất cả mọi người đều nói cô ta là Tần gia, ngay cả Tần Vũ Triết cũng cam tâm tình nguyện làm việc cho cô ta.

Nếu như nói Diêm Từ Diệp là sát gần ranh giới điên rồi, anh nhận làm người còn có thể tha thứ, nhưng mà tại sao ngay cả Tần Vũ Triết cũng sẽ như vậy chứ? Thoạt nhìn bình thường Tần Vũ Triết mặc dù là không đáng tin cậy, nhưng mà chỉ cần là chuyện liên quan đến Tần gia, anh rất khôn khéo.

Kiều Từ Du có rất nhiều chuyện không hiểu, nhưng mà cho dù là cô lại không hiểu, cũng không có ai giải thích cho cô là tại sao.

Cô vốn cho là, môn chủ sẽ cho người xuống xe đi giành Phó An Nhiên, người từng muốn, anh không có nói lời nào, chỉ tiếp tục đi theo sau xe Phó Quân Hoàng, một đường bảo vệ bọn họ trở lại biệt thự của Khâu Doãn Hiên.

Mà bây giờ, Diêm Từ Diệp đã đợi ở chỗ này thật lâu.

Đây là rất nguy hiểm, quan hệ giữa Tần Môn và Khâu Doãn Hiên cũng không được tốt, nếu như Khâu Doãn Hiên biết bây giờ bọn họ đang ở gần nhà

của bọn anh, môn chủ sẽ gặp nguy hiểm

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp vẫn luôn dừng ở trên cửa chính của nhà họ Khâu, diện,n; da.nlze.qu;ydro/nh ngay cả động tác cũng không có thay đổi chút nào.

"Cô ấy, có bị thương hay không?" Anh nỉ non thành tiếng.

Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu: "Môn chủ, cô ta không sao." Bên cạnh cô có Phó Quân Hoàng bảo vệ, sao có thể sẽ xảy ra chuyện chứ.

Đúng vậy, bên cạnh cô có Phó Quân Hoàng.

Diêm Tử Diệp cười khò.

Lúc gia vẫn là Tần gia, bên cạnh cô chỉ có anh, chỉ có anh mà thôi...

---- Nhớ kỹ, là anh giết chết Tần Lam.

Giọng nói của người phụ nữ bỗng vang lên ở trong đầu.

Trong nháy mắt đầu của Diêm Tử Diệp giống như sắp nổ tung, anh đau đớn ôm đầu, có một gương mặt mờ nhạt không ngừng hiện lên ở trong đầu anh, nhưng mà anh không thấy rõ người đó, chỉ là giọng nói của người đó không ngừng vang lên ở trong đầu mình.

---- Anh nhốt Tần Lam lại. Anh làm cho Tần Lam trở thành người của anh, bên cạnh cô ấy chỉ có một mình anh, anh thích loại cảm giác này.

Giọng nói kia tiếp tục vang lên ở trong đầu anh.

Anh mở to hai mắt, cố gắng nhìn, nhưng mà anh chỉ thấy được một mảng trắng xóa, còn lại, không có gì cả.

Kiều Tử Du bị tình huống bất ngờ của Diêm Tử Diệp dọa sợ, cô muốn đưa tay đi đỡ anh, cũng lúc cô sắp đụng vào anh, cơ thể anh tự động di chuyển về phía sau.

Cả người Kiêu Tử Du đều cứng lại, cho dù là dưới tình huống như vậy anh cũng không cho phép cô đụng vào sao?

"Môn chủ!"

Diêm Tử Diệp bỗng giơ tay lên, ngăn lời cô muốn nói lại, anh liền sắp nhìn thấy rồi, liền sắp nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ kia!

Vậy mà ----

Phản đầu anh đau đớn đến mức làm cho anh không có cách nào tiếp tục nữa, anh ôm đầu, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống từng giọt một, thoát nhìn về mặt cực kỳ đau đớn.

"Đi bệnh viện! Ngay lập tức!" Kiêu Tử Du đã bị Diêm Tử Diệp dọa, cho dù là đến lúc đó anh sẽ trách tội cô, cô cũng không thể cứ nhìn anh khó chịu như vậy.

Xe rời đi ra ngoài, tài xế cũng chưa từng thấy qua Diêm Tử Diệp như vậy, nếu như môn chủ xảy ra chuyện gì, bọn họ đều không gánh nổi trách nhiệm này!

"Thiếu gia, chiếc xe kia đã đi rồi." Quản gia nhà họ Khâu cung kính nói với Khâu Doãn Hiền.

"Tra được là ai chưa?"

"Diêm Tử Diệp của Tần Môn."

Khâu Doãn Hiền nhướng mày, tầm mắt nhìn nhìn về phía tầng hai, nhìn một chút, cô nhóc anh coi trọng này chính là khác biệt, này người thích cô thật đúng là không ít.

Theo anh biết, Caesar kia cũng là từng bắt cóc tiêu bảo bối.

"Không cần phải để ý đến anh ta." Đã yên phận như vậy, anh cũng không cần phải đi khơi dậy tranh chấp của hai bên, mặc dù quan hệ của bọn họ vốn không được tốt.

Một bên khác.

Cổng lớn của nhà Bách Lý Lan trực tiếp bị người khác làm nổ.

Sau khi Bách Lý Lan cẩn thận chỉnh lại chấn cho Thiện Vũ, dịu dàng đặt một nụ hôn khẽ lên trán anh, rồi mới cẩn thận đi ra khỏi phòng.

Chương 102-3: Sự ngấm ngầm chịu đựng của Quân Hoàng, hành động của Caesar (3)

Editor: Norah

Đợi đến lúc cô đi đến cầu thang, lúc thấy người mang một cái mặt nạ màu bạc ngồi trước ghế sofa ở phòng khách, mang theo một đám người sau lưng, trong ánh mắt xẹt qua một chút kinh ngạc.

Bách Lý Lan cũng không sợ hãi, cô chậm rãi đi xuống trên bậc thang, ngăn tên đàn em muốn mở miệng nói chuyện lại, tự nhiên bình thản đi đến trước người của Caesar, không có ý sợ sệt chút nào mà phóng khoáng đến đối diện anh, ngồi xuống ở trên ghế sofa.

"Không biết các người đây là muốn làm cái gì?"

Lúc Bách Lý Lan xuống lầu đã biết rồi, cổng lớn đã trực tiếp bị người trước mặt làm nổ, rõ ràng, người nọ là đến ra oai phủ đầu với mình.

Bách Lý Lan nhớ rõ người trước mặt này, anh đã từng bắt cóc Phó An Nhiên.

Ừm, thay vì nói là bắt cóc, không bằng nói là giành?

Chỉ là cô còn chưa có tra được thân phận của người đàn ông này, ngay cả tên của anh cô cũng chưa có tra được.

"Humm? Cô không biết sao?" Đôi chân dài bắt chéo lại, đôi mắt lạnh lùng của Caesar dừng ở trên người Bách Lý Lan.

Bách Lý Lan nhìn nhìn đám người vũ trang đầy đủ phía sau anh, lại nhìn nhìn Caesar, rồi sau đó cười nói: "Anh sẽ không phải cũng là vì Phó An Nhiên mà đến chứ?"

Caesar cũng không nói lời nào, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng không khỏi nói cho cô biết mục đích anh đến.

Bách Lý Lan nhún vai: "Thật là không khéo, người mới vừa bị Phó Quân Hoàng mang đi."

Sao Caesar lại không biết người đã bị mang đi chứ? Ánh mắt Caesar rất lạnh, lạnh làm cho Bách Lý Lan vậy mà không biết nên nói cái gì trong khoảng thời gian ngắn.

"Phụ nữ, vẫn là không nên quá tự cho là đúng mới tốt." Trong giọng nói lười biếng thấm một chút châm chọc, mà nhiều hơn lại là không kiên nhẫn.

"Tôi chính là nhớ rõ quan hệ của anh với nhà họ Phó cũng không được tốt." Nếu không thì cũng sẽ không đi giành Phó An Nhiên rồi, không phải sao?

"Cô gái, cô đã phá hỏng kế hoạch của tôi." Ánh mắt Caesar lúc này là hoàn toàn lạnh xuông.

Anh không ngờ người phụ nữ này sẽ ra tay lúc đó, chỉ cần chậm một chút, bây giờ Phó An Nhiên cũng đã ở trong ngực của anh rồi!

Bách Lý Lan nhướn mày: "Ồ? Xem ra vẫn là trách tôi quá nhanh tay rồi."

Lại Tư vẫn luôn đứng ở một bên, vẻ mặt không thay đổi, chỉ là tầm mắt lạnh lẽo dừng ở trên người Bách Lý Lan.

Vì kế hoạch lần này, chủ nhân dùng không ít người, vậy mà đến cuối cùng kế hoạch lại thất bại. Lúc Phó An Nhiên biến mất, ban đầu Caesar còn tưởng rằng là người của mình làm, nhưng mà lúc thủ hạ đến báo cáo nói kế hoạch thất bại, anh chính là nhìn thấy chủ nhân trực tiếp giết mấy người thực thi nhiệm vụ kia.

Lúc bọn họ tìm được địa chỉ của Bách Lý Lan, Die nda nle q u ydo n bọn họ vốn có thể xông đến, lúc đó Phó An Nhiên còn chưa được Phó Quân Hoàng đưa đi, nhưng mà Caesar lại không có hành động, đến lúc Phó Quân Hoàng đưa người đi, anh mới xuất hiện.

Caesar không phải là không có nghĩ đến, sau khi giết chết Bách Lý Lan, sau khi hủy thi diệt tích, đưa Phó An Nhiên đi, cứ như vậy, mũi nhọn của mọi người đều sẽ chỉ về phía Bách Lý Lan, không có ai sẽ nghi ngờ đến trên đầu anh.

Chờ đến lúc Phó Quân thật sự lấy lại tinh thần, anh đã sớm đưa An Nhiên đi về châu Âu, châu Âu mới là địa bàn của anh, đến lúc đó cho dù là anh ta biết thì có thể làm gì, khi đó Phó An Nhiên sẽ không biết Phó Quân Hoàng đó là ai.

Nhưng mà vẫn là quá mạo hiểm.

Chỉ vì bọn họ chậm một bước.

Lúc bọn họ đến, xe của Phó Quân Hoàng đã theo sau đến. Bọn họ đã không còn cơ hội nữa.

"Bách Lý Lan, cô là một người phụ nữ thông minh." Caesar nhìn Bách Lý Lan, vẻ mặt không thay đổi, trong ánh mắt bị che lại ở phía sau mặt nạ vô cùng lạnh.

"Cảm ơn." Bách Lý Lan hoàn toàn xem đây là khen ngợi.

Về mặt Caesar dần dần trở nên lạnh: "Khách khí rồi, lúc phụ nữ thông minh ra quyết định nhất định cũng đã nghĩ đến hậu quả rồi, vậy thì, bây giờ cô chuẩn bị xong việc nhận lấy hậu quả chưa?"

"Ồ? Anh là tính ra tay ở chỗ này sao?" Bách Lý Lan cười, lập tức vỗ vỗ tay, trong nháy mắt, mười mấy người cầm súng lục trong tay liền chạy vào từ ngoài cửa.

Về mặt Caesar cũng không có thay đổi chút nào, ngược lại anh bật cười: "Nhìn xem, xem ra người duy nhất trên thế giới này có thể làm cho tôi có hứng thú cũng chỉ có cô ấy, các người..." Câu nói tiếp theo không có nói ra, nhưng mà sự châm chọc trên khóe môi anh nói rõ điều anh muốn nói là cái gì.

Bách Lý Lan rất muốn biết cô ấy trong miệng anh là ai, cô biết anh sẽ không nói, cũng không hỏi nhiều, tiếp tục nói: "Làm nghề này của chúng ta, không giữ lại một chiêu, sao có thể được chứ."

"Đúng vậy, làm nghề này của chúng ta, không giữ lại một chiêu, không được." Caesar nói theo lời của Bách Lý Lan, cũng ngay trong lúc anh vừa dứt lời, từng đợt âm thanh dừng xe vang lên, ngay sau đó chính là một hồi tiếng bước chân đều đặn cùng lúc.

Lúc này về mặt Bách Lý Lan mới thay đổi, từ trên tiếng bước chân có thể nghe được, không ít người đến.

"Anh muốn cái gì?" Đây Bách Lý Lan mới thật sự nghiêm mặt lại.

"Đương nhiên tôi muốn cô không dậy nổi." Về mặt Caesar rất lạnh: "Tuy là tôi rất muốn mạng của cô, nhưng mà càng muốn người hơn so với tôi muốn mạng của cô, cho nên tôi sẽ chừa mạng cô lại cho cô ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất vui vẻ vì tôi làm như vậy."

Đĩ nhiên Bách Lý Lan biết anh nói đến ai: "Cho dù là anh lại thích cô ta, cô ta cũng không thể nào là của anh được!"

Lời này nói thẳng vào tâm lý của Caesar, anh trực tiếp rút một khẩu súng ở bên hông Lại Tư ra, không lưu tình chút nào mà bắn một phát vào bắp chân cô!

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, toàn bộ biệt thự đều hỗn loạn.

Người của hai bên đều cầm súng, không ngừng kêu đối phương bỏ súng xuống, không được nhúc nhích linh tinh, nhưng mà lúc này nếu ai bỏ súng xuống, người đó chính là kẻ ngu.

Kỹ thuật bắn súng của Caesar rất chính xác, die,n; da.nlze.quydo/nn anh biết nặng nhẹ, viên đạn cũng không có đâm vào xương cốt, thậm chí ngay cả thịt cũng không có đâm vào, chỉ là trầy da mà thôi.

"Họa là từ trong miệng mà ra." Lúc này, giọng nói của Caesar rất lạnh, còn lạnh hơn rất nhiều so với vừa rồi, nhưng mà trong tay anh vẫn cầm khẩu súng kia, không ngừng ngắm nghía, nhưng mà bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể nổ súng về phía bạn.

Mặc dù vết thương trên bắp chân chỉ là trầy da, nhưng mà sắc mặt của Bách Lý Lan lại là thay đổi, tóm lại vẫn là rất đau.

"Bách Lý Lan, lần này tôi đến chỉ là muốn nói cho cô biết một chút, nếu như cô không có chết dưới tay thủ hạ của cô ấy, vậy thì cô sẽ không hề bất ngờ chết ở trên tay tôi." Sau khi Caesar vút lại những lời này, không để ý đến mọi người đang giằng co nhau nữa, ngay sau đó liền được Lại Tư hộ tống sai bước rồi đi.

Về mặt Bách Lý Lan rất khó coi.

Vậy mà cũng liền lúc người của Caesar vừa mới đi khỏi cổng lớn nhà cô, tiếng chuông điện thoại di động của cô liền vang lên.

Một số lạ.

Lúc Bách Lý Lan nhận điện thoại, bên kia vang lên một giọng nói trầm lạnh:

"Làm cô ấy bị thương, vậy thì giác ngộ tốt trả lại gấp trăm lần đi."

Lúc Bách Lý Lan còn chưa phản ứng kịp là xảy ra chuyện gì, bên kia đã cúp điện thoại rồi.

Giọng nói kia nghe không giống như là Phó Quân Hoàng, như vậy, người đó sẽ là ai?

Bách Lý Lan nhìn nhìn bắp chân vẫn đang chảy máu, ánh mắt trở nên lạnh đi.

Cô nhất định phải tìm đường lui tốt, nếu không thì, nhà họ Bách Lý của cô liền thật sự, xong rồi.

Mà một bên khác, trong nhà Khâu Doãn Hiên.

Lúc này Khâu Doãn Hiên đang đứng ở cửa phòng của bọn họ, vẻ mặt cười kỳ quặc, anh muốn đẩy cửa ra nhìn xem một chút, có phải bây giờ hai người bọn họ ngủ rất sâu hay không, trôi qua rất vui sướng, có phải bọn họ muốn cảm ơn anh hay không.

Anh cười híp mắt đẩy cửa ra ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Bảo bối, em bằng lòng cầm tay anh cả đời sao (1)

Editor: Hành Hoa

Lúc Khâu Doãn Hiên đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng làm cả người anh ta đứng tại chỗ ngây ngốc.

Đây là cái tình huống gì thế này?

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng đứng ở trước cửa sổ lớn sát đất quay lưng về phía anh, Khâu Doãn Hiên không nhìn ra được gì trên bóng lưng cô độc ấy, nhưng giác quan thứ sáu của anh mách bảo, tình huống bây giờ rất nguy hiểm, anh phải lập tức rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà anh còn chưa kịp lùi về, bóng người vốn đứng trước cửa sổ nhanh chóng nhào tới, một tay anh ta kéo anh vào trong phòng, tay còn lại vung lên!

May mà Khâu Doãn Hiên đã sớm có sự chuẩn bị, bằng không, chắc hẳn lúc này anh đã ngã lăn trên đất, hơn nữa khẳng định hình dáng sẽ rất không đẹp mắt.

"Tôi nói này, cậu vừa mới ăn thuốc nổ à?" dñendn liequidoon Khâu Doãn Hiên đen mặt nhìn về mặt Phó Quân Hoàng, oán hận nói.

Nhìn sang nhóc con An Nhiên đang nằm ngủ say trên giường, vừa thấy đã hiểu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là Phó Quân Hoàng đã làm cho cô gái nhỏ người ta một muốn chết rồi, đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, Phó Quân Hoàng không phải muốn lấy anh ra để trút giận chứ.

Nhưng anh đâu biết, Phó Quân Hoàng thực ra không động vào An Nhiên? Anh nào biết được, Phó Quân Hoàng vất vả lắm mới trấn an được An Nhiên ngủ, dục hòa đột người đứng trước cửa sổ sát đất cả một ngày? Anh đâu biết, cả ngày này Phó Quân Hoàng từng phải tắm nước lạnh không biết bao nhiêu lần?

Cả người An Nhiên đều đỏ mề hôi, cực kỳ mất nước, anh chỉ có thể ở bên cạnh chăm sóc cô, cho cô uống nước để tránh cơ thể hao nước.

Phó Quân Hoàng cứ như thế bận rộn cả một ngày, hơn nữa chăm sóc cả một đêm, bây giờ thoát nhìn anh cực kỳ mệt mỏi.

Cả một ngày An Nhiên bị giày vò quá sức, cô rốt cuộc vẫn vượt qua được, mặc dù quá trình ấy vô cùng thê thảm, nhưng cô thật sự đã vượt qua.

Tầm mắt Khâu Doãn Hiên nhìn đến vết cào trên cánh tay Phó Quân Hoàng, híp mắt cười nhìn Phó Quân Hoàng, "Ôi, không phải là hai người.....quá kịch liệt?"

Khâu Doãn Hiên hiển nhiên quên mất giác quan thứ sáu đã cảnh báo nguy hiểm cho mình, lúc anh vừa dứt lời, dñendn liequidoon Phó Quân Hoàng bước một bước dài tiến lên, hung hăng túm anh vật ngã!

Lúc này đây, Khâu Doãn Hiên không phòng bị gì, do vậy cứ như thế bị người phía trước quật ngã không thương tiếc!

"Phó Quân Hoàng! Cậu muốn giết tôi à?" Ôi thất lưng già của anh, anh vẫn muốn giữ gìn cái thất lưng này cho bà xã của mình tính phúc, nếu bị gãy mất, vợ anh sẽ đáng thương nhiều lắm.

Vừa nghĩ tới vợ mình, anh liền hận đến ngứa răng, Bạch Nhã Nhi, tốt nhất đừng để anh bắt được! Nếu không, anh nhất định sẽ ngắm cô thật kỹ, sau đó.....không ngừng sủng hạnh cô, khiến cô vĩnh viễn cũng không rời được anh!

Cô cứ việc chạy!

Nếu không vì Khâu Doãn Hiên người này không khỏe, cho dù là anh em của anh đi nữa, Phó Quân Hoàng chắc chắn sẽ không do dự mà giết anh ta.

Anh làm sao có thể không hiểu trong lòng Khâu Doãn Hiền đang nghĩ cái gì, anh ta là muốn giúp anh, muốn để anh nhanh chóng bắt lấy được bảo bối.

Nhưng chuyện này đối với anh không quan trọng, nếu ngay tại lúc ấy anh muốn bảo bối, vậy đối với bảo bối của anh mà nói chính là một loại sỉ nhục. Bảo bối của anh là người tồn tại quý giá nhất trên thế giới này, anh không cho phép cô chịu một chút uất ức nào.

Anh sẽ chờ lúc cô tỉnh táo, sẽ chờ lúc cô không kìm lòng được, muốn cô.

Anh sẽ để cô trở thành người phụ nữ của anh, nhưng không phải là dưới tình huống như này.

"Nhiều chuyện!" Nếu không vì cô ta, bảo bối cũng sẽ không khó chịu lâu như vậy, lúc anh nhìn bảo bối bởi vì khó chịu mà vận vẹo thân thể không ngừng, lúc nghe cô rên rỉ kêu khó chịu, anh hận không thể lập tức xuống lầu giết Khâu Doãn Hiền.

Dù sao, cuối cùng anh vẫn nhịn được.

Ngay tại lúc tức giận đến đỉnh điểm, anh gọi điện thoại, ra mệnh lệnh, bằng bất cứ giá nào, diệt toàn bộ nhà Bách Lý.

Đúng, là bất cứ giá nào.

Dám làm tổn thương đến bảo bối của anh, không một ai có kết cục tốt.

"Tôi nói này lão đại, tôi đây là giúp cậu, giúp cậu, OK?" Khâu Doãn Hiền đỡ lấy thất lung của mình, nhìn nhìn An Nhiên vẫn còn đang ngủ say trên giường, trên khuôn mặt lại mang theo một chút ý cười, "Tôi nói này, chẳng lẽ hôm qua cậu muốn chưa đủ? Cho nên.....bây giờ cậu đang ở giai đoạn dục hỏa đốt người?"

Ba!

Một đạo ám khí nho nhỏ phóng thẳng tới Khâu Doãn Hiền!

Khâu Doãn Hiền tránh thoát được, nhìn lại, lúc thấy cái ám khí kia là một cái nắp bút, anh nhất thời bị dọa toát mồ hôi lạnh, "Này lão đại, cậu rốt cuộc có biết cái thứ này sẽ chết người không hả!"

Phó Quân Hoàng một câu chưa nói, "Chuẩn bị cháo, đồ ăn nhẹ." Bây giờ anh không có tâm trạng nói chuyện với Khâu Doãn Hiền, chờ sức lực bảo bối tốt lên, rồi tìm anh ta tính sổ cũng không muộn.

Khâu Doãn Hiền thở dài, ai nói cho anh, anh đường đường là Khâu Doãn Hiền tại sao lại phải hạ thấp mình trước cái người này đây?

"Biết rồi, biết rồi, lập tức sẽ bảo thám Nguyệt mang lên." Anh quả thật là mắc nợ nhà họ Phó mà.

Phó Quân Hoàng đi đến bên giường An Nhiên, đưa tay sờ sờ trán An Nhiên, nhiệt độ cũng đã rút xuống, xong rồi anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra không sao nữa rồi.

Chỉ cần tỉnh ngủ thì tốt thôi.

Ngắm dung nhan An Nhiên bình yên đi vào giấc ngủ, đồng tử Phó Quân Hoàng liền mềm mại xuống, vén sợi tóc xòa trước mặt cô, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khẽ lên trên trán cô.

Ngủ ngon nhé, bảo bối của anh.

Bệnh viện trung tâm.

Sắc mặt Kiều Từ Du lo lắng nhìn vị bác sĩ trước mặt, hỏi: "Bác sĩ, anh ấy sao rồi? Cơ thể có phải có vấn đề ở chỗ nào không?"

Kiều Từ Du chưa bao giờ chứng kiến cảnh Diêm Từ Diệp khổ sở đến như vậy, lúc này cô chỉ còn lại một người thân duy nhất là Diêm Từ Diệp, cô không thể đã mất đi toàn bộ nhà họ Tần lại còn mất đi anh Diêm.

Bác sĩ lắc đầu, "Trên cơ thể không có vấn đề gì, chỉ là nếu bệnh nhân không phối hợp cùng chúng tôi điều trị, chúng tôi không có cách nào thực hiện."

Diêm Từ Diệp bị Kiều Từ Du mạnh mẽ đưa đến bệnh viện lớn nhất tỉnh T, cô sợ hãi có chuyện gì xảy ra với anh Diêm, nhưng mặc kệ bác sĩ hỏi gì, anh ấy đều ngậm miệng không đáp, thậm chí sau khi bị hỏi đến phiền, anh ấy sẽ dùng cặp mắt băng lạnh trừng bác sĩ.

Bác sĩ làm gì đã gặp qua cặp mắt nào lạnh băng vô tình như vậy, đồng tử từ từ lộ ra sát khí khiến cho bác sĩ cũng không dám hỏi nhiều thêm nữa, tại đó làm một vài kiểm tra bình thường, sau đó không làm gì nữa.

Dựa vào cơ thể anh ta bây giờ, Diêm Từ Diệp hẳn là không có vấn đề gì, cũng không biết tâm lý anh ta có vấn đề hay không.....

"Đã không có việc gì, vậy sao anh ấy lại luôn đau đầu?" Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Từ Du nhìn thấy Diêm Từ Diệp đau đầu, nhưng mỗi lần lại

đủ đội hơn.

Bác sĩ cau mày, "Vấn đề này tôi không tiện giải thích. Nếu đúng như cô nói là tâm bệnh, thì coi như đó cũng hợp lý. Qua kiểm tra vừa rồi, ngài đây áp lực rất lớn, gần đây hãy để ngài ấy được thả lỏng tốt nhất, nếu chịu áp lực quá lớn, sẽ làm cho người bị suy sụp."

Kiều Từ Du không để ý đến những lời khác của bác sĩ, cô chỉ nghe thấy đúng hai từ tâm bệnh.

Anh Diêm có lẽ là vì Tần gia mới thành ra thế này? Không, bây giờ người trong lòng anh ấy là Phó An Nhiên, anh ấy đã quên Tần gia, anh ấy.....bây giờ thích Phó An Nhiên.....

Diêm Từ Diệp cũng không tính ở lại đây, đầu của anh đã không còn đau, cái âm thanh kia cũng đã không còn.

"Anh Diêm, hay là anh phối hợp thật tốt với bác sĩ đi, em không muốn....." Kiều Từ Du còn chưa nói hết câu tiếp theo, đôi tròng mắt Diêm Từ Diệp rất lạnh lẽo, lạnh đến mức làm cơ thể cô sợ hãi run rẩy.

"Anh Diêm của cô, đã chết rồi." Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du, thốt ra từng từ một lạnh như băng.

Cả người Kiều Từ Du cứ như bị chôn chặt ở một chỗ.

Đồng tử co rút, không thể tin nhìn Diêm Từ Diệp.

Sau đó Diêm Từ Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn bác sĩ một cái, đứng dậy, đi qua mấy tên vệ sĩ, trực tiếp rời khỏi phòng bác sĩ.

Kiều Từ Du vẫn đứng nguyên tại chỗ, diendn lieqiudoon ánh mắt nhìn phía trước có hơi đại ra.

Anh Diêm của cô, đã chết rồi.

Đã chết rồi.

Thì ra, anh ấy muốn nói, từ lúc Tần gia đi, anh cũng đã chết rồi sao?

Thế còn Diêm Từ Diệp bây giờ đang thích Phó An Nhiên là ai? Người này là ai đây?

"Tiểu thư này, theo tôi thấy, tốt nhất vẫn là đưa ngài ấy đi khám bác sĩ tâm lý, ngài ấy cần một người lắng nghe." Bác sĩ thở dài, nói với Kiều Từ Du.

Kiều Từ Du nghe vậy mới định thần lại, cô gật đầu nói cảm ơn với bác sĩ xong, xoay người liền đuổi theo.

Cô mặc kệ anh Diêm của cô đã chết hay chưa, anh ấy vẫn sẽ là anh Diêm của cô.

Diêm Từ Diệp tự mình hiểu rõ, anh không có vấn đề về cơ thể.

Mà ở trong lòng, hoặc có thể nói đầu óc có vấn đề.

Anh hình như đã quên mất một chuyện rất quan trọng, giống như trí nhớ bị thiếu mất một phần, nhưng một đoạn trí nhớ kia anh không nhớ ra được.

Mỗi khi anh cố gắng suy nghĩ, luôn nghe được âm thanh của cô gái đó, ngoài âm thanh của cô ra, anh không để ý đến bất kỳ cái khác.

Người nọ tại sao lại muốn cho anh nhớ kỹ là anh đã giết Tần gia? Chuyện này rốt cục là như thế nào?

Anh muốn tra, là chuyện của mười bốn năm trước, anh nhất định phải tra được mọi chuyện! Cho dù lúc điều tra sẽ làm cho anh đau khổ, sẽ làm anh nhớ mãi một sự thật là anh đã mất đi cô ấy.

Nhưng không sao, cô ấy bây giờ đã trở lại, cô ấy bây giờ chưa chết, cô ấy chỉ là sống lại một lần nữa trên cơ thể người khác thôi.

"Tra! Chuyện của mười bốn năm trước, tra xem lúc ấy tôi ở đâu."

Lúc Kiều Từ Du lên xe, vừa vặn nghe thấy Diêm Từ Diệp nói lời này.

Kiều Từ Du nhẹ giật mình, cô không hiểu nhìn Diêm Từ Diệp, "Diêm.....Môn chủ, anh có ý gì?"

Cô đương nhiên biết anh nói lúc ấy chính là khi Tần Gia gặp chuyện không may, anh ấy muốn biết mình đã ở đâu.

Lúc ấy môn chủ không phải đang ở nhà họ Tần sao? Anh ấy làm sao lại không ở đây được? Thậm chí..... Thậm chí còn ở đó hóa vàng mã, cô vĩnh viễn nhớ cái ngày ấy, ngày ấy cô vừa mới làm xong nhiệm vụ trở về, cô vội vàng chạy về nhà họ Tần báo tin, nhưng cô chỉ thấy anh Diêm ngồi chồm hổm ở trên tấm thảm lông dày, trong tay cầm tiền giấy, đốt.

Khi đó Kiều Từ Du cũng không hiểu Diêm Từ Diệp đang làm gì, cô tiến lên hỏi anh, lại bị anh bắn cho một ánh mắt lạnh như băng ngăn cản.

"Gia của tôi, không quan trọng, chờ em đến bên kia, mỗi ngày tôi đều sẽ hóa vàng mã cho em, mỗi ngày tôi đều sẽ tưởng niệm em."

Khi cô nghe anh ấy nói những lời này, trong đầu liền ầm ầm một tiếng nổ tung.

Diêm Từ Diệp giết Tần gia!

Đây là phản ứng đầu tiên của cô, nhưng ngay sau đó cô nghĩ đến, nếu chuyện này bị người nhà họ Tần biết, anh Diêm nên làm cái gì bây giờ?

Cô bắt đầu nghĩ biện pháp để che giấu chuyện này, cuối cùng thì cô vẫn yêu Diêm Từ Diệp nhiều hơn nhà họ Tần một chút.

Mặc dù Tần gia đã chết, cô cũng chỉ thương tâm một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không khổ sở lâu.

Vào lúc cô biết Diêm Từ Diệp giết Tần gia, trong lòng cô vui vẻ.

Cô nghĩ cả đời này cũng khó có thể ở cùng một chỗ với anh Diêm, cô cũng biết anh ấy yêu Tần gia, cũng như cô yêu anh. Cô cho rằng cả đời này mình cũng không có khả năng, lại không ngờ, sau đó anh Diêm lại ra tay giết Tần gia!

Nhưng càng làm cho cô bất ngờ là vào lúc cô bắt tay vào che dấu sự việc, Diêm Từ Diệp lại giống như không nhớ chuyện gì hết.

Thuộc hạ nói máy bay Tần gia nổ mạnh, không tìm thấy xác, cô vốn tưởng sẽ thấy anh cười, cô còn tưởng anh sẽ rất vui vẻ, lại không ngờ, anh liền ngắc nhiên đứng tại chỗ, nhìn hai tay mình, rơi nước mắt.

"Em xem, em cuối cùng vẫn chết trong tay của tôi." Đây là anh ấy nói.

Không thể nào? Sao anh Diêm lại giống như bị đá kích kích liệt, sau đó hoàn toàn hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, anh ấy không nhớ gì cả, không nhớ rõ mình giết Tần gia, không nhớ rõ mình sắp đặt tất cả mọi chuyện, thậm chí ngay cả chuyện mỗi ngày sẽ hóa vàng cũng đều quên mất, chỉ là hàng đêm đều nằm trong phòng Tần gia từng ở, từ đó liền không cho một ai bước chân vào đấy.

"Chuyện năm đó, một lần nữa, tra rõ!"

"Không!" Kiều Từ Du gấp giọng nói, cô hoảng hốt nhìn Diêm Từ Diệp, biểu cảm hoảng sợ, "Môn chủ, không thể, không thể tra một lần nữa." Nếu, nếu như cuối cùng anh ấy tra được, tự mình giết Tần gia, anh ấy sẽ không chịu đựng được.

Cô dù không biết tại sao sau đó anh Diêm lại hôn mê, tỉnh lại cũng quên hết, nhưng cô biết, chuyện này chắc chắn không thể lại tra nữa, bằng không, mọi chuyện đều sẽ loạn.

Diêm Từ Diệp đột nhiên quay đầu, dđienddn lieqiudoon lạnh lùng nhìn Kiều Từ Du, "Tra!"

Kiều Từ Du biết anh đã quyết tâm, trái tim đập mạnh, gần như nức nở nói: "Anh Diêm, anh đừng như vậy, Tần gia đã chết nhiều năm rồi, anh để cô ấy ra đi thanh thản không được sao?"

"Nếu cô ấy chết không rõ ràng, làm sao tôi có thể yên tâm? Cáo lông đỏ, cô phải hiểu rõ thân phận và trách nhiệm của mình." Diêm Từ Diệp không có ý định cùng cô tranh luận, anh day mi tâm, tựa vào chỗ ngồi, biểu tình lạnh nhạt.

Kiều Từ Du cắn môi dưới, đồng tử màu nâu mọng theo nồng đậm bất an.

Anh Diêm, anh có biết một khi anh biết rõ mọi chuyện, anh có thể sẽ..... không chịu nổi? Anh có thể lựa chọn giết mình hay không?

Cô biết chuyện này không có biện pháp thay đổi, cô chỉ có thể đi điều tra, chỉ có thể cố gắng điều tra chậm nhất có thể, giúp anh Diêm có thời gian xoa dịu.....

Đế đô.

Bên trong Vô Xá.

Lam Nhược Khê nhìn báo cáo điều tra bên dưới, lông mày nhướng lên, "Tiểu Tứ, quân chủ bây giờ đã không có vấn đề gì, cho nên có phải chúng ta nên hành động?"

Hai tay Lãnh Hạo vòng trước ngực dựa vào cửa, trên vàng trán đều nhuộm một chút băng lạnh, "Dĩ nhiên, không thành vấn đề."

Bọn họ cũng đã điều tra rõ vì sao Bách Lý Lan muốn mang quân chủ đi, đơn giản là vì cậu em trai được cô ta che giấu rất kỹ kia.

Một khi đã như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể ra tay với em trai Bách Lý Lan, người em trai mà cô ta có tình cảm chân thành.

"Tôi nghe nói, đáng về Thiện Vũ không tệ nha." Lam Nhược Khê nói xong, liếm liếm môi của mình, "Không biết sẽ có hương vị thế nào."

Một tay Lãnh Hạo cướp lấy bản báo cáo trong tay cô, lạnh nhạt nói, "Cho dù hương vị ngon, cô dám ăn sao?"

Lam Nhựt Khê thuận đà ngã vào trong lòng Lãnh Hạo, một phen ôm lấy cổ của anh, khiêu khích nói, "Ôi da, xem cậu nhỏ này ăn dấm chua nè, yên tâm đi, chị đây trái tim vẫn là đặt trên người cậu nha." Nói xong, còn ở trước lồng ngực anh vẽ mấy cái vòng tròn.

Lãnh Hạo đẩy cô ra, biểu cảm lạnh nhạt, Lam Nhựt Khê đã quá quen thuộc với dáng vẻ này của anh ta, "Nhìn Tiểu Tứ nhà chúng ta mà xem, đáng về tốt không nói, lại còn thích thẹn thùng. Tiểu Tứ, chẳng lẽ cậu không biết một đôi tai hồng trên khuôn mặt lạnh băng có bao nhiêu hấp dẫn sao?"

Hai bên tai Lãnh Hạo phồng hóp bắt đầu đỏ ửng lên.

"Lam Nhựt Khê!" Lãnh Hạo khó thở, trực tiếp vung roi da trong tay, roi da ở trong không khí kêu cực vang, nghe qua vẫn tương đối dọa người.

Lam Nhựt Khê lắc đầu, "Mấy người kia đang ở Ngân Dục hỏi thăm tình trạng của quân chủ, đến lúc đó cậu đi thông báo cho bọn họ." Nhìn đến cậu nhóc bùng nổ, Lam Nhựt Khê cũng không náo loạn với cậu, nghiêm mặt nói.

Học sinh của Ngân Dục tham dự tiệc đính hôn của An Nhiên và Phó Quân Hoàng không ít, nhưng phần lớn bọn họ đều là cơ sở ngầm của Ngân Dục hoặc là hội học sinh biết thân phận của An Nhiên, cũng không phải mọi người đều có mặt.

Đã nghe nói từ trước, học sinh có thể vào Ngân Dục học tập, ngoài thân phận ra còn vì thiên phú của bản thân những học sinh dân thường, còn lại gia thế đều không tệ, dĩ nhiên liequidoo dĩ nhiên, cho dù gia thế được thì cũng vẫn phải dựa vào năng lực mà thi được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103-2: Bảo bối, em bằng lòng nắm tay anh cả đời sao (2)

Editor: Hành Hoa

Mà sở dĩ họ có thể tham dự, đương nhiên là bởi vì nhà bọn họ đều nhận được thiệp mời.

Có không ít người trong cơ sở ngầm biết nhân vật truyền kì của trường học - Phó An Nhiên là quân chủ của bọn họ, nhưng họ không biết thân phận thật sự của An Nhiên.

Do đó, khi họ nhìn thấy An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng xuất hiện trước mắt bọn họ, một đám quai hàm như muốn rớt xuống vì chấn kinh.

Họ thật sự không hề nghĩ đến quân chủ của họ thế mà lại là tiểu thư nhà họ Phó! Càng không nghĩ đến, mặt khác tương lai cô ấy sẽ là một nửa của cái người tồn tại giống như truyền kỳ - Phó Quân Hoàng!

Phó Quân Hoàng này! Quân chủ đây!

Tuyệt đối là một đôi kết hợp cường hãn nhất.

Lúc máu nóng trong người họ cao như núi nhất, dĩ nhiên lại mất điện, ngay sau đó truyền đến tin tức quân chủ mất tích!

Mẹ nó! Chuyện này đối với hội viên cơ sở ngầm bọn họ mà nói là một điều vô cùng nhục nhã!

Quân chủ thế mà bị người khác bắt đi ngay dưới mí mắt bọn họ! Điều này làm bọn họ biết phải ăn nói thế nào với các anh em không có mặt? Bọn họ còn có thể làm được cái gì? Lập tức tìm thôi!

Sau sự việc trên, cùng với người của Vô Xá, người của Cơ sở ngầm và Hội học sinh ngay lập tức bắt đầu phát động nhân viên đứng lên đi tìm. Chỉ là lâu như thế, bọn họ cũng không tìm ra tin tức nào.

Những người này, đúng là vẫn có chút chênh lệch với người của Vô Xá.

Lãnh Hạo sùng sốt, lập tức nói: "Đã biết."

"Đi thôi, chúng ta nên hoạt động gân cốt thật tốt, nếu không, người ta sẽ cho rằng người của Vô Xá đều là đồ trang trí đấy." Lam Nhựt Khê cười lạnh lùng.

Lãnh Hạo không tự giác ngẩn ra, bên tai còn hơi hồng hồng khôi phục bình thường, "Tôi sẽ đi sắp xếp người."

"Nhớ kỹ....."

"Không cần kinh động người khác, tôi biết." Lãnh Hạo khoát tay, lập tức mang theo một người Vô Xá đi.

Phong Lượng ngồi tại chỗ không nói tiếng nào, cho đến khi Lãnh Hạo đi rồi, anh mới mở túi tư liệu vừa này vẫn chưa mở ra, dưới tầm mắt nặng nề của Lam Nhựt Khê, rút ra tập tư liệu bên trong.

Phong Lượng xem đến sững sờ, mỗi lúc anh lật mở, Lam Nhựt Khê cũng qua nhìn, cho đến cuối cùng, sắc mặt hai người đồng thời nặng nề.

Phong Lượng tháo kính mắt xuống, mặt mũi nhéo mũi, "Vì vậy, chuyện này không được để quân chủ biết."

"Nhưng mà, chuyện này....."

"Yên tâm, chuyện này người đó sớm muộn gì cũng sẽ nói cho quân chủ, vấn đề chỉ là sớm hay muộn." Phong Lượng thở dài, "Tôi tin, anh ta sẽ không làm tổn thương quân chủ, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?" Lam Nhựt Khê nóng nảy.

"Chỉ là, nếu chuyện này có người khác biết, dĩ nhiên sẽ rất bất lợi đối với quân chủ, nếu chúng ta có thể điều tra được đã có chuyện gì xảy ra, người khác đương nhiên cũng có thể điều tra ra tất cả mọi chuyện." Biểu cảm của Phong Lượng ngày càng trầm trọng, "Nếu chuyện này rơi vào tay người khác, quân chủ ắt sẽ có phiền toái lớn."

"Tôi sẽ mang tất cả người có liên quan đều....." Cô làm một cái động tác cắt cổ, biểu cảm nặng nề.

Lam Nhựt Khê cô không sợ tạo nghiệt, đối với cô mà nói, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho quân chủ, muốn cô làm gì cũng được.

Phong Lượng thở dài, "Đó không phải là một biện pháp tốt, nhưng ngược lại cũng là một biện pháp, bây giờ chỉ còn có cách này. Ta nhất định phải ra tay trước người khác, nếu không....."

"Tôi sẽ đi."

"Cửu Vĩ, đợi đã!" Phong Lượng đột nhiên gọi Lam Nhựt Khê lại.

Lam Nhựt Khê dừng bước, quay đầu nhìn Phong Lượng, tỏ vẻ không hiểu.

"Chuyện này không cần nói cho Tiểu Tứ, tính cách của cậu ấy cô cũng biết, nếu cậu ta biết chuyện này, cậu ta sẽ làm ra những chuyện gì, chúng ta đều không đoán trước được, đến lúc đó....."

"Yên tâm, tôi biết rồi."

Lam Nhựt Khê không nói gì nữa, xoay người bước đi.

Trong căn phòng kín bí mật, chỉ còn lại một mình Phong Lượng.

Anh có chút thất thần nhìn túi tư liệu trên bàn, nhìn nhìn, anh thở dài, hi vọng, tất cả vẫn còn kịp.

"Lão đại, thí nghiệm còn thiếu một bước cuối cùng nữa là hoàn thành." Người đàn ông mặc áo dài trắng cầm báo cáo gõ cửa ban công, sau đó kích động chạy vào, đặt báo cáo lên bàn làm việc của lão đại mình, về mặt hưng phấn.

"Chỉ thiếu một bước cuối cùng phải không?"

"Đúng vậy." Người đàn ông thoát nhìn dáng vẻ rất hưng phấn, "Lão đại, chỉ cần chúng ta có được vật kia, vậy thì chúng ta sẽ có vũ khí tiên tiến nhất trên thế giới này, chỉ cần chúng ta tìm ra vật đó!"

Người ngồi trên ghế làm việc xoay tròn, mặt trời chiều dừng ở trên người ông ta, tóc đen có xen lẫn một ít tóc bạc, thanh âm mурời phẫn hờn hờn:

"Các thí nghiệm khác đều thất bại à?"

Người đàn ông vốn đang hưng phấn sau khi nghe nói đến đó, biểu cảm liền suy sụp xuống, đúng thật, mọi cái khác đều thất bại.

"Nghe nói thí nghiệm của Heinz vốn đã tiến hành đến bước cuối cùng, nhưng lại bị người của Phó Quân Hoàng hủy bỏ toàn bộ! Chỉ thiếu một bước cuối cùng!"

Heinz, thiên tài hóa học, mọi người đều thần phục đầu óc siêu phàm của anh ta.

Anh ta chưa bao giờ đi theo hướng tầm thường, lão đại vốn đặt tất cả kỳ vọng trên người anh ta, không ngờ cuối cùng, Heinz đã bị giết chết, còn là bị chính mình giết chết.

Quả nhiên, đầu óc thiên tài nào cũng có bệnh.

"Xác định người đã chết rồi?"

"Xác định." Người đàn ông gật đầu, "Sau khi người của Phó Quân Hoàng rời đi, người của chúng ta đã kiểm tra, thật sự nhìn thấy thi thể dập nát của Heinz, phòng ngừa sai sót, chúng ta đã lấy mẫu vật nhỏ ở đó đi làm xét nghiệm DNA, kết quả đúng thật là Heinz."

"Một khi đã như vậy, đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm. Nếu không có ở Đế Đô, vậy tìm trong phạm vi cả nước, nếu không có ở Hoa Hạ, vậy lật toàn thế giới để tìm! Vật này nhất định phải tìm ra!"

"Vâng." Người đàn ông biểu cảm nghiêm túc tiến lên, "Đúng rồi lão đại, tổ chức Triều Thánh....."

"Vẫn chưa chết hết?"

Người nọ không cảm giác được mình đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, "Lão đại, tốt xấu gì tổ chức kia ở Lạc Quốc chung quy cũng có trên trăm năm lịch sử, làm sao có thể dễ dàng nói diệt liền diệt? Chẳng qua bây giờ đã là tổ chức lớn mạnh, bên trong phân tranh nhiều hơn, chờ bọn chúng tự đấu với nhau xong, muốn khôi phục thời kỳ hưng thịnh như lúc ban đầu, đó là không thể nào."

Người nọ vừa lòng gật đầu, "Nếu tôi không nhớ lầm có tin nói, người của Triều Thánh đã tìm được đồ vật kia, có thể sớm tiêu diệt bọn họ liền tiêu diệt."

"Vâng!"

"Đi xuống đi." Người nọ khoát tay, tỏ vẻ bản thân mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Người đàn ông gật gù đầu tự giác lui xuống, nhưng lúc y đi tới cửa, đột nhiên lại quay người lại, nói với người đang ngồi dựa lưng về phía mình:

"Vậy còn chuyện tiểu thư nhà họ Phó mất tích....."

"Không cần cậu quan tâm, đã không có vấn đề gì."

Người đàn ông gật gù đầu, sau đó liền không nói gì nữa, việc y phải làm bây giờ là mau chóng cho người tìm kiếm thứ mà bọn họ cần.

Mặc dù người của bọn họ cũng đang nghiên cứu vật kia, nhưng chi phí tổn thất quá cao, bọn họ thí nghiệm đã lâu như thế, vẫn chưa chế tạo ra được đồ vật kia, lúc này bọn họ chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đi tìm.

Mặt khác bên này.

Nhà của Khâu Doãn Hiền.

Lúc An Nhiên mở to mắt, nhìn thấy một cái đầu đang ghé vào bên giường, tay của mình bị chủ nhân của cái đầu kia nắm trong tay, sắc mặt anh thoát nhìn không tốt, khẳng định là không nghỉ ngơi đủ.

Anh nghiêng người ngủ, di@en*dyan(lee^qu.donn) đầu gối trên cánh tay của mình, mặt hướng về phía cô, giống như muốn bất cứ lúc nào cũng có thể xem cô đã tỉnh lại hay chưa.

Đột nhiên, một đôi đồng tử tối đen rơi vào trong tầm mắt của cô, An Nhiên ngẩn ra, lập tức cười với Phó Quân Hoàng, "Lão Soái ca, tốt lắm."

Phó Quân Hoàng liền lập tức đứng dậy, anh kinh ngạc nhìn ánh mắt An Nhiên mỉm cười, mới vừa rồi trái tim còn nảy lên kịch liệt đã lập tức trở về vị trí.

Nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Phó Quân Hoàng, An Nhiên không khỏi bật cười, cô muốn đứng dậy, nhưng cô phát hiện cả người mình bần rần kinh khủng, cô vừa mới cử động cánh tay, lập tức lại rơi xuống trên giường.

Phó Quân Hoàng kinh sợ, vội vàng đến đỡ cô, cau mày.

Nhưng khi tầm mắt nhìn tới trên người An Nhiên thì sắc mặt anh bất giác đỏ lên.

An Nhiên nhìn thấy vui vẻ, "Ha, Lão Soái ca, tại sao anh lại đỏ mặt vậy kìa?"

An Nhiên hiển nhiên không biết chân móng trên người cô đã trượt xuống, da thịt lở lỏ ra bên ngoài có bao nhiêu mê người.

Mặt Phó Quân Hoàng bình tĩnh, một tay kéo chăn đắp lại lên người An Nhiên, cho đến khi đã che lấp một mảnh cánh xuân.

Nhìn thấy động tác của Phó Quân Hoàng, khuôn mặt An Nhiên bắt đầu đỏ như bị thiêu đốt.

Lúc cô được Phó Quân Hoàng ôm trở về, tuy rằng đầu óc không rõ ràng lắm, có rất nhiều chuyện thật sự không nhớ rõ, nhưng cô nhớ rất rõ ràng rành mạch cảnh tượng bản thân chịu đựng không nổi muốn xuống tay với Lão Soái ca.

Nếu không phải cuối cùng Lão Soái ca phanh xe lại, không chừng cô đã hối hận rồi.

Tuy là cô đối với chuyện này không biết gì, nhưng cô vẫn muốn lần đầu tiên với Lão Soái ca, có một ít trí nhớ tốt đẹp, chứ không phải tại tình huống rối loạn như thế phát sinh.

An Nhiên đỏ mặt thoát nhìn đặc biệt khác lạ, Phó Quân Hoàng nhìn nhìn liền cúi thấp đầu xuống, hôn lên môi của cô, mà tay cũng không khỏi tự giác chui vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve thỏ trắng nhỏ đầy đặn.....

Vì thế, lúc Khâu Doãn Hiên không gõ cửa, cứ thế đẩy cửa vào, nhìn thấy hình ảnh táo bạo như thế một lúc.

"Tôi nhỏ! Các người thế mà lại ân ái trước mặt cái người cô đơn như tôi đây! Hai người còn muốn mặt mũi sao? Cần thể diện sao?!"

Khâu Doãn Hiên hiển nhiên không chú ý đến hơi thở giống như Tu La Địa Ngục của Phó Quân Hoàng, lúc này anh quả thực tức điên, nghĩ đến Nhã Nhi nhỏ bé không để ý mà vứt bỏ anh không biết đã chạy đi đâu, một đôi này lại ngay tại nhà của anh, công khai làm loại chuyện này, không thấy đáng xấu hổ sao?

Lúc An Nhiên nghe thấy thanh âm Khâu Doãn Hiên, nao nao, cô không nghĩ đến mình sẽ ở trong nhà của Khâu Doãn Hiên, bởi vậy lúc nghe thấy anh ta giậm chân kêu gào, vẫn có chút kinh ngạc.

Một tay Phó Quân Hoàng bảo vệ An Nhiên dưới người, biểu cảm lạnh lẽo nhìn Khâu Doãn Hiên còn giậm chân ở cửa.

"Không muốn chết, rút ngay."

"Tôi cho cậu biết Phó Quân Hoàng, cậu muốn lợi dụng tôi xong rồi bỏ chạy lấy người? Tôi cho cậu biết, không có cửa đâu! Còn muốn ở chỗ này của tôi để ân ái? Cậu nghĩ tôi không có vợ sao? Tôi cho cậu biết, tôi cũng có vợ!"

An Nhiên nhú mày, Khâu Doãn Hiên có vợ? Cô tại sao không biết?

"Cút hay không cút?" Ánh mắt Phó Quân Hoàng sắc bén hoàn toàn có thể xé Khâu Doãn Hiên ra thành trăm mảnh, "Nếu không, chúng ta sẽ ngồi lại tính chuyện đầy đủ."

Một câu, Khâu Doãn Hiên đã không còn đáng vẻ kiêu căng, "Tôi đây..... Tôi đây không phải muốn giúp hai người sao? Tôi thấy hai người như vậy, tôi đây không phải là sót ruột sao?"

"Ồ? Cho nên?" An Nhiên được Phó Quân Hoàng áp trên lồng ngực của anh, thanh âm nghe qua rầu rĩ, nhiều hơn là khản tiếng.

Cô vẫn nhớ rõ thời gian cô khó chịu không ngủ đâu.

Khâu Doãn Hiên nghiêng nghiêng đầu, nhìn An Nhiên được Phó Quân Hoàng bảo vệ trong ngực, cười tủm tỉm nói: "Ày da, cho nên mới nói, để tôi truyền đường glucose cho em nhé, không thì tiêm diazepam cho em thì sao? Trái lại thì tiêm diazepam* cũng rất có tác dụng đấy, chỉ cần hai người nằm yên nghỉ ngơi một lát là không sao nữa rồi? Em nói xem, tôi đây tốt bụng quá đi, kết quả thì sao, kết quả thì sao?"

* diazepam: một loại thuốc ngủ

Phó Quân Hoàng không nói, chỉ cầm tay An Nhiên bên hông chặt hơn.

An Nhiên cười, "Khâu thiếu, chẳng lẽ tôi phải cảm ơn anh vì đã có ý giúp chúng tôi?"

Nghe thấy An Nhiên nói vậy, Khâu Doãn Hiên ngược lại ngượng ngùng, anh sờ sờ đầu tóc của mình, "Haha, cái này thật sự không cần, làm anh em, chính là phải giúp đỡ lẫn nhau mà."

Khâu Doãn Hiên vẫn chưa biết Phó Quân Hoàng không làm gì với An Nhiên, trong tiềm thức của anh, cái người nghiêm chỉnh Phó Quân Hoàng này ban ngày đến đây cùng với nhóc con đại chiến vài trăm hiệp, nhìn mà xem trên cánh tay Phó Quân Hoàng, không chừng trên lưng còn có vết cào chứng minh lúc ấy có bao nhiêu kịch liệt.

"Yên tâm, nếu có cơ hội, chúng ta nhất định sẽ có qua có lại." Bốn từ "có qua có lại" này, An Nhiên nói càng nhấn mạnh.

Nếu anh ta không có người yêu còn may, nếu anh ta đã có người yêu, Phó An Nhiên cô còn sợ không tra được chi tiết về người kia sao, đến lúc đó cô muốn nhìn xem Khâu Doãn Hiên sẽ làm thế nào.

Khâu Doãn Hiên nghe được ý trong lời nói, anh lập tức lại giậm chân, "Tôi nói hai người rút cuộc là sao vậy, tôi đây là giúp các người! Giúp các người! Nhìn đi, vừa rồi lúc tôi tiến vào hai người đang làm cái gì? Há?"

Sắc mặt Phó Quân Hoàng có chút quái dị.

An Nhiên không khỏi tự giác hướng vào ngực Phó Quân Hoàng, nhích lại gần.

Trên thực tế tám trăm năm trước An Nhiên sẽ không biết đến hai từ thẹn thùng, nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần vừa nghĩ đến cô và Lão Soái ca..... Cô liền nhẹn không được đỏ mặt.

"Các người muốn tự xuống lầu ăn cơm, hay là để cho tôi bùng thức ăn lên," Đây mới là mục đích của Khâu Doãn Hiên.

"Bung lên." Phó Quân Hoàng không hề do dự trả lời.

Khâu Doãn Hiền trong lòng phun trào, sau đó nhân tiện Phó Quân Hoàng ra mắng không biết bao nhiêu lần, rồi mới xoay người xuống lầu, đi làm việc của mình.

"Bảo bối, trước hết đứng lên mặc quần áo tử tế."

Quần áo là Phó Quân Hoàng tự mình đi mua, đi trong lúc cô ngủ, nhân tiện tắm sạch cho cô, dưới sự hỗ trợ của thím Nguyệt ở Khâu gia, quần áo cũng đều chuẩn bị.

Phó Quân Hoàng mua cho An Nhiên trọn bộ, đồ lót trong đồ ngoài hết thấy đều mua chính tề.

Cả người An Nhiên đều mềm xuống, hiệu quả của thuốc kia thật bá đạo, cô lăn lộn suốt một ngày, đương nhiên cả người không còn sức. Cuối cùng bất đắc dĩ, Phó Quân Hoàng chỉ có thể bình tĩnh lại, mặc quần áo cho An Nhiên, mặc dù lúc đó, ánh mắt của anh quá mức nóng rực, làm cho đáy lòng An Nhiên không khỏi cảm thấy bắt đầu khô nóng.

"Lão Soái ca, tại sao anh không trực tiếp muốn em?" Lúc Phó Quân Hoàng cởi bỏ nút áo ngực cho An Nhiên thì An Nhiên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tuy rằng trong lòng cô đã có một đáp án, nhưng cô chỉ là không nhận được muốn hỏi, muốn tự tai mình nghe được từ chính miệng của anh.

Vì An Nhiên quay lưng về phía Phó Quân Hoàng, cho nên cô không nhìn thấy gương mặt Phó Quân Hoàng hai bên tai đỏ hồng, càng không nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của anh.

"Anh nghĩ muốn bảo bối thật tốt." Phó Quân Hoàng tiếng nói như có chút khàn khàn, tầm mắt không thể dời trên tấm lưng trắng nõn của cô.

An Nhiên đáy lòng ám áp, "Thích anh."

Phó Quân Hoàng nở nụ cười, anh cứ như vậy ôm cô trong ngực mình, từ phía sau ôm lấy cô, anh nhẹ nhàng hôn mặt mày của cô, giọng nói càng khàn đặc:

"Ừ. Anh biết."

Trả lời đơn giản.

"Lão Soái ca, tiệc đính hôn của chúng ta đã hỏng." di@en*dyan(lee^qu.donnn) Cô dựa vào trong ngực của anh, tùy ý để cho anh mặc quần áo, cô cử động phối hợp với động tác của anh.

Động tác Phó Quân Hoàng có chút dừng lại, nhưng chỉ là trong chốc lát mà thôi, "Không sao. Chúng ta có thể trực tiếp kết hôn."

An Nhiên thờ dãi, "Nhưng em nghĩ muốn tiệc đính hôn của chúng ta....."

Cô chính xác muốn một tiệc đính hôn hoàn mỹ, An Nhiên không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không có gì khác so với nữ sinh nhỏ bình thường, cô vốn dĩ không ôm hi vọng với hôn nhân, chứ đừng nói gì đến tiệc đính hôn.

Phó Quân Hoàng tiếp tục mặc quần áo cho cô, cho đến khi mặc tất cả quần áo xong, anh nhìn chăm chăm An Nhiên, rồi sau đó cười sáng chói.

An Nhiên bị nụ cười của chồng yêu làm cho kinh sợ, lúc này đây anh cười quá đối diệu dàng như ánh mặt trời, trong đồng tử của anh chất đầy ý cười diệu dàng.

Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, để cho cô ngồi trên giường, sau đó nhìn cô thật kỹ, quỳ một gối xuống, từ quần áo rút ra một hộp nhẫn anh đã chuẩn bị từ lâu, giơ lên trước mặt An Nhiên, vẻ mặt chăm chú, anh hỏi từng chút một:

"Bảo bối, em có bằng lòng nắm tay anh cả đời không?"

An Nhiên nở nụ cười, quả nhiên cô không nằm mơ, Lão Soái ca thật sự quỳ xuống trước mặt cô, cầu hôn với cô.

Thấy An Nhiên không phản ứng, Phó Quân Hoàng hơi hơi nhíu mày, chẳng lẽ anh đã nói không đúng chỗ nào? Anh nghĩ nghĩ, tiếp tục nói:

"Bảo bối, em có bằng lòng gả cho anh?"

An Nhiên gật đầu, gật đầu không ngừng.

Cho đến bây giờ An Nhiên không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày như thế, cô thật không ngờ chính mình cũng sẽ bởi vì kích động mà nói không nên lời, cô chỉ gục xuống, hai tay gắt gao ôm lấy cổ Phó Quân Hoàng, qua một lúc lâu, cô mới ở bên tai của anh từ từ nói:

"Em bằng lòng, em bằng lòng."

Ngoài anh ra, cô còn có thể ở cùng một chỗ với ai chứ? Làm sao cô có thể không muốn được? Cô thích anh đến thế, cô rất bằng lòng.

Phó Quân Hoàng ôm lấy cô, anh ổn định người mình, cố gắng không để anh và An Nhiên đều ngã trên mặt đất.

Một lần nữa ôm An Nhiên lên đặt ở trên giường, lấy ra chiếc nhẫn đơn giản nhưng vẫn cực kỳ xa hoa trong hộp, ánh mắt dịu dàng, đeo nó lên ngón áp út của An Nhiên, sau đó nắm ngón với bàn tay cô đan vào nhau.

"Về sau, em chính là của anh." Chính là anh.

"Vẫn luôn vậy." An Nhiên cười đón nhận môi của anh.

Vốn hai người Phó Quân Hoàng còn đang chờ Khâu Doãn Hiền mang đồ ăn lên, nhưng đợi hồi lâu vẫn không thấy người đến, Phó Quân Hoàng một lần nữa gói kỷ An Nhiên ở trên giường, sửa sang lại chăn cẩn thận, anh nói:

"Anh xuống xem một chút, lập tức sẽ quay lại."

An Nhiên gật đầu.

Lúc Phó Quân Hoàng rời đi, còn đặt một cái hôn nhẹ lên môi An Nhiên.

An Nhiên phải dựa vào trên đầu giường, nhìn chiếc nhẫn đang đeo trên tay mình, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Răng rắc một tiếng, thanh âm cửa bị đẩy ra.

An Nhiên không nghĩ tới Phó Quân Hoàng quay lại nhanh như thế, cô giương mắt nhìn về phía cửa, nhất thời sững sốt, người con gái vẽ mặt giật mình kia là ai?

Mà càng làm cho cô không ngờ tới, khi cô còn chưa kịp chào hỏi, cô nhóc con kia đã lao xuống dưới lầu, vừa chạy vừa hét lớn:

"Khâu Doãn Hiền! Anh nói rõ ràng cho bà đây, người phụ nữ trên lầu kia là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104-1: Nói cho cậu biết một bí mật, là tôi giết chết Tàn Lam (1)

Editor: Norah

Lúc An Nhiên nghe thấy lời nói như vậy, còn hơi ngây ngốc.

Đây là tình huống gì vậy?

Mà càng làm cho cô không ngờ chính là, tầng dưới lúc này.

Khâu Doãn Hiền bỗng nghe thấy giọng nói dừng mãi, lập tức liền lên tinh thần, anh vọt ra từ phòng bếp như ngọn gió, liền chạy về phía bên này!

Lúc nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của người phụ nữ, sắc mặt của anh từ lúc đầu phấn khởi hơi biến thành lạnh lẽo.

Anh không thể làm cho người phụ nữ này quá đắc ý, nếu không cô còn tưởng rằng Khâu Doãn Hiền anh không tức giận!

Vì vậy, anh vô cùng không nể mặt mà trả lại một bộ mặt giả bộ.

"Làm sao, cô ấy là ai, liên quan gì đến em à?" Khâu Doãn Hiền cũng không đi đến, liền đứng ở phòng khách, hai tay vòng ở ngực, mặt mày lạnh lạnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Rõ ràng người phụ nữ đó không ngờ thái độ của Khâu Doãn Hiền là như vậy, trong đôi mắt trong veo thấm đầy nước mắt, nhưng mà cô chính là quật cường không để cho nó rơi xuống.

Thấy thế, trong lòng Khâu Doãn Hiền kêu đau một tiếng, nhưng mà anh chính là cứng miệng, anh nhất định phải làm cho người phụ nữ này biết, Khâu Doãn Hiền anh là có giá, anh là người đàn ông độc thân kim cương, nếu như cô không cần anh, có rất nhiều người cần, anh còn không có trăm lần đến mức không có cô không được!

Lần này nếu người phụ nữ này không nhớ lâu, không chừng lúc nào đó lại chạy trốn.

Bạch Nhã Nhi cắn chặt môi dưới, nhìn Khâu Doãn Hiên, hỏi: “Khâu Doãn Hiên, em lại cho anh một cơ hội cuối cùng, anh nói cho em biết, người phụ nữ tàng trên là ai!”

Nhìn xem, nhìn xem cô gái này làm anh đau lòng biết bao.

Nhưng mà sao cô gái này cứ không nghe lời như vậy chứ? Nếu như cô chịu nghe lời, không phải không có chuyện gì sao?

“Em là gì của anh? Tại sao anh phải nói cho em biết?” Khâu Doãn Hiên đây là hoàn toàn không chịu thỏa hiệp, trước khi Bạch Nhã Nhi nói xin lỗi với anh, thì anh tuyệt đối sẽ không dục lại.

Cô nàng này đơn giản chính là quá thiếu trùông phạt.

Bạch Nhã Nhi cứ nhìn Khâu Doãn Hiên như vậy, đôi mắt trong trẻo kia mang theo một chút tổn thương: “Được. Em không là gì cả.”

Nói xong, Bạch Nhã Nhi đi xuống cầu thang, tránh người Khâu Doãn Hiên muốn đi.

Lúc Bạch Nhã Nhi tránh anh, Khâu Doãn Hiên cầm lấy tay cô, nhủ mảy: “Em muốn đi đâu?”

Bạch Nhã Nhi xoay tay liền đẩy tay anh ra, trong ánh mắt đã không có tổn thương, mà là một mảng cao ngạo lạnh lùng: “Anh tính là gì của em? Tại sao em phải nói cho anh?”

Ái chà, xem ra cô nàng này hoàn toàn là dây dưa với anh.

“Bạch Nhã Nhi, anh cho em biết, em đừng được nước lấn tới với anh!”

Bạch Nhã Nhi lui về phía sau mấy bước: “Khâu Doãn Hiên, anh thế nhưng như vậy, cần gì vẫn quản em đi đâu chứ?”

“Em tưởng rằng không nói gì liền đi sao?” Sắc mặt Khâu Doãn Hiên trở nên rất khó coi, lần trước anh vừa mới tỉnh ngủ, liền phát hiện không có ai bên cạnh, anh gần như dùng mọi nguồn nhân lực của mình, nhưng đều không có tin tức của cô, cô giống như bốc hơi khỏi thế giới.

Nếu như lần này cô đi rồi, dù sao anh vẫn cảm thấy, có thể đời này anh cũng không tìm được cô.

“Liên quan gì đến anh à?” Bạch Nhã Nhi cảm thấy mình chính là bị xem thường, cô lại trốn ra từ chỗ đó, tìm anh, mà cô trở về thì thấy cái gì? Là một người phụ nữ xa lạ ngủ ở trên giường cô từng ngủ.

Đầu tiên cô không có nổi giận, cô biết anh sẽ giải thích cho cô, cô biết anh nhất định là có lý do, người phụ nữ kia không thể nào là người Khâu Doãn Hiên tìm trong thời gian cô biến mất.

Nhưng mà khi cô nhìn tất cả lửa giận xuống, sau khi hỏi ra vấn đề, nhận được đáp án gì?

Anh vậy mà hỏi cô là ai. Hay cho một câu cô là ai.

“Bạch Nhã Nhi! Em —— ”

“Bạch Tịnh Trần, đưa ta rời khỏi chỗ này.” Bạch Nhã Nhi cứ nhìn Khâu Doãn Hiên như vậy, lạnh nhạt nói.

Nghe thấy tên một người xa lạ, Khâu Doãn Hiên hơi ngần ra, nhưng mà bên trong phòng cũng không có xuất hiện người khác.

“Bạch Nhã Nhi, em đừng mong rời khỏi anh, anh...”

“Bạch Tịnh Trần, ta biết bây giờ người đang ở đây, ta trở về với người, ta không... bỏ trốn nữa.” Lúc Bạch Nhã Nhi nói câu này, cô cúi thấp đầu xuống, giọng nói quật cường mà nhiều hơn lại là lạnh lẽo.

Phải, sau này cô không bao giờ bỏ trốn nữa.

Cô sẽ tiếp nhận tất cả sự sắp đặt, bà bà nói rất đúng, đàn ông ở thế giới bên ngoài đều không có ai tốt, thế giới bên ngoài, là hỗn loạn không chịu được, bọn họ không có sự trung thành đáng nói đối với tình cảm, cô phải về nhà, sau này không bao giờ đi đến nơi này nữa.

Quả nhiên, khi Bạch Nhã Nhi vừa mới nói xong, bên trong phòng khách bỗng xuất hiện một bóng dáng.

Lúc Khâu Doãn Hiên nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện sau lưng Bạch Nhã Nhi, vẻ mặt hơi ngần ra.

Người đàn ông này là đến từ chỗ nào vậy?

Còn có, quần áo trên người người đàn ông này là gì vậy? Quần áo trên người giống như là bộ dáng thư sinh thời cổ đại, trường bào màu trắng, tóc dài

màu mực được buộc lên cao, trong tay còn thiếu một cái quạt, nếu không thì đây chính là một Đoàn Dự sống.

Ngũ quan của người đàn ông kia rất tinh xảo, từ trước đến nay Khâu Doãn Hiên chưa từng thấy người đàn ông nào lớn lên tinh xảo đến vậy, cho dù là anh đã thấy phụ nữ, cũng không có bộ dạng tinh xảo như vậy. Tuy là bộ dạng anh ta đẹp nhưng mà không giống phụ nữ, cả người anh ta đều tản ra một luồng khí mạnh mẽ.

Anh nhớ rõ, lần đầu tiên anh gặp Bạch Nhã Nhi, Die nd da ni e q uu ydo n cả người Bạch Nhã Nhi cũng là quần áo thời cổ, khi đó, anh còn tưởng rằng cô chạy đến từ bên trong đoàn phim nào đó.

Nhìn tình hình này, dường như cũng không phải là như thế.

“Anh là ai?” Trong lòng Khâu Doãn Hiên lập tức lộp bộp một tiếng, bước lên trước một bước, nhìn người vừa đến.

Vậy mà người vừa đến chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái, cái nhìn này Khâu Doãn Hiên mới phát hiện, người đó có một đôi mắt màu bạc, mắt màu bạc rất hiếm thấy trên thế giới này.

Anh chậm rãi đi đến bên cạnh Bạch Nhã Nhi, cung kính nhìn cô, giọng nói dịu dàng như ngọc: “Chúng ta về nhà.”

Bạch Nhã Nhi tự động đưa tay đi nắm lấy tay Bạch Tịnh Trần, đầu vẫn cúi xuống như cũ: “Ừ, về nhà.” Cô không nhìn Khâu Doãn Hiên chút nào, lời kéo Bạch Tịnh Trần muốn đi.

Hơi thở quanh người Khâu Doãn Hiên lập tức lạnh đi: “Bạch Nhã Nhi, nếu như em dám bước ra khỏi cánh cửa này nửa bước, anh lập tức sẽ lấy mạng người đàn ông này!”

“Nếu như anh có năng lực.” Bạch Nhã Nhi vút lại mấy chữ này, lời kéo bàn tay hơi lạnh của Bạch Tịnh Trần mà bắt đầu đi ra ngoài.

Vậy mà, Bạch Tịnh Trần lại dừng lại vào lúc này, anh kéo Bạch Nhã Nhi lại, xoay người, đôi mắt màu bạc cao ngạo lạnh lùng dừng ở trên người Khâu Doãn Hiên:

“Ngươi chính là nam nhân mà chủ thượng yêu thích sao?”

Khâu Doãn Hiên sững sốt, anh không hiểu ý mà Bạch Tịnh Trần nói.

Vậy mà sau khi Bạch Nhã Nhi nghe thấy Bạch Tịnh Trần hỏi câu này, cô lập tức liền nóng nảy: “Bạch Tịnh Trần! Ngươi dám nói!”

Bạch Tịnh Trần lại nói tiếp: “Chủ thượng vì ngươi chịu bao nhiêu đau khổ? Không ngờ, ngươi cũng không gì hơn vậy.” Trên ngũ quan tinh xảo mà hoàn mỹ kia lộ ra vẻ châm chọc hiếm thấy: “Lúc đầu ta đã từng nói với chủ thượng, vì loại người như vậy, người không đáng.”

Bạch Nhã Nhi dùng sức bóp tay Bạch Tịnh Trần, mím chặt môi: “Trở về!”

Bạch Tịnh Trần hừ lạnh thành tiếng với Khâu Doãn Hiên, xoay người muốn đi.

Khâu Doãn Hiên hoàn toàn bị lời nói của Bạch Tịnh Trần làm kinh sợ, chủ thượng trong miệng anh ta là ai, người đàn ông được yêu thích gì? Cô chịu đau khổ gì?

Lúc tầm mắt của anh dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi lần nữa, anh mới phát hiện, tư thế bước đi của Bạch Nhã Nhi có hơi không bình thường.

Anh bước nhanh về phía trước, bắt lấy cánh tay Bạch Nhã Nhi, đôi mắt đỏ lên, gào lớn tiếng: “Bạch Nhã Nhi, em nói cho anh biết lời anh ta vừa nói là có ý gì!”

“Anh ta đều là nói lung tung, không có ý gì.”

“Em tưởng lừa gạt anh cho qua à? Anh cho em biết, không có cửa đâu!”

“Khâu Doãn Hiên, anh còn muốn thế nào? Bây giờ anh đã có người phụ nữ khác, em đã rút lui rồi, anh còn muốn em như thế nào? Hả? Anh muốn một chồng hai vợ sao? Hay là thế nào? Em cho anh biết, cho dù là Bạch Nhã Nhi em có hèn hạ cũng không hèn hạ đến mức đó!” Lần này Bạch Nhã Nhi là hoàn toàn nóng nảy, lần đầu tiên cô lớn tiếng gào lên với Khâu Doãn Hiên.

Cô chính là cảm thấy không đáng cho mình.

Lúc đầu cô vì phạm truyền thống của bọn họ, cô bỏ trốn khỏi đất nước của cô, lúc đến thành phố này, lúc gặp được Khâu Doãn Hiên, cô liền biết, vận mệnh của cô đã bắt đầu rồi.

Cô chủ động trở về đất nước của mình, chịu trừng phạt trong tiếng phản đối, cô bỏ xuống tất cả ánh hào quang, chỉ vì có thể ở cùng anh cả đời, vậy mà, anh cho cô cái gì?

Đàn ông, quả nhiên đều là không đáng tin sao?

Khâu Doãn Hiên sốt ruột, anh không ngờ chuyện sẽ phát triển đến bước này: “Không phải! Cô ấy không là gì cả, giữa anh và cô ấy không có quan hệ!”

Bạch Nhã Nhi cười lạnh: “Không có quan hệ? Khâu Doãn Hiên, anh xem em là đứa bé không hiểu chuyện đời à? Khâu Doãn Hiên, coi như mắt em mù, em...”

“Không không không, mắt em không mù, em xem mắt em rất tốt mà. Anh và cô ấy thật sự không có quan hệ gì, kia không phải đều là anh nói lấy sao? Ai bảo em đột nhiên biến mất chứ? Ai bảo lúc em đi cũng không nói với anh một tiếng chứ? Anh cho là em không cần anh nữa, anh còn suýt truy nã toàn cầu.” Khâu Doãn Hiên bắt đầu không ngừng giải thích, bây giờ anh chỉ cần biết, trong thời gian cô mất tích này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tại sao em phải tin anh?” Bạch Nhã Nhi nắm chặt tay Bạch Tịnh Trần, cố gắng không ché cơ thể của mình, không để cho mình run rẩy.

Thực ra cô tin tưởng anh, vào ngày đầu tiên anh nhặt cô sắp chết đuối về nhà, cô liền tin tưởng anh là người tốt vô điều kiện. Chỉ cần là lời anh nói, cô đều sẽ tin tưởng anh.

Chỉ là lúc này đây, cô sợ cô tin nhầm người, die,n; da.nlze.qu;ydo/nm bây giờ cô quay về đất nước của mình, mặc dù không có hào quang như lúc trước, sẽ sống dưới ánh mắt khác thường của người khác, nhưng mà bọn họ đều sẽ chấp nhận cô quay về, bọn họ sẽ tha thứ cho cô.

Chẳng qua là cô, chọn sai người, mà thôi.

Lúc Khâu Doãn Hiên đang vô cùng sốt ruột, Phó Quân Hoàng nấu cháo xong từ trong phòng bếp mang cháo mềm dẻo và ít dưa cải ra.

Thấy Phó Quân Hoàng, Khâu Doãn Hiên giống như nhìn thấy cứu tinh.

Anh cũng không để ý ánh mắt lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, lôi kéo Phó Quân Hoàng chạy về phía Bạch Nhã Nhi: “Em nói người đàn ông của người phụ nữ kia là cậu ấy! Cô ấy và anh không có quan hệ gì, nếu như em không tin, em có thể hỏi cậu ấy!”

Lúc Phó Quân Hoàng ở trong phòng bếp không phải là không có nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ là nội dung câu chuyện anh cũng không có chú ý, anh chỉ là kiên nhẫn nấu cháo cho bảo bối của mình, cháo lúc trước cô giúp việc nhà Khâu Doãn Hiên nấu cũng không ngon, ít nhất ở trong mắt của Phó Quân Hoàng là không ngon, vì vậy anh nấu lại một nồi nhỏ.

Lúc ánh mắt làm người khiếp sợ kia dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, Bạch Nhã Nhi vậy mà cảm thấy rét lạnh cả người, người đàn ông này rất mạnh.

“Đừng làm ồn.” Âm ỉ lớn tiếng như vậy, bảo bối nhà anh sẽ nghỉ ngơi không tốt.

Dĩ nhiên Khâu Doãn Hiên biết người đồng minh này đang suy nghĩ gì, nhưng mà bây giờ anh cần chữa cháy, anh cầm tay Phó Quân Hoàng: “Lão đại, cậu mau nói cho cô ấy biết người kia là bảo bối của cậu, không có quan hệ gì với tôi.”

Phó Quân Hoàng nhũn mảy, tầm mắt nhìn về phía tầng trên, rồi sau đó tầm mắt lại trở về trên người Khâu Doãn Hiên: “Cầm miệng.”

Khâu Doãn Hiên trực tiếp quỳ: “Hiệu quả cách âm trong nhà rất tốt! Không âm ỉ đến bảo bối nhà cậu! Tôi cho cậu biết, hai người trước mặt nói Phó An Nhiên là người phụ nữ của tôi, nói tôi với cô ấy... Tôi phỉ, cậu đừng nhìn tôi như vậy, không phải là tôi nói, tôi giải thích với bọn họ, tôi không có quan hệ gì với bảo bối nhà cậu, nhưng mà bọn họ không tin!”

Anh chỉ là truyền đạt lại lời nói mà thôi, vừa rồi anh không có thật sự làm gì cô nhóc An Nhiên kia, Phó Quân Hoàng có đến nỗi dùng ánh mắt lạnh lẽo này nhìn anh không?

Tầm mắt Phó Quân Hoàng bỗng dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, đôi mắt kia quả thực là có thể giết chết người.

Bạch Tịnh Trần bước lên trước, lần đầu tiên gương mặt ôn hòa kia lộ ra một chút căng thẳng, anh bảo vệ Bạch Nhã Nhi ở sau lưng, tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

“Của tôi!” Phó Quân Hoàng vút lại câu này, mang cháo và dưa cải trực tiếp đi lên tầng.

Chắc bảo bối của anh đói bụng lắm rồi.

Bạch Nhã Nhi có hơi kinh ngạc nhìn hành động của Phó Quân Hoàng, sau đó tầm mắt lại trở về trên người Khâu Doãn Hiên.

“Anh nói anh không có quan hệ gì với An Nhiên, em suy nghĩ một chút, vừa rồi anh có nói anh có quan hệ với cô ấy sao?” Thấy bộ dạng Bạch Nhã Nhi muốn tiếp tục tức giận, anh phát phát tay: “Được rồi được rồi, anh nói những lời đó không phải là bởi vì đang giận sao? Em đừng giận anh, anh không có tìm người phụ nữ khác, từ đầu đến cuối bên cạnh anh cũng chỉ có một người phụ nữ là em, em cũng bỏ trốn rồi, anh có thể không nóng nảy sao?”

Nhìn xem, xem lời nói của Khâu Doãn Hiên người ta có bao nhiêu uất ức.

Này nếu như An Nhiên ở bên cạnh anh, cô nhất định sẽ không lưu tình chút nào mà tát anh một bạt tai.

Bạch Nhã Nhi dao động, thật ra thì lúc đầu cô cũng nghi ngờ, nhưng mà cô vẫn là không có cách nào nhìn được: “Em chính là biến mất hai tháng này, anh liền cho người khác ở phòng của em”

“Bà cô của tôi ơi, từ khi em đến nhà này, rốt cuộc em đều là ở chỗ nào hả.” Bắt đầu từ ngày đầu tiên anh nhặt cô về, buổi tối cô đều là ở trong phòng anh, mà căn phòng cô đang nói đến, chẳng qua chỉ là chỗ cô để đồ mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Nhã Nhi lập tức liền đỏ lên.

Thấy bộ dạng cô như vậy, Khâu Doãn Hiên biết mình thành công, tiểu bảo bối của anh đã không tức giận nữa. Nếu cô đã không tức giận, vậy thì anh phải tính toán với Bạch Tịnh Trần này chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104-2: Nói cho cậu biết một bí mật, là tôi giết chết Tàn Lam (2)

Editor: Norah

Bạch Tịnh Trần biết chuyện đã được giải quyết, thấy bộ dạng của chủ thượng mình, anh biết cô chắc sẽ không theo anh về nhà.

Trong nháy mắt lúc anh buông Bạch Nhã Nhi ra, Bạch Nhã Nhi bị Khâu Doãn Hiên kéo lại, lập tức kéo cô vào trong ngực của mình, lúc cô còn chưa kịp kêu lên, tay anh đã giam chặt ở hông cô, giọng điệu không tốt hỏi cô:

“Nào, bảo bối của anh, bây giờ không phải là em nên nói cho anh biết, quan hệ của em và Bạch Tịnh Trần này sao?”

Bạch Nhã Nhi ngẩn ra, cô có hơi luống cuống nhìn Bạch Tịnh Trần, trong khoảng thời gian ngắn cô vậy mà không biết trả lời như thế nào.

“Thanh mai trúc mã.” Bạch Tịnh Trần nhàn nhạt trả lời: “Từ khi muội ấy sinh ra, ta đã ở bên cạnh muội ấy.”

Chân mày Khâu Doãn Hiên lại hung hăng nhảy dựng, thanh mai trúc mã? Vừa sinh ra đã ở cùng một chỗ?

“Anh đây là tuyên chiến với tôi sao?” Khâu Doãn Hiên ưỡn ngực, mặc dù về dáng dấp anh thua kém Bạch Tịnh Trần này, nhưng mà về năng lực và tài lực, tuyệt đối cao hơn anh ta không biết bao nhiêu bậc, huống hồ, người mà cô nhóc nhà anh yêu chính là anh.

Nghĩ đến người cô nhóc trong ngực yêu sâu đậm là mình, anh liền không nhịn được mà mặt mày rạn rờ.

“Ngươi không xứng.” Bạch Tịnh Trần bình thản nhìn anh.

Khâu Doãn Hiên nhướng mày.

Bạch Nhã Nhi gấp gấp, cô lôi kéo quần áo của Khâu Doãn Hiên: “Anh đang nói cái gì vậy, Tịnh Trần anh ấy không thích em, em với anh ấy mà nói chính là một người em gái cần sự bảo vệ.”

Khâu Doãn Hiên hơi giật mình, xem ra là lúng túng, mặc kệ nói như thế nào, người đó cũng là người nhà mẹ đẻ của cô nhóc, àm ỉ quá căng cuối cùng cũng không ổn.

“Xin lỗi, tôi chỉ là quá lo lắng cô nhóc này yêu người khác thôi, cô ấy chạy rồi tôi lại không tìm được, đến lúc đó nếu như cô ấy chạy không thấy nữa, tôi cũng không biết đi đâu để tìm. Cho nên...”

“Hiểu.” Thật thần kỳ, Bạch Tịnh Trần vậy mà không có tức giận, mà là kiên nhẫn trả lời lại.

Khâu Doãn Hiên coi như là đã nhìn ra được, thoát nhìn Bạch Tịnh Trần này ôn nhuận như ngọc, nhưng mà tính tình lại là yêu ghét vô cùng rõ ràng, chỉ cần bạn ôn hòa nói chuyện với anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ không lên mặt với bạn.

Quả nhiên là quân tử như ngọc.

Mà bên trong phòng của An Nhiên lúc này.

Phó Quân Hoàng dứt cháo cho An Nhiên, về mặt vô cùng chuyên chú, An Nhiên lại lắng nghe tiếng động dưới tầng, cô cố ý để cho Phó Quân Hoàng giữ lại một khe hở ở cửa phòng, như vậy, cô liền có thể nghe thấy tiếng động dưới tầng, mặc dù rất không rõ, nhưng mà hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể nghe được một chút.

“Lão soái ca, người bên dưới là người của Khâu Doãn Hiên sao?” Từ từ nuốt cháo trong miệng xuống, An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

Sau khi Phó Quân Hoàng ừ một tiếng, tiếp tục dứt: “Mặc kệ.” Bọn họ hoàn toàn không có quan hệ nào với anh ta, không cần thiết lãng phí tâm tư để nghĩ đến vấn đề của người khác.

“Nhưng mà em muốn đi xuống.” Vừa rồi cô còn chưa có nhìn kỹ bộ dạng của cô gái kia thế nào.

“Không được.” Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn An Nhiên, bây giờ cả người cô đều không có sức, sao có thể đi xuống tầng được?

“Lão soái ca, anh ôm em đi xuống. Không sao đâu, em chính là muốn nhanh chân đến xem.” An Nhiên cười với Phó Quân Hoàng, dưới tình huống bình thường, An Nhiên sẽ không có lòng hiếu kỳ, nhưng mà đối với người phụ nữ của Khâu Doãn Hiên, cô vẫn là rất tò mò.

Người phụ nữ có thể chế ngự Khâu Doãn Hiên, thủ đoạn nhất định không đơn giản.

Cô muốn biết, rốt cuộc người phụ nữ đó là ai.

“Ăn xong.”

An Nhiên cười nói được, nhận bát nhỏ từ trong tay Phó Quân Hoàng, uống một hớp hết toàn bộ cháo, rồi sau đó nói với anh: “Ăn xong rồi. Lát nữa chắc chắn còn có thể có bữa tối, anh ôm em xuống trước đi.”

Phó Quân Hoàng bắt đầu đi, đối với yêu cầu của cô, từ trước đến nay anh đều sẽ không từ chối.

Sau khi sửa sang lại quần áo cho cô xong, anh ôm cô theo kiểu công chúa đi xuống tầng.

Mà lúc này, Khâu Doãn Hiên còn đang ngồi trên ghế sofa không ngừng nhìn Bạch Tịnh Trần lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên xuống dưới, anh lập tức đứng bật dậy, vội vàng đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, về mặt kinh ngạc nhìn anh.

“Cậu làm cái gì vậy? Cơ thể cô nhóc... có thể chịu được à?”

Bạch Nhã Nhi và Bạch Tịnh Trần cũng cùng lúc đứng lên, vì lý do lễ phép, bọn họ không thể tiếp tục ngồi.

Phó Quân Hoàng không nói câu nào với Khâu Doãn Hiên, nhưng mà An Nhiên cười nói với Khâu Doãn Hiên: “Tôi chính là muốn nhìn thấy bộ dạng người phụ nữ mà anh bắt lấy.”

Lời này của An Nhiên làm vẻ mặt Khâu Doãn Hiên lập tức đỏ lên.

Mà sau khi giọng nói của An Nhiên vang lên, Bạch Tịnh Trần vốn đang cup mắt xuống bỗng ngẩng đầu lên, tầm mắt anh gắt gao dừng ở trên người An Nhiên, nhưng mà lúc này An Nhiên đang được Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, anh cũng không nhìn rõ bộ dạng của cô.

Nghe thấy An Nhiên nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Nhã Nhi hoàn toàn đỏ lên.

Nghĩ đến chuyện mình vừa mới làm, thật sự là... thật là mất mặt!

Khâu Doãn Hiên ôm cô nhóc đang xấu hổ vào trong ngực mình, xoa đầu cô, cười: “Sao vậy? Còn biết xấu hổ sao? Đây là An Nhiên, Phó An Nhiên, là bảo bối của người đàn ông này.”

Bạch Nhã Nhi đỏ mặt chào hỏi với An Nhiên: “Vừa rồi, thật sự là xin lỗi, tôi... Tôi không ngờ...”

“Không sao cả, có thể hiểu được.” An Nhiên mỉm cười nhìn Bạch Nhã Nhi, cô gái này thật đơn thuần, chuyện này cũng có thể đỏ mặt thành như vậy.

Bạch Nhã Nhi nghe thấy lời này, dĩ nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, trực tiếp rúc vào trong ngực Khâu Doãn Hiên.

Dĩ nhiên Khâu Doãn Hiên rất hưởng thụ, anh xoa đầu cô nhóc, khẽ môi gọi lên một chút ý cười hạnh phúc.

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên đến ngồi trên ghế sofa, nhìn nhìn quần áo trên người cô, sau khi cảm thấy không có gì không ổn, anh mới đắp chăn mỏng trên tay mình lên chân cô.

Khâu Doãn Hiên nhìn thẳng: “Tôi nói lão đại, nhiệt độ bên trong phòng là vừa vặn.” Hoàn toàn không cần đáp cái gì cả.

Phó Quân Hoàng không có quan tâm anh, về mặt chính là chuyên chú dừng ở trên người An Nhiên hỏi cô: “Có rất khó chịu hay không?”

An Nhiên lắc đầu, cô kéo tay Phó Quân Hoàng: “Không có khó chịu. Nếu như khó chịu, thì em sẽ nói cho anh biết.”

“Khoe ân ái sẽ chết sớm đấy.” Khâu Doãn Hiên ôm Bạch Nhã Nhi nói lời này.

Phó Quân Hoàng cũng không quan tâm anh, ôm An Nhiên, tầm mắt cũng không có rời đi chút nào.

Bạch Nhã Nhi liền dè dặt quan sát Phó Quân Hoàng, từ lúc cô bắt đầu gặp anh lần đầu tiên, cô cảm thấy người đàn ông kia quá lạnh, không ngờ, người đàn ông lạnh lẽo không có nhiệt độ như vậy vậy mà lại bởi vì người tên là Phó An Nhiên kia mà tan biến, trở nên... dịu dàng như vậy.

“Hai người nhất định, rất yêu nhau đúng không?” Bạch Nhã Nhi cẩn thận hỏi An Nhiên.

Bạch Nhã Nhi lúc này hoàn toàn khác với lúc đầu, thoát nhìn cả người cô cực kỳ điềm đạm, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với người cao quý lạnh lùng vừa rồi.

Thấy Bạch Nhã Nhi như vậy, Khâu Doãn Hiên không chỉ nghi ngờ một lần, rốt cuộc là cô lớn lên ở trong một gia đình thế nào, cao quý lạnh lùng dễ thương, cô vậy mà đều có thể dễ dàng điều khiển trong tay, đơn giản chính là... người tài giỏi!

Ánh mắt Phó Quân Hoàng trở nên dịu dàng, anh thích người khác nói anh với bảo bối như vậy.

“Yêu nhau.” Trên khóe môi anh gợi lên một chút ý cười đơn thuần, ý cười rực rỡ hiếm thấy.

An Nhiên hoàn toàn không để ý có người ngoài ở đây hay không, cô lại gần trước mặt anh, khẽ hôn một cái lên trên môi anh.

“Chúng tôi rất yêu nhau.” Lúc nói lời này, An Nhiên dựa vào ở trong ngực Phó Quân Hoàng, tầm mắt dừng ở trên người Bạch Nhã Nhi, giọng nói nhẹ nhàng.

Bạch Nhã Nhi nghiêng đầu, nhìn kỹ An Nhiên, dường như cô đã gặp cô ấy ở đâu đó, bỗng nhiên cảm thấy nhìn rất quen.

Mà lúc này Bạch Tịnh Trần cũng có cảm giác giống cô.

Nhìn rất quen, dường như là anh đã gặp cô ở đâu đó.

Nhưng mà điều này là không thể, Bạch Tịnh Trần là lần đầu tiên ra khỏi nước, lần đầu tiên đến đây, tuyệt đối không thể nào từng gặp Phó An Nhiên. Vậy thì... người này là ai?

Đột nhiên, một gương mặt xuất hiện trong đầu anh, anh bỗng cả kinh, lập tức đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Nhã Nhi, đi đến bên cạnh An Nhiên, ngay trước ánh mắt khiếp sợ của mọi người, quỳ một chân trên đất, một tay để ở trước ngực, cúi đầu, giọng nói cung kính:

“Chủ thượng!”

Tất cả mọi người bị tình huống bất thành linh dọa sợ, người này có bệnh à?

Khâu Doãn Hiên vui vẻ, vừa mới bắt đầu Bạch Tịnh Trần này gọi bảo bối của anh là chủ thượng, một hồi này lại đổi thành bảo bối của Phó Quân Hoàng, xem ra người nọ là tính giành một người trong hai người này.

Nhưng mà điều Khâu Doãn Hiên không nghĩ đến chính là phản ứng của Bạch Nhã Nhi, tầm mắt cô kinh ngạc dừng ở trên người An Nhiên, cô không thể tin nhìn Bạch Tịnh Trần.

“Tịnh Trần, người đây là đang làm gì?”

Bạch Tịnh Trần hít một hơi thật sâu, thật ra anh cũng không ngờ, anh cũng không hiểu vì sao chủ thượng lại trở nên trẻ tuổi như vậy, anh không nghĩ ra, bà bà không nói cái gì cho anh cả, chỉ là cho anh đi theo Nhã Nhi ra ngoài một chút, âm thầm bảo vệ cô, bà nói cho anh biết lần này ra khỏi nước sẽ mang đến niềm vui không nhỏ, chẳng lẽ, chính là người trước mặt sao?

Lúc đầu An Nhiên cũng không có chú ý đến Bạch Tịnh Trần, vì vậy lúc Bạch Tịnh Trần quỳ xuống trước người cô, lúc nghe thấy chủ thượng, cô thật là hơi giật mình.

Toàn thân là quần áo cổ đại, đây là mới đi ra từ phim trường à?

Nghi ngờ nhìn về phía Khâu Doãn Hiên, Khâu Doãn Hiên lắc đầu nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“Tôi nói, có phải anh nhận lầm người rồi hay không?” An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng sắp nổi giận lại, nhàn nhạt nói.

Bạch Tịnh Trần ngẩng đầu cẩn thận nhìn An Nhiên, di@en*dyan(lee^qu.domn) dường như là có hơi khác, anh... hình như thật sự nhận lầm người.

Chỉ là vì sao cảm giác lại giống nhau như vậy? Hơn nữa trên người bọn họ đều có hương thơm hoa sen nhàn nhạt, mặc dù rất nhạt, nhưng mà đối với anh mà nói lại là cực kỳ nồng, người bình thường thì không ngửi được.

“Xin lỗi.” Bạch Tịnh Trần cũng không nói thêm cái gì, anh bình tĩnh đứng dậy, trên gương mặt tuyệt đẹp thiên hạ mang theo vẻ mặt không biểu cảm làm An Nhiên khen ngợi.

An Nhiên lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả.

Chỉ là An Nhiên không biết, hành động đơn giản này của Bạch Tịnh Trần lại làm cho Phó Quân Hoàng kéo anh vào danh sách đen của mình, người dám có suy nghĩ với bảo bối của anh, đều không có kết cục tốt.

Tần Môn.

Diêm Từ Diệp bận rộn ngồi ở bên trong phòng làm việc, nhìn mail vừa mới gửi đến máy tính, anh nhanh chóng gõ gì đó, bộ dạng giống như trả lời mail. Mà, cũng vào lúc này, cửa phòng làm việc vốn đang đóng chặt bị người bên ngoài đẩy ra.

“Không phải tôi đã nói, không thể có ai đến làm phiền tôi sao?” Diêm Từ Diệp cũng không ngẩng đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên máy tính như cũ, thoát nhìn về mặt anh cũng không tốt, giọng nói bỗng lạnh đi: “Đều đi ra ngoài cho tôi.”

Vậy mà đợi hồi lâu, cũng không thấy có người đi ra ngoài, bỗng nhiên Diêm Từ Diệp đưa mắt bắn thẳng đến trên người đến.

Chỉ là này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cả người anh đều ngơ ngẩn.

Chỉ thấy một người đàn ông toàn thân đồ đen đang ngồi trên ghế sofa, anh vắt chéo hai chân, trên khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt cứ lạnh lạnh như vậy dừng ở trên người Diêm Từ Diệp.

“Sao anh lại chịu xuất hiện vậy?” Trong giọng nói Diêm Từ Diệp mang theo một ít cười khò: “Anh vậy mà vừa đi chính là mười mấy năm”

Người đến nhìn Diêm Từ Diệp, ánh mắt rét lạnh: “Quan hệ giữa gia và Phó An Nhiên là gì.”

Diêm Từ Diệp hơi sững sờ: “Anh cũng phát hiện ra cái gì sao?” Mặc dù anh không biết người này là đi đâu, nhưng mà anh biết, người này nhất định không có từ bỏ việc đi tìm gia, anh ta là một trong số bọn họ, có tình cảm sâu nhất với gia.

Năm đó gia nhận nuôi tổng cộng ba đứa nhỏ, một là anh và Kiều Từ Du, mà một người khác, đó là người trước mặt này.

Người trước mặt này là đứa nhỏ Tần gia nhận nuôi sớm nhất, mà anh và Kiều Từ Du là nhận nuôi sau này, chỉ là khi bọn họ xuất hiện ở Tần Môn, người này đã được gia sắp xếp ở trong bóng tối, hiếm khi xuất hiện trong mắt mọi người, vì vậy bọn họ cũng không được gặp mặt, mà người này cũng chỉ lớn hơn anh ba tuổi mà thôi.

Diêm Từ Diệp vẫn luôn biết, ngoại trừ Bàn Đôn thì Tần gia, thích nhất chính là người trước mặt này, anh vĩnh viễn đều là người nghe lời nhất trong ba người bọn họ, anh sẽ không nghi ngờ bất kỳ lời gia nói, chỉ cần là mệnh lệnh gia đưa ra, anh chưa bao giờ hỏi tại sao, anh chỉ biết im lặng đi làm.

Chỉ là sau khi tổ chức xong tang lễ cho Tần gia, anh liền biến mất, giống như biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, không có bất kỳ dấu vết nào.

“Anh quá cố chấp với Phó An Nhiên.” Trong giọng nói cứng nhắc mang theo một ít nghi ngờ, chính là bởi vì anh quá rõ tình cảm của Diêm Từ Diệp với Tần gia, cho nên anh mới dám xác định giữa Tần gia với Phó An Nhiên kia có quan hệ gì đó.

Nhưng mà anh thấy kỳ lạ là, ngay từ mười bốn năm trước Tần gia đã qua đời, nhưng mà năm nay Phó An Nhiên này mới mười tám tuổi, anh không nhớ rõ năm đó gia có từng tiếp xúc với đứa nhỏ nào.

Diêm Từ Diệp dựa lưng vào trên ghế sofa, cả người mệt mỏi vuốt sống mũi của mình: “Nếu như tôi nói, Phó An Nhiên chính là Tần gia, anh có tin hay không?”

Quả nhiên, người nọ chột ngẩn ra, anh không thể tin nhìn Diêm Từ Diệp này: “Cậu có biết mình đang nói cái gì không?”

“Anh xem, tôi biết là anh sẽ có phản ứng như vậy mà.” Diêm Từ Diệp cười khò: “Nhưng mà, Phó An Nhiên chính là Tần Lam, ở trong thân thể của Phó An Nhiên, là Tần gia mà chúng ta tìm mười bốn năm”

“Diêm Từ Diệp! Anh điên rồi!” Sao có thể có chuyện ly kỳ như vậy! Đừng nói thi thể của Tần gia năm đó đã không tìm thấy, đừng nói chỉ là nếu như linh hồn Tần gia ở trong thân thể của Phó An Nhiên, tại sao cô không trở về Tần Môn tìm bọn họ?

“Tôi cảm thấy tôi là điên rồi.” Diêm Từ Diệp bặm mặt: “Ngay lúc tôi suýt chút giết chết Phó An Nhiên, tôi đã thừa nhận, bất kể là giọng điệu nói chuyện hay thái độ của cô ấy, cô ấy đều là Tần gia... Cô ấy là gia của, chúng ta... Nhưng mà tôi suýt nữa lại giết cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104-3: Nói cho cậu biết một bí mật, là tôi giết chết Tần Lam (3)

Editor: Norah

Chân mày người đến càng nhíu chặt lại, Phó An Nhiên thật sự là Tần gia sao? Hèn gì, hôm đó lúc cô nhìn anh, ánh mắt lại kỳ quặc như vậy, có lẽ, lúc đó

cô cũng đã nhận ra anh rồi? Chỉ là ngại thân phận của mình, cô cũng không thừa nhận anh.

Lại nói, gia đã sớm chán ghét cuộc sống ở Tần Môn, cho nên cô trực tiếp lựa chọn từ bỏ Tần Môn? Cô muốn yên ổn trôi qua cuộc sống của mình ở nhà họ Phó?

Nhưng mà cho dù như vậy, tại sao cô không tìm bọn họ, không thừa nhận bọn họ chứ? Cho dù có thừa nhận, cô cũng có thể không cần tiếp nhận Tần Môn, bọn họ có thể che chở cho cô sống cuộc sống mà cô muốn.

“Chuyện xảy ra mười bốn năm trước, cậu còn nhớ rõ được bao nhiêu?” Người đến nhìn Diêm Từ Diệp vẻ mặt đau khổ, hơi nhíu lông mày.

Diêm Từ Diệp lắc đầu: “Rất nhiều chuyện, trong đầu rất loạn, tôi không biết... Nhưng mà có giọng nói của một người không ngừng nói với tôi, năm đó là tôi giết chết Tần gia, là tôi... giết chết Tần gia!”

Người đến bỗng cả kinh, níu cổ áo anh ta lại: “Giọng nói gì? Có phải là giọng nói của phụ nữ hay không?”

“Đúng, giọng nói của phụ nữ. Tôi không nhìn rõ mặt mũi của người đó, chỉ cần tôi nghĩ, đầu sẽ đau đến nứt ra, tôi...”

Người đến chợt buông cổ áo Diêm Từ Diệp ra: “Chuyện năm đó, không có liên quan gì đến cậu.” Chân mày càng nhíu chặt lại: “Tôi điều tra chuyện này mười bốn năm, tuy nhiên trong mười năm, đáp án mà tôi tra được luôn là cậu ra tay, nhưng mà trong bốn năm sau đó, thứ tôi điều tra được càng lúc càng không đúng, chuyện năm đó, có lẽ không liên quan gì đến cậu.”

Diêm Từ Diệp ngẩn ra nhìn người đến: “Không, không, là tôi giết gia, là tôi hạ lệnh, là tôi cho người ra tay ở trên máy bay, tôi...”

“Diêm Từ Diệp, chuyện năm đó có mờ ám, cậu tra kỹ một chút. Tôi còn có việc, đi trước.” Người đến không nói thêm gì, xoay người muốn đi.

“Khoan đã!” Diêm Từ Diệp nhanh chóng gọi anh lại: “Tại sao anh nói, không phải là tôi giết chết gia?”

“Bởi vì cậu yêu người như sinh mạng. Còn nữa, tra kỹ Caesar, anh ta nhất định có vấn đề.” Nói xong, người đàn ông hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Bởi vì cậu yêu người như sinh mạng.

Cả người Diêm Từ Diệp đều tê liệt ngồi ở ghế.

Không ngờ, người duy nhất trên thế giới này tin tưởng anh, lại là anh ta.

Sau khi anh cũng không tin mình, sau khi anh cũng đã từ bỏ, không ngờ anh ta sẽ nói với anh, năm đó người giết chết Tần gia không phải anh, bởi vì anh yêu cô như sinh mạng.

Sao anh lại quên mất, nếu như Tần gia mà anh yêu sâu đậm chết rồi, vậy thì anh còn sống để làm gì? Đến bây giờ anh vẫn luôn không có đi theo Tần gia, chẳng qua là vì muốn tra ra chân tướng năm đó.

Chỉ là cuối cùng anh tra được, lúc tất cả chân tướng đều phơi bày trước mặt anh, anh không có cách nào tin sự thật là anh đã giết Tần gia.

Bóng đêm, trời dần dần trở nên tối lại.

Năm nay dường như tuyết rơi đặc biệt nhiều, chẳng biết lúc nào mà trong bầu trời đêm đã bắt đầu rơi hoa tuyết.

Lúc Lại Tư gõ cửa đi vào thư phòng của Caesar, Caesar đang đứng trước cửa sổ sát đất, say sưa nhìn hoa tuyết rơi xuống dưới ánh đèn lớn.

Thấy cửa sổ sát đất đang mở rộng, Lại Tư vội vàng đóng cửa sổ sát đất lại, ngăn hoa tuyết tiếp tục bay vào trong, rồi sau đó bất mãn nhìn Caesar nói:

“Chủ nhân, sao gần đây người luôn đứng ngăn người ở bên cửa sổ? Gió đêm này lạnh, sẽ bệnh.”

Caesar cũng không có nhúc nhích, tầm mắt dừng ở hoa tuyết bay vào ở trên sàn nhà, chỉ là hoa tuyết vừa bay vào trên sàn nhà liền tan thành nước.

“Lại Tư, cậu nói xem tôi làm như vậy đúng không?” Caesar âm u hỏi.

“Sao?” Lại Tư không hiểu Caesar đang nói cái gì, Diêm Từ Diệp đã nhanh chóng rút một tờ giấy ra, lau ít nước trên sàn nhà.

Nhìn Lại Tư ngồi xổm trên mặt đất lau sàn nhà, Caesar lập tức nói: “Lại Tư, tôi nói cho cậu biết một bí mật.”

Cơ thể Lại Tư hơi cứng lại: “Chủ nhân, người vẫn là không cần nói cho tôi.”

“Tại sao vậy hả?” Caesar nở nụ cười: “Lại Tư không hồ là người tôi xem trọng, vẫn hiểu phép tắc như vậy. Sợ biết càng nhiều, sẽ chết càng nhanh sao? Yên tâm, cậu là trợ thủ đắc lực của tôi, sao tôi có thể để cho cậu chết chứ?”

“Nếu đã là bí mật, chủ nhân người vẫn tiếp tục giữ đi. Tôi... không thích hợp nghe.” Thoạt nhìn Lại Tư là đoán hồi lâu, rồi mới trả lời.

“Không sao cả, đến đây tôi nói cho, tôi chỉ nói cho một mình cậu, ai cũng không nói.”

Về mặt Lại Tư hoàn toàn là cứng đờ.

Caesar từ từ lại gần Lại Tư, sau đó gần như là dán vào lỗ tai anh ta khẽ nói, anh gần từng chữ từng chữ một:

“Tôi, là tôi, Tần Lam là chết ở trong tay tôi, chuyện xảy ra năm đó ở Tần Môn, đều là do tôi làm” Anh cười ha ha: “Không có ai ngờ, cho dù là bọn họ đi tra chuyện năm đó, người ra tay đều là Diêm Từ Diệp. Cậu xem, lúc đó tôi rất thông minh. Lại Tư, cậu không biết chủ nhân cậu lợi hại bao nhiêu đâu, lúc đó tôi vì tiến vào thị trường Hoa Hạ, tôi đã ăn núp ở bên cạnh cô ấy nửa năm, sau đó... Sau đó, tôi thành công rồi...”

Về mặt Lại Tư càng lúc càng cứng ngắt, anh biết mình biết càng nhiều, càng chết nhanh hơn, nên nghe thì nghe, không nên nghe thì không nghe, chính là nguyên tắc làm việc từ lâu nay của anh.

“Chủ nhân, người nên nghỉ ngơi rồi.”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi hối hận. Lại Tư, tôi hối hận rồi. Tại sao năm đó tôi lại dùng khuôn mặt đó với cô ấy chứ? Tôi là muốn nói cho cô ấy biết tôi là ai, cho cô ấy nhìn bộ dạng của tôi, có phải cô ấy sẽ nhớ được tôi hay không? Có phải cho dù là cô ấy biến thành Phó An Nhiên, cũng đến tìm tôi trả thù hay không? Mà không phải là đặt toàn bộ sự chú ý trên người Diêm Từ Diệp?” Caesar bắt đầu tự lẩm bầm giống như là đang say.

Lại Tư hít một hơi thật sâu, rồi sau đó mới hỏi: “Chủ nhân, tôi không biết là năm đó xảy ra chuyện gì, cho dù là chủ nhân người thật sự giết Tần Lam, vậy cũng đã là quá khứ. Cho dù chủ nhân người hối hận cũng vô dụng đúng không? Tần Lam chết rồi, Phó An Nhiên là Phó An Nhiên, không có quan hệ gì với Tần Lam.”

Caesar chưa xót lắc đầu: “Cậu nha, không hiểu, Lại Tư à, cậu không hiểu gì cả.. không hiểu.”

Thấy Caesar như vậy, cả người Lại Tư gần như đều đứng im tại chỗ.

Anh không hiểu sao? Anh... Sao lại có thể không hiểu chứ?

Bên trong nhà máy bỏ hoang.

Lúc Lam Nhược Khê mang vài người đi vào, tầm mắt rất khó chịu quét trên người Lãnh Hạo vài lần: “Không có chuyện gì thì đưa người đến đây làm gì? Trực tiếp giết không được sao?”

“Bên cạnh cậu ta có rất nhiều vệ sĩ.” Vì vậy lúc bắt anh ta đến đây tốn một chút sức.

Về mặt Lam Nhược Khê đầy vạch đen, bên cạnh có rất nhiều vệ sĩ với chỗ này, có liên quan gì à?

Chỉ là nhìn bóng dáng bị trùm vài đen trên đầu, Lam Nhược Khê cười cười, cô nháy mắt với Lãnh Hạo, Lãnh Hạo hiểu ý, lấy roi da ra, trong một tiếng xé gió, vài kia bị quất ra, lộ ra gương mặt mơ màng.

Nhìn thấy người đó, Lam Nhược Khê cười càng vui vẻ, cô gần từng chữ một: “Thiếu gia Bách Lý, lần đầu gặp mặt, gặp mặt vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Vô Xá trả thù, trăm bề nghi vấn (1)

Editor: Hành Hoa

Miếng vải đen trên đầu chợt bị vạch xuống, trong chốc lát phải tiếp xúc với ánh sáng khiến cho Thiện Vũ khó chịu nhắm hai mắt lại.

“Thiếu gia Bách Lý, đối với phương thức chào đón của chúng tôi, cậu không thấy có chỗ nào không vui chứ?” Lam Nhược Khê xách một cái ghế, Diên Da đi đến đối diện với Thiện Vũ, xoay người ngồi ở trên ghế, hai tay chống lên lưng ghế để dựa vào, cặp đồng tử hấp dẫn người khác, làm cho tinh thần người ta rối loạn.

Lãnh Hạo lạnh lùng vẫn luôn đứng sau lưng Lam Nhược Khê, khuôn mặt không cảm xúc, hai tay khoanh trước ngực, trong lòng bàn tay anh tùy ý cảm một cái roi da.

Đối với cái người Thiện Vũ này, đến cái ý tưởng nghiền xương cậu ta thành tro Lãnh Hạo cũng có, chẳng qua người mà anh càng muốn giết hơn là Bách Lý Lan. Nếu không có Bách Lý Lan, Thiện Vũ này cũng không thể làm được trò trống gì.

Rất lâu sau, khi Thiện Vũ đã thích nghi được với ánh sáng, anh mới đặt tầm mắt lên trên người Lam Nhược Khê.

Anh biết người phụ nữ này, cô là người bên cạnh Phó An Nhiên và cũng là người của Vô Xá.

"Các người muốn làm gì?" Thiện Vũ không hoảng sợ, đây không phải là lần đầu tiên anh bị bắt cóc, nếu gia tộc Bách Lý còn chưa ngã xuống, dĩ nhiên đây cũng sẽ không phải là lần bắt cóc cuối cùng.

"Ồi, cậu xem xem, đã ở đây lâu như thế, cậu vẫn không biết chúng tôi muốn làm gì sao?" Lam Nhựt Khê chắc chắn lắc đầu, "Tiểu Tứ, cậu mau mau tới đây nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cái người này đi, thể mà mặt so với cậu còn đẹp hơn." Nói xong, cô dùng tay bắt lấy chính xác cằm của Thiện Vũ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lãnh Hạo khẽ lướt qua Lam Nhựt Khê lườm một cái, sau đó lập tức rời tầm mắt đi.

Anh vẫn biết Cửu Vĩ có chút không bình thường, có nhiều hứng thú xấu rất đáng sợ.

Sắc mặt Thiện Vũ quả nhiên trở nên khó coi, "Tôi không có ác ý với An Nhiên, tôi chỉ thích cô ấy." Cậu nói thẳng ra ý nghĩ của bản thân, "Hơn nữa, tôi cũng không làm gì cô ấy cả."

Xét thấy Thiện Vũ thích Phó An Nhiên cũng không sai, Die nda nle q uuydo n sớ dĩ anh có mưu đồ dùng sức mạnh cứng rắn trói cô đến bên cạnh mình, chẳng qua là muốn cho cô có thêm nhiều lựa chọn hơn, để cho cô biết vẫn còn có những người khác yêu cô trên thế gian này.

Anh chẳng qua cũng chỉ cho cô thêm một cơ hội để lựa chọn mà thôi.

"Trên thế giới này có rất nhiều người thích cô ấy, cậu cũng muốn đi xếp hàng?" Lam Nhựt Khê nở nụ cười, trên khuôn mặt kiêu diễm hiện ra một chút châm chọc, "Chỉ có điều, thiếu gia Bách Lý, cậu nói xem, cậu mang quân chủ bọn tôi đi ngay tại bữa tiệc đính hôn của cô ấy, chúng ta phải tính cái món nợ này như thế nào đây? Còn tiệc đính hôn của quân chủ chúng tôi, cậu làm thế nào để bồi thường hả?"

"Tôi chỉ tranh thủ lợi ích cho chính mình mà thôi." Thiện Vũ vẫn không có ý định lùi bước như cũ.

Lam Nhựt Khê vỗ tay khen hay, "Tiểu Tứ, xem người ta hợp tình hợp lý cỡ nào kìa."

Sắc mặt Thiện Vũ ngày càng khó coi, Die nda nle q uuydo n "Tôi không cho rằng tôi làm gì sai."

"Đúng nha, cậu thích quân chủ nhà tôi không có gì sai, mà sai ở chỗ cậu thích một cách hợp tình hợp lý như thế kìa." Lam Nhựt Khê cười cười, "Cậu cảm thấy quân chủ nhà tôi sẽ chấp nhận cậu sao? Cậu là cái thứ gì? Thiếu gia nhà họ Bách Lý? Nhưng mà không có cái danh hiệu này cậu còn là cái gì? Cậu chả là cái gì cả! Chủ nhân nhà tôi dựa vào cái gì mà thích cậu đây? Há?"

Thiện Vũ nhíu đôi mày, hiển nhiên anh ta muốn bỏ qua vấn đề này, cả đời này anh cũng không có khả năng gỡ bỏ danh hiệu thiếu gia nhà Bách Lý, bởi vì vinh viễn anh cũng sẽ là thiếu gia nhà Bách Lý, trừ khi có một ngày gia tộc Bách Lý hoàn toàn gục ngã.

"Thiện Vũ! Cậu phải hiểu được, quân chủ Vô Xá của tôi là không một ai có thể động vào! Cậu đã động đến cô ấy thì cậu nên phải trả cái giá lớn tương ứng."

Lam Nhựt Khê nghe tin chủ nhân bị người ta kê thuốc, lúc cô nghe thấy cái tin này, thiếu chút nữa muốn trực tiếp vọt đến nhà Bách Lý, bắn chết đám người đó đi.

Quân chủ của các cô là một người như thế nào, nếu không phải do Phó Quân Hoàng đến kịp nhanh, quân chủ của các cô sẽ xảy ra chuyện gì? Bọn cô không tưởng tượng đến, chỉ là nếu như Phó Quân Hoàng không tới hoặc là chủ nhân không chịu đựng vượt qua được lúc ấy, hậu quả đó.....

Hậu quả đó bọn cô không dám tưởng tượng, mà lúc này đây đầu sỏ gây chuyện - tên nhóc này vừa mới nói cái gì? Cậu ta không làm gì sai? Lá gan của cậu ta đúng là lớn quá ha!

"Lại đây, Thiện Vũ, tôi cho cậu chút đồ ăn ngon, chắc chắn là đồ tốt, bảo đảm cậu ăn lần đầu tiên sẽ muốn ăn lần thứ hai." Die nda nle q uuydo n Nói xong, Lam Nhựt Khê đưa lòng bàn tay cho cậu ta nhìn nhìn, lúc Thiện Vũ nhìn thấy đồ vật ấy, biểu cảm đột nhiên thay đổi.

Anh ngậm chặt môi, không nói câu nào, chỉ có cặp mắt kia vẫn gắt gao nhìn Lam Nhựt Khê.

Thấy cậu ta như thế, Lam Nhựt Khê cười cười, "Nghĩ đến đây cậu liền ăn không vào nữa à? Yên tâm, chúng tôi có biện pháp." Đồng tử của cô đột nhiên lạnh lẽo, "Tiểu Tứ, lên."

Lãnh Hạo lạnh lùng tiến lên phía trước, một tay nắm mạnh sau cổ Thiện Vũ, ngửa cổ anh lên trên, tay còn lại lập tức bóp cằm anh, trong nháy mắt Thiện Vũ liền há miệng ra.

Mà cùng lúc anh há miệng, Lam Nhựt Khê đã đem thứ gì đó ném vào trong miệng của anh, đồng thời rót nước ồng ộc vào miệng anh.

Thiện Vũ không kịp nuốt, hầu hết nước trong miệng đều tràn ra ngoài, nhưng thứ đồ kia cũng đã bị anh nuốt xuống hết thảy.

Lãnh Hạo thô bạo buông tay ra, rồi sau đó không cảm xúc liếc nhìn một cái, thoải mái đứng vững sang một bên.

Lam Nhựt Khê cũng đứng qua một bên, khoé môi mang ý cười nhìn Thiện Vũ biểu cảm đã có chút vụn vặt.

"Các người đã cho tôi nuốt thứ gì vậy?!" Hai tay Thiện Vũ bị trói ở sau lưng, đương nhiên không giãy giụa được, anh chỉ có thể không ngừng ho khan, tính mượn cơ hội đem thứ đã nuốt xuống nhổ ra.

"Cậu cho chủ nhân chúng tôi ăn cái gì hả?" Lam Nhựt Khê cười cười, "Yên tâm, sẽ có người cho cậu thuốc giải, tôi đã gọi đến đây lập tức, sẽ không lâu lắm." Khi Lam Nhựt Khê nói những lời này, biểu cảm đặc biệt lạnh.

Chỉ cần là người có ý định làm tổn thương đến quân chủ, dù chỉ một người bọn họ cũng sẽ không buông tha.

Chẳng qua quân chủ đã lên tiếng, bọn họ không thể lấy mạng hai người này. Chỉ với điều kiện tiên quyết là không giết, còn lại bọn họ muốn chơi kiểu nào cũng được.

Lúc bọn họ điều tra Bách Lý Lan, phát hiện ra tin tức đặc biệt.

Thiện Vũ nghe thấy thế, Die nda nle q uydo n biểu cảm liền đột nhiên thay đổi, "Các người còn dám....."

"Ồi làm sao mà không dám hả? Ngẫm lại, chúng tôi là người của Vô Xá, chuyện gì cũng dám làm mà!"

Biểu cảm Lãnh Hạo cũng rất lạnh.

Bây giờ anh không nói lời nào không phải vì không có gì để nói, mà anh sợ mình vừa mở miệng đã muốn giết chết cậu ta.

Ngay lúc vừa rời nắm cổ Thiện Vũ, anh đã nghĩ đến bóp nát cổ cậu ta, giết cậu ta rồi!

Nhưng nghĩ đến chủ nhân đã ra mệnh lệnh xuống dưới, anh chỉ có thể nhẫn nhịn bỏ qua.

Nghe thấy tiếng xe đến đây, Lam Nhựt Khê cười cười với Thiện Vũ, sắc mặt so với vừa rồi thoạt nhìn đỏ hơn rất nhiều, hiển nhiên lúc này cậu ta đang nhẫn nhịn cái gì.

"Cậu nghe đi, thuốc giải của cậu hình như đến rồi đấy. Thuốc giải của cậu đã đến cho nên chúng tôi đành phải đi trước."

Lam Nhựt Khê xua tay một cái, mang người đi khỏi nhà xưởng bỏ hoang trước tầm mắt hoảng sợ của Thiện Vũ.

"Tiểu Vũ!" Bách Lý Lan là người đầu tiên vọt vào nhà xưởng bỏ hoang, lúc cô thấy Thiện Vũ ở trên ghế bị trói tay sau lưng thì biểu cảm lo lắng đột nhiên trở nên hoảng sợ, cô bước nhanh chạy đến bên cạnh anh, cõi dây thừng trói tay anh, "Rốt cuộc là ai làm!"

Nhìn thấy vết dây thừng trên cổ tay em trai bảo bối của mình, đáy lòng Bách Lý Lan chua xót, em trai bảo bối của cô sao có thể chịu nhiều tổn thương như thế?

Trong nháy mắt hai tay hai chân Thiện Vũ được giải thoát, anh xoay người bỏ chạy đi chỗ khác, anh nhìn Bách Lý Lan cảnh giác, vẻ mặt hoảng sợ.

"Chị cách xa em một chút!" Anh không thể để cho cô ấy đến gần mình, hương vị trên người cô làm cho anh mê muội, anh..... Bây giờ anh rất khó chịu.

Bách Lý Lan không biết chuyện gì xảy ra, cô ngây ngốc nhìn Thiện Vũ, dần dần, trong đôi mắt cô dâng lên một chút đau thương, "Em yêu, em sao vậy? Rất xin lỗi, là do chị không bảo vệ em được tốt, em tha thứ cho chị được không? Về sau sẽ không như thế, chị bảo đảm, về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa."

Nhưng mà, bây giờ Thiện Vũ làm sao còn nghe thấy cô đang nói cái gì, Die nda nle q uydo n lúc này anh đang cố gắng chống lại hương vị mê hoặc đối với mình, anh dựa vào trên tường một cách khó khăn, vất vả dựa theo tường để chuyển động cơ thể.

Bách Lý Lan làm sao có thể trơ mắt nhìn Thiện Vũ chật vật như thế, cô vội vàng tiến lên phía trước, mặc dù Thiện Vũ đã không để ý đến cô, cô vẫn như trước gắt gao bắt lấy anh, nói lớn tiếng:

"Tiểu Vũ, em nói đi, có phải em có chỗ nào không thoải mái? Há? Những người đó có phải đã làm gì với em không? Em nói cho chị nghe, sự việc chi tiết thế nào?" Đối với tình huống bây giờ của Thiện Vũ, Bách Lý Lan sốt ruột muốn chết.

Thiện Vũ không nói gì cả, anh cố gắng đẩy Bách Lý Lan bên cạnh mình ra, hương vị trên người cô đối với anh quá nguy hiểm, anh không thể đụng vào, anh muốn cách xa cô chút.

Người của Vô Xá quả nhiên rất dễ tiện!

Thiện Vũ anh nhớ kỹ món nợ này!

"Em bảo chị cách xa em ra một chút!" Thiện Vũ sao có thể nói ra chuyện mình bị hạ thuốc? Anh chỉ có thể bắt lực gào thét với Bách Lý Lan.

Lúc này đây Bách Lý Lan bị thét đến ngây ngẩn cả người, cả người cô đều sững sờ tại chỗ nhìn Thiện Vũ đi ra ngoài một cách khó khăn.

Nhìn cước bộ của anh, nhìn đến..... sắc mặt anh nữa, nếu Bách Lý Lan còn không biết chuyện gì đang xảy ra lúc này, cô đã cho Phó An Nhiên ăn thứ kia nhiều như thế.

Cô ổn định tâm trí, lại tiến lên phía trước, giúp đỡ Thiện Vũ, "Ngoan, chị biết chuyện gì xảy ra, bây giờ chúng ta về nhà trước, trong nhà có bác sĩ, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này."

Toàn bộ cơ thể Thiện Vũ đều mềm nhũn xuống, cậu dựa vào người Bách Lý Lan, gần như bất lực, "Chị, em chỉ muốn thích một người, không phải cô ấy đều không cần, em chỉ muốn cô ấy, chỉ cần cô ấy....." Cho nên, anh không cần người khác, chỉ cần nước lạnh, anh chỉ cần nước lạnh là được rồi.

Tức thì đáy lòng Bách Lý Lan run lên, cô hít sâu một hơi rồi mới trầm giọng nói: "Được, chị biết rồi, chị sẽ giúp em!"

Bách Lý Lan liếc ánh mắt sắc bén sai khiến thuộc hạ còn đang luống cuống, tức thì bọn họ đều xông lên, giúp đỡ Thiện Vũ lên xe.

Xe phóng nhanh trên đường. Die nd da nl e q uu ydo n

Trở lại nhà Bách Lý, ý thức của Thiện Vũ đã hoàn toàn mơ hồ, nhưng ngay tại lúc này dù bị như thế, anh vẫn luôn gọi tên An Nhiên, không ngừng nói: "Chị, em chỉ muốn cô ấy, không cần người khác, không cần người khác....."

Bách Lý Lan một bên lau mồ hôi cho cậu, một bên không ngừng đáp ứng lời cậu nói.

Đối với em trai yêu của cô, cậu muốn cái gì cô cũng sẽ đem đến trước mặt cho cậu, tất cả yêu cầu của cậu cô đều đáp ứng.

Nhưng mà bây giờ.....

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì sao em trai của cô phải giữ mình cho Phó An Nhiên, bây giờ chưa chắc Phó An Nhiên vẫn còn là một người toàn vẹn, việc gì em trai bảo bối của cô phải làm đến mức này?

Nhất thời đáy lòng Bách Lý Lan đau xót, cô biết cô lại bắt đầu ghen tị, ghen tị với Phó An Nhiên, ghen tị Phó An Nhiên được em trai cô yêu.

"Chị, em khó chịu, em nóng quá, chị....."

Bách Lý Lan nghe khó chịu, lúc quản gia đẩy cửa ra, nói bác sĩ gia đình đã đến, Bách Lý Lan không có phản ứng gì, cô nhìn biểu cảm của Thiện Vũ, nhìn cậu bởi vì khó chịu mà không ngừng vận vẹo cơ thể, nghe cậu một lần lại một lần kêu tên An Nhiên, cô hít một hơi thật sâu, rồi sau đó thông thả nói:

"Nói cho ông ta biết, thiếu gia đã không còn vấn đề gì, bảo ông ta về đi."

Quản gia đứng ở cửa, lúc nghe những lời này, tầm mắt đã nhìn đến người Thiện Vũ đang vận vẹo trên giường, biểu cảm rất là quái dị, đây mà là không có vấn đề gì à?

Nhưng tiểu thư đã lên tiếng, ông cũng không thể hỏi gì nhiều hơn nữa, chỉ có thể đóng cửa phòng và đi xuống lầu mời bác sĩ gia đình vừa mới nhanh chóng tới đây trở về.

Bách Lý Lan thất thần nhìn Thiện Vũ thống khổ, cô nhẹ nhàng ngồi lên cạnh giường, tay vuốt ve trán của cậu, nói nhỏ:

"Tiểu Vũ, chị yêu em."

Lúc này Thiện Vũ vô cùng khó chịu, Die nd da nl e q uu ydo n cả người anh cảm thấy giống như bị thiêu đốt, lúc tay Bách Lý Lan chụp lên trán anh, anh chỉ cảm thấy một trận mát lạnh làm cho anh cực kỳ thoải mái, anh vội vàng bắt lấy, nắm thật chặt bàn tay mát lạnh ấy, bất lực hô:

"Chị....."

Đồng tử Bách Lý Lan chợt trở nên sâu thẳm.

"Chị giúp em, được không?"

Bây giờ Thiện Vũ làm sao có thể phân biệt được hay không, anh lúc này rất khó chịu, anh chỉ có thể gất gao cầm lấy tay cô, dán lên trán mình, biểu cảm thống khổ.

"Chị....."

Bách Lý Lan cứ như vậy để tay đặt trên trán của cậu, mà cái tay còn lại tự cởi cúc áo của mình.....

Lúc Khâu Doãn Hiền tiễn Phó Quân Hoàng và An Nhiên đi, Bạch Nhã Nhi và Bạch Tịnh Trần cũng đi theo cùng tiễn.

Bạch Tịnh Trần đã đổi một thân cổ trang lúc trước thành một bộ áo lông cừu đơn giản và một quần vải ka-ki, nhưng thoát nhìn dáng vẻ như vậy vẫn không khỏi khiến người ta thờ dài.

Lớn lên quả nhiên rất đẹp.

"Không phải bọn họ ở đây sao?" Bạch Nhã Nhi phải dựa vào trên người Khâu Doãn Hiền, nhìn anh thắc mắc hỏi.

Khâu Doãn Hiền nhéo nhéo cái mũi của cô, lắc đầu, "An Nhiên và Phó Quân Hoàng bọn họ ở Đé Đô, không ở bên này."

Bạch Nhã Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, Đé Đô là chỗ nào cô cũng không biết, cho nên chỉ cần gật đầu sẽ không sai.

Tầm mắt Bạch Tịnh Trần vẫn luôn đặt ở trên người An Nhiên, trên vầng trán đều nhăn lại.

Nhã Nhi chưa từng thấy chủ thượng nhưng anh đã từng gặp, người tên Phó An Nhiên này có hình dáng quá giống với chủ thượng.

Anh không thể không nghi ngờ thân phận của cô.

Nhưng anh cũng chưa từng nghe nói chủ thượng từng có đứa nhỏ, anh..... Anh muốn tìm cơ hội trở về hỏi bà bà.

"Các người rảnh rồi có thể qua nhà của tôi ngồi một chút." Xuất phát từ lễ phép, An Nhiên cười nói với Bạch Nhã Nhi.

Quả nhiên Bạch Nhã Nhi hung hăng gật đầu, "Ừ ừ! Đến lúc đó tôi sẽ bảo Khâu Doãn Hiền đưa tôi đến đấy."

An Nhiên gật đầu, Phó Quân Hoàng cẩn thận thắt đai an toàn cho An Nhiên xong, phát phát tay về phía Khâu Doãn Hiền liền lái xe đi.

Nhà họ Phó đã bắt đầu thúc giục, đột nhiên An Nhiên mất tích làm cho cả nhà họ Phó rối loạn hết cả lên, tìm được người rồi, tốt xấu gì cũng mang về nhà trước, không có việc gì sao phải ở bên ngoài lộn xộn run rẩy?

Bởi vì ở trong tiệc rượu đột nhiên An Nhiên biến mất đã làm cho Phó Quân Nhã sợ hãi, nhưng dọa cô sợ đến hông không phải là An Nhiên mất tích mà là phản ứng của Cố Hữu.

Ở tiệc rượu, Die nd da nl e q uu ydo n sau khi bọn họ phát hiện An Nhiên mất tích, cô phát hiện Cố Hữu vẫn đang ở bên cạnh mình dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người liền chạy ra bên ngoài khách sạn!

Cô không chút nghĩ ngợi, liền chạy đuổi theo sát Cố Hữu ra ngoài.

Nhưng Cố Hữu chạy quá nhanh, cô không đuổi kịp anh, chỉ có thể đứng đằng xa xa nhìn, nhưng chính bởi vì nhìn từ xa nên cô mới nhìn thấy hành động của Cố Hữu.

Cô không nói với ai cả, không nói cho bất kỳ người nào.

Bởi vì cô nhìn thấy Cố Hữu giết người.

Cố Hữu dùng con dao nhỏ trong tay không lưu tình chút nào cắt đứt yết hầu người nọ, nhìn anh vô tình ném thi thể người nọ, nhưng anh vẫn chậm một bước, một chiếc xe theo sát sau bên cạnh anh liền chạy như bay ra ngoài!

Phó Quân Nhã không biết nên nói cho ai chuyện này, lúc Cố Hữu trở về, cô tự giác nấp đi, lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm lạnh nhạt bên ngoài của Cố Hữu, dữ tợn đáng sợ.

Từ sau ngày ấy, cô liền không biết đối mặt với Cố Hữu như thế nào.

Cô biết người có gia thế như bọn họ, sao trên tay lại không có bao nhiêu mạng người? Nhưng mà Cố Hữu mới bao nhiêu? Anh mới mười bảy tuổi, anh sao có thể quá..... vô tình lạnh nhạt như thế?

Suốt một ngày sau An Nhiên mất tích, Phó Quân Hoàng điện thoại về, nói là đã tìm được người và đang ở trong nhà người bạn.

Lòng mọi người mới lập tức hạ xuống.

Sau khi nghe được những lời này, Cố Hữu vẫn đang ở nhà họ Phó nghe ngóng tin tức rất cung kính đúng mực chào tạm biệt ông cụ Phó và mọi người bề trên xong mới một mình rời đi.

Vào lúc đó Phó Quân Nhã đã biết, Cố Hữu rất thích An Nhiên, thậm chí còn thích hơn so với cô tưởng tượng.

Ngày thứ ba, Phó Quân Hoàng đưa An Nhiên về nhà họ Phó.

Toàn bộ nhà họ Phó đều rối loạn hết cả lên.

Sắc mặt An Nhiên mặc dù đã khá hơn nhiều, nhưng người vẫn mềm như trước, lúc xuống xe vẫn bị Phó Quân Hoàng ôm xuống dưới, Từ Tĩnh Ngưng nhìn bên này, dường như bị làm cho sợ hãi, vội vàng tiến lên, về mặt đau lòng nhìn cô:

"Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương? Có chỗ nào không thoải mái sao? Nói cho mẹ nghe?" Lập tức Từ Tĩnh Ngưng trừng mắt nhìn Phó Quân

Hoàng, mắt liếc một cái, "Con bé bị thương sao con không báo trước một câu với gia đình? Con muốn làm gì hả?"

Phó Quân Hoàng mím môi, không nói câu nào mà cứ bế An Nhiên như vậy, biểu cảm lạnh lùng.

An Nhiên bất đắc dĩ, cô trấn an Từ Tĩnh Ngưng, "Không có vấn đề gì đâu ạ. Con không bị sao, chỉ là người có chút mềm, sờ....."

An Nhiên vẫn còn chưa nói xong, Từ Tĩnh Ngưng hơi hơi sùng sốt, lập tức giống như nghĩ đến điều gì, bà cười quái dị, rồi sau đó không ngừng thúc giục Phó Quân Hoàng nhanh ôm An Nhiên vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105-2: Vô Xá trả thù, trăm bề nghi vấn (2)

Editor: Hành Hoa

"Mẹ nói con - đứa nhỏ này sao mà không biết điều độ vậy? Mặc dù bây giờ hai đứa đã đính hôn rồi nhưng con bé mới lớn được bao nhiêu chứ? Con còn không biết nhịn nhiều một chút."

Khuôn mặt An Nhiên đen lại.

Rốt cuộc đây là cái gì với cái gì vậy?

Phó Quân Hoàng có chút không giải thích được nhưng vẫn gật đầu, đối với lời nói của Từ Tĩnh Ngưng anh rất ít khi phản đối.

An Nhiên thấy Phó Quân Hoàng gật đầu thì khuôn mặt càng đen hơn.

Lão Soái ca, rốt cuộc anh có biết anh vừa mới gật đầu chuyện gì hay không hả?

Từ Tĩnh Ngưng cười càng vui vẻ hơn, lúc qua cổng lớn bước vào sảnh chính, ông cụ Phó còn kỳ quái nhìn về mặt ấy của bà một cái.

"Chuyện gì làm cho con cười vui vẻ đến thế?"

"Cha, con nghĩ chúng con không cần phải đợi lâu nữa là con có thể sắp được bế cháu rồi."

"Cần quái!" Ông cụ Phó nhìn chằm chằm Phó Quân Hoàng, "Cả ngày hôm qua hai đứa biến mất không về, chính là....." Ông cụ chưa nói ra miệng những lời kia, cũng có thể là không biết phải nói như thế nào nhưng vẫn hung hăng nện mạnh cây gậy chống trong tay.

"Ông nội, rốt cuộc thì mọi người đang nghĩ đến chuyện gì thế ạ!" An Nhiên không chịu nổi, cô đang ở trong ngực Phó Quân Hoàng mà nhìn họ giải thích: "Chuyện không phải như mọi người đã tưởng tượng đâu, chỉ là con bị người khác động tay động chân, Lão Soái ca không có làm gì con."

Nụ cười trên mặt Từ Tĩnh Ngưng chợt tắt, vốn bà còn muốn tiếp tục nghe những lời vui vẻ song về mặt bà lại thay đổi.

"Người nào làm?" Phó Văn An ít nói nhất lên tiếng hỏi.

"Con sẽ xử lý." Phó Quân Hoàng không có ý định để người nhà can thiệp vào chuyện giữa anh và An Nhiên, chuyện của họ sẽ do chính bọn họ giải quyết chứ không muốn liên lụy đến người khác.

"Nhóc con, lại đây nói cho mẹ biết, người nào làm?" Từ Tĩnh Ngưng thu lại nụ cười trên mặt, trong nháy mắt về mặt trở nên nghiêm túc, thế mới chính là bà - người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường - Từ Tĩnh Ngưng.

An Nhiên thờ dãi, cô biết thế này thì không thể lừa gạt cho qua được: "Bách Lý Lan."

Bách Lý Lan?

Từ Tĩnh Ngưng cau mày, bà và người nhà họ Bách Lý cũng không phải thân quen gì.

Đang vui vẻ nhưng lúc nghe đến cái tên Bách Lý Lan thì về mặt bà cũng không được tốt lắm.

Từ Tĩnh Ngưng làm sao có thể chưa từng biết đến, bà cũng có nghe nói chuyện của Bách Lý Lan.

Mặc dù sản nghiệp của Bách Lý Lan ở Đế Đô nhưng sản nghiệp chủ yếu của gia tộc Bách Lý đã chuyển đến tỉnh S, hơn nữa tâm tư và lòng tham vọng cũng không phải quá lớn, dĩ nhiên liệquidoo... là bề trên, bà không thể không nhường cho cô ta ba phần.

Mặc dù số tuổi không lớn nhưng năng lực cũng rất lợi hại.

Nhưng tại sao Bách Lý Lan lại muốn bắt cóc An Nhiên? Chẳng phải nhà họ Phó và nhà họ Bách Lý không có dính dáng đến lợi ích gì của nhau hay sao?

"Con sẽ giải quyết." Nói xong, Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên lập tức đi lên phòng của mình.

"Cần quấy!" Từ Tinh Ngưng lạnh lùng nói: "Phó Quân Hoàng, con đừng có đập lên mặt mũi của mẹ, con đừng quên con bé cũng là con dâu của mẹ! Con đừng tưởng rằng con bé là của một mình con!"

Trong khoảng thời gian ngắn Phó Quân Hoàng không biết phải trả lời như thế nào, chẳng qua chỉ ngẩn người nhìn An Nhiên trong ngực mình.

Tại sao cô lại không phải của một mình anh?

"Cô ấy chính là của một mình con!" Bỏ lại những lời này, Phó Quân Hoàng bế An Nhiên xoay bước rời đi.

Từ Tinh Ngưng bị chọc cho tức quá hóa cười, "Phó Văn Thắng, ông đi mà nhìn xem con trai ruột của ông nuôi dạy hay lắm!"

Phó Văn Thắng vẫn đang ngồi ở trên ghế salon hoàn toàn lơ đãng, con ông? Chẳng lẽ không có quan hệ gì với bà?

Lúc này Từ Tinh Ngưng đã khôi phục tâm trạng, nhưng khi nghĩ đến Bách Lý Lan đó thì đồng tử càng lạnh lẽo.

Dám động vào người nhà họ Phó của bà thì phải suy nghĩ kỹ đến hậu quả!!!

Bọn họ không giết Diêm Tử Diệp là bởi vì Diêm Tử Diệp không thể giết, nhưng cái người tên Bách Lý Lan này thì không nói là người không thể giết.

"Cha, con đi trước xử lý một số chuyện và sẽ cố gắng quay về sớm, buổi tối mọi người không cần chờ con."

Bà cảm thấy chuyện này cần phải được bàn bạc kỹ với cha mình một chút, đôi lúc nhà họ Phó bà cũng nên để những người không hiểu quy củ đi lập lại quy củ một chút.

Nhìn những gì điều tra được trong tay, ánh mắt Diêm Tử Diệp cực lạnh.

"Năm đó cô cũng biết chuyện này?" Diêm Tử Diệp nhìn Kiều Tử Du, khuôn mặt băng lạnh.

Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu: "Vâng."

"Tại sao không nói cho tôi biết?"

"Em cho rằng..... Môn chủ không muốn nhớ hoặc là cố ý làm như không nhớ rõ, cho nên..... Em lựa chọn không nói cho anh biết." Kiều Tử Du nói năm đó khi cô trở lại nhà họ Tần, phát hiện Diêm Tử Diệp nói những lời đó và còn cả chuyện hóa vàng mã.

Thật sự là trong đầu Diêm Tử Diệp không có dù chỉ là một chút sự tình năm đó.

Anh không thể nhớ nổi một chút nào.

Nhưng ở trong đầu anh lại thấy mình ra lệnh như thế nào, chuyện chia tay với Tần gia đều có nhưng lại không có chi tiết anh hóa vàng mã, có chỗ nào đó không đúng, rất không đúng.

"Về sau cô có cảm thấy tôi rất kỳ quái?"

Kiều Tử Du lắc đầu.

Không phải môn chủ kỳ quái mà là cô.

Vào lúc điều tra chuyện tình mười bốn năm trước, cô phát hiện có rất nhiều người biết đến cô, biết cô là một chuyện rất bình thường nhưng những người đó đều nói mười bốn năm trước từng hợp tác với cô.

Mười bốn năm trước, vào lúc phát sinh ra chuyện đó cô vẫn luôn làm việc ở nước ngoài, lúc quay về thì tất cả đã thay đổi, cô làm sao có thể sẽ giao dịch với những người đó? Chỉ đừng nói đến chuyện mười bốn năm trước đã từng giao dịch với bọn họ.

Kiều Tử Du bắt đầu tiến hành điều tra chuyện này nhưng càng tra cô càng sợ.

Sau một hồi điều tra, cô phát hiện thật sự là tất cả mũi nhọn đều chĩa về mình.

Năm đó cho dù cô đã cố ý làm ra rất nhiều chuyện khiến người khác hiểu lầm, nhưng nếu cô tự mình đi điều tra thì nhất định chuyện đó phải có lời giải thích, nhưng lần này điều tra lại phát hiện ra tất cả mọi chuyện đều là do cô làm.

Thậm chí còn nói là mười năm trước nhà họ Phó xảy ra chuyện lớn cũng là do cô phái người đi làm.

Trong đầu cô càng ngày càng có nhiều nghi vấn, thậm chí còn có cảm giác có một người bên ngoài đang nhìn họ giằng giụa ở bên trong, bọn họ vẫn luôn bị người đó theo dõi.

"Môn chủ, em cảm thấy rất kỳ quái....." Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu, cô không biết nên giải thích thế nào về chuyện ấy, anh Diêm sớm đã không còn tin tưởng cô, cô không biết nếu sau khi nói ra mà anh không tin lời cô thì cô nên làm gì, nhưng cô vẫn như cũ lựa chọn mở miệng.

Dưới ánh mắt Diêm Tử Diệp, cô tiếp tục mở miệng nói: "Bây giờ bắt đầu điều tra chuyện năm đó lại thuận lợi một cách đặc biệt, giống như là có người ở sau lưng trợ giúp em vậy. Nhưng chuyện năm đó, tất cả mũi nhọn đều hướng về em: là do em để người ta ám sát Tần gia trên phi cơ, chẳng qua là không hiểu tại sao phi cơ đột nhiên phát nổ, sau đó...."

Diêm Tử Diệp không cất lời Kiều Tử Du, anh dường như đang trầm tư suy nghĩ vấn đề nào đó.

"Có vấn đề." dienddn liequidoon...Ba từ đơn giản làm cho Kiều Tử Du như bắt được một loại phao cứu mạng, cô nhìn chằm chằm Diêm Tử Diệp, cô nhìn anh kích động nói:

"Anh Diêm, anh vẫn còn tin tưởng em phải không?"

Diêm Tử Diệp lạnh nhạt nhìn cô, "Hôm qua Tây Mông đến tìm tôi."

Kiều Tử Du sững sốt, tức thì cô bật dậy, khẩn trương nhìn Diêm Tử Diệp, "Tại sao Tây Mông lại đột nhiên xuất hiện? Có phải anh ta làm gì anh không? Anh ta có phải....."

Kiều Tử Du có chút lo lắng nhìn Diêm Tử Diệp, Tây Mông là cấp dưới đắc lực tài giỏi nhất của Tần gia, chẳng qua Tây Mông luôn âm thầm hành động, rất ít khi bọn họ có cơ hội được gặp Tây Mông, nhưng Tây Mông đối với gia trung thành không ai có thể nghi ngờ.

Diêm Tử Diệp cười khổ lắc đầu, "Anh ta tin tôi. Anh ta tin không phải tôi giết gia."

Hồ hập Kiều Tử Du tức thì căng thẳng, ".... Anh ta tin anh? Như vậy....." Nói cách khác, anh ta cũng tin cô phải không?

Nếu không, Tây Mông đã giết cô từ sớm.

Anh ta - Tây Mông là sát thủ NO.1 trên bảng xếp hạng thế giới, anh ta muốn giết ai chưa bao giờ có chút sai lầm nào. Nếu như anh ta không tin cô thì có lẽ cô đã chết từ lâu.

Bên trong khoeo mắt tựa như có cái gì chảy xuống, Kiều Tử Du lấy tay sờ sờ, là chất lỏng, chất lỏng có vị mặn.

Không ngờ rằng, cô vẫn còn có thể rơi ra thứ chất lỏng này.

"Tây Mông tin cô, tôi sẽ tin cô." Diêm Tử Diệp nói như thế, lúc này đây ngay cả bản thân mình anh còn chẳng tin, anh không biết nên đi tin tưởng người nào, bây giờ người duy nhất anh có thể tin tưởng cũng chỉ có Tây Mông.

Quả nhiên.

Anh Diêm đã không tin tưởng cô nữa.

"Được." Kiều Tử Du vừa cười vừa lau nước mắt trên mặt, sau đó tay cầm lên một ít tài liệu điều tra được về Caesar đưa cho anh và nói: "Người tên Caesar này giống như là đột nhiên xuất hiện vậy, trước giờ anh ta vẫn luôn sống ở Ý, những năm gần đây mới bắt đầu phát triển lên ở Hoa Hạ. Anh ta làm rất nhiều chuyện không thể giải thích theo lẽ thường nhưng dường như đều nhằm vào nhà họ Phó."

Nhìn báo cáo trong tay, tầm mắt Diêm Tử Diệp không ngừng nhìn tấm ảnh Caesar đeo mặt nạ, dường như anh đã từng gặp người này ở đâu rồi, nhưng bây giờ anh ta lại mang theo mặt nạ, trong khoảng thời gian ngắn nên anh không thể nghĩ ra rốt cuộc mình đã gặp người này ở chỗ nào.

Nhưng mà Diêm Tử Diệp rất tự tin, nhất định anh sẽ gặp cái người đàn ông tên là Caesar này.

Bọn họ điều động người ở Ý nhưng tài liệu lấy được cũng chỉ là hình người đàn ông đeo mặt nạ, dường như bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt mọi người là anh ta đều đeo mặt nạ màu bạc, nghe nói trên thế giới này chưa có ai chính thức nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ta.

"Tiếp tục tra. Tra người đó và những người cô tiếp xúc là ai." Về mặt Diêm Tử Diệp cực lạnh, anh nhất định phải đào ra, nhất định phải đào ra chuyện năm đó bằng được!

Kiều Tử Du ngây ngốc, ngay sau đó hiểu được ý của Diêm Tử Diệp.

Nếu năm đó cô không có ở đây vậy thì dĩ nhiên còn có một "Kiều Tử Du", thậm chí còn có một "Diêm Tử Diệp"!

"Em sẽ đi!"

Kiều Tử Du cầm một xấp báo cáo điều tra kia, xoay người rời đi.

Cũng trong lúc ấy.

Lúc ánh nắng ban mai xuyên thấu qua rèm cửa sổ vào trong căn phòng, trên giường rộng lớn có dáng người cử động thân dưới.

Người nọ dường như ngủ rất say sưa ngọt ngào, dĩ nhiên liệquadoon...chẳng qua khi anh chạm vào thứ mềm mại bên tay thì đột nhiên kinh ngạc, chợt mở mắt.

Khi anh thấy khuôn mặt thân nhiên trước mắt, giống như sấm sét đánh trong trời quang, trong nháy mắt sắc mặt của anh trở nên trắng bệch.

Thấy dấu vết trên người người nọ trước mắt, lại nhìn lại dáng vẻ của mình, anh tức thì đã hiểu rõ, Thiệu Vũ hoảng sợ không biết nên nói gì, thậm chí không biết phải làm thế nào, cơ thể anh cũng đang run rẩy.

Anh hoảng hốt đứng dậy, bởi vì dùng sức quá mạnh nên suýt nữa anh ngã xuống đất.

Nhưng cho dù như thế, Thiệu Vũ vẫn còn run rẩy đưa tay cầm lấy quần áo đã được chuẩn bị xong từ sớm, nhanh chóng mặc xong quần áo lên người, sau đó trực tiếp chạy xuống phòng tắm dưới lầu, khóa trái cửa, lạnh nhạt gỡ mái tóc rậm rạp rồi bù, trong nháy mắt tiếng nước vang lên ào ào.

Anh vậy mà với..... Anh thế mà lại làm với cô!

Tại sao anh lại có thể làm ra chuyện như thế!

Trong nháy mắt người nằm trên giường vốn vẫn còn đang ngủ thân nhiên - Bách Lý Lan đã tỉnh lại, thật ra ngay từ lúc Thiệu Vũ dậy, cô đã tỉnh, chẳng qua cô không muốn dậy sớm, chẳng qua cô không muốn để cho anh phát hiện cô dậy sớm hơn anh mà thôi.

Cô chỉ muốn biết anh sẽ có phản ứng gì, không ngờ anh lại có biểu hiện tránh không kịp như thế.

Bách Lý Lan nắm thật chặt chần trong tay, rồi sau đó cô nằm cuộn tròn người, co rúc lại với nhau.

Cô chỉ là thích Thiệu Vũ thì có gì không đúng sao? Chẳng qua là cô thích đùa trẻ cô nuôi dưỡng, có cái gì sai sao? Cô yêu bảo bối sâu đậm như thế thì làm sao cô có thể chịu đựng nhường cho kẻ khác?

Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống.

Vậy là từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ..... sẽ không bao giờ gọi cô là chị nữa, sẽ không.

.....

"Hề hề gia yêu quý của con, nghe nói bây giờ người đã quay về nhà họ Phó rồi? Xem ra người lại trốn thoát một phen rồi." Trong viên kim cương của An Nhiên truyền đến giọng nói vui tươi hơn hờ của Bàn Gia: "Gia không biết đâu, sau khi người biết mất, trước tiên vị đó của gia chính là vọt đến chỗ này của con, con nói này rốt cuộc cậu ấy có biết người là ai không? Nếu không thì sao mỗi lần người mất tích, cậu ấy đều đến chỗ của con chứ?"

"Nói chuyện." An Nhiên ngắt sống mũi của mình, thờ dãi.

Đối với chuyện có phải Lão Soái ca đã biết thân phận của cô có vấn đề hay không, cô vẫn luôn tránh.

Phó Quân Hoàng không phải người có sở trường nói, có rất nhiều rất nhiều chuyện anh đều hiểu, chẳng qua là không nói. An Nhiên tình nguyện tin tưởng cho nên anh không hỏi cô là vì anh tin tưởng cô.

Ngay từ lúc Diêm Tử Diệp phát hiện thân phận của cô, An Nhiên có nghĩ đến sẽ tìm một thời điểm thích hợp để nói cho Phó Quân Hoàng biết về vấn đề thân phận của mình, nhưng cái một thời điểm ấy lại kéo dài cho tới bây giờ, lúc này đây cô vẫn chưa tìm được thời điểm nào thích hợp để nói cho anh biết, thậm chí cô cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Loại chuyện như vậy, quả thực là quá.....khó tin, thậm chí là quá mức huyền ảo.

Tần Vũ Triết biết gia của mình tức giận rồi, sau khi ho nhẹ một tiếng rồi mới nói: "Vừa mới nhận được tin tức, bây giờ Bồng Tử Quốc (*) nhà họ Kim đang tìm tung tích của Kim Ân Thánh khắp nơi, không biết tổ chức Triều Thánh đắc tội với ai, bị thương nặng rồi. Chỉ có điều gia nói xem, hình như tổ chức Triều Thánh này từng đắc tội người đứng không? Dường như cũng không đúng, nhưng mà tin tức con nhận được chính là người Hoa Hạ bên này ra tay với bọn họ."

(*) Bồng Tử Quốc: cách gọi khinh miệt người Hàn

"Cụ thể là người nào?"

"Vẫn chưa tra được, nhưng mà nghe nói bên kia cho cái Tiểu Dã Long đó lên tiếng nói đã đắc tội không biết bao nhiêu người không nên đắc tội. Theo con nghĩ, ở Hoa Hạ người bị Triều Thánh đắc tội cũng chỉ có một người duy nhất là người. Nhưng Vô Xá của người và Tần Môn, còn có người của Phó Quân Hoàng còn chưa hành động, vậy có thể là ai?" Đây cũng là chỗ mà Tần Vũ Triết vẫn luôn nghi ngờ.

Chân mày An Nhiên nhíu lại, "Thuận theo đó không tìm được người sao?"

"Không tìm thấy." Tần Vũ Triết thở dài: "Nếu không thì gia thăm dò thử, có phải là người của vị kia nhà gia hay không?"

Anh điều tra được không ít người của Phó Quân Hoàng, thân phận của anh ta không đơn giản chỉ là tướng quân à nha, thân phận của anh ta đúng là.... rất nhiều, anh nghĩ gia cũng đã biết nhưng chưa nói.

"Không phải anh ấy." Nếu người của Lão Soái ca ra tay thì không phải chỉ không chế Triều Thánh mà sẽ trực tiếp tiêu diệt, hơn nữa bọn họ còn chưa điều tra rõ ràng, Triều Thánh vẫn chưa thể tiêu diệt.

Tần Vũ Triết khiêu khích: "À đúng rồi, hai ngày trước Tây Mông tới tìm con."

An Nhiên nhẹ ngung, "Anh ta nói gì?"

"Anh ta hỏi con: Tần Lam và Phó An Nhiên có quan hệ như thế nào." Tần Vũ Triết bắt đầu kể, anh không biết tại sao Tây Mông - người luôn có cái gương mặt lạnh lùng lại phát hiện ra cái vấn đề này, hơn nữa anh ta đã biến mất nhiều năm mà.

An Nhiên lắc đầu, xem ra ngày đó cô không nhìn lầm người, quả nhiên là Tây Mông, "Cậu đã nói cho anh ta biết?"

"Không có sự cho phép của gia, con làm sao dám nói cho Tây Mông?"

"Không sao, để tự anh ta tra đi." An Nhiên cười cười, "Cho dù đến lúc đó tra được thì cũng không cần ngăn cản anh ta."

"Gia, người cảm thấy thế có ổn không? Đến lúc đó nếu Tây Mông biết người vẫn chưa chết nhưng mà người lại không đi tìm anh ta, không cho anh ta biết, anh ta sẽ tức giận." Tần Vũ Triết có chút chần chờ nói.

Mặc dù Tây Mông là người chín chắn nhất trong cả đám nhưng ở trước mặt gia thì mười phần trẻ con, nếu anh ta biết gia không chết mà lại không tìm anh ta..... dĩ nhiên là không muốn tiếp cận xem chuyện này sẽ phát triển đến mức nào.

"Không vấn đề gì, anh ta rất dễ dụ." Nếu như mười mấy năm này đứa bé kia vẫn không thay đổi thì vẫn còn dụ tốt.

Khuôn mặt Tần Vũ Triết đen lại, "Gia, bây giờ người chẳng qua mới mười tám tuổi phải không?" Dụ dỗ không tồi?

"Ừ?"

"Không có gì không có gì, ở đây còn có chút chuyện cần xử lý nên cúp máy trước, có chuyện con sẽ thông báo với người đầu tiên, con đi tra là ai ra tay với Triều Thánh trước, còn có chuyện của Bổng Tử Quốc nhà họ Kim bên kia con cũng sẽ xử lý tốt. Vậy cứ như thế, tạm biệt gia."

Thanh âm ngừng, bên tai An Nhiên truyền đến tiếng tút tút.

An Nhiên lắc đầu, Bàn Gia vẫn luôn như vậy, vẫn là đứa trẻ nóng nảy.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa ra thì thấy vẻ mặt An Nhiên lắc đầu cười, anh đặt chén nước lên khay trà, dặn dò An Nhiên mấy câu, rồi sau đó nói: "Ông nội gọi anh ra phòng sách, nếu em mệt nhọc thì ngủ trước, đợi lúc ăn cơm anh sẽ gọi em."

"Được."

Phó Quân Hoàng cúi người, hôn xuống trán cô, sau đó An Nhiên hôn trả lại, Phó Quân Hoàng mới thoải mái xoay người đến phòng sách của ông nội.

An Nhiên nằm trên giường, nhìn trần nhà có chút ngẩn ra.

Cũng không biết từ lúc nào cô như đi vào chốn nào ở cõi thần tiên, bên trong căn phòng vang lên một giọng khàn khàn, bên trong chất chứa quá nhiều phiền muộn, quá nhiều nhung nhớ và quá nhiều.....

Hận!

"Gia, người biến mất từ mười bốn năm trước, người cũng không nói cho tôi biết người còn sống. Tốt lắm!!! Người phải DỤ DỖ tôi thế nào!!!!"

An Nhiên đột nhiên giật mình, lập tức lật người từ trên giường đứng lên, nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trước giường mình, kinh ngạc nói: "Cậu vào bằng cách nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tây Mông, cho biết sự thật (1)

Editor: Norah

Người đàn ông đứng ở mép giường mặc một áo gió màu xám tro, trên tay mang một găng tay da, vẻ mặt không có biểu cảm, anh cứ đứng ở mép giường như vậy, đôi mắt tĩnh mịch kia bình tĩnh dừng ở trên người An Nhiên.

“Cô quen biết tôi.” Trong bốn chữ đơn giản hoàn toàn chứa sự lạnh nhạt, đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

An Nhiên thở dài, quả nhiên Tây Mông vẫn cẩn thận như vậy.

“Tây Mông, đã lâu không gặp.” An Nhiên không có ý định tiếp tục che giấu nữa. Nếu Tây Mông đã tìm đến cửa, đương nhiên là sau khi chắc chắn mười phần cô là Tần Lam mới đến đây, nếu không thì, cho dù là anh có nghi ngờ, trước khi có chứng cứ xác thực, thì anh sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Người đến nghe thấy lời An Nhiên nói, vẻ mặt lạnh nhạt kia bỗng rạn nứt.

Anh giống như là chịu đá kích vô cùng lớn, cả người cao lớn ngồi ngay trên mặt đất, cho dù là như vậy, tầm mắt anh vẫn không dời khỏi người An Nhiên.

“Cô... Tại sao cô biết tên tôi.” Trong giọng nói chứa một ít nghẹn ngào khó nhận ra, nhưng mà sao người hiểu rõ Tây Mông như An Nhiên lại nghe không ra chứ?

Đứa nhỏ Tây Mông này...

“Cậu cũng đã lớn như vậy rồi, sao còn trẻ con như vậy chứ?” An Nhiên thở dài: “Tây Mông, nếu như tôi không nhớ nhầm, lúc cậu tách khỏi tôi, cậu mới hai mươi tuổi? Bây giờ cậu cũng đã ba mươi bốn rồi.” Nhìn bóng dáng đã trở thành người đàn ông chín chắn trước mặt, An Nhiên không nhận được thờ dài thành tiếng.

Tây Mông là đứa nhỏ cô thích nhất trong ba đứa cô nhận nuôi, anh rất ít nói chuyện, nhưng mà ánh mắt anh không lừa được cô, đứa nhỏ này đối với cô chân thành nhất.

Mặc dù Diêm Từ Diệp sẽ không phản bội cô, nhưng mà đáy mắt anh có tham vọng quá sâu với quyền thế, đứa nhỏ Kiều Từ Du quá cố chấp với Diêm Từ Diệp, một khi Diêm Từ Diệp phản bội cô, vậy thì Kiều Từ Du chắc chắn sẽ đứng về phía Diêm Từ Diệp.

Đây cũng là vì sao năm đó, cô thường để Kiều Từ Du ra nước ngoài làm việc.

Một tay Tây Mông che mặt mình, một tay anh chống ở trên thảm, hai vai hơi run run, vào lúc này cũng không có cách nào che giấu tiếng nghẹn ngào nên toàn bộ đều lộ ra.

“Gia... Tại sao nhiều năm nay người đều không đến tìm tôi?” Trong giọng nói của Tây Mông chứa đầy sự tổn thương: “Cho dù là người không tin bọn họ, tại sao người cũng không tin cả tôi chứ? Gia, tôi là Tây Mông của người mà... Tôi là Tây Mông mà người cứu về...”

Không ai có thể tưởng tượng ra được, một người đàn ông cao gần một mét chín lại khóc giống như một đứa trẻ, dần dần, anh vốn đang ngồi trên mặt đất co mình lại, hai tay ôm mặt, có chất lỏng rơi từ khe hở xuống.

An Nhiên cũng không biết tại sao không đi tìm bọn họ.

Ngay trước khi máy bay nổ tung, An Nhiên không phải là chưa từng nghĩ, nếu như cô không chết trong vụ nổ này, dĩ nhiên cô sẽ muốn tất cả mọi người đều đi gặp Diêm Vương.

Nhưng mà sau khi cô sống lại, khi người thiếu niên kia ôm chặt cô vào trong ngực, lúc người thiếu niên kia dùng cách vụng về cẩn thận che chở cô, thì cô quên mất chuyện muốn trở về báo thù.

Hay là nói, cũng không phải là cô quên mất, mà là không muốn sống cuộc sống như vậy, bây giờ đối với cô mà nói, chỉ cần Quân Hoàng của cô có thể bình an, chỉ cần người quanh cô đều khỏe mạnh, còn lại, đều không sao cả, đều không quan trọng.

Nhưng mà không ngờ, sau khi cô từ từ yên ổn lại, những thị phi kia đều tìm đến cửa.

Chuyện cô là Tần Lam, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ hoàn toàn bị phơi bày ra ánh sáng.

“Gia, có phải người đang trách tôi không giết chết Diêm Từ Diệp đúng không?” Thấy An Nhiên không nói lời nào, Tây Mông lau nước mắt của mình, quỳ xuống bên cạnh mép giường: “Gia, tôi không tin người chưa từng nghi ngờ, chuyện năm đó, rốt cuộc có phải là Diêm Từ Diệp làm hay không?”

An Nhiên thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Sau khi cô sống lại rất ít khi suy nghĩ chuyện của nhà họ Tần, nếu như hiện tại Diêm Từ Diệp không xuất hiện trong tầm mắt cô, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không nhớ lại Tần Môn... Chỉ cần là mọi thứ về Tần Môn, cô đều không muốn suy nghĩ.

Vậy mà bây giờ, Tây Mông lại hỏi cô, có từng hoài nghi chuyện năm đó hay không.

“Cậu có ý gì?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Tây Mông trầm lại: “Gia, chuyện năm đó có rất nhiều chỗ đáng nghi.”

“Bản Đôn tra...”

“Tư liệu Bản Đôn tra khác với tôi tra.” Tây Mông bình thản ngắt lời An Nhiên: “Rất nhiều tư liệu đều đã bị người khác động tay động chân, ngay từ lúc mười bốn năm trước đã bị người khác động tay động chân rồi, rất nhiều người liên quan đều bị mua chuộc. Tâm cơ người nọ rất sâu, người nọ đã ẩn nấp ngay từ mười bốn năm trước, Die nd da nl e q u u ydo n người nọ có lẽ đã sớm nghĩ đến, sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ có người đi điều tra lại.”

“Xem ra, cậu biết người nọ là ai.” An Nhiên vẫn luôn tin tưởng năng lực của Tây Mông, sở dĩ trước đây người đầu tiên cô đi tìm là Bản Đôn, mà không phải Tây Mông, chính là bởi vì khi đó cô không biết tung tích của Tây Mông. Mặc dù chỉ cần một tín hiệu của cô thì Tây Mông sẽ lập tức xuất hiện trong tầm mắt cô, nhưng mà khi đó cô cũng không muốn bại lộ thân phận của mình.

Tất cả mọi người trên thế giới gần như đều biết sát thủ NO.1 thế giới Tây Mông là người của Tần Lam, nếu như Tây Mông xuất hiện bên cạnh cô, vậy thì tương đương với việc nói cho cả thế giới, cô chính là Tần Lam, Tần Lam chính là Phó An Nhiên.

Cô không thể đưa sự chú ý lớn như vậy đến nhà họ Phó, vì vậy, cô chỉ có thể lựa chọn Bản Đôn Tần Vũ Triết.

Tây Mông gần như đỏ mặt nhìn An Nhiên: “Gia, mặc dù tôi không hiểu tại sao người bỗng biến thành bộ dạng như vậy, khi người không tính nói cho tôi biết, tôi sẽ không hỏi nhiều. Nhưng mà gia, tôi hỏi người, người có biết Caesar hay không?”

“Biết.” Caesar từng bắt cóc cô, sao cô không biết được chứ? Ấn tượng của cô đối với Caesar, rất sâu!

“Không, tôi là hỏi khi người còn là Tần Lam, người có nhớ người này không?”

An Nhiên ngăn ra: “Nếu như là lão Caesar, sao tôi lại không biết?” Nhớ năm đó, cô còn từng chơi bài với lão Caesar, tuy là lần đánh bài đó liên quan đến toàn bộ quyền làm ăn của châu Á.

“Vậy là không có bất kỳ ấn tượng gì với Caesar này đúng không?” Tây Mông gần như thì thầm nói ra lời này.

An Nhiên nghe thấy thế thì nhủ mảy: “Cậu nghi ngờ chuyện năm đó do Caesar làm?”

Tây Mông không nói gì, chỉ là trên gương mặt Tây Mông chứa vẻ nghiêm túc.

An Nhiên lắc đầu, cười nói: “Không phải cậu ta, năm đó người đưa tôi lên máy bay chính là Diêm Từ Diệp, đứa nhỏ muốn giết tôi đã nói rồi, là cấp trên bảo cậu ta làm, khi đó người có thể có quyền lực lớn như vậy cũng chỉ có Diêm Từ Diệp và Kiều Từ Du.”

“Không, gia, người suy nghĩ kỹ một chút, lúc người và Diêm Từ Diệp ở chung một chỗ lần cuối, không có chỗ nào kỳ lạ sao?”

Chỗ kỳ lạ sao? An Nhiên khẽ lắc đầu, cô cũng không cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ.

Khi đó Diêm Từ Diệp vẫn luôn là kỳ kỳ lạ lạ, giống như kẻ điên. Đối với Diêm Từ Diệp, An Nhiên chưa từng hiểu rõ, cho dù anh được cô nuôi lớn từ nhỏ.

Nhưng mà đối với Diêm Từ Diệp, từ trước đến nay An Nhiên đều không quản, đối với đứa nhỏ tự có ý chí, cô mặc kệ, cô không muốn đào tạo ra một cỗ máy giết người, chỉ là không ngờ, cuối cùng ngược lại tự anh đi lên con đường mà cô muốn cho anh đi.

Tây Mông thấy cô xụ mặt xuống, tay buông lỏng ở bên người nắm chặt lại với nhau.

Anh không biết có nên nói với gia chuyện năm đó không phải do Diêm Từ Diệp ra tay hay không, anh không biết anh có nên nói cho gia chuyện từ lúc rất nhiều năm trước hay không, cô đã rơi vào trong bẫy...

“Tây Mông, cậu có chuyện giấu tôi.” Tầm mắt An Nhiên bỗng dừng ở trên người Tây Mông.

Đối diện với đôi mắt màu trà, Tây Mông muốn tránh cũng không thể tránh, anh không thể làm gì khác ngoài đón nhận: “Gia, chuyện năm đó, không phải là Diêm Từ Diệp ra tay.”

An Nhiên ngăn ra: “Có chứng cứ gì?”

Tây Mông lắc đầu: “Tôi không có chứng cứ. Nhưng mà gia, tôi vẫn luôn nhớ, mặc dù Diêm Từ Diệp luôn là một kẻ điên, nhưng cậu ta yêu người như sinh mạng, cậu ta sẽ không vì chức vụ hư danh và Tần Môn mà muốn mạng của mình.”

An Nhiên không nói gì, chỉ nhìn Tây Mông.

Tây Mông tiếp tục nói: “Trong 14 năm này, tuy là tôi đều không xuất hiện, nhưng mà tôi vẫn luôn âm thầm giám thị cậu ta. Tôi biết trong mười bốn năm

này cậu ta sống như thế nào, tôi biết cái chết của gia là đã kích lớn nhất đối với cậu ta. Tôi không tin cậu ta giết người, cho nên...”

“Cho nên mười bốn năm nay, die,n; da.nlze.qu;yo/nn cậu đều không ra tay giết bọn họ, chỉ là âm thầm giám thị bọn họ, nhân tiện tra hung thủ thật sự năm đó, đúng không?”

Tây Mông gật đầu.

“Bây giờ cậu đã đến tìm tôi, vậy chứng tỏ cậu đã tìm được, người ra tay năm đó, đúng không?” Giọng nói An Nhiên vẫn bình thản như cũ, chỉ là đôi mắt làm người khiếp sợ của cô làm anh không có cách nào lác đầu.

Tây Mông khó khăn gật đầu: “Đúng, tra được rồi.”

“Là Caesar sao?” An Nhiên bình thản hỏi.

Cả người Tây Mông đều ngẩn ra, vừa rồi anh không nói gì cả, sao gia lại...

“Cậu xem, Tây Mông của tôi luôn luôn đều ngốc nghếch như vậy.” An Nhiên buồn cười lắc đầu: “Nếu như không phải là Caesar, cậu đã không hỏi tôi có còn nhớ đứa nhỏ kia hay không rồi.”

“Gia luôn luôn đều thông minh như vậy.” Tây Mông cười, hai tay để ngay ngắn trên bắp đùi mình: “Tôi còn đang tiếp tục điều tra chuyện này. Tôi cũng không có tìm được chứng cứ cụ thể, nhưng mà tôi có nghe nói, chính miệng cậu ta nói chuyện năm đó là do cậu ta làm.”

“Ồ? Chuyện năm đó là do cậu ta làm sao? Lúc đó cậu ta mới bao lớn chứ?” Nếu như cô nhớ không nhầm, tuổi của Caesar không lớn, hình như không kém Diêm Từ Diệp bao nhiêu.

Tây Mông gật đầu: “Mười sáu.”

Mười sáu tuổi à, tuổi nhỏ bao nhiêu.

Nếu như chuyện năm đó thật sự là do anh làm, còn có thể làm đến hoàn mỹ không có khuyết điểm như vậy, An Nhiên không thể không bội phục lòng dạ kín đáo của đứa nhỏ này.

“Caesar... sao?” Ánh mắt An Nhiên lạnh đi: “Bây giờ Tần Môn thế nào?”

Bây giờ An Nhiên hơi không hiểu, nếu như chuyện đó không phải do Diêm Từ Diệp làm, vậy tại sao anh lại thừa nhận là năm đó anh giết cô chứ?

“Vẫn tốt.” Tây Mông hơi ngẩn ra sau đó mới đáp lại.

Bây giờ bên ngoài Tần Môn còn mạnh hơn nhiều so với lúc Tần gia còn ở đó, nhưng tranh chấp nội bộ cũng càng lúc càng quyết liệt.

Ngay trước trận không lâu, Tần Vũ Triết mới tuyên bố rút ra khỏi Tần Môn, đi theo phân nhánh với anh cũng không ít, Diêm Từ Diệp cũng không hề gây trở ngại nào, thậm chí ngay cả một câu phản đối cũng chưa từng nói, tách ra như vậy, đối với Tần Môn mà nói, là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Trước khi Tây Mông đến tìm An Nhiên đã đi tìm Tần Vũ Triết, tuy là Tần Vũ Triết không nói gì cả, nhưng mà đối với Tây Mông mà nói lại là anh ta đã nói tất cả rồi.

Nếu như Phó An Nhiên thật sự không phải là Tần Lam, lúc anh hỏi Tần Vũ Triết quan hệ giữa Phó An Nhiên và Tần Lam là gì, theo tính tình của Tần Vũ Triết, anh ta sẽ trực tiếp nóng nảy, vậy mà một ngày đó, anh ta lại bình tĩnh im lặng quá khác thường. Hơn nữa hôm đó anh đi tìm Diêm Từ Diệp, lấy được thêm đáp án đáng tin từ anh ta, anh đã có thể khẳng định sự thực Phó An Nhiên chính là Tần gia của anh.

“Cậu mau rời khỏi chỗ này đi.” Nhìn xem thời gian, không bao lâu nữa thì lão soái ca sẽ quay lại, nếu như thấy Tây Mông trong phòng, lão soái ca sẽ nóng nảy.

Có thể dưới nhiều ánh mắt theo dõi của mọi người bên dưới, không làm cho ai biết mà đi vào phòng của cô, Phó Quân Hoàng không nóng nảy mới là lạ.

Chỗ này chính là nhà họ Phó, dinh thự của cụ Phó, bảo vệ an toàn ở đây tuyệt đối là số một trong nước, nhưng mà cho dù theo dõi an toàn như vậy cũng có người vào được, này nếu như truyền ra bên ngoài, không biết sẽ làm cho bao nhiêu người hoang mang.

“Gia, vậy tôi đi trước.”

“Ừ.” An Nhiên phát tay với anh, chẳng qua là anh đến xác nhận thân phận của cô đồng thời nói cho cô biết sự thật năm đó mà thôi, cô hiểu được. “Cậu có còn muốn trở lại bên cạnh người kia không?” Lúc Tây Mông đi về hướng ban công, An Nhiên bỗng lên tiếng, hỏi.

Tây Mông không quay đầu lại, chỉ là nhìn qua bóng dáng An Nhiên phản chiếu lên cửa sổ sát đất, khóe môi anh nâng lên một chút ý cười, anh nói:

“Gia, yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Trước khi chưa điều tra rõ sự việc, anh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nói xong, anh trực tiếp nhảy thẳng từ trên ban công xuống.

An Nhiên cũng không có xuống giường, cô tin kỹ thuật của Tây Mông có thể tránh được tất cả camera, anh chính là sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng thế giới mà.

Cũng ngay lúc Tây Mông vừa rời đi không lâu, Phó Quân Hoàng đã đẩy cửa đi vào.

“Bảo bối...” Giọng nói bỗng dừng lại, tầm mắt dừng ở trước cửa sổ sát đất đang mở rộng, nhú mảy lại.

Anh không hề nhớ vừa rồi mình có mở cửa sổ ra.

“Em quá khó chịu, cho nên mở cửa sổ ra.” An Nhiên giống như không có ý trả lời, sau đó nói với Phó Quân Hoàng: “Lão soái ca, vừa rồi anh muốn nói gì vậy?”

Phó Quân Hoàng đi đến trước cửa sổ, đóng cửa sổ lại, cúi người xuống, hai tay vòng ở bên hông An Nhiên, vẻ mặt dịu dàng: “Người nhà họ Cố đến, nên đi xuống.”

An Nhiên ngẩn ra, dĩ nhiên lo lắng có phải gần đây người nhà họ Cố rất hay chạy qua bên này hay không?”

“Nhưng mà em không muốn đi xuống.” Sau khi Tây Mông đi, tâm trạng An Nhiên lập tức tốt lên nhiều.

Cho dù là cô buông bỏ chuyện năm đó, đối với đứa nhỏ bản thân tự tay nuôi lớn lại giết chết mình, cô đúng là vẫn sẽ không nuốt trôi được, tóm lại vẫn sẽ buồn bực một lúc, nhưng mà bây giờ có người nói cho cô biết, chuyện năm đó không phải giống như cô nghĩ, chuyện năm đó có ẩn tình, tâm trạng cô lập tức tốt lên nhiều.

Cơ thể An Nhiên đã khôi phục nhiều rồi, mặc dù vẫn hơi bủn rủn, nhưng mà ít nhất là không cần Phó Quân Hoàng ôm nữa.

Lúc Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên xuống lầu, cụ Phó đang tranh luận chuyện gì đó với ông cụ Cố, về mặt hai ông già đều đỏ ửng, thậm chí đều là thờ phỉ phò.

Cố Hữu ở một bên nhìn xem mà lúng túng, anh không biết nên mở miệng khuyên can như thế nào, sau khi nhìn thấy An Nhiên xuống lầu, anh hoàn toàn nhìn An Nhiên xin giúp đỡ.

Mà tầm mắt Phó Quân Nhã ở một bên từ sau khi Cố Hữu đi vào, tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi người anh.

Cô phát hiện, thật ra thì cô cũng không sợ anh.

Cố Hữu đã giết người, lúc giết người, vẻ mặt là lạnh như vậy, vô tình như vậy, nhưng mà đó đều là đối xử với kẻ thù, lúc đối xử với người xấu mới có thể có bộ dạng như vậy, nhưng mà lúc đối xử với người nhà, lúc đối xử với người lớn, anh đều là kính trọng mà lại khéo léo, mà lúc anh đối diện với An Nhiên, phản ứng của anh giống như một người em trai khôn ngoan.

Phó Quân Nhã rất hâm mộ An Nhiên.

Cô ấy có anh Phó yêu cô ấy sâu đậm, còn có một Cố Hữu thầm thích cô ấy như vậy, cô âm thầm hỏi mẹ, tại sao gần như tất cả mọi người ở đây đều thích Phó An Nhiên, tại sao đều không thích cô.

Cô nhớ mẹ nói bởi vì An Nhiên không có ba mẹ, bởi vì An Nhiên cần sự yêu thương, cho nên bọn họ đều thương yêu cô ấy gấp bội.

Nếu như là bởi vì như vậy, cô cũng hy vọng mình là đứa nhỏ không có ba mẹ, nếu như bởi vì vậy mà có thể có được sự yêu thích của Cố Hữu, cô cảm thấy như vậy cũng không sao cả.

Nhưng mà cô không thể nói ra câu nói như vậy được, cô cũng yêu ba mẹ, cô không hiểu sao mình lại bỗng có ý nghĩ như vậy, vì ý nghĩ của mình mà cô cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng mà lúc gặp lại Cố Hữu, không chỉ một lần cô thấy ghen tị An Nhiên. Ba mẹ cô thích đều thích An Nhiên, ngay cả ông ngoại ít cười như vậy cũng rất thích cô ấy, còn có ông cụ Cố chưa từng nói chuyện với cô cũng thích cô ấy, dường như tất cả mọi người trên thế giới này đều thích cô ấy.

Lúc cô nhìn thấy ông ngoại và ông cụ Cố vì tranh giành An Nhiên mà âm ỉ đến mặt đỏ tai hồng, cô cắn chặt môi dưới.

“Chà, hai ông già trẻ con lại làm sao vậy?” An Nhiên buồn cười lắc đầu, Phó Quân Hoàng cẩn thận đỡ An Nhiên đến trước ghế sofa, để cho cô ngồi thoải mái.

Cụ Phó thấy An Nhiên xuống lầu, ông liền chống gậy trong tay mình đi đến bên cạnh An Nhiên, lấy gậy chỉ vào Cố Trường Thanh oán hận nói:

“Nhóc con đến đây, con chọn lão ta, hay là chọn ông!”

Cố Trường Thanh nhìn cụ Phó một cái, hừ lạnh.

An Nhiên ngẩn ra, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Cố Hữu đang thờ dãi ở một bên: “Đây là sao vậy?”

“Hôm nay ông nội đến đây muốn đón cô đến nhà họ Cổ, cho cô ở nhà tôi một đoạn thời gian, nhưng mà cụ Phó không đồng ý, nói cô là đứa nhỏ nhà họ Phó, làm gì có chuyện đến nhà họ Cổ ở. Cho nên...” Hai người liền bắt đầu ầm ĩ, còn ầm ĩ đến không can ngăn được.

An Nhiên lắc đầu, vẻ mặt không biết làm sao.

“Con nói này, trước khi hai người gây gỗ, có nghĩ đến việc hỏi ý kiến con không? Há?” Một câu này của An Nhiên làm cho hai người đều sững sốt.

“Mặc kệ, bây giờ con nói cho ông biết, trong hai chúng ta, con chọn ai!” Cụ Phó đây là đang trở nên bướng bỉnh.

“Không chọn ai cả.” An Nhiên không do dự trả lời, khi sắc mặt hai người đều khó coi, An Nhiên trực tiếp ôm lấy cổ Phó Quân Hoàng: “Con muốn chọn thì cũng chọn lão soái ca nhà con, sao con phải chọn hai người chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106-2: Tây Mông, cho biết sự thật (2)

Editor: Norah

Lời này của An Nhiên làm cho cụ Phó bật cười ha ha: “Lão Cổ, ông nghe thấy chưa há? Con bé chọn người nhà họ Phó tôi! Thằng nhóc thối là cháu trai của tôi! Đó chính là nói, cuối cùng người nó chọn là tôi!”

“Hừ! Lão Phó, ông có biết xấu hổ hay không vậy? Tiểu hồ ly chọn Quân Hoàng có nghĩa là chọn ông à? Sao ông có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Sau khi Cổ Trường Thanh nói xong câu này, liền quay đầu đi, nhìn An Nhiên oán hận nói: “Tiểu hồ ly, con nói xem ông đối xử với con không tốt sao? Cho con đến nhà họ Cổ ông ở mấy ngày thì sao? Há? Con nói xem, lão Phó đúng là muốn chết mà! Cái gì mà làm con cháu nhà họ Phó thì sao có thể đi đến nhà họ Cổ ở? Vẫn là ông nhìn con lớn lên mà.”

“Thế nào? Ông nhìn con bé lớn lên thì giỏi lắm à? Con bé vẫn do tôi nuôi lớn! Lão Cổ, ông đừng cho rằng tôi không biết ông có ý đồ gì, tôi nói cho ông biết, bây giờ con bé là cháu dâu của nhà họ Phó tôi, nếu như ông dám có ý đồ gì với con bé, tôi dùng gậy đánh chết ông.”

Cổ Trường Thanh nghe vậy thì tức giận: “Hừ! Lão Phó, ông có ý gì? Ông muốn dùng gậy đánh chết tôi sao? Dựa vào cơ thể lão hóa giòn xương của ông bây giờ sao? Còn muốn đánh chết tôi? Tiểu hồ ly, con nghe xem đi! Nghe xem! Lão Phó này chính là không muốn ông sống tốt mà!”

“Lão Cổ, bây giờ ông nói rõ cho tôi, gì mà tôi không muốn thấy ông sống tốt? Há? Đột nhiên ông chạy đến muốn cướp con bé nhà tôi, đừng nói là cho dù con bé đồng ý, tôi cũng không đồng ý!” Lúc này lão Phó thật sự tức giận: “Đừng nói là tôi đồng ý, ông hỏi xem thằng nhóc Quân Hoàng có đồng ý không!”

Rõ ràng là Cổ Trường Thanh đã quên mất sự tồn tại của Phó Quân Hoàng, sau khi cụ Phó nói tên của Phó Quân Hoàng, tầm mắt ông nhanh chóng dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng giống như không quan tâm xung quanh mà vuốt ve cánh tay An Nhiên, dường như là đang xoa bóp cho cô.

Nhìn thấy vẻ mặt Phó Quân Hoàng nghiêm túc như thế, đáy lòng An Nhiên nảy lên cảm giác mềm mại.

“Nhóc con, con đến nói cho ông biết, con có đồng ý cho tiểu hồ ly đến nhà ông ở vài ngày hay không?” Cổ Trường Thanh hỏi thẳng anh.

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên một lúc, sau đó tầm mắt lại dừng ở trên người Cổ Trường Thanh, sau khi cân nhắc một hồi, lạnh nhạt nói:

“Được.”

Phó Quân Hoàng vừa dứt lời thì Cổ Trường Thanh bật cười ha ha: “Lão Phó, ông nghe thấy chưa, thằng bé nói được! Ha ha, bây giờ ông không còn cách nào nữa...”

“Cùng nhau.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phó Quân Hoàng lại truyền đến, giọng nói này làm tiếng cười của Cổ Trường Thanh không còn nữa.

Đột nhiên Cổ Trường Thanh xoay người, nhìn Phó Quân Hoàng, thu hết biểu cảm trên mặt: “Nhóc con, vậy thì con không đứng rồi, khi nào thì ông nói cho con đến nhà họ Cổ ông ở há? Ông chỉ yêu cầu một mình tiểu hồ ly thôi.”

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên đang nhịn cười, hơi nhú mày lại, tùy tiện nói: “Vậy thì không đi.” Sao anh có thể yên tâm để một mình bảo bối đến nhà họ Cổ?

“Ông nói con...” Cổ Trường Thanh nóng nảy ngay lập tức, sao đứa nhỏ này cứ như vậy chứ!

“Cảm ơn yêu cầu của ông Cố, chỉ là con quen ở đây rồi, quen giường ở đây.” An Nhiên ngắt lời Cố Trường Thanh, cười nói.

Trong nháy mắt, Cố Trường Thanh không nóng nảy nữa.

Nếu tiểu hồ ly cũng nói như vậy, ông nói thêm cái gì thì cũng không có tác dụng.

Cố Hữu thở dài, chỉ có An Nhiên mới có thể đối phó với hai ông già này: “An Nhiên, tôi...” Giọng nói chợt ngừng lại, đồ vật nhỏ bé trên ngón tay thon dài của An Nhiên làm cho lòng anh vốn đang dễ chịu trở nên rầu rĩ.

“Hả?” An Nhiên rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng, mặc cho anh vuốt ve cơ thể mình.

Cố Hữu à một tiếng, ngay sau đó giống như bưng tỉnh lại: “À không có gì, quên mất vừa rồi muốn nói gì rồi.”

An Nhiên cũng không để ý, tiếp tục rúc ở trong ngực Phó Quân Hoàng, nghe cụ Phó và ông cụ Cố cãi nhau một cách vô bổ.

An Nhiên không chú ý đến sự khác thường của Cố Hữu, nhưng Phó Quân Nhã vẫn luôn chú ý Cố Hữu lại nhìn toàn bộ vào trong mắt, nhìn chăm chú.

Hai tay nắm thật chặt lại với nhau, không biết lúc nào thì trong khoang miệng chứa vị máu tanh, cô bỗng hoảng sợ, cô vừa phát hiện không biết khi nào thì môi đã bị cô cắn rách.

Cô đính hôn rồi.

Cô thật sự đính hôn rồi.

Cố Hữu khó khăn dời tầm mắt khỏi ngón tay An Nhiên, hơi cúi đầu, tóc mái dài che đôi mắt anh lại, không để cho người khác thấy ánh mắt rừ xuống của anh.

Tầm mắt Cố Trường Thanh vẫn đang tranh cãi với cụ Phó chuyện gì đó thoáng nhìn qua người cháu trai của mình, sau đó không nói gì mà tiếp tục âm ỉ với cụ Phó, chỉ là ánh mắt lộ vẻ sâu xa bí ẩn.

Trong lúc đó thì Phó Văn An có đi xuống một lần, đienddn liequidoon nhưng mà sau khi ông đến phòng bếp rồi lên tầng lại thì không xuống thêm lần nào nữa.

Đối với chuyện giữa chú nhỏ Phó và ông cụ Cố, An Nhiên vẫn vô cùng tò mò, lát nữa cô phải cho Bàn Đôn điều tra kỹ chuyện này.

Đêm khuya.

Bên trong căn phòng gần như vắng lặng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, ngay cả âm thanh đồ điện cũng không có.

Lúc này Diêm Từ Diệp đau khổ nằm ở trên giường lớn, nhúu chặt chân mày, nhắm nghiền hai mắt, xem ra anh vô cùng đau khổ, giống như lọt vào trong ác mộng nào đó.

“Là anh giết chết Tần Lam”

“Tần Lam bị anh giết chết.”

Vẫn là giọng nói của người phụ nữ kia. Giọng nói của người phụ nữ kia vang lên từng hồi một trong đầu anh, lặp đi lặp lại, giống như sợ anh quên mất nên không ngừng lặp lại trong đầu anh.

Đột nhiên, cảnh tượng biến đổi.

Anh thấy mình bị nhốt ở trong phòng tối, thấy chính anh kêu to:

“Thả tôi ra! Các người là ai?”

“Hả... Tôi là ai? Đợi đến lúc, tự nhiên anh sẽ biết tôi là ai.” Trong giọng nói biếng nhác kia chứa vẻ giễu cợt.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Khóe môi người nọ cong lên, anh không thấy rõ dáng vẻ của người nọ, nhưng mà cảm giác người nọ cho anh quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi làm cho cả người anh rét run: “Dĩ nhiên là đi làm chuyện anh không dám làm.”

Anh thấy mình nhìn người trước mặt như gặp quỷ, vẻ mặt anh lộ vẻ vô cùng khiếp sợ cùng không thể tin.

“Diêm Từ Diệp, chuyện anh không dám làm, tôi sẽ hoàn thành tất cả giúp anh. Chờ khi anh tỉnh lại, anh sẽ phát hiện, toàn bộ thứ anh muốn lấy được thì đều đã có.”

Hình ảnh lại thay đổi lần nữa.

Anh nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi nứt nẻ, anh nhìn người đứng ở bên giường, nhìn người nọ mở miệng nói với anh:

“Đường chủ! Tàn gia đi rồi!”

Anh thấy sắc mặt mình vốn tái nhợt trở nên gần như trong suốt, anh thấy anh khó thở, sau đó thì truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, cấp cứu...

Đường chủ! Tàn gia đi rồi!

Bóng dáng nằm ở trên giường đang gãy dựa chột vuton mình ngồi dậy, trên trán anh chảy đầy mồ hôi, anh nắm chặt ga giường, ôm chặt lồng ngực mình.

Đau quá.

Tại sao đã trôi qua lâu như vậy rồi mà trái tim anh còn có thể... đau.

Bên trong căn phòng kiến trúc châu Âu, đèn treo lồng lẫy vẫn sáng, Caesar vắt chéo hai chân, tựa trên ghế dựa, cầm một quyển sách dày trên tay, ghế dựa còn đang nhẹ nhàng lắc lư.

“Tàn Lam, đến đây, đừng đứng xa như vậy.” Caesar không dời tầm mắt khỏi quyển sách mà chỉ ngoắc tay với bóng dáng đang co rúc ở trong góc.

Cơ thể Tàn Lam căng cứng lại, đôi mắt đen nhánh nhút nhát nhìn Caesar, khẽ cắn môi dưới của mình.

Bởi vì lắc lư nên ghế dựa phát ra tiếng kết kết làm cho cơ thể Tàn Lam hơi run rẩy, Caesar giống như rất kiên nhẫn tiếp tục ngoắc tay với cô:

“Tàn Lam, đến chỗ của tôi, tôi sẽ không làm tổn thương cô, đến đây.”

Sau khi Tàn Lam nhìn Caesar một lúc, tầm mắt lại dừng ở quyển sách trên tay anh, nhìn rồi lại nhìn, cô nghiêng đầu, ánh mắt vẫn dè dặt như cũ, nhưng cũng không cố sức co rúc lại như trước nữa.

Gần đây Caesar đều đến phòng cô đọc sách, anh đặt một ghế xích đu ở trong phòng, ánh nắng buổi chiều luôn vô cùng dễ chịu, ánh nắng chiếu vào trên người anh, mặt nạ che nửa mặt lại không che được vẻ mặt lộ vẻ rất thoải mái của anh, ngay cả trên khóe môi cũng chứa một ít ý cười nhàn nhạt.

Dáng vẻ khi đó của anh làm cho người khác không nhìn được muốn lại gần.

Dáng vẻ khi đó của anh khiến cho người khác nhìn mà đau lòng.

Nhưng cho dù là như vậy, dĩ nhiên Tàn Lam cũng chỉ co rúc ở trong góc phòng, kinh ngạc nhìn anh, cô sẽ không đi lên trước, cứ len lút dè dặt nhìn như vậy.

Cô phát hiện một bí mật.

Người này giống Diêm Từ Diệp, trên người họ có hơi thở giống nhau, cô không hiểu loại hơi thở đó là gì, nếu cô hiểu được thì đó là hơi thở cô quanh văng vẳng, đó là hơi thở hy vọng bên cạnh có người có thể dựa vào.

Tàn Lam dè dặt từ từ nhích đến gần Caesar.

Cô bị nhốt ở trong phòng đã lâu, nhưng mà người này chưa từng làm tổn thương cô, anh không giống với Diêm Từ Diệp, lúc đầu Diêm Từ Diệp đối xử với cô rất tốt, nhưng mà sau này, cô không biết mình đã làm chuyện gì sai, anh không nói chuyện với cô nữa, không chạm vào cô, thậm chí cô còn không gặp được anh.

Người này lại không giống, lúc đầu anh không thích cô, cô có thể cảm nhận được, nhưng mà sau này, dường như anh không chán ghét cô như trước nữa, cô có thể cảm nhận được hơi thở đã thay đổi của anh.

Đến sau khi cô thật sự đến gần anh rồi, tay anh nhẹ nhàng xoa tóc cô, khi đầu ngón tay anh lướt qua tóc đen như thác nước của cô, cảm giác mềm mại làm cho anh không nhìn được mà xoa nhiều thêm.

“Tàn Lam, cô nói em thích anh.” Caesar nhìn mặt cô, trong giọng nói bình thản chứa ý ra lệnh.

Tàn Lam nghiêng đầu, không hiểu nhìn Caesar.

Cái gì là thích? Cô không hiểu.

“Nói với tôi, cô thích tôi.” Tay xoa tóc trên đỉnh đầu cô bỗng nắm chặt, trong giọng nói chứa mệnh lệnh tuyệt đối: “Bây giờ cô nói với tôi, cô thích tôi.”

Trên đầu truyền đến sự đau đớn làm cho vẻ mặt Tàn Lam hơi khó coi, cô sợ ngay lập tức, bên trong đôi mắt cô chứa đầy nước mắt.

“Không cho khóc, thu nước mắt lại!” Vẻ mặt Caesar thay đổi ngay lập tức, sao Tàn Lam thực sự có thể khóc, cho dù là sau khi bị đoạt quyền, cho dù là

sau khi bị anh giam cầm, cô cũng không rơi một giọt nước mắt nào, cô vĩnh viễn đều kiêu ngạo, cô giống như không thèm để ý mọi thứ, cô nhìn mọi người giống như nhìn thẳng hề.

Tần Lam thực sự không thể nào rơi lệ!

“Tôi... tôi... thích anh, thích anh!” Tần Lam sợ hãi nhắm hai mắt lại, lông mi dài đang run rẩy, ngay cả hai tay đều đang run run, cơ thể ngồi xổm trên sàn vô lực, bây giờ cô rất sợ hãi, cô nhớ Diêm Từ Diệp, cô muốn Diêm Từ Diệp...

Cesar bỗng nâng Tần Lam lên, ôm cô: “Tôi biết Tần Lam sẽ thích tôi, không sao cả. Cho dù em đã kết hôn cũng không sao cả, tôi sẽ làm cho em trở thành người của tôi, chúng ta có thời gian. Không thể cho anh ta tất cả, không thể cho anh ta tất cả vận may, em nói có đúng không? Hả?”

Tần Lam càng run rẩy dữ dội hơn ở trong ngực Caesar, Caesar lúc này thật đáng sợ.

Hơi thở tản ra trên người anh không phải là cô quạnh vắng vẻ mà là nguy hiểm.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Caesar cũng không buông Tần Lam trong ngực ra: “Vào đi.”

Lúc Lại Tư nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt hơi giật mình trong chốc lát, sau đó nói giọng bình thản: “Chủ nhân, hàng đến rồi. Chuyện của tổ chức Triều Thánh người cho tôi điều tra đã rõ một chút, chỉ là còn chưa quá rõ rốt cuộc họ muốn gì.”

“Tra tiếp.” Caesar ôm Tần Lam đang run rẩy dữ dội ở trong ngực, khóe môi chứa một chút ý cười: “Thứ đó chính là thứ mà không ít người đang tìm.”

“Dạ.” Lại Tư nói xong thì xoay người muốn đi, nhưng mà lúc anh đi đến cửa, anh giống như bỗng nhớ đến chuyện gì, anh xoay người lại, nói với Caesar: “Chủ nhân, nhà họ Bách Lý bên kia...”

“Bách Lý Lan à, người phụ nữ đó có chút thú vị, để lại cho người nhà họ Phó bên kia tự xử lý đi.” Nghĩ đến, Phó An Nhiên cũng không thể bỏ qua cho người nhà họ Bách Lý.

Trong trí nhớ của anh, dinendian.loqidJon Tần Lam thực sự chính là một người có thù tất báo. Kẻ khác làm hại cô, cô sẽ trả lại tất cả cho kẻ đó.

Sau khi Lại Tư gật đầu thì không nói gì cả mà xoay người lại rồi đi.

Caesar nhìn Tần Lam vẫn đang run rẩy dữ dội trong ngực mình, cười nhạo thành tiếng: “Đồ giả vẫn là đồ giả.” Nói xong, một tay anh đẩy cô từ trong ngực mình ra.

Đồ chỉ có túi da, thì có tác dụng gì chứ.

Không khí bên trong căn phòng rất kỳ lạ, người làm trong nhà ngay cả thở mạnh cũng không dám thở chút nào, ai cũng cẩn thận nhìn chủ nhà mình.

Cũng không biết chủ nhà mình làm sao, bắt đầu từ hai ngày trước, hai người thiếu gia và tiểu thư đều trở nên kỳ lạ, quan hệ trước kia của hai người khá tốt, thiếu gia luôn luôn gọi chị ơi chị à, gọi rất ngọt, nhưng mà mấy ngày gần đây, thiếu gia lại không nói câu nào với tiểu thư.

Mặc dù ngoài mặt tiểu thư không nói gì, nhưng mà bọn họ đều nhìn ra được, tiểu thư vô cùng tức giận.

Bách Lý Lan ngồi yên trước bàn ăn, nhìn Thiện Vũ nhanh chóng ăn thức ăn trong bát, sau khi anh gần như ăn ngẫu nhiên tất cả thức ăn, anh đứng dậy muốn quay về trong phòng mình.

Bách Lý Lan nắm chặt đôi đũa trong tay, nhìn hành động của Thiện Vũ, cô hít một hơi thật sâu: “Tình yêu, chúng ta uống một ít canh rồi đi.”

Thiện Vũ giống như nghe thấy giọng nói làm cho anh sợ hãi, bước chân của anh cứng lại ngay tại chỗ.

“Không... không được, em trở về phòng trước.” Nói xong, Thiện Vũ giống như đang chạy trốn chạy về hướng phòng mình.

Cạch một tiếng.

Chiếc đũa bị đặt xuống bàn một cách nặng nề, vẻ mặt Bách Lý Lan bỗng trở nên lạnh lùng: “Thiện Vũ, rốt cuộc em muốn sao?”

Thiện Vũ cuống quýt, bây giờ anh hoàn toàn không biết nên đối diện với chị mình như thế nào, anh làm chuyện như vậy với chị, anh... Sao anh còn có mặt mũi gặp cô chứ?

Hơn nữa bây giờ anh đã không còn sạch sẽ, sao anh còn có cơ hội tranh giành tình yêu của mình? An Nhiên là một cô gái mạnh biết bao, chắc chắn cô không thích anh không sạch, đến lúc đó anh nên làm như thế nào?

Anh không biết nên cảm ơn Bách Lý Lan, hay là nên hận cô.

Tuy là trí nhớ lúc đó của anh rất hỗn loạn, nhưng anh nhớ rõ anh có từ chối cô, có cho cô ngâm anh vào nước lạnh, nhưng mà tại sao, tại sao cuối cùng bọn họ lại ngủ với nhau?

Rốt cuộc chị nghĩ gì vậy? Sau này anh làm sao đối diện với cô? Lại đối diện với An Nhiên như thế nào?

Bách Lý Lan đi đến trước mặt Thiện Vũ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh: “Sao vậy, không phải chỉ là ngủ cùng nhau thôi sao? Phản ứng lớn như vậy?”

Thiện Vũ nắm chặt hai nắm tay: “Em...”

“Đang suy nghĩ làm sao đối mặt với An Nhiên của em? Đang suy nghĩ cô ta có thể không cần em nữa hay không? Em giữ thân trong sạch vì cô ta như vậy, cô ta vẫn còn trong sạch sao? Đứa nhỏ ngốc, sao em luôn ngây thơ như vậy chứ?”

“Không, sẽ không đâu, An Nhiên không giống với các cô gái khác, cô ấy sẽ không làm loạn, em nhìn ra được!” Thiện Vũ nói lớn tiếng: “Nhưng mà bây giờ em không còn sạch nữa, cô ấy sẽ không thích em! Em không còn sạch nữa!”

Đáy mắt Bách Lý Lan nhất thời chua xót.

Không sạch sẽ sao?

Ồ cùng với cô chính là không sạch sẽ sao?

Về mặt Bách Lý Lan không thay đổi, nhìn Thiện Vũ nói: “Chỉ cần em không nói, chị không nói, sao cô ta có thể biết rốt cuộc em có sạch hay không?”

Thiện Vũ sùng sốt, anh kinh ngạc nhìn Bách Lý Lan: “Thật sự cô ấy sẽ không phát hiện sao? Em còn có cơ hội sao? Cô ấy còn có thể thích em sao?” Càng nói, vẻ mặt anh lại càng phản chấn, giống như anh túm được cọng rom cứu mạng.

Bách Lý Lan cố chịu sự đau đớn từ đáy lòng, nói: “Thật sự. Đừng trốn tránh chị, lần đó chỉ là ngoài ý muốn, chị chỉ không muốn em chịu khổ. Yên tâm, không phải là lần đầu tiên của chị, chị có bao nhiêu đàn ông bên cạnh thì em biết rồi.”

Thiện Vũ nhìn Bách Lý Lan một lúc, ngay sau đó suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: “Được. Vậy chúng ta quên hết đi, ngày đó là sai lầm của chúng ta, không thể xảy ra nữa, em muốn giữ thân vì An Nhiên.”

Vậy cô giữ thân vì anh thì tính là gì chứ? Bách Lý Lan cười khổ trong lòng, nhưng mà trên nét mặt lại lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Được, chúng ta đều quên đi ngày hôm đó. Tình yêu, ngoan ngoãn, chị chắc chắn sẽ khiến cho An Nhiên hoàn toàn ở bên cạnh em. Sẽ không để cho người khác mang cô ta đi.”

Vì hạnh phúc của anh, cô sẽ buông bỏ tất cả.

Chỉ cần, em trai yêu dấu của cô có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cạm bẫy! (1)

Editor: Hành Hoa

Năm nay ở Đế Đô tuyết rơi vô cùng nhiều, sang đến ngày thứ hai bên ngoài đã một mảnh trắng xóa.

An Nhiên đứng ở trước cửa sổ sát đất có chút ngẩn ra, nhìn cảnh tuyết trong sân.

Cô không biết mình đang nghĩ gì, cô đột nhiên giật mình, một chiếc áo khoác đặt trên đầu vai của cô.

An Nhiên quay đầu lại thấy Phó Quân Hoàng đang nhíu mày và ánh mắt không hài lòng của anh.

"Sao vậy?" Từ sau lưng cô, Phó Quân Hoàng ôm cô vào trong ngực của mình, khuôn mặt càng lại gần An Nhiên, hai tay tự nhiên vòng quanh trên bụng cô.

An Nhiên thoải mái tựa vào trong ngực anh, tầm mắt vẫn nhìn cảnh tuyết rơi phía trước.

"Quân Hoàng, em cảm thấy cuộc sống sau này của chúng ta cứ như thế này là tốt rồi." Không có người quấy rầy, chỉ cần lúc sáng sớm thức dậy có người yêu bên cạnh, tuyết yên lặng rơi xuống, được người mình yêu ôm lấy mình cùng nhau ngắm tuyết.

Không có tranh chấp, không có tính toán, không có âm mưu, bên cạnh chỉ có người mình yêu.

Đáy lòng Phó Quân Hoàng tức thì mềm mại, die,n; da.nze.quy;do/mn cảm nhẹ nhàng tỳ trên đỉnh đầu của cô, bên trong đồng tử sâu thẳm tràn ngập sự dịu dàng.

Cô gọi tên anh, rất hay!

Rầm!!

Cửa bị người xô vào, ngay sau đó kêu to một tiếng!

"Tiểu Nhiên! Cậu trở về rồi!" Vừa nói cũng không thèm chú ý xem An Nhiên có phải đang được Phó Quân Hoàng ôm ở trong ngực hay không, người tới ra sức phi thẳng đến chỗ An Nhiên.

Trước mắt An Nhiên đột nhiên xuất hiện dáng người Tô Nặc, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì Tô Nặc đã nhào tới trên người cô, thuận tiện còn đẩy Phó Quân Hoàng ra xa.

"Anh Phó đi đi, tôi muốn ôm ấp với Tiểu Nhiên, tránh ra tránh ra." Ôm người trong ngực thật chặt, Tô Nặc trọn mắt nhìn cái người đàn ông trong nháy mắt đã chuyển sang sắc mặt lạnh lùng.

"Phó Quân Hoàng! Anh tránh ra một chút cho tôi!" Đột nhiên có tiếng vang lên, là người đứng ở cửa cũng có vẻ mặt lạnh băng - Tô Kinh Thiên.

Ánh mắt anh rất không vui khi nhìn thấy Tô Nặc ôm An Nhiên trong ngực chặt như thế, chết tiệt cái cô gái này!

Anh không thể hiểu tại sao bảo bối bé nhỏ của anh lại đi thích cái con hồ ly An Nhiên kia chứ!

Thấy Tô Kinh Thiên đứng ở cửa, Phó Quân Hoàng chân mày nhẹ cau lại, ngay sau đó đồng tử nhìn chăm chú Tô Nặc đang ôm bảo bối của mình rất chặt, chân mày càng cau lại hơn.

"Tô Nặc! Em còn muốn ôm đến khi nào?" Tô Kinh Thiên xoay bước về phía trước, hai tay khoanh trước ngực, đồng tử khiến người khác khiếp sợ nhìn Tô Nặc.

Nếu như người bình thường nhìn thấy ánh mắt Tô Kinh Thiên như vậy đã sớm bị dọa cho sợ đến chân mềm nhũn. Nhưng Tô Nặc là người thế nào chứ? Sao cô có thể sẽ sợ Tô Kinh Thiên như thế chứ?

Cô không chỉ không buông An Nhiên ra, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa, thậm chí còn dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Tô Kinh Thiên: "Chú nhỏ! Tôi còn chưa nói đến chú đây! Để cho chú lừa tôi nói là sẽ không có chuyện gì xảy ra với Tiểu Nhiên! Chú xem một chút sắc mặt Tiểu Nhiên này, thật là tệ đấy! Chú nhỏ đúng là tên lừa đảo!"

Ba từ "tên lừa đảo" giống như ba mũi tên bắn vào giữa tim anh.

Bảo bối bé nhỏ của anh vì cái người con gái chết tiệt này mà mắng anh là tên lừa đảo!

"Bây giờ em cũng thấy đấy, cô ấy không bị thương, không khó chịu, có phải lúc này em nên về nhà với tôi?" Trong mấy ngày An Nhiên mất tích, chỉ có duy nhất Tô Kinh Thiên là không căng thẳng, die,n; da.nlze.qrydo/mn

Theo cái nhìn của Tô Kinh Thiên, chỉ cần Phó An Nhiên không chết, kiểu gì cũng không thành vấn đề. Ngay tại địa bàn nhà họ Phó mà dám bắt người, đây không phải là muốn tự đi tìm chết à? Anh không quan tâm, chẳng qua chỉ cho người đi điều tra tung tích của An Nhiên mà thôi.

Vì vậy, buổi tối hôm đó anh liền mạng Tô Nặc vẫn còn thấp thỏm lo âu về nhà.

Chẳng qua không ngờ tới, về đến nhà Tô Nặc kiểu gì cũng không bình tĩnh nổi, khẳng khái muốn biết An Nhiên có về nhà an toàn hay không. Ngày thứ hai khi nghe tin vẫn chưa tìm được An Nhiên cô liền khóc.

Khóc nháo muốn Tô Kinh Thiên đưa cô đi tìm An Nhiên, trước tiên là anh dỗ dành cô, sau đó buổi trưa gọi điện cho Phó Quân Hoàng liền biết đã tìm được người và không có chuyện gì.

Nhưng sau đó không biết tại sao, đột nhiên đứa nhỏ này lại cố sống cố chết quấn lấy anh, bắt anh đưa cô đi xem An Nhiên, nói anh lừa gạt cô, còn nói An Nhiên bị thương.

Hỏi cô nguyên nhân thì Tô Kinh Thiên mới dờ khóc dờ cười, thì ra chỉ vì cô nằm mơ, trong mơ thấy An Nhiên cực kỳ khó chịu, cô nhìn đến đau lòng, vì vậy mới sáng sớm cô đã lôi anh đi đến Đế Đô, tới nhà họ Phó.

Chẳng qua là không ngờ tới, vừa mới vào cửa đã nhìn thấy hình ảnh hai người kia đang thân mật.

"Nặc Nặc, em lại đây." Tô Kinh Thiên thay đổi dùng cách dịu dàng vẫy tay với Tô Nặc, vẻ mặt đã dịu dàng mềm mại đi một chút.

Tô Nặc ậm ừ một tiếng, tiếp tục không động đậy ôm An Nhiên, hơn nữa còn tố cáo: "Tiểu Nhiên, cậu không biết đâu, bây giờ chú nhỏ xấu lắm, chú không cho mình đến tìm cậu. Cậu nói chú ấy xấu hay không xấu? Mình có cậu là bạn tốt vậy mà chú ấy không cho mình tới tìm cậu."

An Nhiên buồn cười gật đầu, thậm chí dưới ánh mắt lạnh lùng của Tô Kinh Thiên còn khẽ xoa xoa đầu nhóc con, khuôn mặt đầy ý cười: "Sao lại tới?"

"Đến thăm Tiểu Nhiên cậu mà, cậu xem sắc mặt cậu bây giờ tệ lắm đấy." Tô Nặc nhìn gương mặt ấy mà đau lòng, nếu cô tới sớm một chút thì Tiểu Nhiên cũng sẽ không bị thế này.

Tô Kinh Thiên bèn đến bên cạnh người Phó Quân Hoàng, nhỏ giọng nói: "Tôi nói, cậu không ăn dấm sao? Cậu nhìn một chút xem hồ ly nhà cậu đối với bảo bối nhà tôi thật tốt, cô ấy chưa từng đối tốt với cậu như vậy nhỉ? Mau bảo hồ ly nhà cậu buông bảo bối nhà tôi ra, cậu nói...."

Phó Quân Hoàng ném trả một ánh mắt, "Không ăn dấm." Mặc dù đối với việc người khác ôm bảo bối của anh thì anh sẽ không vui, nhưng mà đối với nhóc con Tô Nặc này đây lòng anh cũng thật sự quý mến.

Đứa nhóc này ngây thơ lương thiện, không có suy nghĩ phức tạp, đứa bé này là thật lòng tốt với bảo bối của anh thì tại sao anh phải bắt cô buông ra đây?

Anh thích người khác cũng đối tốt với bảo bối nhà mình, chỉ cần bọn họ không cướp đi bảo bối của anh thì sao cũng được. Nhưng nếu như bọn họ chạm đến giới hạn cuối cùng của anh vậy thì không thể trách anh xuống tay vô tình.

Tô Kinh Thiên bị Phó Quân Hoàng làm cho ghen đến không nói gì được, nếu lúc này anh nói lời ghen tuông há chẳng phải là hạ thấp giá trị bản thân sao? Cho nên không còn cách nào khác, Tô Kinh Thiên chỉ có thể mạnh mẽ kìm nén!

Tầm mắt Phó Quân Hoàng vẫn luôn đặt trên người An Nhiên, thấy khóe môi cô cười, bất giác bên mép Phó Quân Hoàng cũng cong lên.

Sau khi trên người có chỗ rung, anh rút điện thoại di động đang kêu từ trong túi quần ra, nhìn qua thông báo người gọi đến, sau đó liếc nhìn An Nhiên, anh cầm điện thoại di động ra ngoài phòng rồi nhấn nghe.

"Nói." Đi tới hành lang ẩm ướt, tầm mắt Phó Quân Hoàng nhìn vào hoa văn phức tạp trên vách tường, giọng nói lạnh băng.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì mà về mặt Phó Quân Hoàng càng ngày càng lạnh lẽo.

"Không còn cách nào khác sao?" Trong giọng nói có sự đè nén nồng đậm.

Hình như bên kia cho một câu trả lời phủ định.

"Toàn bộ thất bại, phải không?" Thật sâu trong ngực Phó Quân Hoàng run rẩy, tay đang chống đỡ ở trên vách tường đột nhiên nắm chặt thành nắm, môi mỏng mím chặt, anh lặng yên nghe bên kia trả lời.

Giọng nói bên kia nghe có vẻ rất kích động, sau khi bên kia nói ra mấy từ cuối cùng, cả cơ thể Phó Quân Hoàng đều rung rung, trong nháy mắt cơ thể anh đứng thẳng tắp, vốn đồng tử đang âm u chìm xuống trong nháy mắt thay đổi sáng lên.

"Lần cuối cùng..... thành công?" Giọng Phó Quân Hoàng nghe có chút run rẩy.

Cả người Phó Quân Hoàng đều dựa trên vách tường, đầu tựa vào bên trên, tầm mắt nhìn lên trần nhà, trên khóe môi không có cách nào đè nén cong lên, vốn là đã từ bỏ, không ngờ tới cuối cùng lại thành công rồi sao? Anh..... Vẫn có hy vọng, phải không?

Lúc Phó Quân Hoàng ngắt điện thoại mới phát hiện Tô Kinh Thiên đang khoanh hai tay trước ngực đứng ở cửa, tầm mắt vẫn luôn đặt trên người của anh.

Phó Quân Hoàng cũng không lập tức thu hồi hơi thở suy sụp tán ra trong nháy mắt của mình, anh phải dựa vào trên tường, rồi sau đó cơ thể trượt xuống một chút, die,n; da.nlze.qy;do/mn về mặt thoát nhìn cực kỳ quái dị, giống như đang cười mà cũng giống như là đang khóc.

Tô Kinh Thiên liếc mắt nhìn bên trong phòng vẫn còn đang lú lú nói gì đó với Tô Nặc, ngay sau đó anh mỉm cười đóng cửa phòng lại, đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, ngồi xuống bên cạnh Phó Quân Hoàng đang ngồi xổm dưới đất.

"Có tiến triển?" Đối với việc làm gần đây của Phó Quân Hoàng, ít nhiều gì thì Tô Kinh Thiên cũng biết một chút, mặc dù nội dung cụ thể không phải rất rõ ràng nhưng chuyện kia thành công dường như rất quan trọng.

Khó có khi Phó Quân Hoàng lại bật cười với Tô Kinh Thiên, "Thành công, chỉ cần thành công mấy lần nữa là được."

Tô Kinh Thiên vỗ vỗ bả vai Phó Quân Hoàng, "Đã như vậy thì cần gì phải bày ra vẻ mặt như thế. Như vậy thật đúng là không thích hợp với cậu." Thoạt nhìn Phó Quân Hoàng yếu ớt như thế, đúng thật là anh nhìn..... không quen.

Phó Quân Hoàng cũng giống vậy vỗ vỗ bả vai Tô Kinh Thiên, ngay sau đó đứng dậy, đẩy mở cửa phòng, dưới tầm mắt kính ngạc của Tô Nặc, một tay anh kéo An Nhiên vào trong ngực mình, cũng dưới ánh mắt kính ngạc của Tô Nặc mà hôn cô.

An Nhiên nhất thời không phản ứng kịp, cặp mắt màu trà tràn ngập kinh ngạc, chẳng qua rất nhanh sau đó cô liền phản ứng lại, cô cười ôm lấy anh, nhẹ nhàng hôn trả.

Mặc dù cô không biết có chuyện gì xảy ra nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang vui sướng.

Đối với việc anh chia sẻ tâm trạng vui sướng, cô hết sức vui vẻ đón nhận cho dù anh không nói cho cô rốt cuộc có chuyện gì đã làm cho anh vui vẻ đến

thể.

Lúc Tô Kinh Thiên trở lại thì thấy bảo bối của mình về mặt túi thân nhìn hai người đang ôm hôn nhau, trong lòng Tô Kinh Thiên hung hăng nôn mửa Phó Quân Hoàng một lần, ngay sau đó kéo nhóc con bảo bối của mình lại, ôm cô đến phòng mà nhà họ Phó đã chuẩn bị cho Tô Nặc.

Túi thân nhìn bọn họ yêu thương lẫn nhau, vậy thì bọn họ liền tự mình yêu thương lẫn nhau đi.

Chân giẫm trên tuyết phát ra thanh âm lộp lộp lộp lộp, Tần Lam cẩn thận dè dặt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, sau khi nhìn thấy anh không có phản ứng gì, cô kéo khoảng cách ra xa người đàn ông một chút, sau đó mới yên tâm ngồi xỏm xuống, nhìn thứ gì đó trắng xóa.

Cô không biết những cái này nhưng cô mới vừa nghe có người nói tuyết rơi.

Thứ có màu trắng thoạt nhìn rất đẹp này chắc là tuyết rồi.

Tay sờ vào phía trên, lạnh lạnh. Đặt ở trong lòng bàn tay, nó lập tức biến mất. Thật kỳ diệu nha.

Tần Lam giật mình nhìn thứ trong tay biến mất không thấy, chỉ còn lại một chút nước trong lòng bàn tay, trên khuôn mặt đẹp đẽ đều tràn đầy sự ngạc nhiên.

Caesar vẫn ngồi trên ghế nằm, trong tay vẫn cầm quyển sách nguyên văn lúc trước, anh cứ như vậy nhìn Tần Lam đứng ở trong sân, vẻ mặt thoạt nhìn có chút hoảng hốt.

Kia đã là chuyện của bao năm về trước? Anh nhớ, lúc anh và Tần gia ở chung một chỗ cũng là mùa đông.

Mùa đông kia dường như vô cùng lạnh.

Anh nhớ ngày đó, khi anh đẩy cửa ra, lúc thấy cô, vẻ lạnh lùng mà lại bình thản ở trên mặt chính là giễu cợt nhàn nhạt, cô nói:

"Cậu định giam giữ tôi tới khi nào đây?"

Khi ấy anh còn là Diêm Tử Diệp, là anh dịch dung thành Diêm Tử Diệp.

Không sai, ngay từ lúc mười bốn năm trước, anh là Diêm Tử Diệp, không ai có thể nhận ra anh, về mặt bắt chước người khác anh vĩnh viễn là người mạnh nhất, anh chẳng qua âm thầm quan sát Diêm Tử Diệp sau một thời gian ngắn đã nắm giữ tất cả đặc điểm của anh ta.

Sau đó, à sau đó, anh liền thay thế Diêm Tử Diệp ở bên Tần gia ngày người một khoảng thời gian, chưa tới năm ngày, cô cũng không phát hiện ra một người bên cạnh đã bị tráo đổi, anh dùng ánh mắt của Diêm Tử Diệp nhìn cô, anh dùng giọng nói của Diêm Tử Diệp nói chuyện và cách làm việc với người bên cạnh chung sống.

Ở đó một thời gian, Tần gia vẫn không phát hiện anh và Diêm Tử Diệp có chỗ nào khác biệt, vì vậy anh to gan bắt cóc Diêm Tử Diệp, giam anh ta lại, sau một năm ở chung một chỗ với Tần gia vẫn luôn là Caesar anh mà không phải là Diêm Tử Diệp!

Nhưng ở trong mắt Tần Lam, anh vĩnh viễn là Diêm Tử Diệp mà không phải là người khác.

Ngày đó là ngày đầu tiên anh thấy Tần Lam rời khỏi phòng ngủ.

Cô đi ra khỏi sân nhưng không đi ra ngoài mà là ở trong sân sau, giữa một mảnh tuyết trắng xóa ngồi xỏm xuống, cô nhìn tuyết, môi gọi lên một chút lạnh:

"Nhìn như đồ tinh khiết hoàn mỹ, thực ra mới là thứ bẩn thỉu nhất, cậu nói, tôi nói có đúng hay không?"

Khi đó Caesar không nói gì, chỉ si mê nhìn cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cảm thấy tầm mắt của mình đã không có cách nào rời khỏi cô, cũng không biết rốt cuộc là vì anh bắt chước Diệp Tử Diệp hay là vì anh đã sớm trúng độc với người phụ nữ tên là Tần Lam này.

Nếu như ban đầu anh nói cho Tần gia anh không phải là Diêm Tử Diệp mà là Caesar, vậy bây giờ có phải cô sẽ không nhìn anh giống như nhìn người xa lạ hay không?

Anh là Caesar, Caesar duy nhất.

Anh vĩnh viễn vẫn nhớ, năm đó anh bảy tuổi, cô nói như vậy với anh. Mà cũng là bắt đầu từ khi đó, cái tên Tần Lam này đã xâm nhập vào trong lòng của anh, rồi sau đó không biết bắt đầu từ bao giờ, cái tên đó đã khắc vào xương tủy anh từng chút một, để cho anh vĩnh viễn không thể không nhớ.

Cho tới càng về sau, anh đổ kị với cái người tên là Diêm Tử Diệp, anh hận vì sao không phải là anh ở bên cạnh cô. Nhưng khi đó anh không có thể lực của riêng mình, muốn có được thể lực cho mình cũng chỉ có cách giết ông già, nhưng khi ấy nếu anh giết ông Caesar, đó đâu phải là chuyện dễ dàng?

Anh cẩn thận, cuối cùng kế hoạch là chiếm đoạt Tần Môn, chỉ có như thế anh mới có năng lực chống đỡ với ông Caesar, nhưng lúc đó Tần Lam lại có quan hệ với ông ta thì làm sao cô có thể trợ giúp anh được? Biện pháp duy nhất anh nghĩ đến chính là giết cô, sau đó chiếm đoạt Tần Môn!

Lúc ấy chuyện gì anh cũng đã tính đến, chỉ có duy nhất không tính đến cho dù Tần Môn không có Tần gia, không có Diêm Tử Diệp, Tần Môn vẫn sẽ là Tần Môn, sẽ không vì bất kỳ ai biến mất mà trở nên rối loạn.

Sau khi Tần Lam chết, anh sinh ra nghi ngờ với mục tiêu của mình, anh mờ mịt luống cuống. Mà cũng vừa lúc đó, anh đột nhiên nghe được tin ông Caesar chết, anh không cần phải đi tranh đoạt cái gì, tất cả những gì ông Caesar để lại đều là của anh.

Nếu như anh biết tin tức này sớm mấy ngày thì Tần Lam đã không phải chết.

Nếu như tin tức nhanh hơn mấy ngày nữa, anh sẽ nói cho Tần Lam anh không phải Diêm Tử Diệp, cô ấy - Yến Tử không phản bội cô, anh là Caesar, là đứa nhỏ năm đó bay giờ đuổi theo bước chân của cô mà đến.

Nếu như.....

Đáng tiếc, trên cái thế giới này chuyện đáng buồn nhất chính là không có nếu như.

"Bịch" một tiếng, tiếng người bị té ngã trên đất kéo Caesar từ trong ký ức trở về hiện thực.

Anh nhìn Tần Lam ngã xuống lớp tuyết dày trên đất, nhìn cô vụng về bò dậy, anh đứng dậy đi đến bên người Tần Lam, trước tầm mắt e sợ của cô cẩn thận ngồi xuống, anh cầm một nắm tuyết lên, rồi sau đó từng chút một làm thành một viên tuyết, giơ lên trước mặt Tần Lam.

Sau khi Tần Lam lau sạch tất cả tuyết trên mặt mình, trong tầm mắt liền xuất hiện một viên tuyết nhỏ, trong ánh mắt sáng lên đầy ý cười, sau đó hai đồng tử sáng trong suốt nhìn Caesar, hiển nhiên là muốn hỏi tại sao anh làm được.

"Tần Lam, cô bao tuổi rồi?" Caesar giống như tùy tiện hỏi một câu, anh nhàn nhạt nói, trong tay vẫn nắm viên tuyết.

Tần Lam nghiêng đầu, dường như lâu lắm rồi, anh là người đầu tiên hỏi cô bao tuổi.

Cô suy nghĩ một chút, chân mày hơi nhíu lại, giọng có chút chần chừ: "Bốn.... tuổi."

Vuốt ve viên tuyết nắm chặt, "Bốn tuổi sao?"

Tần Lam gật đầu, cô không nhớ lắm thì khi đó mẹ cô nói cho cô biết là cô bốn tuổi, sinh nhật bốn tuổi mới vừa qua không lâu.

Caesar vuốt vuốt đầu tóc của cô, "Từ từ chơi đùa, tôi tìm cô giúp việc tới chơi cùng cô nhé."

Nghe được sẽ có người chơi đùa với mình, ánh mắt Tần Lam sáng lên, cô hăng hái gật đầu, từ trong tay Caesar nhận lấy viên tuyết, sau đó liền học dáng vẻ của anh bắt đầu nặn tuyết.

Caesar cũng không tiếp tục ở đây với cô, anh trực tiếp đứng dậy, nói với Lại Tử đang đứng sờ ở bên cạnh: "Đến phòng sách của tôi."

Lại Tử liếc mắt nhìn Tần Lam đang cố gắng nặn tuyết thành hình, gật đầu một cái, rồi sau đó đi theo Caesar hướng tới phòng sách.

Vào phòng sách, Caesar trực tiếp đi đến cửa sổ sát đất, nhìn phía dưới cửa sổ Tần Lam vẫn đang đứng giữa tuyết chơi đùa với người giúp việc, chân mày Caesar càng cau lại.

"Chủ nhân." Sau khi Lại Tử đóng cửa, die,n; da.nlze.quydo/nn đi tới trước bàn làm việc của Caesar, đứng tại chỗ.

"Lúc Tần Lam bốn tuổi có chuyện gì xảy ra?" Caesar kéo rèm cửa sổ, che lại toàn bộ ánh sáng.

Lại Tử không rõ nhìn Caesar, "Chủ nhân, ngài là....?" Muốn làm cái gì.

"Mới vừa rồi cô ấy nói cô ấy chỉ có bốn tuổi."

Lại Tử đương nhiên biết Caesar nói cô ấy là nhắc tới ai, nhưng mà bốn tuổi? Điều này sao có thể?

"Có phải là giả hay không? Tần Lam này quá quái dị, đến giờ tôi chưa tra được cô ấy đến bằng cách nào, năm đó chính xác là Tần Lam đã rơi máy bay bỏ mình, tuy thì thể không còn nhưng nếu một người từ trên cao như thế rơi xuống, không thể có hi vọng sống sót. Cho dù có sống sót thì cơ thể cũng không thể nào không tổn hại gì."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107-2: Cạm bẫy! (2)

Editor: Hành Hoa

Tần Lam này anh cũng đã quan sát một thời gian, không kể đến trên người không có bất kỳ vết thương nào mà ngay cả một chút di chứng sau đó cũng không có. Chỉ có một điều duy nhất khiến người ta lo lắng là trí óc của cô ta có vấn đề.

Nhưng bây giờ đột nhiên chủ nhân lại nói cái cô Tần Lam đó nói mình mới bốn tuổi nên nhất thời anh không biết phản ứng thế nào.

"Sẽ không." Một người có thể nói lão nhưng ánh mắt của cô chắc chắn sẽ không nói lão.

Caesar có cho người kiểm tra qua, Tần Lam này không bị người thôi miên, tất cả động tác và phản ứng của cô đều xuất phát từ bản năng, nói cách khác, bản tính của cô vốn chỉ như thế mà thôi.

Chân mày Lại Tư khẽ chau, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Tôi biết hình như từ nhỏ Tần Lam đã bị Tần Ngự huấn luyện thành vũ khí hình người, lúc cô ấy ba tuổi đã bắt đầu giết người nhưng rốt cuộc năm cô ấy bốn tuổi đã có chuyện gì xảy ra thì tôi còn chưa tra được." [dinendian.loqidjon](#)

Caesar gật đầu một cái, ba tuổi đã bắt đầu giết người sao? Như vậy bây giờ cô bốn tuổi.....

Đang lúc hai người còn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, Lại Tư và Caesar cùng một lúc vội vàng đi tới trước cửa sổ sát đất, chỉ thấy người giúp việc lúc trước chơi đùa với Tần Lam đã ngã giữa vũng máu, lúc này cô ta đang che hai mắt mình, đau đớn lẫn lộn.

Mà Tần Lam đứng ở bên cạnh người giúp việc, nhìn cô thì khổ sở nhưng vẻ mặt có chút mờ mịt, cũng không có hoảng sợ chút nào, cô kinh ngạc nhìn ngón tay mình đầy máu, vẻ mặt có chút không hiểu mà nhiều hơn là lạnh lùng.

Đáy lòng Lại Tư rõ ràng kinh sợ, Tần Lam này.... rất là quái dị, tầm mắt anh lại đặt trên người Caesar, chỉ thấy đồng tử Caesar từ từ trở nên thâm thúy, vẻ mặt làm cho người ta khó hiểu.

"Người này thật sự là... Tần Lam sao?" Caesar tự lẩm bầm lẩm cho sống lưng Lại Tư không khỏi tự giác thẳng tắp.

"Tôi sẽ đi điều tra." Nói xong, Lại Tư xoay người rời đi.

Mà lúc này tầm mắt Caesar vẫn còn nhìn trong sân, thấy cô cầm lên viên tuyết đã bị máu nhuộm đỏ, nặn nó lặn nữa, vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, cô không nhìn người làm bên cạnh còn đang kêu gào, không quan tâm tuyết trắng đã bị máu người nhuộm đỏ, cô chỉ hết sức chăm chú làm đồ mình yêu thích.

Caesar cười cười, có lẽ Tần Lam này có thể mang đến cho anh món quà đặc biệt.

An Nhiên thay quần áo xong dưới sự yêu cầu của Tô Nặc: muốn đi mua sắm đồ Tết với cô.

Lúc ra khỏi nhà, ông cụ Phó triều chọc nhìn Tô Nặc thấy là sẽ dính chặt lấy An Nhiên, cười híp mắt nói:

"Nhóc con Nặc Nặc, năm nay làm lễ mừng năm mới ở nhà ông có được không? Ông sẽ mua cho con thật là nhiều đồ ăn ngon nha."

Lúc Tô Kinh Thiên nghe nói như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi tại chỗ, bây giờ nhóc con này còn ước gì được ở lại đây mừng lễ năm mới, chẳng qua là không ai nói với cô, lần này thì hay rồi, ông cụ lên tiếng, con bé liền hào hứng vọt tới trước mặt ông cụ, ôm ông cụ còn hôn một cái, không kìm nén được mà nói:

"Dạ dạ, năm nay con và chú nhỏ sẽ mừng lễ năm mới ở đây ạ." Dường như đột nhiên cô nghĩ tới sự tồn tại của Tô Kinh Thiên, cô quay đầu lại nhìn bộ mặt đen của Tô Kinh Thiên, "Nếu chú nhỏ không thích ở đây mừng lễ năm mới thì có thể trở về nha."

Cô suy nghĩ một chút, còn rất thân thiết giải thích.

Trong nháy mắt về mặt Tô Kinh Thiên liền tốt hơn, anh nhìn cô nói: "Nhưng mà bảo bối nhỏ rất muốn ở đây mừng lễ năm mới mà."

"Đừng rồi! Cho nên chú nhỏ trở về đi thôi, có tôi ở đây là được rồi, tôi và chú đã trải qua thật nhiều thật nhiều năm với nhau, nhưng tôi còn chưa bao giờ được đón tuổi mới với An Nhiên đây."

Lúc này trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên đã hoàn toàn xếp ở vị trí thứ nhất, chú nhỏ đã bị An Nhiên bỏ lại ở sau lưng.

Lần này, mặt Tô Kinh Thiên hoàn toàn đen xuống.

Xem ra lúc này, trong cảm nhận của bảo bối, vị trí của anh còn không nặng bằng Phó An Nhiên? Nhưng ngay trước mặt ông cụ Phó, Tô Kinh Thiên không tiện phản ứng gì, chỉ có thể không ngừng chịu đựng cho đến khi theo hai người lên xe, anh mới cưỡng ép nhóc con ngồi trên ghế phó lái bên cạnh mình, dùng miệng mình cắn cái miệng nhỏ nhắn kia của nhóc con, cái miệng lúc nào cũng nói ra lời khiến anh khó chịu!

Cho nhóc con này nói những lời anh không thích!!!! dinendian.loqid]on

Phó Quân Hoàng và An Nhiên ngồi ở phía sau, ban đầu An Nhiên cũng không tính toán để cho Phó Quân Hoàng đi theo, nhưng không hiểu sao gần đây Lão Soái ca luôn rất căng thẳng, cho dù cô đi đâu anh cũng sẽ đi cùng, mặc dù chỉ là đi dạo trong nhà anh cũng sẽ thường ra xem một chút xem cô có còn ở đó hay không.

An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng, hơi thở dài, nhưng trên khóe môi vẫn có ý cười nhàn nhạt.

Cứ như vậy đi.

Còn mấy ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, những năm gần đây hương vị Tết ở Đê Đô càng ngày càng phai nhạt, bốn người lái xe đến một siêu thị lớn, đỗ xe xong xuôi, Phó Quân Hoàng dắt tay An Nhiên từ trên xe bước xuống, khoác một cái áo khoác lên người cô xong mới ôm cô đi vào siêu thị.

Mà lúc này người của Vô Xá đang ở trong bóng tối quan sát bọn họ lên tiếng.

"Vị tướng quân nhà họ Phó này thật đúng là tốt với quân chủ của chúng ta không chê vào đâu được."

"Nói nhảm! Nếu anh ta không đối tốt với quân chủ của chúng ta, anh ta còn có thể ở cùng một chỗ với quân chủ của chúng ta được sao?"

"Cũng đúng. Trên thế giới này người có thể xứng đôi với quân chủ của chúng ta cũng chỉ có tướng quân nhà họ Phó."

"Nếu như vị này không lợi hại như lời nói, anh cảm thấy Đường chủ sẽ bỏ qua cho anh ta sao? Nhưng tôi nghe nói, mức độ trung thành của Đường chủ bọn họ không giống nhau."

"Được rồi đừng nói nhảm, nhanh âm thầm bảo vệ một chút đi. Nếu để xảy ra chuyện gì không may, chúng ta đều không chịu nổi."

Mấy người âm thầm nói rất đúng, dĩ nhiên là An Nhiên không nghe được, đi vào siêu thị, Tô Nặc liền theo sát người An Nhiên, sắc mặt An Nhiên không đến mức rất kém nhưng trong mắt Tô Nặc thì đây chính là cực kỳ kém, cô ấy đỡ cô rất cẩn thận, vẻ mặt động cái là đau lòng.

"Tiểu Nhiên, có phải đã mệt chết rồi không? Hay là chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một chút nhé?"

An Nhiên lắc đầu, lôi kéo tay Tô Nặc, "Đồ ngốc, vừa mới xuống xe mà, mình không có yếu ớt như cậu nghĩ đâu."

"Nhưng mà Tiểu Nhiên, trông cậu bây giờ rất yếu mà." Tô Nặc trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cô hồn nhiên không thêm để ý tiếp tục nói: "Mình không quen nhìn cậu như vậy, trên người rõ ràng không có vết thương nào mà tại sao lại không tốt như vậy chứ?"

An Nhiên không biết phải trả lời Tô Nặc như thế nào, đó là di chứng về sau của thuốc, An Nhiên biết phải một thời gian nữa cô mới có thể khôi phục trở lại, việc duy nhất cô có thể làm bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt.

Một tay Tô Kinh Thiên kéo Tô Nặc về, sau đó dưới ánh mắt kháng cự của cô, trực tiếp ôm chặt cô ở trong ngực mình, vẻ mặt tỏ ra đó là chuyện đương nhiên.

"Chú nhỏ! Chú làm thế là không đúng! Tôi muốn Tiểu Nhiên cơ, chú không thấy Tiểu Nhiên đang khó chịu đứng không yên sao? Tôi..."

"Cô ấy có Phó Quân Hoàng ở bên, đến lượt em sao?" Tô Kinh Thiên hoàn toàn phiến não, quả nhiên đưa cô đi tìm Phó An Nhiên là một quyết định cực kỳ sai lầm.

Tô Nặc nhìn An Nhiên một chốc đã bị Phó Quân Hoàng kéo vào trong ngực, bĩu môi: "Nhưng mà tôi vẫn lo lắng cho Tiểu Nhiên, mặc dù trước kia Tiểu Nhiên chỉ toàn lạnh lùng nhưng mà ánh mắt của cô ấy rất ấm áp, dinendian.loqid]on tôi thích đáng về ấy của Tiểu Nhiên. Hôm nay thoát nhìn Tiểu Nhiên rất không thoải mái, tôi không thích Tiểu Nhiên có đáng vẻ như vậy." Cô núp ở trong ngực Tô Kinh Thiên, nhỏ giọng nói.

Sáng sớm hôm nay nhìn thấy Tiểu Nhiên, ban đầu suýt chút nữa là cô đã khóc nhưng chú nhỏ nói với cô: bây giờ cô đã trưởng thành, không thể tùy tiện khóc trước mặt người khác, cô liền mạnh mẽ nén lại nước mắt, cô biết Tiểu Nhiên cũng không thích nước mắt của cô.

Cái đáng vẻ đó của Tiểu Nhiên khiến cho cô rất đau lòng.

Tô Kinh Thiên nhìn hai người trước mặt đã đi xa, hơi thở dài, anh nhẹ nhàng vỗ về nhóc con trong ngực mình, dịu dàng nói: "Nhóc con ngốc, bây giờ cô ấy đã không sao rồi, chẳng qua thoát nhìn chỉ có chút không thoải mái thôi. Đừng quên người đó là Phó An Nhiên, làm sao có thể dễ dàng bị bệnh?"

"Mới không phải! Tiểu Nhiên cũng là người, Tiểu Nhiên cũng sẽ đau, cô ấy cũng giống với chú nhỏ, bị thương cũng sẽ đau."

Thấy hai đồng tử trong suốt của nhóc con, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn Tô Kinh Thiên không biết nên nói tiếp thế nào.

Phải, bọn họ đều là người, cho dù có quyền thế lớn hơn nữa, bản thân có lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ bị thương, cũng sẽ thấy đau.

"Chú nhỏ đã sai rồi." Không biết bắt đầu từ khi nào, trong mắt nhóc con anh đã lớn lên như thế, anh cười ảm áp với cô, "Vậy sau này em đối tốt với Tiểu Nhiên hơn một chút, đến lúc đó cô ấy sẽ vui về."

"Ừ! Tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt thật tốt với Tiểu Nhiên." Sau đó suy nghĩ một chút, cô lại nói thêm một câu: "Tôi cũng sẽ đối xử thật tốt thật tốt với chú nhỏ."

Quả nhiên câu nói sau cùng khiến cho Tô Kinh Thiên rất hài lòng, khoe môi bắt giắc cong lên một đường.

"Cửu Vĩ, người bên kia đã bắt đầu ra tay." Lúc Lam Nhượng Khê nhận được điện thoại, bên kia liền vang lên giọng nói trầm của Phong Lượng.

Ánh mắt Lam Nhượng Khê trở nên tăm tối, thật không hiểu nổi đầu óc Bách Lý Lan này có phải bị cửa kẹp rồi không, vào lúc này lại không thèm quan tâm công ty chẳng mấy chốc là xong đòi lại còn có âm mưu xấu.

"Tôi biết, tôi cũng đã sắp xếp người xong xuôi, sẽ không xuất hiện điều gì không may."

"Phòng ngừa ngộ nhỡ, tôi đã liên lạc với quân chủ, quân chủ cũng không tỏ ý gì, chỉ nói là không muốn dả thương người xung quanh." Tiếng Phong Lượng tiếp tục vang lên.

Lam Nhượng Khê tỏ ý đã hiểu, gật đầu một cái với Lãnh Hạo liền bắt đầu âm thầm hành động.

"Lão Soái ca, một lát nếu có chuyện gì xảy ra, anh hãy vờ như không thấy gì cả, biết không?" An Nhiên tựa vào người Phó Quân Hoàng, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng nói nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng gật đầu, không nói gì, chỉ chăm chú lựa đồ muốn mua.

"Lão Soái ca, cho dù lát nữa có thấy có người muốn mang em đi, anh cũng không được hành động, biết không?"

Quả nhiên những lời này của An Nhiên đã làm cho động tác của Phó Quân Hoàng đều cứng lại, khuôn mặt trở nên căng thẳng, anh cảm thấy anh cần lập tức xoay người trở về lại bị An Nhiên mạnh mẽ ngăn lại.

Trong nháy mắt Phó Quân Hoàng biết chuyện này có vấn đề, anh nhìn An Nhiên, bên trong đồng tử đen nhánh tràn đầy nghi ngờ, không hiểu và lo lắng.

An Nhiên vẫn tựa vào trên người anh như cũ, trong tay vẫn chọn nước trái cây, "Lão Soái ca, anh không cần gấp, em sẽ không xảy ra chuyện. Tất cả mọi chuyện đều đã dàn xếp xong, anh chỉ cần ngoan ngoan chờ một bên xem kịch vui, được không?"

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, cho dù không xảy ra chuyện, anh vẫn không yên lòng, làm sao anh có thể yên tâm? [dinendian.loqid](#)Jon Bảo bối vừa mới trải qua khổ sở như thế, làm sao anh có thể trở mặt nhìn người xuất hiện....

"Lão Soái ca, em muốn diệt trừ Bách Lý Lan hoàn toàn. Chúng ta không thể giết cô ta trước ánh sáng, chúng ta chỉ có thể lựa chọn mưu kế tốt hơn một chút."

Thấy Phó Quân Hoàng vẫn chưa nói chuyện, ngay cả tay ở bên hông cô cũng đã nắm chặt vài phần, trong lòng An Nhiên thở dài, quả nhiên là cô đã đánh giá cao năng lực nhẫn nại của Lão Soái ca.

"Em cam đoan với anh em sẽ không xảy ra chuyện gì dù chỉ một chút, nếu như anh thật sự không yên lòng, anh liền âm thầm bảo vệ em, như thế nào?"

Cuối cùng thì Phó Quân Hoàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Đối mặt với yêu cầu thành khẩn như thế của An Nhiên, làm sao anh còn có thể nói không được chứ?

Thấy Phó Quân Hoàng đã đồng ý, An Nhiên liền nói với anh: "Anh đến chỗ bán hải sản đi, cách xa em một chút." Nếu như bọn họ cứ dính một chỗ với nhau thì những người kia vẫn luôn đi theo bọn họ làm sao mà dám ra tay chứ?

Phó Quân Hoàng nhìn cô thật sâu một cái, rồi sau đó cùng với Tô Nặc và Tô Kinh Thiên đi đến quầy bán hải sản, lúc đi Tô Nặc còn liên tục tra hỏi Phó Quân Hoàng: tại sao Tiểu Nhiên lại không đi.

Tô Kinh Thiên có lẽ đã biết sẽ có chuyện gì xảy ra, anh cúi đầu cười khanh khách, một tay che lại cái miệng nhỏ nhắn của nhóc con, ngay sau đó nhóc con liền lập tức đỏ mặt, giấu cả người mình vào trong ngực của anh, không nói gì cả chỉ đi theo thôi.

An Nhiên làm như không nhìn thấy bọn họ đi, tiếp tục chăm chú chọn nước trái cây của mình, đúng như dự đoán, không lâu sau Phó Quân Hoàng bọn họ rời đi, có bốn người vây xung quanh cô.

An Nhiên xoay người muốn đi, nhưng khi cô còn chưa kịp động, bên hông của cô đã có một khẩu súng tỳ lên, người đàn ông đứng sau lưng cô nói:

"Tiểu thư Phó, xin đi theo chúng tôi, bằng không đừng trách chúng tôi."

Ánh mắt An Nhiên trong trẻo lạnh lùng nhìn mấy người này, vẻ mặt cô lạnh nhạt vứt bỏ nước trái cây cầm trong tay, "Làm sao? Bách Lý Lan vẫn chưa từ bỏ ý đồ?"

Hiển nhiên bốn người kia không ngờ cô trực tiếp đoán ra được bọn họ là người của ai, sau đó vẻ mặt giật mình, người nọ vẫn nói: "Ít nói nhảm, bảo cô đi thôi đi!"

Khóe môi An Nhiên nhếch lên, sau đó đi ra ngoài siêu thị cùng với bốn người này.

Mà lúc này Phó Quân Hoàng vẫn luôn chú ý ở bên cạnh lúc nhìn thấy bốn người vây quanh, trong nháy mắt muốn xông ra nhưng đã bị Tô Kinh Thiên kịp thời giữ lại.

"Nếu cô ấy đã bảo anh yên tâm, cô ấy sẽ có năng lực khiến anh yên tâm. Không sao đâu, cô ấy chắc chắn đã có chuẩn bị từ sớm." Trong ấn tượng của Tô Kinh Thiên, hồ ly kia không phải người ngu ngốc, cô suy tính rất nhiều vấn đề đến ngay cả bọn họ còn không suy tính đến.

Phó Quân Hoàng đề nghị dừng bước, nhưng anh vẫn quan sát tất cả cử động của họ từ xa.

Lúc An Nhiên bị bốn người kia mang đi khỏi siêu thị, người của Vô Xá vẫn luôn âm thầm bảo vệ An Nhiên đã gọi điện báo cho Lam Nhượng Khê.

"Quân chủ đã bị bốn người mang đi, không có tướng quân Phó bên cạnh cô ấy." Xem ra, người của Bách Lý Lan đã bắt đầu ra tay.

Lam Nhượng Khê cười, "Tiến hành theo kế hoạch." Bách Lý Lan, cái này là do Thiên đường có lỗi cô không đi, Địa ngục không cửa cô lại muốn xông vào!

Lúc An Nhiên bị mang lên xe, cô nhìn thấy Bách Lý Lan ngồi trong đó.

Lúc trông thấy Bách Lý Lan, An Nhiên có chút kinh ngạc, mặc dù cô đoán được những người này là của Bách Lý Lan nhưng lại không ngờ Bách Lý Lan sẽ ở trong xe.

"Ồi, chúng ta lại gặp mặt." Bách Lý Lan nhìn An Nhiên, vẻ mặt thoát nhìn rất thoải mái, đáng vẻ thoát nhìn hoàn toàn không giống với kẻ sắp bị phá sản.

Tập đoàn Bách Lý bị các giới địa kích, bất kể là chính giới hay thương giới hoặc là trên đường, cho dù công trình của tập đoàn Bách Lý vẫn còn hàng hóa, tất cả đều bị đập, bị đập không nói, còn có thể bị giành, đất xây dựng của bọn họ cũng bị phá, cô phiếu xuống dốc không phanh, bây giờ cổ đông tập đoàn Bách Lý ngày ngày đến náo loạn trước cửa.

Tập đoàn Bách Lý chống đỡ không được bao lâu nữa sẽ phải tuyên bố phá sản.

Nhưng thoát nhìn Bách Lý Lan này hoàn toàn không giống như là đáng vẻ phá sản nha.

"Tôi thật sự là không muốn gặp lại cô chút nào." An Nhiên cười lạnh, "Bách Lý Lan, lần này cô bắt cóc tôi lại muốn làm gì, hả?"

Bách Lý Lan lắc đầu, "Tiểu thư Phó, cô xem mấy lời này cô nói thật không tốt nha. Tôi chưa từng bắt cô mà, chẳng qua là dùng một chút mưu kế mà thôi, bây giờ cô chỉ cần gọi điện thoại cho những người đó, nói buông tha cho tập đoàn Bách Lý, tôi lập tức sẽ tha cho cô."

An Nhiên cười vui: "Bách Lý Lan, cô nói hay thật. Tôi nào có năng lực làm cho tập đoàn Bách Lý của cô cái tử hồi sinh? Tôi khuyên cô bây giờ thả tôi ra, bằng không cô sẽ hối hận."

"Bây giờ mà thả cô ra thì tôi mới hối hận!" Bách Lý Lan cười lạnh, "Thiện Vũ nhà tôi yêu cô như thế, vậy thì cô ở chung một chỗ với Thiện Vũ nhà tôi đi, chỉ cần cô quên tất cả, cô sẽ ngoan ngoãn ở bên người Thiện Vũ. Tôi muốn cô cả đời ở bên cạnh Thiện Vũ, bọn họ sẽ không thể nhẫn tâm làm cho tập đoàn Bách Lý hoàn toàn phá sản phải không? Dẫu sao cô cũng là dâu tương lai của tập đoàn Bách Lý, không phải sao?"

"Bách Lý Lan, cô quá ngây thơ rồi." Đáy mắt An Nhiên rõ ràng ý cười, "Cô nhìn lại một chút xem bản thân ngây thơ như thế sao lại có thể leo lên được chức tổng giám đốc tập đoàn Bách Lý vậy?"

Bách Lý Lan còn chưa kịp nổi giận, xe phanh gấp một cái, đợi khi các cô giương mắt lên nhìn thì thấy một chiếc xe Buick màu đen đang đứng chắn trước đường đi của bọn họ.

Ngay lúc tài xế định vòng đi đường khác, xung quanh bọn họ đã vây kín bởi thật nhiều xe.

Bách Lý Lan tưởng rằng là người của Phó Quân Hoàng đến nhưng không ngờ những trên những chiếc xe kia lại ghi tên các đài truyền hình, các tòa soạn báo khác nhau, đây lòng cô xẹt qua dự cảm xấu.

Quả nhiên....

Trong nháy mắt những chiếc xe kia dừng lại, tất cả đoàn phóng viên nâng máy quay, micro lên nhào tới chỗ bọn họ....

"Bách Lý Lan, đối với chuyện cô bắt cóc Phó An Nhiên, cô có lời giải thích nào không?"

Chương 108: Cái chết của Bách Lý Lan (1)

Editor: Norah

Đối mặt với việc phóng viên chợt xuất hiện, vẻ mặt Bách Lý Lan bỗng trở nên vô cùng lạnh, cô nắm tay An Nhiên lại ngay, lại bị An Nhiên đã có chuẩn bị từ sớm lấy tay ra.

“Là cô làm!” Về mặt Bách Lý Lan dữ tợn, gào thét.

Về mặt An Nhiên vô cùng lạnh nhạt, cô thoải mái dựa vào chỗ ngồi, trên khóe môi chứa nụ cười như có như không: “Bách Lý Lan, xem ra cô vẫn không hiểu rõ tôi lắm.”

Từ trước đến nay Phó An Nhiên cô luôn là một người có thù tất báo, sao cô có thể tha cho Bách Lý Lan? Cho dù là bây giờ cơ thể cô chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng mà Bách Lý Lan cho rằng cô không chuẩn bị gì mà ra tay với cô ta sao? Quả nhiên Bách Lý Lan vẫn quá trẻ tuổi.

“Phó An Nhiên, nếu như tôi có chuyện gì, cô cũng đừng mong sống yên ổn!” Bách Lý Lan đe dọa nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhún vai, cô cong khóe môi với Bách Lý Lan: “Bách Lý Lan, cô hơi quá xem trọng bản thân rồi.”

Bách Lý Lan còn chưa kịp nổi giận thì cô đã nhìn thấy An Nhiên lấy ra một bộ còng tay không biết từ đâu, cô ta bình thản còng tay cô ta lại, sau đó cười nói với Bách Lý Lan:

“Bách Lý Lan, yên tâm, lần này, tập đoàn Bách Lý của cô không sụp đổ được.” Nói xong, An Nhiên kéo cửa ra dưới ánh mắt kinh ngạc của Bách Lý Lan, dưới nhiều ánh đèn flash, xuống xe.

Về mặt An Nhiên sau khi xuống xe sợ hãi: “Cô ta muốn giết tôi! Cô ta muốn giết tôi!”

Về mặt An Nhiên hoảng sợ, trong đôi mắt màu trà kia chứa đầy vẻ sợ sệt, cô tiện tay bắt lấy một người phóng viên cách cô gần nhất, nắm thật chặt.

“Cứu tôi, cứu tôi với! Chỉ cần đưa điện thoại di động của anh cho tôi là được rồi, tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại!”

Người phóng viên kia là một người chàng trai trẻ tuổi, đột nhiên bị An Nhiên bắt lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của anh đỏ lên ngay lập tức, anh hoàn toàn không biết bây giờ nên làm gì.

Ngay lúc anh còn chưa kịp phản ứng, An Nhiên đã buông lỏng anh ra, đi nhờ sự giúp đỡ của một phóng viên khác.

Bách Lý Lan hiểu được Phó An Nhiên muốn làm gì trong nháy mắt.

Cô tức giận bước xuống từ trên xe, đi đến bên cạnh An Nhiên dưới nhiều ánh đèn flash và câu hỏi của phóng viên, bắt An Nhiên lại ngay:

“Phó An Nhiên! Cô muốn chơi cái gì! Cô cảm thấy chơi như vậy thì có ý nghĩa sao!”

“Không... Đừng đánh tôi! Tôi không nói gì cả, tôi rất ngoan ngoãn, tôi... Đừng đánh tôi, tôi không chạy, tôi không chạy.” An Nhiên giống như hoảng sợ cực độ, cô sợ sệt ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, cơ thể hơi run rẩy.

Xe của Bách Lý Lan đã sớm bị đám phóng viên bao vây lại, tài xế không thể nào lái xe đi ra ngoài, con đường xung quanh đều tắc nghẽn, mà lúc đám phóng viên thấy Phó An Nhiên dùng hai tay ôm đầu co người lại ngồi xồm trên mặt đất, bọn họ càng khiếp sợ đến không nói thành lời.

“Bách Lý Lan, xin hỏi cô đã làm gì với cô ấy, đến nỗi khiến phản ứng của cô ấy lớn như vậy.”

“Tiểu thư Bách Lý, xin hỏi cô ấy là Phó An Nhiên sao? Cô ấy là tiểu thư Phó An Nhiên nhà họ Phó sao?”

“Bách Lý Lan, xin hãy trả lời tại sao lúc cô ấy vừa nhìn thấy chúng tôi đến lại kêu cứu mạng? Tại sao cô ấy nói cô muốn giết cô ấy?”

“Tiểu thư Bách Lý Lan, xin...”

...

Câu hỏi của đám phóng viên nối tiếp nhau, cũng càng lúc càng sắc bén.

Gần như bọn họ đều chưa từng thấy dáng vẻ của An Nhiên nhà họ Phó, không biết tiểu thư nhà họ Phó là ai, vì vậy lúc An Nhiên nhờ bọn họ giúp đỡ, họ đều không nhận ra cô.

Về mặt Bách Lý Lan càng lúc càng lạnh: “Xin lỗi, tôi không thể trả lời câu hỏi của các người. Xin tránh ra.”

Nếu như đám phóng viên nghe lời như vậy thì đã không phải là phóng viên.

Bọn họ tiếp tục hỏi cô dồn dập, tất cả câu hỏi đều hỏi cô.

“Nghe nói gần đây tập đoàn Bách Lý đứng trước khủng hoảng tài chính, xin hỏi tiểu thư Bách Lý, đây có phải là sự thật không?”

“Bây giờ có nhiều cấp trên của tập đoàn Bách Lý nghi việc, xin hỏi điều này có liên quan đến việc tập đoàn Bách Lý các cô quản lý không tốt không?”

“Nghe nói bây giờ công trình của tập đoàn Bách Lý các cô bị chỉ ra và xác nhận là công trình bã đậu, bây giờ có không ít người dân thành phố tổ chức thành đoàn đi tố cáo tập đoàn Bách Lý của cô, xin hỏi tiểu thư Bách Lý, cô có ý kiến gì với chuyện này không?”

“Cô có cảm nghĩ gì về tình hình cổ phiếu của tập đoàn Bách Lý giảm giá liên tục không?”

“Nghe nói tập đoàn Bách Lý bỗng đứng trước những vấn đề này đều do cô bắt cóc tiểu thư nhà họ Phó, xin hỏi đây là sự thật sao?”

...

Câu hỏi dồn dập nối tiếp nhau làm cho vẻ mặt Bách Lý Lan lạnh dần, đám vệ sĩ bị đám phóng viên chắn ở ngoài thật vất vả chen vào, bọn họ bảo vệ Bách Lý Lan ở giữa, đưa tay gạt tất cả micro đi, về mặt lạnh lùng cứng rắn.

Đối mặt với đám đàn ông cường tráng bỗng xuất hiện, Die nd da nl e q uu ydo n đáy lòng đám phóng viên đều đang run lên.

Bọn họ đều biết hoặc ít hoặc nhiều về bối cảnh trước kia của dòng họ Bách Lý.

Tập đoàn Bách Lý cũng không trong sạch, không ít người đã chết trên tay họ.

“Tôi khuyên các người vẫn nên cách xa tôi một chút, nếu không thì đến lúc tôi ghi nhớ ai trong các người thì lại có thể không xong.” Giọng nói Bách Lý Lan cực lạnh.

Lời này lọt vào trong tai đám phóng viên, đáy lòng bọn họ đều nảy lên, Bách Lý Lan này đang đe dọa bọn họ, nếu như tiếp tục quấy rầy nữa, cô sẽ ra tay với họ.

Bọn họ cũng đã từng nghe hoặc ít hoặc nhiều về thủ đoạn của Bách Lý Lan.

“Cô đây là đang đe dọa chúng tôi sao? Bách Lý Lan, cô đây là dám làm không dám chịu sao?” Một người phóng viên bỗng hô lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía người kêu to nọ, người nọ chính là chàng trai trẻ mà vừa rồi An Nhiên bắt lấy.

Quả nhiên vẫn còn quá trẻ tuổi.

Tầm mắt làm người khiếp sợ của Bách Lý Lan dừng ở trên người chàng trai trẻ: “Nếu như cậu cảm thấy đây là đe dọa thì chính là như vậy.” Đối với cô mà nói, chỉ cần em trai cô có thể hạnh phúc, những người còn lại ra sao, đối với cô mà nói thì có liên quan gì?

“Hay cho một Bách Lý Lan!” Chàng trai trẻ kia cười lạnh.

Nhìn thấy bóng dáng đang dùng hai tay ôm đầu run lấy bầy bị nhiều người vây quanh, chàng trai trẻ lập tức động lòng trắc ẩn, con người luôn luôn thích đồng tình với kẻ yếu, anh phóng viên trẻ ngồi xuống bên cạnh An Nhiên, về mặt thương tiếc nhìn cô.

“Nào, đừng sợ, cô nói cho tôi biết, cô là ai, tôi sẽ giúp cô liên lạc với người nhà của cô.” Động tác nhẹ nhàng của chàng trai trẻ làm cho vẻ mặt Bách Lý Lan chột thay đổi.

Một tay Bách Lý Lan kéo An Nhiên từ trên mặt đất lên, cũng không biết là do cô dùng sức quá mạnh hay là do An Nhiên cố ý, cô vừa lôi kéo, An Nhiên đã lao đảo, ngay sau đó bước chân vấp vào nhau, An Nhiên ngã thẳng xuống phía đường nhựa!

Có người phản ứng không kịp, chỉ có thể kinh ngạc nhìn cơ thể An Nhiên từ từ ngã xuống mặt đất ——

Cũng ngay trong nháy mắt, phóng viên còn chưa kịp hét lên thì bỗng bị người khác đẩy ra, chỉ thấy một bóng người chột xuất hiện, bóng dáng kia nhanh chóng ôm An Nhiên vào trong ngực!

Người nọ mặc một bộ đồ thể thao, die,n; da.nlze.q;u;udo/nn ngũ quan lập thể trên mặt buộc chặt lại với nhau, về mặt đã trở nên cực kỳ khó coi và đôi mắt sâu thẳm mà lại đen nhánh kia bắn thẳng ra ý lạnh lẽo nhìn Bách Lý Lan!

Lúc mọi người thấy Phó Quân Hoàng, hô hấp không tự chủ được mà trở nên khó khăn, tay cầm micro cũng không tự chủ được mà run rẩy, về mặt các

ông anh vác máy quay phim gọi là phần khởi.

Chết tiệt ——

“Phó Quân Hoàng!”

Đây là Phó Quân Hoàng thật sự!

Thật sự!

Như vậy nói cách khác, người bị anh ôm vào trong ngực là ——

Phó An Nhiên!

Phó An Nhiên được Phó Quân Hoàng cưng chiều vô bờ bến?!

Nhìn còng tay trên tay Phó An Nhiên, nhìn ánh mắt lạnh lẽo kia của Phó Quân Hoàng, nhìn vẻ mặt chột thay đổi của Bách Lý Lan, trong nháy mắt, dường như tất cả bọn họ đều đã hiểu.

Bách Lý Lan thật sự bắt cóc An Nhiên nhà họ Phó!

Bách Lý Lan lại dám đối địch với nhà họ Phó ở Đê Đô.

Đám phóng viên đều phấn khích, cầm máy ảnh chụp tách tách liên tiếp, bây giờ bọn họ thật sự quá phấn khích, tuy là lúc bọn họ nhận được điện thoại đó, vẫn còn hơi nghi ngờ về tin tức này, nhưng mà bây giờ bọn họ hoàn toàn phấn khích đến cực điểm.

May mà bọn họ tin lời trong điện thoại, may là họ đuổi theo kịp! Đây tuyệt đối sẽ trở thành tiêu đề trang đầu!

Nhưng mà cho dù bây giờ họ phấn khích cỡ nào, họ muốn gào thét cỡ nào thì họ đều chỉ có thể thâm reo hò ở trong lòng, lúc đối mặt với Phó Quân Hoàng, dù sao bọn họ vẫn không có gan thách thức anh, bây giờ nhìn Phó Quân Hoàng rõ ràng đang nổi nóng.

“Bách Lý Lan!” Trong giọng nói trầm thấp hơi có vẻ cứng nhắc chứa đầy sự lạnh lẽo, mà sự lạnh lẽo này làm cho đám phóng viên cũng không nhịn được rung mình sau khi nghe thấy.

Bách Lý Lan không ngờ Phó Quân Hoàng lại xuất hiện vào lúc này ở đây.

Nhưng mà khi liên tưởng đến đám phóng viên bỗng xuất hiện với Phó Quân Hoàng nhanh chóng xuất hiện thì trong nháy mắt Bách Lý Lan đã hiểu được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô bị Phó An Nhiên tính kế.

Từ lúc vừa bắt đầu thì cô đã rơi vào trong bẫy của Phó An Nhiên!

“Phó Quân Hoàng, thật là chúng ta đã lâu không gặp.” Bách Lý Lan làm ra vẻ thoải mái chào hỏi với Phó Quân Hoàng, cô không tin Phó Quân Hoàng dám làm gì cô ở đây, trong tay cô nắm nhược điểm của anh, cô tin anh sẽ giúp cô.

Cả người An Nhiên đều núp ở trong ngực Phó Quân Hoàng, nhìn ra rõ ràng là chịu hoảng sợ cực độ, cô chỉ ôm Phó Quân Hoàng nhỏ giọng nghẹn ngào.

Trong mắt An Nhiên, muốn diễn kịch thì phải diễn đủ, nếu không thì, đến lúc bị người khác vạch trần, lại chơi không vui nữa.

Đương nhiên Phó Quân Hoàng biết bảo bối của mình đang diễn kịch, nhưng mà cho dù là như thế, nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của cô, trái tim anh vẫn bất giác thắt chặt lại.

Bách Lý Lan này, món nợ này bọn họ phải tính kỹ.

“Thiếu tướng Phó, xin hỏi về chuyện xảy ra lần này, anh thấy thế nào?” Ngay dưới tình hình bỗng yên tĩnh lại ở đây, một người phóng viên đưa micro đến trước mặt Phó Quân Hoàng, vẻ mặt căng thẳng nhìn anh.

Mặc dù anh biết mình làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng mà không làm thử một lần, ai biết sẽ xảy ra loại chuyện gì?

Tầm mắt Phó Quân Hoàng cũng không dời khỏi người Bách Lý Lan: “Chuyện này, tôi sẽ xử lý theo trình tự bình thường.”

Không ai ngờ, Phó Quân Hoàng sẽ trả lời một câu hỏi như vậy.

“Xin hỏi, Bách Lý Lan thật sự bắt cóc tiểu thư Phó sao? Nếu như không phải là bởi vì chúng tôi ngăn cản, thật sự là tiểu thư Phó sẽ lại bị cô ấy mang đi sao?” Chàng trai trẻ kia bỗng xông đến, đưa micro đến trước mặt Phó Quân Hoàng, hỏi.

Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhìn Bách Lý Lan, toàn thân tản ra lạnh lẽo tuyệt đối: “Cảm ơn mọi người.” Đưa tầm mắt dừng ở trên người đám phóng viên.

Bốn chữ đơn giản, nhưng lại trả lời tất cả vấn đề.

Cám ơn mọi người, nếu như không phải là bởi vì mọi người, anh sẽ không tìm thấy Phó An Nhiên. Cám ơn mọi người, nếu như không phải là bởi vì mọi người, Phó An Nhiên sẽ rơi vào trong tay Bách Lý Lan... Dĩ nhiên là những lời này do đám phóng viên tự bổ sung trong đầu.

Nhưng mà cũng chính vì bốn chữ này lại làm bọn họ hưng phấn.

Vừa rồi nói cám ơn với bọn họ chính là Phó Quân Hoàng đó! Con cháu nhà họ Phó Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết! Nhân vật truyền thuyết Phó Quân Hoàng trong quân đội!

Trên thế giới này, có thể có mấy người được Phó Quân Hoàng nói cám ơn?!

Dù cho chỉ có bốn chữ này, dinendian.loqidJon nhất định bọn họ sẽ dùng nước bọt dìm chết Bách Lý Lan.

Trong lòng Bách Lý Lan cười lạnh, thật không hổ là người nhà họ Phó, quả nhiên thủ đoạn cao minh.

Cũng ngay lúc đám phóng viên bắt đầu oanh tạc cô tới tấp thì tiếng còi cảnh sát vang lên, một chiếc xe cảnh sát ngừng lại ở bên cạnh mọi người, vài viên cảnh sát cầm lệnh bắt giữ đi xuống từ trên xe, bọn họ đi đến trước mặt Bách Lý Lan, lạnh nhạt nói:

“Xin chào Bách Lý Lan, cô là nghi phạm liên quan đến vụ án bắt cóc, đây là lệnh bắt giữ của chúng tôi, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Khi đám phóng viên đang ngu ngơ nghe thấy lời nói như thế, trong nháy mắt đều điên lên.

Đây chính là hiện trường bắt giữ! Toàn bộ camera mirco linh tinh đều nhắm thẳng vào Bách Lý Lan.

“Bách Lý Lan, xin hỏi cô có gì muốn nói về tình huống như bây giờ không?”

“Về việc nhà họ Phó sắp phản kích lại cô, cô có thủ đoạn gì đối phó lại không?”

“Về việc bây giờ tập đoàn Bách Lý sắp gặp phải nguy cơ, cô có phương pháp giải quyết gì không?”

“...”

Rất nhiều câu được hỏi ra, đám cảnh sát lại không cho Bách Lý Lan cơ hội trả lời, lúc đám cảnh sát tiến lên bắt giữ Bách Lý Lan, đám vệ sĩ của cô đưa tay muốn ngăn cản, cũng ngay lúc này, một người hô lớn tiếng một câu:

“Bách Lý Lan, quả nhiên cô lợi hại, còn dám chống lại lệnh bắt giữ!” Vẫn là chàng trai trẻ tuổi kia hô lời này, rõ ràng bây giờ cậu đã hoàn toàn so kè với Bách Lý Lan.

Vài người vệ sĩ nghe thấy có người hô như thế, đương nhiên không dám có hành động gì khác, chỉ có thể nhìn Bách Lý Lan bị cảnh sát đưa đi.

Lúc Bách Lý Lan đi ngang qua Phó An Nhiên được Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, cô thấp giọng nói ở bên tai cô ta:

“Phó An Nhiên, cô đừng tưởng rằng cô như vậy thì thắng.”

An Nhiên ở trong ngực Phó Quân Hoàng cong khóe môi, sao sự trả thù của cô có thể chỉ như vậy thì xong chứ? Nếu đơn giản như vậy mà xong thì cô đã không phải là Phó An Nhiên rồi.

Xe cảnh sát đưa Bách Lý Lan đi, trong nháy mắt tất cả đám phóng viên dồn tất cả đợt tấn công vào trên người Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên trong ngực anh, trước đó bọn họ lại nhận được tin tức, con gái nuôi nhà họ Phó Phó An Nhiên lại là vị hôn thê của Phó Quân Hoàng! Mặc dù đang trong lễ đính hôn, Phó An Nhiên chợt mất tích làm cho mọi người tăng lớp bên trên đều hỗn loạn, nhưng mà dù sao chưa đến hai ngày là tốt rồi.

Chỉ là nghe nói, nguyên nhân mất tích tại lễ đính hôn của Phó An Nhiên chính là Bách Lý Lan ra tay, là người của cô bắt cóc Phó An Nhiên, nhưng mà về phần nguyên nhân là gì, đến bây giờ bọn họ đều không biết là gì.

“Xin hỏi thiếu tướng Phó, về chuyện của tiểu thư Phó, người...”

“Vợ.” Sau khi Phó Quân Hoàng lạnh lùng ném lại hai chữ này về phía ống kính đang hướng về phía anh kia thì xoay người ôm An Nhiên lên xe.

Hai chữ này của Phó Quân Hoàng làm cho bọn họ đều hơi mơ hồ, nhưng mà rất nhanh bọn họ đã hiểu được chuyện gì xảy ra, không ngờ anh lại không thích bọn họ gọi Phó An Nhiên như vậy.

Nhưng mà sau khi bọn họ phản ứng kịp, xe của Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên đã chạy đi thật xa rồi.

Bọn họ rất muốn đuổi theo, nhưng mà xe của Phó Quân Hoàng nhà họ Phó, ai dám đuổi theo lộ liễu ở phía sau? Không muốn sống nữa sao?

Chỉ cần chừng này thì đã đủ để bọn họ nỗ lực mấy ngày, lúc trước không có tài liệu thì bọn họ cũng có thể dựa vào một câu nói của người khác mà viết ra từng câu chuyện kinh thiên địa khiếp quỷ thần, hôm nay đều là chuyện xảy ra thật sự, còn không biết bọn họ muốn viết mấy thứ này đến khi nào đây!

Bây giờ vẫn nên nhanh chóng về nhà, đi viết bản thảo thật tốt!

Nhất định bọn họ phải giành truyền thông trước nhà khác, tiến hành nỗ lực với tài liệu này trước tiên!

Bên trong khoang xe.

An Nhiên quay đầu nhìn về mặt căng thẳng của Phó Quân Hoàng, vẻ nhát gan và sợ hãi trên mặt An Nhiên đã không thấy đâu, chỉ còn gương mặt khôn khéo.

Cô đưa tay cầm tay anh trong tay, ngón tay nhẹ nhàng khều khều ở trong lòng bàn tay anh: “Lão soái ca, lo lắng rồi?”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, chỉ tiếp tục nhìn con đường phía trước, nhưng tay cầm trên vô-lăng lại nắm chặt lại.

An Nhiên biết lần này mình làm hơi mạo hiểm, nếu như đám phóng viên kia có chạy đến, nếu như không có người giúp đỡ cô thì có thể cô vẫn thật sự bị Bách Lý Lan đưa đi.

Nhưng mà nếu như cô chưa hoàn toàn nắm chắc thì sẽ không thể nào làm như vậy, cô biết anh tin tưởng cô, nhưng mà cho dù là như vậy, anh vẫn sẽ sợ hãi.

“Lão soái ca, nếu như gặp nguy hiểm, em sẽ rời đi. Anh còn chưa tin năng lực của em sao? Em chính là do anh tự mình mang ra ngoài, chẳng lẽ anh đã quên, em còn là phó đội trưởng của U Linh.” An Nhiên muốn làm dịu đề tài một chút, vậy mà ngược lại cô kéo đề tài này trở nên nghiêm túc hơn.

Phó Quân Hoàng đưa tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên, chỉ thấy trong đôi mắt màu trà kia của cô chứa ý cười nhàn nhạt, trong ý cười còn chứa một chút áy náy.

Phó Quân Hoàng thở dài, anh đưa tay cầm tay cô trong tay mình: “Sau này, không cho như vậy.”

“Sẽ không sẽ không.” An Nhiên vội vàng trả lời: “Lần này Bách Lý Lan xong rồi, sẽ không có cơ hội vực dậy. Về phần Thiện Vũ kia, chúng ta có thể để từ từ, không gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108-2: Cái chết của Bách Lý Lan (2)

Editor: Norah

Phó Quân Hoàng gạt đầu, thật là không gấp, dòng họ Bách Lý mất đi Bách Lý Lan, hoàn toàn không đáng sợ.

Bọn họ hoàn toàn có thời gian chơi đùa từ từ với Thiện Vũ.

Tập đoàn Bách Lý nóng vội rồi.

Ngày hôm sau lên các tiêu đề trang đầu báo lớn, mà theo sát phía sau tập đoàn Bách Lý là tên Bách Lý Lan, về chuyện cô bắt cóc Phó An Nhiên càng gây thêm sóng gió lớn trong đám người.

Sao một sinh viên đại học lại trêu chọc đến người quản lý tập đoàn Bách Lý? Có một ít cư dân mạng tiếp tục đào bới sâu thêm, này không đào bới thì không sao, cư dân mạng vừa đào bới đã ra người bị Bách Lý Lan bắt cóc, Phó An Nhiên tiểu thư nhà họ Phó chính là nữ thần quốc dân, sinh viên của Ngân Dục Phó An Nhiên mà rất hot trên internet!

Lần này xem như, tất cả mọi người đều không đồng ý.

Phó An Nhiên! Phó An Nhiên đánh tên Hàn Quốc nào tàn chạy! Phó An Nhiên đập bay bọn Nhật lùn! Phó An Nhiên ở trong cảm nhận của rất nhiều cư dân mạng hoàn toàn chính là một em gái nhỏ mạnh mẽ, cô em gái nhỏ này không hiểu sao bị bắt cóc, dĩ nhiên là bọn họ tức giận!

Sau khi Phó An Nhiên nổi lên trên internet, trong sân trường Ngân Dục có không ít học sinh đều đã dùng điện thoại di động ghi chép lại sinh hoạt hàng ngày của An Nhiên, thỉnh thoảng còn có thể dùng điện thoại quay một đoạn video, đăng lên trên mạng, nhưng mà cho dù chỉ có video thường ngày, cũng làm cho số người hâm mộ An Nhiên có tăng không có giảm, An Nhiên trong sinh hoạt hằng ngày đơn giản chính là nữ thần điển hình!

Cô thần nhiên, yên tĩnh, cho dù cô chỉ ngồi ở đó, đọc đồng thoại Grimm cô thích nhất, vẻ mặt đều trong trẻo lạnh lùng như vậy, tuy là cả người có vẻ cực kỳ cao ngạo lạnh lùng, nhưng mà đây đối với họ mà nói thì phong phạm nữ thần chính là phải như vậy, tự nhiên không có ai muốn đi chạm chọc rồi.

Đương nhiên, lời bàn trên internet cũng không phải là nghiêng về một phía, cũng có người phi nhõ sự cao ngạo lạnh lùng của cô, nói cô giả tạo, nhưng mà

từ trước đến nay đám người kia đều bị nước bọt của người khác dìm chết, hơn nữa luôn chết rất sạch sẽ.

Về chuyện sinh viên trao đổi trôi qua đã rất lâu, nhưng mà sức nóng của An Nhiên lại chưa tan đi trên internet, ngược lại càng ngày càng nóng, mà cũng vào lúc này, lại lộ ra chuyện An Nhiên bị bắt cóc, sao người hâm mộ của An Nhiên có thể nhìn được? Không nhìn được thì làm sao bây giờ? Bắt đầu đào bới lịch sử đen tối của tập đoàn Bách Lý thôi!

Cư dân mạng đông đảo rất lớn mạnh, rất nhiều lịch sử đen tối của tập đoàn Bách Lý đều bị đào bới ra, truyền thông đều không biết rất nhiều lịch sử đen tối trong này, bọn họ luôn nghi ngờ tính chân thật của những thứ được gọi là lịch sử đen tối, thế nhưng khi bọn họ đi điều tra, phát hiện những thứ được gọi là lịch sử đen tối đều là thật!

Lần này xem như, nhóm truyền thông cũng đã bắt đầu chú ý nhóm người hâm mộ lớn mạnh của An Nhiên, rốt cuộc trong nhóm người hâm mộ này có nhân vật mạnh mẽ thế nào? Bọn họ lại có thể đào đến trình độ như vậy!

Chuyện trên internet còn chưa giải quyết, cổ phiếu của tập đoàn Bách Lý liên tục rớt giá, lúc gặp phải đã kích liên hợp của nhà họ Từ và nhà họ Tô, không ít người ở tập đoàn Bách Lý bán tháo cổ phiếu trong tay, nhưng mà bây giờ lại không tác dụng, còn bởi vì tập đoàn Bách Lý mà số người trở nên trắng tay trong một đêm cũng không ít.

Cả để đồ đều rối loạn.

Bởi vì liên quan đến Bách Lý Lan, để đồ lại bắt đầu một lượt hành động chống lại hủ bại đề cao liêm chính, mà tập đoàn Bách Lý cũng bị điều tra, nghe nói bọn họ trốn thuế tài chính và thuế vụ.

Vẫn chưa hết, trên mạng bỗng lộ ra một đoạn video, đoạn video kia đơn giản chính là kích tình bắn ra bốn phía điển hình, hoàn toàn có thể so với phim hoạt động tình cảm của Nhật Bản, không ít người xem đến muốn ngừng mà không được, máu mũi văng khắp nơi!

Mặc dù đoạn video kia nhanh chóng bị gỡ bỏ, nhưng có không ít cư dân mạng mạnh mẽ xuống trước, lưu trữ lại.

Lúc nhóm truyền thông nhìn thấy video kia đều điên lên, bọn họ đều biết hai nhân vật chính trong video kia, tất cả đều là người nhà họ Bách Lý mà! Nếu như bọn họ không nhớ nhầm, người đàn ông đây đưa một chỗ với Bách Lý Lan trong video chính là Thiện Vũ được cô cưng chiều tốt cùng!

Không ngờ hai người lại lẫn lộn cùng với nhau! Trời ạ! Tin tức lớn tuyệt đối có tính bùng lên mạnh mẽ!

Sau khi đám thể hệ trước nhà Bách Lý nhìn thấy video này, đều nhất thời không chịu nổi sự tức giận ngã xuống đất, không nhìn được kêu bản thiêu!

Danh dự của tập đoàn Bách Lý hoàn toàn bị phá hủy, cổ phiếu xuống thấp nhất trong lịch sử, dựa vào mức độ giảm như vậy, chỉ cần chưa đến một ngày, tập đoàn Bách Lý nhất định xong đời.

Nhóm người trên mạng và truyền thông đều sôi trào lên, mà lúc này nhà họ Phó lại có vẻ yên bình.

Cụ Phó tắt TV, hé mắt, sau đó mới đưa tầm mắt dừng ở trên người An Nhiên: "Nhóc con, những thứ này đều do con làm đúng không?"

Ông sẽ tin tưởng cư dân mạng lớn mạnh gì gì đó sao? Đều là đánh rắm! Nếu như cư dân mạng có thể tùy tiện tiến lên vào server của tập đoàn Bách Lý, vậy thì rất mơ hồ.

An Nhiên đang ăn quả táo Phó Quân Hoàng gọt xong cho cô, sau khi nuốt táo trong miệng xuống rồi cô mới nói: "Vẫn là ông cụ hiểu rõ."

"Đơn giản chính là cần quấy!" Cụ Phó hừ lạnh, ngay sau đó tầm mắt dừng ở Phó Quân Hoàng còn đang gọt táo cho An Nhiên: "Thằng nhóc thôi! Con nói xem con lớn như vậy để làm gì! Con cứ mặc cho con bé cần quấy như vậy à?"

Cắt cả quả táo thành miếng nhỏ, dinendian.loqjdJon sau khi dùng một cây tăm cắm vào phía trên, anh mới đưa tầm mắt dừng ở trên người ông cụ.

"Cô ấy thích." Phó Quân Hoàng cũng không có nói, nếu như bảo bố không làm như vậy, anh sẽ trực tiếp giết Bách Lý Lan và Thiện Vũ, nguyên nhân anh không nói dĩ nhiên là bởi vì ông cụ không chấp nhận nỗi anh làm ra hành động như vậy.

"Nó thích thì con để tùy con bé làm như vậy? Ông cho con biết, con chiều con bé như vậy thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!" Cụ Phó hừ lạnh, mặc dù từ nhỏ hai đứa nhỏ này trải qua khá nhiều chuyện, nhưng mà cho dù chịu khổ vì người khác thế nào cũng không thể vợ dứa cả năm.

Cụ Phó thừa nhận con bé tuổi nhỏ nhưng thông minh, từ nhỏ suy nghĩ đã kín đáo nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể chứng minh con bé này không có lúc sai.

Bây giờ ông sợ là sợ cho dù Quân Hoàng biết chuyện con bé làm là sai, nó cũng sẽ không ngăn cản con bé, mà sẽ cần quấy theo con bé.

Quân Hoàng quá nuông chiều An Nhiên.

"Sẽ không." Phó Quân Hoàng dùng khăn giấy lau tay cho An Nhiên, lạnh lạnh nói.

Cụ Phó tức giận trừng thẳng Phó Quân Hoàng, về mặt Phó Quân Hoàng vẫn không thay đổi nhìn An Nhiên chăm chú.

"Ba, sẽ không xảy ra chuyện gì, con thấy con bé An Nhiên là một người hiểu chuyện, nó biết phải làm sao." Phó Văn An cầm một ly nước đi đến, gương mặt dịu dàng kia lộ ý cười nhân nhật, nhìn có vẻ rất dịu dàng.

Ấn tượng của An Nhiên với chú nhỏ này rất tốt, cô nở nụ cười với ông, rồi sau đó không nói gì.

"Biết phải làm sao? Ba thấy chính là không biết làm sao, mới có thể cần quấy như vậy!" Không phải là cụ Phó không biết chuyện ở lễ đính hôn là người nhà họ Bách Lý làm, nhưng mà cho dù là như vậy, cách thức làm việc của con bé này cũng quá độc ác rồi.

"Ba, có một số chuyện ba không biết." Phó Văn An thở dài, ông đều đã nghe Ngữ Song nói, con bé An Nhiên suýt nữa bị người nhà họ Bách Lý làm nhục, nhưng bọn họ giấu diếm chuyện này đi, sợ cụ Phó có phản ứng quá khích gì.

"Ba không biết thì các con cũng không nói cho ba biết sao?" Cụ Phó nện cây gậy trong tay mình, cảm tức nhìn chằm chằm Phó Văn An.

Phó Văn An lắc đầu, không nói, chỉ là cười nhân nhật.

Phó Quân Hoàng bữu môi với Phó Văn An, rồi sau đó đặt quả táo vừa mới cắt thành miếng nhỏ trên bàn trước mặt Phó Văn An.

"Ăn."

Cụ Phó nhìn mà nhũn mảy, ông đã ngồi ở đây lâu như vậy rồi, thằng nhóc thối đều không cho ăn táo, mà Văn An vừa đến thì thằng nhóc thối liền đẩy quả táo đến trước mặt nó, đây là chuyện gì?

Sau khi Phó Văn An hơi sững sờ, đẩy lòng ảm áp, ăn một miếng táo nhỏ, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.

"Cám ơn." Phó Văn An nhẹ nhàng cười với Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng chỉ gạt đầu một cái, anh lại ôm An Nhiên vào trong ngực mình lần nữa, không quan tâm mọi thứ xung quanh.

"Cút cho ông, lập tức cút về nhà của mình con đi!" Cụ Phó buồn phiền, ông chưa từng thấy thằng nhóc thối như vậy, hành động bây giờ đơn giản chính là càng ngày càng không biết trời đất, bọn họ đây còn chưa kết hôn! Lễ đính hôn cũng chưa hoàn thành chính thức, đức hạnh của thằng nhóc thối cũng đã như vậy rồi, vậy nếu như kết hôn, còn ra sao đây?

Phó Quân Hoàng nhũn mảy, trên thực tế anh đã sớm muốn trở về nhà dành riêng để ân ái của anh và bảo bối, nhưng mà bảo bối nói bây giờ chú nhỏ ở nhà, hơn nữa sắp đến tết rồi, bọn họ trở về thì không hay.

Bảo bối vẫn luôn hiểu rõ mấy thứ này hơn anh, cho nên anh luôn nghe theo lời cô.

Bây giờ nếu cụ Phó đã nói như vậy, Phó Quân Hoàng liền ôm An Nhiên đứng dậy, ngay sau đó bước nhanh về phía tầng trên dưới ánh mắt kính ngạc của cụ Phó.

"Con muốn làm gì!" Cụ Phó chống cây gậy trong tay mình xuống, hô lớn tiếng, lúc này nghe mười phần có lực, hoàn toàn không giống ông cụ đã hơn tám mươi tuổi.

"Thu dọn hành lý về nhà." Phó Quân Hoàng đã sớm muốn trở về nhà dành riêng để ân ái của bọn họ, ông cụ đã lên tiếng, dĩ nhiên là phải đi.

Cụ Phó nghe thấy thì nện thẳng gậy xuống, tức giận nhìn Phó Văn An nói: "Con nhìn xem! Nhìn xem thằng nhóc thối này!"

Phó Văn An sờ sờ mũi của mình, ngược lại bật cười: "Như vậy cũng không tệ. Ba đừng tức giận, bây giờ rõ ràng ba rất vui vẻ, cần gì phải bày sắc mặt cho Quân Hoàng nhìn?"

Bị nói trúng nỗi lòng, trên mặt cụ Phó có vẻ không nén được giận, ông ho khan thành tiếng: "Ai, ai vui vẻ?"

"Ăn đi." Phó Văn An cười đầy khay táo đến trước mặt ông cụ: "Quân Hoàng của chúng ta vẫn luôn rất cẩn thận, biết bây giờ rằng ba không tốt, đã cắt thành miếng nhỏ như vậy rồi, ba còn muốn sao nữa?"

Cụ Phó nhìn miếng táo cắt bằng nhau trong khay trước mặt, dĩ@en*dyan(lee^qu.donn) ánh mắt cũng trở nên dịu lại.

Ông chính là không muốn nhìn thằng nhóc thối kia yên ổn.

"Yên tâm đi, có An Nhiên, bọn họ cũng sẽ không đi." Phó Văn An lại ăn một miếng táo, giọng nói dịu dàng.

"Hừ! Ai quan tâm bọn nó có đi hay không?" Rõ ràng sau khi nghe thấy Phó Văn An nói câu kia, vẻ mặt ông tốt hơn nhiều.

Mà lúc này bên trong căn phòng, An Nhiên đang ngồi trên giường, cười híp mắt nhìn Phó Quân Hoàng bận bịu thu dọn hành lý cũng không nhiều của bọn họ, cô hài lòng nằm lý ở trên giường, nhìn anh nói:

"Lão soái ca, anh thật đúng là muốn thu dọn về nhà sao?"

"Ừ." Tiếp tục thu dọn.

"Nhưng mà sắp đến tết rồi." An Nhiên nhàn nhạt cười nói: "Anh quên mất hai ngày trước em nói với anh thế nào sao? Bây giờ chúng ta cần phải ở cùng người nhà thật vui vẻ, đặt mọi thứ trong tay xuống, chăm sóc bọn họ thật tốt, bây giờ chúng ta cũng chỉ có mấy ngày tết này có thể thư giãn một chút thôi."

Tất cả động tác thu dọn hành lý của Phó Quân Hoàng đều ngừng lại.

An Nhiên bật cười.

Cô giang hai tay với anh.

Phó Quân Hoàng đi đến bên cạnh cô, khom người ôm chặt cô vào trong ngực mình, bản thân ngồi ở mép giường: "Bảo bối, yêu em."

"Ừ, em cũng yêu anh." An Nhiên dựa vào ngực anh, cười trả lời: "Bây giờ ngủ một giấc đi, đến lúc đó đi xuống lầu xin lỗi ông cụ thì tốt rồi."

"Ông để cho chúng ta..."

"Đó là ông đang đùa chúng ta thôi, yên tâm đi, nếu như chúng ta đi thật thì ông cụ mới có thể nổi giận thật sự." Về tính tình của ông già trẻ con đó, cô lại biết rõ ràng.

Phó Quân Hoàng chưa bao giờ có bất kỳ hoài nghi nào với lời của An Nhiên, nếu bảo bối đã nói như vậy, vậy thì anh liền tin tưởng.

"Chuyện về sau của nhà họ Bách Lý giao cho em làm, anh đừng nhúng tay." Bây giờ chuyện này đã làm lớn lên rồi, bây giờ bất kể là tầm mắt của người trên internet hay là của truyền thông hay của người bình thường đều dồn ở trên người nhà họ Phó cổ.

Bây giờ chỉ cần bọn họ vừa có hành động, ngay sau đó sẽ bị lộ trên internet, đến lúc đó thì cho dù bọn họ muốn ra tay ngăn cản cũng sẽ không ngăn cản được.

Cô sẽ giao tất cả mọi chuyện cho Tần Vũ Triết làm, chỉ có như vậy, mới không có người chia mũi nhọn nghi ngờ chống lại nhà họ Phó của cô.

An Nhiên vẫn luôn rất hiểu rõ chuyện cây to đón gió lớn.

Trong sự kiện lần này, mặc dù nhà họ Phó là người bị hại, nhưng mà nếu như có người hiểu chuyện tiến hành biên soạn chuyện cô bị bắt cóc, vậy thì thật đúng là giải thích không rõ được.

Bây giờ mọi người đang vì đạo đức, luân lý mà chờ chuyện được tiến hành bàn bạc sâu thêm, đoạn kịch tình giữa Bách Lý Lan và Thiện Vũ kia phá hủy nghiêm trọng tam quan (*) của không ít người, vì vậy bây giờ Bách Lý Lan hoàn toàn xong rồi.

(*) Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Phó Quân Hoàng gật đầu, anh không có bất kỳ ý nghĩ phản đối, chỉ cần anh âm thầm bảo vệ thật tốt cho bảo bối của anh thì được rồi, còn lại đều không quan trọng.

An Nhiên yên tâm, chỉ cần Phó Quân Hoàng không tham dự vào chuyện này, rất nhiều chuyện đã dễ dàng hơn, cô cũng không cần bận khoăn quá nhiều.

Tập đoàn Bách Lý tan rã với tốc độ nhanh chóng, thậm chí tốc độ tan rã còn nhanh hơn so với dự đoán của mọi người, sau khi tập đoàn Bách Lý tan rã, trên mạng bùng nổ dự đoán nói, đã kích tập đoàn Bách Lý, không chỉ có một tập đoàn Từ thị, còn có tập đoàn từ trước đến nay đều thần bí Tô thị, nghe nói còn có một tập đoàn, nhưng mà không có ai đào ra được là nhà nào.

Ba tập đoàn tiến hành đã kích một tập đoàn, sao có thể kiên trì được? Hơn nữa giữa Bách Lý Lan và Thiện Vũ còn bùng nổ vụ bê bối, càng đẩy tập đoàn Bách Lý đến vực sâu, chỉ thiếu một bước cuối cùng, tập đoàn Bách Lý liền hoàn toàn tan rã.

Mà một bước cuối cùng chính là tranh chấp nội bộ trong tập đoàn Bách Lý.

Bây giờ Bách Lý Lan còn đang bị điều tra trong đồn cảnh sát, tập đoàn Bách Lý mất đi người chủ định, sao có thể tiếp tục trấn định chứ? Có không ít quản lý cấp cao cuống mất một phần khoản tiền của tập đoàn bỏ chạy.

Mà một bước cuối cùng, đẩy toàn bộ tập đoàn Bách Lý xuống vực sâu.

Mà lúc này dĩ nhiên là Bách Lý Lan vẫn còn ở trong đồn cảnh sát tiếp nhận điều tra không hay biết gì, trong vài ngày đầu còn có đoàn luật sư đến đây xử lý vấn đề cho cô, nhưng mà về sau, lại không thấy người nào đến đây.

Lúc đó Bách Lý Lan gần như biết đã xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên chuyện còn không nhỏ, nhưng mà cô lại không ngờ tập đoàn Bách Lý hoàn toàn phá sản.

"Bách Lý Lan này đơn giản chính là một cục xương cứng, gặm cũng không gặm nổi! Là người sáng suốt đều biết là cô ta bắt cóc Phó An Nhiên, tại sao cô ta một mực chắc chắn cô ta không biết gì chứ?" Cảnh sát trẻ vừa tra hỏi Bách Lý Lan xong cầm sổ ghi chép trong tay ném trên bàn, về mặt lộ về bức

tức.

Người ở trong đồn cảnh sát này, có không ít là người hâm mộ của Phó Quân Hoàng, đương nhiên cảm thấy hết sức căm phẫn với việc làm của Bách Lý Lan, người ở trong cục cảnh sát này, cũng có không ít đã từng là thủ hạ của Phó Quân Hoàng một thời gian ngắn, đối với họ mà nói thì Phó Quân Hoàng hoàn toàn chính là sự tồn tại giống như thần.

Nhưng mà chính là bảo bối của thần bọn họ, bị Bách Lý Lan này bắt cóc đi!

"Ha, cũng không phải là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người như thế, đến mức căm phẫn như vậy sao?" Đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai chàng trai trẻ, thờ dài nói.

"Người này lại bắt cóc Phó An Nhiên! Phó An Nhiên! Cô ấy chính là bạn gái của huấn luyện viên!" Năm đó chàng trai trẻ này không được chọn vào U Linh, sau đó giải ngũ, được phân công đến chỗ này.

Mặc dù cậu không được chọn vào U Linh, nhưng mà cho dù thời gian chung đụng chưa đến một tháng ngắn ngủi, từ đáy lòng cậu sinh ra kính nể người đàn ông tồn tại tại giống như thần kia.

Người đàn ông kia không chỉ vừa mạnh mẽ, anh đối xử tốt với chiến hữu chưa bao giờ đặt bên miệng, anh chỉ biết hành động.

Lúc cậu vừa mới vào đội dự bị, anh đã nghe nói qua huấn luyện viên có một bảo bối thương đến tận xương tủy, cậu may mắn thấy được anh và bảo bối anh nói chuyện điện thoại, cậu luôn nhớ rõ về mặt từ trước đến nay của huấn luyện viên đều nghiêm túc lạnh lẽo nhưng vào giây phút đó lại là dịu dàng mà cậu chưa từng thấy, khi đó hơi thở tản ra trên người huấn luyện viên đều là ấm áp, thậm chí anh còn chứa ý cười tràn ngập sức sống.

Sau này anh mới biết, cuộc điện thoại kia được gọi là cuộc gọi cứu vớt huấn luyện viên.

Cứu vớt huấn luyện viên. Người được gọi như vậy nên là một người thế nào? Cậu vẫn luôn chưa từng gặp, nhưng mà thời gian trước lúc cậu nghe nói đối tượng đính hôn của huấn luyện viên chính là cô gái anh nuôi lớn, cậu lập tức hiểu rõ được, cậu chúc phúc huấn luyện của cậu từ đáy lòng.

Nhưng mà trên thế giới này có người không hy vọng người khác sống tốt, sao Bách Lý Lan này cứ làm người khác bức bối như vậy nhỉ?

Cảnh sát trẻ đồng thời vỗ vỗ bả vai anh, cười ha ha nói: "Biết rồi biết rồi, biết cậu là người hâm mộ của huấn luyện viên của cậu, nhưng mà bây giờ người ta cũng không nói, thời gian tạm giữ cũng hết rồi, chúng ta đây chỉ có thể thả người."

Cảnh sát trẻ thờ phỉ phò nhìn đồng nghiệp của mình, rõ ràng là không muốn.

Đồng nghiệp kia vỗ vỗ anh: "Yên tâm đi, chờ đến lúc chúng ta tìm được bằng chứng cụ thể, lại đi bắt cô ta cũng không muộn. Cho nên nói đi thả người thôi."

Cảnh sát trẻ vô cùng không tình nguyện đi thả Bách Lý Lan đi.

Lúc Bách Lý Lan đi ra từ trong phòng tạm giam, cảnh sát trẻ còn lạnh lùng trừng cô: "Tôi sẽ tìm được bằng chứng!"

"Cố gắng lên." Bách Lý Lan ném lại hai chữ này liền đi, hoàn toàn không quan tâm về mặt giận dữ của cảnh sát trẻ sau lưng.

Nếu không phải là bởi vì bên cạnh có đồng nghiệp nhìn, mình vẫn mặc bộ đồng phục này, cậu đã sớm quát cô.

Cảnh sát trẻ thờ phỉ phò trở lại trong phòng làm việc của mình, nhưng mà cậu vừa ngồi xuống không bao lâu đã nghe thấy một tiếng bùm nổ mạnh dữ dội vang lên!

Là xe dừng ở cửa nổ tung!

Cậu kéo cửa ra chạy về phía bên ngoài, nhưng mà cậu còn chưa chạy đến cửa đã nghe thấy có người hô lớn tiếng ——

"Bách Lý Lan... Chết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Giải quyết tình địch, Tết Ông Táo ở Tàn Môn (1)

Editor: Hành Hoa

Bách Lý Lan đã bị nổ chết ở trước cửa cục cảnh sát!

Trong nháy mắt, khi tin tức này được đưa ra ánh sáng đã bùng nổ điên cuồng trên các trang thông tin đại chúng, có chiều hướng hạ hê, có chiều hướng xoay cổ tay thờ dài, nhưng phần đa là thỗn thức vì người vốn ngồi tít trên cao – Bách Lý Lan có kết cục cuối cùng cũng chẳng hơn gì cái này.

Không ít người suy đoán rớt cuộc là người nào đã giết Bách Lý Lan.

Dân tình có ngốc mấy cũng không tin những lời giải thích từ phía Chính phủ: nói là xe đột nhiên bị nổ tung, cũng chẳng tìm ra nguyên nhân mà cuối cùng chỉ tổng kết là do xe tự động phát nổ.

Nhưng ai sẽ tin vào cái lý do này?

Xe tự động phát nổ? Nói như thế thì sau này còn ai dám mua xe? Còn ai dám mua cái kiểu xe này? Còn ai dám ngồi xe? Chẳng phải là nói hươu nói vượn sao?

Đối với những vấn đề này, không có ai đứng ra giải thích, bây giờ cục cảnh sát hoàn toàn rối loạn, bọn họ kiểu gì cũng không ngờ Bách Lý Lan lại bị nổ chết ở chỗ này!

Bọn họ nên ăn nói thế nào với quần chúng? Nên ăn nói thế nào với đám người nhà họ Bách Lý? Mặc dù bây giờ nhà Bách Lý đã sụp đổ, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, ai mà biết được sau lưng gia tộc Bách Lý có còn thế lực nào nữa hay không?

Bây giờ cục cảnh sát đã hoàn toàn bị đẩy đến trên đầu sóng ngọn gió, phía tin tức truyền thông dường như ngày nào cũng đều ở đây cắm trại, tiến hành phỏng vấn cảnh sát và không ngừng hỏi Bách Lý Lan chết như thế nào.

Chờ bọn họ dập tắt xong đám cháy, thi thể Bách Lý Lan đã bị thiêu không còn nguyên vẹn, biến dạng hoàn toàn, nếu như bọn họ không tận mắt chứng kiến Bách Lý Lan đang ở trên xe, thậm chí bọn họ sẽ cho rằng đây là mưu kế lừa giỡn của Bách Lý Lan.

Cục trưởng không yên tâm còn cho người đến khám nghiệm DNA, kết quả thu được người này chính xác là Bách Lý Lan, không sai, Bách Lý Lan đã chết.

“Chắc, không ngờ Bách Lý Lan cứ như vậy mà chết đấy.” An Nhiên tắt tivi, vui trong ngực Phó Quân Hoàng, tặc lưỡi ra tiếng.

Nhưng trong ấn tượng của cô, gia tộc Bách Lý nào có ngu như vậy: sẽ bị nổ chết dễ dàng như thế? Hừ, có thể lừa được người khác, muốn lừa Phó An Nhiên cô? Nằm mơ!

Phó Quân Hoàng cẩn thận cắt móng tay cho cô, tiếng nói nhàn nhạt: “Anh sẽ điều tra.” Cho nên cô không cần để ý, anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện.

An Nhiên rút tay mình ra khỏi tay Phó Quân Hoàng, dieendaaneequydonn rồi sau đó dưới tầm mắt kính ngạc của anh, hai tay ôm mặt của anh, hai đầu gối quỳ trên ghế salon, trán cô kề sát trán anh, đồng tử màu trà chấm chú nhìn anh.

“Lão Soái ca, anh là của em!” Không ai có thể cướp đi người của cô, đừng tưởng rằng gần đây cô không làm gì cả, không nói gì thì có nghĩa là cô không biết gì hết.

Phó Quân Hoàng hơi ngần ra, ngay sau đó trong đồng tử ngạc nhiên xuất hiện ý cười nhàn nhạt, cọ cọ trán cô, “Ừ, anh là của em.” Không ai có thể giành được.

Hai ngày này chuyện khiến An Nhiên sốt ruột không phải nhiều bình thường.

Mới hôm qua, ngày Bách Lý Lan bị nổ chết, đột nhiên có một vị khách tới nhà họ Phó nói là đến chúc Tết ông cụ Phó, chắc chắn, vị này cho rằng cô không hiểu chút ý đồ đó sao?

Vị này chính là Tô Lương, Đại tiểu thư nhà họ Tô ở Đế Đô, lúc trước được lão soái ca nằm vùng cứu ra từ Vô Xá, chỉ là không tính tới việc cô ta tới chúc tết ông nội, không có việc gì sao cứ có ý lếc mắt đưa tình với Lão Soái ca chứ? Chẳng lẽ cô ta coi Phó An Nhiên cô là người chết chắc?

“Tiểu thư, thiếu gia, có tiểu thư Tô đến thăm.” Sau khi quản gia gõ nhẹ cửa phòng An Nhiên, đẩy cửa tiến vào cung kính nói.

“Nặc Nặc đến?” An Nhiên phản xạ có điều kiện hỏi. Trong hai ngày này, không biết nhóc con Nặc Nặc bị tên Tô Kinh Thiên đánh chết kia hành hạ đến hình dạng gì nữa, hai ngày nay lúc thấy cô, buối đi của nhóc con đều không vững, quả nhiên Tô Kinh Thiên kia rất cầm thú!

Về mặt quản gia có chút cứng lại, sau đó ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Không phải cô ấy, là tiểu thư Tô Lương.” Ông biết tiểu thư và thiếu gia đều không muốn thấy cái cô tiểu thư Tô đó, nhưng mà người tới là khách, nhà họ Phó bọn họ cũng không thể đuổi người ta đi được đúng không?

Sắc mặt An Nhiên lập tức liền lạnh xuống, nhìn xem, thật đúng là có người coi cô như người chết đấy.

An Nhiên âm thầm nhéo một cái bên hông Phó Quân Hoàng, dường như muốn trút toàn bộ bức bối trong lòng mình lên người anh.

Dĩ nhiên là An Nhiên không dùng được sức lực, Phó Quân Hoàng có chút không hiểu nhìn cô, “Sao vậy? Có phải thấy khó chịu chỗ nào không?” Bảo bối của anh chỉ lúc đang khó chịu thì cảm xúc mới dao động lớn như vậy, vừa rồi cô còn nhéo anh.

“Anh xem anh đã mang đến cho em chuyện gì ấy!” Nói xong, An Nhiên không để ý tới Phó Quân Hoàng, trực tiếp nhảy xuống khỏi ghế salon, ánh mắt

nhìn quần gia mỉm cười rồi xuống lầu.

Phó Quân Hoàng nghi hoặc nhìn ông quần gia, ông quần gia ho khan lên tiếng, tùy tiện nói: “E rằng tiểu thư đang..... ghen.” Không sai, là đang ghen.

Cô tiểu thư Tô đó có ý với thiếu gia, cả nhà họ Phó có ai mà không biết? Nhưng mà trên thế giới này sao lại có người không biết thức thời như vậy? Tô Lương cô thật sự cho rằng ông cụ thích cô mới lôi kéo cô cùng nói chuyện sao? Chẳng qua là ông cụ không muốn làm cho chuyện ồn ào đến quá mức khó coi, dù nói gì đi nữa thì bây giờ nhà họ Phó cũng không muốn gây ra chuyện gì không hay với nhà họ Tô. Vì một Tô Lương làm không vui, thật sự có thể mất nhiều hơn được.

“Ghen?” Ánh mắt Phó Quân Hoàng càng thêm nghi hoặc, “Vì sao?” Anh đâu có thích người khác đâu, trên thế giới này, anh yêu nhất là bảo bối, không có người nào khác.

Ông quần gia bắt đầu đi lắc đầu một cái, thiếu gia nhà họ vẫn luôn ngây thơ như vậy.

“Thiếu gia ngài còn không mau đi xem tiểu thư một chút đi, bằng không tiểu thư sẽ không vui.”

Quả nhiên câu nói sau cùng rất có tác dụng, Phó Quân Hoàng lập tức đứng dậy, bước nhanh xuống lầu dưới.

Quần gia buồn cười lắc đầu, ông đã cảm thấy: tiểu thư và thiếu gia bọn họ chính là trời sinh một đôi, người khác có muốn cũng không xứng với thiếu gia nhà ông và tiểu thư, chứ đừng nói đến chuyện tiểu thư còn là quần chủ của ông.

Lúc Phó Quân Hoàng xuống lầu liền thấy bảo bối đang ngồi bên cạnh ông nội, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn người ngồi đối diện hai người.

Khi nhìn thấy hai người kia, vẻ mặt Phó Quân Hoàng hơi có chút ngạc nhiên, không phải nói chỉ có Tô Lương sao? Sao cả Khúc Tuệ Tuệ này cũng tới?

Nhìn thấy Phó Quân Hoàng từ trên lầu đi xuống, Khúc Tuệ Tuệ lập tức đứng dậy, cô nghiêm túc chào Phó Quân Hoàng: “Chào huấn luyện viên!”

Tầm mắt ông cụ Phó nhìn Khúc Tuệ Tuệ mang dieendaaneequydonn theo chút khen ngợi: là một cô gái tốt, đáng tiếc bây giờ nhà ông đã có một cô nhóc Nhiên, bằng không ông nhất định sẽ để cho thằng nhóc thối kia ở chung một chỗ với cô bé này.

Phó Quân Hoàng gật đầu một cái, không nói tiếng nào, chỉ là đi đến bên cạnh người An Nhiên, tầm mắt chăm chú nhìn trên người cô.

An Nhiên làm như không thấy, cô lôi kéo cánh tay ông cụ Phó, “Hi, con nói ông nội, sao hôm nay ông không tìm ông Cố đánh cờ vậy?” Ý ngoài lời nói của cô chính là nếu ông không có ở đây, hai người con gái bụng dạ khó lường này chẳng phải hết kiểm soát rồi sao?

Ông cụ Phó sao có thể không biết con bé đang suy nghĩ gì? Ông bắt đầu đi lắc đầu, đối với nhóc con này, ông đúng thật là hết cách.

Nhưng nhìn sắc mặt cháu trai của mình không thể nào tốt hơn, ông cụ Phó rất vui vẻ, cháu trai này cũng không chiếm được tiện nghi của cô nhóc Nhiên, ông còn có thể thế nào? Xem ra hai cô nhóc này tới đã làm cho nhóc Nhiên tức giận.

“Gần đây ông Cố của con rất bận rộn, dường như không thấy bóng dáng.” Ông cụ Phó lắc đầu cười, “Chờ ngày nào đó ông ấy đến chỗ chúng ta, con liền mắng ông ấy, sau này không cho phép ông ta đến nhà chúng ta nữa.”

An Nhiên bật cười, “Ha, con nói nếu ông Cố thật sự không đến, người còn không buồn chết sao?”

Phó Quân Hoàng thấy bảo bối của mình không nhìn mình, cũng không nói chuyện với mình, đáy lòng anh thoáng qua có một chút ghét bỏ, đây thật đúng là lần đầu tiên anh cảm thấy ghét bỏ ông nội mình.

Anh mặc kệ ánh mắt mọi người, từ phía sau đôi tay mò tới An Nhiên, ôm lấy cả người cô ở trong ngực của mình, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của ông cụ Phó ngồi chỗ của An Nhiên, bình tĩnh nói:

“Mọi người tiếp tục nói.” Nói xong, lấy ra một cái bấm móng tay từ trong túi quần, tiếp tục cắt móng tay lúc trước chưa cắt xong.

Mắt ông cụ Phó trừng đến độ sắp rơi ra ngoài, đây là cái chuyện gì? Mắt nó mù không nhìn thấy ở đây còn có người khác hay sao? Hơn nữa hai người này còn là cô gái, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, nó nói xem rốt cuộc thể diện của ông già Phó Chiến này có còn cần nữa hay không?

An Nhiên vui vẻ đón nhận Phó Quân Hoàng lấy lòng, cả người cô thoải mái dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, khóe môi vẫn mang một nụ cười như cũ, mà nụ cười kia trong mắt Tô Lương chính là một loại châm chọc, châm chọc các cô không biết tự lượng sức mình.

Làm sao Tô Lương lại không biết vị trí của Phó An Nhiên trong lòng Phó Quân Hoàng, cô không phải lần đầu tiên nhìn thấy An Nhiên, đương nhiên cũng không phải lần cuối cùng. Cô cũng biết bây giờ Phó An Nhiên không còn là con gái trên danh nghĩa của Phó Quân Hoàng, bây giờ cô ta là vợ của anh, là vợ đã cưới hỏi của anh.

Nhưng cho dù như thế thì làm sao? Tô Lương cô rất thích Phó Quân Hoàng! Tô Lương cô chính là yêu mến người đàn ông này thì sao? Đừng nói là bọn họ chỉ là đính hôn, cho dù bọn họ có kết hôn thì cũng có lúc ly dị, Tô Lương cô có thể đợi, có thể dây dưa bọn họ hơn nữa!

Hôm nay cô vốn còn đang không biết lấy lý do gì đến thăm, nghe Khúc Tuệ Tuệ nói muốn đến thăm ông cụ, trên thực tế cô và Khúc Tuệ Tuệ không thân quen gì, nhưng sau lại biết cô ấy đang làm việc ở U Linh, cô bắt đầu có ý đến gần Khúc Tuệ Tuệ.

Mới đầu không tiếp cận không biết, đến gần đây lòng cô càng tức lớn hơn, Khúc Tuệ Tuệ này thoát nhìn rất lương thiện, khéo léo; thực tế cũng đã làm nhiều chuyện xấu xa, vì có thể được tiếp tục ở lại U Linh, cô ta làm mấy chuyện này cô cũng không nhắc lại, nhưng không thể không nói, một cô gái có thể ở U Linh đợi lâu như vậy cũng coi là có chút bản lĩnh.

Dĩ nhiên năng lực của Khúc Tuệ Tuệ trong quân khu không có ai phản đối, trong suy nghĩ của rất nhiều lính nam bọn họ thì Khúc Tuệ Tuệ chính là nữ thần trong lòng họ, nhưng thế thì làm sao, cô ta còn không phải cũng giống như cô, thích Phó Quân Hoàng, yêu mà không được?

Dĩ nhiên Khúc Tuệ Tuệ biết Phó Quân Hoàng đối với An Nhiên rất tốt, cái loại tốt đó đến từ trong xương, tất cả động tác của anh đều rất tự nhiên, không có một chút làm bộ, ngay cả khuôn mặt anh cũng mềm dịu đi rất nhiều.
dieendaanleequydonn

Lòng bỗng nhiên thắt chặt. Quả nhiên cô vẫn không thể buông được sao?

“Quân Hoàng còn có thể chăm sóc người như vậy.” Tô Lương nhìn động tác của Phó Quân Hoàng, đột nhiên liền bật cười.

Ồ? An Nhiên như thế này, ý trong lời này của Tô Lương thật sâu nha.

Ông cụ Phó nghe Tô Lương vừa nói như thế, lập tức vỗ đùi một cái, lên tiếng cười nói: “Ôi chao, con xem xem thời gian trôi thật nhanh mà, ông còn nhớ mấy đứa lúc nhỏ đấy, Quân Hoàng vẫn rất biết chăm sóc người khác như vậy.”

Lúc đó, Phó Quân Hoàng vừa mới bị đưa đến quân đội không bao lâu, trong mấy năm trước anh còn có thể trở về, chỉ thị khi đó không nhiều như bây giờ, bây giờ nghỉ lại, trong khu nhà lớn này có rất nhiều người đều là được Phó Quân Hoàng đưa qua.

Tuy Quân Hoàng lúc đó cũng đã bắt đầu trở nên không có biểu cảm gì, nhưng mà lúc anh chăm sóc người khác, vẻ mặt lại bất giác trở nên dịu dàng, dường như trời sinh anh không có lực chống cự gì với trẻ con.

“Dạ vâng, mẹ con có nói cho con nghe, lúc con còn nhỏ, Quân Hoàng còn từng chăm sóc con nữa đấy.” Tô Lương được thể cười cười, cũng không có gì vượt quá phận.

Tầm mắt Khúc Tuệ Tuệ nhìn sang người Tô Lương, cô ta có ý gì đây? Muốn mượn việc này kéo sự chú ý của An Nhiên sao?

Ha, cũng không nhìn lại cân lượng của mình một chút.

Không phải Khúc Tuệ Tuệ chưa từng đi dò xét vị trí của Phó An Nhiên ở trong lòng Phó Quân Hoàng, nhưng cô lấy được cái gì? Suýt nữa thì cô bị xóa tên khỏi U Linh!

Huấn luyện viên chưa bao giờ để tình cảm cá nhân xen vào trong công việc, nhưng chính cô đã thử dò xét một lần để rồi suýt nữa cô bị anh vứt bỏ.

Khúc Tuệ Tuệ là một người thông minh, cô biết Phó Quân Hoàng có thể kiên nhẫn với mình như thế là đã vượt quá sự thành công của cô rồi, suy nghĩ một chút, bây giờ ngoài Phó An Nhiên ra, Phó Quân Hoàng còn từng đối với người nào kiên nhẫn? Khúc Tuệ Tuệ cảm thấy như vậy tốt lắm rồi, cho dù không thể ở một chỗ với người trong lòng, nhưng có thể làm việc với nhau, cùng vào sinh ra tử cũng tốt.

Anh không thương cô, vậy thì để cho cô thương anh là được.

An Nhiên lười để ý cái cô Tô Lương ngu ngốc này, cô ta đây là ôn lại ký ức xưa với ông nội sao? Đúng là rất vớ vẩn.

Đừng nói Lão Soái ca có nhớ chuyện lúc trước hay không, kể cả anh có nhớ thì thế nào? Tô Lương cô ta chẳng phải vẫn không là gì cả sao?

“Ai da!” Đột nhiên An Nhiên kêu lên một tiếng.

Một tiếng này nhưng ảnh hưởng đến Phó Quân Hoàng đang chuyên chú cắt móng tay cho An Nhiên, anh tưởng mình đã cắt đến thịt của cô, anh vội vàng nhìn tay của cô, gấp giọng nói:

“Đau ở đâu? Đau chỗ nào hả? Có phải anh đã cắt vào thịt hay không?”

Ông cụ Phó vốn còn muốn tiếp tục nói gì đó với Tô Lương, nhưng khi ông nghe thấy Phó Quân Hoàng nói, ông không chút nể mặt đánh lên gáy Phó Quân Hoàng một cái, hiển nhiên là ông đã quên mất chuyện không thể đánh lên gáy anh.

“Con mau xem có chuyện gì xảy ra đi! Ôi! Cắt cái móng tay thôi cũng không cắt tốt được!”

An Nhiên có chút yên lặng nhìn hai người, cô khoát tay tỏ ý không sao, “Ai da con không sao không sao, không có cắt vào thịt con. Con chỉ là tự dừng nghĩ đến một chuyện, sau đó liền ai da một tiếng mà thôi, ai ngờ phản ứng của hai người lại lớn đến như vậy.”

“Cái con bé này còn lý luận đúng không? Đột nhiên kêu một tiếng làm ông còn tưởng có chuyện gì, con bây giờ đã là một cô gái lớn, đừng có cả ngày cứ nóng nảy như trẻ con, kỳ cục!” Mặc dù miệng ông cụ Phó nói thế nhưng rõ ràng trong mắt ông đã giảm bớt sự nóng nảy.

An Nhiên hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Tô Lương thấy thế, đáy lòng chê cười An Nhiên, động tý kêu lớn, không có lấy một chút khí chất tiểu thư khuê các, lời ăn tiếng nói và cử chỉ này nào xứng với Phó Quân Hoàng, thế này về sau sao làm được phu nhân chủ nhà họ Phó?

Hiển nhiên Tô Lương đã quên mất lần đầu tiên gặp mặt An Nhiên, cô lạnh lùng suýt chút nữa đã phế mình.

“Ông nội người đừng nóng giận, An Nhiên còn nhỏ, cô ấy không hiểu chuyện, ông cũng đừng có tức giận.” Tô Lương tự nhận là mình rộng lượng đưa cho An Nhiên bạc thang xuống dưới.

Mẹ nó! Cái đứa con gái này rốt cuộc lấy tự tin từ đâu ra vậy! Cô gái, cô có cảm thấy sự tự tin của mình đã thái quá rồi hay không? Cô đặc biệt muốn nhấn mạnh điều gì vậy, cái gì mà là An Nhiên quá nhỏ, không hiểu chuyện đây? Cô rất lớn sao? Bao nhiêu?

Khúc Tuệ Tuệ không nói gì, chẳng qua chỉ cúi thấp đầu xuống, trong ánh mắt hiện lên ý giễu cợt, xem cái người này đầu óc gì chứ!

Ông cụ Phó cũng sững sờ, chỉ cần là người đều có thể nghe hiểu cách nói của ông đúng không? Cô gái nhà họ Tô này không mang não khi ra cửa sao?

“Tức giận với con bé, ông còn không biết mình có bao nhiêu sức mà chịu đựng.” Ông cụ Phó hừ lạnh, nhưng đồng tử lại có chút lạnh lùng, rồi sau đó trực tiếp đặt tầm mắt lên người An Nhiên, hừ nói: “Nói đi, con mới vừa rồi nghĩ đến cái gì để cho con lập tức ngạc nhiên như vậy.”

An Nhiên mím môi cười, “Ai nha thật ra thì cũng không có gì ạ ..., chỉ là con nghe nói có một nhà vợ với tiểu tam đánh nhau bên ngoài á.”

“Hả?” Nếu con nhóc này muốn đùa, ông sẽ cùng đùa với con bé thôi.

“Nhưng mà người đó bên ngoài cũng không được gọi là tiểu tam, chỉ là cô đó quấy rối người chồng, tự cho là người vợ không xứng với anh ta, tự nhận mình tài mạo song toàn, gia thế rất cao, nhưng cho dù nói gì đi nữa thì người ta đã kết hôn, cô ta nói như vậy nghe có chút khó coi ấy ạ.” An Nhiên hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt thay đổi tại chỗ của Khúc Tuệ Tuệ và Tô Lương.

Ông cụ Phó gật đầu, cảm thấy nhóc con nói thật đúng là rất hay!

“Khi đó, ông không biết chứ, dieendaaneequydonn người vợ đánh tiểu tam, chắc chắn, đơn giản là không có cách nào nói được. Trên cái thế giới này ấy mà, mặc dù mọi người đều thích bảo vệ người yếu, nhưng nếu như người này khiến người ta hận thì không được.” An Nhiên nói xong, còn dùng cái tay còn lại chọc Phó Quân Hoàng, “Anh nói xem em nói có đúng không, Lão Soái ca?”

Phó Quân Hoàng nào có nghe được cô vừa mới nói gì, lúc này anh chỉ chăm chú cắt móng tay cho cô, sợ không cẩn thận sẽ cắt vào thịt của cô.

Vì vậy khi An Nhiên hỏi, anh hoàn toàn không chút nghĩ ngợi trả lời luôn: “Rất đúng.” Trong mắt trong tim anh, bảo bối nói luôn luôn đúng, không có nghi ngờ bất kỳ chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109-2: Giải quyết tình địch, Tết Ông Táo ở Tàn Môn (2)

Editor: Norah

Cụ Phó gật gù: “Lúc đánh nhau, người đàn ông kia có thái độ gì?”

“Dĩ nhiên là che chở vợ mình, đừng nói người đàn ông kia không thích kẻ thứ ba đó, cho dù là thích kẻ thứ ba đó, cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy mà che chở một người không biết xấu hổ đúng không?” An Nhiên nói dạt dào thích thú, ý cười trên mặt cũng rực rỡ không ít.

Buồn cười, thấy hai người kia cho cô sắc mặt không tốt làm cô phiền lòng, đương nhiên tâm trạng cô tốt rồi.

“Ây da, vẫn là lão soái ca nhà con tốt, chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc người khác, nhưng mà nếu như người khác thích tìm đến người của con, con chính là sẽ không bỏ qua dễ dàng.” Lúc An Nhiên nói câu cuối cùng, ánh mắt lại khẽ lướt qua người Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ.

Cô đã nói rõ ràng như vậy rồi, hy vọng hai người này ngàn vạn lần không nên đần độn nữa.

Nhưng mà, trên thế giới này, đúng là vẫn còn có người nào tàn.

“Chuyện này thật ra cũng không thể hoàn toàn trách kẻ thứ ba kia đúng không?” Tô Lương bỗng lên tiếng: “Cho dù là người đàn ông kia không tìm kẻ thứ ba đó, nhưng mà cô chắc chắn lúc khác người đàn ông kia không làm cho kẻ thứ ba đó có bất kỳ ý nghĩ không yên phận gì sao? Cô có thể chắc chắn giữa họ không có mập mờ sao? Dù là người đàn ông kia thật sự không thích kẻ thứ ba, nhưng mà rốt cuộc anh ta cũng ra ngoài tìm người, nếu anh ta đã ra ngoài tìm người, vậy chứng tỏ người vợ kia của anh ta làm không tốt. Tất cả đều là lỗi của hai bên, không đúng sao?”

Cụ Phó càng ngày càng không thích Tô Lương này, sao người này lại không biết điều như vậy chứ?

Thế nào, ý lời này của cô là đang nói kẻ thứ ba này tốt sao? Phá hoại gia đình của người khác chính là không đúng! Mặc kệ người đó có vô tội bao nhiêu!

Phó Quân Hoàng thật vất vả cắt sửa xong móng tay cho An Nhiên, thấy móng tay bóng loáng đẹp mắt, đáy lòng Phó Quân Hoàng trở nên mềm nhũn ngay.

Gọn gàng, không làm móng lộng lẫy chút nào thật đẹp.

Mà bây giờ về mặt An Nhiên lại không dễ coi, cô lạnh lùng nhìn Tô Lương: “Đúng vậy, đều sai. Cô nói xem kẻ thứ ba như vậy có quá không tự trọng hay không? Biết rõ người ta đã có vợ mà còn sáp lại, đây có phải là không tự trọng hay không?”

“Nhưng mà không chắc chắn cô ấy biết người đàn ông kia có vợ.” Tô Lương tiếp tục phân bác.

“Cũng đúng, không chừng người đàn ông kia lừa cô gái đó, nhưng mà xin tiểu thư Tô nói cho tôi biết, cô nói xem nếu như một người biết rõ rành rành người ta đã có vợ rồi, lại vẫn sáp lại gần, vậy gọi là gì? Há? À đúng rồi, bây giờ tuy có vẻ như chưa kết hôn, chỉ là quan hệ người yêu, có người thứ ba chen chân vào thì đều là kẻ thứ ba đúng không? Nào tiểu thư Tô, kiến thức cô phong phú, cô đến nói cho tôi biết, đó gọi là gì.”

Rõ ràng cụ Phó không có ý định quản chuyện này, ai bảo Tô Lương này quá không có đầu óc, nhìn xem Khúc Tuệ Tuệ người ta, không nói gì cả, ngoan ngoãn, chỉ nhìn cũng làm cho người khác thư thái, cô nói xem một đại tiểu thư nhà họ Tô, sao còn lên tiếng giúp kẻ thứ ba chứ.

Cho dù Tô Lương có ngu ngốc cũng biết Phó An Nhiên đang chửi xéo mình!

Sắc mặt cô lập tức trở nên khó coi, tóm lại Phó An Nhiên này muốn thế nào!

“À xem ra tiểu thư Tô cũng trả lời không được vấn đề này của tôi.” An Nhiên cong khóe miệng, sau đó nghiêng đầu đi hỏi Phó Quân Hoàng:

“Lão soái ca, anh đến nói cho em biết, nếu như anh gặp chuyện như vậy sẽ làm thế nào?”

“Há?” Cái gì làm thế nào?

Sau khi An Nhiên thuật câu chuyện ngắn gọn lại, Phó Quân Hoàng suy nghĩ một lát, rồi sau đó nói:

“Giết đi.”

Hai chữ đơn giản lại làm cho người ta cảm thấy bất giác run lên.

Giết đi.

Đơn giản bao nhiêu.

Đối với Phó Quân Hoàng mà nói, nếu như anh thật sự gặp phải chuyện như vậy, anh sẽ thẳng tay giết người nọ, tránh cho người nọ chọc bảo bối không vui.

Ở đây ngoại trừ An Nhiên không có phản ứng gì, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Rõ ràng cụ Phó không ngờ Phó Quân Hoàng sẽ trả lời như vậy, đây là sát phát cỡ nào.

Đôi tay Tô Lương bỗng nắm chặt lại với nhau, từ lúc cô còn nhỏ đã bắt đầu thích Phó Quân Hoàng rồi, bây giờ cô đây gọi là gì? Anh lại nói giết thì giết sao? Giết ai? Giết người khác thích anh sao?

Trên khóe môi Khúc Tuệ Tuệ chứa ý cười nhàn nhạt, nhưng mà trong ý cười nhàn nhạt đó có bao nhiêu phần là chân thật thì cũng chỉ có mình cô biết.

“Thật ngoan.” An Nhiên trực tiếp đặt một nụ hôn khê lên trán Phó Quân Hoàng, vỗ đầu anh.

Nhìn đi, lão soái ca luôn luôn đoạt lấy lòng cô như vậy.

An Nhiên cảm thấy mình giải quyết xong hai tình địch này rất dễ dàng, tuy là đối với Phó Quân Hoàng mà nói thì hai tình địch này hoàn toàn không phải chuyện gì, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, An Nhiên cũng đã âm thầm giải quyết xong bọn họ.

Sau khi Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ đi rồi, cụ Phó không ngừng thờ dãi với An Nhiên.

Bạn nói xem, sao ông lại nuôi được một cặp hoa hiếm thấy thế này chứ?

Chờ chút, hoa hiếm thấy? Ông thật là càng ngày càng già rồi, lại dùng hoa hiếm thấy để hình dung cháu của mình.

Ngay lúc Tô Lương và Khúc Tuệ Tuệ mới bước ra khỏi cổng nhà họ Phó, lại có một đám người đến viếng thăm, hai ngày nữa là đến đêm ba mươi rồi,

trong mấy ngày này người đến cực kỳ nhiều.

Mọi người đều khách sáo vài câu rồi đi, chỉ là đợt này đi rồi lại bắt đầu đợt tiếp theo.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng còn muốn chạy, lại bị cụ Phó trừng quay lại.

Muốn để một ông già ông đến đối phó với đám người này? Muốn chạy à? Nằm mơ!

Một ngày trước đêm ba mươi, vị kia bên trên dành thời gian đến thăm cụ Phó một lát, tuy là thời gian không lâu, nhưng mà đầy đủ để chứng minh địa vị nhà họ Phó ở Đê Đô, thân phận vị kia cao bao nhiêu, bận rộn bao nhiêu, nhưng trong lúc bận rộn lại tranh thủ đến, chỉ vì tự mình nói một câu chúc mừng năm mới với ông cụ.

An Nhiên thấy vậy, dĩ nhiên cũng không thể không khen điều này.

Nếu như không sai thì ông sẽ tiếp tục giữ chức vụ.

Trong mấy ngày này, Tần Vũ Triết vẫn luôn tra chuyện của Phó Văn An, nhưng mà rất kỳ lạ chính là, dường như chuyện của Phó Văn An bị ai đó động tay động chân, trừ những thứ linh tinh bên ngoài, anh không tra được gì cả, ngay cả anh còn gặp phải lực cản không nhỏ.

Rõ ràng, có người không hi vọng anh lật lại chuyện của Phó Văn An.

Hai thế lực ngăn cản, tuy không phải là người nhà họ Phó nhưng một thế lực trong đó là nhà họ Đào của Đào Ngữ Song, mà thế lực kia, anh tin anh đã từng tiếp xúc với họ, chỉ là đến bây giờ anh cũng chưa tra ra người đứng đầu chân chính ở phía sau thế lực đó.

Dù thế nào cũng cảm thấy cả người Phó Văn An này đều là lạ, tuy nhìn có vẻ ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà ông tuyệt đối có mặt u ám, hơn nữa mặt u ám đó còn không nhỏ.

Tần Vũ Triết cho là cứ báo lên trên như vậy, anh sẽ bị An Nhiên mắng, ai ngờ anh không chỉ không bị mắng mà còn nhận được câu chúc mừng năm mới của gia, chuyện này với anh giống như là đang nằm mơ.

Gia chúc tết anh, ôi chào!

“Tìm thấy Thiện Vũ chưa?” Giọng nói trong tai nghe kéo Tần Vũ Triết về lại hiện thực.

Tần Vũ Triết cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại từ trong sự phấn khởi: “Chưa... chưa có, nhưng mà vẫn đang tìm.” Dường như Bách Lý Lan đã sớm đoán được mình sẽ có tình cảnh thế nào, cô gần như sắp xếp xong xuôi tất cả cho Thiện Vũ, khi bọn họ ra tay đi thăm dò vị trí của Thiện Vũ, Thiện Vũ đã biến mất trong tầm mắt của họ.

“Chưa tìm thấy sao?”

“Gia, nếu như cần thiết, chúng ta có thể sử dụng...” Lời Tần Vũ Triết còn chưa nói hết, đã bị An Nhiên hoàn toàn ngắt lời.

“Không cần.” Vì một Thiện Vũ còn không đến mức đó, Thiện Vũ mất đi gia tộc Bách Lý, có thể làm được gì?

“Vậy...” Nhất thời Tần Vũ Triết cũng không biết nên nói gì.

“Không thể trải qua năm mới cùng cậu rồi, tôi và cậu cùng trải qua tất niên thế nào?” Lúc An Nhiên gọi số điện thoại này thì đã là đêm khuya, sự náo nhiệt qua đi thì nhà họ Phó lại khôi phục sự yên tĩnh lúc đầu.

Tần Vũ Triết ngẩn ra, anh cứ nhìn chăm chăm vào màn hình trước mắt, lời gia nói vừa rồi có ý gì? Bây giờ không phải đều đã ăn xong cơm tối rồi sao? Nhìn đồng hồ treo trên tường, đã sắp đến mười một giờ rồi.

“Tôi lập tức đến Phúc Mãn Lâu của cậu.” Nói xong lời này thì An Nhiên cúp điện thoại.

Sau khi Tần Vũ Triết còn đang ngây ngốc nghe thấy tiếng tút tút ở đầu bên kia, dĩ nhiên anh lập tức nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi.

Gia thật sự muốn đến!

Gia muốn trải qua tất niên cùng anh! Ngày trước lúc Tần gia còn, Tần Môn là náo nhiệt nhất, bắt đầu từ mấy ngày trước khi tất niên thì người ở Tần Môn đã vui vẻ rồi, nhất là ngày tết Ông Táo và ngày 30, mọi người huyên náo nhất.

Trong ngày thường, mọi người luôn tôn kính gia nhất, họ tôn kính cô như vậy, không đơn giản chỉ là bởi vì địa vị tối cao của cô mà còn cả cách đối đãi cực kỳ có lòng của cô với anh em của mình, cô sẽ không bởi vì mình là gia mà đối xử tệ với bất kỳ ai, cô có thể hạ mình ngồi uống rượu cùng với đám đàn ông không hiểu gì cả, nghe bọn họ kể chuyện cười vô bổ, ai mà không thích lão đại như vậy?

Lúc lễ mừng năm mới, họ đều dồn hết sức muốn gia vui vẻ.

Nhưng mà từ sau khi gia đi, Tần Môn không còn có náo nhiệt nữa.

Ở ngoài mặt thì Tần Môn hoà thuận, nhưng mọi người trong Tần Môn đều biết, người họ thật sự bội phục là Tần gia, người phụ nữ cực kỳ thoải mái với mọi thứ, vì vậy sao những người này có thể chịu đựng làm thuộc hạ kiếm sống của người phản bội Tần gia Diêm Tử Diệp chứ?

Không phải họ không muốn rời khỏi Tần Môn, chỉ là luyến tiếc Tần Môn, họ có tình cảm với Tần Môn, lúc Tần gia vẫn còn, Tần Môn chính là nhà của bọn họ, Tần Môn có thể cho bọn họ cảm giác như nhà.

Chỉ là sau khi gia đình, hương vị nhà càng lúc càng mờ nhạt đi. Nhưng mà cho dù là hương vị phai nhạt, tình cảm thấm thía của họ với Tần Môn vẫn không có cách nào khác thay đổi.

Mà cũng từ sau khi gia đình, Tần Môn không còn ăn tết cùng nhau nữa, thời gian ăn uống cùng nhau cũng rất ít, họ sợ tức cảnh sinh tình, sợ nghĩ đến người phụ nữ tùy ý kia đã bất thành linh biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Tần Vũ Triết không hề suy nghĩ nhiều, anh chỉ gọi điện kêu mấy người anh em đáng tin, năm đó lúc Tần gia chết, ngoại trừ phản ứng của anh ra thì phản ứng của mấy người kia là lớn nhất.

Hơn nửa đêm mọi người lại nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết đương nhiên đều mất hứng, lúc này gần như họ đều đã nằm ngủ, trong khoảng thời gian tức cảnh sinh tình như vậy, họ không định ngủ muộn.

Nhưng mà khi họ nghe thấy Tần Vũ Triết nói liên hoan thì tuy mặt ngoài họ đều chửi mắng trách móc, nhưng mà lại bất giác bắt đầu chuyển động, bắt đầu chỉnh đốn phản ứng của mình, mặc đồ nghiêm chỉnh nhất của mình vào, đi đến Phúc Mãn Lâu.

Lần này Tần Vũ Triết không có gọi nhiều người, nhưng mà dù là không gọi nhiều người thì bây giờ cũng có bảy người đến đây.

Tần Vô Song là người đến đầu tiên, trang phục cả người cô vẫn đồ rực như cũ, môi đỏ rực, móng tay xinh tươi, mang đôi giày cao gót đỏ vô cùng cao đã vắng cánh cửa phòng làm việc của Tần Vũ Triết, cô lắc lắc thân hình như rắn nước của bản thân hùng hùng hổ hổ đi đến trong phòng làm việc của Tần Vũ Triết.

"Bàn Đôn chết tiệt! Tốt nhất anh nói với em anh có chuyện quan trọng muốn nói! Nếu không thì, anh có tin bà đây sẽ băm anh thành từng khúc rồi ném xuống biển làm mồi cho cá mập không?!"

Tần Vô Song có quan hệ anh em họ với Tần Vũ Triết, chỉ hai người bọn họ nhận được sự yêu thích của Tần gia.

Năm nay Tần Vô Song đã 37, nhưng mà người bên ngoài nhìn vào, nhiều nhất cô cũng chỉ khoảng hai mươi lăm tuổi, chăm sóc rất tốt, lại thêm dáng người nóng bỏng của cô, sức hấp dẫn rất lớn!

Nhưng mà tính tình của Tần Vô Song thật không tốt, nếu không thì cũng sẽ không đến tuổi này mà vẫn chưa tìm được đối tượng.

Tần Vũ Triết không chỉ khuyên cô một lần, nhưng mà cô nhất định không tìm đối tượng, nói trước khi chưa tìm được gia tiên quyết không kết hôn, haizz, năm đó lúc gia chết, cô chỉ mới 23 tuổi, hiện tại, bây giờ đã 37 rồi.

"Sao vậy? Đã nhiều năm chúng ta không trải qua tất niên cùng nhau, trải qua một năm cùng nhau thì sao?"

"Nghe anh đánh rầm! Đây đã là mấy giờ rồi mà anh lại muốn tụ họp? Lúc sớm anh đi đâu hả?" Tần Vô Song giẫm đôi giày cao gót xuống, trên gương mặt có nét giống Tần Lam thoáng hiện lên ý nghĩ sâu xa.

Tần Vũ Triết không phải là một người thích đùa giỡn.

Anh không thể nào vô duyên vô cớ bỗng gọi đầy đủ bọn họ qua ăn cơm, trong này tuyệt đối có vấn đề.

Đột nhiên, vẻ mặt Tần Vô Song lạnh lùng: "Có phải kẻ điên Diêm Tử Diệp kia lại muốn làm chuyện gì hay không? Con hàng này con mẹ nó không biết yên tĩnh một lúc à, yên ổn có thể chết sao!"

Tần Vũ Triết thật không biết rốt cuộc gọi cô đến là đúng hay sai, chính là tính tình nóng nảy này của cô, nếu để cho cô biết thực tế Tần gia không chết mà lại không nói cho cô, anh cảm thấy chính mình sẽ chết rất khó coi.

Cho nên hay là thôi đi, chờ gia xuất hiện rồi tự mình giải thích đi.

Anh cũng không muốn bị đám người này chơi đùa đến chết.

"Không phải vấn đề của Diêm Tử Diệp." Điều anh tra được gần đây thật đúng là nhiều, anh cũng đã biết rõ hầu hết chuyện của Diêm Tử Diệp, bạn nói xem sao Diêm Tử Diệp này lại xui xẻo như vậy chứ? Lúc trước thật đúng là họ trách sai người.

May là năm đó anh bị người khác ngăn cản, Diêm Tử Diệp đã nói nếu không thì, có thể anh đã giết sai người.

Tần Vô Song nhíu mày: "Bàn Đôn, anh cũng không phải là người bao che cho Diêm Tử Diệp."

Tần Vũ Triết không nói gì mà lắc đầu: "Em yên tâm đi. Tây Mông đã nói rồi, cho dù là mọi người trên thế giới này đều phản bội sau lưng gia, Diêm Tử

Diệp cũng sẽ không thể phản bội gia. Haizz... Nói thật, trong nhóm người chúng ta này, vẫn là Tây Mông nhìn rõ ràng nhất."

"Bàn Đôn, anh sao vậy?" Tần Vô Song càng nhúu chặt mày lại: "Anh rất không đúng, anh phải nói rõ lời này với bà đây."

Tần Vũ Triết bắt đầu đi, tiếp theo đẩy cô đi về phía sảnh tiệc mà anh chuẩn bị: "Đi thôi bà cô của anh, yên tâm đi, đối với em mà nói thì đêm nay tuyệt đối là một đêm khó quên, cả đời khó quên." Hi vọng trong đêm nay đừng trở thành đêm cả đời khó quên của anh thì được rồi.

Tần Vũ Triết đều đã dặn dò kỹ nhân viên phục vụ bên dưới rồi, nếu như nói đến đây tìm anh thì dẫn người đến thẳng sảnh tiệc chỗ anh là được rồi.

Vì vậy lúc mọi người lục tục đến, lúc họ thấy Tần Vũ Triết và Tần Vô Song, vẻ mặt đều sùng sốt, lập tức cười lên ha hả:

"Đây là sao vậy? Sao bỗng dưng muốn ăn cơm cùng nhau vậy?" Người tới là một người đàn ông cường tráng, bộ dạng trung niên, cơ bắp trên người cực kỳ rõ rệt.

"Triệu Tường, không ngờ anh đến nhanh như vậy." Tần Vũ Triết cười cười, năm đó Triệu Tường chính là vệ sĩ thân cận bậc nhất bên cạnh gia, ngoại trừ Diêm Tử Diệp, người gia tin tưởng nhất chính là Triệu Tường.

Sau khi gia gặp chuyện không may, Triệu Tường cho là chính mình bảo vệ chủ không tốt, nhiều lần đều tuyệt tự sát, nếu không phải họ ngăn cản kịp thời, Triệu Tường này đã sớm mất mạng.

Sau đó lại đến thêm năm người, theo thứ tự là Bạch Bán, Ngô Chấn, Đường Mộc, Tống Hâm và Điền Huy.

Lúc trước năm người này đều là anh em sống chết cùng nhau, nhưng mà sau khi gia đi, dường như mối quan hệ giữa bọn họ lại ít đi, tuy là vẫn có qua lại, nhưng mà qua lại đúng là vẫn ít đi.

Chỉ là mặc dù là như thế thì như thế nào? Mặc dù là bốn năm mươi năm cũng không gặp mặt thì tình cảm giữa bọn họ cũng không thể biến mất chút nào.

"Bọn nhóc xấu xa này." Mấy tên đàn ông không hẹn mà gặp đồng thời hô lên câu này, bảy tên đàn ông lập tức ôm nhau, Tần Vô Song đứng ở ngoài vòng tròn đỏ mắt, cô giẫm giày cao gót của chính mình rồi lập tức bỏ nhào đến trong đám người, lớn tiếng hô:

"Các anh muốn chết hả! Vậy mà không thêm bà đây vào! Đều muốn làm phản rồi đúng không!"

Tần Vô Song ở Tần Môn luôn giống như chị cả, cô luôn nghiêm khắc nhất, nhưng cũng đồng thời cực kỳ có tình nghĩa, cô cực kỳ chân thành, thích hay ghét đều biểu hiện ở trên mặt, cô không giả bộ tỏ vẻ, chỉ là vì để cho cô đi vào trong vòng tròn của bọn họ.

Tám người ôm ấp lại một chỗ hồi lâu, sau khi mọi người hết đỏ mắt thì họ mới ăn ý buông đối phương ra.

"Bàn Đôn, nói đi, tên nhóc thối anh muốn làm gì?"

Đám người kia đều là người lão luyện, họ không cảm thấy lần này đến chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.

Nhìn đồng hồ, đây đã mười một giờ bốn mươi rồi, 20 phút nữa là qua năm cũ.

Bộ dáng Tần Vũ Triết nhìn họ muốn nói lại thôi, với họ mà nói quả thực chính là bóp tim gãy phổi.

"Bàn Đôn, có phải anh gặp chuyện gì hay không?" Bạch Bán sững sờ hỏi anh.

"Anh mới gặp phải chuyện gì!" Anh chỉ là xuất phát từ lòng tốt gọi bọn họ xuất hiện cùng nhau ăn cơm có được hay không! Nếu không bởi vì anh, có lẽ đám người này còn có thể chẳng hay biết gì đây: "Chỉ là có người gọi tôi ăn cơm, tôi nghĩ có muốn gọi mọi người hay không, đối với mọi người mà nói dường như là không thể nào nói rõ, cho nên tôi gọi điện cho mọi người."

"Ha thật sự là hiếm thấy, trên thế giới này lại có người như vậy, sao tôi không biết?" Điền Huy ngồi thẳng ở trên một cái ghế, neho mắt nhìn Tần Vũ Triết.

Tầm mắt Tần Vô Song bỗng dừng ở trên vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tần Vũ Triết, lòng cô nảy lên, ngay cả tay cô cũng bắt đầu run rẩy, cô dùng tay bắt lấy Tần Vũ Triết:

"Bàn Đôn chết tiệt! Có phải anh giấu diếm bọn em chuyện gì đúng không! Có phải anh tìm thấy Tần gia rồi không!"

Câu nói sau cùng khiến cho tầm mắt mọi người thoáng cái liền dừng ở trên người Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết còn chưa kịp mở miệng giải thích thì đã có giọng nói thản nhiên truyền đến từ cửa:

"Ồ, cơm này còn chưa bắt đầu ăn mà đã bắt đầu đánh nhau rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110-1: Tôi chỉ là muốn bảo vệ mọi người 1

Editor: Norah

Giọng nói làm cho bọn họ quen thuộc đến tận xương kia khiến tầm mắt mọi người đều bất giác nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác màu nâu nhạt đang mỉm cười đứng ở cửa, trong đôi mắt màu trà của người nọ chứa ý cười nhạt thoáng qua, khóe miệng cong lên làm cho họ cảm thấy quen thuộc.

Bọn họ biết cô gái này, cô tên là Phó An Nhiên, cô bé cưng của nhà họ Phó.

Nhưng mà, sao người của nhà họ Phó lại có thể xuất hiện ở chỗ này? Gần đây bọn họ lại nghe thấy không ít tin tức đối với Bàn Đôn mà nói thì không phải là tin tốt gì, một tin nổi bật nhất trong đó chính là bây giờ Bàn Đôn đã đầu nhập nhà họ Phó, bán đứng Tần Môn.

Dĩ nhiên là họ không tin.

Mặc dù nhìn Bàn Đôn có vẻ không đáng tin lắm, nhưng mà chỉ cần là chuyện về Tần Môn, từ trước đến nay Bàn Đôn đều hết sức cẩn thận, đừng nói bây giờ anh đã tách riêng ra khỏi Tần Môn, nói đúng là anh hoàn toàn cắt đứt với Tần Môn, anh cũng không thể nào làm ra chuyện gây hại cho Tần Môn.

Cho dù nói như thế nào, Tần Môn cũng do Tần gia để lại. Cho dù bọn họ có oán hận Diêm Tử Diệp chết tiết kia như thế nào thì họ cũng để ý kỹ Tần Môn, bảo vệ cẩn thận cho ngôi nhà cuối cùng của họ.

Mặc dù là Tần gia không còn nữa, bọn họ cũng cần phải, bảo vệ cẩn thận cho, ngôi nhà của họ.

Đối với người từ nhỏ đã không có nhà để về như bọn họ mà nói thì Tần Môn là chấp niệm của họ.

Nhưng mà bây giờ, vào lúc này, vào lúc hồi tưởng của bọn họ tràn đầy, Bàn Đôn gọi Phó An Nhiên này đến đây là sao? Chẳng lẽ nói, bây giờ anh thật sự đã trở thành người của nhà họ Phó rồi? Bây giờ anh thật sự đã bắt đầu làm việc cho nhà họ Phó sao?

“Chết tiết! Tần Vũ Triết! Anh có biết anh đang làm gì không?” Diên Huy ở gần Tần Vũ Triết nhất túm chặt cổ áo Tần Vũ Triết, vẻ mặt hung ác nhìn anh.

Tần Vũ Triết bị cổ áo siết chặt đến không nói thành lời, anh hít thở khó khăn, gương mặt mập mạp kia bị nghẹn đỏ bừng, hai tay cố sức gạt tay Diên Huy ra.

Bình thường nhìn tính Diên Huy có vẻ không nóng nảy nhất, nhưng mà nếu chuyện liên quan đến Tần Môn hoặc là người anh để ý thì chắc chắn anh sẽ nổi điên lên.

Tuy bình thường họ đều không qua lại gì nhiều, thậm chí ngay cả gọi điện thoại cũng rất ít, nhưng mà bọn họ vẫn luôn có quan hệ với nhau trong tối, sợ người mình quan tâm không may bỏ mạng.

Mà rốt cuộc bây giờ Bàn Đôn chết tiết này có biết mình đang làm gì hay không! Vậy mà anh làm việc cho nhà họ Phó kia! Anh đây là bảo hồ lột da! Anh đây là đào mộ cho bản thân, sau đó tự chôn sống bản thân!

Khi nào thì Bàn Đôn chết tiết này mới có thể không làm cho bọn họ lo lắng chứ!

“Huy Tử, mau buông tay! Bàn Đôn sắp không thở nổi rồi!” Triệu Tường vội vàng đỡ Tần Vũ Triết, vẻ mặt lo lắng nhìn anh, sau khi thấy anh không sao, mới trừng mắt nhìn Diên Huy nói:

“Anh nói xem đều đã trôi qua mười mấy năm rồi, sao vẫn cứ lỗ mãng như vậy?”

“Tôi làm sao?! Rốt cuộc Bàn Đôn chết tiết này có biết mình đang làm gì hay không? Người kia là ai —— không phải mọi người không biết! Bây giờ cô ta xuất hiện ở đây là sao?” Diên Huy phất tay chỉ vào An Nhiên với vẻ mặt vô tội, vẻ mặt giận dữ: “Đó là cháu dâu tương lai của nhà họ Phó! Bây giờ ai mà chẳng biết thân phận của cô ta? Bàn Đôn có liên quan với cô gái này, anh cho là sau này anh ta sẽ ăn được trái ngon sao?”

Triệu Tường nhất thời không biết nên nói như thế nào, anh cảm thấy Bàn Đôn có chuyện gì đó không nói cho họ biết, có chuyện gì đó đang gạt họ.

“Tôi cảm thấy lần này Huy Tử không có làm sai, Bàn Đôn chính là muốn ăn đòn.” Ngô Chấn vẫn luôn đứng ở một bên không nói gì nói, nhìn anh đeo kính đen có vẻ cực kỳ ôn hòa nhã nhặn, nhưng mà chỉ cần là người hiểu rõ anh đều biết, Ngô Chấn là một trong những lão đại lòng dạ hiểm độc trong giới, năm đó anh chính là Đường chủ Hình đường thuộc hạ của Tần gia.

“Cũng nên chinh đòn Bàn Đôn một chút.” Tống Hâm vừa đến ngồi trên ghế sofa uống một ngụm trà trên bàn, mùi vị không tệ, sau này còn có thể qua đây ngồi một lát.

“Bàn Đôn, có phải anh nên nói cho chúng tôi biết chuyện anh lên gạt chúng tôi rồi không?” Đường Mộc đứng ở bên cạnh Ngô Chấn, trong tay cầm dây thép không biết tìm thấy từ chỗ nào, giật giật khoe miệng.

Tần Vũ Triết khó khăn hít thở lại bình thường, anh dựa vào ghế, thở hổn hển từng hơi từng hơi một, sau đó tầm mắt dừng ở người vẫn đứng ở cửa, cũng không đi vào, chỉ là bình thần nhìn họ.

Bây giờ anh hoàn toàn không rõ ý của gia.

Anh không biết có phải gia tức giận rồi hay không, đúng là anh không có hỏi qua ý gia mà đã tìm những người này đến đây, nhưng mà anh cảm thấy, nếu bây giờ gia đã không tính tiếp tục che giấu nữa, người biết đến cũng đã nhiều như vậy, chỉ cần mấy người này đi điều tra, không phải sẽ biết hết sao?

Anh muốn trước khi chính họ tra được, chủ động lấy lòng những người này trước, nếu không thì, còn không biết những người này muốn ngăn chân anh như thế nào nữa.

Gia cũng thật là, biết rõ ràng đến lúc đó anh sẽ rất xui xẻo, đáng về cô lại hoàn toàn chính là đứng ở một bên xem kịch vui, không nói gì cả, cũng không làm gì, thậm chí dường như cũng không có mong muốn mở miệng.

Sao anh lại xui xẻo gặp phải một người gia như vậy chứ!

Từ sau khi An Nhiên xuất hiện, tầm mắt Tần Vô Song chưa từng rời khỏi người cô ấy, cô cảm thấy trên người cô gái kia có loại hương vị mà cô quá quen thuộc, mà hương vị kia chỉ có trên người Tần gia, nhưng mà nhìn dáng vẻ cô bé này cùng lắm mới mười bảy mười tám tuổi, sao cô có thể là Tần gia chứ?

Nhưng mà tại sao Tần Vũ Triết lại gọi cô đến đây? Bọn họ đã từng điều tra Phó An Nhiên này, ngoại trừ kỹ thuật đánh cờ và võ thuật không tệ lắm thì dường như cũng không có ưu điểm khác, lúc bình thường cô được nhà họ Phó bảo vệ cẩn thận, họ không có cơ hội đi điều tra sâu thêm.

Nhưng mà nếu như một cô bé được bảo vệ cẩn thận đến mức một giọt nước cũng không lọt ra ngoài lại dám đến Phúc Mãn Lâu một mình, không thể không nói, cô can đảm hơn người.

Chỉ cần là người ở trong vòng luẩn quẩn, dĩ nhiên lo lắng ai mà không biết bối cảnh của Phúc Mãn Lâu là gì? Ai mà không biết người trấn giữ Phúc Mãn Lâu là Bàn Đôn Tần Vũ Triết khiến lòng người run sợ chứ?

Bảo Tần Vô Song cô tin tưởng một cô bé được bảo vệ như công chúa lại có can đảm như vậy? Thật có lỗi, thật đúng là cô còn chưa ngu xuẩn đến mức đó.

Chỉ là Phó An Nhiên này, tại sao cứ làm cô cảm thấy quen thuộc? Loại cảm giác này, loại cảm giác này đã biến mất từ lâu rồi, từ sau khi gia đi thì không còn nữa...

“Tôi có gì hay mà che giấu mọi người chứ?” Bàn Đôn cảm thấy mình cũng không khó chịu như vừa rồi, nhưng mà mặc dù như vậy, cổ họng anh vẫn rất đau, nói một câu cũng phải hắng giọng, anh nhắc chân đá thẳng vào Điền Huy cách anh không xa.

Điền Huy nhất thời không có chỗ dựa, suýt nữa bị Tần Vũ Triết đã ngã xuống đất.

Đáy lòng Điền Huy vốn có lửa, bị Tần Vũ Triết đá một cái như vậy, được lắm, đứng lên liền muốn đánh anh, nhưng mà Tần Vũ Triết chạy nhanh, lên đến sau lưng An Nhiên.

Hừ! Anh cũng không tin, gia sẽ để mặc tên nhóc thôi Điền Huy kia đánh anh trước mặt cô!

Bây giờ anh chính là có Bùa Hộ Mệnh!

Điền Huy gắt gao trừng mắt nhìn Bàn Đôn trốn ở sau lưng An Nhiên, Tần Vũ Triết anh thật sự rất giỏi! Vậy mà học được trốn ở sau lưng người nhà họ Phó, giỏi lắm!

“Anh đánh tôi đi, anh cứ đến đánh tôi đi.” Thấy Điền Huy không dám di chuyển, Tần Vũ Triết bắt đầu được nước lấn tới.

Đã từ lâu anh chưa được nước lấn tới như vậy, loại cảm giác này thật đúng là... Cmn tốt!

Cũng không phải Điền Huy sợ hãi thế lực của nhà họ Phó, cùng lắm thì cá chết lưới rách với nhà họ Phó thôi, anh có gì mà phải sợ? Chỉ là không đáng Phó An Nhiên này tuyệt đối có vấn đề.

Điền Huy chưa bao giờ động vào phụ nữ, anh không động cũng không đánh, đây là nguyên tắc của anh.

“Bàn Đôn chết tiệt, tốt nhất anh chờ đấy cho tôi!”

“Tôi chờ cho anh đánh à? Tôi ngu chắc?” Bây giờ Tần Vũ Triết hoàn toàn chính là có chỗ dựa nên không sợ.

An Nhiên bị Tần Vũ Triết làm ồn đến nhức đầu, tầm mắt rơi vào chuông lớn bên trong sảnh tiệc, xoa nhẹ mi tâm của mình, thấp giọng quát mắng:

“Câm miệng cho tôi!”

Bốn chữ đơn giản, lập tức khiến cho Tần Vũ Triết đang được nước im bật.

Mà phản ứng của Tần Vũ Triết rơi vào trong mắt những người còn lại, lại càng làm cho họ cảm thấy rằng, bây giờ Tần Vũ Triết đã làm việc cho nhà họ Phó, hơn nữa tính nô lệ này quá nặng rồi! Cho dù là Diêm Từ Diệp đứng ở đây, Bàn Đôn cũng sẽ đánh bại anh ta, nhưng mà cô gái này nói cái gì vậy? Câm miệng? Cô là cái thá gì chứ?

Về ngờ vực trong mắt Tần Vô Song càng nhiều hơn.

—— Bàn Đôn chết tiệt, anh đi ra cho em! Anh có gan thì đừng trốn ở sau lưng gia.

—— Anh ngu mới có thể đi ra từ sau lưng gia! Anh đi ra thì em sẽ đánh anh!

—— Anh có đi ra hay không!

—— Anh không ra! Không ra không ra, anh tức chết em! Cho em đánh anh này, cho em giầy vò anh này, bây giờ không dám sao? Bây giờ em qua đây đánh anh đi.

Toàn bộ ký ức xa xôi lập tức hiện lên trong đầu, vành mắt Tần Vô Song đỏ lên trong nháy mắt.

Năm đó, khi họ đều còn nhỏ, thích nhất chính là trốn ở sau lưng gia, không biết sợ mà kêu gào, lúc đó Tần gia luôn thân nhiên, người để mặc họ ầm ĩ bên cạnh cô, để mặc bọn họ làm loạn.

Về mặt khi đó của Tần gia, giống như Phó An Nhiên bây giờ.

Họ thật sự... giống nhau.

Có một suy đoán điên khùng bắt đầu nảy sinh ở đáy lòng cô, die,n; da.nlze.qu; ydo/nn đồng tử cô không ngừng co rút lại, không ngừng co lại, cho đến cuối cùng bùng nổ!

Mà lúc này Tần Vũ Triết trốn ở sau lưng An Nhiên hết sức ngạc nhiên nhìn Tần Vô Song bỗng chạy như điên về phía anh, anh hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, bước chân bắt giặc bắt đầu lui về phía sau, lại nói, chắc không phải bà cô này nhìn không nổi nữa nên muốn lôi anh ra ngoài xử tử ngay tại chỗ chứ?

Cũng ngay lúc Tần Vũ Triết xoay người muốn đi, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Vô Song chạy như bay đến bên cạnh An Nhiên, trong ánh mắt chứa ý cười của An Nhiên, bỏ nhào đến trên người cô, ôm chặt lấy An Nhiên.

Tần Vô Song ôm chặt lấy An Nhiên, không sai được, không sai được, chính là hương vị này, sẽ không sai, chắc chắn... sẽ không sai...

Gia, gia...

Gia của cô...

Hu hu...

Sao người có thể nhẫn tâm để cho bọn họ đau khổ mười mấy năm nay cơ chứ? Sao người có thể để bọn họ chịu đựng cô đơn mười mấy năm cơ chứ? Tại sao lúc nào gia cũng nhẫn tâm như vậy?

Tần Vô Song không hề phát ra âm thanh nào, Tần Vô Song cao hơn An Nhiên nửa cái đầu cứ ôm chặt cô như vậy, đầu chôn sâu ở trong hõm cổ cô, hai vai vì không thể kiềm chế được mà run run.

Đối với biến hóa bất thành hình này làm cho sáu người còn lại hơi dờ ra, bọn họ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này Tần Vũ Triết đã lùi sang một bên, anh yên tĩnh nhìn An Nhiên bị Tần Vô Song ôm chặt trong ngực, không biết đáy lòng là chua xót hay là gì, anh chỉ thở phào một hơi.

Cuối cùng bọn họ lại có thể ở cùng nhau rồi.

Mối quan hệ của họ đã trở về rồi.

Sáu người còn lại vẫn không hiểu, đầu óc Điền Huy hơi mờ mịt, lông mày Bạch Bân nhíu lại, muốn nói người bình tĩnh nhất trong nhóm người họ, nhìn Tần Vô Song có vẻ như nóng nảy lại tỉnh táo nhất, ở phương diện xử lý công việc, không ai có thể sánh bằng Tần Vô Song.

Nhưng mà bây giờ Tần Vô Song đây đang đùa gì vậy?

"Tôi nói này bà điên, cô làm sao vậy?" Triệu Tường hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Tần Vũ Triết bắt đầu đi lắc đầu, đầu đã rõ ràng như vậy rồi mà đám ngốc này lại chưa nhìn ra, quả nhiên quá ngốc rồi.

Tần Vô Song nói không nên lời, lúc bàn tay mềm mại kia vỗ vào đỉnh đầu cô, cô hoàn toàn khóc rống lên.

Không hề có hình tượng.

Hoàn toàn ghé vào trên người An Nhiên mà khóc lớn tiếng.

Hồi còn nhỏ, lúc cô bị bạn học ăn hiếp, cô sẽ tủi thân chạy đến bên cạnh gia tìm an ủi, dường như từ nhỏ gia đã đặc biệt nhân từ với cô và Bàn Đôn, người cho phép cô và Bàn Đôn những nhẽo với người, cho phép bọn họ làm chuyện khiến cho cả Tần Môn đều ghen ghét hăm dọa.

Lúc đó cô sẽ ghé vào trên chân Tần gia, kể lể sự tủi thân của mình, hoặc là không nói gì cả, chỉ ghé vào trên đùi người lặng lẽ khóc, nhưng mà lúc đó Tần gia luôn rất dịu dàng vuốt nhẹ đầu cô, từng cái từng cái một, nhẹ nhàng khiến cô run sợ, khiến cô rốt cuộc không nhịn nổi nữa mà lớn tiếng khóc lên.

Đối với việc Tần Vô Song đột nhiên khóc lớn tiếng nhất thời làm cho tất cả mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà đáy lòng bọn họ đều bất giác xuất hiện phần nộ.

"Phó An Nhiên, tôi cho cô biết, cô đừng tưởng rằng bản thân là người của nhà họ Phó thì tôi không dám động vào cô!" Ngô Chấn là người đầu tiên lên tiếng, anh đã quen làm người bề trên, lúc nhìn về phía An Nhiên, theo thói quen dùng ánh mắt của người bề trên nhìn cô, trong ánh mắt đe dọa kia còn chứa ý làm người khác yếu thế phục tùng.

Thế nhưng người mà Ngô Chấn nhìn lại là An Nhiên, nếu như là người khác thì chắc chắn người nọ sẽ bị Ngô Chấn dọa sợ.

An Nhiên thờ ơ tiếp tục vỗ nhẹ Tần Vô Song còn đang khóc thút thít, thấy cô vẫn chưa ngừng lại, ngược lại còn có chiều hướng khóc mãnh liệt hơn, An Nhiên thờ dãi:

"Cô nói xem bây giờ cô đã là người hơn ba mươi tuổi rồi, sao còn giống như đứa trẻ vậy?"

Giọng nói An Nhiên rất nhỏ, bọn Đường Mộc cũng không có nghe thấy, nhưng mà Tần Vũ Triết đứng ở sau lưng lại nghe thấy rõ ràng.

Chắc chắn, Diệc nd da nl e q uu ydo n gia còn không biết rất nhiều chuyện nữa kìa, nếu như người biết cô còn chưa kết hôn, thật không biết người sẽ có phản ứng gì.

"Phó An Nhiên, cô nhanh..." Diệc Huy còn chưa nói hết lời thì đã thấy tiếng Tần Vô Song gào khóc nhỏ dần lại, chỉ là cô vẫn không rời khỏi lòng An Nhiên, ngược lại càng ôm chặt cô ấy hơn.

"Gia... Tại sao người không đến tìm bọn con?" Câu này là câu mà bây giờ Tần Vô Song muốn hỏi nhất, mà không phải hỏi tại sao người biến thành dáng vẻ như bây giờ, tại sao chưa chết, tại sao lại trở thành Phó An Nhiên, tại sao... Tóm lại có quá nhiều nghi ngờ, quá nhiều tại sao, nhưng mà câu cô hỏi ra đầu tiên lại là tại sao không đến tìm họ.

Chẳng lẽ không phải họ nên nhận được sự tin cậy của gia sao? Hay là nói, căn bản là gia chưa từng tin tưởng họ?

Lời nói của Tần Vô Song không nghi ngờ gì mà làm cho sáu người còn lại bùng nổ.

Vừa rồi bà diệc gọi Phó An Nhiên đó là gì?

Gia?

Gia gì chứ?

"Tần Vô Song, chú ý xưng hô của cô đi." Vẻ mặt Bạch Bán tối lại, ánh mắt đông lạnh rơi vào trên người Tần Vô Song đang đưa lưng về phía anh.

Bây giờ sao Tần Vô Song còn có thời gian để ý đến những người này, bây giờ cô vừa vui mừng vừa đau lòng, vui mừng vì gia không chết, đau lòng vì rõ ràng gia không chết, lại không đến tìm cô, nếu như không phải vì Bàn Đôn, có lẽ đến bây giờ cô cũng sẽ bị lừa chẳng hay biết gì.

"Tần Vũ Triết, anh đến nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Đường Mộc đến chỗ ngoặt, bắt lấy Tần Vũ Triết còn đang ngầy người ở một bên, gào lên với anh.

Bây giờ họ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao Tần Vô Song đột nhiên ôm lấy Phó An Nhiên mà khóc, còn gọi cô ta là gia? Cô diệc rồi sao? Sao Phó An Nhiên có thể là gia của họ? Gia đã sớm... đã sớm chết vào mười bốn năm trước rồi!

Tần Vũ Triết cười với Đường Mộc: "Chuyện chính là như mọi người nhìn thấy." Anh không thể đi giải thích, anh sẽ để lại cơ hội giải thích này cho gia.

Triệu Tường hoàn toàn không thể tin nhìn Phó An Nhiên bị Tần Vô Song ôm chặt, không thể nào, sao cô có thể là gia của anh chứ? Gia của anh đã sớm chết vào mười bốn năm trước, là do anh bảo vệ chủ không tận sức, là do anh sai, cho nên gia mới có thể chết.

Phó An Nhiên để cho Tần Vũ Triết nói cô là gia thì cô sẽ là sao?

Muốn thay thế được thân phận và địa vị của gia sao? Nực cười!

Triệu Tường không có suy đoán nào, thậm chí lúc đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng bước đến bên cạnh An Nhiên, một tay đẩy Tần Vô Song từ trên người An Nhiên ra.

"Triệu Tường! Anh có bệnh à!" Bây giờ Tần Vô Song đang hít hương vị trên người gia, đột nhiên bị Triệu Tường lôi kéo, chắc chắn cô khó chịu rồi.

Nhưng mà lúc cô ngẩng đầu đụng phải đôi mắt đen nhánh và vẻ mặt phẫn nộ của anh, lòng cô đột nhiên cả kinh.

"Cô là cái thá gì!" Triệu Tường không hề suy nghĩ gì, nở nụ cười lạnh với An Nhiên: "Cô cho là chỉ dựa vào việc này đã muốn thay thế gia sao? Chỉ dựa vào cô nhóc cô đây, đã muốn thay thế địa vị của gia trong lòng chúng tôi sao? Cô, dựa vào gì chứ?" Vừa dứt lời, Triệu Tường nâng tay bỏ về phía An Nhiên!

Ánh mắt An Nhiên bỗng tối lại, lúc con dao của Triệu Tường bổ đến, An Nhiên nhanh chóng lùi lại, tốc độ cơ thể né tránh cực nhanh!

"Triệu Tường! Anh cmm nổi điên cái gì vậy!" Tần Vô Song nói xong liền muốn xông lên, nhưng mà lúc cô còn chưa chạy được vài bước thì đã bị Đường Mộc và Điền Huy kéo lại.

Tần Vô Song gấp đến độ mắt: "Đường Mộc anh buông tay cho tôi! Hai người đều điên hết rồi à! Người đó là gia, là Tần gia của chúng ta đó!"

Đường Mộc và Điền Huy không nói gì, chỉ là ôm chặt lấy cô, không cho cô đi chuyển.

Để cho bọn họ tin tưởng một người mất tích mười bốn năm sẽ đột nhiên sống lại? Mà người đó còn là Phó An Nhiên tiểu thư của nhà họ Phó? Xi, nực cười, xem bọn họ là kẻ ngốc sao?

Cũng chỉ có Bàn Đôn và bà điền mới tin chiều trò lừa bịp ấy.

"Nói cho tôi biết, cô muốn làm gì!" Với việc cô có thể tránh khỏi tấn công của anh, Triệu Tường cũng không kinh ngạc gì, lúc anh điều tra Phó An Nhiên thì đã biết bản lĩnh của cô rất giỏi, được chính Phó Quân Hoàng đưa theo bên cạnh, cho dù là có ngu ngốc như thế nào cũng không thể nào không tránh khỏi một đao kia của anh.

An Nhiên không nói lời nào, chỉ nhìn Triệu Tường, đáy lòng lại đang thờ dài.

Không ngờ nhiều năm rèn luyện như vậy càng làm cho Triệu Tường cẩn thận hơn nhiều, nhớ năm đó, anh vẫn còn là đứa nhỏ ngốc, cho dù là chuyện gì, chỉ cần nếu anh thấy được thì anh sẽ không cố kỵ gì mà xông về phía trước.

Không ngờ, bây giờ suy nghĩ đã kín đáo như vậy rồi?

Lúc An Nhiên đi vào sảnh tiệc, thấy đám người vừa xa lạ vừa quen thuộc, đáy lòng An Nhiên vô cùng kinh ngạc, có thể nào cô cũng không ngờ Bàn Đôn sẽ gọi đám người này đến đây.

Vốn dĩ cô không tính quấy rầy cuộc sống bây giờ của họ.

Cô từng âm thầm điều tra họ, bây giờ mỗi người trong số họ đều sống rất tốt, tuy là không có ở vị trí trung tâm nhất ở Tần Môn, nhưng bọn họ vẫn kiếm sống rất tốt, ví như là bây giờ công ty trong tay Bạch Bán cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110-2: Tôi chỉ là muốn bảo vệ mọi người 2

Nếu bây giờ họ sống tốt như vậy, cô không cần phải gây thêm rắc rối trong cuộc sống cho nhóm người này.

Nhưng mà xem ra bây giờ không thể rồi.

Nhóm người này, trải qua bất ngờ vừa rồi, không thể nào bỏ qua cho cô được.

"Không làm gì cả." Đối với An Nhiên, họ không tin cô là Tần Lam là tốt nhất, ít nhất như vậy đối với họ là tốt, họ có thể tiếp tục xem như cô không tồn tại, có thể tiếp tục sống cuộc sống mà mình muốn.

Triệu Tường cười lạnh, không ngờ lại đi cảm dỗ Bàn Đôn nói bản thân là Tần Lam?

"Quả nhiên tiểu thư Phó có thủ đoạn cao thâm! Có thể làm cho Bàn Đôn đồng ý nghe lời như vậy, ngoại trừ Tần gia năm đó, thực là không còn ai nữa."

"Ồ? Phải không? Thật là vinh hạnh của tôi." Từ khi nào thì tên nhóc Triệu Tường này lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy chứ?

Tần Vũ Triết nóng nảy, đây là chuyện gì vậy chứ, tại sao bà điên cũng đã tin Phó An Nhiên là Tần gia rồi mà đám đầu gối này còn chưa tin chứ? Anh phải nói như thế nào thì họ mới có thể tin tưởng đây?

Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng, ai lại tin một cô nhóc đột nhiên xuất hiện nói chính mình là Tần Lam có thể hô mưa gọi gió năm đó chứ? Nếu như là Tần Vũ Triết anh, anh cũng sẽ không tin tưởng dễ dàng như vậy.

Đúng là anh vẫn quá gấp gáp rồi.

Nhưng mà anh chưa nói gì cả mà, đều do bà điên tự đoán được, tự bà điên đoán được thì anh có cách nào cơ chứ? Chẳng lẽ bảo anh đi bịt miệng bà điên lại sao?

"Mục đích của cô." Bạch Bân cũng bước lên trước một bước, trong đôi mắt ẩn sau gọng kính thoáng hiện lên sát ý.

Nếu là vì Tần Môn, im hơi lặng tiếng giết một Phó An Nhiên thì tính là cái gì?

Tần Vô Song là một người phụ nữ kiêu ngạo biết bao, lại chỉ bởi vì Phó An Nhiên là Tần gia mà trở nên không có hình tượng như vậy, nếu như Phó An Nhiên lại nói thêm mấy câu nữa, vậy thì chẳng phải bà điên sẽ đáng hết tất cả mọi thứ trong tay ra ngoài à?

Lẽ nào trước kia Tần Vũ Triết trở thành người của nhà họ Phó cũng bởi vì vậy? Bởi vì anh cho rằng Phó An Nhiên là gia của họ? Nực cười, gia, đã sớm chết vào mười bốn năm trước rồi!

Cho dù là bọn họ có không chịu thừa nhận thế nào, cho dù là bọn họ không ngừng phủ nhận, nhưng mà người năm nào cũng đi xem mộ chôn quần áo và di vật của gia là ai, năm nào cũng phải đi đốt giấy tiền vàng bạc vào tiết thanh minh là ai?

Bọn họ quả thực đang tự lừa mình dối người!

"Rốt cuộc các anh bị gì vậy hả? Cô ấy đúng là gia, là Tần gia của chúng ta đó!" Tần Vũ Triết không chịu nổi bầu không khí bây giờ, rõ ràng anh đã gọi bọn họ đến đón tất niên, rõ ràng là muốn để cho tất cả mọi người vui vẻ hạnh phúc, nhưng mà tại sao lại biến thành như bây giờ chứ?

Có phải anh gấp gáp rồi rồi hay không? Có phải ngay từ đầu anh không nên gọi những người này đến đây hay không?

Ngô Chấn túm chặt lấy Tần Vũ Triết: "Cô ta có phải là Tần gia hay không không phải do một mình anh định đoạt! Anh cảm miệng cho tôi!" Anh thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tần gia đã biến mất mười bốn năm rồi, cho dù là không chết, bây giờ cũng đã là một người phụ nữ hơn bốn mươi, nhưng mà rõ ràng đáng vẻ của Phó An Nhiên này chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, vậy sao bọn họ có thể tin cô chính là Tần gia của bọn họ chứ?!

Tần Vũ Triết kéo tay Ngô Chấn ra, anh nản lòng ngồi thẳng xuống mặt đất.

Muốn thế nào thì cứ thế đẩy đi, dù sao đến lúc đó than trời khóc đất cũng không phải anh, để cho bọn họ gặp quỷ hết đi.

Tầm mắt Tần Vô Song vẫn luôn dừng ở trên khuôn mặt thân nhiên của An Nhiên, ngoại trừ khuôn mặt không giống trước, cô ấy có chỗ nào không phải là Tần gia, về mặt động tác khí chất ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng là giọng điệu quen thuộc của Tần gia, sao những người này lại không hiểu chứ?

An Nhiên thờ dài, xem ra cô không nói ra một lý do chính đáng, bọn họ sẽ không tin cô rồi.

"Mục đích của tôi sao?" Tầm mắt An Nhiên khẽ quét qua người Triệu Tường, lập tức nói: "Đón tất niên với Bàn Đôn." Đúng thật là mục đích ban đầu của cô, mục đích lúc cô còn chưa gặp đám nhóc hư hỏng này.

"Phó An Nhiên, tốt nhất không nên để chúng tôi nuốt lời." Bạch Bân đẩy kính mắt gọng vàng trên sống mũi: "Tôi không muốn đến lúc giết cô còn phải tìm một chỗ để chôn."

Không ngờ, đám nhóc hư hỏng của cô ngày càng bạo lực rồi.

Về mặt An Nhiên cũng không có biến hóa gì: "Cậu xem, tôi nói rồi mà các cậu lại không tin, cần gì phải để tôi nói chứ?"

Tần Vũ Triết nuốt nước bọt, anh muốn nói vài câu, nhưng mà nghĩ đến việc bản thân làm chuyện này, đến lúc đó nếu như gia muốn truy cứu thì chắc chắn anh sẽ chết cực kỳ thảm, cho nên vẫn là thôi đi.

Để cho đám người không biết sống chết này tự lăn qua lăn lại với Tần gia đi.

Cũng không nhìn xem bản thân có bao nhiêu phân lượng, sao lại muốn đi khiêu khích uy phong của Tần gia, đây cmn không phải là muốn chết sao?

Ngồi xếp bằng, xem diễn trò.

"Đầu óc các anh có bệnh à? Không phải gia đã nói là đến chơi với Bàn Đôn rồi sao? Tại các anh điếc hay là mất mù hả!" Sao Tần Vô Song tính tình nóng nảy có thể chịu được việc gia mình tôn trọng nhất lại bị đối xử như vậy chứ? Hoàn toàn không để ý mặt mũi của bọn họ mà hô lớn tiếng.

Sao trong lòng Bạch Bân họ có thể không rõ, chỉ là họ nghi ngờ, vô cùng nghi ngờ, bọn họ muốn nghe được lời nói thật từ trong miệng Phó An Nhiên, chỉ là muốn nghe cô nói, cô là Tần Lam, cô là người bọn họ tìm ròng rã mười bốn năm... Tần Lam!

"Cô! Là! Ai!?" Triệu Tường gần từng chữ ra, ánh mắt anh nhìn gắt gao chăm chú vào An Nhiên, vẻ mặt chứa đầy vẻ phẫn nộ.

"Như cậu nhìn thấy, Phó An Nhiên." An Nhiên cười, bây giờ cô thật sự là Phó An Nhiên, không có nói sai.

Nếu như Tần Vũ Triết dám nói thêm câu nào nữa thì cô dám chắc cô sẽ lập tức làm cho anh ngất đi, mười ngày nửa tháng sau đó cũng không khỏe lại.

Nhận được ý cảnh cáo của An Nhiên, đương nhiên là Tần Vũ Triết cũng không dám nói gì, buồn bực sinh hờn dỗi.

Anh đây không phải là muốn để cho bọn họ sống vui vẻ hơn sao? Bây giờ ngoại trừ Vô Xá kia ra thì gia không có thêm thế lực nào, nếu như đến lúc cô gả đến nhà họ Phó, chịu oan ức, bị người khác bắt nạt thì phải làm sao bây giờ? Anh đây không phải là suy nghĩ cho cô sao?

Sao cơ thể bây giờ của gia nhỏ lại, ngay cả suy nghĩ cũng nhỏ lại chứ?

An Nhiên vừa dứt lời, Triệu Tường nâng tay bỏ về phía An Nhiên! Cô đã là Phó An Nhiên thì sao phải sỉ nhục Tần gia trong lòng anh! Tần gia là người tôn quý nhất, dựa vào đâu mà một con nhóc lại đội danh hiệu của Tần gia lên!

Lúc này Triệu Tường thật sự phẫn nộ, dĩ nhiên là chiêu thức của anh hỗn loạn nhưng chiêu nào cũng muốn lấy mạng, chỉ cần An Nhiên không cẩn thận một chút thì sẽ chết trên tay anh.

Triệu Tường đây là thật sự muốn giết cô!

An Nhiên không dám sơ suất, cô hiểu rõ thân thù của Triệu Tường, nếu không đã không phải là vệ sĩ thân cận của cô năm đó rồi. Mà trong mười bốn năm này, không ngờ thủ đoạn của anh lại càng tàn nhẫn, thậm chí An Nhiên hơi không chống đỡ nổi.

Nếu như An Nhiên hạ sát chiêu với anh, chắc chắn Triệu Tường không phải là đối thủ của cô, bây giờ An Nhiên chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, sau khi phá hết chiêu của Triệu Tường, An Nhiên cũng không đánh trả lại, cho dù Triệu Tường công kích, cô chỉ không ngừng lùi về sau.

Đám người Ngô Chấn kinh ngạc nhìn, thân thù của Triệu Tường là giỏi nhất trong số bọn họ, bọn họ nắm rõ năng lực của anh có bao nhiêu, bởi vì quá hiểu rõ cho nên bọn họ mới có thể kinh ngạc đến vậy.

Phó An Nhiên là ai? Cục cưng của nhà họ Phó! Cho dù nhà họ Phó muốn dạy võ cho cô, cũng không thể nào dạy thủ đoạn giết người cho cô, nhiều nhất chính là tự bảo vệ bản thân, nhưng mà lúc nhìn thấy cô thuần thực hóa giải chiêu thức của Triệu Tường, vẻ mặt bọn họ đã bắt đầu trở nên nặng nề.

Nhưng mà lúc này Triệu Tường lại càng vui mừng hơn nhiều, đáy lòng run rẩy kịch liệt, tốc độ cũng bắt đầu nhanh lên rất nhiều.

Một ý nghĩ, một ý nghĩ điên cuồng, ý nghĩ đó vừa bị anh khinh bỉ đang sinh trưởng điên cuồng trong đầu anh, thủ đoạn và chiêu thức ác liệt của anh khiến cho người xung quanh nhìn mà ai cũng hồi hộp.

Mặc dù họ rất muốn mạng của Phó An Nhiên này, nhưng mà bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu như bây giờ bọn họ giết cô rồi thì sẽ phải xử lý phiền toái rất lớn.

Sao Phó An Nhiên có thể chống đỡ được thủ pháp và chiêu thức bây giờ của Triệu Tường chứ?

Phó An Nhiên không chống đỡ được thì không hóa giải được sao? Đương nhiên không phải, bởi vì cô nhớ rõ mấy chiêu này do cô dạy anh, đương nhiên cô hóa giải được.

An Nhiên vốn không muốn hóa giải, nhưng mà tốc độ anh ra tay thật sự là quá nhanh, cô muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cứng đối cứng mà tiếp chiêu!

Bịch ——

Nắm đấm cứng rắn của hai người chạm vào nhau!

Hai người đều cùng lúc lui về sau một bước.

Triệu Tường kinh ngạc nhìn nắm đấm của An Nhiên, vẻ mặt cô quá lạnh nhạt, giống như cô đã sớm đoán trước được kết quả này.

Tất cả mọi người đều không đoán trước được kết quả như vậy, Bạch Bân càng nhíu chặt mày lại, cũng lúc mọi người ở đây còn đang sửng sốt, Triệu Tường đột nhiên chạy như điên ra ngoài, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà chạy ra ngoài.

Sảnh tiệc của bọn họ là sảnh tiệc nhỏ của Phúc Mãn Lâu, sảnh tiệc này không mở cho người ngoài, chỉ có đi thang máy riêng mới có thể lên đây.

Trái tim Triệu Tường còn đang nhảy lên vô cùng nhanh, không sai, không sai, là cô, thật là cô!

Anh điên cuồng chạy đến cuối hành lang, ở đây không có ai, mở ra cánh cửa của căn phòng cuối cùng, đi vào, sau khi đóng cửa lại, tay anh nắm chặt lại với nhau, anh cắn chặt môi dưới môi không để cho bản thân bật khóc thành tiếng.

Không chết, di@en*dyan(lee^qu.donnn) gia của anh thật sự không chết.

Triệu Tường nắm tay cầm cửa, dựa lưng vào cửa từ từ trượt xuống đất, bàn tay còn lại bịt chặt miệng mình lại, thỏa thích khóc.

Một chiều cuối cùng chỉ có một mình gia mới có thể hóa giải dễ dàng như vậy, chỉ có gia sau khi tiếp chiêu xong mới có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, đó là điều người khác không thể bắt chước, cho dù người khác có bắt chước giống đến đâu thì cũng chỉ là hàng nhái mà thôi.

Nhưng mà cô khác, anh có thể nhìn ra được, đó là gia, gia của anh đang sống trong cơ thể của Phó An Nhiên.

Nước mắt tùy ý lăn trên má, anh quên mất đã bao lâu mình không khóc như vậy rồi, anh không biết tại sao bản thân lại chạy đi khóc, hẳn là anh phải chạy về bên cạnh gia, hẳn là phải chỉ trích tại sao từng ấy năm cô không đến tìm bọn họ, chỉ trích tại sao cô luôn ích kỷ như vậy, chỉ trích cô...

Nhưng mà bọn họ có tư cách gì để chỉ trích gia của họ chứ?

Nếu như năm đó bọn họ cương quyết hơn một chút, làm trái ý nguyện của gia mà giết Diêm Tử Diệp, vậy thì gia cũng sẽ không biến mất mười bốn năm, Tần Môn cũng sẽ không trở thành đáng về như bây giờ.

—— Gia, chờ tôi trưởng thành, tôi muốn bảo vệ người hằng ngày, đánh tất cả người bắt nạt người bỏ chạy.

Anh luôn nhớ rõ, câu nói hào hùng năm anh chỉ mới 16 tuổi đó.

Lúc đó, gia cũng chỉ mới 14 tuổi, khi đó cô đã là người khiến anh phải ngược nhìn, nói một câu phạm thượng thì chính là anh vẫn luôn xem gia như em gái yêu quý trong lòng bàn tay mình, cô đã là chủ nhân mà anh tôn sùng nhưng cũng là em gái cưng khiến anh đau lòng, sao anh có thể chịu được việc cô đột nhiên biến mất?

Gia luôn luôn đi xa xa ở phía trước, bọn họ chỉ có thể bước đi nhanh hơn, không ngừng đuổi theo mới có thể theo kịp gia, nhưng mà đột nhiên có một ngày, không thấy bóng dáng làm cho bọn họ không ngừng đuổi theo nữa, bọn họ nên làm cái gì đây?

Nếu gia còn sống, nếu cô không có chuyện gì, tại sao cô không nói cho bọn họ.

Tay bất giác buông lỏng tay nắm cửa ra, anh ngồi sững người trên mặt đất, dựa lưng vào cửa, hai tay ôm mặt, âm thanh khàn khàn đứt quãng phát ra từ trong cổ họng.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân chậm chậm từ từ vang lên trong hành lang, tiếng bước chân kia cách anh càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, đến ngay trước cửa phòng thì ngừng lại.

Triệu Tường cảm thấy máu toàn thân trên dưới của mình giống như đứng im, ngay cả nước mắt cũng quên không rơi xuống.

Có người giống như anh, ngồi ở bên ngoài cánh cửa, anh có thể cảm nhận được.

"Tiểu Tường, đừng trốn đi khóc một mình." Giọng nói chậm rãi lại lạnh lạnh truyền vào từ ngoài cửa, thậm chí ngay cả tiếng thở dài mà Triệu Tường cũng nghe thấy được.

Triệu Tường không nhận được ngồi thẳng cơ thể dậy.

An Nhiên thở dài ở trước cửa, lưng dựa vào phía sau, gáy dán ở trên mặt cửa, giọng nói An Nhiên yếu ớt vang lên:

"Cậu nói xem bây giờ cậu đã lớn như vậy rồi, còn trốn đi khóc một mình, nếu như bị thuộc hạ của cậu biết thì khó coi biết bao." Đường như An Nhiên nghĩ đến gì đó, khẽ miệng cong lên: "Cậu nói xem sao cậu có thể trở thành vệ sĩ bậc nhất của tôi chứ?"

Đúng vậy, dienddn liequidoon sao anh có thể trở thành vệ sĩ bậc nhất bên cạnh gia chứ?

Nếu luận về thân thủ thì anh không phải người giỏi nhất ở Tần Môn, đầu óc cũng không thông minh lắm, rất nhiều khi làm việc còn cực kỳ lỗ mãng, phần lớn thời gian đều là gia âm thầm thu thập cục diện rồi rảm cho anh, người như anh vậy, sao có thể trở thành vệ sĩ bậc nhất bên cạnh gia chứ? Hơn nữa cuối cùng anh còn không bảo vệ được gia của mình, sao anh lại vô dụng như vậy chứ?

Có phải gia trách bọn họ không bảo vệ được cô hay không, cho nên, cho nên đến bây giờ cô cũng không đến tìm bọn họ? Nếu không bởi vì có Bàn Đôn, có phải cả đời cô cũng sẽ không tha thứ cho bọn họ?

Triệu Tường lập tức sợ hãi, anh không biết nên làm thế nào, thậm chí không biết nên nói gì.

Anh sợ nhất chính là bị gia vứt bỏ. Một mình anh sống 14 năm, không muốn sống thêm 14 năm giãy vò một mình, thật là, rất khó chịu, rất đau khổ.

"Tôi không trách mọi người, tôi không trách ai cả." An Nhiên giống như hiểu rõ suy nghĩ của anh, cô nhẹ giọng giải thích, cười: "Mọi người nhìn thấy tôi như vậy sẽ hoảng hốt, sẽ nghi ngờ, sẽ không tin... Ban đầu sao tôi có thể không nghi ngờ chứ? Đột nhiên tôi biến thành đứa bé, còn trở thành người nhà

họ Phó."

Đột nhiên biến thành đứa bé sao? Có ý gì? Gia đây là mượn xác hoàn hồn sao? Triệu Tường quên khóc, quên đau khổ, bây giờ đầu óc anh bị nghi ngờ chiếm hết rồi.

"Bây giờ mọi người đều sống cực kỳ tốt, tôi không muốn kéo mọi người vào." Cuối cùng An Nhiên vẫn không che giấu chuyện ở dưới đáy lòng mà nói ra, chỉ có nói ra điều này, bọn họ mới có thể thật sự tin tưởng, không phải cô không tin bọn họ, không phải oán hận bọn họ mà là không nỡ.

Đúng, ai sẽ tin Tần gia máu lạnh vô tình năm đó lại có thể không nỡ cơ chứ?

"Mọi người sống rất tốt, so với lúc tôi còn thì sống dễ chịu hơn nhiều. Ít nhất mọi người không cần đổ máu dưới đao kiếm, tôi thấy mọi người sống như vậy cũng rất tốt." Không biết An Nhiên bắt đầu tự làm bản từ khi nào, cô hoàn toàn không quan tâm rốt cuộc có người nghe hay không, cô tiếp tục nói: "Cậu xem, nếu không phải vì trận này, ai trong mọi người có thể biết tôi là Tần Lam chứ? Tôi đến tìm Bàn Đôn là vì tôi cần tin tức của cậu ấy, nhưng mà ngoại trừ tin tức ra, tất cả chuyện tôi có thể không đề cho cậu ấy tham gia vào thì sẽ không cho cậu ấy tham gia, mọi người... là số ít người mà tôi muốn bảo vệ thật tốt."

Một câu cuối cùng, làm cho Tần Vô Song trốn ở một bên nghe lén hoàn toàn rơi lệ, hai tay cô bịt chặt miệng lại, cuối cùng thật sự không nhìn được nữa, túm lấy cánh tay Tần Vũ Triết ở một bên mà bắt đầu liều mạng cắn chặt xuống.

Mọi người... là số ít người mà tôi muốn bảo vệ thật tốt.

Bọn họ có tài đức gì, có tài đức gì mà có thể được gia đối xử như vậy chứ?

Tần Vũ Triết tin tưởng chuyện này qua đi rồi, anh phải đi gieo giống, sự đau nhức truyền đến từ cánh tay không thể nào che lấp rung động và cảm động trong lòng anh, anh chưa từng nghĩ đến, thực ra gia muốn như vậy.

Đường Mộc, Bạch Bân, Ngô Chấn, Tống Hâm và Điền Huy đều bị rung động ngay tại chỗ.

Trong đôi mắt ẩn sau mắt kính xuất hiện gọn sóng thoáng qua, Bạch Bân buông tay bên người nắm chặt lại với nhau.

Mấy người khác lại không chịu nổi, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, chưa bao giờ yêu cầu xa vời, bọn họ ở trong lòng gia lại có vị trí như vậy.

Cô không đến tìm bọn họ, không phải vì ghét bỏ họ, không phải vì không tin tưởng họ, chỉ là muốn... bảo vệ bọn họ.

Bọn họ có tài đức gì!

An Nhiên thở dài, xem ra đứa nhỏ Triệu Tường này vẫn không hiểu được, thôi đi.

An Nhiên đứng dậy, rũ mắt xuống, nhấc chân muốn đi, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra, sau đó một người đàn ông cao lớn nước mắt đầy mặt chạy đến, anh gần như khóc nghẹn:

"Lúc người muốn bảo vệ chúng tôi, có nghĩ đến việc chúng tôi cũng muốn đi theo bên cạnh người, muốn bảo vệ gia thật tốt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: An Nhiên ngửa bài với Phó Quân Hoàng (1)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

An Nhiên bị câu hỏi của Triệu Tường làm cho ngây ngẩn cả người.

Lúc đó cô đã sớm chán nản cuộc sống như thế, cô chỉ muốn thoát khỏi nó, chỉ là muốn bắt đầu lại lần nữa, chỉ là cô không muốn quá nhiều cuộc sống của bọn họ nữa, không hơn.

Nhưng cô có từng nghĩ đến vấn đề mà Triệu Tường hỏi sao?

Không có.

Lúc đó cô đã hoàn toàn không tin tưởng người của Tần Môn nữa. Cô không có cách nào xác định được bọn họ có bị người của Diêm Tử Diệp theo dõi hay không, lúc ấy cô còn quá nhỏ, căn bản cô không có năng lực tự vệ gì, cô dựa vào nhà họ Phó để sinh tồn, được Lão Soái ca bảo vệ, cô.....

Những ngày sau khi sống lại trôi qua rất tốt.

Dần dần, cô quên mất ý nghĩ đi tìm bọn họ.

Cô suy nghĩ: Cứ như vậy đi.

Buông bỏ tất cả mọi thứ khi bản thân còn là Tần Lam, cô vẫn là cô, cô hoàn toàn có thể có được những thứ Tần Lam năm đó có, có được một lần nữa.

Huống hồ, cô là người nhà họ Phó, nếu như người nhà họ Phó có dính líu quan hệ với người của Tần Môn, nếu bị người có ý đồ lợi dụng điều này, vậy đối với nhà họ Phó mà nói, khẳng định nó sẽ là một đòn trí mạng.

Vì nhà họ Phó, cô sẽ không đi tìm bọn họ nữa.

Thực lòng cô chỉ nghĩ: chỉ cần mỗi ngày đám nhóc này trôi qua tự do, thoải mái là được rồi. Trên cái thế giới này, mấy ai mà sống không giống nhau? Mấy ai cũng từng sống giống nhau? Dù gì, mấy người này cũng không làm cô mất thể diện, vượt qua cũng không tệ.

Tình cảnh lập tức liền rơi vào im lặng.

Không người nào ngờ tới, trước tiên xông ra lại là Tống Hâm - người từ trước đến giờ làm sao cũng không nói chuyện.

Dáng người Tống Hâm rất cao nhưng cũng không cường tráng, cao cao gầy gầy, dùng từ năm đó Tần gia miêu tả chính là: dinh dưỡng không đầy đủ.

Anh gần như nhếch nhác vọt tới trước mặt An Nhiên, ngừng lại chỗ cách cô hai thước, vành mắt đã hoàn toàn ửng đỏ, anh cứ như vậy nhìn An Nhiên không chớp mắt, gần như trách móc:

“Gia, tại sao người cứ luôn thích tự mình ra quyết định vậy? Người có nghĩ đến khi người biến mất mười bốn năm nay, chúng con đều chịu đựng được như thế nào hay không?”

An Nhiên thờ dãi, cô không giải thích, cũng không nói câu nào.

Hiển nhiên, đám nhóc này đều có cảm giác mình bị uất ức, vậy để bọn họ nói ra một hơi hết tất cả uất ức đi.

Cả người Tần Vô Song ngồi xồm xuống dựa sát tường, hai tay cô che miệng mình thật chặt, liều mạng khóc, nước mắt giống như vòi nước không khóa, rơi xuống ồ ạt.

Tần Vũ Triết cũng tựa vào tường, chẳng qua lúc này anh không rơi nước mắt, anh chỉ tựa đầu khẽ nâng lên, vành mắt ửng đỏ, lỗ mũi có chút tắc mà thôi.

Đã trở về.

Thật tốt, rốt cuộc đã trở về.

Sau khi Tống Hâm xông ra, Điền Huy, Bạch Bân, bọn họ cũng đều xông ra ngoài, Điền Huy không nói gì, trực tiếp đẩy Tống Hâm ra, một tay ôm lấy An Nhiên, ôm thật chặt vào trong ngực, vừa nghẹn ngào vừa kêu:

“Gia ơi, sao người lại biến thành cô nhóc con thế này, hu hu.. sao người cứ độc ác như vậy, hu hu.... tại sao người đã biến thành nhỏ như vậy mà lòng dạ vẫn ác độc như thế.....”

An Nhiên không đẩy anh ra, mà cô còn mỉm cười vỗ phía sau lưng anh: “Rất xin lỗi.”

Ba từ đơn giản khiến cho Điền Huy liền thu hồi nước mắt trong nháy mắt, anh lập tức buông An Nhiên ra, gương mặt kinh ngạc: “Người... Mới vừa rồi người.....”

An nhiên thản nhiên nhìn bọn họ: “Tiểu Song, không cần trốn ra sau khóc, tôi biết rõ bây giờ mấy người đều oán hận tôi, suy nghĩ tại sao tôi không tìm mọi người, suy nghĩ tại sao tôi ích kỷ như vậy. Nhưng mấy người nghĩ mà xem, nếu ban đầu tôi trong thân xác đứa bé bốn tuổi đi tìm mấy người, nói cho mấy người biết tôi là Tần Lam, ai trong mấy người sẽ tin tưởng? Hừ? Cho dù là mấy người tin, ai trong mấy người có thể đảm bảo tôi sẽ không bị đuổi giết đây? Được, nếu nói mấy người có thể bảo vệ tôi nhưng tôi lại không muốn quay về cuộc sống như trước.” An Nhiên biết khi cô nói ra câu sau cùng, đáy lòng của bọn họ sẽ đều bị tổn thương, nhưng cô nhất định phải nói tiếp.

Quả nhiên sắc mặt mỗi người đều thay đổi.

“Mấy người đi theo bên cạnh tôi cũng biết, từ nhỏ tôi đã học được cách giết người. Mẹ tôi chính là chết dưới súng của tôi.” Lúc nói ra những lời này, An Nhiên tự giễu: “Nét mặt không cần phải tỏ vẻ kinh ngạc như vậy, lúc mấy người theo bên cạnh tôi, dĩ nhiên là không biết. Tôi cần một tuổi thơ bình thường, tôi muốn một tuổi thơ có người nhà yêu thương, quan tâm mà không phải là người cha chỉ biết ra lệnh cho tôi đi giết người. Không tưởng tượng nổi sao? Tôi... thật ra không có lớn mạnh như trong tưởng tượng của mấy người như vậy.”

Chỉ là ý nghĩ chân thật nhất của An Nhiên...

Khi người thiếu niên máu me khắp người đó ôm cô vào lòng, anh ôm cô trở về nhà họ Phó, khi cô nhìn thấy người phụ nữ trung niên ấy rơi lệ thì cô nghĩ:

Đại khái đây chính là cuộc sống mà cô muốn.

Có người che chở, có người yêu và quan tâm là tốt rồi.

Khi người thiếu niên ôm cô nói sẽ bảo vệ cô cả đời, đáy lòng đề phòng của cô hoàn toàn bị tan rã. [da.nlze.qur,ydo/mn](#) Cũng vào lúc ấy, đáy lòng lạnh lùng ba mươi mấy năm có độ ấm, lần đầu tiên cô khát vọng có cuộc sống như thế.

“Không, không phải vậy!” Tần Vô Song không chạy đến, cô vẫn ngồi ở góc tường như cũ, cô co mình lại, nước mắt vẫn rơi: “Gia, người vẫn luôn lớn mạnh, chỉ là người cần một chỗ dựa mà thôi, chỉ là người mệt mỏi, chúng con quá yếu, chúng con quá ngu ngốc, chúng con chỉ là..... Chỉ là không có biện pháp trở thành chỗ dựa của gia, chúng con chỉ là quá yếu mà thôi.....”

Đúng vậy, nếu như năm đó bọn họ đủ lớn mạnh, nếu lúc ấy bọn họ không thỏa hiệp giống như Diêm Tử Diệp, vậy thì, vậy thì khi gia nhận được tin tức, có phải cô sẽ tìm đến bọn họ hay không?

Cuối cùng rốt cuộc cũng là tại bọn họ quá yếu.

Rất may, rất may là gia đã gặp được nhà họ Phó, bây giờ gia có nhà họ Phó che chở.

Mấy người Bạch Bân nghe thấy tiếng thét của Tần Vô Song thì cơ thể bọn họ đột nhiên cứng đờ, đúng vậy, đúng là bởi vì bọn họ còn quá yếu.

Bọn họ quá yếu!

“Gia, xin người cho tôi được tiếp tục ở bên cạnh người.” Đầu tiên Triệu Tường quỳ một chân bên cạnh An Nhiên, tất cả động tác của anh đều mang theo sự thành kính trước nay chưa từng có: “Tôi sẽ hết sức cẩn thận, tôi sẽ không để cho người khác biết thân phận của người. Chỉ cầu gia đừng không cần tôi.”

Gia là chấp niệm duy nhất của anh.

Nếu gặp được, sao anh có thể buông bỏ được?

“Không được.” An Nhiên từ chối không chút nể nang, sau đó tầm mắt nhìn đến mấy người cũng quỳ theo dưới người mình, trầm giọng nói: “Tôi nói thật cho mấy người biết, tôi vốn không có ý định tìm mấy người, nếu không phải lần này Bàn Đôn tự ý quyết định, đại khái cho đến chết tôi cũng sẽ không cho mấy người biết sự thật.”

“Không sao cả.” Bạch Bân lặng lẽ nói, anh ngẩng đầu, nhìn An Nhiên bình tĩnh cười: “Người không có ý định nói cho bọn tôi biết nhưng chẳng phải bây giờ bọn tôi đều đã biết rồi, không đúng sao? Gia, coi như người để bọn tôi bù đắp sai lầm năm đó đi, nếu không cả đời bọn tôi cũng sẽ không yên tâm.”

Mấy người yên tâm, vậy thì cô nên làm cái gì? Tần Vô Song lão đảo lắc lư bỏ người lên, cô vọt ra, sợi tóc chính tề cũng đã hơi rối loạn, cô cời bỏ đôi giày cao gót trên chân, cô chạy tới quỳ hai đầu gối xuống đất trước mặt An Nhiên, cô tiện tay lau đi nước mắt trên mặt, ánh mắt cô sáng quắc nhìn An Nhiên, cô gần từng tiếng một:

“Gia, chúng con biết người đang lo lắng điều gì. Con phát hiện ra con còn chưa kết hôn, con không có nhà cửa, con không có thứ để lo lắng cũng không có người để lo lắng, con có thể ở bên cạnh người.”

Mọi người đều sùng sốt, gia là đang lo lắng cái này?

Vậy thì chẳng phải bọn họ càng không có vấn đề gì rồi sao?

“Gia, nếu như người đang lo lắng vấn đề này thì con có thể....”

“Nếu ai trong mấy người dám trở về ly hôn vì tôi, tôi lập tức cắt đứt chân của mấy người!” Trước khi bọn họ chưa nói ra, An Nhiên đã lên tiếng quát làm bọn họ ngừng lại.

Quả nhiên cô không có biện pháp đối với đám người này mà.

Xem ra, cô muốn tránh thoát đám người này là hoàn toàn không thể nào.

“Gần đây tôi có rất nhiều phiền phức, mấy người cũng đã nghe nói.” An Nhiên thờ dãi.

Mọi người nghe nói như thế, tinh thần lập tức liền tỉnh táo.

Đây là gia đang có ý thỏa hiệp đây mà.

Dĩ nhiên bọn họ có nghe nói, hơn nữa bọn họ còn nghe nói cô không chỉ bị bắt cóc một lần đâu, nghe nói trong đó có một lần gia đã suýt chết trên tay Diêm Tử Diệp!

Diêm Tử Diệp! Món nợ này bọn họ nhất định sẽ thanh toán thật tốt!

“Chẳng lẽ gia muốn chúng con tìm người lúc không có phiền phức sao?” Tần Vô Song bật cười: “Gia, người nghĩ những thứ phiền phức kia được gọi là phiền phức sao? Chẳng qua là người không muốn động đến bọn chúng, nếu như người thật sự muốn ra tay, nơi này còn đến lượt bọn chúng nhảy loạn sao?”

Từ trước đến nay Tần Vô Song đối với Tần gia đều là phục tùng mù quáng. Đối với cô mà nói, da.nlze.qu.ydo/nn Tần gia chính là mục tiêu cả đời của cô, vì vậy trên đường, cô làm rất nhiều cách, rất nhiều thủ đoạn khiến cho mọi người không khỏi nghĩ đến Tần Lam mười mấy năm trước.

Nham hiểm sắc bén, vô tâm vô tình.

An Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu: “Bây giờ tôi chỉ là người của nhà họ Phó, còn lại không là gì cả.”

“Gia, người đừng xem bọn con là kẻ ngu.” Bạch Bân đẩy mắt kính trên sống mũi của mình một cái, yên lặng nói: “Đừng nói với bọn con Vô Xá đột nhiên xuất hiện không có quan hệ với người.”

Bọn họ không có bất cứ tài liệu gì của cấp trên Vô Xá, lúc tổ chức Vô Xá mới xuất hiện, bao nhiêu người đều bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên, Tần Môn cũng từng điều tra sâu về Vô Xá, nhưng bọn họ cũng chẳng cha ra chút nào, thậm chí người đứng đầu Vô Xá là nam hay nữ, là già hay trẻ cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy An Nhiên, đáy lòng Bạch Bân đều rõ ràng, anh không tin Vô Xá này không phải là sản nghiệp của gia.

An Nhiên thờ dãi, quả nhiên muốn lừa gạt đám người này không phải chuyện dễ dàng gì.

“Gia, mặc kệ bây giờ người nói gì, tôi vẫn sẽ ở bên cạnh người.” Tống Hâm hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Tôi sẽ không làm loạn, tôi sẽ âm thầm bảo vệ gia.”

An Nhiên thật muốn đá một cái lên người mấy đứa nhóc này.

Đối với bọn họ cô thật là vừa yêu vừa hận: “Mấy người thích thế nào thì làm thế ấy thôi.” Cô lười phải quản, cho dù là muốn quản cũng không quản được.

Nghe được những lời này của An Nhiên, bọn họ lập tức hưng phấn, Điền Huy lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt, anh muốn cười, muốn lớn tiếng cười to, nhưng không biết vì sao càng cười nước mắt lại càng tuôn ra ngoài.

“Huy Tử, cậu khóc cái rầm mà khóc!” Đường Mộc liền đập một cái lên ót Điền Huy.

Điền Huy vốn vẫn còn đang nỗ lực kìm nén, ngay sau khi Đường Mộc vỗ một cái kia, anh liền ôm cái ót của mình, khóc thành tiếng, vừa khóc vừa không quên kêu:

“Đường Mộc, anh thật quá đáng lại ra tay nặng như thế, muốn chết à! Làm tôi đau không ngừng được nước mắt đấy biết không hả!”

Bạn xem, kỹ xảo diễn kém cỏi đến cỡ nào chứ!

Nếu là lúc bình thường, đám người bọn họ nhất định sẽ cười đùa anh, nhất định sẽ không chút do dự mở miệng chửi anh, nhưng lần này lại không thế, thậm chí Đường Mộc còn ôm Điền Huy cùng khóc tại chỗ.

Tần Vô Song quỳ gối trên mặt đất, vừa lau nước mắt trên khóe mắt vừa cười, bọn họ đã thật lâu không cùng khóc thành tiếng như thế.

Cho dù là ở trong tang lễ của Tần gia, cho dù là khi bọn họ nghe tin Tần gia chết, bọn họ cũng không khóc, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi.

Bọn họ đang đợi, đang tích tụ, bọn họ chỉ muốn mượn cái này để tự nói với chính mình, Tần gia vẫn chưa chết, bọn họ vẫn còn hi vọng, chỉ cần bọn họ không khóc, không rơi nước mắt thì bọn họ sẽ có hi vọng, sẽ có thể tìm được gia của bọn họ.

Nhưng mà sau lưng, nào ai biết chính bọn họ trốn trong phòng bí mật của mình, tự cắn cánh tay, đau khổ khóc đến mức run rẩy đâu?

Không ai có thể biết được bọn họ đau khổ, không ai có thể hiểu được tình cảm của bọn họ đối với Tần Lam.

Bây giờ thật tốt!

Bọn họ có thể ở nơi này cùng nhau, trước mặt những người anh em bọn họ tin tưởng khóc thành tiếng, bọn họ không cần lo lắng có ảnh hưởng đến tâm tình của nhau hay không, không cần lo lắng bọn họ có thể giống anh hay không đau lòng khóc lớn.

Cũng không sao cả, khóc đi, đều khóc đi, gia của bọn họ, ràng buộc của bọn họ, nhân vật mạnh mẽ trong lòng bọn họ đã không bỏ mặc bọn họ, cũng không hề rời bỏ bọn họ mà đi.

Một ngày này, ngày ấy ở tầng chót của Phúc Mãn Lâu đối với nhân viên phục vụ mà nói, quả là một ngày thần kỳ nhất.

Bọn họ nghe thấy tiếng khóc thất thanh trên tầng cao nhất kia, trên đó có hạng người gì họ đều biết, quyền thế lớn đến nỗi bọn họ không theo kịp, nhưng

chính là hình ảnh như thế: một nhóm người khóc như những đứa bé, mà người thiếu nữ bị họ vây ở giữa chỉ mỉm cười mà đứng.

Thậm chí bọn họ còn thấy được cảnh tượng ông chủ của mình dựa vào tường, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cớ nào làm người ta khiếp sợ, da.nlze.quydo/nn cớ nào làm người ta có cảm giác khó có thể tin được.

Người thiếu nữ ấy rốt cuộc là ai, tại sao lại có năng lực như thế? Đây là vấn đề trong đáy lòng mỗi nhân viên trực ngày đó.

Nhưng cũng chẳng ai có lá gan đi hỏi, cũng chẳng ai dám nói lung tung về việc này ra ngoài, người phục vụ có thể làm ở tầng này đều là nhân viên lâu năm của Phúc Mãn Lâu, đương nhiên bọn họ biết nên nói cái gì và không nên nói cái gì.

Bọn họ dám tin chắc: Nếu như bọn họ tiết lộ chuyện này ra ngoài, bất kể là nói cho ai, bọn họ chỉ có con đường chết.

Ông chủ của bọn họ là một người giết người không chớp mắt, thoạt nhìn chất phác đàng hoàng nhưng thủ đoạn đen tối muốn chết, nếu không mọi người cũng sẽ không gọi anh ta một tiếng Bàn gia rồi.

“Được rồi được rồi, vẫn còn khóc cái rắm! Nay, mười hai giờ cmn cũng đã qua, cmn năm cũ cũng qua rồi! Máy người chỉ biết khóc, nhìn xem Bàn gia tôi này, lúc ấy tôi nhìn thấy gia còn bình tĩnh hơn mấy người nhiều.” Mặc dù cũng khóc, mặc dù cũng kêu rên một chút nhưng cuối cùng so với đám người kia thì đúng là trò hề hơn.

An Nhiên bất đắc dĩ đỡ trán, cô cũng không biết nên dùng lời gì đi nói cái thằng nhóc đàn này, không phải là đang ở đây kéo thù hận thì là cái gì?

“A đúng rồi, cậu không nói suýt chút nữa tôi quên mất.” Ngô Chấn đứng dậy, tháo kính gọng đen của mình xuống, lau lau rồi bỏ kính ra sau, yên lặng tới chỗ Tàn Triết Vũ.

“Phải đấy, cậu xem một chút cậu đã sớm biết gia còn sống.” Triệu Tường cũng muốn đứng lên, sau đó bóp nhẹ nắm đấm của mình, chậm rãi tới chỗ Tàn Triết Vũ.

Tổng Hâm cũng theo chân Triệu Tường muốn cùng đi tới.

“Cậu nói xem, chúng tôi nên làm gì để báo đáp cậu đã chăm sóc gia khi không có chúng tôi đây?” Bạch Bân cứ đứng tại chỗ như vậy, anh không đi tới, theo ý anh, chỉ cần ba người kia thôi cũng đã đủ cho thằng nhóc kia ăn đủ, không cần thiết phải tiếp tục nhúng tay vào.

Tàn Vũ Triết nhìn tình hình này cũng biết sẽ gặp phải chuyện gì, chân anh lùi về sau xoay người định chạy, nhưng mà đường lui của anh đã sớm bị Triệu Tường ngăn chặn phía sau, tiếp đó anh định chạy đến bên người An Nhiên, nhưng trước mặt đã bị Ngô Chấn và Tổng Hâm chặn lại gắt gao.

Tàn Vũ Triết cảm giác được tính mạng mình gặp nguy.

“Thật ra thì, thật ra thì tôi biết cũng không lâu, mấy người xem, hôm nay tôi nói cho mấy người biết, gia cũng không muốn, nếu như tôi nói sớm cho mấy người biết, nhất định gia sẽ lộ da tôi.”

Đầu ngón tay Triệu Tường ma sát ra tiếng vang: “Không sao, bây giờ để cho chúng tôi lột da cậu cũng giống nhau.”

Chửi thề một tiếng!

Đáy lòng Tàn Vũ Triết mắng đám cầm thú này một lần nhưng cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của bọn họ, vậy thì chỉ có thể cầu cứu thôi.

“Gia ơi, gia à phải cứu con nha! Người không thể trơ mắt nhìn con bị ba tên cầm thú làm.”

Câu nói tiếp theo đã hoàn toàn không thốt ra được, bởi vì miệng anh đã hoàn toàn bị Tổng Hâm chặn lại.

“Cầm thú đúng không? Há? Vậy thì chúng tôi sẽ thật sự cầm thú cho cậu xem.” Đường Mộc nắm lấy gương mặt mồm mỉm của Tàn Vũ Triết, cười nham nhở.

Tàn Vũ Triết bị anh nắm mặt, nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu An Nhiên.

Nhưng lúc này An Nhiên đã bị Tàn Vô Song lôi kéo nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111-2: An Nhiên ngửa bài với Phó Quân Hoàng (2)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

“Gia, chúng ta đi về trước, con thấy phải một thời gian ngắn nữa thì bọn họ mới có thể xong.” Cho chết cái tên Bàn Đôn dám gạt bọn họ, cho dù là gia không đề anh nói cho bọn cô biết, anh cũng không biết len lén nói tin tức cho bọn cô à? Đến lúc ấy bọn cô nói là do mình điều tra được thì chẳng phải là xong chuyện sao?

Lại còn muốn gọi mọi người đến đây đủ rồi mới thả ra tin tức động trời, thế không phải muốn chết thì là gì nữa?

An Nhiên có chút đồng tình nhìn Tần Vũ Triết, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bây giờ bản thân cô còn có chút khó bảo toàn, cho nên Bàn Đôn cậu cô gắng tự mình cầu nhiều phúc đi.

Bạch Bân và Tần Vô Song, còn có Điền Huy, Tống Hâm che chở An Nhiên hướng đến sảnh lớn.

Nếu Bàn Đôn nếu không được chinh đồn tử tế một chút, ai mà biết về sau anh có còn ngu ngốc tiếp như vậy hay không chứ?

“Gia, có phải người nhà họ Phó đều đối với người rất tốt hay không?” Cả người Tần Vô Song dường như đều dán chặt lên người An Nhiên, cô đi chân không, An Nhiên nhìn cau mày, cô liếc mắt nhìn Điền Huy bên cạnh, Điền Huy lập tức hiểu rõ, đi tìm giày cho Tần Vô Song.

“Phải, bọn họ đối với tôi rất tốt.”

“Cũng đúng, bây giờ người bên ngoài gọi người là Phó An Nhiên - tiểu thư nhà họ Phó gì đó, nghe nói ông cụ Phó rất thích người.” Tần Vô Song gật đầu một cái, nếu như người nhà họ Phó không thích gia, chẳng phải sẽ không có danh hiệu đó sao?

“Chẳng qua là nghe nói gần đây có không ít người đều đối địch với nhà họ Phó, chúng ta có cần hay không...” Lúc này Bạch Bân thân ở thương giới, mặc dù là ông chủ phía sau màn, nhưng anh cũng nghe nói trận thảm bại của nhà Bách Lý, gia tộc lớn Bách Lý cứ như vậy dễ dàng bị nhà họ Từ thao túng, hoàn toàn tan rã.

Hành động của Từ Tĩnh Ngưng hơi lớn, hiện giờ có không ít người muốn tìm sơ hở của Từ Tĩnh Ngưng, muốn thông qua bà để đả kích nhà họ Phó.

“Tiểu Bạch, cậu không cần phải nhúng tay vào, tôi biết nên làm thế nào để đối phó với đám người đó. Yên tâm đi, mấy người đó chưa đủ để tạo thành mối đe dọa.” Bạch Bân được coi là tân quý của thương giới, thời gian anh tiếp xúc với thương giới cũng không lâu, có thể có được thành tựu như bây giờ, không thể không nói anh cũng được coi là kỳ tài của thương giới.

Từ trước đến giờ Bạch Bân luôn cực kỳ tinh táo, trên rất nhiều quyết sách, anh cũng đều cho cô trợ lực không nhỏ, da.nlze.qu:ydo/nm chỉ là lần này, cô không cần bất kỳ người nào trong số họ tham gia. Cô đã nói: chỉ cần bọn họ vẫn tốt, còn đâu đối với cô mà nói đều là chuyện nhỏ.

Nếu An Nhiên đã nói là chuyện nhỏ, dĩ nhiên bọn họ không có bất kỳ ý kiến gì, trong mắt bọn họ, gia chính là một sự tồn tại đặc biệt, dĩ nhiên cô nói gì thì chính là cái đó.

“Mặc dù đã qua 29 rồi, nhưng hôm nay chính là 30.” An Nhiên cười, cùng lúc cô nói những lời này, Tần Vũ Triết khép khiêng đi vào, mà phía sau anh còn có Ngô Chấn, Triệu Tường và Tống Hâm ba người đi theo.

Lần này Tần Vũ Triết không đánh trả, dù nói thế nào đều là anh đuối lý, để cho bọn họ đánh xả một chút tức cũng tốt.

“Gia, chắc chắn người càng ngày càng tệ rồi, sao người có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ bắt nạt một mình con chứ? Con vẫn là Bàn Đôn của người, người chính là gia của con sao?”

Tần Vũ Triết vừa bước đến liền lên án An Nhiên, mặc dù anh nói vậy, nhưng vừa đến gần An Nhiên, hoàn toàn không thêm đề ý đến hình tượng, đặt mông ngồi bên chân An Nhiên, ôm lấy bắp chân cô trước mặt mọi người.

“Tránh ra.” An Nhiên khế cau mày.

Tần Vũ Triết trực tiếp dán cả người mình lên, còn lâu anh mới đứng lên, nếu như sau này anh muốn ôm bắp đùi cũng sẽ rất khó khăn.

“Gia, chỉ có người là thiên vị, người xem một chút ban đầu con tìm người giải thích, người không nói cho con biết gì hết, bọn họ vừa hỏi thì người.... người đã nói hết ra rồi, người có biết lòng của con đau đớn bao nhiêu không?” Tần Vũ Triết hoàn toàn bắt đầu chơi xấu rồi.

Tần Vô Song không nhìn nổi, không chút lưu tình đá một cước lên Tần Vũ Triết cả người đầy thịt béo. “Anh nói xem anh có lòng sao? Mau cút đi cho bà! Bằng không, đừng trách bà đây không khách khí!” Thật may là trên chân cô không còn giày cao gót, nếu không người Tần Vũ Triết còn không phải thùng lỗ rồi sao?

Tần Vũ Triết lục đục bò dậy, anh đứng ở bên cạnh An Nhiên, dùng đôi mắt tràn ngập u oán nhìn Tần Vô Song.

“Được rồi đừng làm rộn nữa.” An Nhiên hơi nhúc nhúc đầu: “Bây giờ tôi không thể ở lại đây quá lâu.”

Tất cả mọi người lập tức yên tĩnh lại.

Bọn họ suýt chút nữa quên mất, bây giờ gia còn có một thân phận khác, bây giờ cô là Phó An Nhiên, tiểu thư nhà họ Phó, dĩ nhiên cô không thể nán lại bên ngoài quá lâu.

“Bây giờ đã là đêm ba mươi rồi.” An Nhiên lặp lại lời nói lúc trước: “Tôi không thể ở lại với mọi người, nguyên nhân vì sao không cần tôi nói mọi người cũng hiểu. Nếu buổi tối tôi không thể tới, vậy bây giờ chúng ta cùng nhau đi.” Nói xong lời cuối cùng, An Nhiên bật cười, ý cười kia bọn họ chưa từng thấy - nụ cười chân thật, tinh khiết nhất.

Bọn họ làm việc bên cạnh Tần Lam bao lâu cũng chưa từng thấy gia cười như vậy, cô vẫn luôn cười như không cười nhìn người khác, chính là tất cả đều là cười lạnh, cười châm chọc hoặc là cười nhạo, nhưng không có một lần nào chỉ cười vì muốn cười.

Xem ra, gia sống rất tốt.

“Được! Hôm nay chúng ta không say không về!” Điền Huy cầm lên ly rượu trên bàn đã sớm được rót đầy, giờ ra giữa cao giọng nói.

“Không say không về!” Mọi người phụ họa.

“À gia, người có thể tùy ý.” Cuối cùng Bạch Bản tặng thêm một câu như vậy, bây giờ gia là người nhà họ Phó, đương nhiên bọn họ phải quan tâm đến thân phận và hình tượng của gia hơn.

Đột nhiên bọn họ quên mất vừa rồi còn nghĩ Tần Vũ Triết đột nhiên làm việc cho người nhà họ Phó cảm thấy khinh bỉ, thậm chí không hiểu, bây giờ? Bây giờ bọn họ đã thành người bảo vệ trung thành của Phó An Nhiên, bọn họ vừa mới nói cái gì chứ?

Ngày đó An Nhiên và đám người kia chơi đùa đến rất khuya, chờ cô đi ra từ Phúc Mãn Lâu đã là bốn giờ sáng, trời vẫn còn tối đen, chẳng qua lại không biết vì sao, An Nhiên cảm thấy hôm nay trời đêm đặc biệt nhiều sao.

Tám người kia đã ngủ như chết, mặc dù An Nhiên uống không nhiều lắm, vẫn có cảm giác có chút say rồi, cô được nhân viên phục vụ đưa xuống tầng, chẳng qua vừa mới ra khỏi cửa lớn, tầm mắt của cô liền đặt vào chiếc xe màu đen dừng trước cửa Phúc Mãn Lâu.

Một người đàn ông đang kẹp điếu thuốc trong tay, anh dựa vào cửa xe, đầu hơi nâng lên, dường như đang nhìn bầu trời sao đêm.

An Nhiên nhìn tàn thuốc đầy dưới đất, có lẽ anh ở đây chờ đã lâu?

Cô không nhớ rõ anh có thói quen hút thuốc lá.

An Nhiên lắc lư lão đảo bước đến bên người nọ.

Người đàn ông dựa ở trước cửa xe nghe được tiếng vang, đồng tử thâm thúy giống như đêm khuya nhìn người An Nhiên, lúc thấy thân hình cô hơi lay động, ánh mắt tức thì trầm xuống, bước nhanh đến bên cô.

An Nhiên thấy anh đón, dang hai tay, cười khúc khích với anh, liền trực tiếp nhào tới.

Người đàn ông thấy hành động của cô, trái tim anh như sắp ngừng đập, anh gần như là vọt tới trước mặt cô, lúc cô sắp ngã xuống đất, vững vàng ôm lấy cô!

Sau khi ôm cô vào trong ngực mình, trái tim của anh mới khôi phục nhịp đập.

Nhân viên biết người đàn ông kia, anh nhìn nhìn An Nhiên được người đàn ông kia ôm vào trong ngực, sau đó gạt đầu một cái liền xoay người lại.

Theo anh, nơi này cũng chả còn gì để anh giúp đỡ.

An Nhiên cọ cọ trong ngực người đàn ông, thỏa mãn cười, cô nói: “Lão soái ca, hôm nay em rất vui rất vui.”

“Ừ.” Phó Quân Hoàng bế ngang cô lên, người thấy được mùi rượu trên người cô, sau đó đồng tử càng trầm xuống, bước chân càng nhanh chóng đi tới xe của mình.

Đặt An Nhiên ngồi lên ghế phó lái, thắt chặt dây an toàn cho cô, bảo đảm cô không có việc gì, sau đó Phó Quân Hoàng mới quay lại ghế lái ngồi.

An Nhiên không nhắm mắt ngủ, cô chỉ yên lặng nhìn Phó Quân Hoàng, cô cười với anh: “Lão soái ca, sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?”

Tay khởi động xe thoáng dừng lại.

Phải rồi, tại sao anh lại phải đột nhiên xuất hiện ở đây?

Sau khi bọn họ ngủ không lâu, An Nhiên liền nhẹ nhàng rời giường, anh không biết cô muốn đi làm gì, anh đứng dậy theo cô, đi sau cô, muốn biết cô muốn làm gì, nếu là đói bụng, anh đi làm cho cô một chút đồ ăn.

Nhưng không nghĩ đến, anh sẽ nghe thấy cô gọi điện thoại cho người khác, anh còn nghe thấy cô phải cùng người khác đón tất niên, sao anh có thể

không kinh hãi? Làm sao anh có thể yên tâm? Anh không nói cho An Nhiên, anh nhẹ nhàng về phòng, tiếp tục giả vờ ngủ.

Quả nhiên, sau khi An Nhiên trở lại, cẩn thận ở bên giường một lúc, anh chỉ cảm giác trán mình bị một cảm giác ướt át nhẹ nhàng chạm vào rồi hạ xuống, rồi sau đó cô liền cẩn thận rời đi.

Phó Quân Hoàng sờ vào trán mình, da.nlze.quy.do/nn anh bật cười, chỉ cần bảo bối còn yêu thích anh, cô đi gặp người nào cũng không quan trọng, anh chỉ lo sợ cô gặp nguy hiểm gì mà thôi. Anh dựa vào phía sau cẩn thận đi theo, cho đến khi cô đến Phúc Mãn Lâu.

Phó Quân Hoàng không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào với An Nhiên.

Mặc dù An Nhiên đang hơi say, nhưng cô cũng không có say lắm, lúc này đầu óc cô cực kỳ tỉnh táo, chính vì đầu óc tỉnh táo, cô mới có thể hỏi.

“Lão soái ca, em có một chuyện xưa rất dài rất dài muốn kể cho anh nghe, anh sẽ nghe sao?” An Nhiên tính toán ngửa bài với anh, cô không biết anh sẽ có bao nhiêu phản ứng, thậm chí, không biết sau khi anh biết thì cô còn đợi cô như thế hay không.

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, hơi nghi hoặc nhìn An Nhiên.

An Nhiên chỉ cười: “Đi thôi, chúng ta đi tìm một chỗ ngồi nói.” Chuyện như thế, cuối cùng vẫn là không thể nói ở nhà họ Phó.

Phó Quân Hoàng gật đầu, lái xe đến một cửa hàng Starbucks phục vụ 24h.

Phó Quân Hoàng dắt tay An Nhiên đến, lúc rạng sáng bốn giờ, chính là lúc mọi người đều mệt mỏi, lúc nhân viên phục vụ đi lên, đều là dáng vẻ mông lung, thoát nhìn rất mệt mỏi.

An Nhiên gọi một ly cà phê lại bị Phó Quân Hoàng bác bỏ, đổi thành một ly sữa tươi, còn anh không gọi gì cả.

Trong khoảng thời gian ngắn, An Nhiên không biết phải mở miệng nói như thế nào với Phó Quân Hoàng, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mình, bên môi An Nhiên mang theo nụ cười:

“Lão soái ca, chúng ta đã từng nói, giữa chúng ta sẽ không có bí mật.”

Nét mặt Phó Quân Hoàng có một chút căng thẳng, nhưng lúc này An Nhiên cúi thấp đầu, cô cũng không nhìn thấy nét mặt của anh, cô chuyển động chiếc nhẫn trên ngón tay mình, tiếp tục cười:

“Vì vậy, liền để em kể chuyện xưa cho anh đi.”

Cùng lúc An Nhiên vẫn còn ở Starbucks kể chuyện xưa với Phó Quân Hoàng, lúc này ở một chỗ bên trong căn phòng u ám.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, bóng dáng bên trong nhà hơi run một cái, rồi sau đó tiếng gõ cửa lại nhẹ nhàng chậm chạp mà tăng tần suất lên, bóng dáng kia lập tức đứng lên, mở cửa khóa trái ra.

Người đàn ông ngoài cửa nhanh chóng chạy vào, bóng dáng ấy lập tức đóng cửa phòng lại.

“Sao rồi, có tin tức về chị của tôi không?” Thiện Vũ kỳ vọng nhìn người tới.

Thiện Vũ đã ở đây đợi tin tức rất lâu, ban đầu là chị ấy bảo anh ở đây tránh một chút, chị nói cô sẽ đưa An Nhiên tới đây tìm anh, anh vẫn ở đây chờ, nhưng đợi lâu như thế, chị vẫn chưa tìm anh, An Nhiên cũng không.

Anh nghe nói gần đây có nhiều người đang tìm anh, anh biết không phải người của chị, nếu như ám hiệu gõ cửa không đúng, anh sẽ kiên quyết không mở cửa.

Người tới tên là A Phúc, là ông lão làm việc bên cạnh Bách Lý Lan, ông ta trầm mặt nói: “Thiếu gia, mời lập tức đi theo tôi.”

“Chị tôi đâu?”

“Bây giờ tiểu thư đang ở nước ngoài chờ cậu rồi, tiểu thư nói chờ máy bay cậu hạ cánh, tự nhiên cô ấy sẽ đưa người cậu muốn thấy theo tìm cậu.” Lúc A Phúc nói những lời này đều đưa lưng về phía anh nói, vì vậy anh không nhìn thấy nét mặt của ông ta.

Thiện Vũ nghe nói thế liền lập tức hưng phấn, anh nhanh chóng dọn dẹp hành lý của mình: “Được, chúng ta đi ngay bây giờ.”

A Phúc nhìn dáng vẻ bận rộn của Thiện Vũ, trong mắt đều là vị đắng.

Bây giờ ông có thể làm cũng chỉ là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của tiểu thư.

Bảo vệ thiếu gia thật tốt, chỉ có sau khi xác nhận thiếu gia an toàn, mới có thể nói ra toàn bộ sự thật cho cậu ấy.

“Đi thôi A Phúc, tôi thu dọn xong rồi.”

“Chúng ta đi.”

Sở dĩ A Phúc chờ ngày này là bởi vì trong hai ngày đêm ba mươi và tết ông Táo, ông không tin người nhà họ Phó vẫn còn tiếp tục tìm kiếm bọn họ, ông nhất định phải đưa thiếu gia rời khỏi nơi này ra nước ngoài trong thời gian ngắn.

Thiện Vũ hưng phấn một đường.

Lúc trước Bách Lý Lan đã sắp xếp Thiện Vũ ở một thôn núi nhỏ, chỗ không có bất kỳ thiết bị hiện đại nào, vì vậy đối với chuyện xảy ra với gia tộc Bách Lý, anh không biết gì cả, thậm chí cũng không biết chuyện Bách Lý Lan đã chết.

Không biết có phải Bách Lý Lan đã sớm đoán được cô sẽ xảy ra chuyện, cô bảo vệ Thiện Vũ quá tốt, cho tới sau này anh cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.

Đến sân bay, A Phúc làm xong tất cả thủ tục thay Thiện Vũ, trên mặt Thiện Vũ đeo một cái mắt kính to lớn, lúc qua cửa kiểm tra an ninh, A Phúc cũng không để cho anh tháo xuống, Thiện Vũ biết nếu An Nhiên đã ở nước ngoài chờ anh, như vậy bây giờ nhà họ Phó nhất định sẽ nhanh chóng nổi giận, anh rất hiểu chuyện A Phúc cần làm, vì vậy anh cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

A Phúc yêu cầu anh làm cái gì thì anh làm cái đấy, da.nlze.quydo/nn chỉ cần ra khỏi nước, dù Phó An Nhiên cô có bao nhiêu năng lực cũng đừng nghĩ có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh!

“A Phúc A Phúc, có phải chị đã ở bên kia đợi chúng ta hay không?”

“Phải.” A Phúc trầm giọng đáp lại.

“An Nhiên của tôi, An Nhiên của tôi.” Thiện Vũ nghĩ không bao lâu nữa, anh sẽ gặp được bảo bối của anh, tâm tình của anh liền vui đến không có ngôn từ nào có thể diễn tả được, cho dù là ngồi ở vị trí trên cao, trái tim anh cũng vẫn đập một cách nhanh chóng.

A Phúc không nói gì, chỉ đưa tấm mắt ra ngoài cửa sổ, cũng không nói gì.

“Đường chủ! Chúng ta bị Bách Lý Lan chơi!” Một người đàn ông áo đen đẩy cửa phòng làm việc của Lam Nhục Khê ra, trầm giọng nói.

Lam Nhục Khê sững sờ: “Có ý gì?”

“Tập đoàn Bách Lý sớm đã bị Bách Lý Lan đảo rỗng, nếu nói phá sản cũng chỉ là bởi vì tập đoàn Bách Lý đã sớm trở thành cái vỏ rỗng, tập đoàn Bách Lý cho dù bị nhiều nhà xí nghiệp liên hiệp chèn ép cũng không thể bại nhanh như thế. Đây là số liệu mới vừa lấy được.” Nói xong, anh đưa toàn bộ tài liệu đặt lên bàn làm việc của Lam Nhục Khê.

Mấy ngày nay, dường như người của Vô Xá làm việc không hề nghỉ ngơi, Lam Nhục Khê càng thêm không ngừng xử lý chuyện nhà họ Bách Lý, đối với cô mà nói, chuyện nhà Bách Lý không sáng tỏ thì chính cô càng không có cách nào yên tâm.

Nhìn số liệu trên tay, sắc mặt Lam Nhục Khê tối lại: “Vậy có biết cô ta chuyển tiền bạc tới chỗ nào không?”

“Tạm thời chưa tra ra được.” Người tới trầm giọng nói: “Hơn nữa em trai Bách Lý Lan - Thiện Vũ giống như bốc hơi khỏi thế giới này, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm được bóng dáng của cậu ta.”

“Đào sâu ba thước cũng phải tìm được cậu ta!” Thiện Vũ là một mối đe dọa tiềm ẩn, nhất định phải diệt trừ.

Nếu như không phải vì lời nói của Thiện Vũ, Bách Lý Lan sẽ không chống lại quân chủ, tất cả ngọn nguồn của phiền phức đều bắt đầu từ Thiện Vũ.

Nếu như Thiện Vũ không giống như trước, ai biết được lúc nào kẻ điên kia sẽ tự mình tới đây? Bách Lý Lan đã chết, nhưng Thiện Vũ vẫn chưa chết!

“Rõ.”

Về mặt Lam Nhục Khê nặng nề nhìn số liệu trên tay, nếu như tập đoàn Bách Lý chỉ là một cái vỏ rỗng, vậy thì có phải Bách Lý Lan đã sớm biết mình sẽ xảy ra chuyện? Hay là nói, cái chết của cô ta hoàn toàn là tự biên tự diễn?!

Vậy nói cách khác, Bách Lý Lan thật ra vẫn chưa chết?!

Khi ý nghĩ này hình thành trong đầu cô thì Lam Nhục Khê chợt bật dậy khỏi chỗ ngồi, nhất định cô phải tự mình đi tra, vấn đề này vô cùng nghiêm trọng!

“Boss, Thiện Vũ đã ngồi trên máy bay.” Bọn họ vẫn là chậm một bước.

Phịch một tiếng, ly rượu thủy tinh tinh xảo bị hung hăng ném xuống đất, “Ngồi lên máy bay rồi, các người không biết lên máy bay cũng phải cào cho người xuống sao?” Trong giọng nói tràn ngập tức giận.

Thân thể Trương Tuấn bất giác cứng ngắc, anh không có cách nào phản bác lời của Boss nói, đúng vậy, lúc cần phải có thủ đoạn, bọn họ biết nên làm thế nào, nhưng mà.... Lúc bọn họ chạy tới thì máy bay đã cất cánh, bọn họ làm sao để bắt người đấy?

Nhưng mà bây giờ hiển nhiên Boss đang lên con thịnh nộ, nếu anh dám mở miệng giải thích một câu thôi, trừ chết vẫn là chết, cần gì phải mở miệng giải thích đây?

“Bay đến nơi nào?” Lâu sau, người đàn ông mới hỏi.

“Italy.”

“Tiếp tục tìm. Sau khi tìm được người, bất kể làm thế nào, trực tiếp giết chết người cho tôi.” Anh sẽ không để lại cho nhóc con một ngọn nguồn nguy hiểm.

Nếu như chưa diệt trừ Thiện Vũ này, đến lúc đó nhất định là mối họa lớn.

“Vậy Triều Thánh bên kia.....”

“Giữ lại một ít người bên kia, đến lúc đó nhóc con sẽ có hứng thú đi chơi.”

“Nếu lúc đó cô ấy biết Triều Thánh bên kia tìm cái gì, đến lúc đó....”

“Yên tâm đi, con bé sẽ không biết quá nhiều.” Người đàn ông đi tới trước bàn làm việc, nhìn màn hình trước máy vi tính, bên môi lộ ra một nụ cười nhạt nhòa: “Cô ấy, lúc đó còn quá nhỏ.”

“Vậy tôi sẽ đi làm.”

Mà lúc này bên trong Starbucks.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng vẫn luôn nhìn An Nhiên, chỉ là An Nhiên bình tĩnh kể lại, cô kể lại một cô bé ra đời như thế nào, như vậy làm sao có thể lớn lên dưới sự che chở của mẹ, làm sao có thể dưới ánh mắt lạnh lẽo của cha học được cách giết người, nổ súng giết chết mẹ của mình như thế nào, làm sao từng bước từng bước đi lên con đường cường giả, làm thế nào tự tay giết chết cha mình.... Còn nói đến cô gái kia chết.

“Cô ấy bị nổ chết sao?” Từ nãy tới giờ, Phó Quân Hoàng hỏi vấn đề đầu tiên.

“Đúng vậy, bị nổ chết.” An Nhiên trả lời nhẹ nhàng bình tĩnh, năm đó, chính xác là cô đã bị nổ tung ở chỗ đó.

Trái tim Phó Quân Hoàng bỗng nhiên đau nhói, không biết tại sao, trái tim cứ như vậy co thắt một cái, không có dấu hiệu báo trước nào, đau.

Chân mày khẽ nhướng lên, anh có chút không rõ nhìn An Nhiên, anh không hiểu, tại sao cô phải kể chuyện xưa này cho mình.

Anh lại càng không hiểu, tại sao tim của mình lại đau.

An Nhiên không biết làm sao để tiếp tục nói, nhưng đã nói đến đây, cô vẫn muốn tiếp tục nói tiếp, cô nhìn đôi đồng tử Phó Quân Hoàng, gần từng chữ một:

“Sau vụ nổ lớn, khi cô ấy lần nữa mở mắt ra, đầu tiên lọt vào mắt cô ấy chính là một hang động, sau đó là một thiếu niên khắp người đầy vết máu....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Rất xin lỗi bảo bối, trường học thợ săn! (1)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

“Cô ấy cho rằng: đây chỉ là một giấc mơ hoặc chẳng qua cũng chỉ là trải qua cái chết thêm lần nữa mà thôi.” Hai tay An Nhiên ôm lấy ly sữa tươi bằng thủy tinh, trên khóe môi nở một nụ cười nhạt nhòa: “Nhưng mà cô ấy không ngờ, ở trong tình cảnh như thế, người thiếu niên toàn thân đầy máu ấy lại cúi người, một phen ôm lấy cô, đưa về nhà, gọi cô.... An Nhiên.”

Nói tới chỗ này, An Nhiên liền không nói gì cả, nhưng tay cầm ly thủy tinh khẽ nắm chặt hơn, tầm mắt nhìn vào ly sữa tươi, sắc mặt có chút căng thẳng.

Từ đầu tới cuối, Phó Quân Hoàng vẫn không nhúc nhích, tầm mắt cũng chưa từng rời khỏi người An Nhiên.

An Nhiên chờ, chờ Phó Quân Hoàng hỏi cô.

Vậy mà An Nhiên đợi thật lâu, Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, cũng chẳng hỏi gì cả. Điều này không nằm trong phạm vi dự tính của cô.

An Nhiên ngẩng đầu, vậy mà đối diện với cô lúc này làm gì còn người nào đó, chỗ ngồi trống trơn.

Trái tim An Nhiên chợt co rút nhanh, tay cầm ly thủy tinh càng nắm chặt, anh..... cứ đi như vậy sao?

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, An Nhiên ngạc nhiên nhìn trên bàn đặt thêm một ly sữa tươi, vẫn đang bốc hơi nóng.

Phó Quân Hoàng cầm đi ly sữa trong tay cô, anh ngồi xuống bên cạnh cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực của mình, anh không nói gì, chỉ ôm cô như vậy.

An Nhiên không biết mình nên phản ứng thế nào, cô chỉ kinh ngạc nhìn ly sữa tươi còn đang bốc hơi nóng trên bàn.

“Lạnh rồi, đổi một ly ấm hơn.” Giọng nói Phó Quân Hoàng chậm rãi vang lên bên tai cô, anh còn nói: “Em là ai không sao cả, anh chỉ biết rằng em là bảo bối của anh, một mình anh.”dinendian.loqidjon

Ánh mắt An Nhiên liền lập tức mơ hồ.

Cô đang hai tay ra, ôm anh thật chặt, thật chặt.

“Dù cho em là Tần Lam cũng được, dù là ai, em cũng đều là An Nhiên của anh, anh nói rồi, anh sẽ bên An Nhiên em cả một đời. Bây giờ em là vợ anh, anh là chồng của em, sự thật này không có cách nào có thể thay đổi.”

An Nhiên chưa từng lộ vẻ xúc động như thế này bao giờ, kể cả khi nhìn thấy mấy người Tiểu Song bọn họ, cô cũng chưa từng kích động như thế.

Phải rồi nha, bây giờ chẳng cần biết cô là ai, cô vẫn là vợ của anh, chỉ là của anh thôi!

“Em muốn có lại Tần Môn, anh giúp em lấy Tần Môn về, em muốn thành lập thêm một Tần Môn, anh tự mình giúp em, không phải đau lòng, không cần khổ sở, anh vẫn luôn ở bên cạnh em”

“Ừ!” Giọng nói An Nhiên hơi pha lẫn sự ghen ngào: “Em không cần, không cần gì hết, chỉ cần mọi người bình an là tốt rồi, em chỉ cần...” Lời phía sau còn chưa nói hết, Phó Quân Hoàng đã nâng cằm cô lên, ngậm lấy môi cô vào trong miệng mình.

Khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, đôi môi An Nhiên đều đang run rẩy, lông mi dài không ngừng rung động, chỉ là tay cô càng nắm chặt vạt áo Phó Quân Hoàng.

Nhân viên phục vụ vẫn còn trực thấy hình ảnh như thế, tất cả đều nhìn đến ngây người.

Không phải lần đầu tiên họ thấy người khác ôm hôn nhau, nhưng họ chưa từng gặp cảnh tượng đẹp đến vậy bao giờ. Dù là nam hay nữ, diện mạo hai người đều là cực phẩm, ngay mới vừa rồi, lúc anh chàng đẹp trai đó đến mua sữa nóng, họ còn không ngừng thần phục người đàn ông này thật chu đáo.

Bây giờ đáng đáp đẹp mắt cũng không phải ít, nhưng mà đáng đáp đẹp lại là người chu đáo thì càng ít.

Mặc dù họ đều ở đây làm chuyện của chính mình, nhưng mà vẫn quá nhàm chán, tầm mắt họ không tự chủ nhìn đến một đôi kia, mặc dù họ không nghe rõ đôi trai đẹp gái xinh kia đang nói gì, nhưng chỉ xem một chút thôi cũng rất bổ mắt đó nha.

Nhưng mà không biết vì sao, cô gái xinh đẹp kia đột nhiên lại khóc, lúc người đàn ông hôn cô ấy, vẻ mặt rõ là..... dịu dàng làm cho các cô muốn thét chói tai.

Cho đến khi hai người rời khỏi Starbucks, đôi mắt của nhân viên phục vụ vẫn lấp lánh nhìn ra cửa, vẫn không quên tự mình đưa bọn họ ra cửa, khi hai người họ đi khỏi, vẫn không quên nói:

“Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc, hoan nghênh quay lại lần sau!”

An Nhiên dựa trong ngực Phó Quân Hoàng bật cười.

Mãi mãi hạnh phúc.....

Có lẽ, gặp được anh chính là điều hạnh phúc nhất của kiếp này.

“Bảo bối, anh biết ơn trời cao đã để cho em xuất hiện trước mắt anh.” Lúc lên xe, Phó Quân Hoàng hôn lên môi cô lần nữa, đồng tử đen nhánh nhìn cô, dịu dàng nói ra câu này.

An Nhiên cười, đẩy lòng thành một mảnh mềm nhũn: “Em cũng như anh biết ơn trời cao đã đưa em đến bên cạnh anh.”

Phó Quân Hoàng không hỏi nhiều về bất cứ chuyện gì lúc cô vẫn là Tần Lam, không hỏi cô đã kết hôn hay chưa, có từng có bạn trai hay không hoặc là có từng có người trong lòng hay không, những chuyện này đối với anh mà nói chẳng sao cả, cho dù Tần Lam có nhiều người yêu sâu đậm cũng chẳng

sao, bây giờ cô là Phó An Nhiên, cô là vợ của anh, là người phụ nữ duy nhất của anh.

An Nhiên đối với đời trước của mình, từ sau năm cô hai mươi bảy tuổi, cuộc sống của cô cũng chẳng khác nào ăn chay niệm Phật, đi đâu mà tìm người mình thích, mà lúc ấy cô đã trải qua chuyện cha mẹ mình như thế, sao cô còn có ý định đi tìm đàn ông? Tàn Ngự khiến cô hoàn toàn mất đi thiện cảm với đàn ông, trong mắt cô chỉ có kẻ thù và thuộc hạ, không một ai có thể leo lên giường của cô.da.nlze.qu;tydo/mn

Bây giờ nghỉ lại một chút, An Nhiên không khỏi cảm thấy ban đầu mình thật thần kỳ, khi đó thế mà cô không tìm một bạn đời để sống qua ngày, thật thần kỳ.

Lúc hai người quay về nhà họ Phó thì đã sắp bảy giờ sáng. Trời đã sáng hẳn, mà lúc này người nhà họ Phó cũng đã bắt đầu bận rộn.

“Sáng sớm hai đứa đã đi đâu rồi hả?” Trên tay Từ Tĩnh Ngưng còn bung món ăn dân dã do người khác đưa tới, thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng vừa mới đi vào cửa, chân mày hơi nhướng lên.

“Đưa bảo bối ra ngoài đi lòng vòng.” Tay Phó Quân Hoàng vẫn vòng bên hông An Nhiên như cũ, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh Ngưng cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói: “Lúc sáng sớm đi gọi hai đứa thấy hai đứa không có ở đây, mau lấy canh gừng trên bàn uống đi, mẹ thấy hình như hôm qua An Nhiên bảo bối hơi cảm, trước tiên đây lùi tính hàn đi.”

Phó Quân Hoàng ôm cả người An Nhiên đi tới trước bàn ăn.

Mùi rượu trên người An Nhiên đã tản đi khá nhiều, ngồi trong Starbucks mấy tiếng đồng hồ, uống ly sữa tươi, nếu không dựa vào quá gần, chắc là sẽ không nhận ra.

“Đi chơi về à?” Ông cụ bắt đầu giờ báo ra đọc, lông mày cũng không nhếch một cái hỏi một câu.

“Vâng, đã về.” Lúc này toàn thân trên dưới của cô đều cảm thấy rất thoải mái, đối với cô mà nói, lần này cô và lão soái ca đã hoàn toàn không còn bí mật gì, cô không cần lo lắng người khác sẽ lấy chuyện này làm điểm yếu, nếu sợ thì trực tiếp nói cho anh biết đi.

“Bọn con đi lên thay một bộ quần áo trước.” Phó Quân Hoàng cũng không nề mặt ông cụ Phó chút nào, ôm thắt lưng An Nhiên đi về phía tầng trên.

Thay một bộ quần áo?

Ông cụ Phó chau chau mày, đợi chút, cả đêm hôm qua hai đứa này cũng không về?!

“Thằng nhóc thú! Một lát nữa con lăn ra ngoài nói rõ ràng cho ông!”

Phó Quân Nghi đi ra từ phòng bếp liền nhìn thấy dáng vẻ nổi đóa của ông cụ Phó, anh không khỏi buồn cười nói: “Ông nội, anh trai con lại làm gì trêu chọc đến ông? Nói với con, con đi trừng trị anh ấy.”

Ông cụ Phó không chút khách khí chê bai nhìn anh một cái: “Chỉ dựa vào con? Tránh ra chút.” Để cho nó dọn dẹp còn không bằng tự mình hành động cho nhanh.

Sau khi An Nhiên trở về phòng, Phó Quân Hoàng lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong tủ quần áo đặt ở trên đầu giường, sau đó vào trong phòng tắm điều chỉnh thật tốt nhiệt độ của nước xong, nói với An Nhiên:

“Mau đi tắm đi, tắm xong thì đến anh.”

An Nhiên ừ một tiếng, bước vào phòng tắm.

Phó Quân Hoàng suốt đêm không chợp mắt, vẫn ở dưới bóng đèn đợi An Nhiên cả một đêm, nhưng lúc này anh không thấy mệt mỏi, ngược lại cau mày, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Cả người anh giống như thả lỏng ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, tầm mắt đặt trên cửa phòng tắm.

Anh thật không ngờ, cô phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Cô phải tự tay giết chết người mẹ đối tốt với mình nhất, lúc đó cô sẽ có tâm trạng gì? Là đau khổ sao? Là tự trách à? Hay là giận mà không thể phát?

Lúc ấy bảo bối phải chịu đựng bao nhiêu áp lực?

An Nhiên mới bước ra từ phòng tắm liền bị Phó Quân Hoàng ở cửa phòng tắm một tay vòng ra sau lưng cô, ôm cô vào trong lòng!

An Nhiên giật mình, khi cô còn chưa kịp phản ứng, cả đầu Phó Quân Hoàng đã chôn ở hõm vai của cô, giọng anh buồn buồn, thậm chí còn mang theo một tia tự trách:

“Rất xin lỗi.”

An Nhiên giật mình, ngay sau đó bật cười: “Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Rất xin lỗi.” Phó Quân Hoàng ôm thật chặt cô trong ngực: “Rất xin lỗi, do anh sinh ra quá muộn, tại anh không có bảo vệ tốt cho em, do anh. chạy quá chậm rồi.” Nếu như anh ra đời sớm một chút, nếu anh biết bảo bối sớm một chút, vậy thì có phải bảo bối của anh sẽ không gặp phải những chuyện như thế hay không?

An Nhiên giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu anh, cô cứ như vậy dựa cả người vào trong ngực của anh, đầu khẽ nghiêng đi, dán má sát vào đầu anh, ánh mắt dịu dàng.

“Đưa ngực, đây không phải lỗi của anh, có gì mà phải xin lỗi?”

“Sau này, sẽ không, sẽ không bao giờ để cho em phải đau khổ. Em sẽ không bao giờ gặp phải lựa chọn như vậy, anh sẽ bảo vệ em, sẽ bảo vệ em thật tốt thật tốt.” Đây là lời thề của Phó Quân Hoàng.

“Được.” da.nlze.qu.ydo/nn Lời thề của anh, cô vẫn luôn tin tưởng, khi anh còn chưa ngừng đầu, An Nhiên nhẹ nhàng đưa tay lau đi khóe mắt đỏ ửng của chính mình, sau đó nói: “Anh mau đi tắm rửa đi, trên người toàn mùi rượu của em.”

Phó Quân Hoàng ôm thật chặt người đẹp trong ngực, hít một hơi thật sâu, sau đó mới buông cô ra: “Bảo bối vẫn luôn thơm như vậy.”

An Nhiên cười nhìn anh bước vào phòng tắm, chẳng qua sau khi cửa phòng tắm đóng lại, về mặt An Nhiên thoát nhìn có chút ngốc trệ, cô không nghĩ tới, lão soái ca sẽ nghĩ như thế.

Chạy không đủ nhanh.

An Nhiên buồn cười lắc đầu một cái, cả đời này chạy nhanh cũng được.

Phó Quân Hoàng vẫn luôn tắm rất nhanh, An Nhiên mới vừa cầm điện máy sấy, còn chưa kịp sấy tóc, Phó Quân Hoàng đã mặc áo choàng tắm đi ra.

Anh tự nhiên cầm lấy máy sấy trong tay An Nhiên, tay theo thói quen nhẹ nhàng xoa bóp da đầu cho An Nhiên, kỹ xảo thuần thục xoa bóp cho cô, cho đến khi sấy được một nửa xong, anh mới để máy sấy xuống.

“Sửa soạn một chút rồi mau xuống uống canh gừng.” Mới vừa rồi anh thử đo nhiệt độ, còn nóng, bây giờ uống vẫn được.

An Nhiên gật đầu, mặc quần áo mà Phó Quân Hoàng chuẩn bị cho cô, tùy ý bắt tay ra sau đầu, nhanh chóng thay xong quần áo đi theo Phó Quân Hoàng xuống tầng.

Lúc này dưới tầng, người phía dưới nhiều hơn không ít, một nhà ba người Phó Văn An đã ngồi sẵn trước bàn ăn, Phó Văn Thắng bận rộn trong khoảng thời gian này cũng có mặt.

Từ Tĩnh Ngưng thấy An Nhiên liền vẫy tay với cô: “Mau lại đây, mẹ mới vừa hâm nóng lại, bây giờ uống nhân lúc còn nóng. Quân Hoàng, con cũng lại đây uống một chút.”

Chỗ ngồi giữ cho hai người đã chuẩn bị tốt, Phó Quân Hoàng và An Nhiên ngồi bên cạnh Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị tự giác nhường lại chỗ ngồi, để cho hai người ngồi chung một chỗ.

“Em nói này, tối qua hai người chạy đi đâu thế?” Hôm nay lúc Phó Quân Nghị thức dậy, nghe được ông nội thì thầm sáng sớm đã không thấy đứa này, không biết lại chạy đi đâu chơi rồi.

Mới vừa rồi anh còn nghe thấy ông cụ mắng anh, dinendian.loqidJon he he, anh cảm thấy nhất định trong này có chuyện gì mà anh không biết.

An Nhiên trực tiếp tức giận nhìn Phó Quân Nghị một cái: “Cậu có cơ hội ở đây hỏi chúng tôi, vậy có phải tôi cũng có thể hỏi một chút xem bao giờ thì cậu dẫn bạn gái nhỏ của cậu về nhà hay không?” An Nhiên giống như vô ý nói ra một câu như vậy, cô bùng lên canh gừng được Phó Quân Hoàng thổi bớt nóng xong, uống một hớp.

Quả nhiên, An Nhiên vừa nói ra lời này, Phó Quân Nghị liền dựng lông.

“Phó An Nhiên! Tôi với cô không có thù chứ? Sao cô lại muốn hãm hại tôi?!” Mặc dù Phó Quân Nghị la hét như thế nhưng đáy lòng cũng tràn ngập nghi vấn, anh đã giấu chuyện này rất kỹ, sao vẫn bị hồ ly này moi ra được đây?

“Ồi chào, nhìn xem, tức đến giậm chân hả? Tôi thấy cô bạn gái nhỏ của cậu vẫn là mau đổi đi, tránh đến lúc đó lại để người ta phải chăm sóc một đứa bé, thật không dễ dàng gì nha.” An Nhiên nuốt canh gừng trong miệng xuống, cười híp mắt nhìn Phó Quân Nghị đang xù lông.

Phó Quân Nghị còn định tiếp tục hỏi lúc nào, liền lập tức bị ánh mắt sáng quắc của Từ Tĩnh Ngưng nhìn khiến cả người rét run, anh đây là hoàn toàn có khổ mà không thể nói đây được không hả?

Cô gái nhỏ kia nhà người ta rất đơn thuần, nếu anh đem cô đến trước mặt mấy người này còn không phải bị họ hù dọa chết? Chắc chắn là như vậy rồi.

“Con trai ngoan, mau nói đó là cô gái nhà ai?” Gương mặt Từ Tĩnh Ngưng mong đợi, “À không đúng, mẹ nói sai, là cô gái nhà ai không quan trọng, nhà

chúng ta cũng không cần người khác đến cùng cố địa vị, cứ như vậy đi. Nhưng mà con trai ngoan, mẹ nói cho con nghe, nhớ chọn cho mẹ con dâu tốt chút, giống như An Nhiên nhà chúng ta, biết không?”

Chọn một người giống Phó An Nhiên? Vợ giống như hồ ly này?

Phó Quân Nghị không biết tại sao, trong đầu nghĩ tới cảnh tượng như vậy anh liền nổi da gà, ông trời ơi, vẫn là tha cho anh đi, anh rất sợ kiểu người kinh khủng như thế có được không!

“Mẹ, mẹ đừng nghe cô ta nói bừa, làm gì có chuyện đó chứ.” Tốt nhất anh nên bảo vệ bạn gái nhỏ thật tốt, cứ như vậy mới không bị đám người sai lang hồ báo này tới cửa dọa chạy mất, vất vả lắm anh mới tìm được một đứa nhỏ hồn thiên tốt bụng như vậy nha.

“Ừ, có rảnh rồi liền đưa về nhìn một chút.” Ông cụ Phó cũng không nhịn được chen vào một câu.

“Thím tán thành nha, Tiểu Nghị này, cô bé kia tên gọi là gì vậy, chúng ta đã từng gặp chưa?” Đào Ngữ Song mỉm cười nhìn Phó Quân Nghị.

Phó Văn Thắng không mở miệng, nhưng ánh mắt của ông nhìn anh là có ý gì? Chẳng lẽ ba anh cũng muốn dính vào? Đám cưới của anh trai anh còn chưa giải quyết xong, sao họ đã bắt đầu trông đợi vào anh rồi?

“Con nói này, có phải mọi người mong đợi hơi sớm hay không?” Bây giờ Phó Quân Nghị ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

Anh nhận ra, anh càng giải thích, da.nlze.qu; ydo/nn đám người họ càng hưng phấn.

Trên khóe môi An Nhiên vẫn luôn nở một nụ cười, cũng không quan tâm Phó Quân Nghị đang mắng to cô một trận trong lòng, bây giờ cô đang ăn trứng cút do Phó Quân Hoàng bóc cho, tâm trạng phải nói là rất thoải mái.

Đấu với Phó An Nhiên cô? Chắc chắn là tìm chết!

Rất nhanh liền xong bữa sáng, chẳng qua là Phó Quân Nghị vẫn canh cánh trong lòng chuyện An Nhiên biết chuyện anh có bạn gái nhỏ, anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội đi hỏi làm sao cô biết, nhưng mà anh trai một tác cũng không rời, vẫn luôn bên cạnh cô, như thế thì sao anh có thể hỏi được?

An Nhiên thấy Phó Quân Nghị vẫn giữ mãi cái dáng vẻ muốn nói lại thôi, vì vậy nhân từ nói: “Không phải cậu muốn hỏi tại sao tôi biết à, tôi ấy à, chỉ tùy tiện đoán liền đoán ra mà thôi.”

Gần đây số lần Phó Quân Nghị chạy ra bên ngoài nhiều lên không ít, hơn nữa mỗi lần từ bên ngoài trở về lại cười ngây ngô, thậm chí thỉnh thoảng ngồi một mình một chỗ lại cười khúc khích đến nửa ngày, đây mà không phải yêu, cô thật sự chẳng tin.

Con hàng Phó Quân Nghị này sẽ tìm kiểu bạn gái gì? Chắc chắn là một cô gái nhỏ đáng yêu hồn nhiên.

Đừng nhìn Phó Quân Nghị ở nhà họ Phó là một người không có đầu óc, thoát nhìn bập bẹ nhưng khi đối diện trước mặt, anh ta lại mườì phần trong ngoài không đồng nhất - người đàn ông phúc hắc, người này thế mà rất hư hỏng.

Người đàn ông hư hỏng như vậy sao có thể đi tìm một phụ nữ thông minh được? Huống chi gần đây anh ta bị cô đầu độc sâu như vậy, suy nghĩ một chút thì chỉ có thể là một cô gái thoát nhìn liền có ý muốn bảo vệ, nữ sinh nhỏ bình thường thoát nhìn ngo ngác.

Chẳng qua là không nghĩ tới, hết thầy lại bị cô đoán được.

Phó Quân Nghị nghe thấy lời giải thích của An Nhiên, vẻ mặt rất khó coi nha, không phải là anh đây chưa đánh đã khai sao? Nếu anh không hỏi cô, không phải hỏi lâu là không còn chuyện gì nữa sao?

An Nhiên dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, đâm chọc bụng nhỏ của anh: “Tôi nói nhóc con Tiểu Nghị này, đến nói cho chị dâu nghe, bạn gái nhỏ của cậu là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112-2: Rất xin lỗi bảo bối, trường học thợ săn! (2)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

Phó Quân Nghị lập tức đen mặt lại: “Chị dâu? Cô lại dám xưng là chị dâu tôi?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Trong nháy mắt đồng tử đen nhánh dừng ở trên người Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị lập tức xui xuống.

Sao anh có thể quên mất anh trai vẫn đang ở đây chứ?

“Này, tôi nói này Phó Quân Nghị, cậu nói lời đó lại không đúng nha, cái gì gọi là dám tự xưng là chị dâu cậu? Chẳng lẽ cậu còn muốn người khác tới đây giành người với tôi sao?”

Lần này Phó Quân Nghị hoàn toàn ngay cả có khổ cũng không nói được, anh hoàn toàn trở thành mồm miệng hèn nhát: “Không phải vậy, ý của tôi muốn nói là: cô xem cô nhỏ hơn tôi nhiều như vậy, còn để tôi gọi là chị dâu, này...”

“Vợ của anh, chị dâu cậu.” Phó Quân Hoàng ném ra sáu từ, lột một quả cam đút vào miệng An Nhiên.

Trong lòng Phó Quân Nghị tức giận đến giậm chân, nhưng lúc anh còn chưa kịp nhảy dựng lên, Phó Quân Hoàng đã nói một câu khác làm cho anh hoàn toàn chết trận.

“Mấy ngày nữa đưa cô gái kia về.” Anh cũng muốn nhìn xem kiểu con gái em trai mình thích là gì, thuận tiện điều tra kỹ thân phận, hoàn cảnh của người nọ.

“Anh à, anh là anh ruột em, em vừa mới bắt đầu với cô ấy không bao lâu mà, anh....” Có cần đáng về như thế không, đến lúc đó sẽ dọa con gái người ta sợ đấy.

“Ôi chào? Thật sự có bạn gái rồi hả?” Từ Tinh Ngưng mới vừa bung hoa quả và các món nguội đến, vừa vặn nghe thấy thế, lập tức hưng phấn: “Mau, mau, bây giờ con gọi điện thoại chúc Tết người ta đi, mẹ nghe xem giọng nói cô bé kia thế nào.”

Lúc này trong lòng Phó Quân Nghị đã hoàn toàn có ý định tìm chết, mẹ ơi rốt cuộc là anh gặp phải cái gì đây.

“Nếu người nhà con bé đồng ý thì cũng có thể đưa tới đây mừng lễ năm mới, người nhà họ Phó chúng ta vẫn luôn rất hiếu khách.” Ông cụ Phó ăn cam, lên tiếng nói chậm rãi.

Người nhà họ Phó vẫn luôn rất hiếu khách? Phó Quân Nghị nghe lời này, chân mày không khỏi hung hăng chuyển động.

Mấy ngày nay là ai trực tiếp dùng gậy đánh người đuổi đi? mấy ngày nay là ai nhìn cũng chưa nhìn người đến tặng quà đã đuổi người ta ra khỏi nhà hả? mấy ngày nay là ai sau khi người ta đi khỏi liền phát bực tức, mắng chửi người kia một trận? Cái này gọi là hiếu khách? Hiếu khách?!

“Nếu như cô bé kia hợp mắt hợp duyên, các con liền định ngày tháng luôn đi.” Phó Văn Thắng cảm thấy chuyện như thế là vẫn có thể được.

Năm đó ông và Từ Tinh Ngưng mới gặp một lần liền định ra tất cả mọi chuyện, nào có lằng nhằng giống như bây giờ, không chừng đến lúc đó lại vạch ra mấy vạch.

“Con nói, mấy người còn có cho con tự do hay không, còn không cho con cơ hội giải thích.” Lúc này Phó Quân Nghị chỉ thiếu chút nữa là hồng mắt.

Nhưng đầu sỏ gây chuyện nào đó bây giờ vẫn đang vui thích được Phó Quân Hoàng thông thả săn sóc, khỏe môi vẫn luôn nở một nụ cười đẹp mắt.

Phó Quân Nhã cũng vẫn luôn cười, số lần cô gặp mặt Phó Quân Nghị không nhiều lắm, nhưng đối với anh họ này cô vẫn rất thích, ít nhất thoát nhìn chung sống thoải mái hơn anh Quân Hoàng nhiều.

Hơn nữa anh còn chơi đùa vui như vậy, đáng về xui lòng thật biết điều.

“Em cũng rất tò mò, rốt cuộc anh Nghị thích cô gái có hình dáng thế nào.” Phó Quân Nhã không chút khách khí nhả một câu như vậy.

Phó Quân Nghị trực tiếp ôm gối không ngẩng đầu lên: “Mọi người tha cho con đi, chờ con cảm thấy đến lúc thích hợp, con sẽ đưa người về, chẳng qua là đến lúc đó mọi người đừng dọa cho người ta sợ chạy mất.”

An Nhiên khoát tay: “Yên tâm đi, người ta có thể nhịn cậu như vậy, cô ấy đương nhiên là không có gì sợ hãi với chúng ta.”

“Phó An Nhiên!”

“Là chị dâu.” Phó Quân Hoàng trừng anh.

Phó Quân Hoàng lập tức liền xui xuống, hồ ly đáng xấu hổ, hồ ly hèn hạ, chẳng phải là ý lại có anh trai che chở cho cô ư, đợi đến lúc cô ra ngoài một mình đấu với anh xem, đến lúc đó cô có ngon thì đứng lại đi, cô đừng có mà để anh trai che chở cô đi!

Tất cả biểu cảm của Phó Quân Nghị liền hiện lên trên mặt, An Nhiên dễ dàng nhìn ra anh ta đang suy nghĩ cái gì, đây không chỉ có An Nhiên nhận ra, dường như tất cả mọi người đều nhìn ra, thậm chí ngay cả Phó Quân Nhã cũng nhìn ra, Phó Quân Nhã che miệng cười trộm, anh Nghị này thật đúng là rất thú vị.

Người một nhà ngồi quây quần một chỗ không lâu liền bắt đầu bận việc bắt đầu chuẩn bị cơm trưa tất niên.

Mặc dù bình thường Từ Tĩnh Ngưng bề bộn nhiều việc nhưng về phương diện nấu ăn, khẳng định là bà rất giỏi.

Nhà họ Phó vẫn luôn tự mình làm cơm tất niên, chưa bao giờ mời đầu bếp đặc biệt về làm cơm cho mình, xuống bếp vẫn luôn là Từ Tĩnh Ngưng, còn có một đám già trẻ nhà họ Phó, theo lời nói của ông cụ Phó thì lúc này mới có thể cảm nhận được đầy đủ hương vị của năm mới.

Bây giờ hương vị của năm mới càng ngày càng nhạt, cho dù bên ngoài thế nào thì nhà họ Phó của ông năm mới vẫn không hề phai nhạt.

Đối với chuyện sáng sớm An Nhiên đã trêu chọc Phó Quân Nghị, anh vẫn luôn canh cánh trong lòng, ghi hận trong lòng, vẫn muốn tìm chuyện khiến cô ngọt ngào, nhưng mà là làm gì thì anh suy nghĩ mãi cũng chưa nghĩ ra.

“Có phải muốn tóm được nhược điểm của tôi không? Dễ thôi mà, có cần tôi nói cho cậu biết không?” An Nhiên vẫn đang dọn đồ ăn cười híp mắt nhìn Phó Quân Nghị.

Trực giác nói cho Phó Quân Nghị biết không thể tin tưởng lời cô nói, không cần trả lời, nếu không anh sẽ hối hận, nhưng mà đầu não đã không không chế được cái miệng, anh lập tức đáp:

“Cần, cô mau nói cho tôi biết!”

Lời này vừa nói xong, Phó Quân Nghị hận không tự cho bản thân một cái tát, khi nào thì anh mới có thể không mắc bẫy cô lần nữa đây?

“Tôi chỉ có một nhược điểm.”

“Là gì?” Đôi mắt Phó Quân Nghị vẫn sáng lấp lánh như cũ nhìn An Nhiên, dù gì đã không còn mặt mũi rồi, biết nhược điểm của cô mới là quan trọng nhất.

Từ Tĩnh Ngưng và Đào Ngữ Song ở trong phòng bếp nấu ăn nhìn nhau cười một tiếng, mọi người ở đây đều có thể nhìn ra mà thẳng nhóc đó vẫn bị con bé chọc, lại còn có thể chuyên chú như vậy, cũng không biết có phải đầu óc nó bị cửa kẹp rồi hay không.

An Nhiên cười cười, đưa ngón tay chỉ Phó Quân Hoàng ở bên cạnh Từ Tĩnh Ngưng đang thành thạo xử lý con vịt.

Phó Quân Nghị không hiểu: “Cô chỉ vào anh tôi làm gì? Tôi nói cho cô biết nha hồ ly, cô làm như vậy là không được, cô không thể luôn lấy anh tôi ra đàn áp tôi, có giỏi cô tự mình đấu đi”

“Ồ?” An Nhiên nhướn mày: “Một mình cậu đánh thắng được tôi à?”

Phó Quân Nghị không khỏi nghĩ đến khoảng thời gian năm đó anh và An Nhiên cùng học tập võ thuật, anh bị An Nhiên nhỏ hơn mình bốn tuổi đánh cho hoa rơi nước chảy, không chừa mảnh giáp, mới đầu anh còn tưởng đó chỉ là ngẫu nhiên, nhưng sự thật chứng minh, mỗi ngày từ đó về sau, anh chưa bao giờ đánh thắng cô.

Chuyện này đối với anh mà nói chính là một loại sỉ nhục!

“..... Cái đó, đó chẳng qua là chuyện hồi bé, bây giờ tôi đã rất lợi hại!” Đúng, bây giờ anh đã rất lợi hại, nhưng anh nghe nói từ khi cô lên cấp 3 trở đi chưa bao giờ tập luyện võ thuật, nhưng anh đông hè đều luyện, chưa từng gián đoạn.

Anh cũng không tin, như thế còn không đánh lại cô?

“Cậu không phải là đối thủ của bảo bối.” Giọng nói Phó Quân Hoàng đột nhiên trầm thấp vang lên.

Phó Quân Nghị liền sững sờ, An Nhiên bật cười.

“Thật ra thì cậu muốn đánh bại tôi còn có một cách nha.” An Nhiên cười.

“Hồ ly chết tiệt! Cô không được cười, cười rất khó coi!” Bây giờ Phó Quân Nghị tin tưởng, anh vốn còn nghĩ muốn có thể lật bài một ván, nhưng một câu nói kia của anh trai đã hoàn toàn đưa anh vào địa ngục.

Mặc dù anh trai vẫn luôn rất che chở hồ ly nhưng anh chưa bao giờ nói láo, anh ấy nói anh đánh không lại, đương nhiên là anh đánh không lại An Nhiên. Chỉ là vì sao vậy, anh không tin trên thế giới này thật sự có loại thiên tài thế này.

Anh nhớ năm đó ban đầu thầy dạy võ thuật cho bọn họ chỉ vào An Nhiên nói cô là thiên tài tập võ, khi đó anh rất hâm mộ và ghen tị.

“Sao nào, chỉ cần cậu nắm được nhược điểm của tôi trong tay, tôi chắc chắn sẽ tự động buông tha, trực tiếp nhận thua.” An Nhiên nhún nhún vai, sau đó tiếp tục khuấy cái thìa trong tay mình.

“Cô vẫn chưa nói cho tôi nhược điểm của cô là WHAT?? Sao tôi có thể nắm trong tay?” Phó Quân Nghị hừ lạnh.

“Anh Nghị quá ngốc rồi đó, sao anh có thể sống lớn được bằng này vậy?” Phó Quân Nhã ở bên cạnh thật sự không nghe nổi nữa, An Nhiên đã nói rõ như vậy, sao anh còn không nghe rõ đây?

Phó Quân Nghị trợn mắt, một Phó An Nhiên cũng đã đủ khiến anh sốt ruột rồi, không ngờ bây giờ còn mọc ra một Phó Quân Nhã, Phó Quân Nghị anh thì sao, anh giống như đồ đàn ở đâu!

“Phó Quân Nhã! Em mau nói rõ cho anh!”

“An Nhiên cũng đã chỉ cho anh, cô ấy đã nói cho anh biết nhược điểm là anh Quân Hoàng, sao anh vẫn đàn như thế hỏi nhược điểm của người ta là gì hả?” Cô thật sự lo lắng thay cho bạn gái của anh Nghị, anh Nghị đàn như thế, sau này chị gái kia sẽ rất khổ cực.

Thấy Phó Quân Nhã nhìn mình với ánh mắt như thế, Phó Quân Nghị cũng lười xù lông, nhưng mà cái gì gọi là nhược điểm của cô ta chính là anh Quân Hoàng?

“Hò ly đáng chết! Anh ấy là nhược điểm của cô? Đấy rõ ràng là bùa hộ mệnh của cô có được không hả!” Nếu không phải vì có anh trai nhìn, anh đã sớm đánh nhau với cô, nào còn ở đây nói chuyện với cô?

Phó An Nhiên cười: “Không quan trọng, chỉ cần cậu điều khiển được anh ấy trong tay, tôi liền thua nha.”

Lúc này Phó Quân Nghị thực sự muốn chửi tục, nhưng dưới con mắt của mọi người, nếu anh mắng An Nhiên, tất nhiên sẽ bị mọi người công kích, anh là đàn ông, anh có thể im hơi lặng tiếng!

“Ông nội Phó, chúc mừng năm mới!” Trong phòng khách lập tức truyền đến một tiếng hô lớn, mềm mại, rất êm tai.

Ông cụ Phó đặt tờ báo trong tay xuống, Diên dan leee quuuyy donnnn thấy Tô Nặc theo quân gia vào, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn tràn ngập ý cười.

“Ồi chào, nhóc con Nặc của ông đến.”

Tô Nặc nhào vào trong ngực ông cụ Phó, ôm ôm ông, sau đó híp mắt cười nói: “Ông nội Phó, ngày mai nhớ lì xì cho con nha, chú nhỏ bảo hôm nay không cho được, ngày mai mới có thể cho, ông không được quên đó.”

Ông cụ Phó ha ha cười lên tiếng: “Được được, đến lúc đó bao lì xì của ai ít cũng không cho nhóc Nặc bao lì xì ít.”

Tô Nặc lấy được đáp án này, lập tức liền thỏa mãn, sau đó lên tiếng chào Phó Văn Thắng và Phó Văn An, lần đầu tiên cô gặp Phó Văn An, lúc cô gọi ông còn hơi sững sốt, nhưng không có chú nhỏ, cô chính là trời sinh khéo léo hiểu chuyện.

Nhưng mà quay một vòng xong, cô không thấy An Nhiên, lúc này mới lôi kéo tay ông cụ Phó, tò mò hỏi:

“Tiểu Nhiên đâu ạ? Tiểu Nhiên đang ở đâu ạ?”

“Ở trong phòng bếp đấy.”

Ông cụ Phó vừa dứt lời, cô nhóc con liền chạy ra ngoài, cô vừa chạy vừa gọi:

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, mình tới nè, có mong mình hay không nha? Mình và chú nhỏ tới mừng năm mới nè.”

Từ Tĩnh Ngưng biết Tô Nặc và Tô Kinh Thiên muốn qua mừng năm mới, bà quay đầu lại nhìn Tô Nặc mặc cả người sắc đỏ, cười nói: “Ồi chào, nhóc Nặc nhà chúng ta đến rồi.”

“Chúc mừng năm mới đi xinh đẹp.” Tô Nặc ngọt như mật chúc Tết Từ Tĩnh Ngưng, sau đó đang hoảng ngơ ngồi xổm bên cạnh An Nhiên, đôi tay còn lay đui An Nhiên: “Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, cậu vẫn chưa nói chuyện với mình đâu, mình rất nhớ cậu đấy...., nhưng chú nhỏ không cho mình nhớ cậu, ời chào, cậu nói, chú nhỏ rất hư có phải hay không?”

“Mau tránh ra chút đi, trên tay mình toàn là đất, một lát làm bẩn hết quần áo của cậu.” Trên khóe môi An Nhiên cười, Nặc Nặc vẫn luôn tràn đầy sức sống như vậy.

“Mình cũng muốn nhặt rau, mình cũng muốn làm mà.”

“Trước hết thay quần áo.” Tô Kinh Thiên không biết đã xuất hiện sau lưng Tô Nặc từ lúc nào, trong tay anh cầm một áo khoác mỏng, chân mày khẽ nhướng lên.

Lúc này Tô Nặc hoàn toàn không có ý định nói lý với Tô Kinh Thiên, cô nhìn An Nhiên nhặt rau, cô cũng muốn giúp Tiểu Nhiên, cô cứ nhìn An Nhiên như vậy, đưa tay, để cho Tô Kinh Thiên thay quần áo cho mình.

Từ Tĩnh Ngưng nhìn một lúc liền cười, Tô Kinh Thiên này thật giống Phó Quân Hoàng, vẫn luôn đối tốt với người của mình như thế, bà cũng từng nghe nói về chuyện của Tiểu Tô, cũng là một đứa nhỏ đáng thương, nhưng thật may là bây giờ đã tốt.

Tô Kinh Thiên thay đồ cho Tô Nặc xong mới vén tay áo mình lên, dienfdan liequdon đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, bắt đầu bận rộn giúp đỡ.

“Tiểu Nhiên, mình nói cho cậu nghe, một lát nữa, nếu cậu thấy chú nhỏ trêu cậu, cậu liền quát chú ấy!” Tô Nặc vừa nhặt rau, vừa nhỏ giọng nói gì đó với An Nhiên: “Mình nói cho cậu biết, sáng sớm hôm nay lúc ở trong xe, chú nhỏ còn không cho mình chơi với cậu, cậu nói xem sao chú nhỏ càng ngày

càng xấu rồi hả?”

An Nhiên liếc Tô Kinh Thiên một cái, nụ cười châm biếm trong đáy mắt càng ngày càng rõ ràng: “Bởi vì chú nhỏ của cậu sợ cậu bị mình cướp mất nha.”

“Nhưng mình không phải là cậu nha. Mình vẫn luôn là của chú nhỏ mà.” Gương mặt Tô Nặc ngốc nghếch: “Ừ, chú nhỏ cũng nói, chú ấy là của một mình mình.”

Thấy đáng vẻ cô nhóc con hạnh phúc, đáy lòng An Nhiên mềm mại: “Bởi vì chú nhỏ của cậu ăn dấm chua của mình.”

Gương mặt Tô Nặc khiếp sợ: “Nhưng Tiểu Nhiên cậu là nữ mà, Tiểu Nhiên là bạn thân tốt nhất của mình mà.”

“Cô bé ngốc.” An Nhiên cười: “Không có chuyện gì, nếu hôm nay chú nhỏ của cậu trèo tường, cậu liền ôm mình.” Cho anh ta tức chết nha.

Lúc An Nhiên nói lời này, giọng cô hơi lớn, hiển nhiên là cô cố ý để Tô Kinh Thiên nghe thấy.

Quả nhiên sau khi Tô Kinh Thiên nghe được, tay thái cả hơi ngừng, tầm mắt không chút khách khí bắn lên người Phó Quân Hoàng: “Nhìn xem bảo bối cậu dạy dỗ thật tốt!”

“Ừ, rất tốt.” Về mặt Phó Quân Hoàng không đổi, chẳng qua là ánh mắt kia dịu dàng khiến Tô Kinh Thiên muốn dùng dao thái trực tiếp chém anh.

Phó Quân Nghi liền không hiểu, sao hai người này thích người khác vị kỳ quái như vậy nhỉ.

Anh trai thích hồ ly đáng chết còn chưa tính, anh Tô này sao lại cứ như vậy thích Tô Nặc đây? Được rồi, Tô Nặc chính là một cô nhóc tốt, đương nhiên đó là khi không có An Nhiên bên cạnh cô, hoàn toàn cô chính là một cô gái xinh đẹp đáng yêu, cô chỉ ngồi một chỗ là có thể khiến mọi người wow wow kinh ngạc, nhưng mà chỉ cần hồ ly chết tiệt kia xuất hiện bên cạnh cô, trong nháy mắt cô nữ sinh nhỏ đáng yêu này biến thành một với An Nhiên.

Thực sự không hiểu sao anh Tô có thể chịu được bảo bối của mình trở thành bạn thân của hồ ly chết tiệt kia!

Anh thấy, cho dù hồ ly đáng chết bán Tô Nặc đi, cô còn có thể giúp cô ta đếm tiền, còn có thể nói: Tiểu Nhiên cậu thật lợi hại.

Suy nghĩ đến tình huống như thế, đơn giản chính là... không đành lòng nhìn thẳng!

Bên trong thư phòng.

Về mặt Phó Văn Thắng có chút không tốt, Die nd an l e qu ydo mn thậm chí thoát nhìn có chút nghiêm trọng.

“Có chuyện thì nói, con không có chuyện gì thì bày ra cái vẻ mặt này làm gì?” Ông cụ Phó hừ lạnh.

Sau bữa cơm trưa, Phó Văn Thắng nhận được điện thoại, vẻ mặt liền như thế, cũng chưa từng giãn ra.

Chờ mọi người đều vội cơm tất niên rồi, Phó Văn Thắng mới gọi ông cụ Phó và Phó Văn An đến phòng sách.

“Anh, cuộc điện thoại kia có chuyện gì sao?” Phó Văn An hỏi.

“Ba, ba thấy trường học thợ săn như thế nào?” Phó Văn Thắng trầm giọng hỏi.

“Cái nơi Venezuela đó?” Ông cụ Phó hỏi, nếu như chẳng qua chỉ là một loại trường học, Phó Văn Thắng cũng sẽ không có vẻ mặt này.

Phó Văn Thắng gật đầu: “Là chỗ Venezuela kia.”

“Có nhiệm vụ?” Giọng nói Phó Văn An vẫn ôn hoà như cũ, chỉ là vẻ mặt cũng nhìn không tốt.

Trường học thợ săn ở Venezuela, trại huấn luyện bộ đội đặc chủng cao cấp nhất, huấn luyện tàn khốc nhất, không nơi nào thấy được hi vọng, chỉ là tuyệt vọng và đen tối đến vô tận.

Có bao nhiêu bộ đội đặc chủng cao cấp đã chết ở đó, lại có bao nhiêu người muốn trở thành thủ lĩnh hoàn toàn khẳng định ý chí của mình?

Phó Văn Thắng hít một hơi thật sâu: “Phải. Cấp trên yêu cầu Quân Hoàng dẫn đội, bảy người bộ đội đặc chủng đi trước học tập.”

“Đây là vinh dự của nhà họ Phó chúng ta!” Ông cụ Phó trực tiếp nói: “Này có cái gì mà than thở? Sao nào, không tin con trai mình? Con không biết năng lực của thằng nhóc thú đó sao? Trên thế giới này có mấy ai có thể là đối thủ của nó? Từ bao giờ mà con không có lòng tin vào con trai mình như vậy?”

Phó Văn Thắng cười khổ, nếu như chỉ có một người Quân Hoàng, ông ngược lại sẽ không lo lắng như thế, vấn đề là, đầu bên kia điện thoại chỉ tên, cần phải mang một người nữa đi.

Sắc mặt Phó Văn An hơi đổi: “Có phải là không đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta? Chuyện gì xảy ra?”

“Bên trong danh sách cấp trên kia phân có tên An Nhiên.”

Ông cụ Phó chợt đứng dậy khỏi chỗ ngồi, ‘Phía sau ghi chủ chính là Đội phó đại đội đặc chủng U Linh Phó An Nhiên. Sẽ không sai, là con bé.’

Đội phó đại đội đặc chủng U Linh?

Ông cụ Phó sững sốt, sao ông chưa nghe nói bao giờ?

“Hoa Hạ chưa từng có cô gái nào tham gia huấn luyện trường học thợ săn. Mặc dù con bé An Nhiên mạnh hơn so với người thường, nhưng mà đây là trường học thợ săn đây! Nhất định Quân Hoàng sẽ không đồng ý!”

Ông cụ Phó chợt nắm chặt cây gậy trong tay, có người nhắm vào nhà họ Phó của ông! Có người muốn mượn chuyện này làm cho hai đứa nhỏ chết ở bên ngoài!

Thật là thủ đoạn! Nhưng Phó Chiến ông cũng không phải là người dễ dàng bị hạ gục như vậy!

Muốn chơi đúng không, được, rất tốt!

“Ba, bên trên không thông báo chuyện này cho người sao?” Phó Văn An hơi nghi ngờ, nếu như đây là quyết định của phía trên, không thể nào không thông báo trước với ông cụ một tiếng.

Sắc mặt ông cụ Phó rất khó coi: “Bọn họ muốn chơi đùa, chúng ta sẽ thật chu đáo chơi đùa với bọn họ!” Muốn làm cho con cháu nhà họ Phó trở thành vật hy sinh? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Tiến đến trường học thợ săn, phản ứng khắp nơi (1)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

Ngày hôm ấy Phó Văn Thắng không nói cho An Nhiên và Phó Quân Hoàng biết chuyện cấp trên muốn cử họ cùng đi trường học thợ săn, theo như lời của ông cụ Phó nói thì: con lo cái gì, trước hết cứ đợi qua năm mới rồi tính.

Cấp trên yêu cầu mừng 4 bắt đầu lên đường, chờ qua mừng 1 rồi nói cho bọn chúng cũng không muộn.

Nhưng ông cụ Phó cũng không biết, cùng lúc Phó Văn Thắng nhận được điện thoại, An Nhiên bọn họ cũng đã nhận được tin tức.

“Lão Soái ca.....” An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng mới vừa nghe điện thoại, biểu cảm có chút nặng nề.

Lúc Phó Quân Hoàng nhận điện thoại cũng không tránh An Nhiên, chỉ đưa cô trở về phòng của mình.

Vì vậy, tất cả mọi chuyện mà đầu dây bên kia nói, An Nhiên đều nghe rõ mồn một.

“Không được.” Phó Quân Hoàng biết An Nhiên định nói gì, nhưng anh không khách khí trực tiếp phản đối.

Trường học thợ săn là nơi nào chứ? Chỉ cần là bộ đội đặc chủng thì hầu như đều biết: bây giờ ở trong nước có rất nhiều hình thức huấn luyện đều dựa theo hình thức của trường học thợ săn, nhưng cuối cùng dựa theo vẫn không hoàn hảo như bản gốc, mức độ khốc liệt ở nơi đó so với trong nước thì đơn giản chính là không cùng một cấp bậc.

Anh biết An Nhiên rất lợi hại, biết bảo bối của mình rất mạnh, nhưng đây chẳng qua chỉ là ở trong nước mà thôi.

Trong tin tức anh lấy được, tham gia huấn luyện lần này có cả người ở Mỹ, Ý, Anh,... Rất nhiều bộ đội đặc chủng của các quốc gia, tất cả bọn họ đều đã trải qua trăm chọn nghìn chọn mới được, bọn họ đều là vinh dự đại diện cho quốc gia mình mà đến.

Trường học thợ săn huấn luyện không phân biệt nam nữ, đều là huấn luyện tổng hợp, nếu bảo bối của anh đi, làm sao chịu nổi? Ở đó không có hi vọng, chỉ có vô vàn tuyệt vọng, đó là huấn luyện, nhưng cho dù là huấn luyện thì vẫn sẽ có thương vong, tỷ lệ đào thải ở đây thậm chí cao gần 0.8, anh không chắc mình có thể có dư thừa sức lực đi chăm sóc bảo bối của anh.

Tất nhiên là An Nhiên đều hiểu tất cả nỗi lo lắng của anh, nhưng không phải là anh đã quá xem thường cô rồi đấy chứ?

Có phải cô chưa nói với anh rằng: ngay từ lúc cô còn là Tần Lam, vào năm mười sáu tuổi đã có thể dựa vào bản lĩnh của mình tiến vào trường học thợ

sẵn, hơn nữa còn ở đó huấn luyện gần 2 năm trời?

An Nhiên ôm lấy Phó Quân Hoàng đang cả người căng thẳng từ phía sau, giọng nói dịu nhẹ: “Lão Soái ca, yên tâm đi, em sẽ không xảy ra chuyện gì, em sẽ theo sát bước chân anh, sẽ không để tụt lại phía sau.”

“Không được.”

“Nhưng đây là lệnh của cấp trên, là sự thật không cách nào thay đổi.”

“Em có thể rút khỏi U Linh.” Đây là biện pháp tốt nhất mà anh nghĩ đến, nếu cô rút lui khỏi U Linh, cô sẽ không còn là quân nhân, vậy thì cô sẽ không cần phải đi.

An Nhiên thở dài, chỉ là về mặt lại lạnh lùng: “Phó Quân Hoàng, anh lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa.”

Phó Quân Hoàng nhìn khuôn mặt An Nhiên hơi lạnh lùng: “Bé ngốc, em có biết đó là nơi như thế nào không? Em cũng đã từng nghiên cứu đặc biệt về trường học thợ săn, em biết ở đó có bao nhiêu khốc liệt, em biết....”

“Phải, em đều biết, bằng không chúng ta đã không có U Linh rồi, không phải sao?” An Nhiên trực tiếp ngắt lời Phó Quân Hoàng.

Rất nhiều công trình và phương án huấn luyện bên trong U Linh dường như đều lấy nội dung từ trường học thợ săn, cùng với cả cách thức huấn luyện.

“Lão Soái ca, anh cần học cách tin tưởng em, dĩ nhiên nếu cấp trên đã giao nhiệm vụ này cho em, vậy dĩ nhiên em sẽ đi hoàn thành nó.”

“Nhưng mà....”

“Không có nhưng mà. Chuyện thế này chắc chắn ông nội bọn họ đều biết, đến lúc ấy liền xem phản ứng của bọn họ như thế nào. Bây giờ chúng ta vẫn nên giả vờ như chưa biết chuyện gì, tránh đến lúc đó khiến mẹ lo lắng.”

Phó Quân Hoàng biết mình không thể nói thêm gì nữa, chẳng qua anh vẫn còn không yên tâm.

Không ai biết, lúc Phó Quân Hoàng chín tuổi từng tham gia huấn luyện ở trường học thợ săn, hơn nữa còn được hiệu trưởng nơi đó đánh giá cực cao, anh hiểu rõ mức độ khốc liệt ở nơi đây, có thể nói ở đó nữ binh xảy ra quan hệ với nam binh nhiều không đếm xuể, thậm chí còn mạnh hơn, nếu bản thân không có năng lực lớn mạnh thì chỉ có thể chịu thua thiệt.

Bỏ đi, nếu như bảo bối có ý muốn đi, anh sẽ bảo vệ cô thôi. Chỉ cần có anh, không người nào có thể chạm vào cô dù chỉ một chút.

Lúc hai người đi ra từ trong phòng lần nữa, trên mặt không có vẻ khác lạ nào, khác với An Nhiên vẫn lộ nụ cười nhàn nhạt, mà Phó Quân Hoàng vẫn duy trì bộ mặt than như cũ.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, mau đến đây nếm thử một chút salad mình làm, ăn ngon lắm nha.” Đây là món ăn duy nhất mà Tô Nặc biết làm - salad trái cây, lúc cô ở nhà thích làm món này nhất, chú nhỏ cũng rất thích ăn.

An Nhiên bị Tô Nặc kéo đến trước khay trà, dùng thìa xiên một miếng dâu tây cho cô, rồi sau đó về mặt mong đợi nhìn An Nhiên: “Ăn ngon không ăn ngon không?”

An Nhiên mỉm cười vuốt ve đầu cô: “Ăn rất ngon.”

Tô Nặc cười giống như một đứa trẻ, cười đến cực kỳ vui vẻ: “Ừ ừ, chú nhỏ cũng khen ăn ngon lắm nha.”

An Nhiên cười, chỉ cần là cô ấy làm, cho dù không thể nuốt nổi thì anh cũng sẽ nói là mỹ vị nhân gian.

Tô Kinh Thiên làm xong việc, cời tạp dề ra, sau khi rửa tay liền ôm Tô Nặc đang hưng phấn vào trong ngực mình, chôn đầu trong cổ của cô, sau đó hít một hơi thật sâu, nói xen vào tiếng cười ha hả của Tô Nặc:

“Bảo bối, tôi mệt quá.”

Tô Nặc lập tức trở nên căng thẳng, cô giãy dụa ở trong ngực anh, đôi tay đặt lên bả vai của anh, trong đôi mắt ngập tràn sự lo lắng: “Chú nhỏ mệt ở đâu? Khó chịu ở đâu? Con xoa bóp cho chú một chút nhé?”

Trong mắt Tô Kinh Thiên lóe lên ý cười nhạt, đặt người cô ngồi ngay ngắn ở trên đùi mình, sau đó thân thể hơi động, về mặt có chút mập mờ:

“Bảo bối, em nói xem tôi không thoải mái chỗ nào vậy?”

Dĩ nhiên Tô Nặc không nghĩ tới đây là Tô Kinh Thiên đang đùa giỡn mình, tay nhỏ bé của cô không ngừng xoa nắn trên người anh.

Hôm nay chú nhỏ đã bận rộn rất lâu, vừa sơ chế thức ăn vừa xào nấu, chắc chắn đã mệt mỏi.

“Chú nhỏ không sao cả, đến tối, con sẽ xoa bóp nhiều cho chú, để chú thoải mái hơn một chút.”

“Rất ngoan, nhớ đến lúc đó phải giúp chú nhỏ thoải mái nhiều hơn, đừng đến lúc giữa hiệp lại kêu mệt mỏi, cầu tôi tha cho em nha.”

Lúc này Tô Nặc mới nhận ra, khuôn mặt căng thẳng lập tức trở nên đỏ bừng, sau đó cô ngượng ngùng nhìn An Nhiên một cái, ngay sau đó vùi cả người mình vào trong ngực Tô Kinh Thiên, tay bé nhỏ còn hung hăng véo anh.

“Chú nhỏ, chú đang nói cái gì vậy!”

Tô Kinh Thiên buồn cười: “Phải phải phải, tôi chưa nói gì hết.”

Đối với kiểu chung sống của hai người này, Phó Quân Nhã bày tỏ rất là kỳ quái, rốt cuộc Tô Nặc này với Tô Kinh Thiên có quan hệ gì vậy, quan hệ yêu đương? Quan hệ chú cháu? Sao cô có cảm giác loạn thế này.

“Sang năm hai người tính toán đi đâu vậy?” Những lời này là An Nhiên hỏi Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên vừa vỗ về Tô Nặc vẫn còn đang ngượng ngùng, vừa trả lời: “Tạm thời còn chưa nghĩ xong, nhưng có lẽ sẽ là nước Pháp.”

An Nhiên nhướn mày, tầm mắt dừng trên người Tô Nặc, Tô Nặc lập tức xoay người lại, ánh mắt sáng trong suốt nhìn An Nhiên, hưng phấn nói:

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, đến lúc đó cậu sẽ đi cùng chúng tớ nhé, đến lúc ấy chắc chắn sẽ chơi rất vui đấy.”

Mặt Tô Kinh Thiên lập tức đen lại.

“Không được! Em đã đón lễ năm mới với cô ấy, vì sao năm sau vẫn phải cùng một chỗ?” Hồ ly đáng chết! Rốt cuộc cô đã động chân động tay gì với bảo bối của anh, sao bảo bối đơn thuần của anh lại có thể thích hồ ly này chứ?

Tô Nặc không để ý tới anh, ánh mắt sáng quắc nhìn An Nhiên.

“Không đi.” Phó Quân Hoàng đi tới trực tiếp từ chối thay An Nhiên, “Đến lúc đó chúng tôi còn phải làm chuyện khác.”

Gương mặt Tô Nặc mất mát: “Ra là vậy.”

Tô Kinh Thiên đang thăm trực tiếp dựng thẳng ngón tay cái lên với Phó Quân Hoàng, anh em tốt!

An Nhiên lười phải nhìn gương mặt đắc ý kia của Tô Kinh Thiên, theo yêu cầu của cấp trên, khoảng mừng ba là bọn họ phải xuất phát, mặc dù yêu cầu là mừng bốn, nhưng chắc chắn phải bắt đầu chuẩn bị từ mừng ba.

“Không sao, bao giờ có thời gian, chúng ta lại cùng nhau ra ngoài chơi.” An Nhiên cười nói với Tô Nặc.

Tô Nặc lập tức liền bật cười, ngay sau đó tiếp tục dán lên người Tô Kinh Thiên: “Được được, đến lúc đó Tiểu Nhiên cậu nói đi đâu mình cũng đi theo chỗ đó. Đến lúc đó chú nhỏ không cần phải đi theo.”

Câu nói sau cùng khiến Tô Kinh Thiên hoàn toàn đen mặt: “Vì sao? Chẳng lẽ em thích An Nhiên nhiều hơn yêu thích tôi sao?”

Tô Nặc giãy ra, ngay sau đó gật đầu, sau đó cô liền rối rắm: “Con không biết nữa, nhưng mà con đều yêu mến mọi người mà. Nhưng vẫn thích chú nhỏ nhất. Tiểu Nhiên là tình bạn, chú nhỏ không giống như thế.”

Tô Kinh Thiên hạnh phúc, câu trả lời này anh thích.[dinendian.loqid](#)on

Ở trong lòng bảo bối của anh, anh vẫn nặng hơn mấy phần.

"Chuẩn bị bắt đầu ăn cơm." Từ Tĩnh ngưng gọi bọn họ một tiếng.

Lúc này nhóm người ông cụ Phó đã đi ra từ thư phòng, chỉ có tầm mắt Phó Văn An vẫn luôn thỉnh thoảng nhìn An Nhiên, ông không hiểu nhiều về An Nhiên, nhưng theo ông, cô gái nhỏ như vậy đến lúc đó đi trường học thợ săn sao có thể được đây.

Chân mày ông cụ Phó vẫn chưa từng giãn ra, nhưng An Nhiên và Phó Quân Hoàng lại giống như người không có chuyện gì cả.

“Con nói này ông nội, hôm nay mấy người sao vậy?” Phó Quân Nghị nghi ngờ hỏi mọi người.

Giữa trưa vẫn còn tốt, sao đột nhiên về mặt lại trở nên nghiêm túc thế?

“Không có chuyện gì, chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện.” Ông cụ Phó đặt đôi đũa trong tay mình xuống, tiếp tục nói: “Nhà họ Phó chúng ta ấy mà, đã rất lâu cả nhà không cùng ngồi ăn bữa cơm tất niên rồi, mấy năm nay Tiểu Tam vẫn luôn ở bên ngoài, cũng có thể đây là lần đầu tiên vợ Tiểu Tam ăn mừng lễ năm mới ở nhà, ba chỉ hi vọng là sau này mấy đứa tới nhiều một chút, dù sao đây cũng là nhà của mình, chớ làm cho xa lạ như vậy.”

“Vâng, con đã biết thưa ba.” Đào Ngừ Song nhu hòa trả lời, trên mặt mang theo ý cười khéo léo.

“Sau này con sẽ thường xuyên kêu mẹ sang đây thăm ông nội.” Phó Quân Nhã cười khúc khích.

Phó Văn An cúi thấp đầu xuống, Phó Văn Thắng ngồi ở bên cạnh đưa tay vỗ vỗ bờ vai của ông phát ra tiếng: “Được rồi, cũng đã trưởng thành như vậy rồi, làm gì phải vậy?”

Phó Văn An bật cười, rồi sau đó bưng ly rượu đỏ trong tay lên đứng dậy, giờ về phía ông cụ Phó:

“Sau này con sẽ luôn trở về, trước kia là con làm không đúng, xin ba tha thứ cho con.”

“Được rồi được rồi, cái gì mà đúng hay không với cha tha thứ hay không, đều là người một nhà, nói gì mà hai nhà, mau mau ngồi xuống ăn cơm.” Ông cụ Phó khoát khoát tay, ánh mắt tràn đầy sự vui mừng, xem ra đứa nhỏ này đã không còn chuyện gì, cũng coi như là đã thoát ra khỏi bóng ma.

An Nhiên bảo Tần Vũ Triết tra chuyện của Phó Văn An, thế nhưng mà không tra ra được, An Nhiên càng thêm tò mò không thôi về chuyện này, nhưng lại không tra được chút nào, chuyện này..... nhất định là có vấn đề nha.

Rất thú vị đấy.

An Nhiên cúi đầu, tiếp tục ăn tôm đã được Phó Quân Hoàng bóc cẩn thận, không nói câu nào.

Ăn cơm Tất Niên xong cũng coi là tương đối hài hòa, chỉ ít Phó Văn Thắng không nói ra chuyện Phó An Nhiên phải tham gia trường học thợ săn trên bàn ăn, nhưng mà sau bữa cơm, tất cả mọi người đã ngồi quây chung một chỗ, lúc cùng nhau xem tiết mục đêm 30 thì nói ra một thể.

Phó Văn Thắng mới vừa nói xong lệnh của cấp trên, Từ Tĩnh Ngưng liền phản đối.

“Em không đồng ý! Em nhất quyết không đồng ý!” Từ Tĩnh Ngưng hoàn toàn không nhìn ánh mắt khiếp người của ông cụ, quật cường nói: “Quân Hoàng đi thì em không có ý kiến gì, nhưng sao lại để cho An Nhiên đi? Con bé vẫn chỉ là một đứa nhỏ mới vừa tròn mười tám tuổi!”

Dĩ nhiên là bọn họ không nói thân phận của An Nhiên cho Từ Tĩnh Ngưng các bà, mặc dù bộ đội đặc chủng U Linh cũng không phải là điều bí mật gì, nhưng thành viên bên trong đều là bí mật, Từ Tĩnh Ngưng chỉ biết con trai mình là đội viên của bộ đội đặc chủng, nhưng lại không hề biết anh thực ra là huấn luyện viên và là đội trưởng trong truyền thuyết của bộ đội đặc chủng U Linh.

“Nhóc Nhiên, con có ý kiến gì hay không?” Ông cụ Phó không để ý đến phản ứng của Từ Tĩnh Ngưng mà trực tiếp đặt tầm mắt lên trên người An Nhiên.

An Nhiên lôi kéo tay của Từ Tĩnh Ngưng, bật cười: “Con không có ý kiến gì. Cấp trên đã ra lệnh, chẳng phải là con cũng không có cơ hội để phản đối sao?”

Ông cụ Phó cũng bật cười: “Ông biết ngay con sẽ nói như vậy.” Đứa nhỏ này chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, ông cảm thấy: cho dù là trên danh sách không có tên của An Nhiên, chỉ cần Phó Quân Hoàng đi, con bé cũng sẽ nghĩ cách để tên mình có trong danh sách.

An Nhiên cô, làm sao cô có thể yên tâm để một mình Phó Quân Hoàng đi chứ.

“Con điên rồi!” Từ Tĩnh Ngưng gần như thất thanh nói: “Đứa nhỏ ngốc, rốt cuộc con có biết nơi đó là nơi thế nào hay không, một cô gái như con sao có thể kiên trì được, nơi đó.....”

“Mẹ yên tâm đi, con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, còn có Lão Soái ca mà.” An Nhiên nắm tay bà trấn an, rồi sau đó tiếp tục nói: “Con rất lợi hại, mẹ hãy tin tưởng con.”

Đương nhiên Phó Quân Nghị biết chuyện của trường học thợ săn, nhưng đến bây giờ anh vẫn còn chưa hỏi hồn lại, cấp trên lệnh cho con bé hồ ly chết tiệt này đi tham gia huấn luyện tại trường học thợ săn? Cái trường học thợ săn Venezuela đó?

Anh đã từng xem bộ phim Thoát khỏi Amazon, hơn nữa bình thường anh cũng nghiên cứu và điều tra trường học đó, dĩ nhiên anh cực kỳ hiểu rõ trường học đó, có thể nói đây là ước mơ của anh.

Người của cấp trên sẽ trực tiếp phái An Nhiên đi, như vậy nói cách khác là năng lực của An Nhiên đã được mọi người công nhận, thậm chí có thể nói năng lực và tố chất của cô đã trở thành nhân vật hàng đầu của quốc gia.

Lần này đến đó không chỉ là đại diện cho một cá nhân mà là vinh dự của cả Hoa Hạ.

Nếu như cô không quyết định đi thì chỉ còn cách rút lui. Lúc anh điều tra trong ghi chép có nói: thành viên Hoa Hạ tham gia chưa từng có ai chủ động rút lui, anh cũng không muốn Phó An Nhiên cô trở thành người đầu tiên trong lịch sử.

Không phải anh không tin năng lực của An Nhiên, có thể có tên trong danh sách kia cũng đủ để hiểu rõ năng lực của An Nhiên lớn mạnh đến bậc nào.

“Không! dinendian.loqid]on Không được, mẹ đây phải đi gọi điện thoại cho ba,mẹ....” Từ Tĩnh Ngưng không có cách nào tưởng tượng An Nhiên khi đến đó sẽ phải chịu đựng tình cảnh như thế nào, bà cũng nghe không ít chuyện trong bóng tối của nơi đó, trước đây Quân Hoàng bà không lo lắng, nhưng cho dù An Nhiên lợi hại đến nào đi chăng nữa, dù sao thì con bé cũng chỉ là một cô gái, con bé sẽ thua thiệt.

“Ngồi xuống!” Ông cụ Phó dùng lực quát một tiếng, tất cả động tác của Từ Tĩnh Ngưng đều ngưng lại: “Con nói một chút xem con như thế này giống như gì hả? Cặp trên đã ra lệnh, con cảm thấy còn có thể sửa đổi sao? Việc chúng ta có thể làm bây giờ là chuẩn bị thật tốt cho bọn nhỏ đến tiếp nhận nhiệm vụ.” Mấy người đó còn đang mong chờ nhà họ Phó của ông đi phản đối đây, hừ, muốn họ nhảy xuống cái hố đã đặt sẵn bên trong sao? Nằm mơ đi!

Có lẽ mấy người đó nằm mơ cũng không nghĩ ra cháu dâu Phó An Nhiên của ông là một con quái vật nhỏ đấy? Hành động và năng lực của con bé, không chừng lại không phân cao thấp với Phó Quân Hoàng, đảo mắt trong quốc gia, có mấy người đủ năng lực để có thể so sánh với Phó Quân Hoàng?

“Nhưng An Nhiên con bé mới mười tám tuổi thôi mà! Đó là chỗ nào chứ, chả lẽ mọi người không biết?” Đây là lần đầu tiên Từ Tĩnh Ngưng phản đối ba chồng mình: “Ba, ba hiểu rõ nhất tình cảnh bộ đội bên trong, huống chi tình cảnh ở nơi đó hỗn loạn muốn chết, ai mà biết người ở đó như thế nào?”

“Yên tâm đi, có Quân Hoàng ở bên cạnh bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện.” Phó Văn Thắng trầm giọng nói: “Hon nữa em phải tin tưởng năng lực của An Nhiên, con bé rất lợi hại.”

“Cho dù lợi hại hơn nữa thì thế nào? Con bé cũng chỉ là một đứa trẻ!” Từ Tĩnh Ngưng không đồng ý, làm sao bà có thể đồng ý được đây, con bé là con dâu bảo bối của bà, làm sao bà có thể cam lòng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113-2: Tiến đến trường học thợ săn, phản ứng khắp nơi (2)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

Cùng lúc với nhà họ Phó bên này đang tranh luận không ngớt, một bên khác có người cũng như thế nhận được tin tức, hơi cau mày.

“Cô ấy nói sao?” Caesar nhìn một chút tin tức lấy được trong tay mình, chân mày hơi nhíu lên.

Lại Tư lắc đầu: “Vẫn còn chưa biết.”

“Chắc chắn là cô ấy sẽ đi.” Trên khóe môi Caesar kéo ra một đường cong. Bởi vì người tên Phó Quân Hoàng kia sẽ cùng đi nên đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi.

Lại Tư có chút không hiểu nhìn Caesar: “Vì sao?”

“Cậu chỉ cần biết là cô ấy sẽ đi là được rồi.” Caesar xoay tròn bút trong tay mình: “Xem ra hơn nửa năm nữa cũng không được gặp bảo bối của tôi rồi.” Trong giọng tràn ngập mùi vị tiếc nuối.

Lại Tư cúi đầu, hai tay buông thõng tự nhiên bên người: “Như vậy gần đây chủ nhân có tính toán gì không?”

“Nếu bảo bối của tôi không có ở đây, dĩ nhiên là tùy tiện vui chơi đùa một chút.” Caesar giống như đang nhìn một người tình hoàn mỹ nào đó, đồng tử nhu hòa khiến cho Lại Tư bất giác lùi về sau một bước.

“Trên danh sách có quân chủ.” dinendian.loqidJon Người của tổ chức Vô Xá cũng giống như vậy nhận được tin tức, chỉ có điều trên mặt của mỗi người bọn họ đều có vẻ nặng nề.

Bọn họ là tạm thời tụ tập lại với nhau, sau khi nghe tin An Nhiên sẽ tham gia huấn luyện tại trường học thợ săn đều cuống quýt chạy đến Vô Xá.

Trường học thợ săn Venezuela nổi tiếng là tàn bạo khốc liệt, tuy quân chủ của bọn họ rất lợi hại, nhưng mà nơi đó gian khổ và khó khăn như thế sao quân chủ có thể chịu đựng nổi?”

“Chúng ta có cần bí mật vào mấy vi tính của bọn họ, sau đó sửa đổi lại danh sách này hay không?” Thành viên trong Vô Xá đề nghị.

“Ngu à? Lệnh cũng đã được ban xuống, chúng ta sửa lại thì có tác dụng gì?” Lam Nhược Khê trực tiếp cho người nọ một cái đập vào sau gáy.

“Không cần phải lo lắng, quân chủ sẽ có biện pháp giải quyết, hơn nữa không chừng quân chủ cũng muốn đi.” Trên danh sách còn có cả tên của người đó nha.

“Tôi đồng ý với ý kiến của Tiểu Tử.” Một người trung niên mặt chữ quốc (国) nói: “Quân chủ sẽ có tính toán của riêng mình, bây giờ nhà họ Phó cũng đã

nhận được tin tức, nếu quân chủ không gọi điện thoại cho chúng ta vậy liền chứng minh không có chuyện gì rồi.”

“Nhưng mà chỗ đó.....”

“Yên tâm đi, đừng quên cô ấy chính là quân chủ của chúng ta nha.”

Nhưng cho dù cô có là quân chủ của chúng ta đi nữa, cô cũng chỉ là một con người mà.

Lam Nhược Khê không nói mấy lời này ra ngoài, dù nói thế nào đi chăng nữa, dẫu sao đi theo tới nơi đó còn có Phó Quân Hoàng, chỉ cần có anh ở đấy, quân chủ cũng sẽ không có nguy hiểm nghiêm trọng gì.

Bọn họ chỉ cần âm thầm bảo vệ quân chủ cẩn thận là được.

“BOSS, trên danh sách có tên của Phó An Nhiên.” Trương Tuấn cầm danh sách trong tay xuất hiện ở trong phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm, người đàn ông mặc một áo choàng dài màu trắng xoay người lại, một tay nhận lấy danh sách trong tay Trương Tuấn, sau khi nhìn thấy tên của Phó An Nhiên trên danh sách thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

“Có chuyện gì xảy ra! Vì sao trên đó lại có tên của cô ấy?”

“Tôi... tôi không biết. Phần danh sách này vừa được đưa ra thì đã có tên của cô ấy, bây giờ đã có người đang ra mặt điều tra.” Người đó nói cho anh biết, mới đầu trong danh sách đề cử không có tên Phó An Nhiên.

Người cấp trên cũng gần như biết người tên Phó An Nhiên này, có thể nói cô cũng được coi là vũ khí bí mật của bọn họ, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thoạt nhìn rất là đơn thuần vô hại, nhưng thực ra cũng chính là vũ khí hạng nặng có tính sát thương lớn, giá trị vũ lực của cô cũng khiến người khác không có cách nào so sánh.

Nhưng cho dù là như thế, lúc người của cấp trên nhận được lời mời của trường học thợ săn, bọn họ cũng đâu có đặt tên Phó An Nhiên ở bên trong danh sách, dù nói thế nào đi nữa thì rốt cuộc cô ấy cũng là nữ, nữ so sánh với nam thì đúng là vẫn còn thua thiệt một chút.

Huống hồ lần này là ra nước ngoài và là đại diện cho quốc gia mình đi huấn luyện.

Chẳng qua là lúc phát ra danh sách, không biết thế nào mà tên của Phó An Nhiên lại xuất hiện bên trong danh sách.

Đĩ nhiên người của cấp trên sẽ không nhận bọn họ đã làm sai, vì vậy không còn cách nào khác là kiên trì đến cùng.

Bọn họ dù muốn thay đổi cũng không kịp nữa rồi, người bên trên cao nhất cũng đã biết.

“Không biết?” Người đàn ông hừ lạnh, anh để thuốc thử trong tay sang một bên, cẩn thận nhìn danh sách một lần, rồi sau đó nói: “Nhà họ Phó bên đó nói thế nào?”

“Tạm thời nhà họ Phó còn chưa trả lời.”

“Vẫn chưa trả lời sao?” Người đàn ông yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, rồi sau đó nói: “Bảo vệ cô ấy cho tốt, không được để cho cô ấy xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.”

“Nhưng mà nhà họ Phó bên đó.....”

“Yên tâm đi, cô ấy sẽ đi.” Chắc chắn Phó Quân Hoàng sẽ đi, Phó An Nhiên thích Phó Quân Hoàng như thế thì sao có thể không đi được đây.

Đáy lòng Trương Tuấn còn thầm ngờ vực, nhưng vẫn là đi xuống làm việc, chẳng qua là trước khi đi, anh nói một câu: “Tộc trưởng Tiểu Dã Long của tổ thức Triều Thánh đó muốn gặp mặt BOSS một lần.”

“Không rảnh.”

“Vâng.”

Trong khoảng thời gian ngắn này, cho dù là ở nước Nhật, toàn bộ tổ chức Triều Thánh hay là nhà họ Kim của Hàn Quốc thì cũng bị chèn ép lợi hại, không hiểu vì sao nhà họ Kim - Kim Ân Thánh đến bây giờ vẫn còn chưa quay về, thậm chí ngay cả tin tức cũng không có một chút nào, nhưng bọn họ vẫn không ngừng gặp phải chèn ép, lúc này sản nghiệp nhà họ Kim có thể tiếp tục duy trì hoạt động đã không còn nhiều lắm, nếu Kim Ân Thánh còn không trở lại, vậy thì nhà họ Kim bọn họ sẽ xong đời rồi.

Gần đây tổ chức Triều Thánh cũng gặp phải chuyện như thế, ban đầu bọn họ còn cho là do người nhà họ Phó ra tay, nhưng sau đó bọn họ lại phát hiện không phải vậy, mà do một đám người mà bọn họ chưa từng gặp làm.

Tiểu Dã Long không biết mình đã đắc tội đám người kia ở chỗ nào, lúc hỏi ra nghi vấn này, một người nhìn như là người cầm đầu của đám người kia nói: “Nóng lòng chọc vào người không nên chọc thì cần phải nhận trừng phạt tương ứng.”

Chọc vào người không nên chọc? Trên toàn nước Nhật này, không có người nào mà Tiểu Dã Long anh không chọc nổi, nhưng mà rõ ràng đám người kia không phải người của nước Nhật.

Tiểu Dã Long suy nghĩ cẩn thận hồi lâu mới nhớ đến ngoại trừ nhà họ Kim thì chính là người nhà họ Phó.

Lúc này bản thân nhà họ Kim còn khó tự bảo vệ, chắc chắn không phải do bọn họ, vậy thì chỉ có thể là người nhà họ Phó. Nhưng mà qua điều tra bọn họ phát hiện, đám người đó cũng không biết bất kì người nào của nhà họ Phó, thậm chí giữa hai người cũng chẳng có quan hệ tới lui nào.

Tại đây anh chợt nhận ra: có người đang trút giận thay cho An Nhiên đây mà.

Nhưng bên này còn chưa hồi phục lại thì một nhóm người khác đã lại tới, địa bàn và cửa hàng của tổ chức Triều Thánh cũng bị đập phá, thậm chí còn có không ít địa bàn bị chiếm mất, anh cũng không biết đám người này.

Cùng ngay lúc người của Tiểu Dã Long đang vật lộn với một nhóm người đột nhiên chạy đến thì nhóm người thứ ba lại xuất hiện, cũng như thế động tay động chân với địa bàn và hàng hóa của anh, lúc này Tiểu Dã Long mới giật mình, rốt cuộc thì mình đã chọc vào người như thế nào chứ.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại thì cho dù Kim Ân Thánh cho anh bao nhiêu chỗ tốt, anh cũng nhất quyết không đi trêu chọc người tên Phó An Nhiên kia, anh còn tổn thất mất một gã đại tướng - Tá Đằng đây.

Mất thấy Triều Thánh sắp xong đời rồi, Tiểu Dã Long vội vàng tìm đến người cầm đầu của nhóm người đến đập anh cuối cùng, anh yêu cầu được gặp Lão Đại của bọn họ, cần đàm phán hòa bình, lại không ngờ rằng yêu cầu của anh bị người ta xem như không thấy. [dinendian.loqidjon](#)

“Đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tiểu Dã Long ngồi ở bên trong phòng, vẻ mặt âm u lạnh lẽo: “Làm gì bây giờ? Tôi thấy bọn người đó đều không muốn chơi chết chúng ta, đã như vậy thì chúng ta liền từ từ thôi.”

Coi như là anh đã nhìn ra, đám người họ là tính toán chơi đùa với anh, bọn họ muốn anh hao tổn chết mà không phải để cho anh đi một cách sáng khoái, nếu đã như vậy, anh có nhiều thời gian chơi đùa với bọn họ.

“Vậy chúng ta có cần tìm.” Những người của tổ chức khác đến giúp một tay hay không.

Lời phía sau còn chưa nói hết liền bị Tiểu Dã Long trực tiếp từ chối: “Bây giờ có bao nhiêu người muốn chờ xem trò cười của chúng ta? Chúng ta đi nhờ giúp đỡ? Đến lúc đó đám người kia không bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi.” Đây chính là quy luật sinh tồn của thế giới này, cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sống sót.

“Phải rồi, tìm được tin tức của Tá Đằng chưa?” Lúc này anh không yên tâm nhất chính là Tá Đằng, từ sau khi Tá Đằng đi Hoa Hạ, mấy ngày trước tin tức còn có thể truyền về đúng giờ, nhưng sau lại không có tin tức của ông ta.

Có thể là ông ta đã gặp phải bất trắc rồi.

Vốn là bọn họ đi qua ám sát Phó An Nhiên, mà Phó An Nhiên đến bây giờ vẫn còn chưa chết, dĩ nhiên là kế hoạch của bọn họ thất bại.

Mà lúc này Tá Đằng đang ở đâu chứ?

Chính là đang ở trong nhà giam của Vô Xá, nhà giam này hơi khác với nhà giam, có thể nói là được cung cấp ăn uống thỏa thích, trong phòng kia trừ đàn bà ra thì nên có đều có, không thiếu sót cái gì.

“Lúc nào thì quân chủ của các người mới thả tôi ra?” Tá Đằng chỉ ngồi ở trên giường, tầm mắt đặt trên thân người đang đi qua đi lại ngoài cửa sổ.

Người nọ là thành viên của Vô Xá vừa được điều đến từ Âm Bộ không bao lâu, đối với việc có thể trực tiếp nhảy từ Âm Bộ đến Vô Xá mà nói, anh cực kỳ hưng phấn, có thể nói rằng anh đã gần như hoàn toàn đến gần trung tâm quyền lợi.

Anh cũng đã gặp hầu hết cấp trên của Vô Xá, điều anh không nghĩ đến chính là cấp trên của Vô Xá lại trẻ tuổi đến như vậy, trừ kẻ điên kia ra thì còn lại đều rất trẻ tuổi.

“Chờ quân chủ của chúng ta qua hết năm rồi mới nói.” Anh hừ lạnh nói với Tá Đằng.

Anh là fan trung thành với quân chủ, ngay từ lúc ở Âm Bộ anh cũng đã cực kỳ thích chủ nhân của mình rồi, nhưng mà sau khi biết chủ nhân còn là quân chủ trong truyền thuyết kia của Vô Xá, anh liền hoàn toàn quý gỏi trước người An Nhiên.

Đơn giản đó chính là thần tượng anh không cách nào có thể vượt qua.

Bây giờ Tá Đằng Quang rất gấp gáp, ông không biết bây giờ Triều Thánh như thế nào, ông bị giam ở chỗ này đã lâu rồi, nhưng kể từ khi ông đi vào nơi này, sau đó Phó An Nhiên cũng chưa từng đến, thậm chí không có ai đến tiến hành hỏi ông, chẳng qua chỉ là giam giữ ông.

Ông không hiểu vì sao Phó An Nhiên phải làm như vậy, thậm chí không hiểu nguyên nhân tại sao cô làm như thế.

Đột nhiên, ông giống như chợt hiểu ra điều gì đó, đây là cô đang chờ, chờ Tiểu Dã Long không còn tin tưởng ông thêm nữa mới thả ông đi, vậy thì ông sẽ không phải chết trên tay của cô mà là trực tiếp chết trong tay của Tiểu Dã Long đa nghi.

Thật đúng là một người phụ nữ độc ác!

“Tôi muốn được gặp quân chủ của các người, nói cho cô ta tôi có lời muốn nói, cô ta sẽ gặp tôi.” Ông không thể để cho cô muốn làm gì thì làm, ông phải đi ra ngoài, ông muốn đi ra ngoài!

“Tất cả đã đi đón giao thừa rồi, người nào thêm quan tâm tới ông chứ?” Nói xong, anh cầm súng lão đảo lắc lư đi xem tiết mục cuối năm của mình.

Tả Đằng Quang không biết Kim Ân Thánh ra sao, dường như Kim Ân Thánh không có ở trong đây, cũng không thấy hai tên học trò của Kim Ân Thánh kia.

Mà lúc này, dinendian.loqidJon bên trong “nhà giam” khác cách phòng giam của Tả Đằng không xa, cả người Kim Ân Thánh chẳng chút vết thương nằm trên mặt đất, cả người ông ta nhìn có vẻ chật vật không chịu nổi, trên da thịt trần trụi bên ngoài tràn đầy vết thương mới và cũ chồng chất lên nhau, thoát nhìn cực kỳ dọa người.

Khi Tổng Chính Hạo và Luru Quang Tú xuất hiện ở trong phòng này, vốn Kim Ân Thánh đang nhắm chặt hai mắt liền đột nhiên mở mắt, lúc ông thấy Tổng Chính Hạo và Luru Quang Tú thì trong nháy mắt đồng tử lóe lên tia sáng.

“Học trò ngoan, hai đứa là đến đây cứu thầy quay về sao? Yên tâm, chỉ cần hai đứa cứu thầy trở về, thầy lập tức thừa nhận hai đứa là học trò đứng đầu.”

Về mặt của Tổng Chính Hạo không chút thay đổi nào, chẳng qua chỉ yên lặng như vậy nhìn Kim Ân Thánh: “Thầy, tại sao thầy vẫn luôn tham lam như thế vậy?”

Tổng Chính Hạo nói một câu, làm cho Kim Ân Thánh lập tức ngây ngô sững sờ: “Đồ bất hiếu! Mày biết mày đang nói cái gì sao?”

Tổng Chính Hạo gật đầu, dùng sức gật đầu: “Dĩ nhiên con biết, nhân lúc con còn gọi thầy một tiếng thầy, thầy nên đồng ý đi. Bây giờ con đã theo làm bộ đội đặc chủng bên cạnh Phó Quân Hoàng, mặc dù bây giờ con còn chưa biết gì, nhưng mà con có thể luyện tập từng bước một, không còn ai có thể ép con ngày ngày đi giết người.”

“Thầy đều là vì muốn tốt cho mấy đứa!” Kim Ân Thánh gần như thét chói tai thành tiếng.

“Vì tốt cho con nên ngày ngày bảo con đi giết người? Vì tốt cho con nên để chị gái con phải đi tiếp khách? Vì tốt cho con nên ép chết chị gái của con, cuối cùng còn nói với con rằng chị ấy bỏ trốn nhảy lầu tự sát?” Tổng Chính Hạo cầm súng lục đi tới đi lui bên người Kim Ân Thánh: “À hình như con còn chưa nói cho thầy biết, bây giờ con đã chính thức là người làm việc dưới trướng Phó Quân Hoàng, coi như là con đã trở thành một nửa người của Phó An Nhiên, thầy nói xem, bây giờ con nên đối đãi với người như thế nào đây?”

Lúc trước Phó An Nhiên đã cho bọn anh thời gian một ngày để suy nghĩ, anh và Quang Tú còn chưa dùng hết thời gian một ngày liền trực tiếp đưa ra câu trả lời cho Phó An Nhiên, bọn anh muốn đi theo bên người Phó Quân Hoàng, bọn anh tình nguyện làm việc cho anh ta.

Phó Quân Hoàng cho bọn anh làm việc đầu tiên chính là trông coi Kim Ân Thánh cho cẩn thận, chỉ cần ông ta không chết, muốn đối với ông ta như thế nào đều được.

Luru Quang Tú hơi khó chịu khi nhìn thấy dáng vẻ này của Kim Ân Thánh, ở trong ấn tượng của anh, dinendian.loqidJon thầy mãi mãi là cao cao tại thượng (*), anh vẫn mãi chỉ là một người chỉ biết nghe theo hiệu lệnh, nhưng bây giờ ông ta lại gần như cầu xin nhìn bọn anh, chỉ là vì khiến cho bọn anh cứu ông ta.

(*) Cao cao tại thượng: Vốn chỉ địa vị cao, bây giờ lại hình dung người lãnh đạo tách rời thực tế, tách rời quần chúng.

Nhưng thầy đã làm cho lòng bọn anh quá lạnh, ngày thứ hai khi anh gia nhập đội ngũ của Phó Quân Hoàng, đã có người mang đến một xấp tài liệu cho bọn anh, ở trong đó gần như là tất cả mọi chuyện mà Kim Ân Thánh đã làm.

Những người mà được cho là đàn anh đàn chị bị mất tích, quả nhiên đều là rơi vào bàn tay ma quỷ của Kim Ân Thánh, không phải bị ông ta giết thì chính là bị ông ta bán đi, điều này làm sao Luru Quang Tú có thể tiếp nhận? Chẳng qua lúc Tổng Chính Hạo nhìn thấy cái này, nếu không phải anh ngăn anh ta thì Kim Ân Thánh đã sớm chết rồi. dinendian.loqidJon

Bởi vì trong xấp tài liệu đó còn kèm theo một đoạn băng ghi hình, mà nội dung đoạn băng này là toàn bộ quá trình mà chị gái Tổng Chính Hạo phải chịu nhục nhã, từ đầu đến cuối, kể cả cảnh cô ấy nhảy lầu tự sát cũng có.

Lúc ấy Luru Quang Tú mới thật sự là một lòng muốn giết chết Kim Ân Thánh, từng ấy năm tới giờ, bọn họ đều bán mạng cho loại người như vậy đấy? Rốt cuộc bọn họ đã vì ông ta mà làm bao nhiêu chuyện xấu xa chứ.

Bên trong gian phòng đột nhiên truyền đến tiếng súng nổ, Tổng Chính Hạo nổ súng, đạn bắn vào trong bắp đùi của Kim Ân Thánh.

“Yên tâm, ông không chết được, tôi sẽ không để cho ông chết.” Dường như cả người Tổng Chính Hạo đều trở nên điên cuồng, trước đó vài ngày anh còn chưa được đi vào, cho đến ngày hôm qua anh nhận được tin tức của Phó Quân Hoàng, cho phép anh vào phòng giam của Kim Ân Thánh, anh ta

mặc kệ anh chơi đùa Kim Ân Thánh thế nào đi nữa, điều kiện tiên quyết là không được để ông ta chết.

Đã như vậy thì thủ đoạn của anh còn nhiều lắm, bọn họ có thể chơi đùa thật tốt, chơi đùa từ từ.

“Thầy, một lần cuối cùng tôi gọi ông là thầy. Tôi nhớ ông có con gái đúng không? Đàn em đáng yêu đó của chúng ta, ông nói xem, tôi có cần đem một băng nhạc đến tặng cho ông không?”

Kim Ân Thánh chịu đựng đau nhức, trong nháy mắt liền hô to lên, hai mắt rạn nứt: “Mày thử động vào con bé một chút xem!”

“Yên tâm, tôi sẽ không chỉ động đến cô ta một chút, tôi sẽ động đến cô ta thật là nhiều, cho đến khi cô ta cũng nhảy lầu giống như chị gái tôi mới thôi!”

Lưu Quang Tú kéo Tống Chính Hạo muốn đi đến đập Kim Ân Thánh lại, gương mặt lạnh lùng: “Đủ rồi, cậu còn tiếp tục nữa, sẽ giết chết ông ta.”

“À đúng rồi, không thể đánh nữa, đánh tiếp nữa sẽ chết, chết sẽ không còn chơi đùa được nữa, chúng ta phải tới từ từ, tôi sẽ khiến ông trả món nợ mà ông đã thiếu năm đó từng chút từng chút một.”

Xong xuôi tất cả, Phó Quân Hoàng bế Phó An Nhiên lên trên tầng.

Tô Nặc đã sớm kiên trì không nổi bị Tô Kinh Thiên ôm đi, chẳng qua là ông cụ Phó vẫn luôn ngồi trong phòng khách, sau khi Tô Kinh Thiên sắp xếp xong xuôi cho Tô Nặc xong liền đi xuống tầng, tiếp Từ Tĩnh Ngưng mấy vấn mạt chược, Từ Tĩnh Ngưng rất nghiện mạt chược, chẳng qua là tối nay xem ra không nổi lên hứng thú như trước, hiển nhiên là đang suy nghĩ chuyện của An Nhiên.

Vì vậy lúc tan cuộc, Tô Kinh Thiên đến bên người Từ Tĩnh Ngưng, nói nhỏ bên tai bà mấy câu gì đó, sau đó cả người Từ Tĩnh Ngưng liền kinh hãi, bà không thể tin nhìn Tô Kinh Thiên.

Làm sao có thể, không thể nào được, nếu quả thật là như vậy, như vậy, như vậy thì chẳng phải là con bé

Cho đến khi quay về phòng, về mặt Từ Tĩnh Ngưng vẫn là kinh ngạc, trong miệng còn không ngừng nói: làm sao có thể, không thể nào như thế vân vân mây mây.

“Rốt cuộc em đang nói thâm gì vậy?” Phó Văn Thắng đã rất mệt mỏi, cả người đều nằm lì trên giường, thấy vợ mình ngồi ở mép giường tự lẩm bầm, liền mở miệng hỏi.

Từ Tĩnh Ngưng lập tức lác đầu, tỏ vẻ không có gì cả, Tiểu Tô đã nói chuyện như vậy là không thể nói lung tung.

Thật ra thì Tô Kinh Thiên cũng không nói cho Từ Tĩnh Ngưng cái gì khác, chỉ là nói quan hệ giữa An Nhiên và bộ đội đặc chủng U Linh, và cả một chút chuyện An Nhiên đã làm thôi, đương nhiên là Từ Tĩnh Ngưng không biết những chuyện này, vì vậy sau khi bà nghe nói xong, quả thật là khó có thể tin.

Những thứ kia đều là quốc gia đại sự nha, sao bà không biết những nhiệm vụ ấy có An Nhiên gia nhập nh?

Ừ, vẫn là không nên tùy tiện nói ra mới đúng, bà muốn giữ bí mật, giữ bí mật.

Lúc Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên lên trên giường, An Nhiên tỉnh lại, cô dụi dụi mắt, có chút mơ màng nhích lại gần trong ngực Phó Quân Hoàng: “Đã xong chuyện rồi sao?”

“Ừ, xong rồi. Ngủ ngon.” Phó Quân Hoàng còn chưa cởi ra quần áo mình ra, vì để cho An Nhiên được nằm thoải mái một chút, anh không dám di động dù chỉ một chút.

“Năm mới vui vẻ.” Cô mơ mơ màng màng đặt một nụ hôn lên trên trán Phó Quân Hoàng.

“Vui vẻ.” Phó Quân Hoàng mỉm cười, dinendian.loqidJon cúi đầu hôn lên môi cô.

Khóe môi An Nhiên mỉm cười, rúc vào trong ngực của anh, hai tay ôm eo anh, ngủ.

Phó Quân Hoàng nhìn khuôn mặt cô khi ngủ, ánh mắt sâu thẳm, nếu muốn đi, anh sẽ chuẩn bị xong tất cả, người bên kia cũng nên chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Các người, không được! (1)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

Vào mừng một của năm mới, An Nhiên không nghĩ đến mình còn có thể nhận được bao lì xì do ông cụ Phó tự mình gói kỹ, còn có một phần của Từ Tĩnh Ngưng và Đào Ngữ Song, nếu nói theo lời của Từ Tĩnh Ngưng thì: cho dù lợi hại thế nào đi nữa, rốt cuộc cũng chỉ là con nít, bao tiền lì xì này vẫn là nên cho.[dinendian.loqidJon](#)

Năm nào An Nhiên cũng được nhận lì xì từ Từ Tĩnh Ngưng, nhưng lại rất ít nhận được từ ông cụ Phó, năm nay cô cũng đã mười tám tuổi, không nghĩ tới vẫn có thể nhận được bao lì xì từ tay ông cụ Phó, thật đúng là rất ngạc nhiên.

Chẳng qua khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là mới sáng sớm mà cảnh vệ của ông cụ Cố đã tới cửa, từ trong ngực lấy ra một bao lì xì đây, nói là lì xì của Cố Trường Thanh cho An Nhiên, cậu ta cũng không ở lại uống một hớp trà liền đi thẳng.

Lì xì của Cố Trường Thanh có hai bao, một là cho An Nhiên, một là cho Phó Quân Nhã, trên bao lì xì đều viết tên của các cô.

Phó Quân Nhã cũng không có ấn tượng gì với Cố Trường Thanh, cô chỉ biết Cố Hữu là cháu trai của ông ấy, còn lại hiểu biết về ông đúng là không nhiều lắm. Một ông cụ thích gây gổ với ông ngoại.

Chẳng qua là không ngờ tới sẽ nhận được lì xì từ ông nội Cố đó, cô không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Hoàn cảnh nhà Phó Quân Nhã cũng không tồi, nhưng Đào Ngữ Song đặc biệt quan cực nghiêm tiền tiêu vặt của cô, lúc bình thường cũng đủ dùng, tiền dư thừa dường như không có, theo lời của Phó Văn An nói chính là: đủ tiền là được.

Lúc Phó Văn An nhìn đến bao lì xì trong tay Phó Quân Nhã, vẻ mặt chưa từng dần ra, chỉ có tay cầm chén trà nắm chặt hơn một chút.

“Phải rồi, mấy đứa chuẩn bị đi trường học thợ săn đến đâu rồi?” Từ Tĩnh Ngưng đã không còn ý kiến gì đối với chuyện này, ít nhất bây giờ bà đã không còn lo lắng như hôm qua, hơn nữa suy nghĩ một chút thì bọn nhỏ cũng không thể không đi, cấp trên cũng đã hạ lệnh xuống, nếu bà thực sự dùng quan hệ của mình gỡ tên An Nhiên khỏi danh sách xuống còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

An Nhiên cười cười với Từ Tĩnh Ngưng: “Chuẩn bị cũng đã tương đối.” Sáng nay khi An Nhiên tỉnh lại, Phó Quân Hoàng cũng đã chuẩn bị hành lý cho bọn họ xong tương đối rồi.

Thật ra thì bọn họ cũng không dùng được đồ gì, bên kia tất cả đồ dùng đã chuẩn bị đầy đủ sạch sẽ, trừ quần áo bình thường ra, nhìn chung bọn họ cũng không dùng đến thứ gì, có lẽ ở trong trường học thợ săn này gần nửa năm, nhìn chung bọn họ cũng chỉ cần một bộ quần áo.

Từ Tĩnh Ngưng yên tâm cười cười, bà thấy An Nhiên với Phó Quân Hoàng cũng yên tâm, nhìn chung thấy hai đứa bé này chính là trời sinh một đôi, bằng không năm đó Quân Hoàng cũng sẽ không cứu con bé trở về.

“Nếu đến lúc đó không chịu nổi thì hãy mở bao lì xì ông đưa cho con, lấy thứ bên trong ra, cho huấn luyện viên của mấy đứa xem một chút.” Ông cụ Phó mở miệng yếu ớt, mặc dù thoát nhìn vẻ mặt rất lạnh nhạt, nhưng An Nhiên cũng phát hiện tai ông cụ Phó hơi đỏ lên.

Lão Ngoan Đồng.

Muốn giúp bọn họ thì cứ nói thẳng ra đi, làm gì phải mất tự nhiên như vậy chứ?

An Nhiên cũng không mở bao tiền lì xì kia ra, đối với cô mà nói, đồ vật bên trong bao lì xì đại khái là không dùng được, ở một góc độ nào đó, có lẽ cái tên “Tần Lam” này sẽ dùng tốt hơn nhiều so với thứ đồ trong bao lì xì đỏ kia.

Mừng một đầu năm người một nhà đều quây quần gói sủi cảo, kỹ thuật làm hoành thánh của Phó Quân Hoàng rất thành thạo, lưu loát, hơn nữa sau khi sủi cảo thành hình nhìn rất đẹp mắt, tài nấu nướng của An Nhiên so ra vẫn kém hơn Phó Quân Hoàng một chút, [dinendian.loqidJon](#) ngày thường lúc Phó Quân Hoàng ở nhà, vẫn luôn là anh nấu cơm cho An Nhiên ăn, anh không cho cô xuống bếp.

Trong mắt Phó Quân Hoàng, bảo bối của anh là phải được nuôi chu đáo, không thể để tay cô thô ráp, phải luôn nhẵn nhụi mềm mại như thế.

Ngày thường Phó Quân Hoàng ra ngoài làm nhiệm vụ hoặc là lúc không ở nhà, cô vẫn ở nhà họ Phó thì càng không có cơ hội ra tay. Lúc cô còn là Tần Lam, căn bản ngay cả cơ hội vào bếp cũng không có.

Năm đó cô huấn luyện tại trường học thợ săn ba năm, mặc dù đều là tự lực cánh sinh nhưng dường như tất cả cái gì có thể ăn được liền trực tiếp ăn, còn mùi vị cần gì phải ngon hay không, chỉ cần có thể ăn được thì mọi chuyện đều êm đẹp.

Nhưng mà tài nấu nướng của An Nhiên bây giờ đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với đời trước rồi, ít nhất cô nấu cháo rất ngon.

Ban đầu An Nhiên bọn họ định mừng ba trở về quân đội, nhưng chưa từng nghĩ đến mừng một đầu năm vừa mới ăn cơm trưa xong thì đã có người từ quân đội chạy đến, nói là thời gian có thay đổi, yêu cầu bọn họ lập tức xuất phát.

Điều này mọi người còn chưa có bất kỳ chuẩn bị gì, phải đối mặt chia ly, lần chào tạm biệt này cũng chỉ gần nửa năm, vốn là Từ Tĩnh Ngưng còn muốn xé chiều ra siêu thị mua một ít đồ cần dùng, lần này chẳng phải cái gì cũng chưa mua được sao?

Phó Quân Hoàng sớm đã quen với việc sự kiện đột phát, anh không nói hai lời liền lên lầu cầm hành lý của anh và An Nhiên.

Bốn mùa ở Venezuela đều là mùa xuân, bọn họ không cần mang quần áo dày, chỉ cần mang một cái áo khoác, An Nhiên ôm Từ Tĩnh Ngưng một cái, rồi sau đó dặn dò mấy câu với ông cụ Phó xong liền đi theo Phó Quân Hoàng lên xe.

“Quân Hoàng, con phải chăm sóc An Nhiên thật kỹ lưỡng.” Cuối cùng thì Từ Tĩnh Ngưng vẫn không yên tâm, dù nói thế nào, cô cũng chỉ là một cô bé.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

“Ông không hi vọng đến lúc hai đứa quay về lại thiếu đi bộ phận nào đó.” Ông cụ Phó hừ lạnh, khuôn mặt hơi lộ vẻ căng thẳng.

“Quân nhân chúng ta là không được lùi bước, chỉ cần tiến lên, cho dù là gãy tay thiếu chân cũng phải kiên trì!” Gương mặt Phó Văn Thắng lạnh lùng.

Phó Văn Thắng vừa nói ra mấy lời này, Từ Tĩnh Ngưng lập tức bắt cháp, một tay bắt lấy cánh tay ông, hung hăng véo: “Phó Văn Thắng! Ly hôn! Nó có phải con trai ruột của ông không hả, có phải con dâu của ông hay không! Sao ông có thể lòng dạ độc ác như vậy được!”

“Yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, mọi người đừng lo lắng!” An Nhiên ngắt lời bọn họ đúng lúc: “Mọi người có thể không tin vào năng lực của con, nhưng có thể không tin năng lực của Lão Soái ca sao?”

An Nhiên gạt tay một cái, kéo cửa kính lên.

Nhìn xe quân dụng chậm rãi lái đi, Từ Tĩnh Ngưng liền lập tức rót nước mắt xuống.

“Chị dâu, yên tâm đi, sẽ không sao đâu.” Đào Ngữ Song đưa tay ôm lấy Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh ngưng có chút ghen ngào: "Em nói xem, con bé mới mười tám tuổi thôi, đây là huấn luyện, huấn luyện cường độ cao, này cho dù đứa nhỏ Quân Hoàng có lợi hại hơn nữa thì làm sao nó có thể bảo vệ An Nhiên chu toàn, nó cũng không thể thay thế con bé đi huấn luyện mà." Đây là mới là điều bà thực sự lo lắng.

Bà đã điều tra một chút tài liệu về trường học thợ săn, huấn luyện ở đó không phân biệt nam nữ, chỉ cần vào đó thì không có cấp bậc, không có họ tên, không có giới tính, thậm chí còn quên luôn đó là con người, họ chỉ có một danh hiệu, thậm chí vẫn luôn chỉ có một danh hiệu.

Sao An Nhiên của bà có thể chịu được chứ?dinendian.loqidJon

Bà biết, cá tính An Nhiên rất mạnh mẽ, cô đại diện cho quốc gia mình đi huấn luyện, cho dù cô có cảm giác vinh dự hay si nhục gì, nhưng Quân Hoàng ở đâu thì An Nhiên chính là đại diện một phần của Quân Hoàng, cô có thể cho phép người khác nhục mạ mình, nhưng quyết không cho phép người khác đi nhục mạ Quân Hoàng.

Vì vậy cho dù khó khăn thế nào đi nữa, khổ nữa một nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn tiếp tục kiên trì.

Những điều này Từ Tĩnh Ngưng đều hiểu, chính là bởi vì quá hiểu rồi cho nên bà mới có thể khổ sở như thế.

“An Nhiên bọn họ đã đi rồi sao?” Một tiếng thờ hồn hèn lập tức vang lên.

Phó Quân Nhã không thể tin nhìn Cố Hữu mặc một cái áo lông màu đen, sắc mặt anh có chút tái nhợt, nhìn ra được đáng vẻ rất gấp.

Khoảng cách từ nhà họ Cố đến nhà họ Phó cũng không xa lắm, lúc anh từ ông cụ Cố nghe được xé chiều hôm nay An Nhiên bọn họ sẽ đi, anh nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp cầm một bộ quần áo mặc lên rồi chạy đi, chỉ là khi nhìn thấy người nhà họ Phó đứng ở cửa liền biết người đã đi rồi.

“Tiểu Dữu Tử, sao con lại mặc như thế này?” Từ Tĩnh Ngưng giật mình nhìn Cố Hữu.

Dường như Cố Hữu không phải mặc áo lông của mình, chân anh còn đi dép bông, dưới người chẳng qua chỉ mặc một cái quần mỏng. Trong ấn tượng của Từ Tĩnh Ngưng, Tiểu Dữu Tử vẫn luôn là người hết sức chú trọng bề ngoài, lúc ra cửa anh luôn chuẩn bị cho mình toàn thân sạch sẽ thơm mát, đây thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trái lại Cố Hữu không trả lời vấn đề này mà lại lôi kéo tay của Từ Tĩnh Ngưng, hỏi: “Cô ơi, An Nhiên bọn họ đã đi rồi sao?” Anh vẫn là chậm một bước sao?

“Trời ạ, sao tay của con lạnh thế? Mau vào nhà với cô đi.” Vừa nói Từ Tĩnh Ngưng vừa lôi kéo anh vào nhà.

“Không cần đâu cô, xem ra An Nhiên bọn họ đã đi rồi. Con chính là muốn tới chào tạm biệt cô ấy, nếu bọn họ đã đi, vậy con cũng xin về trước.” Nói xong, Cố Hữu vẫy vẫy tay với Từ Tĩnh Ngưng bọn họ, thuận tiện chào hỏi mọi người rồi lại chạy về.

Cố Hữu cũng không trực tiếp chạy về nhà mà đến khúc quanh liền dừng lại, cả người anh đứng tại chỗ còn chưa tan hết tuyết, đôi tay ôm chặt mình, vùi đầu vào hai tay mình, cứ thế ngồi xồm xuống, không có bất kỳ động tác nào.

Cô đi rồi.

Anh sẽ rất lâu không được gặp cô.

Cô sẽ sống ở cái nơi giống như Địa Ngục đó gần nửa năm, anh... anh không cách nào tưởng tượng, sao mà một cô gái có thể chịu đựng được huấn luyện cường độ cao như vậy.

Lúc anh từ ông nội biết được tin, anh phải đi gom góp tất cả thông tin về trường học thợ săn, anh càng hiểu rõ, càng sợ, huấn luyện cường độ cao như thế, anh cũng không đảm bảo bản thân có thể kiên trì được, thậm chí có lẽ ngay ngày đầu tiên anh đã có thể bị loại.

Hoặc là nói: đây chính là chênh lệch giữa anh và An Nhiên.

Cũng có thể nói: đây chính là nguyên nhân tại sao An Nhiên thích Phó Quân Hoàng mà không phải thích anh.

Nghe nói: Lúc Phó Quân Hoàng chín tuổi đã từng ở trường học thợ săn, hơn nữa thành tích xuất sắc.

Cả đời này anh cũng không thể gặp lại người mình thích.

Phó Quân Nhã đứng cách đó không xa nhìn Cố Hữu ngồi xổm trong góc không nhúc nhích, cô mặc trên người một cái áo nhỏ màu đỏ, từ xa thoát nhìn rất đẹp mắt, thậm chí còn có chút động lòng người, nhưng lúc mới vừa rồi, Cố Hữu không nhìn cô, sau khi anh biết An Nhiên đã đi rồi liền mất mát rời đi.

Phó Quân Nhã biết, Cố Hữu thích An Nhiên, hơn nữa rất rất thích, nhưng mà đối với cô ấy mà nói thì thế nào? An Nhiên không thích anh, người An Nhiên thích là anh Phó, hơn nữa cô ấy đã đính hôn với anh Phó, Cố Hữu không còn cơ hội nữa.

Anh chỉ là yêu đơn phương.

Chờ anh Phó và An Nhiên kết hôn rồi, dĩ nhiên anh sẽ chết tâm. Vậy thì cô sẽ chờ, cô bây giờ còn nhỏ, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian để chờ đợi.

Chỉ cần bên cạnh anh không có cô gái nào khác, cô vẫn có cơ hội, không phải sao?

Vậy mà Phó Quân Nhã không biết, ý nghĩ lúc này của cô thật ngây thơ.

Xe quân dụng trực tiếp đưa bọn họ đến nơi tập kết, máy bay trực thăng đã sắp xếp ổn thỏa, cấp trên cũng đã chuẩn bị xong vé máy bay, bọn họ trực tiếp đến phi trường, dường như đã không còn kịp nữa, vì vậy liền lập tức dùng máy bay trực thăng.

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng bước xuống từ trên xe, dinendian.loqid]on lúc các đội viên đã sớm tập hợp đầy đủ nhìn thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên xuống xe, vẻ mặt đều rất khiếp sợ.

Trong nhiệm vụ lần này, tổng cộng có tám người, trừ An Nhiên và Phó Quân Hoàng ra thì chỉ có ba người khác trực tiếp đến phi trường, cũng không tập hợp ở đây.

“Được rồi, mấy người nên ngậm miệng mình lại đi, nhìn ra cái gì chứ!” Vu Tranh mặc một bộ quần áo thường dùng, không khách khí đá một cước vào đùi Ngốc Ứng cầm đang muốn roi xuống.

Suýt nữa Ngốc Ứng ngã xuống đất, mặt anh không thể tin nhìn An Nhiên, ngay sau đó lại nhìn Vu Tranh một chút: “Không phải chứ, không phải chứ, tôi nói ông chủ, không mang theo chơi như vậy chứ, đây là tiểu quái vật, tiểu quái vật!”

“Rồi sao?” Vu Tranh cười quái dị.

Bây giờ trong lòng Ngốc Ứng còn thiếu chút nữa gào thét, mặc dù tiểu quái vật là quái vật, nhưng cô cũng là con gái mà, con gái đó!

Hơn nữa, đây là trường học thợ săn, đâu phải đi chơi chứ, đây không chừng muốn mất mạng!

“Tôi nói, mấy người chẳng lẽ không kinh ngạc chút nào sao?” Ngốc Ứng vuốt đầu trục của mình, quay đầu lại hỏi Ngân Lang cũng đang kinh ngạc.

Ngân Lang thu hồi vẻ mặt khiếp sợ, chuyển thành gương mặt lạnh nhạt: “Cô ấy rất lợi hại.” Dĩ nhiên là bên trong có lý do, chẳng qua là anh cũng không nghĩ đến, lần này anh có thể cùng ra ngoài làm nhiệm vụ với quân chủ.

Đây chính là quân chủ đấy! Quân chủ của anh đấy!

Liệp Báo vẫn chưa từ con khiếp sợ hồi thần lại, anh nghe nói lần này danh sách có chút khác biệt, cũng nghe nói lần này sẽ có kịch hay để xem, nhưng không nghĩ đến, này... cho nên đây sẽ là tiểu quái vật đấy!

Trước lúc bọn họ xuất phát, ông chủ liền nói qua với bọn họ, bọn họ có thể gặp được Phó Đội trưởng trong truyền thuyết rồi, lúc đó bọn họ rất kích động, mặc dù Ngân Lang không có làm ra vẻ gì, nhưng anh không tin Ngân Lang không kích động!

Mặc dù anh đã hoài nghi thân phận của An Nhiên từ trước, nhưng vẫn không có bằng chứng nào chứng minh Tiểu Quái Vật chính là Phó đội trưởng của U Linh, nhưng lần này lại thấy Tiểu Quái Vật đi cùng họ đến trường học thợ săn, nếu còn không hiểu nữa thì bọn họ thật sự là óc heo.

Liệp Báo không chút khách khí đập một cái lên đầu Ngốc Ứng: “Cậu nhiều lời vô nghĩa! Lên máy bay rồi!”

“Tôi hi vọng đến lúc đó không nghe được bên trong lính của tôi có bất kỳ ai không chịu đựng nổi.” Khi anh lên đến cửa máy bay, Vu Tranh nói như thế.

“Yên tâm đi, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Phó Quân Hoàng vẫn là vẻ mặt lạnh như cũ.

Về mặt An Nhiên cũng không tốt hơn là bao, lúc này cứ thấy Vu Tranh là cô muốn đánh anh ta, năm đó nếu không phải do anh ta, cô cũng không cần vào bộ đội.

Đĩ nhiên Vu Tranh cảm nhận được ánh mắt của An Nhiên, nhưng cho dù có thấy anh cũng cười với An Nhiên, từng nói không đánh người mặt cười không phải sao?

“Tôi nói nhưng nhóc con, đám người kia cũng đều giao cho cô, đến lúc đó cô cùng nhau an toàn mang họ về.” Vu Tranh nói những lời này trong vẻ mặt khiếp sợ của Ngốc Úng, cười híp mắt nói với An Nhiên.

“Cút ngay, tôi không quen anh.” Lúc này An Nhiên hoàn toàn không muốn nói chuyện với anh ta.

“Không thể nói như vậy được, dù thế nào thì giữa chúng ta cũng đã quen bảy tám năm không phải sao?” Vu Tranh cười, dĩ nhiên anh rất tin tưởng năng lực của An Nhiên, lúc trước thấy tên cô trong danh sách, anh còn kinh ngạc.

Chuyện An Nhiên là Đội phó của Bộ đội đặc chủng U Linh gần như không có mấy người biết, nhưng danh sách này không phải mấy người họ bên trong truyền xuống, có người nào đã lên vào hệ thống của bọn họ.

Trước khi An Nhiên bọn họ trở lại anh sẽ giải quyết tốt chuyện này, coi như là cho cô một lời giải thích đi.

Nhưng mà cũng tốt, khi anh biết An Nhiên có tên trong danh sách, ngược lại anh thở phào một cái. Có An Nhiên và Quân Hoàng ở đây, lần này phần thắng coi như lớn hơn không ít. Cho dù tất cả thành viên không chịu nổi thì hai người họ cũng sẽ kiên trì đến cuối cùng.

An Nhiên khoát tay, máy bay cất cánh, Vu Tranh vẫn luôn phát tay với bọn họ.

Cho đến khi máy bay biến mất không thấy.

“Tôi nói tiêu quái.. À không phải, An Nhiên, sao cô lại biết ông chủ của chúng tôi?” Ngốc Úng vẫn không hiểu điểm này, thật làm cho người ta khó có thể tin, hơn nữa đã biết bảy tám năm, bọn họ mới biết ông chủ mấy năm mà.

Liệp Báo ngay cả hơi sức đánh Ngốc Úng cũng không có, quen cái người ngu ngốc như này thật đúng là một loại sỉ nhục.

An Nhiên bốn cọt nhìn anh: “Ồ? Chẳng lẽ cậu không nên hỏi tại sao tôi cũng huấn luyện ở trường học này sao?”

Ngốc Úng sùng sốt, nói qua loa: “Đúng rồi nha, sao cô cũng là thành viên trong này hả?”

Liệp Báo đã lười phải để ý nói chuyện gì, tầm mắt nhìn sang bên khác, lười phải nhìn tên ngu ngốc này, quá dễ dàng bị người khác nắm trong tay.

“Bởi vì mấy người quá yếu, bên trên không yên lòng mấy người nha, cho nên mới bảo tôi đến đi cùng mấy người.”

“Ha! Cô nói lời này cũng không đúng, bây giờ chúng tôi đã rất lợi hại!” Ngốc Úng bắt đầu muốn giải thích cái gì với An Nhiên, An Nhiên cười híp mắt nhìn anh ta.

Ngốc Úng không biết nên tiếp tục giải thích như thế nào, chính xác bọn họ không phải đối thủ của An Nhiên, thậm chí cũng không đánh lại cô, nhưng anh cảm thấy lần này cô tham gia huấn luyện chắc chắn không phải vì nguyên nhân này.

“Ngốc Úng, ông chủ mới vừa nói với chúng ta cái gì?” Ngân Lang thờ dãi.

“Anh ấy nói lần này chúng ta sẽ đi huấn luyện với Đội phó.” Ngốc Úng thành thật trả lời.

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó thì Sau đó huấn luyện viên bọn họ đã đến rồi nha, nhưng mà chúng ta còn chưa thấy đội phó của chúng ta không phải sao?”

“Quả nhiên là đứa ngốc, không chỉ trực đầu mà đầu óc cũng không có luôn.” Liệp Báo không chút khách khí trực tiếp mở miệng nạt.

Anh chưa từng thấy người đàn như vậy, anh bắt đầu hoài nghi lần nữa, rốt cuộc năm đó cậu ta làm thế nào để vào được U Linh.

“Ha, Thổ Báo Từ cậu nói như này là thế nào? Tôi nói cho cậu biết, cậu đây là đang vũ nhục tôi!”

“À không, sao lại là vũ nhục cậu? Rõ ràng tôi đây đang chửi cậu.” Đơn giản chính là quá ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114-2: Các người, không được! (2)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

“Tôi cho cậu biết, chờ tôi nhìn thấy đội phó của chúng ta rồi, tôi sẽ để cho anh ta đánh cậu!” Ngốc Úng đã không còn biết lựa lời mà nói rồi.

“Ồ, vẫn tưởng mình là học sinh tiểu học sao mà để cho đội phó đánh tôi, sao cậu không đi tìm thầy của cậu tới đánh tôi luôn đi?” Lúc Liệp Báo nói những lời này, tầm mắt quét qua người An Nhiên.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng còn chưa thay quần áo, trên người bọn họ vẫn mặc quần áo thường ngày từ lúc ra khỏi nhà họ Phó, quần áo của bọn họ cũng đã cất vào trong hành lý đầy đủ.

An Nhiên cũng không có ý định nhập cuộc với mấy người họ, cô chỉ nhìn, cô thật đúng là không thể ngờ được Ngốc Úng lại có thể ngu ngốc đến trình độ này.

“Ngốc Úng, cậu ăn cái gì để lớn vậy?” An Nhiên hỏi sâu xa.

Ngốc Úng sững sờ, ngay sau đó trả lời: “Bánh bao.”

“Ồ, đầu óc cũng đã chất đầy bánh bao.”dinendian.loqidJon

“Phó An Nhiên, cô đừng tưởng cô có huấn luyện viên che chở mà cô có thể coi trời bằng vung.” Ngốc Úng không vui, thế không phải là ý nói anh không có đầu óc sao? Cô thật sự nghĩ là anh ngu ngốc nghe không hiểu như vậy sao?

“Ai ôi, đến lúc đó cậu đi kiện đội phó của cậu ấy.”

Ngốc Úng vẫn nghĩ, đội phó đi cùng với ba gã còn chưa tập hợp kia, chờ đến lúc anh gặp được Đội Phó rồi, nhất định anh phải nói với anh ta một chút về việc huấn luyện viên thiên vị và thực thi bạo lực với đám người kia.

Ngân Lang khẽ cười ra tiếng, không ngờ cũng có lúc quân chủ sẽ nói đùa.

Phó Quân Hoàng đưa tay vuốt ve đầu An Nhiên, khóe môi mang theo ý cười cưng chiều, bảo bối của anh thật là càng ngày càng tinh nghịch.

Trực thăng trực tiếp hạ cánh ở trong phi trường, bọn họ vừa xuống trực thăng thì có người nhân viên chuyên biệt đến tiếp đón bọn họ, người đó trực tiếp dẫn bọn họ lên trên máy bay bọn họ phải lên, Phó Quân Hoàng và An Nhiên lên máy bay trước, đi đến toilet thay quần phục.

An Nhiên có quần phục của riêng mình: là Vu Tranh đưa cho cô, lúc anh đưa cho cô còn nói: không chừng lúc nào đó lại cần đến, vì vậy An Nhiên cũng có không ít quần trang.

Từ lúc An Nhiên bước ra khỏi toilet, tức thì hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, nhìn dáng vẻ An Nhiên mặc quần phục rất đẹp, mà lúc Phó Quân Hoàng đi ra càng hấp dẫn thêm một lượng lớn ánh mắt.

Đều nói đàn ông mặc quần phục là đẹp trai nhất, An Nhiên cũng cảm thấy như vậy, dáng vẻ Lão Soái ca mặc quần phục quả thật là đẹp đến rụng rời.

Hai người sánh vai đứng chung một chỗ, không thể nghi ngờ là một cảnh đẹp.

Nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, hơn nữa đều mặc quần phục, vừa nhìn cũng biết đó là quân nhân.

Sau khi An Nhiên thay quần phục, khí chất cả người cô đột nhiên thay đổi, khí thế của cô và Phó Quân Hoàng lập tức như hòa vào nhau, lạnh nhạt, thờ ơ, chết chóc, người lạ chớ đến gần.

Vì vậy khi đám người Ngân Lang thấy An Nhiên như thế, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc nói không thành lời.

Ngân Lang càng thêm kinh ngạc, anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ quân chủ mặc quần phục, không ngờ quân chủ mặc quần phục lại có thể đẹp đến như vậy.

Phát hiện ra ánh mắt của những người xung quanh, Phó Quân Hoàng mạnh mẽ ôm An Nhiên vào trong ngực của mình, một tay ôm chặt lấy hông cô, ánh mắt khiếp người lạnh nhạt quét một vòng qua đám người ở đây, còn có ánh mắt nhìn đến trên người Ngân Lang.

Ngân Lang ho nhẹ một tiếng, hơi mất tự nhiên dời tầm mắt sang một bên, mà trong lòng Liệp Báo và Ngốc Úng lúc này quả thật không có từ ngữ nào để

miêu tả.

Trong lúc bọn họ vẫn còn đang kinh ngạc, một giọng nói nghi ngờ vang lên: “Xin hỏi, là huấn luyện viên Phó sao?”

Mọi người đưa tầm mắt nhìn về phía ba người đàn ông mặc quân phục giống nhau, trên người bọn họ cũng có khí chất đặc biệt của quân nhân, người đứng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc.

Trong đó có hai người là mặc quân phục của hải quân, mà người còn lại mặc quân phục không quân, đều rất đẹp.

Tầm mắt Ngốc Ưng di chuyển qua lại trên người ba người họ, nhưng vòng vo hồi lâu, anh mới giật mình nhận ra trong ba người này sao có thể có Đội phó Bộ đội đặc chủng U Linh được? Vậy là, vậy là nói cách khác.....

A!

Ngốc Ưng thét một tiếng chói tai, đơn giản chính là không thể tin nhìn An Nhiên, rồi sau đó trong đôi mắt kia tràn ngập vẻ kinh ngạc: “Cô cô cô, cô cô cô.....”

Trong khoảng thời gian ngắn anh không biết phải nói gì, dĩ nhiên lo lắng chẳng lẽ nói thế mà cô lại là đội phó? Sao Tiểu Quái Vật cô lại có thể là đội phó anh tâm tâm niệm niệm chứ? Hơn nữa nghe nói đã có đội phó từ khi U Linh vừa mới thành lập, khi đó Tiểu Quái Vật mới lớn bao nhiêu chứ!

“Câm miệng.” An Nhiên nhúc nhích nhìn những ánh mắt khác thường từ mọi người xung quanh, hơn nữa tiếng kêu náo lòng của Ngốc Ưng này càng dẫn tới thêm nhiều người vây xem.

Khi ba người vừa mới tới thấy phản ứng như thế của Ngốc Ưng, vẻ mặt cũng có chút quái dị, thế là thế nào?

“Đừng để ý, đầu óc người này có chút vấn đề.” Liệp Báo nhún vai với ba người kia.

Ba người đó liền có chút nghi hoặc nhìn Ngốc Ưng.

Ngốc Ưng lập tức nổi giận: “Thỏ Báo Tử, cậu nói ai đầu óc có vấn đề hả? Tất cả các người đều muốn chơi tôi chứ gì? Mấy người đã sớm biết Tiểu Quái Vật chính là Đội phó phải không hả? Mấy người chờ xem trò cười của tôi, mấy người thật là, rõ là.....”

“Đầu óc không đủ dùng trách được ai chứ?” Ngân Lang cũng lười nói với anh ta.

Quân chủ huấn luyện cùng bọn họ ở trong U Linh lâu như vậy, bao nhiêu người cũng đã bắt đầu nghi ngờ, chỉ có tên ngốc này đến bây giờ vẫn không phản ứng kịp.

“Không phải là cậu muốn để Đội phó của cậu đánh tôi sao?” Liệp Báo cười ha ha.

Lúc này Ngốc Ưng hoàn toàn cũng đã có ý muốn đi chết, còn làm cho Đội phó đánh người nữa chứ, Đội phó không đánh mình đã là không tệ rồi.

Tầm mắt An Nhiên nhìn đến trên mặt ba người đang lộ vẻ hơi không không hiểu ra sao, ngay sau đó An Nhiên cười nói: “Chào mọi người, tôi là Phó An Nhiên, anh ấy là Phó Quân Hoàng.”

“Lạc An Bình.” Tên của Ngân Lang dĩ nhiên lo lắng

“Niên Gia Thịnh.” Tên của Ngốc Ưng

“Đồng Quang Minh.” Tên của Liệp Báo.

“Tôi tên là Từ Chính, cậu ta là Vạn Lỗi, chúng tôi đều là người hải quân của quân khu.” Từ Chính một thân quân phục cười, anh cười như ánh mặt trời, khiến người ta rất có thiện cảm.

“Tôi là Vương Khang, không quân của quân khu. Tôi rất hâm mộ Huấn luyện viên Phó.” Vương Khang cười tí mắt, từ lúc anh bắt đầu bước vào không quân, vẫn nghe chuyện về Phó Quân Hoàng, anh có thể gọi là fan cứng của Phó Quân Hoàng.

Thật ra thì ba người cũng có nghi ngờ, tại sao trong nhiệm vụ lần này lại có nữ tham gia, hơn nữa thoạt nhìn đáng vẻ người kia cũng không được lớn, huấn luyện lần này cũng không chỉ là một loại huấn luyện đầu.

Dĩ nhiên An Nhiên nhìn ra được nghi ngờ trong mắt bọn họ, chỉ là cô lười giải thích, rất nhiều chuyện vẫn nên dùng thực lực để nói chuyện.

Lúc này Ngốc Ưng còn đang cảm thấy âm u buồn rầu vì An Nhiên là Đội phó của bọn họ, sao Tiểu Quái Vật đã lập tức trở thành Đội phó của bọn họ rồi chứ.

Cho đến khi bọn họ lên máy bay, anh vẫn đang không ngừng hỏi: “Tiểu Quái... À không phải, lúc đó An Nhiên cô mới bao tuổi chứ, sao cô có thể là Đội phó của chúng tôi chứ.”

“Muốn biết à?” An Nhiên cười.

Ngốc Ưng ra sức gạt đầu, chỉ thiếu chút nữa cúi đầu xuống: “Muốn.”

“Chính là không nói cho cậu.”

Sao An Nhiên có thể nói cho anh biết kế hoạch này là do cô nghĩ ra được? Làm sao có thể nói kế hoạch U Linh là do cô bày ra? Hầu hết tất cả thiết bị và hạng mục huấn luyện bên trong đều xuất phát từ tay cô, nếu như nói cho bọn họ, đến lúc đó bị đám nhóc thối kia biết được, không biết bọn họ sẽ nể cô đến mức nào nữa đây.

Nếu không vì Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, Ngốc Ưng quả thực muốn bóp chết cô ngay.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại muốn giết chết một người đến thế, đơn giản chính là, đơn giản chính là thật quá đáng!dinendian.loqidJon

Vạn Lỗi hơi xem thường An Nhiên, đây không phải trò chơi gia đình, không ngờ cấp trên lại đùa như thế, lại đưa một cô bé con tới tham gia loại huấn luyện như vậy.

Mới đầu anh vẫn còn nghi ngờ, nhưng mà khi nghe thấy cô tự xưng Phó An Nhiên, anh gần như hiểu được đã có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn giản là cô nhóc này tò mò về trường học thợ săn, cho nên người nhà họ Phó vận dụng quan hệ để đưa tên cô ta lên danh sách mà thôi.

Đã sớm nghe nói nhà họ Phó cưng chiều An Nhiên có thừa, xem ra thật đúng là đủ cưng chiều.

Anh muốn đến xem xem một chút, Phó An Nhiên này có thể ngày ngày ngó ngó ở lại trường học thợ săn bao lâu!

Tốt nhất nên mất mạng mới tốt.

Đối với ánh mắt ác ý của Vạn Lỗi, không chỉ có An Nhiên cảm nhận được mà ngay cả Phó Quân Hoàng cũng thấy, anh hơi cau mày, ngay lúc anh định có hành động liền bị An Nhiên ngăn lại.

Cho dù thế nào, bọn họ vẫn là một đội, hơn nữa đến lúc ra nước ngoài, cuối cùng vẫn phải trợ giúp lẫn nhau, nếu lúc này nổi lên nội chiến thì sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Từ Chính có chút xin lỗi cười cười với An Nhiên, anh và Vạn Lỗi đã quen biết nhiều năm như vậy, tính tình anh ta ra sao anh hiểu rất rõ, mặc dù anh cũng không rõ tại sao mới đe dọa Phó An Nhiên này lại gia nhập đội ngũ của bọn họ, nhưng khi nghe được người tên Niên Gia Thịnh đó nói, dường như thân phận của Phó An Nhiên không nhỏ.

Bộ đội đặc chủng U Linh, bộ đội đặc chủng tinh anh nhất của Hoa Hạ, người có thể trở thành Đội phó, sao năng lực có thể kém được chứ?

Cho dù là đi cửa sau, nếu không có năng lực thật sự, đi cửa sau cũng sẽ bị đập xuống.

Vạn Lỗi đúng là vẫn còn quá trẻ tuổi.

Vương Khang vẫn luôn rất hưng phấn, nếu như không phải tình huống không thích hợp, anh hận không thể cởi quần áo ra để cho Phó Quân Hoàng ký tên lên trên đó.

Lúc máy bay hạ cánh, Phó Quân Hoàng cẩn thận ôm An Nhiên đang dựa vào người mình ngủ, cho đến khi máy bay lướt xuống, anh mới đánh thức An Nhiên.

Lúc An Nhiên mở mắt, trong đồng tử tràn ngập sự sắc bén.

Phó Quân Hoàng ngẩn ra: “Sao vậy?”

An Nhiên hơi nhíu đầu day day huyệt Thái Dương: “Không sao, chỉ là mơ một giấc mơ không đẹp.” Chỉ là một giấc mơ không được đẹp mà thôi, giấc mơ đó đã cách cô rất xa, cô không cần phải sợ.

Phó Quân Hoàng gạt đầu, bọn họ mới vừa xuống phi cơ liền thấy một tên đàn ông mặc trang phục huấn luyện của nước Mỹ đứng ở nơi đó chờ họ.

“Chào mọi người, tôi là Burt - người phụ trách tới đón mọi người, xin mời theo tôi.” Burt không quan tâm bọn họ có nghe hiểu hay không, dứt lời liền xoay người bước đi.

“Này, hành lý của chúng tôi...” Vương Khang có chút chần chờ hỏi. Vương Khang nói lưu loát một tràng tiếng Anh.

“Yên tâm đi, chúng tôi sẽ đem hành lý của mọi người đến căn cứ, bây giờ mọi người chỉ cần đi theo tôi là được.” Dứt lời, Burt không nói câu nào nữa mà trực tiếp dẫn bọn họ đi.

Chỉ là bọn họ đi cũng không xa, trong phạm vi tầm mắt của bọn họ liền xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng.

“Mẹ nó chứ, không phải là lại ngồi máy bay nữa chứ?” dinendian.loqidJon Trong lòng Ngốc Ưng châm chọc.

Lính của U Linh gần như đều biết nói chuyện bằng tiếng Anh thông thường, lúc thường ngày, bọn họ cũng có giờ học ngoại ngữ, không chỉ có tiếng Anh mà còn có tiếng Nga, tiếng Pháp vân vân, bọn họ đều từng học. Mặc dù không phải là rất lưu loát nhưng một chút nói chuyện bình thường thì bọn họ đều biết.

Quả đúng thật bọn họ phải đi bằng trực thăng, vốn dĩ tưởng rằng phải lâu sau mới đến nơi, không ngờ tới, cũng không lâu lắm, trong phạm vi tầm mắt của bọn họ liền xuất hiện một doanh trại, máy bay trực thăng lại không đáp xuống mặt đất, lúc bay cách mặt đất khoảng mười mấy mét, An Nhiên bọn họ bị người khác đập thẳng xuống.

Burt không có bất kỳ báo trước nào liền trực tiếp đập An Nhiên ngay gần đấy xuống máy bay, tức thì, Phó Quân Hoàng không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống theo!

Tầm mắt đám người Ngân Lang liền đặt trên người Burt, vậy mà Burt làm như không thấy, mặt anh lạnh băng, ban bố mệnh lệnh:

“Nhảy xuống, không thì lập tức rút về quốc gia của các người đi.”

Khóe môi Ngân Lang nâng lên một nụ cười châm chọc, nhìn nhìn mặt đất bằng phẳng phía dưới, giờ ngón giữa về phía Burt, sau đó liền nhảy xuống.

Ngốc Ứng và Liệp Báo, Ngân Lang đều làm động tác giống nhau rồi ngay sau đó liền nhảy xuống.

Chẳng qua cũng chỉ là độ cao mười mấy mét mà thôi, lúc huấn luyện ở trong bộ đội U Linh, ở tình cảnh không có bất kỳ phòng hộ nào mà nhảy xuống ở độ cao hai mươi lăm thước nha!

Sắc mặt Từ Chính, Vương Khang và Vạn Lỗi hơi tái đi, quả thật là bọn họ chưa bao giờ gặp chuyện như thế này, nhưng nếu như không nhảy thì phải đi về, bọn họ còn chưa làm gì đã đề cho bọn họ đi về? Làm sao có thể!

Ba người không có bao nhiêu do dự liền trực tiếp nhảy xuống.

An Nhiên là người thứ nhất tiếp đất, cũng may là lúc máy bay đang không ngừng giảm độ cao xuống cô đã chuẩn bị sẵn sàng, bằng không thì cô không ngã chết cũng sẽ té tàn phế.

Sau khi Phó Quân Hoàng lăn trên mặt đất, đầu tiên là chạy đến bên người An Nhiên, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

“Lão Soái ca yên tâm, không sao cả.” Ít nhất thì vẫn còn kém xa so với hạng mục huấn luyện của cô ở U Linh không phải sao?

Phó Quân Hoàng thấy An Nhiên không sao liền thở phào một hơi thật dài.

Khoảng đất bằng phẳng này đều là đồng cát mịn, rất dày, ngã ở trên chỉ cần đứng tư thế thì sẽ không có chuyện gì.

“Mẹ nó, đừng để cho ông đây gặp được tên đó, bằng không đến lúc đó ông đây giết chết hẳn!” Ngốc Ứng bò dậy từ dưới đất lên, chẳng qua là tư thế rơi xuống của anh không đúng, mới vừa rồi ăn một nắm cát.

“Bỏ đi, tôi thấy trước hết nên nói làm sao để sống sót qua nửa năm ở đây rồi hãy tính.” Nếu không phải bọn họ có trụ cột này, đây quả thực chính là ra đòn phủ đầu với bọn họ mà. Đấy lòng Liệp Báo nghĩ như vậy.

Nhưng tình trạng của ba người Từ Chính, Vạn Lỗi và Vương Khang có vẻ không được ổn cho lắm, mặc dù bọn họ không bị thương nặng gì nhưng cơ thể đúng thật là có chút thương tổn, chân của Vạn Lỗi đã bị trật rồi.

An Nhiên nhìn chân của Vạn Lỗi, hơi nhíu mày, nếu như cô nhớ không lầm thì nhiều nhất năm phút sau huấn luyện của bọn họ sẽ bắt đầu.

An Nhiên đi ra từ bên cạnh Phó Quân Hoàng, trực tiếp sải bước đến bên cạnh bộ mặt sa sầm của Vạn Lỗi, dưới ánh mắt ngạc nhiên của anh, một tay cô cầm lấy chân của Vạn Lỗi, rồi sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đưa tay hung hăng vịn một cái!

A.....

Tiếng kêu thảm thiết của Vạn Lỗi lập tức vang lên!

An Nhiên giật giật cổ chân anh ta: “Ừ, sẽ không có vấn đề gì, một lát nữa nếu cậu không chịu nổi thì lập tức liền rút lui thôi.” An Nhiên bỏ lại những lời này, một lần nữa quay về bên cạnh Phó Quân Hoàng.

“Bên kia, còn ngây ngốc ở chỗ đó làm cái gì! Còn không mau đến đây báo cáo!” Một tiếng hô to lập tức vang lên.

Tầm mắt của mọi người nhanh chóng hướng đến nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy cách chỗ bọn họ không xa có một đám người đang đứng, một người thủ lĩnh trung niên mặc quân phục đang kêu về phía bọn họ.

“Đi!” Phó Quân Hoàng dứt lời, xoay người liền bắt đầu chạy về hướng bên kia.

Lần này, anh không nắm tay An Nhiên, đối với anh mà nói, bắt đầu từ bây giờ, tất cả hết thảy đều cần bảo bối của anh tự đến, anh càng giúp cô, người của cấp trên sẽ càng trừng phạt cô gấp bội, anh chỉ cần âm thầm bảo vệ cô thật tốt.

Vạn Lỗi cau mày, chân đứng là không còn đau như vừa nãy, chỉ là để cho anh rút lui? Đừng hòng!

Anh chịu đựng nỗi đau trên chân, đi theo bên cạnh Từ Chính, chạy đến hướng đại đội.

“Chào Huấn luyện viên! Bộ đội đặc chủng Hoa Hạ có mặt báo cáo!” Thân thể Phó Quân Hoàng căng cứng thẳng tắp, anh đứng ở trước người đàn ông trung niên, lớn tiếng hô.

Gã huấn luyện viên trung niên kia là người Mỹ, trước khi giải ngũ ông phục vụ cho Bộ đội đặc chủng Liệp Báo của nước Mỹ, sau khi giải ngũ liền làm huấn luyện viên của trường học thợ săn, chỉ biết danh hiệu của ông là Thợ Săn.

“Mấy người chậm nhất! Về hàng!” Thợ Săn lớn tiếng hô, đôi mắt giống như chim ưng găm thẳng trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng thân nhiên chống lại ánh mắt của ông, người phía sau Phó Quân Hoàng tự giác tiến vào hàng ngũ, khi các lính của quốc gia khác nhìn thấy An Nhiên đứng trong đội ngũ liền lộ ra ý cười xấu xa.

Lần này An Nhiên cũng không phải là phái nữ duy nhất sinh tồn trong này, nhưng cô tuyệt đối là người xinh đẹp nhất.

“Tôi là Thợ Săn - Huấn luyện viên của các người lần này, các người phải nhớ kỹ: các người không phải là người, các người chỉ là con mồi của tôi, không muốn bị tôi bắt được ăn sạch, các người chỉ còn cách khiến mình trở nên lớn mạnh không ngừng! Các người có thể làm được không?”

“Có thể!” Đồng loạt trả lời nghiêm túc.

“Không, các người, không được! Nhất là người Hoa các người, càng không được!”

Mấy từ cuối cùng, nắm đấm của An Nhiên trong nháy mắt nắm chặt lại!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Giết gà dọa khỉ! An Nhiên uy hiếp! (1)

Editor: Hành Hoa

Beta-er: Norah

Ngày đầu tiên An Nhiên bọn họ đến, trường học không bắt đầu huấn luyện mà chỉ tiến hành một lần kiểm tra toàn diện, nếu thân thể không đạt theo tiêu chuẩn yêu cầu của họ thì sẽ phải rút lui.*dieendaanleequaydonn*

Nơi tiến hành kiểm tra thân thể là một căn phòng rộng rãi, trong phòng đầy áp người, trong nhóm học viên này có tổng cộng bốn mươi một người, trong đó phái nữ chỉ có sáu người, còn lại toàn bộ đều là phái nam.

Mà lúc này đây, toàn bộ bốn mươi một người đều ở trong một căn phòng, cùng kiểm tra sức khỏe.

Mấy người đàn ông đều cởi áo, duy chỉ có quần áo của bộ đội đặc chủng Hoa Hạ vẫn chỉnh tề, bọn họ mới vừa nhận được trang phục huấn luyện dùng ở trường học thợ săn, đã thay đổi quần phục, An Nhiên buộc mái tóc dài của mình lên cao, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp của mình.

Dáng người An Nhiên rất cao nên dù đứng giữa một đám phụ nữ Châu u cũng không có vẻ lùn. Kích cỡ trang phục huấn luyện mà trường học thợ săn cho An Nhiên có vẻ hơi lớn, nhưng dù như thế, khi cô mặc trên người cũng không thấy quá khó nhìn, ngược lại có một loại hương vị khác.

Vì thế khi An Nhiên xuất hiện trong đội ngũ kiểm tra sức khỏe, có không ít ánh mắt đều đặt trên người An Nhiên, di chuyển qua lại.

Từ đầu tới cuối về mặt Phó Quân Hoàng đều chưa từng thay đổi, Ngọc Ung có chút lo lắng nhìn huấn luyện viên của mình, chỉ sợ lúc nào đó huấn luyện viên của mình khó chịu liền trực tiếp đánh nhau với người ta.

Mặc dù bọn họ không sợ bọn mũi lõ này, nhưng nếu như huấn luyện viên mà ra tay trước, đến lúc đó người chịu thiệt cuối cùng vẫn là bọn họ.

Anh còn nhớ rõ, lúc sáng bọn họ đến, cái tên Thợ Săn đáng chết kia nói cái gì chứ, cái gì gọi là “nhất là người Hoa các người càng không được?”

Ngược lại bọn họ muốn cho đám người kia nhìn xem rốt cuộc người Hoa bọn họ có được hay không! Chờ đến cuối cùng, nếu cái tên Thợ Săn chết tiệt đó vẫn mắt chó nhìn người thấp, nhất định anh sẽ đánh tên đó đến choáng váng trước khi rời khỏi đây.

Thực sự lúc này tâm trạng Phó Quân Hoàng không thể nào tốt được, anh có thể cảm nhận được những ánh mắt ghê tởm đang nhìn bảo bối anh của đám

người bên kia, nhưng anh chỉ có thể nhìn, đám người đó vẫn chưa động tay động chân trước, anh không thể ra tay.

Chỉ cần có kẻ dám bước lên trước một bước, đám có ý đồ nào lên người bảo bối của anh, nhất định anh sẽ lấy đi tính mạng của kẻ đó!

Dù sao ở trong trường học thợ săn, số người mất mạng cũng không phải là ít.

“Cởi quần áo.” Nữ y tá mặc áo choàng dài màu trắng nhìn Ngân Lang, vẻ mặt lạnh nhạt, trong đôi đồng tử màu xanh nhạt kia xen lẫn sự bức bối và chán ghét.

Ngân Lang không chút do dự cởi áo, cơ bụng tám múi, da thịt săn chắc màu đồng, không thể không nói, ngoài Phó Quân Hoàng ra, trong đám người của bọn họ thì tuyệt đối là Ngân Lang có dáng người tốt nhất.

Vị y tá kia dùng ánh mắt dò xét quét qua quét lại trên người Ngân Lang, sau đó mới nói: “Qua. Người tiếp theo.”

Đứng phía sau Ngân Lang chính là Từ Chính, anh cởi áo theo Ngân Lang trước mặt, chờ đợi kiểm tra.

Không biết có phải là ảo giác của An Nhiên hay không, cô cảm thấy, một số đồng trong đám học viên này đều có địch ý với bọn họ.

Trước đó An Nhiên đã quan sát, năm người phụ nữ lúc trước kiểm tra cũng chỉ làm kiểm tra thân thể bình thường, không cần cởi quần áo ra, nhưng mà.....

Ánh mắt An Nhiên quét một vòng trên người vị y tá kia, sau đó mắt khép hờ, khóe môi nâng lên một đường cong nhẹ.

Đây là muốn ra oai phủ đầu với bọn họ sao? Nếu muốn ra oai phủ đầu với bọn họ thì nên biết rằng: dieendaanleequydomn nếu các người không có đủ năng lực thì chỉ có thể chịu thiệt thòi lớn.

Phó Quân Hoàng đứng chắn trước mặt An Nhiên, An Nhiên cũng không nói lời nào, chẳng qua ngón tay của An Nhiên ở sau lưng Phó Quân Hoàng vẽ loạn mấy cái, cơ thể Phó Quân Hoàng hơi cứng lại, ngay sau đó vẻ mặt anh liền lạnh xuống.

“Mời cởi quần áo ra.” Vị y tá kia thấy Phó Quân Hoàng thì vẻ mặt hơi sững sờ, chân mày khẽ nhíu lại, có chút không nhẫn nại muốn anh cởi quần áo ra.

Sau khi đôi mắt giống như đầm nước cổ xưa của Phó Quân Hoàng dừng ở trên người y tá kia một lát, mới vừa cởi ra quần áo của mình, cho dù thể thì tầm mắt của anh cũng không có ý rời khỏi vị y tá kia.

Nếu người này dám làm ra chuyện gì khiến bảo bối của anh chán ghét, anh có trăm ngàn các loại biện pháp để lấy mạng cô ta mà không khiến người nào phát hiện.

Y tá kia tên là Catherine, là con gái của hiệu trưởng trường học thợ săn, dáng người rất đẹp và là tình nhân trong mộng của không ít học viên, chẳng qua là có chút cao ngạo.

Catherine thấy Phó Quân Hoàng nhìn mình như thế, đáy lòng dâng lên loại cảm giác chán ghét, cô vẫn luôn không thích người Châu Á, cô cảm thấy người Châu Á là một loại sinh vật kỳ quái, trong đó kỳ quái nhất là người Hoa.

Mặc dù ba cô nói cho cô biết bây giờ Hoa Hạ đã rất lớn mạnh, không thể dùng ánh mắt trước đây để nhìn bọn họ, nhưng cô vẫn không nhìn được, chỉ cần nghĩ tới có lẽ sau này cô sẽ phải giúp đỡ mấy người Hoa này, đáy lòng cô càng thêm chán ghét và buồn bực.

Mà bây giờ cái tên người Hoa vô lễ này vẫn đang nhìn cô chằm chằm, chắc chắn anh ta chính là một tên sắc lang! Sắc lang không biết xấu hổ!

Chẳng qua sau khi Phó Quân Hoàng cởi quần áo ra, bày ra dáng người của mình, trong đồng tử của Catherine không che giấu vẻ kinh ngạc chút nào, cô chưa từng thấy dáng người hoàn mỹ như vậy.

Catherine che giấu sự kinh ngạc trong mắt, mạnh mẽ đè nén nhịp tim đang đập loạn của mình, hô lớn: “Người tiếp theo!”

Lúc Phó Quân Hoàng mặc lại quần áo lần nữa, anh phát hiện có không ít tầm mắt đang dừng ở trên người mình, không chỉ là bởi vì dáng người của anh, còn có không ít ánh mắt ghi hận và một vài ánh mắt không rõ là gì.

Phó Quân Hoàng không biết vì sao, nhưng người lão luyện như Liệp Báo sao có thể không hiểu, trong đám người này có không ít người rất yêu thích Catherine, vừa thấy huấn luyện viên của anh nhìn nữ thần trong lòng họ như thế, dĩ nhiên là bọn họ không thích.

Liệp Báo đã thu thập được tin tức đầu tiên, mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ để hiểu.

Xem ra ngày tháng sau này của bọn họ đúng thật là sẽ không được dễ chịu rồi.

“Cởi quần áo.” Catherine nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của An Nhiên, sắc mặt đã trở lại bình thường, cô ta cầm bản ghi chép, nhìn An Nhiên với ánh mắt ngạo nghễ.

An Nhiên cười, xem đi, quả nhiên những người này rất thích gây chuyện.

Nghe nói như thế, học viên còn lại đều dừng động tác của mình, toàn bộ tầm mắt của họ đều đặt trên người An Nhiên.

Mặc dù cô gái Hoa Hạ này mới tới nhưng không thể phủ nhận, dáng dấp người phụ nữ này rất được, nơi nào nên lớn liền lớn, nơi nào nên nhỏ liền nhỏ, ngay cả bọn họ nhìn cô đi bộ cũng là một loại hưởng thụ, hơn nữa đồng phục ấy, nghĩ đến cơ thể xinh đẹp được quân trang bao bọc, bọn họ chỉ nghĩ một chút thôi liền nóng hết cả người rồi.

Đây là có phúc lợi nhìn nha, không ngờ Catherine lại giúp bọn họ như vậy, để cho cô gái Hoa Hạ kia cởi quần áo, ôi chao ôi.

Về mặt Phó Quân Hoàng liền trầm xuống khi nghe thấy Catherine nói ra những lời đó.

Lúc này Ngân Lang đã kiểm tra xong liền đứng sau lưng Phó Quân Hoàng, tay của anh nắm chặt quần áo của mình, đôi mắt kia giống như rắn độc nhìn thẳng vào trên người Catherine.

“Tôi muốn hỏi: Vì sao?” An Nhiên nhàn nhạt hỏi, một tràng tiếng Anh lưu loát cất lên từ trong giọng thanh nhã của cô, đối với người nghe hoàn toàn là một loại hưởng thụ.

Đương nhiên Catherine không ngờ được cô gái Hoa Hạ này lại dám hỏi cô tại sao: “Bảo cô cởi thì cởi, cần gì lý do.”

“Phải đó, mau cởi đi, để cho bọn này nhìn ngắm dáng người của cô xem có phù hợp với tiêu chuẩn của chúng tôi hay không nha.” Không biết ai trong đám người lúc này đột nhiên nói ra một câu như vậy.

An Nhiên rũ mắt xuống, trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng lạnh, nhưng cô không nói gì, chẳng qua chỉ ngược mắt, khóe môi mỉm cười: “Tôi muốn hỏi: Tôi và những người kia có gì khác biệt sao?” An Nhiên giơ một ngón tay chỉ vào năm người phụ nữ.

“Cơ thể bọn họ đạt chuẩn hơn cô, cô là người Châu Á, bọn họ là người Châu Âu, các người không giống nhau.” Catherine hừ lạnh, ngay sau đó nói một tràng tiếng Pháp, không biết là cô ta nói câu gì.

Khóe môi An Nhiên nâng lên một nụ cười, ngay sau đó dùng một tràng tiếng Pháp lưu loát lặp lại lời của Catherine một lần, hơn nữa còn tặng kèm thêm một câu ở phía sau.

“Cô lại dám mắng tôi!” Catherine tức thì liền nổi giận, vẻ mặt tức tối nhìn An Nhiên.

An Nhiên nâng khóe môi: “Mấy người đã đánh lên đầu tôi rồi, chẳng lẽ tôi không nên đánh trả sao? Tiểu thư Catherine, đừng xem mình như gốc hành lá*, Hoa Hạ chúng tôi có một câu nói gọi là ‘không làm không chết’, thật lòng tặng cho cô, bằng không ngày nào đó cô lại tự mình đi tìm chết, không chừng còn chẳng biết mình chết thế nào.” Đồng tử An Nhiên đột nhiên chuyển lạnh.

(*) Câu này ý mỉa mai thần kinh thô, giống như gốc hành

An Nhiên giống như một bậc đế vương, cô đứng trước người Catherine, vẻ mặt trong trẻo lạnh nhạt, ánh mắt băng giá, nhưng toàn thân trên dưới đều tản ra vẻ lười biếng, nhưng vẻ lười biếng này tuyệt đối không khiến cho người ta nghĩ cô là kẻ lười biếng, ngược lại sẽ cảm thấy vẻ lạnh lùng khiếp người trên người cô.

“Cô..... Không đạt chuẩn!” Catherine chưa bao giờ bị người nào vũ nhục như thế, nặng nề gạch chéo tên của An Nhiên trên bảng ghi chép.

Đột nhiên, vẻ mặt của toàn bộ học viên Hoa Hạ đều lạnh xuống.

Người này thật quá trẻ con! Cô ta đang làm cái gì ở đây vậy!

Mất thấy Ngốc Úng muốn tiến lên phản bác Catherine thì lại bị vẻ mặt bình tĩnh của An Nhiên ngăn cản.

“Đội phó!” Vẻ mặt Ngốc Úng gấp gáp nhìn An Nhiên, bây giờ là lúc nào rồi mà cô vẫn bình tĩnh như thế.

An Nhiên cười cười, nhìn tên nhóc Ngốc Úng này trong lúc quan trọng còn biết gọi cô một tiếng đội phó, thật đúng là không tệ.

Phó Quân Hoàng không động đậy, mới vừa rồi bảo bối của anh ở sau lưng nhắc anh không nên hành động, chỉ để anh nhìn, anh cũng biết trong này nhất định có người muốn nhắm vào bọn họ.

Hai tay Phó Quân Hoàng nắm chặt thành nắm đấm, Ngân Lang muốn tiến lên lại bị Phó Quân Hoàng ngăn cản.

Ngân Lang ngăn ra, anh không hiểu vì sao huấn luyện viên lại không để cho anh hành động.

An Nhiên đứng ở trước mặt Catherine đang đắc ý, từ đầu tới cuối vẻ mặt An Nhiên vẫn luôn nhàn nhạt, cô không để ý việc không đạt chuẩn mà lo lắng chút nào, cô nhìn cô ta giống như một đứa trẻ trâu, cũng lúc đám người ở đây hoặc là hả hê, hoặc là đồng tình, cũng có ánh mắt vô cảm, cô khẽ mở môi đỏ mọng:

“Tiểu thư Catherine, tại sao cô lại nói tôi không đạt chuẩn? Cô đây là đang kì thị tôi là người Hoa phải không?” Đột nhiên An Nhiên sải bước tiến về phía trước, Catherine không khỏi tự vệ lùi từng bước ra sau, hơi thấy sợ hãi đối với người phụ nữ Hoa Hạ này, nhưng làm sao cô ta có thể cho phép mình biểu hiện khiếp sợ? Cô ta ép bản thân mình dừng lại, An Nhiên liền ghé vào bên tai cô ta nói nhỏ: “Vay cô nói xem, lúc này đây tôi liền giết cô, tôi sẽ ra

sao?”

Câu nói sau cùng, An Nhiên đề thanh âm rất thấp, ngoài Catherine có thể nghe được ra, không có bất kỳ ai nghe được.

Thân thể Catherine không khỏi bắt đầu phát run.

Cô ta chưa từng thấy người nào có khí thế như vậy, cho dù là trên người ba cô cũng chưa từng thấy, người phụ nữ này... Người phụ nữ này không phải người bình thường!

An Nhiên cứ lạnh nhạt nhìn Catherine như vậy, nhưng chính vì ánh mắt của cô như thế lại làm cho cơ thể Catherine càng thêm run rẩy.

“Ôi! Tôi nói mấy người da vàng các người, mấy người đây là muốn bị đánh sao?” Trong đám người, hai người đàn ông cao lớn bước ra, đều là người da trắng, hai người đều là đội viên của đội đột kích Hải Bảo của nước Mỹ, dĩ nhiên bản lĩnh cực kỳ lợi hại.

Hai người kia đi đến trước người An Nhiên, dùng ánh mắt dò xét quét qua quét lại trên người An Nhiên một vòng, dieendaanleequydonn sau đó trong ánh mắt bọn họ dâng lên ý cười mập mờ.

“Cô gái à, chỉ cần cô chịu theo tôi một đêm, chúng tôi sẽ suy nghĩ một chút mà bỏ qua cho mấy người.”

Catherine biết không nên để cho bọn họ ấu đả đánh nhau ở đây, nhưng lúc này cô ta đã bị An Nhiên uy hiếp, thậm chí trong lòng cô ta còn muốn mấy người đó dạy dỗ cô gái Hoa Hạ đó thật chu đáo một chút!

Phó Quân Hoàng vẫn bất động như cũ.

Anh không hành động, Ngân Lang cũng không dám động, xem ra huấn luyện viên bất động tự nhiên là có lý riêng, hiển nhiên trước đó huấn luyện viên và quân chủ đã có kế hoạch.

“Yên tâm, bọn này sẽ đối đãi rất dịu dàng với cô.” Hai người đi đến bên cạnh An Nhiên, trên mặt từng người đều bày ra ý cười khiến cho người ta chán ghét.

Ánh mắt đám người xung quanh đều chứa vẻ xem kịch vui, bọn họ biết những ngày sau sẽ có nhiều khó khăn, cực khổ nên có thể được xem kịch hay dĩ nhiên là rất tốt, dù sao cũng không liên quan gì tới bọn họ.

Bọn họ đều cho rằng cô gái Hoa Hạ đó sẽ bị hù dọa, ít nhất sẽ có biểu hiện sợ hãi, vậy mà tất cả bọn họ đều nghĩ sai, vậy mà cô gái Hoa Hạ đó không có biểu hiện gì, thậm chí một động tác cũng không có.

Ồ, lần này thế mà lại có chút thú vị.

“Dịu dàng?” An Nhiên kéo kéo khoe miệng: “Không cần dịu dàng đối với tôi, tôi chỉ sợ các người gánh không nổi.”

Liệp Báo biết An Nhiên đây là muốn giết gà dọa khỉ, nếu như lần này An Nhiên không tự tay giải quyết hai người kia, có lẽ ngày sau không chừng lại có kẻ đạo tặc tìm đến An Nhiên đây.

Liệp Báo đã nhìn ra, đương nhiên Từ Chính bọn họ cũng đều nhìn ra.

Người có thể ngồi lên chức đội phó bộ đội đặc chủng U Linh, dĩ nhiên bản lĩnh không cần họ phải lo lắng.

Nghe thấy lời của An Nhiên, hai gã đội đột kích Hải Bảo kia liền vui vẻ, không phải nói người Hoa đều rất kín đáo sao? Không ngờ người phụ nữ này lại quá cay nha.

“Nhân dịp bây giờ có chút thời gian, chúng ta có cần làm luôn hay không?” Một tên đội đột kích trong đó lùn hơn Liệp Báo một chút cười hi hi nhìn An Nhiên, chẳng qua là nụ cười đó làm cho người ta thấy thật ghê tởm.

An Nhiên xoa xoa cổ tay của mình, độ cong trên khoe môi càng ngày càng lạnh: “Được, tôi sao cũng được, chúng ta có thể đến từ từ.”

Catherine hoàn toàn không thể tin nhìn An Nhiên, theo cô, cô gái Hoa Hạ này không thể nào dễ dàng thỏa hiệp như vậy, hay là nói, cô ấy sợ khi nhìn thấy hai người Hải Bảo này? Xui, không thể nào, người Hoa không phải người vừa nhìn đã sợ!

Hai tên thành viên Hải Bảo kia đồng thời vui mừng, đưa tay định kéo tay của An Nhiên đi, bất ngờ chính lúc này, An Nhiên bất chợt nắm chặt lấy tay người đàn ông định kéo tay mình, ngay sau đó nhanh chóng khóa chặt hai tay gã đó, hung hăng dùng sức đá xuống phía dưới một cái, chỉ nghe răng rắc một tiếng, ngay sau đó vang lên tiếng thét thất thanh như heo chọc tiết của gã kia, ngay lập tức không chút nể nang đá vào thắt lưng người nọ!

Tên đội đột kích Hải Bảo kia giống như bị An Nhiên đá bay ra ngoài!

Xung quanh vang lên tiếng hút khí, trong này trừ mấy người U Linh ra, không ai nghĩ tới An Nhiên sẽ ra tay, hơn nữa nhìn động tác của cô thuần thục tàn nhẫn, suy nghĩ một chút, tay của tên kia nếu như xử lý không tốt, rất có thể sẽ bị phế bỏ.

Đội viên đội nọ thấy người của mình bị An Nhiên phế đi, tức thì giận dữ, giơ nắm đấm về phía An Nhiên!

“Muốn chết!” Ánh mắt An Nhiên run lên, cô nhìn người đàn ông cao gần một mét chín giờ thẳng nắm đấm về phía mình, An Nhiên né tránh rất nhanh, cho dù vậy nét mặt của cô không hề dần ra chút nào.

Hô hấp của cô rất ổn, nhưng cũng không lâu lắm, hô hấp người đàn ông Tây liền trở nên rối loạn, gã nghĩ gã phải dạy dỗ cô gái Hoa Hạ này thật tốt, ai ngờ được thoát nhìn cô lại không dễ đối phó như vẻ bề ngoài, thậm chí còn khó giải quyết.

Nghĩ đến người xung quanh đang xem bọn họ đánh nhau, nghĩ đến mình còn không đánh lại một con nhóc, cả trái tim gã đều rối loạn. Có câu: cao thủ đánh nhau đều xem tâm trạng, nếu như có ý nghĩ sai lệch nào sẽ tạo thành tổn thất không cách nào cứu vãn được.

Hai người đánh nhau đã lâu, mọi người vốn cho là cô gái Hoa Hạ đó sẽ nhanh chóng xong đời đều ngẩn ra, bọn họ thế nào cũng không ngờ được người con gái thoát nhìn nho nhỏ gầy teo đó lại có thể kiên trì đến lúc này! Hơn nữa giữa hai người, có vẻ cô gái Hoa Hạ thoải mái hơn chút, xem xét lại về mặt thành viên Hải Báo có chút khó coi, thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi hột.

Cô gái Hoa Hạ đó thật là mạnh!

An Nhiên thừa nhận rằng người đàn ông này đúng thật không dễ đối phó như vậy, nếu không phải vì cô có trí nhớ và năng lực của Tần Lam đời trước, khẳng định cô không phải là đối thủ của người đàn ông này, nhưng làm sao cô có thể bỏ qua đây?

Phó Quân Hoàng vẫn luôn đứng một bên, anh nắm chặt hai nắm đấm, toàn thân tản ra hơi thở chết chóc lạnh lẽo làm cho người ta khó có thể tới gần, mà hơi thở lạnh lẽo kia khiến cho Ngân Lang và Từ Chính không khỏi lùi về sau mấy bước.

Dù Từ Chính không biết tại sao mình lại lùi về phía sau, nhưng anh cảm thấy Phó Quân Hoàng lúc này rất nguy hiểm.

Catherine cảm thấy một trận lạnh lẽo, cô đột nhiên kinh sợ, nhìn đến người tên Phó Quân Hoàng mới vừa đứng trước mình, ánh mắt vẫn luôn dán chặt lên người An Nhiên, người đàn ông này..... rất nguy hiểm!

Trong lúc hai người vẫn còn đang đánh nhau, chỉ thấy ánh mắt An Nhiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo, mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng, gã đội đột kích Hải Báo kia đã bị An Nhiên đá bay ra ngoài!

Ầm!!!

Tiếng người đàn ông cao lớn nặng nề ngã lún trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115-2: Giết gà dọa khỉ! An Nhiên uy hiếp! (2)

Editor: Hành Hoa

Xung quanh vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

Về mặt Lão Mao Từ kia thoát nhìn giống như rất đau khổ, lúc gã muốn đứng dậy, tay của gã bị người giẫm ở dưới chân, chỉ thấy An Nhiên từ trên cao nhìn gã, khóe môi mang độ cong lạnh băng:

“Sao hả? Có phải tôi rất dịu dàng với anh không?”dieendaanleequydonn

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, lúc An Nhiên nói ra những lời này, mọi người xung quanh đều nghe rất rõ ràng

“Tao sẽ giết chết mày!” Lão Mao Từ kia chưa bao giờ bị vũ nhục như thế, hận thù nhìn An Nhiên, gã không ngờ mình lại bị cái cô gái Hoa Hạ này đánh bại, việc này đối với gã mà nói chính là một loại sỉ nhục!

“Vây còn phải xem mày có giữ nổi mạng của mình không.” Giọng trầm thấp ngập tràn sự băng lạnh, Phó Quân Hoàng âm u đi đến bên cạnh An Nhiên, cặp đồng tử kia giống như hồ nước sâu không thấy đáy nhìn người đàn ông Tây kia, cả người tản ra hơi thở khiến cho người ta sợ hãi.

Phó Quân Hoàng trời sinh tôn quý như bậc đế vương, cho dù đi đến đâu cũng đều có người không tự chủ được mà thần phục anh.

Khóe môi An Nhiên cong lên, tầm mắt quét một vòng mọi người xung quanh, ngay sau đó cất giọng nói: “Muốn tiếp tục chơi đùa thì tôi sẽ tới tiếp đón đến cùng.”

Không có ai tiến lên, lúc này bọn họ không cần thiết phải làm quá căng với người Hoa Hạ, ai mà biết trong lúc huấn luyện có thể sẽ cần sự giúp đỡ của họ hay không chứ?

“Hoa Hạ có một câu nói là “giết gà dọa khỉ”, các người nên nhớ.” An Nhiên hừ lạnh, rồi sau đó xoay người, ánh mắt băng lạnh nhìn Catherine: “Tôi hi vọng sau này sẽ không có người đến tự tìm lấy xấu hổ, bằng không, phải chết!”

Lúc An Nhiên nói những lời này, chân của cô cũng không hề rời khỏi tay của gã đàn ông Tây kia, thậm chí còn hung hăng chà đạp, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đúng thật là lòng dạ độc ác mà!

An Nhiên lập tức liền thay đổi lại hình tượng trong cảm nhận của mọi người, đây khẳng định là người mà bọn họ không thể trêu chọc tùy tiện, tuyệt đối không có cửa để mà khiêu khích thù đoạn người con gái này.

Nhìn hai thành viên của Hải Báo, khẳng định tay của hai người họ đã bị phế bỏ.

“Phó An Nhiên! Bây giờ tôi nói cho cô biết, cô đã bị loại!” Catherine bị An Nhiên nhìn đến cả người rét run, chưa bao giờ cô bị sỉ nhục như thế.

An Nhiên cười: “Cô là ai? Tại sao loại tôi?”

“Tôi là Catherine Blake!” Catherine hừ lạnh, chỉ cần là học viên của trường học thợ săn thì đều biết thân phận của cô, cô là con gái của hiệu trưởng, ai lại không xem trọng thể diện của cô, ai lại không sợ cô?

“Rồi sao?” An Nhiên chê cười: “Một y tá như cô mà muốn loại tôi? Vậy cô cảm thấy thân phận của mình đáng giá bao nhiêu? Nếu không nhờ địa vị của cha cô thì cô là cái thá gì?”

Trong con mắt An Nhiên tràn ngập ý tứ giễu cợt, điều này làm cho cả khuôn mặt Catherine đều đỏ lên.

Cái cô gái Hoa Hạ này đơn giản chính là không biết sống chết!

“Tôi lập tức sẽ để cha tôi loại bỏ cô!”

“Hừ, cô đúng thật là nghĩ mình là một gốc cây thông rồi, không thấy hai người bên kia đang sắp chết sao? Vẫn còn ở đây dùng cái tính đại tiểu thư chơi đùa, chắc chắn, vậy thì y tá à, thật là không biết tại sao tác phong trường học thợ săn lại càng ngày càng kém.”

Nghe thấy An Nhiên nói như vậy, tầm mắt mọi người đặt trên người hai thành viên Hải Báo mới vừa này, chỉ thấy tên trước đó bị An Nhiên bẻ gãy tay đang ngổ ngáo rúc trên mặt đất, cả người đều đỏ mồ hôi lạnh, rồi sau đó tên đánh nhau với An Nhiên, vẻ mặt cũng khá khâm phục, dieendaanleequydonn sắc mặt trắng bệch, thậm chí thoát nhìn đáng về còn cực kỳ đau đớn.

Nhìn tới đây, cho dù đều là người ngu thì bọn họ cũng biết nhìn, cái cô gái Hoa Hạ đó đánh nhau với hai người kia không phải là so tay bình thường sao? Sao bây giờ hai gã đó trông thoát nhìn thật là khổ sở.

Hay là nói, mới vừa rồi cô gái Hoa Hạ đó đã ra tay như thế nào mà sao bọn họ không nhìn thấy? Võ thuật Hoa Hạ quả đúng là uyên thâm sao?

Catherine nhìn tới đây, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, ngay sau đó vội vàng gọi người tới cấp cứu cho hai người kia, chẳng qua là lúc cấp cứu, cô ta còn không quên đe dọa An Nhiên một câu:

“Cô chờ bị loại đi! Công khai đấu đả với học viên, để tôi xem cô giải thích thế nào với huấn luyện viên của các người!”

“Ồ? Phải không? Rất xin lỗi, tôi còn không biết nội quy của trường học thợ săn đây, y tá Catherine biết rất rõ nội quy trường học không cho phép đấu đả, vậy sao còn nhìn bọn họ khiêu khích đối với tôi, thậm chí là lúc bọn họ chửi mắng, sao cô không mở miệng ngăn cản vậy? Thậm chí còn sỉ nhục tôi, vậy cô Catherine đây có thể giải thích một chút việc này với tôi không?”

Catherine lập tức cứng họng, thậm chí sắc mặt cũng trở nên rất khó coi, làm sao cô có thể nói chính mình muốn xem đáng về cô bị người ta dạy dỗ? Không ngờ cô gái Hoa Hạ này đúng là rất nhanh mồm nhanh miệng.

“À, chắc là cô lại muốn nói là tôi chủ động gây chuyện hả? Dù sao người ở đây cũng đều không dám nói xấu cô, không sao, cô có thể đảo lộn thị phi. Nhưng Catherine à, cô không được quên, trường học thợ săn này không phải là của cha cô, cha cô cũng chỉ là một hiệu trưởng mà thôi!” Lời nói cuối cùng của An Nhiên cực lạnh, đây là cô đang nói rõ ràng cho Catherine, chức hiệu trưởng này ai cũng có thể làm, không nên quá đề cao bản thân.

“Cô..... Cô thì là cái thá gì! Quá thật cô.....” Thế nhưng Catherine không tìm ra được từ ngữ nào để hình dung An Nhiên, cho tới giờ giáo dục thực nữ không hề cô mắng ra lời nào quá khó nghe, nhưng từ trước đến giờ tính tình kiêu ngạo làm sao có thể chịu được sỉ nhục như thế: “Tôi sẽ khiến cho cô phải cút khỏi trường học thợ săn, tôi sẽ khiến cho tất cả người Hoa Hạ các người phải cút!”

Catherine đã hoàn toàn mất lý trí, thậm chí có chút không biết mình đang nói cái gì.

Về mặt An Nhiên nhàn nhạt.

Vạn Lỗi hoàn toàn chán ghét, anh đã nói người phụ nữ này rất xui xẻo, nếu đắc tội Catherine này, đến lúc đó bọn họ còn chưa bắt đầu huấn luyện đã bị đuổi về nước, anh thật đúng là xấu mặt không có chỗ chôn!

Từ Chính không tỏ vẻ mặt gì, chỉ là chân mày có chút nhíu.

Người của U Linh đương nhiên là đứng về phía An Nhiên, dù bọn họ không hiểu rõ An Nhiên như lòng bàn tay, nhưng đối với tính tình của cô thì bọn họ đều khá hiểu rõ, nếu như cô không nắm chắc trong tay, chắc chắn cô sẽ không hành động như thế.

Nếu cô đã dám làm thế thì dĩ nhiên là có lý do của mình, thậm chí cô đã nghĩ kỹ rất nhiều hậu quả.

Mà Vương Hạo là người duy nhất trong nhóm bọn họ hưng phấn nhất, anh đã sớm nghe nói An Nhiên rất lợi hại, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy, thậm chí anh còn chứng kiến thân tượng của mình nổi giận, đây quả đúng thật là một kỉ niệm đáng nhớ nha!

“Hả? Tôi chỉ là binh lính nhỏ bình thường của bộ đội đặc chủng Hoa Hạ mà thôi.” An Nhiên cười cười: “Tiểu thư Catherine, cô không cần phải nói trước như vậy, đến lúc đó chúng ta cùng xem một chút, rốt cuộc là người nào phải rời khỏi cái trường học này, sao hả?”

Tất cả mọi người đều không nghĩ ra lí do nào lại khiến cho cô gái Hoa Hạ này tự tin đến như vậy, hay là nói cô chỉ là mạnh miệng mà thôi.

“Bây giờ cô lập tức rút cho tôi! Tôi ngay lập tức đi tìm.” Lời của Catherine còn chưa nói hết, một giọng ngập tràn sự tức giận vang lên!

“Hồ đồ!” Chỉ thấy ông Blake một thân quân trang đứng ở cửa, kinh sợ nhìn cảnh tượng nơi này: “Catherine, con đúng là càng ngày càng vô pháp vô thiên!” Lúc mới vừa rồi ông còn chưa đến nhưng tất cả đều nghe được tiếng gọi Catherine.

Trong trí nhớ của Blake, từ trước tới giờ con gái ông vẫn luôn khéo léo tốt bụng, nếu không con bé cũng không yêu cầu đến trường học thợ săn làm y tá, đứa nhỏ của ông, ông hiểu, mặc dù có chút kiêu ngạo nhưng vẫn luôn là đứa nhỏ tốt bụng, làm sao lại đột nhiên trở nên nóng nảy như vậy.

Mọi người không ngờ hiệu trưởng sẽ đến, trong nháy mắt tất cả mọi người đứng nghiêm, hít thở mạnh cũng không dám.

“Đây là đã xảy ra chuyện gì?” Thợ Săn đi theo Blake cùng tới, thấy hai người nằm dưới đất, Thợ Săn lạnh lẽo hỏi.

Không có ai trả lời, lúc này ai nói gì cũng đều sai.

“Không ai nói?” Thợ Săn nắm trong tay một cái roi da tinh xảo, roi da không dài, chỉ dài không tới một mét, ông dùng roi da đẩy đẩy cái mũi của mình, lạnh lùng hỏi.

“Là cô ta! Là Phó An Nhiên làm!” Catherine chỉ vào An Nhiên lớn tiếng hô: “Cô ta với bọn họ xảy ra ẩu đả, cô ta.”

“Con còn không biết đường ngăn lại việc ẩu đả xảy ra? Catherine! Con đã làm cho cha quá thất vọng rồi!” Blake cúi kính quát bảo Catherine đi đến anleequydonn ngừng lại lời muốn nói tiếp theo.

Catherine sững sốt, cô không nghĩ đến cha mình lại nói như thế với mình, ông lại mắng cô, trong trí nhớ của cô, cha vẫn luôn đối với cô rất tốt, rất tốt. Thậm chí chưa bao giờ lớn tiếng với cô.

Cũng chỉ vì cô gái Hoa Hạ đó, cũng chỉ vì Phó An Nhiên!

Đột nhiên, Catherine gần như ác độc nhìn An Nhiên.

“Không sai, chính xác là tôi đánh hai người kia.” An Nhiên thản nhiên thừa nhận: “Nếu không phải hiệu trưởng các người tới sớm, có lẽ vị y tá đáng yêu này đã bị tôi xử lý.”

Câu nói kế tiếp của An Nhiên khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, thậm chí người của U Linh cũng kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ vẫn luôn biết Tiểu Quái Vật không hay làm theo lễ thường, nhưng bây giờ rõ ràng biết thân phận của người ta, còn lớn tiếng nói trước mặt cha người ta, nếu không phải ông ta đến sớm trước một bước, tôi đã quát con gái nhà ông, cái cô này có cần phải quá ngang ngược như vậy hay không hả!

Quả nhiên, An Nhiên vừa nói xong, sắc mặt Blake và Thợ Săn đều nhìn không ổn.

“Y tá Catherine, cô có thể sỉ nhục tôi, thậm chí có thể sỉ nhục chúng tôi đứng ở đây, nhưng tôi không cho phép cô sỉ nhục quốc gia của tôi! Không cho phép cô sỉ nhục người của tôi! Y tá Catherine, cô phải biết, người Hoa chúng tôi ngoan, nhưng cũng sẽ trở nên rất đáng sợ!” Tầm mắt An Nhiên vẫn luôn đặt trên người Catherine.

Catherine bị An Nhiên nhìn làm cả người phát run, nhưng từ lúc nào cô sỉ nhục quốc gia cô ta?

“Cô ta nói láo, con không có! Con vốn không nói gì!” Catherine ôm tay Blake, cô hi vọng cha yêu dấu sẽ tin tưởng cô.

“Ồ? Phải không? Không phải cô mới vừa kì thị tôi là người Châu Á sao? Người Châu Á à, y tá Catherine, cô đây chính là đặc tội không ít người nha.” Tầm mắt An Nhiên đảo qua trên người Thợ Săn, cô vẫn không quên buổi sáng ông ta nói “người Hoa các người càng không được” đây.

Không sao cả, cô có thời gian, cô có thể từ từ xử lí ông ta.

Catherine vẫn muốn giải thích gì đó lại bị Blake ngăn lại, đơn giản chính là người không có đầu óc, hiển nhiên người Hoa này bắt được lỗi của con bé không buông, nếu tiếp tục tranh luận, người sai sẽ chỉ là Catherine.

“Phó An Nhiên, đầu tiên tôi thay mặt Catherine xin được xin lỗi hết thầy, tôi.....”

“Hả? Cô ta làm sai, sao ngài hiệu trưởng lại muốn xin lỗi thay? Chẳng lẽ sau này cô ta giết người còn cần đến ngài giúp cô ta đền tội sao?” An Nhiên hừ lạnh, hoàn toàn không cho hiệu trưởng mặt mũi.

Ngốc Ứng cũng muốn vỗ tay khen hay cho An Nhiên, đây quả thật đúng là khiến cho người ta sáng khoái tâm hồn đúng không hả! Quả nhiên Tiểu Quái Vật của bọn họ đến đâu cũng vẫn là Quái vật, mấy người này muốn chiếm được chỗ tốt trong tay Tiểu Quái Vật? Chắc chắn là muốn tìm chết nha!

“Hiệu trưởng, tôi biết rõ ở đây ầu ẩu là không đúng, nhưng đây cũng là so y tá Catherine mới nói cho tôi biết. Lúc hai người này khiêu khích tôi tại đây, y tá Catherine cũng không có bất kỳ ý định ngăn cản nào, tôi liền cho rằng ở đây trao đổi thân thiết một chút cũng không sao, chỉ là chúng tôi thân thiết xong, y tá Catherine đột nhiên nói với tôi rằng tôi đã vi phạm nội quy, vậy xin ngài nói cho tôi biết, trước khi chúng tôi còn chưa ra tay hoặc là vừa mới bắt đầu ra tay, tại sao y tá Catherine lại không nói gì cả chứ?” Về mặt An Nhiên vẫn luôn nhàn nhạt, thậm chí trên khóe môi còn cong lên một đường.

Catherine không cách nào cãi lại, khi Blake nghe được An Nhiên nói như vậy, tự nhiên ông hiểu tại sao Catherine lại muốn làm như vậy, nghĩ tới đây, cả khuôn mặt ông đều tối xuống.

Tầm mắt của Thợ Săn vẫn không ngừng đảo quanh trên người An Nhiên, ông cảm giác người con gái này nhìn quen quen, không đúng, không phải nhìn quen mắt, mà là cô ấy cho ông một cảm giác quen thuộc đặc biệt, lạnh lùng và kiêu ngạo của cô quả thật giống y như đức người phụ nữ ấy, nhớ năm đó, ông mới tiến vào trường học thợ săn, vừa hay ông và cô ấy cùng một nhóm, cô ấy xử lý cũng không ít người trong trận kia.

Phó An Nhiên này thế mà lại cực kỳ giống người phụ nữ đó.

Nếu không vì số tuổi và khuôn mặt khác nhau, Thợ Săn còn cho rằng ông đã gặp được bạn già, ông còn nhớ rõ bọn họ ở trong nhóm học viên kia, người lưu lại cuối cùng không nhiều lắm, ba mươi bảy người chỉ còn lại bốn người.

Mà trong đó liền có người phụ nữ mới đầu bọn họ xem thường kia. dieendaanleequydomn

Ông nhớ, cô cũng là người Hoa, không biết bây giờ cô còn tốt hay không.

“Bất kể chuyện gì tôi cũng chỉ nhìn kết quả!” Blake chợt hừ lạnh nói: “Hai người....”

Blake còn chưa nói hết, một tên lính liền chạy vào ngắt lời ông, ngay sau đó tầm mắt của ông liền dừng lại trên người An Nhiên một chút, liền nói nhỏ bỏ sung mấy câu vào lỗ tai Blake.

Về mặt Blake hơi đổi, nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, chỉ là đáy lòng có chút tính toán.

“Trước tiên trị liệu cho hai người này.” Blake xem hai người còn đang nằm trên đất không ngừng rên rỉ, lạnh lùng nói: “Phó An Nhiên, cô đi theo tôi.”

Nói xong, Blake liền không nhìn bất kỳ ai một cái, xoay người rời khỏi.

Phó An Nhiên lúi cúi kéo tay Phó Quân Hoàng, bảo anh không nên gấp gáp, rồi sau đó về mặt lạnh nhạt nhắc chân bước đi theo.

Chân mày Phó Quân Hoàng nhíu chặt, chẳng qua bảo bối đã không để anh đi theo, nếu không để anh đi liền không đi.

Sau khi cùng bảo bối thẳng thắn mọi chuyện, anh có điều tra qua tất cả mọi chuyện của Tần Lam, trong đó bao gồm chuyện cô huấn luyện ở trường học thợ săn ba năm, đây cũng là lý do tại sao anh lại yên tâm để cô tới.

Nếu như anh thật sự không yên tâm để cho cô đến đây, anh chắc chắn có thủ đoạn để tiên cô biến mất khỏi danh sách đó.

Catherine thấy thế bật cười, cô tin tưởng cha cô nhất định sẽ thay cô dạy dỗ người phụ nữ không biết sống chết đó! Bất nạt đến trên đầu cô, đơn giản chính là không muốn sống!

Trong lòng Thợ Săn đại khái hiểu rõ, lần này là miễn trừng phạt Phó An Nhiên, hơn nữa Phó An Nhiên này thân phận dường như không hề nhỏ.

An Nhiên đi theo Blake đi thẳng, ra khỏi căn phòng kia không xa, chính là rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy, Blake cũng không đi tới phòng làm việc của mình mà là hướng đến sâu trong rừng cây.

An Nhiên ngoắc ngoắc khóe môi, muốn dạy dỗ cô ở bên trong này?

Bước chân An Nhiên không hề có dấu hiệu dừng lại, bọn họ tiếp tục đi vào bên trong, chỉ là chưa đến mấy bước, Blake chợt xoay người, từ trong ngực mình rút ra súng lục, không cần căn chỉnh nổ súng về phía An Nhiên!

An Nhiên đã phòng bị từ sớm. Nếu cô chậm một bước, chắc chắn viên đạn sẽ găm giữa trán!

Sắc mặt An Nhiên không đổi, chỉ nghe phịch một tiếng, tiếng hét phía sau cây cối sau lưng An Nhiên rồi ngã gục, súng lục này thoát nhìn vô cùng nhỏ, nhưng lực sát thương không hề nhỏ, có thể bắn đổ gục một cây đại thụ, nghĩ một chút có thể biết nó mạnh độ nào.

“Xem ra ngài hiệu trưởng đây thật hồ đồ!” An Nhiên không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng, khi bước vào cửa trường học thợ săn, tất cả trang bị trên người đều bị tịch thu, đừng nói là súng, ngay cả dao găm cũng không thấy.

Blake nhìn hòng súng đen ngòm chìa về phía mình, sắc mặt ông khê đỏ, ông nhận ra cây súng này, súng của Catherine, cô từ bao giờ lấy đi súng của Catherine?

“Hiệu trưởng, ông nói nếu bây giờ tôi giết ông, sau đó nói cho bọn họ rằng ông bị kẻ thù giết chết, người khác có tin tôi không?”

“Hừ.”

“Ông xem, tôi cũng biết ông sẽ không tin. Mới vừa rồi ông nổ phát súng kia, tôi nghĩ chắc chắn là có camera ghi lại rồi, à đương nhiên tôi biết hiệu trưởng không nằm trong camera, yên tâm, camera bây giờ cũng không nhìn thấy tôi đâu đấy.” Đương nhiên An Nhiên biết mới vừa rồi ông ta muốn làm gì, ông chính là muốn lợi dụng cô giết cô, rồi dùng cớ này để giải vây.

Blake không ngờ An Nhiên sẽ nói như vậy, làm sao cô biết được nơi này có camera theo dõi? Nơi này chính là trong rừng rậm.

“Blake, yên tâm đi, ông chết rồi sẽ có hiệu trưởng tốt hơn tôi thay thế ông.” Vừa nói, An Nhiên giơ tay lên định nổ súng: “Yên tâm, không bao lâu nữa, tôi sẽ để Catherine đi cùng ông.”

“Không, cô không thể giết tôi!” Giọng Blake giống như bị ghim ở trong cổ họng, ông muốn lớn tiếng hét lên lại phát hiện mình không phát ra được âm thanh nào.

Đây là một chuyện kinh khủng tới cỡ nào? Đã rất lâu rồi ông không nếm thử cảm giác này.

“Trên thế giới này, không có chuyện gì Phó An Nhiên tôi không thể làm! Tôi muốn cho ông biết, kết quả đắc tội Phó An Nhiên tôi! Chọc tôi giận, thế nhưng từ trước tới giờ đều không được chết già.” Dứt lời, An Nhiên liền muốn nổ súng!

Cũng trong nháy mắt này, một tràng tiếng cười ha ha đột nhiên vang lên:

“Xem chút này, xem một chút nữ vương của chúng ta nổi giận, bất kể đáng và gì của nữ vương cũng làm cho chúng ta mê muội!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Cường độ huấn luyện của tiểu nữ vương

An Nhiên nghe thế cười ha ha, tiếng cười đột nhiên ngưng lại, súng lục chọt vòng cổ hướng, ngay sau đó xoay súng lục trong tay một vòng, cô neho mắt nhìn người đang bước tới, sau khi nhìn rõ người đang đến, trong mắt ánh lên ý cười:

“Không ngờ ông vẫn ở đây.”

Vóc dáng người tới không cao, khoảng một mét bảy mươi lăm, khuôn mặt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, trên người ông ta mặc một cái áo sơ mi tơ tằm màu đen, cúc áo thứ ba trở lên không cài, để lộ làn da nâu rần rờ ra bên ngoài, cả người đàn ông này tản ra một hơi thở cuồng dã.

Sau khi Blake nhìn thấy người tới, vẻ mặt cũng hơi thay đổi, tại sao ông ta lại có thể tự mình đến đây? Hơn nữa thoát nhìn Phó An Nhiên này rất quen thuộc với ông ta.

Người tới chính là một trong những cổ đông lớn của trường học thợ săn - Benjamin James, một người đàn ông vui giận thất thường.

Năm nay James đã ngoài năm mươi, nhưng thoát nhìn đáng vẻ bề ngoài lại giống như chỉ mới bốn mươi, nhìn qua toàn thân cực kỳ cuồng dã.

Sau lưng James có vài người đi theo, An Nhiên nhận ra đó đều là lính đánh thuê do trường học thợ săn đào tạo ra, họ đều thuộc công ty Hắc Thủy - công ty Bảo An, xem ra thân phận của James lại cao lên không ít nha.

James để cho những người kia chờ tại chỗ, ông xoay bước đến bên cạnh người An Nhiên, bàn tay không chút khách khí vỗ lên người An Nhiên, giọng vẫn hào phóng như trước:

“Tôi nói Tiểu Nữ Vương, cái người năm hết tết đến mà chả hề liên lạc với chúng tôi tí nào, cô đây là đi chỗ nào hưởng thụ vui vẻ rồi hả? Cô không biết chứ, mấy năm này cô không đến dạy dỗ đám nhóc này, đám nhóc này đã không còn biết cái gì gọi là uy hiếp chân chính.”

Dáng vẻ James giống như một anh trai tốt kẻ vai sát cánh bên người An Nhiên, hành động ấy của James đã làm cho Blake sợ hãi.

James rất ít khi đến trường học thợ săn, ông ta tới trường học thợ săn lần nào là gặp nạn lần đó, Blake cực kỳ sợ hãi ông ta.

Thoạt nhìn James rất cuồng dã nhưng khẳng định ông ta chính là một người cẩn trọng, vẻ ngoài của ông ta có thể đánh lừa người khác, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy đây là một người có đầu óc ngu ngốc, cả ngày chỉ biết cười ha ha, nhưng nếu như người nào thật sự ôm cái suy nghĩ đó mà tiếp xúc với ông ta, nhất định người đó sẽ bị lừa gạt đến tởm gia bại sản.

Thủ đoạn của James nổi danh là hiểm độc ở trường học thợ săn, ông ta không bao giờ coi trọng mạng sống của mọi người, trong mắt ông, ngoài người ông đề ý ra thì tất cả mọi người đều không được coi là người.

Theo lời ông ta nói chính là: các người chẳng qua chỉ là một đám súc vật thông minh hơn một chút mà thôi.

Blake làm hiệu trưởng trong trường học thợ săn đã gần hai mươi năm, chưa từng thấy ông ta có vẻ mặt ôn hòa với bất kỳ ai, cho dù là ông ta đối mặt với con gái bảo bối của mình, vẻ mặt cũng đều căng thẳng, nhưng thế mà ông ta lại đối với cái cô Phó An Nhiên này.....

“Ôi, suýt nữa tôi đây đã bị người giết đấy, tôi nào dám tới nữa?” Lúc An Nhiên nói ra những lời này, ánh mắt đảo qua trên người Blake.

Trong nháy mắt, Blake cảm giác cả người mình giống như bị đóng băng, tầm mắt James nhìn theo ánh mắt của An Nhiên, rồi tiếp tục cười: “Ôi chào, chuyện này đúng thật là không liên quan gì đến Blake, là tôi, tôi muốn thử xem một chút thân thủ của cô có thật lù hay không.”

An Nhiên ranh mãnh nhìn James: “Hả?”

Nét mặt James không thay đổi chút nào, thậm chí còn mang theo một chút ý cười: “Ôi chào ôi, tôi nói này nữ vương của tôi, cô không nên dùng kiểu ánh mắt này đến thăm hỏi tôi chứ, mặc dù tôi rất nhớ ánh mắt của cô, nhưng mà ánh mắt khiến người ta rụt rè này thì không cần đâu.”

Blake ra tay với An Nhiên chính xác là do James ra lệnh.

Mặc dù Blake là hiệu trưởng nhưng lời nói của James trong hội đồng cổ đông có quyền lợi rất lớn, chỉ cần một câu nói của ông ta, chức hiệu trưởng của ông sẽ không còn giữ được nữa.

“Mà Blake của tôi, tôi nghĩ ông cũng biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ông lui xuống trước đi, tôi muốn tâm sự sâu sắc với Tiểu Nữ Vương của tôi.” Dứt lời, James không quan tâm tới Blake nữa, lôi kéo An Nhiên đi về hướng sâu trong rừng nhiệt đới.

Súng lục trong tay An Nhiên vẫn tiếp tục chuyển động trong tay cô.

Hai người không ai nói gì, đi thẳng.

“Tôi nói này Tiểu Nữ Vương của tôi, cô sao vậy? Sao đột nhiên lại... cái lão hoàn đồng* vậy hả? Ừ, theo lời của người Trung Hoa chính là cái lão hoàn đồng đúng chứ hả?” James đi bên cạnh An Nhiên, trên mặt mang theo ý cười không giống ngày thường, mà xen vào là một dòng âm áp.

Cái lão hoàn đồng*: từ già biến thành trẻ.

Lúc James mới vừa rồi nhìn thấy An Nhiên cũng rất muốn hỏi vấn đề này, nhưng ngại Blake còn đang đứng bên cạnh, ông không muốn nói thêm cái gì, vì vậy khi chỉ có hai người, James mới hỏi.

An Nhiên cười: “Tôi còn tưởng ông sẽ không hỏi vấn đề này đây.”

“Phải hỏi chứ, nếu thật sự có phương pháp cái lão hoàn đồng, cô nhất định phải nói cho tôi đấy.” James nửa cười nửa đùa nói.

An Nhiên cười cười: “Sao ông có thể nhận ra tôi?” Người bình thường không thể nhận ra cô.

“Từ lúc cô vào trong này đã phát tín hiệu ra, làm sao tôi lại không biết cô đã đến?” James cũng là đột nhiên nhận được báo cáo từ phía dưới truyền lên, khi ông nhận được tin tức đó, ông còn sửng sốt một chút, nhưng ông không dám dừng lại lâu, không chút suy nghĩ liền chạy tới.

An Nhiên sẽ giữ lại tín hiệu gì? Lúc cô vừa mới xuống máy bay đã phát ra ám hiệu từ tay, cô không biết nơi này có người của bọn họ hay không, nhưng cô vẫn phải thử một chút, ai biết sau này có thể có lúc cần dùng đến bọn họ hay không.

Chẳng qua không nghĩ tới, James lại đến nhanh như vậy.

“Tôi cũng chỉ là muốn thử một chút mà thôi.” An Nhiên thở dài: “Nhưng vấn đề của ông ấy à, cái gì mà cái lão hoàn đồng, tôi cũng không biết nên nói thế nào cho ông hiểu.”

An Nhiên kể tiếp trước từ sau khi rời khỏi trường học thợ săn, chẳng qua là đã trở lại hai lần, thời gian còn lại họ đều liên lạc bằng email, danh hiệu Tiểu Nữ Vương của An Nhiên cũng là trong lúc huấn luyện mà có, cô hoàn toàn chính là đáng vẻ nữ vương khiến học viên lúc đó không khỏi khom lưng, hơn nữa lúc đó An Nhiên còn là học viên có độ tuổi nhỏ nhất.

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Nhưng tôi lập tức sẽ phải bắt đầu huấn luyện.” An Nhiên thở dài.

“Thôi bỏ đi, mấy cái thứ này còn không phải là chút lòng thành với cô sao, cô mau nói cho tôi biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.”

James cũng được tính là một trong những người An Nhiên tin tưởng, mặc dù không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng chắc chắn ông ấy là người anh em tốt vào sinh ra tử, một người bạn tốt.

“Thật ra thì... tôi đã từng chết rồi.” Lời nói của An Nhiên khiến bước chân của James dừng lại.

“Sau đó, cô đã chết? Vậy đứng trước mặt tôi lúc này cô là ai?” James nghi ngờ, cái gì gọi là đã từng chết rồi?

“Chính xác như ông đã nghe thấy, thật ra Tần Lam thực sự đã chết rồi, tôi chỉ là sống lại dưới một tình cảnh trùng hợp mà thôi. Chỉ là đổi một cái cơ thể khác, ông hiểu không?” An Nhiên kiên nhẫn giải thích cho ông.

James cái hiểu cái không gật đầu một cái, nhưng suy nghĩ một chút liền khiến ông đau đầu, ông nhúc nhích, có chút phiền não: “Mặc kệ cô đã chết rồi, chỉ cần bây giờ cô vẫn là Tiểu Nữ Vương của tôi là được, nhưng mà tôi nói bây giờ cô mới chỉ mười tám sao? Tôi nói năm đó cô nhỏ như vậy, bây giờ cô cũng vẫn nhỏ như thế, thật đúng là... cảm giác thật thần kỳ.”

An Nhiên đối với sự tin tưởng của James có chút buồn cười: “Tôi nói ông không sợ tôi là giả sao? Ra dấu tay cũng là tôi học trộm được từ người khác? Tôi đây nếu giải thích thì chỉ cần là người nghe cũng đều thấy giả chứ hả? sao ông một chút cũng không nghi ngờ vậy?

“Yên tâm, tôi thấy cô đâu phải người có thể tùy tiện bị người ta bắt chước được. mặt dù gương mặt cô thay đổi, có nhỏ tuổi một chút, nhưng khí thế cả người cô chẳng thay đổi chút nào.” James vui mừng: “Tôi nói với cô Tiểu Nữ Vương này, cô không biết cái tên Mike này gần đây có chuyện, mấy năm nay chẳng phải là không có tin tức của cô sao? Mike còn định đi hoa hạ tìm cô đấy.”

Năm đó An Nhiên ngây người trong trường học thợ săn ba năm, trong lần huấn luyện cuối cùng còn lại bốn người bao gồm có cô, James, Mike, và Thợ Săn. Bọn họ ban đầu bị chia trong một nhóm nhỏ, tình cảm của bọn họ không phải ai cũng có thể vượt qua.

Thợ Săn thích làm huấn luyện viên, vì vậy mặc kệ người của cấp trên cho ông điều kiện hậu hĩnh ra sao, ông vẫn không chút thay đổi, ở lại trường học thợ săn làm huấn luyện viên, hơn nữa hằng năm còn được xưng gọi là Thợ Săn Lãnh Huyết.

An Nhiên biết: mặc dù thoát nhìn Thợ Săn trông rất kinh khủng lạnh lẽo, nhưng thật ra ông ấy có tính cách cực kỳ mềm lòng, ông ấy rất dễ vì một chuyện mà cảm động khóc nức nở, nhớ năm đó lúc bọn họ chia tay, Thợ Săn khóc đến khàn cả giọng.

“Ôi trời ơi tôi nói Tiểu Nữ Vương này, cô nhỏ hơn tôi không ít tuổi đấy, sao đột nhiên cô lại... chết?” James tức thì nghi vấn một trận, đột nhiên, sắc mặt ông lạnh lẽo: “Là ai làm?”

“Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ tự giải quyết.” An Nhiên không có ý định để người khác nhúng tay vào chuyện của mình.

“Sao hả, vẫn khách khí với bọn này?” James không vui: “Tôi nói này Tiểu Nữ Vương, cô thật đúng là...”

“Còn chưa phải lúc cần đến lượt mày ra tay, yên tâm đi, chỉ là một con tôm tép nhãi nhép mà thôi, tôi sẽ giải quyết.” Nếu chỉ là một Caesar nhỏ nhỏ mà đã cần dùng đến quan hệ bên này thì An Nhiên cũng sẽ tự khinh bị chính mình

Nghe nói thế, nét mặt James lập tức trở nên rất tốt: “Tôi nghe nói lần này là tiểu quý Thợ Săn dạy cho các cô đúng không? Tiểu quý kia không nhận ra cô à?”

An Nhiên lắc đầu: “Ông muốn đưa bé đơn thuần đó nhìn ra vấn đề gì chứ?” Thợ Săn bây giờ đã năm mươi tư rồi, nhưng học viên trong trường học đều nghĩ Thợ Săn mới chỉ bốn bảy bốn tám.

James gật đầu một cái, cảm thấy đúng là như vậy: “Vậy cô nói...”

“Cũng không cần nói cho ông ấy, nếu không đến lúc đó ông ấy lại làm ra những chuyện khiến người ta khó hiểu.” An Nhiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đúng thật không hiểu vì sao năm đó Thợ Săn lại cực kỳ ý lại vào An Nhiên, cũng không biết có phải là do họ xấp xỉ tuổi nhau hay không, tóm lại đứa bé kia đặc biệt dính cô.

“Còn Mike năm đó...”

“Nếu ông gặp ông ấy thì đừng để ông ấy nhúng vào đây, chờ tôi huấn luyện xong rồi, tôi sẽ đến tìm các ông tụ tập.” Một James đã khiến co Blake lộ ra vẻ khiếp sợ như vậy rồi, nếu lại còn cả Mike, như vậy còn huấn luyện như thế nào hả.

“Vậy cũng được, nhưng mà tôi nói cô thật sự không cần tôi giúp một tay?” James vẫn chưa chết tâm: “Miễn phí nha, yên tâm tôi không thu phí.”

“Nếu ông dám thu lệ phí của tôi, tôi quát chết ông.”

Phí thuê James rất cao, rất nhiều người muốn bỏ tiền ra thuê người của James còn không chắc chắn có thể thương lượng, thành viên bảo vệ của công ty Hắc Thủy trải rộng trên toàn thế giới, mà James chính là thành viên bảo vệ cấp trên.

James càng cười ha ha, xem như Tiểu Nữ Vương lợi hại.

“Tiểu Nữ Vương, tôi cảm thấy cô vui tính hơn trước kia rất nhiều đấy.”

“Ồ? Phải không?” An Nhiên nhướn mày: “Chẳng lẽ trước kia tôi đều chỉ có gương mặt lạnh lùng?”

“Mặc dù không pahir gương mặt lạnh lùng, nhưng cũng là nhìn người cười như không cười, tóm lại là khiến cho người ta cảm thấy lạnh lùng, ừm... Nhưng mà bây giờ đã không còn cảm giác nào, mặc dù ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng so với trước thì cảm thấy tốt hơn rất nhiều, ít nhất không phải là người lạnh lùng.” Đây là thay đổi lớn nhất mà James nhìn thấy từ An Nhiên.

An Nhiên sờ sờ hai mắt của mình: “Có sao?”

“Sao hả? Tiểu Nữ Vương của chúng ta đây là đang yêu đương sao? Mau nói cho tôi biết để tôi đi xem xem rốt cuộc thằng nhóc nhà ai lại thu phục được Tiểu Nữ Vương nhà chúng ta.”

“E hèm, đợi đến lúc đó tôi sẽ dẫn người tới, tôi phải về trước, huấn luyện thợ săn rất nhanh sẽ bắt đầu, nếu tôi mà về muộn, còn không biết sẽ bị ông ta gầy vò như thế nào đấy.”

“Cô trực tiếp nói cho tên đó biết cô là ai không được hả? Tôi dám cá tiền, tên đó sẽ ôm cô khóc nhè.” Tiểu quý kia cho tới bây giờ vẫn thích chơi đùa như thế, James cười không có ý tốt.

An Nhiên liếc ông một cái: “Được rồi, chớ nói chuyện tôi tới đây cho người khác biết, tôi không muốn có quá nhiều người biết chuyện của tôi, cứ để cho họ nghĩ là tôi đã chết là được rồi.”

James có chút không hiểu cách làm của An Nhiên, nhưng Tiểu Nữ Vương đã lên tiếng thì ông cũng không thể nói không, chỉ có thể làm theo.

Phải nói trên thế giới này ngoài mẹ của James có thể quản ông thì ông cũng chỉ nghe lời An Nhiên, nhớ năm đó An Nhiên đã cứu mạng ông không chỉ một lần.

Lúc An Nhiên trở lại quân doanh, xa xa cô thấy cặp đồng tử đen nhánh kia của Phó Quân Hoàng, anh lo lắng nhìn cô, sau khi thấy cô không hề hấn gì mới thở nhè nhảm thật sâu.

Sau khi đám người ngân lang nhìn thấy An Nhiên về tới cũng đều thờ phào một cái.

Mới vừa rồi không bao lâu, bọn họ thấy An Nhiên bị hiệu trưởng gọi ra ngoài một mình, sau khi trở về về mặt cũng thay đổi nhưng hiệu trưởng lại không nói gì, về mặt càng thêm lạnh, tầm mắt của Phó Quân Hoàng từ sau khi ông ta về đều chưa hề rời khỏi người ông ta.

Blake biết Phó Quân Hoàng, ông đã từng cùng cấp dưới của ông trải qua một thời gian, thậm chí ngay cả Thợ Săn cũng nhớ Phó Quân Hoàng.

Hoặc có thể nói, đối với người Phó Quân Hoàng này thì bọn họ nhớ khá rõ, đặc biệt cái tên Phó Quân Hoàng họ vẫn nhớ rất rõ, cái đứa bé trai chín tuổi khiến cho mọi người khiếp sợ - Phó Quân Hoàng.

Không nghĩ đến đã hai mươi năm trôi qua, Phó Quân Hoàng đã lớn thế này, thậm chí còn tới dự huấn luyện lần thứ hai.

Chỉ là ông cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn ông có vẻ không đúng lắm, rõ ràng là nghĩ đến cái người cùng mình đi ra ngoài - Phó An Nhiên, ông dường như hiểu gì đó, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.

Ngay lúc Blake còn đang nghi ngờ thân phận của An Nhiên.

Cái gì mà mười mấy năm không đến? Phó An Nhiên bây giờ mới có mười tám tuổi, mười mấy năm trước cô mới có bao nhiêu tuổi chứ? Tiểu Nữ Vương? Dường như ông đã nghe qua danh xưng này từ đâu đó.

Sau khi An Nhiên về hàng, đúng lúc thời gian Blake nói chuyện, sau khi ông ta đọc diễn văn đơn giản, huấn luyện viên Thợ Săn liền đánh số cho mọi người.

Các người phải nhớ kỹ, các người không tên họ, không giới tính, không có cảm giác tội nhục! Bây giờ các người không có gì cả, các người chỉ là một con số, chỉ là một con số được đánh.” Gương mặt Thợ Săn lạnh lùng lớn tiếng hô, khuôn mặt lạnh kia có thể bỏ qua rồi.

An Nhiên được đánh số 8, Phó Quân Hoàng số 2, ngân lang số 17, Liệp Báo 16, Ngốc Ưng số 25...

“Này tôi không thích số 13 có thể đổi không?” Một gã sĩ quan người da đen đột nhiên hô lớn tiếng.

Trên cổ sĩ quan kia đeo một thập thánh giá màu bạc, vóc người cường tráng, thoát nhìn có vẻ rất cao lớn dũng mãnh.

“Ồ chỗ này của tôi không thể thương lượng được sống!” Thợ Săn đứng trước mặt tên sĩ quan người da đen, lớn tiếng hầm hừ.

Thấy sĩ quan người da đen gần như bị tiếng hét của Thợ Săn dọa sợ, gã nhắm chặt hai mắt, nắm thật chặt mã số trong tay mình.

Thấy sĩ quan người da đen không nói, Thợ Săn tiếp tục đi qua một bên, nói tiếp mấy câu:

“Các người phải nhớ kỹ, ở chỗ này của tôi, không có liệt sĩ, chỉ có anh hùng. Các người muốn chết, không có ai cho các người huy chương vinh dự, các người chỉ là chết là thôi. Nếu các người không chịu nổi, chỉ cần gõ cái chuông đằng sau lưng tôi đây, vậy thì chúng tôi sẽ trực tiếp đưa các người về lại quốc gia của mình.”

Lúc Thợ Săn nói những lời này, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, ánh mắt ông nhìn trông như nhìn người chết nhìn họ.

“Tôi không muốn nhìn thấy đào binh, không chịu nổi thì có thể nói cho tôi biết, nếu như tôi phát hiện có kẻ đào binh, tôi sẽ đích thân xử kẻ đó, không tin, các người có thể thử.” Lúc Thợ Săn nói đến đây, vẻ mặt của ông càng không có chút dãn ra nào, mà là càng ngày càng lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116-2: Cường độ huấn luyện của tiểu nữ vương 2

An Nhiên biết vì sao ông ấy lại có phản ứng như vậy.

Năm đó, bên trong nhóm học viên của bọn họ cũng bởi vì có một đào binh không biết thế nào lại chạy đến bên trong ổ buôn bán ma túy, bọn chúng đã sớm thiết lập xong cạm bẫy, có không ít anh em vì bắt người đào binh kia trở lại mà đều chết ở trong những cạm bẫy đó.

Những người anh em đó cũng không nghĩ nhiều, họ chỉ muốn tự mình đi tìm về đào binh, trong tay bọn họ không có bất kỳ vũ khí gì, vì vậy bọn họ rơi vào bên trong mai phục, năm người chết tại trận, có hai người tàn tật suốt đời, còn lại người có thể rút lui chỉ đếm được có mười bốn người.

Mà người đào binh kia cũng không bị tổn thương chút nào, khi bọn họ cứu tên đào binh đó ra, tên đó còn chả rõ việc gì, thậm chí còn không ngừng kể lể khóc lóc rằng mình không chịu nổi, thế nhưng khi biết đã có bao nhiêu người anh em vì gã mà chết, gã ta liền ngậm ngẫn cả người, rốt cuộc đã có chuyện gì?

À về sau thì sao hả, người đào binh đó.....

An Nhiên khổ sở ngoắc ngoắc khóe môi, cũng đã qua mấy chục năm rồi, còn tự làm khổ mình.

Chờ Thợ Săn răn đe xong, bóng đêm cũng đã buông xuống: “Hôm nay chỉ đến đây thôi, ngày mai chúng ta chính thức bắt đầu huấn luyện. Hãy cố mà hưởng thụ nốt quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi còn lại của mấy người đi.”

Nói xong, Thợ Săn xoay người rồi đi.

Buổi chiều lúc An Nhiên không có ở đây, bọn họ đã phân ký túc xá, trong một nhà ký túc tổng cộng có hai mươi người, lần này bởi vì An Nhiên mà bốn mươi một người còn lại bốn mươi, một tên bị phê bỏ ngón tay đã không còn cách nào để tham gia huấn luyện tiếp theo, chỉ có thể về nhà trước, còn lúc này đây bốn mươi người, hai mươi người một ký túc xá.

Tám người An Nhiên bọn họ đều ở trong một gian ký túc xá này, bọn họ tìm được giường ngủ có dán tên mình, giường ngủ An Nhiên vừa hay ở trên Phó Quân Hoàng, hai người trên dưới phản.

Phó Quân Hoàng tự giác sửa sang lại giường đệm, anh lại lên sửa sang giường cho An Nhiên: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, lát nữa còn không biết có cái gì đang chờ đợi chúng ta.”

Phó Quân Hoàng không xuống giường dưới mà nằm ngay xuống giường trên.

An Nhiên âm lòng cười cười, Lão Soái ca luôn che chở cô cẩn thận như thế.

An Nhiên bò đến bên cạnh anh, đôi tay vòng trên cổ anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên trán anh, sau đó nói: “Chờ sau khi kết thúc, em dẫn anh đi thăm mấy người bạn.”

Phó Quân Hoàng gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng lập tức liền trở nên dịu dàng.

Đột nhiên, một tiếng huýt sáo vang lên, là một gã Trung Úy người Ý, hình như trong miệng gã còn đang nhai thứ gì đó, vẻ mặt gã đầy mập mờ nhìn An Nhiên với Phó Quân Hoàng: “Thì hai người là một đôi nha.”

“Ai ôi, thật đúng là trai tài gái sắc mà.” Người bên cạnh tên Trung Úy kia cũng chêm vào một câu.

An Nhiên mặc kệ bọn họ, theo cô, hôm nay cô uy hiếp đã gần như có tác dụng, chỉ cần không có người để ý thì sau này sẽ không có người đến tìm

phiên toái.

Hai người Ý một số 21, một là số 14, người Trung Úy huyết gió đó chính là số 21.

Ngân Lang ngủ giường bên cạnh giường An Nhiên, anh nằm giường trên Từ Chính, Từ chính số 36, Vạn Lỗi là số 9.

“Số 8, hôm nay cô đánh công phu của Hoa Ha đó hả? Thoạt nhìn đáng vẻ rất lợi hại.” Số 14 thoạt nhìn đáng vẻ rất hưng phấn, mặt tò mò nhìn An Nhiên.

“Không phải, chỉ là công phu mèo cào mà thôi.” An Nhiên đáp lại.

Số 14 thấy đáng vẻ An Nhiên không muốn nói, liền nhún nhún vai, đi đến giường của mình.

Đáng vẻ Ngân Lang bọn họ xem ra vẫn còn rất hưng phấn, thật ra họ cảnh tò mò hơn về chuyện rốt cuộc An Nhiên đi ra ngoài đã làm cái gì, hơn nữa còn không biết có phải ảo giác của bọn họ hay không, họ cảm thấy Blake đối với An Nhiên rất quái lạ.

Chẳng lẽ đúng thật là Tiểu Quái Vật đi đến đâu cũng đều rất được ưa thích?

“Có việc gì thì chờ có thời gian rồi hỏi, bây giờ vấn đề cần thiết nhất là nhanh chóng nghỉ ngơi, chờ mấy người ngủ say rồi, sau này có có thứ chờ đợi mấy người.” An Nhiên lật người xuống giường, trở mình nằm trên giường, cũng không định nói thêm gì, sau khi lạnh giọng nói mấy câu xong, không nói gì cả liền nhắm mắt lại.

Người của U Linh hiểu ý của An Nhiên, lúc bọn họ ở U Linh cũng thường xuyên như vậy, đột nhiên sau khi ngủ dậy, ở Vô Xá, thứ đánh thức bọn họ vẫn luôn là khí ga nổ, người của U Linh từng giờ phút đều duy trì cảnh giác, vì vậy cho dù là lúc ngủ say, thân thể vẫn luôn trong trạng thái tác chiến.

Nghĩ đến, cái trường học thợ săn này chắc cũng sẽ không tới mức đó đi.

Bên trong ký túc xá âm ỹ dần dần yên tĩnh lại, dần dần đã có người ngáy ngủ, còn có tiếng người nói mớ lung tung, tóm lại cái gì cũng có.

Đêm đã khuya.

Bên ngoài ký túc xá ngay cả một tiếng chó kêu cũng không có, chỉ có tiếng gió vù vù.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên, âm thanh rất nhỏ trong tiếng gió rất dễ bị bỏ qua, nhưng An Nhiên đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, nhanh chóng lật người xuống giường.

Mà bước chân cô vừa đặt xuống đất, Phó Quân Hoàng cũng đã từ trên nhảy xuống, Ngân Lang bọn họ cũng đã ngồi dậy ở trên giường.

Trong bóng tối, mấy người nhanh chóng ra mấy dấu tay, bọn họ nhanh chóng di chuyển đến khu vực cửa gần đây, bọn họ cũng không gọi ba người Từ Chính, theo bọn họ, đây hoàn toàn là dựa vào năng lực và tính cảnh giác của chính mình, mấy người họ không có thì bọn họ cũng không thể giúp, chuyện này vẫn phải để bản thân tự mình học được mới tốt.

Đúng như dự đoán, lúc bọn họ vừa đến gần cửa, mấy bình ga nhỏ liền từ khe cửa lặn vào!

Tiếng nổ mạnh khiến tất cả mọi người trên giường đều tỉnh lại, tiếng ho khan, tiếng mắng chửi, tóm lại âm thanh gì cũng có, mà trong cùng lúc, An Nhiên bọn họ nhanh chóng kéo cửa ra, đi ra ngoài.

Toàn bộ năm người của U Linh đều đã ở bên ngoài, trên mặt không tỏ ra chút biểu cảm gì, bọn họ mặc đồng phục do trường học thợ săn phát, vác súng trên tay, đứng nghiêm người ở cửa.

Đám người ở ngoài chứng kiến An Nhiên bọn họ chạy tới như thể thì về mặt đều thay đổi, bọn họ không ngờ người Hoa thể mà lại nhanh đến vậy, thậm chí nét mặt không nhìn ra chút khổ sở nào.

Xây trường bao năm tới giờ, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Thợ Săn đi tới trước người An Nhiên bọn họ, vừa muốn mở miệng hỏi bọn họ đã có chuyện gì xảy ra, một nhóm người toàn bộ đều lay cửa chạy ra, tường người một không có chút hình tượng nào ngã té liệt trên đất, thờ hồn hèn kịch liệt, về mặt cực kỳ khổ sở.

“Các người đây là bị điên sao!” Một người té ngã xuống đất trong đó lớn tiếng mắng chửi.

“Các người đây chính là muốn mạng của chúng tôi!”

“Tôi sẽ tố cáo các người! Tôi muốn cho các người ra tòa án quân sự!”

Mọi người từ trong ký túc xá chạy ra không kịp được lớn tiếng mắng chửi, Từ Chính, Vạn Lỗi và Vương Hào lúc đi ra, về mặt tất cả đều rất khó coi, sắc mặt trắng bệch, nhưng khi anh nhìn thấy năm người An Nhiên giống như không có bất cứ chuyện gì thì về liền yên lặng.

Sùng bái của Vương Hào đối với Phó Quân Hoàng càng thêm lợi hại, đối với anh mà nói, Phó Quân Hoàng không gì không thể, đương nhiên Phó Quân

Hoàng có tránh thoát đợt ga nổ này, chẳng qua là không nghĩ tới tất cả mọi người trong U Linh đều tránh được, bộ đội đặc chủng U Linh này quả nhiên không phải chỉ là cái danh hào.

Nhưng Vạn Lỗi lại không nghĩ như vậy, cả người anh đều là hận ý nhìn An Nhiên bọn họ, chắc chắn bọn họ cố ý, rõ ràng họ có thể báo cho bọn anh cùng chạy đi, nhưng bọn họ lại không làm! Hừ, muốn bêu xấu bọn anh chứ gì?

Chân mày Từ Chính cũng hơi nhíu, đối với cách làm việc của An Nhiên bọn họ có chút không hiểu, rõ ràng có thể thông báo nhưng vì sao lại không thông báo chứ?

“Tôi không cần biết là các người dù có đang chờ tôi hay là muốn giết tôi, thậm chí muốn tố cáo tôi ra tòa án quân sự, tôi nói cho các người biết, chỉ cần các người còn đang ở đây, các người phải nghe lệnh tôi! Tôi chính là người có toàn quyền thi hành cao nhất ở chỗ này! Muốn tố cáo tôi ra tòa án quân sự, trước hết các người có thể rút lui khỏi chỗ này rồi hãy nói!” Thợ Săn đứng giữa một đám người chật vật nằm trên đất, lạnh giọng nói.

Lời của Thợ Săn vừa dứt liền không có ai nói thêm cái gì, thậm chí ngay cả tiếng thở cũng nhỏ dần.

“Tôi nói cho các người biết, sau này đây chính là cách mấy người rời giường, các người nên làm quen tất cả về nơi này đi! Bây giờ tôi hỏi, có ai không chịu được có thể giờ tay, sau đó gõ vang cái chuông kia thì có thể về nhà, trở về nhà thoải mái mà đi ngủ. Có hay không?”

Trong đám người không có ai lên tiếng, nhưng ánh mắt mọi người đều không giống nhau, thậm chí còn có chút hoảng hốt.

Trong đám người có người muốn đi thì lại bị người bên cạnh kéo lại.

An Nhiên nhìn một chút mấy người bên cạnh mình, phát hiện từng người một thoát nhìn đáng vẻ đều rất hưng phấn, An Nhiên liền lạnh nhạt, xem ra người Hoa cũng có một loại không chịu đầu hàng nhà.

Nhưng An Nhiên nào biết lý do bọn họ hưng phấn là vì Ngân Lang bọn họ bội phục An Nhiên chứ.

Huấn luyện ở U Linh gần như giống với huấn luyện ở trường học thợ săn, như vậy chẳng phải có thể nói ngày tháng sau này của bọn họ sẽ tốt hơn nhiều so với trường học sao?

Lúc ở U Linh, trước khi bọn họ gia nhập U Linh, huấn luyện viên của bọn họ cũng nói như thế, ngày sau bọn họ rời giường đều là những đợt ga nổ, cũng chính là giống như lời Thợ Săn nói nhà.

“Rất tốt, xem ra không ai muốn rút lui, vậy bây giờ các người trở về ký túc xá, tôi cho các người ba phút để chuẩn bị kỹ lại đồ của các người, sau đó lập tức ra ngoài.”

Thợ Săn vừa dứt lời, toàn bộ mọi người lập tức đều chạy về, mặc dù đáy lòng vẫn còn hậm hực, nhưng vì vinh dự của bản thân mình, bọn họ chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Người của U Linh đứng yên, bọn họ đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, nếu như bọn họ dự đoán đúng, chờ sau khi những người đó ra ngoài, bọn họ sẽ tiến hành chạy việt dã 10km, hơn nửa đêm chạy việt dã, quả nhiên là việc mà trường học thợ săn có thể làm.

Đội các học viên khác đã đi, lúc này Thợ Săn mới đi tới bên người Phó Quân Hoàng, hỏi: “Có chuyện gì với mấy người?”

“Nghe thấy tiếng động đã thức dậy.” Phó Quân Hoàng trả lời.

Thợ Săn biết Phó Quân Hoàng, đối với năng lực của anh, dĩ nhiên là ông hết sức hiểu rõ, nhưng những người còn lại này...

“Tất cả mấy người đều nghe thấy tiếng động?”

“Phải!” Đám người Ngân Lang nói.

“Hừ! Trong lòng mấy người tự hiểu!”

“Ha, dĩ nhiên trong lòng chúng tôi đều hiểu. Cuộc sống trước kia của chúng tôi đều tỉnh lại như thế này, nếu như không giữ vẫn được cảnh giác từng giây phút thì chúng tôi đã ngày ngày ăn ga nổ rồi.” Ngốc Ưng cười ha ha.

Tầm mắt của Thợ Săn đảo qua trên người Phó Quân Hoàng, ngay sau đó hiểu rõ, xem ra tên nhóc này đã mang phương pháp huấn luyện của trường học thợ săn về Hoa Hạ.

Nếu như vậy thì ông gần như đã hiểu lý do tại sao.

Thợ Săn không nói gì nữa, nhảy qua đứng một bên, hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng.

An Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Tiểu Quỷ đúng là càng ngày càng không đáng yêu.

Sau năm mươi giây tất cả mọi người đã đi ra, mặc dù thoát nhìn có chút chật vật, nhưng dấu sao trang bị hành quân không có gì tổn hại.

“Tốt lắm, 10km việt dã, đi theo xe trước mặt, nhanh chóng đi tới!”

Lời Thọ Săn vừa dứt, về mặt mọi người đều căng thẳng, mà về mặt mọi người của U Linh thì không biết nên dùng từ gì để hình dung, nhìn chung Ngốc Ưng có một cảm giác, không phải là Tiểu Quái Vật rập khuôn hạng mục huấn luyện của trường học thọ săn lên người bọn họ chứ?

Đương nhiên là không phải rập khuôn toàn bộ, chẳng qua là một vài bộ phận mà thôi, nếu toàn bộ đều rập khuôn, đám người kia nhất định không chịu nổi.

Mới đầu bọn họ chạy cũng coi như là tương đối trật tự, không bị tụt lại phía sau, nhưng dần dần đã có người tụt lại phía sau, mà thần kỳ là người thứ nhất tụt lại phía sau thế nhưng lại không phải là phái nữ.

“Khó chịu sao?” Phó Quân Hoàng có chút lo lắng nhìn An Nhiên, mặc dù bảo bối lợi hại, nhưng cuối cùng thì cô đã lâu không huấn luyện cường độ cao rồi, anh sợ cô một lát sẽ không trụ nổi.

An Nhiên lắc đầu một cái, tỏ ý không có việc gì: “Yên tâm đi, không chịu nổi em sẽ nói.”

Sau đó Phó Quân Hoàng nhú mày một chút liền tiếp tục chạy phía trước An Nhiên, anh đang chắn gió cho cô.

Người của U Linh rất ấn ý chạy thành nhóm, bước chân cực kỳ nhất trí trật tự, hô hấp trầm ổn có lực, tạm thời chưa có dấu hiệu nhiễu loạn nào, Vương Hào chơi cảm thấy rất tốt, anh chạy phía sau đội ngũ của bọn họ, đương nhiên Từ Chính cũng gia nhập vào, chỉ có Vạn Lỗi cảm thấy chạy như vậy không có ý nghĩa, chính mình tự chạy lên phía trên đầu đi.

An Nhiên còn nhớ người chạy cuối cùng sẽ không có cơm ăn.

Thế nhưng Phó Quân Hoàng không chế từng số bước chân rất tốt, người chạy bên cạnh bọn họ đã sớm bắt đầu thở hồng hộc, hơi thở của bọn họ thì vẫn chỉ là có chút thở nhẹ.

An Nhiên cảm thấy lồng ngực mình cực kỳ tức, giống như muốn nổ tung lập tức, cực kỳ khó chịu, quả nhiên thể lực của cô vẫn còn kém một chút như vậy, nhưng không thể ngã xuống, không thể dừng lại, quan trọng hơn là cô phải đuổi theo bước tiến của anh, không thể bị anh bỏ rơi.

Bước chân đã từ từ trở nên trầm trọng, cái này không chỉ là cảm giác của một mình An Nhiên mà đám Ngân Lang bọn họ đều có cảm giác như vậy, trong ngày thường mặc dù bọn họ đều sẽ có người chạy việt dã 10km, nhưng cũng không phải ngày ngày đều có, đương nhiên bọn họ cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ thở hổn hển.

Dần dần, người tụt lại phía sau càng nhiều, người kêu không được không được cũng bắt đầu nhiều hơn, nhưng mặc dù những người đó la như thế nhưng bước chân lại không hề dừng lại.

Thọ Săn ở trong xe nhìn mọi người chạy phía sau, về mặt thoát nhìn rất lạnh.

“Huấn luyện viên, ông nói trong một nhóm có bao nhiêu người có thể kiên trì tới cuối?” Lính lái xe cười ề ề hỏi Thọ Săn.

Tầm mắt Thọ Săn đảo qua trên người Phó Quân Hoàng cách bọn họ không xa, rồi sau đó lạnh lùng nói: “Một người cũng không.”

“Tôi cảm thấy đám người Hoa kia dường như rất tốt, ôi chao.”

“Lúc ban đầu không tệ, cũng không tỏ vẻ bọn họ có biểu hiện tốt, cũng chỉ là chút khôn vặt thôi.” Thọ Săn chế cười ra tiếng: “Bọn người Hoa này chắc là không biết cái gì.”

Lái xe không nói gì nữa, không biết có phải ảo giác của mình hay không, anh cảm thấy huấn luyện viên của mình có thành kiến đặc biệt đối với người Hoa, anh nhớ lúc trước kia, huấn luyện viên rất ưa thích người Hoa, nhưng trong mấy năm này, huấn luyện viên cứ như biến thành một người khác, chỉ cần vừa nhắc tới người Hoa, huấn luyện viên sẽ lập tức giậm chân.

Cũng không biết người nào đã trêu chọc cái người huấn luyện viên trong nóng ngoài lạnh này của bọn họ.

An Nhiên đang chạy đột nhiên hắt hơi một cái, mà cái nhảy mũi này liền làm cho về mặt Phó Quân Hoàng lo lắng.

An Nhiên cười cười với Phó Quân Hoàng bày tỏ ý không sao, tiếp tục bước chân bắt đầu chạy.

Chỉ là mới vừa rồi có ai nhắc tới cô hả?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Huấn luyện dã ngoại, chuyện cũ

Lúc ngày mới vừa mới bắt đầu, nhóm học viên đã bắt đầu lục tục đến điểm cuối.

Nhóm học viên không còn hăng hái như lúc vừa đến, lúc này bọn họ đều chật vật không chịu nổi mà nằm trên mặt đất thở hổn hển dữ dội, mặt nhìn có vẻ cực kỳ đau khổ, bọn họ đã không quan tâm được hình tượng của bản thân nữa, lúc này đối với họ mà nói, chỉ cần có thể nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một lúc cũng rất tốt rồi.

Tuy nhóm người U Linh không phải là đội đến điểm cuối đầu tiên, nhưng mà cũng không có tụt lại phía sau cùng.

Nhóm người U Linh đến được điểm cuối cũng không ngã xuống đất nghỉ ngơi như các học viên khác, mà là nhanh chóng chạy tiếp về phía trước, chỗ đó có mấy thùng lớn chứa cháo trắng và bánh ngô, bánh rất cứng, nếu không có cháo trắng thì có lẽ không thể nào nuốt được bánh đó.

Nhóm người U Linh đã quen cuộc sống như vậy, lúc U Linh huấn luyện, trừng phạt của bọn họ đều là như vậy, vài người rớt lại phía sau cùng không có quyền lợi ăn cơm, nếu cứ liên tục vòng tuần hoàn ác tính như vậy, họ sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị đào thải.

Đội sau khi nhóm người U Linh tự giác cầm bánh ngô và một chén cháo trắng ngồi ở một bên bắt đầu ăn ngấu nghiến, toàn bộ đám người ngã xuống đất thở hổn hển dữ dội đều xoay người dậy trong nháy mắt, nhắm về phía đồ ăn của họ.

Đêm qua họ không ăn nhiều cơm tối, nay còn chưa được nghỉ ngơi hoàn toàn thoải mái đã bị kéo đi chạy ngoài trời 10km, ai có thể chống đỡ được cơ chứ?

"Nhớ kỹ, người chạy ở cuối cùng thì không có cơm ăn!" Thợ Săn lớn tiếng hô trong đám người, nhưng mà lúc nói lời này, tầm mắt ông lại khẽ quét qua nhóm người U Linh.

Dường như nhóm người này rất rõ cách sinh tồn ở đây, thậm chí ông còn có loại cảm giác họ rất rõ làm sao để tiếp tục chơi đùa.

Chỉ có điều ông nghĩ đến phương diện này có sự tồn tại của Phó Quân Hoàng, hơn nữa nghe nói, Phó Quân Hoàng là huấn luyện viên của nhóm người này, vậy thì đương nhiên cũng không tồi rồi.

Nhưng nếu là vậy thì ông phải thay đổi kế hoạch huấn luyện của mình rồi.

Nhưng mà nếu như một khi thay đổi kế hoạch huấn luyện thì phải thay đổi toàn bộ kế hoạch, đây là một công trình to lớn.

Thợ Săn hơi nhíu mày, sau đó buông tha cho quyết định này, ông mặc kệ đám người Hoa Hạ này chuẩn bị dốc sức ra sao, giả mãi mãi đều là giả đúng không? Ông sẽ làm cho những người này nếm được ưu đãi của trường học thợ săn đối với họ.

"Một người chỉ có thể lấy một cái!" Thợ Săn đồng loạt bắt được tay của binh lính đang đưa ra đi lấy cái bánh ngô thứ hai, ánh mắt lạnh lẽo.

Binh lính kia đã mệt đến mức không nói thành lời, sao ăn một cái bánh ngô to cỡ bàn tay mà no được chứ? Hơn nữa nói cháo trắng kia chỉ bằng nói là nước cơm, thậm chí họ còn không thấy được hạt gạo nào bên trong.

Năm người đến cuối cùng không được ăn cơm, bọn họ gần như phải bò mới bò qua được, chỉ là lúc bọn họ bò về phía đồ ăn thì bị thợ săn ngăn cản lối đi.

"Mọi người đã không còn tư cách ăn cơm, bây giờ hít xì dầu một trăm lần tại chỗ."

Giọng nói không lưu tình chút nào của thợ săn vang lên trên đỉnh đầu năm người.

Trong năm người này không có cô gái nào, năm người học viên đã không còn sức lực đi tranh luận nữa, nhưng hít xì dầu một trăm cái? Sao bọn họ có sức để làm nữa chứ?

Nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo của thợ săn, họ không làm không được. Họ biết thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé. Chỉ cần yếu hơn người khác, cũng chỉ có mức bị người khác ăn.

Không thể oán thán bất kỳ điều gì, chỉ có thể tự trách bản thân không bằng người khác.

Năm người học viên liếc mắt nhìn nhau, lập tức không nói câu nào mà bắt đầu hít xì dầu.

Lúc người dựa vào trên người Phó Quân Hoàng nghỉ ngơi nhìn thấy năm người kia, trong ánh mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc thoáng qua, thậm chí trong năm người kia còn có một người châu Á, trước kia cô cũng không phát hiện ra cậu bé châu Á kia.

"Nhìn gì vậy?" Hơi thở Phó Quân Hoàng có vẻ cực kỳ bình ổn, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi chút nào, lồng ngực nhấp nhô không khác gì so với lúc bình thường.

An Nhiên lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, sau đó ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, sắc mặt cô có vẻ hơi trắng xanh, cô hỏi anh:

"Không mệt sao?"

Phó Quân Hoàng lắc đầu: "Không mệt." Từ sau khi anh ra khỏi hang động kia thì anh đã không còn cảm thấy mệt mỏi.

An Nhiên đưa hai tay ra ôm Phó Quân Hoàng: "Như vậy rất tốt không phải sao?" Trong ánh mắt An Nhiên xẹt qua vẻ u ám, cô không tra được chút manh mối nào về người nắm đó bất lão soái ca đi làm thí nghiệm.

An Nhiên cũng từng âm thầm điều tra tin tức của cơ thể này, nhưng nhận được đều là trống không, không có tí tin tức nào.

Xem ra người ẩn giấu phía sau đám người kia rất lợi hại.

Không sao, dù sao cô cũng có thời gian, để từ từ bắt đám người này lại!

"Này, số 8, cô và số 2 là một đôi sao?" Một giọng nói trêu ghẹo vang lên, An Nhiên nhìn sang, lại là số 21 lúc trước nói chuyện nhiều với họ.

An Nhiên không để ý đến anh, bây giờ giữ sức khỏe vẫn quan trọng hơn.

"Nếu như hai người không phải là một đôi thì ở cùng tôi đi, tôi nhìn trúng cô rồi." Nhìn số 21 không có vẻ gì là đang nói đùa, mặt anh còn lộ chút vẻ nghiêm túc.

"Nếu như không muốn chết thì cách xa tôi một chút." An Nhiên hoàn toàn có lòng tốt mà nhìn số 21, sau đó tiếp tục núp ở trong lòng Phó Quân Hoàng, không nói thêm câu nào nữa.

Hình như tình hình của Vạn Lỗi cũng hơi chật vật, tuy anh không ở trong đội ngũ năm người kia, nhưng mà xem ra rõ ràng anh tiêu hao nhiều thể lực hơn nhóm người U Linh rất nhiều.

Lúc Vạn Lỗi đến được điểm cuối thì tầm mắt âm u khẽ quét qua người An Nhiên, sau đó nhắm mắt lại, không nói gì cũng không làm gì, cứ nằm như vậy.

Tiết mục duy nhất vào lúc này của nhóm học viên chính là xem năm học viên kia hít xì dầu, họ nhăm chán đến độ bắt đầu đếm cho năm người kia, có người trực tiếp cạn kiệt sức lực nằm trên mặt đất, không nhúc nhích tí nào, đôi mắt đều đã nhắm chặt lại.

Đội y hộ vẫn luôn chờ ở một bên vội vàng đi lên, bắt đầu kiểm tra cơ thể những người đang nhắm chặt mắt này.

Đây chỉ mới là một bắt đầu mà thôi.

An Nhiên yên lặng thở dài ở đáy lòng, thợ săn cũng không phải là một người mềm lòng.

"Đều đã nghỉ ngơi xong rồi đúng không? Nếu đều đã nghỉ ngơi xong thì tắt cả đứng vững hết cho tôi!" Sau khi toàn bộ năm người đã hít xì dầu xong thì giọng nói của thợ săn đột nhiên vang lên.

Mọi người chợt giật mình, toàn bộ lập tức đứng lên từ trên mặt đất.

Có vài người do đứng lên quá nhanh, máu không cung đủ, mê mang choáng váng một lúc, suýt nữa ngã quỵ trên đất, may mà có người bên cạnh đỡ, nếu không thì chắc chắn sẽ ngã cực kỳ thảm.

Hoa Hạ.

Bên trong căn phòng u ám chỉ có một ngọn đèn màu da cam đang sáng, có hai người đang yên lặng ngồi trước bàn.

"Nói đi, em tốn sức tìm tôi như vậy, chắc không phải là yêu tôi rồi chứ?" Giọng nói tùy tiện không đáng hoàng vang lên, người nọ có một đôi mắt quyến rũ, anh nhìn người phụ nữ đang ngồi ở phía đối diện như đang muốn ăn anh vào bụng, cười ha ha nói.

Ánh mắt Kiều Từ Du u ám dừng ở trên thân người kia: "Nguyên Phi, anh biết tại sao tôi lại đến tìm anh."

Nguyên Phi nhún nhún vai: "Sao cơ? Em muốn rời bỏ? Yên tâm, tuy em bắn một phát súng vào tôi, nhưng mà nói thật, kỹ thuật của em đúng thật là không tồi. Tuy nhiên, tôi chỉ là một thể thân cực kỳ đáng thương."

Kiều Từ Du cười lạnh: "Nguyên Phi, nếu tôi đã dám bắn một phát súng vào anh thì tôi sẽ dám bắn phát súng thứ hai. Nếu hôm nay tôi có thể tìm được anh, lần sau tôi vẫn có thể tìm được anh như trước."

"Ồ? Hóa ra Cáo Long Đỏ của chúng ta thích tôi như vậy nha." Nguyên Phi tiếp tục cười: "Nhưng mà vậy phải làm sao bây giờ, tôi lại không thích em. Chúng ta chỉ là dựa theo nhu cầu có đúng không?"

"Ồ? Nếu tôi không nhớ nhầm thì anh chỉ là người do tôi mua về từ chỗ MB nhỉ?" Giọng nói Kiều Từ Du chợt trở nên lạnh lùng: "Nói, anh đang làm việc cho ai."

"Ồi, xem em nói kìa, đương nhiên là tôi làm việc cho bản thân rồi. Có một người đẹp siêu cấp như vậy yêu thương nhưng nhớ tôi, còn muốn cho tôi tiền, đương nhiên là tôi sẵn lòng rồi." Đương nhiên là Nguyên Phi không sợ Kiều Từ Du đe dọa: "Nhưng mà tôi hỏi em, bị một người đàn ông có khuôn mặt

tương tự Diêm Từ Diệp đặt dưới thân thì có cảm giác thế nào? Có phải cực kỳ thoải mái hay không, có phải cảm thấy ước muốn của mình trở thành sự thật rồi hay không hả?"

Kiều Từ Du đột nhiên cảm thấy sững, hòng sững nhắm ngay mi tâm của Nguyên Phi: "Nếu như anh không muốn chết thì tốt nhất bây giờ hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh là ai, làm việc cho kẻ nào."

Nguyên Phi cười cười: "Không, em không nỡ giết tôi."

"Anh quá tự tin rồi." Cô mở chốt an toàn.

"Đương nhiên. Cho dù nói thế nào thì tôi cũng là người đàn ông đầu tiên của em đấy." Lúc Nguyên Phi nói ra lời này, nhìn về mặt rất mập mờ.

Anh nói đúng là sự thật, ban đầu lúc anh đặt cô dưới thân, hoàn toàn không ngờ đó lại là lần đầu tiên của cô, cô thích Diêm Từ Diệp như vậy, sao còn không dâng lên trình tiết quý báu của bản thân? Mà lại chọn cho anh, một người có khuôn mặt gần giống Diêm Từ Diệp.

Pằng ——

Viên đạn xẹt qua má Nguyên Phi.

Trên má Nguyên Phi lập tức truyền đến cảm giác đau đớn nóng rát.

"Nguyên Phi, đừng tưởng rằng, tôi sẽ không ra tay. Anh có phần quá coi trọng bản thân rồi." Kiêu Từ Du không hề định cho qua, khi Nguyên Phi còn chưa mở miệng, lại bắn thêm một phát súng, viên đạn vẫn xẹt qua gương mặt anh như cũ, bây giờ trên gương mặt anh đã có một vết máu rồi.

Nguyên Phi hơi khó tin mà đưa tay chạm vào gò má của mình, cảm giác đau đớn khiến anh không thể không hít một hơi khí lạnh, ánh mắt anh nhìn về phía Kiêu Từ Du lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

"Kiêu Từ Du, Nguyên Phi tôi cũng không có nguyên tắc không đánh phụ nữ." Nguyên Phi cong khóe miệng, sau đó nói: "Em muốn có được tin tức từ chỗ tôi, ha, vậy mà cũng có thể nghĩ được."

Sao Kiêu Từ Du có thể bị anh dọa được: "Nguyên Phi, tôi dám đến tìm anh, đương nhiên là nắm được nhược điểm của anh, bây giờ chỉ cần anh nói cho tôi rốt cuộc là ai muốn ra tay với Tần Môn, hết thấy chuyện cũ tôi đều không tính toán nữa."

"Ồi, nhìn xem Đường chủ của chúng ta đại nghĩa cỡ nào, tiếc là tôi không biết tốt xấu như vậy đó." Nguyên Phi đột nhiên nở nụ cười: "Em phải biết rằng, chủ nhân nhà tôi, ghét nhất chính là người ăn cây táo rào cây sung. Tôi vẫn chưa muốn khiến chủ nhân nhà tôi chán ghét tôi đâu."

Kiều Từ Du lạnh lùng nhìn anh, cũng lúc cô đang muốn ra tay, Nguyên Phi đột nhiên đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất của anh đi đến bên cạnh Kiêu Từ Du, cũng ngay lúc cô ngẩn ra, một tay choàng sau lưng cô, sau đó ôm ngang eo cô, cười nói:

"Nhìn xem Đường chủ của chúng ta xinh đẹp như vậy, tại sao luôn thích bày ra vẻ mặt lạnh lẽo vậy chứ? Chắc chắn em không biết, lúc lừa tình trong em dâng cao, lúc em gọi tên anh Diêm của em, về mặt động lòng người biết bao, e rằng ngay cả chính em nhìn thấy cũng chưa chắc đã tin, người lộ vẻ mặt nịnh nọt như vậy lại là chính em."

Nguyên Phi vừa nói, vừa lấy ra di động của mình, mở một tấm hình cho Kiêu Từ Du xem, người trong ảnh chính là Kiêu Từ Du, Kiêu Từ Du cùng lăn ga trải giường với Nguyên Phi.

Kiều Từ Du cảm thấy nhìn Nguyên Phi, Nguyên Phi gỡ súng lục trong tay cô xuống, sau đó nở nụ cười: "Có phải cảm thấy cực kỳ động lòng người hay không? Lúc nào tôi nhớ em đều mở ra nhìn. Em nói xem, nếu tôi bán tấm ảnh này cho tòa soạn, tôi có thể nhận được bao nhiêu tiền nhỉ?"

Ánh mắt Kiêu Từ Du trở nên lạnh hơn, ánh mắt lạnh lùng kia giống như muốn bắn thủng cả người anh.

Nguyên Phi đột nhiên buông Kiêu Từ Du ra, chậm rãi đi ra ngoài ngay dưới ánh mắt lạnh băng của cô, xem ra anh lại phải đổi nhà rồi, chỉ là trước khi anh đi, anh ném lại một câu:

"Đời này Diêm Từ Diệp khó có thể ở cùng với em nữa. À, đúng rồi, còn có thể thân tôi đây, cũng không hề thích em."

Khoảnh khắc Nguyên Phi rời đi, Kiêu Từ Du giống như đột nhiên lấy lại tinh thần, cô gạt tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, về mặt từ từ lộ vẻ căm phẫn!

Cô biết, cô đã biết cả rồi!

Cô không cần người khác tới nhắc nhở cô! Cả đời này anh Diêm đều khó có thể ở cùng với cô nữa, cho dù anh ở cùng với người khác, cũng không thể nào ở cùng với cô.

Nếu như họ đi cùng với nhau, dù sao giữa họ sẽ cách một Tần gia, cô không gỡ được khúc mắc của bản thân, luôn muốn vị trí của bản thân trong lòng anh cao hơn Tần gia, nhưng mà đây sao có thể? Cho dù là nói bây giờ, ngay cả Phó An Nhiên kia cô cũng không bằng, huống hồ là Tần gia? Tần gia nuôi bọn họ từ nhỏ đến lớn.

—— "Muốn báo thù không?"

Cô vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên cô gặp Gia, người đứng ở bên ngoài vòng tròn, lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt người không có chút độ ấm nào, chỉ là lạnh lùng như vậy mà thôi cô.

Cô vẫn nhớ rõ, lúc đó chàng trai đứng bên cạnh Tần gia cũng không nói gì cả, trong đôi mắt anh cũng không có thần sắc gì, nhưng mà cô vẫn có thể cảm nhận được lúc anh nhìn về phía Tần gia, trong đôi mắt chứa vẻ cuồng nhiệt.

Ngay trong khoảnh khắc đó, chàng trai đó lọt sâu vào trong lòng cô.

Lúc đó cô trả lời thế nào nhỉ? Cô đã quên lúc đó nói gì, chỉ là không ngừng gạt đầu, nước mắt liên tục chảy ra từ trong vành mắt.

Sau khi cô bị nhốt vào phòng giam kia, không giây phút nào là cô không muốn trốn khỏi nơi đó, ngày nào cô cũng cầu xin người khác cứu cô ra ngoài, nhưng mà đều đã khóc cạn nước mắt, nhưng không có ai cứu cô, bọn họ đều dùng ánh mắt ghê tởm nhìn cô, đều vươn tay chạm vào cơ thể cô khiến toàn thân cô phát run.

Cô chán ghét nơi đó, cô muốn bỏ chạy, nhưng mà sau mỗi lần chạy trốn thất bại, phải đối mặt với từng trận đánh đập cực kỳ thô bạo, sau đó cô học được thông minh, cô không chạy nữa, cô học tất cả chuyện để hầu hạ đàn ông, cũng cùng ngày cô bị bán đấu giá, lúc cô bị nhốt trong lồng giam, Tần gia đã xuất hiện trong sinh mệnh cô.

—— "Muốn báo thù không?"

Sao có thể không muốn chứ, ngày nào cô cũng muốn, từng giây từng phút đều muốn, cô hận không thể giết chết hết toàn bộ người nơi đây.

Nhưng mà người này có thể tin, có thể làm cho cô tin nhiệm sao?

Lúc cô còn chưa phản ứng kịp thì cô đã bắt đầu gạt đầu, cơ thể cô đã tự động bắt đầu khua phục người phụ nữ trong treo nhưng lạnh lùng kia.

Cô nghe thấy người khác gọi cô ấy là Tần gia, thậm chí nhìn thấy những người lúc trước kiêu căng vênh vào đều khúm núm với cô gái như tiên kia, tất cả cử chỉ và hành động đều là đáng vẻ thật cẩn thận.

Cô biết, chỉ cần cô ấy là có thể cứu được cô rồi.

Cô không thể nghĩ đến biện pháp khác, cô không thể nói thành lời, cũng không kêu được, chỉ có thể không ngừng hô, tiếng phát ra cũng chỉ là tiếng hu hu, cô sợ cô gấp gáp, cô sợ người này muốn đi, càng làm bản thân sốt ruột đến độ không nói nên lời.

Cô gấp gáp vươn tay ra nắm lấy quần áo của cô ấy, nhưng mà lúc cô còn chưa chạm được bộ quần áo xa hoa kia thì chàng trai lạnh lùng đó đã đứng ở trước mặt cô, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn cô.

Câu đầu tiên anh nói với cô chính là: "Đừng chạm vào Gia."

Khi đó cô vẫn chưa biết, bắt đầu từ khi đó, Diêm Từ Diệp cũng đã bắt đầu có tình cảm khác thường với Tần gia rồi.

Lúc đó Kiều Từ Du vẫn không rõ, tại sao Gia lại cứu cô, nhưng mà người chỉ cứu cô, không nói gì cả, đưa cô về thẳng nhà.

Cô vẫn luôn cảm thấy rất thần kỳ, bởi vì từ đầu đến cuối, những người lúc trước giam cầm cô đều không nói câu nào, thậm chí vẻ mặt còn dè dặt giống như phụ nữ.

Sau đó, sau đó cô tiến vào Tần trạch, cô chỉ có tên mình, lúc Gia hỏi tên cô, cô nói tên của mình. Sau đó, người đã nói:

"Sau này nơi đây chính là nhà cô, tôi là chủ nhân của cô, cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không xảy ra chuyện gì."

Sau đó, cô ấy xua tay, cô liền bị dẫn đi xuống.

Người dẫn cô đi chính là chàng trai kia, tuổi tác chàng trai đó xấp xỉ với cô.

"Gia không thích bên cạnh có người lạ, sau này cô cách xa Gia một chút." Cô luôn nhớ rõ, đây là câu nói thứ hai Diêm Từ Diệp nói với cô.

Mà câu nào cũng là cách xa Gia một chút.

Khi đó cô vẫn không biết gì, không hiểu gì, cô chỉ cảm thấy chàng trai có bề ngoài đẹp trai này đối với cô thật tốt, tuy người lạnh lùng, nhưng mà anh nói hết điều cấm kỵ của Gia cho cô.

Bây giờ ngẫm lại, lúc trước bản thân thật đúng là rất ngây thơ, khi đó anh Diêm đã bày ra vẻ mặt rõ ràng như vậy, cô lại tưởng rằng anh chỉ đang nói cho cô biết điều cấm kỵ của Gia.

Nếu như lúc đó cô nghe ra được, có phải sẽ không xảy ra những chuyện sau này rồi hay không? Có phải gia sẽ không phải chết, có phải cô sẽ không phải... không có nhà rồi hay không?"

Lúc Tần gia còn sống, Tần trạch là nhà cô.

Nhưng mà bây giờ Tần gia đã không còn, vậy thì nhà cô... ở nơi đâu?

Nguyên Phi đi thẳng đến nhà Caesar, nhưng không ngờ anh không tìm được Caesar, mà lại thấy Lại Tư đang đứng ở cửa lộ vẻ mặt trầm tư.

"Ồi Lại Tư của chúng ta, đang tự hỏi vấn đề lớn trong cuộc đời đây sao." Hai tay Nguyên Phi đút trong túi đi vào nhà Caesar từ trong bóng đêm.

Lại Tư không ngờ lại gặp được Nguyên Phi trong quãng thời gian này, sau khi thoáng sững sờ, lập tức nói: "Đã vài ngày không có tin tức của chủ nhân, tôi..."

"Lo lắng?" Nguyên Phi cười cười, lập tức tính ngày: "Ây da yên tâm đi, cũng không phải anh không biết, gần như lần nào lão đại cũng sẽ mất tích một đoạn thời gian vào khoảng thời gian này, chờ qua một lúc sau, anh ấy sẽ nhanh chóng trở về thôi."

Lại Tư ngấm lại thấy cũng đúng: "Sao vậy, ngay cả anh cũng không biết chủ nhân đi đâu sao?"

"Ha tôi nói với anh Lại Tư này, đừng tưởng rằng có thể moi được tin từ trong miệng tôi."

"Tôi thấy anh cũng không biết." Lại Tư chặc chặc thành tiếng.

"Không biết thì sao nào, tôi chính là vui vẻ mà không biết thế đấy." Thật đúng là Nguyên Phi không biết Caesar đi đâu.

Trong những năm qua, Caesar luôn biến mất một đoạn thời gian trong khoảng thời gian này, tuy thời gian không lâu lắm, nhưng mà anh cảm thấy dường như Caesar đang làm chuyện lớn gì đó.

Dường như gương mặt đen thui của Lại Tư lại đen thêm vài phần: "Chủ nhân không có ở đây, nếu như anh có chuyện gì thì..."

"Thôi đi, nếu anh ấy đã không có ở đây thì tôi sẽ không đi vào, chờ anh ấy trở lại thì gọi điện thoại cho tôi." Nói xong rồi thì Nguyên Phi không nói thêm gì nữa, xoay người rồi đi.

Nhưng mà lúc anh vừa xoay người, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Gần đây Tần Môn bên kia càng ngày càng hoạt động nhiều, thậm chí rất nhiều thế lực họ âm thầm sắp xếp đều bị người khác tiêu diệt, còn có không ít anh em đều đã mất tích, này đối với họ mà nói cũng không phải là tin tức tốt.

Nhưng mà lúc nguy cấp này, rốt cuộc lão đại lại chạy đến chỗ nào rồi?

"Bên kia có tin tức không?" Một người đàn ông khoác một cái áo dài trắng cầm một lọ thuốc trong tay, giọng nói khi anh mặc bộ đồ phòng hộ có hơi khó chịu.

"Tiểu thư ở bên kia thích ứng cực kỳ tốt, ít nhất bây giờ không có xuất hiện bất kỳ tình huống nào. Hơn nữa nghe nói, biểu hiện còn rất không tồi." Trương Tuấn cũng mặc bộ đồ phòng hộ nói kính cẩn lễ phép.

"Vây là tốt nhất. Tôi cũng không muốn để cho bảo bối của tôi chịu chút tổn thương nào." Tiếp tục nhìn chất lỏng hồng nhạt trong ống nghiệm, die,n; da.nlze.quydo/mn giọng nói của người đàn ông nghe có vẻ khiến cho người khác toàn thân phát run.

Trương Tuấn gật gật đầu: "Vây thì bên chỗ thiếu gia..."

"Mặc kệ nó, đến lúc đó tự nhiên sẽ không có chuyện gì." Người đàn ông nhìn chất lỏng hồng nhạt kia, nhìn nó cuối cùng từ từ biến thành màu đen, ánh mắt vốn còn chút độ ấm lập tức trở nên lạnh băng: "Đừng rồi, vẫn không có kết quả sao?"

Trương Tuấn lắc đầu: "Bọn họ đều đang tìm, đã bắt đầu mở rộng phạm vi đến lân cận các quốc gia rồi."

"Đẩy nhanh tốc độ, tôi không đợi được quá lâu."

"Dạ." Trương Tuấn nhìn người đàn ông treo ngược ống nghiệm lên, sau đó nói: "Cũng không có tin tức gì về Triều Thánh bên kia, nghe nói người của họ đã từng tìm kiếm ở Nhật và Hàn, cũng không tìm được thứ mà chúng ta cần. Mà chúng ta gần như đã tra khắp đại lục Hoa Hạ rồi, chúng ta cũng xem nhiều lần phân danh sách của Triều Thánh, cũng không có gì khác thường."

Người đàn ông ném ống nghiệm vào thùng trong hồ, cả người ngồi trên ghế sofa, mặt lộ vẻ u ám.

Bịch ——

Tiếng người ngã xuống đất.

Súng bắn nước bắn ra nước mãnh liệt đâm vào trên người mỗi một học viên, có người không chịu nổi ngã thẳng xuống đất, nhưng mà sau khi ngã xuống, việc bọn họ phải làm chính là lập tức đứng lên, hơn nữa trở lại trong đội ngũ một lần nữa.

Phó Quân Hoàng che chở An Nhiên sit sao, tuy phần lớn nước đều bắn lên người anh, nhưng dù sao anh cũng có cách nào che toàn bộ nước được.

Nước buổi tối không đến mười độ, thậm chí bắn trên người còn có cảm giác lạnh thấu xương.

Có người phải chịu đựng lực nén mạnh mẽ của nước, còn phải chịu đựng nước lạnh buốt này. Nếu như đổi lại là lúc bình thường, bây giờ bọn họ tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, nhưng mà ngày này, bọn họ vừa trải qua huấn luyện với cường độ cao, đang là lúc cạn kiệt sức lực.

Súng bắn nước với lực lớn phun mọi người ngã hết trên mặt đất, bọn họ không biết bị bắn bao lâu, bọn họ cũng không biết rốt cuộc còn có thể chịu đựng bao lâu, việc bọn họ cần phải làm là không thể gục ngã, bởi vì bọn họ không biết sau khi bản thân gục ngã, còn có thể đứng lên nữa hay không.

An Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, tay chân cô đều bắt đầu tê liệt, cả người đều đang run rẩy.

Phó Quân Hoàng đã không có thần kinh đầu đón trên người, đối với rất nhiều thứ thì phản ứng của anh tương đối chậm chạp, ngoại trừ phản ứng nhanh nhạy của cơ thể với điều kiện bất lợi ra thì phản ứng của anh lúc nào cũng chậm.

Nhưng mà cho dù vậy thì lúc này Phó Quân Hoàng cũng cảm thấy cực kỳ lạnh, anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì mà dùng sức ôm chặt bảo bối của mình, anh muốn che chở cô sau lưng anh.

Nhóm người u linh rất ấn ý, bốn người đàn ông bảo vệ An Nhiên chặt chẽ bên trong, không phải Thợ Săn không nhìn thấy, nhưng đây với ông mà nói không sao cả, tinh thần đoàn đội vẫn rất quan trọng, không ngờ đũa người Hoa Hạ này lại đoàn kết như vậy.

Bịch-----

Lại có người ngã xuống, nhưng mà bây giờ, anh còn chưa đứng lên, người nọ đã quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân co giật, anh hô yếu ớt:

“Tôi không xong rồi, tôi không chịu nổi nữa, tôi không được...”

“Số 29, đứng lên đi! Anh mau đứng lên!”

“Số 29! Nếu như anh không đứng nổi, anh chính là kẻ hèn nhát!”

“Tin tưởng chính mình anh, anh có thể làm được! Số 29, anh có thể làm được! chỉ cần đứng lên thì chúng ta sẽ vượt qua!”

Giống như trong trận mưa to, mọi người lớn tiếng hô, tuy thời gian bọn họ ở cùng nhau không dài, nhân tình hữu nghị giữa quân nhân luôn đến nhanh như vậy, đơn giản như vậy.

“Không, tôi không được rồi, tôi không chịu nổi, quá mệt rồi, tôi không chịu nổi!” Số 29 giống như sụp đổ hô lớn tiếng, cơ thể đầy vết thương do nước gây ra đang quần quai trên mặt đất, vẻ mặt nhìn như cực kỳ đau đớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Mà sắc mặt người nào ở đây mà không như vậy chứ? Cơ thể mọi người đều đang run rẩy, hai tay họ nắm chặt lại với nhau, bọn họ không thể gục ngã, gục ngã rồi sẽ không dậy nổi nữa.

Thợ Săn phát phát tay, đội chữa trị vẫn luôn chờ ở một bên lập tức đứng lên, nâng binh lính kia đi xuống, hơn nữa khiêng đi ngay trong tầm mắt mọi người.

“Bây giờ ai trong mọi người muốn rời đi thì nhanh chóng nói cho tôi biết!” Thợ Săn đứng ở trước mặt bọn họ, gào lớn tiếng: “Không sao, mọi người không chịu nổi thì không mất mặt, chỉ cần đến ranh giới của mọi người thì mọi người cũng chỉ có thể đi đến bước này mà thôi. Bây giờ trả lời tôi, ai muốn rời khỏi!”

Khóe miệng Thợ Săn cong lên một độ cong khó phát hiện.

Cũng chính lúc vừa cong lên.

Vào lúc này, hai giọng nói vang lên cùng lúc: “Tôi không chịu nổi nữa, tôi muốn rời khỏi!”

Là hai tên nước Đức.

Ánh mắt Thợ Săn lập tức lạnh đi, tầm mắt ông dừng trên người hai tên nước Đức: “Hai người thật sự tính rời khỏi sao?”

“Tôi không chịu nổi nữa, tôi phải đi về!” Số 5 hoàn toàn ngồi trên mặt đất, có vẻ gã đã cạn kiệt sức lực, gã nhìn Thợ Săn, không sợ hãi chút nào, bây giờ gã chỉ muốn đi về nhà, chỉ muốn được về nhà mà thôi.”

“Huấn luyện viên của các người như vậy quả thực chính là biến thái! Tôi không muốn trở thành chiến sĩ siêu cấp. Tôi không chịu nổi nữa, tôi rút lui.”

“Được, sau khi gõ cái chuông kia thì hai người có thể rời đi.” Thợ Săn không nói thêm câu nào nữa, tầm mắt dừng ở cái chuông sắt to cách bọn họ không xa

Hai người diu dặt lẫn nhau, vẻ mặt không có vẻ không nở chút nào, thậm chí An Nhiên còn thấy một ít vẻ được giải thoát từ trên mặt họ

Đúng rồi, đây mới là ngày đầu tiên mà thôi, nhóm người này cũng đã không chịu nổi rồi, sau đó còn có thêm hơn trăm ngày, đại khái là bọn họ sợ, sợ hãi mà thôi

Lúc tiếng chuông vang lên dữ dội, cũng ngày lúc mọi người còn chưa lấy lại tinh thần thì tiếng chuông thứ hai lại vang lên, sau khi hai người cúi chào chuông thì đặt mũ của mình dưới chuông.

Hai người đi đầu dắt lẫn nhau đi về ký túc xá

“Còn có ai!” Thợ Săn tiếp tục hô.

Lại có thêm bốn người đi ra từ trong đám người, trong bốn người đó có ba người là người hôm nay không được ăn sáng sau buổi huấn luyện ngoài trời.

Thợ Săn không nói câu nào, bốn người đi đến trước chuông, cầm lấy cây sắt gõ từng tiếng từng tiếng một nối tiếp nhau lên chuông, khoảng khắc tiếng chuông vang lên, nước mắt bọn họ ngập tràn bờ mi.

Lúc trước khi bọn họ bước lên con đường này thì ý chí bọn họ ra sao, lại không ngờ ngay ngày đầu tiên thì họ đã không chịu nổi.

Có điều dù sao họ cũng đã trải qua, nhưng mà bọn họ thật sự không chịu nổi, bọn họ không muốn vì hư vinh mà mất đi tính mạng của bản thân.

“Còn có không!” Thợ Săn gầm rú lớn tiếng: “Tôi không muốn lát nữa còn có người nói với tôi rằng tôi muốn rút khỏi, tôi muốn rời đi, điều tôi rất muốn thấy chính là các người đều rời đi hết, không ai tốt nghiệp được từ tay tôi.”

Lần này, không có ai đi ra, súng bắn nước cao áp vẫn tiếp tục phun như cũ, thậm chí nhóm người không chế súng bắn nước cũng có chút nhắm vào người khác, cũng giống như nói người Hoa Hạ gì gì đó.

“Ngừng.” Thợ Săn vừa dứt lời, tất cả nước đều ngừng lại.

An Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân mình đều đang lạnh run, khí lạnh xông tới từ bên trong trong làm thân thể cô run rẩy không ngừng.

Cơ thể Phó Quân Hoàng che chở cô thì sao cũng không tốt hơn bao nhiêu, da thịt anh lạnh buốt, thậm chí còn không có chút độ ấm nào.

“Nghỉ ngơi tại chỗ, đừng, không cho phép ngồi xuống.” Giọng nói Thợ Săn như một khẩu súng đánh vào trên ngực bọn họ.

Không cho phép ngồi? Đúng?

Lúc có súng bắn nước cao áp phun vào họ, dù sao họ cũng có một lực cản có thể để họ chống đỡ, nhưng mà bây giờ thoắt cái liền rãnh rồi, cơ thể bọn họ lại tự động mềm nhũn ra, thậm chí còn không ít người sau cửa ải súng bắn nước, cơ thể của họ cũng đã tự ngã sấp xuống mặt đất.

Tiếng bịch bịch bịch nghe qua còn vô cùng đầy cảm giác có tiết tấu, đó đều là tiếng mọi người ngã xuống đất.

Có không ít người sau khi ngã xuống đều không đứng lên.

“Tất cả đều đứng lên hết cho tôi!” Thợ Săn hô lớn tiếng.

Không có ai đứng dậy.

Thật sự là bọn họ đã vô cùng mệt, từ nửa đêm qua bọn họ đã bắt đầu thao luyện, bây giờ đã sắp đến chín giờ tối, mà trong khoảng thời gian này, bọn họ chỉ ăn một bát cháo và ăn một cái bánh ngô nhỏ bằng lòng bàn tay, bọn họ đã vô cùng đói bụng, bây giờ rất không dễ dàng mới có thể nghỉ ngơi một lúc, còn không thể ngồi xuống, vậy thì họ trực tiếp nằm.

“Không đứng lên đúng không?” Thợ Săn lấy súng từ trong tay sĩ quan của mình, lập tức không chút lưu tình nào mà bắn pằng pằng pằng vài phát về phía mấy người nằm trên mặt đất.

Mấy người nằm trên mặt đất soàn soạt đứng lên ngay, tốc độ cực nhanh, động tác linh hoạt, hoàn toàn không nhìn ra bây giờ họ đã gần như không còn sức lực nào.

Bởi vậy mới nói, tiềm lực của con người là vô cùng lớn.

“Rất tốt, bây giờ các người đều đã đứng lên rồi thì phải biết rằng, tôi để cho các người đứng nghỉ ngơi đã là nhân từ với các người rồi, nếu như ai dám ngã xuống hoặc ngồi xuống hoặc là bò nằm gì gì đó cũng đừng trách phạt của tôi không có mắt.”

Mọi người lập tức hít một hơi khí lạnh, chỉ là không sao, cũng chỉ là đứng nghỉ ngơi mà thôi.

Nhóm người u linh cũng không có huấn luyện hạng mục này, đối với An Nhiên mà nói, đây là hoàn toàn không cần thiết, bọn họ cũng không phải động vật, hoàn toàn không cần thiết phải đứng ngủ.

Bây giờ độ mệt mỏi của mọi người đã đạt đến điểm giới hạn, có không ít người đang lắc lư cơ thể, rõ ràng đều đang ngủ gà ngủ gật, cũng có không ít

người ngủ liền ngã xuống đất sau đó lại nhanh chóng bò dậy.

An Nhiên trực tiếp dựa vào ngực Phó Quân Hoàng ngủ.

Hoa Tây tổng cộng tám người, lần này Vạn Lỗi cũng tách riêng ra, tám người tựa lưng nhau vây thành vòng tròn chống đỡ cho nhau mà nghỉ ngơi, đây là biện pháp duy nhất mà Phó Quân Hoàng có thể nghĩ ra.

Người còn lại thấy hình thức nghỉ ngơi của An Nhiên họ thì cũng bắt đầu bắt chước theo.

An Nhiên họ cảm thấy không sao cảm, dù sao cũng không biết cuối cùng những người này có thể ở lại bao nhiêu, không cần phải nghĩ như vậy.

Thợ Săn ngồi trên một cái ghế gỗ, ông vắt chéo hai chân lại, về mặt không thay đổi nhìn mỗi người ở đây.

Nhưng mà cũng đúng lúc này, di động trong túi quần ông run lên, Thợ Săn hơi nhúu mày rồi mới lấy điện thoại ra, lúc nhìn thấy biểu thị cuộc gọi của cấp trên, về mặt lại sững sốt.

“Sao thế?” Thợ Săn vừa mới nhận điện thoại đã hỏi ra hai chữ kia, đầu bên kia điện thoại đã âm ỉ lạt trời rồi.

“Chết tiết chết tiết chết tiết! Thợ Săn Thợ Săn tôi cho anh biết, chết tiết! Chết tiết!” Rõ ràng người ở đầu dây bên kia điện thoại đã vô cùng kích động: “Tôi cho anh biết, chắc chắn anh không biết, ây da mẹ nó!”

Thợ Săn chỉ chỉ nhóm binh lính của mình cho đám người kia đứng thẳng nghỉ ngơi, rồi sau đó cầm di động đi sang một bên.

“Rốt cuộc sao mà anh thành như vậy.” Có thể làm cho người từ trước đến nay luôn bình tĩnh phát ra cảm thán như vậy thì chắc chắn không phải việc nhỏ gì.

“Anh chờ tôi bình tĩnh đây lòng đang kích động trước đây.”

“Ừm được.” Từ trước đến nay Thợ Săn luôn hết sức khoan dung với mấy người bạn bè không nhiều lắm của ông.

Thợ Săn nghe thấy tiếng hít thở kéo dài ở đầu bên kia, hít vào một hơi thật sâu rồi sau đó từ từ thở ra, sau đó lại hít sâu vào, thở ra, cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần rồi bên kia mới nói:

“Tôi nói cho biết nha Thợ Săn, anh nhất định phải chuẩn bị tâm lý trước, nhất định phải chuẩn bị tốt đó. Được rồi bây giờ anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Về mặt Thợ Săn như vạch đen: “Chuẩn bị xong rồi, anh nói đi. Bên này của tôi còn đang huấn luyện.”

“Mau mau ném chuyện huấn luyện của anh sang một bên đi. Tôi nói cho anh biết, đây đối với anh mà nói tuyệt đối là một tin tức làm phẫn chấn lòng người, à, không đúng, tuyệt đối là một tin tức làm người ta sồn gai ốc.”

“Mike.” Thợ Săn bắt đầu đi hô tên ông.

Mike ở đầu bên kia điện thoại nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hắng giọng, chậm rãi nói: “Thợ Săn, không nhất định anh sẽ tin tưởng chuyện bây giờ tôi nói, nhưng mà anh nhất định phải nghe tôi nói xong rồi mới có thể hỏi tôi, biết không?”

“Được.” Thợ Săn bày tỏ không sao cả, hẳn là trên thế giới này không có chuyện gì có thể khiến ông tò mò nữa.

“Cái đó tôi mới nhận được tin tức từ cấp dưới của tôi, nói rằng cậu ta đã gặp được một cô gái dùng thủ thế kia, cô gái châu Á.” Mike nói lời này cực kỳ thông thả, nhưng mà những lời thực lộ ra một hơi nặng nề.

Quả nhiên hô hấp của Thợ Săn bỗng gấp gấp một hồi.

Hô hấp của Mike bên này càng trở nên nặng nề thêm: “Nhưng mà tôi vừa mới nghe được tin tức, truyền tới từ Hoa Hạ bên kia, biết rằng cô gái dùng thủ thế kia đã sớm chết vào mười mấy năm trước. Đã chết trong, máy bay nổ tung.”

Một câu nói, hô hấp của Thợ Săn giống như đột nhiên ngừng lại, mà tay cầm di động của ông cũng bỗng nắm chặt lại!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Mike, James, Simon Uy Hiếp

Không thể nghĩ ngờ, những lời của Mike đã mang đến đá kích trầm trọng cho Thợ Săn.

Bàn tay đang cầm điện thoại của hắn khẽ run lên. Hắn bước nhanh qua một bên, cánh tay còn lại chống lên thân cây. Qua một lúc lâu sau, hắn mới bình tĩnh trở lại.

“Tin tức có chính xác không?” Sau khi hỏi, Thợ Săn mới cảm giác mình thật ngu ngốc. Nếu như không nắm chắc, Mike sẽ không nói cho hắn biết.

“Chính xác.” Dường như giọng của Mike cũng không được tốt: “Thế nhưng tôi muốn biết ai đã sử dụng ký hiệu đó. Rốt cuộc là ai?”

Chỉ có bốn người bọn họ biết cái ký hiệu kia, đã qua vài thập niên, Tần Lam cũng đã mất, vốn dĩ không có ai sử dụng nó nữa. Vậy mà bây giờ hắn đột nhiên nhận được tin tức có người đã sử dụng nó.

“Tra được là ai chưa?” Đó mới là chuyện quan trọng.

Bọn họ tự nhận bản thân không phải người tốt lành gì. Bọn họ có thể huấn luyện ra những chiến sĩ xuất sắc, cũng có thể làm ra những điều tồi tệ nhất vì lợi ích bản thân. Lần này, người kia... Cái người đã biến mất hơn mười năm đột nhiên có tin tức, sao bọn họ lại không kích động cơ chứ?

Giọng của Mike trầm xuống: “Không có.”

Hắn cảm thấy rất kỳ quái. Lúc báo tin cho hắn, cấp dưới có nói rằng không thấy rõ về ngoài của người kia, thậm chí ngay cả việc là nam hay nữ cũng không phân biệt được.

Điều này khiến Mike cảm thấy rất hoài nghi. Trên địa bàn của hắn, vậy mà hắn lại không tra ra một người. Nếu không phải là có người giúp người kia che giấu, thì đây bất quá chỉ là sự trùng hợp.

“Hỏi James chưa?”

“Hỏi anh ta làm gì?” Giọng Mike có hơi cao: “Dạo gần đây, anh ta kiếm tiền đến điên rồi, lấy đâu ra thời gian quản mấy chuyện này?”

“Tôi nghe nói anh ta đã đến trường Thợ Săn, nhưng anh ta lại không đến gặp tôi.”

Hôm qua, Thợ Săn nghe có người nói James đã tới trường, chuyện đó khiến hắn rất kinh ngạc.

Hắn nhớ là đã từ rất lâu rồi, James không đến trường Thợ Săn. Nếu có đến thì cũng là để gặp hắn, nhưng lần này hắn ta lại không đến tìm hắn, quả thật là... Có hơi kỳ quái.

“Chắc, có vấn đề. Tôi đi tìm tên đó, anh đợi tin tức của tôi.” Nói xong, Mike lập tức cúp máy.

Thợ Săn ngẩng người, đến khi hoàn hồn, hắn lập tức gọi lại, thế nhưng chỉ nghe được âm thanh nhắc nhở máy móc của tổng đài. Xem ra, chỉ cần là những chuyện liên quan đến người kia, thì bọn họ sẽ không còn là chính mình nữa.

Lúc Thợ Săn quay lại chỗ cũ thì hắn phát hiện đám học viên đã ngã trái ngã phải cả rồi. Hơn nữa, còn có mấy người tụ lại thành nhóm, tựa vào nhau để nghỉ ngơi. Tuy trông có vẻ buồn cười, nhưng tốt xấu gì cũng không ngã xuống đất.

Tầm mắt của Thợ Săn thoáng dừng lại trên người An Nhiên. Người này khiến cho hắn có cảm giác rất quen thuộc. Dựa vào một loạt động tác của cô ta trong quá trình huấn luyện, hắn hoàn toàn có thể chắc chắn rằng cô ta không chỉ được đào tạo bởi Phó Quân Hoàng. Thậm chí, có thể cô ta đã từng tham gia khóa huấn luyện của trường Thợ Săn.

Nhưng tư liệu lại cho thấy An Nhiên bất quá chỉ mới mười tám tuổi, hơn nữa, cô ta cũng chưa từng được đào tạo trước đó.

Người này... Rất kỳ quái.

Thợ Săn mang về mặt lạnh lẽo đi đến cạnh người lính đang làm nhiệm vụ giám sát đám học viên kia, hắn giựt lấy súng từ tay người đó, chĩa lên trời, bắn liên tiếp mấy phát.

Tiếng súng đột ngột vang lên khiến cho tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Có không ít người còn chưa kịp hoàn hồn thì đã ngã lăn ra đất. Nhóm người của An Nhiên đứng dậy trước tiên, trụ vững, sau đó giờ súng lên, nhắm vào Thợ Săn.

Thợ Săn có hơi khó tin, những người Hoa Hạ này quả đúng là có chút thú vị.

Ngoài đội U Linh, còn có hai học viên người Italy và một thành viên thuộc đội Hải Báo của Mỹ cũng chĩa súng về phía Thợ Săn.

An Nhiên có thể cảm giác được trong lúc huấn luyện, tên học viên người Mỹ kia rất có ý kiến với cô. Ngẫm lại, cô cảm thấy chuyện này cũng là chẳng có gì lạ. Cô đã phế đồng đội của hắn, lẽ dĩ nhiên, hắn sẽ muốn tìm cô báo thù.

Cái tên đội viên của Hải Báo đã bị An Nhiên đánh một trận trước đó có số thứ tự là 33. Hiện tại, hắn không dám đối đầu với cô nữa rồi. Cũng không biết là do thực sự sợ hãi hay là còn có nguyên nhân nào khác.

Còn cái tên nhìn cô không vừa mắt thì có số thứ tự là 11.

“Nhìn lũ to xác các người thử xem!” Tầm mắt của Thợ Săn quét qua một lượt những người đang nằm co quắp trên mặt đất vẫn chưa kịp đứng lên, giọng nói của ông ta vừa lạnh lẽo vừa vô tình: “Lũ yếu đuối, chỉ nghe tiếng súng mà đã thành ra như thế! Toàn bộ đứng lên hết cho tôi! Nhanh!”

Đám học viên đã mệt mỏi đến mức gần như sụp đổ, cả bọn từ từ bò dậy, động tác cũng không còn linh hoạt như trước nữa. Mỗi một động tác đều khiến cho từng bắp thịt của bọn họ run lên, tất cả các tế bào trong người đều đã đến cực hạn, bọn họ thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Sau khi cả bọn không để gì mới đứng vững được, Thợ Săn lại một lần nữa ra lệnh: “Chống đẩy hai trăm cái, làm xong có thể quay trở lại ký túc xá.”

Những lời này của Thợ Săn không biết là cho bọn họ hi vọng hay là khiến bọn họ càng thêm tuyệt vọng. Với thể lực hiện tại, làm sao có thể tiếp tục chống đẩy hai trăm cái được cơ chứ?

“Không làm cũng được. Vậy thì đêm nay mấy cô cậu cũng không cần ngủ nữa! Chúng ta tiếp tục nội dung huấn luyện ngày mai.” Con người đen nhánh của Thợ Săn chốt lóc lên.

Không ai dám nán ná thêm nữa, cả bọn rầu rĩ bắt đầu chống đẩy.

Cả người bần rùn vô lực, cánh tay đang chống trên mặt đất không ngừng run rẩy, thậm chí có người làm chưa được năm cái đã nằm bò ra đất.

Thợ Săn rất hài lòng với tình huống hiện tại của đám học viên, hắn đưa súng trong tay cho người bên cạnh, nói: “Thấy có người sụp xuống thì nổ súng cho tôi.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Những người mặc trang phục nhân viên đặc huấn của trường Thợ Săn đều là những người đã theo bên cạnh Thợ Săn nhiều năm, bọn họ hiểu rất rõ thói quen của hắn, cho nên họ nhất định sẽ “chăm sóc thật tốt” đám người mới này.

“Mẹ kiếp, lão Diêm Vương chết tiết này muốn chơi chết chúng ta hay sao vậy?” Ngốc Úng vừa chống đẩy vừa thấp giọng mắng.

Sắc mặt của An Nhiên cũng không tốt cho lắm. Nếu như phải huấn luyện với cường độ cao suốt 24 tiếng đồng hồ mà vẫn còn có thể giữ được sắc mặt bình thường, thì đó mới là bất thường. Một ví dụ điển hình, đó chính là Phó Quân Hoàng. Hiện tại, về mặt anh ta cũng chỉ có chút thay đổi mà thôi.

Phó Quân Hoàng thực hiện động tác chống đẩy rất chuẩn, tốc độ cực nhanh. Anh muốn mau chóng làm xong, để có thể đi trông nom bảo bối của mình.

Động tác của Phó Quân Hoàng khiến cho tất cả những nhân viên quản lý trong trường Thợ Săn bị sốc. Kể cả những huấn luyện viên như bọn họ, nếu phải huấn luyện với cường độ cao như thế trong suốt 24 tiếng đồng hồ, thì bọn họ cũng không nắm chắc bản thân có thể thực hiện được động tác chống đẩy vừa nhanh vừa chuẩn như vậy.

Động tác của hắn quá nhanh, thế nhưng, đối với những thành viên của đội U Linh thì cũng không có gì là lạ. Điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là An Nhiên. Cô vậy mà cũng có thể làm được động tác đúng chuẩn. Tuy tốc độ không nhanh bằng sĩ quan huấn luyện của bọn họ, nhưng người có thể làm được như cô cũng không nhiều lắm.

Ít nhất là hiện tại, trong đội U Linh, ngoại trừ Ngân Lang ra, thì Ngốc Úng và Liệp Báo xem như... Từ trận!

Vương Hào gần như dùng ánh mắt cúm bái để nhìn Phó Quân Hoàng. Quả nhiên là thần tượng của hắn, tất cả mọi thứ đều trở nên tầm thường với anh ấy.

Hắn không thể thua kém thần tượng của mình quá nhiều.

Nghĩ như vậy, Vương Hào cũng bắt đầu chống đẩy.

Hiện tại Vạn Lỗi rất mệt, nhưng sao hắn có thể để bản thân bại bởi một người phụ nữ được chứ? Chưa kể đó còn là người phụ nữ mà hắn cực kỳ xem thường.

Dù cho có chết thì cũng phải chống cho được.

Từ Chính không rõ động lực của Vạn Lỗi là gì, nhưng nhìn thấy hắn ta đột nhiên nổi khùng lên, hắn cũng không thể thua kém, chính vì vậy, toàn bộ học viên người Hoa Hạ đều dồn sức để đấu với nhau.

Nhìn thấy vậy, một đám người còn lại đều tròn tròn mắt.

“Đầu óc đám người này chắc chắn là có bệnh.” Không biết là ai đã hô lên một câu như vậy.

Tất cả những thành viên của U Linh vẫn bất vi sở động (*), chỉ tập trung làm việc của mình. Đối với bọn họ, hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là chống đẩy, sau đó quay về giường của mình, ngủ một giấc thật ngon.

Ai biết bọn họ có thể ngủ được một giấc đến bình minh ngày hôm sau hay không? À, không đúng, là bình minh của hôm nay, bây giờ đã gần đến lúc mặt trời lên mất rồi.

An Nhiên cảm giác rất mệt, cả người cô, từ trên xuống dưới không có một cái tế bào nào không kêu gào đòi đình công, nhưng sao có thể được?

“Cố gắng chịu đựng, có anh ở đây.” Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai cô.

Phó Quân Hoàng chỉ còn thiếu một cái chống đẩy cuối cùng là đã xong, nhưng anh lại chống hai tay trên mặt đất, nhìn về phía An Nhiên, không hề có bất kỳ một động tác nào.

Ánh mắt bình thản kia trong đêm tối càng thêm sáng hơn, anh lẳng lặng nhìn An Nhiên, nhìn thấy cô không ngừng cố gắng vì mình, trái tim anh cảm thấy rất ấm áp. Nếu như không phải vì anh, cô sẽ không đến đây chịu tội. Anh biết lúc còn là Tần Lam, thỉnh thoảng cô sẽ đến tham gia huấn luyện, chỉ là không phải ở lớp quốc tế mà thôi.

An Nhiên nghiêng đầu, đáp lại anh bằng một nụ cười trấn an, tuy nhiên, nụ cười kia thoát nhìn rất khiên cưỡng.

“Nếu lần sau mà tôi còn đến cái nơi quỷ quái này để chịu tội... Thì tôi chính là thằng ngu!” Số 14 lớn tiếng nói. Tuy nhiên, phàn nàn thì phàn nàn, nhưng hấn vẫn chống đẩy không thiếu một cái nào.

“Trước tiên, anh sống qua hôm nay đi, rồi nói.” Số 21 cười lạnh.

Động tác của bọn họ ngày càng trở nên trật tự hơn, cánh tay của Ngốc Ứng đã không còn chống đỡ được bản thân nữa rồi. Ngay lúc đó, một viên đạn lập tức sượt qua tay hấn.

Ngốc Ứng vội vã chống người lên: “Mẹ kiếp, nổ súng thật hả?”

Ngốc Ứng nói câu này bằng tiếng Hoa Hạ, ngoại trừ người Hoa Hạ thì những người khác nghe không hiểu. Nhưng dựa vào ngôn ngữ cơ thể của hấn, mọi người vẫn có thể đoán được hấn đang nói gì.

“Bớt nói nhảm, làm nhanh lên.” Về mặt Liệp Báo trắng bạch, thờ hồng học nói. Hiện tại, bớt nói một câu sẽ tiết kiệm được một phần thể lực.

Bên này, các học viên vẫn đang chịu khổ.

Thì bên kia, Mike đã xông đến chỗ của James ở Venezuela. Hấn không đợi ai thông báo cho James, mà đã vọt thẳng vào.

“James, anh lăn ra đây cho tôi!” Vừa vào cửa, Mike đã bắt đầu rống lên.

Theo sau hấn là tên đàn em mới vào, hấn ta cũng không nhận ra Mike, không biết rốt cuộc Mike và lão đại nhà mình có quan hệ như thế nào. Hấn theo sát phía sau Mike, không ngừng nói: “Vị tiên sinh này, làm ơn đừng có quát lên như thế, nếu không, đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Hiện tại, Mike đang rất sốt ruột, nếu là ngày thường... Hấn nhất định sẽ nói chuyện thật tốt với tên đàn em này, nhưng lúc này thì không được.

Mike không chút khách khí giờ chân đạp tên đàn em kia ngã xuống đất, sau đó xông thẳng vào thư phòng.

Tên đàn em kia dù gì cũng đã từng tốt nghiệp tại trường Thọ Sơn, hấn nhìn đau, chống người đứng dậy. Lúc này, hấn cũng không giờ tay ngăn cản Mike, chỉ nói: “Tiên sinh, nếu như ngài muốn gặp lão đại... Vậy thì tôi...”

“Khốn kiếp! Cút xa tôi một chút, nếu không đừng có trách tôi không khách sáo!” Hiện tại, Mike đang bức bối muốn chết đi được. Thòi điểm mười năm trước, nhận được tin tức Tần Lam chết, hấn hận không thể lập tức đến Hoa Hạ xem thử. Cái kẻ so với tên điên còn muốn lợi hại hơn, so với Diêm Vương còn muốn đáng sợ hơn, người đàn bà xấu xa kia sao lại có thể tự dưng chết được. Thế mà cô ta đã chết hơn một thập kỷ rồi đấy!

Hấn có cảm giác Mike chần chừ biết được điều gì đó.

Trước hết, hấn muốn biết chính xác những gì đang xảy ra.

Tên đàn em kia cũng là một người cực kỳ có mắt nhìn người, nếu không hấn cũng sẽ không được làm việc bên cạnh James. Ngay khi Mike ra tay, hấn đã biết là người này không đơn giản. Người có thể có được thân thủ như vậy, lại còn không sợ lão đại của hấn, hiện tại, phóng mắt nhìn, dùng mười đầu ngón tay cũng có thể đếm được.

Vậy thì, người trước mắt chắc chắn là một trong số những người “dùng mười đầu ngón tay có thể đếm được” kia rồi.

“Ồ kìa, nhìn Mike nhỏ bé của chúng ta xem, sao đột nhiên em lại trở nên bạo lực như vậy?” James mặc một cái áo ngủ bằng tơ tằm màu tím, bước xuống cầu thang, cong môi cười.

Nhìn thấy James bước xuống, Mike nhanh chân vọt đến trước mặt hấn. Dưới ánh mắt kinh ngạc của những người ở đây, Mike giờ tay bắt lấy tay James, lôi hấn quay ngược lên thư phòng trên lầu.

James như có mây, nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, hấn nhếch môi cười.

“Anh nói này, Mike nhỏ bé, sao đột nhiên em lại gấp gấp chạy đến chỗ anh như vậy, hử?” Chữ cuối cùng được kéo dài ra, lúc này đây, James gần như đã dán sát vào tai Mike để nói.

Mike cảm thấy trong người lập tức trào lên một cảm giác kỳ lạ, hần đột ngột dừng bước, cái tay còn lại che kín cổ của mình, giận dữ trừng người đàn ông trước mắt: “Anh nghiêm túc cho tôi! Đi theo tôi!”

James giờ hay tay ra trước ngực, làm động tác đầu hàng: “Mike nhỏ bé đã nói như vậy thì anh đương nhiên phải nghe theo.”

Mike cố nén cơn giận trong lòng, lời tên kia đi vào thư phòng. Sau khi đã vào phòng, hần tiện tay khóa trái cửa lại.

Nhìn thấy vậy, James chắc chắn nói:

“Ồ, Mike nhỏ bé của anh đã đợi không kịp nữa rồi? Lại còn chủ động khóa cửa nữa, vậy thì, em nói xem, chúng ta có phải nên là cái gì đó hay không?” James bước từng bước đến gần Mike, đến khi đến trước mặt Mike, hần giờ tay đẩy Mike dựa vào cánh cửa phòng đen kịt, lười biếng nói.

Mike thật sự không chịu nổi cái tính tình này của James, đây là lý do vì sao hần không thích đến tìm người đàn ông này. Cũng đã hơn 50 rồi mà vẫn còn chơi trò này, thật sự là...

Thật sự không biết phải nói hần thế nào nữa.

Mike giờ tay chống vào ngực James, đẩy hần ra: “Anh tránh xa em ra một chút.”

Hần gần như có thể cảm giác được hô hấp của hần ta luôn rồi.

Không dễ gì mới có được cơ hội, sao James có thể chấp nhận để Mike thoát khỏi tay hần được cơ chứ?

James chống hai tay lên cửa, nhốt Mike trong ngực mình, hơi thở nóng rực của hần phả vào cổ Mike.

“Mike nhỏ bé, em cũng biết là anh vĩnh viễn không thể nào chủ động rời khỏi em được mà.” Ánh mắt sáng quắc của James chiếu thẳng vào Mike.

Mike cao hơn James một chút, hần cao khoảng 1 mét 8, trong khi James chỉ có 1 mét 75, nhưng vì dáng người, Mike trông có vẻ nhỏ bé hơn so với James.

Sau khi nghe James nói như vậy, Mike xanh mặt: “James, em...”

“Đừng nói gì cả, trước hết, để anh ôm em một chút. Cũng lâu lắm rồi em không cho anh ôm đấy!” James vòng tay ôm lấy Mike, cằm của hần khẽ tựa vào vai Mike, biểu cảm thoạt nhìn rất là thỏa mãn.

Mike không ngừng hít sâu, nhưng sao hần có thể đẩy người đàn ông trước mắt này ra được?

Bọn họ đã ở bên cạnh nhau như vậy gần ba mươi năm rồi, hai người gần gũi thì ít, mà xa cách thì nhiều, nhưng tình cảm lại không hề thay đổi. Quả là rất kì diệu!

Đột nhiên, Mike hốt hoảng, hần có cảm giác trên cổ mình ẩm ướt, ngay khi hần còn chưa kịp phản ứng, thì vòng tay đang ôm lấy hần đã bắt đầu “không thành thật”... Thậm chí, nó đã bắt đầu chui vào trong áo hần.

Hô hấp của Mike bỗng ngưng trở nên gấp gáp, hần chớp lấy tay James, trong mắt lóe lên sự sắc bén: “James!”

James biết rõ là Mike đang cảnh cáo hần.

Nhưng biết thì sao, nếu như hiện tại hần ngừng lại, thì đến lúc đó, chắc chắn tiểu nữ vương sẽ xử lý hần.

Vấn đề mà Mike muốn hỏi... Chỉ cần một cái liếc mắt, Mike cũng có thể đoán được hần đang nghĩ gì, thử hỏi, hần làm sao có thể nói dối được?

James đã từng nói với mình, cả đời này hần xem như bại trong tay Mike rồi. Mặc dù khi đối mặt với tiểu nữ vương, hần có thể nói dối mà mặt không biết sắc, nhưng với Mike, thì một câu hần cũng không nói được.

Bởi vậy, biện pháp tốt nhất chính là kéo người nào đó lên giường...

“Mike nhỏ bé của anh, đã bao lâu rồi chúng ta không gần gũi nhau?” Dường như, James hoàn toàn không để tâm đến sự cảnh cáo của Mike, tay hần vẫn cố chấp chui vào bên trong quần áo của Mike, cái tay còn lại cũng bắt đầu cời thắt lưng của mình...

“Em...” Không đúng, hần còn có việc phải hoàn thành mà!

Nhưng mà câu nói kế tiếp của Mike đã bị James chặn lại, nụ hôn của hai người cứ như một trận chiến. Và trận chiến đó kéo dài mãi từ thư phòng đến phòng ngủ, sau đó, cả hai quần lầy nhau...

Trong phòng vang lên tiếng chửi rủa cùng những lời trấn an vô cùng khấp nép, tiếng chửi rủa dần dần thay đổi âm điệu, âm thanh trấn an cũng biến thành tiếng thở gấp, rồi sau đó, bên trong vang lên âm thanh tựa như cái gì đó bị kiềm nén đã được giải tỏa...

Không biết đã qua bao lâu, nói tóm lại là âm thanh trong thư phòng đã kéo dài rất lâu, lâu đến mức khi không còn bất kỳ tiếng động nào nữa thì trời cũng đã hoàn toàn sáng.

Khi ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa sổ chưa được kéo rèm, chiếu vào phòng, James nhìn Mike đang gồi đầu trên cánh tay mình, yên lặng ngủ, hần thở phào nhẹ nhõm, may mắn thật, Mike không hỏi chuyện của tiểu nữ vương.

Khi Mike nhận được tin tức, hần cũng đã biết. Thế nhưng hần cảm thấy rất khó hiểu, tại sao Mike lại không gọi cho hần, mà lại gọi cho Thọ Sơn trước, ở một phương diện nào đó, James tự nhận là mình rất ghen.

Chỉ là... Hiện tại hần giả vờ giả vịt cho qua, nhưng sau khi người yêu bé bỏng của hần tỉnh lại, thì hần nên giải thích như thế nào đây?

Quả thật... Đau đầu.

Thọ Sơn nhìn vào màn hình điện thoại của mình, không có cuộc gọi nhờ, Mike vẫn chưa có được tin tức sao? Ánh mắt Thọ Sơn trở nên âm u, hần liếc nhìn đồng hồ trên bàn, đã sáu giờ rồi.

Thọ Sơn xem xét bản báo cáo do cấp dưới vừa mới trình lên. Sau khi nhanh chóng xem qua tình hình của từng học viên, ánh mắt hần dừng lại trên báo cáo của An Nhiên. Hần không ngờ là cô gái bé nhỏ người Hoa Hạ này lại có kết quả kiểm tra mạnh hơn rất nhiều so với mấy tên đàn ông kia.

Đến khi tất cả mọi người hoàn thành xong nhiệm vụ chống đẩy thì đã hơn ba giờ sáng. Thực hiện hai trăm cái chống đẩy, vậy mà có người phải mất hơn một tiếng đồng hồ. Thật là lợi hại.

Thọ Sơn liếc nhìn vài cái tên cuối cùng trong bản báo cáo, vốn dĩ hần cứ cho rằng đứng cuối sẽ là nữ học viên, thế nhưng không ngờ là mấy nữ học viên kia đều hoàn thành rất tốt.

Lấy mũ trên giá áo xuống, đội lên đầu, sau đó, hần bước nhanh về phía ký túc xá của trường.

“Huấn luyện viên!” Binh sĩ canh gác thấy Thọ Sơn, lập tức cúi chào.

Thọ Sơn đáp lại một tiếng, rồi nhìn về phía cánh cửa ký túc xá đang đóng chặt: “Đã ngủ rồi à?”

“Vâng, vừa ngủ không bao lâu.”

Thọ Sơn gật đầu.

“Bây giờ đánh thức bọn họ sao?”

Thọ Sơn suy nghĩ trong chốc lát, tia sáng trong mắt hần chuyển động, một lúc sau, hần phát tay:

“Đánh thức bọn họ.”

Đùng...

Là tiếng nổ gas, tiếng ho khan cùng tiếng kêu rên xen lẫn nhau.

Vẫn như cũ, lao đến trước tiên chính là học viên Hoa Hạ.

Sắc mặt bọn họ thoạt nhìn đều không tốt, nhưng trang phục vẫn chỉnh tề, cả người thẳng tắp, tìm không ra một chút khuyết điểm nào.

Thọ Sơn nhướng mày, hần cũng không hỏi gì, chỉ đưa tay lên, nhìn đồng hồ trên cổ tay mình. Thời điểm kim giây chuyển động được một vòng, toàn bộ người trong ký túc xá đã vọt ra, tuy cách ăn mắt có hơi nhếch nhác, nhưng vẫn có thể cho qua được.

Cánh tay của bọn họ đã hoàn toàn mềm nhũn rồi, hiện tại, chỉ riêng việc đưa tay khi đi đường cũng đã rất khó khăn. Cánh tay đau nhức, không hề có một chút sức lực, khiến bọn họ cực kỳ khó chịu. Thật ra không chỉ có cánh tay, mà toàn thân bọn họ đều có cảm giác như vậy.

Lúc chưa nghỉ ngơi thì bọn họ không có cảm giác như vậy, chỉ nằm xuống được hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng đối với bọn họ thì hai tiếng này vô cùng thoải mái. Tuy là phải mặc một bộ đồ ướt nhẹp nằm trên giường, nhưng đối với bọn họ cũng đã xem là hạnh phúc lắm rồi.

Sau khi tất cả mọi người đã đứng thành hàng, Thọ Sơn buông tay, ánh mắt âm trầm chiếu về phía bọn họ.

“Quả thật là một đám phế vật!” Giọng Thọ Sơn đột nhiên vang lên: “Chỉ rời giường thôi mà cũng mất một phút đồng hồ, nếu như có kẻ đánh đến cửa nhà các người, thì có phải các người vẫn còn nghĩ xem nên tìm súng ở đâu, đứng không?”

Trong lòng mọi người vô cùng bất mãn, hiện tại bọn họ vừa đói lại vừa mệt, thậm chí trở mình một cái trên giường cũng đã là một vấn đề rồi đấy. Tốc độ của bọn họ vừa này đã là rất nhanh rồi, bọn họ chưa mắng hấn là đã nể mặt hấn lắm rồi.

Vậy mà hấn lại mắng bọn họ!

“Sao hả? Cảm thấy không phục? Khó chịu hả? Muốn mắng tôi?” Thợ Săn hừ lạnh: “Chỉ bằng vào các người sao? Bây giờ chỉ sợ là các người còn không bằng một đứa trẻ ba tuổi nữa kia! Thử nhìn xem, bộ dạng hiện tại của các người như thế nào.”

Lúc này đây, rất ít người có thể giữ được tư thế đứng thẳng người, toàn bộ đều đang khom người, ngay cả súng cũng gần như được dùng để chống. Bây giờ, chỉ cần đụng nhẹ một cái, thì cũng khiến cho bọn họ cảm thấy đau nhức không chịu được.

Bọn người của An Nhiên có thể tốt hơn được bao nhiêu? Bọn họ cùng luyện tập với cường độ giống nhau, cùng làm nhiệm vụ giống nhau, vậy thì cơ thể bọn họ sao lại không có phản ứng được cơ chứ? Chỉ là bọn họ đã quen rồi, các thành viên của U Linh đã quen với cuộc sống như vậy. Thời điểm ở U Linh, bọn họ cũng thường xuyên bị chà đạp như thế.

Chỉ có An Nhiên thoát nhìn không được tốt cho lắm. Dù cho cô có lợi hại cỡ nào đi nữa, nhưng thời gian huấn luyện của cô không dài, phương diện thân thể cũng kém hơn rất nhiều người, tuy nhiên, vì sao An Nhiên lại không hề thua kém, thậm chí là còn đứng ở vị trí phía trước?

Đơn giản là vì cô kiên trì và không chịu thua. Khi bước chân của mình càng ngày càng nặng nề, trong lòng cô tự hỏi mình đã làm những gì mà phải chịu khổ như vậy, lúc đó, trước mắt cô xuất hiện hình ảnh của lão soái ca.

Cô vì anh mà đến, chỉ bởi cô muốn anh an tâm mà thôi.

Một mình anh ở đây tham gia huấn luyện, gần như sẽ cắt đứt liên hệ với bên ngoài, không có tin tức của cô, đương nhiên anh sẽ lo lắng, đến lúc đó, làm sao anh có thể an tâm mà huấn luyện được?

Đau đớn trên cơ thể sẽ nhanh chóng biến mất, chỉ cần tắt cả các cơ đều hoạt động, thì không sao nữa rồi.

Lúc này, nhóm người Vạn Lỗi theo sát phía sau An Nhiên, cho nên bọn họ cũng không hít vào bao nhiêu khí gas.

“Đứng theo tư thế quân đội một giờ, sau đó có thể ăn!”

Tư thế quân đội!

Một giờ!

Nếu là ngày thường, đứng nói một giờ, dù cho là hai giờ thì bọn họ cũng sẽ vui vẻ mà làm. Nhưng hiện tại không giống như vậy, cả người bọn họ đều đau nhức, thậm chí có thể nói là mỗi một tắc da thịt đều nhũn ra, đứng một giờ theo tư thế quân đội, họ sẽ chết đó...

“Nếu ai không đúng quy cách, tôi sẽ thưởng.”

Thưởng? Cái tên Diêm Vương chết tiệt này thì thưởng được thứ gì tốt chứ? Hơn nữa còn là không đúng quy cách? Thôi được rồi, vẫn nên đứng thẳng theo tư thế quân đội vậy...

Đối với bọn họ hiện tại, đứng thẳng người cũng đã là cực kỳ khó khăn rồi, chứ đừng nói là đứng thẳng theo tư thế quân đội.

“Người ta thường nói phụ nữ đối với bản thân mình có một chút nhẫn tâm, thế nhưng mà tôi nói này, đội trưởng, sao cô có thể nhẫn tâm với mình như vậy?” Ngốc Ung đứng sau lưng An Nhiên, nhìn thấy cả người An Nhiên thẳng tắp, hấn hoàn toàn cảm phục.

“Ai nói nhảm!” Giọng nói lạnh như băng của Thợ Săn lại vang lên.

Ngốc Ung nghĩ thầm, chờ đến khi hấn tốt nghiệp khỏi cái trường chết tiệt này, hấn không đánh cho cái tên này thành đầu heo thì cũng sẽ đánh cho hấn nửa tàn phế.

Quả đúng là đồ cầm thú, không phải người mà.

Đám học viên vừa kêu rên vừa cố gắng giữ cho thân thể thẳng tắp, nhưng về mặt bọn họ lại cực kỳ đau khổ.

Bóng của Thợ Săn chuyển động qua lại trong đám người, ánh mắt hấn đột nhiên rơi vào một người. Đó là một gã học viên người da đen, hấn nhanh chóng đi đến trước mặt người kia, giờ chân đá vào bắp đùi hấn ta, sau đó vỗ vào lưng hấn: “Không biết cái gì gọi là tư thế quân đội à?”

Một hạt mồ hôi như đậu nành từ trên trán chảy xuống, hai bàn tay đang dán sát vào chân không ngừng run rẩy, thậm chí, vai hấn cũng run lên.

“Cố gắng chịu đựng, mới được năm phút thôi, đừng vội.”

Nghe được mấy lời này của Thợ Săn, đám học viên hấn không thể trực tiếp xông lên đánh cho hấn một trận. Mẹ kiếp, đã qua rất lâu rồi, vậy mà mới có năm phút thôi hả? Xem ra bọn họ phải đánh lâu dài rồi.

Trong vòng một tiếng, bọn họ đừng nghĩ có thể rời khỏi.

Cùng lúc đó, ở một căn hộ xa hoa.

Mike đã tỉnh, đang ngồi nhìn James làm việc. Trong con ngươi xẹt qua một tia thỏa mãn, hần nhích người lên phía trước, cọ cọ.

Cảm giác được Mike tỉnh, James xoay người lại, ôm hần vào ngực, máy tính bảng trong tay cũng không buông ta, vẫn tiếp tục xử lý công việc chưa hoàn thành.

Trong lúc làm việc, James rất điển trai.

Mike nhìn nhìn hần, trầm nghĩ.

Đột nhiên, nét mặt của James hơi thay đổi, hần xoay người ngồi dậy, bắt lấy một cánh tay của James: “James, có phải là anh đã sớm biết tiểu nữ vương... Xảy ra chuyện?”

Bàn tay đang lướt máy tính bảng của James hơi khựng lại, hần thăm thò dài, biết chắc là người kia sẽ hỏi mà.

“Không có.” Thật ra, không phải là hần sớm biết, chỉ là biết sớm hơn so với Mike một ngày mà thôi.

Mike giật mình: “Vậy thì anh biết lúc nào?”

“Khuya ngày hôm trước, cũng vừa mới biết.” Tia sáng trong mắt James đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Địa vị của tiểu nữ vương ở Hoa Hạ rất cao, thậm chí ở Châu Âu cũng vậy, em biết Tần Môn không? Là của cô ấy đấy, cô ấy là người đứng đầu Tần Môn.”

Mike đã hoàn toàn bị sốc, hần chỉ biết tên của tiểu nữ vương, nhưng hần chưa từng điều tra thân phận cô ấy. Đối với bọn họ, họ sẽ không điều tra đối phương đang làm gì, hoặc gia đình của đối phương làm gì, điều bọn họ muốn biết chẳng qua là đối phương có an toàn hay không mà thôi.

Nhưng mà Tần Môn là gì? Là một tồn tại vô cùng mạnh mẽ, dù là trường Thọ Săn của họ cũng phải nể mặt Tần Môn vài phần đó.

Tiểu nữ vương là người đứng đầu Tần Môn? Nếu là như vậy thì sao cô ấy có thể chết trẻ như vậy? Cho nên, chỉ có một khả năng, đó là bị mưu sát.

Hỏi thở toàn thân Mike lập tức trở nên lạnh lẽo: “Anh còn biết những gì nữa?”

James thò dài, biết ngay là Mike sẽ như vậy mà. Hần xoay người, kéo Mike vào lòng mình, tiếp tục nói: “Lúc anh cho người điều tra chuyện kia, thì đã không còn nhiều manh mối cho lắm, nhưng mà môn chủ hiện tại của Tần Môn là Diêm Từ Diệp, là đứa bé ngày trước tiểu nữ vương thu dưỡng.”

“Thế nhưng người bán đứng cô ấy lại chính là Diêm Từ Diệp.” Mike nhanh chóng nắm bắt được lòng người, đối với tâm lý học, hần hiểu rất rõ. Đối ngoại, hần hoàn toàn có thể xưng là bậc thầy về tâm lý học.

Trên cái thế giới này, có bao nhiêu người có lòng dạ đáng ghê tởm như vậy chứ?

“Tạm thời chúng ta nhận được tin tức là như vậy.”

“Hử?” Chẳng lẽ không phải Diêm Từ Diệp làm sao?

“Trong chuyện này dường như có một vài điểm chưa được giải thích thỏa đáng.” Hơn nữa, hần còn nhận được tin là có một người lớn lên giống hệt tiểu nữ vương của bọn họ, nhưng mà người nọ hiện không ở Tần Môn, mà đang ở chỗ Caesar.

James biết rõ Caesar, có thể nói, toàn bộ những người đứng đầu Châu Âu, không ai là không biết Caesar. Chẳng qua là một gã thanh niên suốt ngày đeo mặt nạ, lòng dạ độc ác, hung ác hơn lão Caesar không biết bao nhiêu lần.

Nghe nói lão Caesar đã bị chính tay hần giết chết.

“Em..”

“Chuyện này tạm thời đừng nói với ai hết, chờ anh xử lý tốt, anh sẽ nói cho em biết.”

“Không được.” Mike không chút do dự đã cự tuyệt: “Em vừa mới nhận được tin tức có người sử dụng cái ký hiệu kia, em hoài nghi người đó biết chuyện của tiểu nữ vương, hoặc là người đó biết rõ năm đó tiểu nữ vương đã chết như thế nào. Có thể là người kia đến tìm chúng ta để chúng ta báo thù thay tiểu nữ vương?”

“Không biết.” Đối với khả năng liên tưởng của Mike, James cực kỳ khâm phục: “Nếu người kia thật sự tìm chúng ta để giúp tiểu nữ vương báo thù, vậy thì hần đã tìm đến từ mười mấy năm trước, chứ không phải là bây giờ.”

Mike ngẫm lại, cảm thấy James nói rất đúng: “Vậy người kia rốt cuộc là ai? James, anh cũng biết tình cảm của Thọ Săn đối với tiểu nữ vương, ngày hôm

qua, em còn ngu ngốc đi nói với anh ta chuyện tiểu nữ vương đã chết, anh nói anh ta có thể...” Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

“Người kia là ai thì anh vẫn còn đang điều tra. Nhưng với Thọ Săn, trước hết, chúng ta cứ để đấy. Chẳng phải em đã nói với anh ta là có người đã sử dụng cái ký hiệu đó sao? Yên tâm đi, không đến phút cuối cùng, Thọ Săn sẽ không tin đâu.”

Mike ngẫm lại, cảm thấy cũng đúng. Trong lòng Thọ Săn, nữ vương tuyệt đối là một tồn tại không gì không làm được.

“Ngủ một giấc thật ngon, trời vẫn còn sớm...” James khẽ hôn lên trán Mike một cái, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Mike cũng không nghĩ nhiều, hẳn không phải là người thích suy đoán này nọ, nếu James đã nói tất cả cứ giao cho hắn, vậy thì giao cho hắn là được.

Nếu như hiện tại Mike mở to mắt để nhìn James, hẳn chắc chắn sẽ phát hiện James khác thường. Mắt của James đảo loạn lên, rõ ràng là hắn đang nói dối.

James nói nửa thật nửa giả, ở một mức độ nào đó, cũng không tính là hắn lừa gạt người yêu bé bỏng của mình, hẳn cũng có nói thật mà, đúng không? Hẳn chỉ chưa nói cho Mike biết rằng hắn đã biết tiểu nữ vương là ai mà thôi.

Hoa Hạ.

Đoàng...

Tiếng súng vang lên trong phòng.

Kiều Từ Du nắm chặt súng trong tay, lưng dán sát vách tường, hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói: “Simon, tôi biết là anh đang ở trong phòng, hiện tại, chúng ta hoàn toàn không cần phải như vậy.”

Gió đêm thổi vù vù, có vài cái bông tuyết bay vào phòng.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng đồng hồ tích tắc thì không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

Bên trong căn phòng rộng lớn có một bóng người đang chậm chậm bước đi.

“Simon, tôi biết anh hoài nghi tôi là người đã giết Tần Gia năm đó, tôi không có!” Kiều Từ Du không muốn chết, từ khi Simon biến mất, hắn đã không còn xuất hiện một lần nào nữa. Bọn họ cứ cho rằng Simon đã chết, hoặc là hắn sẽ không quay về nữa, thế nhưng, hôm nay, Simon đã công khai quay trở lại.

Vẫn như trước, không có hồi đáp.

“Nếu như chuyện năm đó là do tôi làm, thì anh sẽ không đợi đến bây giờ mới tìm tôi.” Kiều Từ Du dán sát người vào vách tường. Cô đi đến phía sau cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, bất ngờ lách mình vào, súng trong tay lập tức nhắm vào góc tường, nhưng vẫn như cũ, trống rỗng.

“Simon, tôi ganh tị với Tần Gia, tôi hi vọng cô ta chết, thậm chí còn mong cô ta vĩnh viễn không được siêu sinh nữa kia! Nhưng tôi chỉ nghĩ vậy thôi, tôi không có làm gì cả. Tôi thích Diêm Ca Ca, nhưng tôi càng hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc. Tôi thật sự không làm ra chuyện có lỗi với Tần Gia, có lỗi với Tần Môn.”

Kiều Từ Du đang cầm súng trong tay, tìm kiếm khắp phòng, đột nhiên, cả người cô cứng đờ, bởi vì phía sau ót cô có một cây súng chĩa vào.

“Simon, hẳn anh cũng đã biết, tôi không hề nói sai.”

Người đứng phía sau Kiều Từ Du không nói lời nào, hắn lấy súng trong tay cô, thuận tiện lấy luôn toàn bộ dao găm giấu ở bên hông và trong giày của cô, sau đó mới mở miệng nói: “Biết”

Ân trong giọng nói của Simon có sự phẫn nộ, Kiều Từ Du không biết là hắn đang giận cái gì, Tần Gia đã chết rồi, nếu như hắn muốn tìm cô báo thù, thì từ mười mấy năm trước đã ra tay, sao phải chờ đến bây giờ?

Trên đời này, không có mấy người khiến Kiều Từ Du sợ hãi, ngoại trừ Tần Gia, thì chỉ có Simon.

Cô vẫn luôn rất sợ Simon. Hắn ta rất ít nói, số lần hắn mở miệng thậm chí còn ít hơn so với Diêm Từ Diệp, thế nhưng hai con mắt đại ra kia vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, vô cùng dọa người.

Kiều Từ Du rất sợ đối mặt với hắn.

“Từ lúc bắt đầu đã biết là không phải.” Giọng của Simon rất lạnh.

Kiều Từ Du cắn môi, vẫn nên nói ra suy nghĩ của mình với hắn thì hơn.

“Kỹ thuật hóa trang của Nguyên Phi rất cao, muốn tạo ra mặt của Diêm Tử Diệp quả thật rất đơn giản. Năng lực bắt chước của hắn cực mạnh, chỉ cần hắn từng tiếp xúc qua, thì có thể trong thời gian ngắn sao chép toàn bộ.”

Con người Kiều Từ Du lập tức co lại: “Từ lúc bắt đầu, hắn đã lừa gạt tôi.”

Simon cười nhạo, trong mắt hắn chứa đầy sự trào phúng: “Đàn bà ngu xuẩn.”

Nói xong, một kẻ chưa bao giờ đánh phụ nữ như Simon mà lúc này cũng hoàn toàn nổi giận. Nếu không phải bởi người phụ nữ ngu ngốc này không ngừng cung cấp tin tức cho Nguyên Phi, thì mọi chuyện cũng sẽ không phát triển đến mức không thể cứu vãn được như vậy.

Simon dùng cổ tay chặt lên người Kiều Từ Du một cái, cả người cô khẽ run lên, ngay sau đó, toàn thân cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Xích Hồ, tôi tha cho cô là vì cô không ra tay với Tần Gia, tuy nhiên, mặc dù năm đó cô không ra tay, nhưng cô cũng có tham dự trong đó, không phải sao?”

Câu nói sau cùng của Simon khiến cho Kiều Từ Du run lên: “Không, tôi không có!”

“Có hay không, bản thân cô hiểu rõ!” Simon không chút lưu tình giờ súng bắn vào chân cô, sau đó, ánh mắt lạnh lẽo của hắn rơi trên người cô: “Bây giờ, tốt nhất là cô hãy cầu cho Gia có thể bình an vô sự, nếu không, người mà tôi muốn giết không chỉ có mình cô.”

Phản xạ có điều kiện, Kiều Từ Du dùng tay bảo vệ bụng mình. Đau đớn trên chân đã bị cô quên đi, hiện tại, cô chỉ cảm thấy sợ hãi bởi câu nói sau cùng của Simon.

Sao hắn biết được? Hắn không có khả năng biết được!

“Chắc chắn, nhìn xem đường chủ Xích Hồ tiếng tăm lừng lẫy của tôi này, sao lại thể thảm đến mức như vậy chứ?” Giọng nói quyền rũ đến tận xương cốt ngọt vang lên, trên rào chắn của sân thượng có một bóng người ngồi đó, hắn cười tít mắt, nhìn về phía Kiều Từ Du đang nằm trên mặt đất với bộ dáng thảm hại.

“Nguyên Không!” Nghiến răng nghiến lợi.

(*) Bất vi sở động: Không có bất kỳ hành động gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cô có phải là tiểu nữ vương hay không?

Nguyên Phi vượt qua rào chắn, kéo cửa sổ thông ra ban công, chạy đến trước người Kiều Từ Du. Trong cặp mắt xé kia đã thấm đầy ý cười khiến cho lòng người rung động.

“Đừng nhìn tôi như vậy, nếu không, tôi sẽ tưởng rằng cô yêu tôi đấy!” Nguyên Phi kéo cái ghế bên cạnh qua, ngồi xuống, bắt chéo hai chân, liếc nhìn Kiều Từ Du đang bưng bưng lừa gạt bằng ánh mắt chế nhạo.

Kiều Từ Du cười lạnh một tiếng, thẳng tay kéo một tấm khăn từ trên cái ghế sofa gần mình nhất xuống, xé ra, sau đó dùng nó buộc lại bắp chân của mình.

Mặt cô có hơi tái, ngay cả môi cũng đã trắng nhợt, cô không đứng dậy, mà ngồi bệt xuống tấm chăn, dựa lưng vào cái ghế sofa phía sau. Trong mắt cô lóe lên sự sắc bén, khiến cho khóe môi Nguyên Phi cong lên.

“Cô xem, tôi đã bảo cô đừng có dùng ánh mắt như thế để nhìn tôi rồi mà, vậy mà cô vẫn dùng nó.” Nguyên Phi chắc chắn nói: “Cô nói đó không phải là yêu thích tôi thì còn là gì?”

“Anh muốn gì?”

“Tôi chỉ đến xem một chút thôi, thật là nhàm chán!” Người khiến cho hắn cảm thấy hứng thú cũng đã đi mất rồi. Hắn chỉ có thể gặp cô mà thôi, ngoại trừ nhàm chán thì cũng chỉ có nhàm chán.

“Cút.” Giọng của Kiều Từ Du tuy rất lạnh nhưng lại không hề có sức. Có lẽ là đau đớn trên chân đã ảnh hưởng đến cô.

“Chuyện này sao có thể được?” Nguyên Phi chắc chắn lắc đầu: “Nói gì đi nữa thì khoảng thời gian chúng ta ở cùng nhau cũng không phải là quá ngắn,

tuy là đồng sàng dị mộng (*) nhưng tốt xấu gì cũng cùng chung chăn gối, không phải sao?”

Nguyên Phi vừa dứt lời, Kiều Từ Du lập tức cảm khẩu súng mà Simon đã ném xuống trước đó lên, nhắm vào hắn ta, bắn một phát.

May mắn là Nguyên Phi trốn kịp, nếu không thì viên đạn kia chắc chắn đã ghim giữa ấn đường của hắn, lúc đó thì... Hắn chết chắc.

“Kiều Từ Du, cô điên rồi!” Nghĩ đến phát súng vừa rồi, Nguyên Phi vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Kiều Từ Du cười lạnh: “Nguyên Phi, trước khi tôi tra rõ chuyện năm đó, thì tốt nhất anh đừng có xuất hiện trước mắt tôi. Nếu không, tôi không chắc là mình có thể chấp nhận được sự tồn tại của anh đâu đấy!”

“Hử?” Nguyên Phi không hiểu Kiều Từ Du đang nói gì.

“Năm đó, chuyện Tần Lam chết, đừng nói với tôi là không có liên quan đến cấp trên của anh!” Kiều Từ Du không tra ra được nhiều manh mối, nhưng chuyện có liên quan đến Nguyên Phi, cô vẫn tìm hiểu được đôi chút. Phía sau Nguyên Phi còn có kẻ khác, nhưng đó là ai thì cô vẫn chưa điều tra ra được.”

Tần Lam?

Nguyên Phi nhú mày suy nghĩ, một lát sau, trong đầu hắn hiện lên một bóng người, hắn lập tức nói: “À, cô nói cô ta à?”

Trong mắt Kiều Từ Du đột nhiên lóe lên tia sáng lạnh: “Quả thật là do các người làm!”

Nguyên Phi nhún vai: “Này, tôi thật sự không có liên quan đến chuyện này. Tần Lam chết không liên quan gì đến tôi đâu đấy! Nhưng cấp trên của tôi có dính dáng gì đến chuyện đó hay không thì tôi không biết.”

Caesar đã làm những gì, hắn thật sự không biết. Hơn nữa, dù cho có biết, hắn cũng sẽ không nói với người phụ nữ điên trước mặt!

“Người đứng sau anh rốt cuộc là ai?” Miếng khăn buộc trên bắp chân đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, nhưng vẻ mặt của Kiều Từ Du vẫn không hề thay đổi: “Anh không nói cũng được, tôi chắc chắn sẽ tra ra, tôi sẽ...”

“Cô tra ra được thì sao? Cô có thể làm được gì?” Không phải là Nguyên Phi cố tình chế nhạo cô, mà là một cái Tần Môn nho nhỏ lại muốn đối đầu với lão đại của hắn, quả thực là chuyện cười.

“Anh...” Đúng vậy, cô tra ra được thì có thể làm được gì chứ?

Tần Gia đã chết, cô cũng đã không còn đủ tư cách để ở bên cạnh Diêm ca ca. Bây giờ cô đã ô uế mất rồi, thậm chí cô còn...

Tay Kiều Từ Du đặt lên bụng mình, ánh sáng trong mắt cô dần dần trở nên u ám.

“Năm đó, anh đã dùng khuôn mặt của tôi để làm rất nhiều chuyện, đúng không?” Kiều Từ Du ngả người tựa vào ghế sofa, giọng của cô nghe có vẻ mệt mỏi.

“Để tôi nghĩ thử xem nào!” Nguyên Phi cũng không giả vờ hồ đồ, một tay hắn chống cằm, tay còn lại thì nhẹ nhàng gõ lên lan can, kể đó, hắn nói: “Cũng đã lâu lắm rồi, hay là cô nhắc lại cho tôi nhớ, được không?”

“Mười năm trước, ở Chu gia, tên Chu Tân Quốc kia tự nhận là hắn và tôi đã hợp tác, nhưng thật ra, người hợp tác với hắn là anh.” Trong bữa tiệc, lúc người đàn ông gọi là Chu Tân Quốc kia tìm đến cô, thì cô đã bắt đầu cảm thấy trong chuyện này có điều đáng ngờ.

Cô cũng không nhớ rõ là mình đã từng tiếp xúc với Chu Tân Quốc. Mỗi ngày, cô gặp rất nhiều người, thế nhưng trí nhớ của cô từ nhỏ đã rất tốt. Đối với cô, việc nhớ kỹ một người nào đó, quả thật rất đơn giản. Thậm chí, cô còn có thể chỉ gặp qua một lần là không quên.

Lúc Chu Tân Quốc đến gặp cô, dễ nhận thấy rằng hắn ta rất quen thuộc với cô. Nếu như vậy thì hắn là cô phải nhớ rõ hắn, thế nhưng trong đầu cô, một chút ấn tượng cũng không có.

Cô bắt đầu điều tra Chu Tân Quốc, cùng với những chuyện có liên quan đến Chu gia.

Nhưng trong lúc điều tra, cô lại tra ra được là thời điểm mười năm trước, cô đã từng có giao dịch với Chu Tân Quốc. Chuyện này khiến cho cô cảm thấy rất kinh ngạc.

Giao dịch trong suốt nửa năm, thế mà một chút ấn tượng cô cũng không có!

Cô bắt đầu đi sâu vào điều tra chuyện của Chu Tân Quốc, ngay khi cô sắp tìm được chân tướng thì cả nhà hắn ta bị giết. Tất cả những manh mối có liên quan đều lập tức bị xóa sạch.

Lúc đó, Kiều Từ Du đã biết có người đang âm thầm nhắm vào Tần Môn, nhưng cô lại không nói với Diêm Từ Diệp. Khoan hãy nói đến chuyện hắn sẽ không tin cô, chỉ riêng việc cô kể lại với hắn toàn bộ chuyện này, Diêm ca ca sẽ nghĩ gì?

Chuyện của Tần Gia năm đó có vấn đề, thậm chí có khả năng không nhỏ là chuyện này do Diêm ca ca làm.

Có thể có một Kiều Từ Du già, chẳng lẽ lại không có một Diêm Từ Diệp già hay sao? Ngay từ lúc mới bắt đầu, bọn họ đã rơi vào một ván cờ.

Mười năm trước? Chu Tân Quốc? Nguyên Phi ngắm nghĩ, hình như là hắn có khá nhiều ấn tượng về người này.

Đó là thời điểm hắn bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên. Khi đó, kỹ thuật hóa trang của hắn cũng không gọi là cao siêu, nhưng để ứng phó với một người chưa quen Kiều Từ Du thì cũng đã đủ rồi.

Hắn không ngờ là nhiệm vụ lại có thể hoàn thành thuận lợi như vậy. Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ lần đó, hắn bắt đầu có sở thích mô phỏng người khác. Đầu tiên là quan sát người muốn mô phỏng, sau đó tìm hiểu thói quen sinh hoạt của họ, làm tất cả những điều đó khiến hắn cảm thấy rất phấn khích.

Thế nhưng, ngay khi hắn đang tìm hiểu mấy thứ này, thì lão đại lại một lần nữa giao nhiệm vụ cho hắn. Nhiệm vụ lần này yêu cầu hắn tiếp cận Kiều Từ Du. Không cần phải hoàn toàn rập khuôn Diêm Từ Diệp, nhưng tất cả những động tác và lời nói phải giống hắn ta khoảng năm phần. Đối với hắn, chuyện này quá đơn giản.

Trong quán rượu, Kiều Từ Du đã mắc câu. Hắn không tốn chút sức lực đã có thể nhanh chóng thân thiết với cô. Sau đó là chuỗi ngày sinh hoạt bình thường. Điều mà hắn muốn... Chẳng qua là moi được một ít tin tức nội bộ của Tần Môn từ miệng Kiều Từ Du mà thôi.

Thế nhưng hắn ở bên cạnh Kiều Từ Du lâu như vậy, ngoại trừ nghe cô ta thổ lộ rằng cô ta yêu Diêm Từ Diệp điên cuồng như thế nào, thì chẳng còn gì khác.

“Nếu như đó là Chu gia trong suy nghĩ của tôi, vậy thì... Hắn là bọn họ.” Nguyên Phi nhún vai: “Thế nhưng, cả nhà bọn họ không phải đã chết hết rồi sao?”

Ánh sáng trong mắt Kiều Từ Du đột nhiên trở nên lạnh như băng.

Rất tốt!

Rất tốt!

Kiều Từ Du nắm chặt súng trong tay. Mấy năm nay, không chỉ riêng việc buôn bán, mà kể cả những thứ khác, Tần Môn đều gặp phải trở ngại cực lớn. Tuy là dưới sự lãnh đạo của Diêm Từ Diệp, thoát nhìn bề ngoài, Tần Môn có vẻ như đang ngày càng lớn mạnh, thế nhưng thực chất là nó đang liên tục bị ăn mòn.

“Tần Gia... Có phải là do các người giết?”

Nguyên Phi nhún vai: “Chuyện này tôi quả thật không biết.”

Mấy chuyện đó đều là do lão đại tự mình làm. Rốt cuộc cô ta đã chết trong tay lão đại hay trong tay của chính những người trong Tần Môn thì hắn không biết được.

“Nguyên Phi! Tôi hỏi anh một lần nữa, chuyện của Tần Gia có phải là do Caesar làm hay không?”

Đột nhiên, Nguyên Phi tỏ vẻ khiếp sợ, nhưng hắn đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nét mặt thoát nhìn có vẻ thờ ơ: “Caesar? Cô nói Caesar nào?”

“Đừng có giả vờ giả vịt với tôi!”

“Giả vờ giả vịt? Sao lại như thế, tôi không biết giả vờ giả vịt bao giờ.”

Nguyên Phi biết rằng Kiều Từ Du sẽ không ra tay với hắn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là những người khác sẽ không ra tay với hắn.

Một tiếng “Phanh” rất lớn đột ngột vang lên, cửa phòng bị đá văng, Diêm Từ Diệp đứng ở cửa, toàn thân lạnh như băng, ánh mắt không có một chút độ ấm nào của hắn rơi trên người Nguyên Phi.

Nhìn thấy Diêm Từ Diệp, trong lòng Nguyên Phi lập tức thét lên một tiếng “Hồng бет”, kể đó, hắn xoay người bỏ chạy.

Nhưng ngay khi xoay người, hắn nhìn thấy trên ban công chẳng biết từ lúc nào đã đứng đầy người. Trên tay những người kia đều có súng, và bọn họ đang nhắm vào hắn, chỉ cần hắn có một chút hành động khác thường nào, thì ngay lập tức, hắn sẽ biến thành cái sàng.

Nguyên Phi cười khò, xoay người lại, giơ hai tay lên, nhìn Diêm Từ Diệp: “Không biết là Diêm môn chủ của chúng ta tốn công tốn sức đến tìm tôi, rốt cuộc là vì cái gì?”

Diêm Từ Diệp cũng không liếc nhìn Kiều Từ Du đang ngồi dưới đất, trong bàn tay mang bao tay trắng đang cầm một khẩu súng ngắn màu bạc, hắn chậm rãi đi đến trước người Nguyên Phi, không chút do dự chĩa súng vào đầu Nguyên Phi, bắn hai phát.

Cả người Nguyên Phi run lên, hai chân lập tức quỳ sụp xuống đất.

“Muốn chết!” Âm thanh dường như vọng đến từ địa ngục. Chẳng biết từ lúc nào, con người đen nhánh của Diêm Từ Diệp đã biến thành màu đỏ, khẩu súng trong tay hắn dí sát vào đầu Nguyên Phi: “Đã muốn chết như vậy, thì tao sẽ thành toàn cho mày!”

Venezuela.

“James! Anh lại lừa gạt em đúng không? Anh đã sớm biết tiểu nữ vương là ai, đúng không?” Trong căn hộ, một tiếng hét chói tai đột ngột vang lên.

James cảm thấy một trận đau đầu: “Mike bé nhỏ của anh, em nghe mấy lời đồn nhảm này từ đâu vậy chứ. Nếu anh biết ai là tiểu nữ vương, thì anh còn ngồi yên ở đây, không làm gì cả à?”

Mike mặc một cái áo ngủ màu trắng, hắn ngả lưng trong chốc lát, cảm thấy James nói cũng đúng. Trong khi hắn còn đang im lặng suy nghĩ, James đã bước đến gần, gờ tay ôm lấy hắn, kéo vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người hắn.

“Mike bé nhỏ, em đừng có mà ai bảo sao cũng nghe vậy, có được không? Nếu người đã ra hiệu cho chúng ta thật sự là tiểu nữ vương... Thế thì đợi sau khi xử lý xong mọi chuyện của mình, cô ấy tự nhiên sẽ tới tìm chúng ta. Yên tâm đi.”

Hiện tại, trong tay James quả thật có không ít tư liệu về Phó An Nhiên. Nhưng theo hắn thấy, mặc dù cô gái bé nhỏ được gọi là tiểu nữ vương này lại một lần nữa thay đổi cuộc sống, nhưng vẫn như trước, sống rất vui vẻ, thậm chí, tất cả mọi thứ còn rất kích thích nữa kia.

Hiện tại, cô ta bất quá mới mười tám tuổi, nhưng sau lưng lại có một tổ chức không hề thua kém gì so với Tần Môn. Tiểu nữ vương của bọn họ vĩnh viễn là người được bọn họ tôn thờ và kính trọng.

Mike thoải mái dựa vào người James, thế nhưng càng nghĩ, hắn càng cảm thấy không đúng. Hôm nay, lúc hắn thức dậy, quả thực là đã có người nhắc đến chuyện đó.

“Không đúng, không đúng, James, anh đừng nghĩ có thể nói cho qua để lừa em! Em biết người đó là ai, tiểu nữ vương bây giờ hắn là đang ở chỗ Thọ Sơn, đúng không? Cô ấy chính là một cô gái người Châu Á, đúng không?”

James ngẩn người, ngay khi hắn định nói cái gì đó để xoay chuyển chuyện này thì Mike đã né ra khỏi ngực hắn, sau đó chạy mất.

Thấy Mike đã chạy mất, không còn thấy bóng dáng, James vừa tức vừa vội. Rốt cuộc là tại sao Mike biết được! Hắn cần phải tranh thủ thay đồ, nếu không, chỗ của Thọ Sơn chắc chắn sẽ nổ tung lên mất!

Hiện tại, ở trường học Thọ Sơn.

“Số 8! Ra khỏi hàng!” Tiếng hét của Thọ Sơn vang lên trên sân huấn luyện.

Tất cả học viên tham gia huấn luyện đều ngẩn ra, hiển nhiên, bọn họ không ngờ là Thọ Sơn sẽ gọi một mình số 8 bước ra.

An Nhiên bước ra khỏi đầm nước sau khi buông một tiếng thở dài khe khẽ.

Lúc này, những người đang nằm sấp trong đầm nước đều nhìn cô bằng ánh mắt đầy hâm mộ.

Sao bọn họ lại có thể không hâm mộ được cơ chứ, bọn họ đã giữ tư thế nằm sấp trong đầm nước này không biết bao lâu rồi, khắp người không một chỗ nào là không cố gắng hết sức. Bữa trưa, vẫn như cũ, bọn họ cũng chỉ ăn một cái bánh bột ngô và một chén cơm mà thôi, cường độ tập luyện lại tăng cao như vậy, sao họ có thể chịu được.

Thọ Sơn đi đến trước mặt An Nhiên, ánh mắt ông ta quét tới quét lui trên người cô, mãi cho đến khi khắp người Phó Quân Hoàng tỏa ra khí lạnh, ông ta mới dời mắt, lạnh giọng nói:

“Số 17! Ra khỏi hàng!” Cũng vẫn là tiếng quát tháo như lúc này.

Số 17 là một nữ sĩ quan người Mỹ, thân thủ của cô ta rất linh hoạt, cũng rất lợi hại. Trong mắt mọi người, đối với phái nữ tham gia đợt huấn luyện này, cũng chỉ có số 8 và số 17 là có thể so sánh được với nhau.

Số 17 không chút do dự đứng dậy, nhìn về phía Thọ Sơn.

“Đánh đi.” Thọ Sơn lui về sau một bước, lạnh lùng ném ra hai chữ này, sau đó thì không nói gì thêm nữa.

Song phương giao đấu, mãi cho đến khi một bên áp đảo được bên còn lại, người thua cuộc sẽ bị loại ra, người thắng sẽ tiếp tục đấu với người kế tiếp.

An Nhiên và số 17 liếc nhau một cái, ngay lập tức, An Nhiên đã đoán được suy nghĩ của cô ta. Cô ta muốn thắng, không từ thủ đoạn.

Nhưng muốn giành được chiến thắng trong tay An Nhiên thì quả thực là một chuyện phi thực tế.

Số 17 muốn thắng, chẳng lẽ Phó An Nhiên không muốn thắng hay sao?

Mặc dù cô không có ý thức vinh dự quốc gia gì gì đó, nhưng mà người mà cô yêu lại tuyệt đối trung thành với tổ quốc. Người mà cô yêu dành tình yêu tuyệt đối cho tổ quốc, anh ấy yêu quê hương của mình, cũng giống như là anh ấy yêu cô.

Bây giờ, cô không chỉ vì mình mà chiến đấu, cô còn phải chiến đấu vì người mà yêu đã yêu sâu đậm.

Sau khi An Nhiên và số 17 cúi chào nhau, cả hai lập tức không ngừng thăm dò đối phương. Không ai trong hai người tấn công trước, bọn họ chỉ thực hiện một vài động tác nhỏ.

“Này, cậu nói xem, tiểu quái vật của chúng ta có thể thắng không?” Ngốc Ứng quay sang Liệp Báo ở bên cạnh, nói.

Liệp Báo chống đỡ thân thể của mình, sau đó mới nói: “Cậu nghĩ cô ấy là cậu à?”

“Mẹ kiếp, Thổ Báo Tử, cậu có ý bới móc tôi đúng không?”

“Cậu cũng đâu phải gốc cây, tôi bới móc cậu làm gì?” Liệp Báo liếc mắt nhìn hắn, sau đó không nói thêm gì cả, tiếp tục nằm sấp xuống.

Ngốc Ứng biết rõ là mình có nói gì thêm thì tên Thổ Báo Tử này cũng sẽ không đáp lại, nếu vậy thì hắn tốt nhất là không nên nói gì nữa.

Phó Quân Hoàng cũng không nhúc nhích, nằm sấp trong đầm nước lạnh buốt, vẻ mặt có hơi khó coi, ánh mắt anh dính sát trên người An Nhiên.

Trong một đám học viên ở đây, có không ít người đánh chủ ý lên người An Nhiên, nếu như không phải bởi vì thực lực của cô bày ra đó, còn có sự che chở của đội U Linh cùng với Phó Quân Hoàng, thì có lẽ đã sớm có người đi tìm chết rồi.

An Nhiên và số 17 cùng nhảy ra, số 17 cười cười: “Số 8, cô rất lợi hại, là người phụ nữ lợi hại nhất trong số những người phụ nữ mà tôi biết.”

An Nhiên hé miệng: “Cũng sẽ là người lợi hại nhất trong những người đàn ông mà cô đã từng biết.” Nói xong, An Nhiên lách người một cái, trong khi số 17 vẫn còn ngây người, cô đã lao mạnh về phía trước, đánh một quyền vào sống mũi của cô ta.

Đối với An Nhiên, không có chán ghét hay không chán ghét, chỉ có sáng khoái hay không sáng khoái mà thôi!

Tốc độ của An Nhiên quá nhanh, số 17 không có thời gian phản ứng, ngay khi nhìn thấy nắm đấm của An Nhiên vung tới, cô đã bị đánh ngã ra đất.

Số 17 bị choáng, thậm chí, cô không đứng dậy được, một quyền kia làm mất cô hoa lên, khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Ai cũng không ngờ là số 8 lại chỉ dùng một quyền đã có thể đánh bại số 17. Chưa kể thứ hạng của số 17 vẫn luôn ở vị trí cao.

“Kế tiếp, số 18!” Thợ Săn tiếp tục quát lên.

Nghe gọi tên, số 18 ngây người. Bởi vì hắn không phải là nữ, mà là một gã đàn ông cao to vạm vỡ.

“Đánh.” Thời điểm chứng kiến phương thức tấn công của An Nhiên, vẻ mặt Thợ Săn không có một chút biến hóa nào, thế nhưng trái tim ông ta lại đập điên cuồng.

Đã một ngày trôi qua, phía Mike vẫn không có bất kỳ tin tức gì. Hắn đã gọi điện nhiều lần nhưng không có ai bắt máy, có lẽ hắn ta đang bận chuyện gì đó.

Số 18 ngai ngùng nhìn An Nhiên, hắn gãi gãi đầu mình, sau đó nói: “Này, số 8, cô...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không đánh chết người đâu.” An Nhiên biết rõ hiện tại đang áp dụng hình thức luân chiến (*), cô nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết đối thủ, chỉ có như vậy, cô mới có thể cam đoan bản thân có đủ thể lực cho trận tiếp theo.

Số 18 xanh mặt.

Nếu số 8 đã nói như vậy, lẽ dĩ nhiên, số 18 không thể buông lỏng được. Ánh mắt của hắn lập tức trở nên nghiêm túc, hơi thở toàn thân cũng thay đổi trong nháy mắt.

“Vậy thì... Xin chi giáo nhiều hơn.” Số 18 hừ lạnh, giơ tay ra, bỏ về phía An Nhiên.

An Nhiên né tránh vô cùng đúng lúc, cô hơi nghiêng người, vẻ mặt dừng đọng, ngay cả động tác cũng có vẻ rất thông thả.

Lách người, sau đó vung ra một quyền, đánh lên ngực số 18, thế nhưng sức của cô so với số 18 cũng không được xem là lớn, hơn nữa, cô đã kiểm soát độ mạnh yếu rất tốt, nên hắn cũng không có việc gì.

“Chắc, đừng nói là tiểu quái vật sẽ xảy ra chuyện gì đấy nhé!” Ngốc Ứng vô cùng lo lắng.

“Lo hã!” Lập Báo lười phải chế nhạo tên đầu heo này nữa rồi.

Vương Hào đang nằm rạp trong đầm nước gần như dùng ánh mắt cứng bái để nhìn An Nhiên. Hắn vẫn biết rằng huấn luyện viên rất lợi hại, thế nhưng không ngờ là Phó An Nhiên cũng lợi hại như vậy. Thân thủ của cô tuyệt đối lợi hại hơn bọn họ.

Quả là chân nhân bất lộ tướng (*)!

Lúc nhìn thấy An Nhiên giao đấu, vẻ mặt của Vạn Lỗi cũng hơi thay đổi. Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng với việc hắn có đánh lại số 18 hay không đã là một vấn đề. Thế nhưng, thoát nhìn, An Nhiên có vẻ rất thành thạo, thậm chí, nét mặt cũng không hề thay đổi. Việc này... Đối với hắn, quả thật là khó có thể tưởng tượng nổi.

Trong khi hai người đang giao đấu kịch liệt, ánh mắt của Thợ Săn cũng càng lúc càng tối hơn, dường như ông ta đang suy nghĩ cái gì đó. Ngay lúc đó, một âm thanh hoàn toàn không thuộc về nơi này đột nhiên vang lên:

“Ồi! Mẹ kiếp! Muốn chết hả? Muốn chết hả?”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hai người đang đánh hăng say trên sân huấn luyện đã bị buộc phải dừng lại bởi vì có một người đột ngột xông vào.

Nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, tất cả những người có mặt tại đây đều cảm thấy bị sốc. Hắn ta mặc một bộ đồ thể thao, cả người lộ ra phong thái ưu tú, thế nhưng vẻ mặt của hắn ta rất bối rối.

Đây là trường học Thợ Săn, nơi này là lớp học quốc tế của trường học Thợ Săn, từ khi nào mà sân huấn luyện lại cho phép người lạ tùy tiện đi vào?

Nhìn thấy người vừa xuất hiện, vẻ mặt của Thợ Săn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức chuyển sang vui vẻ.

Xem ra là Mike đã tra ra được cái gì đó!

Thế nhưng, mặc dù là như thế, nhưng vẻ mặt của ông ta cũng không thể hiện một chút kinh ngạc hay vui vẻ nào. Ông ta chỉ hơi nhú mày, thoát nhìn có vẻ không vui.

Lúc An Nhiên nhìn thấy người kia, cô âm thầm buông tiếng thở dài. Cô quả thật là một đứa ngốc, lại đi kể với James chuyện của mình, James đã biết thì sớm muộn gì Mike cũng sẽ biết, chỉ là... Thế này có phải là hơi nhanh không?

“Nghỉ tại chỗ.” Thợ Săn rống lên.

Đám học viên đang nằm bò trong vũng nước lập tức thả người, nằm sấp xuống đất. Hiện tại, bọn họ hoàn toàn không muốn động dậy một chút nào nữa, dù sao thì cả người cũng đã đông lạnh mất rồi, làm gì còn tâm trạng để quan tâm đến việc khác? Tranh thủ mà nằm thôi, ai biết được bọn họ có thể được nghỉ tại chỗ trong bao lâu chứ.

An Nhiên xoay người, định đi, nhưng mà cô còn chưa đi được vài bước thì tay đã bị một người nắm chặt.

Phản xạ có điều kiện, An Nhiên vùng một quyền về phía Mike, nhưng mà hắn đã sớm có phòng bị, hơn nữa, lúc nhìn thấy An Nhiên vùng nắm đấm đến, mắt của hắn còn chớp chớp mấy cái, dùng một tay nắm chặt nắm đấm của cô. Trên mặt hắn thoát nhìn có vẻ rất thỏa mãn.

“Tôi biết ngay, tôi biết ngay mà!”

Về mặt không cảm xúc của Thợ Săn bắt đầu có vết nứt.

Khí lạnh quanh người Phó Quân Hoàng đã đạt tới nhiệt độ ngang bằng với tủ lạnh. Ngốc Ưng run rẩy nhích lại gần Lập Báo. Ở bên cạnh sĩ quan huấn luyện gì gì đó, rất đáng sợ, quả thật là trải nghiệm vô cùng hung ác, vô nhân đạo.

Còn tên kia, hắn là ai vậy, hắn không biết là nếu hắn vẫn không chịu buông tay ra, thì móng vuốt của hắn sẽ trở thành một cái chân gà chết sao?

Chắc, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy quá mức đầm máu.

“Buông ra!” An Nhiên lạnh lùng nói với Mike.

Thế nhưng hắn không buông tay, mặc kệ người này rốt cuộc có phải là người mà hắn muốn tìm hay không, trước hết, cứ đem người đi đã, có gì nói sau.

Tuy là hắn đã không tới trường học Thợ Săn suốt mấy chục năm rồi, nhưng tốt xấu gì thì hắn cũng đã tốt nghiệp ở đây, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, hắn dù ít dù nhiều cũng vẫn còn nhớ rõ.

“Thợ Săn, mượn học viên của anh một chút.” Nói xong, Mike kéo An Nhiên chạy đi.

Trong mắt An Nhiên xẹt qua một tia ảo não, rốt cuộc là chuyện quái gì vậy chứ!

Thợ Săn sững sờ, nhìn bóng dáng bị Mike kéo đi, hắn lập tức giao mọi việc lại cho trợ thủ của mình, sau đó quay người đuổi theo.

Phó Quân Hoàng không nói một câu đã lập tức đuổi theo.

Vị trợ thủ kia có biết Phó Quân Hoàng, hẳn không biết là rốt cuộc mình nên ngăn cản anh ta lại, hay là cứ mặc kệ. Ngay khi hắn còn đang xoắn xuýt với vấn đề này thì Phó Quân Hoàng đã đi khỏi.

Bên này.

Khi Mike kéo An Nhiên chạy đến văn phòng của Thợ Săn, thái độ của hắn kích động không thôi, cả người đều phấn khích.

“Cô có liên quan đến tiểu nữ vương của chúng tôi hay không? Cô là gì của tiểu nữ vương? Con gái? Không thể nào, nếu cô ấy có con thì chắc chắn sẽ nói cho chúng tôi biết. Vậy cô là người thân của cô ấy? Cũng không đúng, trong số những người thân của cô ấy, không hề có người nào như cô.” Mike gần như bắt đầu lẩm bẩm nói một mình.

An Nhiên dứt khoát ngồi xuống ghế sofa, về mặt cô ngoại trừ mệt mỏi thì không có một chút cảm xúc nào khác.

Hiện tại cô cảm thấy rất mệt, không có thời gian lẩn qua lẩn lại với những người này.

Mike bĩu môi, nhưng hắn lại không dám đi quấy rầy cô, chỉ có thể đứng một bên nhìn. Cho nên, lúc Thợ Săn đi vào, thì hắn ta thấy cảnh tượng số 8 gần như ngồi xụi lơ trên ghế sofa. Cả người cô nhếch nhác, lầy lội, trên người không có chỗ nào sạch sẽ. Thợ Săn thấy rất rõ vết bẩn trên cái ghế sofa màu be của hắn ta.

“Anh định làm gì vậy?” Thợ Săn đi đến bên cạnh Mike, nhỏ giọng hỏi.

“Tôi vốn tưởng rằng James không biết chuyện này, nhưng hóa ra là anh ấy biết rất rõ. Vậy mà lại không nói cho chúng ta biết, hiện tại, có hai khả năng.”

“Đúng. Một là người kia không cho hắn nói, khả năng còn lại chính là... Hắn còn chưa xác định được. Sau khi xác định sẽ nói với chúng ta.” Thợ Săn tiếp lời bằng giọng nói lạnh lùng.

Thái độ của Mike rất vui mừng: “Anh cảm thấy cái nào có khả năng hơn?”

Ánh mắt hắn ta thoáng quét qua người đang nằm trên ghế sofa, tiếp tục hỏi:

“Trường hợp thứ nhất.” Nếu như là trường hợp thứ hai thì... Dựa theo tính cách của James, mặc dù là chưa có căn cứ chính xác, hắn cũng sẽ nói rõ cho bọn họ biết, để bọn họ có sự chuẩn bị.

Mike gật đầu.

“Tôi cũng nghĩ là trường hợp thứ nhất. Thế nhưng anh nói thử xem, tiểu nữ vương của chúng ta đã chết từ mười bốn năm trước.” Hắn dừng lại một chút: “Vậy thì ai là người không cho phép James nói ra chuyện này?”

“Đúng vậy, cô có thể nói cho chúng tôi biết là...” Câu nói kế tiếp của Thợ Săn chợt khựng lại, bởi vì về mặt lúc ngủ của cô gái đang nằm trên sofa quá giống tiểu nữ vương. Trên người cô toát ra phong thái không khác gì tiểu nữ vương.

Mike cũng khẽ nhú mày, ngăn người nhìn An Nhiên ngủ.

“Cạch”

James xô cửa vào: “Mike bé nhỏ, trước hết, em về nhà cùng anh, khi về đến nhà, anh sẽ từ từ nói chuyện với em.”

Mike không nói lời nào, tiếp tục nhú mày nhìn An Nhiên.

“James, nói cho em biết, cô ấy là ai.” Mike nghiêng đầu nhìn về phía James.

Lúc này, James mới nhìn đến người đang nằm trên ghế sofa.

Hắn giật mình, sao người này lại chạy đến văn phòng vậy chứ? Lúc nhìn thấy ánh mắt của Thợ Săn, tim hắn run lên, chẳng lẽ tên này cũng đã cảm giác được? Bọn họ đều phát hiện?

“James, anh đã từng nói rằng anh sẽ không nói dối em.”

An Nhiên đang nằm trên ghế sofa ngủ có hơi nhú mày, ồn ào quá, khiến cô không thể nào ngủ ngon được: “Câm miệng! Muốn cãi nhau thì cút ra ngoài cho tôi!”

An Nhiên nổi giận thì ai có thể ngăn được?

Thế nhưng, ba người kia nghe cô quát lên như thế thì về mặt bọn họ càng thêm quái dị. Mà về mặt của James lúc này chính là: Muốn chết.

Đây rõ ràng là không đánh đã khai mà...

“Rốt cuộc cô ta là ai?” Mike hạ giọng, túm lấy cánh tay James, chất vấn.

James đỡ trán: “Các người cảm thấy là ai, thì chính là người đó.”

Hắn không biết nên nói gì nữa.

Thợ Săn và Mike đều giật mình, thậm chí, Thợ Săn không biết bản thân nên nói gì. Hắn chỉ đi đến bên cạnh An Nhiên, chậm rãi ngồi xổm xuống trước ghế sofa, giờ tay muốn vuốt ve khuôn mặt của cô. Nhưng ngay lúc đó, động tác của hắn bỗng dừng lại.

Thợ Săn đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh James, nhìn hắn ta, nói: “Không thể nào, nếu như cô ấy là tiểu nữ vương, vậy thì cô ấy...”

“Về ngoài thay đổi? Không quan trọng, chẳng phải chỉ cần hóa trang hoặc là phẫu thuật thẩm mỹ là được sao? Thân phận thay đổi? Cũng không quan trọng. Hiện tại chuyện làm thân phận giả chỉ tốn có vài phút mà thôi. Nhưng nếu như thân phận của cô ấy là bảo bối của Phó gia ở Hoa Hạ, thì hai người nói xem, thân phận này có thể làm giả được hay không?” James giải thích.

“Nhưng mà... Không phải anh nói rằng tiểu nữ vương đã bị nổ chết từ mười bốn năm trước rồi sao?” Mike không thể tin.

“Đúng, cô ấy bị nổ chết rồi.” James hít một hơi thật sâu: “Tiểu nữ vương đã nói với anh rằng chuyện năm đó, cô ấy cũng không biết nhiều lắm. Nhưng cô ấy không muốn chúng ta nhúng tay vào chuyện của cô ấy.”

Thợ Săn và Mike thoáng khựng lại, ánh mắt cả hai rơi trên người An Nhiên, về mặt bất động.

James thờ phào một cái, xem ra là không có vấn đề gì.

Nhưng ngay khi James vừa mới thả lỏng thì Mike bỗng nhiên nhảy đến trước mặt hắn, giờ tay bắt lấy tay hắn, về mặt hung dữ: “James! Anh vừa nói gì hả? Anh nói tiểu nữ vương nói với anh? Anh đã sớm biết mọi việc! Các người đã sớm gặp mặt! Anh dám gạt em!”

Hiện tại, ngay cả suy nghĩ muốn chết, James cũng đã có. Nhưng mà hắn còn chưa kịp biện hộ cho bản thân thì giọng nói khó chịu của An Nhiên đã vang lên.

“Nếu còn làm ồn một lần nữa, thì cút!”

Vốn dĩ vẫn còn muốn gào lên, nhưng khi nghe tiếng quát của An Nhiên, Mike lập tức im bật. Tuy nhiên, hắn vẫn còn tức. James biết rất rõ là hắn lo lắng cỡ nào, thế nhưng sau khi biết rõ tình huống, tên kia lại không nói cho hắn biết, thậm chí còn, còn...

Nghĩ đến chuyện đó, về mặt Mike càng khó coi hơn. James không nói rõ chân tướng với hắn, lại còn dám lừa gạt hắn trên giường, chuyện này quả thực là sự sỉ nhục đối với hắn! Một sự sỉ nhục vô cùng to lớn!

Càng nghĩ càng giận, thế là Mike dứt khoát giờ tay ra, hung hăng véo một cái lên hông James.

“Nợ nần của chúng ta... Từ từ tính!” Mike nhỏ giọng nói bên tai James. Hắn sợ quấy rầy giấc ngủ của An Nhiên, tầm mắt hắn vẫn luôn cẩn thận quan sát cô.

“Vậy thì hiện tại tiểu nữ vương là...?” Thợ Săn vẫn còn có vài thứ không hiểu.

“Theo như ý của tiểu nữ vương thì đó là mượn xác hoàn hồn.” James chịu đựng đau đớn mà giải thích.

“Mượn xác hoàn hồn sao?” Thợ Săn lẩm bẩm nói. Nếu nói như vậy, trong hai ngày này, những vấn đề khiến hắn cảm thấy kỳ quái cũng đã có được lời giải thích thỏa đáng. Vì An Nhiên là tiểu nữ vương, cho nên, hắn mới có cảm giác quen thuộc với cô ấy.

Hiện tại, Thợ Săn đã sớm quên rằng hắn còn phải đi huấn luyện học viên. Hắn lặng lẽ đứng trong góc phòng, ánh mắt bình thản nhìn An Nhiên, đã từ rất lâu rồi, hắn chưa từng có nét mặt dịu dàng như thế.

Tuy là James và Mike đang ôm nhau, thế nhưng động tác của hai người cũng không hề ít. Gần như có thể nhìn thấy được biểu cảm đau khổ của James.

“Em vừa vừa phải phải thôi!” James liếc nhìn Mike bằng ánh mắt đe dọa.

“Rốt cuộc là ai sai trước?” Mike dừng động tác: “James, năm đó, là ai nói với em rằng cả đời sẽ không lừa gạt em? Kết quả thì sao? Chuyện lớn như vậy mà anh lại gạt em! Anh gạt em như vậy, thì anh nói xem, làm sao mà em tha thứ cho anh được?”

James thoáng khựng lại, hắn biết là trong chuyện này mình không đúng, nhưng cái này cũng không thể trách hắn được. Hắn chỉ đang làm theo ý tiểu nữ vương mà thôi, hắn có làm gì sai đâu!

“Là do tiểu nữ vương không muốn anh nói hai người biết, nhất là Thợ Săn!”

Thợ Săn ngán người. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trang phục huấn luyện trên người cô, hắn lập tức hiểu rõ. Thế nhưng, chuyện đó có liên quan gì với chuyện hắn biết cô là tiểu nữ vương?

“Tiểu nữ vương vốn có ý định sẽ gặp chúng ta sau khi huấn luyện xong. Nhưng giờ thì hay rồi, hai người chọc giận cô ấy, để tôi xem các người giải quyết như thế nào đây!”

Mike bĩu môi: “Cô ấy không cho anh nói thì anh sẽ không nói cho mọi người biết? Chúng ta đều có được tin tức, chỉ cần tra một chút, chẳng phải sẽ biết sao?”

“Không đúng, anh vẫn muốn biết, rốt cuộc là vì sao em lại đột nhiên chạy đến nói với anh những lời như vậy?” Chuyện này khiến James cảm thấy rất tò mò, trên đường chạy đến đây, hắn vẫn luôn nghĩ về nó.

“Bởi vì em nghe thuộc hạ của anh bảo rằng dạo gần đây anh rất lạ, cứ luôn quan sát một học viên nữ người châu Á.”

“...” James hoàn toàn bó tay với mình. Hắn cảm thấy bản thân đã làm một chuyện cực kỳ ngu ngốc.

Vốn dĩ Mike không biết tiểu nữ vương là ai, em ấy chỉ định chạy đến xem thử một chút, cả hai chạm mặt, không ngờ là hắn cũng đâm đầu vào, thậm chí sau đó, hắn còn không đánh đã khai... Chuyện này nếu bị tiểu nữ vương biết được, hắn chắc chắn sẽ bị quất chết.

Ngay khi James còn đang cảm thấy uất ức không thôi thì cánh cửa phòng làm việc đang đóng chặt đột nhiên bị đá văng. Cả ba người đều giật mình. Ở trường học Thợ Săn, ai lại dám làm thế với văn phòng của Thợ Săn?

Nhưng khi tầm mắt của bọn họ rơi vào bóng người đang đứng ở cửa, cảm giác được toàn thân anh ta đang tỏa ra khí lạnh, thì về mặt cả ba đều thay đổi.

Vũ khí hình người của Hoa Hạ: Phó Quân Hoàng!

Phó Quân Hoàng bước vào phòng, từ đầu đến cuối, anh cũng không hề nhìn ba người kia, mà đi thẳng đến bên cạnh An Nhiên. Anh không chút do dự cúi người ôm lấy cô, sau đó xoay người, dự định rời đi.

Thế nhưng anh còn chưa ra khỏi văn phòng thì Thợ Săn đã ra tay....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Lão soái ca, trừng trị bọn họ thôi! (1)

Phó Quân Hoàng đã sớm có chuẩn bị, trong khoảnh khắc Thợ Săn ra tay, anh chuyển mình tránh thoát, sắc mặt lạnh lùng, cả người tỏa ra sự nguy hiểm khiến ba người có mặt ở đó đều khẽ giật mình.

Bọn họ không nghĩ rằng một học viên bình thường sẽ lại có khí thế như vậy.

Thợ Săn biết Phó Quân Hoàng, bởi vậy không lấy làm ngạc nhiên với khí thế của Phó Quân Hoàng, chỉ là vẫn bị anh ta uy hiếp.

Tên Phó Quân Hoàng này quả nhiên không tầm thường!

“Buông cô ấy ra!” Thợ Săn lạnh lùng nói.

Phó Quân Hoàng đứng một bên, nhìn Thọ Săn đang đứng trước cửa, gương mặt lạnh lùng mang theo biểu cảm khiến người ta không đoán được.

Buông ra? Làm sao có thể? Cả đời này anh sẽ không bao giờ buông cô gái trong lòng mình.

Cô là báu vật quý giá nhất trong cuộc đời này của anh.

Mà báu vật quý giá nhất thì làm sao có thể dễ dàng buông tay cơ chứ?

“Có biết tùy tiện xông vào phòng làm việc của sĩ quan huấn luyện thì sẽ phải đối diện với hình phạt như thế nào không?” Lúc Phó Quân Hoàng bước vào, Mike thu lại vẻ mặt cười đùa và xông xáo. Đối với người ngoài mà nói, Mike là đại diện tiêu chuẩn cho kiểu người trưởng thành và ổn định.

Trùng phạt?

Trong mắt Phó Quân Hoàng tràn ngập sự lạnh lùng.

“Tránh ra.” Phó Quân Hoàng lạnh giọng nói, sắc mặt lại càng lãnh đạm hơn.

James nở nụ cười, trong mấy chục năm gần đây, đây là lần đầu tiên hắn bị đối xử như thế.

Tránh xa? Từ khi nào mà James hắn phải tránh đường cho người khác rồi hả?

“Nhóc con, tốt nhất cậu nên hiểu rõ bây giờ cậu đang ở đâu, ai mới là cấp trên.” James phì cười nhìn những người không biết rõ vị trí của mình.

Lúc An Nhiên được Phó Quân Hoàng ôm vào lòng, cô không nhú mày nữa, sắc mặt cũng ôn hòa hơn.

An Nhiên dựa vào ngực Phó Quân Hoàng, hai tay tự nhiên ôm lấy hông của anh, loại tín nhiệm này thật sự quá sâu sắc.

James nheo mắt nhìn, Mike vẫn trừng lớn hai mắt, còn tầm mắt của Thợ Săn vẫn dính chặt vào hai cánh tay của An Nhiên.

Cái thế giới này có phải hơi ảo diệu quá rồi không? Bọn họ có thể chứng kiến sắc mặt và động tác như thế của Tiểu Nữ Vương! Mẹ kiếp! Rốt cuộc gã đàn ông đó là ai!

Ánh mắt của James và Mike đổ dồn sang Thợ Săn, người đàn ông vừa xuất hiện kia trong có vẻ nhếch nhác, bộ đồ trên người anh ta lầy lội, dính đầy bùn đất, vừa nhìn đã biết anh ta là học viên trong trường học Thợ Săn.

Nếu đã là học viên lại còn ngông cuồng như vậy, đúng là không muốn sống nữa!

“Tránh ra!” Phó Quân Hoàng hoàn toàn không nghe lọt lỗ tai lời của James. Đối với anh mà nói, bảo bối hơn tất cả.

Cho dù ở trường học Thợ Săn hắn có bao nhiêu quyền lực thì bây giờ hắn cũng không có tư cách khai trừ anh. Anh biết thành tích mà anh tích lũy được luôn đứng đầu, thậm chí còn cách người đứng hạng 2 một quãng xa. Thành tích như thế cho dù Thợ Săn muốn khai trừ anh thì hiệu trưởng cũng sẽ không đồng ý.

Không cần nói hậu quả việc làm của Thợ Săn, chỉ nói riêng một nhân tài như Phó Quân Hoàng, bọn họ cũng rất muốn lôi kéo hắn.

“Nhóc con, cậu quả nhiên không biết tốt xấu.” Mike lạnh lùng: “Thả người trong tay cậu ra, chúng tôi sẽ bỏ qua cho cậu. Bằng không, bây giờ chúng tôi sẽ lấy mạng cậu đấy!”

Phó Quân Hoàng khinh miệt nhìn Mike, anh có thể nhìn ra năng lực của ba người này đều không kém, thậm chí còn lợi hại hơn nhóm Ngọc Ứng mấy phần. Nếu anh liều mạng xông qua thì anh vẫn có thể đưa bảo bối đi, nhưng sau khi xông qua thì sao đây?

Đây chỉ vừa là ngày huấn luyện thứ hai.

Sau này còn hàng trăm giờ đồng hồ huấn luyện, anh...

“Số 2, cậu phải nghĩ rõ ràng xem bản thân mình rốt cuộc đang làm gì.” Giọng nói Thợ Săn càng lúc càng lạnh lùng, vẻ mặt cũng trở nên lãnh đạm.

Phó Quân Hoàng nhìn Thợ Săn, lại nhìn cô gái đang ngoan ngoãn ngủ trong lòng, lòng mày anh nhú chặt, sau đó đi đến trước sofa một lần nữa, khom người cẩn thận đặt An Nhiên lên ghế, còn anh cũng không rời đi.

Phó Quân Hoàng định đứng dậy lại phát hiện An Nhiên đang nắm chặt góc áo của mình, trong lòng chợt cảm thấy ảm áp. Anh cúi đầu thấp xuống, nhỏ giọng nói vài câu bên tai An Nhiên, An Nhiên liền buông lỏng tay.

Quần áo của An Nhiên và Phó Quân Hoàng đều ướt đầm, đảo mắt một vòng quanh phòng làm việc liền nhìn thấy bên cạnh sofa có một cái chăn bông, chứng tỏ Thợ Săn thường xuyên qua đêm ở đây.

Anh nhú mày một chút, mặc dù trong lòng không thích nhưng anh không muốn bảo bối của mình bị cảm lạnh.

Tiện tay đem chăn bông qua, đắp lên người An Nhiên. Sau khi xác định không còn vấn đề gì nữa, anh trầm mặc nhìn ba người đang quan sát từng nhất cử nhất động của mình.

Nếu như đến bây giờ Phó Quân Hoàng vẫn chưa đoán ra ba người này là ai thì anh không phải “vũ khí hình người” của Hoa Hạ nữa rồi.

Tần Lam học ba năm ở trường học Thợ Săn, nhưng trong ba năm này cô đã thiết lập không ít những mối quan hệ cho mình, có lẽ người có giao thiệp rộng như Tần Lam trên thế giới này không nhiều.

Mà vào năm cuối cùng, cô thân thiết với ba người có lai lịch lớn, nếu như anh đoán không lầm thì ba người trước mắt đây là ba người trong báo cáo điều tra.

“Các người muốn làm gì?” Nếu như là người của cô thì anh có thể lựa chọn tha thứ cho hành động của họ với cô.

James cười nói: “Nhóc con, cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không?”

“Benjamin James, ngoài mặt là đại cổ đông của trường học Thọ Sơn.” Phó Quân Hoàng lãnh đạm nói, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ngoài mặt là... Xem ra nhóc con này cũng biết nhiều quá nhỉ.

“Mike bé bỏng của anh, em nói xem, anh có nên giết người này không?” James nhéo nhéo cánh tay của mình, ánh mắt đáng sợ nhìn về phía Phó Quân Hoàng.

Mike nhún vai: “Em không có ý kiến, chỉ không biết người kia có ý kiến gì không.” Nhìn thấy mức độ tín nhiệm của tiểu nữ vương với người này như, bọn họ không thể so sánh. Nếu như bọn họ giết chết người đàn ông này rồi, tiểu nữ vương sẽ không để bọn họ yên đâu.

James nhìn người đang cuộn mình ngủ, tò ý vừa rồi mình không nói gì cả.

“Cậu và cô ấy có quan hệ gì?” Mike lười đứng, hần kéo một cái ghế, trực tiếp ngồi xuống.

James cũng ngồi lên bàn làm việc của Thọ Sơn, tiện tay cầm cốc nước lên uống.

“Vợ tôi.” Hai từ đơn giản, vẻ mặt không thay đổi.

Phụt!

James phun hết nước trong miệng, suýt chút nữa còn bị sặc chết.

“Cậu nói...” Tiếng thét gần như chói tai. Sau khi chạm phải ánh mắt của Mike, hần ta im bật, lập tức nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói lại một lần nữa xem, vừa rồi tôi không nghe rõ.”

“Vợ tôi.” Đáp án không thay đổi, ngay cả động tác cũng giống nhau.

Cố gắng lắm Thọ Săn mới không chế được vẻ mặt của mình, chỉ là ngay lúc này trong lòng hắn đang khiếp sợ không thôi.

Hắn nhớ mình đã từng hỏi Tiểu Nữ Vương điều kiện kén chồng của cô là gì, hắn vẫn nhớ rất rõ ràng, cô nói rằng cả đời này cô sẽ không kết hôn, không kết hôn thì làm sao có điều kiện chứ? Nhưng người đàn ông này là chuyện gì đây?

Hay nói cách khác, người đang nằm trên ghế sofa vốn dĩ không phải là người mà bọn họ đang tìm kiếm?

Duy chỉ có Mike thoát nhìn cũng xem như bình thường, sắc mặt vô cùng bình tĩnh: “Cậu có biết cô ấy là ai không?”

“Vợ tôi.” Lần đầu tiên Phó Quân Hoàng hoài nghi chỉ số thông minh của những người quen biết bảo bối của mình.

“Cậu không biết nói những lời khác à?” James nóng nảy: “Số 2 đúng không, tôi hỏi cậu, cậu hiểu rõ cô ấy chứ? Cậu có thể thỏa mãn tất cả những yêu cầu của cô ấy chứ? Nếu như cậu không biết gì cả, không hiểu gì cả, không thỏa mãn nổi cô ấy thì cậu...”

“Tôi biết nhiều hơn các người đây.” Một câu nói đã chặn chết lời của James.

“Ồ? Cậu cho rằng một ít hiểu biết của cậu thì chúng tôi không biết?” Trong mắt Mike xẹt qua một tia sáng, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Phó Quân Hoàng sao có thể bị mắc lừa bởi một chút kỹ xảo kém cỏi như vậy: “Nếu như các người có thể điều tra thì tự các người sẽ biết, nếu như các người không điều tra ra, vậy thì tất nhiên là điều các người không thể biết.”

Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng nói một câu dài như vậy kể từ khi Thọ Săn quen biết anh.

“Vậy thì cậu cho rằng cái gì thì chúng tôi nên biết, cái gì chúng tôi không nên biết?” Mike cười cười, thoát nhìn vẻ mặt của hắn quá mức giả dối.

Thấy biểu cảm như vậy, James không đành lòng nhìn thẳng, nhưng Mike lại thấy bản thân mình làm rất tốt.

“Nói nhảm đủ chưa hả? Không cho các người biết dĩ nhiên có lý do, khó khăn lắm mới nghỉ ngơi được một lát, các người không thể yên lặng một chút sao?” Giọng nói tức giận chọt vang lên.

Bây giờ An Nhiên tức đến mức muốn lật bàn, cô đã thế này rồi, đám người này sao lại không biết điều đến thế?

Kỳ thật, ngay từ đầu cô đã không ngủ, chẳng qua là nghĩ khó có được thời gian nghỉ ngơi nên tranh thủ một chút, nhưng không nghỉ ngơi được gì còn phải nghe đám người này lải nhải bên tai, đây thật sự là một trải nghiệm đau khổ.

Bởi vì vậy, sau khi cô bước chân vào văn phòng này, cô đã hoàn toàn phớt lờ bọn họ, cho dù bọn họ nói gì, cô cũng sẽ xem như không nghe thấy.

Thế nhưng, không ngờ rằng lão soái ca lại chạy đến nhanh như vậy, cô nghĩ né tránh vậy cũng tốt, không nghĩ tới tên Thợ Săn khốn khiếp ấy vậy mà dám chặn đường của cô, đúng là tìm cái chết!

Điều càng khiến cô bất ngờ hơn là cách làm của Phó Quân Hoàng, cô vốn cho rằng lão soái ca sẽ trực tiếp ôm cô đi, với năng lực của Lão Soái Ca, giải quyết ba người này chẳng phải là chuyện nhỏ sao? Nhưng anh lại đưa cô về chỗ cũ.

Lão Soái Ca nói bên tai cô: Yên tâm, anh sẽ giải quyết.

Anh giải quyết, giải quyết thế nào? Có phải anh đã đoán ra mối quan hệ giữa cô và những người này rồi không? Ngẫm lại cũng đúng, lão soái ca là ai chứ, ba người này biến hiện như vậy, làm sao có thể không nhìn ra?

Nhưng từ khi nào mà ba người này lại không biết điều như vậy, hỏi mãi không thôi, hỏi cái con khi ấy!

Thấy An Nhiên tỉnh rồi, thấy An Nhiên nổi nóng rồi, ba người bất giác đều đứng dậy khỏi vị trí của mình, sắc mặt nghiêm túc, ngay chính bọn họ cũng không phát hiện bây giờ bọn họ đang đứng kiểu quân nhân, kiểu quân nhân mà mấy chục năm rồi bọn họ đã không đứng.

Thấy An Nhiên đứng dậy, Phó Quân Hoàng hơi nhíu mày: “Ngủ tiếp đi. Không có việc gì.”

“Bỏ đi, sớm muộn gì cũng phải nói, bây giờ giải quyết luôn đi.” Hiện tại An Nhiên đã hoàn toàn ghét bỏ James rồi, lúc trước quả thực là đầu óc cô bị hỏng mất nên mới kể hết cho hắn ta nghe tất cả mọi chuyện.

James cảm giác được ánh nhìn của An Nhiên, về mặt hắn oan ức, hắn cũng không nghĩ rằng sự tình sẽ đi đến nước này.

Hơn nữa bây giờ nhìn đến ánh mắt của Thợ Săn, haiz... Thật sự là, thật sự là... bây giờ hắn muốn đi chết thì phải làm sao?

Đừng nói năm đó Thợ Săn và Tiểu Nữ Vương không có khả năng, nói đúng hơn là bây giờ càng không có khả năng rồi.

Năm đó Tiểu Nữ Vương lấy lý do hắn ta lớn hơn cô năm tuổi mà cự tuyệt lời tỏ tình điên cuồng của Thợ Săn, bây giờ lớn hơn ba mươi mấy tuổi rồi, hắn ta lại càng không có hy vọng.

Kỳ thật năm đó ai cũng biết Tiểu Nữ Vương mượn cớ từ chối Thợ Săn thôi, nếu như gặp tình yêu đích thực ngay trước mặt, có ai lại bận tâm vấn đề tuổi tác cơ chứ?

Bây giờ nhìn xem, số 2 này chẳng phải lớn hơn Tiểu Nữ Vương rất nhiều sao? Kém nhau mười một tuổi đấy.

Vừa rồi James nhìn tư liệu về Phó Quân Hoàng trên bàn công tác của Thợ Săn, chắc chắn vài tiếng, thành tích của người này thật sự không ít, có thể xem là một thanh kiếm quý của Hoa Hạ.

Nếu như tên này thật sự là người đàn ông của Tiểu Nữ Vương, tuy rằng hơi kém một tý nhưng dù sao cũng có thể cho qua.

“Cô thật sự là... của Tiểu Nữ Vương của chúng tôi?” Mike có hơi kích động, thậm chí có chút không tin, hắn hoàn toàn không thể tin được Tiểu Nữ Vương sẽ mượn xác hoàn hồn gì gì đó.

Khi xông vào căn cứ huấn luyện, hắn chỉ tiện tay kéo theo một người, hắn chỉ muốn buộc James nói ra chuyện của Tiểu Nữ Vương mà thôi, không ngờ rằng hắn còn thật sự đánh bậy đánh bạ, trực tiếp kéo đến một người “chính chủ”.

“Không phải.” An Nhiên tức giận nói: “Không có chuyện gì nữa đúng không? Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.”

Nói xong, cô đứng dậy toan kéo Phó Quân Hoàng rời đi.

“Này không được!” Mike thoát cái vọt đến trước mặt An Nhiên, suýt chút nữa hẳn đã đưa tay kéo tay An Nhiên rồi: “Bây giờ cô không thể đi, cô, vừa rồi cô nói dối. James đã nói cả rồi, cô là Tiểu Nữ Vương.”

“James đang lừa ông đấy.” An Nhiên lạnh nhạt nói.

“Không đâu, James sẽ không lừa tôi đâu.” Mike lập tức phản bác: “Hơn nữa tôi có thể cảm giác được cô là Tiểu Nữ Vương của chúng tôi, mặc dù cô thay đổi rất nhiều.”

“Sau đó thì sao?” An Nhiên thờ dãi, buông tay Phó Quân Hoàng, chắc chắn lần này không chạy được rồi.

“Sau đó?” Cái gì sau đó?

“Không có việc gì đúng không? Thời gian chúng tôi rời đi quá lâu rồi, cần phải quay về.” An Nhiên kéo Mike ra, muốn tiếp tục rời khỏi đó.

Mike chưa từ bỏ ý định, trực tiếp áp cả người lên cửa: “Tiểu Nữ Vương, cô có biết lúc tôi nhận được tin cô đã chết, tôi khổ sở thế nào không? Tôi không dám nói với tên đầu gố kia vì sợ rằng hắn sẽ không chịu được, mà thẳng tay “xử đẹp” những kẻ hiểm nghi.”

Lúc này James lập tức chạy đến, ôm chặt Mike đang đỏ hoe mắt vào lòng mình, không ngừng trấn an: “Được rồi được rồi, đều là chuyện rất lâu rồi, bây giờ còn nói gì nữa.”

Kỳ thật bọn họ đã sớm điều tra về cái chết của Tần Lam. Năm thứ ba sau khi Tần Lam qua đời, James và Mike đã bắt đầu điều tra về vấn đề này, chỉ là kết quả khiến bọn họ sốc đến mức suýt chút nữa lạch cả miệng, Mike không dám nói chuyện này với Thọ Săn.

Năm đó Thọ Săn cũng từng nói, chỉ cần Tiểu Nữ Vương không kết hôn, hẳn sẽ một mực chờ đợi, nhất quyết chờ, vẫn cứ chờ... trong nháy mắt đã chờ đến ba mươi mấy năm.

Thợ Săn hơi ngần ra, đôi mắt rũ xuống, bên môi nặn ra một nụ cười khổ, hẳn không nói lời cả, chỉ là ánh mắt vẫn dán chặt vào An Nhiên, thỉnh thoảng tầm mắt Thợ Săn quét sang Phó Quân Hoàng, gương mặt ấy còn vô cảm hơn gương mặt không cảm xúc của Phó Quân Hoàng.

“Tôi cho rằng, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.” Nếu đã không cùng giao lộ, vậy thì không cần quấy rầy, cứ đối xử với cô như đối xử với các anh em khác. Nếu không phải vì Tần Vũ Triết, cả đời này cô sẽ không quay về làm phiền bọn họ.

Đến Venezuela, ngay cả bản thân cô cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì, sau khi hạ cách liền ra dấu tay như thế.

“Ồ vậy sao? Sẽ không xuất hiện trước chúng tôi thì không có ý định nói cho chúng tôi biết sự thật rằng cô không chết, để cho bọn tôi tiếp tục đau buồn như vậy à?” James cười lạnh, sắc mặt lãnh đạm.

“Tiểu Nữ Vương, cô có biết rốt cuộc bản thân mình tàn nhẫn thế nào không?” Lúc nói những lời này, ánh mắt Mike nhìn sang Thợ Săn. Vì Tiểu Nữ Vương mà Thợ Săn đã độc thân lâu như vậy, thậm chí chưa từng chạm qua một phụ nữ nào, bọn họ đều biết Tiểu Nữ Vương thích sạch sẽ, nếu đã dừng động chạm với phụ nữ khác, cô sẽ không thêm liếc mắt đến.

Vì một nguyện vọng xa xỉ kia mà Thợ Săn một mực chờ đợi đến tận bây giờ.

Thợ Săn có gì không được chứ? Muốn quyền có quyền, muốn thế có thế, cũng đẹp trai dễ nhìn, một người như hẳn sao lại không tìm được phụ nữ thích hợp?

Đừng nói trước kia, bây giờ còn có một cô gái đang điên cuồng theo đuổi Thợ Săn, từ trước đến nay bên cạnh Thợ Săn không thiếu người theo đuổi, chỉ là trái tim của hẳn ba mươi mấy năm nay đều đặt ở chỗ cô gái người Châu Á kia rồi.

Sao Phó Quân Hoàng có thể không cảm thấy sự khác thường lúc này, anh nhìn Thợ Săn, đôi con ngươi đen láy mang theo vài phần lạnh lùng.

Cho dù là ai, chỉ cần có tình cảm “khác thường” với bảo bối thì đều là kẻ thù của anh.

“Được rồi, chúng ta ngồi xuống từ từ nói.” An Nhiên thỏa hiệp, cô kéo tay Phó Quân Hoàng quay lại ngồi trên ghế sofa lúc này.

Đối với sự chỉ trích của James và Mike, sao An Nhiên lại không hiểu chứ, cũng giống như đêm hôm đó, bọn người Tiểu Song đã nói, cô không thể quá ích kỷ.

“Vừa rồi James đại khái đã kể xong chuyện của tôi rồi, các người có muốn hỏi chuyện gì không?” An Nhiên để mặc cho bọn họ tùy ý hỏi, giọng điệu thản nhiên.

“Tên đàn ông này là ai?” Mike là người hỏi đầu tiên.

Hắn vẫn không tin người này là người đàn ông của Tiểu Nữ Vương. Tên này thoát nhìn cũng không tệ, nhưng vừa nhìn là biết hắn ta là loại lạnh lùng đến mức chết người không đèn mạng, Tiểu Nữ Vương sẽ thích kiểu người như vậy?

“Phó Quân Hoàng. Người đàn ông của tôi.” Năm chữ cuối cùng của An Nhiên khiến bọn họ chết điếng rồi.

Nhưng cũng vào lúc này, chẳng ai ngờ rằng Thợ Săn lại đột nhiên ra tay!

Hắn ta vọt nhanh đến trước mặt Phó Quân Hoàng, không chút do dự vung quyền về phía Phó Quân Hoàng.

Tốc độ của Thợ Săn vô cùng nhanh - chuẩn - ác, Phó Quân Hoàng không thể tránh kịp, chỉ có thể gồng người tiếp nhận mấy quyền của Thợ Săn!

Toàn bộ nắm đấm của Thợ Săn đều bị Phó Quân Hoàng chống đỡ, nhưng thoát nhìn sắc mặt Phó Quân Hoàng không tốt lắm.

“Hill!” Mike nóng nảy gọi thẳng tên Thợ Săn.

James không nhúc nhích nhưng đôi mắt màu xanh u ám của hắn vẫn đang nhìn khuôn mặt An Nhiên. Hắn ta phát hiện khi Thợ Săn động thủ với Phó Quân Hoàng, trong mắt Tiểu Nữ Vương rõ ràng đã vụt qua một tia sáng lạnh lẽo và sau đó nhanh chóng biến mất, nhưng vẫn bị hắn ta nắm bắt được.

Cho dù là thăm dò, Tiểu Nữ Vương cũng không chịu được sao?

Xem ra tên Phó Quân Hoàng này quả nhiên không tầm thường.

Thợ Săn và Phó Quân Hoàng buông tay cùng một lúc, Thợ Săn lui sang một bên, không nói gì cả, khuôn mặt vẫn vô cảm như cũ.

Vừa rồi bất cứ ai nhìn thấy cú đâm ấy đều có thể hiểu rõ với năng lực của Phó Quân Hoàng, anh chắc chắn có thể tránh được, nhưng nếu như anh tránh nó, An Nhiên sẽ bị liên lụy. Cho dù anh biết rằng Thợ Săn sẽ không ra tay với An Nhiên nhưng cứ thế mà tiếp nhận một quyền kia, ít nhất người này cũng xem như vượt qua bài kiểm tra.

“Bây giờ trong lòng các người có rất nhiều mối nghi hoặc, tôi cũng có rất nhiều chuyện chưa có lời giải đáp. Đừng hỏi năm đó tôi đã chết như thế nào, bởi vì tôi cũng đang điều tra xem rốt cuộc mình đã chết như thế nào, rốt cuộc bị ai giết. Nếu các người cảm thấy mình quá rảnh rỗi thì có thể giúp tôi điều tra Caesar một chút. Những chuyện còn lại tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Caesar? Bố già kia à?”

“Nếu như hấn tiếp nhận vị trí của bố mình, vậy hấn là đúng rồi.” Mặc dù tính cách của lão Caesar có chút biến thái nhưng tốt xấu gì An Nhiên vẫn tương đối hiểu rõ, còn về tên Caesar này, cô thật sự không thể hiểu rõ một chút nào.

Cô không cảm nhận được hấn ta rốt cuộc có thái độ gì với mình, nếu như nói hấn ta cảm thấy hứng thú với cô nhưng từ báo cáo trong bản điều tra thì cô cảm thấy hấn ta càng có hứng thú với Phó gia hơn.

Rốt cuộc hấn ta vì Phó gia mà cảm thấy hứng thú với cô, hay gì cô mà cảm thấy hứng thú với Phó gia, bản thân An Nhiên cũng không phân biệt được.

Hơn nữa chuyện năm đó cuối cùng hấn ta đã đánh giá như thế nào, đến bây giờ cô vẫn không điều tra rõ được

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Lão soái ca, trừng trị bọn họ thôi! (2)

Hoa Hạ.

Trong căn hộ của Kiều Từ Du.

Diêm Tử Diệp ngồi trên cái ghế do thuộc hạ đưa đến, hai chân vắt chéo, một tay chống lên lan can, một tay khác tùy tiện đặt trên đùi mình, mà trong tay hắn còn cầm một khẩu súng.

Đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Nguyên Phi: “Nói hết những gì mày biết, từng chút từng chút một.”

Sắc mặt của Nguyên Phi tái nhợt, Diêm Tử Diệp không hô danh Diêm Vương Địa Ngục, nhìn hai phát súng bắn bừa nhưng lại trúng trên đùi hắn, cảm giác đau đớn đã khiến cả người hắn đổ đầy mồ hôi.

“Nói ra? Nói cho mày biết tao cũng chết, không nói cũng chết, giống nhau cả thôi.” Không bằng đừng nói gì cả.

Nguyên Phi đã nhiều lần chửi mắng bản thân mình tới nay không có chuyện gì làm lại đi tìm Kiều Từ Du, nếu như hắn không đi tìm cô ta thì bây giờ sẽ không rơi vào tay Diêm Tử Diệp.

“Tao vẫn luôn rất thích làm việc với người thông minh.” Về mặt Diêm Tử Diệp lạnh nhạt, nhưng đôi mắt khát máu kia lại thấm đượm mùi vị băng giá, trong đôi mắt ấy mang theo quá nhiều sát khí.

Bây giờ Diêm Tử Diệp không giết Nguyên Phi, không thể không thừa nhận sự nhẫn nại mạnh mẽ của hắn.

Nếu như trước đây thì hắn đã sớm giết tên này rồi.

Dường như Kiều Từ Du biết tất cả nhưng vẫn giấu diếm đến bây giờ, một lời cũng không nói, quả nhiên là lợi hại!

“Nhưng người thông minh thường chết rất sớm.” Nguyên Phi chịu đựng cơn đau dữ dội trên đùi, hắn nói.

“Mày không muốn chết.” Diêm Tử Diệp nhìn ra điều này.

“Trên thế giới này không ai thích cái chết.” Mặc dù Nguyên Phi không sợ trời không sợ đất, nhưng hắn thật sự sợ cái chết.

Trên thế giới làm gì có người thật sự không sợ cái chết, chẳng phải những kẻ vẫn luôn hô hào không sợ chết, đến lúc đối diện với cái chết, bọn họ “sợ muốn chết” sao?

“Không nói đúng không?”

Nguyên Phi cười cười, hắn đã từng thề, cho dù hắn làm gì đi chăng nữa cũng sẽ không bán đứng bạn bè của mình. Với hắn mà nói, lão đại là chủ nhân, cũng là bạn bè của hắn, từ lúc rất nhỏ hắn đã quen biết Caesar rồi, hắn sẽ không vì tính mạng của bản thân mình mà bán đứng Caesar.

“Không sao cả, tao sẽ khiến mày nói.” Diêm Tử Diệp khoát tay, những người phía sau lập tức đi qua, kéo Nguyên Phi toàn thân đầy mồ hôi rời đi.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Diêm Tử Diệp và Kiều Tử Du.

Diêm Tử Diệp không nói lời nào, chỉ âm trầm nhìn Kiều Tử Du.

Sắc mặt Kiều Tử Du thoát nhìn cực kỳ khó coi, từ đầu đến cuối tay cô vẫn đặt trên bụng mình.

Cô biết, tiêu rồi.

Tất cả đều tiêu rồi.

Lần này Diêm ca ca sẽ dứt khoát, dứt khoát không bao giờ tin tưởng cô nữa.

“Nói đi, xảy ra chuyện gì.” Trong căn phòng yên tĩnh vang lên giọng nói của Diêm Tử Diệp.

Xảy ra chuyện gì? Sao cô có thể nói được, nói xong kết quả sẽ thế nào? Nói rằng cô vì cô thích Nguyên Phi nên đã dẫn sói về nhà? Hay nên nói, cô biết rõ rằng chuyện năm đó nhưng lại không nói với hắn?

Cô không biết nên nói gì, thậm chí không biết nên bắt đầu từ đâu.

Kiều Tử Du ngẩng đầu nhìn Diêm Tử Diệp, trên môi nở một nụ cười nhàn nhạt: "Diêm ca ca, em biết bây giờ em nói gì anh cũng không tin."

Hắn đặt chân xuống, bước đến trước mặt Kiêu Tử Du.

Trước ánh mắt kinh ngạc của cô, hắn ngồi xổm xuống, khẩu súng lạnh băng nhẹ nhàng trượt trên má cô.

Trong chớp mắt, trái tim của Kiêu Tử Du như sắp vỡ ra khỏi lồng ngực.

Diêm Tử Diệp lạnh lùng nhìn cô, sự lạnh lẽo trong đôi mắt hắn dường như tan ra một chút, hắn nói: "Kiêu Tử Du, em là do Gia cứu về, anh sẽ không giết em."

Kiều Tử Du, em là do Gia cứu về, anh sẽ không giết em.

Kiều Tử Du ngần ngừ nhìn Diêm Tử Diệp đứng dậy, nhìn hắn xoay người rời đi, cô nghe hắn nói: "Trông chừng cô ấy."

Sau đó, không có sau đó.

Thật nực cười.

Mạng sống của cô vẫn bị Tần Gia nắm giữ, đã đến mức như thế rồi, mà Diêm ca ca vẫn không giết cô sao? Nguyên nhân không giết cô chỉ bởi vì mạng sống của cô do Tần Gia cứu về.

Kiều Từ Du cười to, chỉ là càng cười, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

Kiều Từ Du đưa tay lau nước mắt nhưng không ngờ là càng lau nước mắt càng nhiều.

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Cút! Tất cả cút hết cho tôi!" Kiều Từ Du đã hoàn toàn mất đi lý trí, tiếng nấc nghẹn không thể kiềm chế của cô khiến người ngoài cửa sững sờ.

"Đường Chủ, Môn Chủ gọi tôi đến xem vết thương của cô." Bên ngoài cửa vang lên tiếng của bác sĩ Vương - bác sĩ tư nhân của Tần Môn.

Kiều Từ Du hơi ngẩn ra, cô không lên tiếng.

Bác sĩ Vương thấy cô không lên tiếng nên cho rằng cô đã ngất xỉu.

Lúc mở cửa bước vào, bác sĩ Vương ra vẻ không nhìn thấy gì cả, mắt nhìn thẳng đi đến bên cạnh Kiều Từ Du. Lúc nhìn thấy vết thương trên bắp chân của cô, ông ta thoáng sững người.

Vết súng bắn không nghiêm trọng, chỉ là thoát nhìn trông có vẻ nặng mà thôi.

"Đường Chủ, người nổ súng đã rất nương tay rồi, vết thương không nghiêm trọng, xin chịu đựng một chút." Lúc nói những lời này, bác sĩ Vương cũng bắt đầu công việc của mình.

Gia đình họ Vương đều làm bác sĩ riêng cho Tần Môn, bác sĩ Vương đã làm rất lâu cho Tần Môn nên dĩ nhiên biết những gì nên nói và những gì không nên nói.

Ông ta cho rằng vết đạn bắn kia là do Diêm Từ Diệp, ông ta cố ý nói Kiều Từ Du rằng mặc dù Diêm Từ Diệp nổ súng với cô nhưng hắn đã rất nương tay.

Nhưng ông ta không biết lời nói của ông ta đã sát muối lên vết thương của Kiều Tử Kỳ.

Cô vốn dĩ cho rằng lý do Simon làm vậy bởi vì từ nhỏ bọn họ đã lớn lên cùng nhau, có số mệnh giống nhau nên hắn mới khoan dung. Nhưng không ngờ rằng lý do hắn làm vậy chỉ vì mạng sống của cô do Tần Gia cứu về.

Trong mắt bọn họ, quả nhiên cô chỉ là một câu chuyện tiếu lâm nực cười.

Sau khi bác sĩ Vương băng bó cho cô xong, đột nhiên nói: "Đường chủ, nếu đã mang thai rồi thì nên nghỉ ngơi cho tốt. Không nên chạy lung tung."

"Ông ấy đang nói lung tung cái gì thế!" Sắc mặt Kiều Tử Du trở nên lạnh lùng trong chớp mắt.

Bác sĩ Vương cho rằng cô không biết, lắc đầu bất đắc dĩ: "Vừa rồi Môn Chủ có bảo tôi kê cho cô một ít thuốc dưỡng thai." Nếu không mang thai thì uống thuốc dưỡng thai làm gì.

"Môn chủ nói?" Lần này sắc mặt Kiều Tử Du đã hoàn toàn trở nên trắng bệch.

Bác sĩ Vương cảm thấy kỳ lạ, ông ta gật đầu: "Đúng vậy mà, là Môn Chủ nói. Cậu ấy còn bảo nói để cô nghỉ ngơi cho tốt, chuyện của Tần Môn, cậu ấy sẽ cho người xử lý."

Kiều Tử Du nghe thấy vậy, ngay cả màu môi cũng trở nên tái nhợt, những ngón tay đều đang run rẩy cả lên.

Đây là Diêm ca ca đang biến tướng loại bỏ cô khỏi nội bộ của Tần Môn.

Cô biết, sau khi xảy ra chuyện của Nguyên Phi, cô không còn khả năng ngồi ở vị trí Xích Huyết Đường Chủ, nhưng cô không ngờ rằng Môn Chủ sẽ dứt khoát nhốt cô lại.

"Hai ngày nữa tôi sẽ lại đến, Đường Chủ nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong, bác sĩ Vương xoay người thu dọn đồ đạc của mình, sau đó liền đi ngay.

Kiều Tử Du bị mọi người đặt lên giường, cả người cô co rúc lại, cô cuộn mình lại, gần như nghẹn ngào bất lực.

Tại sao phải như vậy, mọi chuyện đều sai cả rồi, tất cả đều thay đổi rồi.

Tất cả đều...

Thay đổi rồi.

“Liên lạc được chưa?” Rice nhú chặt mày nhìn người vừa tiến vào, thoát nhìn sắc mặt rất khó coi.

Người vừa đến đưa báo cáo trong tay đặt lên bàn, lập tức nói: “Vẫn chưa liên lạc được với chủ nhân, nhưng chủ nhân có gửi tin nhắn bảo đừng lo lắng. Đợi chủ nhân xử lý mọi việc xong sẽ trở về.”

“Thời gian lần này dường như kéo dài hơn so với năm ngoái.” Rice xem báo cáo vừa đưa tới, thuận miệng nói.

“Cái này không quá rõ ràng, nhưng chủ nhân có nói nếu không giải quyết được chuyện gì thì đến tìm ngài.”

“Được rồi, lui xuống đi.” Rice khoát khoát tay, cho người đó rời đi.

Người đó khom lưng về phía Rice sau đó mới rời đi.

Rice xem báo cáo, sau đó lại xem đồng hồ trên tường, hần đứng dậy đi về phía phòng giam của Tần Lam.

Lúc Rice đẩy cửa, Tần Lam đang ngồi trên chăn bông, tập trung tinh thần xem phim hoạt hình trên tivi.

Gần đây Tần Lam rất kỳ lạ, tất cả những hành động của cô đều giống hệt một đứa bé, cô nói mình mới bốn tuổi, nếu như...

Vậy thì, có khả năng cô đã bị cái gì nhập vào cơ thể rồi không? Bị một đứa trẻ? Vậy thì Tần Lam này là sao đây? Cho dù năm đó Tần Lam không chết, nhưng trên thân thể cũng không thể không có bất kỳ vết thương nào.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Tần Lam quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Rice đi vào, sự vui vẻ trên mặt lại càng tăng thêm.

Cô vẫy tay với hắn, kéo hắn cùng xem hoạt hình, đầu cô đội một cái mũ hình cừu, trông rất đáng yêu.

“Tần Lam, có muốn về nhà không?” Rice ngồi xuống bên cạnh Tần Lam, cùng cô xem hoạt hình Sói và Cừu.

Tần Lam nghiêng đầu, cô khó hiểu nhìn Rice, về nhà? Nhà của cô ở đâu?

Đột nhiên, ánh mắt cô sáng ngời: “Diêm Tử Diệp! Diêm Tử Diệp!”

Hắn đã từng nói, nơi nào có cô thì ở đó là nhà, vậy bây giờ có phải Diêm Tử Diệp không có nhà nữa rồi không?

Sắc mặt Rice không thay đổi, khóe môi cong lên, lập tức nói: “Cô rất nhớ Diêm Tử Diệp à?”

Cô ra sức gật đầu, hắn đối xử với cô rất tốt, mặc dù sau này hắn đột nhiên biến mất chẳng thấy đâu nhưng cô biết hắn là người đầu tiên đối xử tốt với cô.

“Muốn trở lại bên cạnh hắn sao?”

Gật đầu.

Muốn chứ, đã rất lâu cô không gặp Diêm Tử Diệp rồi. Mỗi lần Diêm Tử Diệp ôm cô, hắn đều muốn khóc, cảm giác hắn thật đáng thương. Mặc dù những người ở đây đều đối xử với cô rất tốt nhưng cô không buông bỏ được hắn.

“Vậy thì, cô nói cho tôi biết, cô là ai.” Rice hỏi thăm từng chút một.

Tần Lam khó hiểu nhìn hắn, lập tức nghiêng đầu: “Tôi là Tần Lam, tên do cha đặt, nhưng cha không thích tôi, còn luôn bắt tôi đi giết người. Không thích.”

Rice khẽ giật mình: “Cha cô bắt cô đi giết người sao?”

“Ừ. Cha tôi.” Dường như Tần Lam đang nghĩ đến chuyện gì đó không hay, ý cười trên mặt cũng mất đi rất nhiều.

Hắn đã từng điều tra, ngay từ lúc Tần Lam bắt đầu biết đi, Tần Ngự đã cho Tần Lam chơi súng. Lúc cô ba tuổi, lần đầu tiên cho cô nổ súng giết người.

Những điều này đều có thể điều tra ra, nếu như Tần Lam này là giả, vậy thì có rất nhiều thứ không hợp lý, AND không biết nói dối. Rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?

“Chúng ta cùng nhau xem con cừu này đi, thật thú vị, con cừu đàn này thật ngộ nghĩnh.” Ánh mắt Tần Lam lại lần nữa dán chặt vào tivi, trong lòng còn ôm một cái gối, nụ cười lại trở lại trên mặt.

Rice nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô: “Cô cứ xem từ từ đi nhé, tôi đi xử lý một chút công việc trước.”

Tần Lam không trả lời hắn, chỉ ôm gối, càng xem càng say sưa.

Rice đóng cửa phòng Tần Lam, trong ánh mắt nhuộm đầy sự băng giá.

Xem ra còn rất nhiều chuyện cần điều tra.

Chỉ là trong khoảng thời này rốt cuộc chủ nhân đã đi đâu?

Venezuela.

Trong sân huấn luyện, lửa đạn không ngừng. Các học viên liên tục lặp đi lặp lại bài luyện tập vài ngày trước đó, chỉ là lúc này bọn họ sớm đã sức cùng lực kiệt.

Đoàng đoàng đoàng.

Tiếng súng vang lên liên tục.

“Nhanh lên! Sao mà các người còn không bằng phụ nữ thế hả! Nhanh lên nhanh lên!” Trên sân huấn luyện vang lên tiếng gào lớn của Thợ Săn, trong giọng nói của ông ta chứa đầy “thuốc súng”, không ai biết nguyên nhân.

Mấy ngày gần đây, chỉ có hai ngày trước, Thợ Săn lớn tiếng với bọn họ ra, ngoài ra gần như hắn ta không nói tiếng nào. Nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, bắt đầu từ ngày thứ ba, tâm trạng của hắn ta là lạ, hoàn toàn khiến bọn họ không hiểu gì cả.

Lúc bò qua dây sắt gai, sắc mặt Phó Quân Hoàng càng lúc càng lạnh, ánh mắt của người kia có tính chiếm hữu quá cao! Mà ánh mắt của người đó nhiều lần khiến Phó Quân Hoàng muốn trực tiếp đi giết hắn ta.

Thợ Săn biết bản thân mình làm vậy là không đúng nhưng hắn không thể khống chế được tầm mắt của mình, hắn cứ mất tự chủ nhìn về phía hình bóng kia.

“Tôi nói này huấn luyện viên, khi nào thì chúng ta kéo cái tên Diêm Vương kia đến một nơi tối tăm rồi đánh cho một trận?” Ngốc Ưng bò đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, về mặt trầm lạnh.

Ngay cả một người chậm hiểu như Ngốc Ưng cũng nhìn ra vấn đề rồi, những người khác sao có thể không nhìn ra?

Chỉ là có một số người trông thấy Thợ Săn như thế, trong lòng mỗi người đều có một mục đích riêng, ai lại không muốn nhìn nọt Thợ Săn thật nhiều? Thợ Săn là sĩ quan huấn luyện cao cấp nhất của trường học Thợ Săn đấy.

Thế nhưng bọn họ còn nghe nói ngoại trừ số 8 của Hoa Hạ, năm người phụ nữa còn lại đều đã đi “quyển rũ” Thợ Săn nhưng đều bị Thợ Săn trừng mắt đuổi đi.

Cô gái này đã cho Thợ Săn uống mê hồn dược à? Lại biến Thợ Săn thành như thế, quả thật khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thợ Săn không giảm bớt cường độ luyện tập vì An Nhiên, ngược lại hắn càng lúc càng trở nên nghiêm khắc hơn. Hắn muốn xây dựng quyền uy của mình trước mặt An Nhiên, hắn muốn cô hiểu, năm đó cô không lựa chọn hắn là một quyết định sai lầm to lớn.

Cũng không biết Thợ Săn muốn giày vò Phó Quân Hoàng hay muốn thế nào nữa, tóm lại vào mỗi lần “hành xác” khác nhau, Phó Quân Hoàng luôn luôn là người hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, từ đầu đến cuối anh luôn túc trực bên cạnh An Nhiên.

Thợ Săn muốn đấu với Phó Quân Hoàng, người chịu khổ nhiều nhất là đám học viên. Trước đây bọn họ dù sao cũng có thể nghỉ ngơi ngắt quãng bốn năm tiếng đồng hồ, nhưng gần đây thậm chí hai giờ đồng nghỉ ngơi cũng không có.

Thợ Săn hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt bất mãn và phẫn nộ của mọi người, sao cũng được, không kiên trì nổi thì xéo đi là được, trước đây hắn đã nói rồi.

Nhưng hắn không ngờ là An Nhiên sẽ đến tìm mình, hắn vẫn nhớ rõ bài huấn luyện năm đó của bọn họ còn vất vả hơn bây giờ nhiều, Tiểu Nữ Vương lúc đó còn chịu được, huống chi là hiện tại.

An Nhiên không rời khỏi, nhưng những học viên còn lại không chịu đựng được, trong mấy ngày này có bốn người lần lượt rời đi.

Vốn dĩ có bốn mươi một người trong đội, bây giờ chỉ còn lại ba mươi ba người.

Sau khi tất cả bài huấn luyện của hôm nay kết thúc, Phó Quân Hoàng muốn kéo bảo bối của mình cùng nhau rời đi thì tình hình phát hiện: Không tìm thấy

bảo bối của mình trong đám người.

“Tìm thấy cô ấy chưa?” Phó Quân Hoàng hỏi Ngân Lang đứng gần anh nhất.

Ngân Lang lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm, ngay từ lúc bắt đầu hắn ta đã không nhìn thấy Quân Chủ.

“Vừa rồi hình như tôi có thấy tiểu quái vật đi về hướng ký túc xá.” Ngốc Ung chỉ về hướng ký túc xá, nói.

Chân mày Phó Quân Hoàng cau lại, bây giờ đã hơn 2 giờ sáng rồi, có lẽ là do quá mệt mỏi nên muốn nhanh chóng trở về nghỉ ngơi.

Phó Quân Hoàng và nhóm người Hoa Hạ cùng nhau trở về ký túc xá của mình nhưng An Nhiên lại không ở trong ký túc xá, hỏi người trong ký túc, họ nói không nhìn thấy cô.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng lập tức lạnh lẽo, Ngân Lang cũng bắt đầu gấp gáp.

“Yên tâm đi, cô ấy là tiểu quái vật cơ mà, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Liệp Báo trực tiếp nằm xuống, hắn ta cuộn mình lại, bây giờ hắn ta hoàn toàn tiêu hao hết sức lực rồi, không muốn nói chuyện cũng không muốn nhúc nhích.

Ánh mắt Phó Quân Hoàng dạo một vòng quanh ký túc xá, không thấy cô ở đâu cả.

Thế nhưng Phó Quân Hoàng lại phát hiện, trong đám người này dường như có mấy tên trên mặt có vết thương rất khả nghi. Vết thương kia không hề giống nhưng vết va đập để lại lúc luyện tập mà giống vết thương do bị người ta đánh.

“Sao không thấy số 2 đâu thế? Cô ấy vẫn chưa về à?” Lúc đi ngang qua giường của Phó Quân Hoàng, số 14 dừng lại hỏi.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Sau khi tất cả mọi người đều nằm xuống, Phó Quân Hoàng bỗng nhiên đứng dậy, dưới ánh mắt kỳ lạ của mọi người, anh xoay bước đi ra ngoài ký túc xá.

Lúc này bên ngoài đã giới nghiêm rồi, làm sao Phó Quân Hoàng có thể dễ dàng rời khỏi ký túc xá? Nhưng chuyện này cũng không đến phiên bọn họ lo lắng.

Mà lúc này Thợ Săn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn An Nhiên hai tay bị trói chặt, trong miệng còn nhét một miếng vải, cô bị ném trên ghế sofa.

Sau khi hết kinh ngạc, Thợ Săn bước nhanh về phía trước, lấy miếng vải trong miệng cô ra, khiếp sợ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cởi trói cho tôi!” Trong giọng nói của An Nhiên tràn đầy lửa giận.

Thợ Săn ngẩn người, lập tức tháo mở dây thừng trên hai tay cô.

Vừa mới mở xong An Nhiên liền lạnh lùng đấm Thợ Săn một quyền!

Nhất thời không có chuẩn bị, cứ thế Thợ Săn liền nhận một đấm của An Nhiên, quyền kia đấm vào bụng hấn ta, như muốn đánh nát luân lá lách của ông ta ra vậy.

“Hill, xem chuyện tốt của ông làm đi!” Giọng nói của An Nhiên lạnh vô cùng, bây giờ ngọn lửa giận của cô đã đạt đến cực điểm.

Huấn luyện vừa mới kết thúc, cô mệt mỏi kéo thân xác đi về ký túc xá, thế nhưng mà trên đường đi có người nói với cô Thợ Săn có chuyện tìm cô, cô cũng không nghĩ nhiều, cứ thế đi theo người nọ.

Không ngờ rằng trên đường đi lại xuất hiện nhiều người đến, những người đó dường như đã sớm phòng bị, biết đánh không lại cô nên liền giở trò mãnh khỏe.

Nhưng An Nhiên là người dễ bắt nạt sao? Sáu tên trai tráng đối phó với một cô gái thế nhưng mỗi người bọn họ đều bị cô đánh cho chảy máu đầy mặt, chỉ là một địch sáu cuối cùng cũng không được, huống chi sáu người này đều là những người quốc gia chọn lựa kỹ lưỡng, năng lực sao có thể kém đến thế?

Cô bị mấy người này trói tay sau lưng, chặn miệng rồi trực tiếp khiêng cô đến phòng làm việc của Thợ Săn.

An Nhiên lập tức hiểu ra rốt cuộc đây là chuyện gì, rõ ràng là mấy ngày nay Thợ Săn đã làm quá đáng rồi, mọi người đều nhìn ra rất nhiều manh mối nên muốn dùng cô để lấy lòng Thợ Săn.

Thợ Săn thấy An Nhiên như thế, tất nhiên cũng hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Phản bụng thật sự quá đau, Thợ Săn không còn sức đứng dậy, sau khi hít sâu vài hơi hần ta mới có thể đứng dậy được.

“Ai làm?” Hần cảm thấy một quyền vừa rồi của An Nhiên đã khiến toàn bộ nội tạng đảo tung vị trí.

“Ông đừng lo, tự tôi có thể xử lý.” Muốn lợi dụng cô để kiểm “điểm cộng”, vậy thì phải gánh chịu được hậu quả của nó!

Rầm!

Cửa văn phòng bị người bên ngoài đập mở rồi!

Đôi mắt Thợ Săn đột nhiên lạnh lẽo, lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng đứng ở cửa, sắc mặt chợt khựng lại.

Khi Phó Quân Hoàng nhìn thấy An Nhiên trong văn phòng, nét mặt anh càng lúc càng băng giá.

Đôi con ngươi đen kịt như đêm lập tức nhìn Thợ Săn, chỉ thấy một bóng dáng thoát vụt qua, trong chớp mắt, Phó Quân Hoàng đã xuất hiện trước mặt Thợ Săn, không khách khí cho một đám vào bụng ông ta.

An Nhiên không ra tay ngăn cản, hiện tại Lão Soái Ca đang trong giai đoạn nổi điên, nếu như cô không cho anh động đến Hill thì bây giờ anh sẽ không ra tay nhưng không chắc chắn sau này cũng không ra tay.

Sự bùng nổ sau khi tích lũy của lão soái ca khủng bố như thế nào, cô đã từng nhìn thấy rồi.

Thợ Săn không thể tránh, thậm chí vào thời điểm hần ta không kịp phản ứng, đã phải tiếp thêm một đám!

Lúc này Thợ Săn triệt để quỳ một gối xuống sàn.

Không kiềm chế được vang lên hai tiếng ho khan trong văn phòng.

“Hill, từ lúc nào mà ông trở nên yêu đuối thế này rồi hả? Ngay cả cảm xúc của mình mà cũng không khống chế được à?” Sau khi ném ra mấy chữ này, An Nhiên liền kéo Phó Quân Hoàng rời đi.

Phó Quân Hoàng biết chuyện này có vấn đề, anh không hỏi thì cô vẫn nói.

Quả nhiên sau khi bọn họ tránh một đám lính gác, lúc trở về cổng chính của ký túc xá, đôi mắt An Nhiên lập tức trở nên lạnh lẽo, cô kéo Phó Quân Hoàng, khẽ nói:

“Lão soái ca, chúng ta cần phải nghiêm túc trừng trị những người không nghe lời kia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Sự phẫn nộ của u linh! kinh hoàng! (1)

Nhưng trong ký túc xá lúc này.

Những người sớm đã mệt mỏi lại chưa đi ngủ, quả thật là một chuyện thần kỳ, nghe nói là có người đang kể chuyện gì đó.

“Hãy, các người không biết đâu, cái cô gái Hoa Hạ kia bây giờ không biết đang vui sướng với người ta ở đâu rồi ấy.” Lúc nói câu này, số 33 gian xảo nhìn một lượt mọi người xung quanh, ánh mắt của hắn đậm mùi khiêu khích.

Ngốc Ưng không có phản ứng, những người còn lại tự nhiên cũng không có phản ứng gì, bọn họ đang nhin, nếu không đến thời điểm bắt đắ dĩ tự nhiên họ sẽ không ra tay.

“Các người không biết cô gái Hoa Hạ ấy nhìn thì không có gì nhưng khi chạm vào thì tuyệt đối sẽ cho các người cảm giác thoải mái.” Số 33 nói tiếp.

“Ồ? Anh chạm vào rồi?” Lúc này không biết ai đã lên tiếng.

“Đương nhiên rồi.” Số 33 cười lớn: “Kỹ năng giường chiếu của cô ta tuyệt đối không bình thường, mọi người đều nói con gái Hoa Hạ lên giường rất lợi hại, tôi thấy cô gái này nhất định cũng rất lợi hại.”

“Cô ta có lợi hại hay không làm sao anh biết được?”

“Sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ đưa cô ta lên giường, để cô ta phục vụ tôi!” Số 33 tiếp tục cười lớn.

Nói đến nước này rồi, nhóm người U Linh nếu vẫn không cảm thấy gì thì quả là hết nói nổi.

Ngân Lang là người đầu tiên có phản ứng, hắn không làm gì khác mà chỉ bước đến giữa ký túc xá, dùng ánh mắt lạnh tanh nhìn số 33.

Ngốc Úng cùng Liệp Báo theo sát phía sau, Vạn Lỗi và Từ Chính cùng với Vương Hào cũng ngồi dậy, cùng nhìn về số 33.

Không khí trong ký túc xá trở nên khẩn trương hơn, số 33 cũng không nói gì nữa, chỉ ngả người dựa lên đầu giường của mình, khiêu khích nhìn bọn họ.

“Két...” Âm thanh mở cửa vang lên.

Mọi người dồn ánh mắt của mình về cánh cửa.

Chỉ thấy hai người An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đang bước vào ký túc xá, biểu cảm của hai người đều lạnh lùng, mặt của Phó Quân Hoàng như vừa ngâm nước đá, đôi mắt đen nhánh của anh lần lượt nhìn từng người, ánh mắt sắc bén ấy làm mọi người cảm thấy như bị kim đâm.

Sau khi An Nhiên đi vào ký túc xá thì cảm nhận được không khí căng thẳng bên trong.

Ba người Ngân Lang, Ngốc Úng và Liệp Báo đang đứng giữa ký túc xá với vẻ mặt lạnh tanh, trong đó biểu cảm của Ngốc Úng là phần nổi đến cực điểm, ba người Vương Hào, Từ Chính và Vạn Lỗi cũng đứng lên, biểu cảm không đồng nhất nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của bọn họ.

Sau khi thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng trở về, Ngân Lang lập tức chạy đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, nhìn thẳng vào Phó Quân Hoàng một cái rồi đi đóng cửa ký túc xá lại, thậm chí hắn còn khóa cửa lại.

Ngay khi Ngân Lang khóa cửa thì lính gác cũng lui xuống, cũng có nghĩa là xung quanh ký túc xá không còn ai canh cửa nữa.

Lúc này, Thợ Săn đang ở trong phòng làm việc, trên tay kẹp một điếu thuốc, đứng trước cửa sổ, nhìn về phía ký túc xá, trong mắt lóe lên tia sáng âm u.

Hắn đã ra điều kiện cho cô rồi, giờ chỉ xem cô làm như thế nào thôi.

“Huấn luyện viên.” Liệp Báo và Ngốc Úng đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, trên mặt vẫn còn vẻ căng thẳng chưa kịp giấu đi.

Bọn họ không biết những lời số 33 vừa nói sĩ quan huấn luyện có nghe chưa, chưa nghe thấy thì thôi, nếu như đã bị nghe thấy, thì hắn chỉ có một kết quả... Đó là chết!

Trong tay những người này sao có thể không có sinh mạng chứ, bọn họ cũng không phải sợ sĩ quan huấn luyện của mình sẽ giết một kẻ ngu ngốc, nhưng trong trường học lại công khai giết người là việc không tốt, chỉ cần một lần không tốt đã bị đuổi học rồi, điều này với sĩ quan huấn luyện mà nói quả là một vết nhơ trong cuộc đời.

Cặn bã như hắn nên giữ lại từ từ xử lý, không cần phải cho hắn đau đớn một lần như vậy, như vậy ngược lại càng dễ cho hắn.

Ngốc Úng không nghĩ nhiều như Ngân Lang, hắn chạy đến trước mặt An Nhiên, nhìn một lượt cả người An Nhiên, sau khi xác nhận cô không sao mới thở phào một cái.

“May mà cô không sao.”

An Nhiên cười và nói: “Yên tâm đi, tôi có chuyện gì được chứ.”

Ngốc Úng mở miệng định nói gì đó nhưng lại bị Liệp Báo ngăn lại.

An Nhiên tất nhiên biết Ngốc Úng định nói gì, nhưng chuyện này không phải là chuyện mà Ngốc Úng có thể quyết định, cô có rất nhiều biện pháp khiến những người kia phải giậm chân.

“Số 8, không phải là cô có việc gì sao?” Số 14 nằm sấp trên giường nhìn An Nhiên, trong đôi mắt màu xanh của hắn có kèm theo ý cười thờ ơ.

An Nhiên hiểu kỳ: “Ồ? Anh nói vậy là có ý gì?”

“Vừa rồi có người nói đêm nay cô không đến.” Biểu cảm của hắn chứa đầy mùi mờ ám.

Trong lúc này, ý nghĩa của việc không về nhiều hơn.

“Có người ở đây là ai?” Ánh mắt lạnh băng của An Nhiên lướt qua những người đang nằm trên giường.

Số 14 cười cười nhưng lại không nói gì, hần quay người “Hầy, luyện tập cả ngày mệt quá, tôi đi ngủ trước đây.”

Số 14 biểu thị ý không muốn xen vào chuyện này nữa, hần chỉ thấy số 8 này không tệ, nhưng không cần thiết vì cô mà gây thù kết oán với những người khác.

Đây mới là bắt đầu huấn luyện, ai biết được đến cuối cùng người nào được giữ lại, người nào bị rời đi?

“Các người ngủ đi, tôi chỉ là muốn tìm vài người gây khó dễ chút thôi.” Lời nói của An Nhiên rất lạnh lùng, đến cả khoe miệng của cô cũng lạnh tanh.

Lúc này làm gì có ai còn muốn ngủ nữa, trong mấy ngày bọn họ ở chung với những người Hoa Hạ, hành động của những người này cũng không quá phô trương, ngoại trừ những lúc tham gia huấn luyện thì hầu như rất ít khi nói chuyện với người khác, cho dù có nói thì trên mặt cũng mang nụ cười hờ hững.

Nhưng bọn họ chưa từng gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, lại còn có nụ cười khiến người khác phải dè chừng, cứ như là thấy địa ngục tu la vậy.

Tuy mới mười tám tuổi, nhưng khí thế của cô quả thật khiến bọn họ cảm thấy sợ.

Đám người U Linh tự giác đứng sau lưng An Nhiên, đám người Từ Chính cũng chạy đến, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ở đây bọn họ đều là người Hoa Hạ, cho dù xảy ra chuyện gì thì bọn họ vẫn là một đội.

Nếu đồng đội của mình bị ức hiếp, bọn họ tự nhiên sẽ đi ức hiếp lại.

Vạn Lỗi mặc dù có nhiều ý kiến với An Nhiên nhưng lúc nghe thấy bọn người Tây Dương nói những lời dơ bẩn đó, trong lòng hần cũng tràn đầy phẫn nộ.

Hần mặc dù không vừa mắt Phó An Nhiên, nhưng hần nhìn rất rõ năng lực của cô ấy trong mấy ngày nay, có thể ngồi vào chức đội phó bộ đội đặc chủng U Linh quả nhiên không chỉ bằng những lời nói suông được.

Nhưng cô ấy lại bị nói những lời không thể chấp nhận nổi như vậy, hần làm sao có thể nhịn được chứ?

Trên mặt An Nhiên luôn mang nụ cười lạnh nhạt, chỉ là trong cười lại ẩn chứa đầy sự lạnh lẽo.

Dưới những ánh mắt khác thường của mọi người, cô đi đến trước mặt số 33, cười híp mắt và nói: “Vừa rồi anh nói gì vậy, có thể nói lại một lần nữa không hả?”

Âm cuối trong lời nói của An Nhiên kéo rất dài, những lời nói thờ ơ của cô lại khiến người khác phải run sợ.

Lúc An Nhiên đi vào, số 33 vẫn chưa kịp nằm xuống, khi thấy An Nhiên thì người hần đã bất giác cứng đờ lại.

Hần hừ lạnh một tiếng nhưng lại không nói lời nào.

An Nhiên cười và cũng không để ý, cô đi đến cạnh mấy cái giường, mỗi lần đi đến một cái giường thì đều gõ gõ mấy cái lên cột sắt trên đầu giường, sau đó cô đứng lại, lạnh lùng nói:

“Nào, các người nói cho ta biết, trời ta rồi đưa ta đến phòng làm việc của Hunter, các người được lợi gì, hả?”

Xôn xao...

Khi những người giả vờ ngủ nghe được lời này, biểu cảm của bọn họ vô cùng phong phú, số 14 ngồi dậy, ánh mắt đột nhiên rơi trên người An Nhiên.

An Nhiên đứng thẳng người ở giữa những chiếc giường, lông mày cau lại. Ở nơi cách cô chưa đến ba bước chân có một thân hình mảnh mẽ đứng sau cô, ánh mắt người đó vẫn luôn dừng trên người cô, tuy nhiên, quanh người anh ta lại tỏa ra hơi lạnh khiến cho những người khác phải chùn bước.

Số 2 kia quả thật không phải là người chúng ta có thể xem là đồng bọn được.

“Chết tiệt! Muốn chết à!” Ngốc Ứng nghe những lời An Nhiên nói lập tức phẫn nộ.

Nhóm người Hoa Hạ đã hoàn toàn nổi giận.

Bọn họ đột nhiên hiểu ra vẻ mặt của sĩ quan huấn luyện vừa rồi sao lại lạnh băng như vậy. Nếu không phải anh ấy sớm phát hiện, cứu tiểu quái vật về thì có phải bây giờ tiểu quái vật đã bị... Chà đập rồi không?

Nghĩ đến đây, bọn người Hoa Hạ không đứng yên nữa, Ngốc Ứng là người đầu tiên xông lên, nhưng hần xông lên chưa được mấy bước thì bị Liệp Báo ngăn lại.

“Thỏ Báo Tử, thả tay ra! Ông đây không dạy cho đám cậu này khóc đến kêu cha gọi mẹ thì ông sẽ cùng họ với cậu!”

“Được rồi đó! Đợi đi!” Nếu đội phó muốn cho bọn người đó chết, còn không phải là chuyện nhỏ sao? Bọn họ đến bây giờ vẫn chưa hành động tức là có nguyên nhân gì đó.

Ngốc Ứng nào chịu bỏ qua? Bây giờ trong lòng hắn dường như đang có một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, nếu hắn không bùng phát ra thì nhất định hắn sẽ bị kìm nén mà chết mất.

Nhưng một ánh mắt của Phó Quân Hoàng cũng đủ làm hắn ỉu xìu xuống rồi.

“Bây giờ sợ rồi hả?” An Nhiên nhếch môi: “Bây giờ các người sợ cũng không sao, nhưng nếu lúc lên chiến trường mà các người vẫn sợ, a...”

Một tiếng “a” cuối cùng trong câu nói của An Nhiên đã hoàn toàn chọc giận số 33, hắn đã hoàn toàn bị cô khiêu khích.

“Số 8, nếu người không về giường mà còn ở đây lắm bả tôi sẽ đánh chết cô!”

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đang định xông lên, khuôn mặt cô nở nụ cười, giễu cợt nói: “Dựa vào anh?”

“Đánh cô tôi còn ngại bả!” Số 33 kiêu ngạo nói.

Ánh mắt An Nhiên lạnh lẽo, cô nhanh chóng đi đến bên cạnh số 33, sau đó dấn vào mũi của hắn!

Số 33 kêu lên đau đớn, cả người cũng bị An Nhiên đánh văng ra ngoài.

Số 33 rơi xuống đất một cái phịch, lúc hắn còn chưa kịp phản ứng thì An Nhiên đã lao đến chỗ hắn, không nề tình mà dùng chân đạp vào ngực hắn, từ trên cao nhìn xuống rồi cười.

“A, muốn đánh tôi đúng không? Chê tôi bả đúng không? Không sao, chúng ta có thể từ từ mà tính từng chút một.”

Thấy số 33 bị đối xử như thế, Thành viên số 11 của Hải Báo lập tức xuống giường, nhưng khi hắn vừa xuống giường thì bị Phó Quân Hoàng ném ra ngoài, tuy nhiên, vẫn có thể thấy rất rõ vết thương trên mặt hắn.

Mấy người còn lại vừa muốn hành động cũng đồng thời bị đám người Ngân Lang ngăn lại, bọn họ phát hiện, trên mặt những người này cũng có vết thương.

“Thả tôi ra!” Số 33 vừa nói vừa bụm sống mũi, phẫn nộ nhìn An Nhiên và lớn tiếng hét.

“Buông ra? Có thể.” An Nhiên đạp chân lên lồng ngực hắn, ngồi xổm xuống: “Nào, nói cho tôi biết, các người cuối cùng thấy chúng ta dễ bị ức hiếp ở chỗ nào, hả?”

Số 33 gào lên: “Tôi hoàn toàn không làm gì hết, cô dựa vào gì mà như vậy với tôi.”

An Nhiên cười: “Tôi muốn đánh anh còn cần lý do sao?”

Cô cong môi một cách lạnh lùng: “Không phải anh nói muốn làm gì tôi sao? Nào, cời hết ra, xem anh có đủ tư cách không?”

Lúc này, An Nhiên không biết lấy từ đâu ra một con dao găm, lưỡi dao hắt ra ánh sáng lạnh bắt đầu chạy dọc từ trên trán của số 33 đi thẳng xuống bụng hắn, sau đó từ từ xuống dưới, cho đến khi dừng lại ở một chỗ thì đôi mắt màu trà của An Nhiên chứa đầy sự lạnh lẽo.

Cả người số 33 không khỏi run lên.

“Số 8, nếu cô muốn động thủ, tôi...”

“Phanh!”

Phó Quân Hoàng không báo hiệu trước mà nện cho hắn một quyền. Một quyền của Phó Quân Hoàng, số 11 nhận không nổi, sau khi nhận một quyền đó xong thì cả người số 11 ngã xuống giường, không dậy nổi nữa.

“Số 33, đừng tưởng anh thông minh. Các người tưởng che một miếng vải lên mặt tôi thì tôi sẽ không biết các người là ai sao?” An Nhiên mỉm cười và nói: “À, hắn là các người nghĩ chúng tôi rất yếu đuối, dễ bị các người ức hiếp đúng không? Nhưng có ai nói với các người rằng trên chọc ai cũng đừng trên chọc người Hoa Hạ chúng tôi chưa? Hả? Nếu không thì chết như thế nào... Các người cũng không biết được đâu.”

Dao găm hoàn toàn không rời vị trí, thậm chí mũi dao còn đưa lên đưa xuống chỗ đó của số 33. Trang phục của bọn họ bây giờ rất phong phanh, ngoài áo lót ra thì chỉ mang một chiếc quần quân đội, mũi dao sắc bén này nếu không cẩn thận thật sự có thể lấy mạng của hắn!

Ánh mắt của An Nhiên lướt qua những người có vết thương trên mặt, khóe miệng cô nở ra một nụ cười lạnh nhạt.

“Những người còn lại... Tôi sẽ không ra tay với các người, giống nhau quá nhiều ngày mai sẽ bị hỏi đấy.”

“Tôi hoan nghênh các người, vào ngày mai, lúc tham gia huấn luyện, bày ra mọi cách để giày vò chúng tôi, nhưng tôi hoàn toàn không nghĩ là các người sẽ thành công đâu! Chúng tôi sẽ đợi các người vào lúc huấn luyện, và dĩ nhiên... Sẽ đối đầu với các người thật tốt!”

“Nếu đã ra tay với tôi, thì nên chấp nhận hậu quả!”

“Muốn chết? Đó là chuyện quá xa xỉ, sao tôi có thể để các người chết được?”

“Thời gian của chúng ta còn dài lắm.”

Lúc An Nhiên đang nói những lời này, không ai ngắt lời, tất cả mọi người đều nghe, chỉ có số 11 đè nén không được thốt lên một tiếng rên đau đớn.

“Chỉ là, nếu thật sự có người muốn chết, tôi cũng không ngại tiễn một đoạn.”

Sau khi An Nhiên nói xong, tất cả mọi người đều tưởng mọi chuyện đã kết thúc nhưng không ngờ, lúc cô đứng dậy, bàn chân đang để trên ngực số 33 bỗng nhiên dẫm mạnh một cái. Lúc này, trên khuôn mặt hoàn mỹ của cô thể hiện quyền lực tuyệt đối.

Đây là An Nhiên đang nói với mọi người, cô đang uy hiếp.

Cô công khai nói với mọi người nếu bọn họ muốn chơi thì cô sẽ chơi với họ, nhưng nếu bọn họ chơi không lại cô thì chỉ có đường chết.

Cô gái Hoa Hạ này quả nhiên rất thú vị!

Số 14 cười và trực tiếp nằm xuống giường, xem ra người này không cần hẳn phải lo lắng.

Một người đang cuộn mình ngủ ngon lành khi nghe cô nói như vậy cũng thở một hơi dài, xem ra cô ấy không sao rồi.

Chỉ là hiện tại toàn thân hắn đang đau dữ dội, hắn muốn để giành sức, hắn không thể bị đánh gục.

An Nhiên về giường của mình, nhưng Phó Quân Hoàng lại không nhúc nhích gì, ban nãy lúc An Nhiên ra tay, anh mới thấy trên cánh tay của bảo bối có nhiều vết hằn đỏ, đôi mắt đen của anh lại biến thành màu đỏ.

Anh không chút do dự mà trực tiếp bẻ cánh tay của số 33 đang ở gần anh nhất.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng trật khớp vang lên cực kỳ rõ ràng.

An Nhiên sững người, cô lập tức đưa tay lên, lúc này cô mới phát hiện những vết dây hằn trên cổ tay mình.

Ai cũng không ngờ được Phó Quân Hoàng không nói lời nào lại làm như vậy, anh đi đến trước số 33 đang nằm trên nền đất, liếc nhìn cổ tay hắn, dùng cặp mắt căm hận nhìn hắn. Cả người số 33 bắt đầu run rẩy.

Phó Quân Hoàng giẫm lên cổ tay số 33 rồi bước qua, cùng lúc đó Ngân Lang cũng thả cánh tay của số 5 mà anh đang khống chế ra.

Nhìn thấy Phó Quân Hoàng đang từng bước tiến đến chỗ mình, số 20 đang bị Ngốc Ưng khống chế cũng biết mình thoát không được, hắn không thể trở mặt nhìn cánh tay mình bị phế, nếu các ngón tay bị gì thì sẽ ảnh hưởng đến thành tích luyện tập.

Do đó, lúc Phó Quân Hoàng còn chưa đến, số 20 đã ra tay với Ngốc Ưng.

Ngốc Ưng phản ứng rất nhanh, thân thủ của số 20 cũng không tồi, công phu của hắn cũng không kém Ngốc Ưng là bao, nhưng Ngốc Ưng bây giờ đang không tìm được chỗ trút giận đột nhiên gặp một người để luyện tập thì làm sao có thể để lỡ chứ.

Hắn thả hết toàn bộ, chỉ đánh với mỗi số 20.

Bọn Tây Dương chết tiệt này. Hôm nay tôi không đánh cho các người tàn phế, thì Ngốc Ưng tôi không xứng làm thành viên của U Linh!

Nếu không phải hai người đều bị tiêu hao thể lực thì trận đánh này tuyệt đối còn phải đánh rất lâu. Các thành viên U Linh luôn giành chiến thắng trong các buổi huấn luyện thường ngày của họ, không khác gì với chương trình huấn luyện của trường Thợ Săn, do đó, nếu nói về thể năng, thì Ngốc Ưng chiếm ưu thế tuyệt đối.

Thấy số 20 bắt đầu phản công, những người khác cũng ra tay ngay lúc đó, bọn họ cũng không thể ngồi đó chờ Phó Quân Hoàng đến bẻ cổ tay của mình được.

Mọi người trong ký túc xá bắt đầu đánh nhau, loại bỏ được ba người, chỉ còn lại ba người, Phó Quân Hoàng không ra tay nữa nhưng anh nhất định phải bẻ tay của những người kia.

An Nhiên không có tâm trạng để ý đến bọn người đó, lúc cô quay người đi ngủ thì thấy Phó Quân Hoàng khoanh tay, gật đầu, anh dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt Ngốc Ưng, lúc không ai ngờ được, Phó Quân Hoàng trực tiếp chế trụ số 20, sau đó bẻ tay hắn.

Anh dùng phương thức giống nhau để bẻ tay hai người khác là số 29 và số 37.

Tiếng kêu đau đớn vang khắp ký túc xá, bọn họ định gọi lính gác công vào nhưng họ phát hiện dù bọn họ có kêu thế nào đi nữa thì cũng không có ai đi vào.

Nhóm người Hoa Hạ lúc này đã lên giường đi ngủ, bọn họ không sợ lúc bọn họ ngủ có người đến báo thù, chỉ cần những người đó không sợ chết thì hoàn toàn có thể báo thù.

Giống như An Nhiên nói, bọn họ không sợ bọn chúng ra tay, chỉ sợ bọn chúng không làm gì.

Đối phó với bọn người Tây Dương này, bọn họ có rất nhiều cách.

Tất cả việc làm của nhóm người Hoa Hạ trong đêm nay hoàn toàn có tác dụng, An Nhiên vốn tưởng lúc trước, khi kiểm tra sức khỏe, cô đã thể hiện đủ nhiều rồi, nhưng không ngờ lại có người không có mắt, thích chữa huyệt sủng về phía họ.

Nhưng lần này, sau khi bọn họ chứng kiến thực lực của người Hoa Hạ, tất cả đều duy trì thái độ im lặng.

Thực lực người Hoa Hạ lúc này rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Sự phản nộ của u linh! kinh hoàng! (2)

Hoa Hạ.

Tần Môn.

“Môn chủ, không thấy người nữa!” Vẻ mặt của Nhạc Gia Nham có chút căng thẳng, trong đêm lạnh như thế này mà cả người ông ta đều là mồ hôi.

Nhạc Gia Nham là giám đốc mới nhậm chức chưa bao lâu của tập đoàn Tần Thị. Thế nhưng, ông ta còn có một thân phận khác, đó là thành viên Tần Môn.

Lúc này Diêm Tử Diệp đưa Nguyên Phi cho ông ta trông giữ, nhưng không ngờ là chưa được mấy ngày, môn chủ còn chưa đến thăm vấn thì tên Nguyên Phi kia đã biến mất.

Nếu như không có câu trả lời thỏa đáng, những ngày này của Nhạc Gia Nham có thể sẽ là những ngày cuối đời.

Diêm Tử Diệp đặt cây bút trong tay xuống, ánh mắt của hắn nhìn Nhạc Gia Nham một cách lạnh lùng. Nhạc Gia Nham lập tức cảm thấy cơ thể mình như bị kim đâm, ông ta bất giác cúi người xuống, sau đó từ từ quỳ hẳn xuống đất.

“Môn chủ, tôi... tôi không biết tại sao hắn ta lại biến mất, mười mấy anh em trông chừng một mình hắn nhưng hắn vẫn biến mất.” Cứ như bốc hơi vậy, cho dù bọn họ có tìm như thế nào cũng không tìm thấy người đâu.

Sau khi thật sự tìm không được Nguyên Phi, Nhạc Gia Nham biết rằng bản thân không thể nói gì được nữa.

“Không thấy người hả?” Âm thanh không chút độ ấm nào vang lên trong phòng làm việc, cũng là âm thanh khiến Nhạc Gia Nham run rẩy: “Nếu đã không thấy người đâu, vậy thì tôi nuôi các người để làm gì?”

Toàn thân Nhạc Gia Nham lập tức run lên.

“Môn chủ, xin, xin hãy cho chúng tôi một cơ hội nữa, tôi...tôi...” Nhạc Gia Nham không biết phải nói gì nữa, ông biết rất rõ quy tắc của Tần Môn, làm không tốt thì chỉ có chết.

Cho dù không chết thì cũng là tàn phế.

Lần này, ông chắc chắn không thoát được, nhưng trong nhà ông vẫn còn con nhỏ cần chăm sóc, ông không thể chết ở đây!

“Vậy sao? Không muốn chết à?” Giọng nói của Diêm Tử Diệp vẫn không cảm xúc: “Vậy, làm thế nào mới được đây?”

“Tôi, Môn chủ, ngài kêu tôi làm gì tôi sẽ đi làm cái đó, tôi sẽ không để xảy ra sai sót nữa.”

“Nếu đã như vậy thì nói cho tôi biết kẻ đứng đằng sau ông là ai đi.” Diêm Tử Diệp lấy từ trong ngăn kéo ra một khẩu súng rồi đặt lên bàn làm việc, vừa

cười vừa nhìn Nhạc Gia Nham với khuôn mặt đang kinh hãi.

Mọi động tác của Nhạc Gia Nham lập tức dừng lại, ông ta run rẩy nói: “Môn chủ, môn chủ, tôi không biết ngài đang nói cái gì. Môn chủ, ngài phải tin tôi, tôi tuyệt đối trung thành với Tần Môn, tôi...”

“Vậy sao? Nếu đã trung thành tuyệt đối, vậy thì chết đi. Yên tâm, người nhà của ông, tôi sẽ thay ông chăm sóc thật tốt.” Ánh mắt Diêm Từ Diệp không có một chút cảm xúc nào, thậm chí lời nói cũng lạnh như băng.

“Môn chủ, tôi...”

“Nói tiếp đi, không sao, chúng ta có thời gian.” Diêm Từ Diệp ngồi bắt chéo chân, hai bàn tay có đeo găng tay trắng đan lại với nhau.

Nhạc Gia Nham không biết bản thân đã để lộ chân tướng ở chỗ nào, lần này là Nguyên Phi tự mình trốn đi, không phải ông thả.

Từ lâu ông đã không nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, ông cứ tưởng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành rồi, sau này ông chỉ cần làm tốt công việc ở Tần Môn là sẽ không có chuyện gì, nhưng không ngờ, lúc này đây, Diêm Từ Diệp lại đột nhiên làm khó ông.

Nhưng ông không thể nói, nếu nói thì bản thân chắc chắn sẽ chết. Mặc dù thời gian ông đi theo Diêm Từ Diệp không dài nhưng ông đã nghe không ít chuyện về Diêm Từ Diệp. Lời đồn về sự độc ác của người đàn ông này không chỉ có một hai cái thôi đâu.

“Không nói đúng không? Không sao, ông biết hình đường của Tần Môn đúng chứ, chúng ta có thể từ từ tận hưởng.” Vừa nói, Diêm Từ Diệp vừa vỗ tay, một người đàn ông nhỏ nhắn đẩy cánh cửa văn phòng đang đóng chặt bước vào.

Nhạc Gia Nham nhận ra người đàn ông đó, Hắc Quý, hắc là đường chủ của hình đường, nếu ai rơi vào tay hắc, không chết thì cũng sẽ mất một lớp da.

Không được, ông không thể vào đó, ông chết thì không sao nhưng người nhà ông thì phải làm sao?

“Tôi... Môn chủ, tôi sai rồi, môn chủ, tôi nói hết, tôi...”

Hắc Quý lập tức đứng qua một bên không nói gì, nhưng cặp mắt hung dữ của hắc ta vẫn nhìn chăm chăm vào Nhạc Gia Nham.

Hắc Quý mặc dù gọi là Hắc Quý, nhưng hắc không đen, nước da của hắc ngược lại còn rất trắng. Hắc Quý là tên được người khác đặt cho, nội tâm của hắc có thể xem là tà ác nhất trong Tần Môn, những thủ đoạn của hắc hầu như không ai có thể chịu nổi, nhưng trái lại, hắc lại rất thích thú với điều đó.

Nhớ năm đó Tần gia có nói qua về hắc, cái tên Hắc Quý quả là đúng với con người hắc, bởi vậy cái tên Hắc Quý cũng được gọi nhiều hơn.

“Nói đi.” Trên khuôn mặt âm nhu (*) của Diêm từ Diệp xuất hiện một nụ cười, nhưng nụ cười đó lại làm Nhạc Gia Nham run rẩy nhiều hơn.

Nhạc Gia Nham cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, ông ta thậm chí còn không biết mình đã để lộ chân tướng từ đâu.

“Tôi...trước khi tôi vào Tần Môn, tôi đã là người của ông chủ, tôi được phái đến để thám thính tin tức nội bộ của Tần Môn.” Nhạc Gia Nham biết mình càng nói nhiều thì chết sẽ nhanh hơn, nhưng ông cũng biết nếu bản thân không nói gì hoặc là nói một cách giấu diếm thì cái chết cũng sẽ đến rất nhanh.

“Ông chủ là ai? Tôi không muốn nghe ông nói nhảm.” Diêm Từ Diệp lạnh lùng nói.

“Tôi...tôi không biết.” Nhạc Gia Nham gạt mình, sau khi thấy ánh mắt nghi ngờ của Diêm Từ Diệp, ông ta vội vàng chấp tay: “Tôi thật sự không biết, cấp trên của tôi cũng chỉ là một tên sai vặt, mọi người đều gọi hắc là Tổng ca, nhưng tôi không biết tên của hắc là gì. Còn về ai là ông chủ thì tôi trước giờ chưa gặp qua. Lúc tìm tôi, ông chủ đều thông qua điện thoại.”

Anh Tổng là cấp trên của Nhạc Gia Nham, nhưng cấp trên của anh Tổng có phải là ông chủ hay không thì ông ta không biết.

Diêm Từ Diệp không nhìn ông ta, chỉ gật đầu nói: “Ông không có số điện thoại của hắc?”

Nhạc Gia Nham gật đầu liên tục: “Vâng ạ, tôi không có, mỗi lần liên lạc với tôi đều là số điện thoại khác nhau, hơn nữa giọng nói cũng không giống, vì vậy tôi không biết người đó rốt cuộc là nam hay nữ. Tôi...tôi có hỏi qua anh Tổng, anh tổng bảo tôi không được nói bừa, bảo tôi yên phận làm việc là được. Môn chủ, tôi chưa từng làm qua việc gì có lỗi với Tần Môn, tôi...”

“Câm miệng!” Diêm Từ Diệp ghét nhất là tiếng khóc lóc của người khác, theo hắc thấy tất cả những người hay gào khóc chẳng qua chỉ để bản thân sống tốt hơn hoặc miễn được trừng phạt.

Nhạc Gia Nham lập tức im bặt, không dám nói gì nữa, hai đầu gối ông ta quỳ trên mặt đất, hai tay chống xuống đất, đầy vẻ hoang mang lo sợ. Lúc ánh mắt ông ta chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Hắc Quý, toàn thân ông ta lập tức run rẩy.

Lạnh quá.

Diêm Từ Diệp không biết đang suy tư điều gì, chỉ thấy lông mày hắc cau chặt lại, trong đầu hắc xuất hiện những nhân vật khác nhau, cuối cùng hắc cũng xác định được một người, hắc hỏi:

“Biết Caesar không?”

Nhạc Gia Nham ngẩn người, biểu cảm mờ mịt: “Tôi... Tôi không biết.”

“Ồ?”

“Môn chủ, tôi thật sự không biết, những gì tôi biết tôi đã nói với ngài rồi.”

“Ông cũng được xem là người làm lâu năm ở Tần Môn. Trước khi Tần môn xảy ra chuyện thì ông đã ở Tần Môn rồi.” Trước khi Nhạc Gia Nham bước vào phòng, Diêm Tử Diệp đã xem qua lý lịch của ông ta. Nói ra thì thời gian ông ta ở Tần Môn cũng không phải ngắn.

Nhạc Gia Nham không biết tại sao Diêm Tử Diệp lại nói cái này, nhưng hắn đã mở lời rồi thì ông cũng chỉ có thể đáp lại.

“Là người cũ thì nên biết quy tắc của Tần Môn.”

“Môn chủ!” Nhạc Gia Nham sợ hãi: “Môn chủ, tôi thật sự đã nói hết rồi, tôi hoàn toàn không làm gì gây tổn thất cho Tần Môn hay xí nghiệp cả, ngài phải tin tôi, ngài phải tin tôi!”

“Mang ông ta xuống.” Một câu nói của Diêm Hồng Diệp đã quyết định sống chết của Nhạc Gia Nham.

Hắc Quỷ không nói câu gì, đưa tay ra kéo Nhạc Gia Nham.

Nhưng Nhạc Gia Nham sao có thể dễ dàng thỏa hiệp được, ông ta lớn tiếng gọi: “Môn chủ, tôi còn chỗ nào không đúng? Xin đừng giết tôi, xin đừng giết tôi!”

Thấy Nhạc Gia Nham tránh mình, Hắc Quỷ nhướng mày, bước về phía trước một bước, một bước này của hắn lại càng làm Nhạc Gia Nham căng thẳng hơn.

“Đừng ép tôi, các người đừng ép tôi!”

“Sao? Ông muốn ấn nút bộ điều khiển từ xa sao?” Diêm Tử Diệp ngẩng đầu, trong mắt hắn lóe lên một tia trào phúng: “Ấn đi.”

Nhạc Gia Nham sững người, ông ta cũng sờ lấy trong túi của mình ra một cái điều khiển từ xa, cười như phát điên.

“Được rồi, muốn chết đúng không, vậy chúng ta chết cùng nhau nhé, tất cả đều chết!” Nhạc Gia Nham ấn nút trên chiếc điều khiển từ xa trong tay mình.

Nhưng ông đợi một hồi lâu cũng không thấy có phản ứng gì, nếu không có gì sai sót thì bây giờ cả tòa nhà này phải nổ rồi mới đúng, không thể nào, không thể nào!

Thái độ điên cuồng của Nhạc Gia Nham đã chuyển thành không thể tin, ông ta lại một lần nữa ấn cái nút trên thiết bị điều khiển, nhưng vẫn không có thay đổi gì, vẫn yên lặng.

“Đang nghĩ tại sao không nổ đúng không?” Diêm Tử Diệp nhếch miệng nói.

Cửa phòng làm việc lại được mở ra, mấy người đàn ông cầm quả bom mini đã được tháo gỡ đi vào, cung kính đặt quả bom xuống rồi lui ra ngoài.

Tôi rồi.

Lần này thật sự tôi rồi.

Cả người Nhạc Gia Nham co quắp lại, ông ngờ ngác nhìn trái bom vừa được đem vào, thoáng cái cả người ông quỳ rạp xuống đất, cầu xin Diêm Tử Diệp:

“Môn chủ, xin ngài tha cho tôi, tôi chỉ là một phút hồ đồ, tôi không nên làm như vậy, ngài tha cho tôi đi, xin ngài tha cho tôi!”

Diêm Tử Diệp cười lạnh lùng.

Nếu không phải có người thấy ông ta lén la lén lút nên theo dõi thì có lẽ mọi người ở đây đã tiêu đời rồi.

Thế nhưng, để gỡ quả bom này cũng tốn không ít thời gian của bọn họ.

Người đứng sau Nhạc Gia Nham mười mấy năm trước đã nhắm vào Tần Môn, đến bây giờ bọn họ mới phát hiện, thật lợi hại.

“Mang xuống.” Diêm Tử Diệp không có thời gian chơi đùa với ông ta nữa. Nếu đã không tra ra được từ chỗ Nhạc Gia Nham, vậy thì hắn có thể đi hỏi anh Tổng gí đó.

Còn về phần Nguyên Phi, hừ, hắn có thời gian, bọn họ cứ từ từ chơi với nhau.

Năm nay, Phó gia quanh què hơn năm trước.

Lúc đầu Phó lão gia không cảm thấy điều gì lạ, nhưng sau đó phát hiện thiếu mất một nha đầu hoạt bát, ông ta có chút không quen.

Mông năm, Phó Văn An đã đưa Đào Ngừ Song rời khỏi đế đô, chỉ còn Phó Quân Nhã ở lại, nói là muốn ở lại bên ông nội.

Phó Văn An không nói thêm gì, chỉ là trước khi đi nói với cô vài thứ, bảo cô cách xa nhà họ Cố một chút.

Phó Quân Nhã không hiểu tại sao, nhưng nghĩ đến con thịnh nộ của cha ngày hôm đó, cô không dám hỏi nhiều, chỉ có thể đồng ý.

Chỉ là cô làm sao từ bỏ chàng trai đó.

Chàng trai thoát nhìn rất ám áp, khiến cô cảm thấy rung động.

Chàng thiếu niên với ánh mắt chất chứa sự dịu dàng khi nhìn thấy An Nhiên.

Người đó... Vì sự rời đi của An Nhiên, người thiếu niên ấy đã đau khổ suốt một đêm trên nền tuyết...

Sao cô có thể buông bỏ được chứ?

Sau khi An Nhiên rời đi, Cố Hữu cũng không đến Phó gia, nhưng Cố lão gia có đến vài lần. Nhìn có vẻ ông ấy rất thích Phó Quân Nhã, nhưng Phó Quân Nhã có thể cảm nhận được, cảm giác ông ấy yêu thương bản thân và thích An Nhiên là hai chuyện không giống nhau.

Dường như ông ấy thích An Nhiên hơn, là cảm giác yêu thích từ sâu trong trái tim.

Còn đối với cô chẳng qua vì cô là con gái của Phó gia mà thôi.

“Tôi nói này lão Phó, sao ông có thể nhẫn tâm để bảo bối An Nhiên của chúng ta đi đến chỗ nguy hiểm như vậy chứ?” Cố Trường Thanh đang chơi cờ cùng Phó lão gia thờ dài, hầu như lần nào tới Phó gia, ông ấy cũng nói đến vấn đề này.

Phó lão gia hừ một tiếng: “Ông tưởng tôi muốn à? Đúng rồi, việc nhờ ông điều tra đã điều tra ra chưa?”

“Vẫn chưa.” Sắc mặt Cố Trường Thanh chùn xuống: “Tôi thấy, thủ pháp của bọn họ bây giờ cao minh lắm đấy.”

“Cao minh hơn nữa tôi cũng muốn chơi đến chết với hắn!” Một tia sáng lạnh phát ra từ ánh mắt Phó lão gia: “Động vào Phó gia tôi thì phải xem bản thân có năng lực đó không, nếu không thì coi chừng chết không toàn thây đấy.”

“Tôi cũng thấy thế.” Cố Trường Thanh gật đầu: “Ai được lão bắt tử ông nhắm vào thì chỉ có một con đường chết.”

“Tiểu quý cuối cùng rồi cũng sẽ để lộ cái đuôi, chúng ta không vội.” Sau khi Phó lão gia đặt quân cờ xuống liền cười lớn: “Chiếu tướng.”

Cố Trường Thanh ngẩn người, lúc này nhìn thế cờ trên bàn cờ, ông mới phát hiện đã không còn đường lui nữa rồi, ông đẩy nước cờ của Phó lão gia về sau một bước, bắt đầu chơi xấu:

“A, không đúng, không đúng, nước cờ vừa rồi của tôi đi sai rồi, đi lại, đi lại.”

“Lão già chết tiệt! Ông lại chơi xấu, phong thái quân tử của ông đâu rồi!”

“Không thấy nữa, sớm đã bị ăn mất rồi.” Bây giờ thắng cờ mới là quan trọng nhất, quân tử hay không quân tử gì đó... Nói sau đi.

Bởi vậy lúc Cố Hữu đến đón ông nội thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cố Hữu quay người định rời đi, rốt cuộc lại bị Phó lão gia nhìn thấy.

“Tiểu Dữu Tử! Con đến xem thử!” Một câu nói của Phó lão gia gọi Cố Hữu lại.

Cả người Cố Hữu cứng đờ, anh không ngừng hỏi chính mình tại sao lại chạy đến đây, để lính hậu cần đến xem không phải là được rồi sao?

Trong những ngày gần đây, không ít lần hai người chơi cờ xấu làm anh tổn rất nhiều tế bào não. Anh lại không có được sự khôn khéo, hoạt bát như An Nhiên, nên dù cho đứng về phía ai thì anh cũng sẽ bị mắng.

Cố Hữu bày ra một vẻ mặt đau khổ, đi về phía hai ông già, ánh mắt nhìn vào bàn cờ rồi thờ dài.

Nhìn thấy ông nội của mình vẫn còn nắm chặt con tượng trong tay, chưa kịp thả xuống thì anh đã biết chắc chắn ông lão nhà mình chơi xấu rồi.

“Ông nội, ông dạy con như thế nào thì ông cứ làm như vậy đi.” Cố Hữu thờ dài, anh đã lười phải nói thêm bất kỳ điều gì nữa rồi.

Nghe Cố Hữu nói như vậy, Phó lão gia lập tức vui mừng. “Lão Cố à, cháu của ông đã nói như vậy, mau mau đặt quân cờ về lại chỗ cũ đi.”

Cố lão gia tức đến mức dựng râu trừng mắt, đây quả thật là nuôi ong tay áo!

Phó Quân Nhã đang đọc sách trong hậu viện nghe thấy tiếng của Cố Hữu, cô liền vội vàng chạy lại.

Cố Hữu mặc một chiếc áo khoác màu xanh lam, còn mang cả găng tay, chỉ nhìn bóng lưng anh thôi mà nhịp tim của cô cũng đập nhanh hơn.

Cô có thể đợi, vì người đàn ông như thế, cô có thể đợi đến khi anh từ bỏ An Nhiên mới thôi.

“Cố Hữu, anh đến rồi à?” Phó Quân Nhã gần đây đã biết kiểm chế hơn rất nhiều, cô không còn chạy theo Cố Hữu hết lớn cô thích anh nữa. Cô biết trên thế giới này không phải mọi thứ mình thích đều sẽ thích lại mình.

Nếu cô cứ tiếp tục làm như vậy thì chỉ càng làm Cố Hữu cảm thấy cô phiền phức mà thôi.

Cố Hữu lịch sự nhìn cô gật đầu, sau đó cười khỏ nhìn ông nội mình: “Ông nội, mọi người trong nhà đang đợi ông đấy ạ!”

Cố Trường Thanh không vui: “Không được, Lão Phó à, chúng ta chơi lại ván khác, ván cờ này không tính.”

“Sao không tính được? Rõ ràng là ông thua mà! Ông nên về nhanh đi, người nhà đang chờ ông kia kìa.”

“Đừng để ý đến bọn họ, mau, mau chơi lại ván khác.”

“Ai chơi lại với ông? Vẫn là Nhiên nha đầu nhà ta nói đúng, kỳ phẩm(*) của ông có vấn đề, không thể chơi cờ với ông được.” Phó lão gia chắc chắn lên tiếng.

Cố Hữu không nể mặt mà cười lớn, anh nhớ lúc An Nhiên còn nhỏ quả thật cô có nói kỳ phẩm của Cố lão gia có vấn đề.

Lúc đó Cố lão gia tìm An Nhiên chơi cờ, An Nhiên lãnh đạm nói: “Kỳ phẩm của ông Cố không tốt, con không chơi với ông.”

Cố Trường Thanh liếc nhìn Cố Hữu, ở đâu ra lại có kiểu cười ông nội của mình chứ. Nhưng hiển nhiên ông cũng nhớ lại chuyện năm đó, ông hừ hừ vài tiếng rồi đứng dậy không chơi cờ với lão Phó nữa.

Phó lão gia cười lớn, nhìn bóng lưng Cố Trường Thanh, ông cũng không quên hô một câu: “Haha, ông già, ông thua rồi.”

Cố Hữu bắt đầu nhìn Phó lão gia. Khi anh gật đầu chào ông rồi chuẩn bị rời đi, Phó lão gia đột nhiên kêu anh lại.

“Có chuyện gì không ông Phó?” Cố Hữu luôn luôn tôn trọng người nhà họ Phó, đặc biệt càng tôn trọng Phó lão gia.

Phó lão gia gật đầu: “Đứa trẻ ngoan, ta quên nói với con, Nhiên nha đầu trước lúc đi có nói với ta, để con rèn luyện nhiều hơn, đừng để lúc con bé trở về chỉ đánh một quyền là con đã ngã.”

Nghe đến đây, cặp mắt Cố Hữu bỗng trở nên sáng ngời: “Vâng! Mấy ngày nữa con sẽ đến quân đội luyện tập.”

“Đứa trẻ ngoan, đi thôi.” Phó lão gia vừa cười vừa lắc đầu, bộ dạng mắt hờn của Phó Quân Nhã lọt vào mắt ông ta.

Phó lão gia nhíu mày, nhưng lại không nói lời nào, bây giờ bọn trẻ vẫn còn nhỏ, đợi khi chúng lớn lên sẽ tự hiểu cái gì hợp với mình, cái gì không hợp với mình.

Cứ để bọn chúng gặp khó khăn, nếu không gặp khó khăn trắc trở thì sao trưởng thành được chứ?

Nhưng cũng không biết bọn người Nhiên nha đầu khi nào mới về, mới đi có mấy ngày ông ấy đã nhớ như vậy rồi.

Thời gian trôi quá mau, thoáng một cái đã qua nửa năm.

(*) Khuôn mặt âm nhu: Khuôn mặt có đường nét nữ tính.

(*) Kỳ phẩm: Nghệ thuật đánh cờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Biển lớn! (1)

Oành...

Một tiếng nổ lớn hù dọa đám động vật trong rừng.

Một tiểu đội đang đi về phía trước lập tức dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Ngân Lang trên mặt có vẻ thuốc màu, đột nhiên nói.

“Có người sắp bắn rồi.” Số 14 trông có vẻ rất lười biếng, hần giờ khẩu súng trong tay, nói.

“Cẩn thận một chút.” Nhóm An Nhiên tiếp tục cẩn thận đi về phía trước.

Về mặt Ngân Lang cũng dần dần trở nên nghiêm trọng, trên con đường này bọn họ đã gặp rất nhiều bẫy rập, nếu như không phải có quân chủ chỉ đường, không biết bọn họ chết biết bao nhiêu lần mà nói.

Nhiệm vụ lần này cũng được xem như đợt khảo hạch giữa kỳ của bọn họ, chỉ cần thông qua đợt khảo hạch này thì cuộc sống học tập cũng bọn họ cũng qua hơn phân nửa rồi.

Trong khoảng thời gian ba tháng ở đây, một đội vốn dĩ có bốn mươi một người, bây giờ chỉ còn lại không đến hai mươi người, cộng thêm tám người Trung Quốc thì chỉ còn lại mười chín người.

Đợt thi đua lần này lấy các nhóm nhỏ làm đơn vị, mỗi nhóm phải sinh tồn mười lăm ngày trong rừng rậm.

Trang bị của bọn họ chỉ có một ít lương khô, một bình nước, một con dao găm và một cây súng. Trong súng chỉ còn lại mười viên đạn, nếu như dùng hết thì không còn gì cả.

Mà việc bọn họ muốn làm là sinh tồn ở nơi rừng rậm hoang dã này mười lăm ngày, hơn nữa còn phải ra ngoài. Nếu như không thể kiên trì được nữa thì có thể bắn pháo hiệu xin rút lui.

Một đội ngũ mười chín người chia thành năm tổ, mỗi tổ bốn người, trong đó có một tổ chỉ có ba người, mà ba người đó là Phó Quân Hoàng, Vạn Lỗi và một thành viên số 9 của đội hải quân hoàng gia Anh quốc.

Lần phân tổ này cũng không lấy quốc gia làm đơn vị, mà do Thợ Săn tùy ý tuyển chọn, vì thế nhóm người Trung Quốc cũng bị xé lẻ ra rồi.

Đội của An Nhiên là tiểu tổ thứ ba, trong tổ này chỉ có cô và Ngân Lang, không thể ngờ rằng số 14 cũng cùng tổ với bọn họ, hơn nữa còn có một thành viên số 40 rất kiêu lời.

An Nhiên rất có hứng thú với số 40 này, hần ta là một người châu Á, từ trước đến nay hần chưa từng nói chuyện với mọi người, trừ phi có ai đó hỏi hần chuyện gì đó thì hần mới trả lời. Nghe nói hần ta là người duy nhất phía bên Pháp gửi đến, ngoài ra không có người thứ hai.

Trong đợt huấn luyện lần trước, số 40 thường xuyên không được ăn cơm. Trong nội dung chạy việt dã 10 km, gần như hần ta đều về chót, nhưng cho dù như thế thì hần vẫn không xin rút lui.

Điều khiến cô ngạc nhiên là khi thể lực đã dần dần tiêu hao hết, hần vẫn gắng gượng vượt qua, để có thể duy trì đến bây giờ.

Bọn họ đã sống trong khu rừng này mười ngày. Trong mười ngày này, bọn họ không ngừng đi về hướng ngoài rừng. Bọn họ cũng không biết con đường mình đang đi có đúng hay không, chỉ có thể dựa vào phán đoán của bản thân mà đi, thậm chí trên tay họ không hề có một cái la bàn.

“Cô cảm thấy chúng ta có thể ra ngoài không?” Không biết số 14 đang ngậm gì đó trong miệng, hần đi đến sau lưng An Nhiên, thuận tiện hỏi.

“Anh có thể ngồi ở đây chờ chúng tôi quay lại tìm anh.” An Nhiên vừa lấy lên một trái lựu đạn bị vùi xuống trước mặt, tháo kíp nổ bên trong sau đó ném vào lòng Ngân Lang.

Số 14 nhỏ cộng có đang ngậm trong miệng ra, đi nhanh về phía trước, song song với An Nhiên, đôi mắt màu xanh da trời nhìn sang An Nhiên, cười nói:

“Ha, nếu như tôi thật sự ngồi đây đợi, vậy cô sẽ quay lại tìm tôi chứ?” Sao hần lại không có một chút tin tưởng nào thế này?

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của An Nhiên liếc nhìn hần, cô cong cong khóe môi: “Tùy tâm trạng.”

Bây giờ Ngân Lang đang giám sát tình hình của số 14 từng giây từng phút. Hần cứ cảm thấy người này có gì đó là lạ, lúc hần ta nhìn quân chủ, đôi mắt ấy như có thể phát ra ánh sáng.

Lúc trước hần không hiểu mấy lời sĩ quan huấn luyện nói khi rời đi rốt cuộc có ý gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, đại khái có thể hiểu được rồi.

Đừng nhìn sĩ quan huấn luyện của bọn họ bình thường ít nói, luôn bị nói là có chỉ số EQ (*) gì gì đó thấp, nhưng nhìn đi, nhìn thử xem! Anh ấy chỉ cần liếc

mất một cái đã nhìn ra số 14 này không có ý tốt với quân chủ.

Hừ! Có ý định với quân chủ của bọn họ, vậy cũng xem xem bản thân hắn có bao nhiêu năng lực, còn nếu không, muốn dụ dỗ quân chủ của bọn họ, đúng là tự tìm cái chết!

Chuyện này hoàn toàn không cần sĩ quan huấn luyện của bọn họ ra tay, tự bọn họ cũng có thể giải quyết tên này.

“Ồ? Xem ra sự sống chết của tôi còn nằm trong tay cô à?” Số 14 đột nhiên cười lên ha hả, hắn nhìn An Nhiên rồi nói: “Cô là người phụ nữ vừa lợi hại vừa vui tính nhất mà tôi từng gặp.”

"Cảm ơn."

Bây giờ An Nhiên không có tâm trạng đùa giỡn với số 14, cô không biết hiện giờ bên phía lão soái ca ra sao rồi, cũng không biết Liệp Báo và Ngốc Ưng bên đó ra sao. Có thể nói, cô và lão soái vẫn tương đối thông thuộc rừng rậm, bọn người Ngân Lang tuy đã vượt qua bài thi kiểm tra lý thuyết nhưng nói tóm lại vẫn rất ít khi được chính thức làm nhiệm vụ trong rừng.

“Có thể liên lạc với bọn họ không?” An Nhiên hỏi Ngân Lang.

Ngân Lang lắc đầu, trên đường đi hắn có chú ý đến cây cối xung quanh hoặc bụi rậm, nhưng vẫn không có bất kỳ ký hiệu nào của con người.

Xem ra, bọn họ thật sự bị xé lẻ rồi, nếu như muốn tụ tập lại, quả thật là một chuyện không đơn giản.

“Không được cử động!” Bất chợt, số 40 kiếm lời đột nhiên lên tiếng.

Trong lúc bọn người An Nhiên không kịp nhận ra là chuyện gì, số 40 đã nhanh chóng lao đến, hắn giơ cao con dao găm trong tay, trong chớp mắt, trong tay hắn đã có một con rắn đang chảy máu đầm đìa.

Lúc nhìn thấy cái thân rắn màu sắc sặc sỡ kia, Ngân Lang hít một ngụm khí lạnh.

Nếu như hắn bị con vật này cắn cho một cái, vậy thì hắn lập tức đi tong ngay tại đây.

Số 40 không nói một lời nào, trực tiếp động thủ lột da rắn ra, thuần thục chia thịt rắn làm bốn phần, sau đó đưa cho mọi người.

Thấy thịt rắn đưa ra trước mặt, bọn người An Nhiên cũng không hề nhăn mặt một cái, đưa tay cầm lấy thịt rắn, ăn luôn phần thịt rắn còn dính máu kia.

Rắn không lớn, chỉ là một con nhỏ, mà lại chia thành bốn phần nên càng ít đến đáng thương, nhưng đối với bốn người dường như không được ăn thịt suốt mười ngày nay mà nói thì như thế này đã xem là mỹ vị rồi.

“Mùi vị này thật sự rất ngon.” Về mặt số 14 hoàn toàn chưa thỏa mãn.

Trong rừng không lo không có thức ăn, chỉ là bạn có dám ăn hay không, nếu như cho vào miệng rồi thì lại có một vấn đề nữa là phải xem xem bạn có thể ăn hết được không, trong khu rừng mưa nhiệt đới này có rất nhiều thứ ăn vào có thể chết người.

Trong mười ngày này đã phát ra ba lần pháo hiệu, An Nhiên không biết trong ba đợt pháo hiệu này có của nhóm người Trung Quốc không, nhưng hiện giờ cô chỉ nghĩ muốn nhanh chóng tập hợp với lão soái ca.

“Mùi vị ngon thì cũng hết rồi.” Ngân Lang hừ lạnh, sau đó nói với số 40 kiếm lời: “Anh bạn à, cảm ơn nhé.”

Số 40 chỉ gật nhẹ đầu, không nói lời nào tiếp tục đi về phía trước.

Ở một nơi khác.

Trong rừng xanh rậm rạp truyền đến một âm thanh ngắt quãng.

Những cây nhỏ trong rừng bị chặt ngã, có hai bóng dáng đi ra, à không, đúng hơn là một bóng dáng, bởi vì một trong số đó đang cõng một cái khác.

“Tôi bảo cậu nhanh chóng thả tôi xuống, nếu không chính bản thân cậu cũng xong đời.”

“Cậu không im miệng thì cũng không ai nói cậu bị cầm đầu.”

“Tên hời đầu chết tiệt, nếu cậu không thả tôi xuống, tôi sẽ cắn cậu đấy.”

“Con báo khôn khiếp, cậu không thể thành thật hơn một chút à, đã bảo đừng nhúc nhích!” Giọng người nào đó đã hoàn toàn tức giận.

Liệp Báo bò trên lưng Ngốc Ưng, thoạt nhìn sắc mặt hắn cũng không tốt lắm.

Liệp Báo và Ngốc Ứng thuộc nhóm số 1, số 12 và số 13 cũng cùng tổ với họ, hai người im lặng đi sau lưng Liệp Báo và Ngốc Ứng, bọn họ cũng không ghét Liệp Báo gì cả.

Bọn họ biết, nếu như trước đây không phải nhờ Liệp Báo thì nói không chừng toàn đội bọn họ cũng đã xong đời rồi.

Tất nhiên Liệp Báo thông thuộc rừng rậm hơn bọn họ rất nhiều, nhờ có sự hiện hữu của hắn ta mà bọn họ tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Chỉ là không ngờ tới bọn họ đã cận thận như vậy rồi mà Liệp Báo vẫn bị thương, không nghiêm trọng nhưng cũng ảnh hưởng đến khả năng đi đường của hắn.

“Này con báo kia, nếu như cậu dám bắn pháo hiệu thì cả đời ông đây sẽ khinh bỉ cậu.” Đường như cảm thấy điều gì đó, Ngốc Ứng đột nhiên lên tiếng.

Bàn tay đang lấy đồ trong túi bất chợt dừng lại, vì cái lý do chẳng ra sao này, hắn không thể liên lụy Ngốc Ứng.

“Con báo này! Nếu như cậu thật sự dám làm vậy, cả đời này cậu sẽ không yên với tôi đâu!” Ngốc Ứng dùng một tay đỡ Liệp Báo từ trên lưng mình xuống, thoát nhìn về mặt cực kỳ đáng sợ.

Ngốc Ứng thế này khiến hai tên đội viên kia bị dọa, trong mười ngày sống chung, Ngốc Ứng trong ấn tượng của bọn hắn luôn cười vui vẻ, mặc dù tức giận cũng không nổi nóng, nhiều lắm là cười đùa tí từng cho qua.

Nhưng nét mặt như thế này, đúng là bọn họ chưa từng gặp qua.

“Tôi...”

“Bớt nói liên lụy hay không liên lụy đi, vết rách da nhỏ xíu trên chân cậu mà gọi vết thương à? Bất quá qua ngày hôm nay sẽ ổn thôi. Nếu như cậu bắn pháo hiệu, cậu sẽ phải trở về, trong khi ngày hôm sau thì cậu đã ổn rồi, không cho phép cậu làm ầu.”

Trong lòng Liệp Báo buồn cười.

Hắn biết rõ vết thương trên đùi nghiêm trọng như thế nào, tuy rằng không phải rất nghiêm trọng nhưng cũng không nhẹ nhàng như Ngốc Ứng nói.

“Yên tâm đi, chẳng qua chỉ còn lại năm ngày. Trong năm ngày này cậu chắc chắn sẽ tốt lên... Nếu không, khoảng thời gian sau này của cậu sẽ bị ảnh hưởng.”

Nói xong, Ngốc Ứng vác ba lô của Liệp Báo lên người.

Chỉ là khi hắn còn chưa đeo ba lô lên lưng, số 13 đã cướp ba lô trong tay hắn về tay mình.

“Để tôi.”

Ngốc Ứng thân thiện cười cười với số 13, số 12 cũng đeo súng của Ngốc Ứng và Liệp Báo trên người mình, cho dù thế nào đi nữa thì bây giờ bọn họ cũng là một đội.

Ngốc Ứng lại lần nữa cõng Liệp Báo lên lưng, tiếp tục lên đường.

“Đội một chút.” Vừa mới bắt đầu đi được vài bước, số 12 chợt đưa tay, nhắc nhở bọn họ tạm thời không nên cử động.

Ngốc Ứng và số 13 đồng thời dừng bước.

Bọn họ vừa mới dừng lại thì đã nghe thấy một vật gì đó đang phóng nhanh về hướng bọn họ.

Bốn người đồng thời tránh sang bên một, cố gắng ẩn nấp chính mình.

Cũng vào lúc bọn họ vừa mới ẩn nấp, mấy người được trang bị vũ trang đầy đủ liền nhảy ra trước mắt bọn họ.

Mấy người đó ăn mặc không khác bọn họ lắm, chỉ cần nhìn một cái Ngốc Ứng có thể nhìn ra ngay, trang bị trên người những tên đó mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Đội khoảng vài phút, sau khi xác định mấy người kia đã đi xa, bốn người nhìn nhau một cái.

Có vấn đề.

Trong mắt bốn người đồng thời hiện ra ba chữ này, nhưng vấn đề rốt cuộc ở đâu thì chẳng ai biết.

Những người đó chắc chắn không phải người của trường học Thọ Sơn, mặc dù Thọ Sơn muốn động thủ với bọn họ cũng sẽ chọn ngày thứ mười lăm chứ không phải vào ngày thứ mười.

Vậy thì những người này là ai? Hay nói, những người này muốn làm gì?

“Làm sao bây giờ?” Số 12 hỏi.

“Tạm thời không rõ, nhưng mà chúng ta...” Ngọc Ứng còn chưa nói hết, cơ thể bốn người đồng thời cứng đờ lại.

Sáu khẩu súng đồng loạt nhắm chuẩn vào bọn họ, thậm chí ngay giữa mi tâm của Liệp Báo còn có một chấm đỏ chuyển động.

Số 12 và 13 vừa muốn động đậy, nòng súng lạnh như băng đã dí sát vào ót bọn họ.

"Đừng nhúc nhích!"

Giọng nói gần giống với âm thanh của máy móc vang lên, bốn người biết bản thân mình đi tong rồi, cả bọn giờ hai tay lên cao, không dám cử động chút nào.

Cũng vào thời điểm bọn họ giờ hai tay lên, người đứng sau lưng bẻ quắp tay bọn họ lại khóa sau lưng, sau đó dùng dây thừng buộc lại, rồi còn dùng thêm còng tay, tất nhiên đám người này rất chuyên nghiệp.

“Đưa đi.” Giọng nói máy móc kia vẫn lạnh băng như cũ.

Lúc số 12 bị đám người trên mặt có thuốc màu kia lấy mắt súng, hấn bóp cò, tiếng súng đùng đùng vang lên.

Tiếng súng liên tục vang lên trong con mưa rừng, lần nữa kinh động một bầy chim.

Bốp...

Một tên hung hăng đánh vào đầu số 12, số 12 lập tức bị đánh ngã ra đất, mặc dù không đến mức ngất đi nhưng cũng đủ để số 12 chịu đau khổ.

“Muốn chết à!” Sau khi vẫy vẫy cổ tay của mình, người đó trực tiếp kéo số 12 đi.

Có một tên trong nhóm đó kéo Liệp Báo đi, lưng Liệp Báo dính chặt vào cây đại thụ phía sau, nét mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Mày muốn tự mình đi hay muốn tao đánh ngất mày rồi lôi đi giống hần ta hả?” Tên cầm súng nói giọng uy hiếp.

Liệp Báo khập khiễng tự mình đứng dậy, nhấc chân, gãi lên một ít lá sau đó bước những bước dài đi về phía trước.

Tên cầm súng khinh thường nhổ một cái: “Người của trường học Thợ Săn cũng chỉ thế này.”

Lúc tiếng súng vang lên, bước chân của tất cả đám người An Nhiên đều dừng lại.

“Tiếng súng này, có gì đó kỳ lạ nhỉ.” Lông mày số 14 cau lại.

Đúng là có chút kỳ lạ.

Nếu như chỉ vì đánh đuổi động vật hoặc hù dọa cái gì đó thì không cần phải dùng hết toàn bộ mìn phát đạn một lượt như vậy.

Sắc mặt An Nhiên thoát nhìn cũng không tốt, nếu như lúc này cô không nghe nhầm thì tiếng súng đó có lẽ là của Liệp Báo.

Lúc bọn họ phát trang bị, An Nhiên đã thử vận hành súng của nhóm người Trung Quốc, cô chỉ điều chỉnh một chỗ nhỏ nhưng sự thay đổi đó giúp cô hầu như có thể nghe ra tiếng súng của mỗi người.

Nếu như vừa rồi cô không nghe nhầm thì đó là tiếng súng của Liệp Báo.

Từ trước đến nay Liệp Báo đều rất trầm tĩnh nhưng vừa rồi tiếng súng lại tràn đầy hoảng loạn, vậy thì...

“Bọn họ xảy ra chuyện rồi.” Giọng nói An Nhiên trầm hẳn xuống.

Ánh mắt Ngân Lang thoáng cái nhìn sang An Nhiên, An Nhiên nhủ chặt mày: “Là bọn họ.”

Xảy ra chuyện rồi mà vẫn không bắn pháo hiệu, vậy có nghĩa là, hiện giờ ở đó có người phía khác.

Đám người Thợ Săn đã ra tay? Không có lý, Thợ Săn là một kẻ rất máy móc, buổi huấn luyện vừa mới tiến hành đến ngày thứ mười, hần sẽ không bắt bắt đầu đuổi bắt đâu.

Hoặc là, bởi vì sự gia nhập của cô đã khiến Thợ Săn thay đổi quy tắc trò chơi?

Xào xạc xào xạc...

Âm thanh cho thấy có người đến.

Trong lòng bọn người An Nhiên khựng lại, lập tức tránh đi, co người vào một bụi rậm, che dấu bản thân mình thật kỹ.

Cũng vào lúc bọn người An Nhiên ẩn nấp thân mình, một luồng khí lạnh thấu xương truyền tới, lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc:

“Huấn luyện viên, e rằng bọn họ không ở đây.” Là giọng của Vạn Lỗi.

Ở đây gần nửa năm, Vạn Lỗi đã triệt để thay đổi quan điểm của mình về nhóm người U Linh. Trong cuộc sống nương tựa lẫn nhau nửa năm này, hắn đã hoàn toàn xem bọn họ là anh em đồng sinh cộng tử của mình.

Mà sự kính trọng của hắn đối với Phó Quân Hoàng cũng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Mặc dù Phó Quân Hoàng không phải sĩ quan huấn luyện của hắn, nhưng hắn thấy đám người Ngân Lang đều gọi như vậy nên hắn cũng gọi theo. Thật sự mà nói, mấy năm trước lúc U Linh tuyển người, hắn có từng tham gia huấn luyện, chỉ là vì cuối cùng không đạt yêu cầu nên bị đuổi về.

Có lẽ là nguyên nhân này mà có một khoảng thời gian chỉ cần nhìn thấy nhóm người U Linh, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái. Cho dù nhóm người U Linh lợi hại như thế nào thì hắn vẫn kiên quyết vượt qua nhiều vòng tuyển chọn để đến học ở trường học Thợ Săn.

Chỉ là điều càng khiến hắn cảm thấy bất bình là bọn họ đã bận rộn tuyển chọn gần nửa năm nay nhưng nhóm người U Linh hoàn toàn không hay biết gì cả, thậm chí lúc bọn họ gần xuất phát thì bên kia mới biết chuyện trường học Thợ Săn.

Đối với đám người Vạn Lỗi mà nói, bọn họ liều mạng hơn nửa năm, khổ cực hơn nửa năm, vậy mà nhóm người U Linh có thể dễ dàng giành được vị trí như thế thì trái tim hắn làm sao có thể “ổn định” được chứ?

Nhưng trong khoảng thời ba tháng ở đây, hắn thật lòng bội phục nhóm người U Linh. Cho dù là kiến thức lý thuyết hay thực tế thì nhóm người U Linh vẫn mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Hơn nữa trong những lần nói chuyện phiếm thường ngày, hắn đã biết được bài huấn luyện bình thường của nhóm U Linh và cường độ luyện tập của trường học Thợ Săn hiện nay không quá khác biệt, hắn bắt đầu thay đổi quan điểm về nhóm người U Linh.

Cho tới bây giờ thì hoàn toàn bị bọn họ khuất phục.

Trong sáu người phụ nữ trước đây thì chỉ có số 8, người Trung Quốc, ở lại, số còn lại đã rút lui. Trong đó có một người vì tinh thần chịu không nổi nên rút lui, trong số 4 người còn lại thì ít nhiều đều bị thương nên không cách nào tiếp tục tham gia huấn luyện nữa. Chỉ có một mình số 8, đội viên của đội đặc chủng U Linh, là có thể kiên cường tiếp tục!

Trong đáy lòng Vạn Lỗi cảm thấy tự hào.

Từ cái đêm mà bọn họ không chút khách khí loại bỏ tay chân của sáu người kia, ánh mắt của những người còn lại nhìn bọn họ đã khác đi, rất ít người đến gây phiền phức cho bọn họ, mà năng lực của Phó An Nhiên cũng khiến nhiều người cảm thấy ngạc nhiên.

Không ai nghĩ rằng số 8 kia có thể kiên trì đến giờ. Thậm chí là nhóm người U Linh cũng không ngờ đến.

Cũng là một bộ trang phục đã phai màu, trên mặt vẽ thuốc màu, thế nhưng toàn thân Phó Quân Hoàng lại tỏa ra một luồng khí lạnh thấu xương không khỏi khiến số 9 đi sau lưng anh phải lùi một bước, hắn cứ cảm thấy vị sĩ quan người Trung Quốc này còn đáng sợ hơn so với ngày đầu tiên.

Sao Phó Quân Hoàng có thể không vội được cơ chứ, đã là người thứ mười rồi, cả mười ngày này anh vẫn chưa được gặp bảo bối. Hồi súng vừa rồi khiến anh cảm thấy rất hoang mang lo sợ. Anh biết đó là tiếng súng của Liệp Báo, trong đợt huấn luyện đã xảy ra vấn đề.

Anh nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra bảo bối của mình, sau đó bảo vệ cô thật tốt.

Nhịp tim của anh đập rất nhanh, cảm giác bất an lan tràn cả cơ thể.

Anh có thể cảm nhận được sắp có chuyện gì đó xảy ra, chỉ không biết khi nào thì nó sẽ xảy ra, cho nên anh nhất định phải tìm thấy bảo bối của mình trong khoảng thời gian ngắn nhất.

“Tìm tục tìm kiếm.” Phó Quân Hoàng lạnh lùng lên tiếng.

Vạn Lỗi không dám có ý nghĩ nào khác, chỉ có thể tìm tục tìm kiếm có ký hiệu nào không. Trong lúc tìm kiếm ký hiệu, bản thân hắn cũng để lại ký hiệu.

Trước đây bọn họ đã bàn bạc với nhau, để thuận tiện tìm ra đối phương, mỗi khi đi được một đoạn đường đều sẽ để lại ký hiệu trên cây.

“Không có.” Đã tìm xung quanh rồi, không có ký hiệu.

Phó Quân Hoàng càng nhũn nhặn, rõ ràng anh có thể ngửi thấy mùi hương của bảo bối, lẽ nào đã bỏ lỡ rồi sao?

Nhưng lúc Phó Quân Hoàng vừa định quay người rồi đi, An Nhiên nấp trong bụi cây đột ngột đứng dậy, số 9 tưởng rằng đã thú gì đó nên giờ súng định bắn, Vạn Lỗi nhanh tay đánh rơi súng của số 9, sắc mặt lạnh lùng.

Lúc An Nhiên đứng dậy, Phó Quân Hoàng lập tức xoay người lại, mắt nhìn An Nhiên không rời, lúc hình bóng đó bỏ nhào vào lòng anh, sự lạnh lùng

của anh nhanh chóng trở nên ấm áp.

Trong lòng số 9 bắt đầu nổi nóng, đang nghĩ vì sao số 3 này dám đánh rớt súng của mình, nhưng khi chứng kiến hình bóng kia nhảy ra, hấn hơi ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu rõ sự tình.

Người kia là số 8 đó, số 8 mà bọn họ đều ngưỡng mộ.

Không có ai không thích người con gái vừa xinh đẹp vừa lợi hại, cô ấy vô cùng dịu dàng với số 2, đồng đội của cô rất tin nhiệm cô. Nếu chỉ là một người chỉ có bản lĩnh mà không năng lực như thế sao có thể khiến người khác khâm phục cơ chứ? Tất nhiên, số 8 rất lợi hại.

Bọn người Ngân Lang đang nấp trong bụi rậm cũng đi ra. Lúc Vạn Lỗi thấy Ngân Lang, hấn đưa tay đập một cái lên ngực Ngân Lang, Ngân Lang cũng dùng cách đó để đáp trả hấn.

Không cần nói gì cả, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

“Không sao chứ?” Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, hỏi.

An Nhiên lắc đầu, cười: “Không sao.”

Phó Quân Hoàng buông lỏng An Nhiên một chút nhưng không buông hoàn toàn, cứ vậy mà dắt cô đi.

Ngân Lang đã sớm quen với chuyện này, nhưng đối với Vạn Lỗi mà nói thì đúng là không thể chấp nhận nổi. Trong mười ngày sống chung, Vạn Lỗi đại khái đã hiểu rõ Phó Quân Hoàng là kiểu người như thế nào.

Anh ta quả thực là một kẻ máu lạnh, anh ta sẽ không vứt bỏ chiến hữu của mình, sẽ cố gắng hết sức để bảo toàn tính mạng của đồng đội, nhưng tuyệt đối sẽ không lộ ra một tia cảm xúc nào. Phó Quân Hoàng sẽ băng bó vết thương cho bạn nhưng bạn sẽ không nhìn ra hy vọng sống trong mắt anh, hay nói cách khác, bạn không thể cảm nhận bất kỳ độ ấm nào trên cơ thể anh ta.

Bạn sống hay chết cũng không liên quan đến anh ta chút nào.

Điều mà anh ta muốn làm chính là khiến đồng đội của mình càng ít gặp nguy hiểm càng tốt, nhưng về phần anh ta xử lý như thế nào thì phải xem năng lực của bạn rồi.

Nhưng bây giờ Vạn Lỗi đang nhìn thấy cái gì thế này? Mặc dù Vạn Lỗi vẫn biết rằng trước mặt Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng sẽ biến thành một con người khác, nhưng thứ lỗi cho hấn chưa chuẩn bị tốt, sự thay đổi đột ngột như thế này thì “hơi lớn” rồi.

“Phát hiện điều gì à?” An Nhiên thấy đến giờ hàng lông mày Phó Quân Hoàng vẫn chưa giãn ra nên lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì.” Phó Quân Hoàng trả lời một cách thờ ơ.

Nhưng mà Phó Quân Hoàng thật sự có phát hiện ra vài thứ.

Tuy nhiên, hiện tại hấn vẫn chưa chắc chắn, không thể tùy tiện nói ra, đợi thêm chút nữa, quan sát một lát rồi hấn nói.

(*) EQ: EQ là viết tắt của Emotional Quotient có nghĩa là chỉ số cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Biến lớn! (3)

Bộ chỉ huy.

“Người đâu?” Thợ Săn nhìn người được phái đi cứu viện, trầm giọng hỏi.

Catherine lắc đầu, lúc đội y tế đáp máy bay đến nơi phát ra pháo hiệu thì phát hiện ở đó không có ai cả, chỉ có pháo hiệu vẫn đang cháy.

“Không có người?” Thợ Săn đột nhiên xoay người nhìn phi công.

“Không tìm thấy người.” Phi công trầm giọng nói.

“Có lẽ nào sau khi đốt pháo hiệu xong bọn chúng đã hối hận, cho nên lại tiếp tục...” Catherine càng nói giọng càng nhỏ, bởi vì ánh mắt Thợ Săn quá sắc bén.

Người còn lại nhìn Catherine như nhìn kẻ ngốc.

Nếu không phải gặp tình huống bất đắc dĩ, ai lại đi bắn pháo hiệu chứ? Người có thể kiên trì đến bây giờ, ý chí của người này chỉ có dùng “cường” để hình dung.

Khiến một nhóm người tùy tiện bắn pháo hiệu, tuyệt đối không thể.

“Tăng cường mức độ lục soát, lập tức đi tìm người.” Thợ Săn bỗng nhiên lớn giọng nói.

Một người đứng đợi bên cạnh lập tức tuân lệnh, mang người đi ngay tức khắc.

Những năm trước đây, không phải chưa từng xảy ra chuyện như thế này, mà lần đó bọn họ suýt chút nữa bị diệt toàn quân...

Hy vọng rằng lần này chỉ là do hấn quá lo lắng mà thôi.

“Bịch” một tiếng...

Một người té lảo ra đất.

“Ngao ngao đừng nhúc nhích, nếu không kết cục sẽ rất thảm đấy.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ngốc Úng chịu đựng cơn đau trên người, ngẩng đầu, lọt vào mắt hấn là một tên đàn ông trên đầu có trùm khăn đen, giọng nghe rất lạ, không phải mà người hấn quen biết.

“Ngốc Úng, Liệp Báo!” Một giọng nói đầy vẻ khó tin vang lên.

Liệp Báo và Ngốc Úng đồng thời nhìn về hướng phát ra âm thanh, hai người Từ Chính và Vương Hào đang bị nhốt trong thủy lao, hai người chắc chắn đã bị dùng hình, trên mặt toàn vết roi.

“Quen nhau à, tốt lắm, ném vào trong đi.” Người đàn ông mang khăn trùm đen phát tay, bọn Ngốc Úng trực tiếp bị ném vào thủy lao.

Sau khi bọn họ bị ném vào thủy lao, những người mặc võ trang tản ra đứng xung quanh nhà lao, tất cả đều đứng nghiêm rất chỉnh chu, dường như bọn họ đang chờ đợi cái gì đó.

“Từ Chính, các anh xảy ra chuyện gì?” Ngốc Úng vừa bị ném vào thủy lao liền túm lấy Từ Chính bắt đầu hỏi.

Ngốc Úng không ngờ mình sẽ túm phải vết thương trên người Từ Chính, hấn vừa bắt trúng thì Từ Chính lập tức hít một hơi.

“Chúng tôi xui xẻo.” Vương Hào thở dài: “Hai người chúng tôi chưa đi được bao xa thì gặp bọn họ, thế đơn lực bạc, cuối cùng thì...”

“Hai người khác thì sao?”

“Bọn họ bắn pháo hiệu rồi.”

“Vậy thì đốt pháo hiệu thứ ba là do các anh bắn à?” Liệp Báo hỏi. Hấn nhớ rõ tổng cộng có ba đợt pháo hiệu bắn ra.

Wương Hào cười khổ: “Là tôi bắn đấy. Một giây trước khi bị bắt, tôi đã bắn pháo hiệu. Hy vọng những người phía trên sẽ hiểu chuyện gì xảy ra.”

Không phải nhóm người Ngốc Úng chưa từng trải qua chuyện như vậy. Lúc dự tuyển vào U Linh, bọn họ đã từng trải qua. Sau khi vượt qua nhiều vòng tuyển chọn, nhân viên cố định đã chỉ định bọn họ, đột nhiên giao cho bọn họ nhiệm vụ, nhưng rốt cuộc kết quả là tất cả bọn họ đều bị bắt, hơn nữa còn bị nghiêm hình tra khảo, hỏi viên chỉ huy của bọn họ ở đâu.

Thủ đoạn này còn độc ác hơn những tay buôn ma túy thật sự rất nhiều. Đến cuối cùng, bọn họ mới biết những người đánh bọn họ vô cùng tàn nhẫn đó tất cả đều là sĩ quan huấn luyện và đồng đội của mình.

Nhưng bọn họ biết lần này không giống, lần này là ở Venezuela, là ở trường học Thợ Săn.

Mặc dù trước đây bọn họ đã từng đọc qua tài liệu về trường học Thợ Săn, đại khái cũng hiểu được cũng sẽ chơi trò chơi “Viên chỉ huy của các người là ai, quan chỉ huy ở đâu” giống U Linh, nhưng lần này không giống vậy.

Bọn họ có thể cảm nhận được.

Đám người này không có khí khái quân nhân.

Bây giờ chuyện mà bọn họ có thể làm là tự cứu mình, bọn họ không thể chờ sĩ quan huấn luyện đến cứu.

Tiếng cánh quạt máy bay ầm ầm bay qua đỉnh đầu.

Nhóm Phó Quân Hoàng và An Nhiên tiếp tục đi về phía trước.

Xem ra, sắc mặt của Ngân Lang và Vạn Lỗi cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Từ góc nhìn của Ngân Lang, quân chủ và sĩ quan huấn luyện của bọn họ chính là những người toàn năng, sẽ không có vấn đề gì cả. Từ góc nhìn của Vạn Lỗi, lúc tìm thấy Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng rất bất thường, tuy rằng hắn lo lắng nhưng hắn cũng biết, có Phó An Nhiên ở bên cạnh, Phó Quân Hoàng sẽ cẩn thận thêm 120.000 lần.

“Lão soái ca...” An Nhiên đột nhiên lên tiếng.

Mọi người xung quanh đều dừng lại.

Ánh mắt An Nhiên dừng trên một phiến lá trong bụi rậm, chân mày nhíu chặt.

Phó Quân Hoàng nhìn theo ánh mắt An Nhiên, lúc anh nhìn thấy cái lá kia, sắc mặt cũng khựng lại.

Đoạn đường này... Dường như có vật gì đó bị kéo ngang qua từ bên này.

Bọn họ đi theo dấu vết đó.

Cuối cùng bọn họ dừng lại trước vài cây cỏ thụ to san sát nhau, trái lại không có gì cả, nhưng về mặt Phó Quân Hoàng vô cùng lạnh lẽo.

Ngân Lang cũng phát hiện ra gì đó không đúng, hắn lập tức ngồi xổm xuống, đưa tay lật mấy chiếc lá khô phủ trên mặt đất, lộ ra cành cây khô, cành cây khô trên mặt đất có vài vết khắc, hiển nhiên những vết này được khắc trong lúc vội vã.

Những vết khắc này do Liệp Báo để lại, hắn đang muốn thông báo rằng bọn họ đã gặp nguy hiểm, phải cẩn thận.

“Xảy ra chuyện rồi.” Giọng An Nhiên bỗng nhiên lạnh lùng: “Không phải bọn họ.” Có dấu vết của bên thứ ba, không phải người của Hill.

Ngân Lang cũng sửng sốt, bọn họ đã giao hẹn với nhau, một vết khắc là làm ký hiệu, hai vết là gặp nguy hiểm, nhưng ba vết có nghĩa là bản thân đã xảy ra chuyện.

Mà lần này trên cành cây khô kia có khắc ba vạch.

“Đây là ý gì?” Số 14 nghi ngờ hỏi.

Hắn hiểu kỳ đám người Trung Quốc thấy mấy vết khắc kia xong vì sao sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống. Sau khi tiếng súng kia vang lên, thoát nhìn nét mặt bọn họ cũng không tốt lắm. Nhưng sau khi nhìn thấy cái này, về mặt của bọn họ lại càng xấu hơn, thậm chí số 8 có vẻ rất tức giận.

Không có ai giải thích cho số 14, số 40 có vẻ cũng không hiểu, nhưng hắn ta không nói lời nào cả, chỉ là tầm mắt của hắn vô thức nhìn về phía Phó Quân Hoàng.

“Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ lấy mạng của Hill!” Giọng nói An Nhiên lạnh lẽo, về mặt thâm trầm.

An Nhiên biết rõ sự tồn tại của trường học Thợ Săn vẫn luôn là cái đinh trong mắt đám người buôn ma túy. Rất nhiều vụ làm ăn của bọn họ đều bị phá trong tay học viên của trường học Thợ Săn. Vì vậy, bọn họ sớm đã muốn diệt trừ trường học Thợ Săn, chỉ là trong nhiều năm gần đây, bọn họ vẫn không thành công.

Hàng năm nhóm buôn thuốc phiện và trường học Thợ Săn sẽ có một trận tranh đấu, quy mô không quá lớn nhưng ít nhiều cũng đem đến cho trường học Thợ Săn tổn thất nhất định.

“Không có việc gì đâu.” Phó Quân Hoàng xoa tay An Nhiên, chậm rãi nói.

Mặc dù Phó Quân Hoàng nói vậy nhưng chính bản thân hắn cũng không nắm chắc gì cả.

“Rốt cuộc các người đang nói gì vậy, cái gì mà xảy ra chuyện, cái gì không xảy ra chuyện?” Số 14 không chịu nổi tình hình này, hắn hỏi có chút bực dọc.

Vạn Lỗi nhìn nhìn số 14, sau đó kể cho số 14 nghe sự tình của bọn hắn, số 14 sửng sốt, lập tức nói:

“Vậy ý của các người là, đồng đội của các người rất có thể đã gặp nguy hiểm gì rồi sao?”

An Nhiên nhíu chặt mày.

“Các người chắc chắn do người khác làm mà không phải đã thú làm sao? Nếu như đã thú đã trực tiếp ăn...”

Phịch...

Con dao găm bay xoẹt qua má của số 14, găm chặt lên thân cây cổ thụ phía sau hắn.

Đôi mắt màu trà của An Nhiên thấm đượm sự băng lãnh: “Tốt nhất anh nên câm miệng.”

Số 14 có chút kinh hồn bạt vía nhìn con dao găm sáng loáng phía sau mình, bất giác nuốt một ngụm nước bọt: “Số 8, cô muốn giết tôi?”

“Anh vẫn còn sống đấy thôi.” Con người đen nhánh của Phó Quân Hoàng nhìn số 14, anh nhả ra mấy chữ.

Nếu như bảo bối thật sự muốn giết hắn ta, bây giờ hắn ta sẽ không thể tức giận.

Số 14 không biết nên nói gì nữa.

“Bây giờ chúng ta làm sao đây?” Vạn Lỗi có chút sốt ruột, hắn biết tính nghiêm trọng của tình hình bây giờ, lúc tiếng súng vang lên, sĩ quan huấn luyện đã nói hai từ: Liệp Báo.

Có lẽ, sĩ quan huấn luyện đã biết Liệp Báo xảy ra chuyện.

“Tìm.” An Nhiên thẳng thắn nói ra một từ.

“Tìm? Cô đến đâu tìm đây? Cô có biết đi đâu tìm không?” Số 14 cười lạnh: “Đừng trách tôi nói khó nghe, nếu như bọn họ thật sự xảy ra chuyện, bây giờ các người đi tìm thì có tác dụng gì? Cách nhanh nhất là trực tiếp tìm bộ chỉ huy.”

“Ra ngoài thế nào?” Ngân Lang cười nhạt: “Dựa vào tốc độ của chúng ta bây giờ để ra ngoài, ít nhất cần ba ngày. Trong ba ngày này, tình huống nào cũng có thể xảy ra.”

“Pháo hiệu.” Số 9 đột nhiên nói: “Chúng ta có thể bắn pháo hiệu, thông báo...”

“Trước khi người của bộ chỉ huy đến, không chừng đám người kia đã đến trước rồi.” An Nhiên hừ lạnh: “Tôi sẽ không cưỡng cầu các người làm gì cả, đây là chuyện của riêng chúng tôi, tự chúng tôi sẽ giải quyết.”

Nói xong, An Nhiên không hề nói thêm gì nữa.

Số 40 cũng không nói gì cả, chỉ đứng về bên phía nhóm người An Nhiên.

Số 9 và số 14 cũng nhìn nhau một thoáng, lập tức cùng cười khỏ, sự tình đã đến nước này, bọn họ làm sao có thể mặc kệ đám người đó tự đi chứ?

Cho dù bọn họ tự tách ra đi một mình, ai có thể chắc chắn giữa đường bọn họ không gặp cái gì “ngoài ý muốn” chứ?

“Bỏ đi, xem như bọn tôi sợ cô rồi. Đi tìm người thôi.” Số 14 lắc đầu bất đắc dĩ, cười khỏ.

Ngân Lang đi đầu tiên, hắn có sự nghiên cứu nhất định đối với kỹ năng truy tung (*), không thể nói là vô cùng chuẩn xác nhưng cũng không sai biệt lớn.

Phó Quân Hoàng siết siết tay, môi mím chặt.

An Nhiên biết anh cũng giống cô, không hề dễ chịu, cô nắm lấy tay anh, giúp anh cảm thấy yên tâm hơn.

“Đi.” Ngân Lang nhìn con đường bị người ta kéo vật nặng gì đó đi xuyên qua rừng, sau khi nghiên cứu một lúc lâu, hắn có thể xác định dấu vết này lưu lại chưa bao lâu.

Mấy người tiếp tục đi sau Ngân Lang.

Nhưng bọn họ không biết rằng, ngay khi bọn họ vừa mới rời đi không lâu, mấy người toàn thân mặc vũ trang ấy đã đứng ở vị trí của nhóm người bọn An Nhiên lúc này.

Bọn chúng nhìn xung quanh, ánh mắt nhanh chóng nhìn vào chỗ trong bụi rậm, thấy một đồ án được tạo ra bằng cách dùng nhánh cây để xếp chồng lên, lập tức dùng tay ra hiệu với nhau, sau đó phân tán ra.

Xung quanh lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Lúc này tại bộ chỉ huy.

“Vẫn không tìm được sao?” Thợ Săn bắt đầu có chút sốt ruột, tín hiệu trên người các học viên dần bị gián đoạn.

Vừa rồi vẫn còn tín hiệu của mười một người, nhưng đột nhiên chỉ còn tín hiệu của bảy người, sao hắn lại không sốt ruột chứ!

Nếu như lần này tất cả bọn họ đều gặp chuyện, đến lúc đó hắn biết ăn nói với cấp trên làm sao!

“Vẫn không có.” Giọng nói của phi công vang lên từ bộ đàm.

Lông mày Thợ Săn càng nhíu chặt, tiểu nữ vương còn ở trong đó, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện đâu, tiểu nữ vương vẫn luôn rất lợi hại, cô... cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Cũng chính vào lúc Thợ Săn định hạ lệnh kết thúc đợt huấn luyện này, trong bộ đàm đột nhiên vang lên giọng nói phấn chấn của phi công.

“Chỉ huy, tôi nhìn thấy pháo hiệu rồi. Bây giờ tôi qua đó đón người.”

Thoắt cái, tất cả mọi người của bộ chỉ huy đều chờ đợi tin tức của người phi công kia.

“Nhớ kỹ, báo lại cho tôi toàn bộ những gì cậu chứng kiến.” Thợ Săn vẫn lo lắng như cũ, nắm chặt bộ đàm trong tay.

“Rõ! Hiện giờ vẫn chưa phát hiện điều gì bất thường.”

Trái tim Thợ Săn không khỏi đập nhanh hơn.

“Chỉ huy, tôi nhìn thấy bọn họ rồi. Ở trên bình địa, hình như có người không ổn, tôi đáp xuống ngay đây.”

Trong đầu Thợ Săn đột nhiên nhớ lại một chuyện, hắn cầm chặt máy truyền tin, lớn tiếng gào lên:

"Cất cánh! Không cần lo cho bọn họ, lập tức cất cánh!"

Nghe thấy Thợ Săn lớn tiếng như thế, tất cả mọi người trong bộ chỉ huy đều giật mình, ánh mắt khó tin nhìn hắn.

Nhưng bây giờ Thợ Săn sao có thể quản được bọn họ, hắn lớn tiếng gào lên lần nữa: “Bây giờ tôi ra lệnh cho cậu lập tức trở về vị trí xuất phát! Ngay lập tức!”

Người phi công không hiểu sự thay đổi đột ngột của Thợ Săn: “Xin lỗi chỉ huy, tôi không thể nghe ngài, bởi vì tôi đã hạ xuống rồi.”

Lúc Thợ Săn còn muốn nói gì đó, hắn lại nghe thấy giọng nói của phi công vang lên trong máy bộ đàm:

“Yên tâm đi chỉ huy, tôi sẽ đưa họ trở về bình an.” Sau đó đầu bên kia bộ đàm vang lên tiếng đập máy.

Bây giờ Thợ Săn không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi, việc hắn ta có thể làm cũng chỉ là chờ đợi.

Thế nhưng hắn đợi mãi mà vẫn không thấy âm thanh bên phía đầu dây bên kia vang lên thêm một lần nào nữa.

Thợ Săn hoảng hốt, hắn kết nối với bộ đàm, thông rồi, nhưng không có người nghe máy. Thợ Săn quyết không bỏ cuộc mà tiếp tục kết nối, nhưng đến cuối cùng, bên này vang lên tiếng máy bận...

Tiếng máy bận...

Máy truyền tin bên kia bị rút ra rồi...

Vì sao lại rút ra cơ chứ...

Tay Thợ Săn lập tức trở nên lạnh ngắt.

Mà ngoài kia, ở trên một mảnh đất trống, có một thân thể đang nằm đó, mà cái lỗ giữa mi tâm của hắn vẫn còn chảy đầy máu...

(*) Kỹ năng truy tung: Các kỹ năng tìm kiếm dấu vết để lần theo đối tượng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Nghĩ cách cứu viện (1)

Chuyện sao lại thành ra thế này!" Thợ Săn trực tiếp đẩy cửa của bộ phận chỉ huy ra, vừa bước vào đã giận dữ lớn tiếng.

Buổi tập huấn sinh tồn trong khu rừng này vừa mới bắt đầu được mười ngày mà những tình huống khó khăn đã không ngừng xảy ra rồi, năm ngày còn lại biết phải làm thế nào đây!

"Chúng ta đã mất đi một dũng sĩ."

Thợ Săn không quay đầu lại, hần hướng mắt vào màn hình quan sát, vị trí chính xác của những người đó đều được hiển thị trên màn hình, nhưng lại không thể lần ra chút dấu vết nào của họ.

Blake dừng lại và lập tức đến bên cạnh Thợ Săn, ông hướng mắt nhìn vào màn hình.

Lúc nhìn thấy bảy chấm đỏ trên màn hình, trong lòng Blake đầy lo lắng: "Sao chỉ có bảy người thế này!"

Đây là chuyện xưa nay chưa từng có, trước giờ chưa từng xảy ra.

Trong lòng Thợ Săn bây giờ rất rối bời, trong đầu hần không ngừng nghĩ cách tiêu diệt những kẻ buôn ma túy lãng vãng xung quanh. Hần cứ nghĩ mãi, rốt cuộc ai mới là kẻ đối đầu với trường học Thợ Săn của ông ấy đây.

Suy nghĩ một lúc lâu nhưng hần vẫn chưa đoán ra được đó là ai.

Những người cần phải ra tay xử lý hần đều đã xử lý xong cả rồi.

Những ngày gần đây, James rất bận rộn với những chuyện thế này, hần sợ những người kia không biết thân biết phận gây nên những rắc rối không cần thiết cho Tiểu Nữ Vương.

Nhưng nào ngờ, bọn họ cũng có lúc mắc sai lầm.

"Thợ Săn! Mau trả lời tôi!" Blake lớn tiếng quát.

"Im miệng!" Thợ Săn bỗng ngược đầu lên và nhìn Blake với ánh mắt vô cùng nham hiểm, tất cả những biểu cảm và hành động của hần ta lúc này đều vô cùng đáng sợ.

Hành động của Thợ Săn khiến tay của những nhân viên trong phòng giám sát chợt ngừng lại, họ biết viên sĩ quan huấn luyện ấy rất ít khi nói chuyện, và cho dù là lúc đứng trước mặt hiệu trưởng Blake thì gương mặt của viên sĩ quan ấy vẫn hết sức lạnh lùng.

Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai cảm thấy tính tình của sĩ quan huấn luyện không tốt. Những người lớn tuổi trong trường học Thợ Săn đều biết, viên sĩ quan huấn luyện bề ngoài luôn dọa nạt người khác như thế, nhưng nếu ở cùng hần ta thì nhất định sẽ phát hiện ra hần ta là một người rất dễ mềm lòng.

Hần luôn đáp ứng những yêu cầu hợp lý mà mọi người đưa ra, nhưng ngoài mặt thì luôn lớn tiếng vài câu như thế.

Nhưng mà, trước giờ bọn họ chưa từng thấy sĩ quan huấn luyện có thái độ như vậy, biểu cảm trên gương mặt ông ấy lúc này quả thật là rất đáng sợ.

Trong tình huống thế này, ai cũng sẽ lo lắng sốt ruột cả thôi.

"Hiệu trưởng, chuyện này là..." Một tên sĩ quan mắt mũi kèm nhèm, lúc nhìn thấy Thợ Săn đang tức giận, hần lập tức đứng dậy, bắt đầu kể về những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó.

Blake nghe xong tất cả những chuyện đã xảy ra, biểu cảm trên khuôn mặt ông ta mỗi lúc một đáng sợ hơn.

"Gần đây ông có nhận được lá thư nào không?" Sau khi hít một hơi thật sâu, Thợ Săn liền dò hỏi Blake.

Blake nghĩ một hồi rồi liền lắc đầu: "Không có. Nếu có thì tôi sẽ nói với anh ngay."

Nói ra cũng rất buồn cười, hiệu trưởng và sĩ quan chuyên môn của trường học Thợ Săn đều nhận được những lá thư đe dọa đến từ rất nhiều nơi, nội dung thư chẳng qua đều là bắt bọn họ phải từ bỏ việc xây dựng và tổ chức trường học Thợ Săn.

Thợ Săn đã không còn người thân bên cạnh mình, vì thế những lá thư đe dọa này đối với hần mà nói chẳng qua cũng chỉ là những vật trang trí mà thôi, nhưng đối với Blake thì khác.

Vợ của ông ấy đã chết trong tay bọn buôn ma túy chết tiệt, vì không yên tâm về Catherin nên ông ấy mới chấp nhận yêu cầu của cô, nếu không thì sao ông lại có thể để cho cô con gái bé bỏng của mình chờ đợi trong trường học Thợ Săn đó lâu như vậy.

Gương mặt của Thợ Săn mỗi lúc một cau có, nhưng vào lúc này, bảy chấm đỏ trên màn hình đang nhấp nháy khi nãy bỗng biến mất trong chớp mắt.

Thợ Săn bỗng đứng dậy, biểu cảm trên gương mặt hần càng lúc trông càng khó coi hơn.

"Sĩ quan huấn luyện!" Có người la lên.

Mặt Blake cũng biến sắc: "Mau phái người đi tìm bọn họ ngay lập tức!"

"Mau trang bị đầy đủ vũ khí!" Sau đó Thợ Săn nói thêm, gương mặt kiên cường đó dần trở nên lạnh lẽo.

Tất cả mọi người lập tức nghe lệnh và nhanh chóng đi chuẩn bị.

Thợ Săn chỉ đội một cái nón làm bằng vải bố lên và đi ra, cũng đúng vào lúc này, một tên binh lính có chút lúng túng đẩy cửa ra và nói:

"Hiệu trưởng, Catherin đã dẫn theo người tiến vào rừng rồi!"

"Cái gì!" Blake kinh ngạc, ông ngồi ở bộ phận chỉ huy quay đầu lại nhìn: "Thật là hồ đồ! Đã đến nước này rồi mà nó còn muốn làm loạn nữa sao!"

"Nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là phải nhanh chóng tìm cho ra mọi người, nếu họ bị những tên kia bắt được thì số tiền chuộc sẽ càng lớn hơn!" Thợ Săn lạnh lùng nói.

Blake muốn đi cùng Thợ Săn nhưng lại bị hần ta ngăn cản.

"Bất cứ khi nào cần quân chế thì phải quân chế cho thật tốt." Những người đó không thể nào thoát khỏi sự giám sát gắt gao, sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ thôi.

Blake đặt tay lên ngực Thợ Săn, trầm giọng nói: "Tất cả đều nhờ hết vào anh."

Thợ Săn giật giật khóe môi, trực tiếp dẫn người đi.

"Thả tôi ra! Tôi bảo các ông mau thả tôi ra!" Tiếng hét thất thanh xen lẫn với những tiếng kêu gào.

Ánh mắt của Liệp Báo với gương mặt tái nhợt trong thủy lao nhìn về phía những người đang đi tới, khi nhìn thấy Catherin bị trói đi ngang qua, tất cả bọn chúng đều giật mình.

Vì sao Catherin Blake cũng bị trói lại như thế này?

Catherin bị bọn họ xô ngã xuống đất, không chút thương tiếc, những người gương mặt có vẽ những vết màu đỏ thậm chí còn đang giễu cợt nhìn cô gái đang ngồi dưới đất và cười nhạo nói:

"Cô gái này thật buồn cười, vừa gặp chúng tôi thì đã hỏi chúng tôi có gặp số 2 hay không rồi." Nói xong, bọn họ liền nhìn về hướng người bị nhốt bên trong thủy lao và quát lớn: "Trong số các người ai là số 2?"

Catherin bị bọn họ đẩy ngã xuống đất, toàn thân vô cùng đau đớn, cô chỉ là một nhân viên hậu cần mà thôi, sao lại bị đối xử như vậy cơ chứ.

Cô khó lắm mới có thể ngồi dậy được, lúc nhìn thấy người đội khăn trùm đầu màu đen ngồi dưới đất, toàn thân cô không ngừng run rẩy.

Sau khi đã tận mắt nhìn thấy người y tá đi cùng mình bị giết, cô biết mình đã gặp phải bọn buôn ma túy vì tiền không từ một thủ đoạn nào trong lời cha thường kể.

"Ồ..." Khi người đàn ông đội khăn trùm đầu màu đen nhìn thấy Catherin, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ của hần lại nhìn khắp người cô thêm một lần nữa.

Catherin khẽ run sợ nhìn người đàn ông đang từng bước đến gần mình.

"Các ông... Các ông muốn làm gì?" Cả người của Catherin bắt gặp nghiêng sang một bên: "Tôi nói cho các ông biết, các ông, nếu các ông không thả tôi ra thì ba tôi nhất định sẽ không tha cho các ông đâu."

"Ồ, hèn chi tôi cứ thấy cô gái này trông thật quen." Người đàn ông ấy bỗng bật cười: "Cô nói xem nếu bây giờ tôi gửi hình cô cho ba của cô thì ba của cô sẽ như thế nào đây?"

Đám người đó vốn đã quen biết ông Blake từ lâu, không ít số hàng hóa trong tay bọn chúng đều đã bị ông Blake tiêu hủy, vì vậy mà bọn chúng biết rõ gia đình ông ta hơn bất kỳ ai.

Nghe người đàn ông kia nói như vậy, Catherin biết mình đã lỡ lời rồi, cô cố làm ra vẻ điềm tĩnh nhìn hần nói: "Chúng tôi... tôi..."

"Cô muốn nói gì? Muốn nói rằng cô muốn ở cùng số 2 sao?" Tên đầu sỏ đang dùng súng chĩa vào chiếc khăn trùm đầu của Catherin, sau đó hần ngồi xổm xuống bên cạnh Catherin, nhìn thấy ánh mắt đầy sự căm ghét ấy, hần đưa tay lên vuốt cằm cô, tấm tắc khen: "Thật không ngờ rằng Blake sẽ có một

cô con gái xinh đẹp thế này."

Catherin còn chưa kịp hét lên vì đau thì mặt của cô đã bị hấn kéo sang một bên, nhưng vào lúc này, ánh mắt của cô bắt chợt tập trung vào những học viên bị nhốt trong thủy lao.

Đồng tử của cô nhanh chóng co lại.

Tất cả bọn họ đều bị bắt cả rồi!

"Trong số những người này, có số 2 mà cô luôn mong nhớ không?"

Không có.

Ở đây không có số 2 và cũng không có số 8 mà cô ghét, vì vậy có thể nói cô vẫn còn hy vọng, vẫn có thể được cứu mạng.

Tên đầu số dường như đã đọc được những suy nghĩ hiện rõ trên gương mặt cô, hấn cười lạnh lùng nói:

"Xem ra không có hấn ở đây. Nhưng không sao, tôi sẽ đi bắt hấn để cho cô với hấn được đoàn tụ."

Nói xong, người đàn ông đó xua tay, những người đã lôi Catherin tới đây nhanh chóng rút lui.

Tìm của bọn người Liệp Báo trong thủy lao đập liên hồi, trong khoảng thời gian ngắn bị nhốt ở đây, họ đã nhìn thấy rất nhiều người qua lại, ít nhất là cỡ chừng ba mươi người.

Năm người trong thủy lao vây quanh nhau, vẻ mặt họ có chút căng thẳng, vào lúc ánh mắt căng thẳng của bọn họ tập trung nhìn vào Catherin, những bong bóng nước bỗng nổi lên khuất sau lưng bọn họ, sau đó, Ngốc Ứng từ dưới nước ngoi lên.

Ngốc Ứng mặt bất động đến gần Liệp Báo, sắc mặt hấn lúc này trông rất khó coi, bây giờ nhiệt độ nước ở đây còn chưa đến 10°C, bọn họ bị ngâm mình trong nước đá lạnh buổi thế này toàn thân sắp đông cứng cả rồi.

"Không được. Không tài nào mở ra được." Ngốc Ứng nói nhỏ.

Vừa lúc này, khi được bọn họ yểm trợ, Ngốc Ứng đã lặn xuống dưới nước để xem thử thủy lao này có chỗ nào có thể phá vỡ không, nhưng cuối cùng mới biết rằng chuyện có thể phá thủy lao này để thoát ra ngoài là chuyện hoàn toàn không thể.

Họ không thể chờ ở đây mãi được.

Song, cũng đúng lúc này, một loạt những tiếng la hét bắt chợt vang lên.

"Tôi nói cho các ông biết, tốt nhất là các ông nên thả tôi ra ngay đi, bằng không thì sau này tôi nhất định sẽ tố cáo các ông ở tòa án quân sự vì tội si nhục tôi!"

Mọi người đều hướng mắt về phía người người đàn ông đang gào thét kia, là số 11, thành viên Hải Báo đã bị bọn họ bẻ tay trước đó.

Cả đội của hấn đều đã sa vào lưới, xem ra bây giờ chỉ còn lại mỗi nhóm người của sĩ quan huấn luyện.

Sau khi số 11 hét lên, hấn đã bị đánh cho một trận tơi bời, lúc chưa hoàn toàn ngã gục trên mặt đất, hấn lại nhận được một cú đá thật mạnh.

"Tòa án quân sự? Đây quả là một thuật ngữ mới đối với tôi đấy?" Người đàn ông mặc quân phục đặc biệt mỉm cười, những vết màu trên mặt hấn đã che đi dung mạo hấn.

Số 11 đau đớn lăn qua lăn lại dưới đất, hấn nôn ra máu một lúc rồi liền lấy tay ôm lấy bụng của mình:

"Các ông phạm luật rồi, còn chưa đến ngày thứ mười lăm mà các ông đã..."

Quả nhiên số 11 cho rằng nhóm người là này của Thợ Săn, hấn cũng cho rằng bọn họ đang chơi trò "Trong số các bạn ai là người chỉ huy".

"Bọn tao không thích tuân thủ theo những luật lệ thông thường, mày không biết sao?" Hấn nhìn số 11 và cười lớn: "Này, bọn người này thật sự là học viên của trường học Thợ Săn sao? Sao lại yếu đến mức không thể chịu nổi một kích thế này."

Tên kia vừa nói xong, mấy tên khác cũng đồng thanh cười lớn, quả nhiên bọn họ đều cho rằng như thế.

Catherin không bị giam giữ, chỉ có hai tay hai chân cô ấy bị trói lại và bị đẩy sang một bên, lúc nhìn thấy số 11 bị bắt đến đây, cô liền hét lớn:

"Bọn họ là bọn buôn ma túy đó! Các anh thật là ngu xuẩn!"

Từ đầu đến giờ số 11 không hề chú ý đến sự tồn tại của Catherin, cho đến lúc Catherin mở miệng quát lớn thì hấn mới nhận ra điều bất thường ở đây.

Nếu đám người này thật sự là người của Blake thì bọn họ chẳng cần phải trói Catherin lại.

Nếu như vậy... thì đám người kia thật sự là bọn buôn ma túy sao?

Về mặt của số 33 bỗng chốc trông rất khó coi, trước đây hẳn còn cho rằng đám người này là người của trường học Thọ Sơn nên không dám ra tay giết chết, nào ngờ bây giờ bọn họ lại chính là bọn buôn bán ma túy!

Về mặt của số 15 và số 36 đều rất khó coi, cả chặng đường bọn họ đều nghe theo sự chỉ huy của số 11, vì số 11 là đội trưởng nên bọn họ cũng không còn cách nào khác, nếu không phải vì sự ngu ngốc đó thì bọn họ cũng sẽ không bị bắt vào đây!

"Treo bọn chúng lên, bây giờ chúng ta cùng chơi trò chơi đi, dù sao thì chúng ta cũng đang rảnh mà phải không?"

Tên đó vừa nói xong, những người còn lại lập tức trói chặt bốn người, sau đó lôi đến nơi tra tấn.

Căn nhà gỗ nhỏ ven biển này vốn dĩ được trường học Thọ Sơn dùng làm nơi cho các học viên tập luyện, vì vậy mà những dụng cụ tra tấn cần có hầu như đều có đầy đủ, chẳng thiếu thứ gì.

Xung quanh một căn nhà gỗ nhỏ có một hồ nước lớn, thủy lao cũng được xây dựng dưới hồ nước này.

Nhìn thấy số 11 bị treo ngược lên, đầu hẳn cứ liên tục bị nhúng vào dòng nước lạnh buốt, những người đó liền cười lớn, bọn họ dường như đều rất thích thú với chuyện này.

Ngốc Ưng lặng lẽ nhìn bọn họ, trong đôi mắt kia chứa đầy những sự căm phẫn.

Dù cho số 11 và số 33 không được bọn họ chào đón, thế nhưng khi sống chung với nhau hơn ba tháng, tuy bọn họ không ra làm sao, nhưng chí ít bọn họ cũng là đàn ông đích thực.

Nhưng bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể ngồi nhìn, không thể nào góp sức giúp đỡ.

"Cạch..."

Cửa thủy lao được một người ở phía trên mở ra, một người với những vết máu trên mặt đang nằm bò ở phía trên, hẳn nhìn những người qua lại trong thủy lao, cuối cùng, ánh mắt ấy nhìn về phía Liệp Báo.

"Mày, ra đây cho tao!"

Ngốc Ưng lập tức hoảng sợ, hẳn giờ tay kéo Liệp Báo ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông kia.

"Cậu làm gì vậy!" Liệp Báo đưa tay đẩy hẳn ra nhưng không tài nào đẩy nổi.

"Tôi sẽ đi." Ngốc Ưng nhìn người đàn ông đó và thốt ra một câu.

Đối với người đó, ai đi lên đều không quan trọng, sau khi Ngốc Ưng vịn lên cánh tay đang gồng chặt của Liệp Báo, rốt cuộc, hẳn cũng đã trèo được ra ngoài.

Sau khi Ngốc Ưng đi lên, người đó lập tức đóng cửa thủy lao lại.

Bàn tay của Liệp Báo nắm chặt lại, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, gương mặt tái nhợt.

"Chân của anh không ổn rồi." Số 13 đứng bên cạnh Liệp Báo nhẹ nhàng nói.

Liệp Báo sao lại không biết vấn đề nằm ở chân mình của mình cơ chứ.

Hắn không biết rằng bản thân mình có còn sống tiếp được hay không, chân mình có còn giữ được hay không, nhưng hẳn biết rằng hẳn không thể tiếp tục vì chân của mình mà lại để các huynh đệ thay hắn chịu tội thêm nữa.

Một nắm tay nắm mạnh vào cây cọc gỗ, ngay lập tức, máu trên những đốt ngón tay tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Nghĩ cách cứu viện (2)

"Nào có ngờ rằng bọn họ có thể quang minh chính đại ở lại đây như thế." An Nhiên nằm rạp xuống trong rừng quan sát tình hình bên kia hồ, hừ một tiếng.

"Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?" Số 9 lên tiếng hỏi.

"Nếu bây giờ chúng ta vào trong đó thì khả năng bị bắt sẽ rất lớn." Số 14 nhún vai, sau đó hắn xoay người lại nằm trên mặt đất, trong miệng vẫn ngâm một cọng cỏ, trên đỉnh đầu hắn là những cây đại thụ chọc trời, mây che kín cả bầu trời, khiến hắn không thể nhìn thấu trời xanh.

Đúng vậy.

Nếu bây giờ xông vào đó cứu người, e rằng bọn họ đều sẽ bị bắt. Đạn dược của ta không đủ, nhân lực cũng không đủ.

"Dùng trí." An Nhiên thốt lên hai chữ.

Số 14 lên tiếng cười nhạo: "Dùng trí? Cô định dùng trí như thế nào? Qua đó đàm phán với bọn họ sao? Dùng lừa dối nữa."

Chuyện mà An Nhiên muốn làm nhất vào lúc này chính là trực tiếp đập tên này xuống hồ nước.

"Số 14, bây giờ anh hãy tìm ra tất cả những biện pháp để có thể liên lạc được với bộ chỉ huy đi, còn chúng tôi sẽ xông vào cứu người." Nói xong, An Nhiên liền xuất phát.

Số 14 nắm lấy áo của An Nhiên, gương mặt đầy lo lắng: "Cô bảo tôi trở về một mình sao?"

An Nhiên nhún mày, vào lúc cô chưa có bất cứ hành động gì, Phó Quân Hoàng đã đẩy tay số 14 ra, đôi mắt đen tuyền của anh nhìn số 14 không chớp mắt, ánh mắt đầy uy hiếp.

Ngân Lang làm ra vẻ như hắn không hề thấy gì, trong thời khắc này thì làm gì có ai dám đụng vào người quân chủ cơ chứ, nói gì đến việc nắm tay cô ấy, sĩ quan huấn luyện không trực tiếp đập số 14 thì cũng xem như là hắn đã may mắn rồi.

Nhìn thấy số 14 thả lỏng tay ra, Phó Quân Hoàng chẳng nói thêm một lời nào nữa, ánh mắt anh nhìn xa xăm về nơi đối diện hồ nước.

"Nếu anh không muốn trở về cũng được thôi, vậy thì anh cứ đợi ở đây đi." An Nhiên thật sự không hiểu vì sao số 14 lại bỗng nhiên trở nên nhát gan như vậy.

Số 14 không muốn cứu những người kia, An Nhiên hiểu điều đó. Cho dù bọn họ có vạch ra bao nhiêu kế hoạch đi chăng nữa thì cũng đều không tránh khỏi những sự cố, huống hồ gì bây giờ ở đây chỉ có bảy người, tổng số đạn có được còn chưa bắn được bốn mươi phát, bảy tám con dao găm, ngoại trừ số đó ra thì chẳng còn bất kỳ loại vũ khí nào nữa cả.

Nếu muốn thắng được hàng chục con người ở trước mặt thì đó quả là... một chuyện hết sức hoang đường.

Quả nhiên những người đó đều rất chuyên nghiệp, từ lộ trình về phương thức canh gác của họ cho thấy họ không hề ngu ngốc.

"Thôi bỏ đi, xem như lúc này tôi chưa nói gì. Nếu muốn đi thì tất cả cùng đi." Xem như hắn xui xẻo nên mới được phân cùng nhóm với đám người đó.

An Nhiên khẽ cong môi, xem ra những người này vẫn có thể cứu chữa được.

Phó Quân Hoàng nhìn những người còn lại, sau khi nhìn thấy không có ai tỏ thái độ bất mãn, anh liền cầm một nhánh cây vẽ vài đường trên mặt đất, An Nhiên đứng bên cạnh giải thích, Ngân Lang đã bắt đầu chuẩn bị.

Điều mà bọn họ muốn làm lúc này chính là lặn xuống hồ và giải cứu cho những người trong thuyền lao, chỉ có như vậy thì hy vọng thắng lợi của bọn họ mới nhiều hơn được một chút.

"Số 9 và số 40, các anh ở lại đây yểm trợ cho tôi, chúng tôi để hết súng lại đây." Ngân Lang đưa súng và toàn bộ số đạn có trong đó cho số 40, cười nói.

Số 40 và số 9 nghiêm túc gật đầu: "Anh yên tâm đi."

An Nhiên, Phó Quân Hoàng cùng Ngân Lang nhảy xuống nước trước, số 14 nhìn ba người họ, thờ dài một hơi, ánh mắt không ngừng nhìn về phía An Nhiên, nhưng lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng của An Nhiên đâu nữa rồi, cả người cô ấy đều chìm vào trong nước.

Số 14 hít một hơi thật sâu, lặng lẽ theo sau Phó Quân Hoàng và lặn xuống nước.

Vạn Lỗi nhìn thấy số 14 nhảy xuống nước xong liền quay đầu nhìn lại ra hiệu cho số 9 và số 40, sau đó nhảy xuống nước theo những người kia.

Mặt nước vô cùng tĩnh lặng, ngoài những gợn sóng ngẫu nhiên ra thì không thể nhìn thấy bất cứ vật gì khác.

Số 9 và số 40 nằm rạp xuống đất, tất cả những tế bào trên người đều đang cảm nhận được nguy hiểm rình rập xung quanh, ánh mắt của bọn họ chăm chú nhìn mặt nước và tình hình bên bờ bên kia.

Tính mạng của họ đang nằm trong tay những người kia, nếu phát hiện ra phía trước có bất kỳ động tĩnh gì thì bọn họ sẽ lập tức nổ súng.

Không được để lộ danh tính của mình!

An Nhiên và bọn họ bơi rất chậm vì nếu bơi nhanh thì có thể sẽ khiến đám người kia chú ý.

An Nhiên vừa bơi chưa được bao lâu thì Phó Quân Hoàng đã bơi đến bên cạnh cô, anh đưa tay ra nắm lấy tay An Nhiên và che chở cho cô.

An Nhiên tin tưởng bơi theo tốc độ của Phó Quân Hoàng, phía sau lưng hắn còn có Ngân Lang, Vạn Lỗi và cả số 14 nữa.

Dưới đáy hồ, bọn họ ra hiệu cho nhau, ngay lập tức, năm người họ tản ra và bơi về những hướng khác nhau.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng cùng bơi về phía thủy lao, Vạn Lỗi có nhiệm vụ mai phục bên cạnh nhân viên canh gác ở đó và trực tiếp tiêu diệt hắn.

Ngân Lang và số 14 thì nhanh chóng bơi lên bờ thu hút sự chú ý của bọn chúng.

Ánh mắt của Liệp Báo trong thủy lao không ngừng nhìn về phía Ngốc Ưng đang bị treo ngược trên giá. Nhìn thấy hắn ta bị tra tấn, tay hắn chầm chậm nắm chặt lại, về mặt vô cùng căng thẳng.

"Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Phải tin tưởng hắn, chắc chắn sẽ vượt qua được." Trên mặt Vương Hào có một vết thương, máu và thịt đều đã lòi ra ngoài, thoát nhìn trông rất đáng sợ, thế nhưng hắn chẳng hề để tâm đến, hắn chỉ nhìn Liệp Báo và cười nói: "Các người đứng là ma quỷ, quả nhiên là binh lính mà sĩ quan huấn luyện mang đến."

Liệp Báo thoáng giật mình, lập tức gạt đầu, đúng vậy, bọn họ là binh lính mà sĩ quan huấn luyện dẫn theo cơ mà.

"Chỉ cần sĩ quan huấn luyện không bị bắt thì chúng ta vẫn còn hy vọng. Bọn họ nhất định sẽ quay lại cứu chúng ta. Anh hãy yên tâm đi." Vương Hào trước giờ vẫn luôn có một cảm giác tin tưởng không tài nào lý giải nổi đối với Phó Quân Hoàng. Đối với hắn thì không có gì mà Phó Quân Hoàng không làm được.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện với nhau, ánh mắt của Liệp Báo đột nhiên dừng lại ở trên mặt nước.

"Có chuyện gì vậy?" Nhận thấy sự kỳ lạ trong ánh mắt của Liệp Báo, Từ Chính hỏi.

Sau khi rà soát một lúc, ánh mắt của Liệp Báo liền tập trung nhìn vào tên lính canh hung ác được trang bị đầy đủ vũ khí toàn thân đang đứng bên cạnh, cất giọng nói: "Các người hãy đợi đi, chỉ cần ta không chết, đợi đến khi ta có thể ra khỏi đây, ta nhất định sẽ lấy mạng các người!"

Tên đó nghe Liệp Báo hô to như thế liền bất giác quay người lại, nhìn những cái gai trong thủy lao này, hắn hung ác nói:

"Vào đây rồi mà ngươi còn muốn sống sót trở ra sao? Nằm mơ đi!"

Từ Chính không hiểu vì sao Liệp Báo lại hét lên như vậy, nhưng lúc người đó quay người lại ra tay với hắn, tinh thần của Liệp Báo mới nhẹ nhõm hơn được một chút.

Liệp Báo thừa dịp tấn công loạn xạ, những người trong thủy lao lập tức hiểu chuyện, nhưng ánh mắt của bọn họ lại không dám nhìn về phía mặt nước đó mà tất cả đều túm tụm lại thành một vòng tròn, thoát nhìn đều là những bộ dạng đang rất sợ hãi.

Người đó khiến cả người bọn họ mềm nhũn, sau khi cười to, hắn quăng cây súng trên tay sang một bên và lập tức quay lại vị trí canh gác ban đầu của mình, tiếp tục quan sát tình hình trên mặt hồ.

Cũng vào thời khắc người này quay người bỏ đi, những gợn sóng nhấp nhô khác thường trên mặt hồ bỗng xuất hiện, An Nhiên và Phó Quân Hoàng lặn xuống dưới phía cây cầu gỗ, sau khi xác định được xung quanh không có người lui tới, bọn họ mới chầm chậm lộ ra.

Lúc những người trong thủy lao nhìn thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng, mắt bọn họ đều sắp rơi xuống vì bất ngờ, nhưng phần đông mọi người đều vô cùng phấn khởi.

Cho dù là như vậy thì gương mặt họ cũng chẳng biểu lộ chút sự phấn khởi nào, gương mặt vẫn nhợt nhạt, cả người vẫn đứng yên bất động tại chỗ, về mặt vẫn hết sức giận dữ, họ cũng cố gắng lớn tiếng la lên, thế nhưng lúc này tên lính kia đã hết hứng thú với bọn họ rồi.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng nhìn cách xây dựng và thiết lập bên trong thủy lao xong liền nhìn nhau, kể đó, hai người họ cùng lặn xuống nước thêm lần nữa cho đến khi họ lặn đến bên dưới thủy lao.

Cọc gỗ ở thủy lao rất to, nếu dùng dao găm thì có lẽ sẽ phải tốn rất nhiều thời gian cho cây cọc này, bọn họ cũng chưa chắc sẽ có thể chống đỡ lâu như vậy.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng quay lại vị trí lúc nãy một lần nữa, sau khi nhìn những đồng đội của mình bên trong thủy lao, An Nhiên đã đưa ra một

quyết định hết sức can đảm.

An Nhiên chỉ vào tên lính canh gác hung ác lúc này, sau đó đưa tay lên cổ mình làm động tác cắt, rồi liếc mắt về phía tên lính canh, Phó Quân Hoàng lập tức hiểu ý cô.

Điều mà bọn họ cần làm lúc này chính là dụ tên kia đi qua đây.

Liệp Báo liên tục chú ý đến cuộc "đối thoại" giữa hai người kia, hiển nhiên, hắn biết mình cần phải làm gì lúc này.

"Một lát nữa mọi người phối hợp cùng tôi nhé." Liệp Báo vừa nhìn mọi người trong thủy lao vừa nói, sau đó hắn lập tức cất cao giọng: "Tôi muốn đi toilet."

Những người bên trong thủy lao còn chưa kịp phản ứng gì, nhưng họ cũng đã nhìn thấy ngôn ngữ hình thể giữa số 2 và số 8, dù cho không hiểu hết được, nhưng họ vẫn có thể hiểu được một số ý đại khái.

Sau khi Liệp Báo kêu gào, tất cả bọn họ lập tức đồng loạt la theo, trong đó có Vương Hào kêu la to nhất, thế nhưng trong lúc hắn kêu gào, vết thương trên mặt bị kéo căng ra, đau đến mức khiến hắn phải nghiêng răng chịu đựng.

Tên lính canh bỗng quay người lại, về mặt cực kỳ khó coi: "Tại bây muốn chết sớm sao?"

"Không phải không phải, anh gì đó ối, chúng tôi thật sự không thể nhịn nổi nữa rồi, chúng tôi..."

"Muốn đi toilet đúng không? Đơn giản thôi, vậy cứ đi ở đây đi." Nói xong, người đó liền nở một nụ cười đầy nham hiểm.

"Anh làm vậy không phải là đang làm khó chúng tôi sao? Nếu không thì anh xem thử như vậy được hay không, tôi vẫn còn một món đồ, tôi đưa nó cho anh, anh cho tôi ra ngoài đi toilet, được chứ?" Liệp Báo cười lấy lòng.

Nghe đó hai chữ "món đồ" đồ, mắt người đó bỗng chốc lóe lên, hắn bước lên trước vài bước, chỉ còn vài bước nữa thôi là đến phía trên đầu của An Nhiên rồi.

Liệp Báo nhìn thấy vậy thì lập tức nói tiếp: "Trên người tôi có đem theo một viên ngọc cổ được gia đình truyền lại, người trong gia đình tôi nói đây là món đồ nhất định không được đưa cho người khác, nhưng đòi người có nhiều lần cấp bách, tôi cũng không thể để bản thân mình phải kìm nén ở đây được, vậy nên hay là tôi sẽ đưa món đồ này cho anh rồi anh thả tôi đi có được không?"

Vừa nói, Liệp Báo còn vừa móc một thứ gì đó từ trong túi quần mình ra.

Nhìn thấy Liệp Báo dường như đang có một món đồ quý giá gì đó, hắn liền tiến về phía trước vài bước cho đến khi hắn hoàn toàn đứng phía trên An Nhiên.

Ánh mắt của Từ Chính và Vương Hào đều liếc nhìn xung quanh, bọn họ đang quan sát xem ánh mắt của những người còn lại có hướng về phía này hay không.

Sau khi xác định không có ai chú ý, Từ Chính trực tiếp đưa tay lên đánh vào đầu Vương Hào, Vương Hào khẽ giật mình hoảng sợ, lập tức lớn tiếng la lên: "Mẹ kiếp, sao anh đánh tôi?"

"Nhìn không vừa mắt không được hả? Đâu có đánh chết anh!"

Hai người trong thủy lao lập tức vật lộn với nhau.

Những người khác trong thủy lao bỗng xích sát lại gần cây cọc gỗ, tên lính canh sợ trong lúc đánh nhau sẽ khiến viên ngọc cổ đi tong, hắn nhanh chóng tiến lên phía trước, nhưng hắn bước chưa được mấy bước thì cổ chân của hắn đã bị bị một vật gì đó tóm lấy, người hắn lập tức ngã về một bên!

Một tiếng hét khiến cho mấy tên khác chú ý.

Nhưng lúc này những người trong thủy lao đều cười phá lên: "Haha, đáng đời, bọn tôi đã nói nhất định sẽ khiến các người bị trừng phạt rồi mà!"

"Có chuyện gì vậy!" Một tên đứng cách họ không xa nhìn về phía đồng bọn vừa bị rớt xuống nước và hét lên.

Thế nhưng dưới đáy hồ lại chẳng có ai trả lời hắn.

Về mặt của người đó thoát nhìn có chút kỳ lạ, hắn bước về phía bên này vài bước, những người trong thủy lao đều vô cùng lo lắng không biết số 2 đã thế nào rồi.

"Henry." Tên kia nhìn về phía mặt nước, hô to.

"Không sao." Một tiếng "róc rách" vang lên, có một người ngoi lên mặt nước, trả lời câu hỏi của người kia.

Người đó thấy Henry không sao thì quay trở về vị trí của mình, lúc quay đi, hắn còn lên tiếng trêu chọc:

"Đi đường mà té như thế thì xem ra là mày đang nhớ cô nào rồi."

"Đám oắt con trong trường học Thọ Sơn đáng chết! Hôm nay tao nhất định sẽ chăm sóc bọn mày thật tốt!" Henry boi qua, lạnh lùng quát lớn.

Lúc mọi người nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt họ liền biến sắc.

Đây là tiếng của tên buôn ma túy lúc nãy! Lẽ nào số 2 đã bị bắt vào tay họ rồi sao?

Bọn họ nào có biết rằng, ở phía dưới đáy hồ cách bọn họ không xa, cái tên được gọi là Henry đó đã bị Phó Quân Hoàng chìm chết dưới đáy hồ.

Người nãy giờ vẫn đang trò chuyện với bọn họ là An Nhiên, An Nhiên có một bí mật, bí mật này thậm chí đến Phó Quân Hoàng cũng không biết, cô có thể bắt chước giọng của bất kỳ ai, chỉ cần nghe qua một lần thì cô đã có thể dễ dàng dùng giọng điệu và âm thanh của đối phương để nói chuyện.

Thay đồ dưới đáy hồ này là một việc làm vô cùng tốn thời gian, An Nhiên đã lãng phí quá nhiều thời gian thay đồ rồi, vậy nên lúc tên lính canh kia gọi tên Henry khi thấy hắn biết mất, An Nhiên đã không kịp trả lời hắn.

Dáng người của An Nhiên và người được gọi là Henry kia đều nhỏ và gầy, dáng người của Phó Quân Hoàng thì lại rất dễ gây chú ý, nhìn từ phía sau lưng cũng có thể dễ dàng đoán được hắn không phải là tên buôn thuốc phiện, dáng người hắn quả là rất dễ bị phát hiện.

Vì thế mà An Nhiên lại trở thành người đi lên cầu.

An Nhiên cái trang xong liền giật dừ bước lên cầu, đi đến trước thủy lao, cô mở cửa thủy lao ra, tức giận nói: "Mày, mày, mày nữa! Tất cả mau đi theo tao!"

Tất cả những người trong thủy lao đều sững người ra.

Liệp Báo không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của hắn lúc này, hắn nào có ngờ người đàn ông với giọng nói ồ ồ kia lại chính là Tiểu quái vật.

Rốt cuộc là còn bao nhiêu điều mà bọn họ không biết về Tiểu quái vật nữa đây? Khả năng bắt chước của cô quả thật là quá xuất sắc.

"Lê mề cái gì! Mau lên đi! Ông đây sẽ khiến bọn mày muốn chết không mà không xong! Cười nhạo tao hả, rồi tao sẽ cho bọn mày ném thử hậu quả khi cười nhạo tao!" An Nhiên vừa nói, mắt cô vừa không ngừng nháy, đồng thời, bàn tay với vào trong thủy lao cũng không ngừng ra hiệu.

Người mà An Nhiên chỉ là Từ Chính, Vương Hào và số 13, An Nhiên nhìn thấy vấn đề ở chân Liệp Báo, bây giờ nếu hắn đi ra thì có lẽ sẽ bị làm liên lụy mọi người nhiều hơn.

Làm sao mà Liệp Báo không hiểu ý của An Nhiên được cơ chứ, cũng bởi vì hiểu rõ điều này nên hắn mới gượng cười đau khổ như vậy.

Từ Chính và Vương Hào lần lượt ra khỏi thủy lao, số 13 nhìn lại mọi người trong thủy lao một lần nữa rồi mới bước ra.

Điều mà An Nhiên muốn làm nhất đó chính là giải thoát cho tất cả mọi người trong thủy lao này, thế nhưng nếu cố giải thoát cho nhiều người như vật thì e rằng cô sẽ làm dấy lên sự nghi ngờ trong lòng bọn người kia.

Từ Chính là người đầu tiên bước ra, sau khi nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, hắn lập tức lao đến đụng vào cô, nhưng vì lúc này tay hắn vẫn bị trói chặt phía sau lưng nên vẻ mặt của hắn vô cùng tức giận.

"Đến rồi sao! Không phải là mày muốn giết tao sao! Đến rồi à!" Sau khi Từ Chính xông đến khiến An Nhiên té xuống đất, hắn lớn tiếng nói.

Trong cùng một thời điểm, Vương Hào cũng đã đi lên, không hề to tiếng, hắn chỉ nhẹ nhàng bước về phía An Nhiên.

Mấy tên còn lại đều nhìn về phía bên này, sau khi nhận thấy không có bất cứ vấn đề gì, bọn họ tiếp tục công việc của mình.

An Nhiên chặt vật bò dậy, cái tên Từ Chính này chơi thật!

Sau khi bò dậy, cô lập tức giơ chân đá Từ Chính. Từ Chính đã bị đập ngã xuống hồ, thế nhưng vẻ mặt của An Nhiên vẫn còn vô cùng giận dữ, cô rút cây súng bên hông ra và chĩa về phía Từ Chính.

Nhìn thấy Từ Chính bị đá xuống hồ, Vương Hào liền nổi giận, hắn hét to lên và liền chạy đến xô ngã An Nhiên, nhưng kết cục của hắn và Từ Chính đều không khác gì nhau.

"Có chuyện gì vậy!" Nghe thấy tiếng súng, vài người từ bên trong căn phòng gỗ chạy ra, nhìn về phía bên này, hét lên.

An Nhiên xua xua tay làm ra vẻ không có chuyện gì nói: "Tao chỉ vừa mới giết mấy tên không biết nghe lời thôi."

Cả gương mặt của cô ẩn sau vành nón rộng, người khác có nhìn thì cũng sẽ chỉ nhìn thấy dáng người của cô ấy, không tài nào nhìn rõ mặt.

An Nhiên vừa dứt lời, trên mặt hồ liền có một vũng máu lan ra, màu đỏ của máu càng lúc càng nhiều, trong mắt những người kia, dường như những người đó đã chết thật rồi.

Dù sao thì những người đó đều không thể sống được nữa, giết được thì cứ giết thôi.

"Henry, thằng nhãi này, mày lo mà canh gác đi, đừng giết quá nhiều người." Người vừa mới từ trong căn phòng gỗ chạy ra thờ ơ nói, sau đó, hắn xoay người trở lại căn phòng kia.

An Nhiên không nói lời nào, chỉ quay sang nhìn số 13 và nở một nụ cười. Lúc này, về mặt số 13 tràn đầy nghi ngờ.

Ngay lúc đó, Phó Quân Hoàng vẫn luôn chờ đợi bên dưới hồ bỗng nhiên hành động, anh lặn xuống nước tìm và còi trồi cho Từ Chính, sau khi lấy con dao găm trên thi thể của Henry, anh liền quay trở lại vị trí ban đầu.

Sau khi Từ Chính cắt dây thừng cho Vương Hào, hai người họ cùng hít một hơi thật sâu và cầm lấy con dao Phó Quân Hoàng đưa cho họ lặn xuống dưới đáy hồ, bây giờ bọn họ cần phải tìm ra điểm sơ hở của thủy lao này và cứu những người còn lại ra.

Ở phía bên kia.

Vạn Lỗi đã im hơi lặng tiếng thủ tiêu một người, hắn mặc quần áo của người đó vào, sau đó lấy hộp thuốc màu trong túi quần của người đó ra và vẽ những vệt màu lên mặt mình, đội mũ lên, vác súng trên lưng, cố gắng nhớ lại tư thế đi của người đó, rồi tiến về phía thủy lao.

Số 9 và số 40 vẫn luôn chú ý đến tình hình của An Nhiên bên kia bờ, bọn họ nằm yên bất động trên mặt đất.

Đột nhiên, một âm thanh bỗng vang lên khiến bọn họ giật mình quay đầu nhìn lại, chẳng thấy gì cả, thế nhưng cảm giác bất an lo lắng được đẩy lên cao độ khiến hai người họ không thể nào yên tâm.

Số 9 và số 40 làm thủ thế "ẩn nấp", sau đó dùng biên độ động tác cực nhỏ tiến đến gần chỗ ẩn náu.

Nhưng điều mà bọn họ không ngờ tới là, cả hai chỉ vừa di chuyển một chút, thì một khẩu súng đột nhiên xuất hiện sau ót của họ.

"Bỏ súng trong tay xuống, đưa hai tay lên ôm đầu. Nếu không, tao sẽ lấy mạng bọn mày!" Giọng nói lạnh như băng đó phát ra từ phía sau lưng họ.

Cơ thể hai người họ đồng thời cứng đờ, nhưng cũng vì phản ứng theo bản năng của cơ thể là làm những điều có ích nhất cho bản thân mình nên bọn họ đồng thời bỏ súng xuống, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng chăm chú quan sát tình hình bên kia hồ.

Sau khi biết nhóm An Nhiên đã an toàn trở về, cả hai liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra số 2 vẫn còn phải hao tâm tổn trí lo cứu mạng bọn họ.

Hai người họ bị dẫn đi, toàn bộ súng đều đã bị tịch thu, trước khi mở miệng ra nói chuyện, người đàn ông đội khăn trùm đầu màu đen quan sát tình hình bên kia hồ, ánh mắt ánh lên một sự chế giễu.

Ở một nơi khác.

Trong bộ phận chỉ huy.

Điện thoại riêng một mực chờ đợi cuối cùng đã vang lên, Blake lập tức đến gần và nhấn máy lên: "Alo, trường học Thọ Sơn xin nghe."

"Blake thân yêu của chúng ta đây rồi, chúng ta sắp gặp lại nhau rồi, ông có cảm động không?" Một tiếng cười vang lên phía đầu dây bên kia.

"Pitman!" Blake nắm chặt ống nghe trong tay và nói: "Các người muốn gì! Trước tiên anh mau thả học viên của tôi ra đi đã!"

"Xem ra Blake của chúng ta vẫn bảo thủ như ngày nào. Ông có muốn nghe tiếng con gái mình không? Tôi không nghĩ rằng ông lại có một cô con gái xinh đẹp như thế này đây! Ông nói thử xem, nếu tôi làm con rể của ông thì sẽ thế nào?"

"Pitman! Nếu mày dám đụng vào con bé thì mày nhất định sẽ không yên thân với tao đâu!" Blake giận dữ nói.

Pitman, một trong những trùm mafia lớn nhất Venezuela, vợ của Blake cũng đã chết trong tay hắn.

Giọng nói của Blake vừa ngưng thì tiếng la hét của Catherin ở đầu dây bên kia đã vang lên: "Ba ơi, ba không cần phải tới đây đâu, ở đây toàn là một lũ điên! Lúc này con vừa nghe nói có người chết rồi, có người..."

Catherin chưa dứt lời thì điện thoại đã bị Pitman giật lại, hắn cười nhạt: "Blake, tôi tin rằng ông biết được bản thân mình nên làm những gì."

Nói xong, hắn liền cúp máy.

Blake đặt điện thoại xuống vừa định bước đi thì đã bị Thọ Săn vừa mới trở về chặn lại.

"Tôi sẽ đi." Thọ Săn nói.

Blake lắc đầu: "Chuyện giữa tôi và Piterman thì phải do đích thân tôi tự giải quyết! Bây giờ Catherin đang ở trong tay bọn chúng!"

Thọ Săn nhìn Blake, sau đó khẽ nhún mày nói: "Được, vậy chúng ta cùng đi."

Blake vẫn còn định nói gì đó, thế nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thọ Săn, ông liền im lặng, ông vói tay ra lấy chiếc mũ trong tay một sĩ quan và rào bước đi ra ngoài.

Số 13 vẫn còn đang đánh nhau với An Nhiên, Phó Quân Hoàng đang chờ đợi thời cơ.

"Này, xem bọn tao lại bắt được ai đây này." Giọng nói mừng rỡ vang lên, Vạn Lỗi đang cải trang không có cách nào tránh né nên đành phải đổi mặt.

Có sáu người đang bước về phía hấn, ở giữa bọn họ chính là số 9 và số 40.

Ánh mắt của Vạn Lỗi lóe lên tia kinh ngạc, hấn đưa tay ra vỗ vào tay người cùng người đi đầu: "Làm tốt lắm, người anh em!"

Sau khi người đó và Vạn Lỗi vỗ tay nhau, bọn họ liền dẫn theo số 9 và số 14 đi về phía thủy lao.

Lúc này, số 13 vẫn còn đánh nhau với An Nhiên, cô ném cho hấn ta một ánh mắt, sau đó giờ chân hung hăng đạp hấn ta một cười, thô lỗ nói: "Muốn đánh với tao hả? Vậy phải nhìn xem mày có khả năng đó hay không!"

Sau khi đẩy số 9 và số 40 vào trong thủy lao, bọn người đi cùng với Vạn Lỗi cũng chẳng thèm chào hỏi An Nhiên, chỉ lướt qua cô, đi thẳng về hướng phía căn phòng gỗ.

Khóe mắt của tên cầm đầu vừa vỗ tay với Vạn Lỗi lúc này liếc nhìn về phía An Nhiên, về mặt hấn thoáng chút nghi ngờ.

Lúc đi ngang qua bên cạnh cô, bước chân của hấn bắt chợt dừng lại.

Hấn bỗng quay người lại, ánh mắt quét một lượt khắp người An Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Phản đồ! (1)

Tim của Vạn Lỗi đột nhiên đập liên hồi.

Tay của anh không tự chủ được ấn vào chỗ lên đạn của khẩu súng, tình huống khác thường đột nhiên xảy ra trong thời khắc chuẩn bị.

Phó Quân Hoàng lúc này đang ở phía dưới cây cầu gỗ nín thở, lắng nghe các động tĩnh ở phía trên, nếu như có bất kỳ biến động gì thì anh sẽ trực tiếp ra tay, anh không thể để cho bảo bối của anh xảy ra việc ngoài ý muốn.

Sắc mặt của An Nhiên không hề thay đổi, giống như không hề để ý đến người đang nhìn cô vậy, tiếp tục duỗi chân đạp về số 13 đang ở phía dưới bảo vệ đầu của mình, nói một cách thô lỗ:

"Muốn chạy sao? Để tao xem bây giờ mày có thể chạy đi đâu."

Số 13 cuộn mình càng ngày càng chặt, hấn cố gắng để bản thân bị thương ít nhất, vì để diễn cho giống thật, lực đá của chân An Nhiên không hề nhẹ. Cô dùng sức đá vào trên người của hấn.

Tim của An Nhiên đang đập thình thịch, cô đang đợi, đợi đám người phía sau mở miệng, đợi phản ứng của bọn họ.

Nhưng bọn họ chỉ đứng im ở phía sau An Nhiên, không nói lời nào cả.

Tâm trạng của An Nhiên trùng xuống, trong chốc lát đã trực tiếp quay đầu lại: "Bọn mày muốn đánh nó cùng với tao sao? Tao nói cho bọn mày biết, hôm nay không được, nó là của tao, hôm nay tao nhất định phải đánh chết nó!"

An Nhiên nói một cách thô lỗ, về mặt giấu phía dưới chiếc nón trông cực kỳ dữ tợn.

Người này giờ cứ nhìn An Nhiên đột nhiên cười to: "Thật không ngờ, Henry bé nhỏ của chúng ta cũng có lúc tức giận giống như vậy, yên tâm đi, bọn tao

sẽ không giành với mày đâu.”

Nghe được câu trả lời của người kia, An Nhiên hừ lạnh một tiếng, lại bắt đầu đánh số 13.

Chỉ có điều ngay lúc An Nhiên quay người lại, ánh mắt của tên kia vẫn nhìn cô như cũ, không hề dời tầm mắt đi, An Nhiên tưởng rằng mình đã để lộ ra thứ gì đó. Ngay lúc cô đang tính toán nếu cô lấy đầu của hắn thì cần bao nhiêu thời và khả năng bị thương là bao nhiêu thì hắn ta đột nhiên lên tiếng:

"Henry, không ngờ thân hình của mày lại mê người như vậy, trước kia không chú ý đến, bây giờ nhìn từ phía sau, trông mày rất giống đám đàn bà kia, lúc nhìn đều cảm thấy rất tuyệt.”

"Cút!" An Nhiên không hề quay đầu lại mà trực tiếp quát lên một cách giận dữ.

Tên kia lớn tiếng cười: “Ha ha ha, hơn nữa trên người của mày còn có một loại mùi thơm còn dễ ngửi hơn so với mùi trên người của đám nữ nhân kia.”

Mấy tên xung quanh cười phá lên, sau đó xoay người rời khỏi, nhưng trước khi đi, có một tên quay lại nói: “Nếu như mày cảm thấy cô đơn thì có thể đến tìm anh đây.”

Nghe thấy tiếng bước chân của bọn người kia dần rời xa, An Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cách đó không xa, Vạn Lỗi nhìn thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện lòng bàn tay của bản thân đã đầy mồ hôi.

Hắn không thể không cảm thấy bội phục người con gái này thêm một lần nữa. Hắn không biết nếu như bản thân phải đối mặt với tình huống vừa rồi, thì hắn có đủ bình tĩnh để xử lý được như cô hay không.

Những người trong thủy lao thấy cảnh tượng như vậy cũng đổ mồ hôi lạnh.

An Nhiên bước nhanh đến bên cạnh của Vương Hào rồi ngồi xổm xuống, tay nắm lấy cái cùm của hắn: “Mày đã phục chưa hả, thẳng oắt kia?”

Sau đó, cô tiếp tục hỏi: “Sao hả, vẫn còn chịu đựng được à?”

“Nói cho mày biết, ông nội mày không sao hết! Với thân thù của mày mà muốn tao phục hả? Trừ phi tao chết!” Ánh mắt của số 13 lóe sáng, giận dữ hét lên.

An Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt giận dữ, giọng nói phẫn nộ, cô rút khẩu súng đang đeo bên hông ra, nhắm vào số 13 và nói:

“Trừ phi là chết đúng không! Được, vậy tao sẽ giúp mày được toại nguyện!”

Một tiếng súng vang lên nhưng lại bị số 13 né được, trong mắt của người khác thì lúc này “Henry” đã thật sự nổi giận, cô chĩa súng vào số 13, bắn mấy phát liên, cho đến khi cả người hắn ngã vào trong hồ.

"Henry, mày đang làm cái gì thế!" Có một người chạy ra từ căn nhà gỗ, lớn tiếng nói.

Sắc mặt của An Nhiên không thay đổi, một người đứng cách cô không xa thay cô trả lời: “Cái tên học viên của trường thợ săn đúng là tự tìm cái chết, không có gì đâu.”

“Không được giết người, chết hết thì chúng ta lấy cái gì để trao đổi với bọn họ.”

“Biết rồi.” An Nhiên dùng giọng nói lười biếng của Henry để trả lời.

Người kia lại quay về căn phòng gỗ nhỏ, An Nhiên trực tiếp đứng ở vị trí mà trước đó Henry đã đứng, quan sát dò xét, thật sự không thể nhìn ra bất cứ vấn đề nào từ động tác của cô.

Chỉ là không ngờ cả số 9 và số 40 đều bị bắt, như vậy có phải bây giờ bọn họ cũng có thể gặp nguy hiểm?

Cô đi đi lại lại trên chiếc cầu gỗ, Phó Quân Hoàng cẩn thận lắng nghe, mãi cho đến lúc anh nghe thấy An Nhiên truyền tin cho anh, anh mới trực tiếp nhảy vào trong nước, bơi về hướng của căn phòng gỗ nhỏ.

Ở dưới nước, Vương Hào và Từ Chính không ngừng kiểm tra thủy lao, mãi cho đến lúc phát hiện bên trên một cọc gỗ có vết nứt rất rõ ràng, bọn họ mới cẩn thận bơi đến cầu gỗ ở phía dưới, bọn họ hít sâu một hơi, sau đó lại chậm chậm thở ra, may mà khả năng bơi của hai người bọn họ đều không tệ, nếu không thì hai người bọn họ có lẽ đều toi đời rồi.

Ánh mắt của mọi người trong thủy lao đều hướng về bọn họ, Từ Chính ra hiệu “chờ”, sau đó hắn cùng với Vương Hào hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống nước, bắt đầu công việc.

Vạn Lỗi lúc này đang tiến gần về phía của An Nhiên, mãi cho đến lúc hắn đi đến bên cạnh của An Nhiên, bề ngoài là nói những lời vu vơ nhưng hai người đều ngầm hiểu rõ đối phương đang nói gì.

Nhưng ngay khi hai người bọn họ bước đến cạnh nhau, một tiếng súng vang lên, khiến cho bọn họ cảm thấy rất là kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều sẵn sàng đón quân địch, vài tiếng hét liên tiếp vang lên: “Lão đại, chúng ta bắt được hai tên của trường Thọ Sơn đang lặn để bơi qua đây.”

Tâm trạng của An Nhiên và Vạn Lỗi cùng một lúc đều thay đổi.

An Nhiên nhìn sang phía bên kia nhưng khoảng cách quá xa, cô nhìn không rõ, cô và Vạn Lỗi nhanh chóng đi về hướng của căn phòng gỗ nhỏ. Mượn danh nghĩa đến để bảo vệ lão đại làm lý do.

Lúc hai người đến gần thì mới phát hiện hai người kia đúng là Ngân Lang và số 14, chân trước của Ngân Lang bị trúng đạn, vẫn còn đang chảy máu, trên người của số 14 tựa hồ như cũng bị thương, sắc mặt không có gì là tốt.

An Nhiên không hề nghĩ Ngân Lang và số 14 lại có thể bị bắt nhanh như vậy.

Ngân Lang là chiến sĩ tốt nhất dưới trướng của cô, anh thậm chí còn tốt hơn rất nhiều so với Lãnh Hạo và Lam Nhục Khê, Ngân Lang làm việc trước giờ đều rất cẩn thận, tại sao bọn họ lại kinh động đến đám người này được chứ?

An Nhiên nghĩ mãi vẫn không hiểu nhưng từ biểu cảm của Ngân Lang, An Nhiên có thể nhìn ra bây giờ hẳn đang rất ảo não hoặc có thể nói là đang rất phần nộ.

Hắn đang nổi giận vì cái gì? An Nhiên nghĩ không ra.

“Bọn mày thật đúng là to gan, mau nói cho tao biết hành động lần này có tất cả bao nhiêu người.” Người đàn ông duy nhất không đội thứ gì trên đầu, cũng không quệt máu lên mặt, lười biếng nói. Hắn đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, trong tay còn cầm một chùm nho.

Ngân Lang và số 14 đều bị đè xuống đất, có điều Ngân Lang nhìn còn thâm hơn so với số 14.

Ngân Lang cười lạnh, trực tiếp phun một ngụm nước bọt vào người kia, hắn lập tức bị ăn một đám.

Số 14 không nói tiếng nào, chỉ nhìn người kia, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Đột nhiên, hắn giống như nhớ ra một cái gì đó: “Người là Piterman!”

Piterman không ngờ lại có người nhận ra mình, hắn nhú mày: “À, thằng nhóc này, tao nổi danh như vậy à? Sao nào? Có muốn đổi việc không, đến chỗ của tao làm? Chỗ của tao có không ít người là bạn cùng trường với mày trước đây đó.”

Piterman?

An Nhiên nhú mày.

Sao cô chưa từng nghe nói qua cái tên này, hay là người này là người mới nổi trong mười bốn năm qua.

Số 14 mỉm cười: “Muốn tôi gia nhập vào hang ổ dơ bẩn của các người? Nằm mơ đi!”

Sắc mặt của Piterman trong chớp lát liền trở lên khó coi nhưng An Nhiên có thể nhìn ra, hình như hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Piterman đứng dậy, sau đó đi đến trước mặt số 14, ngồi xổm xuống: “Dơ bẩn? Mày nghĩ tay của mày sạch sẽ sao?”

“Tôi...”

“Có mạng người đứng không? À, chắc chắn mày sẽ nói cái gì mà... Đang trừ hại cho dân. Nhưng trong số những người mà mày giết, có bao nhiêu người bắt đầu đi mới sống phải như vậy? Nếu bọn họ có thể sống thì cần gì phải đi con đường coi thường mạng sống này?” Piterman chậm chậm nói, sắc mặt của hắn vô cùng bình thường, không hề có chút gì khác thường.

Nhưng những người đứng xung quanh hắn đều vô thức lui về sau một bước. Lúc này hắn... Rất nguy hiểm.

Những người hiểu rõ Piterman đều cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, bọn họ đã nghe nói không ít chuyện về Piterman, hắn nếu như điên lên thì ngay cả người của mình cũng giết.

“Bọn họ cũng là người có gia đình, có con cái. Bọn họ cũng là vì người nhà của mình nên mới phải bán mạng như thế, bọn họ với bọn mày thì có gì khác nhau? Mày dựa vào cái gì mà nói bọn mày là chính nghĩa? Bàn tay của những sứ giả chính nghĩa như bọn mày đã dính không biết bao mạng người vô tội?” Sắc mặt của Piterman dần trở lên dữ tợn: “Mày thử nói xem, mày làm đúng à? Mày là sứ giả của chính nghĩa sao?”

Số 14 bị sự điên cuồng trong mắt của Piterman dọa cho sợ, hắn đã gặp qua không ít người liều mạng, lúc bọn họ đi đến bước đường cùng, bọn họ đều đánh cược một lần. Thế nhưng sự điên cuồng trong mắt của những người đó đều không thể so sánh với Piterman, cả người của hắn cứ giống như bị thiêu đốt vậy.

“Trên thế giới này không có ai là đáng chết cả.” Âm giọng của Piterman đột nhiên trầm xuống, hắn tiếp tục nói: “Nếu như ông trời đã tạo ra bọn tao, nếu

bọn tao đã tồn tại trên thế giới này, vậy thì bọn tao sẽ có quyền tiếp tục sống sót. Không ai có thể tước đoạt quyền sống của bọn tao! Nhưng, nhưng lũ chúng mày..."

Số 14 đột nhiên cảm thấy kinh ngạc.

"Bọn mày đều đáng chết, bởi vì bọn mày mà không ít anh em của tao đã chết. Biết bao nhiêu hàng của tao đã bị hủy trong tay bọn mày!"

"Một chút hàng của các người đã hại biết bao nhiêu người đi vào đường cùng?" Số 14 tiếp tục nói.

"Đều do bọn họ tự chuốc lấy!" Nếu như tự bọn họ biết suy nghĩ thì sẽ không động đến những thứ đó, bọn họ sẽ gặp chuyện sao? Đó chính là mạng của bọn họ, ông trời đã sắp đặt cả rồi, không ai có thể nhúng tay vào được."

An Nhiên nghe xong một đoạn thao thao bất tuyệt kia thì có chút nhủ mày, ánh mắt rơi vào trên người đàn ông trung niên cao to kia, khóe môi không kìm chế được có chút co lại.

"Nếu như ông trời đã tạo ra các người, lại tạo ra bọn tôi thì chính là để chúng ta đối lập nhau mà tồn tại, không phải nguoi chết thì là ta chết!" Số 14 oán hận nói: "Muốn chúng tôi ngừng tay trừ phi tên trùm ma túy như ông biến mất trên thế giới này!"

"Đối lập mà tồn tại sao?" Piterman sờ lên chòm râu quai nón của mình, cười cười: "Nếu như chúng ta đã ở thế đối lập, vậy thì ta sẽ giết hết bọn mày, tất cả đều giết, như vậy thì tao sẽ không còn kẻ địch nữa, không có kẻ địch thù tao sẽ có thể tồn tại mãi mãi trên thế giới này. Ha ha, đúng, tất cả đều giết, không cần con tin nữa!"

Piterman cười phá lên, nhưng quyết định điên cuồng kia của hắn lại khiến cho người đang trùm đầu bằng chiếc khăn màu đen ở bên cạnh lo lắng, nếu như trên tay của bọn họ không đảm con tin này, thì lát nữa khi Blake mang người đến, bọn họ lấy cái gì mà ra điều kiện với chúng? Những người trong trường thợ săn đều là những nhân vật hung ác.

Nếu như nói đến thủ đoạn cay độc thì những người kia thật sự còn đáng sợ hơn bọn họ rất nhiều.

Trong lòng của An Nhiên cảm thấy hốt hoảng, Ngốc Ứng vẫn còn đang bị treo ngược ở trên kệ, lòng của An Nhiên giống như bị kìm nén, khẩu súng ở trong tay càng được nắm chặt hơn, bọn họ không còn nhiều thời gian nữa.

Ngốc Ứng bị treo ngược trên giá gỗ đã không còn ý thức nữa, hắn cảm thấy rất chóng mặt, trên người có rất nhiều vết thương do roi gây ra, đương nhiên trong bụng của hắn đã đầy nước rồi.

Thợ Săn gât đầu, trên mặt là vẻ nghiêm túc mà trước giờ chưa từng có: "Những người cần phải thì phải hết đi, yên tâm." Mặc dù không thể đảm bảo không có chút sơ hở nào nhưng ít nhất có thể đảm bảo cho sự an toàn của Blake.

Thợ Săn mặc dù không thích Blake nhưng ông ta là hiệu trưởng của trường Thợ Săn, họ nhất định phải bảo vệ an toàn tính mạng của ông ta.

"Nếu như tôi..."

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu." Lời của Blake còn chưa nói hết thì đã trực tiếp bị Thợ Săn cắt đứt: "Phải tin tưởng vào những học viên kia, bọn họ trước khi vào trường Thợ Săn đều là những dũng sĩ, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện đâu."

Blake làm sao có thể không lo lắng, trong cuộc đời chủ nhiệm của ông ta thì đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện lớn như vậy. Lúc trước, mặc dù cũng có xảy ra một số chuyện nhưng cuối cùng đều bị loại trừ do đã có báo động từ trước. Chỉ có lần này, những người kia đều không có bất kỳ một dấu hiệu nào đã đột nhập vào nơi huấn luyện của bọn họ.

Lần này bọn người kia đến cũng thật là trùng hợp, giống như đã biết hết kế hoạch của bọn họ vậy.

Bọn họ không thể không nghi ngờ lần này trong số bọn họ có nội gián, có người đang cung cấp các tin tức liên quan đến bọn họ, nếu không Piterman làm sao có thể biết rõ kế hoạch hành động của bọn họ như vậy.

"Cái tên Hill chết tiệt này rốt cuộc là đang làm cái gì!" Mike nổi giận đùng đùng, ném tin tức vừa mới nhận được xuống đất, ngồi bật dậy khỏi ghế sofa.

James vừa mới từ trong nhà vệ sinh đi ra nên vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra, hắn đi đến bên cạnh Mike, một tay ôm lấy người đang nổi trận lôi đình kia, kéo vào trong lòng mình, chậm chậm nói:

"Tiểu Mộc Đầu của chúng ta sao lại trêu chọc đến bảo bối của anh rồi?"

Bây giờ cả người của Mike đều đang muốn nổ tung, hoàn toàn không có tâm trạng để nói chuyện với James hắn trực tiếp đem đồ trong tay đưa cho hắn ta.

"Anh tự mình nhìn đi."

James nghi ngờ nhìn mảnh giấy mà Mike nhét vào trong tay mình, lúc nhìn thấy nội dung ở trên mảnh giấy, vẻ mặt nghi ngờ của hắn trong phút chốc đã

thay đổi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện gì? Em cũng đang muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Mike nổi giận: "Lúc đó em đã nói tìm cách đưa tiểu nữ vương đi, các người không nghe, bây giờ thì hay rồi! Vào trúng ổ rồi!"

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu."

"Sẽ không có việc gì đâu? Tần Lam của năm đó còn lợi hại hơn rất nhiều, ai có thể nghĩ đến việc cô ấy cuối cùng lại chết? Đúng thế, tiểu nữ vương bây giờ còn lợi hại hơn trước đây, thế nhưng các người có nghĩ đến sự cố phát sinh ngoài ý muốn hay không? Em nói cho anh biết, James, nếu như lần này tiểu Nữ Vương xảy ra chuyện gì, anh không xong với em đâu!"

James lo lắng: "Anh không xong với em? Cũng không phải là anh bắt cóc tiểu Nữ Vương, cũng không phải anh kêu bọn Piterman làm, em ở đây nói nóng với anh cái gì chứ."

"Nổi nóng? Em như vậy là đang nổi nóng với anh sao? James, em nói cho anh biết, anh tốt nhất là đem tiểu Nữ Vương an toàn trở về đây, nếu không..."

"Không có nếu không! Em phải tin tưởng năng lực của tiểu nữ vương. Hơn nữa em đừng quên, bên cạnh của tiểu Nữ Vương còn có sự tồn tại của Phó Quân Hoàng." James vội nói.

Đúng rồi, hẳn xem tí thì quên mất sự tồn tại của Phó Quân Hoàng, anh ta thật sự là một nhân vật rất lợi hại, bọn họ đã điều tra được không ít chuyện có liên quan đến Phó Quân Hoàng. Hầu hết những chuyện liên quan đến anh ta, chỉ cần điều tra một chút là có thể tra ra, có một số ít là bọn họ phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể tra được. Số còn lại thì... Bọn họ không có cách nào tra ra được.

Đương nhiên, năng lực của Phó Quân Hoàng rất mạnh.

"Không được, em vẫn không yên tâm, anh đi nói với Piterman, hẳn giết Blake cũng không sao nhưng không thể động đến tiểu Nữ Vương." Mike vẫn không yên tâm.

James muốn khóc không được muốn cười cũng không xong: "Bảo bối của anh, sao em..."

"Đừng nói với em là anh không quen biết Piterman." Mike nhìn hắn.

James lập tức á khẩu không trả lời được.

Hắn có quen biết Piterman, người cùng nghề, sao lại không quen. Nhưng Piterman và hắn không quen thân với nhau, sao thể nghe lời của hắn được, đúng không?

"Em biết giữa anh và Piterman có quan hệ hợp tác." Mike không đợi James nói chuyện đã trực tiếp nói: "James, em không cần biết mối quan hệ hợp tác giữa các người là gì, có vấn đề gì nhưng em không cho phép tiểu Nữ Vương xảy ra bất cứ chuyện gì."

"Anh nói rồi, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì hết, rốt cuộc là em muốn anh phải nói thêm bao nhiêu lần."

"Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì?" Mike hỏi.

James bây giờ thật sự chỉ muốn "xử lý" hắn ngay tại chỗ, nhưng hắn biết rõ, nếu như hắn thật sự làm như thế thì Mike bé nhỏ chắc chắn sẽ trở mặt với hắn.

Đáy lòng của hắn không ngừng nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, tỉnh táo, bây giờ, Mike đang nổi nóng, hắn phải từ từ trấn an em ấy.

"Cô ấy là tiểu nữ vương, cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu. Được rồi, được rồi, bây giờ anh sẽ đi gọi điện thoại cho Piterman được chưa? Nhưng nếu như tên kia không nghe lời anh thì anh cũng không có cách nào khác?"

"Em không cần biết anh có cách nào hay không, tiểu nữ vương không thể xảy ra chuyện." Mạng của hắn năm đó là do tiểu nữ vương cứu, hắn không thể để cho tiểu nữ vương xảy ra chuyện ở ngay trước mắt hắn.

James thật sự sợ Mike rồi, hắn không còn cách nào khác, đành lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện cho Piterman.

Nhưng phía bên kia không có người bắt máy, hiển nhiên là không mang điện thoại bên người.

James gọi liên mấy cuộc điện thoại nhưng kết quả vẫn giống như nhau.

Sắc mặt của Mike càng ngày càng tệ, thậm chí hắn còn vùng ra khỏi vòng ôm của James, đứng bật dậy.

"Ông trời ơi, bảo bối của anh, em lại muốn làm cái gì." Nhìn Mike đang đi ra ngoài, thiếu chút nữa James đã bùng nổ.

“Nếu như anh đã không có cách thì tôi sẽ trực tiếp đưa người của tôi đi tìm.”

“Người của em? Người của em là ai?” James nhảy dựng lên: “Em không thể ngoan ngoãn một chút sao! Anh đã bảo đảm với em rồi, rốt cuộc em còn muốn cái gì nữa!”

“Năm đó, lúc tiểu Nữ Vương xảy ra chuyện, anh cũng đảm bảo với tôi, kết quả thế nào? James, tôi hỏi anh kết quả cuối cùng là gì, hử?” Mike trực tiếp ném áo khoác đang cầm trong tay xuống đất, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

James hơi ngần ra, rõ ràng hẳn cũng nhớ tới sự việc năm đó.

Lúc đó, tiểu Nữ Vương mất tích đã ba năm, Mike bắt đầu cảm thấy nghi ngờ có phải tiểu Nữ Vương đã xảy ra chuyện rồi không nhưng James vẫn không ngừng nói với hẳn rằng tiểu Nữ Vương sẽ không xảy ra chuyện, hẳn ta còn bảo đảm.

Nhưng cuối cùng tin tức nhận được lại là tiểu Nữ Vương gặp tai nạn máy bay. Máy bay bị nổ.

May mà lần đó tiểu Nữ Vương gặp phải chuyện may mắn, cô ấy không chết. Cô ấy sống lại thêm một lần nữa, nhưng nếu như lần này tiểu nữ vương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu như không thể thấy cô ấy nữa, vậy thì phải làm sao?

“Mike, yên tâm đi, lần này anh đảm bảo với em, nhất định sẽ tự tay mang tiểu Nữ Vương trở về.” Hẳn không quan tâm trường Thọ Sản có thể tiếp tục tồn tại hay không, không quan tâm học viên của trường Thọ Sản có thể tiếp tục sống hay không, hẳn – James trước giờ chính là một người đàn ông máu lạnh vô tình.

Trên thế giới này, ngoại trừ Mike có thể khiến cho hẳn thay đổi sắc mặt, thì cũng chỉ có tiểu nữ vương có thể khiến cho hẳn cảm thấy một chút hứng thú, những thứ còn lại đối với hẳn mà nói chẳng qua chỉ là một đám súc vật có chỉ số thông minh mà thôi.

Mike hơi ngạc nhiên, lúc hẳn ta vẫn còn chưa hoàn hồn thì James đã gọi điện thoại rồi.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người bắt máy, James chỉ nói một câu: “Đẫn người đi tìm Piterman, cứ nói tôi muốn gặp hẳn. Ngay lập tức.”

Sau khi Mike nghe thấy câu nói kia thì trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Địa vị của James ở địa bàn Venezuela rất cao, chỉ cần là ma túy thì đều cần phải thông qua sự đồng ý của hẳn. Hơn nữa đa số nguồn gốc của ma túy đều là từ bên phía của James, đây cũng chính là lý do vì sao mà Mike lại biết James có quen biết với Piterman.

“Em muốn đi cùng anh.” Mike lấy áo khoác của mình từ chỗ của quần gia, nhìn James và nói.

James thờ dãi: “Đã sớm biết thế nào em cũng nói như vậy, đi thôi.”

Nói xong, hẳn gờ tay ra.

Mike nắm chặt lấy cánh tay của James, cười cười: “Em biết ngay James là người lợi hại nhất mà.”

James nắm lấy tay của hẳn, không lên tiếng, bước nhanh về phía chiếc trực thăng đã đậu sẵn ở trong sân.

Những người biết James cơ hồ đều biết hẳn là người đồng tính, hẳn rất yêu người tình của mình, không ai nghĩ rằng sau khi người yêu của hẳn mất thì hẳn sẽ đi tìm người khác, những người trong thế giới kia đều biết sự tồn tại của Mike, chỉ là bọn họ không biết người yêu của James kia có hình dáng như thế nào.

James đã bảo vệ Mike rất tốt, Mike không phải cũng đang bảo vệ James sao? Bất kể là ở giới kinh doanh hay giới chính trị thì James đều là nhân vật có máu mặt, hơn nữa thế lực ngầm của hẳn cũng rất lớn, Mike chỉ là người giao thiệp về việc kinh doanh nhưng năng lực của hẳn lại khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Mọi người đều nói, trong giới kinh doanh không ai dám đụng vào Dennis Mike.

Dennis Mike nói dễ nghe thì chính là một con hồ ly nhưng trên thực tế lại là một nhân vật hung ác, ăn tươi nuốt sống người khác.

Nhưng ai có thể ngờ hai người như thế lại là một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phản đồ! (2)

Một tiếng răng rắc vang lên.

Một cây cọc gỗ trong thủy lao cuối cùng cũng đã bị bọn Từ Chính bẻ gãy, bắt đầu lỗ hổng kia, bọn họ tiếp tục tháo gỡ toàn bộ những cọc gỗ bên dưới, sau đó nhóm người của Liệp Báo vừa nhanh chóng vừa cẩn thận bơi ra khỏi thủy lao.

Bọn họ từng người từng người một cẩn thận từng li từng tí bơi đến phía dưới cây cầu gỗ, sau khi đã xác định không có vấn đề gì, thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tám người lần lượt nhìn nhau, Liệp Báo dùng tay ra hiệu rất nhanh, mọi người im lặng gật đầu, không nói bất cứ cái gì, chỉ cẩn thận bơi về phía căn phòng gỗ nhỏ. Ngân Lang và số 12 cũng đã bị giam lại, hai người bọn họ không bị nhốt trong thủy lao mà bị nhốt cùng với Catherine.

An Nhiên nhất thời không biết phải ra tay như thế nào, tình huống bây giờ quá loạn. Cô không biết đám người Liệp Báo đã trốn thoát hay chưa, điều mà bây giờ bọn cô có thể làm chỉ là chờ đợi. Trong khi chưa biết được bọn họ đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa, thì chỉ có thể... Đợi.

Lúc này, khi Piterman muốn giết hết toàn bộ các học viên của trường Thọ Sơn thì tên đàn ông đeo khăn trùm đầu đã ngăn cản, An Nhiên mặc dù không biết hắn đã nói cái gì nhưng chỉ cần Piterman không ra tay với bọn họ là được.

Catherine không biết bị cái gì kích thích, lúc cô ta thấy Ngân Lang và 14 số, thì lập tức hét lên. Ngay cả bọn họ cũng bị bắt, cô không còn hi vọng gì nữa, cô không còn hi vọng gì nữa.

Catherine lo lắng hoảng sợ, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô không biết bây giờ nên làm như thế nào.

Số 14 và Ngân Lang thật sự không chịu nổi tiếng khóc sụt sùi của Catherine, bọn họ hoàn toàn không hiểu, chẳng lẽ trên thế giới không thể có nhiều sự tồn tại giống như số 8 được sao? Phụ nữ quả thật là phiền phức.

An Nhiên không hề rời khỏi khu vực lân cận căn phòng gỗ nhỏ, cô đổi vị trí với người vốn ở chỗ này. Lúc này, chỉ cần nhìn xuyên qua cửa sổ của căn phòng nhỏ thì có thể nhìn thấy bóng dáng của cô.

Lúc số 14 nhìn ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy An Nhiên, lúc đầu hắn cảm thấy rất quen thuộc. Hắn suy nghĩ một lúc, rồi cuộc hắn cũng nhận ra, người này không phải chính là số 8 đó sao? Hắn khều khều Ngân Lang đang ở bên cạnh, mặt không thay đổi nhìn về phía của An Nhiên.

Ngân Lang cũng nhìn thấy An Nhiên, hắn giật mình, nhưng ngay lập tức bọn họ đã hiểu được rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra.

Catherine không biết bọn họ đang nhìn cái gì, cô nhìn theo ánh mắt của bọn họ, lúc cô thấy được hình bóng quen thuộc kia thì vô cùng ngạc nhiên.

Tại sao số 8 lại ở đây?

Cô lập tức động não, bắt đầu suy nghĩ, cô đột nhiên hiểu ra. Tại sao các học viên lần này gần như đều bị rơi vào trong tay của đám người này, thì ra tất cả là do đám người Hoa Hạ giới trò. Ngân Lang phát hiện ánh mắt của Catherine không đúng, hắn vội vàng nhìn về phía của Catherine, không ngừng dùng mắt ra hiệu với cô ta. Nhưng Catherine nào có tâm trạng quan tâm đến Ngân Lang, lúc này, cô ta đã sớm bị sự phẫn nộ che mờ mắt.

Số 14 thấy tình hình không đúng liền ho lên vài tiếng, kèm theo đó là một tiếng than nhẹ. Hắn rên rỉ nói miệng vết thương của mình đau quá.

Catherine vẫn không quay đầu lại. Ngân Lang không ngừng suy nghĩ, nếu như quân chủ vì á ngu gốc kia mà bị thương thì hắn nhất định sẽ giết ả.

Ngay khi bọn họ đang nơm nớp lo sợ, Catherine đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi:

"Phản đồ!"

Vì hai chữ này, Piterman lại đi đến bên cạnh của Catherine thêm một lần nữa, nắm lấy cằm cô ta, cười cười hỏi cô:

"Phản đồ? Mau nói cho tôi biết, ai là phản đồ của các người."

Catherine trực tiếp phun một ngụm nước miếng vào hắn, thái độ vô cùng hung dữ: "Ông nên dứt khoát giết chết tôi đi, tôi nói cho các người biết biết, cha của tôi nhất định sẽ không đồng ý với yêu cầu của các người đâu."

Piterman cau mày, hắn lau chất lỏng dính trên mặt kia đi, dùng ánh mắt u ám nhìn Catherine, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Sau khi Catherine phun nước miếng và nói xong thì mới cảm thấy sợ hãi.

Lau xong, hắn nhìn Catherine, dưới ánh mắt sợ hãi của cô, hắn trở tay tát cô một cái.

"Tôi đã nể mặt cô nhưng cô lại không biết điều."

Cả người của Catherine bắt đầu co rúm, cảm giác nóng rát trên mặt khiến cô quên cả khóc. Thế nhưng cô ta lại trút cơn giận này lên người An Nhiên.

Lúc Catherine đang muốn mở miệng thì bị Ngân Lang cắt đứt.

“Catherine! Tốt nhất là bây giờ cô đừng nói gì cả.”

Ngân Lang không nói lời nào còn đỡ, Ngân Lang vừa mở miệng, Catherine liền không chịu được nữa, tất cả những lỗi lầm này đều là do người Hoa Hạ gây ra! Nếu như không phải vì bọn họ thi học viên của trường Thọ Sơn sao có thể rơi vào tình trạng như bây giờ.

"Phản đồ! Các người là lũ phản đồ!" Catherine lớn tiếng hét lên, gần như điên cuồng nhìn về phía Ngân Lang.

Ngân Lang bây giờ không biết phải dùng thái độ nào để nhìn ả đàn bà ngu ngốc kia, nếu là người có chút kinh nghiệm đều sẽ biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì, tên nào tàn nhẫn này rốt cuộc đã làm thế nào để vào được trường Thọ Sơn vậy.

Piterman bắt đầu nghi ngờ, nếu như lúc đầu hắn chỉ có chút tò mò thì bây giờ hắn đã hoàn toàn nghi ngờ.

Catherine trước đó không hề có phản ứng gì, vậy mà bây giờ lại đột nhiên nói đến phản đồ? Phản đồ mà cô ta nói chắc chắn không phải là người của hắn, vậy nhất định là người của bọn họ.

“Mau nói cho tôi biết, ai là phản đồ của các người, tôi sẽ giúp cô giết chết tên đó, thế nào? Piterman nói giống như trước đó chưa hề xảy ra chuyện gì.

Tên đàn ông đeo chiếc khăn trùm đầu màu đen kia cũng đưa ánh mắt nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt tại đây. Nhưng nhìn cả nửa ngày vẫn không phát hiện ra có cái gì không đúng.

Catherine cười lạnh: "Người là do các ông gài vào trong nhóm của chúng tôi, chính ông không biết sao? Đừng cho rằng gài người vào trong nội bộ của chúng tôi thì mấy người sẽ thắng, cho dù chúng tôi có chết thì chúng tôi cũng phải khiến cho các người chôn cùng!"

Ở một mức độ nào đó thì Catherine vẫn được xem là một người có tâm huyết, nhưng rốt cuộc cũng bởi được bảo vệ quá tốt, chưa từng trải qua những chuyện như thế này nên có chút ngây thơ.

Tim của Ngân Lang đang đập rất nhanh, hắn căng thẳng nhìn Catherine, sau khi Catherine nhìn thấy sắc mặt của Ngân Lang, lại lớn tiếng cười.

“Cô cười cái gì.”Piterman nhíu mày, người của gia đình Blake đều khiến hắn cảm thấy chán ghét.

Catherine không nói thêm một lời nào, nhưng trong ánh mắt kia lại nhiều hơn vài phần căm phẫn.

Chẳng qua là ả ngu ngốc này đã xem người của mình là phản đồ.

“Thật sự là cảm ơn cô.” Piterman nói một câu rồi bắt đầu tập hợp mọi người lại, hơn nữa lần này là gọi tất cả mọi người.

An Nhiên ở bên ngoài căn nhà gỗ, cô nghe thấy rất rõ ràng, cô đương nhiên hiểu Piterman đang muốn làm gì. Cô vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề động đậy, mãi cho đến lúc mọi người đều lần lượt đi tới, cô mới tìm được Vạn Lỗi từ trong đám người kia, âm thầm ra hiệu “rời đi”, sau đó lẩn vào giữa đám người.

Nhìn mọi người vây quanh, Piterman cảm thấy rất phiền: “Tất cả xếp thành một hàng cho tôi, từng người từng người một!”

Đám đông lập tức tự giác xếp thành hai hàng.

“Bỏ hết mũ xuống cho tôi, bỏ súng ra phía sau lưng.” Giọng của Piterman lại vang lên thêm một lần nữa.

Mọi người lập tức nghe theo.

Piterman nhìn về người đàn ông trùm khăn đen đứng ở bên cạnh rồi nói: “Mau đi xem.”

Người đàn ông trùm khăn đen đương nhiên hiểu rõ ý của lão đại nhà mình, hắn kiểm tra từng người từng người một trong đội ngũ khoảng hai mươi lăm người kia, Piterman đứng trước mặt của đội ngũ, nhìn bọn họ một cách bình thản.

Điều mà hắn hiểu ki đó là tại sao Blake vẫn còn chưa tới, nếu còn không tới thì... Sự kiên nhẫn của hắn không tốt đến như vậy, đến lúc đó sẽ giết hết đám người của trường Thọ Sơn.

Nghĩ như vậy, tầm mắt của hắn lại rơi vào đám người số 11 đang bị treo trên giá, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Đội điều tra xong hết tất cả mọi người, người đàn ông trên đầu trùm khăn đen đi đến trước mặt của Piterman, lắc đầu, biểu thị không có.

Piterman nhíu mày, nhìn về phía căn phòng gỗ nhỏ, cả khuôn mặt của hắn dần lạnh xuống.

Hắn lấy một khẩu súng từ trên người của tên đàn em gần mình nhất, bước từng bước về phía căn phòng gỗ nhỏ, mọi người thấy Piterman phản ứng như thế thì cũng lập tức đi theo qua đó.

Ầm một tiếng, Piterman đá văng cửa của căn phòng gỗ nhỏ, ba người ở trong phòng sớm đã không thấy bóng dáng.

"Tìm cho ta!" Piterman nói một cách tức giận.

Nhưng cũng chính vào lúc đám người kia quay đi, thì sau lưng của bọn họ vang lên tiếng súng, sau đó là tiếng người ngã xuống và tiếng kêu la thảm thiết.

Trong tay của bọn Từ Chính đang cầm súng, đứng ở phía sau đám người kia, điên cuồng bắn về phía của bọn họ.

Những người này đều là bọn buôn ma túy, đã làm vô số điều ác, đối với bọn họ, bọn Từ Chính không hề có một chút áy náy nào.

Tất cả đều đến quá đột ngột, Piterman còn ở trong căn phòng gỗ nhỏ chưa bước ra, hắn lập tức nép mình để ẩn nấp, nhưng hắn vẫn không quên hét lên:

“Giết bọn chúng, giết hết bọn chúng đi!”

Ở một bên khác, Ngốc Úng sớm đã được bọn người Phó Quân Hoàng cứu xuống, hơn nữa bọn họ đã lặng lẽ di chuyển hắn đến nơi an toàn.

Còn bọn An Nhiên bây giờ đang ở nơi nào? Bọn họ không hề đi đâu cả, bọn họ ở ngay dưới căn phòng gỗ nhỏ. Đúng, bọn họ đang ở dưới nước.

Miệng của Catherine đã bị Ngân Lang bịt chặt, Ngân Lang bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt cũng tái nhợt đi đến mức dọa người.

Số 14 bơi đến. Đón lấy Catherine từ trong tay của Ngân Lang, đồng thời nhỏ giọng nói: “Để tôi, cô ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn nữa đâu.”

Ngân Lang bây giờ không còn thừa sức lực nữa, hắn giao Catherine đang ở trong tay cho số 14, nhưng mà có ai ngờ, Ngân Lang vừa mới buông tay, Catherine liền chất vấn An Nhiên:

"Số 8, vừa rồi cô..."

Số 14 kinh hãi, một tay bịt chặt miệng của Catherine, đồng thời hung hăng nhìn cô.

May mắn ở phía trên đều là tiếng súng, nếu không, bây giờ tất cả bọn họ chắc chắn đã bị bại lộ.

Bọn họ nghe có người trúng đạn, nguyên một đám rơi xuống nước.

“Lặn xuống nước, bơi đến bờ bên kia.” An Nhiên chỉ vào bờ bên kia, nói với Ngân Lang.

Ngân Lang biết mình lưu lại cũng chỉ liên lụy bọn họ, anh không nói thêm gì nữa, giờ tay định kéo Catherine đi.

Nhưng mà Catherine làm sao có thể tin tưởng Ngân Lang được nữa, cô ta lắc đầu, sau đó nhìn An Nhiên một cách giận dữ.

Đối với người ngu ngốc như vậy, Ngân Lang đã không còn biết phải giải thích như thế nào.

“Cô không nhìn ra cô ấy là vì cứu chúng ta nên mới làm như thế sao?” Số 14 hét lên một cách giận dữ.

Catherine vẫn không chịu đi, mãi cho đến lúc An Nhiên lấy súng ra, nhắm vào đầu cô ta: “Nếu bây giờ cô không đi, vì để cô không liên lụy đến chúng tôi. Tôi sẽ giết chết cô!”

Cả người Catherine trong thoáng chốc liền cứng lại: “Cô... Cô dám!”

Nạp đạn lên nòng: "Cô xem tôi có dám hay không."

Catherine biết, bất cứ chuyện gì An Nhiên cũng có thể làm được, cô thật sự cảm thấy sợ hãi, cô không muốn chết ở nơi này.

Không sao, bây giờ cô có thể rời khỏi, đợi đến lúc cha cô tìm được cô, cô sẽ kêu cha cô giết chết người cô ta.

Nếu không phải bởi vì bây giờ Ngân Lang đang bị thương, có lẽ anh đã sớm đánh ngất ả ngu ngốc này, cần gì phải giải thích phiền phức như vậy.

Ngân Lang đưa Catherine rời khỏi, số 14 và An Nhiên nhìn bọn họ, mãi cho đến lúc đảm bảo bọn họ đã an toàn rời khỏi thì số 14 mới hỏi:

“Bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?”

“Đương nhiên là, đi tìm đồ đáng chết kia!”

Lúc nói câu nói kia, sắc mặt của An Nhiên vô cùng lạnh lùng: “Đừng đến người của tôi thì nhất định phải trả giá!”

Nghĩ đến dáng vẻ thâm hiểm của Ngốc Úng, sự phẫn nộ ở đáy lòng của An Nhiên lại tăng thêm một phần, tâm trạng muốn phanh thây xé xác tên Piterman kia cũng đã xuất hiện.

"Được, chúng ta đi." Số 14 đáp, sau khi lên đạn xong xong thì hắn đuổi theo sau An Nhiên.

Ở phía bên kia, tiếng súng trên cầu vẫn không ngừng vang lên, Phó Quân Hoàng đang không ngừng tìm kiếm trong đám đông nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng bảo bối của hắn.

Phó Quân Hoàng không biết đã giết chết bao nhiêu người, nước trên người của hắn vẫn đang nhỏ giọt, hắn ngồi xõm xuống bên cạnh của Từ Chính và hỏi:

“Có nhìn thấy số 8 đâu không?”

Từ Chính lắc đầu, biểu thị không có.

Bây giờ cả hai bên đều đang giằng co, Piterman ở trong căn phòng gỗ nhỏ không chịu đi ra, bọn Phó Quân Hoàng thì ở bên ngoài của căn phòng gỗ nhỏ, chỉ cần người bên trong vừa lộ đầu ra, bọn họ sẽ lập tức nổ súng giải quyết hắn.

Giữa bọn họ và bọn buôn ma túy kia vẫn còn có một sự chênh lệch nhỏ.

Lúc trước bị bắt hoàn toàn là do không có chút phòng bị nào.

Phó Quân Hoàng không hề lo lắng, hắn tin bảo bối của mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện, bây giờ việc mà hắn cần làm chính là chờ đợi.

Thời gian trôi qua không bao lâu thì có tiếng máy bay ầm ầm vang lên, là Blake và Thợ Săn, bọn họ đến rồi.

Máy bay của Blake và Thợ Săn hạ cánh, thấy cục diện giằng co lúc này, trong lòng thầm cảm thấy vui mừng, bọn họ quả nhiên đã dạy được một đám học viên tốt.

“Huấn luyện viên! Hiệu trưởng!” Số 40 đang đứng ở phía ngoài cùng liền đi về phía của hai người: “Tất cả con tin đều đã được cứu, bây giờ chỉ còn lại những người này.” Đương nhiên là hắn đang chỉ người ở bên trong căn phòng gỗ nhỏ.

Thợ Săn nở nụ cười: “Tốt tốt!”

Nói xong, hắn trực tiếp lấy bộ đàm trong tay ra, nói một câu: “Ra tay đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Lão soái ca, anh muốn giết em? (1)

Tiếng cánh quạt máy bay ầm ầm vọng đến, trong rừng rậm cũng vang lên tiếng xào xạc, sau khi số 40 nhìn thấy trận địa như thế, hắn đột nhiên hiểu ra lý do vì sao nhóm người của Thợ Săn lại đến chậm như vậy.

Không đến một phút sau, xung quanh căn nhà gỗ đã hoàn toàn bị nhóm người vũ trang đầy đủ bao vây.

Sau khi tháo đai an toàn, Blake giờ tay nắm lấy cánh tay của số 40, vội vàng hỏi: “Catherine đâu rồi, Catherine, con bé bây giờ thế nào rồi?”

Chân mày số 40 nhíu lại, biểu cảm thoát nhìn có chút không tốt.

Thợ Săn nghe được câu hỏi của Blake, sắc mặt hắn cũng trầm xuống.

Những người bị bắt cũng không phải có mỗi mình Catherine, nhưng Blake lại chỉ hỏi có mỗi mình Catherine. Vị trí hiệu trưởng của ông ta rất cuộc để làm gì vậy!

Thế nhưng Blake lại không hề đề ý đến vấn đề này, ông ta vẫn luôn nhìn về phía số 40, bây giờ Catherine là người thân duy nhất của ông ta, ông ta không thể để mất đi người thân của mình được.

Ông ta không thể chịu đựng được cái cảm giác mất đi người thân một lần nữa.

“Đã ở nơi an toàn rồi.” Nói thế nào đi nữa, số 40 cũng không thích cách hành xử của Blake, nhưng dù sao bây giờ ông ta vẫn đang là hiệu trưởng của hắn. Thời gian tới, hắn vẫn phải tham gia huấn luyện dưới sự quản lý của ông ta, nên hắn không thể đắc tội được.

Nghe số 40 nói như vậy, Blake thờ phào nhẹ nhõm.

“Những người khác đâu?” Thợ Săn trầm ngâm hỏi.

“Cũng đã không sao cả rồi, những người bị thương nặng thì đều được đưa tới nơi an toàn, còn những người còn có thể chiến đấu thì đều ở đây.” Nói rồi, hắn chỉ tay về phía đám người vẫn đang nằm rạp trên mặt đất.

Thợ Săn vỗ vỗ vai của số 40: “Các cậu vất vả rồi!”

Mà lúc này, Ngân Lang và Catherine vừa mới lên bờ không lâu thì nghe thấy một hồi tiếng bước chân. Hô hấp của Catherine đột nhiên trở nên gấp gáp, cô tức giận nhìn Ngân Lang.

Cô biết chắc cái người Hoa Hạ này có vấn đề!

Nghe thấy tiếng động kia, Ngân Lang cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn xoay người lại, kéo lấy tay Catherine, nhưng Catherine đột nhiên tránh Ngân Lang.

“Phản đồ! Các người đều là một lũ nội gián!” Catherine hét lớn.

Sắc mặt của Ngân Lang đột ngột thay đổi: “Cô phát bệnh gì thế?”

“Đừng tưởng rằng kế hoạch của các anh không ai biết. Tôi nói cho anh biết, tôi đều biết hết cả! Bỏ tôi cũng sẽ không tha cho các anh. Đến lúc đó thì tất cả các ai... Đừng ai mong có thể chạy thoát!”. Catherine dựa vào một gốc cây, sắc mặt lạnh lùng.

Cô ta đang nói tầm nói bậy cái gì vậy, người này có phải bị mắc chứng bệnh vọng tưởng không? Trong lòng Ngân Lang là một trận cười khở.

“Nếu như cô còn tiếp tục hét lên như thế nữa thì sớm muộn gì cô cũng xong đời.” Ngân Lang thở dài.

“Sao hả, sợ bị người khác biết được bộ mặt thật của đám người Hoa Hạ các người sao? Nếu không phải vì các người trong ngoài phối hợp thì những kẻ buôn ma túy này làm sao có thể lọt vào rừng. Bọn chúng làm sao mà biết được thời gian luyện tập của chúng ta?” Catherine chỉ thiếu chút nữa là phát điên lên rồi.

Điều này cũng là điều mà Ngân Lang nghi ngờ.

Nếu không có nội gián thì đám người của Piterman không thể nào biết được thời gian luyện tập của họ.

Có nội ứng.

Chính là nằm trong số mười chín người bọn họ.

“Catherine, cô hãy nghe tôi trước đã, việc này có uẩn khúc.”

“Chắc chắn là có vấn đề. Những người Hoa Hạ các anh tại sao bị bắt lại không hề chết?” Catherine hừ lạnh.

Đây rốt cuộc là logic gì vậy?

“Cô...”

Những lời phía sau, Ngân Lang không thể tiếp tục nói được nữa. Hắn chỉ có thể dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn vào khẩu súng trong tay Catherine.

Bàn tay cầm súng của Catherine có chút run rẩy, cô lạnh lùng nhìn hắn: “Tôi không muốn đi cùng anh, quả nhiên các anh đều là phản đồ, các anh muốn mượn cơ này bắt tôi! Tôi sẽ không làm theo ý các anh đâu!”

“Catherine, cô nghe tôi...”

“Đoàng...”

Một tiếng súng nổ vang lên.

Ngân Lang nhìn máu trên ngực mình không ngừng trào ra, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt đang tức giận của Catherine.

Dường như Catherine không hề bốt giận, lại tiếp tục bắn hai phát súng lên người Ngân Lang. Thật may cho hắn, trong súng chỉ còn lại ba viên đạn, nếu không cô nhất định sẽ bắn nát tên phản đồ này, biến hắn thành một cái nút chai.

Ánh mắt của Ngân Lang dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn nhìn thấy Catherine dần biến mất trong tầm mắt của mình, sau đó hắn không còn nhìn thấy bất kỳ vật gì nữa, cuối cùng thì hắn cũng hoàn toàn nhắm mắt lại...

Catherine không hề phát hiện rằng người của Blake đã tới. Cô ta vẫn không ngừng chạy vào rừng sâu, cô ta đang rất hoảng loạn, khẩu súng không còn đạn đã bị ném sang một bên, chân tay dần hết sức lực, cố gắng chạy thoát khỏi ngôi nhà gỗ mà đối với cô, nó hết sức khủng khiếp.

Bịch!

Bị khúc cây dưới đất làm ngã, cô ta chưa kịp kêu đau, đã nhô người lên muốn chạy.

Thế nhưng cô còn chưa kịp chạy được mấy bước, thì một âm thanh đột ngột vang lên, khiến Catherine hoảng hốt.

“Nhìn xem, tiểu công chúa đang hoảng sợ không biết làm gì của chúng ta đáng yêu đến nhường nào.”

“Chúng ta rốt cuộc có nên bắt cô ta không. Nhìn cô ta bây giờ thật đáng thương.”

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, ông chủ không cho chúng ta thêm nhiều thời gian đâu.”

“Cũng đúng, xem cô ta đã chạy bao lâu rồi, dường như đã chạy được một lúc, tôi thấy cô ta cũng đã thấm mệt rồi. Nếu đã như vậy thì hãy trói cô ấy mang về đi.”

“Nhưng mà tôi nói này, tướng mạo của cô gái này, anh nói xem ông chủ của chúng ta có để ý đến cô ấy không?” Một giọng nói hoài nghi kèm thêm một chút khó hiểu.

“Chỉ dựa vào tướng mạo của cô ấy mà có thể có được sự chú ý của ông chủ sao? Hình dáng trông cũng được, thế nhưng chỉ là kẻ dốt đặc cán mai.”

“Nếu không thì chúng ta làm sao mà bắt được cô ta chứ? Theo như tôi biết thì người đàn ông kia không dễ đối phó đâu.”

Catherine nhìn không thấy người đang nói chuyện ở đâu, nhưng hai người họ giống như là đang nói chuyện tán gẫu với nhau, bọn họ nói năng rất tùy tiện, còn có rất nhiều câu cô nghe không hiểu nhưng cô có thể nghe ra những lời ấy đều là tiếng Hoa Hạ. Đám người Hoa Hạ đó quả nhiên đều là nội gián!

“Các người ra đây hết đi, ra đây!” Catherine nhìn xung quang, hét lên.

Nhưng mà xung quanh ngoại trừ những cây đại thụ to lớn cũng với tiếng lá đang lá tả rơi không có thứ gì khác.

Bầu không khí trong nháy mắt đột nhiên trở nên im lặng, Catherine không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì nữa, ngay đến cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy.

“Haha, nhìn xem khuôn mặt nhỏ bé bị dọa đến tái mét rồi kìa.” Tiếng cười haha đột ngột vang lên.

“Được rồi, được rồi, đừng dọa cô ta nữa, dứt khoát bắt lấy cô ta thôi.”

Catherine không nhìn được nữa, cô ta bắt đầu lùi bước lại, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía phát ra âm thanh, nhưng không thấy gì hết, ngoại trừ một mảng rừng xanh thì không có thêm thứ gì khác.

Catherine đột nhiên xoay người lại, nhanh chóng chạy về phía trước, cô không thể để bị bắt được, cô không thể lại trở thành con tin để uy hiếp bố cô được. Cô phải rời khỏi nơi này, đi thật xa, cô phải thoát khỏi những người đang đuổi theo phía sau.

Thế nhưng trong hốc mắt lại có nước mắt chảy ra, cơ thể càng lúc càng mềm nhũn. Cô cảm thấy hai chân của mình không còn nghe theo sự sai bảo nữa rồi. Cô biết sắp không thể chạy nổi nữa rồi, bây giờ cô ta cực kỳ sợ hãi.

“Nhìn cô ta kìa, không thể chạy tiếp nữa rồi.”

“Không sao, đợi đến lúc cô ta chạy không nổi thì lúc đó chúng ta chỉ cần đến khiêng đi là được rồi.”

“Thật không hiểu, người này sao lại vào được trong trường Thọ Sơn chứ?”

“Ai ôi, anh không biết sao? Người này chính là y tá trong trường Thọ Sơn, chứ không phải học viên gì cả.”

Không cần biết cô chạy đi đâu thì giọng nói của hai người họ vẫn cứ vang lên ở xung quanh cô, vẫn cứ với cái giọng điệu bình tĩnh và nhàn nhã như thế. Cô trong mắt họ cũng chỉ giống như một con tôm con tép nhãi nhép.

Catherine không chạy nữa, cô cứ thế mà dừng lại, cô muốn biết những người luôn đuổi theo cô rốt cuộc trông như thế nào. Cô muốn biết rốt cuộc ai là nội gián.

Nhưng khi cô vừa dừng lại thì ngay lập tức cổ cô tê rần, sau đó thì cô không còn hay biết gì nữa, ngã nhào xuống đất.

“Sao anh lại đối xử với phụ nữ không phong độ như thế chứ?” Một giọng nói không hài lòng vang lên.

“Phong độ? Với người phụ nữ này? Bỏ đi, tôi sợ ông chủ sẽ đánh tôi chết mất.” Nói xong, lập tức vác người phụ nữ ngã nhào trên mặt đất lên vai: “Người phụ nữ này sao lại nặng như vậy chứ?”

“Nhìn cô ta cũng không béo, vậy mà nặng phải biết?” Một tràng cười hihi haha vang lên: “Mau đi thôi, ông chủ nhất định đã đợi chúng ta đến phát bực lên rồi.”

“Đi”

Ở bên này, An Nhiên và số 14 lại không đến tụ họp cùng Phó Quân Hoàng, mà bơi về một hướng khác.

Ngay khi định đến tụ họp cùng Phó Quân Hoàng, cô chợt phát hiện trên mặt nước có mấy gợn sóng nước. Ánh mắt An Nhiên trầm xuống, khoảng cách giữa cô với Phó Quân Hoàng vẫn còn khá xa, nếu cô lên tiếng thì nhất định sẽ làm kinh động người ở dưới nước.

“Chúng ta đuổi theo, trên đường để lại tin tức cho số 2.” Số 14 nhìn An Nhiên nói.

An Nhiên gật đầu, lập tức quay người cùng số 14 cùng bơi về một hướng khác.

Bọn họ vẫn luôn theo sát phía sau, An Nhiên có thể khẳng định người ở dưới nước kia chính là Piterman vốn phải ở trong căn nhà gỗ kia.

Trong lòng An Nhiên đột nhiên trùng xuống, cô để cho số 14 trở về báo cáo, bây giờ số 14 nào có chịu đi, kiên quyết không đi.

An Nhiên cảm thấy rất chán nản, hai người chỉ có thể tiếp tục bơi về phía trước.

Nhưng trong nháy mắt, lại xảy ra biến cố, Piterman bỗng nhiên quay người lại, từ trước hắn đã biết phía sau có người bám theo, hắn chìa súng về phía An Nhiên, liên tục nổ súng.

Ở trong nước, tốc độ của đạn mặc dù chậm đi không ít, nhưng tốc độ cả bọn người An Nhiên cũng chẳng nhanh đi đâu được.

Cũng ngay vào lúc này, An Nhiên đột nhiên bị số 14 xô nhào tới một bên, trong nháy mắt, trước mắt An Nhiên là một màu đỏ.

Số 14 bị trúng đạn. Cô trừng mắt nhìn hắn ta chậm chậm ngã xuống đáy hồ. Thậm chí cô còn có thể nhìn thấy trên môi hắn nở một nụ cười.

Tìm An Nhiên đập thình thịch, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy người khác chết vì cô, nhưng những người đó đều là cấp dưới của cô, đều tuyên bố với cô rằng phải bảo vệ cô thật tốt, nhưng số 14 thì.. Thậm chí đến tên của hắn cô cũng không biết, hắn tại sao lại có thể từ bỏ tính mạng của mình để bảo vệ cô chứ?

An Nhiên không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng mà bơi đến chỗ số 14 ngã xuống. Khi cô đang cố gắng kéo lấy hắn thì lại thấy hắn cười một cái.

Hắn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng vừa mới định mở miệng thì nước trong hồ lập tức tràn vào trong miệng hắn, bong bóng nước ục ục nổi lên.

An Nhiên lắc đầu, ra hiệu cho hắn không được nói, cô cố gắng kéo lấy hắn bơi lên trên mặt nước.

Nhìn mặt nước phía trước dần dần nhuộm thành màu đỏ, nhìn nụ cười của số 14 ngày một tái nhợt, trái tim của cô cũng dần dần chìm xuống.

Mắt của số 14 vẫn luôn mở, ánh mắt hắn vẫn luôn dính trên người An Nhiên, hắn nhìn cô đang cố gắng vì hắn, nhìn cô vì cứu hắn mà gắng sức hết mình, hắn cảm thấy như thế là đủ rồi.

Đã rất thỏa mãn rồi.

Nghĩ như vậy rồi hắn nhắm mắt lại, chỉ là khoảnh khắc lúc hắn nhắm mắt lại An Nhiên đột nhiên khiêng hắn lên bờ.

An Nhiên há to miệng hít thở, nhưng người trong tay cô thì hô hấp lại ngày một yếu đi.

“Số 14, anh không được chết, anh không được chết! Đây, anh chỉ mới bị trúng đạn mà thôi, sẽ không chết đâu, anh không được ngủ.” An Nhiên không biết mình đang nói cái gì, cô chỉ theo bản năng mà hét lên.

Số 14 vẫn không hề có phản ứng gì.

An Nhiên nhìn hướng Piterman, hắn đã đi được một khoảng rất xa, không sao, cô có thể đuổi kịp. Cô phải đem những thứ kia từng chút, từng chút đòi lại về!

An Nhiên cố gắng kéo số 14 bơi đến bờ hồ gần đó, sau khi đang kéo số 14 lên bờ thì cả người An Nhiên đã mất hết sức lực, cô nhìn thấy phía sau lưng của số 14 có một cái lỗ thủng rất sâu, chỗ đó từ lâu đã là máu thịt lẫn lộn.

“Số 14, anh có nghe tôi nói không?”

Không hề có phản ứng gì.

“Số 14, nếu như anh nghe thấy giọng nói của tôi, anh liền mở mắt ra hoặc là mí mắt động động một chút cũng được.”

Vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Nắm tay đột nhiên nắm chặt, cô không biết vì sao mình lại tức giận đến thế, cô cúi đầu, cả người như toát ra lửa giận.

“Nếu như anh đã muốn ngủ, thì anh hãy cứ ngủ thêm đi, đợi tới khi xử lý xong việc, tôi sẽ tới đón anh,” An Nhiên kéo số 14 qua một bên, giấu hắn thật kỹ, sau khi nói xong câu ấy, cô lập tức xoay người rời đi.

Nhưng đúng vào lúc cô xoay người đi, trong tầm mắt của cô dường như xuất hiện một màu sắc khác.

Hơi nhều mây lại, An Nhiên đi về phía rừng rậm.

Tim cô đập rất nhanh.

Cô cũng không biết tại sao bước chân của mình lại đột nhiên trở nên do dự.

Cô thậm chí còn cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn.

Nhưng dường như là có một vật gì đó đang dẫn dắt cô không ngừng đi về hướng đó.

Vén loại thực vật màu xanh không biết tên ở phía trước mặt ra, cả người An Nhiên trở nên cứng đờ lại.

Trong tầm mắt của cô có một bóng người đang nằm trên mặt đất, trên người hắn đã nhuốm đầy máu, hắn không hề động đậy, thậm chí ngay cả phần ngực cũng không thấy phập phồng, giống như nằm ngủ mãi mãi ở đó.

Bước chân của An Nhiên có chút lảo đảo, cô không biết vì sao mình lại sợ, cô nói với chính mình, hắn chỉ là ngủ một chút thôi, chỉ cần cô đi tới, gọi hắn thì hắn lại giống như trước, nhanh chóng mà xoay người lại, cung kính hét lên với cô: Quân chủ.

Nhưng tại sao cô không thể nhấc chân lên nổi. Tại sao cô lại tức giận như vậy, tại sao lại phải muốn như vậy mà giết người!

Quân chủ, chỉ cần có tôi còn sống một ngày thì tôi sẽ không để cho bọn chúng tổn thương cô dù chỉ là một chút.

Quân chủ, từ nay về sau, tính mạng của tôi sẽ là của quân chủ, lúc nào cô cần thì có thể lấy nó đi.

Quân chủ, tôi đã được thông qua rồi, thông qua tuyển chọn U Linh rồi. Sau này tôi có thể ở bên cạnh, bảo vệ người mà người ta muốn bảo vệ.

Quân chủ, xin lỗi, tôi đã không bảo vệ tốt cho bọn họ, là tôi vô dụng.

Quân chủ...

Bàn tay đang hạ xuống nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay có máu chảy ra, An Nhiên lại không hề có một chút cảm giác nào. Ánh mắt của cô vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Ngân Lang ở phía trước mặt.

An Nhiên nhô lên một viên đạn tín hiệu, đặt ở bên cạnh Ngân Lang, hơi thở toàn thân đột nhiên thay đổi, cô dùng tốc độ cực nhanh chạy vào trong rừng.

Cô muốn giết bọn họ! Tất cả, giết sạch!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Lão soái ca, anh muốn giết em? (2)

“Tình hình bên đó thế nào?” Trên máy bay, Mike lo lắng hỏi James.

James trực tiếp gọi điện cho Thọ Săn, sau khi hắn nhận được thông tin tất cả đã bị khống chế, Jame liền thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo, hắn quay sang nói với Mike vẫn đang không yên tâm:

“Anh từng nói cái gì nì, không phải anh đã nói là tiểu nữ vương sẽ không có chuyện gì sao? Dựa vào năng lực của Piterman thì làm sao có thể là đối thủ của tiểu nữ vương?”

“Em vẫn không yên tâm, anh bảo phi công bay nhanh hơn một chút được không?” Bây giờ Mike không thể nào bình tĩnh được, hắn luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

James thở dài, xem ra phải tận mắt nhìn thấy tiểu nữ vương thì Mike của hắn mới yên tâm được.

Mà ở bên này, lúc nhóm người của Thọ Săn nhìn thấy đạn tín hiệu, bọn họ vô cùng ngạc nhiên, lập tức có một đội nhanh chóng tới gần nơi đạn tín hiệu được phóng ra.

Là Từ Chính mang người qua, lúc bọn họ nhìn thấy Ngân Lang nằm đó đầy máu, ánh mắt của hắn lập tức biến thành màu đỏ như máu!

Ah!

Từ Chính phát ra một tiếng kêu phẫn nộ từ trong lòng, hấn như phát điên khiến cho những người phía sau hấn không dám tiến lại gần.

Phó Quân Hoàng sau khi biết được tin tức Ngân Lang vốn phải ở bên cạnh An Nhiên đã xảy ra chuyện, hấn không còn tiếp tục đợi được nữa, dứt khoát dựa theo trực giác của mình để tìm kiếm.

Vương Hào không dám hỏi gì thêm mà cứ thế đi theo Phó Quân Hoàng. Liệp Báo và Ngốc Ứng đã hoàn toàn không thể cử động được nữa, bọn họ nằm trên cán cứu thương, nhân viên y tế trực tiếp đưa họ mang lên máy bay.

“Catherine đâu? Không phải nói rằng con gái tôi không sao chứ, bây giờ thì nó đang ở đâu?” Blake túm lấy Phó Quân Hoàng đang muốn rời đi, lớn tiếng hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng như băng của Phó Quân Hoàng rơi trên người ông ta, tay Blake lập tức run lên, vừa rồi ánh mắt của số 2 giống như là muốn giết ông ta. Ánh mắt giống như ác ma từ địa ngục đi lên khiến cho Blake cảm thấy toàn thân run lên.

Thợ Săn hừ lạnh, hoàn toàn không có sức lực mà để ý tới Blake, hiển nhiên để Blake đến hoàn toàn là một quyết định sai lầm.

Blake buông tay nhưng không có nghĩa là ông ta sẽ từ bỏ việc hỏi tung tích của con gái mình.

Ông ta lại túm lấy Vương Hào hỏi một câu hỏi y như thế.

Vương Hào bình thường thì rất tùy tiện, cầu thả nhưng lại rất dễ gần, nhưng nói tới chuyện quan trọng Vương Hào tuyệt đối lại là một người lạnh lùng khiến cho người khác khiếp sợ.

Hấn lạnh lùng nhìn Blake, rồi nói: “Catherine là người, thế bọn tôi không phải là người sao?”

Blake sững sờ, lập tức nói: “Các người không phải đều bình an vô sự đấy cả sao, Catherine của tôi, Catherine của tôi bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy, tôi...”

“Chúng tôi còn có rất nhiều anh em cũng chưa tìm thấy, vậy chúng tôi phải hỏi ai! Chúng tôi không hề hỏi ai cả, chúng tôi chỉ có thể tự mình đi tìm!” Vương Hào lúc này đang vô cùng tức giận.

Điều hấn muốn làm nhất lúc này là bóp cò khẩu súng trong tay, rồi một nhát bắn chết tên hiệu trưởng đáng chết kia.

Từ sau khi Blake trở thành hiệu trưởng của trường thợ săn. Từ trước đến giờ chưa từng có người nào nói với ông ta như vậy, ông ta vô cùng tức giận nhưng lại phát hiện mình không tìm được lời nào để phản bác.

Đúng, cũng đều là người, những người đó cũng đều là học viên của ông ta, bọn họ cũng mất tích không thấy nữa. Nhưng ông ta làm sao có thể đem những người vốn không có liên quan gì tới mình và con gái của mình cùng đặt lên trên một bàn cân?

“Chẳng lẽ ý của cậu là muốn tôi tự mình đi tìm sao?” Blake không cho phép người khác đối xử với mình như vậy, cho dù ông ta thật sự có sai đi chăng nữa.

Ngồi ở vị trí cao đã lâu nên ông ta quen với việc ra lệnh cho người khác, hơn nữa trước giờ chưa từng có ai phản bác lại ông ta, bị nhiều người chỉ trích như thế... Có thể nói đây là lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm trở lại đây.

Hiện tại Vương Hào không có thời gian để cùng Blake nói những chuyện dư thừa, mắt thấy Phó Quân Hoàng đã sắp đi khỏi tầm mắt, hấn hừ lạnh một tiếng.

“Nếu như ông muốn tìm thì tự mình đi tìm đi.”

Nói xong, Vương Hào không nói thêm bất kỳ điều gì nữa, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Phó Quân Hoàng.

Theo sau Vương Hào còn có số 9 và số 40, mà lúc này, tất cả những người trong ngôi nhà gỗ cũng đã bị không chế.

Thợ săn nhìn bộ mặt khó coi của Blake, hừ nhẹ nói: “Blake, ông nên suy nghĩ lại thật kỹ những gì ông đã làm vừa rồi.”

Nói xong, thợ săn liền đi về phía ngôi nhà gỗ.

Hấn đến đây vì muốn biết Piterman muốn nói cái gì.

“Piterman đâu?” Thợ Săn đi tới cửa ngôi nhà gỗ, hỏi người lính gác đứng ở cửa.

“Chúng tôi... không có, không có nhìn thấy Piterman, hấn không có ở đây.” Người lính gác đáp.

Thợ Săn ngăn ra: “Không có Piterman?”

Người lính gác kia gật đầu.

Không thể nào!

Hắn nhanh chóng bước vào bên trong ngôi nhà gỗ, bên trong nhà gỗ lại có một lối đi nhỏ, sau đó lúc hắn đi tới phía dưới một chiếc bàn gỗ. Lúc nhìn thấy ván gỗ to đặt bên dưới chiếc bàn biểu cảm đột nhiên trầm xuống.

Hắn tại sao lại không nhớ trong căn phòng này lại có một hốc tối như thế?

“Đi dọc theo hướng hồ tìm!” Thợ Săn rống lên.

Cũng chính vào lúc này, máy bay của James cũng từ từ hạ xuống khoảng không phía trên ngôi nhà gỗ. Mike là người đầu tiên nhảy xuống, James bắt đầu đi cũng nhảy xuống theo.

“Hill, tiểu nữ vương đâu, cô ấy bây giờ thế nào rồi?” Mike là người đầu tiên xông đến phía trước người Thợ Săn, vội vàng hỏi.

Thợ săn nhú màu: “Cô ấy... Tôi vẫn chưa gặp cô ấy.”

Mike quýnh lên, vung một quyền vào mặt Thợ săn: “Phế vật.”

Thợ Săn không hề né tránh, nhưng những người ở cạnh hắn đều sốt ruột. Đây dù sao cũng là huấn luyện viên của bọn họ, họ làm sao có thể để cho huấn luyện viên của mình bị người khác đánh?

Cũng chính vào lúc bọn họ muốn rat tay, James đột nhiên lên tiếng: “Ai dám bước lên, tôi sẽ đánh cả nhà người đó!”

Người trong trường học thợ săn đều quen biết James, mà khi Blake nhìn thấy Jame cũng phải sửng sốt. Hiển nhiên là ông ta không ngờ tới James lại xuất hiện ở đây.

Ông ta vội vàng đi tới, nhưng còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy Mike hét lớn:

“Thợ Săn, tôi nói cho anh biết nếu như cô ấy có mệnh hệ gì, tôi sẽ không để yên cho anh đâu.”

Chân mày của người thợ săn nhú lại, sắc mặt lạnh như băng.

“James, vậy mà anh nói sẽ không có chuyện gì, chuyện gì cũng sẽ không có!” Mike cười lạnh nhìn sắc mặt cũng không được tốt của James, lập tức từ phía bên gác cửa lấy khẩu súng, đi về phía rừng rậm.

James nóng nảy: “Em muốn làm gì vậy!”

“Làm gì? Đương nhiên là đi tìm tiểu nữ vương của tôi rồi.” Mike cười lạnh: “Lần này, tôi nhất định sẽ không cho phép tiểu nữ vương của tôi phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào nữa.”

Nói xong, Mike nhắc chân đi.

James giận đến mức giờ chân, không có cách nào khác chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Ở bên này...

Piterman vừa lên bờ, hắn âm thầm nhìn về phía ngôi nhà gỗ đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa rồi, tức giận nói:

“Blake!”

“Lão đại, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Người đàn ông đeo khăn trùm lên tiếng hỏi.

“Làm thế nào? Cậu nói xem chúng ta còn có thể làm gì? Quay về đã, sau đó, chúng ta sẽ tính toán thật kỹ với bọn chúng!”

Người đàn ông đeo khăn trùm đầu đã bỏ khăn trùm đầu ra, lộ ra một khuôn mặt có nét phương Tây.

“Tôi nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho anh, lão đại!”

Nói xong, bọn họ nhanh chóng đi vào rừng.

Bây giờ trong rừng đều là người của trường học Thợ Săn, nếu bọn họ có chút lơ là thì sẽ xong đời ngay.

Vì thế, bọn họ hết sức cẩn thận chú ý xung quanh.

Giữa đường, Vương Hào và Phó Quân Hoàng dứt khoát tản ra, bắt đầu đi tìm An Nhiên và những người khác. Đối với bọn họ mà nói, những tên buôn bán ma túy trong rừng gần như đã không một chút uy hiếp nào với bọn họ.

Động tác của số 9 luôn rất cẩn trọng, hấn một mình một đội, không đi cùng với bọn họ. Lúc Vương Hào nói tách đội, hấn liền độc lập tách ra đi một mình.

Lúc này đi theo số 2 hoàn toàn là một loại giần vật. Hơi thở xung quanh hấn quả thực quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi khiến người khác không thể chịu đựng được.

Hấn bước nhanh về phía trước, hấn nhớ thói quen của số 8 là đánh số dưới mỗi gốc cây. Hấn nhìn thật kỹ, mong muốn nhìn thấy gì đó nhưng hấn phát hiện lần này trên cây không hề có bất kỳ cái gì cả.

Điều này cũng có nghĩa là số 8 cũng chưa từng đi qua con đường này.

Nghĩ tới đây, hấn lập tức đổi hướng nhanh chóng đi về phía trước.

Tốc độ của số 9 rất nhanh, vừa rồi khi hấn nghe được một âm thanh, có lẽ là tiếng súng nổ có cài thiết bị giảm thanh.

Bước chân của hấn ngày một nhanh hơn, mãi cho tới khi số 9 bắt đầu thực sự chạy.

Bỗng nhiên, hấn dừng bước.

Hấn nhìn thấy Vương Hào toàn thân đầy máu ngã nhào trong rừng rậm, trên khuôn mặt vẫn còn mang theo biểu cảm ngạc nhiên, máu ở vết thương trên ngực hấn cũng vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Số 9 không biết đã có chuyện gì xảy ra, hấn nhìn xung quanh bốn phía, sau khi đã xác định xung quanh an toàn, hấn mới hạ súng xuống, chân tay luống cuống băng bó cho Vương Hào.

“Anh làm sao thế?” Giọng nói của số 9 rất bình tĩnh, chỉ là nghe ra vẫn có chút gì đó khác lạ.

Ngay lúc số 9 vừa đỡ hấn dậy thì Vương Hào túm tay hấn thật chặt, biểu cảm rất thống khổ, trong mắt là sự bi thương và không thể tin.

“Sao vậy? Có phải anh muốn nói điều gì không? Đừng vội, từ từ thôi, anh sẽ không sao đâu.”

Vương Hào nắm thật chặt tay của số 9, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, ngay đến cả gương mặt vốn đang tái xanh kia cũng chuyển thành màu đỏ.

Tim của số 9 bỗng nhiên co thắt lại, hấn hình như đoán ra được điều gì: “Người ra tay với anh là người tôi quen?”

Vương Hào gật đầu, hấn muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện ra mình không thể phát ra một âm thanh nào, trước mắt hấn tối sầm, sau đó, rơi vào hôn mê.

Số 9 cảm thấy toàn thân lạnh băng.

Người làm Vương Hào bị thương lại là người mà hấn quen biết. Hấn biết năng lực của Vương Hào, có thể dễ dàng làm hấn bị thương như vậy không nhiều, vậy thì chỉ có thể là người mà hấn quen biết và có thể tin tưởng.

Là bọn người trong trường học Thọ Sơn!

Trong số bọn họ quả nhiên là có nội gián!

Số 9 phóng ra một viên đạn tín hiệu, hấn để Vương Hào ở một bên, sau khi che giấu cẩn thận liền nhanh chóng đi vào trong rừng rậm. Việc bây giờ hấn cần làm là đi tìm ra được người kia.

An Nhiên cảm thấy chân không còn giống như là của mình nữa rồi. Bây giờ cô rất mệt, chân tay lạnh buốt nhưng trong đầu cô lại là hình ảnh Ngân Lang ngã trong vũng máu, cô làm sao có thể buông tha cho những người kia.

Cô không tìm thấy được tung tích của Piterman, nhưng cô biết chỉ cần đi dọc theo bờ hồ thì có thể tìm được hấn.

Mãi cho tới khi An Nhiên lên bờ thì nhìn thấy một khẩu súng vớt ở đó, ánh mắt của An Nhiên đột nhiên lạnh băng.

Rất tốt, cuối cùng đã tìm được súng, vậy thì sẽ nhanh chóng tìm thấy người thôi.

Phó Quân Hoàng đi lại ngược xuôi trong rừng. Anh đi khắp nơi để tìm kiếm bảo bối của mình. Hấn dựa vào năng lực vốn có của mình để đi tìm An Nhiên.

Nhưng cũng vào lúc này, chiếc bút đặt ở trong túi áo của hấn đột nhiên vang lên.

Mà âm thanh khiến cho mọi động tác của Phó Quân Hoàng đột nhiên khựng lại.

Cây bút này nhìn qua trông chỉ giống như một cây bút bình thường, nhưng trên thực tế lại là thiết bị truyền thông giúp Phó Quân Hoàng liên lạc với bên phía Hoa Hạ.

Phó Quân Hoàng ẩn dưới một gốc cây, quan sát tình hình xung quanh, sau khi đã xác định an toàn rồi mới nói:

“Nói.”

“Thành công rồi, thí nghiệm của chúng ta thành công rồi!” Vừa được nói mấy thì đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói vô cùng phấn khích của một người. “Phó Quân Hoàng, tôi đã nói rồi mà. Tôi sẽ thành công, bây giờ chỉ cần anh đưa thứ đó cho tôi, thì tôi có thể chế tạo cho anh thứ mà anh muốn.”

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng đột nhiên sững sờ, hần hoàn toàn không ngờ tới rằng, động tác của người đó lại có thể nhanh đến thế.

“Anh nói cái gì?” Phó Quân Hoàng giống như nghe chưa rõ liền hỏi lại.

“Tôi nói, tôi đã thành công rồi, ngay đến cả bước thử nghiệm cuối cùng cũng thành công rồi. Tôi đã nói rồi, trên thế giới này không có thứ gì là tôi không thể nghiên cứu ra được. Tôi mới là thiên tài thật sự trên thế giới!” Giọng nói của người trong thiết bị thông tin kia rất phấn khích, thậm chí hần còn cười một cách điên dại.

Bàn tay nắm lấy cây bút sắt của Phó Quân Hoàng bỗng siết chặt, con ngươi đen lánh bỗng trở nên lạnh lẽo: “Yên tâm, đến lúc ấy tôi sẽ đem thứ đó mang về cho anh.”

“Được, được, tôi đợi anh.” Người kia dường như nghĩ tới gì đó, hần đột nhiên nói: “Đừng rồi, anh tuyệt đối không được giết chết cái đồ đựng kia, nếu không thì lỡ như bước cuối cùng mà thất bại thì tôi không có đồ để chứa.”

Ánh mắt của Phó Quân Hoàng càng lạnh hơn: “Yên tâm đi.”

Nói xong, Phó Quân Hoàng trực tiếp đem tất thiết bị thông tin đi.

Lúc này, ánh mắt của anh nhìn về phía rừng rậm đã hoàn toàn thay đổi.

Phó Quân Hoàng nhìn súng của mình, khoe môi nhếch lên thành một độ cong quý dị, lập tức nhanh chóng bước về hướng mà anh cảm giác được.

Bóng của Phó Quân Hoàng xuyên trong rừng rất nhanh, giống như những chạc cây chẳng chịt khó gỡ không hề tồn tại, tốc độ cực nhanh.

Hần cảm giác được bản thân đang tiếp cận với cái gì đó, ngay lập tức là đến rồi.

“Không ngờ rằng, một mình ngươi lại có thể đuổi được tới đây.” Piterman nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, cười haha.

An Nhiên liếc nhìn Piterman, môi nhếch lên một đường cong sắc lạnh, “Một mình tôi là đủ.”

An Nhiên nhìn vách núi cách hai người Piterman không xa, dưới vách núi là biển, thật không ngờ bọn họ lại có thể chạy tới được đây.

Cô nhớ rằng nơi đây là nơi bọn người Tiên thiếu đã tới. Địa thế nơi đây không những hiểm trở mà còn rất dễ có thể rơi xuống vách núi, rất nguy hiểm.

“Khoác lác.” Piterman cười lạnh: “Nếu bây giờ cô tự giác nhường đường thì cô sẽ còn một con đường sống, còn nếu như cô vẫn cứ ngoan cố muốn tự mình tìm lấy đường chết, vậy thì tôi sẽ tác thành cho cô.”

An Nhiên cười cười, chắc chắn nói: “Xem ông nói kia, làm sao mà tôi lại tự mình tìm đường chết được? tôi rõ ràng là tới đây để tiễn ông đi Tây Thiên mà.”

“Buồn cười, Piterman tôi sẽ chết dưới tay một con nhóc ranh như cô sao? Quả thật là khoác lác!” Bên cạnh Piterman có năm người, tính cả hần là sáu nhưng An Nhiên lại chỉ có một mình.

Mặc kệ bản thân có lợi hại đến thế nào, thì cô cũng chỉ có một con đường chết!

“Vậy sao?” An Nhiên nghịch khẩu súng trong tay, nhưng ánh mắt lại nhìn về từng người một, chỉ cần bọn họ có một chút xiu động tình nào, cô sẽ liền lựa chọn động thủ.

Piterman hiện giờ không dám nổ súng ở đây, hần sợ sẽ dụ bọn người Blake tới.

Bây giờ bất kể là trên trời hay dưới đất thì đều có người đang truy lùng hần.

An Nhiên dường như biết bọn họ đang sợ hãi điều gì, cô cười, lập tức nói với Piterman: “Lập tức giao người vừa nổ súng dưới nước cho tôi, tôi sẽ thả anh. Đến lúc ấy tôi sẽ nói với họ anh bị rơi xuống vực chết rồi.”

Đến bây giờ An Nhiên vẫn chưa biết người ra tay với Ngân Lang là ai, tuy nhiên xung quanh không hề có dấu vết để lại, cũng không thấy bóng dáng Catherine đâu. An Nhiên hiển nhiên biết rất rõ rốt cuộc ai là người ra tay với Ngân Lang, mà điều bây giờ cô muốn làm là trước tiên xử lý người ra tay với số 14 trước.

Piterman làm cái gì, hẳn có phải là người tội ác tày trời hay không? Hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ gì với cô, cô chỉ cần tìm người đã làm hại người của cô mà thôi.

Piterman nhìn một lượt những người bên cạnh hắn, lại tiếp tục nói với An Nhiên: “Cô cảm thấy, cô có thể ra tay với tôi?”

“Chúng ta thử xem?” Vừa dứt lời, cô bất ngờ giơ súng bắn một phát, viên đạn gần như sượt qua tai hắn, trúng ngay mi tâm tên đàn em đứng phía sau lưng hắn, máu bắn ra.

Sau khi An Nhiên nổ súng, cô dứt khoát nấp vào sau một thân cây to gần cô nhất, tiếp tục cao giọng nói:

“Muốn kéo dài thời gian sao? Không sao, tôi có thời gian, tiếng súng này bọn họ chắc là đều nghe thấy rồi, ông nói xem bọn họ chậm nhất cần bao lâu nữa sẽ tới được đây.”

Sắc mặt của Piterman lộ vẻ khiếp sợ, hắn lập tức đưa tay ngăn lại một thủ hạ đang có ý định nổ súng.

“Tôi cho cô séc hoặc là tôi có thể đưa cho cô tiền, hơn nữa có thể đưa cho cô rất nhiều tiền.” Trong nhận thức của Piterman thì trên thế giới này không có ai là không thích tiền. Tiền có thể khiến cho tất cả mọi người trên thế giới đều lộ ra bản chất ghê tởm nhất của mình.

“Vậy thì, tôi sẽ cho ông rất nhiều tiền và ông sẽ giết những người ở bên cạnh anh, thế nào?” An Nhiên ép sát người vào gốc cây, nói một cách mỉa mai.

Piterman tức giận, bây giờ hắn cảm nhận được rất rõ, người đàn bà này đang kéo dài thời gian.

“Giết cô ta!” Piterman vừa dứt lời thì vài viên lập tức bay đến.

Người của Piterman còn chưa kịp phản ứng lại, thì trên trán họ lần lượt là những lỗ đạn, cứ thế ngã nhào xuống.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Piterman vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

An Nhiên nhú mày, không nghĩ rằng lão soái ca nhanh như vậy đã tới rồi.

An Nhiên cứ thế từ phía sau gốc cây đi ra, cô sai bước đi tới trước Piterman sắc mặt đang vô cùng hoảng sợ kia, Piterman không ngừng lui về phía sau.

“Tôi... Tôi có thể cho cô tất cả những gì của tôi, nhưng cô không được giết tôi. Nếu cô giết tôi, thì cô sẽ không có gì hết!” Hắn không thể chết, chỉ cần hắn không chết, thì tất cả mọi thứ hắn đều có thể làm lại từ đầu.

Nhưng nếu như hắn chết thì hắn sẽ không còn gì cả.

An Nhiên nhếch khóe miệng, cũng chính vào lúc cô định nói gì, một âm thanh xuyên không lại vang lên, An Nhiên đột nhiên giật mình, theo hướng của Piterman hơi nghiêng mà tránh nhưng Piterman vẫn là đã bị thương, đạn đã trúng vào bả vai hắn.

An Nhiên chau mày, sau đó quay người lại, đã nhìn thấy Phó Quân Hoàng đứng ở đó.

“Lão soái ca, lời của em còn chưa nói hết.” Ý là không muốn hắn nổ súng.

Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên chăm chú, trong đó còn có sự thương tiếc.

An Nhiên lại không hề để ý tới ánh mắt của Phó Quân Hoàng có sự thay đổi, cô một lần nữa quay đầu lại, nhìn Piterman nói: “Nói cho tôi biết, tất cả những điều này là ai sai ông làm?”

An Nhiên luôn cho rằng sự việc này không hề đơn giản, phía sau lưng hắn nhất định còn có một người khác.

Piterman không ngờ rằng An Nhiên sẽ hỏi câu hỏi này, nhưng hắn vẫn trả lời: “Tôi không biết, chỉ là có một người sẽ định kỳ gửi tin nhắn cho tôi, bảo tôi phải làm theo những gì trên đó.”

“Sau khi phát hiện những chỉ thị phải làm ở trên đó sẽ có rất nhiều lợi ích, nên ông đã tiếp tục làm, có đúng không?”

Piterman gật đầu, trên trán toát mồ hôi lạnh, vết thương trên vai hắn quả không phải là đau bình thường.

“Không biết người đó là ai?” An Nhiên nghi ngờ.

Piterman lắc đầu: “Tôi không biết, mỗi lần hắn gửi tin nhắn cho tôi là là một số điện thoại khác, hơn nữa tôi cũng không biết người đó là nam hay nữ.”

An Nhiên gật đầu, nhìn biểu cảm của Piterman, hiển nhiên là hắn không hề nói dối.

Phó Quân Hoàng cau mày lại, nhìn An Nhiên vẫn chưa có tiến lại gần mình, anh trực tiếp đi tới bên cạnh An Nhiên, đưa tay ôm lấy eo của cô.

Lông mày của An Nhiên hơi nhíu lại, nhưng cô cũng không hề đẩy ra, đang lúc muốn tiếp tục hỏi Piterman thì bỗng nhiên An Nhiên nhảy ra khỏi ngực

của anh, nhìn Phó Quân Hoàng bằng ánh mắt khó tin.

“Lão soái ca, anh lại muốn giết em!”

Hắn vừa rồi lại muốn giết chết cô!

An Nhiên có thể cảm nhận được, lúc tay anh đặt trên eo cô, cô rõ ràng cảm nhận được lực trên tay anh nguy hiểm đến mức nào.

“Thật là tiếc, lại để bị phát hiện rồi.” Phó Quân Hoàng nhủ mày, lắc đầu, trong giọng nói mang theo một tia không vui: “Đã phát hiện rồi vậy thì giết thôi.”

“Lão soái ca?” An Nhiên không xác định gọi Phó Quân Hoàng.

Nhưng Phó Quân Hoàng lại nhếch miệng với An Nhiên, lấy ra một khẩu súng kèm thiết bị giảm thanh, ngắm chuẩn vào giữa mi tâm của An Nhiên, cứ thế bóp cò.

Bằng..

Cơ thể của An Nhiên ngã gục xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Số 2 tạo phản, số 8 rơi xuống biển! (1)

Sự thay đổi bất ngờ đến chóng mặt.

Viên đạn dường như đã xượt ngang thái dương của An Nhiên. An Nhiên chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang chảy xuống. Cô ngã xuống đất, ánh mắt không che giấu được sự khiếp sợ.

“Anh là ai?” An Nhiên ngồi dậy, ánh mắt dồn về phía Phó Quân Hoàng.

Piterman cũng có phần không kịp phản ứng. Hắn không quen Phó Quân Hoàng, nhưng khí chất toả ra trên người Phó Quân Hoàng lại khiến hắn không thể không cảnh giác. Tên này rất nguy hiểm.

Lúc này, hắn không ngờ rằng người phụ nữ trước mặt sẽ cứu hắn. Cho nên, khi nhìn thấy gã đàn ông đó giương súng về phía cô, hắn đã phản ứng và ôm cô ngã xuống. Vì vậy, cô mới tránh được nguy hiểm, chỉ bị trầy xước ngoài da.

Phó Quân Hoàng im lặng liếc An Nhiên một cái rồi lại nhìn chăm chăm cô, sau đó lại giương súng lên nhắm về phía cô. An Nhiên lạnh người, dường như có thứ gì đó khiến cô nhất thời nghĩ không thông. Có một chuyện gì đó không diễn ra theo trình tự vốn có của nó, đột ngột bị ngăn lại khiến cô nghĩ mãi cũng không thể hiểu.

Piterman nhìn Phó Quân Hoàng, rồi lại nhìn vách núi phía sau lưng. Hắn cảm thấy lạnh xương sống, nếu như bọn họ cứ tiếp tục lùi lại như vậy thì chỉ có con đường chết mà thôi.

“Giữa hai người có chuyện gì vậy?” Piterman đứng kế bên, nhỏ tiếng hỏi An Nhiên.

Thường thì một cô gái như An Nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng có thể khiến cô để lộ điểm yếu trước mặt thì chắc chắn đó là người cô cực kỳ tin tưởng. Cũng giống như, khi nói rằng cho dù họ có đi trên mũi dao thì cũng không thể dễ dàng để lộ sự sợ hãi của mình trước mặt người khác. Những học viên của trường Thọ Sơn, không thể nào ngay cả điều cơ bản này cũng không biết.

Cô gái này rất mạnh mẽ, là Top 5 những người mạnh mẽ nhất mà hắn biết. Người có thể khiến cô thoải mái không hề phòng bị, chỉ có thể là người đã chạm đến tim cô. Quả nhiên, người phụ nữ có mạnh mẽ đến đâu thì cũng đều chết dưới nòng súng của người đàn ông. Vì quá tin người nên mới chết dưới tay người đàn ông mà mình đã giao phó hết tất cả.

An Nhiên không trả lời Piterman. Ánh mắt lạnh lùng của cô cứ mãi nhìn về phía Phó Quân Hoàng. Cô muốn tìm chứng cứ chứng minh hắn là giả mạo, nhưng cô nhận ra mình không thể nào tìm được. Không thể nào, dù có cao tay đến đâu thì cũng sẽ dễ dàng để lộ sơ hở, không thể nào tìm không thấy được.

Phó Quân Hoàng dần dần tiến đến gần An Nhiên, anh nhếch môi.

“Đang nhìn cái gì thế?”

Vẫn là khẩu khí đó, vẫn là giọng điệu đó, ngay cả nét nhún nhả trong lời nói cũng giống như đút.

“Anh không phải Phó Quân Hoàng, anh là ai?” An Nhiên hít một hơi thật sâu, cô một mực khẳng định.

“Anh rất thích em.” Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía An Nhiên, anh nói.

An Nhiên nín thở.

“Anh nghĩ rằng mình đã yêu em.” Hắn dừng bước, nhìn An Nhiên chăm chăm. Ánh mắt vẫn hung ác không một chút dịu dàng, nhưng giọng nói đó vẫn giống hệt như lão sói ca.

Piterman thấy hai người họ dường như không chú ý tới mình. Liếc mắt quan sát, định nhân lúc này bỏ trốn thì tiếng súng bỗng vang lên, Piterman run bần bật, chân hắn đã bị trúng đạn! Viên đạn xuyên trúng dây thần kinh của hắn, đau đớn đến mức khiến hắn không chịu được, ngã quỵ xuống, rên rĩ.

Phó Quân Hoàng dường như không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Piterman, anh tiếp tục nói với An Nhiên:

“Anh không ngờ bọn họ lại nhanh đến vậy, họ thành công rồi.”

An Nhiên bất động, máu bên đầu chảy xuống, cô không lau mà đứng dậy. Cô nhận ra mình không tìm được cái cớ để giải thích giúp anh.

“Thành công cái gì?” An Nhiên lên tiếng hỏi.

Đôi mắt đen kịt của anh nhìn An Nhiên không rời. Anh cảm nhận được thái độ của cô dần thay đổi, ánh mắt của cô cũng dần trở nên lạnh lùng. Cuối cùng, khi cô nhìn anh với ánh mắt của một người xa lạ, anh mới cảm thấy lồng ngực mình quặn từng cơn. An Nhiên không hi vọng anh trả lời câu hỏi của mình. Chỉ là một người còn nhỏ như vậy, sao có thể âm mưu lên kế hoạch ngay từ đầu chứ.

An Nhiên không hiểu rốt cuộc trên người mình có thứ gì mà lại khiến anh hao tâm tổn sức như vậy. Cô bỗng nhớ đến một chuyện.

“Có thứ gì đó ở trong đầu của tôi đúng không?” An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

“Đúng.” Phó Quân Hoàng hơi bất ngờ, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Chính là thứ mà trước đây bọn họ muốn tìm, đúng không?” Trong lòng An Nhiên cảm thấy thật buồn cười, cô chẳng muốn nghĩ gì tới việc tại sao mỗi lần kiểm tra sức khoẻ, não cô đều bình thường.

Có một số chuyện mà các nhà khoa học không thể giải thích được.

Ánh mắt sâu thẳm đó cứ quán lấy An Nhiên, anh nói tiếp: “Anh không muốn giết em.”

“Bởi vì tôi là một kí sinh thể tốt, đúng không?” An Nhiên cười mỉa.

Cô không hiểu tại sao đến lúc này rồi mà mình còn có thể cười. Cô thấy Phó Quân Hoàng chăm chú nhìn cô. Kịp trước cô đã sống ba mươi lăm năm, kiếp này mười bốn năm. Thế mà, cô lại dưới cơ một người chưa được ba mươi tuổi. Ngay từ đầu, điều anh muốn chẳng qua chỉ là thứ bên trong đầu cô thôi.

Yêu cái gì, thích cái gì, người thân cái gì, hơ, tất cả chỉ là dối trá!

“Phó gia các người đều biết hết, đúng không?” An Nhiên hỏi, giọng cô trở nên lạnh nhạt, nhưng trên hết chính là sự mỉa mai.

Phó Quân Hoàng im lặng, anh quay đi, không nhìn An Nhiên nữa.

Piterman rút cuộc cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, hoá ra cô gái này bị lừa gạt. Lừa dối thì thôi đi, đằng này còn muốn giết người ta, thật đúng là ác độc.

Số 9 đang mãi tìm kiếm trong rừng, nhưng lúc nghe thấy tiếng súng, bước chân đã gấp gấp hơn. Bên trong rừng, tiếng thở dốc nghe thật lớn. Âm thanh xung quanh dường như đều biến mất. Toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung về phía phát ra âm thanh lúc có lúc không.

Lúc hắn định băng qua cánh rừng nhiệt đới duy nhất trước mặt thì bỗng có một âm thanh vang lên bên tai hắn.

“Cho nên, ngay từ đầu anh đã lên kế hoạch mọi thứ, đợi đến khi cái gọi là thí nghiệm của anh thành công thì giết tôi, đúng không?”

Là giọng của số 8!

Số 9 sốt ruột, bước chân nhanh hơn nữa, nhưng lúc nghe thấy giọng của một người khác, mọi cử động đều dừng lại.

“Không giết em.”

Sao có thể, sao có thể là giọng của số 2 chứ! Số 9 không hiểu tại sao, thậm chí cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc hắn định chạy ra thì đột nhiên có một người xông tới cạnh hắn. Hắn nhìn thấy rõ ràng gương mặt của kẻ tấn công mình nhưng chưa kịp phòng bị gì.

Là số 40.

Ánh mắt của số 9 không giấu được sự hoảng sợ. Số 40 bịt chặt miệng hắn. Sau khi chắc chắn là số 9 không nói được thì số 40 mới buông tay ra.

Số 9 không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hắn nằm dài dưới đất, nhìn thấy số 2 và số 8 đang giăng co, cách số 8 không xa còn có Piterman đang nằm ở đó. Nhưng tại sao hắn lại không hiểu, một câu cũng không hiểu.

Số 40 cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Từ đầu số 40 đã nhìn thấy số 2 và số 8 giăng co, thậm chí hắn còn nhìn thấy số 2 nổ súng với số 8 nữa! Nhưng hắn không biết rõ là vì lý do gì.

Không ai dám xen vào giữa số 8 và số 2, thậm chí sự ăn ý giữa họ còn khiến người khác đỏ mặt. Trong trường Thọ Săn, có biết bao người để mắt tới số 8, nhưng không một ai dám đến gần cô, không phải vì vẻ mặt lạnh như băng của cô, mà vì khí chất bá vương của số 2 quá mạnh mẽ.

Không ai nghi ngờ mối quan hệ giữa số 2 và số 8. Thậm chí, tất cả họ đều nghĩ rằng, cho dù cả thế giới có quay lưng với hai người họ, thì hai người họ vẫn luôn bên nhau, mỉm cười và khích lệ nhau đến cuối cùng. Nhưng cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến họ không thể nào ngờ tới.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, chậm chậm lùi về phía sau. An Nhiên đập phải vách núi, đá rơi xuống biển. An Nhiên quay người lại nhìn, sóng biển đánh vào vách núi dữ dội, rơi xuống dưới chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy cô lùi tới sát vách núi, lập tức hoảng hốt.

“Bảo bối, qua đây.” Phó Quân Hoàng đưa tay ra hiệu cho An Nhiên. Biểu cảm vẫn không thay đổi, là gương mặt cô quá đỗi quen thuộc.

An Nhiên cười, một người “thà là ngọc nát còn hơn ngói lành” trước giờ như cô mà lại để người khác dùng để làm thí nghiệm sao? Nằm mơ!

Kể từ lúc sinh ra với hình hài của một đứa trẻ, cô đã luôn tự hỏi bên trong thạch động và ông lão điên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không điều tra được gì. Không ai biết đến sự tồn tại của sơn động kia, thậm chí còn không có lấy một tin.

Bởi vì Phó Quân Hoàng bị đem làm thí nghiệm bên trong sơn động đã ba năm nên cơ năng của hắn cũng đã mất đi phần nhiều. Việc tiếp tục được biến đổi sẽ rất có lợi cho hắn. An Nhiên tin chắc cơ thể nhỏ bé này của mình đã bị đem đi thí nghiệm. Cô nhớ rõ lúc đó mình ngồi trên một cái bàn thí nghiệm.

Thứ bên trong đầu cô rất quan trọng đối với thí nghiệm của bọn họ chẳng? Một cuộc thí nghiệm mất hết mười bốn năm mới thành công, họ, thí nghiệm này rốt cuộc là lớn cỡ nào? Một thí nghiệm mà có thể khiến cho cả Phó gia kiên nhẫn dùng vẻ mặt dịu dàng đối xử tốt với cô suốt mười bốn năm qua, làm cô nghĩ rằng mình đã tìm được không khí của gia đình đã mất đi, tìm được người nhà. Thậm chí, cô còn từng cảm ơn người đã giết cô ở kiếp trước.

Xem đi, những điều cô đã từng cho là đúng đó, ngu xuẩn và buồn cười đến cỡ nào!

“Sao anh lại có thể... nói ra được những lời như vậy chứ?” An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cô cười chua chát.

“Bảo bối, anh không thể để mất em.” Phó Quân Hoàng chau mày. Dù miệng nói như vậy, nhưng súng trong tay anh đã lên đạn, trông cứ như tùy ý động tay.

Ánh mắt của Phó Quân Hoàng lạnh lùng. Dù có chết cũng phải chết trong tay anh, muốn nhảy xuống dưới sao? Đấy mắt anh sâu thẳm, lúc cô chưa kịp nói gì thì Phó Quân Hoàng đã giương súng lên, ngón tay trở bóp cò.

Lúc số 9 và số 40 nhìn thấy cảnh tượng đó, bọn họ không thể tiếp tục trốn tránh nữa, số 9 hét lên:

“Dừng tay!”

Đừng.

Tiếng súng vang lên. Số 40 sững người bất động, hắn nheo mắt lại.

Chân An Nhiên đau đớn. Một bên chân cô quỵ xuống, lạnh lùng nhìn Phó Quân Hoàng đứng cách mình chưa đầy hai mét. Cô im lặng, mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm, có điều môi cô đã tái nhợt. Vết máu trên đầu lúc này đã khô, bộ dạng trông rất thảm hại.

“Số 2, nếu anh tới gần thêm chút nữa là tôi sẽ nổ súng.” Số 9 nắm chặt súng không một chút run rẩy, nhưng tim hắn lại đập rất nhanh. Hắn không hiểu tại sao số 2 lại nổ súng với số 8.

Hắn nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được, nhưng trực giác đã nói cho hắn biết, số 2 có vấn đề.

“Cô ta là phản đồ, số 9, lúc này anh nên đứng về phía tôi.” Phó Quân Hoàng không quay đầu lại.

Số 9 sững sờ, nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, số 40 cũng chạy ra. Hắn không hề do dự, nhắm súng về phía Phó Quân Hoàng.

“Số 2, cho dù số 8 là phản đồ thì chúng ta cũng phải dẫn cô ấy về trường bắn.” Vẻ mặt của số 40 vô cùng nghiêm túc, không hề có chỗ cho sự thương lượng.

“Đúng, chúng ta nên giao số 8 cho cấp trên, sống chết là do cấp trên quyết định chứ không phải anh.”

“Để sau đi.” Phó Quân Hoàng lạnh nhạt: “Tôi đang giải quyết chuyện của riêng hai chúng tôi.”

Số 9 dường như có phần hiểu rõ cảm giác của số 2. Cũng đúng, nếu như số 8 thật sự là phản đồ thì người chịu phải đả kích lớn nhất chính là số 2.

“Sợ sau khi tôi nhảy xuống, anh sẽ mất hết tất cả, đúng không?” An Nhiên nhếch môi.

Phó Quân Hoàng không dài dòng, anh chỉ nói: “Anh không thể mất em.”

“Không phải, thứ anh không muốn mất đi là thứ bên trong đầu tôi.” Vì muốn có được thứ mình không biết là gì mà giờ trò sao? Sao có thể để người khác dễ dàng có được như vậy?

“Anh không giết em.” Phó Quân Hoàng nhìn cô, hạ giọng: “Anh sẽ tiếp tục yêu em, thích em, bảo vệ em.”

“Buồn nôn không?”

Ba chữ lạnh nhạt đó khiến Phó Quân Hoàng không nói thêm được gì. Buồn nôn sao? Sao có thể buồn nôn được chứ. Anh không thể lừa gạt bản thân rằng anh không thích cô, anh không yêu cô. Thậm chí là, anh đã yêu cô từ lúc nào không hay.

“Phó Quân Hoàng, từ nay về sau, chúng ta không còn là gì của nhau.” Ánh mắt trong veo không vương bận một chút hận thù hay oán giận. Tất cả chỉ bao trùm một màu của sự lạnh nhạt.

Phó Quân Hoàng mím chặt môi. An Nhiên cười, đột nhiên từ bên hông rút súng ra, nhắm về phía Phó Quân Hoàng và bóp cò! Phát súng đến quá nhanh, Phó Quân Hoàng lại đứng rất gần An Nhiên nên anh không kịp né. Viên đạn xuyên thẳng qua ngực hắn!

Phó Quân Hoàng không màng đau đớn. Lúc anh giật mình nhận ra, đập vào anh chính là cảnh cô kéo theo Piterman nhảy xuống biển.

Một góc khác.

“Tất cả chỉ số đều bình thường.”

“Tim đập bình thường.”

Trong rừng, trên người Vương Hào bị rất nhiều ống chọt vào, tiếng dụng cụ vẫn đang vang lên.

“Chuẩn bị cáng cứu thương, đưa người về.” Người dẫn đầu mặc áo có thêu chữ thập trăm giọng nói.

Những người bên cạnh vội vàng đặt cáng cứu thương xuống. Lúc định chuyển Vương Hào lên cáng thì đột nhiên hắn mở mắt ra, nắm chặt lấy cánh tay của một y tá đứng gần hắn nhất. Y tá kia chắc chắn là rất đau. Cô hoảng hốt kêu lên, nhưng cô chưa kịp bảo hắn buông tay thì âm thanh của dụng cụ đã vang lên.

“Mau, mau kiểm tra anh ta lại, không thể để anh ta kích động quá mức.”

Gương mặt tái nhợt không chút máu của Vương Hào bị căng đến nổi cả gân xanh. Hắn nắm chặt tay cô y tá đó, dường như dùng hết sức để nói:

“... nguy hiểm, anh ta...”

“Anh đang nói cái gì thế? Đừng gấp, từ từ nói, từ từ nói.” Cô y tá nhẫn nhịn chịu đựng đau đớn, hạ giọng nói.

Vương Hào há miệng. Nhưng hắn phát hiện mình không thể nói ra tiếng, hắn rất gấp gáp, nét mặt của hắn trông rất đáng sợ.

“... nguy hiểm”

“Cái gì nguy hiểm?”

“... số 2, số 2 nguy hiểm!” Vương Hào khó khăn lắm mới nói thành lời. Sau khi truyền đạt được điều muốn nói xong thì Vương Hào ngất lịm đi.

“Anh ta có ý gì vậy?” Y tá hoàn toàn không hiểu.

“Anh ta nói số 2 gấp nguy hiểm sao? Mau đi báo cho tướng quân để họ cử người tới cứu!”

Đùng, đùng, đùng, đùng.

Tiếng súng liên tiếp vang lên. Phó Quân Hoàng nấp sau cây đại thụ, máu trên ngực chảy mãi không ngừng, thấm ướt cả quần áo, chảy xuống cả cây cỏ dưới chân.

“Số 2, sao anh lại làm như vậy chứ! Cô ấy là số 8!” Số 40 phẫn nộ hét lên, tiếng súng không ngừng vang lên.

“Nhưng cô ấy là phản đồ.” Phó Quân Hoàng điềm tĩnh, không một chút kích động, không một chút do dự, chỉ giống như đang trần thuật lại thôi.

“Không, cô ấy không thể nào là phản đồ! Kẻ phản đồ là anh!” Số 9 dường như đã nhớ ra chuyện gì, hấn bỗng lên tiếng.

“Các người lầm rồi.” Phó Quân Hoàng tựa sát người vào cây đại thụ.

Số 9 và số 40 cùng ra dấu cho nhau, sau đó cẩn thận bước tới chỗ cái cây Phó Quân Hoàng đang nấp. Lúc sắp tới gần thì tay bọn họ cùng làm một động tác.

Trước mặt họ không có ai cả!

“Nếu hai người đã không tin tôi, vậy tôi chỉ còn cách giết hai người.” Giọng điệu lạnh lẽo kèm một sự thù hận.

Số 9 và số 40 đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, lúc họ chưa kịp phản ứng thì súng đã nổ! Số 9 hét lên rồi ngã xuống. Số 40 trốn được sau gốc cây, ánh mắt vẫn nhìn về phía số 9 đang nằm run rẩy trên mặt đất.

Tiếng máy bay đáp truyền tới. Phó Quân Hoàng biết không thể ở lại được lâu. Nếu còn tiếp tục nán lại đây thì anh sẽ phải đối diện với phán quyết của cấp trên. Nhưng anh phải giết số 9 và số 40.

“Nhanh lên, họ đang ở phía trước.”

Có tiếng người hét lên.

Phó Quân Hoàng biết, ngay lúc này đây anh không còn thời gian nữa. Không sao, có thời cơ anh sẽ giết bọn họ, anh có thời gian mà.

“Số 2! Anh điên rồi!” Số 40 hét, biểu cảm như không tin cảnh tượng diễn ra trước mắt, hấn cảm thấy muốn điên lên.

Phó Quân Hoàng chau mày. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, anh liếc nhìn số 40 đang nấp sau gốc cây một cái rồi quay người đi ra khỏi rừng. Ngay lúc Phó Quân Hoàng đi, số 40 nhìn thấy rất nhiều người tới.

Hấn la lên: “Ồ đây! Ở đây cần giúp đỡ!”

Tốp người cứu viện nghe thấy giọng của số 40 liền tức tốc chạy về phía đó. Lúc nhìn thấy số 9 đang nằm trên vũng máu, bọn họ cảm thấy kinh hoàng tột độ.

“Chuyện gì thế này?”

Số 40 biết số 2 đã chạy thoát. Hấn ngồi thẫn thờ dưới đất, vẻ mặt nóng giận vì bất lực của hấn khiến mọi người sững sờ. Đội y tế vội vàng thực hiện thao tác cấp cứu cho số 9, trông họ có vẻ nghiêm trọng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Đã gặp Piterman rồi sao? Các người đã giao chiến với Piterman đúng không?” Người dẫn đầu nắm lấy tay số 40.

“Cái này gọi là gì đây chứ!” Số 40 cười khò. Hấn chửi, vừa chửi vừa đâm liên tục vào gốc cây.

“Số 40! Trả lời câu hỏi của tôi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Số 40 đột nhiên đẩy ông ta ra, điên cuồng lao về phía vách đá!

Người cầm đầu hoảng hốt, cho rằng số 40 nhất thời nghĩ không thông, định làm ra chuyện kinh thiên động địa gì. Nghĩ vậy, nên ông ta vội chạy theo, nắm lấy cánh tay số 40, lớn tiếng quát vẫn:

“Anh đừng quên bản thân mình chính là một quân nhân!”

Số 40 đột nhiên sững sờ. Tất cả mọi động tác đều dừng lại. Hấn khụy xuống đất, nhìn xuống vực. Từng lớp sóng đánh vào vách đá dữ dội, hấn không tìm thấy được bóng dáng của số 8, hấn không thấy cô đâu. Vậy có phải cô, có phải cô thật sự đã tan biến trong biển cả rồi không?

“Số 40, nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Số 8 rơi xuống biển rồi.” Giọng số 40 rất nhỏ, cứ như đang thì thầm vậy.

“Anh nói cái gì?”

“Số 8 rơi xuống biển rồi, số 2 đã tạo phản!” Câu cuối cùng, số 40 dùng hết sức để hét lên. Dường như có dùng sự phẫn nộ cũng không thể miêu tả được hết tâm trạng của hấn ngay lúc này.

Những người nghe thấy câu nói của số 40 đều cảm thấy bàng hoàng. Họ không ngờ rằng số 40 sẽ nói ra những lời như vậy. Dù bọn họ không phải học viên trường bắn, nhưng họ đều hiểu rất rõ số 2, sao hắn có thể tạo phản được chứ?

“Anh...”

“Số 9 là do Phó Quân Hoàng đã ra tay, số 8 cũng là do bị anh ta ép phải nhảy xuống biển.” Số 40 nói tiếp, “Số 2 tạo phản rồi.”

Một câu nói khiến cho sóng cũng nổi lên.

“Toàn bộ học viên chú ý, lập tức huy động toàn bộ lực lượng đi bắt số 2, toàn bộ, bắt số 2!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Số 2 tạo phản, số 8 rơi xuống biển! (2)

Hai năm sau.

Ngoài cửa vang lên tiếng pháo đùng đùng không dứt, nhưng Phó gia lại im phăng phắc. Phó lão gia ngồi trên sofa. Trước mặt là màn hình TV vẫn còn đang sáng, nhưng đang chiếu tiết mục gì thì ông cũng không biết.

“Ông nội, con về rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng của Phó Quân Nhã.

“Ông nội Phó.” Cố Hữu đi theo sau lưng Phó Quân Nhã.

Cố Hữu năm nay mười chín tuổi. Mới có hai năm mà Cố Hữu đã cao gần một mét tám mươi bảy. So với hai năm trước, bây giờ anh đã ra dáng của một thiếu gia nhà giàu hơn rồi.

“Về là tốt rồi, trong bếp có trái cây đã gọt sẵn, nếu muốn ăn thì xuống lấy.” Phó lão gia nhìn hai người họ gật đầu.

Nói xong, Phó lão gia lại nhắm mắt.

Phó Quân Nhã cắn môi, đem treo túi xách lên kệ, cười với Cố Hữu một cái rồi đi về hướng nhà bếp. Cố Hữu gỡ khăn chàng cổ ra, cẩn thận treo trên móc, sau đó đi tới bên cạnh Phó lão gia, cười nói:

“Ông nội Phó đang xem gì đấy?”

Phó lão gia tròn mắt, liếc nhìn Cố Hữu một cái rồi “Hừm”.

“Chỉ là muốn có chút tiếng động trong nhà.”

“Mấy ngày nay ông nội cứ bảo đến tìm ông, nhưng dường như ông ấy cứ bận suốt.” Cố Hữu chợt nhớ ra, liền nói.

“Ta biết ông già kia bận rộn, việc gần đây khá nhiều. Cháu nói xem lớn tuổi như vậy rồi, an phận về nghỉ hưu tốt biết mấy, việc gì phải tiếp tục ngồi lại vị trí đó. Một chết đi được.” Phó lão gia cảm râm.

“Ông nội dạo này cũng hay đề cập tới chuyện nghỉ hưu. Ông nói đến lúc đó, ngày nào cũng tới tìm ông nội Phó đánh cờ.” Cố Hữu cười.

“Cực phẩm cờ tướng như ông cháu mà cũng muốn ngày ngày cùng ta đánh cờ? Muốn ta tức chết à? Hơn nữa nha đầu An Nhiên nhà ta cũng là...” Phó lão gia bỗng dừng lại, sắc mặt có chút thay đổi.

“Đúng vậy đó, An Nhiên đánh còn tệ hơn ông nội cháu nữa.” Cố Hữu dường như không nhận ra điều bất thường, cười dịu dàng và nói.

Tay Phó lão gia hơi cứng, ánh mắt lại tập trung về phía màn hình TV. TV vẫn đang phát tin tức, nhưng những điều này không hề liên quan gì đến ông.

“Vẫn chưa có tin tức gì sao?” Cố Hữu sờ bàn cờ trước mặt, giọng có phần lo lắng.

Sắc mặt Phó lão gia không thay đổi, nhưng ngực đã bắt đầu nhấp nhô cao hơn. Cố Hữu gần như đã hiểu ra. Anh đã sớm đoán được đáp án, chỉ mà mỗi lần qua đây đều hỏi thăm vậy thôi.

Phó Quân Nhã đứng trong bếp hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ vào mặt mình. Cô cầm điện thoại lên nhìn, lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười, sau đó bưng trái cây ra.

“Trái cây trông rất tươi nha.”

Cố Hữu cười nhạt, Phó lão gia không đụng tới một miếng trái cây nào.

Nếu là An Nhiên thì chắc chắn con bé sẽ nói: “Trái cây hôm nay trông có vẻ không ngon, haiz, lão gia không nên ăn thì hơn.”

Cả Phó gia, chỉ có mình con bé đó là không biết lớn nhỏ với mình thôi. Nhưng bây giờ nó lại bật vô âm tín. Hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai trong số họ biết cả.

Phía trường Thọ Sơn đã lan toả tin tức. Tám người đi lần này, ngoài Từ Chính, Vạn Lỗi và Phó Quân Hoàng ra thì tất cả đều bị thương, trong đó có ba người suýt mất mạng ở Venezuela. Lão gia từng nghĩ sẽ dùng quyền lực cá nhân để đi điều tra chuyện này. Nhưng ông phát hiện, dường như tất cả nguồn nhân lực được ông phái đi đều không điều tra ra được.

Mấy người trong đội U Linh dường như chỉ có một trạng thái. Bất kể là bọn họ hỏi gì thì câu trả lời của mấy người họ cũng chỉ có một. Họ đành phải ra về với vẻ mặt u ám vì thất bại. Ba người kia cũng không hỏi thăm được gì, họ chỉ biết im lặng mà thôi.

Còn về phía Phó Quân Hoàng, dĩ nhiên là anh càng không nói. Hai năm qua, số lần mà anh nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay, số lần anh về nhà cũng ít dần, thậm chí ở lại U Linh cả năm.

Phó lão gia không thể quên được. Sau khi Quân Hoàng về nhà, anh ở trong phòng của mình và An Nhiên suốt mấy ngày mấy đêm, không ăn không uống, không nói năng gì, chỉ nhốt mình trong phòng thôi. Lúc đó, anh khiến cho cả Phó gia lo lắng chết được. Ngay cả Phó Văn An cũng gấp rút quay về, thế nhưng Quân Hoàng vẫn nhốt mình trong phòng, không làm gì cả.

Cho đến khi, Phó lão gia ra lệnh cho người dỡ cửa phòng, kêu tất cả tránh đi, chỉ một mình ông vào trong. Trong phòng không rồi tung lên như ông nghĩ, ngược lại còn được quét dọn rất sạch sẽ. Lúc ông bước vào, Phó Quân Hoàng đang ngồi trên giường, xếp đồ của An Nhiên. Giường mặt ngội lạnh kia không hề có một chút biểu cảm, đôi mắt đen kịt của anh khiến tim Phó lão gia đau thắt.

Phó lão gia bước vào, Quân Hoàng tỏ ra như không nhìn thấy ông, anh tiếp tục gấp quần áo. Phó lão gia phát hiện trên giường chất rất nhiều quần áo. Dường như, anh đã lục hết tất cả quần áo từ trong tủ ra, gấp lại rồi mở ra, mở ra rồi gấp lại.

Lão gia thờ dài ngồi xuống giường. Lúc vừa ngồi xuống, ông phát hiện lông mày Quân Hoàng nhướng lên, nhưng ánh mắt chỉ vội lướt qua rồi thôi. Anh không nói gì, lấy tay phá tung chông đồ bên cạnh lão gia ra, sau đó lại gấp lại.

Lão gia im lặng hồi lâu. Ông nhìn thấy Quân Hoàng cứ mở rồi gấp, gấp chuẩn còn hơn quần áo trong trung tâm thương mại bày bán, nhưng Quân Hoàng vẫn cứ cảm thấy không được mắt.

“Quân Hoàng, chúng ta ngồi lại nói chuyện một cách tử tế đi.” Lão gia thờ dài.

Anh dừng lại, gạt đầu, không nói gì cả, rồi lại tiếp tục gấp quần áo.

“Ta không hỏi con chuyện gì đã xảy ra, cũng không hỏi con An Nhiên ra sao. Bây giờ, con chỉ cần sống tốt là được, ta không hỏi bất kì điều gì nữa.”

Lão gia rõ ràng nhận ra, lúc ông nhắc tới tên An Nhiên, cả người anh đơ cứng. Dù chỉ trong phút chốc thôi nhưng vẫn bị lão gia phát hiện.

“Con có thể nghỉ tiêu cực. Ta cho phép con ở nhà mấy ngày. Đúng lúc cấp trên cho nghỉ, khoảng thời gian này, con hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi.” Lão gia nói xong thì quay người ra khỏi phòng.

Lúc ra tới cửa, ông còn nói thêm một câu: “Ta không quan tâm giữa hai con xảy ra chuyện gì, chỉ cần con đem nha đầu về cho ta thì coi như mọi chuyện đã được giải quyết.”

Lão gia đi, ông cho người lấp cửa lại. Quân Hoàng vẫn nhốt mình trong phòng, không ra khỏi cửa nửa bước. Sau khi lão gia ra khỏi phòng, ông dựa người lên bức tường ngay hành lang. Từ Tịnh Ngung thấy vậy vội chạy qua, sốt ruột định hỏi thăm mấy câu, nhưng chưa kịp lên tiếng thì bị lão gia ngăn lại.

“Đừng hỏi gì cả, không lâu đâu, thằng bé sẽ ổn thôi.” Sau khi nói xong, lão gia đi thẳng về phòng mình.

Đúng thật, chưa tới hai ngày thì Quân Hoàng đi ra khỏi phòng. Nhưng kể từ lúc đó, không một ai có thể mở được cửa của căn phòng. Quân Hoàng đã khoá cửa phòng lại.

Từ lúc Phó Quân Hoàng ra khỏi phòng, anh vẫn không có gì thay đổi, ngoài việc ăn nói chẳng ra làm sao thì tất cả đều như trước. Anh chỉ là trở về đáng về trước khi hấn mười ba tuổi mà thôi.

Lão gia thờ dài, đã hai năm rồi mà vẫn không có tin tức gì của nha đầu An Nhiên, có phải con bé đã... chết thật rồi không? Trường Thọ Sơn chỉ đưa ra câu trả lời là An Nhiên đã anh dũng hi sinh. Thứ bọn họ đem về chỉ là bộ thường phục mà An Nhiên mặc lúc đi, ngoài ra thì không có gì cả.

“Ông nội Phó, không còn sớm nữa, cháu về trước nhé.” Cố Hữu thấy sắc mặt Phó lão gia có chút khó coi nên đứng dậy từ biệt.

“Sao thế, không thể ở lại chơi với lão già này thêm chút nữa à?” Phó lão gia thờ dài.

“Ông nội Phó, ông nghỉ ngơi đi nhé.” Cố Hữu cười, “Nghỉ ngơi mới có tinh thần làm những chuyện mình muốn làm.”

“Đi đi, đi đi, kể từ khi nào mà ngay cả cháu cũng trở nên lẩm lòi thế.” Lão gia khoát khoát tay.

“Bởi vì cháu phải thay An Nhiên chăm sóc ông.” Cố Hữu nói xong câu này, cười ha ha rồi quay đầu đi.

“Ông nội, cháu đi tiễn anh Cố.” Phó Quân Nhã dù có chút gượng gạo nhưng vẫn nở nụ cười.

Lão gia không phản ứng, ông chỉ khoát khoát tay.

Phó Quân Nhã cười vui về tiễn Cố Hữu đến cửa. Cố Hữu lịch sự cười lại. Nhưng lúc đi tới cửa, Phó Quân Nhã không định quay người đi vào nhà. Cô đứng đó, ánh mắt đăm đăm về phía Cố Hữu, dường như cô đang định nói điều gì.

“Sao thế? Có chuyện gì muốn nói sao?” Cố Hữu cười.

Hai năm trước, Phó Quân Nhã chuyển trường đến Ngân Dục, hơn nữa còn chuyển đến lớp 7, lớp Cố Hữu đang theo học. Biết nhau suốt hai năm qua, dù Cố Hữu không thích cô, nhưng ít nhất cũng không ghét.

Ít nhất, giữa cô và An Nhiên cũng có là quan hệ người nhà với nhau. Phó Quân Nhã có chút bối rối, gương mặt xinh đẹp kia bỗng đỏ ửng lên.

“Haha, anh Cố, chuyện là, hôm nay em nhận được một bức thư tỏ tình, nhưng mà, nhưng mà em không biết...”

“Không biết nên xử lý thế nào, đúng không?” Cố Hữu cười.

“Anh Cố, em thấy anh nhận thư tình nhiều lắm mà, vậy anh giải quyết thế nào? Trả lời từng người một luôn sao?” Phó Quân Nhã gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm Cố Hữu.

“Không phải là thư mà cô gái anh thích viết thì anh sẽ không xem.” Cố Hữu mỉm cười lắc đầu.

“Vậy... vậy ý là nói, trước giờ anh Cố đều không đọc những bức thư đó, đúng không?” Phó Quân Nhã ngạc nhiên.

“Không đọc.” Cố Hữu gật đầu.

“Vậy em...” Phó Quân Nhã có chút thất vọng, cắn chặt môi.

“Nếu như người viết lá thư tỏ tình này cũng là người Tiểu Nhã thích, vậy thì em có thể trả lời thư của anh ta.”

“Ồ.” Cô cúi mặt xuống, bức thư vẫn còn cầm trong tay từ nãy đến giờ.

Thấy cô không còn chuyện gì nữa, nói xong câu này thì Cố Hữu choàng khăn lên, vẫy tay tạm biệt cô rồi quay đi. Cái khăn choàng cổ này đã hai năm rồi mà anh chưa đổi. Năm nay là năm thứ ba rồi. Một cái khăn choàng, choàng tận ba năm.

Phó Quân Nhã nhìn lá thư đang cầm trên tay, đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười. Cô nhìn qua thùng rác trước cửa, thẳng tay ném vào thùng, lấy bình tĩnh, đi vào nhà. Trước giờ, anh không đọc thư người khác gửi. Vậy mà, tháng nào cô cũng vất óc suy nghĩ viết cho anh một loạt, lại còn cẩn thận, lén lút gửi cho anh, thật buồn cười mà.

Phó An Nhiên đã mất tích hai năm nay rồi. Ngay cả phía Venezuela cũng đã xác nhận tin cô tử vong, nhưng Phó gia lại không cho công bố tin này, cũng không cho chứng minh nó là thật. Những chuyện nhỏ nhặt này đối với Phó gia mà nói, chỉ là một chuyện có thể giải quyết trong một câu nói.

Cô chỉ là không hiểu rõ lý do tại sao.

Phó An Nhiên rõ ràng đã chết, đã không còn nữa, tại sao Phó gia lại cứ luôn nhớ đến cô. Ngay cả Cố Hữu cũng vậy, đến bây giờ Cố Hữu vẫn không phát hiện ra điểm tốt của cô. Người sống sao lại không thể sánh bằng người chết chứ?

Người sống mãi mãi không thể sánh được với người chết.

“Nhanh nhanh nhanh! Các người chưa ăn cơm sao! Các người muốn để tôi huấn luyện thật tốt mà!” Tại chỗ huấn luyện U Linh, một người đàn ông mặc đồ lính đứng giữa bãi tập gặt dũ hết.

Binh lính bị ngã xuống hố xi măng cũng phải cố gắng bò lên để đuổi kịp những người phía trước. Năm trước, bộ đội đặc chủng U Linh gia nhập binh lính mới. Vì tuyển chọn huấn luyện viên kỳ này mà ba trăm người lúc đầu chỉ còn lại năm người, trong đó có Từ Chính, Vương Hào và Vạn Lỗi.

Vết thương hai năm trước của Vương Hào hồi phục rất tốt, dường như không kéo theo di chứng gì. Phó Quân Hoàng không nói gì, vẻ mặt lạnh như băng đứng giữa sân. Liệp Báo đứng ở chỗ cách Phó Quân Hoàng không xa. Hắn đứng nghiêm, mặt không biểu cảm.

Nhìn thấy huấn luyện viên của tập người này, Liệp Báo không khỏi nhớ tới mọi chuyện xảy ra ở trường Thọ Sơn. Chân của hắn do không được cứu kịp thời, lại còn bị ngâm trong nước một khoảng thời gian dài nên đã để lại di chứng. Bây giờ, mỗi khi mưa xuống là chân hắn lại đau nhức dữ dội.

Đứng ra hần đã xuất ngũ, nhưng bị Phó Quân Hoàng ép ở lại, cấp trên bất lực, chỉ đành thuận theo.

“Dã Lang, anh không thể dượng một chút với chúng tôi sao? Gương mặt điển trai như vậy mà lúc nào cũng đùng đùng sát khí, thật không hay.” Kết thúc buổi huấn luyện, Sáu Hầu nhảy đến bên cạnh người đàn ông đứng giữa sân, cười haha và nói.

Dã Lang là người mới nhậm chức của bộ đội đặc chủng U Linh, thuộc bên nhảy dù. Vị trí mà hần đang đảm nhiệm chính là vị trí của An Nhiên.

Những binh lính mới đều biết họ đã từng đảm nhiệm chức Phó đội trưởng. Nhưng đối với những nhân viên của U Linh, vị trí của An Nhiên không ai có thể thay thế. Một người đàn ông vừa ngạo mạn vừa bất tài thì không có bất cứ lý do gì, không có bất cứ năng lực gì để hiện ngang ngời ở vị trí của tiểu quái vật cả.

Không ai phục hần, không ai nghe lời hần, thậm chí cũng không có ai xem hần ra gì. Đối với nhân viên nhảy dù, trước giờ U Linh đều không hoan nghênh. Chỉ là, huấn luyện viên của bọn họ từ đầu đến cuối không nói một câu. Chỉ là sau khi binh nhảy dù gia nhập, sát khí toả ra trên người huấn luyện viên ngày càng dữ dội, biểu cảm cũng lạnh lùng hơn, ngay cả lời nói cũng ít đi.

Các thành viên U Linh không biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì. Liệp Báo và Ngốc Ứng sau khi trở về không còn cãi nhau nữa. Một Ngốc Ứng làm lời cũng trở nên ít nói. Hai năm qua, hần cắm đầu học tập, rèn luyện, còn Liệp Báo chỉ biết đứng nhìn.

Trong suốt hai năm qua, bọn họ không còn nhìn thấy bóng dáng của Ngân Lang nữa, không hề.

Một chiếc xe chậm chậm dừng phía trước một khách sạn cao cấp. Lúc Môn Đồng định mở cửa thì bị người đàn ông từ trên ghế phụ lái đi xuống ngăn lại. Bốn người bước xuống, đứng nghiêm ở bốn góc của chiếc xe. Sau khi chắc chắn đã an toàn, họ mới gạt đầu ra hiệu cho người đàn ông đang mặc đồng phục quân gia và đeo găng tay trắng.

Người đàn ông trung niên kia chỉnh lại quần áo và tháo găng tay, sau đó bước tới trước xe, mở cửa, cung kính nói:

“Tiểu thư, chúng ta đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Kết cục của catherine, đã tìm được tin tức của cô ta (1)

Vô Xá.

Tất cả mọi người đều ngồi quanh một cái bàn làm việc. Phong Lượng ngồi ở phía trên. Chỉ có điều, cái ghế ở vị trí cao nhất đã trống hai chỗ rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Phong Lượng lạnh lùng nhìn qua mọi người một lượt, cảm giác lạnh lẽo này thực sự giống quân chủ như đúc.

Lam Nhược Khê ngồi ở vị trí trên, không nói lời nào, nhìn chăm chú vào tay mình, khuôn mặt xinh đẹp không có chút thần sắc nào.

“Chuyện vẫn chưa được điều tra rõ, chưa thể xác định được.” Lãnh Hạo nghiêng nghiêng ghế dựa vào tường, giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy.

“Vậy thì tin tức này của anh lấy ở đâu?” Phong Lượng nhìn có chút vội vàng, tay của anh ta nắm chặt để trên mặt bàn.

Lam Nhược Khê cũng cẩn thận lắng nghe, có thể nói tất cả mọi người trong Vô Xá đều im lặng lắng nghe. Tin tức có được ngoài ý muốn này thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Bên phía Venezuela, cả nhà Blake rất thê thảm. Ngay cả đồng tộc của Black cũng phải chịu đựng những tổn thương không giống nhau.” Lãnh Hạo lạnh giọng nói.

Khoảng nửa tháng trước.

Hiệu trưởng tiền nhiệm của trường Thợ Săn là Blake hai năm trước đã từ chức rồi. Hơn nữa, công ty Hắc Thủy cũng không mời hần làm việc. Thậm chí, có thể nói Blake tìm cả châu Âu cũng không tìm ra việc.

Con gái của hần là Catherine Blake càng chịu tổn thương nhiều hơn nữa. Không ai biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi bọn họ nhận được tin tức, sau khi Catherine mất tích và được tìm thấy, cô ta đang ở trong trạng thái điên cuồng.

Catherine trở về và hoàn toàn trở nên điên khùng. Blake đã đem cô đến rất nhiều bác sĩ tâm lý, nhưng những câu trả lời nhận được đều giống nhau. Hết thuốc chữa.

Sau đó, Blake không tìm được việc. Không có cách nào khác, ông đã dùng những tài sản tích góp bao năm nay để mở một công ty. Không được bao lâu, toàn bộ gia sản của ông bị người ta lừa hết sạch. Blake lập tức trở nên trắng tay. Đứa con gái quý báu Catherine của hắn vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, lúc đó cũng bị đuổi ra khỏi bệnh viện.

Đã đến mức này, Blake không biết có người nhằm vào mình mà nói rằng, hắn đã sống vô dụng như vậy nhiều năm nay rồi. Nhưng ông ta không tìm được người sau lưng đó là ai. Ông rất cuộc không biết là do ai làm. Ông có đối tượng nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ. Xung quanh ông ta bây giờ, mọi người nhìn thấy đều né tránh, giống như họ đã chào hỏi ông ta rồi.

Lãnh Hạo có được tin tức này, không có chút thiện cảm nào với Blake. Sau khi bọn họ điều tra được việc quân chủ bị mất tích năm đó có liên quan tới Catherine chết tiết đó, anh ta thậm chí còn giúp thêm.

Cuối cùng, Blake vốn quen với địa vị cao cũng không chịu nổi những ngày tháng khó khăn. Ông ta muốn có tiền, nhưng không có công việc thì không thể có tiền, phải làm gì đây? Lúc đó, ông ta chú ý đến đứa con gái bảo bối bị điên của mình.

Catherine mặc dù đã bị điên, nhưng với khuôn mặt xinh đẹp và dáng người nóng bỏng của cô, nếu như đến những nơi đi khách, thu nhập chắc chắn không ít. Ông ta nghĩ tới đây, vốn dĩ không cần đấu tranh gì, đưa Catherine đến những nơi cần sắc đẹp.

Nhưng những nơi cao cấp làm sao có thể nhận một cô gái điên khùng vào chứ? Nếu như cô ta quấy nhiễu khách quý của bọn họ thì phiền phức to rồi. Không có cách nào để vào được các nơi cao cấp, vậy thì thu nhập của bọn họ sẽ bị giảm sút rất nhiều. Nhưng vì kiếm sống, Blake nghĩ đám lao thì phải theo lao, trực tiếp đem Catherine vào những khách sạn nhỏ có giá thấp nhất.

Lần này, không có ai ngăn cản, thậm chí có nhiều người nhận được tin như vậy, những người năm đó bị Blake chế nhạo hay xem thường, tất cả đều gọi Catherine vào tiếp mình. Blake vẫn một mực nhẫn nại. Ông ta cho rằng, tiền nhờ vào việc mà Catherine làm kiếm được sẽ giúp ông phát lên. Nhưng nếu như có người muốn hãm hại thì làm sao khiến ông dễ dàng phát lên được chứ.

Cuối cùng, trong một lần Catherine “phục vụ” làm một khách bị thương, người khách đó túm lấy Catherine không buông, thậm chí muốn giết cô. Blake không thể bị mất đi thứ giúp mình kiếm ra tiền. Vì thế, ông đã đem hầu hết số tiền trong tay ra mới giải quyết được cơn giận của vị khách kia.

Lãnh Hạo biết rõ, người khách đó có vấn đề. Nhưng điều lạ lùng là, thân phận của người gọi là khách đó thì anh ta không điều tra ra được. Hiển nhiên, thân phận của người muốn cắt nguồn thu thập của Blake phải có nguồn gốc rất lớn.

Vào nửa tháng trước, Black và Catherine chết bất đắc kì tử trong cùng một ngày với thủ đoạn tàn nhẫn hung bạo. Có không ít người, lúc nhìn thấy thi thể của Catherine và Blake đều chịu không nổi mà nôn ra. Lãnh Hạo cảm thấy việc giết hai người bọn họ không phải là một nhóm người làm. Nếu như người đó muốn giết Blake, sẽ không đợi đến gần hai năm mới giết hắn. Bọn họ hình như đang đợi điều gì đó.

Người này có phải giống như bọn họ, cùng đợi người ấy xuất hiện, chờ đợi quân chủ của bọn họ... xuất hiện, tự tay giết hai người đó? Tất cả các tin tức đều bị gián đoạn vào nửa tháng trước, bọn họ không điều tra được sự việc còn lại.

“Vậy thì ý của anh ... Người giết bọn họ sẽ là...” Giọng điệu Lam Nhược Khê có chút chần chừ. Cô hiện tại thậm chí không nói được tên của hai người đó.

Lãnh Hạo trầm ngâm một lúc, sau đó lạnh lùng “ừ” một tiếng.

“Mấy ngày trước, tôi cũng nhận được tin là, có người nhìn thấy quân chủ.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Phong Lượng. Bọn họ dường như muốn nhìn anh ta đến thủng lỗ.

“Nhưng sau đó người đó lại phủ nhận, nói là đã nhìn nhầm người.” Phong Lượng thờ dãi.

Hai năm nay, Vô Xá luôn phát triển rất tốt, bọn họ vẫn luôn chờ đợi quân chủ trở về. Bọn họ không biết hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngân Lang mất tích.

Trong đoàn nhân viên từ Venezuela trở về, không có bóng dáng của Ngân Lang, bọn họ không thể xác định được Ngân Lang rốt cuộc còn sống hay đã chết. Bọn họ không tìm được bất cứ tin tức nào.

Điều khiến bọn họ càng cảm thấy kì lạ chính là trong hai năm nay, Phó gia không có một chút động tĩnh nào. Bọn họ đón nhận một cách bình tĩnh tin tức quân chủ bị mất tích. Giống như, họ đã sớm biết được kết cục vậy.

Điều khiến bọn họ không cách nào lí giải được chính là cách làm của Phó Quân Hoàng. Hắn ta quá điềm tĩnh. Nếu là trước kia, hắn đã sớm làm loạn lên rồi. Nhưng lần này, hắn không có động tĩnh gì, không làm gì cả, chỉ ở trong đơn vị không ra ngoài.

Năm ngoái, lúc bộ đội đặc chủng U Linh chọn người, Phong Lượng cũng không phải người của Vô Xá đi. Tất cả những chuyện mà Phó Quân Hoàng

làm đã khiến bọn họ thất vọng. Bọn họ không biết nếu đưa người qua bên đó, sẽ đem đến ích lợi gì cho họ.

Tâm lòng của quân chủ quả nhiên là lãng phí rồi. Không khí áp lực lại thêm lần nữa trầm xuống.

“Phải tin tưởng quân chủ, người đã từng nói, cho dù phải chết trong tay mình, cô ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.” Lam Nhựt Khê là người đứng dậy đầu tiên.

“Ta thấy yêu nghiệt này không thể dễ dàng chết như vậy được. Cô ấy bây giờ chắc đang không biết ở nơi nào, phát triển thể lực mạnh của bản thân rồi.” Vương Thế Kiệt ngồi phía trên, cả người nhìn giống như một tên côn đồ.

Vương Thế Kiệt là người gia nhập vào Vô Xá năm ngoái, thông qua sự thẩm tra nghiêm khắc nhất của Phong Lượm. Biểu hiện của Vương Thế Kiệt trong hai năm qua cực kì xuất sắc. Chỉ có điều, người tinh mắt có thể nhìn ra được, con người Vương Thế Kiệt đối với mỹ nữ họ Lam không phải bình thường.

“Anh cảm mến!” Lam Nhựt Khê lạnh nhạt liếc Vương Thế Kiệt một cái.

Vương Thế Kiệt ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lãnh Hạo trước giờ đều không để tâm đến Vương Thế Kiệt. Ánh mắt của anh ta luôn luôn lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng đó nhìn thấy tất cả.

Vương Thế Kiệt trước đây đã nhìn thấy Lãnh Hạo mấy lần. Nhưng mỗi lần cảm giác đều không giống nhau, hoàn toàn là một người đàn ông được làm từ khối băng. Theo như hần ta được biết, Lãnh Hạo nhỏ hơn mình một tuổi. Nhưng bây giờ xem ra, anh ta trưởng thành sớm hơn rồi.

Hơn nữa, hần còn phát hiện ra một bí mật. Nhưng bí mật này có vẻ như toàn bộ người Vô Xá đều biết, thậm chí cả Lam Nhựt Khê cũng biết bí mật này.

“Nhưng tôi cảm thấy, chúng ta có cần đi điều tra những người có bề ngoài giống quân chủ. Tục ngữ nói, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót đó thôi? Mặc dù tôi dùng phép so sánh đó không hay cho lắm, nhưng đạo lý chính là ở đó rồi.” Vương Thế Kiệt tiếp tục nói.

Hai năm trước, lúc hần nhận được tin Phó An Nhiên mất tích cũng gây ngạc nhiên cho cả người. Hần hoàn toàn không thể hiểu được, một người phụ nữ lợi hại như vậy, người phụ nữ lợi hại đến gần như biến thái lại có lúc bị mất tích. Hần cho rằng người phụ nữ này cảm thấy phiền não, cho nên đã tìm một nơi để chơi. Nhưng không ngờ, cô ấy đi chơi một mạch tới hai năm trời.

Những người biết An Nhiên mất tích không nhiều, trong Vô Xá cũng chỉ có mấy người cấp trên mới biết. Hầu hết, những người ở dưới đều chưa từng nhìn thấy quân chủ trong miệng bọn họ rốt cuộc có hình dáng như thế nào. Cũng không có ai nói cho bọn họ.

Hơn nữa, cho dù có ai nói với bọn họ, cũng chỉ khiến Vô Xá trở nên khủng hoảng, không có ích lợi gì cho bọn họ.

“Đã phái người đi điều tra rồi.” Phong Lượm đáp lại vấn đề của Vương Thế Kiệt.

Vương Thế Kiệt gật đầu.

Từ lúc quân chủ không có mặt ở đây, luôn là Phong Lượm gánh vác cả Vô Xá. Nhiều quyết sách mà anh ấy làm đều đặc biệt tốt. Phong Lượm bây giờ cũng coi như đã trở thành thần tượng của hần rồi.

“Rốt cuộc đã điều tra ra chưa!” Mike như đang đối mặt với vũ bão. Anh ta ngồi trên chiếc ghế xoay, ánh mắt sắc như dao, toàn thân tỏa ra khí phách lạnh lẽo.

Jame người đầy mồ hôi, thực sự tìm muốn rút ra ngoài. Anh ta vừa điều khiển máy tính trong tay, vừa kiểm tra kết nối trên điện thoại của mình.

“Nếu chuyện này thực sự là do cô ấy làm, anh cảm thấy chúng ta có thể tìm được gì?” Jame gấp điện thoại lại, thở dài.

Mike bỗng nhiên đứng dậy, quay người đi về phía cửa ra vào. Jame khẩn trương ném điện thoại và máy tính trong tay xuống, chạy đến trước mắt Mike, đưa tay giữ Mike lại, vội vàng nói:

“Anh muốn đi đâu!”

Mike hất tay Jame ra.

“Buông ra.”

“Không!” Jame nắm chặt.

“Không buông ra đúng không?” Mike đột nhiên cười.

Jame liền giật bắn buông tay ra. Bình thường, chỉ có lúc tức giận vô cùng Mike mới cười như vậy... cười dịu dàng như vậy. Hầu hết những lúc Mike cười

đều là kiểu cười như không cười.

Hắn ta cười càng hiền dịu, chứng tỏ hắn càng tức giận. Nhưng nghĩ đến buông tay Mike, tiểu Mike của hắn ta sẽ rời khỏi hắn, trong lòng hắn đau xót. Lại một lần nữa nắm lấy tay Mike, biểu cảm vô cùng hiền ngang lăm liệt.

“Anh cứ tức giận đi, tôi mặc kệ bây giờ anh tức giận nhiều thế nào, nhưng anh không được rời khỏi tôi nữa.”

“Anh dựa vào cái gì?”

“Dù sao thì anh cũng không thể đi.” Hoàn toàn bắt đầu một trò đùa vô lại.

“Jame, đừng quên, anh nói anh có tin tức của tiểu nữ vương, tôi mới giao công việc này cho anh.” Mike nở nụ cười.

Bây giờ cái gì anh ta cũng không biết, anh ta còn ở đây chờ đợi làm gì chứ? Trong lòng Jame chợt nhói lên, nếu như hắn ta không dùng lý do này, tiểu Mike cả đời này sẽ không bước vào nhà của hắn ta nữa bước. Nhưng nếu Mike đã quay trở lại, hắn sẽ không để Mike đi nữa! Huống hồ hắn thực sự có chút tin tức.

“Nhưng mà...”

“Jame, đừng để tôi hận anh.” Ánh mắt Mike giống như lưỡi trượt (gắn ở đế giày trượt băng) nhìn hắn ta.

Jame hít một hơi thật sâu, xem ra chiều này không dùng được rồi, chỉ đành đổi qua mảnh khác thôi.

“Tiểu Mike của tôi, hai năm nay anh đều không đáp lại tôi. Anh biết trong lòng tôi đau khổ thế nào không?”

“Tiếp tục.” Mike cười nhạt. Một dáng vẻ không quan tâm.

“Trong hai năm anh không ở đây, tôi đều ôm lấy mình mà ngủ, anh xem đáng thương chừng nào.” Jame đã không thêm quan tâm đến mặt mũi mình nữa, còn nắm lấy tiểu bảo bối quan trọng nhất của mình: “Xem tôi đáng thương đến mức nào, anh hãy tha thứ cho tôi đi.”

“Được thôi.” Mike đột nhiên thay đổi thái độ.

Jame sửng sốt, hắn không nghĩ Mike sẽ nhanh đồng ý như vậy.

“Anh tìm được tiểu nữ vương về đây cho tôi, anh muốn gì cũng được.”

Trái tim nóng bỏng của Jame lập tức rơi vào địa ngục, còn không phải muốn lấy mạng của hắn sao? Đừng nói là tìm tiểu nữ vương trở về, bọn họ bây giờ thậm chí không có một chút tin tức nào về tiểu nữ vương. Nếu như cô ấy thực sự chết rồi thì tốt, ít nhất hắn sẽ tìm được thi thể của cô. Nhưng trong hai năm nay, bọn họ lại không tìm được gì cả.

Hai năm trước, sau khi bọn họ nghe được tin tiểu nữ vương rơi xuống biển, liền lập tức phái người lặn xuống biển tìm. Nhưng bọn họ hầu như đã tìm khắp vùng biển kia rồi, nhưng không tìm được gì, thậm chí đến một bộ áo quần cũng không tìm thấy.

Trong lúc đang tìm kiếm, có người nói một câu có phải đã bị cá ăn rồi không, đã lập tức bị chết trong tay Mike. Lúc đó, Jame bị dọa một trận. Mike từ lúc xuất ngũ, hầu như không giết người. Hắn vẫn còn nhớ Mike đã từng nói, mỗi lần giết người, đều sẽ khổ sở một khoảng thời gian. Nhưng lần này hắn ta không như vậy, ánh mắt hắn ta còn lạnh như băng.

“Nếu ai dám nói thêm một câu nữa, đây chính là kết cục.” Nói xong câu đó, Mike liền bỏ đi.

Từ đó về sau, trong hai năm nay, Mike hầu như luôn phải đối diện với chính mình

“Nếu sớm biết như vậy, năm đó việc gì phải cam đoan nói với tôi, tiểu nữ vương sẽ không xảy ra chuyện?” Mike nhìn về mặt đau khổ của Jame, khóe môi hắn ta nở một nụ cười.

Mike hít sâu một hơi. Lòng ngực của hắn trong hai năm nay cứ luôn có cái gì đè nặng, hắn ta chưa bao giờ được thoải mái.

Hắn ta vừa mới biết tin tiểu nữ vương của mình không xảy ra chuyện, vừa nhận được tin cô ấy vẫn còn sống, hắn còn chưa kịp nói với tiểu nữ vương chuyện của mình trong mười mấy năm qua. Tiểu vương nữ lại mất tích thêm lần nữa. Mà lần này lại không biết còn sống hay đã chết.

Sống chết không rõ. Buồn cười biết bao.

Nhìn thấy nụ cười mỉa mai trên mặt Mike, Jame trong lòng cũng rất khó chịu. Hắn mạnh mẽ ôm Mike vào trong lòng mình, hết lần này đến lần khác theo phía sau lưng của hắn ta.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.” Hắn nhắc tới nhắc lui bên tai Mike.

Mike muốn ra khỏi người hắn nhưng không biết phải làm sao vì sức của Mike không so được với hắn. Cuối cùng, Mike giống như cả người bị mất hết sức lực, hắn dựa vào người Jame, hai tay từ nhiên buông lỏng hai bên, giống như đã mất hết tất cả sự chống cự vậy.

Jame cũng im lặng, hắn không nói thêm lời nào nữa. Mike vùi mặt mình vào vai Jame, không tạo ra bất cứ tiếng động nào, cứ như vậy mà dựa vào người Jame. Hai năm nay, ai cũng không dễ dàng gì.

Jame yêu hắn, hắn không phải là cũng yêu Jame sao? Hắn ta chỉ là không đi nổi ra khỏi cửa, hắn ta không có cách nào tha thứ cho Jame, cũng không có cách nào tha thứ cho bản thân mình.

Nếu như hai năm trước bọn họ giết hết bọn buôn bán ma túy xung quanh, chứ không phải uy hiếp chúng, khiến bọn chúng thành thật nói ra, thì sự việc hai năm trước cũng không xảy ra rồi. Hắn ta hận bản thân mình bất lực. Jame còn có thể đi đến nơi nào được chứ?

Có lẽ, tình cảm của Jame đối với tiểu nữ vương còn sâu đậm hơn hắn ta. Chỉ có điều, Jame từ trước tới giờ chưa biểu đạt tình cảm với ai, ngoại trừ hắn.

Trong hai năm nay, Thọ Sản đã ít lời hơn rồi, không khí xung quanh hắn cũng trở nên lạnh lẽo rồi. Giờ đây, đến hắn ta gọi điện thoại, Thọ Sản cũng rất ít khi nghe máy.

Bọn họ quả nhiên đều không thể chịu đựng được chuyện tiểu nữ vương đã mất tích trên địa bàn của mình.

Trong hai năm nay, Mike cũng đã chịu đựng quá lâu rồi. Cả người hắn ta sắp bị đè sập rồi. Hắn ta không muốn chịu thua, không muốn lộ ra sự yếu mềm của bản thân trước mặt Jame. Chỉ là, lúc Jame thì thầm bên tai, hắn ta rốt cuộc không thể chịu nổi nữa. Hắn ta cũng có sai lầm, làm sao không mắc sai lầm được chứ?

Cơ thể Jame bỗng chốc cứng đờ. Hắn cảm giác được trên vai mình có nước gì ẩm ẩm chảy xuống.

“Bảo bối của tôi...” Giọng nói của Jame có chút nghẹn ngào: “Không sao đâu, chớ quên, đó là tiểu nữ vương. Tai nạn mấy bay năm đó cô ấy còn có thể sống sót. Đây chẳng qua chỉ là rơi xuống biển mà thôi. Đừng quên, khả năng bơi của cô ấy rất tốt đấy.”

Mike không nói gì.

“Chúng ta vẫn cứ chịu đựng chuyện không giết mấy người của Blake, không phải vì đang đợi hay sao?”

“Nhưng mà anh không điều tra được bọn họ bị giết.” Giọng nói Mike mang theo tiếng mỉa.

“Nhưng anh không cảm thấy cách chết của bọn họ rất quen mắt sao? Ngẫm lại chuyện trước kia, nghĩ kỹ xem, anh sẽ phát hiện được điều bất ngờ đấy.”

Jame trước đây cũng không nói với hắn ta phát hiện của mình, bởi vì hắn sợ rằng Mike sẽ vô cùng kích động. Mike rơi vào trạng thái kích động thì làm sao có thể nhớ ra chứ?

Mike ngây người, chuyện trước kia?

“Nghĩ lại chuyện của Hill năm đó.” Jame tiếp tục nhắc nhở.

Chuyện Hill năm đó? Trong đầu hiện ra một khung cảnh, Mike đột nhiên giật mình!

Giống như đức!

“Cô ấy.... Cô ấy trở về rồi!”

Jame thở dài một hơi, Mike có vẻ đã nhớ ra rồi.

“Phải, cô ấy bây giờ đã về rồi.”

“Nhưng tại sao cô ấy về rồi lại không tìm chúng ta?”

“Có lẽ là biết có người đang theo dõi chúng ta, cô ấy lại không muốn bị mấy người theo dõi chúng ta phát hiện ra hành tung của mình mà thôi.”

Mike nghe đến đây, biểu cảm bỗng nhiên lạnh xuống. Trong hai năm nay, mỗi tuần đều có những cặp mắt đang rình rập bọn họ. Bọn họ sử dụng các biện pháp chống lại trinh sát, nhưng kế hoạch cũng thất bại. Sau đó, Jame đích thân ra tay, vậy mà vẫn thất bại.

Hai năm trước nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, Jame dùng thủ đoạn đi ép hỏi số 9 và số 40. Nhưng hai người đó chỉ không ngừng nói số 2 giết số 8, số 2 làm phản, còn lại thì bọn họ không biết gì cả.

Bọn họ làm sao có thể tin một thành viên Thần Kinh hội của trường Thọ Sản sẽ suy yếu thành như vậy. Bọn họ nhìn quen người chết, làm sao lại vì kích thích quá độ mà biến thành ngu ngốc như vậy? Nếu không có ai ra tay trước với họ, họ sẽ không bao giờ tin.

Hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không có ai biết cả.

“Yên tâm đi, cô ấy là tiểu nữ vương, cô ấy tự biết bản thân mình đang làm gì.”

“Nếu như cô ấy cần chúng ta, cô ấy sẽ tới tìm chúng ta.”

Mà điều bây giờ bọn họ phải làm, chính là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Kết cục của catherine, đã tìm được tin tức của cô ta (2)

Phúc Mãn Lâu.

Áp lực trong phòng làm việc của Tổng giám đốc rất lớn. Tần Vũ Triết bức bối nhìn những người ngồi trong phòng làm việc của mình không chịu đi, rất phiền hà.

Hắn ta ôm lấy đầu, gần như súp đồ nói: “Tôi nói mấy con mụ điên này, các người sáng sớm chạy đến chỗ tôi, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Tần Vô Song mặc một chiếc váy dài màu đỏ, Tần Vũ Triết không chỉ một lần hoài nghi, trời mùa đông thế này, cô ta cũng không cảm thấy lạnh.

“Pumpy, em không tin là anh ở đây không nhận được tin tức gì.”

Trong cả Tần Môn, tin tức của Phúc Mãn Lâu là đến nhanh nhất. Bọn họ sau khi nhận được tin, điều đầu tiên là chạy tới đây.

Tần Vũ Triết nhất thời nghẹn lời, nhưng lần này hắn ta thực sự không nhận được tin tức gì. Trong hai năm Gia biến mất, hắn hoàn toàn không có chút tin tức nào. Nhưng tất cả mọi người đều tưởng rằng hắn nhận được tin.

Lần trước, người đầu tiên Gia liên lạc là Pumpy. Nên bọn họ nghĩ, lần này Gia cũng sẽ tìm Pumpy trước tiên. Nhưng lúc này, Tần Vũ Triết thực sự không nhận được chút tin tức nào về Phó An Nhiên cả. Hắn thậm chí không biết nên bắt đầu điều tra từ đâu.

“Đừng nói tôi nói khó nghe, Phó Quân Hoàng đó nhất định có vấn đề.” Ngô Chấn ngồi một bên Tần Vô Song, nhú mày nói.

“Trong hai năm nay, Phó gia phản ứng quá bình tĩnh rồi.” Sắc mặt Bạch Bân nhìn có vẻ không được tốt: “Gia không phải bị gọi thành An Nhiên của Phó gia sao? Bảo bối của Phó gia bị mất tích rồi, bọn họ sao có thể bình tĩnh như vậy được chứ?”

“Vậy bọn họ đã sớm tìm được Gia, chỉ có điều bọn họ không công bố ra bên ngoài?” Tổng Hâm ngay người hỏi.

“Ngu ngốc.” Đường Mộc hiện tại đều lười đến ngu ngốc rồi.

“Gia nếu không sao, anh cảm thấy Gia sẽ không liên lạc với chúng ta sao? Chúng ta sẽ không nhận được tin tức sao?”

Điền Huy và Triệu Tường đều im lặng, không nói gì cả.

“Yên tâm đi, chỉ cần Gia không sao, cô ấy nhất định sẽ liên lạc với chúng ta.” Tâm tính của Tần Vũ Triết vẫn là tốt nhất.

“Nhưng nếu như cô ấy muốn triệt để cắt đứt quan hệ với chúng ta thì sao?” Tần Vô Song châm một điếu thuốc, trong làn khói thuốc mù mịt cất tiếng nói.

Tình huống như vậy không thể không xảy ra được. Trước đây Gia và bọn họ đã từng nói, cô ấy muốn bọn họ sống những ngày tháng yên ổn, không muốn liên lụy đến bọn họ. Mà lần này, Gia đột nhiên mất tích...

Bọn họ không loại trừ việc Gia là vì muốn sống cuộc sống gọi là người bình thường. Nhưng điều này đối với bọn họ mà nói đã vì an toàn là chuyện không thể nào rồi. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên ở Tần Môn, làm sao có thể nói đi sống cuộc sống sinh con nuôi dạy con được chứ?

Lời của Tần Vô Song khiến cho không khí trong văn phòng trở nên càng nặng nề hơn.

“Nếu như Gia vì bên cạnh chúng ta có những đồ vật không sạch sẽ mà không tiếp nhận chúng ta thì sao?” Bạch Bân đưa tay lên vuốt cằm, sắc mặt nghiêm túc.

Khả năng này cũng không phải là không thể xảy ra. Không biết bắt đầu từ khi nào, xung quanh bọn họ đều có những ánh mắt nhìn chằm chằm vào họ.

“Blake chết rồi mọi người cũng biết, có gì muốn nói không?”

“Tôi cược một đồng tiền, chuyện này nhất định là Gia làm.” Tống Hâm nói.

“Cùng một đồng.” Triệu Tường phụ họa.

“Muốn chết.” Tần Vô Song trực tiếp tát một cái vào sau ót Tống Hâm.

Tống Hâm lập tức kêu đau ngã xuống ghế sô pha. Tần Vô Song ra tay rất mạnh, lúc cô ta đánh người chưa bao giờ làm ra vẻ, mà là đánh thật sự. Vốn dĩ những người còn lại muốn cá cược nhưng nhìn thấy Tống Hâm thảm như vậy, cũng sẽ đem tiền nhét lại vào túi mình.

“Nếu có tin tức gì, tôi sẽ báo cho mọi người đầu tiên, yên tâm đi.” Tần Vũ Triết hiểu rõ tâm trạng của bọn họ.

Bọn họ chỉ là vào lúc mừng năm mới được gặp lại Gia, trong lòng kích động còn chưa kịp bình tĩnh lại, thì nhận được tin Gia mất tích. Điều này... cho dù là ai cũng không thể chịu đựng được.

Chỉ có điều trong hai năm nay, Diêm Tử Diệp ngược lại càng ngày càng trở nên bình thường. Ít nhất Tần Vũ Triết cũng nhìn ra, hắn ta không hề điên, chỉ là thủ đoạn so với trước đây càng tàn nhẫn hơn. Điều khiến hắn cảm thấy kì lạ chính là, trong hai năm nay, tên điên Diêm này không hề đến tìm hắn. Nếu là trước kia, Diêm điên sẽ xông tới ngay rồi.

Tô Nặc bây giờ rất chán.

Một mình cô bé ngồi bên bể bơi ngoài trời của khách sạn, cô nhàm chán nhìn những đám người đùa giỡn trong bể bơi. Cô đã lâu không nhìn thấy Tiểu Nhiên rồi. Đến nhà Phó ca ta tìm Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên đều không có nhà. Phó gia gia bọn họ đều rất kì lạ, cô không thích như vậy.

Sau đó, lúc tiểu thúc thúc muốn đi, cô cũng không đi nữa. Phó gia không có Tiểu Nhiên, thì cô không thích. Bởi vì mỗi lần cô nhắc đến Tiểu Nhiên, sắc mặt vốn dĩ rất vui vẻ của bọn họ đều sẽ trở nên kì lạ. Cảm giác này cô không thích một chút nào.

“Cô bé, chơi một mình sao?” Một người phụ nữ tóc hoa râm không biết ngồi bên cạnh Tô Nặc từ lúc nào, hiền lành nhìn ngắm cô.

Tô Nặc nghiêng đầu, nhìn bà lão trước mặt. Cô nhích người qua một bên để bà ngồi, dựa vào bên kia nhiều sẽ bị trượt xuống.

“Cháu đúng là đứa trẻ ngoan.” Bà lão cười cười.

“Đúng rồi đúng rồi, bọn họ đều nói cháu là đứa trẻ ngoan.” Tô Nặc cười, nụ cười hồn nhiên động lòng người.

“Cười vui vẻ quá.” Bà lão cười: “Nhưng mà lúc này tại sao nhìn cháu có vẻ không vui?”

“Bà ơi, bà không biết sao, người nhà Tiểu Nhiên đều không thích cháu. Bọn họ nhìn thấy cháu, cũng không chơi cùng cháu nữa.” Gương mặt nhỏ nhắn của Tô Nặc bỗng nhiên xụ xuống.

“Ồ?” Bà lão cười, một nụ cười dịu dàng hơn rất nhiều.

“Thật vậy đó, Tiểu Nhiên cũng không đi học. Bạn bè trong lớp đều rất nhớ cô ấy, các bạn vẫn luôn hỏi cháu thời gian này Tiểu Nhiên đi đâu rồi, nhưng cháu cũng không biết.” Cả người Tô Nặc xem ra rất rầu rĩ.

Hai năm nay, cô bé đều rất buồn bực, Tiểu Nhiên không đến tìm cô, cũng không gọi điện cho cô. Cô bây giờ cũng không biết nên nói chuyện với những người khác như thế nào. Cố Hữu bây giờ còn đáng thương hơn, bây giờ bên cạnh cậu có rất nhiều nữ sinh theo đuổi.

Hơn nữa cái người tên là Quân Nhã gì đó, cô không thích cô nàng đó chút nào, vừa đến liền nói mình là người nhà của Tiểu Nhiên. Hừ! Cô ta tưởng rằng như vậy có thể khiến các bạn học thích mình sao? Còn lâu nhé, ý đồ đó của cô ta, có ai mà không biết chứ?

Tô Nặc đem tất cả mọi chuyện nói với người phụ nữ đó, giống như là trút hết tâm sự vậy. Bà lão chỉ im lặng lắng nghe, miệng luôn nở nụ cười, từ con người bà có thể cảm nhận được cảm giác an nhàn.

“Cháu rất thích người bạn đó sao?” Sau khi Tô Nặc nói xong, bà lão liền hỏi.

“Rất thích cô ấy, trừ tiểu thúc thúc ra, cháu thích Tiểu Nhiên nhất.” Tô Nặc gật đầu.

“Vậy tại sao Tiểu Nhiên không đến tìm cháu nữa?”

“Cháu không biết nữa. Nhưng cháu nghĩ Tiểu Nhiên chắc chắn có chuyện cần làm. Đợi cô ấy làm xong chuyện của mình, sẽ đến tìm cháu chơi thôi.” Đôi mắt Tô Nặc thoáng chốc chùng xuống.

“Cháu không nghĩ là cô ấy bị người xấu bắt nạt sao?” Bà lão đột nhiên muốn trêu ghẹo đứa trẻ ngây thơ này.

“Có người xấu bắt nạt Tiểu Nhiên? Không sao cả, Tiểu Nhiên rất lợi hại, không có ai có thể đánh lại cô ấy.” Đôi mắt long lanh đột nhiên tròn to lên.

“Nếu như người xấu đó rất lợi hại thì sao?”

“Vây... Vây...”

Nếu như rất lợi hại thì phải làm sao? Cô rất ngốc. Nếu như cô muốn xông lên, nhất định không thể giúp được Tiểu Nhiên, còn đem đến phiền phức cho Tiểu Nhiên.

“Vây thì cháu sẽ kêu tiểu thúc thúc đi đánh bọn chúng, tiểu thúc thúc rất lợi hại!”

“Tại sao không phải là cháu đi đánh bọn họ chứ?”

“Bởi vì...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nặc ứng đo: “Bởi vì cháu sẽ gây ra phiền phức. Nếu Tiểu Nhiên bị thương, cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Tiểu Nhiên là người bạn tốt nhất, thân nhất của cháu. Cô ấy là người tốt nhất trên thế giới, cháu sẽ không cho phép người khác bắt nạt Tiểu Nhiên đâu. Đến tiểu thúc thúc cũng không được bắt nạt Tiểu Nhiên.”

“Người bạn đó của cháu thật hạnh phúc.” Bà lão lắng nghe, gật gật đầu.

“Không phải chứ, cháu mới là người hạnh phúc nhất.” Hai tay Tô Nặc khoác hai bên, đôi chân nhỏ nghịch nước trong bể bơi: “Bạn bè bên cạnh Tiểu Nhiên đều rất lợi hại, chỉ có cháu là ngốc nghếch thôi. Hơn nữa cô ấy đối với cháu cực kì tốt, cháu có thể làm bạn với cô ấy, mới là hạnh phúc nhất.”

Bà lão không nghĩ rằng cô bé sẽ nói như vậy. Tình yêu thương của bà thể hiện càng rõ qua đôi lông mày đậm.

“Các cháu đều rất hạnh phúc.”

“Cảm ơn bà.” Tô Nặc cười, lộ ra lúm động tiền rất sâu, nhìn rất đẹp: “Nếu như cháu tìm thấy Tiểu Nhiên, cháu sẽ dẫn cô ấy đến gặp bà nhé. Tiểu Nhiên của cháu rất xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt.”

“Được.” Bà lão cười tủm tủm đáp.

Tô Nặc ngồi bên bà lão, nói rất nhiều chuyện giữa cô và Tiểu Nhiên. Cô bé đã hai năm nay không nói với người khác về chuyện của Tiểu Nhiên rồi. Tô Nặc thừa nhận mình rất ngốc. Nhưng hai năm nay, cô bé nhìn thấy bộ dạng Cố Hữu như vậy, cô cũng nhìn ra Cố Hữu rất thích An Nhiên, giống như tiểu thúc thúc thích cô vậy. Chỉ có điều, Tiểu Nhiên đã có Phó ca ca rồi.

Cô bé không dám nhắc đến Tiểu Nhiên khi ở cạnh Cố Hữu. Mặc dù đến bản thân cô cũng không biết vì sao, nhưng lúc Cố Hữu chủ động nhắc đến Tiểu Nhiên, Quân Nhã đáng ghét kia sẽ ở bên cạnh cắt ngang chủ đề.

“Bảo bối.” Một giọng nói nhẹ nhàng đầm ấm, giọng nói có thể khiến cho đa số cô gái bị thuyết phục.

Tô Nặc đang nói rất to nghe được giọng nói này, lập tức đứng dậy. Lúc chạy về phía người đàn ông cao lớn kia, cô bé vẫn không quên quay lại nói lời tạm biệt với bà lão.

Bà lão vẫn giữ nụ cười ấy, vẫy tay với cô bé, nói tạm biệt cô.

“Bà ấy là ai?” Tô Kinh Thiên ôm Tô Nặc vào lòng, cởi áo khoác, lấy áo khoác của mình bao bọc lấy Tô Nặc, hạ giọng hỏi.

Tô Nặc ừ một tiếng, lập tức hiểu được người anh ấy hỏi là ai: “Một bà lão, nhìn bà ấy có vẻ rất đáng thương, không có ai chơi cùng bà ấy cả.”

Tô Kinh Thiên nhú mày, nhưng không nói gì, ôm bảo bối của mình đi về phía phòng của bọn họ.

Chứng kiến bọn họ đi mất hút, người phụ nữ ngồi bên bể bơi mới đứng dậy. Bước đi của bà lão có chút tập tễnh, bà đi về phía chiếc ghế nằm cách mình không xa.

Một người nằm trên cái ghế bên kia, mặt đeo chiếc kính râm to, trên đầu đội mũ lưỡi trai. Xung quanh cách cô không xa là mấy tên mặc đồ đen cường tráng.

“Tiểu thư, cô ấy đã đi rồi.” Bà lão đứng bên cạnh, cung kính nói.

“Ừ.” Trong câu đáp ngắn gọn không nghe ra được cô có hài lòng hay không.

“Tiểu thư, tôi không hiểu người tại sao lại muốn tôi đến bên cạnh nha đầu kia.” Bà lão cứ nghi hoặc hỏi: “Nhưng đứa trẻ đó thực sự rất ngây thơ.”

Bà lão không đoán ra được tiểu thư nhà mình rốt cuộc đang chơi trò gì. Nhưng từ trước tới giờ bà cũng không thể hiểu được cách nghĩ của tiểu thư nhà mình.

“Đừng rồi, tiểu thư, đây là đoạn ghi âm mà người cần.” Bà lão dùng hai tay giao đoạn ghi âm vào tay cô.

Một bàn tay trắng nõn đưa ra, cầm lấy điện thoại, khước miệng nở một nụ cười.

“Đừng nghĩ đến việc đoán mò tâm tư của ta.” Giọng nói lạnh như băng thậm chí không có chút giao động nào cất lên.

“Thuộc hạ không dám.” Bà lão hoảng hốt, toát cả mồ hôi hột.

Cô khoát khoát tay, ra hiệu cho bà lão lui xuống. Bà lão trong chốc lát lui qua một bên. Sau khi xác định chủ tử sẽ không nổi giận, bà ta mới giơ tay lau mồ hôi trên trán mình. Chọc giận tiểu thư, quả nhiên không phải là điều mà bà ta có thể trêu chọc được.

Nữ tử cảm tai nghe vào điện thoại di động, đeo lên tai, lúc nghe thấy giọng nói vui vẻ linh động, trên môi cô nở nụ cười.

“... không phải chứ, cháu mới là người hạnh phúc nhất đấy.”

“... Tiểu Nhiên là người bạn thân nhất của cháu.”

Sau khi nghe xong toàn bộ đoạn ghi âm, cô cũng không tháo tai nghe xuống, mà nghe đi nghe lại đoạn ghi âm nhiều lần, cho đến khi trái tim lạnh giá tràn đầy sự ấm áp.

Vương Hào vừa huấn luyện xong liền đến trước cửa phòng làm việc của Phó Quân Hoàng. Hắn trầm lặng một lát, sau đó mới gõ cửa. Trong phòng không có động tĩnh gì đáp lại. Vương Hào trầm ngâm một hồi lâu, đưa tay gõ cửa lần nữa.

Lâu sau đó, trong văn phòng mới vang ra giọng nói lạnh lùng.

“Vào đi.”

Vương Hào đẩy cửa bước vào, đập vào trước mắt hắn là hình dáng của Phó Quân Hoàng. Anh ta đang đứng trước cửa sổ, trong tay cầm một điều thuốc đang hút dở, mà trong cái gạt tàn bên cửa sổ cũng đầy tàn thuốc rồi.

“Chuyện gì.” Nhìn thấy Vương Hào, Phó Quân Hoàng cau mày lại.

Vương Hào nhìn thấy Phó Quân Hoàng như thế, nhất thời không biết phải nói gì. Phó Quân Hoàng vẫn luôn là thần tượng trong lòng hắn, từ trước tới giờ chưa từng thay đổi. Nhưng trong hai năm nay, anh ta khiến hắn thực sự thất vọng.

“Giáo quan! Vừa nãy nhận được tin tức, cả nhà Blake chết thảm ở đầu đường, tình trạng rất thảm.” Vương Hào liền nói cho Phó Quân Hoàng biết chuyện. Chuyện này hắn ta cũng biết từ một người anh em làm trong tình báo.

Đã đốt hết một nửa điều thuốc rồi, tay Phó Quân Hoàng run lên, ánh mắt đổ vào người Vương Hào.

“Hon nữa, còn có tin tức nói, bọn họ nhìn thấy...” Vương Hào chưa nói những lời tiếp theo, nhưng nói đến đây, có lẽ Phó Quân Hoàng cũng đã hiểu được phần nào rồi.

Phó Quân Hoàng bỗng nhiên ném điều thuốc trong tay, mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài. Nhưng khi cửa mới mở được một nửa, tất cả động tác của hắn ta đều dừng lại.

Vương Hào tưởng rằng Phó Quân Hoàng đang đợi hắn nói ra nơi nhìn thấy, hắn lên giọng nói: “Nói là ở khách sạn Lệ Tinh.”

Nhưng Phó Quân Hoàng vẫn đứng im như vậy, lập tức trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Hào, từng chút từng chút thu về.

“Giáo quan?” Vương Hào không hiểu. Phó quan bây giờ không phải nên đi tìm Phó An Nhiên, sau đó giải thích với cô ấy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì sao? Thế nhưng, vì sao hắn đột nhiên không cử động rồi?

Ánh mắt Phó Quân Hoàng âm trầm lại. Hắn ta hiện tại... Có tư cách gì đi tìm cô?

Phó Quân Hoàng quay lại ngồi trước bàn làm việc, xem những tài liệu ở trên bàn mà ngây người ra.

Vương Hào kinh ngạc.

“Giáo quan! Anh đang làm gì vậy!”

Phó Quân Hoàng không nói gì, xem như Vương Hào không tồn tại bên mình vậy.

“Cô ấy sẽ đến tìm tôi.” Anh nghĩ rằng, cô ấy nhất định sẽ đến tìm mình.

Vương Hào im lặng, thậm chí không biết nên nói gì. Nếu giáo quan đã nói như vậy rồi, hắn còn có thể nói được gì? Hắn không nói gì, quay người đi ra ngoài.

Không biết có phải xui xẻo hay không, hắn vừa đi ra ngoài liền gặp một tên bên nhảy dù, vừa nhìn thấy đã hỏi hắn không lo huấn luyện mà chạy đi khắp nơi làm gì. Vương Hào đang tức giận làm gì nghĩ đến thể diện của tên đầu heo này? Tiến lên phía trước, không nói hai lời, đấm một phát vào sống mũi của tên nhảy dù đó.

Lập tức, tiếng hét vang lên trong hành lang.

“Mây...Mây dám ra tay? Mây!”

“Mây còn nói tiếp, ta đây sẽ đập phát chết mây luôn đấy!” Chết tiệt, đúng đúng lúc hấn đang tâm trạng không tốt mà gây phiền phức: “Ta đây đã chịu đựng mây rất lâu rồi!”

Nói xong, Vương Hào vung tay bỏ đi. Duy chỉ còn lại tên đội phó nhảy dù nằm trên đất kêu la.

Khách sạn Lệ Tĩnh.

Tô Nặc vừa mới đi ra khỏi phòng, đã nhìn thấy một bóng dáng ở hành lang. Bóng dáng đó khiến cô khẽ giật mình, nhưng lúc trong đầu còn chưa kịp phản ứng gì, cô đã xông ra ngoài.

Tiểu Nhiên ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ấm áp nhỏ, vụ nổ lớn (1)

“Tiểu thư, lần này chúng ta ra ngoài đã đủ lâu rồi.” Bà lão đi đằng sau cách nữ tử chưa tới hai bước chân, hạ giọng cung kính nói.

Nữ tử biểu cảm lạnh nhạt, chỉ có lông mày biểu thị sự bất đắc dĩ.

“Bạch bà bà.” Giọng nói lạnh lùng mang theo chút khoan thai: “Đến thời gian, tôi tự khắc biết trở về.”

“Tiểu thư, người đừng trách bà lão này lời nhai, chúng ta đã ra ngoài hơn nửa tháng rồi, đến lúc nhà loạn lên, tôi sợ...” Bà lão cũng chính là Bạch bà bà thờ dài liếc nhìn tiểu thư.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Bạch bà bà không biết nói gì thêm nữa. Nếu tiểu thư đã nói như vậy rồi, bà cũng không thể nói gì thêm nữa, việc bà nên làm bây giờ là chăm sóc thật tốt cho tiểu thư.

“Đúng rồi, Tịnh Thần có nói lúc nào sẽ trở về không?”

Bạch bà bà nghe tiểu thư nhắc đến thiếu gia, mặt mày lập tức trở nên vui vẻ.

“Thiếu gia gần đây luôn gọi điện đến hỏi thăm tiểu thư, nhưng tiểu thư luôn bận, đều không nhận được điện thoại của thiếu gia.” Bạch bà bà biết mình đã đi xa vấn đề rồi: “Nhưng thiếu gia có nói nhanh nhất là hai ngày mới có thể theo tới đây.”

Nữ tử gật gật đầu, với sự bảo vệ của mấy người, đi về phía phòng của mình. Nhưng mà, cô vừa đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vàng. Những người bảo vệ xung quanh cô lập tức giống như sắp gặp kẻ thù, trong nháy mắt đưa cô vào giữa bọn họ, sắc mặt nghiêm trọng nhìn cô gái trước mặt đang chạy về phía bọn họ.

Lúc cô gái chạy tới gần, Bạch bà bà liền giật mình. Đây không phải là cô bé mà tiểu thư sai bà đi nói chuyện cùng sao? Bạch bà bà quay đầu lại, liếc nhìn chủ tử của mình, phát hiện chủ tử cũng không nhìn ra sau. Bà liền đi tới trước một bước, ngăn cô bé đang muốn tiếp tục đi tới.

“Vị tiểu thư này, cháu đây là muốn làm gì chứ?” Bạch bà bà mỉm cười đi đến trước mặt cô bé, dịu dàng hỏi.

“Bà ơi, là bà phải không, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Tô Nặc nhìn thấy bà lão liền giật mình.

“Là cháu sao? Cháu vội vã chạy đến đây như vậy, là muốn làm gì?” Bạch bà bà mới làm ra vẻ ngạc nhiên.

Tô Nặc nhìn Bạch bà bà, lại nhìn dáng người bị mấy người kia vây chặt lại, khuôn mặt liền ửng đỏ hết cả lên.

“Hình như cháu đã nhìn thấy Tiểu Nhiên nhà cháu rồi, cháu đưa bà đi xem.” Tô Nặc nói xong liền muốn kéo tay Bạch bà bà đi.

Bạch bà bà khéo léo tránh tay mình đi, hoàn toàn không biết được bà đang cố ý, ngược lại nhìn rất tự nhiên.

“Thực sự xin lỗi cô bé, ta phải đưa tiểu thư của chúng ta về phòng rồi.” Khuôn mặt bà vẫn nở một nụ cười hiền dịu. Bà có thể cảm nhận được, tiểu thư đối với cô bé này rất tốt.

Lúc tiểu thư nhìn thấy cô bé đó, ánh mắt lạnh lùng đã mang theo nụ cười. Cặp mắt to sáng và long lanh có chút ngờ ngàng nhìn Bạch bà bà.

“Bà nói tiểu thư, là người kia sao?” Tô Nặc đưa tay chỉ về phía cô gái đang bị vây quanh bởi những người vệ sĩ cường tráng.

“Đúng vậy.” Bạch bà bà nở nụ cười.

“Nhưng mà, cô ấy rõ ràng là Tiểu Nhiên nhà cháu.” Tô Nặc nghi hoặc: “Cô ấy là Tiểu Nhiên nhà cháu, làm sao có thể tiểu thư của bà được chứ? Hơn nữa bà cũng không phải là người của Phó gia, chỉ có người giúp việc Phó gia mới gọi Tiểu Nhiên là tiểu thư thôi.”

“Chắc chắn là cháu nhìn nhầm người rồi, tiểu thư nhà chúng ta một tay ta nuôi lớn, làm sao có thể là bạn thân của cháu được?” Bạch bà bà không chút khó chịu, mà tiếp tục nói với cô bé.

Tô Nặc nghi ngờ nhìn dáng người bị mấy tên vệ sĩ vây xung quanh. Bây giờ cô bé không nhìn thấy được, nhưng cảm giác đem lại rất thân thuộc, sao không phải là Tiểu Nhiên được chứ?

Tô Nặc chưa từ bỏ ý định. Cô bé lại tiến về trước mấy bước. Nhưng lúc cô bé tiến tới gần, người vệ sĩ đứng trước tiên đã giơ tay ngăn Tô Nặc lại.

“Thật xin lỗi, tiểu thư của chúng tôi hôm nay có hẹn rồi, không gặp người ngoài.” Người vệ sĩ mặc áo đen lưu loát nói.

“Vậy thì tôi hẹn ngày mai gặp có được không?” Tô Nặc nghe đến đây, đôi mắt chợt sáng lên.

Tên vệ sĩ áo đen ngậy người, không nghĩ rằng cô bé dễ thương ngọt ngào trước mặt lại khó đối phó như vậy.

“Không nói gì có nghĩa là đồng ý rồi phải không?” Tô Nặc cười tủm tỉm nhìn tên vệ sĩ trước mặt, cô bé tiếp tục nói: “Nhưng tôi nói với chú nè, Tiểu Nhiên nhà tôi và tiểu thư của mấy người nhìn rất giống nhau, nhưng tôi cảm thấy Tiểu Nhiên vẫn là xinh nhất.”

Trong mắt cô bé, Tiểu Nhiên là người đẹp nhất trên thế giới.

Lông mày của tên vệ sĩ áo đen giật giật.

Bạch bà bà vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát biểu cảm của tiểu thư nhà mình chợt giật mình. Sau đó, bà đi đến trước mặt Tô Nặc, yêu thương nói:

“Tiểu thư nhà ta gọi là Bạch Dạ. Cô ấy nói rõ thời gian, nếu như cô ấy vẫn còn ở đây, cháu có thể đến phòng tìm cô ấy. Chính là phòng 608.”

Tô Nặc gật đầu, ánh mắt vẫn luôn hướng về phía người vẫn luôn cúi đầu kia, khuôn mặt nhỏ đột nhiên kích động. Phòng của Tô Nặc là 606, mà phòng 608 đối diện với phòng của cô.

“Được, ngày mai tớ sẽ đến tìm cậu.” Tô Nặc giống như sợ quên điều gì, tiếp tục nói: “Vậy tớ nói điều này, cho dù cậu không phải là Tiểu Nhiên nhà chúng tớ, tớ cũng quyết định sẽ thích cậu. Người có tướng mạo giống với Tiểu Nhiên nhà chúng tớ đều là người tốt.”

Đám vệ sĩ nghe những lời nói ngây thơ vậy, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. Từ khi bọn họ bắt đầu theo tiểu thư đến nay, cô ấy chưa từng được ai khen là người tốt. Vậy mà, nha đầu ngây thơ này lại nói như vậy, tiểu thư là một người tốt?

Bạch bà bà cũng không tự chủ được mà nhìn qua bên khác. Bà sợ rằng biểu cảm của mình sẽ lộ ra điều gì. Không phải cô ấy nói cái gì, tiểu thư thực sự không ăn khớp với những người tốt.

Tô Nặc muốn đợi đến lúc Bạch Dạ nói gì đó, nhưng Bạch Dạ vẫn không ngẩng đầu lên, cũng không nói gì, cho đến lúc có một giọng nói đáng ngờ vang lên.

“Nặc Nặc, em ở đây làm gì vậy?” Tô Kinh Thiên vừa tham gia tiệc rượu trở về hơi nhú mồm, nhìn thấy Tô Nặc còn đi chân trần đứng ở hành lang, sắc mặt hắn đột nhiên lạnh xuống.

Tô Nặc không nghĩ sẽ bị tiểu thúc thúc bắt được ở đây. Cô bé âm thầm lè lưỡi. Đúng lúc cô bé muốn giải thích gì đó, mấy người vệ sĩ đứng trước mặt Tô Nặc đã đưa tiểu thư của họ về phòng rồi.

Tô Nặc lo lắng, đưa tay ra muốn kéo người, nhưng Tô Kinh Thiên nhìn đến đây ánh mắt lạnh lại. Hắn khiêng tiểu nha đầu lên vai mình, sải bước tiến về phòng của bọn họ. Khuôn mặt nhỏ của Tô Nặc bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô ở sau lưng vùng vẫy đòi xuống, bàn tay nhỏ bé mềm mại đánh liên tiếp vào lưng hắn ta.

“Tiểu thúc thúc, anh để em xuống đi, thật mất mặt.” Tô Nặc sợ trong hàng lang đột nhiên có nhiều người đi ra, đến lúc đó nhìn thấy dáng vẻ của cô như vậy, cô sẽ xấu hổ mà chết mất.

“Ra khỏi phòng không đi giày, nói với em bao nhiêu lần rồi?” Tô Kinh Thiên lại giống như không nghe thấy, tiếp tục khiêng cô đi.

Nếu không phải vì bọn họ hai ngày nay có một vụ án cần giải quyết ở đây, hắn cũng không mang tiểu nha đầu này đến khách sạn. Tô Nặc ghen lời, cô biết vậy là cô không đúng. Nhưng cô chỉ là mở cửa ra, liền nhìn thấy một người rất giống Tiểu Nhiên, làm sao có thể kíp mặc giày chứ?

Tô Kinh Thiên bế tiểu nha đầu về đến phòng, đặt cô lên giường, sau đó đi vào phòng vệ sinh đem ra một chậu nước, trên tay còn cầm một chiếc khăn mặt. Tô Nặc tự giác nhúng đôi chân nhỏ vào chậu nước. Đôi mắt long lanh nhìn Tô Kinh Thiên.

“Tiểu thúc thúc, anh nhất định không biết vừa nãy em đã nhìn thấy ai đâu.” Gương mặt cô tỏ vẻ thần bí.

“Nhìn thấy Tiểu Nhiên nhà chúng ta rồi hả?” Tô Kinh Thiên hừ hừ. Hắn hoàn toàn thuận miệng nói ra.

Hai năm nay, tiểu nha đầu này trong miệng trong đầu đều là Phó An Nhiên, cả ngày hô hào muốn đi tìm cô ta. Trời mới biết, hắn đến đâu mới tìm được Phó An Nhiên. Hai năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến hắn còn không tra ra được, thậm chí đến một tin tức cũng không rõ. Hắn đến chỗ nào tìm Phó An Nhiên bị mất tích đây?

“Tiểu thúc thúc, anh thật lợi hại, sao anh lại biết chứ!” Về mặt thần bí của Tô Nặc nhìn Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên sững sờ. Hắn hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ đoán trúng. Nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp đó ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng lau sạch mặt cho cô, sau đó đứng dậy đem nước đi đổ.

“Tiểu thúc thúc, lúc này em thực sự đã nhìn thấy Tiểu Nhiên mà.”

Tô Kinh Thiên ở trong nhà vệ sinh nghe thấy Tô Nặc nói.

“Sau đó thì sao.” Hắn cũng không để tâm đến chuyện đó. Nếu như người đó thực sự là Phó An Nhiên, cô bé đã nhào đến đó rồi, vẫn còn ở đây nói chuyện được sao?

“Nhưng mà rất kì lạ, người khác đều nói cô ấy không phải Tiểu Nhiên, nói cô ấy tên là Bạch Dạ. Nhưng cô ấy rõ ràng là Tiểu Nhiên, sao có thể là Bạch Dạ gì đó chứ.”

Lúc đó, khi bà lão nói Tiểu Nhiên là Bạch Dạ gì đó, cô bé đã muốn phản bác rồi. Nhưng nghĩ đến việc cô còn có thể gặp lại Tiểu Nhiên, nên mới có nhin, không nói gì cả, cũng không hỏi gì. Nếu Tiểu Nhiên muốn làm Bạch Dạ, vậy thì cô ấy bây giờ là Bạch Dạ.

Tô Kinh Thiên đang rửa tay cũng dừng lại, đưa khăn mặt ra lau một lần rồi thu tay về. Tô Kinh Thiên nhanh chóng đi vào phòng tắm, nhìn Tô Nặc với vẻ mặt nghi hoặc, hỏi:

“Tiểu Nhiên kia có nói chuyện với em không?”

“Không có, Tiểu Nhiên không nói gì cả, cứ cúi đầu, cũng không biết cô ấy đang nhìn gì.” Tô Nặc lắc đầu.

Tô Kinh Thiên nếu như lúc đầu tưởng rằng bảo bối của mình nhìn nhầm người, vậy thì bây giờ hắn có thể tám phần chắc chắn. Tiểu nha đầu không chừng đã thật sự tìm được Phó An Nhiên mất tích vào hai năm trước.

“Bây giờ cô ấy tên là Bạch Dạ sao?”

Tô Nặc gật đầu. Tô Kinh Thiên không nói gì, sắc mặt hắn lập tức bình tĩnh trở lại, lại là sự ảm áp mà cô quen thuộc nhất.

“Chuyện của người khác chúng ta đầu tiên đừng nên lo, tiểu bảo bối em mau tới an ủi tiểu thúc thúc đi.” Nói xong, Tô Kinh Thiên đi thẳng đến đê lên Tô Nặc đang ngồi bắt chéo chân trên giường.

Tô Nặc giật mình, nhưng cô đã không tránh kịp, hắn đè lên người cô, nhưng cũng không làm đau cô.

“Chuyện của Tiểu Nhiên không phải chuyện của người khác.” Tô Nặc vẫn bắt bẻ lời nói của hắn: “Tiểu thúc thúc, anh về sau không được như vậy nữa. Anh bộ dạng như vậy nói chuyện, em sẽ rất đau lòng đấy.”

Tô Kinh Thiên trong lòng hừ một tiếng, nguyên rủa Phó An Nhiên 800 lượt, nhưng ngoài mặt lại mang theo nụ cười dịu dàng:

“Bảo bối ngốc, đây mới là bình yên, anh đã nói rồi, bây giờ chúng ta đi ngủ nhé.”

Tô Nặc từ trước đến nay đều rất dễ dụ, cô dụi dụi vào lòng Tô Kinh Thiên, gật đầu: “Ừ, chúng ta đi ngủ thôi tiểu thúc thúc.”

Tô Kinh Thiên mấp máy khóe môi, tay ôm vào eo cô, kéo cô tới gần mình hơn, nghi ngờ nói:

“Đi ngủ của em là động từ hay là danh từ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nặc bỗng chốc đỏ lên.

“Tiểu thúc thúc anh nói vậy, ngày mai em còn phải dậy sớm, đến phòng Tiểu Nhiên tìm cô ấy.” Cô nói vậy, muốn nói bây giờ mình cần ngủ sớm.

Tô Kinh Thiên sao có thể không hiểu được chứ. Chỉ là, mấy ngày nay hắn luôn rất bận, đều không có tiểu bảo bối an ủi mình. Bây giờ, hắn đều đã khó chịu lắm rồi. Hắn liền ôm lấy cơ thể cô hành động. Anh ta bất động cũng hay, vừa động mặt tiểu nha đầu đã đỏ bừng.

“Bảo bối, em cảm nhận được nỗi khổ của anh không? Mau giúp anh đi, tiểu thúc thúc thực sự rất nhớ em.”

“Vậy, vậy tiểu thúc thúc anh, anh không được làm lâu quá đâu đấy, mai em còn phải dậy sớm...” Khuôn mặt đỏ bừng của Tô Nặc đã đỏ tới cổ rồi.

Lời của nha đầu còn chưa nói xong, đã bị Tô Kinh Thiên ăn vào miệng rồi.

Với Tô Kinh Thiên thì đêm còn rất dài.

Ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào nổi cơn mưa, mưa không lớn, tí tách tí tách, tiếng mưa nghe rất êm tai.

Tiếng thờ sâu vang lên trong gian phòng. Tô Kinh Thiên sau khi xác định bảo bối của mình đã mệt và đi ngủ, mới cẩn thận xoay người đi ra khỏi giường. Nhặt áo quần trên mặt đất lên, chỉnh lại nhiệt độ trong phòng xong, hắn mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ. Hắn lấy điện thoại, bấm một dãy số, người bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Điều tra người tên Bạch Dạ này, càng kĩ càng tốt.”

“Từ nhỏ đến lớn luôn sao?” Người bên kia hỏi.

“Toàn bộ. Điều tra tất cả những gì mà anh có thể tra được cho tôi.”

Nói xong, Tô Kinh Thiên cúp điện thoại. Chỉ có điều sau khi cúp, hắn để ý đến một cái tên nằm trên trong danh bạ.

Quân Hoàng.

Hắn không biết có nên nói chuyện này cho anh ta không. Không phải bây giờ, hắn còn chưa xác định được người gọi là Bạch Dạ đó rốt cuộc là ai. Mà chính là, nếu hắn xác định được thân phận của Bạch Dạ, cũng không biết nên mở lời thế nào với Quân Hoàng.

Hai năm nay, biểu hiện của anh ta còn bình tĩnh hơn cả một người ngoài như Tô Kinh Thiên hắn, khó trách bảo bối đều nói rằng không thích Phó ca ca. Nhất thời, hắn không biết rốt cuộc có nên nói cho hắn ta biết chuyện này hay không.

“Tiểu thúc thúc?” Giọng nói mơ hồ từ trong phòng vang tới.

Tô Kinh Thiên đang ngây người ra chột sững sờ. Sau đó, hắn vội vàng cài điện thoại ở chế độ im lặng, nhanh chóng chạy về phòng, ôm cô bé ngủ không yên vào lòng mình, tay còn xoa xoa sau lưng cô. Cho đến lúc nghe được tiếng thờ sâu, Tô Kinh Thiên mới nằm xuống bên cạnh, ngủ cùng cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Ấm áp nhỏ, vụ nổ lớn (2)

“Tiểu thư, người vẫn chưa ngủ sao?” Bạch bà bà thấy tiểu thư còn đứng trước cửa sổ, nhìn mưa rơi bên ngoài.

Bạch Dạ lấy chiếc áo khoác từ tay Bạch bà bà, tiện tay khoác lên người. Ánh mắt vẫn tập trung vào cơn mưa bên ngoài.

“Bạch bà bà, bà nói tại sao con người phải sống trên đời này?”

“Tiểu thư...” Bạch bà bà cử động có chút cứng nhắc.

“Bạch bà bà, mấy ngày nữa chúng ta trở về đi.” Giọng nói của Bạch Dạ rõ ràng trong tiếng mưa.

Bạch bà bà nghe đến đây, vẻ mặt kinh ngạc bỗng chốc trở nên tươi cười.

“Được, được, vậy tôi sẽ đi sắp xếp.”

“Hay là đợi anh ấy đến đây, rồi chúng ta hãy về nhé.” Bạch Dạ tiếp tục nói.

“Vâng, tôi biết rồi. Thiếu gia biết được nhất định sẽ rất vui.” Nói như vậy, Bạch bà bà cười tủm tỉm đi ra ngoài.

Bọn họ đã có quy định, người hầu không được ngủ cùng chủ nhân. Thực sự bây giờ, Bạch bà bà và Bạch Dạ ở chung một phòng đã vi phạm tới quy định rồi. Bạch bà bà sợ cô bất tiện, nên mới ở gian phía ngoài. Bạch Dạ cũng không nói gì. Chỉ có điều nhìn thấy trên tay mình vẫn cầm tách cà phê nóng còn bốc hơi, miệng thoáng nở nụ cười.

Cô đã bao lâu... Không nhìn thấy hắn rồi?

Bây giờ chỉ có hắn mới biết, thứ cô thích uống không phải là cà phê, mà là một ly chanh mật ong, nước không cần quá ngọt, vừa ngọt là ngon nhất. Tại

hắn ta không bên cạnh mình trong thời gian này, mọi thứ đều là cô tự làm. Chỉ có điều không biết vì sao, mỗi lần cô ngâm chanh mật ong, không quá ngọt thì cũng quá chua, nếu không thì chẳng có vị gì cả, từ trước tới nay, không có được mùi vị vừa phải như của hắn làm.

Cô bỏ tách cà phê trong tay qua một bên, cởi áo khoác ra, vén chăn lên, không có chút sức lực nào nằm lên giường. Trong phòng, tiếng kim đồng hồ tích tắc, bên ngoài cửa sổ tiếng mưa tí tách rơi, khiến phiền lo trong lòng cô từng chút từng chút bình phục lại.

Àm ầm.

Phía chân trời đột nhiên có tiếng sấm, liền sau đó là mấy tia chớp xuất hiện.

Đã lâu không có mưa đông rồi, cơ thể An Nhiên động đậy, nhưng cô không có ý định chớp mắt. Phía chân trời sau một hồi chớp là tiếng nổ rung trời. Nhưng điều kì lạ là, trong khung cảnh như vậy, An Nhiên lại ngủ rất an tâm.

Lại thêm một tia chớp xẹt qua, bên giường vốn dĩ không có bóng người, đột nhiên xuất hiện một dáng người. Người đó đầy nước, giống như vừa từ dưới nước lên vậy. Dáng người đó đứng cách giường không xa, nhìn người đang chìm vào giấc ngủ say trên giường.

Bước chân của hắn rất nhẹ, hắn cẩn thận từng chút một đi đến phía cô quay lại ngủ. Lúc khuôn mặt không có bất cứ sự che dấu nào lọt vào tầm mắt hắn, ánh mắt hắn bất động ở đó. Cả người hắn như bị dính chặt tại chỗ, hắn nhìn cô chăm chăm. Máu trong cơ thể đều đang chảy nhanh, gào thét.

Sấm chớp không ngừng. Dưới màn sấm chớp, có thể nhìn thấy dáng người đó là một người đàn ông, sắc mặt căng cứng, thần sắc nghiêm túc. Mà nhiều hơn nữa là, đôi môi trắng bệch của hắn ta, bàn tay buông hai bên cũng đang nắm chặt lại.

Hắn không dám tới gần giường. Nước trên người hắn bắt đầu giọt xuống đất. May là có tiếng mưa lấn át, nếu không Bạch Dạ chắc chắn sẽ tỉnh giấc. Tỉnh cảnh giác khiến cô từ nhỏ đến lớn chưa từng ngủ say.

Đêm nay đặc biệt kì lạ, cô ngủ rất say, biểu cảm nhìn có vẻ rất an nhiên. Cũng không biết có phải nhiệt độ trong phòng quá nóng không, cô đá hết chăn qua một bên, sau đó lại trở mình, tiếp tục ngủ. Thần sắc của người bên giường thoáng chốc trở nên dịu dàng, lúc cô ngủ luôn không thành thực như vậy.

Hắn cảm thấy điều khiển, sau khi điều chỉnh độ ẩm thích hợp, lấy chăn bị cô đá qua một bên đắp lại cho cô. Hắn ta ngồi một bên ghế, ánh mắt tham lam tập trung trên người Bạch Dạ đang ngủ say. Lúc hắn ta nhìn thấy cốc cà phê đặt trên đầu giường, lòng mày hắn cau lại.

Hắn cẩn thận đứng dậy, bưng cốc cà phê đổ vào nhà vệ sinh. Bên ngoài, Bạch bà bà đã ngủ say. Hắn ta liếc nhìn người phụ nữ ngủ trên ghế sofa, đồ cà phê trong ly đi, lấy ra một cái ly mới, rót nước vào, rồi lại quay lại phòng.

Nhìn cô gái trên giường vẫn đang ngủ say, tư thế vẫn như lúc trước hắn đi đổ nước, không thay đổi. Hắn lấy từ trong túi quần ướt đầm nước ra một cái túi nhựa nhỏ, trong túi nhựa có mấy miếng chanh khô, còn có một túi mật ong. Sợ rằng tiếng mở túi sẽ làm cô thức giấc, động tác của hắn rất chậm rãi.

Đến lúc hắn bỏ xong mấy miếng chanh khô vào cốc, mới thở phào một cái. Bỏ chanh vào, hắn cũng không vội vàng đổ mật ong vào mà nhìn ngắm người đang nằm trên giường. Đã rất lâu hắn không nhìn thấy cô rồi, rốt cuộc là bao lâu? Tổng cộng là bao nhiêu ngày?

Tổng cộng là 745 ngày 18 giờ rồi, hắn đã không được gặp bảo bối của mình lâu như vậy rồi.

Thử thử nước ấm, sau khi xác định không bị phỏng, hắn mới đổ mật ong trong túi vào ly. Sau khi cẩn thận khuấy, thử độ ấm, cảm thấy được rồi, hắn mới đem nước chanh mật ong để vào chỗ cốc cà phê lúc nãy.

Không biết hắn ngồi ở đây bao lâu, cho đến lúc ở hành lang bắt đầu có tiếng người đi lại, hắn mới đứng lên khỏi ghế. Không ngờ mà liếc nhìn người con gái đang say giấc trên giường, hắn cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô, một lần nữa biến mất trong bóng đêm.

Sáng sớm hôm sau, Bạch bà bà đi vào phòng hậu hạ tiểu thư. Điều khiến bà ta cảm thấy kì lạ là, tiểu thư đã thức dậy rồi, hơn nữa xem có vẻ là đã dậy từ rất lâu rồi. Bạch bà bà sợ hãi, thức dậy muộn hơn chủ nhân, đây là một tội lớn.

“Tôi cũng vừa mới tỉnh dậy không lâu, Bạch bà bà không cần phải như vậy.” Bạch Dạ thở dài.

Bạch bà bà lúc này mới đứng dậy. Chỉ có điều, lúc bà ta nhìn thấy ly nước chanh bên kia, hơi sững sờ, có chút nghi ngờ nói:

“Tiểu thư làm nó sao?”

Bạch Dạ nhìn vào ly nước cạnh, nhưng bên trong còn sót lại một miếng chanh, lòng mày cô giãn ra.

“Ừ, tôi ngâm đấy.”

Bạch bà bà càng thêm nghi ngờ, trong phòng bọn họ có chanh sao?

Đương nhiên, Bạch Dạ không muốn nói nhiều về chuyện này. Nhưng lúc Bạch bà bà muốn đem đồ miếng chanh còn lại trong ly, bị Bạch Dạ cản lại.

“Tôi chỉ còn lại một miếng chanh, cứ để đó đi.”

Bạch bà bà có chút nghi hoặc, nhưng không nói gì, đem để ly lại chỗ cũ. Trong quy định của bọn họ, chủ nhân nói gì, bọn họ đều phải tuân theo.

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta vẫn ra ngoài sao?” Bạch bà bà dò hỏi.

“Bà đi ra ngoài trước, đến lúc đó tôi xem thế nào.” Ánh mắt Bạch Dạ chăm chú nhìn ngoài cửa sổ.

Bạch bà bà cung kính rời đi.

Lúc này, trong phòng Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên nhìn Phó Quân Hoàng đang im lặng ngồi trên sô pha, lông mày không nhúc nhích.

“Tôi nói, anh hôm nay ở đây có chuyện gì?”

Tô Kinh Thiên vừa mới nằm ngủ không lâu, đã nghe thấy tiếng mở cửa phòng. Hắn nhanh chóng đứng dậy, cầm một khẩu súng trong tay. Bây giờ, người muốn giết hắn xếp hàng giết hắn mấy tháng cũng chưa hết. Bảo bối vẫn còn bên cạnh, hắn không thể để bảo bối của mình chịu đựng cùng mình được.

Chỉ có điều, hắn không ngờ rằng, vừa đi ra phòng khách đã nhìn thấy Phó Quân Hoàng cả người ướt đầm nước mưa. Anh ta rõ ràng là dầm mưa tới đây. Phó Quân Hoàng bảo hắn kệ mình, kêu hắn quay lại tiếp tục ngủ.

Tô Kinh Thiên cũng không nghĩ nhiều. Hắn biết rõ Phó Quân Hoàng chắc chắn đã nhận được tin tức gì, một mạch chạy đến đây. Nếu anh ta không muốn nói gì, vậy thì hắn cũng sẽ không hỏi nhiều. Hắn thành thực quay lại ôm bảo bối của mình tiếp tục ngủ.

Chỉ là hắn không ngờ, lúc hắn đã đứng dậy rồi, tư thế của Phó Quân Hoàng vẫn không thay đổi, vẫn hai tay chống cằm, cùi chỏ đặt lên hai chân, mắt nhìn thẳng về phía trước. Đây là tư thế trước khi ngủ của Phó Quân Hoàng.

Thật không ngờ anh ta lại giữ tư thế ngồi đó nguyên một đêm.

Thờ dài, Tô Kinh Thiên ngồi xuống ghế sô pha, lại thờ dài: “Tôi nói anh rốt cuộc là có chuyện gì, anh cứ nói cho tôi biết. Anh em tốt sẽ giúp đỡ anh.”

Phó Quân Hoàng vẫn không nói năng gì, ngồi xuống sô pha, biểu cảm vẫn như cũ. Trong lòng Tô Kinh Thiên rất muốn chửi thề. Trong hai năm qua, số lần hắn và Phó Quân Hoàng nói chuyện không vượt quá trên đầu ngón tay.

Hắn ta còn nói với Tô Nặc mấy câu, nhưng lại không phản ứng gì với hắn. Giống như bây giờ vậy, hắn ta trầm mặc trong thế giới của mình, không nói gì cả, chính là đang chờ đợi.

“Người anh em, anh đang đợi cái gì? Đợi bảo bối của anh đến tìm anh sao? Hay đợi điều gì?” Tô Kinh Thiên nói với nhịp độ không sợ chết.

Chuyện này mà là lúc trước, Tô Kinh Thiên đã sớm bị Phó Quân Hoàng đánh cho rồi. Nhưng lần này, Phó Quân Hoàng không hề ra tay, cũng không dùng ánh mắt lạnh lùng chết người mà nhìn hắn.

Tô Kinh Thiên trong lòng thờ dài, xem ra lần này không có chuyện gì xảy ra rồi. Cũng đúng lúc hắn không còn ôm hi vọng gì nữa, Phó Quân Hoàng lại mở lời.

“Cô ấy trở về rồi.” Hắn ta nói.

Bạch Dạ kia quả nhiên là Phó An Nhiên! Trong lòng Tô Kinh Thiên xuất hiện câu nói này đầu tiên.

“Sau đó thì sao?” Thực tế Tô Kinh Thiên muốn hỏi là anh muốn làm gì. Có phải muốn đem Phó An Nhiên về bên cạnh không? Đi đến đâu cũng đều đem đến đó?

Nhưng mà hắn cảm thấy, những lời này nếu như nói ra trong trường hợp này, hắn tám phần sẽ bị Phó Quân Hoàng giết chết.

“Đợi.”

“Tôi nói, anh dám nói mấy lời cụt ngủn đó nữa xem?” Tô Kinh Thiên giận dữ muốn bỏ đi. Nếu không phải vì bảo bối của mình đang ngủ trong phòng, hắn đã sớm túm lấy Phó Quân Hoàng mà đánh rồi.

Anh ta bây giờ nhìn như một vị hoàng đế không có gì phải vội vàng. Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, bây giờ điều duy nhất anh có thể làm chính là chờ đợi. Bởi vì ngoài chờ đợi ra, anh không biết bản thân mình còn có thể làm được gì.

Hôm nay có thể tiếp cận cô gần như thế, anh đã rất mãn nguyện rồi. Bàn tay không tự chủ chạm vào bờ môi của mình, ở đó hầu như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô ấy. Trên khóe môi bất giác mỉm cười, mà nụ cười này hoàn toàn khiến Tô Kinh Thiên thấy mà sững sốt.

Đã hai năm nay, đây là lần đầu tiên anh ta cười?

“Anh... Hai người không phải đã gặp mặt rồi chứ?” Một ý nghĩ táo bạo đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Phó Quân Hoàng sững sờ, gật đầu, nhưng hình như cảm thấy không đúng, lại lắc đầu. Anh và bảo bối không xem là gặp mặt, đó chỉ có thể nói là anh lên lút đến thăm cô, bảo bối không hề biết anh đến thăm.

Tô Kinh Thiên không hiểu gì, đây rốt cuộc là gặp mặt hay là không gặp mặt chứ?

Thôi bỏ đi, cho dù bọn họ bây giờ không gặp mặt, thì bây giờ Phó An Nhiên đã về rồi. Vậy là, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi. Hắn bây giờ có thể chậm lại được rồi, không cần vội vàng.

“Cô ấy, thay đổi rồi, hơn nữa là thay đổi rất nhiều.”

Tuy cô không mở mắt, tuy cô không nói chuyện, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được. Trước kia, lúc bảo bối nằm ngủ trong lòng hắn, toàn thân cô tỏa ra hơi thở lười biếng không cách nào có thể nghiêm túc được. Cái hơi thở đó khiến anh cảm thấy rất ấm áp. Nhưng lần này lại không giống, mặc dù trong lúc cô mơ màng ngủ, xung quanh lại tỏa ra một hơi thở ớn lạnh.

Trước khi hắn tìm được cô, toàn thân hắn cũng đều là hơi thở đó, cô độc lạnh lẽo, không có chút hơi thở ấm áp nào. Hai năm qua, chắc chắn cô ấy phải khó khăn lắm.

Tô Kinh Thiên có chút không hiểu được, nhưng hắn càng hiểu kĩ chính là hai năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Người anh em, anh đừng nói tôi phiền, anh không thể nói cho tôi biết, hai người ở Venezuela rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quả nhiên, sau khi hắn hỏi về chuyện này, cả người Phó Quân Hoàng đều căng cứng. Thậm chí, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng. Tô Kinh Thiên thờ dãi, xem ra như vậy cũng chưa đủ chậm vào kí ức rồi.

“A...” Từ phòng ngủ vọng ra tiếng của Tô Nặc, lúc Tô Kinh Thiên còn chưa kịp phản ứng, thì Tô Nặc đã chạy ra rồi, hơn nữa còn không quên trách móc: “Tiểu thúc thúc, sao anh không gọi em chứ?”

Tô Kinh Thiên nhìn đồng hồ treo trên tường, 6:30. Mùa đông, 6:30 còn rất sớm.

Tô Nặc chạy vào phòng tắm, đi vào bồn tắm. Tắm xong, cô không nói gì, đi dép lê vào, cứ như vậy chạy tới phòng đối diện. Tô Kinh Thiên nhìn thấy đây ngạc nhiên. Hắn nhìn sắc mặt không có biểu cảm gì của Phó Quân Hoàng.

Tô Kinh Thiên tối sầm mặt đi thay quần áo, định bắt bảo bối của mình về, cửa đột nhiên bị người khác đẩy ra. Tô Nặc nhảy vọt tới bên người Phó Quân Hoàng. Đôi mắt to long lanh nhìn Phó Quân Hoàng. Sau đó, cô cẩn thận hỏi anh:

“Phó ca ca, anh tới để tìm Tiểu Nhiên phải không?”

Phó Quân Hoàng gật đầu, không nói gì.

“Em nói anh nghe, Tiểu Nhiên đã về rồi. Cô ấy ở phòng đối diện, đi thôi đi thôi, em đưa anh đi gặp Tiểu Nhiên.” Đôi mắt Tô Nặc càng sáng lên.

Nói xong, Tô Nặc kéo tay Phó Quân Hoàng lôi ra ngoài.

Tô Kinh Thiên vừa thay đồ ra nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hắn hít một hơi thật sâu. Mặc dù biết rõ người anh em của mình không có ý gì với tiểu nha đầu này, nhưng lúc này hắn vẫn muốn bám tay Phó Quân Hoàng ra. Tô Kinh Thiên bước nhanh về phía trước, rút tay Phó Quân Hoàng từ tay Tô Nặc ra, sau đó về mặt không vui nói với Tô Nặc:

“Em quên hết những lời anh đã nói với em ở nhà rồi sao?”

“Anh không có nói là không thể kéo tay Phó ca ca, hơn nữa Phó ca ca cũng không phải người khác.” Tô Nặc lè lưỡi.

“Làm sao? Không phải em nói không thích Phó ca ca nữa rồi sao?”

Tô Nặc vội vàng liếc Phó Quân Hoàng một cái. Sau khi nhìn thấy gương mặt hắn vẫn lạnh lùng như vậy, cô thở phào một cái, may mà Phó ca ca không nổi giận.

“Tiểu Nhiên không phải đã trở về rồi sao. Tiểu Nhiên đã trở về rồi, Phó ca ca sẽ không tức giận đâu. Cô ấy rất đại lượng đấy.”

Chuyện bây giờ Tô Kinh Thiên muốn làm nhất chính là nhét cô bé này vào hành lí, trực tiếp đưa cô về nhà.

“Chúng ta nhanh đi tìm Tiểu Nhiên đi, hôm qua bọn em đã hẹn rồi.” Nói xong, Tô Nặc lại muốn kéo tay Phó Quân Hoàng đi.

Chỉ có điều lần này, Phó Quân Hoàng cũng không để cô kéo tay mình đi, ngược lại quay lại ngồi trên ghế sofa. Khuôn mặt với đôi mắt đen nhánh nghi hoặc nhìn Tô Nặc: “Mọi người đi đi, tôi sẽ ngồi ở đây đợi.”

Tô Nặc muốn hỏi gì đó, nhưng cô chưa kịp nói gì, đã bị Tô Kinh Thiên lôi ra ngoài rồi. Nếu hồ ly An Nhiên kia đã không muốn quen biết Phó Quân Hoàng, Quân Hoàng còn phối hợp như thế, giữa hai người chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Chỉ có điều vấn đề này rốt cuộc là gì, hần vẫn chưa điều tra được mà thôi.

Đợi đến lúc tra ra rồi nói cũng không muộn mà đúng không?

Tô Nặc đến phòng của Bạch Dạ. Cô liền quên sạch chuyện Phó Quân Hoàng. Cô gõ cửa, nhấn chuông cửa, thậm chí còn lên tiếng gọi cửa nữa.

Tô Kinh Thiên hất mặt lên, để người ta thức dậy nữa, cô bé ngốc hồ đồ này.

Người mở cửa là Bạch bà bà. Lúc bà ta nhìn thấy Tô Nặc đứng trước cửa cười đến híp cả mắt, sắc mặt dịu dàng hơn rất nhiều. Chỉ có điều, lúc nhìn thấy đứng đằng sau Tô Nặc còn có Tô Kinh Thiên, bà nghi ngờ nói:

“Vị này là...”

“Đây chính là tiểu thúc thúc của cháu, cháu đã nói với bà bà rồi, anh ấy là người quan trọng nhất với cháu.”

Tô Kinh Thiên hiển nhiên rất thích mấy chữ “người quan trọng nhất” này. Vì thế, Tô công tử rất cao ngạo nhẹ gật đầu với Bạch bà bà, còn cong môi nở nụ cười. Nhưng Bạch bà bà lại không cho hần ta chút thể diện nào, bà ta ra vẻ rất khó xử nhìn Tô Nặc:

“Tô tiểu thư, thật thất lễ, tiểu thư nhà chúng tôi chỉ mời cháu, không có...”

Lời của bà ta Tô Nặc hiểu ngay. Cô bé không nói gì, trực tiếp đẩy Tô Kinh Thiên ra ngoài cửa.

“Tiểu thúc thúc, anh về trước với Phó ca ca đi, Phó ca ca ở một mình cũng rất đáng thương đó.” Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Kinh Thiên, cô bé hất cánh tay của hần khỏi cửa.

Bạch bà bà nhìn thấy cũng rất kinh ngạc.

Bà ta sống nhiều năm như vậy, đi đến nhiều nơi như vậy, gặp qua nhiều người khác nhau, “tiểu thúc thúc” này, vừa nhìn là biết không phải là nhân vật tầm thường. Vừa nãy, lúc hần ta bị đuổi ra khỏi cửa, hần liếc nhìn mình một cái, Bạch bà bà cảm thấy thoáng sợ hãi.

Người có thể đi đến vị trí hôm nay như bà ta, bị ánh mắt người khác dọa cho sợ, thực sự là không nhiều.

“Bà bà, Tiểu Nhiên... À không phải, tiểu thư của mấy người đâu rồi?” Tô Nặc vội vàng nhìn Bạch bà bà.

Bạch bà bà làm xong bữa sáng đưa đến trước mặt Tô Nặc, nói: “Tiểu thư đang ở trong phòng tắm, một lát nữa sẽ ra ngay. Trước khi tiểu thư đi có dặn, nếu Tô tiểu thư đến, thì ăn sáng trước đã.”

Nhìn thấy ly sữa và lát bánh mì vừa nướng xong trước mặt, trong lòng Tô Nặc cảm thấy rất ấm áp. Cô bé liền biết cô ấy chính là Tiểu Nhiên. Ngoại trừ tiểu thúc thúc ra thì Tiểu Nhiên đối với cô tốt nhất. Tô Nặc không có chút phòng bị nào, ngồi lên ghế, bắt đầu ăn.

Lúc cô bé ăn, ánh mắt luôn chăm chú nhìn về phía phòng tắm. Mặc dù hôm qua cô đã nhìn thấy Tiểu Nhiên rồi, nhưng nhìn dáng người đó vẫn có chút mơ hồ. Hôm nay cô phải nhìn cho kỹ, người đó rốt cuộc có phải là Tiểu Nhiên không.

Cô bé vừa cắn bánh mì, vừa nhìn vào cửa phòng tắm.

“Răng rắc” một tiếng.

Cửa phòng tắm được mở ra. Cả người Tô Nặc trở nên căng thẳng. Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào cửa phòng tắm. Lúc cô gái với mái tóc còn ướt, trên người mặc một chiếc áo tơ tằm màu đỏ đi tới, miếng bánh mì trong miệng Tô Nặc đã rơi xuống.

Oaaaaa.

Không có bất kì sự báo hiệu nào, Tô Nặc ngồi trên ghế của mình, nhìn Bạch Dạ, òa khóc. Bạch bà bà sững sờ, Bạch Dạ nhất thời bất ngờ.

Sau đó, không ai có thể ngờ được, cô bé vốn dĩ ngồi đằng hoàng trên ghế khóc lóc đột nhiên đứng dậy xông về phía Bạch Dạ. Bạch bà bà thấy vậy, lập tức muốn ra tay, nhưng bị Bạch Dạ âm thầm ngăn lại.

Cả người Tô Nặc xông vào lòng Bạch Dạ. Hai tay cô bé ôm chặt lấy eo Bạch Dạ, vừa khóc, vừa chùi nước mắt nước mũi của mình lên người Bạch Dạ.

Bạch bà bà nhìn thấy vậy mà giật giật khóe miệng.

Bạch Dạ lại rất thoải mái vỗ vào lưng cô bé, luôn tiện giúp tiểu nha đầu đang khóc đến sốc hông để thờ hơn.

“Tiểu Nhiên, tại sao cậu lại trở thành như thế này? Tại sao không đến tìm tớ? Tại sao lại không về nhà? Tại sao lại ra về không quen biết tớ, tại sao cậu...” Tô Nặc thu người vào lòng Bạch Dạ. Cô có quá nhiều nghi vấn, có quá nhiều điều muốn hỏi, liền nói tất cả ra một mạch.

Bạch bà bà đưa tay định kéo Tô Nặc ra. Nhưng ánh mắt Bạch Dạ ra hiệu cho bà ta cứ đứng qua một bên.

Tô Nặc khóc rất thương tâm. Cô bé vừa khóc vừa quở trách Tiểu Nhiên không phải, sau cùng không tự chủ mà nói một câu:

“Tiểu Nhiên cậu rất xấu xa.”

Bạch Dạ vẫn không nói gì, chỉ không ngừng trấn an cô. Đến lúc tiểu nha đầu không khóc nữa, không hò hét nữa, đi ra khỏi vòng tay cô, thì Bạch Dạ mới nói:

“Tôi không phải là Tiểu Nhiên mà cô nói, tôi là Bạch Dạ.”

“Không thể nào, cậu là Tiểu Nhiên.” Tô Nặc không mắc mưu, cô không ngốc tới vậy. Tiểu Nhiên chính là Tiểu Nhiên, làm sao có thể là Bạch Dạ được.

“Tôi tên là Bạch Dạ.” Bạch Dạ lại nhắc lại.

“Tiểu Nhiên, cậu đổi tên rồi sao? Đổi thành Bạch Dạ sao?” Tô Nặc nhú mày, lập tức giống như bưng tỉnh nói.

Bạch bà bà ở bên cạnh nghe thấy nhú mày, đưa trẻ này rớt cuộc có phải bị mù hay không chứ?

“Không có đổi tên, tôi chính là Bạch Dạ, cũng chỉ là Bạch Dạ thôi, nhớ chưa?” Bạch Dạ cười cười, lắc đầu.

Tô Nặc nhẹ gật đầu, nhưng lại lắc đầu, cô không hiểu được. Bạch Dạ lắc lắc đầu, thôi bỏ đi, không hiểu thì không hiểu thôi.

Ở một nơi khác.

Tô Kinh Thiên bất an đi lui đi tới trong phòng. Hắn rất muốn biết những người ở đối diện rớt cuộc đang nói gì. Lúc hắn nhìn Phó Quân Hoàng, vô cùng ngạc nhiên, sao hắn ta lại có thể bình tĩnh như vậy được chứ.

“Anh nói, anh không muốn biết bọn họ đang nói gì sao?”

Phó Quân Hoàng không nói, tư thế không thay đổi, vẫn ngồi yên như cũ. Được thôi, Tô Kinh Thiên nhận thua, hắn không nên bàn luận với Phó Quân Hoàng về vấn đề này.

Nhưng trong lúc hắn mất hết kiên nhẫn, muốn ra ngoài tìm bảo bối của mình về, một tiếng nổ mạnh vang lên.

Phòng 608 bị nổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Em bằng lòng về nhà cùng anh không? (1)

Nghe thấy tiếng nổ lớn, Phó Quân Hoàng và Tô Kinh Thiên cùng nhau chạy ra ngoài.

Khóa cửa điện tử của căn phòng 608 đã hoàn toàn bị nổ tung, nhìn từ bên ngoài vào, trong phòng đã biến thành một đồng tàn tro.

Sau khi đẩy cửa ra và nhìn thấy đồng hoang tàn trước mắt, tim họ bỗng chùng xuống, lòng vô cùng hoảng sợ.

Vào thời điểm họ chưa kịp phản ứng gì thì cơ thể họ đã nhanh chóng chạy vào trong căn phòng 608 đó.

"Nặc Nặc, Nặc Nặc!" Tô Kinh Thiên vội vàng la lên trong đồng đồ nát, thế nhưng một câu trả lời cũng không có, lúc bấy giờ, mùi của đồ vật bị thiêu cháy, mùi của khói bụi mịt mù, mùi của thuốc nổ xộc lên mũi và miệng hắn... đủ loại mùi hương trộn lẫn thành một, thế nhưng, mãi mà hắn vẫn không thể nào ngửi được mùi hương trên người bảo bối của mình.

Cả người Phó Quân Hoàng cứng đờ, gương mặt anh tái nhợt, đờ đẫn nhìn Tô Kinh Thiên hoảng sợ lục tìm khắp căn phòng và gọi tên Tô Nặc. Lúc đó anh mới nhận ra, bản thân anh không thể thốt ra một lời nào.

"Chú... nhỏ, chú nhỏ, chú nhỏ!" Tiếng la khóc hoảng sợ bất chợt vang lên từ trong đồng đồ nát.

Tô Kinh Thiên bỗng dừng lại, hắn cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh hơn và nói: "Nặc Nặc, em hãy nói gì đi, mau lên." Hắn muốn xác định vị trí hiện tại của cô, khắp căn phòng này đều là một đồng đồ nát, dù cho có đảo mắt nhìn xung quanh mãi cũng không thể tìm được một khoảng

trống nào.

"Chú nhỏ, em đau lắm, em đau lắm." Giọng Tô Nặc khóc nức nở vang lên kèm theo tiếng thở gấp.

Trong chớp mắt, Tô Kinh Thiên đã tìm ra vị trí của Tô Nặc.

Khi đẩy cái ghế salon chắn trước mặt ra, Tô Kinh Thiên liền nhìn thấy Tô Nặc đang nằm dưới đất ôm chặt lấy cánh tay của mình, khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi.

Trong giây phút nhìn thấy Tô Kinh Thiên, Tô Nặc dường như đã muốn hét lên, nước mắt cô không ngừng chảy xuống.

"Chú nhỏ, cứu Tiểu Nhiên, cứu Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên ở trong đó, Tiểu Nhiên vẫn còn mắc kẹt ở trong đó."

Giọng nói của Tô Nặc chất chứa đầy vẻ hoảng sợ và bất an, cô lo sợ Tiểu Nhiên - người mà cô khó khăn lắm mới tìm được sẽ xảy ra chuyện, hơn nữa là sợ Tiểu Nhiên... sẽ chết.

Tô Nặc và Tiểu Nhiên cùng đi vào phòng ngủ nói chuyện, cô không muốn người khác nghe được cuộc trò chuyện của hai người vì lúc đó cô có rất nhiều điều muốn hỏi Tiểu Nhiên.

Cũng đúng vào lúc cô đang nói rất nhiều điều với Tiểu Nhiên, mặt Tiểu Nhiên bỗng biến sắc, Tiểu Nhiên đẩy cô ra khỏi phòng ngủ, kể đó, khi cô vừa ngã xuống đất, tai cô đã nghe một tiếng nổ rất lớn!

Dư chấn của quả bom đã đẩy cô văng xa về sau đến mấy mét, vào lúc còn chưa kịp nhận biết được mọi chuyện thì cô đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Vì vậy mà lúc Tô Kinh Thiên bước vào đây và hét lớn, cô chẳng hề nghe thấy. Đợi đến khi cô choàng tỉnh lại, cô đã hoàn toàn bị cơn đau ấy dẫn xé từng con, trong khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của Tô Kinh Thiên, lòng Tô Nặc sợ hãi đến tột độ.

Vào lúc cô nói với Tô Kinh Thiên rằng mình rất đau, trong đầu cô bỗng hiện lên cảnh tượng Tiểu Nhiên đã đẩy mình ra xa, lòng cô ngập tràn cảm giác sợ hãi.

Tiếng hét chói tai của Tô Nặc hiển nhiên đã khiến trái tim của Phó Quân Hoàng đau đớn như bị đâm một nhát dao.

Khi Tô Nặc hét lên, Phó Quân Hoàng đã chạy thật nhanh về phía cô.

Tình hình ở trong phòng ngủ lại càng thảm hại hơn tình hình ngoài phòng khách rất nhiều, trong phòng tối đen như mực, sắc mặt Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhưng hành động và cử chỉ lại vô cùng nhanh nhẹn.

Anh đứng yên tại chỗ, đôi mắt điều hâu của anh quan sát khắp từng ngóc ngách trong căn phòng.

Cuối cùng, ánh mắt của anh chợt hướng về phía phòng tắm trong phòng ngủ, vòi nước trong đó vẫn còn đang chảy, âm thanh ấy bỗng trở nên vô cùng kỳ lạ trong căn phòng yên tĩnh này.

Bước chân của Phó Quân Hoàng bước gần đến cửa phòng tắm, cánh cửa đã rớt xuống và bị tàn phá chỉ còn lại một nửa.

Bước đến cửa và hướng mắt vào một góc trong phòng tắm, trái tim của Phó Quân Hoàng bỗng thất lại.

Trong góc phòng tắm, một cô gái với hình ảnh vô cùng thảm hại đang ngồi đó, đầu cô ấy gục xuống, thậm chí, anh không thể nào nhìn thấy bộ ngực phập phồng của cô.

Phó Quân Hoàng cẩn thận bước đến gần, anh nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay của cô, lúc phát hiện ra mạch của cô vẫn còn đập, trái tim anh như đã sống lại một lần nữa.

Không sao, không sao, vẫn còn đập, mạch vẫn còn đập.

Hơi thở của Phó Quân Hoàng dần bình thường trở lại.

Mùi của đồ đạc bị thiêu rụi ngập tràn xung quanh vô cùng khó chịu.

Phó Quân Hoàng cẩn thận ôm Bạch Dạ vào lòng và nhẹ nhàng đặt đầu của cô lên trên ngực mình.

Lúc Phó Quân Hoàng bế Bạch Dạ bước ra, anh mới nhìn thấy Tô Kinh Thiên đang không ngừng trấn an Tô Nặc, ôm lấy cô ấy vào lòng.

Nhìn thấy Phó Quân Hoàng ôm Bạch Dạ, Tô Nặc đã ngừng khóc và cũng ngừng than đau, cô vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay của Tô Kinh Thiên.

Cuối cùng, vì không còn cách nào khác, Tô Kinh Thiên đành phải bế cô đi về phía Phó Quân Hoàng.

Khi nhìn thấy Bạch Dạ hôn mê bất tỉnh, đôi mắt Tô Nặc đỏ lên, cô không nhận được mà bắt đầu nghẹn ngào.

"Nếu không nhờ Tiểu Nhiên cứu mạng tôi, nếu không phải nhờ cô ấy thì bây giờ tôi đã chết rồi."

Ánh mắt của Tô Kinh Thiên bỗng trở nên hết sức lạnh lùng.

Đương nhiên hắn biết rõ là chuyện gì đã xảy ra rồi.

Thế nhưng, điều mà hắn đang băn khoăn lúc này chính là, người lần này bị nhảm vào rốt cuộc là Tô Kinh Thiên hắn hay là cô gái tên là Bạch Dạ đây.

Hôm qua lúc gặp Bạch Dạ, hắn liền cảm thấy giá trị của cô gái này không hề nhỏ. Bây giờ cho dù là Tô Kinh Thiên hắn có bước ra đường cũng không thể nào có một thế trận tốt như vậy được.

Đám người cường tráng kia vừa nhìn là biết bọn họ đều là những người huấn luyện có tố chất, thậm chí còn mạnh hơn không ít bộ đội đặc chủng.

Vụ nổ bom lần này quả nhiên là có kẻ muốn giết người.

Tô Kinh Thiên có một tiểu bảo bối, đây là chuyện mà đa số mọi người ai cũng biết, nếu có một kẻ nào đó muốn khiến hắn phải đau khổ thì tất nhiên việc giết chết bảo bối của hắn tuyệt đối có thể khiến cho hắn phát điên được.

Vì vậy, chuyện lần này rốt cuộc là muốn nhắm vào ai đây, là ai đã làm ra chuyện này, hắn nhất định sẽ điều tra cho ra, sau đó sẽ trả thù từng người một!

Phó Quân Hoàng chẳng nói một lời nào, lúc hai người họ bước ra khỏi phòng, họ liền nhìn thấy giám đốc Vương của khách sạn đang vô cùng hoảng hốt chạy về phía mình, sau lưng còn dẫn theo vài vị bác sĩ mặc áo blouse trắng.

Giám đốc của khách sạn này vừa được nhậm chức chưa bao lâu, nhưng có ai ngờ được rằng, hắn chưa nhậm chức được bao lâu thì khách sạn đã xảy ra chuyện lớn thế này rồi.

Một vụ nổ!

Căn phòng bị nổ tung lại là một căn phòng VIP của khách sạn!

Rất may rằng vách tường của khách sạn này được xây dựng bằng những vật liệu chống lửa, kính cửa sổ cũng được làm bằng kính chống đạn, nếu không nhờ điều này thì cả tầng lầu này đều đã xong đời rồi chứ không phải là chỉ có căn phòng này thôi đâu.

Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, lần này quả là một sự đã kích lớn đối với hắn, nếu cấp trên truy hỏi, hắn không chết thì cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Thế nhưng khi hắn dẫn người lên đây, nhìn thấy Tô tổng Tô Kinh Thiên đang ôm tiểu bảo bối của mình bước ra, bắp chân của hắn đã mềm nhũn ra.

Kỳ này thật sự chết chắc rồi! Không ngờ chuyện này lại còn liên lụy đến cả Tô tổng nữa.

Bây giờ trong lòng giám đốc Vương vô cùng sốt ruột, thế nhưng hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, hắn vội vàng chạy lên trước, về mặt vô cùng áy náy nói:

"Tô tổng, Tô tiểu thư không bị thương gì nghiêm trọng lắm đúng không? Tôi đã gọi xe cứu thương rồi, tôi..."

Giám đốc Vương còn chưa dứt lời thì ánh mắt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng đã liếc sang.

Không thấy bọn họ đang rất gấp hay sao? Sao người này lại không biết sống chết mà ngáng đường như vậy chứ?

"Ông mau tránh ra, nếu mà Tiểu Nhiên xảy ra chuyện gì thì ông với không yên với tôi đâu!" Tô Nặc nhìn Bạch Dạ mãi đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, lòng cô vô cùng lo lắng sốt ruột.

Cô không thể nhìn thấy gương mặt của Tiểu Nhiên, thế nhưng phần áo trên cánh tay của cô cũng đã rách cả rồi, thậm chí là quần áo cô ấy đang mặc bây giờ đã nhuộm thành màu máu.

Tiểu Nhiên bây giờ chắc chắn là đang rất đau.

Nghĩ như vậy, Tô Nặc liền cắn môi dưới, đáy mắt đỏ lên, thế nhưng cô lại không rơi nước mắt.

Vừa nãy Tiểu Nhiên còn nói nếu Tô Nặc lại khóc thì gương mặt sẽ trở nên xấu xí lắm.

Giám đốc Vương quả nhiên là không ngờ rằng Tô tiểu thư hòa nhã, vẫn luôn nói chuyện dễ nghe lại nói những lời như vậy, gương mặt của hắn đột nhiên bạnh ra và đỏ bừng lên, nghe thấy những lời nói của Tô Nặc, ánh mắt của giám đốc Vương lập tức liếc nhìn Bạch Dạ đang nằm trong vòng tay của Phó Quân Hoàng.

Trên người của Bạch Dạ có quần một chiếc áo khoác của Phó Quân Hoàng, ngoài cánh tay được để lộ ra bên ngoài ra thì gần như không thể nhìn thấy gì khác.

Ánh mắt của giám đốc Vương lướt nhìn trên người của Bạch Dạ xong liền chậm rãi di chuyển lên trên, cuối cùng, lúc ánh mắt hắn dừng lại ở gương mặt lạnh như băng kia, trái tim hắn lập tức đập liên hồi.

Đôi mắt lạnh lùng.

Ánh mắt sắc bén.

Hắn dám khẳng định rằng người này muốn giết chết hắn.

Ở Đế Đô, Vương quản lý cũng được xem như có một chút thế lực. Hắn biết vài điều về Phó Quân Hoàng, nhưng lại chưa từng chính thức gặp người này.

Nhưng Đế Đô luôn có một lời đồn đại rằng mối quan hệ giữa Tô gia và Phó gia rất tốt, Phó Quân Hoàng và Tô Kinh Thiên lại là anh em chí cốt.

Nghĩ miêu tả của người khác về Phó Quân Hoàng trong trí nhớ, lại nhìn thấy Phó Quân Hoàng và Tô Kinh Thiên cùng đứng ở một chỗ, hắn dường như đã đoán ra được người có ánh mắt sắc lạnh kia là ai rồi.

Phó Quân Hoàng.

Biểu tượng của Đế Đô quyền quý.

Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết!

Bắp chân của giám đốc Vương bây giờ đã không thể dùng mấy chữ “mềm nhũn” để miêu tả nữa rồi, hắn hận mình đến mức chỉ muốn đập đầu vào đầu hũ tự tử cho rồi.

Vì sao vụ nổ lần này lại liên lụy đến hai tên sát thần này cơ chứ?

Hắn đã nghe rất nhiều về truyền thuyết của Phó Quân Hoàng và Tô Kinh Thiên rồi.

Bây giờ, có thể hắn không những không giữ được vị trí này mà thậm chí đến cái mạng của hắn cũng khó lòng mà giữ được.

"Mau lên, mau xem thư hai vị tiểu thư này có bị gì không." Giám đốc Vương cũng là người sống có tình người, nếu không thì sao mới trẻ tuổi thế này mà hắn đã leo lên được vị trí này cơ chứ.

Những vị bác sĩ này giờ liên tục chờ đợi sau lưng hắn lập tức tiến đến vây xung quanh.

Tô Nặc liên tục la hét không muốn để bọn họ khám cho mình mà muốn họ khám cho Tiểu Nhiên trước.

Dù cho lòng Tô Kinh Thiên lúc này vô cùng sốt ruột, thế nhưng hắn cũng hết cách rồi, xem ra bây giờ tính mạng của Bạch Dạ đã nguy hiểm lắm rồi.

Nhưng bây giờ Phó Quân Hoàng đâu cần sự giãy vò của những người kia, không bàn đến việc bọn họ từ đâu đến, cũng không bàn đến việc Phó Quân Hoàng có thể tin tưởng tay nghề của bọn họ được hay không, mà bàn về việc nếu những bác sĩ kia đều là người của cái bọn muốn hại bảo bối của anh phái đến thì phải làm sao?

Anh chỉ có chút nghi ngờ, thế nhưng cũng không để cho những đám người kia đụng vào bảo bối của anh được.

Bảo bối mà anh khó khăn lắm mới tìm lại được, ai cho phép người khác dám đụng vào?

Phó Quân Hoàng đằng đằng sát khí, khiến những vị bác sĩ kia cũng không dám lại gần.

Phó Quân Hoàng không nói câu nào đã trực tiếp bế Bạch Dạ đi thẳng về phía thang máy.

Nhưng anh chưa đi được mấy bước thì tiếng một tiếng nói trung khí mười phần (*) bất thành linh vang lên.

"Anh kia, mong anh hãy mau chóng đặt cô gái trong lòng xuống."

Ánh mắt của mọi người liền đổ dồn qua đó, chỉ thấy một bà lão tóc đã bạc đứng trong hành lang, sau lưng bà ấy còn có một người đàn ông mặc áo len màu trắng.

Lúc Phó Quân Hoàng nhìn thấy người đàn ông đó, vẻ mặt của anh chợt khựng lại vài giây, dường như anh đã gặp người đàn ông kia ở đâu rồi.

Bước chân của Phó Quân Hoàng có hơi khựng lại, thế nhưng anh không dừng lại mà tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Bà Bạch bước đến trước mặt Phó Quân Hoàng, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh, nhưng trên thực tế thì lòng bà đang không ngừng hoảng loạn.

Bà nào có ngờ rằng, trong lúc vừa ra ngoài đón thiếu gia một lát, khi vừa trở về thì đã nhìn thấy đầy người vây quanh khách sạn như vậy rồi.

Mới đầu bà chẳng hề chú ý, thế nhưng sau khi nghe người ta nói có một vụ nổ xảy ra ở tầng sáu, bà ấy liền cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

"Bây giờ, xin anh giao cô gái trong lòng anh cho tôi." Bà Bạch cản đường Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng chẳng thèm để ý đến bà ấy, gương mặt anh tối sầm lại.

Ai muốn cản đường anh, giết!

Trong đôi mắt điều hâu của lóe lên sát ý, thế nhưng Bà Bạch cũng không phải dạng vừa, bà nhìn Phó Quân Hoàng chẳng chút e ngại, một mực đưa tay ra và tiếp tục nói:

"Hãy mau trả lại tiểu thư của chúng tôi cho tôi."

Hơi thở của Phó Quân Hoàng bỗng thay đổi trong nháy mắt, thế nhưng anh không hề quan tâm đến sự khiêu khích của Bà Bạch mà vẫn bẻ An Nhiên lướt qua, chân không dừng bước, tiến nhanh về phía thang máy.

Lúc nhìn thấy Bà Bạch, vẻ mặt của Tô Kinh Thiên bỗng trở nên lạnh lùng.

Bà lão này quả là không đơn giản chút nào.

Bà Bạch nào chịu để những người đàn ông khác mang tiểu thư đi, chuyện này nếu người trong nhà biết, thì danh dự của tiểu thư coi như là tiêu đời.

Bà Bạch vội vàng bước lên trước cản Phó Quân Hoàng lại, thế nhưng lần này, bà vừa đưa tay ra thì cổ tay của bà liền cảm nhận được một cơn đau, bà Bạch lập tức rút lại.

Nhìn thấy cái nắp bút rơi xuống đất, trong mắt bà hiện lên vẻ khó tin.

"Xin hãy đặt cô ấy xuống, tôi là bác sĩ." Một giọng nói dịu dàng lịch sự vang lên.

Đây là lần đầu tiên Tô Kinh Thiên nghe thấy một giọng nói dễ nghe đến vậy, người đó trông rất đẹp trai, một nét đẹp chưa từng trải qua sương gió, đẹp xuất thần.

Phó Quân Hoàng không muốn đặt cô gái trong tay xuống, bây giờ anh không thể tin tưởng bất kỳ ai, anh chỉ muốn bế bảo bối của mình đi tìm Bùi Thanh Dật, bây giờ người duy nhất có thể tin được chính là ông ấy.

"Tôi là bác sĩ chuyên môn của cô ấy." Người đàn ông ấy tiếp tục nói như thể vì muốn Phó Quân Hoàng yên tâm, hắn nói: "Phó tiên sinh, chúng ta đã từng gặp nhau rồi. Tại Khuru gia."

Lông mày của Phó Quân Hoàng khẽ cau lại: "Bạch Tịnh Trần."

Bạch Tịnh Trần bật cười: "Trí nhớ của Phó tiên sinh đây thật tốt. Cho hỏi, bây giờ anh có thể giao tiểu thư lại cho tôi chưa?" Nói xong, hắn liền đưa tay ra đỡ lấy Bạch Dạ.

Phó Quân Hoàng mặt không biến sắc tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Là Bạch Tịnh Trần thì sao? Anh có quen biết với Khuru Doãn Hiên thì sẽ thế nào đây? Anh không tin hắn ta.

Nhìn thấy thái độ bất hợp tác của Phó Quân Hoàng, gương mặt ôn hòa của Bạch Tịnh Trần lập tức thay đổi: "Phó tiên sinh, anh làm như vậy có phải là đã quá thiếu lễ độ không? Bây giờ chúng tôi muốn..."

"Im miệng! Nếu anh còn nói thêm một lời nào thì tôi sẽ trực tiếp phế anh đó!" Tô Kinh Thiên vô cùng nóng giận, hắn còn đang lo không có người để trút giận đây.

Lông mày của Bạch Tịnh Trần khẽ chau lại, hắn liếc mắt về phía Bà Bạch này giờ luôn nhẫn nhịn chịu đau, sau đó thờ dãi.

Hắn đúng là đã tới chậm một bước rồi.

Thôi bỏ đi, chuyện đã đến nước này rồi, bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể thay đổi kế hoạch thôi.

"Nếu các anh đã không tin vào tay nghề của tôi, vậy thì mời mọi người nhanh chóng bế tiểu thư đến bệnh viện." Giọng nói của Bạch Tịnh Trần vẫn dịu dàng, không một chút vội vàng.

Bà Bạch có chút ngạc nhiên nhìn Bạch Tịnh Trần, bà có nghĩ thế nào cũng không tài nào hiểu được vì sao thiếu gia lại làm như vậy.

Đối diện với gương mặt có phần khó hiểu của bà ấy, Bạch Tịnh Trần vẫn luôn nở một nụ cười tươi.

Còn về phần của Tô Nặc, trực giác của cô mách bảo cô không thích người đàn ông có nụ cười âm áp này, dù cho vẻ bề ngoài của hắn rất đẹp trai, phong độ, thế nhưng nụ cười của hắn trước giờ chưa từng xuất phát từ đáy lòng mà đều là những nụ cười giả tạo.

Thật sự rất kỳ lạ, đã không thích cười mà lại giả vờ cười như thế.

Một người đàn ông kỳ lạ.

Phó Quân Hoàng và Tô Kinh Thiên đi về phía cửa sau của khách sạn, họ vừa bước ra thì đã có Dạ Vô Danh đợi sẵn ở đó từ lâu, mở cửa xe.

Phó Quân Hoàng bế Bạch Dạ lên xe, Tô Kinh Thiên cũng bế Tô Nặc lên chiếc xe Hummer đó, Bạch Tịnh Trần cũng theo sau họ.

"Thiếu gia, nếu anh để tiểu thư bị người đàn ông khác bế đi như vậy thì chẳng hợp lý chút nào." Bà Bạch ngồi trong xe lo lắng nói gì đó với Bạch Tịnh Trần.

Ánh mắt của Bạch Tịnh Trần nhìn về phía bên ngoài ô cửa sổ, hần đường như chẳng hề để tâm đến chuyện đó mà lập tức trầm giọng hỏi:

"Đã điều tra ra là do ai làm chưa?"

Bà Bạch bỗng sửng sốt.

Bà ấy khẽ thở dài, đáp: "Không cần điều tra cũng biết ai làm rồi, chỉ là không có căn cứ chắc chắn chứng minh là do bọn họ ra tay thôi."

"Xem ra thì bọn họ rất muốn có được vị trí này." Giọng nói của Bạch Tịnh Trần nghe có phần yếu ớt.

Bà Bạch hít một hơi thật sâu: "May mà lần này đã có sự đề phòng, chỉ là không ngờ rằng..." Tiểu thư sẽ bị thương nghiêm trọng đến vậy.

Bạch Tịnh Trần mặt không biến sắc, khuôn mặt dịu dàng đó cũng chẳng bộc lộ ra một chút biểu cảm nào, thậm chí trong mắt Bà Bạch, gương mặt ấy còn có đôi chút lạnh lùng.

Lòng Bà Bạch cảm thấy hoảng sợ hồi lâu, hiện tại không nên trêu vào thiếu gia, tốt nhất là bà không nên nói gì thì hơn.

Nhưng mà... bà ấy vẫn phải nói chuyện với thiếu gia mới được. Thiếu gia không thể để tiểu thư tùy ý tiếp xúc với những người đàn ông khác như vậy, nếu tiểu thư bị người ngoài lừa gạt, không thích thiếu gia nữa thì thiếu gia sẽ đáng thương biết bao.

Lúc đến bệnh viện, bên ngoài bệnh viện đã có bác sĩ đợi ở đó rồi.

Sau khi nhận được tin, Bùi Thanh Dật cũng đang đợi ở đó, khi hần nhìn thấy Phó Quân Hoàng đặt cô gái trong tay xuống, hần kinh ngạc đến mức đứng như trời trời trồng ở đó.

Người đã mất tích suốt hai năm nay bây giờ bỗng nhiên lại xuất hiện trước mặt hần như thế.

Cũng cùng một phương thức xuất hiện.

Hần thật sự không biết nên nói gì lúc này.

Nếu bây giờ Phó An Nhiên không gặp chuyện gì thì hẳn nhất định sẽ không ngần ngại cầm dao phẫu thuật của mình lên mà đâm cô ta một phát!

Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên đang hôn mê bất tỉnh lên chiếc giường trong phòng cấp cứu, anh nắm lấy tay Bùi Thanh Dật, khi anh còn chưa kịp mở miệng ra nói thì Bùi Thanh Dật đã lên tiếng trước:

"Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khiến cô ấy sống vui sống khỏe trở lại. Tôi còn muốn hỏi cô ấy hai năm qua rốt cuộc cô ấy đã ở đâu."

Phó Quân Hoàng liền yên tâm.

Chỉ cần ở trong tay Bùi Thanh Dật thì bảo bối của anh nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dù Phó Quân Hoàng đã yên tâm rồi, thế nhưng thân thể anh vẫn cứng đờ, đứng dựa vào bức tường của phòng phẫu thuật.

Tô Kinh Thiên đưa Tô Nặc đi kiểm tra sức khỏe tổng quát, nội tạng của cô ấy cũng không bị tổn thương gì, chỉ có vài vết xước ngoài da, tóc có chút cháy rụi, trên người không có vết bầm, đây quả là một kỳ tích đối với Tô Kinh Thiên rồi.

Quả nhiên, Tô Nặc đã được Bạch Dạ bảo vệ rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Em bằng lòng về nhà cùng anh không? (2)

Sau khi Tô Nặc đã kiểm tra xong hết, cô ấy khẳng khái muốn đến phòng phẫu thuật đợi Tiểu Nhiên.

Lúc Tô Kinh Thiên dẫn theo Tô Nặc đến cửa phòng phẫu thuật thì đã phát hiện ra bên trong đó đã có rất nhiều vây xung quanh.

Thế nhưng trong đám người kia, hẳn chỉ biết mỗi mình Phó Quân Hoàng.

Tô Nặc không đếm xỉa tới đám người kia, cô nhanh chóng bước đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, nắm lấy tay anh và hỏi:

"Phó ca, Tiểu Nhiên bây giờ thế nào rồi?"

Phó Quân Hoàng chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi im lặng chẳng nói một lời nào.

Tô Nặc cũng chẳng yêu cầu gì thêm, cô cùng Phó Quân Hoàng đứng tựa vào vách tường và chờ đợi ca phẫu thuật hoàn tất.

Dạ Vô Danh không hề nán lại mà lập tức bắt tay vào việc điều tra nguyên nhân của sự việc.

Lúc cô nhìn thấy cô gái mà lão đại bế ra ngoài, cô khẽ giật mình, cô đã nghe về chuyện hai năm trước, Phó An Nhiên đã mất tích hai năm bây giờ đột nhiên lại xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện trước mắt mọi người, quả thật là...

Cô thật không biết nên phản ứng như thế nào.

Còn vì sao Phó An Nhiên lại đổi tên thành Bạch Dạ? Chẳng lẽ... Bạch Dạ vốn dĩ không phải là Phó An Nhiên?

Dạ Vô Danh không dám nói ra nghi vấn của bản thân mình, cô sợ rằng sau khi tìm ra bằng chứng cho chuyện này, lão đại sẽ không thể chịu đựng nổi.

Trong hai năm nay, tình huống của lão đại rất nguy hiểm, cho dù Bạch Dạ kia không phải là Phó An Nhiên thì bọn họ nhất định cũng sẽ xem cô ấy là Phó An Nhiên thôi!

Bạch Tịnh Trần và bà Bạch đều ngồi trên ghế chờ đợi, chiếc ghế lạnh cóng, ánh mắt của Bạch Tịnh Trần tập trung nhìn vào tấm bảng "Đang phẫu thuật" vẫn đang sáng đèn.

Ở bên cạnh Bạch Tịnh Trần, sẽ không cảm thấy có chút căng thẳng nào, có chăng cũng chỉ là sự điềm tĩnh dịu dàng.

Có anh ấy bên cạnh, dù có bức dọc đến thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ bình tĩnh trở lại ngay thôi.

Có vài người thanh niên to lớn, cường tráng đứng dọc hai bên hành lang.

Bọn họ đều là những người được cử đến bảo vệ Bạch Dạ, sau khi Tô Nặc bước vào phòng, bọn họ lập tức lùi ra, sau đó, vì nghĩ sẽ chẳng có chuyện gì có thể xảy ra ở khách sạn, bọn họ liền cùng Bà Bạch đi đón Bạch Tịnh Trần.

Nhưng họ nào biết rằng, sau khi bọn họ vừa rời đi thì đã lập tức xảy ra chuyện.

Bọn họ đều biết, sau khi chuyện này xảy ra, ai trong số họ cũng khó mà thoát tội.

Tiểu thư gặp nạn, bọn họ không chết thì cũng sẽ bị lột da.

Bây giờ điều duy nhất mà bọn họ có thể làm cho tiểu thư là cầu nguyện sẽ không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng xảy đến với cô.

Tô Nặc lặng lẽ đứng bên cạnh Tổng Kinh Thiên, ánh mắt không ngừng chăm chú nhìn vào cánh cửa của phòng phẫu thuật.

Sau khi giám đốc Vương giao phó mọi chuyện lại cho cấp dưới, hẳn liền vội vàng chạy đến.

Bây giờ, điều duy nhất mà hẳn mong lúc này chính là hai người họ sẽ không truy cứu trách nhiệm của khách sạn, nếu không thì, hẳn nhất định sẽ toi đời.

Bọn họ có thể bồi thường mọi thứ, cấp trên đã ra lệnh như vậy, bất luận là hai người họ có yêu cầu gì thì đều đáp ứng.

Đợi mọi chuyện qua đi, bọn họ lại cùng nhau ngồi xuống bàn bạc.

"Phó thiếu, Tô tổng, chuyện lần này, tất cả những chi phí lần này khách sạn chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm." Giám đốc Vương đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, vẻ mặt cung kính nói.

Tô Kinh Thiên cười nhạo, "Lẽ nào chúng tôi không thể trả nổi số tiền đó sao? "

Tô Kinh Thiên tỏ ra rất tức giận với các thiết bị an ninh của khách sạn, nếu các thiết bị đó tốt hơn một chút thì bảo bối của hẳn đã không phải bị thương như vậy rồi.

Giám đốc Vương hoảng sợ, hẳn không biết mình đã nói lời nào đắc tội với vị này, lập tức lên tiếng:

"Tô tổng, anh đã hiểu lầm ý của tôi rồi." Giám đốc Vương cố gắng tìm cách giải thích: "Ý của công ty chúng tôi không phải như vậy, lần này khách sạn chúng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, chúng tôi..."

"Biến sang một bên." Tô Kinh Thiên vẫn đang trong thời kỳ nóng giận, nếu giám đốc Vương còn nói thêm một lời dư thừa nào nữa thì hẳn không dám đảm bảo rằng hẳn sẽ không giết chết hẳn ta ở đây.

Giám đốc Vương nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nhìn thấy nét mặt của những người xung quanh và bầu không khí ở đây, dường như đã hiểu chuyện, hẳn lặng lẽ im lặng và đứng nép sang một bên.

Bây giờ hẳn chỉ có thể chờ ở đây, xem tình hình phẫu thuật trước đã.

Bây giờ dù thân phận của cô gái kia có là ai đi chăng nữa, nhưng người trước giờ rất ít khi để người khác chạm vào mình - Phó Quân Hoàng lại tự tay ôm cô ấy, thì thân phận của cô ấy không phải người như bọn họ có thể chọc vào.

Ở Đế Đô này, Phó gia là một gia tộc mà nếu họ dẫm chân một cái thì có thể khiến cho cả Đế Đô này chấn động dữ dội, dù cho khách sạn khách sạn của bọn họ có là một khách sạn hạng sang, thế nhưng nếu mấy vị kia muốn ra tay với họ... Chẳng phải là chuyện hết sức dễ dàng hay sao?

Tốt nhất là im lặng không nói gì, chỉ có thể thành thật chờ đợi mà thôi.

"Chú nhỏ, Tiểu Nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu đúng không ạ?" Tô Nặc nghĩ về chuyện vừa xảy ra ban nãy, lòng vẫn có chút run sợ.

Nếu không nhờ Tiểu Nhiên đẩy cô ra, nếu không phải nhờ Tiểu Nhiên... Thì có lẽ cô đã chết rồi...

Nhưng cũng vì đẩy cô ra nên Tiểu Nhiên mới không thể chạy được, cô cảm thấy bản thân mình thật ngốc nghếch, luôn làm liên lụy đến Tiểu Nhiên.

Tô Kinh Thiên ôm cô vào lòng với vẻ mặt tự trách mình, không ngừng trấn an cô: "Không sao đâu, em phải tin tưởng Tiểu Nhiên, trước giờ cô ấy vẫn luôn rất lợi hại, em không nhớ sao?"

Đúng vậy, Tiểu Nhiên trước giờ rất lợi hại, cô ấy đánh nhau với người khác cũng chưa bao từng thua.

Phó Quân Hoàng chẳng nghe thấy lời mọi người xung quanh nói, trong đầu anh lúc này chỉ đang hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện về bảo bối.

Số 2, sao anh lại muốn giết số 8?

Anh mãi nhớ rõ chuyện này, hai năm trước, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên mà anh nghe được chính là câu nói này.

Anh có chút ngỡ ngàng, thế nhưng đôi mắt ấy vẫn nhắm chặt lại, cho đến khi Thợ Săn lại trầm giọng nói lại một lần nữa:

Lúc số 8 rơi xuống biển, nhân chứng đã nói do anh làm.

Lúc đó anh đã phản ứng thế nào?

Lúc đó anh chẳng nghe thấy gì cả, anh chỉ nghe được duy nhất một câu, câu nói "Số 8 đã rơi xuống biển" cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh.

Cuối cùng, một tiếng nổ vang trời vang lên.

Rơi xuống biển.

Bỏ mình.

Số 8.

Ba câu nói đó không ngừng vang vọng trong đầu anh.

Anh chẳng hề phản ứng gì.

Thợ Săn nhìn anh bằng đôi mắt giận dữ, hẳn ta đâm vào người anh, anh chẳng đánh trả, cũng chẳng nói gì, chỉ mặc cho Thợ Săn tùy ý đánh anh hết lần này đến lần khác.

Mãi cho đến sau khi có người nói số 2 có điều bất thường, Thợ Săn mới buông tay anh ra.

Thế nhưng bây giờ, bảo bối của anh đang nằm trong phòng phẫu thuật, không rõ sống chết thế nào.

Nhưng chẳng sao cả, ít nhất bây giờ vẫn còn tốt hơn hai năm trước.

Ít nhất là vẫn tốt hơn thời điểm anh dành ra hơn hai tháng tìm kiếm cô ấy ở dưới biển, nhưng chẳng có một chút dấu vết nào, quả thật là tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất là anh có thể tận mắt nhìn thấy bảo bối của mình.

Chẳng sao cả, nếu có điều bất trắc xảy ra với cô ấy thì anh nhất định sẽ luôn ở bên cô, anh không muốn bản thân mình phải cô đơn như vậy thêm nữa.

Cảm giác cô đơn một mình quả là rất đau khổ.

Không cần phải sợ, dù bảo bối có sống hay chết gì thì anh nhất định vẫn sẽ ở bên cô, làm sao anh đành lòng để bảo bối của mình một mình đến nơi âm u lạnh lẽo đó?

Cũng vì nghĩ như vậy nên anh mới không cảm thấy sợ hãi.

Dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa, bọn họ vẫn sẽ ở bên nhau.

Vì vậy không có gì để sợ cả.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Tô Nặc đã nằm ngủ trong lòng Tô Kinh Thiên, cánh cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra.

Vài người y tá đẩy băng ca vào phòng bệnh.

Sau khi Bùi Thanh Dật bước ra, hần mệt mỏi tháo khẩu trang xuống, sắc mặt trông rất nhợt nhạt, thế nhưng gương mặt ấy lại kèm theo một nụ cười tươi.

"Anh yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Những vết bông trên người cô ấy đều đã được chữa trị rồi, nhưng nhớ nhắc cô ấy phải ăn kiêng. Tôi nghĩ những chuyện này thì anh sẽ hiểu hơn ai hết."

Phó Quân Hoàng gật đầu, im lặng bước nhanh về phía phòng bệnh của Bạch Dạ.

Giám đốc Vương một mực chờ đợi ở bên ngoài nghe thấy những lời này liền phấn chấn hẳn lên, hần bước đến bên cạnh Bùi Thanh Dật, nắm lấy tay anh ta và không ngừng cảm tạ.

"Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ rất nhiều!" Chỉ cần cô ấy không chết thì mọi thứ đều dễ dàng xử lý. Chuyện gì cũng dễ xử lý hơn rồi!

Bùi Thanh Dật chán ghét rút tay ra khỏi bàn tay kia.

Giám đốc Vương chẳng hề xấu hổ, bây giờ tâm trạng của hần vô cùng phấn chấn, sao lại phải chú ý đến những chuyện khác làm gì?

Tô Kinh Thiên nghe thấy câu nói này cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hần không đánh thức Tô Nặc mà trực tiếp bế cô đến phòng sản sóc đặc biệt của bệnh viện, sau khi đặt Tô Nặc xuống giường, hần cũng leo lên và ôm cô ấy ngủ.

Cả ngày hôm nay hần luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, sau khi được thư giãn một chút, hần mới cảm thấy mệt lã cả người.

Ở bên này, Bạch Dạ vừa được đẩy vào phòng bệnh, ngoài cửa phòng có vài người lính đứng canh, tay bọn họ còn cầm cả súng.

Vào lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng, bọn họ liền đứng trang nghiêm, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Khi có người đi ngang qua, ánh mắt của bọn họ bắt gặp nhìn về phía sáu người lính đứng gác ngoài cửa.

Điều khiến bọn họ hiếu kỳ chính là người ở trong phòng bệnh đó rốt cuộc là ai cơ chứ.

Lúc Bạch Tịnh Trần nhìn thấy cảnh tượng khi đó, hần khẽ chau mày lại, nhưng lại không nói gì, trực tiếp yêu cầu phòng bệnh bên cạnh phòng của Bạch Dạ.

Bà Bạch ngược lại lại có phần không vui, rốt cuộc Phó thiếu là người như thế nào mà lại không biết lễ độ đến vậy?

Sao hần ta có thể giữ tiểu thư lại bên mình được chứ? Dù tiểu thư rất đẹp, nhưng hần ta cho rằng bản thân mình có tư cách để ở cùng tiểu thư sao? Nằm mơ!

Đúng vào lúc bà Bạch định đi tìm Bạch Dạ, bà ấy đã bị Bạch Tịnh Trần giữ lại.

"Bà Bạch, bà yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

"Nhưng mà..."

"Bạch Dạ biết cô ấy nên làm thế nào mà."

Trước giờ Bạch Tịnh Trần chưa từng lo lắng về những nguyên tắc xử sự của Bạch Dạ, nếu cô ấy đã đáp ứng những điều hần cần thì cô ấy nhất định sẽ tuân thủ đúng quy tắc, hần không nghĩ rằng cô sẽ vi phạm những giao ước bằng miệng giữa hai người.

Trong phòng bệnh lúc này.

Phó Quân Hoàng ngồi trước giường bệnh nhìn Bạch Dạ quần băng đầy người như xác ướp, ánh mắt vô cùng xót xa, hơn thế nữa là sự dịu dàng.

Thậm chí bây giờ anh đang có một ý nghĩ rất ác độc, trong vụ nổ ấy, nếu bảo bối bị cháy trở thành một người tàn tật hay người bị hủy hoại khuôn mặt, vậy thì tốt rồi, nếu là như vậy thì thế giới này sẽ chẳng có thêm một ai đến cướp cô ấy từ tay anh nữa.

Bạch Dạ hôn mê rất lâu, sau ngày phẫu thuật đầu tiên, cô mãi vẫn chưa tỉnh dậy.

Đến ngày thứ hai, cô mới mơ màng mở mắt ra, đầu óc của cô lúc ấy vẫn chưa được tỉnh táo trở lại.

Phó Quân Hoàng dùng khăn bông thấm nước nhẹ nhàng lau đôi môi nứt nẻ của cô.

Trong lúc mơ màng, Bạch Dạ nhìn hình bóng của người đang đứng bên cạnh giường, cô không nhìn rõ được hình dáng của anh, thế nhưng, anh lại cho cô một cảm giác rất an tâm.

Trên thế giới này chỉ có duy nhất một người cho cô cảm giác như thế.

Cô há miệng ra, âm thanh không rõ ràng phát ra từ cổ họng, giọng cô rất khó nghe, dù cho có cố gắng nghe thật kỹ cũng khó mà hiểu được.

Thế nhưng Phó Quân Hoàng đang giúp cô thấm ướt môi bỗng dừng khựng lại, anh nghe thấy cô vừa gọi anh, cô nói: Lão soái ca.

Giọng nói rất nhỏ, rất mơ hồ, thế nhưng tai anh lại nghe được rõ một cách kỳ lạ.

Không hiểu vì sao mà ánh mắt anh bỗng dừng mờ đi, Phó Quân Hoàng ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận từng chút một để không đụng phải người cô ấy, bờ môi run run hôn lên trán cô, ôm lấy cô giống như ôm bảo bối của mình vậy.

Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...

Vào ngày thứ ba, mắt Bạch Dạ gần như đã mở to ra được rồi, đầu óc cũng tỉnh táo hơn ngày thứ hai, cô không hỏi người vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cho mình - Phó Quân Hoàng - là ai, không hỏi mình đang ở đâu, cũng không hỏi những người xung quanh mình đã đi đâu cả rồi.

Cô chỉ nhận lấy những sự quan tâm của anh theo một cách tự nhiên nhất.

Anh đút cháo cho cô, từng muỗng từng muỗng nhỏ, anh sợ cô sẽ phồng nên không ngừng thổi nguội cháo trong muỗng cho cô, điều đó khiến trái tim cô mềm đi, nhưng hơn thế nữa là cảm giác chua xót.

Tách.

Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống trong tô.

Phó Quân Hoàng giả vờ không thấy gì, tiếp tục đưa cái tô về phía trước mặt Bạch Dạ và thổi cháo, lúc chắc rằng cháo không còn nóng nữa, anh mới cẩn thận đút cho cô ăn.

"Nè, coi chừng nóng." Anh giống như đang dỗ dành em bé. Nhìn thấy cô không chịu há miệng ra, anh lại tiếp tục nói: "Nè, há miệng ra, a..."

Tách.

Một giọt nước mắt lại chảy xuống hốc mắt của cô.

Lần này nó không rơi vào trong tô nữa mà rơi vào tay của Phó Quân Hoàng.

Bất chợt, Phó Quân Hoàng dường như bị bóng, tay anh thoáng dừng lại, thế nhưng dù có thế nào thì gương mặt anh vẫn dịu dàng như vậy, anh thậm chí còn cười và nói:

"Cháo đặc vừa ngon vừa thơm đây."

Bạch Dạ hít một hơi thật sâu, cô há miệng ra và ngậm cháo vào miệng.

Bạch Dạ nhai thật kỹ, mùi vị thơm ngon của cháo đã khuất phục được cô, thế nhưng lúc này lồng ngực cô càng đau đớn hơn.

Cô không biết bản thân mình còn do dự điều gì, rõ ràng mọi thứ đều đã bày ra trước mắt thế nhưng vì sao cô lại như vậy cơ chứ...

"Rất ngon phải không? Mình ăn thêm chút nữa nha, được không em?" Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng hỏi như thể anh sợ sẽ khiến cô hoảng sợ vậy.

Bạch Dạ gật đầu, cô chẳng biết phải nói gì, bây giờ ngoài gật đầu ra thì cô không còn biết nói lời nào khác nữa, cũng không biết là mình có nên khóc lên hay không.

Phó Quân Hoàng dứt cô ăn từng muỗng cháo, anh nói: "Cháo hôm nay có phải đã ngon hơn cháo hồi xưa rất nhiều không? Khoảng thời gian vừa qua, bảo bối của anh đã đi mất rồi. Cô ấy thật ngốc nghếch, đến nhà của mình mà cũng không tìm ra nữa, cô ấy đã tìm sai nhà, gõ sai cửa. Nhưng không sao cả, anh sẽ ở nhà đợi cô ấy, đợi mãi đợi mãi, đợi đến khi nào cô ấy nhớ đường về mới thôi."

Bạch Dạ cảm thấy cháo trong miệng mình rất khó nuốt, cổ họng cô giống như đã bị một thứ gì đó chặn lại.

Phó Quân Hoàng lại tiếp tục nói: "Anh đã học nấu được rất nhiều món ăn ngon. Anh cảm thấy nó rất ngon, nhưng không biết bảo bối của anh sẽ cảm thấy thế nào. Mỗi ngày anh đều quét dọn nhà sạch sẽ, không có mùi của những người khác khiến bảo bối ghét đâu, đều là do anh tự dọn cả đấy. Anh không biết lúc nào bảo bối của anh sẽ tìm được đường về nhà nên anh đã cố gắng chuẩn bị tốt nhất có thể."

Bạch Dạ đã không còn há miệng ra nữa, ánh mắt cô ấy chăm chú nhìn vào cái chén che trên người mình, ngồi yên bất động.

Lần này Phó Quân Hoàng không bắt cô ấy ăn thêm chút nữa, tay anh vẫn cầm cái tô sứ, tiếp tục nói:

"Bảo bối đã rời xa anh quá lâu rồi, cô ấy rời xa càng lâu, anh càng sợ cô ấy sẽ không thể tìm được đường về nhà. Anh vẫn luôn nghĩ rằng, có phải cô ấy đang trên đường trở về không, chỉ có điều là, vì đường quá dài nên cô ấy phải bước thật lâu. Mọi người không nhắc đến cô ấy trước mặt anh, bọn họ chẳng ai nói gì, nhưng anh biết bọn họ đều rất nhớ bảo bối."

Nước mắt không kìm được mà tuôn ra.

Bạch Dạ khẽ cắn chặt môi dưới.

Đột nhiên, cô đưa một tay lên che miệng, bàn tay lạnh cóng không một chút hơi ấm.

"Đừng dùng sức như vậy, sẽ đau."

Không, cô không thể lên tiếng, nếu không, cô sẽ không thể kìm lòng nổi mà khóc lên mất.

Khóc là một cách biểu thị sự yếu đuối.

Cho dù cô là Tần Lam hay là Phó An Nhiên thì trước giờ cô cũng chưa từng một lần yếu đuối như thế!

Anh nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên và nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ bé đang khóc sụt sướt của cô.

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng để lộ ra sự đau lòng, anh khẽ thở dài rồi ôm cô vào lòng, giọng của anh vang lên từ phía trên đầu của cô:

"Anh nghĩ sau này, nếu bảo bối của anh có không tìm được đường về nhà thì anh sẽ đi tìm cô ấy. Sau khi tìm thấy cô ấy, anh sẽ dắt cô ấy về nhà. Thế nhưng anh không biết rằng, bảo bối của anh có đồng ý về nhà cùng anh không. Nghĩa là, không biết cô ấy có muốn trở thành một phần của gia đình anh không?"

Giọng nói nghẹn ngào của anh không có cách nào che giấu được, khuôn mặt của Bạch Dạ nép vào lồng ngực anh, áo anh cũng đã ướt cả rồi.

Khóe môi của Phó Quân Hoàng chợt nở một nụ cười, chỉ có điều, giọng của anh có chút nghẹn ngào, anh hỏi:

"Bảo bối của anh, em có đồng ý cùng anh về nhà không?"

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Dạ nép trong lòng Phó Quân Hoàng khóc lên, cô cảm nhận rõ được từng bắp thịt săn chắc trên người anh, bàn tay anh khẽ vòng qua ôm eo cô, cô cũng ôm anh thật chặt và không ngừng gật đầu trong vòng tay ấy.

"Đồng ý, em đồng ý."

Lúc này, Tô Nặc - người đã một mực đứng ngoài cửa phòng nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ liền nép vào lòng Tô Kinh Thiên khóc sụt sướt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chuyện hai năm trước, vị hôn thê của tôi (1)

Tô Kinh Thiên dùng tay che miệng Tô Nặc lại, nhìn hai người trong phòng bệnh hốc mắt cũng hồng hồng, nhưng hắn không đưa Tô Nặc vào mà trực tiếp dẫn cô đến phòng bệnh bên cạnh.

Bây giờ giữa hai người bọn họ có quá nhiều lời để nói, những vấn đề trong khoảng thời gian này, có lẽ bọn họ sẽ chậm rãi nói chuyện với nhau.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy An Nhiên gật đầu, sau khi nói ra hai từ đó, cả người anh đều cứng lại.

Giọng nói của anh hơi khô khốc, khó khăn lắm anh mới không chế ý nghĩ muốn kéo sát cô vào ngực mình. Anh cẩn thận ôm cô, giọng nói trầm thấp trước giờ chưa từng có.

“Em không trách anh?” Bốn chữ đơn giản nhưng thấm đượm sự không thể tin tưởng, mà nhiều hơn là sự khẩn cầu thống khổ.

Bạch Dạ... À không, bây giờ có lẽ nên gọi là An Nhiên rồi. Cô tựa trong lòng anh, trên khuôn mặt điềm nhiên kia nở một nụ cười nhàn nhạt: “Lão Soái Ca, em nói rồi, em tin anh.”

Người có thể khiến Phó An Nhiên lựa chọn tin tưởng, sao lại có thể là người dễ dàng phản bội cô cơ chứ.

Nếu như từ nhỏ anh đã thật sự suy tính với cô, vậy thì tại sao cô không nhận ra chứ?

Thân thể Phó Quân Hoàng run rẩy, sự run rẩy rất nhỏ nhưng vẫn bị cô cảm nhận được như cũ.

Một lời thật đơn giản.

Em tin anh.

Đây không phải là ba từ mà anh chờ đợi suốt hai năm nay sao?

Lúc tất cả mọi người đều hiểu lầm anh, lúc mọi người đều nhìn anh bằng đôi mắt thù hận, anh vẫn luôn giãy dụa trong đau khổ. Anh một mực chờ đợi, chờ bảo bối của anh trở lại tìm anh, nhưng cuối cùng là gì, anh đợi được gì?

Không thấy hình bóng của bảo bối suốt hai năm, anh thậm chí không nhận được bất kỳ tin tức nào của cô.

Anh sợ hãi, làm sao có thể không sợ hãi cơ chứ?

“Bọn họ nói, em rơi xuống biển rồi.” Anh cứ ôm cô như vậy, giọng nói mang theo sự nghẹn ngào khó kiềm chế: “Anh không tin, nhưng bọn họ nói với anh rằng em nhảy xuống biển là vì anh.”

Hai tay An Nhiên ôm chặt lấy anh: “Không đâu, bọn nó nói bừa cả đấy.”

Lúc đó An Nhiên và Piterman thật sự đã cùng rơi xuống biển.

Cô cho rằng bản thân mình đã có chuẩn bị thì sẽ không xảy ra chuyện, chỉ là không ngờ rằng vách núi lại cao như vậy, sau khi nhảy xuống, thân thể rơi vào biển lớn lạnh giá, sau đó cô không còn nhớ gì nữa.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đã ở trên bờ rồi...

“Không, Vương Hào nói anh nổ súng bắn cậu ta, suýt chút nữa cậu ta đã chết trong tay anh rồi.”

“Không phải do anh làm đâu.” Phó Quân Hoàng như thể sắp sụp đổ, An Nhiên tiếp tục an ủi anh: “Bọn em đều biết, chuyện này không phải do anh làm.”

Phó Quân Hoàng nằm trong lòng An Nhiên, lắc đầu: “Không phải, sự tình không phải như thế.”

Phó Quân Hoàng không biết nên nói thế nào, anh không biết nên giải thích với bảo bối của anh ra sao.

Hai năm trước, khi anh từ hôn mê tỉnh lại, trong đầu anh luôn tồn tại hình ảnh kia, hình ảnh bảo bối của anh rơi xuống biển.

Mà anh nhìn thấy hình ảnh anh cầm súng trong tay, bắn về phía bảo bối.

Trong cơn mơ, thần kinh anh như muốn vỡ ra. Nhưng anh phát hiện bản thân mình hoàn toàn bất lực, thế nên ngay sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên mà anh làm là nhảy xuống biển tìm kiếm hình bóng của bảo bối.

Làm thế nào anh cũng không tin là do mình nổ súng, bức bảo bối của anh phải nhảy xuống biển.

Nếu như không phải như vậy thì những hình ảnh xuất hiện trong đầu anh là gì? Những thứ anh nhìn thấy là gì?

Nếu như không phải, vì sao Vương Hào lại bảo là do anh, số 9 và số 40 đều chỉ ra là do anh giết bảo bối? Không giải thích được, có rất nhiều chuyện không giải thích được.

Vì vậy trong vòng hai tháng, ngoại trừ việc mỗi ngày tìm kiếm hình bóng của An Nhiên, Phó Quân Hoàng không muốn làm gì khác.

Trường học Thọ Sơn cũng không lập tức tiến hành xử phạt với Phó Quân Hoàng, thậm chí bọn vẫn để chuyện này qua một bên, chần chừ không xử lý.

Người đầu tiên đến trường học Thọ Sơn để hỏi vì sao không tiến hành xử phạt với Phó Quân Hoàng lại là số 40, hắn ta lớn tiếng chất vấn, hắn không thể chấp nhận sự thật rằng số 8 chết ngay trước mắt hắn.

Nhưng trường học Thọ Sơn cũng không đưa ra cho mọi người hình thức xử phạt xác đáng, thậm chí chỉ nói là sẽ giải thích. Nhưng kết quả là, trong suốt hai tháng, trường học Thọ Sơn không đưa ra bất kỳ hồi đáp nào cho sự việc này.

Có đánh chết Liệp Báo và Ngốc Ứng cũng không tin sĩ quan huấn luyện có thể gây tổn thương đến tiểu quái vật, mặc dù khoảng thời gian bọn họ tiếp xúc với tiểu quái vật không dài nhưng bọn họ vẫn luôn trông chờ tin tức của tiểu quái vật.

Tình cảm của sĩ quan huấn luyện đối với tiểu quái vật thật sự đạt đến cảnh giới khiến người ta cảm thấy căm phẫn, nếu như có ai dám động chạm đến cô ấy một tí tí nào, sĩ quan huấn luyện chắc chắn sẽ đập chết người đó trong tích tắc.

Bọn họ vẫn một mực tin rằng cho dù phải đối đầu với cả thế giới thì sĩ quan huấn luyện cũng sẽ không trở thành kẻ thù của tiểu quái vật.

Lúc ở bệnh viện tư của trường học Thọ Sơn, sau khi Liệp Báo và Ngốc Ứng nghe thấy tin tức này, bọn họ không thèm chữa trị vết thương, chuyện đầu tiên mà bọn họ làm là đi tìm sĩ quan huấn luyện.

Khi bọn họ tìm thấy Phó Quân Hoàng, vẻ mặt anh mắt kiểm soát giống hệt với trong tưởng tượng của bọn họ.

Liệp Báo và Ngốc Ứng sao có thể ngăn cản được Phó Quân Hoàng, hết cách, bọn họ chỉ có thể đi tìm cùng Phó Quân Hoàng.

Nhóm người Vạn Lỗi vẫn luôn đứng một bên quan sát, bọn họ không chất vấn, cũng không quan tâm, chỉ là luôn dùng ánh mắt thờ ơ để quan sát.

Từ góc nhìn của Từ Chính, sự việc này có vấn đề, nghĩ lại cũng là do mấy người của trường học Thọ Sơn phát hiện ra vấn đề gì đó cho nên bọn họ mới không gây rắc rối cho Phó Quân Hoàng.

Nếu như ngay từ đầu Phó Quân Hoàng đã nuôi ý định giết Phó An Nhiên, vậy thì anh chắc chắn sẽ không để tình cảm của mình lún sâu như thế.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra tình cảm của anh đối với Phó An Nhiên không thể so sánh với tình cảm của người bình thường.

Đến cuối cùng, Từ Chính không nhìn tiếp được nữa. Liệp Báo và Ngốc Ứng tin tưởng Phó Quân Hoàng đơn giản là vì bọn họ là thành viên của U Linh, đương nhiên bọn họ sẽ hiểu rõ Phó Quân Hoàng hơn.

Nếu như hai người kia đã tin tưởng anh ta, vậy thì vì sao bọn họ lại không tin tưởng? Sau khi chứng kiến Phó Quân Hoàng ngụp lặn dưới biển suốt ba ngày ba đêm không ngủ nghỉ, Vạn Lỗi và Từ Chính thật sự không thể nhìn tiếp được nữa.

Mặc kệ Phó Quân Hoàng muốn thế nào đi nữa, nhưng Ngốc Ứng và Liệp Báo bị thương toàn thân, thì làm sao có thể cùng anh ta ngâm trong nước biển lâu như vậy?

Cuối cùng hai người bọn họ thật sự hết cách, đành đánh ngất Phó Quân Hoàng rồi khiêng thẳng về bệnh viện.

Lúc đó Phó Quân Hoàng đã suy nhược quá mức rồi, nếu không, với thân thủ của Từ Chính và Vạn Lỗi, sao có thể dễ dàng khống chế Phó Quân Hoàng được chứ?

Về sau, Phó Quân Hoàng yên tĩnh một quãng thời gian, anh nghiêm túc luyện tập, cũng có thể nói là tập luyện một cách vô thức, nhưng kết quả của việc tập luyện vô thức là: Anh là người nhanh nhất, sớm nhất, cấp tốc nhất hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Phó Quân Hoàng như thế đã hình thành một áp lực to lớn cho những học viên cấp dưới, những ngày sau đó, các học viên luôn dùng ánh mắt khiêu khích và khó chịu để nhìn Phó Quân Hoàng.

Trong mắt bọn họ, Phó Quân Hoàng là một kẻ phản đồ.

Bởi vì trường học Thọ Sơn có một điều lệ sắt thép, học viên nào vượt quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ mà vẫn không thể tham gia đợt huấn luyện sẽ tự động bị đào thải.

Ngốc Ứng và Vương Hào bị thương vô cùng nghiêm trọng, bọn họ không thể tiếp tục tham gia đợt huấn luyện, một mực ở lại bệnh viện. Nhiệm vụ lần đó, Liệp Báo vẫn luôn kiên trì đến cùng, cũng chính vì vậy mà chân của hắn ta không được chữa trị tốt, đã để lại gốc bệnh.

Trong đám học viên, vẫn có một nhóm âm thầm bất bình phẫn nộ, bọn họ cứ không hiểu vì sao mãi đến bây giờ nhà trường vẫn chưa cho bọn họ một lời giải thích hợp lý.

Nếu như bọn họ không đoán sai, nhóm buôn ma túy kia là do số 2 dẫn vào!

Những tội lỗi mà chúng đã gây ra, sao có thể bỏ qua?

Sao Thọ Săn có thể không cảm nhận được đợt sóng ngầm trong những học viên? Thế nhưng từ đầu đến cuối hắn không dính dáng vào, mãi cho đến khi đám học viên đánh nhau.

Thọ Săn và những quản lý cấp cao khác chỉ đứng bên cạnh quan sát, đợi mọi người đánh đủ rồi, lửa giận cũng tiêu đi phần nào, lúc này Thọ Săn mới đứng ra.

Vào thời điểm đó, toàn thân Phó Quân Hoàng đều bị thương.

Ngay từ người đầu tiên động thủ với anh, anh không đáp trả.

Ban đầu mọi người còn có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó bọn họ bắt đầu xuống tay nặng hơn, cũng vì thấy phản ứng của Phó Quân Hoàng như thế mà nổi giận.

Ở đây chẳng phải ai cũng là đàn ông sao? Chẳng qua bọn họ chỉ muốn Phó Quân Hoàng đưa ra một lời giải thích, nhưng Phó Quân Hoàng làm cái gì thế này?

Từ đầu đến cuối anh ta đều không nói gì cả, dường như không có chuyện gì xảy ra, cứ vậy cầm đầu tập luyện.

Bởi vậy trước khi Thọ Săn ngăn cản, đã có không ít học viên trực tiếp ra tay với anh.

Bọn họ làm sao có thể chịu đựng cái chết vô duyên vô cớ của một đồng đội đã cùng tham gia huấn luyện với mình lâu như vậy cơ chứ?

Thậm chí hài cốt cũng không có?

Mặc dù bọn họ không có tình cảm gì với số 8, nhưng trong gần nửa năm tiếp xúc, bọn họ cực kỳ quý mến số 8. Mặc dù cô ấy rất ít nói, mặc dù cô ấy vô cùng lạnh lùng nhưng cô ấy rất trọng nghĩa khí.

Chỉ cần bạn cần giúp đỡ, nếu là việc cô ấy có thể giúp, cô ấy nhất định sẽ không từ chối.

Trong đám học viên có rất nhiều người xem số 8 như tình nhân trong mộng, nhưng người yêu gần như hoàn mỹ này đột nhiên biến mất không lý do, mà kẻ cầm đầu còn nhón nhon ngoài vòng pháp luật như thế, bọn họ sao có thể nhìn được?

Thế nhưng cuối cùng, trò hề này vẫn phải hạ màn vì sự tham gia của Thọ Săn.

“Thấy các cậu vẫn còn dư năng lượng như vậy, xem ra cường độ huấn luyện của tôi vẫn chưa đủ nhì.” Thọ Săn đứng trước mặt mọi người, hừ lạnh.

Nhưng lúc này mọi người vẫn rất không phục, hận không thể giết quách số 2, sao có thể chấp nhận sự tồn tại của Phó Quân Hoàng?

“Sĩ quan huấn luyện, nếu như ông không thanh trừ kẻ khác loài này, chúng tôi từ chối huấn luyện.” Trong đám học viên, không biết ai là người đầu tiên nói to câu này.

Phó Quân Hoàng vẫn đứng im như cũ, anh chưa từng cúi đầu, cho dù ở trong tình cảnh như thế này, anh vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn về phía trước.

Trên thế giới này không ai có thể khiến anh cúi đầu.

“Hả? Kẻ khác loài? Các người nói cho tôi biết, ai là kẻ khác loài?” Bình thường Thọ Săn ghét nhất là bị người khác uy hiếp, mặc dù trong lòng hắn cũng đang nổi nóng, mặc dù hắn cũng muốn ném thẳng Phó Quân Hoàng vào hố lửa, để tên đó cháy chết cho xong, nhưng làm sao có thể chứ.

Người của James gần như đã tìm kiếm khắp cả vùng biển này một lượt, nhưng không vớt được gì cả.

Bởi vì chuyện này, Mike đã cắt đứt với hắn rồi.

Ai có thể nghĩ đến việc tiểu nữ vương sẽ bị người hại chết trong tay hắn như thế?

Học viên kia không ngờ rằng người trước mắt sẽ hỏi như vậy, hắn ta hừ lạnh: “Tất cả chúng tôi đều biết cả rồi.”

Chuyện Phó Quân Hoàng phản bội không được phép truyền ra ngoài, nhưng không biết rốt cuộc là đã bị ai tung ra, chuyện này cần phải được điều tra cẩn thận.

“Số 2 giết số 8!”

Học viên kia vô cùng oán giận nói.

Đôi mắt Thọ Săn lạnh lùng.

“Vi sao người giết đồng đội của chúng tôi còn có thể tiếp tục tập luyện chung với chúng tôi? Nếu như có một ngày nào đó, đột nhiên anh ta dẫn người ngoài vào, vậy chẳng phải tất cả chúng tôi đều xong đời cả sao?”

Người nói lời này là số 11, ngay từ đầu hắn ta đã không thích nhóm binh lính Trung Quốc, không ngờ rằng đến cuối cùng người gây thương tích bọn họ lại là đám binh sĩ Trung Quốc này!

Hắn đã sớm nói, nhóm binh sĩ Trung Quốc này lẽ ra nên chết sớm một chút mới đúng.

Đĩ nhiên hắn đã quên, trước đây nhóm binh sĩ Trung Quốc đã cứu toàn bộ bọn họ.

“Con mắt nào của cậu chứng kiến số 2 làm?” Thọ Săn trầm giọng, nói: “Tôi đã từng dạy các cậu nếu như không tận mắt chứng kiến thì được phép ăn nói bừa bãi hả?”

Nhất thời số 11 bị chặn họng, nhưng lúc này số 9 đứng lên, hắn nói:

“Hai người, tôi và số 40 đều nhìn thấy.”

Vạn Lỗi, Từ Chính và Liệp Báo, ba người bọn họ vẫn một mực không lên tiếng. Bọn họ đang đợi, đợi Phó Quân Hoàng nói gì đó, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn im lặng như cũ, không nói lời nào cả.

Anh trầm mặt đối diện với tất cả mọi thứ.

Thọ Săn vô thức nhìn sang Phó Quân Hoàng, trong mắt ông ta từ đầu đến cuối đều không có sự trách móc và phẫn nộ, có chăng chỉ là thờ dài.

“Có đôi khi, mắt thấy cũng không nhất định là sự thật.”

Vốn dĩ ông ta cũng không muốn nói ra vấn đề này nhưng xem ra không thể lấp liếm chuyện này nữa, thậm chí cũng không áp chế nổi nữa. Cuối cùng hết cách, đành phải đưa những học viên còn lại đến phòng chiếu phim.

“Các cậu nghiêm túc xem đi, sau khi xem xong, các cậu có thể đi.”

Đoạn phim trong rạp chiếu không phải phương châm tác chiến mà bọn họ xem trước đây, cũng không phải diễn luyện thực chiến mà là đoạn video lần đã ngoại sinh tồn của bọn họ.

Trên màn chiếu là hình ảnh Phó Quân Hoàng đang trầm mặc chia tay Vương Hào, thoạt nhìn thần sắc của khuôn mặt vẽ thuốc màu kia rất lạnh lùng, trong mắt cũng toát ra vẻ băng giá.

Bọn họ vẫn biết trong rừng mưa nhiệt đới có máy giám sát, mặc dù biết là vậy nhưng bọn họ vẫn chưa từng phát hiện ra.

Bọn họ yên tĩnh xem, sau khi Vương Hào chia tay Phó Quân Hoàng, qua không bao lâu sau, Vương Hào lại gặp lại Phó Quân Hoàng lần nữa, nhưng lần này Phó Quân Hoàng không nói gì cả, chỉ lấy súng nổ, nổ nhiều phát về phía Vương Hào, sau đó không làm gì khác, cứ thế rời đi.

Xem đến đây, trong lòng mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Phản ứng của số 2 trước và sau chênh lệch quá nhiều.

Nếu như ngay từ đầu anh ta đã muốn giết Vương Hào, vậy vì sao không ra tay lúc tách nhau ra mà đợi đến sau khi tách nhau ra rồi mới tìm giết hắn ta lần nữa?

Hình ảnh lại thay đổi, Phó Quân Hoàng nhanh chóng chạy về một hướng nào đó, sắc mặt anh lộ rõ vẻ gấp gáp.

Mọi người ngẩn ra, lúc mọi người còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, hình ảnh lại tiếp tục thay đổi, chỉ là thời gian không giống nhau. Cùng một khoảng thời gian, giờ đồng hồ khác nhau, trên màn hình đều chiếu hình ảnh Phó Quân Hoàng.

Hai Phó Quân Hoàng có phản ứng hoàn toàn khác nhau!

Một người thần sắc lạnh lùng, thoạt nhìn đáng vẻ chút kích động, còn một người khác thì nôn nóng không thôi, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau.

Nếu như nói, đến bây giờ bọn họ còn chưa nhận ra vấn đề ở đâu thì bọn họ đúng là một lũ ngu ngốc.

Lúc xem đến hình ảnh này, Liệp Báo đứng bật dậy, vẻ mặt tức giận không chấp nhận được!

“Ngay từ lúc bắt đầu các người đã biết rồi, vì sao đến bây giờ mới nói ra!” Liệp Báo phẫn nộ cùng cực, hắn vọt tới trước mặt Thọ Săn, cho Thọ Săn một quyền mà không thèm báo trước!

“Tôi đã nói với mọi người phải học cách tin tưởng đồng đội của mình.” Thọ Săn lạnh lùng nói.

Nhưng những điều này không khiến bọn họ kinh ngạc, điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất là cảnh tượng Catherine cầm súng, nổ nhiều phát liên về phía

Ngân Lang!

Liệp Báo xem đến đây, từng mạch máu huyết trong cơ thể hắn ta như muốn nổ tung ra, ngay cả những học viên khác đang ngồi ở đó nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Vậy mà Catherine lại nổ súng với Ngân Lang! Sau khi bắn xong, cô ta hốt hoảng chạy trốn, nhưng cuối cùng cũng bị người khác bắt lại.

Bọn họ vẫn còn nhớ, sau khi bọn họ cứu Catherine, Catherine vừa nhìn thấy nhóm người Trung Quốc thì lớn tiếng hô hào đồ phản bội, vì thế nên bọn họ không thân thiện với nhóm binh sĩ Trung Quốc.

Ánh mắt Phó Quân Hoàng dường như dính chặt lên màn ảnh kia, biểu cảm không thay đổi. Nhưng sau khi nhìn thấy như vậy, anh bỗng nhiên đứng dậy, không chút do dự đi thẳng đến bệnh viện chuyên biệt của trường học.

Mọi người quá mức kinh ngạc, thế nên bọn họ không phát hiện Phó Quân Hoàng đã rời đi.

Vì Phó Quân Hoàng đã đi ra ngoài nên anh không nhìn thấy, số 14 vốn dĩ đã chết nay lại xuất hiện trên màn hình một lần nữa!

Số 14!

Lại là số 14!

Bọn họ vẫn nhớ rất rõ, bọn họ đã đem thi thể của số 14 chuyển về quốc gia của hắn ta, hơn nữa còn dùng nghi thức vinh dự nhất để đưa về.

Bọn họ nhìn thấy số 14 làm vài động tác kỳ lạ, dường như đang phát ra âm thanh gì đó, không bao lâu sau, một nhóm người ăn mặc khá giống hắn ta vây quanh từ bốn phía.

Nhưng đám người đó rõ ràng không phải người của trường học Thọ Sơn.

Vậy thì...

Có một đáp án đang về ra rất chân thật.

Quả nhiên, khi số 14 bước ra từ trong nhóm người đó, hắn đã có gương mặt của Phó Quân Hoàng, mà giữa đám người đó lại có một thi thể, thi thể đó lại có gương mặt của số 14!

Tất cả vấn đề đều tập trung cả vào số 14. Nếu như không phải vì trong rừng mưa nhiệt đới có lắp đầy đặc hệ thống camera quan sát mini, vậy chẳng phải bọn họ sẽ tiếp tục hiểu lầm sao?

Trong tích tắc, dường như mọi người đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Cũng ngay khi bọn họ muốn nói với xin lỗi với Phó Quân Hoàng thì bất ngờ phát hiện không thấy anh ta đâu nữa.

Và cũng lúc này, một người y tá hốt hoảng chạy tới, cô ta nói lớn:

“Không xong rồi, số 2 muốn giết Catherine! Nhanh đi giúp Catherine!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chuyện hai năm trước, vị hôn thê của tôi (2)

Và cũng lúc này, một người y tá hốt hoảng chạy tới, cô ta nói lớn:

“Không xong rồi, số 2 muốn giết Catherine! Nhanh đi giúp Catherine!”

Cô y tá đó thoát nhìn như sắp khóc.

Cô cũng không biết làm sao, vốn dĩ vẫn rất ổn, số 2 đột nhiên xông vào, cô còn nói với anh ta là đừng làm phiền Catherine nghỉ ngơi.

Ban đầu cô chỉ cho rằng số 2 đến thăm Catherine, nhưng không ai ngờ đến số 2 vừa bước đến bên giường liền lạng lẽ đưa tay bóp cổ Catherine, ánh mắt hung ác của anh ta khiến toàn thân cô phát run.

Vương Hào và Ngốc Ứng vẫn còn ở bệnh viện tĩnh dưỡng, nghe thấy có chuyện liền vội vàng chạy tới. Bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng

với sự hiểu biết của Ngốc Ưng đối với sĩ quan huấn luyện của mình, nếu như không phải vì Catherine đã làm việc gì đó khiến sĩ quan huấn luyện phẫn nộ đến mất khống chế thì Phó Quân Hoàng sẽ không nổi giận như thế.

Ngốc Ưng bất động, hần chỉ đứng một bên quan sát.

Sau một thời gian dài suy nghĩ, Vương Hào cũng cảm thấy sự tình có gì đó kỳ quái, vì ban đầu anh cũng chỉ trích Phó Quân Hoàng nên cảm thấy tự trách, thần tượng của anh, sao có thể nổi sùng với anh cơ chứ?

Catherine giả dụa, mặc dù cô ta điên rồi nhưng nỗi sợ về cái chết vẫn thấm sâu vào tận xương tủy.

Cô ta đập tứ tung trên giường, cô ta không muốn chết, không muốn chết!

Cô ta dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Phó Quân Hoàng, khuôn mặt đỏ ửng lên, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

“Số 2! Cậu mau buông tay!” Giọng nói của Thợ Săn bỗng nhiên vang lên.

Ngốc Ưng và Vương Hào đứng trước cửa phòng bệnh, đồng thời ngăn cản tất cả mọi người.

Ngốc Ưng nhìn Liệp Báo trước tiên, sau khi nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của cậu ta, Ngốc Ưng đã biết chuyện này có vấn đề.

Hần nghe thấy Liệp Báo nói: “Chính à ta.” Tầm mắt của hắn vẫn rơi vào người đang không ngừng giả dụa dưới tay Phó Quân Hoàng: “Là cô ta đã nổi sùng với Ngân Lang.”

Oành...

Ngốc Ưng chỉ còn thấy toàn bộ máu huyết trong cơ thể mình đang bị lửa giận nung lên sôi trào.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, lúc Thợ Săn còn chưa kịp phản ứng, hắn đã rút súng bên hông, đưa về phía Catherine.

Mặc dù Vương Hào cũng rất tức giận nhưng thế này thì không được, ít nhất bây giờ không thể ngang nhiên giết Catherine được!

“Ngốc Ưng! Ngốc Ưng, cậu phải tỉnh táo, không thể động thù! Bình tĩnh suy nghĩ!” Vương Hào ôm chặt Ngốc Ưng, lớn tiếng gọi.

Thợ Săn, Từ Chính và những người khác cũng tiến vào phòng, lúc Liệp Báo tránh sang để Thợ Săn đi vào, hắn nói:

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không giết cô ta đâu.”

Giết cô ta là một chuyện vô cùng đơn giản, sao bọn họ có thể để cho một người làm hại đồng đội của bọn họ chết một cách dễ dàng như thế?

Thợ Săn thật sự yên tâm.

Hắn tin tưởng nhóm người Trung Quốc là nhóm người trọng chữ tín.

Liệp Báo đi vào, lấy khẩu súng trong tay Ngốc Ưng, hắn đi đến quan sát Catherine, mắt cô ta đã bắt đầu tròn trĩnh.

Liệp Báo nói:

“Sĩ quan huấn luyện, bây giờ anh giết cô ta thì có tác dụng gì chứ?”

Phó Quân Hoàng vẫn không nhúc nhích, lực trên tay vẫn không giảm đi chút nào.

Liệp Báo biết, nếu như sĩ quan huấn luyện thật sự muốn giết Catherine thì sẽ không để cô ấy sống đến bây giờ.

Khả năng của sĩ quan huấn luyện chắc chắn là mạnh nhất trong số những người mà hắn từng gặp, nếu như anh ấy muốn tra tấn một ai đó, tuyệt đối sẽ không để người đó chết dễ dàng.

Ngân Lang là một trong số nhóm người đầu tiên đi theo sĩ quan huấn luyện, nhưng người đàn bà chết tiết này...

Đoàng...

Liệp Báo đã nổ một phát súng vào chân Catherine!

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, cũng không ai kịp phản ứng.

Lúc đó, Catherine không gào lên nổi nữa, thân thể cô ta chỉ có thể run rẩy không ngừng.

Vào lúc Liệp Báo nổ súng, Phó Quân Hoàng cũng đồng thời buông tay.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Blake cũng lập tức chạy tới.

Lúc ông ta chạy đến, Catherine đã trúng đạn rồi. Ông ta còn chưa kịp trách mắng Liệp Báo thì James đã cầm một tập tài liệu đi tới.

Không ai biết nội dung bên trong văn bản là gì nhưng ngày thứ hai sau khi tài liệu được đưa đến, bóng dáng Blake biến mất khỏi trường học Thọ Sơn.

Mà Catherine cũng biến mất khỏi trường học Thọ Sơn.

Vốn dĩ nhiều năm như vậy, việc người tên Blake này loại bỏ những bằng chứng tội phạm xung quanh đều là giả, ông ta vẫn luôn âm thầm qua lại với đám người buôn ma túy. Nhưng lần này bởi vì Piterman đã bí mật truyền tin tức nên bọn họ đã đưa người đến trước một bước chuẩn bị tốt mai phục.

Còn về cái chết của vợ ông ta, đơn giản là vì vợ ông ta biết được bí mật của ông ta, bà muốn vạch trần Blake nhưng cuối cùng hai người xảy ra tranh chấp, ông ta đã thẳng tay giết vợ của mình.

Chuyện này không có ai biết, đám người của James cũng không biết vì họ chưa bao giờ nghĩ đến việc điều tra Blake, chưa bao giờ. Lần điều tra này, chắc sẽ điều tra ra rất nhiều “việc tốt”.

Sau khi Vương Hào biết Phó Quân Hoàng không nổ súng với mình, hắn quỳ xuống trước mặt Phó Quân Hoàng, còn số 9 và số 40 cũng trực tiếp nói lời xin lỗi với Phó Quân Hoàng. Ngay cả những học viên luôn có thái độ khiêu khích với Phó Quân Hoàng trong một thời gian dài cũng đều xin lỗi anh.

Nhưng cho dù như thế, Phó Quân Hoàng cũng không nói lời nào.

Anh trầm mặc chịu đựng tất cả.

Nhóm người Liệp Báo biết sĩ quan huấn luyện của bọn họ xảy ra vấn đề rồi, nhưng bọn họ cũng bất lực.

Điều bọn họ cần làm là tra ra số 14 kia rốt cuộc là ai.

Nhưng không ai nghĩ tới rằng số 14 được bọn họ đưa về lại là số 14 thật, hơn nữa theo kết quả khám nghiệm tử thi, ngay từ lúc bọn họ bắt đầu đợt huấn luyện sinh tồn trong rừng, số 14 đã chết rồi.

Như vậy cũng có nghĩa là, ngay từ đầu số 14 luôn cùng học tập và rèn luyện với bọn họ mới là giả.

Tất cả tin tức bỗng chốc đều bị chặn.

Việc này không biết do ai bắt đầu tra ra, hiển nhiên, số 14 giả kia là một cao thủ dịch dung, hơn nữa năng lực mô phỏng của hắn ta rất mạnh, bên cạnh đó, năng lực phản trình sát cũng rất tuyệt vời. Người như vậy, làm sao bọn họ có thể điều tra ra chứ?

Vì thế mà bảy tháng sau khi đợt huấn luyện kết thúc, bọn họ cũng không điều tra ra bất kỳ tin tức nào.

Sau này, Phó Quân Hoàng, Từ Chính, Vạn Lỗi và bốn người Liệp Báo, còn có năm người khác, lúc này, các sinh viên tốt nghiệp đã mạnh mẽ hơn nhiều so với năm trước.

Tốt nghiệp tổng cộng chín người.

Số 9 và số 40 cũng nằm trong số đó.

Vào lúc chia tay, Thọ Sơn đã nói với Phó Quân Hoàng, nếu như có tin tức của An Nhiên sẽ nói cho anh biết.

Thọ Sơn, James và Mike đều rất rõ tiểu nữ vương quan trọng với Phó Quân Hoàng như thế nào. Cũng bởi vì hiểu rất rõ nên khi tất cả mọi người đều nói rằng anh giết tiểu nữ vương, ba người bọn họ không ai tin như thế cả.

Chỉ cần là người mà tiểu nữ vương tin nhiệm, làm sao có thể dễ dàng phản bội cô ấy chứ? Chẳng phải dù là môn chủ hiện tại của Tần Môn - Diêm Từ Diệp - cũng si mê tiểu nữ vương của bọn họ đến tận bây giờ sao?

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Phó Quân Hoàng chỉ nói một chút, gần như như anh đang dùng giọng trần thuật để kể lại, về mặt không hề thả lỏng, anh chỉ nói đơn giản chuyện xảy ra tại trường học Thọ Sơn sau khi An Nhiên rời đi, nhưng không hề nhắc một chút gì đến việc bản thân bị xa lánh và đánh đập.

An Nhiên vẫn nằm trong lòng Phó Quân Hoàng, nghe anh kể.

Vào lúc lão soái ca giả đó nổ súng với cô, cô thật sự rất tức giận, cô không thể tưởng tượng nổi người đàn ông mà mình tin nhiệm lại nổ súng với mình! Thậm chí, việc anh nuôi nấng mình cũng chỉ là một âm mưu.

Nhưng khi hắn càng nói nhiều thì càng bại bộ hơn, cho dù hắn ta mô phỏng giống anh đến cỡ nào, hắn ta cũng không phải là lão soái ca của cô.

Cũng bởi vì xác định hắn ta không phải lão soái ca nên cô mới buông tay đánh cược một lần, nhảy xuống biển.

Nhảy xuống biển không nhất định sẽ chết, nhưng nếu như không nhảy xuống biển, cô nhất định sẽ chết.

Cô có thể cảm giác được lão soái ca già đó không nói dối, hẳn ta thật sự muốn vật bên trong đầu cô, có lẽ lão soái ca chắc chắn cũng biết việc này.

Cô từng nói, cô tin tưởng anh, vậy thì cô nên tin rằng tất cả những việc anh làm đều vì tốt cho cô.

Trong hai năm điều tra, những suy đoán của cô dần dần được chứng minh. Cô nhẹ nhõm thở phào một cái, đồng thời cũng tự cười giễu bản thân mình.

Không nghĩ rằng, cũng có một khoảnh khắc cô không tin tưởng lão soái ca.

An nhiên không nói với Phó Quân Hoàng rốt cuộc là được ai cứu, với tình huống hiện giờ, cô chỉ có cười mà thôi.

Cô đã không được ôm ấp trong vòng tay anh suốt hai năm qua, làm sao có thể không lưu luyến?

Một người khi đã quen với cô đơn sẽ không tham lam sự ấm áp của người khác. Nhưng nếu như một ngày nào đó, bỗng dưng người đó được ôm chặt vào lòng, khiến cho vỏ bọc cứng cỏi dần trở nên mềm mại hơn, thì đến khi đưa anh ta về với sự cô đơn lúc đầu, anh ta sẽ không thể nào chịu nổi.

Mà An Nhiên chính là loại người cô đơn như vậy.

Nếu như thế giới không có người tên Phó Quân Hoàng này, cô sẽ không có nhược điểm. Cô sẽ không do dự, cô sẽ lạnh lùng và quyết đoán như kiếp trước, sẽ không tham lam sự ấm áp của người khác, cũng sẽ không dò đoán trái tim người ấy.

Nhưng ở kiếp này, cô gặp Phó Quân Hoàng.

Một người đàn ông không giỏi ăn nói.

Người đàn ông khiến trái tim cô trở nên dịu dàng.

Cô yêu thích mùi hương mát lạnh trên cơ thể anh. Cô luôn nghĩ rằng mùi hương trên người tất cả đàn ông đều giống nhau, duy chỉ có Phó Quân Hoàng không như vậy. Trên người anh không có mùi mà cô ghét, chỉ mùi hương cô yêu thích mà thôi.

“Lão soái ca, thật xin lỗi.” Xin lỗi, đã có lúc cô không tin anh. Xin lỗi, sau khi cô tỉnh dậy đã không thông báo cho anh trước tiên. Xin lỗi đã khiến anh chịu đựng những khó khăn suốt hai năm nay.

Phó Quân Hoàng giật mình, tay anh nắm lấy tay An Nhiên, anh lắc nhẹ đầu: “Là do anh không tốt.”

Anh vẫn luôn nuốt lời, hết lần này đến lần khác.

Anh nói anh sẽ bảo vệ cô.

Anh nói rằng anh sẽ để cô bị tổn thương thêm nữa, dù là nhỏ nhất.

Nhưng kết quả là...

Anh không biết bảo bối của anh có còn tin tưởng anh hay không, vào khoảnh khắc cô nói rằng “Em tin anh”, ngoại trừ xúc động, anh cảm thấy áy náy nhiều hơn.

Anh xấu hổ với sự tín nhiệm của bảo bối.

Bên ngoài phòng bệnh.

Bà Bạch vẫn đi qua đi lại trước cửa. Đã mấy ngày rồi, lẽ ra tiểu thư phải tỉnh lại rồi chứ, nhưng mà vì sao đến giờ tiểu thư vẫn chưa gọi bà vào chăm sóc?

Thiếu gia này cũng thật là, vậy mà cậu ta cũng không vội chút nào, nếu như cuối cùng tiểu thư không lựa chọn thiếu gia mà chọn cái tên ngoại lai này, vậy thì thiếu gia không thiệt thòi quá hay sao?

Nhìn thấy sáu binh sĩ hung tợn đứng trước cửa phòng bệnh, bà Bạch thở dài, đi về phía phòng săn sóc đặc biệt của Bạch Trần Tĩnh.

Vừa mới đẩy cửa vào, bà Bạch liền bắt đầu laï nhai:

“Thiếu gia, tôi thấy cậu nên nói chuyện với tiểu thư đi. Cậu thế này không được đâu.”

“Bà Bạch...”

“Tôi nói cậu này, tiểu thư là người chưa từng nhìn thấy xã hội, hơn nữa người đàn ông kia còn đẹp trai như vậy. Mặc dù cậu ta không xuất sắc như thiếu gia, nhưng thiếu gia không thể so sánh với sát khí trên người anh ta đâu.”

Bạch tĩnh trần cau mày, sát khí cũng phải so sánh à?

“Hon nữa, tôi thấy tiểu thư rất thích người đàn ông đó. Cũng không biết bây giờ tiểu thư thế nào rồi, sau khi tiểu thư đến đây thì lập tức trở nên rất kỳ lạ.”

“Bà Bạch, chúng ta có thể không nói chủ đề này được không?”

“Như vậy sao được?” Bà Bạch lập tức không tán thành: “Mặc dù thiếu gia là chủ của tôi, nhưng tôi vẫn phải nói, cậu cứ tiếp tục thế này không được đâu, đến lúc tiểu thư bị cướp đi rồi, để tôi xem cậu làm sao giữ được vị trí của mình.”

Sau khi nói xong câu đó, bà Bạch biết mình lỡ lời, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bạch Tịnh Trần dường như không nghe thấy gì cả, trên gương mặt vẫn mang sự dịu dàng mà nở một nụ cười: “Bà Bạch, bà không cần lo lắng cho tôi, tiểu thư biết cô ấy nên làm thế nào.”

“Không phải tôi lo cho tiểu thư, là tôi lo lắng gã đàn ông kia kia.” Bà Bạch tức giận giậm chân: “Tôi vừa nhìn đã thấy tên đàn ông đó có ý đồ bất chính với tiểu thư nhà chúng ta. Cậu nói xem sao trên thế giới này lại có nhiều người xấu xa như thế chứ?”

“Bà Bạch, bà yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Bạch Tịnh Trần vẫn nhớ rằng Phó Quân Hoàng đó trông có vẻ là một cặp với Bạch Dạ. Hắn ta có thể cho Bạch Dạ thời gian, miễn là Bạch Dạ không quên những gì bản thân cô hứa sẽ làm, vậy là được.

"Thế nhưng mà..."

“Phong tỏa hết tin tức ở đây đi, tôi không muốn có bất kỳ tin tức nào rò rỉ vào tai người đó.” Về mặt Bạch Tịnh Trần thay đổi, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi theo.

Sắc mặt bà Bạch cũng nghiêm túc, lập tức trả lời: “Chuyện đó đã được căn dặn rồi. Và sự việc lần này cũng đã được điều tra ra, quả thật sự việc là do người của bên đó làm. Thiếu gia, kẻ sách của cậu thật sự quá hay. Nhưng mà cậu thế này, chẳng phải sẽ tổn thương tiểu thư sao?”

“Không đâu.” Bạch Tịnh Trần trực tiếp trả lời.

Cô ấy cũng đâu phải người bình thường, có thể tổn thương được sao?

Một năm trước, chính là Bạch Tịnh Trần cứu An Nhiên đưa lên bờ. Khi nhìn thấy An Nhiên, hắn cũng rất kinh ngạc. Hắn không nghĩ rằng mình sẽ cứu được một người giữa biển lớn mênh mông như vậy, càng không nghĩ rằng, người hắn cứu lại là Phó An Nhiên - người hắn đã từng có duyên gặp mặt một lần.

Sau khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của Phó An Nhiên, một kế hoạch bắt đầu xuất hiện trong lòng hắn.

Chỉ là không nghĩ rằng cô sẽ phối hợp đến mức độ như vậy, thậm chí còn làm một cách hoàn hảo đến thế.

“Ý của em là, vì không muốn nợ ân tình nên em đã đồng ý thỉnh cầu của Bạch Tịnh Trần?” Giọng nói Phó Quân Hoàng bỗng nhiên trầm xuống.

Lúc các anh em binh sĩ đứng bảo vệ trước cửa nghe sĩ quan huấn luyện nhà mình lớn tiếng như thế, cơ thể cũng căng cứng theo phản xạ có điều kiện.

Đã bao lâu rồi bọn họ chưa nghe thấy giọng nói hùng hồn ấy của sĩ quan huấn luyện nhà mình? Điều này khiến khóe mắt bọn họ ngấn lệ.

An Nhiên kéo tay anh, “ừ” một tiếng.

“Không phải vấn đề gì to tát, vẫn còn chưa đầy nửa năm nữa. Đợi đến lúc người anh ta muốn bảo vệ lên chức rồi, thỏa thuận giữa em và anh ta cũng xem như tự động hủy bỏ thôi.”

“Thỏa thuận gì chứ? Ai lên chức?” Trong đầu Phó Quân Hoàng bất chợt hiện ra một hình ảnh: “Bạch Nhã Nhi?”

An Nhiên bỗng nở nụ cười, ai nói lão soái ca nhà cô không nhạy bén cơ chứ, xem phản ứng của anh nhanh chưa kìa.

Phó Quân Hoàng ra vẻ muốn gọi điện thoại Khâu Doãn Hiên, chuyện phụ nữ nhà hắn ta thì tìm bảo bối của anh làm gì chứ!

Đột nhiên, ánh mắt của anh nhìn về phía An Nhiên: “Từ đầu Khâu Doãn Hiên đã biết chuyện của em rồi?” Anh muốn giết hắn ta, tuyệt đối sẽ giết hắn ta!

Một tay An Nhiên lấy điện thoại trong tay anh, cười nói: “Anh cảm thấy nếu như Khâu Doãn Hiên biết chuyện của em thì anh ta có thông báo với anh không?”

Đây cũng là lý do vì sao cô không cho Bạch Tịnh Trần nói cho Bạch Nhã Nhi biết.

Nếu như Bạch Nhã Nhi đã đi ra từ chỗ ấy, vậy thì đừng để cô ấy phải chen vào lần nữa.

Bạch Tịnh Trần không muốn huyết thống trở nên lung tung, chỉ muốn giúp Bạch Nhã Nhi ngồi lên vị trí kia một lần nữa, điều này cô có thể hiểu.

Bạch Tịnh Trần cứu cô, cô cần phải báo đáp, điều này đối với cô mà nói là một đạo lý thường tình. Cô chỉ sợ rằng hẳn ta không muốn, Phó An Nhiên cô là một người ghét nợ ân tình người khác.

Đã có thể trả ân tình, vì sao không đồng ý?

“Anh không cho phép.” Chuyện này tất nhiên sẽ rất nguy hiểm, vụ nổ lần này hoàn toàn nhắm vào cô, việc này quá nguy hiểm, anh sẽ không cho phép bảo bối của anh phải đối diện với một chuyện nguy hiểm như vậy.

An Nhiên biết rõ sau khi nói chuyện này cho anh nghe, anh tất nhiên sẽ không đồng ý.

“Lão soái ca, bây giờ em là Bạch Dạ. Sau này ở trước mặt người khác, lúc nhìn thấy em, anh phải nhớ gọi em là Bạch Dạ đấy nhé.” Cô không thể bị bại lộ, nếu không tất cả những gì Bạch Tịnh Trần làm trong hai năm qua đều sẽ trở nên uổng phí.

Vậy thì cô lại tiếp tục nợ nữa rồi.

Đôi con ngươi đen láy lẳng lặng nhìn cô.

An Nhiên đưa tay捏 chóp mũi của anh: “Sau này không được quá thân thiết với em trước mặt người khác, không được gọi em là bảo bối.”

“Không.”

“Lão soái ca...”

“Không. Của anh mà.” Chỉ có thể là của một mình anh thôi, anh không buông tay, không thỏa hiệp.

“Lão soái ca, anh không hiểu ý của em rồi, ý em là...”

Hắn ôm chặt cô, cánh tay dùng nhiều sức: “Không! Cho!” Anh trầm giọng nói ra từng chữ một.

“Lão soái ca, đừng tùy hứng như vậy chứ. Nếu như em biết nói với anh sẽ trở nên thế này, em sẽ không nói với anh gì cả, cũng sẽ không gặp anh, dựa theo dự định ban đầu mà thực hiện, giả vờ không quen biết anh!”

Hàng lông mày Phó Quân Hoàng nhíu chặt lại, giả vờ không quen biết?

Nhìn đôi môi cô đóng mở, đôi môi xinh đẹp nói ra những lời khiến anh tức giận, mắt anh ngày càng tối tăm hơn.

“Lão soái ca, đừng khiến em cảm thấy hối hận, em...”

Những lời tiếp theo đều bị Phó Quân Hoàng nuốt sạch.

Mặt An Nhiên bỗng dưng đỏ lên.

Nụ hôn này rất ngắn, chỉ nhẹ một chút thôi nhưng ánh mắt Phó Quân Hoàng ngày càng tối đi. Tầm mắt anh vẫn nhìn môi cô không rời, thấy cô vừa định mở miệng lên tiếng, anh lại cúi đầu, phủ lên môi cô một lần nữa.

Mãi đến khi cô hoàn toàn im miệng, không nói thêm nữa mới thôi.

An Nhiên thờ dài trong lòng, từ trước đến giờ cô không biết lão soái ca còn có một mặt trẻ con như vậy.

“Sau này anh phải nhớ gọi em là Bạch Dạ. Phải gọi em là...” An Nhiên vẫn không từ bỏ ý định, cô sợ anh không nhớ.

Kết quả, lần này cũng giống như lần trước, cô chưa nói xong câu đã bị Phó Quân Hoàng nuốt sạch.

Trong lòng An Nhiên nổi bão, nhưng lại không thể làm gì khác.

Mà lúc này, cửa phòng bệnh vang lên tiếng ồn ào, chỉ thấy Bạch Tịnh Trần đẩy cửa bước vào, khiêm tốn đứng ở cửa, trên môi còn nở một nụ cười; nhìn hai người kia đang ôm hôn nhau, hẳn nói:

“Phó tiên sinh, bây giờ anh có thể buông vị hôn thê của tôi ra chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chẳng phải Khúc Tuệ Tuệ bị dẫn về Phó gia rồi hay sao? (1)

Giọng của Bạch Tịnh Trần vẫn dịu dàng như trước đây, trong lời nói còn kèm theo một nụ cười.

Ngay cả những binh sĩ đứng ngay cửa, sau khi nghe thấy giọng nói đó cũng không thể kiềm chế được mà quay đầu lại nhìn Bạch Tịnh Trần. Điều bọn họ ngạc nhiên không phải là lúc người đàn ông này nói ra những lời đó mà còn có thể bình tĩnh đến vậy. Điều họ ngạc nhiên chính là người đàn ông này nói người phụ nữ của giáo quan là vị hôn thê của hắn!

Vị hôn thê! Sao người đàn ông này dám cả gan giành phụ nữ của giáo quan bọn họ chứ? Cho dù người phụ nữ này thật sự là vị hôn thê của hắn, vậy thì cũng phải cướp về! Trước giờ bọn họ chưa từng thấy, giáo quan vì một người mà căng thẳng đến như vậy.

Bởi vì sức khỏe và tinh thần của giáo quan thoải mái thì những ngày tháng sau này của bọn họ cũng thoải mái. Cho nên, người phụ nữ này phải thuộc về giáo quan! Có điều những binh sĩ này chưa kịp lên tiếng đảm bảo cho cuộc sống êm đềm của chính mình thì giáo quan của bọn họ đã lên tiếng: “Tiến.”

Đối với người khác luôn luôn là về mặt lãnh đạm, không tình không nghĩa, thật không hổ danh là giáo quan của bọn họ. Giáo quan của họ đã không lên tiếng, vậy những con tôm bé nhỏ như bọn họ cũng không có tư cách nói bất kì điều gì. Hiện tại, bọn họ đang làm đúng phận sự của mỗi người. Bọn họ muốn để giáo quan của mình sống những ngày vui vẻ hạnh phúc.

Bạch Tịnh Trần đặt hoa đã chuẩn bị sẵn lên bàn gần đầu giường, về mặt hiền hậu kèm theo một sự dịu dàng:

“Hôm nay thấy thế nào?” Hắn nói với An Nhiên.

An Nhiên chỉ mỉm cười không nói gì. Bạch Tịnh Trần là người thông minh. Lúc này hắn tới tìm, chắc chắn là đã đoán được An Nhiên đã nói hết cho Phó Quân Hoàng nghe rồi. Bạch Tịnh Trần đã biết ngay từ đầu, chỉ cần Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng gặp nhau, thì những cái gọi là bí mật giữa bọn họ sẽ không còn nữa. Hắn vội chạy về Đế Đô, nhưng không ngờ, cuối cùng hắn vẫn chậm một bước.

Đến được Đế Đô cũng có nghĩa là gặp được Phó Quân Hoàng, sao hắn lại không nắm chắc hành tung của Phó An Nhiên cho được? Hắn nghĩ vậy rồi bước vào phòng bệnh. Nhìn thấy phản ứng của Phó Quân Hoàng, hắn liền đoán ra được Phó Quân Hoàng đã biết hết tất cả.

“Bây giờ không còn cảm giác gì nữa.” An Nhiên nhẹ nhàng trả lời.

Lúc ở khách sạn, An Nhiên nhìn thấy tia sáng ở toà đối diện. Cô không nghĩ ngợi gì, đẩy Tô Dạ ra, còn cô không kịp chạy khỏi, chỉ có thể nấp ở một góc toilet gần mình nhất. Cũng may ở khách sạn thiết kế các phương tiện chống đạn, nếu không thì cô xong đời rồi.

Bạch Tịnh Trần nhìn An Nhiên toàn thân đầy thương tích, hắn rất xót. Nếu như trước đây không liên lụy cô, thì có lẽ cô không phải gặp chuyện như thế này.

Chỗ bó bột trên người An Nhiên quả thật khiến người khác giật mình. Nhưng chỉ có mình cô biết, thật ra cô không bị thương nặng gì, những vết thương trên người chỉ là dọa người khác thôi. An Nhiên cũng không giải thích gì nhiều, cô tựa vào lòng Phó Quân Hoàng, nhẹ nhàng nhìn Bạch Tịnh Trần cười.

Bạch Tịnh Trần cũng không giận, hắn kéo ghế lại ngồi gần giường.

“Mọi người đều quen nhau cả mà.” Cô không muốn giới thiệu thêm.

Nghe thấy An Nhiên nói như vậy, Bạch Tịnh Trần chắc chắn là An Nhiên đã nói hết với Phó Quân Hoàng rồi.

“Anh Phó, rất vui vì lại được gặp anh.” Bạch Tịnh Trần đưa tay ra trước mặt Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng giả vờ không nhìn thấy. Anh chau mày, bây giờ anh còn chưa quên được câu “vị hôn thê” lúc nãy của Bạch Tịnh Trần.

An Nhiên đã từng nói với Phó Quân Hoàng. Cô là Bạch Dạ, thân phận của cô là vị hôn thê của Bạch Tịnh Trần. Hai người họ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, có hôn ước kể từ khi còn trong bụng mẹ. Bạch Dạ có địa vị rất cao trong gia tộc của họ, nhưng cao tới cỡ nào thì Bạch Tịnh Trần không nói cho cô biết.

Nhưng hai năm qua, An Nhiên bởi vì chuyện này mà không ít lần bị truy giết và ám sát. Nghĩ lại thì thân phận Bạch Dạ này cũng không hề đơn giản, có thể khiến nhiều người âm mưu ám sát, xem ra cũng chẳng phải là thân phận bình thường. Cái gọi là đại gia tộc Bạch gia như trong lời đồn đại, trước giờ cô chưa từng nghe qua.

Lúc An Nhiên nhắc đến Bạch gia, Phó Quân Hoàng liền nhớ tới một gia tộc, nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua rồi đột nhiên biến mất khiến anh không nhớ được.

Thấy Phó Quân Hoàng không có ý bắt tay mình, Bạch Tịnh Trần chỉ cười trừ rồi rút tay lại.

“Thật xin lỗi, anh ấy có hơi...”

“Tôi biết mà.” An Nhiên chưa nói hết câu, Bạch Tịnh Trần đã hiểu ý. Hắn cười: “Tin về anh Phó đây tôi nghe cũng không ít.”

Phó Quân Hoàng im lặng.

“Xem ra, Anh Phó đã nghe Bạch Dạ nói rồi?”

“Phó An Nhiên.” Phó Quân Hoàng lên tiếng gọi tên của An Nhiên.

“Tôi hiểu được tâm trạng của anh hiện giờ. Nhưng xin anh hãy hiểu cho, bây giờ Bạch Dạ chỉ có thể là Bạch Dạ, cô ấy không thể có bất kì mối quan hệ nào với Phó gia.” Bạch Tịnh Trần không hỏi Phó Quân Hoàng rốt cuộc có ý gì, hắn nói tiếp.

An Nhiên nghe thấy Bạch Tịnh Trần nói vậy, cô im lặng. Có vẻ, cô cũng đồng ý với cách nói của Bạch Tịnh Trần. Phó Quân Hoàng dĩ nhiên là không đồng ý, bảo bối của anh mãi mãi là bảo bối của Phó gia, sao có thể không liên quan được?

Nhìn thấy sắc mặt Phó Quân Hoàng càng lúc càng khó coi, còn Bạch Tịnh Trần thì vẫn nguyên biểu cảm, hắn nói tiếp:

“Tin tức về Phó An Nhiên đã không còn kể từ hai năm trước rồi. Tất cả mọi người đều cho rằng An Nhiên đã chết. Người trước mặt chúng ta là Bạch Dạ, người duy nhất được gia tộc chúng tôi thừa nhận.”

“Nói bậy!” Phó Quân Hoàng trầm giọng, giọng nói đầy sự uy hiếp, nhưng bao trùm tất cả là nỗi đau của anh.

“Hai năm trước” đã trở thành điều cấm kị của Phó Quân Hoàng, anh không thể nào chấp nhận được những chuyện đã xảy ra hai năm trước. Chuyện xảy ra hai năm trước, anh luôn tự nhủ với mình rằng, tất cả đều tại anh vô dụng và nhu nhược. Cũng giống như chuyện đã xảy ra lúc bảo bối tám tuổi vậy, tất cả đều tại anh nhu nhược nên mới làm hại bảo bối.

Bạch Tịnh Trần không ngờ Phó Quân Hoàng lại phản ứng kịch liệt đến như thế.

Một tia ngạc nhiên xẹt qua mắt hắn, hắn nói tiếp: “Anh Phó, nếu những lời tôi nói lúc nãy làm anh không vui, anh có thể nói cho tôi biết. Nhưng tôi nói thế đều là vì muốn tốt cho hai người. Tôi mong anh hiểu được ý của tôi.”

“Anh chính là muốn để bảo bối của tôi đi làm chuyện nguy hiểm, đúng không?” Về mặt hung hăng không biến đi mà càng lúc càng dữ dội.

Bạch Tịnh Trần giật mình, nguy hiểm sao? Có lẽ vậy, nếu như chuyện này để người khác làm thì chắc chắn rất nguy hiểm. Nhưng nếu đổi lại là Phó An Nhiên thì tất cả nguy hiểm sẽ không còn nữa, chẳng phải sao? Hắn nhớ là Phó An Nhiên rất lợi hại mà.

“Dù bảo bối có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là bảo bối của tôi. Tôi không cho phép cô ấy lao vào bất cứ hiểm nguy nào nữa.” Đôi mắt đen kịt của Phó Quân Hoàng nhìn chằm chằm Bạch Tịnh Trần.

Đôi mắt như chim ưng kia nhắm thẳng đến Bạch Tịnh Trần, hung hăng đến mức khiến cho một người đã từng trải qua biết bao sóng gió như Bạch Tịnh Trần cũng phải瑟瑟. Phó Quân Hoàng quả nhiên là khó đối phó hơn tưởng tượng, thậm chí còn lợi hại hơn nhiều so với những lời đồn đại.

“Nhưng mà anh Phó, tôi...”

“Nếu như không muốn chết thì câm miệng.” Lúc đầu Phó Quân Hoàng hoàn toàn không để tâm đến việc có nên vì bảo bối mà giết người không, nhưng bây giờ anh đã nghĩ thông rồi.

Vì bảo bối của mình, chỉ cần bảo bối không bị thương nữa, chỉ cần bảo bối bình yên ở bên cạnh mình, muốn anh giết bao nhiêu người anh cũng cam tâm. Chỉ cần những người kia không uy hiếp bảo bối của anh nữa. Nếu như tên Bạch Tịnh Trần này còn không biết điều, thì bắt kẻ hắn đã từng cứu mạng bảo bối, cũng bắt kẻ hắn có quan hệ gì với người phụ nữ của Khâu Doãn Hiền, Phó Quân Hoàng sẽ không do dự mà thẳng tay giết hắn.

Bạch Tịnh Trần bắt lực nhìn An Nhiên. Hắn biết Phó An Nhiên là một người trọng tình nghĩa. Nếu không thì hai năm trước hắn cũng không nói chuyện này cho cô nghe. Chuyện này có liên quan đến vấn đề sống còn của cả gia tộc bọn họ.

“Anh, làm người phải có lòng tin.” An Nhiên kéo tay Phó Quân Hoàng.

“Người không tin là anh, không phải em.” Phó Quân Hoàng không để tâm lời cô nói.

“Nhưng người đồng ý với anh ta là em, không phải anh.”

“Vậy anh sẽ giết anh ta.” Nói xong, Phó Quân Hoàng định ra tay.

Ánh mắt Bạch Tịnh Trần không giấu được sự khiếp sợ, có nghĩ cũng không ngờ rằng tên Phó Quân Hoàng này lại điên cuồng đến như vậy.

“Anh!” An Nhiên sợ hãi hét lên, nhưng trên hết là vì tức giận khi Phó Quân Hoàng không nghe theo lời cô.

“Bảo bối, anh...” Phó Quân Hoàng biết An Nhiên giận. Nhưng cho dù cô có giận thì anh cũng không nhượng bộ, mặc cho cô lao vào hiểm nguy.

“Anh, anh phải tin em, sắp được nửa năm rồi, đợi họ chọn xong thì em không còn nguy hiểm nữa.”

“Nhưng em là Bạch Dạ.”

“Đúng, em là Bạch Dạ. Em đã từng nói với anh, sau này nếu có người ngoài, anh phải nhớ gọi em là Bạch Dạ. Cho dù trước mặt Phó lão gia đi nữa, anh cũng phải giả vờ không quen biết em, phải gọi em là Bạch Dạ.”

Phó Quân Hoàng mím môi, im lặng. Bạch Tịnh Trần cũng im lặng. Hần phát hiện dù mình có nói nhiều đến đâu đi nữa thì cũng không bằng mấy câu của Phó An Nhiên.

“Em không muốn vì chuyện này mà liên lụy Phó gia.” An Nhiên thở dài: “Có người nhắm vào Phó gia, chắc anh cũng đã nhận ra, em không muốn để hần nắm được thời cơ ra tay với Phó gia.” Đây là điều khiến An Nhiên băn khoăn nhất.

Hai năm trước, An Nhiên nghi ngờ chuyện của Piterman là do Caesar làm. Nhưng điều tra suốt hai năm, nay mới phát hiện ra chuyện của hai năm trước hoàn toàn không liên quan gì đến Caesar. Dù lần đó có thấy Caesar xuất hiện trong số những học viên trường thợ săn, nhưng chuyện năm đó không phải do Caesar làm.

Kể từ lúc đó, tất cả mọi chuyện đều dừng lại ở đấy, không tiến triển thêm được gì, An Nhiên không điều tra thêm được bất cứ tin tức gì nữa. An Nhiên không nói sự hoài nghi của mình cho Phó Quân Hoàng biết. Nhưng xem ra thì chuyện cô điều tra anh đã biết từ lâu, công tác tình báo của anh còn giỏi hơn người của cô.

Hơn nữa lần này, người An Nhiên dùng đều là người của Bạch Tịnh Trần. Vì để kế hoạch của Bạch Tịnh Trần có thể hoàn thành một cách suôn sẻ mà suốt hai năm qua, sau khi tỉnh lại, An Nhiên không liên lạc hay thông báo cho một ai biết cả.

À không, cô có liên lạc với một người. Người hầu trung thực của cô, Simon. Người chứng minh chuyện hai năm trước không phải do Caesar làm cũng chính là Simon.

Ánh mắt đen kịt của anh dần trở nên sâu thẳm. Ngay cả lão gia cũng đã nhận ra có người nhắm đến Phó gia thì làm gì có chuyện anh không biết? Có điều, người đứng đằng sau chuyện này là ai thì đến giờ anh vẫn chưa điều tra ra được.

“Bây giờ, Phó gia đang trong tình thế dầu sôi lửa bỏng, em...”

“Không sao, anh bảo vệ em.” Phó Quân Hoàng nhìn sang Bạch Tịnh Trần: “Tôi bảo vệ cô ấy.”

Năm chữ đó như đâm thẳng vào ngực của Bạch Tịnh Trần.

“Xem ra anh Phó vẫn luôn một lòng che chở cho Bạch Dạ, vậy tôi yên tâm rồi.” Sắc mặt của Bạch Tịnh Trần không đổi, hần cười.

“Ý gì?” Phó Quân Hoàng hỏi nhẵn nhủ.

“Nghe nói gần đây Phó lão gia đã để một cô gái đến ở Phó gia, người đó chắc là vợ của anh Phó.”

Những lời của Bạch Tịnh Trần khiến An Nhiên có chút không tin. Cô ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng. Nhưng lúc nhìn thấy Phó Quân Hoàng cũng kinh ngạc, cô liền hiểu ra. Phó Quân Hoàng cũng chẳng biết gì.

“Bảo bối, anh... Đã rất lâu anh không quay lại Phó gia rồi, anh chỉ về nhà của chúng ta thôi. Anh...” Phó Quân Hoàng không biết phải giải thích thế nào. Anh không biết chuyện Phó lão gia đã làm. Thậm chí còn không biết Phó gia dẫn một nữ nhân vào ở.

“Ồ? Vậy ra anh Phó không biết, tôi còn tưởng anh đã biết rồi cơ.” Bạch Tịnh Trần ngạc nhiên nói.

Phó Quân Hoàng thật sự không biết chuyện này. Kể từ lúc về khu quân đội, tối đêm nào anh cũng từ khu quân đội về nhà. Anh cẩn thận quét dọn từng góc ngách phòng của anh và An Nhiên, đến khi trời gần sáng thì lái xe quay lại quân đội, tiếp tục việc huấn luyện của ngày hôm sau.

Dường như không thấy bóng dáng gì của anh ở Phó gia, nếu có về thì anh cũng chỉ về với tổ ấm của anh và An Nhiên. Vì vậy, đối với việc Phó gia dẫn về một nữ nhân, anh thật sự không biết gì cả. An Nhiên dĩ nhiên là tin tưởng Phó Quân Hoàng. Nếu như ngay cả chuyện này cũng không tin, vậy thì chuyện của hai năm trước càng không tin.

“Anh muốn phá đám tôi phải không?” Phó Quân Hoàng đưa mắt nhìn về phía Bạch Tịnh Trần, sắc lạnh đến mức khiến Bạch Tịnh Trần phải nhìn đi hướng khác.

Phó Quân Hoàng đúng là danh bất hư truyền.

“Anh Phó, sao anh lại nghĩ vậy? Tôi nghĩ anh biết nên muốn xác nhận một chút. Hơn nữa, tôi còn nghe nói, cô gái này là quân y trong quân đội của các anh, Khúc Tuệ Tuệ, Khúc tiểu thư.” Bạch Tịnh Trần lắc đầu cười, vẻ mặt vô tội.

Khúc Tuệ Tuệ?

Cô gái thích Phó Quân Hoàng. An Nhiên có một chút ấn tượng với cô ta. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, dù thích Phó Quân Hoàng, nhưng không có bất kỳ tâm tư nào khác. Đối với An Nhiên, con người của Khúc Tuệ Tuệ cũng không tồi. Ít nhất thì đối với những người đào hoa phong nhã khác, Khúc Tuệ

Tuệ cũng được xem là một cô gái tốt.

Nghe thấy Bạch Tịnh Trần nói như vậy, Phó Quân Hoàng dường như đã nhớ ra điều gì đó. Hồi đợt trước, anh vừa huấn luyện xong và quay về phòng. Khúc Tuệ Tuệ đến phòng làm việc của anh, hỏi anh có muốn cùng về nhà không. Lúc đó, Phó Quân Hoàng không nhận ra, anh chỉ lắc đầu. Khúc Tuệ Tuệ không nói gì, lặng lẽ bỏ đi.

Bây giờ nghĩ lại, lúc cô ta hỏi câu đó chắc cũng là lúc cô ta đã vào ở trong Phó gia rồi?

Nhìn thấy Phó Quân Hoàng nhũn mảy, Bạch Tịnh Trần cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào, ngay cả tư thế ngồi của hắn cũng đã bắt đầu trở nên tùy tiện.

“Xem ra anh Phó đã nhớ ra được chuyện gì rồi.”

“Anh...” Phó Quân Hoàng lo lắng nắm lấy tay An Nhiên.

“Em biết mà, em đã nói rồi, em tin anh.” An Nhiên cười trấn an Phó Quân Hoàng.

Chỉ một câu nói, tất cả mọi bất an của Phó Quân Hoàng đều tan biến.

Bạch Tịnh Trần liếc nhìn hai người họ. Cuối cùng, đôi mắt long lanh kia rũ xuống, một tay chống trên ghế, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu mình, hai chân bắt chéo. Từ góc nghiêng này có thể thấy, hình tượng một thiếu gia nhà giàu hoàn mỹ đến mức không có gì sánh được.

Có điều, nếu như hình tượng này của Bạch Tịnh Trần bị Bạch Nhã Nhi nhìn thấy thì nhất định cô ta sẽ bỏ chạy xa nhất có thể. Không ai biết rằng dáng vẻ như thế này của hắn lại dọa người khác sợ hãi. Trên thế giới này sao lại có người tin tưởng đối phương đến như vậy? Không sao, hắn có thời gian, hắn có thể từ từ đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chẳng phải khúc tuệ tuệ bị dẫn về phó gia rồi hay sao? (2)

Bên trong một căn phòng có kiểu dáng Trung Âu.

Caesar đang đứng trước một bức tranh, trong tay còn cầm một cây cọ, tay còn lại cầm bảng màu, xung quanh bày bừa bộn màu vẽ và cọ.

“Chủ tử, đã dẫn người về rồi.” Rice khẽ gõ cửa, dẫn theo một người trông có vẻ là nhân viên phục vụ bước vào.

Caesar không ngược mặt lên, tiếp tục vẽ như không có gì xảy ra. Tay của hắn vẫn tiếp tục son son phết phết, tập trung đến mức khiến Rice không dám làm phiền hắn. Hai năm qua, chủ tử suốt ngày mê vẽ vời, hơn nữa chỉ mê vẽ mỗi bức này. Nội dung của bức tranh này rốt cuộc là gì, Rice cũng không biết. Bởi vì trước giờ, chủ tử không cho phép ai bước vào phòng vẽ, chỉ được đứng cách đó hai mét.

Người đàn ông mặc đồ phục vụ ở khách sạn Lệ Tinh trông rất ưu tú. Anh ta chỉ là một nhân viên tiếp khách ở tầng sáu thôi. Anh ta không biết sao mình đột nhiên bị dẫn đến một căn phòng xa hoa như thế này. Nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc kia, tên nhân viên phục vụ này bất giác cảm thấy bần rùn.

Hắn không biết người này là ai, nhưng có thể khiến giám đốc của họ phải kính cẩn cúi chào thì thật hiếm thấy ở Đế Đô. Một tên cấp dưới mà lại có thể khiến giám đốc sợ đến như vậy, xem ra tên chủ tử này còn lợi hại hơn nhiều. Rice cùng nhân viên đứng ở một bên đợi cho đến khi Caesar buông cọ xuống.

Tên nhân viên thờ dài. Hắn nghĩ rằng ông chủ tử sẽ hỏi hắn có chuyện gì, nhưng hắn đợi rất lâu vẫn không thấy ông ta hỏi gì. Hắn ngược lên nhìn, thấy ông ta đang mê mê vẽ tranh. Ông ta quan sát bức tranh, cuối cùng quay mặt qua, ánh mắt lạnh lẽo dần trở nên ấm áp. Ông ta nhìn Rice, ngoắc tay ra hiệu cho Rice.

Rice bỗng giật mình. Dù không biết chủ tử rốt cuộc có ý gì, nhưng hắn cũng bước lên phía trước. Rice đến chỗ cách bức tranh nửa mét thì dừng lại: “Chủ tử.”

Xem kia, người của hắn thật biết tuân thủ nguyên tắc. Caesar tỏ vẻ rất hài lòng với hành động của Rice. Hắn rất thích những người biết thân biết phận.

“Qua đây.” Caesar khoát tay gọi Rice.

Lần này, Rice hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nếu không thì hắn cũng đã không ở bên cạnh Caesar nhiều năm như vậy. Rice tiến lên phía trước, hắn đứng bên cạnh chủ tử.

“Sao, có phải là rất giống không? Sinh động lắm đúng không?” Caesar đem bức tranh đưa đến trước mặt Rice, nói một cách vô cùng tự hào.

Rice nhìn nội dung của bức tranh, hần chột sững người. Hần hoàn toàn không ngờ, chủ nhân đã dùng hai năm chỉ để vẽ chân dung một người.

Không sai, trong bức tranh là một cô gái. Cô gái có ánh mắt lạnh lùng, tóc dài ngang vai, mặc một bộ trang phục màu đen. Bên cạnh cô ấy không có ai, một mình ngồi bên bờ cát, dường như đang chăm chú nhìn thứ gì đó.

Một bức tranh rất sinh động. Ít nhất, Caesar cũng đã vẽ Phó An Nhiên như thể cô vẫn còn sống, trông rất xinh đẹp.

“Chủ từ...” Rice không biết nên nói gì.

Hần không ngờ chủ từ lại trở nên như vậy. Hai năm trước, khi họ nhận được tin Phó An Nhiên mất tích, chủ từ đã tức tốc phái người đi Venezuela tìm cô, nhưng kết quả lại không tìm được. Rice biết rõ, rất nhiều người đều đi tìm kiếm tung tích của Phó An Nhiên. Thậm chí không ít người nói rằng An Nhiên đã chết.

Chỉ có chủ từ một mực khẳng định, Phó An Nhiên không thể chết dễ dàng như vậy, tiếp tục tìm. Lúc đó, Rice mãi mãi không thể quên biểu cảm của chủ từ. Hần trông thì có vẻ đang hưng phấn, nhưng trong sự hưng phấn đó lại kéo theo sự cực đoan.

Những thuộc hạ hần phái đi không tìm được người không những không bị trừng phạt, ngược lại còn được thưởng một số tiền lớn. Lúc đó, Rice đã nghĩ rằng não của chủ từ có vấn đề. Nhưng, sau này xảy ra quá nhiều chuyện khiến hần phải thay đổi suy nghĩ. Chủ từ nhà hần vẫn bình thường.

“Có phải là rất giống không? Tôi đã nói rồi mà, cô gái này làm gì chết được chứ.” Caesar tự nói một mình, sau đó lại tập trung ngắm bức tranh.

Tên nhân viên phục vụ đang rất sợ hãi. Hần không biết mình bây giờ nên làm gì, thậm chí chân cũng không cử động được. Hần vẫn còn nhớ, lúc hần cùng người tên Rice này rời khỏi, giám đốc đã nói với hần, phải chú ý tới hành tung của người bên cạnh.

Hần cũng nhớ rằng, khi nãy, lúc ông chủ từ không nói chuyện, người tên Rice này đã ngoan ngoãn đứng bất động ở đây. Lúc ông chủ từ gọi qua, người tên Rice cũng chỉ bước tới bên cạnh rồi dừng lại chứ không tiếp tục tiến lên phía trước.

Chắc chắn, quy tắc trong ngôi nhà này rất nghiêm ngặt, nếu như hần sơ hở không chú ý thì có thể cái mạng này không giữ được. Tim hần đập rất nhanh, nhưng hai người họ hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hần. Toàn thân hần căng cứng, chân cũng bắt đầu tê, hần không biết lát nữa có đi được hay không.

Lúc hần định phát ra âm thanh gì đó để nhắc nhở hai người họ về sự tồn tại của mình, thì ông chủ từ đột nhiên ngẩng đầu lên và nhìn hần.

“Anh qua đây.”

Chân hần tê rần rần nhưng vẫn cố nhịn và bước về phía hai người họ. Có điều, tên nhân viên phục vụ này rất thông minh, nếu không thì hần cũng không được lên tầng sáu hầu hạ. Hần dừng lại phía trước Rice.

Rice và Caesar nhìn thấy cử chỉ của hần đều thấy bất ngờ, nhưng Caesar lại bật cười.

“Quả nhiên là một người hiểu chuyện.”

Tên nhân viên không dám lên tiếng.

“Người mà anh cần hầu hạ tên là gì?” Caesar nhìn tên nhân viên, nhẹ giọng hỏi.

Nhân viên phục vụ không biết ông ta muốn hỏi ai. Người hầu hạ rất nhiều, hỏi cụ thể là ai thì hần cũng không biết. Bên trong khách sạn, không ít người làm nghề đó. Cũng giống như tên nhân viên phục vụ này vậy, dù hần chỉ là một nhân viên bình thường phục vụ khách ở tầng sáu, nhưng lúc các quý bà cần, hần vẫn có thể phục vụ những chuyện có thể khiến họ vui vẻ. Đương nhiên những chuyện này đều cần phải cời quần áo.

Nhân viên phục vụ nghĩ, có phải những người đã từng qua đêm với hần đều là tình nhân hoặc vợ của ông chủ không. Nếu thật sự là như vậy thì ngay cả bản thân hần sẽ chết như thế nào hần cũng không biết.

“Ông chủ, tôi không hiểu ý ông đang nói, tôi...”

Hần rất muốn nói rằng hần thật sự không biết đó là người phụ nữ của ông chủ. Nhưng cuối cùng, hần lại đem những lời đó nuốt vào trong bụng. Bởi vì, hần nói như vậy chẳng khác nào không đánh mà tự khai.

“Nguyên nhân của vụ nổ 608 là gì, có biết không? Bên trong có ai ở và ai đã đi ra, hai ngày nay anh đã thấy những ai?” Caesar tùy tiện hỏi.

Nghe thấy những câu hỏi của Caesar, tên nhân viên phục vụ thở dài. Xem ra, ông chủ từ chỉ muốn hỏi về vụ nổ.

“Bộ đối ngoại vẫn chưa đưa ra đáp án chính thức. Nhưng tôi nghe nói, thứ gây nổ là từ toà lâu đối diện ném qua, khách sạn này sao lại có thể phát nổ được chứ.” Xem ra tên nhân viên này không hề sợ hãi đến mức đó, chưa gì mà hần đã nói như máy phát thanh.

“Sau đó thì sao?”

“À, sau đó, có một vị khách tên Bạch Dạ trong 608, thân thể của cô ấy rất dữ dội. Bất kể là đi đâu đều dẫn theo rất nhiều vệ sĩ. Thậm chí, ngay cả lúc đi nhà hàng ăn cơm cũng phải giải tán mọi người.”

“Ồ?”

“Theo lời giám đốc nói, cô gái tên Bạch Dạ này xuất thân không tầm thường, nhưng rốt cuộc là dữ dội đến mức nào thì không ai biết. Còn nữa, tôi đã gặp Tô Kinh Thiên ở tầng sáu. Tên Tô Kinh Thiên được nhiều người đồn đại là một người trẻ tuổi tài sắc vẹn toàn trong giới thương gia, nổi tiếng với những thủ đoạn tàn độc.” Chắc chắn, tên nhân viên phục vụ này là một fan hâm mộ của Tô Kinh Thiên.

Tên nhân viên này không nhìn thấy Phó Quân Hoàng. Hơn nữa, giám đốc Vương cũng không phải ngu dốt, không thể nào để Phó Quân Hoàng xuất hiện ở khách sạn của bọn họ. Sau vụ nổ, khắp nơi đều bảo rằng, chuyện này có thể che giấu thì cứ che giấu, không thể che giấu được nữa thì hãy tính. Vì vậy mà tên nhân viên này mới không biết chuyện Phó Quân Hoàng cũng xuất hiện ở tầng sáu, ngay hiện trường xảy ra vụ nổ.

Caesar chớp chớp mắt, chẳng lẽ hắn đã nhớ nhầm? Người đó không phải cô? Dù cô có lợi hại đến đâu thì cũng không thể trong khoảng thời gian hai năm ngắn ngủi mà khôi phục được thân phận, khiến tổng giám đốc khách sạn Lệ Tinh phải dè chừng. Chắc hẳn đã nghĩ quá nhiều rồi.

Rice nhìn chằm chằm chủ tử, sau đó mới nói: “Còn chỗ nào chủ tử cảm thấy đáng nghi nữa không?”

Tên nhân viên liếc Rice một cái rồi nói: “Không còn điểm gì đáng nghi nữa. Chỉ là tôi nghe nói, lần này tên Tô Kinh Thiên nổi trận lôi đình, bởi vì người phụ nữ của hắn đã không may xảy ra chuyện trong vụ nổ.”

Ánh mắt của Caesar bỗng thay đổi. Hắn đem bức tranh đưa tới trước mặt tên nhân viên phục vụ.

“Đã từng gặp qua người con gái trong bức tranh này chưa?”

Sau khi nhìn thấy bức tranh, tên nhân viên ngẩn người, hắn ngạc nhiên nói: “Ông chủ, ông thật lợi hại, không ngờ ông cũng quen tiểu thư Bạch Dạ.”

Sau khi tên nhân viên nói xong, hắn liền thở dài nhẹ nhõm. May là lúc này hắn không nói xấu Bạch Dạ, nếu không thì hắn chết chắc rồi.

Caesar nhìn xuống, trầm ngâm: “Anh có chắc là đây chính người tên Bạch Dạ không?” Hắn chỉ vào người trong tranh lần nữa, giọng không giấu được sự hưng phấn.

“Không sai, mấy ngày nay tôi đều chuyển đồ cho tiểu thư Bạch Dạ. Tôi chắc chắn mình không nhìn nhầm người.” Tên nhân viên gật đầu.

Caesar cười phá lên, lớp mặt nạ bạc kia toả ra một luồng sáng lạnh. Nhưng đột nhiên nhớ ra vụ nổ đó, nghĩ rằng cô có thể đang bị thương, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, ánh mắt hắn bỗng sa sầm lại.

“Cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

Sự thay đổi chóng mặt của Caesar khiến tên nhân viên tạm thời không kịp phản ứng. Hắn bị dọa đến mức không biết nên nói gì.

“Chủ tử đang hỏi anh đấy.” Rice nhú mày nhắc nhở.

“Trong bệnh viện quân đội Mỗ Mỗ, phòng chăm sóc đặc biệt.” Tên nhân viên sợ hãi, vội trả lời.

Hắn nghe giám đốc nói vậy, hơn nữa còn nghe nói tất cả chi phí đều do khách sạn chi trả. Cách sofa không xa, Caesar lấy một tấm vải ra đẩy bức tranh lại. Ánh mắt của tên nhân viên khẽ lướt qua, hắn thấy ông chủ từ đi thẳng ra ngoài cửa.

Rice thở dài, cho dù hắn biết chủ tử đang muốn làm gì, nhưng ngoài đuổi theo thì hắn không biết làm gì khác. Tên nhân viên đứng ngay cửa ra vào nhìn Rice với ánh mắt cầu xin, như thể không muốn ở đây một mình.

“Anh muốn tiếp tục ở đây sao?” Rice đi được một đoạn, nhìn thấy tên nhân viên không đuổi theo, lạnh lùng quay đầu lại hỏi.

Tên nhân viên giống như được giải phóng. Chân hắn không còn tê nữa, cơ thể cũng không còn khó chịu, hắn nhanh chân đuổi theo Rice, còn nhìn Rice với ánh mắt cảm kích. Đôi mắt long lanh kia không giấu được bốn chữ “Anh là người tốt”.

Bên ngoài bệnh viện quân đội Mỗ Mỗ.

Một chiếc xe hơi đen dừng ở chỗ cách cổng không xa. Người trong xe đưa mắt về phía cổng, nhìn dòng người ra ra vào vào.

“Môn chủ, cậu muốn đi xác nhận mà, sao lại không xuống xe trực tiếp đi tìm người?” Lão Lưu liên tục thở dài, sau khi họ biết tin, môn chủ liền cho ông ta lái xe đến đây.

Nhưng điều khiến ông ta dở khóc dở cười là môn chủ không có ý định vào bên trong. Hắn chỉ ngồi trong xe chống cằm, hoàn toàn không ý thức được rằng mình đang cản tay. Lão Lưu hiểu rõ, đứa trẻ này đang hỏi hớp.

“Môn chủ, cậu chỉ là vào bên trong xác nhận thôi mà, cần gì phải lo lắng đến vậy.”

Không ai có thể hiểu được tâm trạng của Diêm Từ Diệp lúc này. Ánh mắt hắn cứ nhắm về những người ra vào bệnh viện. Kính xe phản chiếu ra vẻ mặt nhợt nhạt của hắn.

“Nếu như tin tức lần này lại sai thì tôi nên làm gì đây?”

Hai năm qua, hắn nhận được rất nhiều tin giả, hắn từ hi vọng biến thành tuyệt vọng. Hắn không ngờ, lúc hắn biết được tin Gia đã hoàn toàn biến mất, điều đầu tiên hắn nghĩ là không thể nào. Chưa kể lúc đó có Phó Quân Hoàng bên cạnh, mà nếu chỉ có mình cô đi nữa thì với năng lực của mình, cô không thể nào để xảy ra chuyện được.

Nhưng suốt hai năm qua, hầu như cả thế giới đều nói Phó An Nhiên đã chết. Hắn biết Phó gia dẫn một người mới về nhà. Có lời đồn rằng, cô gái đó được Phó gia chọn làm vợ chính thức của Phó Quân Hoàng. Diêm Từ Diệp cho rằng đây chỉ là cách che mắt thiên hạ của Phó Quân Hoàng. Anh ta chỉ là muốn nói với cả thế giới rằng Phó An Nhiên đã không còn nữa. Như vậy, anh ta mới có thể một mình độc chiếm Gia.

Sao hắn có thể dễ dàng tin lời Phó Quân Hoàng được chứ? Phó Quân Hoàng nghĩ rằng âm mưu của mình rất hoàn hảo, không ai phát hiện ra sao? Hơ!

Lão Lưu thờ dài, đứa trẻ này thật sự đang rất sợ hãi. Hắn rất cô độc. Ngoại trừ Tần Gia ra thì tất cả những người muốn tới gần hắn, hắn đều từ chối. Tần Gia chẳng phải là một người cô độc sao? Hai người cô độc đến với nhau thì sao có thể sưởi ấm cho nhau? Nếu như ngay từ đầu có kết quả thì chuyện cũng không đi tới nước này.

“Mặc dù kết quả không như cậu muốn, nhưng cậu đã cố gắng lắm rồi, không phải sao? Đừng tiếp tục như thế nữa.” Lão Lưu không biết nên nói gì, bây giờ Tần môn cũng đã bắt đầu lung lay rồi.

So với mấy năm trước, hai năm nay Tần môn trông có vẻ hỗn loạn hơn, không những bề phái nhiều hơn mà còn có thêm sự xuất hiện của Tần Lam. Dù Tần Lam thật sự rất giống với Tần Gia, nhưng ai biết được cô ta là thật hay là giả chứ? Lão Lưu sống lâu như vậy, tình huống gì mà ông ta chưa từng gặp qua? Chỉ là trong Tần môn có không ít người muốn làm loạn, nhưng đối với cô gái xuất hiện đột ngột tên Tần Lam kia, ông ta tuyệt đối tin tưởng.

Nếu như Môn chủ không đưa ra câu trả lời, Tần môn này chắc chắn sẽ loạn lạc. Nhưng trong hai năm qua, Môn chủ dường như chỉ tập trung tới chuyện tìm kiếm Phó An Nhiên. Đối với việc của Tần môn, hắn hoàn toàn không giao quyền cho cấp dưới đi giải quyết. Giao thì dễ nhưng lấy lại thì rất khó.

Diêm Từ Diệp ngồi thẳng lưng lên. Lão Lưu nói rất đúng. Bất kể là tin tức lần này thật hay giả, hắn cũng phải đi xem thử. Ít nhất thì có thể cho bản thân một lời giải thích, không phải sao? Diêm Từ Diệp hít một hơi thật sâu. Ánh mắt yêu thương của lão Lưu đã giúp hắn có động lực xuống xe.

“Đi thôi, tôi đi cùng cậu.” Lão Lưu vỗ vai Diêm Từ Diệp rồi cùng hắn xuống xe.

Lúc hai người họ xuống xe và đi về phía bệnh viện, có mấy chiếc xe vọt nhanh qua mặt họ và dừng lại ở bãi đậu xe. Xe còn chưa dừng lại thì người trên xe đã nhảy xuống. Ngay cả cửa còn không đóng, không tắt máy xe, chìa khoá cũng không rút, cứ vậy mà chạy thẳng vào trong bệnh viện.

“Chết tiệt, sao các người không đợi tôi!” Cô gái chữ xong thì thẳng tay cời đôi giày cao gót ra rồi cầm trong tay, để chân trần mà chạy trên nền đất lạnh.

“Mẹ ơi! Tần Vô Song, cô muốn chết sao! Di của cô đến đây, cô sẽ không đau đâu!” (cách nói đùa của Ngô Chấn) Ngô Chấn lớn tiếng hét, sau đó xông thẳng lên phía trước. Mặc cho người xung quanh nhìn ngó, hắn bế người đàn bà đáng chết đó lên vai, sau đó đi đến phòng mà họ muốn tới.

“Ngô Chấn, bỏ lão nương xuống! Nếu không thì lát nữa không xong với lão nương đâu!” Tần Vô Song bị Ngô Chấn vác trên vai, nhưng cô ta thấy tư thế lúc này không hề mệt mỏi, rõ ràng là Ngô Chấn có từng chú ý.

Mặt khác, Diêm Từ Diệp và lão Lưu đang trên đường đi đến dãy phòng chăm sóc đặc biệt. Đến nơi, Diêm Từ Diệp đứng trên hàng lang. Hắn không đi tìm vì hắn đã biết người hắn muốn tìm đang ở đâu rồi.

Chỗ rộng lớn với sáu binh sĩ đang đứng gác kia, không ai khác ngoài cô. Diêm Từ Diệp biết mình không thể tới gần. Hắn ngồi ở một góc, không nhìn về phía trước, cũng không động đậy, chỉ dán mắt lên cửa phòng bệnh, ngáy người ra.

Lão Lưu nhìn thấy vậy, trong lòng cảm thấy bất lực. Ông ta lấy lại bình tĩnh, sau đó bước tới trước mặt sáu binh sĩ, cười tủm tỉm nói: “Các anh bạn, tôi muốn hỏi một chút, người ở trong phòng này có phải là khuê nữ của tôi không vậy?”

Lão Lưu tỏ vẻ thân thiện, ông cười hiền lành. Trong lòng của anh em binh sĩ, tất cả người già đều cần được yêu thương.

“Lão đại gia, chắc ông tìm nhầm chỗ rồi, ở đây không có khuê nữ của ông.” Một binh sĩ trong số đó lên tiếng trả lời.

“Không phải à? Sao có người nói với tôi là ở đây chứ. Các anh mở cửa cho tôi xem đi, xem xem người bên trong có phải là khuê nữ nhà tôi không?” Lão Lưu nhìn thấy cửa phòng đóng kín, về mặt nghi ngờ.

Về mặt đáng thương kia khiến các anh em binh sĩ lương thiện cảm thấy mềm yếu. Các binh sĩ biết lúc này giáo quan của bọn họ đang kể chuyện cho vợ của anh ấy nghe, thấy không có gì nữa liền nói nhỏ với lão Lưu:

“Lão đại gia, sau khi cho ông xem, nếu như không phải khuê nữ của ông thì ông không được nói thêm bất cứ điều gì nữa.”

“Được!” Lão Lưu nhìn những binh lính với ánh mắt đầy cảm kích.

Một binh sĩ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lộ ra một khe hở, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy được Phó Quân Hoàng và An Nhiên đang ở bên trong.

Trên đùi Phó Quân Hoàng đặt một quyển sách, một tay đỡ lấy An Nhiên. An Nhiên trông rất điềm tĩnh, trên môi còn nở một nụ cười, xem ra tâm trạng của cô rất tốt.

Binh sĩ thấy phản ứng của lão đại gia, gần như đã hiểu ra, anh cẩn thận khép cửa lại.

“Lão đại gia, ông đã thấy rồi đó, đây...”

“Cảm ơn! Cảm ơn mọi người, cô ấy thật sự không phải khuê nữ của tôi. Tôi phải đi tìm khuê nữ của tôi, thật cảm ơn lòng tốt của các anh em”

Binh sĩ bị lời cảm ơn của lão Lưu làm cho ngượng ngùng, anh đưa tay ra kính cẩn nói: “Vi dân phục vụ!”

Mọi người xung quanh đều bật cười, còn lão Lưu thì kính cẩn cúi đầu chào các binh sĩ. Tất cả sững sờ, bọn họ chưa kịp phản ứng gì thì lão Lưu đã đi khỏi.

Vừa đến góc, lão Lưu ngồi xuống bên cạnh Diêm Từ Diệp, yêu thương vỗ về Diêm Từ Diệp:

“Là cô ấy, lần này cậu không cần lo lắng nữa.”

Đột nhiên, Diêm Từ Diệp ngẩng phắt đầu lên, nhìn lão Lưu với ánh mắt khó tin.

“Tôi tận mắt thấy Phó Quân Hoàng cũng ở bên trong.”

Vậy thì không sai rồi, Gia của hần, Gia của hần không sao cả.

Lúc hần đang thấy kích động thì bỗng có một giọng nói của ai đó đang tức giận hét lên:

“Phó An Nhiên! Nha đầu thối! Nếu không chịu rút khỏi đây cho lão nương thì lão nương sẽ giết cô ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Nguyên do (1)

Sáu người lính thấy cô gái với hai bàn chân trần, tóc xõa ngang vai, mặc một chiếc váy dài màu hồng đứng trước mặt, ...

Trong ngày đông lạnh như thế này, một cô gái chỉ mặc một chiếc váy dài, cô không lạnh sao?

Không, trọng điểm không phải ở đó.

“Xin lỗi tiểu thư, ở đây là bệnh viện, cảm gây ồn ào.” Một anh lính trong đám đó nói nhỏ.

Đối với những người lính này mà nói, muốn giữ quan hệ tốt với dân thường thì trong bất cứ trường hợp nào cũng phải cười.

Tần Vô Song không đáp lại mấy người này, cô kéo váy lên để lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cô còn vỗ vỗ cái đùi và lớn tiếng nói: “Sao nào, bà đây chính là không sợ lạnh đấy, bà đây thích mặc như thế này, ánh mắt đó các người có ý gì hả? Các người muốn làm gì hả?”

Tiếng gào thét của Tần Vô Song làm sáu người lính sững sờ.

Không ngờ những cô gái xinh đẹp bây giờ đều nóng tính như vậy.

“Con mù điện, cô bị bệnh thần kinh à?” Tay của Ngô Chấn còn cầm một đôi ủng màu đỏ, hần nhanh chóng đi đến bên cạnh Tần Vô Song, trực tiếp ôm cô dưới ánh mắt kinh ngạc của những người lính, rồi hần cúi xuống giúp cô mang giày vào.

Người đàn ông tốt nha!

Trong lòng những người lính này thầm khen người đàn ông vừa xuất hiện.

Nhưng Tần Vô Song không nể mặt Ngô Chấn, sau khi Ngô Chấn mang giày cho cô xong, cô liền giẫm vào chân Ngô Chấn.

Đế giày cao gót của cô giẫm trên bàn chân của Ngô Chấn, những người lính thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy đau cho Ngô Chấn.

Gót giày kia mà giẫm lên người bọn họ thì không phể mới là chuyện lạ.

Quả nhiên, thấy vẻ mặt nhẩn nhơ của Ngô Chấn là biết cảm giác bây giờ của hắn rồi.

“Phó An Nhiên, nếu bây giờ cô không mở cửa cho tôi, cô có tin tôi giết chết đám người này không?”

Trong phòng không có ai đáp lại, Tần Vô Song cũng không đợi được nữa, nếu cô ấy đã không quan tâm sự sống chết của cô hoặc biết cô không dám chết, vậy thì giết đám lính canh cửa trước mặt cô trước.

Gia biết tính cách của cô, Tần Vô Song cô trước giờ rất ghét những người cản đường cô.

Đám binh lính khi nghe những lời nói hùng hồn của cô ta thì sao có thể để một nhân vật nguy hiểm như thế vào phòng bệnh chứ?

“Tiểu thư, nếu cô...”

“Tiểu thư? Cả nhà anh đều là tiểu thư?” Tần Vô Song hừ lạnh: “Muốn nói điều kiện với tôi à? Tôi nói cho anh biết, anh vẫn chưa đủ tư cách đâu!”

Tần Vô Song là ai? Tần Môn ngoại trừ danh xưng Tam nương liễu mạng, thì cô còn là một kẻ ham tiền, cần tiền hơn cần mạng sống, tình trạng ham tiền còn đáng sợ hơn cả Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết quả là một hạt cát trong sa mạc khi so với Tần Vô Song, còn có một điều là, nếu ai đụng đến một cọng lông của Tam nương liễu mạng thì cô ta thật sự sẽ liễu mạng với người đó.

Người chết trong tay Tần Vô Song không tới một vạn thì cũng tới tám ngàn.

“Vị tiểu thư này, đừng...” Người lính kia định thương lượng với Tần Vô Song.

Nhưng thương lượng với người vô lại như Tần Vô Song? Đây chẳng phải là tự tin quá hay sao?

“Xin lỗi, hôm nay cô ấy ra ngoài chưa uống thuốc.” Ngô Chấn bắt Tần Vô Song đang định nổi giận lại, tay hắn bịt chặt miệng cô lại và cười nói với những người lính.

Tính tình của Ngô Chấn cũng không tốt, nhưng hắn biết trường hợp nào nên dùng thái độ như thế nào, ví dụ như bây giờ, những người lính này tự nhiên sẽ không chịu nổi, đây đều là những người đàn ông chính trực, càng khiêu khích thì bọn họ càng liễu mạng hơn thôi!

Con mụ điên hai năm nay ngày càng trở nên ngốc nghếch.

Những người lính còn đang tức giận nghe lời giải thích như thế thì cũng nguôi.

Bọn họ không sao nhìn ra được người phụ nữ trước mặt họ bị bệnh gì, chẳng lẽ những người nào có vấn đề đều xinh đẹp như vậy?

Trong lòng Tần Vô Song lúc này như đang có lửa, xem nữa căn Ngô Chấn một phát, hắn dám nói Tần Vô Song cô bị bệnh?

Bỏ qua ngọn lửa trong mắt Tần Vô Song, hắn tiếp tục nói: “Chúng tôi chỉ muốn đến thăm Bạch Dạ, chúng tôi có một vài vấn đề muốn hỏi cô ấy.”

Các binh sĩ có chút khó xử nhìn Ngô Chấn rồi nói: “Không phải chúng tôi không cho các anh vào mà là chúng tôi không đủ tư cách cho các anh vào.”

Sĩ quan huấn luyện đã nói nếu không có sự đồng ý của anh ấy thì bất luận là ai cũng phải đợi bên ngoài, thậm chí còn không được nhìn.

Người trước mặt bọn họ thậm chí còn không quen, cũng không biết là ai, do đó càng không thể cho vào.

Trong lòng Ngô Chấn nổi lửa, nhưng hắn biết bây giờ không thể tức giận, nếu tức giận thì càng khó mà vào trong được.

“Anh lính à, hay là anh vào thông báo một tiếng với Bạch Dạ, cứ nói là người của cửa cô ấy đến tìm cô ấy, được không?”

Ngô Chấn không nói tên mình và tên Tần Vô Song ra, chưa kể những người lính này có biết hắn và Tần Vô Song hay không, tên của họ bây giờ đã nằm trong danh sách những cái tên nguy hiểm, những người này mặc dù không biết họ là ai nhưng nhất định biết tên của họ.

Tần Vô Song bị Ngô Chấn bịt miệng đến đỏ cả mặt, một lần nữa nhấc chân rồi dẫm một cái thật mạnh vào chân Ngô Chấn.

Ngô Chấn sớm có chuẩn bị nên Tần Vô Song không đạp trúng được.

Cũng cùng lúc hắn đang mừng thầm trong lòng thì đột nhiên thấy một con đau truyền đến, là cùi chỏ của Tần Vô Song.

Ngô Chấn buông lỏng tay ra, ngồi xổm xuống đất rồi bắt đầu xoa bóp, nhìn biểu cảm của hắn chắc là vô cùng đau đớn.

“Nói nhảm cái gì đấy!” Tần Vô Song trước giờ là một người phụ nữ có tính hiệu suất, cô cời giày ra rồi xoay xoay cổ tay, ánh mắt cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo, luồng khí trên người cô cũng biến đổi.

Bây giờ cô ta là ác quỷ bóng đêm.

Nếu thật sự phải giải quyết đám người ở đây mới có thể gặp được Gia, vậy thì cô không ngại giết người trong bệnh viện.

“Con mụ điên, nếu cô dám nói năng xằng bậy ở đây, cô...”

“Đề bọn họ vào đi.” Một giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Nghe những lời này, binh lính bên ngoài đều kinh ngạc, bọn họ nhìn Tần Vô Song bằng một cái nhìn khó hiểu.

Nếu vừa rồi bọn họ không cảm giác sai thì người phụ nữ đó muốn giết bọn họ.

Sát khí trên người người phụ nữ đó quá dày đặc, sát khí trên người sáu người bọn họ gộp lại cũng không bằng sát khí trên người cô ta.

Thế nhưng, sau khi nghe thấy lệnh của sĩ quan huấn luyện nhà mình, bọn họ đều tự giác đứng thẳng tắp ở cửa, không nhìn Ngô Chấn và Tần Vô Song nữa.

Nghe thấy âm thanh của người ở bên trong, Tần Vô Song sững sờ, cô lập tức mang giày vào, không biết cô lấy từ đâu ra một cây lược nhỏ chải lại tóc, sau khi xác định không còn khuyết điểm nào nữa thì cô mới đẩy cửa đi vào.

Tất cả những việc Tần Vô Song làm đều khiến những người lính gác cửa hết sức ngạc nhiên, bọn họ trước giờ chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào nhiều mặt như vậy.

Quả nhiên, phụ nữ đều là hổ.

Ngô Chấn cũng hít một hơi thật sâu, hần xoa xoa cái bụng đang đau đớn của mình, sau khi kiểm tra không có gì bất thường thì hần đi sau Tần Vô Song vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh ngoài An Nhiên thì còn có hai người nữa.

Ngô Chấn và Tần Vô Song đều biết Phó Quân Hoàng, bọn họ đã phái người âm thầm theo dõi Phó Quân Hoàng, nếu không bọn họ cũng không có được tin tức của Gia nhanh như vậy.

Lúc bình thường, những dị thường của Phó Quân Hoàng đều có liên quan đến Gia của bọn họ.

Bởi vậy, sau khi bọn họ có được thông tin liên không do dự mà chạy thẳng đến bệnh viện.

Nhưng bọn họ không biết người đàn ông còn lại trong phòng bệnh, hoặc là bọn họ không có ấn tượng gì với người đàn ông đó.

Nếu bọn họ gặp qua người này hoặc nếu người đàn ông này thường xuất hiện ở Đế Đô thì kho tư liệu của bọn họ không thể thiếu thông tin của hần được.

Nhưng điều kỳ lạ là bọn họ không hề có một chút ấn tượng nào với người đó.

Bọn họ lúc ở ngoài thì hô to gọi nhỏ, giờ đây sau khi vào phòng bệnh rồi thì lại không biết nói cái gì cho phải.

Tần Vô Song trước mặt An Nhiên lúc nào cũng là một cô gái yếu đuối cần bảo vệ, chỉ là hôm nay cô ta không chịu nổi nữa, Gia vĩnh viễn không cảm nhận được cảm giác của bọn họ.

Lúc vừa quen biết với Gia, lúc vừa mới cảm nhận được trên thế gian này còn có một người ấm áp, lúc vừa định sống tiếp trên cuộc đời này thì bọn họ lại nhận được tin Gia mất tích, thậm chí sống chết còn chưa biết.

Sự việc như vậy, sao bọn họ có thể chịu nổi?

Mặc dù bọn họ tin chắc rằng Gia sẽ không sao, mặc dù bọn họ cứ nói với bản thân rằng Gia là sự tồn tại mạnh mẽ, nhưng trong lòng bọn họ lúc nào cũng có một âm thanh nói rằng: Cho dù Gia có mạnh mẽ thế nào thì cô ấy cũng là một con người.

Là người thì sẽ chết.

Là người thì sẽ có chuyện ngoài ý muốn.

Cho dù người đó có mạnh mẽ như thế nào, có lợi hại như thế nào.

Sự sợ hãi đã hoàn toàn vây lấy Tần Vô Song, tính khí của cô ta trong hai năm nay càng lúc càng lớn, cũng trong hai năm này, địa bàn trong tay cô ta mở rộng không ít, số người chết trong tay cô ta cũng không ít.

Trong lòng Tần Vô Song chỉ có một khúc mắt, đó là... Người kia rốt cuộc đã đi đâu?

Nhưng hiện tại, lúc cô đang đứng trước mặt Gia mà cô yêu mến lại phát hiện bản thân không nói được lời nào.

Ngô Chấn cũng không khá hơn Tần Vô Song là mấy.

Lúc hấn không dễ gì chấn chỉnh tâm lý rồi ngược đầu lên thì cả người hấn đều ngẩn ra.

“Gia...Sao lại...”

Âm thanh của Ngô Chấn như bị kẹt lại ở cổ họng, hấn phát hiện mình không nói ra lời được.

Lúc Tần Vô Song nghe Ngô Chấn nói có chút hiếu kỳ và cũng ngược đầu lên, nhưng lúc cô thấy An Nhiên người đầy thương tích, hai mắt cô lập tức đỏ lên.

“Ai! Ai làm!”

Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý từ đầu, đến bệnh viện thì không thể không bị thương, nhưng lại không ngờ rằng Gia lại bị thương nặng như vậy.

Phó Quân Hoàng từ đầu đã xem bọn họ như không khí, ánh mắt anh lúc nào cũng tập trung trên người bảo bối nhà mình.

Chỉ là ánh mắt của Bạch Tịnh Trần có chút kỳ lạ nhìn Ngô Chấn và Tần Vô Song.

Mặc dù thời gian hấn ở Hoa Hạ không lâu, nhận thức về cái gọi là đại gia tộc Hoa Hạ không sâu sắc, nhưng đối với hai người này, anh cũng có nghe qua không ít.

Bọn họ đều là người của Tần Môn, đặc biệt là người tên Tần Vô Song, tiếng nói của cô ở Tần Môn hoàn toàn không nhỏ chút nào, hơn nữa năng lực của Ngô Chấn cũng rất ghê gớm. Ít nhất là khiến Bạch Tịnh Trần khâm phục.

Không ngờ, hai người này cũng có qua lại với Bạch Dạ?

Xem ra, hấn quả là tìm đúng người rồi.

Có nhiều người giúp đỡ như vậy, đến lúc đó, chuyện của bọn họ cũng dễ nhiều rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Bạch Tịnh Trần lại nhìn vào An Nhiên.

Sao An Nhiên lại không biết được Bạch Tịnh Trần đang nghĩ gì cơ chứ? Hấn muốn kéo người của cô vào? Hừ, nằm mơ đi.

“Không có gì đáng ngại, tôi đã giải quyết rồi.” An Nhiên không hỏi làm sao bọn họ tìm được đến đây, cũng không hỏi những người khác có biết không, hỏi những vấn đề này đều rất ngu ngốc.

“Không, Gia...An Nhiên, tôi hỏi cô, rốt cuộc là ai đã làm vậy!” Tần Vô Song nhìn An Nhiên, xem ra chỉ cần ai làm hại Gia thì tổ tông mười tám đời của hấn đều bị trừng phạt.

“Đúng vậy, cho dù nói thế nào, chúng ta đều là...bạn bè, không phải sao?” Hấn nhớ, Gia từng nói. Bọn họ là người một nhà, nhưng ở đây, trước mặt người lạ, những lời này không dễ dàng nói ra được.

Bọn họ không biết Phó Quân Hoàng có biết thân phận thật sự của Gia hay không, nếu Phó Quân Hoàng biết rồi thì người đàn ông tướng mạo ôn nhu như con gái kia không nhất định phải biết.

Bọn họ vẫn nên nghĩ cho Gia của mình là tốt nhất.

“Tôi biết, chúng ta là bạn bè, nhưng mà các người yên tâm đi, năng lực của tôi hai người còn không tin sao?” An nhiên cười và nói, ánh mắt cô lúc này rất ấm áp.

Ngay khi bên này đang ôn lại những chuyện xảy ra trong hai năm qua, thì ở một nơi khác...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Nguyên do (2)

Trời cũng bắt đầu tối.

Phó lão gia đang nằm trên chiếc ghế dài ở hậu hoa viên, chiếc ghế dài đựng đũa, hai tay ông đặt lên bụng, vẻ mặt thư thái, hai mắt khép nhẹ, nhìn như đang ngủ.

Đột nhiên, hai chân ông cảm thấy hơi nặng, Phó lão gia mở mắt nhìn trên chân mình là một tấm chăn lông màu nâu mềm mại.

Thấy Phó lão gia tỉnh giấc, Khúc Tuệ Tuệ cúi vắn cúi người, hai tay còn chưa thu lại, lập tức ngại ngần cười.

“Lão gia tỉnh rồi à?”

Phó lão gia ngồi dậy, chỉ là ông không cho cô mang tấm chăn đi.

“Hôm nay về sớm vậy à?” Phó lão gia lãnh đạm nhìn Khúc Tuệ Tuệ, giọng nói yêu thương.

Khúc Tuệ Tuệ nhắc chiếc ghế đầu đến gần Phó lão gia rồi ngồi xuống.

“Hôm nay bên phía bộ đội không có việc gì, nên về sớm một chút.”

Phó lão gia gật đầu: “Tiểu cô nương cần một công việc ổn định, chỉ cần làm tốt việc của mình là tốt lắm rồi.”

Khúc Tuệ Tuệ hơi sững sờ, sau đó liền bật cười: “Vâng, Tuệ Tuệ biết rồi ạ.”

“Con là đứa trẻ ngoan.” Sau khi Phó lão gia nói xong câu này liền thờ dài một hơi: “Chỉ là đứa trẻ nhà ta không có phúc đó.”

Một câu nói mà Phó lão gia đã thể hiện rõ thái độ của mình.

Sắc mặt Khúc Tuệ Tuệ trở nên trắng đi, cô khẽ cắn môi và không nói gì.

“Tâm tư của con, ông già như ta sao có thể không nhìn ra chứ? Đến cả nha đầu Quân Nhã cũng hỏi ta, có phải con thích Quân Hoàng không?”

Khúc Tuệ Tuệ càng ngượng ngùng, sắc trắng trên khuôn mặt đã chuyển sang màu đỏ.

Cô làm sao không biết tâm tư của mình đã bị cả Phó gia biết được rồi chứ? Đến cả công tử nhỏ của Cố gia còn biết tâm tư của cô.

Năng lực của Khúc Tuệ Tuệ rõ như ban ngày, người theo đuổi cô cũng không ít, cô không đòi hỏi gì cả, cô ấy chỉ thích người đó mà thôi. Cô đang chờ anh kết hôn, đến lúc đó, biết bản thân không còn chút cơ hội nào nữa thì mới buông tay.

Cô trước giờ không phải là người có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Cô có thể vì người mình yêu mà đợi đến cùng.

Thậm chí có thể vì người mình thích trong quân đội mà dùng tất cả thủ đoạn, nhưng trước giờ cô chưa từng cho rằng mình sai, cô chỉ là thích Phó Quân Hoàng, chỉ là thích một người không thích cô mà thôi.

Cô chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý (*), cô chưa từng vì để có được anh mà lúc anh mất ý thức rồi trèo lên giường anh, cô chưa từng làm gì cả, cô chỉ muốn anh thích cô, cô chỉ muốn được ở bên anh.

(*) Thương thiên hại lý: Những việc làm tàn nhẫn, nhẫn tâm, không có tính người.

Ít nhất, trong những ngày sau này của cô còn có thứ để cô nhớ lại.

“Lão gia...” Khúc Tuệ Tuệ không biết nói thế nào, từ khi cô bước vào cánh cửa nhà họ Phó thì chưa từng trông mong Phó Quân Hoàng sẽ nhìn cô một lần.

Cô biết Phó gia có một căn phòng lúc nào cũng khóa cửa, đó là căn phòng của Phó An Nhiên hoặc nói rõ hơn thì đó là căn phòng của Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Nếu như nói Khúc Tuệ Tuệ lần đầu gặp An Nhiên đã thấy cô gái này không xứng với sĩ quan huấn luyện của mình, sĩ quan huấn luyện có thể tiếp nhận một người tốt hơn, ít nhất là mạnh mẽ hơn cô.

Nhưng lúc cô biết cô ấy là đội phó của bộ đội đặc chủng U Linh, sau khi biết phương án huấn luyện của U Linh là do cô ấy đề ra thì cô đã thật sự phục cô ấy.

Nghĩ lại thì trên thế giới này cũng chỉ có hai người bọn họ có thể ở cạnh nhau.

Nhưng vận mệnh luôn thích trêu người.

Cũng ngay lúc cô định buông tay thì đột nhiên có tin tức truyền đến nói An Nhiên mất tích, chưa biết rõ sống chết.

Nếu nói Khúc Tuệ Tuệ không khiếp sợ là không thể, chỉ là sau khi cô khiếp sợ thì một âm thanh phát ra từ trong đáy lòng cô nói rằng cô còn có cơ hội.

Đúng vậy, cô lại có cơ hội.

Bên cạnh anh lại không có ai rồi.

Chỉ là anh yêu cô ấy như vậy, làm sao anh có thể dễ dàng từ bỏ cô ấy được? Cô còn nhớ đêm đó, cô thấy anh say mèm trong phòng làm việc, một mình trốn trong góc tường, trong tay còn cầm chai rượu, miệng thì lầm bầm gì đó, không ai biết anh đang nói gì.

Cảnh tượng đó có lẽ cả đời cô cũng không quên được.

Phó Quân Hoàng với bộ dạng thảm hại như vậy... Cô trước giờ chưa từng nhìn thấy. Đường như anh đã hoàn toàn mất đi ý chí sống, ngay cả việc già vờ cho qua cũng không muốn, anh như vậy, khiến cho lòng cô rất đau.

... Bảo bối, bảo bối, đừng sợ đừng sợ, anh sẽ ở cùng em, đừng sợ...

Lúc đó, cô đã hoàn toàn buông bỏ.

Nghe thấy giọng nói kiên định xen lẫn một chút nghẹn ngào, cô không nhịn được mà ngồi khóc trước cửa phòng làm việc của anh.

Lúc đó cô mới biết nếu An Nhiên thật sự chết thì không chừng Phó Quân Hoàng cũng chết cùng cô ấy.

Khi đó, cô mới thật sự biết cái gì gọi là sự tuyệt vọng.

“Tuệ Tuệ, con cũng không còn nhỏ nữa, đừng chê những lời ông gia này nói, con hợp với một người đàn ông tốt hơn, trong tay ta có không ít người tốt như vậy đây.” Phó lão gia cười tủm tỉm và đổi chủ đề: “Hơn nữa những người đó đều là những người chừng chạc, không giống như xú tiểu tử nhà ta.”

Khúc Tuệ Tuệ cười miễn cưỡng, “Vậy thì phải khiến ông nhọc lòng rồi.”

“Nói gì vậy chứ, năm đó, nếu không phải nhờ ông nội con thì ta đã chết từ lâu rồi.” Phó lão gia như nhớ lại gì đó.

Khúc Tuệ Tuệ khẽ cười.

Thật ra, cô có thể vào Phó gia cũng là một chuyện khó hiểu.

Đột nhiên có một ngày, Phó lão gia mang người đến ký túc xá nơi cô ở, không nói nhiều mà trực tiếp đưa cô về Phó gia.

Đến khi đến Phó gia, Phó lão gia mới nói với cô, ông nội cô và Phó lão gia là anh em kết nghĩa, nghe nói lúc đánh trận, ông nội cô nhiều lần cứu Phó lão gia, nếu không nhờ ông nội cô thì Phó lão gia sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Hơn nữa bây giờ nhà họ Khúc chỉ còn một mình cô, cô có thể từ từ lên tới vị trí bây giờ đa phần dựa vào quan hệ mà bậc cha chú và ông nội cô để lại mà thôi.

Phó lão gia không biết nghe được chuyện này từ đâu, ông ta không do dự mà mang cô về nhà họ Phó.

Chỉ là sau khi đưa cô về nhà thì nhiều lời đồn bắt đầu lan truyền, nhưng đa số đều là lời đồn cô và Phó Quân Hoàng sắp kết hôn.

Cô không làm gì cả để xem Phó Quân Hoàng có phản ứng gì không nhưng cô không ngờ rằng anh không hề để ý lời đồn đó.

Thậm chí sau khi cô sống ở Phó gia, Phó Quân Hoàng còn chưa xuất hiện ở Phó gia lần nào.

“Ông ơi, đó đều là việc của rất lâu rồi, hơn nữa không phải ông với ông nội cháu là anh em kết nghĩa sao? Vậy anh em giúp nhau cũng là việc đương nhiên thôi.” Khúc Tuệ Tuệ cười đáp.

“Con cháu lão Khúc quả là thật tốt.” Phó lão gia thở dài: “Thật là đáng tiếc, nếu không phải Quân Hoàng nó...”

Phó lão gia nói đến đây thì không nói nữa, ông lại nghĩ đến An Nhiên,

Trong toàn bộ Phó gia, người Phó lão gia yêu thương nhất chính là An Nhiên.

Ông thích An Nhiên còn nhiều hơn thích Phó Quân Nghi, đứa trẻ đó thật khiến người ta yêu mến, cũng giống như Quân Hoàng, đều khiến người ta yêu mến.

Lúc thấy Phó Quân Hoàng và An Nhiên đến với nhau, trái tim ông như tan ra. Đối với Phó lão gia, hai đứa trẻ đó là hai kẻ cực đoan, tiêu cực với tiêu cực hẳn sẽ có kết quả.

Bọn họ đều quá mức lạnh lùng, nhưng chỉ cần đôi bên nhận định thì sẽ không thay đổi.

Hai người lạnh lùng đến với nhau không nhất định sẽ ấm lên nhưng ít nhất lòng của họ ấm.

Thế nhưng, nha đầu An Nhiên bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?

Thấy Phó lão gia không nói gì nữa, Khúc Tuệ Tuệ biết ông lại bắt đầu thương tâm.

“Lão gia, chúng ta về phòng đi.”

“Đúng vậy, nên về rồi.”

Liếc nhìn cảnh mùa đông ở hậu viện một cái, sau đó Phó lão gia được Khúc Tuệ Tuệ dìu, đi về phía đại sảnh.

Đứa trẻ Quân Hoàng đó đã rất lâu không về rồi.

“Tiểu Lý.” Phó lão gia cao giọng gọi một người lính hậu cần.

Tiểu Lý chạy đến trước mặt lão gia, cung kính đáp: “Lão gia, có chuyện gì cần dặn dò?”

“Người đi xem mấy ngày nay tên tiểu tử thời Quân Hoàng đã làm gì.”

Sau khi tiểu Lý hô lên một câu liền quay người rời đi.

Bệnh viện.

Diêm Tử Diệp đến bệnh viện mà An Nhiên nằm, đi theo sau hần là lão Lưu.

Sau khi thấy Tần Vô song và Ngô Chấn thì Diêm Tử Diệp biết hai người bọn họ đã biết thân phận của Gia. Bây giờ đã càng có nhiều người biết thân phận của Gia, hần không biết điều này đối với Gia là tốt hay xấu.

Lão Lưu không đi lên trước làm phiền Diêm Tử Diệp mà chỉ đi chậm rãi sau lưng, ông ta bấm các đốt ngón tay, miệng thì lẩm nhẩm cái gì đó.

Chỉ là Diêm Tử Diệp cứ mãi chìm trong suy nghĩ của mình, nên hần hoàn toàn không cảm thấy điều không đúng ở lão Lưu.

Không lâu sau, về mặt của lão Lưu buông lỏng, thậm chí trên mặt còn nở ra một nụ cười, cũng không biết ông ta đang cười cái gì.

“Môn chủ, ngài đang nghĩ gì vậy ạ?”

“Lão Lưu, tôi không điên, người đó thật sự là Gia, là Tần Gia của chúng ta.” Diêm Tử Diệp dừng bước, nhìn lão Lưu và nói.

Lão Lưu cười: “Tôi biết môn chủ không bị điên, nhưng Tần Gia kia là thật hay giả. Không ai trong chúng ta biết cả, không đúng sao?”

“Hôm nay ông cũng nhìn thấy rồi, Ngô Chấn và Tần Vô Song đều đi vào rồi.”

Lão Lưu không nói gì.

Thật sự là hôm nay, lúc hần thấy Tần Vô Song và Ngô Chấn xuất hiện ở cửa bệnh viện thì trong lòng đã rất kinh ngạc rồi.

Với tính cách nóng nảy của Tần Vô Song, để cô ta có thể dịu dàng lại ngoại trừ Tần Gia thì trên thế giới này không có người thứ hai.

Nhưng lúc này ở bệnh viện, mặc dù cô la mắng nhưng lão Lưu, người biết rõ cô ta, có thể nghe ra được đứa trẻ đó chỉ là đang phô trương thanh thế.

Nói cách khác, đứa trẻ đó đang sợ.

Có thể làm mù điên Tần Vô Song sợ hãi, trên thế giới thật sự tìm không ra mấy người.

“Nhưng bấy nhiêu đó cũng không đủ để khẳng định Phó An Nhiên chính là Tần Gia.” Lão Lưu thở dài: “Hơn nữa, môn chủ, người quên rồi sao, Tần Gia bây giờ vẫn còn ngồi trong tập đoàn Tần Thị đó.”

Nói đến Tần Lam, ánh mắt Diêm Tử Diệp lập tức đỏ lên.

Người phụ nữ chết tiệt!

Lúc cô ta xuất hiện trước mắt bọn họ, hần gần như nghĩ rằng sau khi chết, linh hồn Gia lại một lần nữa trở về với thể xác. Hần tưởng Gia trở về, nhưng sau đó hần phát hiện cử chỉ của cô ta không đúng, bất chợt, hần nhận ra, cô ta chỉ là một bản sao được phục chế lại mà thôi

Hắn không còn hứng thú nữa, đó là một bản sao thất bại.

Ít nhất đối với Diêm Từ Diệp mà nói là một tác phẩm thất bại.

“Ông vẫn không tin tôi.” Diêm Từ Diệp tự giễu, rồi hắn ngẫm lại thấy cũng đúng, sao người ta lại có thể tin những lời hồ đồ như vậy chứ? Cái gì mà mượn xác hoàn hồn? Tưởng đang đóng phim à?

Lão Lưu còn chưa kịp nói gì đã thấy Diêm Từ Diệp đột ngột đi lên trước, dường như hắn nhìn thấy ai đó, hơn nữa người đó còn có hiềm khích gì đó với hắn.

Lão Lưu vội vàng đi theo, thế nhưng lúc ông ta đuổi kịp Diêm Từ Diệp thì phát hiện hắn lúc này đang đứng trước một người đàn ông mang mặt nạ, hoàn toàn là cố ý cản đường.

Lão Lưu không biết môn chủ nhà mình muốn làm gì, Tần Môn bọn họ mặc dù hợp tác với công ty của Caesar, nhưng tốt xấu gì cũng là hòa khí sinh tài (*) không đúng sao?

(*) Hòa khí sinh tài: Là một thành ngữ trong kinh doanh. Dùng sự niềm nở, chân thành, hòa nhã để đối đãi với khách hàng, từ đó mang về tài lộc cho bản thân.

“Anh muốn đi gặp hắn?” Diêm Từ Diệp cười nhạo nói với Caesar.

Caesar nhếch miệng, hắn nhìn Diêm Từ Diệp trước mặt rồi cười: “Không biết Diêm môn chủ có ý gì?”

“Đừng có chơi trò chơi này.” Diêm Từ Diệp đột nhiên ngắt lời hắn: “Muốn mang cô ấy đi... thì tốt nhất nên chuẩn bị cái mạng của anh.”

Diêm Từ Diệp không phải uy hiếp Caesar, chỉ cần Caesar xuất hiện trước mặt Phó Quân Hoàng thì Phó Quân Hoàng sẽ giết chết hắn bất luận là giá nào.

“Ồ? Xem ra anh vừa từ trên đó đi xuống à.” Caesar nhìn lên lầu, sau đó nhìn xuống Diêm Từ Diệp.

“Đừng tưởng tôi không biết những thủ đoạn hèn hạ anh làm.” Diêm Từ Diệp nhìn Caesar rồi cười, nhưng nụ cười của hắn vô cùng khát máu và lạnh lùng.

Caesar cũng không sợ, hắn nhún vai, thậm chí hắn còn sờ lên mái tóc vàng của mình và nói: “Ồ? Tôi thật sự vẫn không hiểu ý của Diệp môn chủ.”

“Không sao, từ từ rồi anh sẽ hiểu.” Diêm Từ Diệp ghét nhất là bị người khác tính toán, trong hai năm nay, hắn đã điều tra rất nhiều việc của mười sáu năm trước, trong đó cái chết của Gia là kỳ quái nhất.

Sau đó hắn từ từ điều tra, dần dần tìm, cuối cùng tất cả những điểm nghi vấn đều tập trung vào Caesar.

Hắn nghĩ không ra lúc đó thế lực của Caesar vẫn chưa du nhập vào Hoa Hạ, hắn ta tại sao lại lên kế hoạch với Tần Môn, sắp đặt mọi chuyện để Tần Gia chết trong vụ nổ máy bay!

“Chẳng lẽ anh đang nói đến cái chết của Tần Lam?”

Diêm Từ Diệp không ngờ chính miệng Caesar lại nói đến chuyện này, ánh mắt hắn có vẻ kinh ngạc.

Về mặt kinh ngạc của Diêm Từ Diệp biến mất rất nhanh nhưng vẫn bị Caesar nhìn thấy.

“Xem ra là bị tôi nói trúng rồi. Chắc chắn là anh đã cho người điều tra, mặc dù bây giờ anh vẫn chưa điều tra được, nhưng cuối cùng cũng sẽ biết mà thôi, vì vậy để tôi nói cho anh biết nhé.” Màu bạc của chiếc mặt nạ ánh lên, hắn lại gần Diêm Từ Diệp và nói nhỏ: “Tôi chỉ đang giúp anh làm việc mà anh muốn làm nhưng lại không dám làm thôi.”

Nghe xong, cả người Diêm Từ Diệp đứng sững.

Caesar khoát khoát tay, sau đó cùng Rice đi về phía phòng bệnh.

Lão Lưu lo lắng nhìn Diêm Từ Diệp: “Môn chủ, chúng ta về thôi, hay là...”

Diêm Từ Diệp bỗng quay người lại, hắn đột ngột bước nhanh về phía trước, đi thẳng đến chỗ Caesar.

Lão Lưu đang lo lắng Diêm Từ Diệp sẽ đánh nhau với Caesar trong bệnh viện, việc này bất luận cuối cùng thắng hay thua thì đối với bọn họ mà nói đều không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng Diêm Từ Diệp không làm lão Lưu thất vọng, hắn không làm gì cả mà chỉ nói với Caesar:

“Anh muốn chết, không sao, lúc đó tôi có thể tiễn anh đi.”

Diêm Từ Diệp xoay người rồi đi.

Không dừng lại.

Hắn ta đã muốn chơi thì hắn sẽ theo đến cùng!

Bản sao kia hắn có thể điều tra từ từ, tran tấn cô từng chút một! Muốn cướp Tần Môn? Vậy phải xem nguoi có đủ sức để cướp hay không!

“Ông chủ, chúng ta có cần...” Nhìn bước chân của Caesar thoáng khựng lại, Rice đưa tay ra làm động tác cắt cổ.

Caesar ngăn người nhìn bóng lưng của Diêm Tử Diệp, sau đó lắc đầu: “Tên này không thú vị gì cả, năm đó nếu không phải nhờ tôi thì hắn nghĩ tại sao Tần Lam lại nhớ hắn đến bây giờ chứ?”

Rice thoáng giật mình, hắn không hiểu ý của Caesar.

“Đi thôi, chúng ta đi xem cục cưng của chúng ta.”

Nói xong, Rice nhẹ nhàng đi đến bệnh viện.

Ở một nơi khác

Bờ biển.

Bờ biển mùa đông cực kỳ lạnh.

Hai chiếc xe đen đậu trên bờ biển, trên một chiếc xe trong đó không có người, chiếc còn lại thì ngồi đầy người.

“Nhiệm vụ có thành công không? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, bên cạnh Bạch Dạ đột nhiên có nhiều vệ sĩ, ngay cả những vệ sĩ mà chúng ta phải đi cũng không tiếp cận được, huống hồ là người chúng ta sắp xếp ở đó?”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

“Tiếp tục deo dõi, Bạch Dạ nhất định phải chết. Chỉ có như thế, người chúng ta ủng hộ mới có thể thật sự ngồi lên vị trí đó.”

“Nhưng hiện tại Bạch Dạ không dễ giết, hơn nữa mấy ngày trước người nổ súng đã bị người khác xử lý rồi, chết tại chỗ, rất thảm.”

Lời này khiến không khí trong xe lạnh xuống.

Bọn họ có thể cảm giác được gần đây có một nhóm người đang tìm bọn họ nhưng đám người này không phải bên phía Bạch Dạ, sau khi tìm được bọn họ, những người đó không hỏi gì cả, trực tiếp giết.

Mấy hôm trước bọn họ đã mất đi mấy người anh em.

Vì lần ám sát này, bọn họ thật sự đã dốc hết tiền vốn rồi.

“Vi tương lai của chúng ta, phải trừ khử Bạch Dạ!”

“Diệt trừ cô ta!”

Trong xe vang lên tiếng hô nhất trí của mọi người.

Một con sóng ngoài biển đánh lên mặt cát.

“Cố Hữu, hôm nay sao anh lại đến bệnh viện?” Phó Quân Nhã đi theo sau, hỏi Cố Hữu đang đi về phía bệnh viện.

Cố Hữu mím môi, hắn không muốn nói nhiều với Phó Quân Nhã.

Mặc dù Phó Quân Nhã gần đây rất thành thật, ít nhất không tùy tiện ôm ấp hay đưa ra những yêu cầu hết sức vô lý, nhưng hắn vẫn không thích vị tiểu thư này.

Nếu không phải vì nể mặt cô là người nhà của An Nhiên, hắn nhất định sẽ không nhin cô đến bây giờ.

Trong trường học thời gian này phát sinh không ít chuyện, trong đó có chuyện Phó Quân Nhã vì ngăn chặn người khác tiếp cận hắn mà thuê mấy tên lưu

manh ngoài trường đến uy hiếp những nữ sinh khác. Mặc dù không gây thương tích nhưng làm như vậy đã là chạm đến giới hạn của hắn rồi.

Một người phụ nữ đối với Cố Hữu mà nói có thể hung dữ, có thể lạnh lùng nhưng tuyệt đối không thể tàn nhẫn, An Nhiên tuy là một người có thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cô ấy luôn biết kiểm soát mức độ, cô ấy luôn làm rất tốt.

Ít nhất Cố Hữu còn thấy được rất nhiều ưu điểm trên người An Nhiên, nghĩa khí, hiếu thuận, lương thiện, ôn nhu, ... Cô ấy rất ít thể hiện ra nhưng hắn biết rõ, hắn biết chỉ cần không trêu chọc cô, không đụng đến giới hạn của cô thì cô là một người rất dễ nói chuyện.

Hơn nữa An Nhiên chỉ cần đứng một chỗ thì đã có nhiều ánh mắt tập trung vào cô rồi.

An Nhiên mãi mãi là cô gái đẹp nhất.

Còn Phó Quân Nhã, cô ta chỉ đang làm ra vẻ lợi hại.

Cô ta sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà kêu khóc, sẽ vì một con trùng mà bỏ nhào vào lòng hắn, vì bị người khác bắt nạt mà khóc bù lu bù loa lên, nhưng theo hắn biết thì tất cả những điều đó đều là giả vờ.

Lá gan của Phó Quân Nhã từ trước đến giờ luôn rất to, hơn nữa mặc dù nhìn bề ngoài rất yếu đuối nhưng sức của cô thì không yếu chút nào, thậm chí có thể nói rằng cô ta có rất ít đối thủ.

Cô ta như vậy thì sao có thể bị ức hiếp ở Ngân Dục chứ? Hơn nữa cô ta còn có nhà họ Phó chống lưng.

Nếu như người nào đó thật sự ức hiếp cô ta thì nào người đó chắc chắn có vấn đề, muốn chết sớm rồi.

“Lấy thuốc cho ông.” Mặc dù không muốn trả lời câu hỏi của cô ta nhưng vì lịch sự, Cố Hữu vẫn trả lời.

Trên mặt lễ nghi thì Cố gia trước giờ rất xem trọng.

Là một người có phong độ thân sĩ (*), hắn không thể nào từ chối Phó Quân Nhã đi theo, cô ta như là biết cách làm cho hắn á khẩu, nói không nên lời, những gì cô ta làm thoát nhìn đều rất hợp lý, thậm chí còn không nhìn ra được bất kỳ sơ hở nào.

(*) Thân sĩ: Chỉ những người có học thức, tầng lớp trên trong xã hội.

Nhưng trong thời gian dài thì Cố Hữu sao có thể không nhìn không ra tâm tư của cô ta chứ?

Phó Quân Nhã nghe hắn trả lời như vậy liền vui lên.

Hai năm nay, ông Cố mặc dù đối xử ôn hòa với cô, ít nhất bây giờ ông ấy cũng đã bằng lòng nói vài câu với cô, cô bây giờ phải nỗ lực lấy lòng ông ấy hơn nữa.

Theo như cô thấy, những người có thân phận như bọn họ, có rất nhiều lúc hôn nhân không thể do bọn họ làm chủ.

Chỉ cần cô có thể làm cho Cố lão gia vui vẻ và thích cô thì cô nhất định có thể ở bên Cố Hữu rồi.

“Vậy chúng ta nhanh đi thôi.” Vừa nói, Phó Quân Nhã vừa kéo tay Cố Hữu.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Cố Hữu lại đang nhìn về chỗ khác, ánh mắt hắn như thể không tin được, hơn thế nữa là... Nghi ngờ.

Nhưng hắn nhớ rõ là...

Người đó đã...

Hắn vô thức đi theo, giống như có một âm thanh nào gọi hắn nhanh chóng đi qua xem thử...

“Cố Hữu? Cố Hữu anh sao vậy? Anh muốn đi đâu?”

Nhưng trả lời cô lại là bóng lưng của Cố Hữu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Lão soái ca, em yêu anh! (1)

Cố Hữu không xác định có phải mình nhìn thấy người kia không, hần nhanh chóng đuổi theo bóng người đang đi về phía thang máy.

Phía trước có một khúc ngoặt, Cố Hữu không hề do dự bước nhanh hơn, nhưng cũng ngay tại lúc hần đuổi tới khúc ngoặt đó thì bóng người kia đã không thấy nữa rồi.

Cố Hữu đứng ở giữa đám đông, ngăn người.

Vừa rồi, không thể nào là hần nhìn lầm được.

“Cố Hữu, rốt cuộc anh đang nhìn gì vậy?” Phó Quân Nhã vất vả lắm mới đuổi kịp được, thở hắt lên.

Cố Hữu giật mình, sau khi nhìn lại đám người lần nữa, hần lắc đầu: “Không có gì”.

Lại một lần nữa đi về phía thang máy, chờ thang máy, sau đó đi tới chỗ lão trung y quanh năm kê đơn cho Cố lão gia để kê đơn thuốc.

Thế nhưng, Cố Hữu không biết rằng, lúc hần quay lưng đi thì bóng người kia lại xuất hiện ở một khúc ngoặt khác. Lúc ánh mắt người đó rơi vào bóng lưng của Cố Hữu thì có hơi khựng lại, sau đó nhanh chân rời khỏi.

Phó Quân Nhã nhìn dòng người đi lại tấp nập, sau khi phát hiện không có người nào đặc biệt, cô có hơi nghi hoặc nhìn Cố Hữu. Đột nhiên, cô giật mình, vừa rồi biểu cảm của anh có chút kinh ngạc, giống như là anh gặp được Phó An Nhiên vậy.

Thế nhưng Phó An Nhiên sao có thể trở về chứ? Cô ta mất tích đã bao lâu rồi, hơn nữa lúc ở Phó gia thì những người trong nhà đều rất ít nhắc tới cô ấy.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, một người cái gì cũng không phải thì làm sao có thể thật sự nhận được sự yêu thích từ Phó gia?

Hơn nữa theo như cô thấy, tình hình của Phó ca ca hiện đang rất tốt đấy.

Phó Quân Hoàng là một người đàn ông kiệt xuất nhất trong những người trẻ ở Đế đô, không phải là một trong số mà là nhất. Chỉ dựa vào điều này thôi thì Phó An Nhiên đã không xứng với anh!

Cô ta mất tích cũng tốt, nếu như vậy thì ánh mắt của ông nội có thể chú ý tới cô rồi, chứ không phải cái người ngoài gọi là Phó An Nhiên kia.

Ban đầu, cô cũng không biết Phó An Nhiên chỉ là đứa con hoang mà Phó ca ca nhặt về nuôi. Cô nghĩ rằng Phó An Nhiên là tiểu thư nhà ai được gửi nuôi tại Phó gia. Những việc như vậy ở Đế đô không phải là chưa từng được thấy, chỉ là nhận nuôi rồi sẽ trở thành con cháu nhà đó là điều vô cùng bình thường.

Do vậy khi cô biết thân phận thực sự của Phó An Nhiên, sau khi biết cô ta chẳng qua chỉ là một đứa con hoang thì đánh giá của cô về Phó An Nhiên là vô cùng thấp, cũng không biết có phải vì Phó An Nhiên đã khiến sự tập trung của tất cả mọi người nhà Phó gia đều chú ý hết trên người cô ta hay là vì Cố Hữu mà cô thích lại không thích cô mà đi thích Phó An Nhiên.

Cô ghét Phó An Nhiên.

Cô luôn nghĩ một cách xấu xa rằng Phó An Nhiên nếu như chết ở ngoài thì thật tốt.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Phó An Nhiên không thấy nữa, xung quanh cô cũng không còn ai nhắc đến Phó An Nhiên thế này, Phó An Nhiên thế kia nữa. Không có ai suốt ngày hỏi cô, cô có phải là em gái của Phó An Nhiên không, xung quanh cô bỗng chốc đã yên tĩnh trở lại.

Ngày tháng như thế này thật tốt biết bao. Khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người chỉ dừng lại ở trên người mình, không ai cướp của cô và cũng không ai tranh giành với cô nữa, trong mắt họ chỉ có mình cô.

Mặc dù bây giờ chưa như vậy nhưng cô tin cuối cùng cũng sẽ có một ngày cô dần dần sẽ chiếm trọn trái tim của người ấy.

Ở một nơi khác.

An Nhiên trong phòng bệnh vẫn đang nghe Tần Vô Song cần nhờ cái gì đó, đương nhiên nói nhiều nhất chính là bọn họ nhớ cô đến thế nào, một chữ cũng không nhắc đến những khó khăn hai năm qua của bọn họ.

Ngay khi Tần Vô Song và Ngô Chấn biết An Nhiên là do Bạch Tĩnh Trần cứu, Tần Vô Song và Ngô Chấn cùng cúi người với Bạch Tĩnh Trần.

“Cảm ơn Bạch tiên sinh, thật sự, cảm ơn!” Tần Vô Song không biết ngoại trừ cái này ra thì có thể nói gì.

“Bạch tiên sinh, ngày sau, chỉ cần anh cần, nếu tôi và Ngô Chấn có thể giúp, tôi..”

“Được rồi, được rồi, hai người đang làm gì vậy hả? Giữ im lặng cho tôi một chút coi.” An Nhiên thoát nhìn có chút không vui: “Mấy người bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái trò này?”

Bạch Tĩnh Trần cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng thoáng nhìn về phía An Nhiên, thế nhưng không ngờ là lại đối diện với ánh mắt dọa người của cô.

Đúng rồi, hấn làm sao mà lại quên rằng cô là một con mãnh thú ngủ đông chứ? Nếu mà chọc phải cô, đừng nói là ước hẹn giữa bọn họ mà ngay đến cả tính mạng của hấn cũng khó mà được bảo toàn.

Phó An Nhiên này cũng chẳng lương thiện gì đâu.

Nếu không phải vì cô có một khuôn mặt không khác gì so với Quân chủ thì hấn sao lại.

Ánh mắt của Bạch Tĩnh Trần lóe lên sự lạnh lùng, hấn lập tức cười nói: “Chỉ là tiện tay mà thôi, hai người không cần phải như thế.”

Ngô Chấn vẫn còn muốn nói tiếp nhưng lại bị Phó An Nhiên một lần nữa chen ngang.

Ngô Chấn và Tần Vô Song sống trên đời bao lâu nay, cũng đã ở địa vị cao nhiều năm như vậy, sao lại không hiểu ý của Gia nhà mình được cơ chứ.

Chỉ là bọn họ không hiểu, Gia không phải là một người có ơn không báo, thậm chí có thể nói là từ trước tới giờ Gia đều không thích nợ ân tình của ai, nếu như có cơ hội đi trả ân tình này, cô ấy nhất định sẽ không chần chừ.

Nhưng vừa rồi Ngô Chấn không chỉ một lần muốn nói: “Chỉ cần Ngô Chấn tôi có thể làm được thì nhất định sẽ giúp” cũng đều bị Gia chặn lại.

Hiển nhiên Bạch Tĩnh Trần có vấn đề, hấn mặc dù cứu được Gia, nhưng Gia lại không hề thích đứa trẻ này.

Hiểu ra được, Ngô Chấn và Tần Vô Song cũng tỏ thái độ khách sáo với Bạch Tĩnh Trần. Mà thái độ khách sáo này so với lúc trước cũng cách xa thêm mấy phần.

Bạch Tĩnh Trần âm thầm cười, Phó An Nhiên quả nhiên là lợi hại.

Chỉ cần một câu nói đã có thể khiến cho thái độ của hai người kia trong nháy mắt thay đổi.

“Vậy thì... Gia... khu... An Nhiên, cô hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, chúng tôi đi trước.” Tần Vô Song nhìn thấy sắc mặt của An Nhiên có chút mệt mỏi. Cho dù bọn họ lúc này không muốn rời đi nhưng nghĩ cho Gia, bọn họ nhất định phải đi.

Ngô Chấn cũng gật gù đầu với An Nhiên.

“Ừm, về đi, đừng có lảm nhảm.” An Nhiên nhìn về phía hai người họ rồi nói: “Còn nữa, đừng quên là, tên tôi bây giờ là Bạch Dạ, không cần biết là ai hỏi thì tôi vẫn là Bạch Dạ.”

Hai người đều có hơi khó hiểu nhưng chỉ cần là lời của Gia thì bọn họ đều phục tùng vô điều kiện.

“Vâng, vậy thì Bạch tiểu thư, chúng tôi đi trước đây!”

“Phó Tiên sinh, vô cùng cảm ơn.” Sau khi nhìn Phó Quân Hoàng bằng ánh mắt cảm kích, Ngô Chấn mới cùng Tần Vô Song rời đi.

Thế nhưng, vừa rời khỏi phòng bệnh thì sắc mặt của hai người họ liền trầm xuống.

Gia nói họ không được lảm nhảm có nghĩa là không được nói cho người nào nữa về việc cô đã trở về.

Nhưng đây là Đế đô, là địa bàn của những người kia, sớm muộn gì họ cũng sẽ biết thôi.

Chỉ sợ rằng, bây giờ trong Đế Đô này, người nên biết chắc đều biết rồi.

Mà không nên biết thì có lẽ cũng biết luôn rồi.

Vậy thì điều mà bọn họ phải làm chính là ngăn miệng của những người không nên biết mà lại biết kia lại.

Còn về phần gia tại sao lại trở thành Bạch Dạ, hiển nhiên không nằm trong phạm vi bọn họ quan tâm.

Hai người vừa đi, sắc mặt của An Nhiên thoáng cái liền trở nên lạnh tanh, ánh mắt đe dọa chiếu về phía Bạch Tĩnh Trần, từng câu từng chữ nói: “Bạch Tĩnh Trần, tôi đã nói với anh rồi, đừng nên lôi kéo những người không liên quan vào đây, nếu việc này anh đã để cho tôi làm vậy thì anh phải tôn trọng ý kiến của tôi, nếu không tôi thật sự không ngại mà cá chết lười rách với anh một phen.”

Bạch Tĩnh Trần có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Bạch Dạ, cô xem, chỉ cần đụng tới người quan trọng với cô, thì cô đều cũng sẽ kích động như vậy.”

Ánh mắt đe dọa dần nhạt xuống, cô hừ nhẹ: “Bạch Tĩnh Trần anh nên biết, tôi có năng lực khiến cho anh có thể đứng vững trong gia tộc của anh, và tôi cũng có năng lực khiến anh không là gì cả!”

Về thân nhiên trên mặt Bạch Tĩnh Trần đã biến mất.

“Bạch Dạ, cô đừng quên năm đó cô đã đồng ý với tôi cái gì.”

“Tôi có thể giết chết anh.” Một giọng nói trầm thấp tràn đầy cảnh cáo, ánh mắt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng rơi trên người Bạch Tĩnh Trần.

Trong lòng Bạch Tĩnh Trần bỗng nhiên trầm xuống.

Hắn đã dự tính được tất cả, nhưng lại không tính được Phó Quân Hoàng có thể sẽ giết hắn.

An Nhiên hờ hững nhìn sắc mặt của Bạch Tĩnh Trần, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng.

Phó Quân Hoàng chỉnh lại chiếc gối phía sau lưng An Nhiên đang tựa, hỏi An Nhiên một câu có được không, sau khi An Nhiên gật đầu, Phó Quân Hoàng mới ngồi trở lại vị trí ban đầu, chỉ là vừa ngồi xuống thì tay của anh liền tự động nắm lấy tay của An Nhiên.

An Nhiên cũng mặc để cho anh cầm tay, ánh mắt rơi trên người Bạch Tĩnh Trần: “Điều tôi đồng ý với anh, đương nhiên tôi sẽ không thay đổi ý kiến, chỉ là, Bạch Tĩnh Trần nếu như anh dám đụng tới điểm mấu chốt của tôi, thì tôi sẽ khiến anh không có được thứ gì hết, anh không tin thì anh hoàn toàn có thể thử.”

Lúc An Nhiên nói lời này, sắc mặt cô vô cùng hờ hững, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

Thoạt nhìn, cô không có một chút tình cảm nào.

Chân mày Bạch Tĩnh Trần hơi nhíu lại, hai chân đang đang bắt chéo liền buông xuống, đổi tư thế, ngón tay đang gác trên lan can gỗ nhẹ. Trên khuôn mặt dịu dàng của hắn không thể nhìn ra một chút biểu cảm nào, ngoại trừ một nụ cười nhẹ nhàng ra thì không hề có thêm gì khác.

Xem ra, vừa rồi hắn thực sự đã đụng chạm phải điều cấm kỵ của Phó An Nhiên rồi.

Thế nhưng, cô có nhiều trợ lực như vậy, nếu không dùng đến thì thật sự là... Đáng tiếc cực kỳ!

“Bạch Tĩnh Trần, tôi đã từng nói tôi sẽ phối hợp tốt với anh, nhưng không đồng nghĩa với việc tôi sẽ để cho người của tôi làm việc cho anh, ân huệ tôi nợ anh chứ không phải bọn họ nợ anh, tốt nhất là anh nên phân biệt rõ cho tôi.”

“Ok, là tôi nghĩ nhiều quá, tôi xin lỗi.” Bạch Tĩnh Trần tỏ vẻ thỏa hiệp.

Vì những người kia mà xé rách mặt cùng Bạch Dạ, quả thực là một cách làm lợi bất cập hại.

Nhưng, nếu như Bạch Dạ thực sự bị thương hoặc xảy ra chuyện gì đó, hắn thật không tin những người đó sẽ ngồi nhìn mà không thêm quan tâm.

Hơn nữa hắn cũng là nghe nó, đêm hôm qua, người bên đó bị vây giết với quy mô không nhỏ.

Còn về người đó là ai, ánh mắt của Bạch Tĩnh Trần từ trên người Phó Quân Hoàng lướt qua, một nụ cười ôn nhuận trên khóe môi nổi lên.

Vì thế nói có những chuyện hoàn toàn không cần giải thích tự ắt sẽ có người đi làm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên là hắn không hề chọn làm người.

“Vậy thì Bạch Dạ, cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe, tôi về chuẩn bị trước, đợi tới khi cô xuất viện, tôi sẽ tới đón cô.” Nói xong, Bạch Tĩnh Trần cười cười với Phó Quân Hoàng, sau đó liền đứng dậy, rời đi.

Sau khi Bạch Tĩnh Trần vừa đi, Phó Quân Hoàng nhìn chằm chằm vào An Nhiên, nói: “Giết đi.”

Giết đi, sẽ không có ai uy hiếp bảo bối nữa.

An Nhiên ngẩn người, sau đó lập tức bật cười: “Không, không được, em không thể làm như vậy.”

“Giết đi, để anh.”

An Nhiên có chút dở khóc dở cười: “Lão soái ca của em, vấn đề không phải là ai làm, ai không làm mà là không thể giết hắn.”

“Uy hiếp.” Trong một khoảng thời gian ngắn, người đó không ngừng dùng hẹn ước hai năm trước để uy hiếp bảo bối của mình rất nhiều lần. Nếu không phải bởi vì nể mặt hắn đã cứu bảo bối của mình, thì anh đã sớm dùng một phát súng giải quyết hắn rồi.

“Không thể.” An Nhiên cười: “Hắn chẳng qua cũng chỉ muốn mưu cầu lợi ích từ chính gia tộc của mình mà thôi, hắn chỉ muốn có được một vị trí mà mình muốn trong lần tuyển chọn sắp tới mà thôi.”

Con người của Bạch Tĩnh Trần cũng không tệ lắm, hắn đã làm rất nhiều việc vì Bạch gia, còn trẻ tuổi, cũng không dễ dàng gì.

Nếu không nhầm, Bạch Tĩnh Trần này hắn là còn nhỏ tuổi hơn so với Phó Quân Nghị.

“Biết rõ lai lịch không?” Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn An Nhiên.

An Nhiên lắc đầu, nói ra cũng buồn cười, trong hai năm, mặc dù cô vẫn luôn đi cùng với Bạch Tĩnh Trần nhưng cô lại không hề biết rõ thân phận thật sự của Bạch Tĩnh Trần, thế nhưng đã đồng ý giúp hắn làm việc.

Thật sự thì cho đến bây giờ An Nhiên vẫn không rõ ràng lắm, điều hắn cần giúp đỡ rốt cuộc là chuyện gì.

Hiện tại cô chỉ cần đợi, đến lúc, cô có thể rời đi.

Thế nhưng, An Nhiên phát hiện, rõ ràng là trong nửa năm này số lần ám sát cô tăng lên nhiều hơn, bất kể là trong sáng hay là trong tối. Do vậy, hiện tại cô đi đến đâu cũng có rất nhiều vệ sĩ theo bên cạnh.

Mà bà Bạch, thoạt nhìn thì đã tuổi già sức yếu nhưng tài nghệ vô cùng giỏi. Thậm chí còn lợi hại hơn rất nhiều so với mấy cao thủ mà An Nhiên quen biết.

Bạch gia này quả nhiên là thâm tàng bất lộ (*).

(*) Thâm tàng bất lộ: Ẩn giấu quá sâu.

Thế nhưng, Bạch gia này có lẽ không phải là một gia tộc bình thường như trong tưởng tượng của cô, dường như nó là một gia tộc cực lớn, ít nhất là trong số những người mà An Nhiên tiếp xúc thì tất cả đều là họ Bạch, không hề có họ nào khác.

Hơn nữa, kỳ quái ở chỗ, những người họ Bạch kia không phân nam nữ, già trẻ tất cả đều xinh đẹp đến khó tưởng. Bọn họ luôn khiến cho người ta có cảm giác không nhiễm bụi trần, chỉ cần đứng đó, sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Còn về Bạch Tĩnh Trần thì An Nhiên hoàn toàn không biết gì về hắn cả, ngoại trừ việc biết hắn họ Bạch ra thì thật sự là không biết hắn làm gì.

Điều này đối với An Nhiên mà nói, quả thực là một chuyện không thể. Hơn nữa cô còn có ước định với người như vậy.

Nội dung ước định rất đơn giản.

Chính là giúp đỡ hắn, không cần biết hắn nói những gì thì cô đều vô điều kiện làm theo lời hắn nói.

Cô biết rõ nhân vật mà cô thủ vai chính là nhân vật sắp ngồi vào vị trí kế nhiệm tiếp theo của Bạch gia. Sau khi ngồi lên vị trí đó, việc mà cô cần làm chính là đem vị trí gia chủ truyền lại cho Bạch Tĩnh Trần.

Nghe thì là một chuyện rất đơn giản nhưng lại không ngờ rằng sau khi Bạch Tĩnh Trần đem thông tin truyền ra nói là muốn đem Bạch Dạ trở về thì An Nhiên bỗng gặp phải rất nhiều người tới ám sát.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy An Nhiên lắc đầu, vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng hơn.

An Nhiên đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, cười “Lão soái ca, không sao đâu, anh yên tâm, cũng chỉ còn lại mấy tháng cuối cùng nữa thôi.”

Chỉ cần đợi tới tháng tám, sau khi cô đem vị trí ấy trả cho Bạch Tĩnh Trần, vậy thì Bạch gia và cô sẽ không còn một chút liên quan nào nữa.

“Nguy hiểm.” Phó Quân Hoàng nghĩ tới vụ nổ mấy hôm trước, trong lòng vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Việc này quá nguy hiểm, nếu như bảo bối lại gặp phải ám sát thì làm thế nào? Nếu như lần sau bảo bối không kịp chạy thoát thì làm thế nào? Nếu như trong lần ám sát sau bảo bối thật sự rời bỏ anh thì phải làm sao...

Không được, việc cần làm bây giờ chính là giết Bạch Tĩnh Trần.

Chỉ cần giết hắn thì ước định giữa hắn và bảo bối sẽ không có ai biết cả, như vậy thì bảo bối của anh sẽ được tự do.

“Lão soái ca, anh định đi làm gì vậy!”

An Nhiên nắm lấy tay của Phó Quân Hoàng, thái độ có chút gấp gáp.

Theo như vẻ mặt của Phó Quân Hoàng, An Nhiên có thể nhìn ra được anh thực sự có ý niệm giết người. Anh thực sự muốn đi giết Bạch Tĩnh Trần.

Cô biết rất rõ xung quanh Bạch Tĩnh Trần có bao nhiêu người bảo vệ, cũng biết rõ tài nghệ của Bạch Tĩnh Trần.

Bạch Tĩnh Trần nhìn qua thì có vẻ như rất yếu đuối, nhu nhược, nhưng trên thực tế thì năng lực của hắn không bình thường chút nào, chỉ ít theo như An Nhiên thấy thì cô không phải là đối thủ của Bạch Tĩnh Trần.

Võ thuật Bạch Tĩnh Trần rất loạn, cách thức ấy từ trước tới giờ cô chưa từng gặp. Nếu nói là võ thuật, thì lại không giống với những gì cô biết, nếu nói là Taekwondo hoặc là nhu đạo gì gì đấy thì cũng đều không phải.

An Nhiên từng nhìn thấy cách Bạch Tĩnh Trần ngồi xếp bằng, cô lập tức cho rằng hắn là đệ tử Phật giáo, nhưng sau khi hỏi ra mới biết là không phải.

An Nhiên hỏi hán võ thuật của hán là học của ai, thì hán chỉ nói học từ sư phụ nhưng cũng không nói rõ là ai.

An Nhiên biết hán không muốn nói. Bạch gia đã là một bí ẩn, thế nhưng võ thuật kỳ lạ của hán càng khiến cho An Nhiên hiếu kỳ hơn, tuy nhiên, An Nhiên không phải là người quá hiếu kỳ, nếu hán đã không nói thì cô cũng không hỏi nhiều làm gì.

Còn về việc giữa Phó Quân Hoàng và Bạch Tịnh Trần hai người, rốt cuộc ai mạnh hơn ai, An Nhiên đương nhiên là vô điều kiện mà lựa chọn Phó Quân Hoàng.

Chỉ là bên cạnh Bạch Tịnh Trần có còn không ít tay chân, nếu đám người đó bao vây thì lão soái ca nhất định là không có lợi.

“Giết.” Phó Quân Hoàng không chút do dự, vừa rồi Bạch Tịnh Trần ở trong phòng bệnh, đáng lẽ anh nên giết hán rồi.

“Không được! Em nói rồi, không được!” Mặt An Nhiên đã lạnh xuống: “Hán ta không thể uy hiếp được em, chỉ là... Em muốn biết hán rốt cuộc muốn chơi trò gì mà thôi.”

An Nhiên mặc dù không phải là người thích nợ ân huệ người khác nhưng cô cũng sẽ không mù quáng vì trả ơn mà việc gì cũng sẽ làm.

An Nhiên đang hoài nghi một chuyện, nhưng trước khi tìm được đáp án thì cô vẫn sẽ tiếp tục.

Không ai có thể uy hiếp được cô.

An Nhiên không phải là người có thể dễ dàng để mình bị thiệt thòi, nếu như không hài lòng thì ắt sẽ tự tay giết chết Bạch Tịnh Trần.

Phó Quân Hoàng quay người lại, nhìn An Nhiên có chút kỳ lạ. Anh có hơi không hiểu cách làm của An Nhiên, nhưng nếu như bảo bối nói không được vậy thì anh sẽ không giết nữa.

Dù sao sớm muộn cũng sẽ có một ngày anh giết người kia.

Không vội, chết chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm chiều mà thôi.

Chẳng qua là, khi Phó Quân Hoàng vừa ngồi trở lại trên ghế, thì ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói lười biếng:

“Há? Ở đây không cho vào à?”

An Nhiên và Phó Quân Hoàng cùng nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa, Caesar đeo mặt nạ đứng trước sáu người quân nhân, bọn họ nhìn không ra biểu cảm của hán, chỉ thấy khoe miệng hán hơi nhếch lên không khỏi khiến cho người khác có chút khiếp sợ.

Hôm nay thật kỳ lạ, người phụ nữ của sĩ quan huấn luyện có cần phải lợi hại như vậy không? Mới có bao lâu thôi đã có tới vài nhóm người đến, hơn nữa những nhóm người này xét về khí thế thì đều là những người ở tầng lớp trên.

Chính vì vậy, bọn họ lại càng thêm tò mò về thân phận của vị này.

“Thật xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ làm theo mệnh lệnh.” Nhóm binh lính hôm nay rất khôn ngoan, bọn họ biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Người đàn ông đứng trước mặt họ cũng chẳng phải là người tốt, chỉ riêng việc muốn đoạt phụ nữ với sĩ quan huấn luyện thì đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

“Không sao, chỉ cần giết các người là được rồi, không phải sao?” Caesar nhếch khoe miệng, giọng nói vẫn là giọng điệu lười nhác như trước, mà nhiều hơn là sự lạnh lùng.

Về mặt của mấy người quân nhân bỗng nhiên cứng đờ.

Cảm giác người này mang lại cho bọn họ đương nhiên không giống với người phụ nữ điên trước đó.

Trên người phụ nữ điên kia mặc dù tán mát ra đầy sát khí nhưng ẩn nhẫn không bộc phát, nói cách khác, mặc dù cô ta muốn giết họ nhưng cô ta có thể kiềm chế.

Nhưng người đàn ông đeo mặt nạ này lại khác, hiển nhiên, hán thật sự muốn ra tay giết họ.

Sáu người cùng lúc đang bày thế trận chờ quân địch, đây là nhân vật nguy hiểm cấp một. Người như vậy bọn họ đương nhiên sẽ không cho vào.

Dù cho sĩ quan huấn luyện ở bên trong có đồng ý, thì bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

“Xem ra, các người thật sự không định nhường đường.” Caesar lắc đầu, sau đó bật cười “Vậy thì không còn cách nào khác rồi.”

Chương 147: Lão soái ca, em yêu anh! (2)

Giữa thời khắc girom sủng sẵn sàng, cửa phòng bệnh đang đóng chặt bỗng mở ra từ bên trong, một người đàn ông từ bên trong đi ra, chỉ là lần này, anh đi thẳng ra ngoài, hơn nữa còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

“Ồ, không ngờ rằng Phó tướng quân của chúng ta lại ở đây.” Caesar nhìn Phó Quân Hoàng, chắc lưỡi nói: “Nhưng mà tôi nói này, anh là đang làm gì vậy hả?”

“Đi” Phó Quân Hoàng không thích Caesar, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy hắn thì đã không thích.

Không phải là vì hắn bắt cóc An Nhiên cũng không phải là vì hắn đối với bảo bối của anh có những cảm xúc dị thường, chỉ đơn thuần là không thích.

Phó Quân Hoàng rất ít có cảm xúc mãnh liệt với người khác như vậy.

Anh cố ý xem nhẹ loại cảm giác này, thế nhưng lúc nghe được giọng nói của Caesar, anh đã vô thức đứng dậy, thậm chí còn đi ra ngoài.

Khóe môi lại càng cong thêm một cách rõ rệt: “Thật không dễ dàng gì tới được đây, không mời tôi vào ngồi một chút sao?”

“Nếu không muốn chết, thì biến đi.” Phó Quân Hoàng nhú mày.

Trong lòng bàn tay đang nắm thành quyền của nhóm binh lính đứng ở hai bên đã thấm đầy mồ hôi lạnh. Bọn họ cũng cảm nhận rất rõ là sĩ quan huấn luyện không vui. Anh ấy rất ít khi không vui như thế, à, nếu anh ấy đã không vui thì những người xung quanh đừng mong sẽ được vui vẻ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn trên người Caesar, trong ánh mắt của họ không khỏi mang theo chút hả hê.

Bọn họ rất thích được nhìn thấy cảnh tượng sĩ quan huấn luyện của mình xử lý người khác.

Thế nhưng, kết quả lại khiến họ thấy vọng.

Bọn họ không ngờ rằng, người đàn ông đeo mặt nạ trông rất dọa người kia lại không hề nói gì, hắn cứ thế đứng nhìn sĩ quan huấn luyện của họ. Cuối cùng, hắn lên tiếng:

“Phó Quân Hoàng, trong hai năm nay, cô ấy mất tích tròn hai năm, anh chưa tìm thấy cô ấy.”

Phó Quân Hoàng mím môi không nói gì.

“Cô ấy mất tích hai năm, nhưng cô ấy lại không xảy ra chuyện, hơn nữa cô ấy vẫn chưa đến tìm anh, cũng chưa tới tìm bất kỳ ai, ngay đến cả anh cũng không đi tìm.” Caesar nói tiếp.

Phó Quân Hoàng không hiểu hắn ta muốn nói gì.

“Có biết rằng điều này nói nên cái gì không?” Caesar trông có vẻ rất hóm hờ: “Điều này có nghĩa, anh và chúng tôi cũng chẳng có gì khác biệt cả, vị trí của anh và chúng tôi trong trái tim cô ấy cũng đều giống nhau.”

Ánh mắt của Phó Quân Hoàng đột nhiên lạnh xuống.

Những quân nhân đứng ở hai bên không tự chủ được mà nhích ra hai bên.

Sĩ quan huấn luyện thật là khủng bố.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy sĩ quan huấn luyện tức giận đến như vậy, khẳng định là đập phát chết luôn đấy.

Nhìn thấy phản ứng như vậy của Phó Quân Hoàng, Caesar nở nụ cười, thoát nhìn hắn ta rất vui vẻ: “A, bị tôi nói trúng rồi? Biết địa vị của mình rồi? Nhìn thấu bản thân? Phó tướng quân, thực ra thì, thấy rõ địa vị của bản thân cũng không phải khó, anh nói xem có đúng không?”

Đôi mắt âm u của Phó Quân Hoàng nhìn về phía Caesar, trong con ngươi đen nhánh kia không hề có một chút cảm xúc nào, giống như một mũi khoan lạnh lẽo xoáy thẳng vào người Caesar.

Caesar nhếch khóe môi: “Phó tướng quân, anh nên biết, Phó An Nhiên là một món đồ chơi rất hay.”

Giọng của Caesar còn chưa nói xong, một quyền đã vung thẳng vào mặt hắn!

Phản ứng của Caesar mặc dù rất nhanh nhưng so với Phó Quân Hoàng, hắn vẫn chậm hơn một bước.

Nắm đấm mạnh mẽ kia lướt qua mặt hắn, mặc dù chỉ là lướt qua nhưng cũng khiến cho gò má hắn bị thương.

Rice vẫn luôn đứng sau lưng Caesar vội vàng bước lên, đỡ lấy Caesar, đồng thời ngược nhìn Phó Quân Hoàng.

Ngay lúc nắm đấm rơi xuống, trong lòng đám binh lính không ngừng khen ngợi cho Phó Quân Hoàng, quả không hổ là sĩ quan huấn luyện của bọn họ, đến ra nắm đấm thôi cũng bá đạo đến vậy.

Sau khi vung nắm đấm, Phó Quân Hoàng đứng ở cửa, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước: “Tôi và anh không giống nhau.”

Một câu nói thờ ơ dường như đã kích thích Caesar, Caesar vùng mạnh khỏi tay Rice, hắn bước thật dài tới trước mặt Phó Quân Hoàng, nhìn thẳng vào anh.

Đưa tay chạm vào mặt, có một cảm giác đau đớn, hiển nhiên nếu không xử lý tốt thì sẽ để lại sẹo.

“Phó Quân Hoàng, anh dựa vào cái gì mà thấy tôi và anh khác nhau, anh có điểm nào không giống tôi nào?” Đường cong trên khóe môi Caesar không còn nữa, thoạt nhìn hắn có vẻ điên cuồng hơn lúc này rất nhiều.

Đám binh lính vừa thấy liền giật mình, thái độ của người này thật sự có thể thay đổi một cách đột ngột đến vậy sao?

Phó Quân Hoàng không trả lời câu hỏi của hắn.

Sờ dĩ anh tức giận là vì Caesar đặt anh cùng vị trí với hắn.

Bảo bối yêu anh tha thiết, cũng giống như anh yêu cô tha thiết

Cô đã giải thích cho anh tại sao cô không tới tìm anh, nói cho anh biết những chuyện trong hai năm qua của cô. Cô không nói cho ai khác, chỉ nói cho một mình anh.

Anh biết, cô tin anh.

Cô là vợ của anh, anh là chồng của cô. Vị trí của anh trong trái tim cô tại sao lại có thể giống như những người khác được?

Caesar đã đem vị trí của mình đặt ở quá cao rồi.

“Cô ấy không thích anh.” Phó Quân Hoàng lạnh lùng nói ra năm chữ.

Chỉ vụn vụn năm chữ nhưng lại khiến cho Caesar đang điên cuồng kia bỗng ngây người, sau đó hắn lập tức cười lớn: “Cô ấy không thích tôi, vậy anh có thể khẳng định rằng cô ấy thật lòng thích anh sao? Phó An Nhiên tại sao lại có thể dễ dàng đi thích người khác được? Cô ấy không thích ai cả, ai cũng sẽ không thích!”

Nghe thấy tiếng quát tháo của bọn họ ở hành lang, y tá vội bước tới, nghiêm khắc quát bọn họ dừng lại, yêu cầu họ không được làm ảnh hưởng tới những bệnh nhân khác đang nghỉ ngơi.

Tại bệnh viện, không cần biết anh là một ông chủ lớn hay là một ông quan lớn, tất cả đều phải nghe lời bác sĩ, y tá.

Sau khi người y tá kia nói xong, liền xoay người dời đi.

Sáu người lính canh cửa bị y tá trùng đến phát ngược, nhưng Phó Quân Hoàng và Caesar lại không bị ảnh hưởng một chút nào, ánh mắt của họ đều nhìn thẳng vào đối phương, tuy nhiên, trong mắt một người thì ngập tràn thù hận, còn trong mắt của người kia lại chỉ có sự lạnh lẽo.

“Không, cô ấy thích tôi.” Lúc Phó Quân Hoàng nói ra câu này, thì ngay lập tức vẻ mặt anh trở nên dịu dàng hơn.

Ngay đến cả không khí xung quanh anh cũng thay đổi.

Đúng vậy, bảo bối của anh thích anh, yêu anh. Anh không cần phải tức giận chỉ vì lời nói của Caesar.

Chuyện giữa anh và bảo bối, không cần thiết phải để cho người khác biết.

“Cô ấy đang nghỉ ngơi, không gặp ai cả.” Phó Quân Hoàng hiển nhiên là muốn đuổi Caesar đi.

Khóe miệng Caesar giật giật: “Phó Quân Hoàng, anh thực sự cảm thấy anh có thể có được trái tim cô ấy sao? Cô ấy nói với anh cô ấy là ai sao? Anh cho rằng cái gì anh cũng biết sao? Hay là anh cho rằng anh thực sự hiểu cô ấy?”

Ánh mắt của Phó Quân Hoàng lại một lần nữa rơi trên người Caesar: “Tôi biết và không biết, tôi hiểu và không hiểu thì đó đều là việc giữa hai chúng tôi.

Tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi, tôi yêu cô ấy, cô ấy không yêu tôi thì đó đều là việc của chúng tôi. Còn nữa, tôi không muốn nghe thêm một câu nói bậy bạ nào của anh nữa, nếu không, có thể tôi sẽ làm ra chuyện không hay đâu.”

Uy hiếp! Đây tuyệt đối là uy hiếp một cách trần trụi!

Trong lòng sáu binh sĩ hồ to.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy xót xa thay cho sĩ quan huấn luyện của mình.

Bọn họ có thể cảm nhận được sĩ quan huấn luyện của họ thích người con gái kia đến mức khiến cho lòng người căm phẫn. Bọn họ không thể tưởng tượng ra đó là người như thế nào, thậm chí họ cũng không biết người phụ nữ ấy rốt cuộc có năng lực gì mà có thể khiến cho sĩ quan huấn luyện của bọn họ khi đối mặt với tình cảm lại trở thành một kẻ ngốc, vị sĩ quan không gì không làm được đó bỗng chốc đã bị thuần hóa.

Bọn họ đều biết vị thiếu úy Khúc quân y kia rất thích sĩ quan huấn luyện của bọn họ.

Có một khoảng thời gian, bọn họ đã từng cho rằng thiếu úy Khúc và huấn luyện viên của họ sẽ tu thành chính quả, thế nhưng, không biết vì sao sĩ quan huấn luyện của họ lại có lòng dạ sắt đá như vậy, mãi vẫn không nhận ra trái tim thiếu nữ của Thiếu úy Khúc.

Cũng bởi vậy, bọn họ đã từng cho rằng sĩ quan huấn luyện ở phương diện nào đó có bệnh không tiện nói ra không.

Khoảng thời gian đó, những thành viên lâu năm trong đội U Linh đều nhìn họ bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ, lúc ấy bọn họ có nói cái gì mà, à đúng rồi, bọn họ nhớ rằng là lúc đó nhóm lão quý ấy nói rằng:

Đến khi nữ thần trong số mệnh của sĩ quan huấn luyện trở về thì sẽ dọa chết các anh!

Lúc này họ mới nghĩ ra, đám lão quý ấy nói trở về chứ không phải là xuất hiện, vậy thì cũng có nghĩa là từ lúc bắt đầu bọn họ đã biết sĩ quan huấn luyện có bạn gái!

Trong mấy ngày nay, tất cả những hành động, cử chỉ, cảm xúc của huấn luyện viên đều bày ra trước mắt bọn họ, nếu có ai nói huấn luyện viên của họ là một người đàn độn về tình cảm, thì bọn họ chính là người đầu tiên không đồng ý.

Nếu anh ấy mà là người đàn độn về tình cảm, vậy thì bọn họ đều nhục trí cả rồi!

Caesar khó chịu.

Hắn không vui.

Hậu quả của việc hắn không vui chính là tất cả những người khác đừng mong được vui.

“Bây giờ cô ấy thích anh phải không?” Caesar nhếch môi, cả người tỏa ra khí lạnh như băng: “Phó Quân Hoàng, anh hãy nhớ kỹ câu này.”

Nói xong, Caesar cũng không còn lí do để tiếp tục ở lại đây nữa, hắn chỉ là muốn đến xác nhận xem có phải Phó An Nhiên đã xuất hiện rồi không, không ngờ lại gặp Phó Quân Hoàng ở đây, nhìn thấy trạm gác như vậy, đương nhiên là hắn không cần vào cũng biết người ở trong là ai.

Hơn nữa, trước đó không lâu hắn còn nhìn thấy Diêm Tử Diệp ở dưới tầng.

Ha ha, nếu Phó Quân Hoàng khẳng định Phó An Nhiên yêu anh ta nhiều đến vậy, vậy thì bọn họ sẽ chờ xem đến cuối cùng cô ta còn có tiếp tục yêu anh ta nữa không!

Caesar và Rice cùng rời đi.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa phòng bệnh đi vào, phát hiện An Nhiên đã nằm xuống rồi.

Nhưng anh vừa mới ngồi xuống, An Nhiên đã mở mắt: “Sao thế?”

Cô muốn hỏi là đã xảy ra chuyện gì?

Thực ra An Nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, kỳ lạ là vì sao Caesar tới nhưng lại không vào, đây quả là một chuyện lạ lùng.

An Nhiên nhìn có vẻ rất mệt mỏi, Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn: “Không sao rồi, em ngủ đi.”

An Nhiên nhích người, vỗ vỗ vào chỗ trống trên giường.

Phó Quân Hoàng liếc nhìn An Nhiên, sau đó đột nhiên đứng lên, anh nhanh chóng cởi áo khoác ngoài, sau đó leo lên giường.

Anh cẩn thận từng li từng tí ôm An Nhiên vào trong lòng mình, sợ chạm phải vết thương trên người cô.

An Nhiên lại rúc người vào lòng anh.

Đã hai năm bọn họ không có ngủ cùng nhau như thế này. Phó Quân Hoàng cũng đã hai năm không được ngủ một giấc ngủ ngon.

Hơi thở quen thuộc này đã khắc sâu vào tận xương tủy, người nằm trong lòng chính là tình yêu chân thành của cả đời anh. Nghe thấy từng nhịp thở bình thản của cô, hô hấp của anh cũng dần trở nên ổn định hơn, khóe môi anh cũng gọi lên một đường cong.

Cũng chính vào lúc Phó Quân Hoàng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì cái đầu đang dựa vào ngực anh bỗng lên tiếng: “Lão soái ca, em yêu anh!”

Sau đó, không có thêm âm thanh nào khác.

Phó Quân Hoàng cảm thấy nhịp tim của mình như muốn ngừng đập.

Anh ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đang ngủ say trong lòng, dường như là vừa rồi anh đã nghe nhầm, thật không chân thật.

“Em yêu anh, rất yêu.”

Ngay khi Phó Quân Hoàng lại một lần nữa cúi đầu xuống thì bất gặp một đôi mắt dịu dàng màu trà.

Ngay vào khoảnh khắc này, Phó Quân Hoàng không biết nên nói gì, trái tim như muốn ngừng đập rồi lại bắt đầu đập một cách mãnh liệt, thậm chí tay anh cũng có chút run rẩy.

An Nhiên nghe được nhịp tim loạn nhịp của anh, cô nhích lại gần Phó Quân Hoàng: “Em buồn ngủ.”

“... Ngủ, anh ngủ cùng em.” Phó Quân Hoàng khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình. Anh vỗ về An Nhiên, bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, chỉ là có trời mới biết bây giờ anh đang bối rối đến mức nào.

An Nhiên sẽ không nói cho Phó Quân Hoàng, lúc cô nhảy xuống biển, trong đầu cô đều là suy nghĩ về Phó Quân Hoàng, tất cả đều là anh.

Lúc đó cô chỉ nghĩ, nếu cô chết, thì lão soái ca của cô phải làm sao, nếu như cô chết, lão soái ca có vô cùng đau khổ không.

Lúc trước, An Nhiên không phải không biết cô yêu anh chỉ là không biết cô yêu anh nhiều đến nhường nào mà thôi.

Trải qua sự việc hai năm về trước, An Nhiên biết được rằng, cả đời này cô không thể đoạn tuyệt quan hệ với người đàn ông đang ôm mình vào lòng.

Giấc ngủ này của Phó Quân Hoàng rất say, khi ánh nắng rơi trên người anh, khóe môi anh nhếch lên thành một đường cong.

“Boss, tiểu thư đã trở về rồi.” Sau khi đặt tài liệu trên bàn làm việc, thư ký Trương liền đi tới trước mặt sếp mình.

Người đang ngồi trên ghế sếp xoay người lại, đối diện với thư ký Trương nói: “Có gì thay đổi không?”

Thư ký Trương lắc đầu: “Mấy ngày trước, tiểu thư xuất hiện ở Đế đô, tuy nhiên, lúc đó, cô ấy đã nhập viện. À, boss, không cần gấp gáp, không phải vết thương nặng gì, cô ấy đã được Phó Quân Hoàng đưa tới bệnh viện rồi, theo lời thám tử báo về thì không sao cả.”

“Tiếp tục.”

“Tiểu thư gặp nạn là vì cửa kính ở khách sạn bị nổ lớn, mặc dù khách sạn công bố ra là vì đường dây điện xảy ra sự cố dẫn tới vụ nổ, nhưng theo nguồn tin tôi được biết thì có người nhắm vào tiểu thư. Bọn họ đã bắn quả bom từ cao ốc ở đối diện khách sạn Tuệ Tĩnh.”

“Có người đang nhắm vào con bé?”

“Có lẽ là vậy.”

“Gi mà có lẽ!”

“Lần này tiểu thư trở về có đổi tên, tên là Bạch Dạ, ngay đến cả người bên cạnh cô cũng đổi rồi, có một người đàn ông tên Bạch Tĩnh Trần luôn đi bên cạnh tiểu thư, nghe nói người đàn ông ấy chính là vị hôn phu của người tên Bạch Dạ, cũng chính là tiểu thư.”

Nghe đến đây, người đàn ông có chút nghi ngờ: “Chắc chắn người tên Bạch Dạ kia là tiểu thư?”

“Chắc chắn.” Thư ký Trương nói.

“Việc điều tra về Bạch Tĩnh Trần sao rồi?”

“Tạm thời vẫn chưa có, nhưng có thể nhìn ra là hắn vô cùng giàu có. Hắn thường xuyên xuất hiện trên những hội nhóm, cử chỉ vô cùng khéo léo, ưu nhã, tôi không nghĩ là giả vờ.”

Thư ký Trương đánh giá Bạch Tinh Trần vô cùng cao. Trên người Bạch Tinh Trần luôn để lộ ra phong thái quý tộc khó có thể che giấu được. Mỗi một động tác, cử chỉ của hắn đều mang theo sự cao quý, khiến cho người nhìn không khỏi mê muội.

“Việc tôi bảo cô làm, cô đều làm cả rồi chứ?” Người đàn ông tiếp tục hỏi.

“Đã căn dặn xuống dưới rồi à, bây giờ chỉ cần boss nói một câu thì tất cả mọi hành động đều có thể bắt đầu rồi.” Thư ký Trương cười nói: “Chỉ cần việc này thành công, thì tiểu thư có thể trở về bên cạnh ngài rồi.”

“Tâm tư của nha đầu kia, ah.. thật là khó đoán, tất cả đều phải hành sự hết sự cẩn thận.”

“Vâng, tôi chúc mừng boss trước.” Thoạt nhìn, thư ký Trương vô cùng vui vẻ.

Người đàn ông kia cũng có vẻ rất vui: “Trong nhà đã lâu rồi không có tiếng cười, bao nhiêu năm rồi tiểu nha đầu cũng nên trở về nhà thôi.”

“Đúng vậy, nhà người khác rốt cuộc cũng không được tốt như nhà mình.” Thư ký Trương cười nói.

“Đi làm việc đi, đừng để xảy ra sai sót.” Người đàn ông kia phát phát tay.

Thư ký Trương cung kính rời đi, trước lúc đi, cô đặt chồng ảnh vừa mới rửa lên trên bàn của người đàn ông.

Người đàn ông mở tập tài liệu ra, những tấm ảnh bên trong được trải ra.

Khi nhìn thấy bóng dáng trên những tấm ảnh, người đàn ông liền bật cười.

“Cũng đã trưởng thành rồi!” Sau khi người đàn ông xem hết những bức ảnh, thì lấy ra một cuốn album ảnh từ trong hộc tủ bên phải dưới bàn làm việc, lật đến những trang trống, sau đó lần lượt gắn số ảnh kia vào.

Những tấm ảnh trong album gần như đều là ảnh chụp của một cô bé, có ảnh của cô bé và người khác chụp chung, cũng có ảnh của cô bé và người đàn ông chụp chung, nhưng nhiều nhất vẫn là hình ảnh của một mình cô bé.

Sau khi gắn tất cả ảnh vào trong album, trong phòng khách bỗng vang lên một giọng nói:

“Ông nội, con trở về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Con là một nha đầu nhẫn tâm! (1)

Chuyện An Nhiên đã trở về cuối cùng vẫn không giấu được Phó lão gia.

Lúc ông giận dữ xông vào phòng bệnh, An Nhiên và Phó Quân Hoàng còn đang ôm nhau ngủ.

Sáu binh sĩ kia cũng rất muốn ngăn cản nhưng Phó lão gia là một nhân vật đã đứng trên đỉnh tháp, có thể thấy được Phó lão gia trong truyền thuyết đã khiến nhịp tim của bọn họ đập loạn lên rồi, hơn nữa, bọn họ làm gì có gan cản đường của ông ấy chứ?

Bọn họ rất muốn hét lên, muốn nhắc nhở sĩ quan huấn luyện của bọn họ nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Phó lão gia thì lưng của họ lập tức đổ mồ hôi, làm gì còn có tâm tư để nhắc nhở sĩ quan huấn luyện nữa.

Cho dù bây giờ lão gia có tức giận như thế nào đi chăng nữa thì tốt xấu gì sĩ quan huấn luyện cũng là cháu trai của ông, bất kể như thế nào đi nữa thì ông cũng sẽ không giết chết cháu trai của mình, không phải sao?

Bảo vệ tính mạng vẫn quan trọng hơn, cứ thành thật đứng cạnh gác thôi.

Cùng đến với Phó lão gia còn có Khúc Tuệ Tuệ, cô đuổi theo sau ông.

Hôm nay, sau khi cô cùng với lão gia dùng bữa tối không bao lâu thì lính hậu cần của ông chạy như bay đến, hắn nhỏ giọng nói vào tai của lão gia điều gì đó, kể đó lão gia đột nhiên đứng bật dậy.

“Tốt! Rất tốt! Tiểu tử thối, ông già này không bắt nó treo lên đánh thì ta chính là cháu trai của nó.”

Nói xong, ông cũng không thèm thay quần áo, cứ mặc quần áo ở nhà mà chạy tới.

Hành động này của lão gia đã kinh động đến bác sĩ và y tá ở Phó gia, toàn bộ Phó gia thoáng cái đều loạn lên.

Lúc đó, Khúc Tuệ Tuệ cảm thấy vẫn còn may, hai người Từ Tĩnh Ngưng và Phó Văn Thắng đều không có ở nhà, nếu không nhất định sẽ càng loạn hơn.

Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tuổi của lão gia bây giờ cũng không còn trẻ nữa, thời kì chiến tranh đã lưu lại cho ông không ít các căn bệnh, chân của lão gia bây giờ không còn bằng trước đây nữa, ít nhất đã kém hơn rất nhiều so với hai năm trước.

Hành động này của lão gia có thể nói là đã làm liên lụy đến rất nhiều người.

Thế nhưng, dù thế nào đi nữa, Khúc Tuệ Tuệ cũng không ngờ lão gia từ cuối cùng lại đi đến bệnh viện quân đội.

Đề nén sự hiếu kì ở trong lòng, trên đường đi, Khúc Tuệ Tuệ chỉ không ngừng nói với lão gia, kêu ông chậm một chút nhưng ông làm sao có thể đi chậm lại, ông đã hai năm, hơn hai năm rồi không có tin tức của nha đầu đó.

Đột nhiên biết tin nha đầu đó đã trở về, vừa xuất hiện đã ở trong bệnh viện, ông làm sao có thể chậm được.

Nha đầu nhần tâm kia!

Vì vậy lúc Khúc Tuệ Tuệ đi theo lão gia vào trong phòng bệnh, nhìn thấy hai người trên chiếc giường bệnh nhỏ, cô lập tức đứng sững lại.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn ngủ, hai người ở trên giường đều đang ngủ rất say sưa

Cô gái đang được người đàn ông ôm chặt vào trong lòng. Cằm của anh ta tựa vào đỉnh đầu của cô, khoe môi cong cong, vẻ mặt của anh rất dịu dàng, sự dịu dàng trước nay chưa từng có, và đây cũng là lần đầu tiên trong hai năm qua, cô thấy anh không có nhũn mảy.

Lúc lão gia nhìn thấy cảnh tượng kia thì cũng ngẩn ra nhưng khi nhìn thấy vết trầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên, trong lòng vừa kinh hãi lại vừa tức giận, các người nói xem tại sao một người đang bình thường bây giờ lại thành ra như vậy.

“Lão gia...”Khúc Tuệ Tuệ muốn giơ tay ra đỡ lão gia nhưng lại bị lão gia nhẹ nhàng tránh khỏi.

Ông cũng đã mấy ngày không gặp cháu trai của mình rồi, hai năm nay, những khổ cực mà nó phải chịu ông đều nhìn thấy nhưng ông vẫn bất lực, ông không tìm thấy người có thể làm cho thằng bé phần chấn trở lại.

Nhưng bây giờ hai đứa trẻ này lại ôm nhau ngủ một cách bình yên ở trước mặt của ông, bọn họ ngủ rất say, rất an tâm.

Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi!

Con tức giận trong lòng ông cũng từ từ biến mất.

Phó lão gia nhẹ nhẹ bước đến bên giường, ông tỉ mỉ nhìn nha đầu đang được Phó Quân Hoàng ôm chặt trong lòng, nhìn qua nhìn lại, hốc mắt không biết ướt từ lúc nào.

Phó Quân Hoàng trước giờ là một người rất dễ tính ngủ, thế nhưng lần này, có lẽ anh đã quá mệt rồi. Ôm chặt bảo bối vào lòng, lần này anh ngủ vô cùng an tâm, rất ngọt ngào, thậm chí tần suất hô hấp của anh từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Cũng không biết trong hai năm qua, nha đầu này ở bên ngoài đã sống như thế nào, nhìn nó đã gầy đi rất nhiều, trên người đều là vết thương.

Phó lão gia hít sâu một hơi, cố nén nước mắt, giơ tay ra đắp lại chăn cho hai người.

Nhưng hành động của ông đã khiến cho An Nhiên tỉnh giấc.

Lưng của An Nhiên đối diện với Phó lão gia nên lúc cô mở mắt, điều nhìn thấy đầu tiên chính là Phó Quân Hoàng đang ôm chặt cô.

Cảm thấy có cái gì đó không đúng, An Nhiên cẩn thận quay ra khỏi ngực của Phó Quân Hoàng, chỉ có điều cô vừa mới động dậy thì Phó Quân Hoàng đã kéo cô lại, tiếp tục ôm cô vào trong lòng mình.

An Nhiên thờ dài, bây giờ cô muốn xoay người cũng rất khó.

Nhưng cũng chính vào lúc cô thờ dài, trong tầm mắt của cô xuất hiện thêm một người.

Khúc Tuệ Tuệ? Tại sao cô ấy lại ở đây? Là đến để tìm lão soái ca sao?

Hình như không phải, nhìn biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ khi thấy vẻ kinh ngạc của cô thì biết Khúc Tuệ Tuệ cũng là người không biết gì.

Sau đó, An Nhiên nghiêng đầu mình qua, thấy một bóng người khác đứng ở bên cạnh. Lúc thấy rõ gương mặt nghiêm túc kia, trong lòng cô lập tức kêu “lộp bộp” một tiếng.

Ông nội!

Ông... sao ông lại ở đây!

An Nhiên phản xạ có điều kiện mà ngồi bật dậy nhưng lại bị cách tay kia giữ chặt, khiến cô không thể động dậy.

An Nhiên lo lắng, nếu như vị lão soái ca này không ở bên cạnh của cô, cô còn có thể giả vờ như không quen biết anh, thậm chí có thể nói bản thân không phải là Phó An Nhiên mà là Bạch Dạ.

Còn bây giờ, nếu như cô thật sự nói như thế thì cây trượng gỗ kia của lão gia nhất định sẽ không chút do dự mà đánh vào người cô.

“Đừng động dậy.” Phó Quân Hoàng lại kéo An Nhiên vào trong lòng của mình, tiếp tục ngủ.

Thật ra, từ lúc Phó lão gia và Khúc Tuệ Tuệ đi vào thì anh đã biết có người đến.

Chỉ có điều sau khi biết người đó là lão gia, anh hoàn toàn không có ý muốn ngồi dậy.

Đối với anh mà nói, mặc dù bảo bối đã nói với anh là không được nói với ai nhưng anh biết có rất nhiều chuyện không cần anh phải nói thì ông của anh cũng sẽ tự biết.

Vì vậy chuyện Phó lão gia xuất hiện ở bệnh viện vào thời điểm này đối với Phó Quân Hoàng mà nói cũng không có gì lạ.

Thế nhưng, cho dù lão gia đã đến nhưng cũng không thể quấy rầy anh và bảo bối. Đã rất lâu rồi anh không được ngủ một giấc ngon lành cùng với bảo bối.

Về mặt của An Nhiên chỉ trong chớp lát đã thay đổi, cô thật không dám tin, trong căn phòng đột nhiên xuất hiện thêm hai người mà Phó Quân Hoàng lại không biết.

“Anh buông ra cho em!” An Nhiên ở trong lòng của Phó Quân Hoàng, nhỏ giọng nói.

Phó Quân Hoàng làm sao có thể dễ dàng buông An Nhiên ra?

“Ngủ đi. Buồn ngủ.”

Con mắt của Khúc Tuệ Tuệ cũng muốn rớt ra ngoài rồi, đã rất lâu rồi cô không thấy một Phó Quân Hoàng như thế, nếu như lúc này cô không nhìn lầm thì hình như sĩ quan huấn luyện đang làm nũng...

Nếu như lúc này mà Phó lão gia còn không nhìn ra Phó Quân Hoàng đang giả vờ ngủ thì ông sống nhiều năm qua đúng là không có tác dụng.

Phó lão gia không hề khách khí, trực tiếp quơ cây trượng gỗ trong tay, không chút khách khí đánh vào người của Phó Quân Hoàng.

“Ngủ hả! Ta cho con ngủ! Ta cho con lừa ta nè! Dám giấu ta! Cái gì cũng không nói với ta!”

Vừa nghĩ đến chuyện này, lửa giận trong lòng Phó lão gia không dễ dàng mới được nén xuống, trong nháy mắt bị tên tiểu tử thúi này làm bùng lên.

An Nhiên cảm thấy rất sốt ruột, nhìn lão gia ra tay thì biết nhất định là ra tay không nhẹ, nếu như để lão soái ca này bị ông đánh hỏng thì làm sao mới tốt.

“Được rồi, được rồi, đều là lỗi của con, là con kêu anh ấy đừng nói với ông, ông đừng tức giận nữa, nếu muốn đánh thì đánh con đi.” An Nhiên trực tiếp xoay người, nằm úp lên người của Phó Quân Hoàng, ôm chặt lấy anh, nói một cách kiên quyết.

Tuy nhiên, sau khi An Nhiên nói xong câu nói kia thì trán của cô cũng nhũn lại, nguyên nhân rõ ràng là do khi này cô đã vận động quá sức, làm ảnh hưởng đến vết thương.

Phó lão gia thấy An Nhiên như thế thì lửa giận trong lòng lại càng lớn.

Nhưng ông vẫn buông cây trượng gỗ ở trong tay ra, tức giận dậm chân: “Con nói xem các con đều đã lớn như thế rồi nhưng đứa nào cũng khiến cho ông phải lo lắng! Con nói xem các con rốt cuộc là muốn làm cái gì.”

An Nhiên không lên tiếng, vẫn ôm lấy Phó Quân Hoàng, không hề động dậy.

Phó Quân Hoàng cũng không dám động dậy, anh sợ bản thân mình nếu như động dậy thì sẽ ảnh hưởng đến vết thương trên người của bảo bối.

Lão gia ra tay quả thật có chút nặng, những chỗ Phó Quân Hoàng bị ông đánh vẫn còn đang đau.

“Đừng vậy, các con đều có cái cố của mình, đều có nguyên do, vậy thì các con không phải quan tâm đến việc mẹ của con vì các con mà khóc đến ngất đi, không cần quan tâm đến việc ba của con đi khắp nơi để nghe ngóng tin tức của các con, đúng không!”

Tim của An Nhiên trong chớp lát ngừng đập.

Cô tưởng rằng... Sau khi bản thân mất tích, người của Phó gia nhiều nhất cũng chỉ đau buồn một thời gian, thật không ngờ...

An Nhiên không phải đang nghi ngờ tình cảm của người nhà Phó gia dành cho cô mà là đối với cô, đến cuối cùng, cô cũng không phải là người thân thật sự của Phó Gia. Phó gia có thể đối với cô như thế, cô thật sự không biết đó có phải là ân huệ mà ông trời ban cho cô hay không.

Nhưng bây giờ, sau khi cô nghe những lời mà lão gia nói, cơ thể của cô thoáng cái đã cứng đờ.

“Ông à, đừng nói nữa.” Phó Quân Hoàng có thể cảm giác được một cách rõ ràng những sự thay đổi trên người của An Nhiên, ánh mắt của anh nhanh chóng rơi vào người của lão gia, trong ánh mắt tràn đầy sự không đồng ý.

Phó lão gia nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên thì cũng biết bản thân đã nặng lời.

Nhưng cuối cùng ông vẫn không kiềm được tức giận, nếu nha đầu đã không xảy ra việc gì thì tại sao lại không quay về tìm bọn họ, tại sao không truyền tin tức cho bọn họ...Lẽ nào là vì cô không tin bọn họ hay sao? Hay là nói cô từng trước đến giờ vẫn không xem bọn họ là người nhà?

Cho dù là điểm nào thì lão gia cũng đều không thể chấp nhận được.

Phó lão gia yêu thương An Nhiên nhất, nếu như đứa trẻ này thật sự xảy ra chuyện gì thì đối với ông mà nói sẽ là một đả kích rất lớn.

Ông vẫn luôn nói với chính mình, không có tin gì chính là tin tức tốt nhất, như vậy cũng rất tốt.

Nhưng bây giờ thấy nha đầu kia vẫn sống tốt, còn đối nghịch với mình, nhìn đôi mắt trầm ổn của nha đầu nhìn mình, hốc mắt của lão gia trong chớp lát đã đỏ lên.

Lúc hốc mắt đỏ lên, Phó lão gia vội vàng quay người, ông không thể để cho nha đầu thấy ông khóc, nếu không sẽ bị nó cười chết.

Mặc dù tốc độ xoay người của Phó lão gia rất nhanh nhưng vẫn bị An Nhiên nhìn thấy.

An Nhiên chỉ cảm thấy nghẹn nghẹn ở cổ họng, cô nắm chặt lấy áo của Phó Quân Hoàng, ánh mắt vẫn luôn nhìn về bóng lưng đối diện với mình, cả người ông thẳng tắp.

Phó Quân Hoàng đã đặt An Nhiên trở lại giường, lần này An Nhiên không nằm xuống, cô ngồi ở trên giường, lưng dựa vào một cái gối mềm mại.

Phó Quân Hoàng đương nhiên không nhìn thấy sự thất thố (*) vừa rồi của lão gia, anh đi rót một ly nước, sau đó đặt lên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh của lão gia.

(*) Thất thố: cử chỉ sai lầm, sơ sót trong cách cư xử.

“Ông nội, ông...”

Lời của An Nhiên còn chưa nói xong thì đã bị Phó lão gia cắt đứt.

Ông quay người lại, mặc dù hốc mắt vẫn có chút đỏ nhưng xem ra cũng bình thường hơn một chút.

“Nói cho con biết, vừa rồi là do có cái gì đó bay vào mắt của ta.” Phó lão gia hừ hừ ngồi lên ghế, ánh mắt không hề nhìn An Nhiên

An Nhiên gật đầu, nói giống như đã tin: “Con biết rồi, lúc này lão gia không có khóc, không có rơi lệ, mắt của người đỏ lên là do dụi mắt nhiều.”

Nghe thấy lời này của An Nhiên, lão gia không nhịn được nữa, ông đứng mạnh dậy khỏi chỗ ngồi, mắng An Nhiên:

“Ta khóc rồi thì làm sao! Con đúng là cái đồ không có lương tâm, vì con mà toàn bộ nhà chúng ta đều không cảm thấy yên tâm, không ngừng đi nghe ngóng, không ngừng đi hỏi thăm, hầu như đã dùng hết những mối quan hệ có trong tay nhưng vẫn không nghe ngóng được tin tức của con. Mấy ngày trước, Tỉnh Ngưng còn quỳ trước mặt ta, để ta phái người đi tìm con nhưng ta là quân nhân, con cũng biết việc này là có quy định, ta không có quyền đó, nếu như ta có quyền đó, ta đã sớm phái người đi tìm con rồi.”

An Nhiên mím môi, cúi đầu, không lên tiếng.

“Con bị mất tích, không khí trong nhà cũng trở nên bất thường, tiểu tử thối này thì bắt đầu giày vò bản thân, người trong nhà đều không dám nhắc đến tên con trước mặt của nó, con nói xem, tại sao con lại không có lương tâm như thế, thật đúng là không có lương tâm mà.”

“Đứa nhỏ xấu xa này, con có sự bất đắc dĩ của con, con có chuyện phải làm, nếu con đã không có chuyện gì, con tốt xấu gì cũng phải thông báo với bọn ta một tiếng, như thế thì chúng ta cũng không cần lo lắng đến bây giờ.”

“Đúng, con có nỗi khổ của con, con có lý do của con nhưng nếu con nói nỗi khổ và lý do của mình với chúng ta, chúng ta sẽ không phớt lờ với con sao? Nha đầu, rốt cuộc là do con đã nghĩ quá nhiều cho Phó gia hay là con từ đầu đến cuối đều không xem...chúng ta là người nhà của con?”

Câu nói cuối cùng của lão gia đã đánh mạnh vào tim của An Nhiên.

Đau đến nỗi cô không hít thở được.

Lúc đó cô không hề nghĩ quá nhiều, chỉ là không muốn liên lụy đến Phó gia, chỉ là không muốn những người mà cô quan tâm bị người khác lợi dụng cô...

Không hề nghĩ như thế, cô không nghĩ Phó gia sẽ vì cô mà làm đến bước này, cũng không ngờ lão soái ca sẽ tự dày vò bản thân mình, không ngờ mẹ Từ lại vì cô mà khóc đến ngất đi, không ngờ Phó Văn Thắng lại phái người đi tìm cô...

Có quá nhiều thứ cô không ngờ đến, cô cho rằng chỉ cần sau khi cô xử lý xong công việc, rồi quay trở lại tìm bọn họ cũng không muộn.

Nhưng không ngờ cách làm như thế của cô lại làm tổn thương những người nhà mà cô yêu thương.

Từ trước đến giờ cô chưa hề trải qua những chuyện như thế, cô chỉ làm theo cách mà cô cảm thấy là tốt nhất, trước giờ chưa từng nghĩ cô sẽ làm tổn thương bọn họ đến mức này.

“Không, con không...” An Nhiên muốn nói cái gì đó nhưng cổ họng lại nghẹn ngào, nói không lên lời.

“Đừng gấp, từ từ nói.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vỗ vai của An Nhiên, giúp cô thông khí.

An Nhiên biết, bây giờ cô có nói cái gì thì cũng đã trễ rồi, rốt cuộc cô cũng đã làm tổn thương bọn họ.

Khúc Tuệ Tuệ đứng ở một bên nhìn cũng cảm thấy có chút khiếp sợ.

Cô tưởng rằng người nhà của Phó gia có ý không nhắc đến Phó An Nhiên là vì bọn họ đã quên cô ta nhưng không ngờ, đặc biệt không nhắc đến, ngược lại là vì vị trí của cô ta đã khắc sâu trong lòng bọn họ, bọn họ sợ phải tiếp xúc với thứ khiến bọn họ đau lòng.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Khúc Tuệ Tuệ vẫn ở Phó gia nhưng số lần mà cô có thể nhìn thấy nữ cường nhân Từ Tĩnh Ngưng của Đế Đô là vô cùng ít. Dường như bà luôn bận bịu việc gì đó.

Bây giờ nghĩ lại, thì ra chính là chuyện của Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên thật sự là... rất may mắn, cô ta may mắn khi có được sự yêu thương của người nhà Phó gia, may mắn khi có được tình yêu của Phó Quân Hoàng.

Khúc Tuệ Tuệ không phải là tên ngốc, nguyên nhân cô có thể ở lại Phó gia chính là vì ông của cô và Phó lão gia là bạn cũ, mà ông của cô vì cứu Phó lão gia nên đã chết trên chiến trường. Phó lão gia thấy cô đáng thương nên mới đón cô về Phó gia ở.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi cô nhìn thấy em trai của Phó Quân Hoàng – Phó Quân Nghị, ánh mắt của hắn nhìn cô khinh thường đến cỡ nào.

Mà câu nói đầu tiên hắn nói với cô lại là: “Đừng hòng có ý đồ với nhà của tôi.”

Mặc dù Từ phu nhân vẫn luôn cười với cô nhưng cô biết nụ cười kia chỉ là biểu hiện bên ngoài, những thứ này, Từ Tĩnh Ngưng là một nữ cường nhân trong giới kinh doanh nên tự nhiên sẽ nắm bắt rất tốt.

Bà sẽ không cho chúng ta có cảm giác thân thiết nhưng cũng không khiến ta có cảm giác bà ở quá cao, không thể chạm tới, chỉ là ngoại trừ những lần mà bà nói: “Đội An Nhiên của chúng ta quay về...” thì ngay cả cô cũng cảm nhận được Từ Tĩnh Ngưng thật sự thích An Nhiên.

Khúc Tuệ Tuệ vẫn luôn hiểu rất rõ vị trí của chính mình.

Cô không chỉ một lần nói với chính mình phải từ bỏ Phó Quân Hoàng.

Chỉ là khi cô nhìn thấy anh, tim của cô vẫn không không chế được mà đập rất nhanh. Khi anh xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô sẽ không tự chủ được mà nhìn anh, những thứ này đều không không chế được, cô chỉ có thể cố gắng hết sức để bản thân không đi quấy rầy anh.

Nhưng lúc này đây, khi cô thấy Phó lão gia vì Phó An Nhiên là rơi nước mắt, thậm chí là nghẹn ngào chỉ trích cô ta. Nhìn thấy cảnh tượng cô ta bị mắng, trong lòng cô cười khổ, cô không chỉ bị Phó Quân Nghị xem thường, không được Từ phu nhân yêu thích, ngay cả lão gia cũng không thích cô như trong tưởng tượng của cô.

Ít nhất, cô không thể so sánh được với Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Con là một nha đầu nhẩn tâm! (2)

An Nhiên giãy dụa muốn đứng lên nhưng cả người cô đều là vết thương, Phó Quân Hoàng làm sao có thể để cho cô cử động nhiều?

Phó Quân Hoàng không ngừng nháy mắt với Phó lão gia, ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn lão gia đi tới.

Lão gia giận đến nổi đỏ mặt tía tai, tại sao ông lại nuôi ra một đứa cháu đại nghịch bất đạo như thế này.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng Phó lão gia vẫn nhanh chóng bước qua, một tay cầm lấy cánh tay đang duỗi về phía ông của An Nhiên.

“Con đang muốn làm cái gì?” Sắc mặt của Phó lão gia rất là nghiêm túc.

Lúc này An Nhiên không hề nhìn thấy “hành động giữa hai người”, cho nên lúc lão gia giơ tay nắm lấy tay của cô, cô lật tay lại rồi nắm lấy tay của ông, nắm chặt, nói từng chữ từng chữ một:

“Ông nội, xin lỗi, sau này con sẽ không như vậy nữa, sau này nhất định con sẽ không làm như vậy nữa.”

Lão gia không ngờ An Nhiên sẽ nói như thế.

Lão gia hiểu rất rõ An Nhiên là một người cao ngạo như thế nào, khi cô tám tuổi, lúc cô xông vào phòng đọc sách nói một đồng thứ thì ông đã biết đứa trẻ này nhất định không tầm thường.

Những ngày tháng sau đó đều đã chứng minh những lời kia.

Đứa trẻ này từ trước đến giờ vẫn không cúi đầu trước bất cứ ai.

Nhưng bây giờ, đứa trẻ này lại nói xin lỗi với ông.

Lão gia có chút không kịp phản ứng.

An Nhiên đã giơ hai tay của mình ra, ôm lấy lão gia: “Sau này con biết phải làm thế nào rồi, ông đừng giận, không tốt cho sức khỏe.”

Phó Quân Hoàng nhủ mảy mòi nhìn hai ông cháu ôm nhau, mặc dù biết rất rõ thân phận của hai người này nhưng anh vẫn không tự chủ được mà ghen tị.

Vì vậy, anh không chút do dự đi về phía trước, trực tiếp đi đến bên cạnh của Phó lão gia, dưới sự kinh ngạc của Khúc Tuệ Tuệ, mạnh tay tách hai người ra, sau đó lại ôm chặt An Nhiên, đồng thời thị uy đối với ông nội mình.

Phó lão gia bị Phó Quân Hoàng làm cho sững sờ, ông vẫn chưa kịp hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì đã bị Phó Quân Hoàng kéo ra!

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên nha đầu chủ động ôm lấy ông, vậy mà lúc này tiểu tử thối kia đã làm cái gì?

“Tên tiểu tử đáng chết này, không ngờ lại dám ghen với ta, con đúng là càng sống càng lạc hậu!” Vừa nói, lão gia vừa giơ cây trượng trong tay lên, bắt đầu đánh người.

Lần này, lão gia ra tay đương nhiên sẽ giảm lực đi nhưng khi cây trượng kia đánh lên người vẫn rất đau.

Trong bệnh viện, ba ông cháu đang đánh nhau rất vui vẻ.

Cùng lúc đó, Từ Tĩnh Ngưng cũng nhận được tin.

Lúc nhận được tin, bà vẫn đang họp, là một hạng mục lớn đã được lên kế hoạch trong suốt ba tháng qua nhưng lúc bà nhận được tin tức, về mặt bà lập tức tái đi, trực tiếp bỏ lại đoàn khách nước ngoài mà khó khăn lắm mới giành về được, mở cửa phòng họp rồi xông ra ngoài.

Không có ai biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ còn lại thư ký của bà với nụ cười gượng gạo, ngượng ngùng nhìn những người khách trong phòng họp đang tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chỉ còn thiếu vài bước cuối cùng, quá lắm cũng chỉ cần thêm một tiếng thì hội nghị đã gần co suốt một ngày này sẽ có thể kết thúc nhưng chủ tịch lại đang làm cái gì thế!

Từ Tĩnh Ngưng xông ra ngoài, ngay cả lời nói cũng không rõ ràng, bà vừa lấy điện thoại bấm một dãy số vừa cởi giày cao gót ra, đáng về bối rối của bà khiến cho các nhân viên đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Mà nhiều hơn chính là nỗi sợ.

Chẳng lẽ công ty của bọn họ sắp đóng cửa rồi? Chủ tịch đang muốn bỏ chạy sao.

Lúc Từ Tĩnh Ngưng chạy ra khỏi tòa nhà của tập đoàn thì xe đã chờ sẵn ở phía trước.

Lúc tài xế thấy dáng vẻ vội vàng của Từ Tĩnh Ngưng, hẳn còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi thì đã bị bà gào lên là chạy đến bệnh viện.

Thoạt nhìn, Từ Tĩnh Ngưng có vẻ không được tốt cho lắm. Thế nhưng, không biết đó có phải là ảo giác của tài xế hay không, hẳn vẫn luôn cảm giác tổng giám đốc của mình dường như đang rất kích động.

Từ Tĩnh Ngưng vừa lên xe, thì tiếng chuông điện thoại đã không ngừng vang lên.

Tài xế cho rằng tổng giám đốc sẽ bắt điện thoại, trong ấn tượng của hẳn thì sếp của hẳn chính là một người cuồng công việc.

Nhưng lần này, sự việc khiến cho hẳn phải há mồm sững sốt lại xảy ra, không ngờ chủ tịch lại trực tiếp coi bỏ pin của điện thoại đi động.

Điện thoại của chủ tịch trước giờ vẫn mở máy 24/24, vì sợ bỏ lỡ cuộc điện thoại quan trọng nào đó, nhưng lần này chủ tịch lại không chút do dự mà gỡ pin điện thoại ra.

Một cuộc điện thoại này sẽ làm tổn thất bao nhiêu tiền đây!

Mặc kệ tài xế có kinh ngạc đến cỡ nào, xe của hẳn cũng đã chạy đến bệnh viện.

Nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của chủ tịch, nhất định là một người rất quan trọng với bà đang nằm viện.

Từ Tĩnh Ngưng ngay cả giày cũng không kịp mang đã bước xuống xem, giẫm lên mặt đường lạnh giá, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, trực tiếp chạy vào trong bệnh viện.

Sáu gã binh sĩ canh gác đang chăm chú nghe các động tĩnh ở trong phòng thì nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc lịch sự đang chạy về phía của bọn họ.

Đối với loại tình huống này, tất cả bọn họ đều rất bình tĩnh, họ đã gặp qua loại chuyện như thế này nhiều lần rồi.

Chỉ là... Bây giờ trong phòng đang có vị kia, lần này cho dù có là thiên vương lão tử thì cũng không thể xông vào.

Ngay lúc bọn họ muốn giơ tay ra để ngăn cản người kia, thì họ ngàn vạn lần đều không thể ngờ người phụ nữ nhìn qua không hề có chút sức chiến đấu đó lại có thể trực tiếp hạ đo ván mấy người họ.

Lúc sáu gã binh sĩ canh gác vẫn còn đang ngạc nhiên thì người phụ nữ đó đã phá cửa đi vào.

Bọn họ kinh hãi, nếu như làm phiền đến vị kia thì mạng của bọn họ cũng không còn nữa.

Lúc bọn họ muốn lớn tiếng hét lên thì người phụ nữ kia đã chạy đến bên giường, bọn họ không thấy được vẻ mặt của bà ta nhưng có thể thấy được vẻ mặt của sĩ quan huấn luyện, sau khi thấy thái độ của sĩ quan huấn luyện thì bọn họ liền biết đây là một người quen.

Sờ sờ lên mũi, hậm hực rồi tự động rút lui ra ngoài.

Rốt cuộc bọn họ đến đây để làm gì? Ai muốn đi vào cũng có thể vào, bọn họ là dùng để trang trí sao?

Lần đầu tiên, sáu người cảm thấy hoài nghi năng lực của bản thân.

Từ Tĩnh Ngưng đến đã trực tiếp kinh động đến tất cả những người ở trong phòng.

Ngay cả Phó Quân Hoàng cũng không ngờ Từ Tĩnh Ngưng lại tìm đến nhanh như thế.

Lúc nhìn xuống chân của Từ Tĩnh Ngưng thì Khúc Tuệ Tuệ càng thêm kinh ngạc, cô không nhìn được mà hô lên:

“Dì ơi, tại sao dì lại không mang giày!”

Nhưng bây giờ Từ Tĩnh Ngưng làm gì còn tâm trạng để ý đến người khác nói gì, lúc bà thấy người trên giường quần băng gạc khắp người, sắc mặt trắng nhợt, thì tim của bà cũng cảm thấy đau xót, nước mắt vẫn cố nén lại trong chốc lát đã rơi xuống.

Sự ngạc nhiên trong mắt của An Nhiên dần dần tan đi, cuối cùng, cô nhìn về người phụ nữ này giờ vẫn đang đứng bất động ở cửa rồi giơ hai tay ra, cô nói:

“Mẹ, mẹ không ôm con sao?”

Từ Tĩnh Ngưng không hề động đậy, bà vẫn đứng ở đó, nhìn về phía An Nhiên, nhìn An Nhiên một cách tỉ mỉ và cẩn thận.

An Nhiên cũng không động đậy, cô tiếp tục cười rồi giơ hai tay ra, cô nói thêm một lần nữa:

“Xem ra mẹ của con không còn thích con nữa.”

Không phải là ảo giác.

Lần này thật sự không phải là ảo giác.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, Từ Tĩnh Ngưng bước một bước đến bên cạnh An Nhiên, hai chân không cẩn thận đụng vào nhau, khiến cho bà suýt ngã nhào trên đất nhưng bà đã nhanh chóng điều chỉnh tốt cơ thể của mình.

Khúc Tuệ Tuệ thấy vậy, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Lúc nhìn thấy Từ Tĩnh Ngưng suýt té ngã, cơ thể của An Nhiên không tự chủ nghiêng về phía trước, tim như lỡ một nhịp.

Chân của Phó Quân Hoàng cũng không tự chủ được mà bước về phía trước một bước, thế nhưng sau khi thấy Từ Tĩnh Ngưng ổn định được thân thể của mình thì anh không động đậy nữa.

Lòng bàn chân của Từ Tĩnh Ngưng rất đau, vừa đau vừa lạnh, nhưng bà không hề chú ý đến nó, bà loạng choạng lao tới vòng tay của An Nhiên, bà ôm chặt lấy đứa trẻ đã khiến bà tốn bao công sức để tìm kiếm.

Mấy ngày trước, bà vẫn không nhận được tin gì cả.

“Mẹ tưởng rằng, mẹ tưởng con chết rồi, mẹ tưởng sau này không thể được gặp con nữa, con thật là xấu xa, con đúng là đứa trẻ xấu xa mà...” Từ Tĩnh Ngưng ôm chặt lấy An Nhiên, hai tay nắm chặt góc áo của cô.

An Nhiên ôm lấy bà, nghe những lời phàn nàn của bà, nghe bà trách móc, nghe những nỗi nhớ và những lời chất vấn của bà đối với chính mình.

“Nếu như mẹ cứng rắn hơn một chút, không để con đi tham gia cuộc huấn luyện đáng chết kia thì con sẽ không bị mất tích, đều trách mẹ, đều trách mẹ...” Từ Tĩnh Ngưng trước giờ vẫn tự trách, bà vẫn cảm thấy nếu như năm đó bà cứng rắn để Phó Văn Thắng đi hủy bỏ tư cách tham gia của An Nhiên thì cô cũng sẽ không xảy ra chuyện.

“Sao cả người của con đều bị thương vậy? Sao con cứ để cho bản thân bị thương?” Từ Tĩnh Ngưng ngẩng đầu lên, bà nhìn khắp người An Nhiên đều là băng gạc, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Đều trách mẹ không tốt, đều trách mẹ quá...”

“Không phải là lỗi của mẹ, là lỗi của con.” An Nhiên ngẩng đầu lên, không muốn để cho nước mắt trong hốc mắt của mình rơi xuống, cô có tài có đức gì mà bà lại đối đãi với cô như vậy chứ?

Chỉ là An Nhiên không ngờ, cô vừa ngẩng đầu lên nhìn nhìn thấy Phó Quân Hoàng.

Anh giơ tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, lòng mày hơi nhíu lại nhưng không nói gì cả.

Từ Tĩnh Ngưng khó có thể kiềm chế được cảm xúc của mình, bà tựa vào ngực An Nhiên khóc rất lâu. Trong bà lúc này không còn chút phong thái nào của một nữ cường nhân, chỉ còn lại sự dịu dàng của một người mẹ, sự kích động của một người mẹ khi gặp lại đứa con gái tưởng đã mất của mình.

An Nhiên để mặc bà ôm mình, tay vẫn luôn nhẹ nhàng vỗ lên lưng bà.

Lúc Phó lão gia nhìn thấy chân của Từ Tĩnh Ngưng, ông định ngồi xuống làm ấm cho hai chân của bà nhưng Phó Quân Hoàng lại ngồi trước ông một bước, anh trực tiếp bế Từ Tĩnh Ngưng lên, sau khi làm ấm cho hai chân của bà thì đặt bà ngồi lên giường.

Khúc Tuệ Tuệ lúc này cũng đã bùng nước đến, nhiệt độ của nước không quá nóng, vừa đúng. Khúc Tuệ Tuệ vốn dĩ muốn rửa chân cho Từ Tĩnh Ngưng nhưng lại bị Phó Quân Hoàng từ chối.

Lúc Phó Quân Hoàng đụng vào chân của Từ Tĩnh Ngưng, chân mày anh nhíu chặt, nhìn mẹ của mình vẫn đang ôm chặt lấy An Nhiên, anh không nói gì cả, chỉ lặng lẽ rửa chân cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Thẩm vấn, ý tại ngôn ngoại (1)

Trong nhà kho vừa âm u vừa mờ mịt, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu gào đau đớn của một ai đó, trong đó còn xen lẫn tiếng những đòn roi quật trên người họ.

Bước đến gần, âm thanh đó mỗi lúc mỗi lớn hơn.

"Mẹ kiếp! Miệng hắn cứng quá, nói không chừng có đánh chết thì cũng không khai ra đâu." Gã đàn ông cao to đang vung roi nhỏ nước bọt sang một bên, thờ hớn hớn nói.

Hắn ta nói xong, trong nhà kho cũng chẳng có lấy một lời đáp lại, bọn họ chỉ tức giận ngồi nhìn người đàn ông trần truồng đang bị treo lên kia.

Tướng mạo của người đàn ông kia quả thật rất quyến rũ, ngay cả trong cộng đồng MB (*) cũng hiếm thấy được một người nào đẹp trai như hắn.

(*) MB: Viết tắt của cụm từ Money Boy, có nghĩa là trai bao.

Lúc bắt được người đàn ông này, bọn họ rất sùng sốt, họ nào có ngờ rằng tên sát thủ đó lại đẹp trai đến như vậy.

Hắn ta có một mái tóc đen nhánh, dài, xõa đến ngang lưng, thời bấy giờ còn rất ít người để tóc dài đến vậy.

Gã đàn ông cao to kia vung roi không ngừng đánh đập người đang bị treo lên kia, cơ bắp săn chắc của hắn lấm tấm những giọt mồ hôi, trong thời tiết giá rét đến nỗi không thể ra mồ hôi như thế này thì dễ nhận thấy hắn ta quả là đã thấm mệt rồi.

"Có nói hay không!" Gã đàn ông cao to thờ hớn hớn, nhưng dù cho hắn có đánh bao nhiêu thì người đàn ông kia vẫn im lặng không nói một lời nào.

Gã đàn ông cao to tức giận, lại càng vung roi mạnh hơn, tốc độ đánh cũng mỗi lúc một nhanh hơn. Hắn đã làm chuyện như thế suốt một khoảng thời gian dài rồi nhưng đây hẳn là lần đầu tiên hắn gặp phải một tên ương ngạnh đến thế này.

Tiếng rên la đau đớn của người đàn ông kia càng lúc càng yếu ớt, thậm chí hô hấp của hắn cũng yếu hơn rất nhiều.

Xem ra người đàn ông này sẽ không chịu đựng được bao lâu nữa.

"Hừ!" Gã đàn ông cao to hùng hổ phun nước bọt vào người đàn ông kia, sau đó hắn tiện tay đưa cây roi trong tay mình cho người bên cạnh, mặc kệ dưới đất có dơ hay không, hắn mệt mỏi ngồi bệt xuống.

"Lão đại, tên này cứ như vậy, đến bây giờ chúng tôi cũng chưa thể hỏi được gì, nên làm sao đây?" Tráng Hán hỏi người đàn ông cách hắn không xa.

Trong căn phòng đó chỉ có duy nhất một người đang ngồi, từ đầu đến cuối, hắn chẳng nói một lời, chỉ im lặng ngồi nhìn người đàn ông đang bị đánh kia.

"Làm sao à?" Hắn cũng chẳng biết nên làm thế nào đây, đã nhiều ngày trôi qua rồi mà bọn họ vẫn chưa hỏi được gì cả, nếu đến lúc cấp trên hỏi thì hắn cũng chẳng biết nên trả lời thế nào: "Chỉ đành tiếp tục hỏi vậy!"

Người đàn ông vừa cầm lấy cây roi từ trong tay gã cao to lúc này đã bắt đầu vung roi đánh người kia, khắp người hắn đầy những vết máu, trầy da tróc thịt, quả thật là trông rất đáng sợ.

Người đàn ông kia đến một tiếng rên rỉ yếu ớt cũng không thể nói được nữa rồi.

Gã cao to liếc nhìn lão đại, hắn đã ở bên cạnh lão đại suốt quãng thời gian dài như vậy nên đương nhiên là hắn hiểu được lão đại đang nghĩ gì. Thế nhưng bây giờ mọi chuyện đã như vậy rồi, tên sát thủ kia quả nhiên không phải là một tên tầm thường. Thậm chí, có khả năng kẻ đó được huấn luyện từ nhỏ, tương tự với sĩ tử thời xưa, muốn cho một kẻ như vậy mở miệng thì không phải là chuyện dễ.

Lão đại của gã to xác kia tên là Triệu Quang, năm nay cũng tầm hơn ba mươi tuổi, cũng vì hắn là một người sống rất có nghĩa khí nên bên cạnh hắn luôn có một nhóm huynh đệ tốt.

Đúng vào lúc Triệu Quang đang định đứng lên, đột nhiên, có tiếng bước chân vang lên bên tai hắn.

Triệu Quang hơi kinh ngạc, nơi đây hiếm hoi mới có người qua lại. Ngay khi hắn còn đang nghi ngờ không biết rốt cuộc là ai đang đến, thì có người đập cửa. Người vừa xuất hiện có đôi mắt lạnh lùng và vô tình, lúc Triệu Quang nhìn thấy người vừa đến, hắn lập tức biến sắc.

Hắn đã gặp người này rồi.

Rice.

Lãnh đạo của công ty.

Lúc nhìn thấy Rice, cả người hắn bỗng nhiên cứng đờ.

Rice, người mà vị kia tin cậy nhất. Bây giờ có thể nói hắn là người dưới một người trên vạn người, chỉ cần hắn nói một câu thì bất kỳ ai trong căn phòng này đều có khả năng chết ngay lập tức.

Thế nhưng, Triệu Quang nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao vị tổng quản lý này lại đến đây.

"Tổng quản lý..."

Triệu Quang còn chưa kịp lên tiếng thì đã nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Rice đang tập trung vào mình, ánh mắt ấy khiến những lời hắn định nói đều nuốt

lại vào bụng.

Chỉ thấy Rice kính cẩn đứng ở một bên cửa, vẻ mặt vô cùng cung kính nói: "Boss."

Về mặt của Triệu Quang lại càng kính hãi hơn, hắn không ngờ rằng vị kia sẽ đích thân đến đây.

Lúc này, ai lại có thể khiến tổng quản lý cung kính như vậy chứ? Trừ người đó... trừ người mà cả đời này hắn chắc là chẳng bao giờ có cơ hội được gặp mặt ra thì còn là ai được chứ?

Nghĩ như vậy, Triệu Quang lập tức cung kính đứng ở phía cửa còn lại, vẻ mặt hắn thành kính đến nỗi thiếu điều muốn quỳ xuống đất.

Triệu Quang vừa đứng vững thì một đôi giày da bóng loáng đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn, bây giờ hắn thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên.

Caesar chẳng nói một lời, hắn tiến thẳng đến phía trước cái ghế mà ban nãy Triệu Quang đã ngồi, nhưng không ngồi xuống. Thấy vậy, Triệu Quang lập tức chạy vội về phía trước, sau khi lấy tay áo của mình lau lau cái ghế xong thì mới cẩn thận mỉm cười.

"Boss... boss, mời ngồi, boss..." Triệu Quang chưa từng nghĩ rằng sẽ có lúc hắn lạy ba lạy bấp thế này.

Caesar im lặng ngồi xuống.

Lúc ngồi xuống, ánh mắt mệt mỏi của hắn khẽ lướt qua người Triệu Quang.

Trái tim Triệu Quang lập tức muốn nhảy ra ngoài.

Hiện tại hắn sợ muốn chết, sợ một hành động hay một lời nói của mình sẽ vô tình khiến boss không vui.

Hắn đã nghe không ít chuyện về boss, ngài ấy không nổi giận thì thôi, một khi đã nổi giận thì sẽ muốn mạng người.

Gã to xác kia ngây người ra nhìn những người vừa mới xuất hiện. Trước đó, hắn chưa từng gặp qua bọn họ, điều làm hắn cảm thấy sợ hãi chính là trước giờ hắn chưa từng thấy lão đại khom lưng khụy gối, tỏ vẻ khúm núm như thế. Hiện tại, hắn tận mắt nhìn thấy lão đại của mình đang run sợ trước hai người kia, là thật sự sợ hãi, không phải giả vờ.

Triệu Quang chưa từng gặp qua Caesar, nhưng đã từng có điểm phúc được gặp qua Rice một lần, mấy tên thuộc hạ của hắn thì không có được cái điểm phúc đó.

Gã to xác không hề biết thân phận của Rice và Caesar.

Lúc nhìn thấy người của mình còn đang ngăn người ra, Triệu Quang lập tức nổi giận giận, nếu hắn có vô tình làm gì chọc giận vị này thì hắn có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

Triệu Quang nhanh chóng bước đến gần gã to xác, giọng chân đạp trên người hắn, vẻ mặt vô cùng tức giận nói:

"Cái đồ chết tiệt này, còn ngồi đây làm gì nữa!"

Gã to xác lập tức bò dậy, hắn biết lão đại làm vậy là vì muốn bảo vệ cho mình, huynh đệ bao nhiêu năm nay cũng chưa đến mức sẽ vì chuyện như vậy mà thẹn quá hóa giận.

Trước đó, người đang vung roi đánh đập người đàn ông kia vì nhìn thấy Rice và Caesar bước vào nên liền thả tay xuống, thậm chí, hắn cứ đứng ngây ra nhìn hai người kia.

Rất nhiều người trong số họ dù vẫn chưa gặp qua Rice và Caesar lần nào, thế nhưng ai ai cũng đã từng nghe qua những lời đồn đại về hai người đó.

Boss của bọn họ đeo mặt nạ bạc, nghĩ đến tổng quản lý mặt đường đường sát khí trong truyền thuyết, trong phòng này ngoài gã to xác kia ra thì dường như ai ai cũng đều đã đoán được hai người này là ai.

Họ chẳng ngờ rằng họ sẽ có lúc gặp được boss bằng da bằng thịt thế này, vì vậy bây giờ, họ đang cảm thấy vô cùng kích động.

Lúc người này định tiếp tục đánh người đàn ông kia thì Rice đã ngăn hắn lại.

"Thuộc hạ vô dụng, người này quá kín miệng, đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa hỏi được gì." Triệu Quang không đợi đến khi Rice hỏi mà đã chủ động lên tiếng.

Hắn không phải là một kẻ ngốc, nếu để tổng quản lý đích thân mở miệng thì bọn họ chắc chắn phải chết.

Quả nhiên, lúc Rice nghe những lời này, dù vẻ mặt không hề thay đổi thế nhưng hơi thở của hắn đã thay đổi trong phút chốc.

Triệu Quang cảm thấy hoảng sợ, đại tổng quản quả nhiên là... Không hề tầm thường.

Hắn sợ hãi nhìn Caesar đang ngồi trên ghế, lo lắng không biết nếu như vị đó nổi giận thì bọn họ sẽ gặp phải kết cục thể nào, nếu như, nếu như...

Hắn còn chưa kịp nghĩ gì thì Rice đã bước lên phía trước, giật lấy cây roi từ trong tay tên đàn em vẫn còn ngây người kia, đứng phía trước người đàn ông kia và liếc mắt nhìn về phía Triệu Quang.

Triệu Quang kịp phản ứng, vội vàng đỡ cả xô nước lạnh lên người người đàn ông kia.

Lưng bị tạt một gáo nước lạnh, đau đớn đột ngột ập đến khiến cho người đàn ông kia khẽ rên lên một tiếng yếu ớt. Trong gáo nước lạnh kia vốn có pha lẫn nước muối, khi nước muối xát lên những vết thương hở trên người hắn, nghĩ thôi cũng đã thấy đau đớn vạn phần.

Nhìn thấy người đàn ông kia mở to mắt nhìn mình, Rice mặt không biểu cảm nhìn hắn: "Nói tôi nghe, ai là người chống lưng cho anh, sao anh lại muốn động vào Bạch Dạ, cô ta đã mang đến mối đe dọa gì cho các người. "

Ánh mắt của người đàn ông kia liếc qua người của Rice, trong đôi mắt đen nhánh đó hiện lên một sự khinh thường, muốn hắn mở miệng sao? Nằm mơ!

Rice cũng không hề sốt ruột, dường như hắn chẳng hề để tâm đến ánh mắt khinh miệt của người đó, tiếp tục nói: "Không nói cũng không sao, cái chúng tôi có chính là thời gian."

"Hừ." Bây giờ hắn chỉ muốn chết đi thôi, lúc hắn bị bắt, chỉ vì chậm một bước nên việc uống thuốc độc đã không thành công, nếu không thì bây giờ hắn cũng đã không bị si nhục như vậy rồi.

Rice liếc nhìn người đàn ông kia một cái rồi tiếp tục nói: "Là một đàn ông đích thực à, thường thì những người như anh đều chỉ có một con đường chết. A, anh muốn chết đúng không? Yên tâm đi, sớm muộn gì thì bọn tôi cũng cho anh được toại nguyện."

Người đàn ông kia vẫn nhắm mắt.

Bây giờ hắn đã như vậy rồi, sống hay chết, muốn xử lý sao thì tùy.

Lẽ nào hắn cho rằng cứ như vậy thì Rice sẽ chẳng có cách nào giải quyết sao?

"Chỉ cần anh nói ra thì tôi nhất định sẽ bảo vệ anh an toàn." Caesar - người từ nãy đến giờ vẫn giữ im lặng, đột nhiên lên tiếng.

Nghe Caesar nói như vậy, Rice thoáng ngần ra.

Hắn vẫn cho rằng boss sẽ thắng tay giết người đàn ông này, nào ngờ boss lại muốn bảo toàn tính mạng cho hắn.

Sau khi nói xong, Caesar liền im lặng, hắn lười biếng ngồi trên ghế, gác chân sang một bên, một tay gác lên thành ghế, tay còn lại chống cằm, ánh mắt không chút tình cảm lơ đãng lướt nhìn mọi người. Bị ánh mắt đó liếc qua, trái tim yếu ớt của những người có mặt tại nhà kho thoáng run lên.

Caesar như thế càng khiến cho bọn người Triệu Quang thêm hoảng sợ.

Rice lại nói với người đàn ông kia: "Boss của tôi trước giờ chưa bao giờ nuốt lời, chỉ cần anh nói ra thì chúng tôi nhất định sẽ thả anh."

Hắn ta vẫn chẳng nói gì, mắt vẫn nhắm chặt, tuy nhiên, mí mắt hắn có hơi run rẩy.

Rice lại tiếp tục nói: "Anh không nói thì cũng không sao."

Ánh mắt của Rice lướt qua người gã to xác, thế nhưng gã không hiểu ý của Rice, cứ đứng tần ngần ở đó.

Triệu Quang nén giận, người của hắn sao lại đàn đến vậy cơ chứ!

Không chút do dự, Triệu Quang liền đập mạnh vào người gã to xác.

Bị Triệu Quang đập cho một đập, nếu còn không hiểu chuyện nữa thì khoảng thời gian dài ở bên cạnh Triệu Quang của gã xem như đã vô ích cả rồi.

Gã to xác liền đi về phía Rice, sau khi nhìn về mặt của hắn, gã đưa tay lên hạ người đàn ông đang bị treo kia xuống, nhưng dù là như thế thì bọn họ cũng không coi trời cho người đó.

Sau khi được hạ xuống, người đàn ông kia co quắp người lại, rớt cuộc, những vết thương trên người cũng khiến hắn phát tiếng rên rỉ.

"Chỉ cần anh nói ra là ai đã sai anh làm, anh là người của ai, sao lại làm như vậy thì bọn tôi sẽ thả anh ra, đồng thời cũng sẽ đảm bảo an toàn cho anh và cho anh về nhà." Rice chẳng hề quan tâm đến vẻ mặt đang đau đớn của người đàn ông kia, tiếp tục nói.

Người đang nằm trên mặt đất vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Thế nhưng Rice, người đứng gần hắn ta nhất, có thể cảm giác được ban nãy, lúc hắn nói đến câu cuối, vẻ mặt của hắn ta rõ ràng là đã giãn ra.

Chân mày của Rice khẽ chau lại, bây giờ hắn đang thắc mắc không biết rốt cuộc câu nói nào của mình đã khiến người kia có phản ứng.

"Boss của tôi rất coi trọng chữ tín, chỉ cần ngài ấy đã nói sẽ bảo vệ anh thì tất nhiên là sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với anh." Thấy hán chẳng có biểu cảm gì khác, Rice tiếp tục nói: "Chúng ta đều có người nhà cả thôi, sau này, chúng tôi không chỉ bảo vệ an toàn cho anh mà còn cho cả gia đình anh nữa."

Quả nhiên.

Sau khi nói xong, nhìn về mặt người đàn ông kia, Rice lập tức biết được điểm yếu của hán chính là gia đình.

Người đang nằm trên mặt đất dường như đang suy ngẫm điều gì đó, cả người hán vẫn co quắp lại như trước, mắt nhắm hờ, tiếng rên rỉ đau đớn không ngừng phát ra.

Gã to xác đứng bên cạnh nhìn mà cảm thấy sốt ruột, hán không có được kiên nhẫn như Rice, bây giờ, hán chỉ muốn mau chóng giải quyết cái tên cứng miệng này.

Ngay khi hán định bước lên trước đạp người đàn ông kia một phát thì bỗng nhiên hán văng ra ngoài.

Gã to xác té phịch xuống đất, cả người hán liền co quắp lại, hán ôm bụng, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Chẳng ai thêm để ý đến gã to xác, ngay cả Triệu Quang cũng không dám nhúc nhích.

Rice làm ra vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục nói chuyện cùng người đàn ông kia: "Tất nhiên, nếu anh vẫn không nói gì thế này thì... Tôi sẽ cố gắng hết sức để cho cậu và người được đoàn tụ."

Người đàn ông kia bỗng mở mắt ra.

"Ông... dám!" Hán ta nén đau đớn, quay người lại giận dữ nhìn Rice.

"Chuyện này là do anh quyết định."

Người đàn ông kia nhìn Rice, cứ nhìn mãi nhìn mãi rồi bỗng nhiên hán lại bật cười: "Bây giờ không phải vì không thể điều tra được gì từ tôi nên các người mới đối xử với tôi như vậy sao? Muốn tôi biến thành kẻ phản bội thì trước tiên phải tìm cho ra điểm yếu của tôi trước đi rồi hãy nói tiếp."

Sau khi nói xong lời này, người đàn ông kia há miệng cười ha hả.

Sự kinh miệt trong mắt hán không tài nào che giấu được.

Rice nhìn người đàn ông đang cười như một thằng ngốc kia: "Không sao cả, tôi đã nói rồi, cái chúng tôi có là thời gian."

Đột nhiên, người đàn ông kia dường như nghĩ ra cái gì đó: "Các người..."

Bọn họ nhất định đã tìm ra điều gì hoặc đã biết được điều gì đó rồi, nếu không thì bọn họ sẽ không thể nào thông dong như thế.

Rice không nói gì, hán hơi xoay người lại nói với Caesar: "Boss, xem ra chúng ta cần phải ra tay rồi."

Caesar gật đầu, vẻ lười biếng của hán khiến người khác không cảm thấy một chút uy hiếp hay áp lực nào, thậm chí là nó còn có chút thờ ơ.

"Chẳng qua cũng chỉ là giết thêm một người mà thôi." Caesar bắt cần nói.

Nghe được những lời nói của Caesar, vẻ mặt của người đàn ông kia lại càng khó coi hơn.

Hán nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, thậm chí hán đã nghĩ, rất có thể người nhà của hán đang ở trong tay bọn họ.

Hán cũng chẳng cầu quá nhiều, chỉ cần mọi người trong gia đình được bình an thì dù hán có chết cũng không sao.

Nhưng nếu người nhà hán xảy ra chuyện thì hán biết phải làm thế nào đây?

"Không, tôi... các ông không được đụng vào họ." Người đàn ông kia không thể nhịn nổi sự dẫn vật từ đáy lòng, dù cho đây có phải là âm mưu của bọn họ hay không thì cũng không sao cả, hán không thể để gia đình của trở thành tiền đặt cược được.

Rice nhếch môi nhìn về phía Caesar, nhìn xem, người này thật dễ lừa.

Caesar chẳng nói gì, chiếc mặt nạ màu bạc phản chiếu một tia sáng lạnh.

"Chúng tôi đã nói rồi, chỉ cần anh phối hợp cùng chúng tôi thì chúng tôi nhất định sẽ không làm gì anh đâu, ngược lại sẽ còn bảo vệ an toàn cho anh." Rice xoay người lại nhìn hán.

Người đàn ông kia im lặng suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Được, tôi tạm thời tin tưởng các người một lần vậy."

"Anh chẳng còn sự lựa chọn nào khác, không phải sao?" Mặt Rice không biểu cảm. Người đàn ông kia cười khổ, đúng vậy đấy, bây giờ hắn chẳng còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn lựa tin tưởng bọn họ.

"Tôi chỉ nhận được lệnh phải giết chết Bạch Dạ, nhưng tại vì sao thì tôi cũng không biết." Giọng hắn rất trầm: "Bạch Dạ là người thừa kế danh chính ngôn thuận, chủ tử của tôi chỉ là người thừa kế tiếp theo thôi. Nếu Bạch Dạ ngồi lên vị trí kia rồi, vậy thì chủ tử của tôi..."

"Vì vậy mà chủ tử của anh muốn giết Bạch Dạ, nếu làm vậy thì sẽ không có ai cướp vị trí ấy của hắn nữa, đúng vậy không?" Triệu Quang bắt gặp lên tiếng hỏi.

Nói xong, Triệu Quang mới giật mình cảm thấy bản thân mình đã nhiều lời nên lập tức nhìn Rice với ánh mắt đầy lo lắng, thế nhưng Rice chẳng hề nhìn hắn mà vẫn nhìn chăm chú vào người đàn ông kia.

Người đàn ông kia cố gắng ngồi dậy, toàn thân yếu ớt ngồi dựa vào vách tường lạnh cứng, hắn tiếp tục nói: "Trước khi Bạch Dạ xuất hiện, chủ tử của tôi nắm trong tay mọi quyền hành, đột nhiên Bạch Dạ xuất hiện đe dọa vị trí của chủ tử, do đó, hiển nhiên cô ta phải chết."

Ánh mắt của Rice bỗng trở nên sắc lạnh hơn: "Chủ tử của anh tên gì?"

Người đó ngẩng đầu lên, ánh mắt không nhìn về phía Rice mà lại hướng về phía Caesar.

"Hôm nay tôi nói nhiều như vậy, đến khi được thả ra cũng chỉ có một con đường chết, bây giờ..."

"Anh yên tâm đi, tôi đã nói bảo vệ thì nhất định sẽ bảo vệ anh, bây giờ chỉ cần anh nói ra những gì anh biết là được." Caesar đứng dậy và đi về phía Rice, nhìn người đàn ông kia nói.

Người đó không biết rốt cuộc thì mình có nên tin tưởng nhìn người trước mặt mình hay không, thậm chí hắn cũng không biết nên làm thế nào, thế nhưng bây giờ hắn cũng đã nói đến đây rồi, chỉ có thể tiếp tục nói tiếp thôi.

"Bạch Niệm Diệp."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Thẩm vấn, ý tại ngôn ngoại (2)

"Bạch Niệm Diệp? Chuyện lần này lại do cô ta làm sao?" An Nhiên nhìn Bạch Tịnh Trần đang đứng trong phòng bệnh, thờ ơ hỏi.

Bạch Tịnh Trần chỉ mỉm cười mà chẳng nói gì thêm, trên gương mặt dịu dàng để lộ ra một chút chua xót.

An Nhiên nhìn thấy hắn như thế lập tức hiểu ra rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào rồi, số lần ám sát mà cô gặp phải suốt hai năm qua, cứ mười vụ thì có hết tám vụ là do Bạch Niệm Diệp làm, nhưng mãi cho đến bây giờ cô vẫn không biết được Bạch Niệm Diệp trông như thế nào.

Cả ngày nay, Phó Quân Hoàng không ở trong phòng bệnh của cô. Suốt mấy ngày qua, anh vẫn luôn túc trực bên cạnh An Nhiên, không rời nửa bước. Trong quân đội vẫn còn rất nhiều việc cần anh ấy xử lý, sáng sớm hôm nay, thượng cấp đã gọi điện thoại đến nói rằng nếu anh ấy không quay về thì nhất định sẽ bị phạt.

Dù Phó Quân Hoàng thật sự không muốn nhưng anh ấy phải đi.

Chỉ có điều, sáu binh lính canh gác trước cửa phòng bệnh thì không được rút lui, thế nhưng bọn họ cũng cần phải thay ca, vào lúc xế chiều hoặc chập tối, sẽ có người đến thay ca cho những binh lính canh gác này, đến lúc đó An Nhiên không phải hoang mang sợ hãi.

An Nhiên gật đầu, đối với Phó Quân Hoàng, trước giờ An Nhiên vẫn luôn một mực tin tưởng nên tất nhiên là cô ấy sẽ đồng ý rồi.

Sau khi hôn lên trán An Nhiên xong thì Phó Quân Hoàng mới rời đi.

Nhưng An Nhiên nào có ngờ rằng Phó Quân Hoàng chưa đi bao lâu thì Bạch Tịnh Trần đã đến.

Bạch Tịnh Trần không nói rõ với An Nhiên chuyện vụ nổ lần này là như thế nào, thế nhưng từ trong lời nói của hắn, cô đã đoán được phần nào.

"Bạch Tịnh Trần, tôi không muốn hỏi nhiều, nhưng nếu đến bây giờ anh vẫn định không nói gì với tôi thì anh nghĩ thử xem, chúng ta có thể hợp tác với nhau được bao lâu?" An Nhiên ngồi dựa vào đầu giường, nhìn về phía Bạch Tịnh Trần.

Trong tay Bạch Tịnh Trần đang cầm một quả táo, hắn đi đến bên cạnh An Nhiên, sau khi kéo ghế ra và ngồi xuống, hắn mới nhẹ nhàng nói: "Tôi nói rồi,

tôi sẽ không làm hại cô đâu."

"Trên thế giới này, chẳng có sự đảm bảo nào là mãi mãi." An Nhiên nửa cười nửa không nhìn hấn: "Đây không phải là lần đầu tiên tôi bị thương vì Bạch Niệm Diệp, tôi không dám bảo đảm rằng nếu cô ta ra tay một lần nữa thì người của tôi sẽ để yên cho cô ta đâu."

Ánh mắt của Bạch Tịnh Trần thoáng thay đổi.

"Bạch Tịnh Trần, anh muốn bảo vệ Bạch Nhã Nhi thì tôi cũng có người mà mình cần phải bảo vệ, và cũng có người muốn bảo vệ tôi, nếu như tôi bị thương thì tất nhiên cũng sẽ có người khiến người anh muốn bảo vệ bị thương."

An Nhiên không hề đe dọa hấn, cô tin rằng, nếu cô bị tổn thương một thì lão soái ca khiến cho kẻ kia bị tổn thương mười. Lão soái ca cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, hấn chỉ đang dùng lòng tốt ít ỏi của mình để đối tốt với những người trong gia đình và bằng hữu của hấn mà thôi.

An Nhiên muốn bọn người Tần Vô Song dính vào việc này, bây giờ bọn họ đều đã biết cả rồi, bọn người Vô Xá đương nhiên cũng sẽ biết, đến lúc đó dù cô có muốn che giấu thân phận thì cũng khó mà che giấu được.

Cô không thể bảo đảm được những chuyện khác, thế nhưng đối với những người mà cô ấy đã thu nhận, thì cô dám bảo đảm rằng bọn họ sẽ có thể vì cô mà làm ra những chuyện khiến người khác phải phát điên.

Nếu đến lúc đó mà Bạch Tịnh Trần vẫn có ý định tiếp tục lừa cô... Cô không chắc chắn được sau lần bị thương này của cô, thân phận của Bạch Niệm Diệp có bị phơi bày hay không, Bạch gia mà Bạch Tịnh Trần vẫn luôn lo lắng sẽ bị liên lụy thế nào.

"Yên tâm, tôi không đe dọa anh đâu, tôi chỉ muốn cảnh tỉnh anh một chút thôi." An Nhiên lại mở quyển sách đặt trên đầu gối ra đọc.

Sao Bạch Tịnh Trần là không biết An Nhiên nghĩ gì cơ chứ?

Thật ra, lúc Bạch Tịnh Trần muốn lợi dụng đám người này của An Nhiên thì hấn đã nghĩ đến vấn đề này rồi.

Nhưng cũng vì nghĩ đến những lời An Nhiên đã nói nên hấn mới không hành động, không gài bẫy đám người đó.

Hấn tin rằng, chỉ cần hấn nói một câu hay một vài điều gì khác, thì những thuộc hạ của Bạch Dạ nhất định sẽ giúp đỡ hấn, chỉ có điều là, hấn biết nếu hấn làm như vậy thì bản thân sẽ có kết cục thế nào sau khi Bạch Dạ biết được.

Cô ấy chắc chắn sẽ khiến hấn mất cả chì lẫn chài, khiến cho tất cả những mưu tính suốt một thời gian dài của hấn hồng bét.

"Tôi biết mình nên làm thế nào mà." Bạch Tịnh Trần đặt quả táo trên tay xuống bàn, nhìn về phía An Nhiên và nói: "Cô yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì người của cô đâu."

"Nếu anh muốn làm gì thì cũng phải xem thử xem anh có năng lực đó hay không." An Nhiên tiện tay lật qua trang kế tiếp, tiếp tục đọc: "Bạch Tịnh Trần, tôi hận nhất là người khác lừa gạt tôi, chắc anh biết rõ điều này."

Bạch Tịnh Trần mỉm cười: "Tất nhiên."

Nói chuyện với những người thông minh đúng là rất thoải mái, An Nhiên không nói gì thêm mà chỉ tiếp tục ngồi đọc sách, cô cũng không có ý định nói chuyện gì khác với Bạch Tịnh Trần.

Còn về Bạch Niệm Diệp, An Nhiên bỗng dưng lại muốn điều tra một chút về người đó.

Lúc Từ Tĩnh Ngưng đẩy cửa bước vào, trên tay bà cầm một cái hộp com cỡ lớn, trên người mặc một bộ đồ công sở, rõ ràng là bà vừa từ công ty đến đây.

"An Nhiên bảo bố, mẹ đến muộn, con đói rồi có phải không? Xin lỗi con." Sau khi đặt hộp com lên bàn, Từ Tĩnh Ngưng mới xoay người sang nói xin lỗi An Nhiên.

An Nhiên đặt cuốn sách trong tay xuống, nở một nụ cười thân thiện: "Mẹ ơi, mẹ không cần phải cực khổ như vậy đâu, đồ ăn ở đây cũng rất ngon mà."

Những món ăn ở đây gần như đều là những món ăn tiêu chuẩn của khách sạn được xếp hạng sao không mà, làm sao mà không ngon được cơ chứ?

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy vậy thì có chút không bằng lòng: "Không được, không được, sao có thể qua loa với bảo bối của chúng ta như vậy chứ? Bảo bối của Phó gia phải được chăm sóc thật tốt." Nói xong, mắt bà ấy liền đỏ lên: "Nhìn xem con bây giờ đã ốm đến mức này rồi, thử hỏi sao mẹ lại không bồi bổ cho con chứ?"

An Nhiên khẽ thở dài, tuy nhiên, trái tim cô cũng cảm thấy rất ấm áp: "Dạ, nếu vậy thì mẹ phải vất vả chăm sóc bồi bổ cho con rồi."

Từ Tĩnh Ngưng vẫn luôn như thế, luôn đối tốt với An Nhiên vô điều kiện, vẫn luôn hi sinh cho cô vô điều kiện.

Sao An Nhiên lại không biết chủ tịch tập đoàn Từ thị bận rộn đến mức nào cơ chứ, nhưng dù vậy đi chăng nữa, những chuyện có liên quan đến An Nhiên thì bà ấy đều tự tay làm, bà không yên tâm giao cho người khác.

Từ Tĩnh Ngưng mở hộp cơm ra, lúc An Nhiên nhìn thấy những món ăn hộp, cô nhớn miệng cười, quả nhiên những món ăn này đều rất đặc biệt, chỉ nhìn thôi là đã cảm thấy rất muốn ăn rồi.

Sau khi Từ Tĩnh Ngưng bày biện xong mọi thứ thì bà mới nhìn thấy Bạch Tịnh Trần này giờ vẫn đang ngồi bên cạnh mình.

Lúc nhìn thấy Bạch Tịnh Trần, Từ Tĩnh Ngưng có hơi ngạc nhiên.

Nhìn thấy phản ứng của bà, An Nhiên bỗng bật cười, vẻ mặt của bà giống với vẻ mặt của nhiều người khác trong lần đầu nhìn thấy Bạch Tịnh Trần, chỉ là vì Từ Tĩnh Ngưng đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn rồi nên bà nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

"Cậu chính là Bạch tiên sinh đã cứu mạng An Nhiên nhà tôi sao? Thật lòng rất cảm ơn cậu, nếu không nhờ có cậu thì tiểu nha đầu nhà tôi đã dữ nhiều lành ít rồi." Từ Tĩnh Ngưng nhìn Bạch Tịnh Trần và mỉm cười, nụ cười chân thành không giả dối.

Về chuyện giữa Bạch Tịnh Trần và An Nhiên, bà đã nghe qua rồi, vì vậy lúc nhìn thấy Bạch Tịnh Trần, Từ Tĩnh Ngưng đã nhận ra rất nhanh.

Lúc chưa gặp qua Bạch Tịnh Trần, bà đã được nghe kể về ngoài của hắn nhìn rất gian ác, lẳng lơ, nào ngờ người thật lại xinh đẹp hơn những gì bà tưởng tượng gấp mấy lần.

Chỉ có điều là, vẻ ngoài của một người đàn ông trông như thế này, quả thật là...

Nhìn rất giống với những người chuyển giới đang thịnh hành trong xã hội ngày nay.

Từ Tĩnh Ngưng không có ý nói những người chuyển giới có gì không tốt, mà là bà cảm thấy người này quá đẹp, dường như là đẹp hơn cả đại đa số các cô gái, thế nhưng trên người hắn lại chẳng có chút nữ khí nào, hắn chỉ nhẹ nhàng ngồi đó, trên người tỏa ra sự cao quý bẩm sinh đủ để khiến người ta bị thuyết phục.

Tuy nhiên, đối với Bạch Tịnh Trần, Từ Tĩnh Ngưng đã đề cao cảnh giác gấp vạn lần.

Bạch Tịnh Trần trông xinh đẹp như vậy, nghe nói hắn là một người rất giàu có, hắn lại còn cứu mạng An Nhiên. Hơn nữa, hai người họ lại còn sống chung với nhau suốt hai năm qua, nếu nói Bạch Tịnh Trần không có một chút tình cảm nào với An Nhiên thì bà ấy thật sự không tin.

Thời gian hai năm, chuyện gì cũng có thể thay đổi, nếu An Nhiên vì hắn mà thay lòng đổi dạ thì Phó Quân Hoàng quả thật là rất đáng thương.

Vì vậy, tạm thời bà vẫn chưa biết nên đối xử với Bạch Tịnh Trần như thế nào.

"Từ phu nhân, bà không cần phải khách sáo đâu, đây cũng là việc tôi nên làm mà." Bạch Tịnh Trần lập tức đứng dậy, lễ phép nói với Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh Ngưng mỉm cười: "Trên gian này không ai có nghĩa vụ phải làm gì đó cho người khác. Bảo bối của chúng tôi đã nợ cậu ân tình này thì Phó gia tôi nhất định sẽ trả lại."

Lúc Bạch Tịnh Trần định nói gì đó, thì Từ Tĩnh Ngưng đã ngắt lời: "Bạch tiên sinh, trên thế giới này có một loại người rất thích gài bẫy người khác, và hậu quả của người đã ra tay gài bẫy Phó gia là gì thì tôi nghĩ Bạch tiên sinh đây cũng đã nghe nói qua rồi."

Chân mày của Bạch Tịnh Trần khẽ chau lại, hắn nhìn bà với vẻ mặt khó hiểu: "Từ phu nhân, tôi không hiểu bà nói vậy là có ý gì."

Từ Tĩnh Ngưng im lặng không nói gì, xoay người tiếp tục bày đồ ăn trong hộp cơm ra, rồi nghiêng đầu nói với An Nhiên:

"Bảo bối, con muốn ăn món nào nhất? Mẹ lấy cho con ăn."

An Nhiên làm ra vẻ chưa hề nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ, cô cười ảm áp nói: "Món nào mẹ chọn cũng ngon hết."

"Con thật là khéo nói." Từ Tĩnh Ngưng cười rất vui vẻ.

Bạch Tịnh Trần biết bản thân mình ở lại đây lâu hơn nữa thì cũng chẳng có kết quả gì, sau khi nói tạm biệt thì hắn lập tức rời đi.

Hắn vừa bước ra khỏi phòng bệnh, Từ Tĩnh Ngưng liền nhìn An Nhiên nói: "An Nhiên, con đừng trách mẹ nhiều lời, tên Bạch Tịnh Trần này..."

"Mẹ ơi, con biết mẹ định nói gì mà." An Nhiên vội ngắt lời bà, mỉm cười.

"Vậy thì..."

"Nói đến chuyện này thì chắc lão gia cũng đã nói qua với con rồi, bây giờ mẹ sẽ trả ơn cho hắn, nếu hắn có cần gì thì mẹ cũng sẽ giúp đỡ, nhưng sau chuyện này thì mẹ sẽ cắt đứt liên lạc với hắn."

Mặc dù An Nhiên cảm thấy rất buồn cười với sự băn khoăn, lo lắng của Từ Tĩnh Ngưng, thế nhưng không thể chối cãi rằng bà đang muốn tốt cho cô. Còn một điều nữa, khi này nghe những lời bà nói với Bạch Tịnh Trần thì cũng đủ biết là bà đã biết được một chuyện gì đó rồi.

Từ Tĩnh Ngưng nghe An Nhiên nói vậy xong thì không nói thêm một lời nào nữa.

Chỉ cần con cái của mình biết nghĩ và hiểu chuyện là được, những chuyện còn lại thì sau này hẳn nói.

"An Nhiên, bây giờ con cũng đã hai mươi tuổi rồi." Từ Tĩnh Ngưng bỗng lên tiếng, thế nhưng ánh mắt của bà ấy lại nhìn về chiếc nhẫn mà cô đang đeo trên tay.

"Dạ?" An Nhiên cũng nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay mình.

Năm đó rơi xuống biển, sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên cô làm chính là sờ lên tay mình, sau khi chắc chắn trên tay mình vẫn còn đeo chiếc nhẫn thì cô mới bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh.

Nào có ngờ rằng, chẳng mấy chốc hai năm đã trôi qua.

"Mẹ thấy hay là mình tổ chức lễ đính hôn cho hai con lại lần nữa đi, có nói thế nào thì lần trước buổi lễ vẫn chưa trọn vẹn."

An Nhiên ngẩn người, cô không ngờ rằng Từ Tĩnh Ngưng sẽ nói về việc này.

Cô rất muốn đáp ứng, thế nhưng vẫn còn vài tháng nữa thì bên phía Bạch Tịnh Trần sẽ bắt đầu "đại chiến" rồi. Dù thân phận bây giờ của cô đã bị bại lộ, thế nhưng chỉ có những người trong nội bộ biết thôi, nếu người khác có điều tra thì cũng chưa chắc sẽ điều tra ra. Nhưng nếu bây giờ cô và lão soái ca tổ chức lễ đính hôn thì nói không chừng thân thế của cô sẽ phải bị bại lộ trước mắt mọi người.

Đến lúc đó dù có muốn che giấu thì cô cũng không tài nào che giấu được nữa.

"Mẹ ơi, không cần phải phiền hà như vậy đâu. Với lại mẹ đừng quên, con bây giờ là Bạch Dạ, chứ không phải là bảo bối An Nhiên của Phó gia đâu."

Từ Tĩnh Ngưng sững người, ngay sau đó, bà buồn rầu nói: "Con là Bạch Dạ, cũng là bảo bối của Phó gia! Không sao đâu, bây giờ mẹ sẽ tuyên bố tin tức con là con dâu của Phó gia để xem thử có ai dám nói gì không nào."

An Nhiên cảm thấy có chút bất lực, cô lắc đầu: "Mẹ, con biết chuyện này đối với Phó gia thì không có ảnh hưởng gì, thế nhưng trong mắt người ngoài thì lại khác, chưa được bao lâu mà mẹ đã thay lòng, tìm con dâu mới trong khi hài cốt của con dâu trước còn chưa tìm thấy."

"Con để ý mấy người đó để làm gì?" Từ Tĩnh Ngưng hừ nhẹ, nhưng lòng bà hiểu được bây giờ Phó gia đang trong giai đoạn trải qua nhiều sóng gió, nếu bước sai một bước thì sẽ kéo theo những bước còn lại.

"Con biết là mẹ thương con nhưng đợi con giải quyết ổn thỏa chuyện bên phía Bạch Tịnh Trần xong rồi mình hãy bàn tiếp về việc này nha mẹ?" An Nhiên mỉm cười nắm lấy tay bà.

Từ Tĩnh Ngưng ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đành phải thỏa hiệp, nếu không thì bà còn biết nói gì nữa đây?

"Có việc gì cần giúp thì con cứ nói với mẹ, đừng quên đó, sau lưng con còn có sự giúp đỡ của cả Phó gia."

"Dạ, con biết rồi ạ." Cũng vì cô biết rõ điều đó nên cô mới làm như vậy.

Tại Phúc Mãn Lâu.

Phịch.

Tần Vũ Triết cảm xấp tài liệu ném lên bàn, sau đó tức giận nói với những người đang ngồi trên ghế salon:

"Các người thật đáng chết, mới đầu các người đã biết chuyện này rồi đúng không? Nếu không phải tôi điều tra ra thì hai người định giấu tôi cả đời hay sao!"

Bàn Đôn bây giờ đang rất tức giận, hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng!

Tần Vô Song ngồi trên ghế giả vờ như không thấy sự phẫn nộ trong đôi mắt nhỏ của Tần Vũ Triết, cô chỉ tập trung ngồi giữa mấy cái móng tay màu đỏ tươi của mình.

"Tên béo chết tiệt này, anh đột nhiên bị cái gì vậy?" Triệu Tường nhìn Tần Vũ Triết như thể đang nhìn một tên điên.

"Tôi không tài nào hiểu được anh." Bạch Bản tháo gọng kính màu vàng của mình xuống và chăm chăm lau chùi nó.

"Nếu anh muốn cùng chúng tôi tranh cãi... Thì bất cứ lúc nào chúng tôi cũng tiếp."

Tần Vũ Triết cảm thấy có gì đó không đúng, ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn về phía Tần Vô Song đang cố gắng che giấu sự tồn tại của mình.

"Mụ điên kia, cô có muốn nói gì không, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Tống Hàm chắc chắn nói.

Câu nói này của Tần Vũ Triết đã khiến ánh mắt của mọi người đều dồn về phía Tống Vô Song.

Mặc dù bình thường Tần Vô Song rất bạo lực, thậm chí còn cô ấy còn nam tính hơn đàn ông, nhưng mỗi khi bản thân mình nói dối với các huynh đệ thì cô ấy vẫn căng thẳng đến mức chột dạ.

Ngô Chấn không dám ngẩng đầu lên, điều mà hắn sợ nhất chính là không biết lúc nào thì mình sẽ bán đứng Gia.

Nếu lúc này mọi người vẫn chưa nhận ra điều khác thường của hai người họ thì bọn họ quả là đã uống công làm bạn bè lâu năm của họ rồi.

Ngay lập tức, cả đám vây quanh hai người kia.

"Nói đi, rốt cuộc là hai người đã giấu chúng tôi chuyện gì." Đường Mộc lên tiếng hỏi trước tiên.

"Bây giờ chịu nói thật thì may ra mới có cơ hội sống sót." Tống Hàm cười khà khà nói.

"Nếu nhất định không nói thì không sao cả, hai người hãy xem đồng hồ kia, chắc hai người cũng biết hậu quả thế nào rồi đó." Bạch Bân đeo mắt kính vào, đẩy gọng kính lên trên sống mũi, thờ ơ nói.

"Các anh nghĩ rằng làm như vậy là sẽ khiến tôi sợ hãi sao? Nói cho các anh biết, các anh nằm mơ đi." Tính tình của Tần Vô Song vốn dĩ đã rất nóng nảy, chuyện Gia đã giao phó thì cô đương nhiên là không thể nói ra rồi.

Thế nhưng cô tuyệt đối không biết rằng, An Nhiên đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra, thậm chí còn đoán trước được rằng Tần Vô Song và Ngô Chấn sẽ không kiên trì được quá lâu.

Hay nói cách khác, trước giờ An Nhiên chưa từng đặt bất kỳ hy vọng nào vào hai người họ.

"Chúng tôi không thể nói gì cả, các anh đừng phí sức làm gì." Ngô Chấn thở dài nói.

"Vậy có nghĩa là những điều mà trước đây chúng tôi từng đoán về chuyện giữa hai người đều là giả cả sao?" Triệu Tường hỏi trước, lúc hắn hỏi câu này, nhìn hắn vô cùng nguy hiểm.

Tần Vô Song và Ngô Chấn chẳng nói gì, gần đây Triệu Tường cứ mãi suy nghĩ về chuyện quả cáp, nói là muốn tặng cho hai người họ, nhưng kết quả thì..

Có lẽ Triệu Tường sẽ vô cùng tức giận.

"Trước giờ chúng tôi chưa từng nói gì, chẳng qua là do các anh tự nghĩ như vậy thôi." Tần Vô Song hừ lạnh.

Lần này Ngô Chấn cũng vẫn không nói một lời.

"Cho hai người một cơ hội hối cải đó, cho dù hai người không nói thì chúng tôi cũng đã đoán được ý đại khái rồi." Bạch Bân chậm chạp nói.

Tần Vô Song mím môi, Ngô Chấn nhàu mày, sau khi nghĩ kỹ, Ngô Chấn ngẩng đầu lên nhìn Bạch Bân, trầm tư một lát rồi nói:

"Chúng tôi..."

"Mọi chuyện nhất định là có liên quan đến Gia đúng không?" Triệu Tường nói: "Chỉ có chuyện của Gia mới khiến hai người trở nên áp a áp úng như thế, nói đi, cuối cùng là hai người đã biết được thông tin gì rồi, tốt hay xấu? Yên tâm đi, dù là tốt hay xấu thì chúng tôi đều có thể chịu đựng được."

Nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Tường, chắc chắn bây giờ hắn đang nghĩ mọi việc theo hướng xấu rồi.

Cũng đúng thôi, suốt hai năm bất vô âm tính gì thì bây giờ dù là có tin tức gì thì làm sao có thể là tin tốt được chứ?

Tần Vũ Triết im lặng chờ đợi tin tức từ họ, trừng mắt căm hận nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song và Ngô Chấn nghe những lời Triệu Tường vừa nói xong, lại nhìn thấy ánh mắt của hắn, dĩ nhiên, bọn họ lập tức đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

Lúc Tần Vô Song còn chưa kịp giải thích gì thì Tần Vũ Triết từ nãy giờ vẫn ngấm ngầm chịu đựng đột nhiên nổi điên lên.

Hắn bước về phía trước, gờ tay nắm chặt lấy cổ áo của Ngô Chấn, lớn tiếng hét lên: "Dám lén lúc đi gặp Gia! Dám không nói với chúng tôi là Gia vẫn còn sống! Dám đi gặp Gia mà không dẫn chúng tôi theo! Ông đây sẽ bóp chết cậu!"

Lời Tống Vũ Triết vừa nói khiến cho những người đang có mặt ở đây, ngoại trừ Tần Vô Song, đều vô cùng kinh ngạc!

"Tống Vũ Triết! Anh vừa nói cái gì?"

Chương 152: Sự phản nộ của nhóm người u linh! vì sao có thể không tức giận? (1)

Tần Vũ Triết bị mọi người gọi to, trái lại sững sốt, dưới ánh nhìn kinh sợ của mọi người, hần nhiên nói: “À... Đúng rồi, hiện giờ các người còn không biết, hai người đó đã đi gặp Gia sau lưng chúng ta! Gặp rồi thì cũng thôi đi, còn giấu chuyện của Gia, không nói cho chúng ta biết.”

Bây giờ Tần Vũ Triết cũng không biết mình đang nói gì, tóm lại những lời hắn nói có chút lung tung, nhưng mọi người có mặt ở đó đều hiểu.

Sau khi Tần Vũ Triết nói xong, tầm mắt của mọi người đều hướng về Tần Vô Song và Ngô Chấn.

“Mụ điên kia, cô đến đây nói chúng tôi nghe thử xem, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Không sao cả, nếu như Gia không cho cô nói với chúng tôi thì bỏ đi, nhưng các người còn giấu chúng tôi những gì, các người có biết hậu quả là gì không?”

“Ngô Chấn à Ngô Chấn, mặc dù chúng tôi biết cậu có ý với mụ điên kia nhưng cậu không thể vì cô ấy mà bỏ rơi anh em chúng ta được, không phải sao?”

“Đã có tin tức của Gia rồi, ít nhiều các người cũng phải tiết lộ cho chúng tôi biết chứ. Chỉ cần các người không nói quá chi tiết thì xem như chúng tôi cũng chẳng biết gì cả, không phải sao?”

“Huống chi các người làm vậy rồi, chúng tôi không nói làm sao Gia biết được?”

“Mặc dù các người không nói cho chúng tôi thì sớm muộn chúng tôi cũng biết thôi. Các người không biết thì thôi đi, đằng này biết mà lại không nói cho chúng tôi. Đây hoàn toàn là hành vi phản bội đấy.”

Nhóm người Tổng Hâm chín người mười ý nháo nhào cả lên, đến cả hai người Tần Vô Song và Ngô Chấn cũng không có cơ hội chen lời.

Nếu như là trước đây, Tần Vô Song sẽ bỏ chạy nhưng lần này cô đuối lý nên không dám nói lời nào cả.

Ngô Chấn biết rõ tính tình đám anh em của mình nên chỉ cúi thấp đầu, chờ bọn họ phát hỏa xong sẽ giải thích sau.

“Nói đi, rốt cuộc bây giờ Gia đang ở đâu?” Bạch Bân đẩy gọng kính trên mũi.

“Tôi đã nói là Gia không thể chết được mà.” Đường Mộc ngồi trên ghế sofa, mặt cười vui vẻ.

“Mụ điên, đây là cơ hội để các người lấy công chuộc tội.” Tần Vũ Triết vẫn chưa buông bỏ Ngô Chấn ra, thoạt nhìn có vẻ dùng sức rất nhiều, nhưng thực tế hắn không dùng sức gì cả.

Tần Vô Song biết, mặc dù cô không nói nhưng chỗ Bàn Đôn cũng đã có tin tức.

“Chúng tôi gặp Gia ở bệnh viện.” Tần Vô Song thờ dãi: “Lúc đó Gia không cho bọn tôi nói ra, cũng là không muốn mọi người dính dáng đến, chuyện đó dường như rất lớn đấy.”

“Sự tình lớn thì không để bọn tôi tham gia vào? Chẳng lẽ chúng tôi dính dáng đến sự việc còn chưa đủ nhiều sao?” Tần Vũ Triết hừ lạnh: “Còn nữa, mụ điên, cô bị kẹp đầu vào cửa lúc nào vậy? Gia không cho cô nói thì cô không nói à? Nếu như vì chuyện này mà Gia phải bị thương một chút nào đó thì làm sao đây?”

Sao mà Tần Vô Song lại chưa từng nghĩ đến việc này được chứ? Cũng chính vì đã nghĩ đến nên cô mới phái người âm thầm bảo vệ Gia.

“Sẽ không xảy ra chuyện này đâu.” Tần Vô Song kiên quyết nói.

“Người ám sát Gia lần trước đã hoàn toàn mất tích rồi, chứng tỏ đã bị người nào đó khống chế.” Cùng lúc đó, Ngô Chấn cũng lên tiếng.

Sau trận nổ kinh hoàng ở khách sạn Lệ Tinh, đầu tiên bọn họ phái người đi điều tra vấn đề này, nhưng tài liệu sau điều tra có một điều khiến bọn họ cảm thấy thú vị, có rất nhiều đội ngũ cũng đang điều tra về chuyện của tên sát thủ kia.

Hiển nhiên bọn họ đã chậm một bước. Lúc bọn họ tìm đến chỗ ở của tên sát thủ kia, căn nhà đã bỏ trống không có người.

“Ám sát!” Mọi người bắt đầu nhắm vào từ này: “Tình hình của Gia hiện giờ có nguy hiểm không? Tình hình nguy hiểm như vậy mà các người còn không nói cho chúng tôi biết? Đầu óc các người rốt cuộc làm bằng gì vậy hả?”

“Trước đây tôi cũng không chắc chắn người đó là Gia!” Tần Vô Song cảm thấy phiền, gần đây khi cô điều tra đám sát thủ kia và Bạch Tịnh Trần, đã tra ra rất nhiều thứ phiền phức. Bây giờ đám người này còn nói bọn họ như vậy...

Mặc dù đã dùng mạng lưới tình báo của Tần Môn nhưng bọn họ vẫn không tra ra thân phận thật sự của Bạch Tịnh Trần, và cũng không có tài liệu nào về tên sát nhân kia, chứng tỏ nhóm người này là một thế lực mới xuất hiện.

Còn có một khả năng nữa là đám người này vẫn tồn tại nhưng bọn họ ẩn trốn khá kỹ, hơn nữa không biết đến thế giới bên ngoài.

Tần Vô Song nghiêng về suy đoán phía sau hơn.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Đường Mộc trầm giọng hỏi mọi người.

“Bây giờ Gia không hy vọng mọi người xuất hiện trước mặt cô ấy.” Ngô Chấn thật thà nói.

Hiện tại An Nhiên không muốn bọn họ xuất hiện trước mặt cô, bây giờ chính bản thân An Nhiên cũng không biết bên cạnh mình rốt cuộc có bao nhiêu ánh mắt dòm ngó, mà những người này muốn làm gì, không ai biết được.

Lúc này đây, người càng ở gần cô thì càng nguy hiểm.

Nghe Ngô Chấn nói thế, bầu không khí trong phòng thoát cái liên thay đổi.

“Vậy tại sao hai người thì được?” Tống Hâm không vui: “Trước đây hai người tự mình hành động đã là không đúng, cô nói thử xem nếu lúc đó cô gọi chúng tôi cùng đi thì chẳng phải đã không xảy ra chuyện rồi không?”

“Lúc đó tôi đã gọi điện thoại cho các người, là ai nói với tôi đang bận không có thời gian, không đến được?” Tần Vô Song nổi giận: “Bà đây đã gọi điện thoại cho từng người một, chỉ có một mình Ngô Chấn đến, còn các người thì hay rồi, tất cả đều cho tôi một lý do từ chối không đến! Bây giờ thì tốt thôi, đổ lỗi lên đầu bà đây, các người cũng thật lợi hại!”

Tần Vô Song nói như vậy, mọi người ở đó đều sững sờ.

Lúc ấy khi bọn họ nhận được điện thoại, đồng thời nghĩ đến cho tiểu tử Ngô Chấn một cơ hội, chẳng qua mọi người muốn cho hai người bọn họ một cơ hội riêng tư, không nghĩ rằng sẽ là...

“Ai bảo lúc ấy cô không nói rõ ràng!” Triệu Tường bức bối, thật sự lúc ấy hắn ngu ngốc mới cho hai người này cơ hội riêng tư.

“Tôi có thể nói cho anh biết Gia chưa chết qua điện thoại à? Mẹ kiếp, ai mà biết được trong điện thoại tôi có nghe lén không!” Cả ngày hôm nay Tần Vô Song toàn bị bắt nạt, bây giờ có thể chuyển mình về thế chủ động rồi, dĩ nhiên phải cứng rắn hơn, nếu không Tần Vô Song đã không phải là Tần Vô Song rồi!

Nhất thời, một đám đàn ông không dám nói lời nào, thành thật ngồi đúng vị trí của mình, bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo bọn họ nên làm gì.

“Bây giờ rốt cuộc là ai đang nhắm vào Gia, chúng ta vẫn chưa tra ra được.” Tần Vô Song trầm giọng nói: “Nhưng thân phận hiện tại của Gia gọi là Bạch Dạ.”

“Bạch Dạ?”

“Đúng vậy. Gia cũng không nói quá nhiều với chúng tôi. Lúc đó cô ấy bảo rằng chúng tôi không được can thiệp quá sâu, điều gì cần biết thì biết, điều gì không cần biết thì đừng nên hỏi.” Ngô Chấn thờ dãi: “Hơn nữa dường như bên phía Phó gia, Gia cũng che giấu một vài chuyện gì đó.”

Câu nói cuối cùng thật sự khiến mọi người ngạc nhiên.

Nếu như ngay cả nhà Phó gia mà cũng phải che giấu một chút, vậy thì bọn họ không thể biết quá nhiều rồi.

“Nếu như bây giờ Gia đã không muốn chúng ta bị liên lụy, vậy thì chúng ta vẫn ở yên chờ lệnh vậy.” Tần Vũ Triết bước vài bước, sau đó ngồi xuống.

“Bàn Đôn, ý cậu là gì hả? Nếu như Gia xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, tôi thấy lúc đó cậu sẽ khóc đấy!” Triệu Tường giận dữ.

“Bàn Đôn nói đúng, bây giờ chúng ta cần phải ngồi yên đợi lệnh.” Bạch Bàn bổ sung lời của Tần Vũ Triết: “Gia đã không muốn chúng ta xen vào dĩ nhiên cô ấy có suy nghĩ riêng. Nếu như chúng ta tự mình hành động, nếu như đem lại cho Gia những phiền phức không cần thiết, vậy anh nói xem chúng ta phải giải thích thế nào đây?”

Mọi người đồng thời giật mình.

“Yên tâm đi, bây giờ bên cạnh Gia có người của Phó gia, hơn nữa hiện tại người của Phó gia cũng đại khái biết được chuyện của Gia rồi. Cho dù chúng

ta không ra tay thì người của Phó gia cũng bảo vệ Gia thật tốt.” Bấy giờ dường như Bạch Bản đã không còn áp lực gì nữa, xem ra nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Bạch Bản nói không sai, vậy bây giờ chuyện chúng ta cần làm là chờ đợi. Đợi Gia đến tìm chúng ta.” Tổng Hâm thở dài, ngoại trừ điều này ra thì bọn họ có thể trực tiếp chạy đến bệnh viện tìm người sao?

Lỡ như bọn họ đánh động đến người khác, đến lúc đó không biết Gia sẽ trách phạt như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Sự phẫn nộ của nhóm người u linh! vì sao có thể không tức giận? (2)

“Thiếu gia, như thế này hoàn toàn không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa gì cả. Đã bao nhiêu ngày rồi, ở chỗ tiểu thư có biết bao nhiêu người trông coi, bọn họ trông coi thì cũng thôi đi, còn không cho tôi vào chăm sóc tiểu thư, nếu như tiểu thư có chỗ nào không quen thì phải làm sao đây?”

Bà Bạch tận tình khuyên bảo nhưng Bạch Tịnh Trần vẫn lạnh nhạt đứng một bên quan sát, hiện giờ bà vô cùng lo lắng cho thiếu gia nhà mình nhưng xem ra thiếu gia vẫn bình tĩnh đến ngỡ ngàng.

“Thiếu gia, đây giờ đã đến thời điểm máu chốt rồi, cậu còn bình tĩnh đến vậy à?” Bà Bạch gấp gấp đến mức độ xoắn xuýt cả lên.

Bạch Tịnh Trần có chút đau đầu, đưa tay ôm trán: “Bà Bạch, chuyện này không gấp được đâu.”

“Sao có thể không gấp? Nếu như tiểu thư thích gã đàn ông đó, để tôi xem thiếu gia cậu đi đâu để khóc.” Bà Bạch hừ hừ: “Mặc dù bây giờ cậu là vị hôn phu của tiểu thư nhưng chỉ cần tiểu thư nói một câu thôi, hôn phu chính thức của cô ấy sẽ đổi người đấy.”

“Bà Bạch...”

“Cậu xem vị hôn phu của Nhã tiểu thư đi, hán ta chẳng phải là một ví dụ sao? Cậu xem Nhã tiểu thư vì hán mà thậm chí đến... cũng không cần nữa. Nếu như vị tiểu thư này cũng làm như thế, thiếu gia phải làm sao đây!”

Chuyện năm đó, tiểu như Nhã Văn làm đã chấn kinh cả nước.

Tiểu thư Nhã Nhi tuy không phải là tiền lệ nhưng thật sự lại khiến người ta kinh ngạc nhất.

Vì một người đàn ông mà tự nguyện...

Bỏ đi bỏ đi, bây giờ nghĩ lại cũng chỉ là một chuyện bức mình, bây giờ bà đang lo lắng nếu tiểu thư cũng đi con đường giống tiểu thư Nhã Nhi, vậy thiếu gia nhà bà thật đáng thương.

Bạch Tịnh Trần dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, hán tự cười giễu: “Bạch Dạ mới là vị hôn thê của tôi.”

“Làm sao tôi lại không biết chứ? Bạch Dạ là đứa con ruột duy nhất của chủ thượng, cũng có nghĩa là, cô là người thừa kế thuận vị hàng đầu. Tôi giúp đỡ cậu lâu như vậy chẳng phải vì một lời nói của chủ thượng năm đó sao?” Bà Bạch thở dài.

Chuyện năm đó xảy ra quá đột ngột, không ai dự liệu được. Lúc sự việc năm ấy xảy ra, bên cạnh chủ thượng chỉ có bà Bạch và Bạch Tịnh Trần còn nhỏ.

Ngắm lại, khóe mắt bà Bạch còn ẩm ướt.

Bạch Tịnh Trần mãi một lúc lâu vẫn không lật sang trang sách tiếp theo.

“Thiếu gia, tôi biết cậu muốn cho tiểu thư một cơ hội để suy nghĩ, nhưng thời gian quá dài thật không tốt. Cậu xem vị Phó tiên sinh đó ngày nào cũng ở cùng tiểu thư.” Trong lòng bà Bạch thở dài một hơi: “Không phải tôi nói khó nghe nhưng có vẻ tiểu thư cũng rất thích Phó tiên sinh ấy.”

Sao Bạch Tịnh Trần có thể không biết bà Bạch đang lo lắng cái gì. Vốn dĩ Bạch Dạ này là giả, điều hán thật sự chờ đợi là người mà chủ thượng giao phó cho hán - một cô gái mà hán cũng chưa từng gặp mặt.

Khuôn mặt Phó An Nhiên này có vài phần giống với chủ thượng. Qua không bao lâu nữa, đợt tuyển cử tiếp theo sẽ bắt đầu, nếu vẫn không tìm được con gái của chủ thượng thì người thượng vị tiếp theo có thể sẽ là Bạch Niệm Diệp.

Bạch Niệm Điệp sát phạt quá nặng tay, cô còn chưa thưởng vị, chỉ mới là người đại diện, mà đã khiến tình hình hiện tại loạn như thế này. Nếu như cô ta thưởng vị rồi, có thể chịu nổi nữa sao?

Bạch Nhã Nhi vì Khâu Doãn Hiền mà đã mất đi tư cách người thừa kế.

Chỉ có duy nhất Bạch Nhã Nhi có thể sánh vai với Bạch Niệm Điệp nhưng cô lại lựa chọn tình yêu, khiến những người từng theo đuổi cô đều nhanh chóng thay đổi chủ kiến. Hẳn không thể nói Bạch Nhã Nhi thế nào cả, cô ấy cuối cùng cũng có cơ hội lựa chọn của chính mình, chẳng phải sao?

“Bà Bạch, bà yên tâm đi. Bạch Dạ biết rõ nên làm thế nào.” Bạch Tịnh Trần khép cuốn sách đang đặt trên đầu gối, hần nói với bà Bạch đang rầu rĩ lo lắng.

Bà Bạch làm sao có thể không lo lắng?

“Tôi thấy thiếu gia cậu yên tâm quá mức rồi. Mặc dù tiểu thư đã được chúng ta tìm về, nhưng nếu như yêu nghiệt kia muốn động tay động chân, nói tiểu thư là giả mạo. Vậy chúng ta cũng á khẩu không nói được lời nào.” Ngay từ lúc bắt đầu, bà Bạch đã nghĩ đến vấn đề này nhưng vẫn cứ không biết nên nói như thế nào.

“Chỉ cần gặp qua chủ thượng, không có ai dám nghi ngờ thân phận của Bạch Dạ.” Bạch Tịnh Trần vẫn luôn chắc chắn với điều này.

Bà Bạch nhú mày một chút: “Nếu như Bạch Niệm Điệp yêu nghiệt kia thật sự muốn làm gì đó, chỉ sợ là tước mạo...”

“Không có việc gì đâu, hãy tin tưởng Bạch Dạ.” Bạch Tịnh Trần không nói cho bà Bạch biết Bạch Dạ này là giả, nếu không bà ấy cũng không dốc hết tâm tư đối xử tốt với Bạch Dạ.

Bà Bạch là người thân cận bên cạnh chủ thượng. Lúc chủ thượng đi, bà Bạch vẫn một mực ở bên chăm sóc.

Lòng trung thành của bà Bạch với chủ thượng không ai có thể so sánh được, vì thế bà cũng sẽ tận tâm tận lực đối xử tốt với đứa con duy nhất của chủ thượng.

Chỉ chờ đến sau khi thành công, hần sẽ nói chuyện của Phó An Nhiên cho bà Bạch nghe, bà Bạch cũng sẽ không tức giận, tự nhiên bà ấy sẽ hiểu thế nào là lấy đại cục làm trọng.

“Bây giờ tôi đi gặp tiểu thư, nếu như đám người kia vẫn không cho bà lão này vào thì tôi sẽ động thủ với bọn họ.”

Nói xong, bà Bạch kéo cửa, đi ra ngoài.

Bạch Tịnh Trần lắc đầu, hần không biết bây giờ Từ Tĩnh Ngưng có còn ở trong phòng hay không. Và lại, với sáu bộ đội đặc chủng đó, bà Bạch cũng không dễ gì vào được.

Mặc dù thân thủ bà Bạch cũng không tệ nhưng dù sao cũng lớn tuổi rồi.

Sắc trời bên ngoài tối rất nhanh.

Lúc này, bà Bạch đang đứng trước cửa nhìn sáu người kia, vẻ mặt hơi kỳ lạ. Sáu người bây giờ không giống với mấy người lúc trước.

Đã hoàn toàn thay đổi một đám người trông ở cửa.

“Bà à, thật xin lỗi, không có phê chuẩn của cấp trên, chúng tôi không thể tùy tiện cho vào.”

Bà Bạch vừa mới đến gần phòng bệnh đã bị một gã cầm đầu ăn mặc thoải mái ngăn lại.

Màu sắc trang phục của sáu người này không giống với sáu người trước. Bọn họ mặc thường phục, nếu không phải bởi phong thái của họ, thì hoàn toàn không nhận ra bọn chúng là quân nhân.

“Bên trong là tiểu thư nhà chúng tôi, các người không thể...” Bà Bạch rất tức giận, bà không hiểu rõ Phó gia này nhưng cách làm của nhóm người này thật sự khiến người khác nổi giận. Bên trong là tiểu thư nhà bà, vì sao bọn họ không cho bà vào chứ?

“Xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ làm việc theo mệnh lệnh.”

Hiển nhiên, sáu người này còn khó nói chuyện hơn sáu người trước.

Thoạt nhìn, bọn họ thật sự trông rất lão luyện, còn sáu người trước chỉ toàn là tân binh, hai lần hoàn toàn không cùng một cấp độ.

“Cẩn thận tôi tố cáo các người giam cầm phi pháp!” Bà Bạch nổi giận, bọn họ dựa vào cái gì mà không cho bà gặp tiểu thư nhà bà chứ? Đã rất lâu rồi không được gặp tiểu thư, cũng rất lâu rồi không được hầu hạ tiểu thư cho tốt, nếu như tiểu thư không quen với đồ ăn ở đây của bọn thì phải làm sao?

Về mặt bọn họ không có một chút sợ hãi, hoàn toàn là một vẻ mặt “bà muốn làm sao thì làm”.

“Bà à, thật sự xin lỗi. Không phải chúng tôi không để bà vào, nếu như chúng tôi cho bà vào rồi, chúng tôi sẽ làm trái với quy định. Đến lúc đó chúng tôi sẽ phải chịu phạt đấy.” Một gã có vẻ ngoài hơi buồn cười, thân hình nhỏ gầy bước nhanh về phía trước, cười tủm tỉm nói với bà Bạch.

Tục ngữ nói rất hay, đưa tay không đánh người đang cười, thấy người này cười như vậy, bà Bạch tất nhiên cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng vẫn tức giận.

“Thế nhưng các người cũng không thể không cho tôi gặp tiểu thư nhà chúng tôi, đúng không? Tiểu thư nhà tôi bị cấp trên của các anh nhốt lâu lắm rồi, không cho tôi vào gặp tiểu thư, làm sao tôi biết được hiện tại tiểu thư của chúng tôi thế nào rồi.”

Bà Bạch thật cũng không ngờ lời nói của mình khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngẩn người.

Lúc bọn họ đến cũng không hỏi người trong phòng bệnh là ai. Đối với bọn họ mà nói, nhiệm vụ của sĩ quan huấn luyện giao cho thì họ chỉ biết phục tùng, sau đó dùng hết năng lực để hoàn thành nó.

Bởi vậy bọn họ chưa từng hiểu kỳ người trong phòng bệnh này rốt cuộc là ai.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng người trong phòng là một nhân vật khá quan trọng, nhưng nghe những lời mà bà dì đây nói, thì hóa ra tất cả đều do sĩ quan huấn luyện của bọn họ tự mình hành động à?

Nghĩ vậy, cả sáu người lập tức đỏ mặt hồi lạnh.

Người đứng đầu ngọn sóng như sĩ quan huấn luyện sao có thể làm ra một việc như vậy? Nếu như bà dì này thật sự đi tố cáo, vậy thì đến lúc đó không chỉ sĩ quan huấn luyện của bọn họ xong đời, có khả năng toàn bộ Phó gia cũng bị liên lụy.

“Bà à, trước tiên bà không nên vội càng, rốt cuộc bên trong là ai chúng tôi cũng không rõ, chúng tôi chỉ tuân lệnh làm việc. Bà xem bà như vậy thì chúng tôi cũng không biết nên làm thế nào, đúng không?” Người đàn ông gầy gò nói tiếp.

“Các người cứ để tôi vào trong thì không phải xong rồi sao?” Bà Bạch hừ giọng: “Chỉ cần các người cho tôi vào thì không có chuyện gì xảy ra cả.”

Lúc người đàn ông nhỏ con định nói gì đó thì bị một gã đầu trọc kéo sang bên cạnh.

“Khi Gậy, qua bên kia đi.” Người đàn ông đứng nghiêm chỉnh trước mặt bà Bạch: “Bà à, chúng tôi cũng có luật lệ của chúng tôi, nếu như bà cứ kháng kháng muốn vào, chúng tôi chỉ có thể nhốt bà lại.”

Khi Gậy không ngờ Ngốc Ứng sẽ làm vậy, mặt hắn vô cảm nói những lời này, hoàn toàn mất đi vẻ chất phác và tùy tiện vốn có, bây giờ thoát nhìn hắn lạnh lùng cực kỳ.

“Các người đang uy hiếp tôi đấy à?” Bà Bạch hừ lạnh, bà đã già lớn tuổi như vậy rồi, có tình huống nào chưa từng trải qua? Tại trẻ ranh này còn muốn uy hiếp bà?

“Không, chúng tôi chỉ đang nói sự thật cho bà biết mà thôi.” Ngốc Ứng tiếp tục lạnh lùng nói.

Khuôn mặt hiền từ của bà Bạch mất đi từng chút một, dần dần trở nên lạnh lùng.

“Nếu các người đã không biết điều như vậy, thế thì...” Bà Bạch còn chưa nói hết thì cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra.

Từ Tĩnh Ngưng xách hộp cơm đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhìn bà Bạch một cái rồi lập tức nói với sáu người kia:

“Canh chừng cho tốt, đừng để ai tùy tiện tiến vào.”

Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng đi ngay.

Còn rất nhiều việc bà cần xử lý, không thể phí nước bọt với những người này.

Từ Tĩnh Ngưng không hề hay biết lúc bà quay người rời đi, bọn người Ngốc Ứng đều nhìn chăm chăm bà, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Từ Tĩnh Ngưng!

Mẹ của sĩ quan huấn luyện! Phu nhân của Phó gia! Chủ tịch tập đoàn Từ thị! Vậy mà bà ấy lại tự mình đưa cơm đến?

Vậy thì người trong phòng bệnh là ai cơ chứ? Nghĩ đến sắc mặt và tinh thần của sĩ quan huấn luyện, mặc dù mấy ngày nay không tiếp xúc nhiều với sĩ quan huấn luyện nhưng bọn họ có thể cảm nhận rõ rệt tâm trạng của Phó Quân Hoàng tốt lên rất nhiều.

Không, không thể nói là tốt lên rất nhiều, phải nói là dường như cả ngày đều rất vui vẻ. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có lúc buồn rầu nhưng phần lớn thời gian huấn luyện đều cười ngây ngô.

Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ có một suy nghĩ táo bạo, chỉ là ý nghĩ này khiến trái tim bọn họ muốn lập tức nhảy ra ngoài, nhất thời hồi lâu không thể tiêu hóa được tin tức đột ngột xuất hiện này.

Bà Bạch có chút kinh ngạc nhìn mấy người đó, dường như bọn họ bị cái gì đó làm cho ngạc nhiên, đứng yên một chỗ. Trước đây, người đàn ông đầu trọc sống chết không cho bà vào, bây giờ đột nhiên đẩy cửa phòng phòng bệnh. Và một cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xuất hiện.

Sáu người kia bước vào phòng bệnh. Lúc bọn họ trông thấy người người đang ngồi ở đầu giường, trên đùi còn để một quyển sách, hốc mắt bọn họ đỏ ửng cả lên.

Bà Bạch có chút khó hiểu.

Mấy người này làm sao vậy, sao mà đột nhiên... Đột nhiên mắt đỏ lên hết cả thế?

Chuyện khiến bà càng cảm thấy kỳ lạ là vẻ mặt kinh ngạc của tiểu thư.

“Cô... cô quả nhiên cô không sao!” Một người đàn ông vẫn im lặng suốt buổi đột nhiên lên tiếng, khi hắn nói những lời này, giọng nói khó tránh có chút nghẹn ngào.

Bà Bạch ngạc nhiên quan sát.

Trong nhất thời, An Nhiên không biết nên nói gì, mấy người kia sao lại đột nhiên xuất hiện?

Nghĩ đến sáng nay lúc rời đi, lão soái ca nói sẽ đổi một nhóm người đến trông coi...

Bây giờ thì hay rồi, bỗng nhiên đổi cả nhóm người Ngốc Ứng đến đây, đây chẳng phải là lão soái ca không muốn cô được yên tĩnh sao?

“Bà Bạch, bà ra ngoài trước đi.” Trước tiên, An Nhiên nói với bà Bạch.

Mặc dù bà Bạch không muốn rời đi nhưng nhìn thấy tiểu thư nhà mình không có việc gì, bà cũng an lòng rồi, hơn nữa sắc mặt tiểu thư thoạt nhìn cũng đã tốt hơn nhiều.

“Vây, tôi chờ ở bên ngoài nhé tiểu thư, nếu như có chuyện gì, tiểu thư gọi tôi một tiếng.” Rốt cuộc bà Bạch cũng không yên tâm mấy người này.

An Nhiên gật đầu. Sau khi trùng mắt với mấy gã đàn ông, bà Bạch xoay người rời đi.

Sau khi cửa phòng bệnh đóng lại rồi, An Nhiên mới để cuốn sách trong tay qua một bên.

“Vi sao cô không liên lạc với chúng tôi?” Vạn Lỗi trầm giọng, nói: “Tôi không tin, cô có biết trong hai năm qua chúng tôi không ngừng tìm kiếm tin tức của cô.”

“Tiểu quái vật, không ngờ rằng cô sẽ nhẫn tâm như vậy.” Ngốc Ứng ngửa đầu, có chút giễu cợt.

“Chỉ cần không sao, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Khi Gầy núp sau lưng Ngốc Ứng, trong giọng nói mang theo âm mũi đậm.

“Mặc dù bọn tôi biết cô sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn không thể yên tâm. Chỉ là không ngờ rằng cô còn bình tĩnh hơn chúng tôi.” Liệp Báo nhìn An Nhiên, trên gương mặt cương nghị kia không hề có chút cảm xúc.

“Phó An Nhiên, sao cô có thể máu lạnh như vậy hả?” Từ Chính đứng bên cạnh Vạn Lỗi, vẻ mặt không hề nhem tý nào, dường như hắn đang giải bày một chuyện gì đó, giọng rất thấp, rất nhỏ.

Hắn không có sự kích động của Vạn Lỗi, không có sự an ủi của Khi Gầy, không có sự trầm tĩnh của Liệp Báo, hắn chỉ bình tĩnh nhìn An Nhiên, dường như đang trần thuật lại một chuyện gì đó.

Trong hai năm nay, bọn họ nhìn thấy sĩ quan huấn luyện chịu đựng từng chút một, bọn họ tận mắt chứng kiến sĩ quan huấn luyện hết lần này đến lần khác lao vào nước biển lạnh buốt để tìm kiếm một thi thể không có khả năng tồn tại, bọn họ nhìn thấy Phó Quân Hoàng liều mạng tập luyện. Lúc đó bọn họ biết, trái tim Phó Quân Hoàng đã nguội lạnh rồi.

Ở đây, e rằng ngoại trừ hắn ra, không ai biết chuyện này.

Một đêm trước khi đợt huấn luyện kết thúc, sĩ quan huấn luyện suýt nữa đã mất mạng.

Cũng như những ngày khác, chiều nào anh ấy cũng đến biển để tìm kiếm cả một đêm, hắn lo lắng nên đi theo.

Có một lần, qua thật lâu mà sĩ quan huấn luyện không ngoi lên mặt nước.

Trong lòng Từ Chính có một linh cảm xấu, đại não còn chưa kịp phản ứng thì thân thể hắn đã nhảy xuống biển.

Lúc hắn tìm thấy sĩ quan huấn luyện, anh ta đã ở trong trạng thái hôn mê, khó khăn lắm hắn mới đưa được anh ấy lên bờ, phải vừa vỗ vào ngực anh ấy và vừa hét lên, cuối cùng hắn mới gọi được sĩ quan huấn luyện dậy.

Lúc Phó Quân Hoàng mở mắt, nhìn thấy ánh mắt của anh, Từ Chính mới biết, hóa ra sĩ quan huấn luyện không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà là thật sự có ý định vĩnh viễn chìm xuống ở đây, ở cùng với cô...

Từ Chính không kể chuyện này với bất kỳ ai, thậm chí cũng không nhắc chuyện này với Phó Quân Hoàng.

Từ đó về sau, không biết rốt cuộc sĩ quan huấn luyện đã nghĩ thông chuyện gì, hay là đã biết chuyện gì, tóm lại anh ta không còn tiêu cực nữa, chỉ là anh ta không trò chuyện với ai cả, thậm chí càng lúc anh càng trở nên lạnh lùng.

Bởi vì Từ Chính biết Phó Quân Hoàng đã chịu đựng quá nhiều đau khổ, nên hẳn mới không hiểu vì sao Phó An Nhiên lại làm như vậy.

Rõ ràng cô có thể quay lại sớm một chút, rõ ràng có thể nói cho bọn họ sớm một chút, rõ ràng sĩ quan huấn luyện không cần chịu đựng nhiều đau khổ đến thế...

Trong hai năm nay, bất kể là nhiệm vụ gì, Phó Quân Hoàng luôn dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành, anh vẫn luôn xông về phía trước, dường như không muốn sống nữa.

Lúc ấy không ai biết rằng, sĩ quan huấn luyện đã thật sự chờ đến tuyệt vọng rồi. Anh ấy một lòng muốn tìm cái chết, anh ấy chỉ muốn cho bản thân mình một cái cớ và một lý do để ra đi mà thôi.

Khóe mắt Từ Chính đỏ ửng, hẳn hỏi rõ từng câu từng chữ: “Phó An Nhiên, vì sao cô lại máu lạnh như vậy?”

Bởi vì ánh mắt của Từ Chính mà An Nhiên ngán cả người, năm đó có không ít người nói máu lạnh, nhưng đồng đội cô chưa từng nói những lời như vậy.

Khoảng thời gian An Nhiên và Từ Chính tiếp xúc với nhau không dài, nhưng vẫn tương đối hiểu rõ con người này, nếu như không phải vì xảy ra chuyện gì đó, tất nhiên hẳn sẽ không nói những lời như thế.

Mặc dù An Nhiên muốn giải thích, nhưng đối với bọn họ, cô nên nói gì đây?

“Từ Chính, cậu không thể bớt nói vài câu à?” Ngốc Úng túm lấy Từ Chính kéo sang một bên. Trong hai năm qua, có ai sống dễ dàng đâu?

Bọn họ không sống dễ dàng, chẳng lẽ tiểu quái vật sống vui sao?

Từ Chính cười lạnh không nói gì cả, đi sang một bên.

Hắn không phải người mù, cũng không ngốc, đương nhiên hẳn biết Ngốc Úng nghĩ gì, chỉ là biết là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Hắn không nhìn thấy Phó An Nhiên chịu khổ như thế nào, nhưng những đau đớn mà sĩ quan huấn luyện phải chịu, hẳn đều nhìn thấy cả.

“Tôi biết các anh muốn hỏi rất nhiều, cũng muốn biết rất nhiều.” An Nhiên nhàn nhạt cười: “Nhưng thật xin lỗi, tôi không thể nói cho các anh biết chuyện gì cả.”

Một câu nói của An Nhiên khiến về mặt mọi người đều sững sờ.

“Vậy nghĩa là, cô cảm thấy chúng tôi không có tư cách?” Từ Chính hừ lạnh.

An Nhiên làm như không nghe thấy lời của Từ Chính: “Lý do quá phức tạp, có một vài chuyện mọi người không nên biết.”

Bọn Ngốc Úng mím môi, bọn họ hiểu chuyện này, chỉ là đối với bọn họ mà nói, An Nhiên không giống với chiến hữu bình thường, vị trí của An Nhiên trong lòng bọn họ vẫn rất quan trọng.

Nhưng người quan trọng như vậy lại nói với bọn họ rằng, có một số việc mọi người không nên biết.

Cảm xúc này, không cách có thể dùng từ ngữ để hình dung.

“Biết rồi, xem ra hai năm qua chúng tôi uống công lo lắng rồi.” Vạn Lỗi thả tay xuống, khóe mắt vẫn đỏ hồng, nhưng sắc mặt đã hoàn toàn nguội.

Những lời này của An Nhiên khiến bọn họ cảm thấy lạnh lùng.

Nhưng An Nhiên lại chẳng nói gì nữa.

Cô biết bây giờ cô nói gì đều là sai cả. Thậm chí cho dù cô nói gì đi chăng nữa thì bọn họ cũng cho rằng tất cả những gì cô nói là mượn cớ cả thôi.

“Sao vậy? Bây giờ thậm chí không muốn nói chuyện với chúng tôi nữa à, thật sự trở thành tiểu thư của bà già kia?” Từ Chính chế giễu nói.

Trong lòng An Nhiên thở dài, không biết từ lúc nào mà Từ Chính đã trở nên “đanh đá” như thế.

Sau khi bước vào, Liệp Báo luôn nhìn An Nhiên, với sự hiểu biết của hắn về An Nhiên, nếu như không có sự uy hiếp nào đó, tất nhiên cô sẽ không lẩn trốn đến tận bây giờ mới liên lạc với bọn họ.

“Cô... Có phải cô gặp chuyện gì rồi không?” Liệp Báo trầm giọng hỏi: “Tiểu quái vật, cô là phó đội trưởng của chúng tôi, cho dù là hiện tại hay tương lai, cô đều là phó đội trưởng của chúng tôi.”

Lời nói của Liệp Báo khiến mọi người sửng sốt, tầm mắt của mọi người lại chuyển về phía An Nhiên, nhìn cô lâu hơn nữa, sau đó bắt đầu nghĩ lại.

“Đội trưởng, mặc dù đã đến giờ phút quan trọng này, cô vẫn lựa chọn không lựa chọn nói cho chúng tôi biết, đúng không?” Khi Gầy cười hi hi nói, xem ra hẳn không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí trong phòng bệnh.

“Cũng đã hai năm trôi qua rồi, có chuyện gì mà chúng tôi không thể bảo vệ cô chứ?” Ngốc Ứng cười khò: “Cô không thể biết được hai năm qua chúng tôi sống như thế nào đâu.”

Trong lòng An Nhiên chợt nóng lên, nhất thời không biết nên nói gì.

Cô không cách nào nói với bọn họ chuyện của tôi không liên quan đến các anh, cô không nói được như vậy!

Lịch kịch.

Cửa phòng bị ai đó đẩy nhẹ vào, Phó Quân Hoàng mặc quân phục, hiển nhiên là anh không thay quần áo mà đã tới thẳng đây.

Nhìn mọi người trong phòng, lại thấy bầu không khí trong phòng kỳ lạ, Phó Quân Hoàng khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn ngay đến Liệp Báo.

Liệp Báo bắt giác dời tầm mắt sang chỗ khác, bây giờ hẳn cũng không biết nên giải thích với sĩ quan huấn luyện thế nào.

Vì sự xuất hiện của Phó Quân Hoàng nên bầu không khí trong phòng bệnh trở nên bế tắc.

Sở dĩ Phó Quân Hoàng đưa bọn họ đến đây làm lính gác cổng vì anh biết bọn họ sẽ đoán ra sự tồn tại của bảo bối, chỉ là không nghĩ đến tình cảnh sẽ trở thành thế này.

Anh gọi bọn họ đến là vì muốn để bọn họ biết bảo bối không sao, để bọn họ buông lỏng tinh thần mà thôi.

Phó Quân Hoàng không phải là một người giỏi ăn nói, anh không biết nên nói với họ như thế nào, vì thế với anh thì cách đơn giản nhất là trực tiếp lôi bọn họ đến đây, để mọi người tự mình phát hiện.

Chỉ là, dường như anh đã nghĩ quá đơn giản.

Phó Quân Hoàng bước đến bên cạnh An Nhiên, để cuốn sách của cô lên bàn, sau đó tự nhiên cầm lấy tay An Nhiên đặt vào tay mình, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Làm sao vậy?” Cảm giác thấy tay cô hơi lạnh, Phó Quân Hoàng nhíu mày.

An Nhiên lắc đầu, không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng nắm lại tay anh, tỏ vẻ không có gì.

Từ Chính không hiểu vì sao lúc này sĩ quan huấn luyện còn có thể đối xử tốt với An Nhiên như vậy.

“Huấn luyện viên, vì sao anh không tức giận?” Từ Chính gạt tay Vạn Lỗi, đi về phía trước một bước, hẳn nói với Phó Quân Hoàng.

Không ai nghĩ rằng Từ Chính sẽ hỏi một câu như thế.

“Từ Chính, cậu phát bệnh tâm thần cái gì chứ!” Ngốc Ứng vội đến kéo Từ Chính.

Nhưng Từ Chính không đáp, hẳn chỉ nhìn Phó Quân Hoàng.

Kỳ thật, câu hỏi của Từ Chính cũng là điều mà An Nhiên muốn biết.

Vì sao anh không tức giận, vì sao không hỏi cô, mặc dù cô có lý do, mặc dù cô có những việc mà bản thân phải làm, nhưng lẽ ra anh nên tức giận chứ.

Nếu như những chuyện này xảy ra với An Nhiên, cô nhất định sẽ rất tức giận, sao có thể dễ dàng tha thứ cho một người đã khiến mình lo lắng suốt hai năm qua?

Nhưng Lão soái ca không nói gì cả, anh vừa bao dung cô, vừa chỉ biết chăm sóc cô, cho cô những điều tốt nhất.

Những điều mà anh làm chỉ vì trừng phạt bản thân mình, tự trách bản thân không bảo vệ cô thật tốt.

Sao cô có thể may mắn đến mức có thể gặp được anh, còn có thể khiến anh thích cô.

“Vì sao phải tức giận?” Phó Quân Hoàng vẫn kéo tay An Nhiên như cũ, cười: “Cô ấy có thể trở lại bên cạnh tôi một lần nữa, tôi đã rất may mắn rồi.”

Chỉ cần cô còn sống, còn có thể xuất hiện bên cạnh anh, cô đã từng làm chuyện gì, đối với anh có liên quan gì đâu?

Anh thích cô, yêu cô sâu đậm, cô ở bên cạnh anh là được rồi.

Cô có thể ở bên anh một lần nữa, đối với anh mà nói đã là một chuyện cực kỳ cực kỳ may mắn rồi.

Từ Chính sững sờ, mặc dù ngọn lửa phẫn nộ trong lòng đã nguội ngoai khá nhiều nhưng hắn vẫn giận dữ nói: “Vì sao chứ? Suýt chút nữa anh đã vì cô ấy mà...”

“Từ Chính!” Phó Quân Hoàng bất thành linh gào lớn lên!

Trong lời nói này mang theo quá nhiều sự uy hiếp, còn có ý cảnh cáo quá rõ ràng.

Một tiếng gầm nhẹ của Phó Quân Hoàng khiến tất cả mọi người đều ngây ra.

Tất nhiên bọn họ đều biết phần sau mà Từ Chính muốn nói rất quan trọng, nhưng bọn họ đều không biết nó là gì.

Từ Chính hung hăng nhìn An Nhiên, hốc mắt đỏ lên, hắn oán hận nhìn cô, nhưng vì Phó Quân gào lên nên hắn chỉ cắn chặt môi dưới, cố gắng ép bản thân mình không được nói ra chữ phía sau.

“Từ Chính, anh nói đi!” An Nhiên nhìn Từ Chính, lạnh lùng nói.

“Mọi người có thể ra ngoài rồi.” Phó Quân Hoàng nhíu chặt mày.

Nghe thấy lời nói của Phó Quân Hoàng, mặc dù tất cả mọi người đều muốn biết nhưng rõ ràng là sĩ quan huấn luyện không cho phép bọn họ biết, hết cách, bọn họ chỉ có thể ra ngoài.

Bọn họ còn chưa nhúc nhích, giọng nói lạnh lùng của An Nhiên lại vang lên:

“Từ Chính, nếu bây giờ anh không nói thì sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Hiện tại, Từ Chính rất khinh thường An Nhiên, nhưng lời nói của cô mang theo sự uy hiếp rõ ràng, không xuất hiện trong tầm mắt cô, cũng nghĩa là cắt khỏi U Linh, sao hắn có thể vì cô ta, vì một người phụ nữ mà rời khỏi U Linh chứ!

“Từ Chính, tốt nhất bây giờ cậu đừng làm loạn nữa, ngoan ngoãn nghe lời, đi nào!” Vạn Lỗi ôm chặt Từ Chính, thấp giọng nói bên tai hắn.

Bây giờ làm sao Từ Chính nghe lọt, hắn đẩy Vạn Lỗi ra, đi vài bước về phía trước, không quan tâm đến sự cảnh cáo của Phó Quân Hoàng, cười lạnh.

“Cô muốn biết đúng không? Vậy tôi sẽ nói cho cô biết! Bởi vì cô, năm đó suýt chút nữa sĩ quan huấn luyện đã chết rồi!”

Lời nói của Từ Chính khiến mọi người giật mình, bọn họ không thể tin nhìn Phó Quân Hoàng.

Mà An Nhiên cũng nhìn chăm chăm Từ Chính, đôi mắt màu trà đã bắt đầu đỏ lên.

Từ Chính rất hài lòng nhìn biểu cảm của An Nhiên: “Đau lòng à? Cô đã làm được gì? Năm đó nếu như không phải tôi kịp thời phát hiện thì sĩ quan huấn luyện đã sớm chết rồi! Ngay cả lý do chết tiết để anh ấy tiếp tục sống cũng không có, nhìn đi, vậy mà anh ấy lại không có lý do chết tiết nào để tiếp tục sống.”

Sau khi nói xong, Từ Chính bắt đầu cười ha ha. Cười xong, hắn bật khóc, hắn khàn giọng, đôi mắt đỏ ửng nhìn An Nhiên, nói: “Phó An Nhiên, sĩ quan huấn luyện bảo vệ cô nhiều thế nào, trân trọng cô nhiều ra sao, chúng tôi đều thấy rất rõ. Vậy thì tôi cầu xin cô, cô có thể... có thể đối xử tốt với sĩ quan huấn luyện một chút không, một chút là được rồi...”

An Nhiên nắm chặt tay mình, tầm mắt cô thoáng nhìn sang Phó Quân Hoàng, đôi mắt phủ sương nhìn Phó Quân Hoàng, đôi mắt ấy chẳng khác gì những mũi kim đâm vào người anh.

Lời nói của Từ Chính khiến tất cả mọi người kinh ngạc, trước giờ bọn họ đều không biết sĩ quan huấn luyện sẽ...

Với tình hình hiện tại, bọn họ tất nhiên không thể tiếp tục ở lại ấy, mấy người cùng nhau rời Từ Chính ra ngoài.

Lúc này, Từ Chính không gầy dựa gì cả, chỉ cười khò rồi đi.

Trong phòng bệnh.

An Nhiên vẫn gắt gao nhìn Phó Quân Hoàng: “Vì sao chứ?”

Giọng nói của cô bắt đầu run rẩy, thậm chí bờ môi cũng đang run lên.

Phó Quân Hoàng thờ dài, anh dịu dàng ôm cô vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ cô.

Giọng nói trầm thấp ôn hòa của anh vang bên tai cô: “Lúc đó đã hơn mấy tháng sau khi em mất tích, anh cho rằng em sẽ không bao giờ trở về nữa. Anh nói rồi đấy, ở bên cạnh em luôn có anh đi cùng, cho dù em còn sống hay đã chết, bên cạnh em luôn có anh.”

An Nhiên cắn chặt môi dưới, cắn thật chặt, cô sợ rằng nếu như mình thả lỏng sẽ không ngăn được bản thân òa khóc.

“Anh chỉ không muốn để em cô đơn, bảo bối của anh nên được vui vẻ, bên cạnh bảo bối của anh sao lại không có anh được chứ.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng xoa môi cô, thương xót nói.

An Nhiên nắm chặt góc áo của anh, cô không nói gì cả, cô chỉ nhìn anh nhưng nước mắt cứ thế lăn ra từ khóe mắt.

“Khóc đi, không sao rồi, có anh ở đây.” Anh ôm cô, dịu dàng hôn lên khóe mắt giấu dựa nước mắt của cô: “Anh đều nhớ rất rõ những lời mình từng nói, anh sẽ không nuốt lời đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Gầy quá thì ôm sẽ không thấy thoải mái (1)

An Nhiên không ngờ rằng việc cô xuất viện lại khiến nhiều người kinh ngạc đến như vậy.

“Đều ở đây cả sao?” An Nhiên có chút bất lực nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng gần như nắm rõ tình hình của cô. Với năng lực tình báo của anh, anh chắc chắn biết được đám người tới đây lần này là cùng một phe. Thu dọn đồ đạc xong, Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên đặt túi xách lên sofa.

“Ừ, dù không vào nhưng vẫn ở gần đây.”

Người xung quanh rất nhiều, ngay cả những người đi đường bình thường cũng xen lẫn không ít. An Nhiên thở dài. Thật khổ cho những người kia rồi!

Người của Vô Xá, Tần Môn hay số khác đều đã tới một chuyến. Có điều, những người đi vào một cách quang minh chính đại thì chẳng có mấy người. Có lẽ, họ nghe theo lời của cô nên tạm thời không dám xuất hiện trước mặt cô.

“Không làm kinh động tới cảnh sát chứ?”

Nếu như phía Tần Môn đã ra tay, người ở đây chẳng phải là đứng ngồi không yên sao?

Phó Quân Hoàng đến chỗ ngăn kéo nhỏ trên bàn, sau khi không tìm thấy thứ gì thì đóng ngăn kéo lại.

“Anh đã cho lan truyền tin tức này rồi.”

An Nhiên gật đầu. Nếu anh đã cho truyền tin, vậy thì phía cảnh sát cũng không phí công cử người đi rồi. Cô ngồi trên giường ngắm Phó Quân Hoàng làm việc, cười mãi.

Vừa nãy, Phó Quân Hoàng đã sắp xếp xong những đồ dùng cần đem đi rồi. Lúc này, cửa phòng bệnh lại bị ai đó đẩy vào.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, tôi tới đón cô về nhà nè.” Giọng điệu phấn khởi của Tô Nặc truyền tới. Cô mặc một cái áo khoác màu hồng phấn chạy vào trong phòng, sau đó lao tới ôm chầm lấy An Nhiên rồi cười haha.

An Nhiên cẩn thận đỡ lấy cô, sợ cô không chú ý sẽ bị ngã.

“Nha đầu, từ từ thôi, không khéo làm An Nhiên bị thương.” Lão gia đi sau Tô Nặc, lo lắng nhắc nhở.

An Nhiên nhìn, cả Phó lão gia và Từ Tịnh Ngưng đều tới, sau lưng Phó lão gia còn có Khúc Tuệ Tuệ. Khúc Tuệ Tuệ trông thấy cô nhìn về phía này, liền nở nụ cười thay cho một lời chào hỏi.

“Bây giờ... Phó gia gia đã không còn thích con nữa. Con chỉ là ôm Tiểu Nhiên thôi mà Phó gia gia đã đau lòng đến thế này rồi.” Tô Nặc buông An Nhiên ra, giận dữ nói.

Ông đau lòng như thế, vậy tại sao trước đây không cho cô nhắc đến chuyện của Tiểu Nhiên. Người lớn kì lạ thật!

“Ai mà không thích nha đầu Tô Nặc nhà ta chứ?” Phó lão gia chống gậy, từ từ đi đến trước giường, nhìn thấy An Nhiên, ông có chút lo lắng: “Sức khỏe thế nào? Ôn rồi chứ?”

Những chỗ bó bột đều đã tháo ra rồi, trên người không có để lại sẹo, hồi phục rất tốt.

“Ồn rồi, mấy ngày nay đều được mẹ vỗ béo.” An Nhiên cười, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp.

“Con thật không có lương tâm, con nhìn đi, con gầy đến mức nào rồi, béo gì chứ? Con hỏi Quân Hoàng xem, con gầy trơ xương thế này, có khó coi không hả?” Từ Tịnh Ngưng nghe thấy An Nhiên nói như vậy, bà liền cười và mắng.

“Béo một chút sẽ đẹp hơn.” Phó Quân Hoàng chăm chú nhìn cô rồi kết luận.

Suy cho cùng vẫn có ý là nói cô quá gầy.

“Đúng đó đúng đó, bây giờ cô gầy lắm đó Tiểu Nhiên, còn gầy hơn cả tôi nữa.” Tô Nặc nhìn An Nhiên, nhận xét một cách nghiêm túc: “Còn nữa, Tiểu thúc thúc nói rồi, béo một chút vẫn tốt hơn, vậy thì anh Phó mới thấy dễ chịu khi ôm cô.”

Mọi người trong phòng đều sửng sốt. Ánh mắt đều dồn về phía Tô Kinh Thiên đang cố gắng giả vờ như không có chuyện gì.

Tô Nặc chưa kịp hiểu ra, chỉ nghĩ mình đã nói sai. Cô nghiêng đầu khó hiểu, nhìn Tô Kinh Thiên đang đứng đờ người, nghi ngờ hỏi:

“Tiểu thúc thúc, lẽ nào em nói sai sao? Chẳng phải tiểu thúc thúc đã nói là nếu như em gầy quá thì ôm sẽ không thấy thoải mái sao? Vậy thì nếu Tiểu Nhiên gầy, anh Phó cũng sẽ không thấy thoải mái khi ôm.”

Tô Kinh Thiên không nhận được, anh không ngờ như Tô Nặc. Chuyện này có thể nói trước mặt nhiều người như vậy sao? Anh không nói gì, bước nhanh về phía trước, bế Tô Nặc lên, nói một câu:

“Chúc mừng An Nhiên xuất viện, quà tôi đã chuẩn bị rồi. Chúng tôi còn có chút chuyện phải xử lý, đi trước nha.”

Tô Kinh Thiên nhìn cười rồi bế Tô Nặc lên trước mặt mọi người. Phó lão gia thờ dài quay mặt đi.

Trên đường đi, Tô Nặc cảm thấy rất khó hiểu, thậm chí còn hét đòi xuống. Cô không muốn đi với Tô Kinh Thiên, cô muốn Tiểu Nhiên.

Đến khi lên xe, Tô Kinh Thiên thắt dây an toàn cho Tô Nặc. Tô Nặc vẫn không hiểu: “Tiểu thúc thúc, sao anh lại muốn đi vội vậy? Hôm nay anh đã đồng ý cho em đến đón Tiểu Nhiên xuất viện rồi mà.”

Tô Kinh Thiên không trả lời, mặt anh hơi đỏ ửng.

Tô Nặc thấy vậy liền cảm thấy lo lắng, cô nghiêng đầu: “Tiểu thúc thúc, anh bị sốt hả? Trời ơi, mau xuống xe, chúng ta đi tìm bác sĩ khám cho anh.” Nói xong, cô liền tháo dây an toàn ra.

Nhưng chỉ vừa cầm sợi dây lên thì bị hai tay nóng như lửa của Tô Kinh Thiên cản lại.

“Tiểu... thúc thúc?” Tô Nặc ngây người. Lúc này, tiểu thúc thúc trở nên rất kì lạ, mặt của tiểu thúc thúc đỏ cả lên.

“Nặc Nặc, em có biết lúc này mình đã nói gì không?” Tô Kinh Thiên hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm mới nén được cơn giận.

Tô Nặc gật đầu, sao cô có thể không biết những lời mình nói chứ? Tiểu thúc thúc ngốc à?

“Tiểu thúc thúc, có phải anh... bị sốt đến hồ đồ rồi không?”

“Nặc Nặc, những chuyện mà tiểu thúc thúc nói với em, em không thể kể trước mặt nhiều người và người ngoài được.” Tô Kinh Thiên tức giận muốn bùng nổ.

“Tại sao?” Đôi mắt long lanh của cô đầy sự nghi ngờ.

Tô Kinh Thiên ụp mặt lên tay lái.

Tô Nặc nôn nóng, lấy tay ôm lấy đầu anh: “Tiểu thúc thúc có đau không, có đau không? Anh không cho em nói, vậy sau này em... em không nói là được chứ gì. Chỉ là, em thấy Tiểu Nhiên gầy quá nên em mới nói thế. Nếu là người khác, em sẽ không nói những chuyện này với họ đâu.”

Tô Kinh Thiên nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tô Nặc, rồi đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về mặt ngây thơ của Tô Nặc với ánh mắt gian manh. Tô Nặc bị Tô Kinh Thiên làm cho bối rối, mặt cô cũng bắt đầu ửng đỏ.

“Tiểu thúc thúc, anh đừng nhìn em như vậy, ngại quá đi mất.”

Nói xong, cô đưa một tay che mắt anh lại, nhưng Tiểu nha đầu sao có thể đầu lại Đại ma vương? Tô Nặc vừa đưa tay ra thì ngón tay đã bị anh ngậm trong miệng.

Tiểu nha đầu run đến mức không biết nên nói gì, cô lắp bắp: “Tiểu... Tiểu thúc thúc, anh anh anh, sao anh... sao anh lại cắn em!”

Tô Kinh Thiên không giải thích, khẽ cắn lấy ngón tay cô, dùng ánh mắt hút hồn nhìn cô.

“Tiểu thúc thúc, anh, sao anh xấu xa thế? Anh... em, tối qua em đã đồng ý với anh, cùng anh, cùng anh vui vẻ. Hôm nay anh lại... anh lại không giữ lời, không cho em chơi với Tiểu Nhiên.”

Tô Nặc đang cảm thấy rất lúng túng. Cô không biết mình đang nói gì, thậm chí còn không để ý tới ánh mắt giận dữ của Tô Kinh Thiên khi cô nhắc đến chuyện tối qua.

“Tiểu thúc thúc, anh... anh buông ra mau.” Tô Nặc cảm thấy tim mình muốn nhảy ra ngoài. Nếu tiểu thúc thúc còn không chịu buông ra thì lát nữa cô sẽ chết vì tim đập nhanh.

Tô Kinh Thiên buông ra, nhưng đôi mắt thắm đẫm tình cảm kia của anh đã khiến tim cô loạn nhịp. Anh khẽ đưa tay vuốt vành tai cô, dùng giọng nói trầm ấm mê hoặc thì thầm với cô:

“Vậy bảo bối, lát nữa tiếp tục vui vẻ cùng anh nhé, được không?”

“Không... Không được, bây giờ là ban ngày, không được đâu.” Mặt Tô Nặc đỏ ửng.

“Không sao, ban ngày cũng có thể vui vẻ mà.” Nói xong, Tô Kinh Thiên khởi động xe, chạy về phía một căn nhà cách đó không xa.

Tô Nặc ngồi trong xe, ngay cả tai cô cũng đỏ lên.

“Ông nội, ông muốn đi đâu thế?” Cố Hữu vừa từ trường về, nhìn thấy Cố Trường Thanh thay quần áo khác, thuận miệng hỏi.

Cố Trường Thanh nhìn thấy cháu mình, ông liền nở một nụ cười hiền hậu: “Đến chỗ ông nội Phó của con, con đi không?”

Cố Hữu giật mình. Hai năm nay, ông nội rất ít khi đến Phó gia, sao hôm nay đột nhiên lại ăn mặc chỉnh tề như vậy.

“Bên Phó gia có chuyện gì sao?” Nghĩ vậy, Cố Hữu vội đặt quyển sách trong tay lên bàn.

“Đúng thế, hôm nay nhà ông nội Phó của con có đại hỷ sự.” Cố Trường Thanh nhìn thấy dáng vẻ hấp tấp của Cố Hữu, ông cười phá lên.

“Đại hỷ sự?” Cố Hữu vội lấy một cái áo khoác đen trong phòng rồi đi xuống lầu: “Bây giờ Phó gia có đại hỷ sự gì chứ? Anh Nghị sắp kết hôn sao?”

Nhưng anh nghe nói đến chuyện Phó Quân Nghị có một cô bạn gái giấu rất kín. Lẽ nào hôm nay, anh Nghị muốn dẫn bạn gái về ra mắt gia đình?

“Thằng nhóc, Phó Quân Nghị giấu bạn gái rất kĩ, cô gái đó cao thấp gầy béo ra sao chúng ta đều không hề biết.” Cố Trường Thanh cũng không nói rõ, ông chỉ lắc đầu cười.

Thế thì không phải chuyện của anh Nghị, vậy Phó gia còn có chuyện khác sao?

“Đi thôi, lát nữa trên đường đi ông sẽ nói cho con biết.”

Tâm trạng Cố Trường Thanh trông có vẻ rất tốt. Ông ấy cũng chỉ nghe được chuyện này từ chỗ Phó lão gia hôm qua thôi. Phó gia giấu chuyện này cũng kín thật, bao lâu rồi mới chịu nói cho ông biết chuyện tiểu hồ ly vẫn bình an. Hôm nay, con bé sẽ về Phó gia ở một khoảng thời gian.

Lão Phó thật không có nghĩa khí.

Cố Hữu rất muốn hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng trên đường đi không thấy ông nội có ý muốn kể nên anh cũng không chủ động lên tiếng.

Lúc này, trong bệnh viện.

“Thiếu gia, anh chỉ biết đứng nhìn tiểu thư bị người ta dẫn đi sao?” Bà Bạch rất tức giận.

Tại sao thiếu gia không đi dẫn tiểu thư về? Bây giờ thiếu gia chính là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của tiểu thư mà!

“Bà Bạch, trước khi Bạch Dạ gặp chúng ta thì cô ấy đã là người có gia đình. Chúng ta chỉ là trùng hợp tìm được cô ấy thôi.” Bạch Tịnh Trần cười nhìn dáng vẻ tức giận của bà Bạch.

“Nhưng dù là như vậy thì cuối cùng tiểu thư cũng phải cắt đứt liên lạc với bọn họ. Nếu đã muốn trở thành người đứng đầu của chúng ta thì cô ấy không thể có bất kì mối quan hệ nào với thế giới bên ngoài. Sớm muộn gì cũng phải đoạn tuyệt, tại sao còn để tiểu thư tiếp tục qua lại với bọn họ?” Bà Bạch nghe thấy vậy liền thở dài.

Đối với người ngoài, bà Bạch luôn nói Bạch Dạ là do một tay bà nuôi dưỡng. Nếu không, phía Bạch Niệm Diệp không biết là sẽ làm ầm lên tới mức nào. Nhưng lần này, nếu như tiểu thư thật sự vào ở Phó gia, đến lúc đó, người của Bạch Niệm Diệp nhất định sẽ biết được tin này. Bọn họ sẽ biết bà Bạch đang nói dối.

“Yên tâm đi bà Bạch, nếu Bạch Dạ đã về lại Phó gia, vậy thì chứng tỏ rằng cô ấy đã nghĩ tới những chuyện mà bà đang lo lắng, để xem cô ấy làm thế nào.” Bạch Tịnh Trần dĩ nhiên đoán ra được điều bà đang lo lắng.

Chính vì như vậy, Bạch Tịnh Trần mới thản nhiên với hành động của cô.

Vừa nãy, thuộc hạ tới báo cáo, bây giờ ngoài bệnh viện có rất nhiều người tới. Dù là đang nấp ở chỗ kín, nhưng hành tung và năng lực của những người họ đều không phải dạng vừa, thậm chí còn rất lợi hại. Nếu nói những người này không có liên quan gì đến Bạch Dạ thì hẳn thật sự không tin. Hẳn biết thủ đoạn của Bạch Dạ không hề tầm thường. Chỉ là không ngờ rằng, cô lại nắm trong tay nhiều người như vậy.

Bà Bạch không biết Bạch Tịnh Trần nói như vậy là có ý gì. Nhưng nếu thiếu gia đã nói như vậy thì dù bà có lo lắng đi nữa cũng không có ích gì. Bây giờ, bà chỉ có thể đợi thôi.

“Thiếu gia, khiến cậu phải lo thêm rồi. Máy ngày nay tôi cũng nhìn thấy được, cả nhà Phó gia đều rất thích tiểu thư. Hơn nữa, tôi còn nghe nói tiểu thư rất tên Phó Quân Hoàng đó. Theo tôi thấy thì...”

“Bà Bạch...” Bạch Tịnh Trần đau đầu, hần lấy tay xoa bên thái dương: “Không cần quá lo lắng, vị hôn thê của tôi chính là Bạch Dạ.”

Vị hôn thê của hần là Bạch Dạ chứ không phải là Phó An Nhiên. Cho nên, Phó An Nhiên có ra sao thì hần cũng không quan tâm. Điều hần phải làm bây giờ là nhanh chóng tìm được thể tử của hần, Bạch Dạ của hần.

“Bỏ đi bỏ đi, nếu nói thêm nữa, thiếu gia sẽ lại chê bà già này lảm chuyện.”

Nói xong thì bà Bạch đi thẳng ra cửa, bà phải đi xem xem tiểu thư có thiếu gì không. Bà không quan tâm trước đây tiểu thư đối xử với bà như thế nào. Có bà ở đây, bà không thể nào để tiểu thư của mình phải chịu uất ức.

Bạch Tịnh Trần cười nhìn cánh cửa phòng vừa bị đóng. Chỉ là, bà Bạch mới đi khỏi chưa lâu thì có một người khác đẩy cửa đi vào. Người đó đi tới trước mặt Bạch Tịnh Trần, quỳ xuống:

“Thiếu gia, đã điều tra được rồi.”

“Nói.” Bạch Tịnh Trần không hề có chút gì nhẹ nhõm, tay của hần bắt gác nắm chặt lại.

“Dù đã điều tra ra, nhưng người vẫn chưa tìm thấy. Chỗ mà chúng tôi tìm được, họ nói là người thiếu gia muốn tìm từ lâu đã không thấy bóng dáng.”

“Không thấy đâu sao? Là ý gì?” Bạch Tịnh Trần giật mình nói.

“Chúng tôi lần theo thông tin mà thiếu gia cho để đi điều tra rồi. Ở đó không có người thiếu gia tìm.”

Thời gian đã qua lâu như vậy mà vẫn không tìm thấy sao?

“Mọi tin tức đều bị cắt đứt hết rồi sao?”

“Vâng.” Người đó cúi đầu thấp hơn.

Bạch Tịnh Trần hít một hơi thật sâu. Từ chỗ sofa, hần đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra, nhìn xuống dưới lầu. Bên dưới đúng là đám người của Phó gia.

Bọn họ vẫn chưa đi. Ánh mắt Bạch Tịnh Trần dừng lại ở một người đang đứng bên dưới cười lạnh nhạt. Người đó dường như đã cảm nhận được điều gì. Lúc cô ngước mặt lên, hần vội kéo rèm lại, tránh sang một bên.

Người đang quỳ trước mặt Bạch Tịnh Trần cũng có chút ngạc nhiên. Hần không biết nhiệm vụ của mình rốt cuộc đã hoàn thành hay chưa. Hần vẫn đang đợi thiếu gia trả lời. Mọi tin tức đều vô dụng, vậy thì hần phải đi tìm con trai của quân chủ bằng cách nào? Hần phải... đi tìm bằng cách nào đây chứ?

“Chỉ điều tra được có như vậy thôi sao?” Bạch Tịnh Trần quay người lại nhìn người đàn ông đang quỳ dưới đất nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông sững sờ, nghe thấy Bạch Tịnh Trần hỏi như vậy, hần bỗng nhớ ra mình có chuyện vẫn chưa báo.

“Đúng rồi thiếu gia, đây là thứ mà chúng tôi tìm được.” Nói xong, người đàn ông lấy ra một cuốn sổ tay từ trong túi áo: “Đây là thứ mà chúng tôi lục tìm được từ địa chỉ mà thiếu gia nói. Ngoài ra thì không có gì nữa.”

Bạch Tịnh Trần tiện tay lật mấy trang xem. Lúc nhìn thấy bên trong có ghi mấy chữ, hần đột nhiên sững người, thậm chí còn có chút giật mình.

“Anh lui trước đi.” Bạch Tịnh Trần khoát tay ra hiệu cho người đàn ông lui xuống.

Người đàn ông nghe Bạch Tịnh Trần nói như vậy liền thở dài nhẹ nhõm rồi lui ra ngoài.

Người đàn ông đi khỏi rồi, Bạch Tịnh Trần lập tức ngồi xuống sofa, bắt đầu lật quyển sổ tay xem.

Càng xem thì sắc mặt Bạch Tịnh Trần càng khó coi, thậm chí còn kinh ngạc. Trên quyền sở tay có ghi mấy số điện thoại, nhưng đã qua mười mấy năm rồi, không biết còn dùng được không. Nếu như... Theo suy nghĩ đó, Bạch Tịnh Trần liền lấy điện thoại ra, bấm một dãy số...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Gầy quá thì ốm sẽ không thấy thoải mái (2)

Phó Quân Nhã cảm thấy Cố Hữu rất lạ.

Cô không ngờ rằng Cố lão gia và Cố Hữu sẽ qua. Đã rất lâu rồi, Cố lão gia không đến Phó gia. Cô nghĩ rằng không có Phó An Nhiên thì Cố lão gia sẽ không tới Phó gia nữa. Chỉ là lúc cười vui về đón Cố lão gia và Cố Hữu vào nhà, rót xong ly trà, cô mới cảm thấy Cố Hữu trông có chút đờ đẫn.

Phó Quân Nhã nhớ là trước khi đi, ông nội có nói sắp có người đến nhà, điều này khiến cô chú ý. Chỉ là không ngờ, người đó lại là Cố lão gia và Cố Hữu.

“Ông nội Cố, ông nội con nói rằng họ đi ra ngoài đón ai đó, lát nữa sẽ về.” Phó Quân Nhã gọi điện thoại cho Phó lão gia trước, nói gì đi nữa thì cũng không thể để Cố lão gia đợi ở đây.

“Ta biết ông ấy đi đón người, không sao không sao, chúng ta đợi thêm lát nữa.” Cố Trường Thanh cười haha.

Lúc nói, ánh mắt Cố Trường Thanh còn khẽ lướt qua người của Cố Hữu. Dù có hơi ngẩn người nhưng trên gương mặt anh không có chút gì bất thường. Ông biết, sở dĩ bộ dạng của tiểu tử này như vậy là do đoán ra được chuyện của tiểu hồ ly.

Nhưng bây giờ lão già Phó không có đây, tốt xấu gì chưa biết, ông để từ từ rồi mới nói với Cố Hữu. Hai năm không gặp, tình cảm của anh dành cho tiểu hồ ly chắc cũng vui dần rồi. Chỉ là ông không biết, có một kiểu tình cảm, một khi bị dồn nén lâu thì đến lúc bùng phát sẽ không thể nào điều khiển được.

Phó Quân Nhã không hiểu cho lắm. Tại sao Cố Trường Thanh lại cười vui vẻ đến như vậy. Cô nhớ Cố lão gia chưa từng cười như thế.

“Cố Hữu sao thế?” Phó Quân Nhã hỏi Cố Trường Thanh, dù bây giờ có nói với Cố Hữu thì anh cũng không lên tiếng.

“Không có gì, chỉ là có một số chuyện nghĩ không thông. Đợi thằng bé nghĩ thông rồi thì không sao nữa.” Cố lão gia cười.

Phó Quân Nhã gật đầu. Cô nửa hiểu nửa không. Rất lâu rồi, cô mới thấy dáng vẻ này của Cố Hữu.

Đến bây giờ Cố Hữu vẫn chưa hiểu được những lời Cố lão gia nói với anh. Cái gì mà tiểu hồ ly sắp quay về? Rồi suốt hai năm nay tiểu hồ ly chịu không ít khổ sở? Rồi lại còn bảo anh kiềm chế tâm trạng?

Từ lâu ông nội đã biết An Nhiên không sao. Nhưng tại sao ông nội không nói cho anh biết sớm chứ? Ông nội nói ông chỉ mới biết tin. Ông còn nói, Phó gia cũng chỉ vừa tìm được An Nhiên đây thôi.

Vậy suốt hai năm qua, cô nhất định rất đau khổ. Không một ai bên cạnh, không một ai trò chuyện, vậy cô... Cố Hữu không thể suy nghĩ tiếp nữa. Nếu còn nghĩ, tim của anh sẽ rất đau.

Anh biết Phó Quân Nhã đang nói chuyện với anh. Nhưng bây giờ anh không muốn trả lời, chỉ muốn đợi An Nhiên quay về và hỏi cô, hỏi cô hai năm nay đã sống thế nào, có tốt không. Nhưng anh hỏi như vậy thì có ích gì? Cô nhất định sẽ nói rằng cô sống rất tốt. Dù cô thật sự không ổn chút nào nhưng cô cũng sẽ không nói cho anh biết.

Rốt cuộc thì, anh cũng chỉ là một người mà mãi mãi không thể nào bước vào được thế giới của cô.

“Chú Cố, không ngờ hai người lại đến sớm như vậy.” Phó Văn Thắng vừa mở cửa liền đi thẳng đến trước mặt Cố Trường Thanh, gỡ mũ rồi ngồi xuống đối diện với ông.

“Haha, chuyện vui như vậy sao ta có thể tới muộn chứ? Chỉ là không ngờ lại sớm như vậy, haha.” Cố Trường Thanh khoát khoát tay.

“Họ sắp về tới rồi, chú Cố, con đi thay đồ trước đã.”

“Đi đi, không cần quan tâm đến lão già như ta.” Cố lão gia liên tục khoát tay, ông cười không ngớt.

Lúc Phó Văn Thắng đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu, Cố Hữu mới gật mình chào hỏi. Phó Văn Thắng vỗ vai anh, sau đó đi thay quần áo.

Không bao lâu, một người rất lâu không về như Phó Quân Nghị cũng đã về tới, trong tay còn xách thứ gì đó. Hôm nay, tâm trạng của anh trông có vẻ cũng rất tốt.

“Ông nội Cố, không ngờ hai người đến còn sớm hơn cả con.” Phó Quân Nghị để đồ qua một bên, sau đó đi tới ngồi xuống chỗ Phó Văn Thắng ngồi lúc này.

“Vì tui con về quá trễ thôi.” Cố Trường Thanh giả vờ đổ lỗi.

“Cũng không thể nói như vậy, dù gì ông nội vẫn chưa về, đúng không?” Phó Quân Nghị cười: “Vội lại chẳng phải con đã mua quà rồi hay sao? Tới lúc đó nếu như cô ấy muốn bắt lỗi con thì cũng không có cơ hội.”

“Tên ranh con như con thật lắm chiêu.” Cố Trường Thanh lắc đầu cười.

“Phải nghĩ kỹ, nếu không thì cô ấy sẽ thừa cơ bắt bẻ con. Đã lâu không gặp rồi, ai biết được cô ấy trở nên thế nào? Con mua quà trước, rồi đợi tới lúc đó thừa dịp phản công.”

Phó Quân Nhã hoàn toàn không biết họ đang nói gì. Phó Quân Nhã nghe mãi mà không hiểu rốt cuộc hai người họ đang đề cập tới ai.

Phó Quân Nghị, trông thì đẹp trai ngời ngời và dễ chịu, lúc đầu ngay cả cô cũng nghĩ như vậy. Nhưng tiếp xúc lâu mới biết, một người vẻ bề ngoài dễ gần gần như Phó Quân Nghị, thật ra còn khó tiếp xúc hơn cả anh cô, Phó Quân Hoàng.

Suy nghĩ của Phó Quân Nghị rất thâm thúy, không ai có thể hiểu rõ được ý của anh. Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Phó Quân Nghị thoải mái kể với Cố lão gia về một người như vậy. Xem ra, lần đoàn tụ hiếm thấy này của Phó gia đều là vì người sắp đến kia.

Phó Quân Nhã rất tò mò, rốt cuộc người đó là ai. Nếu bây giờ cô hỏi, họ nhất định sẽ không nói cho cô biết. Cùng lắm là chỉ dùng một câu “Con không quen” đáp lại cho xong chuyện, vì vậy, cô không nên hỏi gì thì hơn.

Cố Hữu quay người lại nhìn túi đồ mà Phó Quân Nghị mua. Anh chau mày, nhưng nghĩ lại thì bây giờ cũng không thể đi mua thứ gì. Anh nghĩ thế nên thôi. Lúc nào cũng có thể mua cho cô, không chỉ mỗi lần này.

Đang suy nghĩ, bên ngoài cửa bỗng có tiếng nói chuyện truyền tới. Giọng cười sang sảng như vậy chắc chắn là Phó lão gia. Tất cả mọi người trong phòng khách đều đứng dậy. Lúc này, Phó Văn Thắng cũng đã thay xong quần áo và đi xuống.

Họ vừa đứng dậy thì Phó lão gia đã đi vào, cùng với đó là giọng nói sang sảng của ông:

“Lão già chết tiết, không ngờ ông lại tới sớm như vậy.”

Bây giờ, Cố lão gia không còn tâm trạng đôi co với Phó lão gia. Ông nhanh chóng đi đến phía sau Phó lão gia. Lúc nhìn thấy người đang được Phó Quân Hoàng dìu cẩn thận, khoé mắt Cố Trường Thanh bắt gặp đồ hoe.

“Xem này, nha đầu xinh đẹp này là ai đây!” Cố lão gia đứng trước cửa, nhìn thấy An Nhiên vẫn đang đứng bên ngoài, nhưng nói xong thì ông liền khóc.

Phó Quân Hoàng thả tay An Nhiên ra, ánh mắt anh dịu dàng.

“Sao, mới có hai năm thôi mà nha đầu con đã quên lão già này rồi hay sao?” Cố lão gia dang hai tay ra, nhìn An Nhiên và nói.

“Sao có thể được chứ, tiểu hồ ly sao có thể quên được lão hồ ly.” An Nhiên cười rồi bước tới ôm Cố Trường Thanh.

Trên đường về, lão gia đã nói cho An Nhiên biết chuyện Cố lão gia tới. An Nhiên chắc chắn đã chuẩn bị tinh thần rồi. Chỉ là, cô không ngờ Cố lão gia lại xúc động tới như vậy.

“Nha đầu vô lương tâm, nếu không phải vì lão già Phó nói cho ta biết thì có phải con định giấu ta chuyện con quay về luôn không? Nha đầu xấu xa.” Cố Trường Thanh ôm An Nhiên thật chặt, thở dài.

“Được rồi, được rồi, lão già chết tiết, đó là con tôi. Nếu như không nói cho ông biết, thì ông cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi!” Phó lão gia chọc tức ông.

Nếu không phải vì lão già chết tiết này phiền phức, thì ông đã không nói cho ông ấy biết chuyện nha đầu An Nhiên quay về rồi. Chỉ là, Phó lão gia không nỡ nhìn thấy dáng vẻ đó của ông bạn già. Ông biết Cố lão gia rất thích An Nhiên. Tình thương của Cố lão gia dành cho An Nhiên cũng không kém gì ông. Cuối cùng ông không chịu được nên đã kể với Cố lão gia.

Cũng may là nha đầu An Nhiên không nói gì, nếu không thì không biết mặt mũi Phó lão gia để đâu nữa.

Cố lão gia không vội buông An Nhiên ra. Lúc ông định nói gì đó thì Phó Quân Hoàng bỗng bước lên và kéo An Nhiên vào lòng, cẩn thận quan sát cô. Anh chắc chắn không có chuyện gì nữa mới ngẩng đầu lên nhìn Cố Trường Thanh:

“Đủ rồi.”

Cố Trường Thanh có chút không hiểu, như vậy là có ý gì?

“Tiểu tử thôi muốn nói cho ông biết là đã đủ lâu rồi, không được ôm nữa.” Phó lão gia ở bên cạnh cười phá lên.

Từ Tịnh Ngưng bắt lực lắc đầu, nhưng trong lòng bà lại rất vui.

Đã lâu rồi trong nhà mới vui như vậy.

“Mau vào thôi, đứng đây làm gì.” Từ Tịnh Ngưng định nắm lấy tay An Nhiên nhưng bị Phó Quân Hoàng giành trước rồi dẫn đi.

Từ Tịnh Ngưng nhìn thấy hành động trẻ con của Phó Quân Hoàng, bà không biết nói gì. Lớn thế rồi, sao lại còn... như vậy? Từ Tịnh Ngưng cười, sau đó vào nhà cùng họ.

Lúc này, Phó Quân Nhã đang đứng sau lưng Cố Hữu. Cô nhìn An Nhiên, nhìn chăm chăm đến mức thiếu điều muốn xoáy thành một cái lỗ trên người cô. Cô nắm chặt tay, nghĩ mãi cũng không hiểu, tại sao An Nhiên lại đột ngột quay về.

Lần này, người trong nhà đột nhiên vui vẻ như vậy, Cố Hữu và Cố lão gia cũng tới, tất cả đều là vì cô sao? Vì cô đã về sao?

Chả trách, chả trách sao hôm nay Cố Hữu lại kì lạ như vậy. Chả trách, chả trách hôm nay Cố lão gia cứ cười mãi. Chả trách sáng nay, khi vừa thức dậy, cô đã nghe thấy thím đang dặn dò người giúp việc đi mua đồ ăn, còn phải thật tươi nữa. Ông nội thì vội vã đi ra ngoài, trước khi đi chỉ bảo cô ở nhà đợi.

Cô còn nghĩ có chuyện gì quan trọng. Không ngờ là vì một người mất tích hai năm quay về, Phó An Nhiên! Có gì đáng để vui mừng chứ? Phó An Nhiên về chẳng qua là vì muốn giành lấy sự quan tâm của mọi người, mà nó lẽ ra thuộc về cô. Phó An Nhiên về thì có gì vui? Rốt cuộc thì tại sao cô lại được mọi người thích tới như vậy?

Cô nghĩ mãi cũng không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Cố Hữu ngây người ra. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Cố Hữu thiếu tự tin như vậy. Trong ấn tượng của cô, Cố Hữu luôn là một người tràn đầy tự tin. Bất kể là đối diện với ai thì anh ấy cũng rất tự tin, khí chất ngời ngời.

Nhưng bộ dạng bây giờ như vậy là thế nào? Tại sao ánh mắt anh lại chan chứa tình cảm đến thế? Đến cuối cùng thì mọi cố gắng trong suốt hai năm qua của cô cũng chỉ là bỏ sông bỏ biển, chẳng phải sao? Đến cuối cùng, cô vẫn không có được thứ gì.

Cô nghĩ rằng trong hai năm nay, ít nhiều gì thì cũng có một chút vị trí trong lòng Cố Hữu. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Cố Hữu, cô đã biết rằng những điều cô cho là đúng kia chẳng qua chỉ là cô tự suy diễn. Trong lòng anh trước giờ chỉ có mỗi Phó An Nhiên.

Dù cho An Nhiên đã biệt tích hai năm qua. Dù cho suốt hai năm qua không hề có một chút tin tức nào về cô. Nhưng đã thích rồi thì không thể buông bỏ, đúng không?

Phó Quân Nhã cúi mặt xuống. Cô không cam tâm, nhưng rốt cuộc thì cô cũng không có được anh.

“Hi, tiểu hồ ly của tôi, sao cô lại xấu thế?” Phó Quân Nghị nhìn thấy An Nhiên, đứng bên cạnh cười hí hửng.

“Anh! Anh không phải anh ruột của em! Không ngờ anh lại nhắn tâm với em như vậy!” An Nhiên chưa kịp trả lời thì Phó Quân Nghị liền hét lên đau đớn.

Lúc này An Nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng đánh vào hông Phó Quân Nghị.

Phó Quân Hoàng giả vờ không nghe thấy, anh dìu An Nhiên ngồi xuống.

“Tôi nói cô nghe, tương lai cô sẽ là chị dâu tôi đó. Cô không thấy chồng mình đang ức hiếp em chồng của cô sao?” Phó Quân Nghị giận dữ, anh đưa tay kéo An Nhiên.

Nghe thấy Phó Quân Nghị nói như vậy, mọi người bỗng sững sờ, sau đó thì cười ầm lên.

“Tiểu tử, con thật hồ đồ!” Phó lão gia cười mắng: “Con nói xem vừa nãy mình đã nói những gì!”

Phó Quân Nghị không hề sợ lời trách mắng của Phó lão gia, bây giờ rõ ràng là họ đang rất vui.

“Con nói không đúng sao? Hồ ly là vị hôn thê của lão đại. Sớm muộn gì cũng gả cho lão đại, con không thể gọi là em dâu được.” Phó Quân Nghị cười hihi: “Dù hồ ly chẳng nhỏ hơn con là bao, nhưng chỉ cần có thể rước lão đại đi, thì bắt gọi một tiếng chị dâu con cũng chịu.”

“Tên tiểu tử con thật lắm lí do.” Cố Trường Thanh cười haha.

Phó Quân Nghị nháy mắt, sau đó lại nhìn An Nhiên: “Tôi không thêm đôi co với cô về chuyện tại sao suốt hai năm qua không liên lạc với chúng tôi. Tôi chỉ tính chuyện bây giờ, tại sao lúc này cô không giúp tôi?”

An Nhiên tựa vào người Phó Quân Hoàng, đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn về phía Phó Quân Nghị. Ánh mắt kèm theo mấy phần dò xét: “Chắc chắn, mới có hai năm không gặp mà Nghị của chúng ta đã biết yêu rồi.”

“Cô... Cô nói cho tôi biết đi, cô đừng tưởng đánh trống lảng thì có thể, có thể...” Phó Quân Nghị ngạc nhiên. Anh hoàn toàn không ngờ rằng An Nhiên

lại biết chuyện này.

“Đúng rồi, em cũng nghe nói anh Nghị có bạn gái. Đã lâu lắm rồi, tại sao anh không dẫn cô gái đó về ra mắt?” Cố Hữu đột nhiên cười. Biểu cảm không có gì khác lạ, ngay cả thần sắc cũng không có gì bất thường.

Ánh mắt Cố Trường Thanh khẽ lướt qua Cố Hữu. Sau khi thấy hần như vậy, ông thấy rất nhẹ nhõm. Xem ra không sao rồi. Ông biết, con của Cố gia thì sao có thể xảy ra chuyện được.

An Nhiên không ngờ lúc này Cố Hữu lại giúp cô, cô nhìn anh cười: “Tiểu Hữu của chúng ta lớn thế này rồi à, nhưng mà đã đẹp trai hẳn lên.”

An Nhiên nói những lời này là thật. Cố Hữu của bây giờ hoàn toàn khác xa hai năm trước. Không những khắp người toả ra khí chất cao quý mà mỗi nhất cử nhất động đều tỏ ra vô cùng thuần thực. Đối với những người ngang hàng thì đây là một sự thể hiện đầy thu hút.

“Anh luôn đẹp trai thế mà, em không biết à?” Cố Hữu khẽ ho nhẹ một tiếng.

“Từ khi nào mà tiểu Hữu của chúng ta không còn biết xấu hổ nữa vậy, hả?” Nói xong, Phó Quân Nghị lấy tay kẹp cổ Cố Hữu.

Hai người họ bắt đầu đùa giỡn.

Phó Quân Nhã ở bên cạnh bị làm cho hoảng sợ. Dù Cố Hữu và Phó Quân Nghị chỉ đang đùa giỡn, nhưng Phó Quân Nghị quanh năm huấn luyện trong quân đội, nếu anh không cẩn thận làm Cố Hữu bị thương thì sao đây.

“Được rồi được rồi, đã chừng này tuổi rồi mà còn cãi nhau, không sợ người ta chê cười à.” Chỉ là Phó Quân Nhã chưa kịp lên tiếng thì An Nhiên đã nói trước.

“Hò ly đáng ghét, chúng tôi chỉ nói rõ ra thôi mà, ai dám chê cười? Ai dám chê cười?” Phó Quân Nghị buông Cố Hữu ra, nhìn về phía An Nhiên.

“Hahaha.” Ba tiếng hahaha đột nhiên vang lên trong phòng khách.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Phó Quân Hoàng. Mặt anh vẫn lạnh lùng, ngay cả An Nhiên cũng có chút kinh ngạc.

“Lão đại, vừa nãy anh...” Bây giờ Phó Quân Nghị không biết mình có thể nói gì: “Giọng cười haha lúc nãy phát ra từ lão đại đúng không? Đúng không?”

Phó Quân Hoàng nhăn nhó, nhẹ nhàng nắm lấy tay An Nhiên, mặt vẫn nguyên biểu cảm: “Anh cười.”

Phụt.

An Nhiên cười đến mức ngã vào lòng Phó Quân Hoàng.

Lúc này, mọi người mới hiểu ra ý của Phó Quân Nghị và cười phá lên. Ngay cả Cố Hữu cũng không nhịn được mà chạy sang một bên rồi cười. Còn sắc mặt Phó Quân Nghị thì trở nên khó coi, rốt cuộc Phó Quân Hoàng có phải là anh ruột của anh hay không.

Trên bàn ăn, không ai hỏi An Nhiên là rốt cuộc hai năm qua đã xảy ra chuyện gì. Phó Quân Nghị không ngừng kể chuyện cười, không khí rất vui vẻ.

“Vậy lần này trở về rồi, con còn muốn quay lại trường không? Hay thế nào?” Phó lão gia nuốt hết com xong liền chậm rãi hỏi.

An Nhiên sững sờ, bây giờ làm sao cô có thể về được?

“Đến lúc đó con sẽ sắp xếp.” Phó Quân Hoàng kiên định trả lời, sau đó bóc vỏ tôm và để vào trong chén của An Nhiên.

Anh biết hôm nay khó khăn lắm bảo bối mới cùng họ về được Phó gia, để cô quay lại trường học là chuyện không thể.

“Như vậy cũng tốt. Đến lúc đó có gì cần giúp thì nhớ nói cho ta biết.” Từ Tịnh Ngưng nhìn Phó Quân Hoàng: “Đừng có chuyện gì cũng gánh một mình.”

“Được.”

Bây giờ vẫn còn rất nhiều người, An Nhiên không tiện kể. Cô đã về, nhưng có một số chuyện càng ít người biết càng tốt.

Lão gia cũng biết chuyện của An Nhiên và Bạch Tịnh Trần. Chỉ là Bạch gia đó... Ông không biết rốt cuộc có phải là Bạch gia mà ông biết hay không. Nếu đúng là vậy thì chuyện có thể hơi rắc rối. Con cháu có phúc của con cháu, để bọn nó tự giải quyết đi.

Phó Quân Nhã vừa nghe thấy An Nhiên nói tạm thời không quay lại trường học liền thở dài nhẹ nhõm. Chỉ cần cô không về thì việc gì cũng có thể giải quyết.

Bạch Tịnh Trần nhăn nhó xem những số điện thoại trong sổ tay. Lúc này, hần đã gọi một lần rồi nhưng bị mất tín hiệu, toàn bộ đều là số rỗng. Vậy ý là nói, manh mối duy nhất cũng đã mất?

Bạch Tịnh Trần bực bội lật quyển sổ tay ra xem, xem thật kỹ, nhưng xem cả buổi vẫn không phát hiện ra thứ gì. Trong bản thảo không giới thiệu thứ gì,

chỉ có viết về đời sống hằng ngày, kiểu giống như nhật kí vậy. Sau khi lật hết trang cuối, Bạch Tịnh Trần định đem vứt bản thảo đi. Nhưng lúc cầm nó lên, hần đột ngột dừng lại.

Hần dường như vừa mới nhìn thấy chữ gì đó.

Hần gấp quyển sổ tay lại, nhìn kĩ thấy trên quyển sổ có viết một chữ, nhưng chữ đó lại khiến Bạch Tịnh Trần khó chịu.

Có.

Chỉ có một chữ, ngoài ra thì không có gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Khâu Doãn hiên thỉnh tội, bản sao chủ nhân (1)

Bộ đội đặc chủng U Linh.

Trong phòng làm việc của Phó Quân Hoàng, Khâu Doãn Hiên đang ngồi trên một chiếc ghế sofa cách Phó Quân Hoàng không xa, hần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, giờ đây hần không biết phải nói như thế nào với Phó Quân Hoàng.

Việc đầu tiên hần làm sau khi nhận được tin tức là mang cô vợ nhỏ của hần qua đây, chỉ là hần không ngờ được sự việc lại lớn đến mức này.

Bạch Nhã Nhi không hề đi lên, cô bị Khâu Doãn Hiên nhốt trong xe, hần không muốn Phó Quân Hoàng trút giận lên cô, mặc dù chuyện này có liên quan tới cô ta.

“Nói đi.” Phó Quân Hoàng thấy trời cũng không còn sớm nữa, nếu cứ dài dòng như vậy thì anh sẽ không nghe được gì hết.

Khâu Doãn Hiên thở dài: “Tôi nói này người anh em, việc này ban đầu cả tôi và Nhã Nhi đều không biết.”

Trước tiên cứ đẩy mọi thứ sạch sẽ đã rồi tính tiếp.

Cùng lúc đó, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn về phía hần.

“Được rồi, sau đó chúng tôi cũng biết được chút ít.” Khâu Doãn Hiên khoát tay: “Nhưng ban đầu tôi thật sự không biết gì cả, ít nhất lúc đầu chúng tôi không biết người mà Bạch Tịnh Trần nói là bảo bối nhà anh! Nếu như tôi biết thì tôi sẽ không nói với anh sao?”

Khâu Doãn Hiên cũng có tư lợi.

Nhã Nhi đã vì hần mà làm biết bao nhiêu việc, hần không thể để cô quay trở lại cái đầm rồng hang hổ (*) kia được, nếu có cách giúp Nhã Nhi thoát được nguy hiểm thì hần nhất định sẽ làm.

(*) Đầm rồng hang hổ: Ý chỉ những nơi nguy hiểm.

Do vậy, hai năm trước, lúc Bạch Tịnh Trần tìm hần nhờ hần giúp đỡ, hần không nói nhiều mà đồng ý giúp Bạch Tịnh Trần.

Còn về việc Bạch Tịnh Trần nói đã tìm được kẻ chết thay thì hần hoàn toàn không quan tâm, thậm chí hần còn không hỏi, việc bây giờ là lo cho cô vợ nhỏ của hần, những việc khác không quan trọng.

Nhưng không ngờ, người chết thay này lại là bảo bối của Phó Quân Hoàng, bảo bối của Phó gia.

Lần này thật sự chết chắc rồi.

Bây giờ hần chỉ mong Phó gia không tìm hần để gây phiền phức, Phó Quân Hoàng cũng không tức giận.

Nhưng điều hần không hiểu là tại sao sau khi An Nhiên biết người cần giúp đỡ là hần thì cô lại không liên lạc với hần.

Bạch Nhã Nhi biết chuyện này, mặc dù cô biết nhưng cô chỉ gặp qua An Nhiên có một lần. Mặc dù cô có ấn tượng tương đối sâu sắc với An Nhiên, nhưng về ngoài của An Nhiên thì cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Do vậy, lúc Bạch Tịnh Trần cho An Nhiên và Bạch Nhã Nhi gặp nhau, Bạch Nhã Nhi không hề nhớ ra thân phận của An Nhiên.

Cũng chính vì như thế, Bạch Nhã Nhi và Khâu Doãn Hiên không hề nhắc đến chuyện này.

Nhưng điều khiến Khâu Doãn Hiên cảm thấy rắc rối là làm sao để giải thích chuyện này với Phó Quân Hoàng.

“Sau đó thì sao?” Phó Quân Hoàng đại khái biết được chút ít nguyên do, nhưng bây giờ anh vẫn không chấp nhận được chuyện để bảo bối của mình đi làm người chết thay cho người phụ nữ của Khâu Doãn Hiên.

“Mọi chuyện cụ thể như thế nào thì tôi không rõ, tôi chỉ kiếm người giúp Bạch Tịnh Trần, việc tôi có thể giúp được không nhiều.” Những gì Khâu Doãn Hiên nói đều là sự thật, Bạch Tịnh Trần bây giờ đang làm gì, hẳn thật sự không biết.

Thậm chí đến cả Bạch Nhã Nhi cũng không biết Bạch Tịnh Trần đang làm gì.

“Thân phận của Bạch Nhã Nhi.” Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiên, trầm giọng hỏi.

Đây là điểm mà anh nghi hoặc nhất, thân phận của Bạch Nhã Nhi anh hoàn toàn không thể điều tra ra được, thậm chí đến cả thân phận của Bạch Tịnh Trần cũng là giả, còn có bà Bạch nữa, thân phận của những người họ Bạch này hoàn toàn không tra ra được, bọn họ giống như không tồn tại vậy.

“Sự việc đã đến bước này rồi. Đến lúc đó các người sớm muộn gì cũng biết thôi.” Khâu Doãn Hiên thờ dài, mặc dù Nhã Nhi đã lặp đi lặp lại nhiều lần rằng không thể nói ra thân phận của bọn họ, nếu không bọn họ sẽ gặp rắc rối lớn

Đôi mắt đen nhánh của Phó Quân Hoàng nhìn xoáy vào Khâu Doãn Hiên: “Là Bạch Quốc?”

Phó Quân Hoàng có nghe qua một nơi có tên là Bạch Quốc.

Nhưng đó là một địa danh trong truyền thuyết, người thường không thể đến đó được, ít nhất bây giờ vẫn chưa tìm ra được chỗ đó.

Nhưng những năm gần đây có nhiều lời đồn về Bạch Quốc, người ta nói ở đó đẹp như tiên cảnh, không thông với thế giới bên ngoài, những người ở đó sống một cuộc đời yên bình và lâu đời nhất.

Nếu như Bạch Tịnh Trần có liên quan với Bạch Quốc, vậy thì đây quả là một chuyện kỳ diệu.

Khâu Doãn Hiên giật mình, hẳn không ngờ Phó Quân Hoàng lại trực tiếp nói ra Bạch Quốc.

“Không sai, nếu như theo cách nói của chúng tôi thì đó thật sự là Bạch Quốc.” Khâu Doãn Hiên cười khỏ.

Hắn cũng mới biết được thân phận thật sự của cô gái nhỏ nhà hắn trong hai năm nay mà thôi.

Bạch Quốc, một nơi đẹp như tiên cảnh, hẳn may mắn được đến đó một lần, lần đó hẳn đến là để đón cô gái của mình, mang cô gái mình đầy vết thương chỉ vì muốn ở cạnh hắn đi.

Ở Bạch quốc, địa vị của phụ nữ rất cao.

Đơn giản mà nói thì đó là nơi ngăn cách với thế giới bên ngoài, là đất nước theo chế độ nữ quyền.

Khâu Doãn Hiên đến bây giờ vẫn không biết lúc đó sao hắn có thể vào được đó và làm sao để ra lại được.

Đến thời điểm hiện tại, hắn vẫn không tìm được chỗ gọi là Bạch Quốc đấy, hắn hoàn toàn không hiểu một đất nước lớn như thế sao có thể đột nhiên biến mất trên thế giới này được.

Hắn có hỏi qua Bạch Nhã Nhi, Bạch Nhã Nhi cay đắng cười, cô nói bây giờ cô đã bị trục xuất khỏi Bạch Quốc, cả đời này cô cũng không thể về lại Bạch Quốc được nữa nên đương nhiên cô không tìm được địa điểm của Bạch Quốc rồi.

Bạch Quốc là một nơi rất thần kỳ.

Chỉ cần là người từ trong Bạch Quốc đi ra, nếu muốn trở lại thì trừ khi cắt đứt mọi liên hệ với người của thế giới bên ngoài, nếu không sẽ không về được nữa.

“Như vậy, Bạch Nhã Nhi chính là hoàng tộc?” Nếu như nhớ không nhầm thì quốc họ của Bạch Quốc là Bạch.

“Đúng vậy, Bạch Nhã Nhi là nữ vương được tuyển cho đợt sau.” Khóe miệng Khâu Doãn Hiên cong lên thành một nụ cười dịu dàng: “Nhưng Bạch Quốc không phải chỉ có hoàng tộc mới mang họ Bạch mà là cả nước đều mang họ này.”

Phó Quân Hoàng chau mày: “Vì muốn ở cùng anh, nên...”

“Đúng vậy, vì cô ấy thích tôi, tôi tìm đến cô ấy, cho nên, cô ấy một mình đi...” Khâu Doãn Hiên dường như nhớ đến cái gì đó, nhưng hắn không nói gì thêm mà chỉ cười khỏ rồi lắc đầu: “Tóm lại cô ấy vì tôi mà từ bỏ vương vị, bị chính quốc gia của mình trục xuất.”

“Trục xuất?” Phó Quân Hoàng có chút không hiểu: “Nếu đã bị trục xuất rồi, tại sao lại tìm đến bảo bối.”

“Vi có người không yên tâm.” Khâu Doãn Hiền thở dài: “Cạnh tranh quyền lợi ở đâu cũng như thế, chỉ cần người uy hiếp họ vẫn còn sống thì họ không thể yên tâm mà, không đúng sao?”

Phó Quân Hoàng không nói gì, điều anh nghĩ bây giờ đó là nên làm thế nào mới có thể bảo vệ được bảo bối của anh.

“Bạch Dạ kia cũng chính là vai diễn của An Nhiên, là người thừa kế thứ nhất của hoàng vị, chỉ cần cô ngồi lên vị trí đó thì Nhã Nhi sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Như vậy, bảo bối của tôi phải làm sao?” Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiền.

Nữ vương của Bạch Quốc sẽ không thể bước ra khỏi Bạch Quốc một bước nào.

Trước hết, khoan hãy nói đến việc bảo bối của anh không phải là Bạch Dạ, chỉ riêng vấn đề nếu như bảo bối thật sự ngồi lên vị trí đó, vậy thì những ngày sau này của bọn họ sẽ như thế nào?

Chẳng lẽ đến lúc đó thật sự phải để bảo bối kết hôn với người tên Bạch Tịnh Trần sao?

Nghĩ cũng không muốn nghĩ, nếu đến lúc đó bảo bối thật sự không ra được hoặc bị giam cầm thì đến lúc đó anh có đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra Bạch Quốc, sau đó cho nổ tung nơi đó.

Khâu Doãn Hiền nhất thời không biết trả lời làm sao.

Tình cảm của Phó Quân Hoàng đối với An Nhiên vượt xa tình cảm hẳn dành cho cô vợ nhỏ của mình, nếu như bảo bối của Phó Quân Hoàng bị tổn thương thì hẳn không chắc Phó Quân Hoàng có trút giận lên vợ của hắn hay không.

Đôi lúc, kẻ điên bùng nổ, sẽ làm ra những việc rất dọa người đấy.

“Yên tâm đi, Bạch Dạ này là giả thôi, người bên Bạch Quốc cũng sẽ không phải là những kẻ ngốc, bọn họ sẽ không để một người lạ làm nữ vương đâu.” Khâu Doãn Hiền trấn an nói.

Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiền, anh bình tĩnh nói: “Nếu như, cô ấy là Bạch Dạ thì sao?”

Khâu Doãn Hiền giật mình rồi cười: “Sao có thể chứ, anh đang nghĩ vớ vẩn gì vậy.”

Nhưng Phó Quân Hoàng không hề có ý nói đùa, anh còn nhớ biểu cảm kích động lúc cái người tên Bạch Tịnh Trần gặp bảo bối.

Nếu bảo bối của anh đã có thể giả làm Bạch Dạ thì chắc chắn phải có nguyên nhân.

Hắn nghe nói bảo bối và nữ vương tiền nhiệm của Bạch Quốc nhìn rất giống nhau.

Trên thế giới này ở đâu ra có chuyện trùng hợp như thế chứ?

Khâu Doãn Hiền nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng cũng không tiếp tục cười nữa, hắn cảm thấy sự lo lắng của Phó Quân Hoàng hiện tại là dư thừa, nếu như An Nhiên thật sự là Bạch Dạ thì đây chẳng phải là lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng chia tay luôn sao?

Hắn ngẫm lại rồi bỗng cả người phát run, nếu chuyện này thật sự xảy ra thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào nữa.

“Khâu Doãn Hiền, tốt nhất là anh hãy cầu nguyện cho bảo bối của tôi không xảy ra chuyện gì đi.”

“Sau khi tôi biết người đó là bảo bối của anh thì ngày nào tôi cũng cầu nguyện, tôi sợ bảo bối nhà anh xảy ra chuyện lả.”

Bảo bối nhà Phó Quân Hoàng có chuyện gì hay không không quan trọng, điều làm hắn lo lắng là đến lúc đó anh ta sẽ đến nhà phá bành nhà hắn.

Vì An Nhiên, việc gì tên điên Phó Quân Hoàng này cũng có thể làm.

Phó Quân Hoàng nhìn Khâu Doãn Hiền bằng ánh mắt đầy đe dọa.

“Người muốn giết bảo bối là ai?”

“Lúc trước tôi có nghe Nhã Nhi nói về một người phụ nữ tên Bạch Niệm Diệp, cô ta bây giờ là nữ vương tạm thời của Bạch Quốc, nhưng anh biết đấy, có những thứ sau khi đã ở trong tay thì sẽ không muốn bỏ xuống.”

Phó Quân Hoàng đọc thầm cái tên này: “Không có người khác nữa?”

“Hết rồi, nếu Bạch Dạ không xuất hiện thì Bạch Niệm Diệp sẽ trở thành nữ vương chính thức. Trước khi Bạch Dạ xuất hiện thì đối tượng cô ta luôn nhắm vào là Nhã Nhi, số lần ám sát Nhã Nhi của cô ta là bao nhiêu thì tôi cũng không kể nổi, nhưng sau khi Bạch Dạ cũng chính là bảo bối nhà anh xuất hiện thì rõ ràng là cô ta đang dùng mọi thủ đoạn để đối phó với Bạch Dạ.

Nghe Khâu Doãn Hiên nói như vậy, Phó Quân Hoàng bắt đầu có xu hướng bạo phát.

Phó Quân Hoàng đã như vậy mà Khâu Doãn Hiên vẫn tiếp tục nói.

“Tôi đã cho người âm thầm theo dõi Bạch Niệm Diệp, nhưng anh biết đấy, người của tôi tìm không ra Bạch Quốc, có thể theo dõi được cũng chỉ có người của Bạch Niệm Diệp phái ra. Nhưng bọn người đó rất xảo quyệt, thân thù cũng không tôi. Đến bây giờ, người của tôi vẫn không có tin tức gì.”

Đây là chuyện khiến Khâu Doãn Hiên đau đầu, hẳn có hỏi qua Nhã Nhi, cô nói ám vệ của Bạch Quốc rất lợi hại, nếu không có súng ống đạn dược hay những thứ đại loại như vậy thì rất khó đã thương bọn họ.

“Bảo bối biết những chuyện này không?”

“An Nhiên nhà anh còn biết rõ nữa là khác, mặc dù bây giờ bên cạnh cô ấy không có thân tín gì nhưng cơ sở ngầm thì có không ít đâu.” Muốn dễ dàng lừa được con hồ li đó thì rửa sạch cổ trước đi rồi hãy nói.

Phó Quân Hoàng sao có thể không hiểu rõ bảo bối của mình chứ, nhưng cô có khôn khéo như thế nào đi nữa thì cô vẫn sẽ bị thương. Cô cũng chỉ một người bình thường mà thôi.

Trời bên ngoài đã tối, anh không thể ở lại thêm được nữa.

“Đi đây.”

Phó Quân Hoàng không quan tâm đến phản ứng của Khâu Doãn Hiên mà trực tiếp cầm áo khoác rồi đi ra ngoài.

Khâu Doãn Hiên vội vàng đi theo: “Chuyện này anh... Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Rốt cuộc anh có tìm Bạch Dạ hay không? Anh muốn như thế nào thì nói một tiếng đi.”

“Nên làm như thế nào thì sẽ làm như thế đấy.” Biểu hiện của Phó Quân Hoàng lúc này rõ ràng là không muốn tiếp tục nhiều lời với Khâu Doãn Hiên.

“Lão đại, anh có thể dừng như thế với tôi không? Dù nói thế nào đi nữa thì chuyện này chúng tôi cũng có một phần lỗi. Nếu An Nhiên vì chuyện này có mà có chuyện gì thì tôi...”

Được thôi, những lời phía sau hẳn hoàn toàn không nói ra được.

Ánh mắt của Phó Quân Hoàng quả thật làm người ta khiếp sợ.

Phó Quân Hoàng thấy hẳn im lặng thì cũng không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía xe của mình.

Khâu Doãn Hiên chỉ có thể mở to mắt nhìn Phó Quân Hoàng lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Khâu Doãn Hiên Thỉnh Tội, Bản Sao Chủ Nhân (2)

Khâu Doãn Hiên lên xe, Bạch Nhã Nhi ngồi trong xe thấp thòm không yên chờ đợi tin tức của hẳn. Khi thấy hẳn, cô vội vàng hỏi: “Sao rồi, anh ta nói thế nào?”

Bạch Nhã Nhi không thân thiết với Phó Quân Hoàng và An Nhiên nhưng cô biết hai người đó là bạn thân của Khâu Doãn Hiên. Bạch Doãn Nhi ở bên cạnh Khâu Doãn Hiên bao nhiêu năm nay, người đủ để Khâu Doãn Hiên xem là bạn thân thật không được mấy người.

Cô không thể vì chuyện của mình mà làm hại bạn thân của hẳn.

Khâu Doãn Hiên thở dài, vỗ vỗ lên đầu tiểu nha đầu của mình, an ủi: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

“Nhưng chị gái đó bây giờ có lẽ đang rất nguy hiểm.” Bạch Nhã Nhi bây giờ đang tự trách mình, ban đầu Bạch Tịnh Trần không cho cô nói chuyện này với Khâu Doãn Hiên là vì sợ sau khi biết chuyện, Khâu Doãn Hiên sẽ nói với cô.

Nếu cô biết người giả làm Bạch Dạ là một người bạn rất quan trọng đối với Khâu Doãn Hiên, thì ngay từ đầu, thì cô nhất định sẽ không đồng ý.

Cô rất ngốc, trừ những người quan trọng với mình thì cô rất khó nhớ đến người khác. Đối với cô mà nói, chuyện thần kỳ nhất là cô chỉ nhìn Khâu Doãn Hiên một lần mà đã nhớ.

Nếu nào cô có ích một chút thì lúc cô gặp An Nhiên cũng không tới mức không nhận ra cô ấy.

Nhìn thấy biểu cảm tự trách của cô, Khâu Doãn Hiên cầm tay cô. Bạch Nhã Nhi mím môi, dùng bộ dạng đáng thương nhìn Khâu Doãn Hiên.

“Bạn của anh có vẻ như rất tức giận, phải làm sao đây?” Cô có thể thấy bạn của hấn tức giận lái xe đi.

Hấn nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cô rồi nói: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

Nếu Phó Quân Hoàng thật sự tức giận thì hấn bây giờ không thể toàn thân ngồi trong xe nói chuyện với bạn gái của mình rồi.

“Em muốn đi xem chị Phó kia.” Giọng của Bạch Nhã Nhi có chút do dự.

Khâu Doãn Hiên vuốt tóc cô rồi nói: “Hôm nay không đi được, chúng ta về nhà trước đã.”

Hấn có một căn nhà ở Đê Đô, bây giờ chắc chắn tiểu nha đầu này không yên tâm, tốt nhất vẫn nên đưa cô đến Phó gia để cô được thoải mái trong lòng.

Bạch Nhã Nhi gật đầu, ban nãy, người đó xem ra rất tức giận. Nếu bây giờ đi tìm bạn gái anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ càng tức giận hơn, vì vậy nên để lúc khác rồi đi sau.

Nghĩ đến đây, Bạch Nhã Nhi cũng đã nghĩ thông rồi.

Bạch Tịnh Trần gần đây cũng không ở trong thành phố này nữa, đến lúc đó vẫn nên gọi điện hẹn gặp hấn một lần.

Có vài chuyện vẫn nên đối mặt nói cho rõ ràng, nếu không, đến lúc xảy ra chuyện thì....

“Tiên sinh, xin ngài đợi một lát, một lát nữa lão gia sẽ xuống ạ.” Quân gia đặt ly trà xuống trước mặt Bạch Tịnh Trần rồi rời đi.

Bạch Tịnh Trần mỉm cười, nhìn quân gia rời đi, ánh mắt hấn quét khắp căn phòng thêm vài lần nữa, sau đó mới nhìn tách trà với những đường nét hoa văn tinh xảo trước mặt.

Bạch Tịnh Trần chỉ liếc nhìn căn phòng vài lần mà đã nhìn ra được phẩm vị của chủ nhân, mặc dù thiết kế rất đơn giản nhưng đồ đạc trong căn phòng này không phải là đồ rẻ tiền.

“Không biết vị tiên sinh này đến tìm kẻ hèn có việc gì không?” “Trong giọng nói có chút nghi hoặc, nhưng tràn đầy hứng thú.

Cố Trường Thanh mặc một bộ đồ lam, trong tay còn cầm chuỗi hạt.

Bạch Tịnh Trần đứng lên, về mặt cung kính nhưng không hèn mọn.

Cố Trường Thanh có biết một chút về Bạch Tịnh Trần, hấn là người cứu tiểu hồ ly nhà ông ta, nhưng điều ông không hiểu là người đàn ông này sao lại tìm đến ông.

“Cố lão gia, tôi đến đây vì có việc cần nhờ ông.” Bạch Tịnh Trần không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Bây giờ hấn muốn nhanh chóng tìm ra tiểu Bạch Dạ của hấn, muốn nhanh chóng đưa cô vợ nhỏ của hấn trở về thế giới của bọn họ, như vậy, bọn họ sẽ không cần phải tiếp tục dây dưa với đám người này nữa.

“Hử?” Cố Trường Thanh kinh ngạc, Bạch Tịnh Trần này sao lại đến tìm ông giúp đỡ, chả lẽ có liên quan đến tiểu hồ ly sao?

“Tiểu hồ ly xảy ra chuyện gì hay sao? Hay là...”

“Không phải, Cố lão gia nghĩ nhiều rồi.” Bạch Tịnh Trần vội ngắt lời, hấn cười rồi nói tiếp: “Bạch Dạ không có chuyện gì cả.”

“Ồ? Vậy thì Bạch tiên sinh có chuyện gì cần tôi giúp đỡ? Anh đã cứu tiểu hồ ly, chỉ cần là việc tôi có thể làm thì nhất định tôi sẽ giúp anh.” Cố Trường Thanh cũng là một lão hồ ly, ông ta muốn xem Bạch Tịnh Trần rốt cuộc đang muốn gì trò gì.

Bạch Tịnh Trần không nói gì nhiều, hấn trực tiếp cầm bản viết tay lúc trước mình xem đặt xuống trước mặt Cố Trường Thanh: “Không biết ông nhìn mấy chữ này có thấy quen không? Hoặc có quen với nội dung trong này không?”

Cố Trường Thanh nhìn Bạch Tịnh Trần bằng ánh mắt ngờ vực, sau đó ông nhìn bản thảo trước mặt, những dòng chữ trên đó có chút quen mắt.

Cố Trường Thanh cầm bản thảo lên rồi lật xem vài trang, ngày tháng ở trang đầu tiên là năm 1010, cách thời điểm hiện tại khoảng mười mấy năm.

Cố Trường Thanh vốn chỉ định lật xem thử thôi, nhưng sau khi xem xong nội dung trang thứ nhất thì vẻ mặt của ông đã nghiêm túc hơn nhiều, thậm chí tay của ông còn hơi run.

Ông nhanh chóng lật sang trang thứ hai, rồi trang thứ ba, thứ tư...

Phạch...

Cố Trường Thanh vỗ lên mặt bàn, nhìn Bạch Tịnh Trần: “Cậu lấy thứ này từ đâu ra!”

Bạch Tịnh Trần vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn đã nhanh chóng dùng ánh mắt dịu dàng của mình để che giấu vẻ kinh ngạc đó.

“Tôi cũng vô tình có được nó thôi, vì thấy chữ “Cổ” trên trang bìa, sau đó điều tra một vài chuyện mới mang sự nghi hoặc đó đến hỏi ông.”

Bạch Tịnh Trần ban đầu không chắc chắn chủ nhân của bản viết tay này là ai, hắn thậm chí còn không biết mình đã tìm đúng hay sai.

Nhưng có nhiều chuyện mà mỗi lần hắn điều tra đến Cố gia thì manh mối sẽ bị đứt.

Nếu như một lần thì có thể xem là vô tình, nhưng lần nào cũng vậy thì lại có chút kỳ lạ rồi.

Đây là việc mà Bạch Tịnh Trần không nắm chắc nhất từ trước đến nay.

Nhưng không ngờ hắn lại đặt cược đúng.

Bạch Tịnh Trần tất nhiên sẽ không nói cho Cố Trường Thanh bản viết tay này lấy từ đâu ra, nếu nói ra, Cố Trường Thanh sẽ đi tìm, hoặc là chỗ đó Cố Trường Thanh cũng có biết chút ít, vậy thì hắn không chắc Cố Trường Thanh có giết hắn diệt khẩu hay không.

Cố Trường Thanh không hề nghi ngờ lời nói của Bạch Tịnh Trần, ông nắm thật chặt bản viết tay kia, đôi tay còn run run.

“Cổ lão gia, bản viết tay này là...” Bạch Tịnh Trần không nói hết câu, nhìn thấy Cố Trường Thanh đang rất kích động, hắn nghĩ mình nên chậm lại một chút.

Cố Trường Thanh dụi mắt: “Để cậu chê cười rồi.”

Bạch Tịnh Trần cười và lắc đầu: “Không. Nếu tôi biết thứ này sẽ làm ông như vậy thì tôi sẽ không lấy ra đâu.”

“Không có, tôi rất cảm ơn cậu đã đưa thứ này cho tôi. Nếu tôi đoán không sai thì đây là nét bút của con trai tôi.” Cố Trường Thanh thở dài: “Tôi và nó rất ít liên lạc, phần lớn là liên lạc bằng thư từ, rất ít khi gọi điện thoại.”

“Vậy con trai của Cổ lão gia...”

“Không biết.” Sắc mặt của Cố Trường Thanh đen lại: “Rất lâu không liên lạc rồi, cũng không biết nó bây giờ sống hay chết nữa.”

Bạch Tịnh Trần không nghĩ kết quả sẽ như thế này: “Vậy đã bao lâu rồi ông không liên lạc với con trai của mình?”

Cổ lão gia có vẻ mệt mỏi, ông ngả người ra sau ghế, thở dài rồi nói: “Mười mấy năm rồi. Nó thường hay như vậy, thường thường tìm không thấy người đâu, tôi đã quen rồi.”

“Vậy nếu tôi muốn liên hệ với ông ấy thì tôi phải tìm như thế nào?” Thái độ của Bạch Tịnh Trần có chút gấp gáp, nếu không tìm thấy người này thì tất cả tin tức sẽ lại bị đứt nữa.

Cố Trường Thanh lắc đầu.

“Tìm không được đâu.” Trong tiếng thở dài có mang theo sự bất đắc dĩ: “Nếu tôi có thể tìm được nó tôi nhất định sẽ đánh gãy chân nó.”

Đứa con trai này đã khiến ông cảm thấy rất phiền lòng, từ nhỏ đã không đi theo con đường ông dọn sẵn, lần này thì tốt rồi, mắt tích đã mười mấy năm.

Sắc mặt Bạch Tịnh Trần rất bối rối: “Vậy Cổ lão gia, con trai của ông đã kết hôn chưa?”

“Kết hôn? Hừ!” Nói đến chuyện này, Cố Trường Thanh hết sức nóng giận: “Quả thật là đứa không biết điều, tiểu tử thối đó từng đưa một cô gái về đây, bắt quá nghỉ lại, hình như cô gái đó cùng họ với cậu.”

Bạch Tịnh Trần lập tức trở nên kích động, nhưng biểu cảm trên mặt hắn được khống chế rất tốt, dù là Cố Trường Thanh cũng nhìn không ra.

Không sai, hắn không tìm sai người.

Đích thật là Cổ gia rồi.

Như vậy, nói cách khác, cô vợ nhỏ của hắn...

“Nhưng sau đó, vì tôi không đồng ý hôn sự của hai đứa nó, vì vậy hai đứa nó không nói lời nào mà biến mất luôn.” Chuyện của năm đó, Cố Trường Thanh chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy đau đớn.

Một câu nói thôi đã phá vỡ tất cả hy vọng của Bạch Tịnh Trần.

Biến mất.

Hắn phải đi đến nơi nào tìm?

“Sau đó Cố lão gia không liên lạc với bọn họ sao?” Bạch Tịnh Trần vẫn không từ bỏ, đây là hy vọng cuối của hắn, nếu chút ít hy vọng này cũng không còn thì quốc gia của hắn thật sự đã toi rồi sao?

Cố Trường Thanh nghi ngờ: “Tôi nói này Bạch tiên sinh, con trai tôi có quan hệ gì với cậu? Hay cậu muốn biết điều gì? Tại sao cứ hỏi chuyện của nó?”

Bạch Tịnh Trần ngượng ngùng, nhất thời không biết nói như thế nào: “Cố lão gia, không dám giấu gì ông, con trai của ông có lẽ biết người tôi cần tìm ở đâu, vì vậy... Vì vậy tôi nhất định phải tìm ra ông ấy.”

Cố Trường Thanh khoát tay, “Cậu đi tìm đi, nếu như tìm được nó, nhớ nói với tôi một tiếng.” Ông cũng đã lâu không gặp con trai của mình rồi.

Bạch Tịnh Trần hết cách, chỉ đành rời đi.

Nếu năm đó Chủ Thượng cùng Cố Thiên Thụy rời khỏi Cố gia rồi đi đến địa chỉ Chủ Thượng đưa cho hắn, vậy thì bây giờ Cố Thiên Thụy đi đâu rồi?

Chủ Thượng nói rồi, cô vợ nhỏ của hắn ở cùng Cố Thiên Thụy, bây giờ chỉ có tìm thấy Cố Thiên Thụy thì mới có thể tìm ra vợ hắn.

“Ông nội, người vừa rồi là ai vậy ạ? Lúc Cố Hữu trở về vừa đúng lúc thấy Bạch Tịnh Trần đi ra, về đến nhà, hắn lập tức hỏi Cố Trường Thanh còn đang ngồi trong phòng khách ngăn người nhìn thứ trong tay mình.

Cố Trường Thanh lắc đầu: “Bạch Tịnh Trần, người đã cứu hồ ly.”

Cố Hữu tròn tròn mắt, người đó chính là người đã cứu An Nhiên à.

“Nhưng anh ta đến tìm ông làm gì vậy?”

“Ông cũng không biết.” Cố Trường Thanh cầm bản viết tay trực tiếp đi về thư phòng.

Thấy dáng vẻ không muốn nói chuyện của ông nội, Cố Hữu liền biết tâm trạng của ông không tốt, nếu đã không tốt thì bây giờ hắn nên đi đến Phó gia, có lẽ An Nhiên vẫn ở đó.

“Ông nội, con đi đến nhà Phó gia gia nhé. Tôi nay sẽ không về ăn cơm đâu.” Cố Hữu hướng về thư phòng và hét lớn, sau đó rời đi.

Cố Trường Thanh ngồi trước bàn sách, xem nội dung của bản thảo trong tay. Về mặt có chút khó hiểu.

Cuối cùng ông ta thở dài rồi đặt bản viết tay sang một bên, cầm điện thoại trên bàn lên, bấm một dãy số.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có người bắt máy.

“Dem tất cả thông tin của Bạch Tịnh Trần đến cho tôi, tôi phải điều tra một chút về cái người tên Bạch Vân Y kia.”

Bạch Vân Y là cô gái năm đó Cố Thiên Thụy chết mê chết mệt, mấy năm trước, ông không hề đi điều tra về người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này. Nhưng bây giờ xem ra phải tìm hiểu về cô ta một chút.

“Boss, lô hàng này của chúng ta bị cướp rồi.” Rice mở cửa văn phòng, nét mặt nghiêm túc xen lẫn tức giận.

Caesar xoay ghế lại rồi nhẹ giọng nói: “Vẫn là đám người của Tần Môn?”

Rice gật đầu.

Gần đây Tần Môn dường như đối đầu với bọn họ, cho dù bọn họ làm gì thì Tần Môn cũng nhúng tay vào, không phải cướp hàng hoá của bọn họ thì cũng là giành thị trường của họ.

Công ty bọn họ mặc dù có sức ảnh hưởng lớn trên thế giới, nhưng ở Hoa Hạ, ở Đế Đô, vẫn là Tần Môn có tiếng nói hơn, ít nhất so bọn họ thì Tần Môn lợi hại hơn mấy phần.

Cho dù nói thế nào thì Tần Môn cũng là công ty ở đây, còn bọn họ là từ nơi khác đến.

Khải Táp gỗ nhẹ lên bàn, dưới lớp mặt nạ bạc là một khuôn mặt không chút biểu cảm nào. Tuy nhiên, không khí xung quanh hắn đã hoàn toàn thay đổi.

“Xem ra, hắn thật sự muốn dây dưa với tôi.”

Diêm Tử Diệp không ngốc, chuyện của năm đó hắn đã biết bảy tám phần rồi, nếu bây giờ hắn vẫn không biết năm đó là ai giờ trò thì Diêm Tử Diệp hắn cũng không leo lên cao như thế.

Sau lần gặp mặt ở bệnh viện, Diêm Từ Diệp đã chữa tất cả mũi nhọn vào Caesar.

Năm đó hắn không nên giữ mạng Diêm Từ Diệp mà nên sớm trừ khử hắn ta. Như vậy thì bây giờ cũng không xuất hiện chuyện như thế này.

“Cậu nói xem, nếu năm đó tôi giết hắn ta thì đơn giản nhiều rồi.” Caesar lắc đầu, năm đó thủ đoạn của hắn vẫn chưa đủ độc ác.

Rice không hiểu nhìn Caesar, nhưng Caesar lại im lặng không nói gì.

“Nếu hắn đã muốn những thứ đó, vậy thì cứ để hắn lấy đi.” Dù sao cũng không phải thứ gì quan trọng. Một hai lần cướp rất vui phải không? Vậy thì bọn họ cùng chơi một ván lớn nào.

Rice thấy boss không nói gì thêm thì xoay người rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, hắn ta vẫn khó hiểu nhìn boss của mình một cái.

“Môn chủ, mọi chuyện đã làm xong rồi.” Người đàn ông mặc áo đen đặt một văn kiện lên bàn làm việc của Diêm Từ Diệp.

Người đàn ông đó là người Diêm Từ Diệp mới nhận làm gần đây, tên là Tả Tín Hồng, bây giờ là thư ký của Diêm Từ Diệp.

Diêm Từ Diệp đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh đông bên ngoài rồi ừ một tiếng.

“Môn chủ, đường chủ muốn gặp ngài.” Tả Tín Hồng nhìn bóng lưng của Diêm Từ Diệp, hắn do dự cả buổi mới dám lên tiếng.

Gần đây Kiều Từ Du luôn tìm hắn, nói là muốn gặp môn chủ.

Hắn chỉ là một tên thư ký nhỏ bé, sao có thể ngăn đường chủ chứ, nhưng đường chủ này nếu xông vào thì tốt rồi, không biết làm sao mà lại tuân theo quy định, đợi người vào thông báo.

Hắn bây giờ hầu như ngày nào cũng phải thông báo một tiếng, lần nào cũng nhận lại ánh mắt lạnh lùng của môn chủ, đây quả là chuyện vô cùng thê thảm mà.

Nhịp tim của Tả Tín Hồng vô cùng nhanh, hắn không biết môn chủ có tức giận như lúc trước không, hay mà sẽ mặc kệ hắn.

Điều hắn mong muốn nhất bây giờ là môn chủ mặc kệ hắn, nếu môn chủ mặc kệ hắn, vậy thì hắn sẽ có thể cho vị đường chủ xinh đẹp nhưng đầy bạo lực kia câu trả lời rồi.

Nhưng lần này có chút khác biệt.

“Để cô ta vào đi.”

“Vâng, tôi sẽ bảo cô ấy đi...” Không đúng, Tả Tín Hồng nhìn môn chủ của mình. Vừa rồi hình như môn chủ bảo để đường chủ vào?

“Vậy thì... Tôi, tôi sẽ đi nói với đường chủ.”

Nói xong, Tả Tín Hồng hoang mang rời đi.

Hắn đã sớm nghe nói đường chủ thích môn chủ, nhưng môn chủ đã có người phụ nữ mà mình yêu thích, đường chủ cứ ngốc nghếch chờ đợi, chả lẽ bây giờ đường chủ đã chờ đến ngày ra hoa rồi sao?

Tả Tín Hồng vội vàng chạy ra ngoài thông báo với Kiều Từ Du đang đứng đợi: “Đường chủ, môn chủ nói người có thể vào trong.”

Kiều Từ Du giật mình, vẻ mặt của cô có chút kinh ngạc.

Tả Tín Hồng thầm cười trong lòng, xem ra đến cả đường chủ cũng không ngờ môn chủ lại đồng ý cho cô vào?

Kiều Từ Du hai năm nay mập lên không ít. Thậm chí khuôn mặt của cô cũng đã tròn lên.

Bản năng của người mẹ trên người cô rất đậm, so với hai năm trước mà nói thì có thể nói là cách biệt một trời một vực.

Kiều Từ Du đẩy cánh cửa văn phòng ra rồi cẩn thận đi vào, lúc cô nhìn thấy bóng dáng đang đứng trước cửa sổ, ánh mắt cô hiện lên một tia ái mộ, còn lại là đắng cay.

Cả đời này cô cũng không thể ở cùng với hắn được.

Nếu như từ lúc bắt đầu cô biết... Thì bây giờ cô cũng không đi đến tình trạng như thế này.

“Môn chủ.” Kiều Từ Du lén thở dài một hơi, cung kính đáp.

Cô và hắn bây giờ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Đến tình bạn năm đó cũng lớn lên cũng không còn nữa.

Mặc dù bây giờ cô vẫn là đường chủ Xích Huyết Đường của Tàn Môn, nhưng trong tay cô bây giờ đã không còn thực quyền nữa, hiện tại cô giống như một phế nhân vậy.

Diêm Tử Diệp không có động tĩnh gì.

“Môn chủ, tôi muốn từ chức.” Đây là mục đích đến đây của Kiều Tử Du, cô đã nghĩ rất lâu, bây giờ, ở Tàn Môn, cô đã không còn tác dụng nữa, không nhất thiết ngày nào cũng như thế, hơn nữa cô còn nghe nói, người đó đã trở về rồi.

Người đã mất tích hai năm trở về rồi, môn chủ mặc dù nhìn không có thay đổi gì nhưng cô có thể cảm nhận được môn chủ lúc này đang rất vui.

Ít nhất, trong lòng hắn cũng rất vui.

“Không được!” Diêm Tử Diệp không suy nghĩ mà trực tiếp cự tuyệt.

Kiều Tử Du bật cười, bây giờ cô có thể nghe câu nói đó là đủ rồi.

“Tôi có thể tự nuôi bản thân, bây giờ tôi có một tài khoản tiết kiệm nhỏ, tôi...”

“Kẻ thù của cô quá nhiều.” Diêm Tử Diệp không xoay người lại, bây giờ hắn không muốn nhìn Kiều Tử Du, hắn chau mày, thấp giọng nói

Kiều Tử Du vui vẻ cười: “Không ngờ, đến bây giờ anh vẫn quan tâm em.”

Cô vốn nghĩ rằng hắn sớm đã từ bỏ cô rồi.

Hai năm trước, sự ra đi của Nguyên Phi là do cô nhúng tay vào, cô không biết tại sao mình lại để hắn đi, nhưng cô biết nếu để Nguyên Phi rơi vào tay Tàn Môn thì hắn chỉ có một con đường chết.

Cô thả hắn mà không nói với Diêm Tử Diệp.

Nguyên Phi đi rồi, hai năm nay vẫn không có tin tức gì.

Còn cô...

Kiều Tử Du cười rồi sờ bụng mình, cô bây giờ không còn gì nữa.

Diêm Tử Diệp không nói gì nữa.

Hắn sẽ không tin tưởng Kiều Tử Du nữa, cho dù hắn tin cô thì những người khác ở Tàn Môn cũng sẽ không tin cô. Tàn Môn không cần một người lãnh đạo như vậy.

Hắn vẫn không đuổi cô ra khỏi Tàn Môn là vì muốn bảo vệ cô.

Diêm Tử Diệp bây giờ đã không còn chút tình cảm nào nữa.

Hắn bây giờ chỉ muốn bảo vệ người duy nhất có quan hệ với hắn và Tàn Gia thôi, cô ta là người do Tàn Gia cứu về, là người do Tàn Gia nuôi lớn. Nếu cô ta muốn chết thì cũng phải chết trong tay Tàn Gia chứ không được chết trong tay kẻ khác.

“Về đi. Sau này đừng đến nữa.” Diêm Tử Diệp vẫn không quay đầu lại, giọng nói của hắn vẫn trầm thấp, đôi tay mang găng tay trắng của hắn vén tấm màn cửa sổ, ánh chiều tà của mặt trời xuống núi làm những ngọn núi ánh vàng lên trông thật đẹp.

Kiều Tử Du cũng không nói gì, trong đầu cô cứ nghĩ tới câu nói sau này đừng đến nữa.

Đây là kết cục của cô sao?

“Cô đã trả giá rồi, tôi cũng sẽ không làm khó cô.” Diêm Tử Diệp nói tiếp: “Nhưng sau này, nếu như xảy ra chuyện tương tự thì tôi sẽ không cho cô cơ hội nữa.”

Ánh mắt Kiều Tử Du trở nên mơ hồ, chuyện của năm đó cô vẫn nhớ mồn một.

Năm đó mọi người đều kêu giết cô nhưng hắn đã cứu cô vào khoảnh khắc quan trọng nhất. Người tên Tàn Lam cũng chính vào lúc đó xuất hiện.

Mọi người vây quanh cô ta, một số người bắt mắt với Diêm Tử Diệp đứng ra ủng hộ cô ta, kêu gào bảo rằng Tàn Lam mới là môn chủ chính thức của Tàn Môn, yêu cầu Diêm Tử Diệp thoái vị.

Nếu Tàn Lam là môn chủ thật sự thì Diêm Tử Diệp nhất định không nói gì mà sẽ thoái vị. Nhưng đối với một Tàn Lam giả thì Diêm Tử Diệp làm sao có

thể thoả hiệp được chứ?

Bây giờ Tần Môn đang phân làm hai phái, mặc dù người bên phía Tần Lam giả kia không đáng ngại nhưng vẫn gây ra tổn thất đối với Tần Môn.

“Vây... Cảm ơn môn chủ.”

Kiều Tử Du cười khỏ xoay người rời đi, nhưng lúc cô quay người thì động tác của cô có chút cứng ngắc, nhìn kỹ thì sẽ thấy cô có một cái chân thọt, mặc dù không thấy rõ nhưng nếu chú ý thì có thể nhìn ra.

Và đây cũng là chuyện của hai năm trước.

Mặt khác.

Trong phòng thí nghiệm, một gã mặc đồ thí nghiệm màu trắng lớn tiếng nói: “Thành công rồi! Tôi thành công rồi!”

“Tim... mau gọi điện cho boss, nhanh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.